

Tái Sinh Duyên Bạo Quân Ôn Nhu Của Ta

Contents

Tái Sinh Duyên Bạo Quân Ôn Nhu Của Ta	9
1. Chương 1: Hình Phạt Chém Eo	10
2. Chương 2: Lãng Nhục Phi Tần	11
3. Chương 3: Ngục Tốt Thảm Hoa	12
4. Chương 4: Ai Là A Ly	13
5. Chương 5: Có Nên Chết Hay Không.	15
6. Chương 6: Đan Thư Thiết Khoán*	16
7. Chương 7: Chớ Hối Lòng Vua (1)	17
8. Chương 8: Chớ Hối Lòng Vua (2)	19
9. Chương 9: Chớ Hối Lòng Vua (3)	20
10. Chương 10: Quân Tâm Như Sắt (lòng Vua Cứng Rắn)	21
11. Chương 11: Tâm Tình Tuyên Cơ	22
12. Chương 12: Là Ai Không Buông Tay	23
13. Chương 13: Bóng Tối Bao Vây	25
14. Chương 14: Chương 14.	26
15. Chương 15: Nghi Hoặc.	27
16. Chương 16: Tiên Nghiên Đài Của Tây Hải.	28
17. Chương 17: Lễ Vật	29
18. Chương 18: Mang Thai.	31
19. Chương 19: Giá Y Hoàng Tuyên [áo Cưới Dưới Âm Phủ ...~_~"]	32
20. Chương 20: Vợ Chồng Son	33
21. Chương 21: Cùng Quân Đồng Khâm [cùng Chăn Với Vua]	34
22. Chương 22: Sườn Phi Cuối Cùng.	36
23. Chương 23: Thân Thử Nữ Nhân.	37
24. Chương 24: Đồng Cam Cộng Khổ.	38
25. Chương 25: Giờ Hành Hình	39
26. Chương 26: Hoàng Thượng Giá Lâm	40
27. Chương 27: Kẻ Nào Dám Nhiều Lời.	41
28. Chương 28: Điều Bí Mật.	43
29. Chương 29: Tâm Nguyên Cuối Cùng.	44
30. Chương 30: Chương 30	45
31. Chương 31: Nuối Tiếc ...	46
32. Chương 32: Lãnh Hương Nghịch Thiên (1)	48
33. Chương 33: Lãnh Hương Nghịch Thiên (2)	49
34. Chương 34: Lãnh Hương Nghịch Thiên (3)	50
35. Chương 35: Lãnh Hương Nghịch Thiên (4)	51
36. Chương 36: Hoa Trong Gương, Trăng Trong Nước (1)	52
37. Chương 37: Hoa Trong Gương, Trăng Trong Nước (2)	53
38. Chương 38: Hoa Trong Gương, Trăng Trong Nước (3)	54
39. Chương 39: Hoa Trong Gương, Trăng Trong Nước (4)	55
40. Chương 40: Mệnh Hoàng Gia	57
41. Chương 41: Tin Nhắn Thần Bí	58

42. Chương 42: Ngọc Nát Ngói Lành	59
43. Chương 43: Vận Mệnh Chết Chóc Đêm Nay.	60
44. Chương 44: Niên Phi Tạ Thế	62
45. Chương 45: Vị Vua Trẻ	63
46. Chương 46: Chạy Trốn Giữa Ban Ngày.	64
47. Chương 47: Chàng Trai Áo Xanh	65
48. Chương 48: Lại Rơi Vào Miệng Hồ.	66
49. Chương 49: Chạy Trời Không Khỏi Nặng	67
50. Chương 50: Thà Chết Không Chịu Nhận	68
51. Chương 51: “dừng Tay Cho Trầm”	69
52. Chương 52: Sấm Kim Loan Điện	70
53. Chương 53: Rắn Đe	72
54. Chương 54: Vả Miệng Năm Mươi Cái	73
55. Chương 55: Muốn Nàng Thị Tầm?!	74
56. Chương 56: Sai Lại Càng Thêm Sai	75
57. Chương 57: Lần Đầu Tiên Hôn	76
58. Chương 58: Sổ Niệp Long Tu	77
59. Chương 59: Mối Quan Hệ Nguy Hiểm.	78
60. Chương 60: Ngủ Ngửa Mặt – Ngủ Úp Sấp	79
61. Chương 61: Hồng Môn Tiểu Yến	80
62. Chương 62: Như Ý Cô Cô	81
63. Chương 63: Sắc Mặt Mọi Người	82
64. Chương 64: Người Cút Cho Trầm	83
65. Chương 65: Hoàng Đế Tức Giận	84
66. Chương 66: Kỳ Viên Thần Bí	85
67. Chương 67: Đường Mòn Quanh Co	87
68. Chương 68: Cô Dâu Của Sói (1)	88
69. Chương 69: Cô Dâu Của Sói (2)	89
70. Chương 70: Cô Dâu Của Sói (3)	89
71. Chương 71: Cô Dâu Của Sói (4)	90
72. Chương 72: Cả Đời Chỉ Một	91
73. Chương 73: Tâm Tư Đế Vương.	92
74. Chương 74: Bí Mật Đáng Sợ	93
75. Chương 75: Không Có Tư Cách	95
76. Chương 76: Tranh Chấp Nữ Y.	96
77. Chương 77: Đối Chọi Gay Gắt	97
78. Chương 78: Mặc Hắn Xử Trí	98
79. Chương 79: Nữ Nhân Của Trầm....	100
80. Chương 80: Đánh Hay Không Đánh	101
81. Chương 81: Vĩnh Viễn Không Nên	102
82. Chương 82: Nếu Tâm Đã Chết...	103
83. Chương 83: Sao Lại Là Hắn	104
84. Chương 84: An Nguy Của Người....	105
85. Chương 85: Nhớ Kỹ Người Đây? !	107
86. Chương 86: Thế Giới Của Hắn	108
87. Chương 87: Người Đi Thị Tầm Đi	109
88. Chương 88: Hôn Trùng Phạt...	110
89. Chương 89: Sói Luyến Tía Tô	111
90. Chương 90: Nếu Hai Tay Nắm	113
91. Chương 91: Lần Đầu Tiên Pha Trà (1)	114
92. Chương 92: Lần Đầu Dâng Trà (2)	115
93. Chương 93: Ai Bảo Nàng Bất Chước	116
94. Chương 94: Chạy Đến Trà Mi	118
95. Chương 95: Đêm Nay Đừng Đi (1)	119

96. Chương 96: Đêm Nay Đừng Đi (2)	120
97. Chương 98: Nhất Kỳ Một Hồi	121
98. Chương 99: Nhất Kỳ Nhất Hội (2)	123
99. Chương 100: Tìm Đồ Dưới Nước	124
100. Chương 101: Tên Tự Là Gì	125
101. Chương 102: Hoàng Đế Bãi Triều	127
102. Chương 103: Quý Trọng Cuộc Đời (1)	128
103. Chương 104: Quý Trọng Cuộc Đời (2)	129
104. Chương 105: Quý Trọng Cuộc Đời (3)	131
105. Chương 106: Thăm Thoát Tới Mùa Hè	132
106. Chương 107: Sẽ Phản Bội Sao	134
107. Chương 108: Mưa Gió Đêm Trước	136
108. Chương 109: Muốn Ăn Nàng	138
109. Chương 110: Đoán Được Tương Lai	139
110. Chương 111: Hoàng Đế Cho Người	141
111. Chương 112: Không Nói Cho Người	142
112. Chương 113: Nàng Bé Hấn	143
113. Chương 114: Ôm Gây Ra Chuyện	144
114. Chương 115: Chỉ Châu Ôn Lạnh	145
115. Chương 116: Tú Ninh Điện	147
116. Chương 117: Chính Là Đồ Chơi?	148
117. Chương 118: Nương Nương Ở Đâu?	149
118. Chương 119: Thăm Viếng Nhà Cha Mẹ (1)	150
119. Chương 120: Thăm Viếng Nhà Cha Mẹ (2)	151
120. Chương 121: Lại Nhà Thăm Viếng (3)	152
121. Chương 122: Lại Nhà Thăm Viếng (4)	154
122. Chương 123: Mỹ Nhân Dao Quang	155
123. Chương 124: Mưu Kế Của Thiên Tử (1)	156
124. Chương 125: Mưu Kế Của Thiên Tử (2)	157
125. Chương 126: Mưu Kế Của Thiên Tử (3)	159
126. Chương 127: Một Đêm Đỉnh Ước (1)	160
127. Chương 128: Một Đêm Đỉnh Ước (2)	161
128. Chương 129: Một Đêm Đỉnh Ước (3)	162
129. Chương 130: Một Đêm Đỉnh Ước (4)	164
130. Chương 131: Một Đêm Đỉnh Ước (5)	165
131. Chương 132: Một Đêm Đỉnh Ước (6)	166
132. Chương 133: Một Đêm Đỉnh Ước (7)	167
133. Chương 134: Một Đêm Đỉnh Ước (8)	169
134. Chương 135: Một Đêm Đỉnh Ước (9)	170
135. Chương 136: Trở Thành Người Của Trầm (1)	171
136. Chương 137: Trở Thành Người Của Trầm (2)	172
137. Chương 138: Trở Thành Người Của Trầm (3)	174
138. Chương 139: Cẩm Cung Phượng Thứu	175
139. Chương 140: Cảnh Vàng Lá Ngọc	176
140. Chương 141: Loạn Phượng Điền Đảo?	177
141. Chương 142: Nàng Là Đố Phụ	178
142. Chương 143: Không Thề Chung Đường	180
143. Chương 144: Giờ Tỵ Xuất Cung	181
144. Chương 145: Một Tiếng Thở Dài	182
145. Chương 146: Người Đi Phòng Trống	183
146. Chương 147: Gặp Lại Lâm Thịnh?	185
147. Chương 149: Gặp Gỡ Bạn Hữu	186
148. Chương 150: Cõi Trọng Nàng	187
149. Chương 151: Cuộc Thi Hoa Khôi (1)	188

150. Chương 152:	Cuộc Thi Hoa Khôi (2)	189
151. Chương 153:	Cuộc Thi Hoa Khôi (3)	191
152. Chương 154:	Cuộc Thi Hoa Khôi (4)	192
153. Chương 155:	Hoa Khôi Tuyển Cơ (1)	193
154. Chương 156:	Hoa Khôi Tuyển Cơ (2)	195
155. Chương 157:	Hoa Khôi Tuyển Cơ (3)	197
156. Chương 158:	Hoa Khôi Tuyển Cơ (4)	199
157. Chương 159:	Hoàng Đế Phần Nộ(1)	201
158. Chương 160:	Hoàng Đế Phần Nộ (2)	204
159. Chương 161:	Hoàng Đế Phần Nộ (3)	206
160. Chương 162:	Ngày Đêm Ổ Trữ Tú Điện (1)	208
161. Chương 163:	Ngày Đêm Ổ Trữ Tú Điện (2)	209
162. Chương 164:	Ngày Đêm Ổ Trữ Tú Điện (3)	211
163. Chương 165:	Ngày Đêm Ổ Trữ Tú Điện (4)	213
164. Chương 166:	Ngày Đêm Ổ Trữ Tú Điện (5)	215
165. Chương 167:	Canh Bốn Chưa Đến (1)	217
166. Chương 168:	Canh Bốn Chưa Đến (2)	219
167. Chương 169:	Canh Bốn Chưa Đến (3)	221
168. Chương 170:	Canh Bốn Chưa Sáng (4)	223
169. Chương 171:	Bí Mật Hai Bên	225
170. Chương 172:	Hình Dáng Tương Tự	227
171. Chương 173:	Ép Buộc Nàng Yêu	229
172. Chương 174:	Điều Kiện Của Nàng.	231
173. Chương 175:	Đừng Gọi Tiểu Thất	233
174. Chương 176:	Túi Gấm Trí Mạng	235
175. Chương 177:	Có Nên Đi Hay Không ?	237
176. Chương 178:	Đột Ngột Xảy Ra Chuyện	239
177. Chương 179:	Niên Tần Rơi Xuống Nước	241
178. Chương 180:	Mang Long Thai	243
179. Chương 181:	Phá Bỏ Hải Tử (1)	245
180. Chương 182:	Phá Bỏ Hải Tử (2)	247
181. Chương 183:	Ai Là Tâm Y(1)	248
182. Chương 184:	Ai Là Tâm Y(2)	250
183. Chương 185:	Nếu Có Tái Sinh (1)	252
184. Chương 186:	Nếu Có Tái Sinh (2)	254
185. Chương 187:	Nếu Có Tái Sinh (3)	256
186. Chương 188:	Nếu Có Tái Sinh (4)	258
187. Chương 189:	Nếu Có Tái Sinh (5)	260
188. Chương 190:	Trầm Cùng Nàng	262
189. Chương 191:	Trao Đổi Điều Kiện	264
190. Chương 192:	Lấy Được Thánh Chỉ	266
191. Chương 193:	Sóng Gió Ban Hôn (1)	267
192. Chương 194:	Sóng Gió Ban Hôn (2)	270
193. Chương 195:	Sóng Gió Ban Hôn (3)	272
194. Chương 196:	Sóng Gió Ban Hôn (4)	273
195. Chương 197:	Cùng Nhau Xuất Cung	275
196. Chương 198:	Niên Thị Độc Sủng	277
197. Chương 199:	Gần Khanh Tình Khiếp	279
198. Chương 200:	Một Đêm Cuối Cùng.	281
199. Chương 201:	Tuyết Y Nam Tử	283
200. Chương 202:	Ý Tuệ Hoàng Hậu	285
201. Chương 203:	Thúy Nhi Thật Giả	287
202. Chương 204:	Thiếu Gia Phụ Nhân	289

203. Chương 205:	Kén Rẻ Thần Bí (1)	291
204. Chương 206:	Kén Rẻ Thần Bí (2)	293
205. Chương 207:	Nhiều Phe Ẩn Núp	295
206. Chương 208:	Bên Trong Có Càn Khôn	297
207. Chương 209:	Con Rẻ Thứ 8	299
208. Chương 210:	Một Đêm Mê Loạn (1)	301
209. Chương 211:	Một Đêm Mê Loạn (2)	303
210. Chương 212:	Một Đêm Mê Loạn (3)	305
211. Chương 213:	Một Đêm Mê Loạn (4)	307
212. Chương 214:	Một Đêm Mê Loạn (5)	308
213. Chương 215:	Một Đêm Mê Loạn (6)	310
214. Chương 216:	Nàng Đã Chết	312
215. Chương 217:	Tình Hình Lại Trở Nên Nguy Hiểm	314
216. Chương 218:	Xin Người Bảo Trọng	316
217. Chương 219:	Nàng Chán Ghét Hắn	318
218. Chương 220:	Lại Là Lâm Thịnh	320
219. Chương 223:	Dung Mạo Trở Lại Như Cũ	322
220. Chương 224:	Chạy Trốn Thất Bại	324
221. Chương 225:	Tỷ Thí Giữa Biển Sâu	326
222. Chương 226:	Tâm Nàng, Lòng Ta.	328
223. Chương 227:	Người Lạc Lỡng!	330
224. Chương 228:	Vẫn Yêu Thương!	332
225. Chương 229:	Trả Lại Nàng Toàn Bộ.	333
226. Chương 230:	Sinh Tử Không Rời.	335
227. Chương 231:	Nàng Làm Sao Bây Giờ!	337
228. Chương 232:	Có Được Không!	338
229. Chương 233:	Một Khắc Say Mê.	340
230. Chương 234:	Như Ý Tìm Hắn.	342
231. Chương 235:	Giá Trị Liên Thành.	344
232. Chương 236:	Lời Khó Hiểu.	346
233. Chương 237:	Mãi Mãi Gặp Nhau (trường Tương Kiến)	348
234. Chương 238:	Lại Gặp Lâm Thịnh	350
235. Chương 239:	Chỉ Có Nó Thôi !	352
236. Chương 240:	Nhà Đại Ca.	354
237. Chương 241:	Bên Nhau Trăm Năm.	356
238. Chương 242:	Ngày Cưới Như Mộng (1)	358
239. Chương 243:	Ngày Cưới Như Mộng (2)	360
240. Chương 244:	Ngày Cưới Như Mộng (3)	362
241. Chương 245:	Ngày Cưới Như Mộng (4)	364
242. Chương 246:	Ngày Cưới Như Mộng (5)	366
243. Chương 247:	Ngày Cưới Như Mộng (6)	368
244. Chương 248:	Ngày Cưới Như Mộng (7)	370
245. Chương 249:	Ngày Cưới Như Mộng (8)	372
246. Chương 250:	Ngày Cưới Như Mộng (9)	374
247. Chương 251:	Đưa Nàng Trở Về.	376
248. Chương 252:	Mặc Kệ Như Thế Nào!	378
249. Chương 253:	Hắn Yêu Nàng.	381
250. Chương 254:	Không Kịp Trở Tay.	383
251. Chương 255:	Trần Ai Lạc Định*!	385
252. Chương 256:	Mê Tình Trong Rừng Rậm.	387
253. Chương 257:	Chờ Nàng Tỉnh Lại.	389
254. Chương 258:	Giữ Liên Lạc.	391
255. Chương 259:	Khi Nào Tiễn Chúc (1)	393
256. Chương 260:	Khi Nào Tiễn Chúc (2)	395

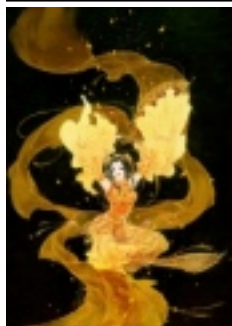
257. Chương 261:	Hình Ảnh Thứ Ba (1)	397
258. Chương 262:	Hình Ảnh Thứ 3 (2)	399
259. Chương 263:	Ai Là Ý Tuệ ?	401
260. Chương 264:	Lựa Chọn Của Hắc (1)	403
261. Chương 265:	Lựa Chọn Của Hắc (2)	405
262. Chương 266:	Ngây Ngốc Yêu Chàng (1)	406
263. Chương 267:	Ngây Ngốc Yêu Chàng (2)	408
264. Chương 268:	Hắc Xâm Phạm!	410
265. Chương 269:	Hắc Mạo Phạm!	412
266. Chương 270:	Nản Lòng Thoái Chí (1)	414
267. Chương 271:	Nản Lòng Thoái Chí (2)	416
268. Chương 272:	Nản Lòng Thoái Chí (3)	418
269. Chương 273:	Nản Lòng Thoái Chí (4)	420
270. Chương 274:	Nản Lòng Thoái Chí (5)	422
271. Chương 275:	Nản Lòng Thoái Chí (6)	424
272. Chương 276:	Trả Nó Lại Cho Người.	426
273. Chương 277:	Ai Sẽ Đau Hơn?	428
274. Chương 278:	Ích Lợi Khi Hồi Cung.	430
275. Chương 279:	Danh Vị Hoàng Hậu (1)	432
276. Chương 280:	Danh Vị Hoàng Hậu (2)	434
277. Chương 281:	Danh Vị Hoàng Hậu (3)	436
278. Chương 282:	Danh Vị Hoàng Hậu (4)	438
279. Chương 283:	Danh Vị Hoàng Hậu (5)	440
280. Chương 284:	Dồn Vào Chỗ Chết (1)	442
281. Chương 285:	Dồn Vào Chỗ Chết (2)	444
282. Chương 286:	Dồn Vào Chỗ Chết (3)	447
283. Chương 287:	Dồn Vào Chỗ Chết (4)	448
284. Chương 288:	Dồn Vào Chỗ Chết (5)	450
285. Chương 289:	Dồn Vào Chỗ Chết (6)	452
286. Chương 290:	Dồn Vào Chỗ Chết (7)	454
287. Chương 291:	Ai Có Thuốc Giải (1)	457
288. Chương 292:	Ai Có Thuốc Giải (2)	459
289. Chương 293:	Ai Có Thuốc Giải (3)	461
290. Chương 294:	Ai Có Thuốc Giải (4)	463
291. Chương 295:	Ai Có Thuốc Giải (5)	465
292. Chương 296:	Thương Long Khuyết (1)	467
293. Chương 297:	Thương Long Khuyết (2)	469
294. Chương 299:	Bố Cục Tinh Diệu.	471
295. Chương 300:	Niên Phi, Người Này...	473
296. Chương 301:	Bãi Giá Phượng Thừu Cung (1)	475
297. Chương 302:	Bãi Giá Phượng Thừu Cung (2)	477
298. Chương 304:	Diễn Giả Làm Thực.	479
299. Chương 305:	Mặt Nạ Của Thiên Tử.	481
300. Chương 306:	Nàng Không Hiểu Chuyện.	483
301. Chương 307:	Không Thức Thời.	485
302. Chương 308:	Cát Tường Bị Tát.	487
303. Chương 309:	Ai Tương Tư Ai?	489
304. Chương 310:	Hắc Có Thể Không Đến Sao!	491
305. Chương 311:	Nàng Vẫn Còn Có Ta.	493
306. Chương 312:	Đêm Nay Gặp Gỡ.	495
307. Chương 313:	Tất Cả Đều Đúng.	497
308. Chương 314:	Khó Kim Lòng Nỗi (1)	499
309. Chương 315:	Khó Kim Lòng Nỗi (2)	501
310. Chương 316:	Khó Kim Lòng Nỗi (3)	503

311. Chương 317: Khó Kim Lòng Nổi (4)	505
312. Chương 318: Khó Kim Lòng Nổi (5)	507
313. Chương 319: Hiểu Ra Chân Tình.	509
314. Chương 320: Người Kì Cục.	511
315. Chương 321: Mất Đi Rồi Lại Có Được !	513
316. Chương 322: Lược Của Ai.	515
317. Chương 323: Tỉ Tê Tâm Sự	517
318. Chương 324: Bị Người Khác Bắt Nạt (1)	519
319. Chương 325: Bị Người Khác Bắt Nạt (2)	521
320. Chương 326: Biện Giải Không Tranh Chấp.	522
321. Chương 327: Những Lời Thỉnh Cầu?	525
322. Chương 328: Không Chiếm Được	527
323. Chương 329: Trận Đấu Săn Bắn.	529
324. Chương 330: Chia Nhóm Như Thế...	531
325. Chương 331: Cố Gắng Nghịch Chuyển	533
326. Chương 332: Không Kịp Chuẩn Bị	535
327. Chương 333: Độc Phòng Chuyên Sủng?	537
328. Chương 334: Sâu Bên Trong Khu Vực Săn Bắn	539
329. Chương 335: Giết Tuyền Cơ	541
330. Chương 336: Phần Nợ Khó Nhịn	543
331. Chương 337: Không Thể Nào Theo Đuổi	545
332. Chương 338: Nếu Dám Động Đến Nàng	547
333. Chương 339: Bay Trên Trời Cao	549
334. Chương 340: Hẳn Chỉ Cần Nàng	550
335. Chương 341: Mãnh Liệt Gấp Trăm Ngàn Lần	552
336. Chương 342: Thiên Vị Ai	554
337. Chương 343: Giáo Huấn Nô Tài	556
338. Chương 344: Người Gì Đó	558
339. Chương 345: Tình Làm Sao Kham!	560
340. Chương 346: Tàn Nhẫn Quyết Tuyệt	562
341. Chương 347: Cách Dạy Vị Ương	564
342. Chương 348: Ngọc Trí Xuất Cung	566
343. Chương 349: Họa Nổi Lên Trong Cung (1)	568
344. Chương 350: Họa Nổi Lên Trong Cung (2)	570
345. Chương 351: Họa Nổi Lên Trong Cung (3)	572
346. Chương 352: Phương Pháp Tự Cứu	574
347. Chương 353: Như Thấy Ý Trầm	577
348. Chương 354: Lời Đe Dọa Của Điệp Phong	580
349. Chương 355: Nụ Hôn Của Sói	582
350. Chương 356: Chiến Phong Hay Lưu Cảnh?	584
351. Chương 357: Không Còn Kịp Nửa Rồi!	586
352. Chương 358: Chém Giết Trăm Người (1)	588
353. Chương 359: Chém Giết Trăm Người (2)	590
354. Chương 360: Chém Giết Trăm Người 3	592
355. Chương 361: Chém Giết Trăm Người (4)	594
356. Chương 362: Chém Giết Trăm Người (5)	597
357. Chương 363: Chém Giết Trăm Người (6)	599
358. Chương 364: Chém Giết Trăm Người (7)	601
359. Chương 365: Ý Loạn Tình Mê	603
360. Chương 366: Người Kỳ Quái	605
361. Chương 367: Như Ý Chết (1)	607
362. Chương 368: Như Ý Chết (2)	609
363. Chương 369: Người Trong Mộng Là Ai?	612
364. Chương 370: Tình Huống Phức Tạp	614

365. Chương 371:	Nhạc Dương Vương Phủ	616
366. Chương 372:	Vân Lý Ngọc Thúy	618
367. Chương 373:	Trái Tim Rung Động	620
368. Chương 374:	Hứa Hẹn Cả Đời	622
369. Chương 375:	Làm Khó Lúc Gặp Lại	624
370. Chương 376:	Thanh Sam Tẩy Cũ (1)	626
371. Chương 377:	Thanh Sam Tẩy Cũ (2)	627
372. Chương 378:	Thanh Sam Tẩy Cũ (3)	629
373. Chương 379:	Thanh Sam Tẩy Cũ (4)	631
374. Chương 380:	Thanh Sam Tẩy Cũ (5)	633
375. Chương 381:	Thanh Sam Tẩy Cũ (6)	635
376. Chương 382:	Thanh Sam Tẩy Cũ 7 [warning +18]	636
377. Chương 383:	Xuân Nhan Trong Lòng	637
378. Chương 384:	Gia Yến Ở Phụng Thù Cung (1)	639
379. Chương 385:	Gia Yến Ở Phụng Thù Cung (2)	642
380. Chương 386:	Gia Yến Ở Phụng Thù Cung (3)	644
381. Chương 387:	Động Phòng Hoa Chúc	646
382. Chương 388:	Trong Mưa Không Khổng Chế Được	647
383. Chương 389:	Thẻ Xác Và Tinh Thần Quân Giao	649
384. Chương 390:	Mưa Tán Hứa Tình	651
385. Chương 391:	Xin Hãy Nhớ Kỹ Ta (1)	653
386. Chương 392:	Xin Nhớ Kỹ Ta (2)	655
387. Chương 393:	Khóc Xong Lại Cười	657
388. Chương 394:	Nhật Ảnh Chi Biến	659
389. Chương 395:	Tịch Thu Gia Sản Xử Tử Toàn Gia	661
390. Chương 396:	Cảm Tình Diễn	663
391. Chương 397:	Quên Nội Dung Võ Kịch (1)	665
392. Chương 398:	Quên Nội Dung Võ Kịch (2)	667
393. Chương 399:	399 Quên Nội Dung Võ Kịch (3)	669
394. Chương 400:	Thân Thẻ Cửa Nàng	671
395. Chương 401:	Tiên Nghiên Đài, Tuyết Tùng	673
396. Chương 402:	Bất Ly Bất Khí (1)	675
397. Chương 403:	Bất Ly Bất Khí (2)	677
398. Chương 404:	Nguy Cấp	679
399. Chương 405:	Tranh Giành Trong Điện Phủ	681
400. Chương 406:	Nữ Vương?	684
401. Chương 407:	Hóa Thành Khói Bụi	686
402. Chương 408:	Tình Thế Đột Biến	688
403. Chương 409:	Người Thắng Làm Vua (1)	690
404. Chương 410:	Người Thắng Làm Vua (2)	692
405. Chương 411:	Người Thắng Làm Vua (3)	693
406. Chương 412:	Người Thắng Làm Vua (4)	695
407. Chương 413		698
408. Chương 413:	Người Thắng Làm Vua (5)	701
409. Chương 414		704
410. Chương 414:	Chuyện Năm Đó	706
411. Chương 415		707
412. Chương 415:	Tình Thương Yên Hà (1)	709
413. Chương 416		712
414. Chương 416:	Tình Thương Yên Hà (2)	714
415. Chương 417		716
416. Chương 417:	Tình Thương Yên Hà (3)	718
417. Chương 418		720
418. Chương 418:	Tình Thương Yên Hà (4)	722

419. Chương 419	724
420. Chương 419: Tình Thương Yên Hà (5)	726
421. Chương 420	728
422. Chương 420: Tình Thương Yên Hà (6)	730
423. Chương 421	732
424. Chương 421: Tình Thương Yên Hà (7)	734
425. Chương 422	736
426. Chương 422: Tình Thương Yên Hà (8)	738
427. Chương 423	740
428. Chương 423: Tình Thương Yên Hà (9)	742
429. Chương 424	744
430. Chương 424: Tình Thương Yên Hà (10)	746
431. Chương 425	748
432. Chương 425: Tình Thương Yên Hà (11) -- Những Ngày Kia Không Còn	750
433. Chương 426	752
434. Chương 426: Kinh Biển	754
435. Chương 427: Chương 427	756
436. Chương 427: Lưu Sương Chi Dạ	759
437. Chương 428: Chương 428	760
438. Chương 428: Một Người Đau Đớn (1)	763
439. Chương 429: Chương 429	765
440. Chương 429: Một Người Đau Đớn (2)	767
441. Chương 430: Một Người Đau Đớn (3)	769
442. Chương 431: Một Người Đau Đớn (4)	771
443. Chương 432: Tâm Cổ Vương (18)	774
444. Chương 433: Vì Ai Mà Sinh	775
445. Chương 434: Pháo Hoa Dịch Lãnh (1)	778
446. Chương 435: Pháo Hoa Dịch Lãnh (2)	780
447. Chương 436: Pháo Hoa Dịch Lãnh (3)	782
448. Chương 437: Khát Vọng Đôi Bên	784
449. Chương 438: Không Bồi Hoàn Đủ Cho Nàng (1)	786
450. Chương 439: Không Bồi Hoàn Đủ Cho Nàng (2)	788
451. Chương 440: Đêm Quang Minh Ấm	790
452. Chương 441: Tình Thương Yên Hà (26) -- Quân Nhược Tướng Tích	792
453. Chương 442: Tình Thương Yên Hà (27) -- Nàng Cũng Tôi!	794
454. Chương 443: Tình Thương Yên Hà (28) -- Hấn Kích Động!	796
455. Chương 444: Tình Thương Yên Hà (29) -- Cùng Nhau Đau Đớn	798
456. Chương 445: Tình Thương Yên Hà (30) -- Chuyện Khó Làm	800
457. Chương 446: Tình Thương Yên Hà (31) -- Có Bỏ Được Hay Không (1)	802
458. Chương 447: Tình Thương Yên Hà (32) -- Có Bỏ Được Hay Không (2)	804
459. Chương 448: Tình Thương Yên Hà (33) -- Ngôi Sao Tuyệt Lan	806
460. Chương 449: Tình Thương Yên Hà (34) -- Lần Nữa Hạ Ngục	808
461. Chương 450: Tình Thương Yên Hà (35) -- Không Hề Muốn Hấn	810
462. Chương 451: Tình Thương Yên Hà (36) -- Lễ Mừng Ngày Mai	812
463. Chương 452: Tình Thương Yên Hà (37) -- Cùng Người Tái Kiến	815
464. Chương 453: Tình Thương Yên Hà (38) -- Cùng Người Tái Kiến (2)	817
465. Chương 454: Cùng Người Tái Kiến (3)	819
466. Chương 455: Có Một Ngày Cuối Cùng	821
467. Chương 456: Sự Lựa Chọn Của Hấn	823

Tái Sinh Duyên Bạo Quân Ôn Nhu Của Ta

Giới thiệu

Kiếp trước: Tía Tô – Long Vương Long Hạo trong một lần dạo chơi ở thiên đình gặp Tía Tô, đem lòng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tai-sinh-duyen-bao-quan-on-nhu-cua-ta>

1. Chương 1: Hình Phạt Chém Eo

Cuối năm Khánh gia thứ mười bảy, tại kinh thành. Tuyết rơi.

Ngày mai chính là tân niên, tại chốn kinh thành phồn hoa, không ít chủ quán rượu đã sớm đóng cửa đi đón giao thừa, chỉ còn lại ven đường một ít quán nhỏ đang còn mở để kiếm thêm chút ngân lượng.

Trương Tiến đã uống rượu, bước thấp bước cao trên tuyết, cười khổ vì tuyết rơi càng lúc càng nhanh.

Dọc theo đường đi, dòng người vội vã, chỉ là dù cho từ quán rượu nhỏ cho đến ngã tư đường náo nhiệt đều có thể nghe được một vài đám người tùm năm tùm ba đang nói thảm chuyện gì đó với vẻ mặt hưng phấn và đầu lông mày nhú lại mang vẻ tò mò.

Ngay tại trung tâm đường đi, hoàng băng dán ở trên tường hơi lung lay trong tuyết.

Bầu trời dần hửng sáng. Ngày mai sẽ có người bị thi hành hình phạt chém ngang eo ở chợ.

Nếu người bị hành hình là kẻ tội thần nghịch tặc thì cũng coi như xong. Đằng này, người này lại có thân phận cực kỳ đặc biệt: Niên Tuyên Cơ.

Vốn là phi tử được sủng ái nhất của hoàng thượng, tuy nhan sắc không đến mức khuynh thành, nhưng cũng có thể coi là hồng nhan họa thủy.

Năm Khánh gia thứ mười lăm, ngay sau khi nàng tiến cung liền lập tức được phong vị cao. Năm khánh gia thứ mười sáu, cha của nàng, là Niên Thừa tướng mưu đồ soán ngôi, cả nhà bị chém, nàng bị giáng chức làm cung tỳ, nhưng sau đó không lâu lại khôi phục danh vị, tận hưởng vinh hoa phú quý cho tới hôm nay. Nghe nói, trước đây, khi nàng tiến cung không lâu hoàng đế thậm chí từng vì nàng trong một đêm chém giết hơn một trăm người, mà nguyên nhân, đến nay vẫn không rõ.

Theo tin tức trong cung lọt ra ngoài, nghe nói đêm đó máu người chết làm ướt toàn bộ Phượng Thụ Cung. Tiếng kêu thê lương làm cho người ta sống mà tưởng mình đang ở địa ngục âm ty. Hoàng đế ôm lấy nữ nhân của mình, bình thần nhìn đám đông thị vệ hành hình.

Khi những giọt máu tươi rục rịch rơi xuống giày thêu của nữ nhân kia, hoàng đế liền tự mình cúi nửa người dùng tay áo thay nàng lau đi.

Này hình phạt thật là quý báu. Cho tới bây giờ những nữ nhân chốn thâm cung khi được ban chết, bất quá cũng là ba thước lụa trắng, một ly rượu độc. Vị phi tử này lại bị khổ hình tại đây, dưới sự chứng kiến của trăm ngàn dân chúng, chịu khổ hình như vậy. Chỉ có thể thần một câu: lòng vua khó đoán.

Nói đến tội danh, cũng là Niên phi tự mình xuất cung, sau đó lại cấu kết với kẻ địch, lý do là vì báo thù mối hận năm đó cả nhà bị chém.

Chém ngang eo, dùng rìu chặt ngang thắt lưng, đem nửa người trên treo lên cây cột kẹp dưới tấm bảng, như vậy máu không chảy được, thân thể chịu đau đớn thống khổ rồi mới có thể từ từ chết đi.[L1]

Một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ. Con người cũng thật là loài động vật kỳ quái. Khi mình ở chỗ cao thì người khác vừa ghen tị vừa hết mực hâm mộ; nhưng khi lưu lạc trắng tay thì người ta sẽ coi như là lúc rảnh rỗi xem kịch vui. Dân chúng kinh thành đều ngóng chờ xem mỹ nhân này chịu hình mà chết.

Trương Tiến cười tự giễu. Hắn có phải nên cho rằng bản thân mình thật may mắn? Thế nhưng lại ở cùng một nơi với người phi tử mang tội này. Hắn là lính canh ngục của Hoàng Thành, mới điều đến lại bị phái đi, giờ phút này, chính là thành một chân sai vặt đi mua rượu để chống lạnh.

Vỗ vò tuyết đọng trên người, vừa muốn đi vào, lại nghe được giọng nói khàn khàn từ bên trong truyền đến.

“Các huynh đệ, ai có gan cùng ta với mỹ nhân kia hoan hảo nào.”

“Đại nhân, thế này —— chắc là không được đâu?” Có người run rẩy nói.

Nhưng mà, rất nhanh lại bị vài giọng nói khác áp chế.

“Nữ nhân này ngày mai sẽ phải chết, sợ cái gì? Xong việc rồi chúng ta cho nàng ăn ít đồ, đến khi nàng bị chém cho đến khi ruột đứt ra, bảo đảm thì thậm cũng không ra nửa tiếng.”

“Lời Lục ca thật có lý. Nữ nhân này ông đây hưởng chắc rồi.”

“Nữ nhân của hoàng đế, người nghĩ một chút đi, cùng vui vẻ với nàng ta sẽ sung sướng đến mất hồn!”

Trương Tiến khiếp sợ đến run rẩy cả thân mình.

2. Chương 2: Lãng Nhục Phi Tàn

“Các người, đây là tội khi quân, là trọng tội.” suy nghĩ của hắn thực loạn, vừa mới mở miệng xong liền ý thức được mình đã bước nhanh vào.

Ngọn đèn lay lắt làm mặt người càng nhìn vặn vẹo quỷ dị.

Trên bàn, mấy hũ rượu bị đổ ra, vài giọt rượu rơi xuống, vỏ lạc rơi đầy bàn.

Một người ở giữa nhú lông mày, liếc về phía hắn, “Ồ, Trương đại ca đã trở lại.”

Đội trưởng nhìn toàn bộ nhà lao. Đề nghị vừa rồi đúng là hắn đưa ra. Em gái của hắn trước đây giả làm thiếp cho tiên sinh ở trưởng phòng (phòng thu chi) của Lăng Thụy Vương Phủ, nên địa vị của hắn cũng như thuyền gặp nước lớn, lá gan cũng lớn ra.

Trương Tiến chạy nhanh đến, tiến lên từng bước, cười cười nói : “Đại nhân uống hơi nhiều rượu nên khó tránh khỏi nói năng lộn xộn. Việc này, trăm ngàn lần không thể được.”

Mậu Toàn cười lạnh.

“Trương đại ca từng làm ở Lễ bộ thì như thế nào lại để vào mắt những người thô kệch như chúng ta. Chính là, nếu Trương đại ca đồng ý chuyện hôm nay, thì Mậu Toàn có thể cho đại ca tới hưởng đầu tiên.”

Hắn vừa nói xong thì một đám ngục tốt đã cười rộ lên.

“Nếu. . . ngày mai có thêm một cái thi thể, Mậu Toàn sẽ chỉ nói rằng Trương đại nhân uống nhiều rượu rồi mạo phạm thân thể cao quý của hoàng phi nương nương.”

Trương Tiến hơi há rộng miệng, khí trời rét căm căm nhưng mồ hôi của hắn đã sớm ướt hết áo.

Trong không khí, đột nhiên vang lên một tiếng động nhỏ.

Như có như không, cẩn thận tìm kiếm, lại tựa hồ như không có gì.

“Các vị đại nhân, xin hỏi ai muốn tới trước?”

Trong phòng giam truyền ra thanh âm nhàn nhạt ,lại không có sự mềm mại dụ dỗ, nhưng chúng thật sự là từ nữ nhân đã từng hưởng hết ba ngàn sướng ái.

Nhưng thanh âm này, tại đêm giao thừa rét lạnh, đột nhiên làm cho người ta cảm thấy một sự thoải mái hưởng thụ nói không nên lời, cũng trêu chọc tâm tình vốn đã căng lên như dây cung.

Hơn mười ngục tốt chăm chú nhìn, trong mắt chứa đầy dục vọng, nhất thời mỗi người đều có ý tưởng muốn động tay động chân.

Vài hạt tuyết bị gió lùa vào cuốn lên chiếc rèm che duy nhất của nhà tù .

Trương Tiến tay nắm thành quyền, nhìn chằm chằm vào chiếc rèm kia .

Đúng rồi, bức lụa mỏng này là ngày Niên phi vào nhà lao, thái giám tổng quản Từ công công bên người hoàng đế giao cho họ làm ra.

Rèm này buông xuống, liền che đi khuôn mặt của nữ nhân kia.

Cũng rất cuộc không thể nào biết được dung mạo có phải như là hoa đào tháng ba?

Trương Tiến là ngục tốt có địa vị thấp nhất, bị sai làm việc đều là hẩn.

Ngẫu nhiên, nàng muốn một ít nước.

Trương Tiến liền tiến lên đưa một ly nước qua song sắt . Cánh tay nàng , theo ống tay áo bằng lụa trắng vươn ra, tinh tế nhỏ nhắn , móng tay cắt sửa gọn gàng, mười ngón không nhiễm chút bụi bẩn nào.[L2]

Trải qua ba ngày tù, nàng im lặng như một người bị chết, làm cho người ta có một loại cảm giác, giống như là tấm lụa này có rút ra thì bên trong cũng không có một bóng người. Cho tới lúc này.

Niên Tuyền Cơ xem như vì hẩn giải vây, nhưng Trương Tiến lại nghĩ, nữ nhân này đại khái là điên rồi.

Đột nhiên một lực mạnh đẩy hẩn ra, hẩn lấp bắp kinh hãi, chỉ thấy Mậu Toàn đã cực kỳ nhanh chạy vội tới phía trước nhà tù, lấy ra cái chìa khóa, một tay đục vào tấm rèm kia, thần sắc tham lam hèn mọn.

3. Chương 3: Ngục Tốt Thám Hoa

Trương Tiến hoảng sợ, bước đi loạng choạng định tiến lên ngăn cản, thì bên tai lại nghe đến một tiếng ám vang[L3] .

Một bước kia liền không có tiến lên.

Hẩn cúi đầu, ngực đã bị một thanh kiếm lạnh đâm xuyên qua.

Máu nóng chảy ra, mang theo tê liệt thống khổ lại lạnh lẽo. Trước khi chết khiến người ta thấy hoang vắng sợ hãi mà lạnh lẽo.

Cơ thể hẩn chậm chậm gục xuống, nhưng hẩn không cam lòng. Cố sức chống đỡ, nửa quỳ trên mặt đất, hẩn muốn xem người vừa ra tay độc ác đó. Thành quỷ, cũng phải biết ai mà đòi nợ.

Âm thanh của vật nặng rơi xuống chọt làm hẩn kinh sợ.

Ngập tràn trong mắt, là hình ảnh của hơn mười người ngã xuống, hoặc trước hoặc sau, thậm chí, ngay cả một tiếng kêu rên cũng đều không kịp.

Chỉ có màu đỏ tươi nhuộm gạch thanh hoa , chớp mắt thành dòng làm kinh động lòng người, thật không hổ là màu sắc của thế gian. [L4]

Lại như hoảng loạn điều gì, hẩn nhìn tới Mậu Toàn.

Người đàn ông đó vẫn duy trì tư thế ngồi như lúc đầu, chỉ là động tác có phần cứng nhắc. Chân tay hẩn cứng đơ, nơi cổ họng còn gác lên một thanh chùy thủ.*

* chùy thủ là dao ngắn hay dùi thời xưa.

Lại tựa như, vết thương ghê người của hắn không phải là chí mạng, hắn thậm chí còn có thể xoay người, hoảng sợ nhìn trận kịch biến.**

** trận kịch biến: trận chiến chuyển biến ác liệt (J nghĩ thế, có thể sai đôi chút nhưng chắc chắn k phải là trận hài kịch đâu =))

Đột nhiên, bên tai, truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng.

Trương Tiến hai tay chống trên mặt đất, cắn răng nhú mắt nhìn lại.

Bước chân chậm chậm đi qua, người tới tựa hồ không dưới bốn năm người.

Phía trước là một người mang giày thêu họa tiết rồng, gấm sáng màu vàng kim.

Hắn trong lòng chấn động. Giày như vậy, hắn năm đó từng may mắn được gặp một lần. so với trước mắt giống nhau, chỉ là có thêm một vài màu xanh vàng rực rỡ.

Hắn phủ phục trên mặt đất, người kia từ chỗ ngồi trên cao nhẹ nhàng đi đến bên cạnh hắn, khoe miệng giương lên ý cười.

“Thám hoa quả là một tài năng hiếm có, lại có kinh nghiệm phong phú, tương lai hắn là một hiền tài của đất nước.”[L5]

Thi đình đỗ Thám hoa, đảm nhiệm chức vụ ở Hàn Lâm viện, sau phong Lễ bộ Thị lang, mong ước báo đáp ân vua, đáng tiếc, khinh thường kéo bè kết đảng, cuối cùng đắc tội người quyền quý nên trở thành ngục tốt chốn Hoàng Thành.

Là hắn sao? Nhưng nơi này ngục lao dơ bẩn, người này làm sao có thể lại ở đây?

Chính là, trong thiên hạ này, liệu có người nào cả gan dùng màu sắc cùng hoa văn đó sao?

“Vương gia, tha mạng.”

Tiếng kêu thê lương chói tai, cắt đứt dòng suy tưởng mông lung của hắn.

Tiếng kêu này, dường như cũng làm tỉnh lại mấy thân thể trên mặt đất. Những người còn sống, yết hầu rung rung phát ra âm thanh khàn khàn cổ quái, hướng tới mấy người đang đứng đó mà bò tới.

“Người là ai? Bốn vương có quen người sao?” Âm thanh trêu tức mang theo ý cười lơ đãng.

“Tiểu nhân Mậu Toàn, có muội muội là tiểu thiếp của tiên sinh[L6] ở trưởng phòng. Vương gia xin tha mạng, tha mạng, tiểu nhân xin dập đầu nhận tội với ngài. Tiểu nhân xin dập đầu với ngài.”

Trương Tiến rùng mình, Lãng Thụy Vương gia Long Tử Cẩm cũng tới?

Khuôn mặt Mậu Toàn vặn vẹo về thống khổ, quỳ rạp trên mặt đất, đầu đập liên tục trên mặt đất như bằm tỏi, vẻ dữ tợn mà cũng thật hèn mọn. Trương Tiến rốt cuộc nhìn không được mà khụ cười ra tiếng.

“Còn người, là ai?”

Một giọng nói khác vang lên, Trương Tiến khiếp sợ im bật.

Rõ ràng là nữ khí đậm đặc, lại trong trẻo, trầm ấm như ánh trăng trong nước.

4. Chương 4: Ai Là A Ly

Hắn chịu đựng đau đớn, ngẩng đầu nhìn, ánh đuốc tỏa sáng, trong phòng có hơn bốn người.

Hắn cười gượng, chống tay làm trụ bò lết đến trước đôi giày kia. Sáng tối loang lổ nhưng khuôn mặt hắn vẫn sáng lên vẻ tiên diễm.[L1]

“Vi thần khấu kiến hoàng thượng. Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

“A!” Đột nhiên, một tiếng kêu gào vang vọng trong phòng giam trầm tĩnh.

“Hoàng Thượng, là Hoàng Thượng?!” Miệng hắn mở lớn, tim mặt thất lại, gắt gao nhìn chăm chăm đáng người cao cao kia nói.

“Người không phải mới vừa nói muốn cùng phi tử của trẫm hoan hảo một lần sao, như thế nào còn không đi, ở trong này hắn rất khó chịu.” Hoàng đế nhẹ giọng nói.

Nháy mắt toàn bộ đáng vẻ tức giận đều biến mất, sắc mặt như tro tàn, cùng với một dòng nước nhỏ từ hạ thân hắn tràn ra, trong không khí nhất thời tản mát ra mùi khai của nước tiểu.

“Người nói người tên gì?” Hoàng đế thản nhiên nói.

Hắn cũng không có hướng tới đích xác người nào, nhưng Trương Tiến lại có một chút run sợ trong lòng, nhìn đau nhất mực cung kính nói: “Vi thần tên Trương Tiến.”

“Cũng thật thú vị” Hoàng đế cười cười, thanh âm hơi hơi chuyển, “Vậy nên, Tử Cẩm, thuộc hạ của đệ hắn đã nể tình nên ra tay dù nặng nhưng cũng không phải là trọng thương. Thanh Phong, người nói có phải không?”

Một thiếu niên áo lục từ phía sau hắn đi ra, khom người nói: “Dạ.”

Long Tử Cẩm cả kinh, lập tức quỳ xuống, “Thần đệ không dám.”

“Hoàng Thượng, không bằng để lão nô thay Vương gia tiễn người này đi.” Vãn khoanh tay nhìn, một thân ảnh màu lam đứng ở giữa thấp giọng nói.

“Được.”

Trương Tiến cười khổ, một bên quân một bên thần, quân xưa nay vẫn là quân, bản thân lại không nhận ra hoàng thượng. Hắn không biết Lăng Thụy Vương gia vì sao muốn thả hắn, càng không biết hoàng đế vì sao muốn giết hắn. Bất quá, vua muốn giết một người khi nào lại cần lý do thì cần gì lý do.

Mồ hôi lạnh trộn lẫn máu tứa ra, chậm rãi hòa nhập trong biển máu. Có ngực tốt còn giấy giữa đau đớn, có kẻ đang hấp hối, lại có người đã là cái xác lạnh.

Người mặc áo lam đi đến trước mặt hắn, xuất chiêu như gió.

Hắn từ nhỏ ngông nghênh, cũng không cầu xin tha thứ, chỉ hướng Lăng Thụy Vương gia nhìn thoáng, trong lòng cảm kích mà nhìn, ánh mắt lập tức gắt gao giao nhau.

Trong không khí, tựa hồ thoáng qua một vài âm thanh, ở phía trước giống như nghe được tiếng thở dài.

Khi chiêu lực gần đến trước mặt hắn, chỉ một khắc thôi, hắn tưởng chừng như đã chết.

“Từ công công, xin hãy nương tay.”

Không gian bị ép chặt đến không tưởng. Áp lực tiến đến đột nhiên biến mất không dấu vết, thanh âm mềm mại bên kia tấm màn trắng truyền ra vào đúng thời khắc đó.

“Dạ, thưa nương nương.”

Hắn không chết! Hắn thể nhưng không chết! Đạo qua quỷ môn quan một vòng trở về, Trương Tiến sợ hãi đến nỗi không thốt nên lời, chỉ ở trong lòng thì thảo luận lại ý thức mơ hồ kia.

Mãi đến khi hắn nghe được tiếng cười thản nhiên của hoàng đế mới kinh ngạc không hiểu dâng lên trong lòng. Nguyên bản đang quỳ trên mặt đất, nhưng mặc dù ai rồi cũng phải chết, nhưng thật không muốn lại trải qua cảm giác đó một lần nữa.

“A Ly.” Giọng một nữ nhân truyền lại.

A Ly. Niên phi đang gọi tên ai vậy?

Trương Tiến tuân mồ hôi lạnh, trong lòng rối loạn, quần áo đều đã ướt đầm.

Lăng Thụy Vương gia Long Tử Cẩm, thái giám tổng quản Từ Hi, còn người thanh niên kia tên Thanh Long.

“Ừm” một thanh âm tùy ý phát ra từ yết hầu của một nam tử.

Đúng rồi, nơi này còn có một người, trong tên cũng có một chữ Ly. Chỉ là cho tới giờ cũng chưa ai dám gọi. Hoàng đế Khánh gia, Long Phi Ly.

5. Chương 5: Có Nên Chết Hay Không.

Một vị phi tử bị phán tử hình, lại dám gọi thẳng tên tục của hoàng đế,

Hoàng đế đi tới nơi này lại là vì cái gì? Đêm tuyết rơi này đột nhiên trở nên quỷ dị.

Máu trên ngực áo đông tụ thành màu đỏ sẫm, Trương Tiến nhất thời đã quên đau đớn, nhìn về phía màn che trắng tinh.

“Có thể không giết người này không?” Thanh âm sâu kín, theo nơi đó truyền ra.

“Lý do.” Hoàng đế từ từ nói.

“Hắn có ý ngăn cản.”

“Ồ?” Hoàng đế cười khê, “Lấy một đọ mười, không biết tự lượng sức mình, đáng chết.”

Một câu “Đáng chết” giống như có lực, tim Trương Tiến như bị bóp mạnh thít lại, nắm chặt ngón tay thì quỳn.

Gió có chút lớn, mặt nước lại cuộn cuộn nổi lên gợn sóng, tựa hồ như hoa văn uyển chuyển ẩn hiện, giống như có ai đang thổi gió trên mặt hồ.

Bên trong, Niên Tuyền Cơ mơ hồ mỉm cười, “Hoàng thượng nói cũng có lý.”

Trương Tiến kinh hãi, căn bản không đoán ra ý tứ trong lời nói của Niên Phi, lại nghe nàng nói: “Khánh gia năm thứ mười lăm, hoàng thượng đích thân phong Trương Tiến làm thám hoa.”

Hoàng đế thần sắc không đổi, nói: “Vậy sao lại ở trong này?”

“Trương tiên sinh làm người ngay thẳng, Tuyền Cơ thậm chí đoán do tính tình không biết dứt lốt lên trên, không biết thỏa mãn kẻ dưới, mà đắc tội người khác.”

“Người khác kết bè đảng chia phe phái, hẳn vì sao chỉ lo thân mình, không biết thời thế, đáng chết.” Nụ cười chợt tắt, giọng hoàng đế đột nhiên trở nên lạnh lùng.

Hắn từ lúc tiến vào vẫn giữ ngữ khí ung dung, tự tại. Lúc này, đột nhiên thanh âm trở nên cực kỳ uy nghiêm, oai vệ, Trương Tiến toàn thân bất giác run rẩy.

Có tiếng cười nhẹ nhàng thoảng qua, là của Lăng Thụy Vương gia.

Thiếu niên áo lục Thanh Phong đứng ở chỗ có chút ánh sáng, Từ Hi đứng bên cạnh hoàng đế, hai người họ vẫn cúi đầu nên hẳn không thấy rõ sắc mặt của bọn họ, nhưng tiếng cười của Long Tử Cẩm lại giống như tảng đá đập vào lòng hắn, giống như đang cười nhạo hắn ngu dốt. Da mặt trắng nõn nhất thời đỏ bừng.

Lời nói của Niên Tuyền Cơ mơ hồ thấm vài phần sâu não.

“Hoàng Thượng nói những lời đó cũng có lý, vậy bây giờ phải làm sao mới tốt?”

Trương Tiến cắn răng, đột nhiên hướng nhà tù bên kia khấu đầu ba cái, nói: “Tạ nương nương khai ân, ơn này của nương nương Trương Tiến xin được khắc sâu trong lòng. Nhưng tiếc là hôm nay Trương Tiến nhất định phải chết, kiếp sau xin được kết cỏ ngậm vành* nguyện đền đáp đại ân.”

* đây là một điển tích của TQ: 1 người vì nợ ơn người khác đã tết cỏ làm bầy, bầy chân ngựa của quân địch muốn đuổi giết ân nhân của người này.

Tiếng thở dài tinh tế lại mang theo chút ý cười.

“Ta nhận đại lễ này của ngươi, hẳn là không thể không làm chút việc.”

Lời vừa nói ra Trương Tiến liền thấy rùng mình cười khổ. Chẳng lẽ nàng ta đã quên bản thân cũng sắp chết, còn có thể cứu người khác sao? Như này chẳng phải quá khôi hài sao?

Hắn chỉ cảm thấy da đầu run lên, tựa hồ có người thần nhiên liếc mắt nhìn hắn, trong lòng nghi ngờ chợt nổi lên, là Thanh Phong, vì sao? Hắn âm thầm nhìn lại, đã thấy thiếu niên áo lục kia khoe miệng khẽ cười, nhưng nụ cười này nhìn kỹ lại lạnh băng mà mỉa mai.

Chết trân tại chỗ, ngón tay gắt gao nắm chặt lại, hắn nhìn Long Phi Ly đang khoanh tay đứng ở phía trước, gió tuyết thực lớn theo lối cửa sổ nhỏ thổi quạt vào, vật áo hoàng bào lại vẫn bất động.

Hắn có chút xúc động tưởng tượng ra thần sắc của hoàng đế, trong lòng lại đột nhiên thấy kinh ngạc

Cả nhà tù chớp mắt dường như rơi vào khoảng không trầm lặng, chỉ còn sót lại tiếng thở nặng nhọc của người đang cận kề cái chết.

Lúc này, Niên Tuyền Cơ đột nhiên nói, ”

Tuyền Cơ không thể ra ngoài, công công, phiền ông lại đây cầm vật này.”

6. Chương 6: Đan Thư Thiết Khoán*

J tra GG thì thấy bên VHH giải thích là một tờ chiếu của vua ban được dùng để ghi công trạng của một vị đại thần nào đó hoặc cũng có thể dùng như một kim bài miễn tội chết, tùy từng trng hợp mà giải thích nghĩa. Ở đây ý tương đương kim bài miễn tử nhưng J k dịch thoát ý dc mà để thành kim bài thì k đúng nên cứ giữ nguyên vậy :D Như nghĩ: cái này là chiếu chỉ trắng đó, chỉ có ấn chưa có lệnh, có thể viết lên 1 yêu cầu xem đó là 1 lời hứa của hoàng thượng.

“Dạ!” Từ Hi đáp lời nhưng lại không hề bước tới, chỉ chăm chú nhìn về phía Long Phi Ly.

Long Phi Ly cười nói: “Từ Hi, nương nương ra lệnh người mà người muốn bắt tuân sao?”

“Vâng ...”

Hắn khẽ động thân mình liền đã ở bên ngoài song sắt nhà tù.

Phía dưới rèm buồng, một bàn tay gầy nhưng trắng nõn đưa ra.

Cổ họng Trương Tiến cứng ngắc, nhưng thân hình Từ Hi vừa vặn đứng một bên, tất cả đều bị che khuất.

“Hoàng Thượng.” Từ Hi lấy vật gì đó, cung kính trình đến trước mặt hoàng đế.

Là một cái bọc nhỏ.

“Niên phi nương nương có sở thích thật là khác biệt.” Long Tử Cẩm mỉm cười.

Nghe giọng nói mang ý chế nhạo, Trương Tiến nhìn lại, thấy mắt hắn sáng ngời nhìn theo hướng đó.

Long Phi Ly nhìn thần sắc Trương Tiến nhưng không cách nào hiểu rõ.

Vị hoàng đế trẻ khế nhếch môi, “Từ Hi, mở nó ra.”

Thật lâu về sau, khi Trương Tiến đã làm quan lớn, không buồn để ý mấy lời đồn nhảm, bước vào tiểu lâu Lâm Yên, vì một tuyệt sắc giai nhân mà bỏ ra vạn lượng vàng, hắn làm như vậy bởi nữ nhân thanh lâu đó đã thốt ra một câu .

“Vậy bây giờ phải làm sao mới tốt?”

Một câu nói tương tự, đủ khiến hắn lạnh người.

Trong bọc nhỏ, là một tờ giấy lụa.

Giấy lụa Tương Lăng.

Màu sắc của tờ giấy lụa này cùng màu áo ngoài của Long Phi Ly giống nhau.

Quần áo tuyệt điểm, mê hoặc mắt người, nhưng hôm nay lại xuất hiện ở nơi này, có phần không xứng .

Giấy trắng như tuyết, lụa nhuộm vàng óng, thêu chìm đường vân rồng, trên mặt giấy trắng không một chữ, chỉ có một dấu đỏ chói mắt.

Được đóng từ ngọc tỷ của hoàng đế.

Trương Tiến hiểu được thứ này tuyệt không đơn giản, hẳn còn đang nghĩ vật này cùng thánh chỉ gần như giống nhau hoàn toàn thì Long Tử Cẩm đã thất thanh hô lên: “Đây là đơn thư thiết khoán lưu truyền!”

Trong phòng lao, không khí có phần đông băng.

Trương Tiến chấn động, hẳn thậm chí cố không nhìn những người khác, trong đầu sớm đã bị khiếp sợ mà muốn nổ tung.

Đơn thư thiết khoán, là vật được hoàng đế ban cho vị trọng thần có công hiển nhiều nhất, hoặc có công đức lớn, như trong chiến tranh lập được công trạng hiển hách giết được tướng giặc, mà cho dù là quan lớn cũng chưa chắc đã được ban thưởng vật này.

Vật này, có được có thể là do hoàng đế vì quý trọng mà phong thưởng, là điều vô cùng vinh dự, trong truyền thuyết được người người coi như vật miễn tội chết, dù cho phạm tội tày đình. Từ khi lập nước đến nay, mấy trăm năm qua, vật này cũng mới chỉ được ban thưởng không quá hai lần, một trong số đó là Vương đại tướng quân theo giúp Thái tổ thống nhất giang sơn.

Đơn thư, vật đúng như tên, dùng chu sa (mực đỏ) viết nên. Trên thực tế, đơn thư thiết khoán, quý giá là bởi trắng toát một màu, không lưu thêm chút gì đỏ và đen. Không lưu thêm chút gì ngoài long ấn của hoàng đế.

Mặt giấy trắng không tỳ vết, có thể viết bất cứ điều gì thậm chí là lời thề của hoàng đế.

Lời thề của hoàng đế, có ý nghĩa gì?

“Cửu ca.” Long Tử Cẩm run giọng nói: Huynh ban thưởng cho Tuyên Cơ vật đó sao?”

7. Chương 7: Chờ Hối Lòng Vua (1)

“Cửu ca.” Long Tử Cẩm run giọng nói: “Huynh đem nó ban thưởng cho Tuyên Cơ?”

Hắn bản tính có vẻ tùy ý, nhưng lòng dạ rất tàn nhẫn, lúc này lại hết sức khiếp sợ, mà chột lưỡi, gọi thẳng khuê danh của Niên phi.

Long Phi Ly không nhìn tám lụa kia, ánh mắt thản nhiên dừng trên bức màn trắng, nói: “Có phải hôm nay cho dù trăm muốn giết một con chuột, mà nếu Niên Tuyên Cơ nàng xem trọng, nàng cũng sẽ dùng thiết khoán* này cứu nó một mạng?”

Trong phòng giam, không gian hoàn toàn tĩnh lặng.

Mắt phượng nhướng mi đầy tà mị. Vị hoàng đế trẻ hiếm khi cười lại khẽ giương khóe môi, lông mày và lông mi lẳng lẳng che khuất nét lạnh lùng, năm ngón tay hướng về khoảng không nắm mạnh, nét cười dường như lại biến mất[L1] ..

Tiếng song sắt đổ sụp, bức màn trong không trung phát phối lay động một lát rồi vô lực rơi xuống.

Để lại bụi trần bay đi, có người chậm rãi bước ra.

Nói về đơn thư thiết khoán, người đứng bên cạnh Từ Hi lại đột nhiên nhớ đến một chuyện của Khánh gia năm thứ mười sáu. Khi đó, Niên phi Tuyên Cơ đang được ân sủng lại vì phụ thân có mưu đồ cướp ngôi mà bị giáng làm nô tỳ, còn người bên cạnh hoàng thượng bây giờ là Hoa Phi, cháu gái bên ngoại của Thái hậu cùng Tuệ Phi, con gái Kị đại tướng quân.[L2]

Trong cung Cửu Trọng, điện Kim Loan.

Hoàng đế đang phê duyệt tấu chương, người hầu đứng một bên.

Cung nữ mang trà vào, dâng trà lên là Lưu Ly cung Tuệ phi. Nàng hé nụ cười, tay ngọc thon dài, bưng chén trà đưa qua.

Long Phi Ly nhân nhặt uống một ngụm, cười nói: “Trà thơm.”

“Trà này chuyên trồng ở quê nhà nô tì trên ngọn núi cao vạn trượng, búp trà được hái trước mùa xuân, hương trà đọng trên áo có thể mấy ngày liền không mất đi, khi hái xuống chỉ dùng phần tâm trà gồm những lá non nhất, sau đó được tuần mã ngày đêm vận chuyển đến, trên đường bảy ngàn dặm không biết đã chết bao nhiêu tuần mã rồi.

“Làm Tuệ phi phải bận lòng rồi.” Long Phi Ly một tay cầm tấu chương, một tay kéo Tuệ phi vào trong lòng.

Nữ nhân xinh đẹp như hoa dựa vào thân thể nam nhân mạnh mẽ, thật là một cảnh đẹp hài hòa.[L3]

“Hoàng Thượng người nói xem, trà này thơm, hay là trà của Tuyền Cơ muối muối pha trước đây thơm? Nghe nói nàng trời còn chưa sáng tỏ, chân trần đã bước vào trong ao sen hái cánh hoa vẫn còn đọng sương.”

Nghe nói, Niên phi Tuyền Cơ vì pha nước trà cho hoàng đế mà xuân lan hạ sen, thu cúc đông mai, không ngày nào ngơi nghỉ.

Long Phi Ly cười khê.

“Tuệ nhi, trầm ghét nhất hương hoa.”

Tuệ phi rõ ràng sững sốt, thất lưng lập tức run rẩy, miệng cười như ngọc.

Đúng rồi, Niên thừa tướng quyền cao chức trọng đã bị chém giết, Niên phi Tuyền Cơ con gái Niên thừa tướng cũng bị giáng xuống chức thấp nhất, nô tỳ trong cung. Khi ấy Long Phi Ly cũng muốn đem nàng giết chết, nhưng nhờ hoàng hậu quỳ gần ba ngày đêm, đau khổ cầu xin mới cứu được một mạng của nàng.

Ngày xưa ân sủng, nhưng cuối cùng cục diện vẫn biến ảo như cờ.

Cờ đánh xong rồi, người cũng phải đi. Giờ phút này người được ân sủng là nàng, như thế lại ngốc nghếch tự so sánh mình với người khác?[L4]

Bàn tay Long Phi Ly tiến vào trong lớp áo váy của nàng, nàng ta yêu kiều khê thở hổn hển.

Hai tay nàng đang muốn vòng ôm lấy hắn, hoàng đế lại thản nhiên nói: “Thái Hậu gần đây cơ thể không khỏe, nghe nói các cung các viện định trưa nay đi vấn an, phải không?”

Tuệ phi lấp bắp kinh hãi, không rõ tâm tư hoàng đế, vì thế cẩn rắng đáp: “Nô tì cùng Hoa phi tỷ tỷ đã đến vấn an, buổi sáng nay đi đến thỉnh an Thái Hậu, như vậy hẳn cũng không thất lễ.”

Từ Hi thăm nghĩ, đúng lúc này, nương nương của các viện hội tụ tại tẩm cung Thái Hậu, sẽ chẳng ai tới Kim Loan điện này. Tuệ phi nương nương khá lắm!

“Chung quy như vậy vẫn không hợp lễ, như vậy đi, trầm cùng nàng đi một chuyến.”

Tuệ phi mừng rỡ, dịu dàng quỳ xuống, “Tuệ nhi tạ ơn thánh ân của bệ hạ[L5].”

Hoàng đế cùng đi, đây là sự sủng ái đầy vinh hạnh, liệu có ai mà không mừng mừng rỡ?

Thái Hậu ở đình mát Lan Tâm mở yến tiệc nhỏ.

Tiết trời đầu xuân hơi lạnh mà mát mẻ, ánh mặt trời ấm áp như tan ra tràn ngập các đình đài lầu các hai bên hồ, mặt hồ xanh biếc khê dọn sóng.

Kiều vừa hạ, liền thấy Thái Hậu ngồi tại vị trí chủ vị, hoàng hậu ngồi bên dưới, hai bên bố trí chỗ ngồi, các phi tần theo cấp mà ngồi.

Long Phi Ly hành lễ với Thái Hậu, các phi tần khác liền rời chỗ hành lễ, Tuệ phi đứng bên cạnh hoàng đế, đắc ý viên mãn trong lòng như tỏa ra theo từng hơi thở.

Ánh mắt Từ Hi đột nhiên híp lại, dừng ở phía sau khu thuỷ tạ mấy cung nữ đang khuôn vác bồn hoa, trong đó một người, đi lại tập tễnh, chẳng phải là chủ tử cung Phượng Thử trước kia Niên Tuyền Cơ sao?

8. Chương 8: Chờ Hối Lòng Vua (2)

Hắn dò nhìn một chút thần sắc Long Phi Ly, mặt ngoài vẫn bình tĩnh, tỏ vẻ chẳng hề nhìn thấy thân ảnh kia.

Long Phi Ly ngồi xuống bên cạnh hoàng hậu, nói: “Mẫu hậu thân thể không tốt, nên ở trong cung nghỉ ngơi, sao lại ra đây mở yến hội?”

Thái Hậu mới qua tuổi bốn mươi, nhưng nhờ bảo dưỡng tốt nên vẻ ngoài vẫn rất trẻ trung, xinh đẹp, nở nụ cười lộng lẩy, nhưng nơi đáy mắt lại ẩn chứa một tia u ám, cười nói: “Làm phiền tâm ý của Hoàng hậu cùng các phi tần tới thăm, ai gia mở tiệc xem như tạ ơn.”

“Hoàng Thượng đây là trách cứ nô tì sao? Cùng các tỷ muội vội đến vấn an Thái Hậu nương nương là chủ ý nô tì.” Một nữ tử ngồi giữa cười nhẹ.

Làn da trắng như tuyết, xinh đẹp duyên dáng, Hoa phi của Cẩm Phương cung. Cháu gái bên ngoài của Thái Hậu.

Thái Hậu cười mắng: “Mẫn nhi, con nói gì vậy, chỉ sợ Hoàng thượng muốn ban thưởng con còn không kịp nữa là.”

Hoa phi này nói vài câu kể công, một vài phi tử không khỏi âm thầm tức giận, lại ngại nàng địa vị cao quý, luôn được hoàng đế sủng ái, lại là người bên nhà mẹ ruột Thái Hậu, liền không dám nói thêm điều gì.

Một điện bốn cung, hoàng hậu là chủ Loan Tú điện, phía dưới là bốn phi, hai chính hai trắc.[L6]

Ngay sau đó, chính phi Tuệ phi lại cười nói: “Lúc đầu muội còn tưởng là ý của Hoàng hậu nương nương, ra là Hoa phi tỷ tỷ làm gương cho tam cung đến thăm Thái hậu. So với tâm ý của tỷ tỷ, muội muội đây thật cảm thấy hổ thẹn.”

Hoa phi nghe không ra lời châm chọc của nàng, thấy người ta đem ngòi lửa dẫn đến chỗ hoàng hậu, mũi nhọn châm biếm của nàng ngấm trở về phía hoàng hậu.

Hoàng hậu Úc Di Tú là cháu gái trưởng của Úc Cảnh Thanh, đại thần từ thời tiên hoàng. Vị đại thần Úc Cảnh Thanh này là trọng thần tam triều. (phò 3 đời vua) Dù là Thái hậu hay Hoàng đế cũng phải kính ba phần, lại thêm Hoàng hậu hiền thực hiểu biết, Hoa phi dù không để nàng vào mắt nhưng cũng không muốn cùng nàng thù địch.

Thái Hậu hơi nháy mí mắt, Hoa phi rùng mình, đang muốn nói gì, hoàng hậu đã mỉm cười nói: “Tuệ phi muội muội chờ nói vậy, Hoàng thượng trăm công ngàn việc, lại vì bệnh tình của Thái hậu mà lo lắng. Để san sẻ với người, ai đại diện mà chẳng giống nhau, phải không?”

Long Phi Ly cười nhẹ, nắm tay hoàng hậu.

Tuệ phi cắn răng, Long Phi Ly lại nói: “Mẫn nhi, hay là nên phạt.”

Hoa phi sắc mặt đột biến, khế cắn môi đỏ mọng, liếc nhìn [L7] Long Phi Ly.

Thái Hậu nói: “Hoàng Thượng, nay mọi người cùng nhau ở nơi này của ai gia gặp gỡ, là việc vui, phạt gì cũng miễn đi.”

Sắc mặt nàng hơi cứng lại, mi kia khép lại che đi tia tối sâu thẳm.

Đôi mắt Long Phi Ly khẽ chuyển, “Mẫu hậu, thưởng phạt nên rõ ràng.”

Hắn lời vừa dứt, Thái Hậu cũng không nói thêm gì nữa, chỉ nâng khế chén trà chạm miệng.

“Trẫm còn có chút tấu chương chưa phê duyệt, đêm nay liền ở lại Cẩm Phương cung đi.”

Hoa phi nghe vậy mừng rỡ, nét cười như hoa, “Nô tì tuân chỉ.”

Hoàng hậu cũng nhẹ nhàng nở nụ cười, Long Phi Ly buông tay nàng ra, hoa văn nơi tay áo gấm của nàng, như in hình năm ngón tay nắm chặt.

Tuệ phi chính là ngầm ám chỉ với Hoàng thượng việc Hoa phi làm phải để ý đến thể diện của Hoàng hậu, không ngờ tâm ý nam nhân khó dò, nhất thời vừa tức vừa sợ.

Các cung tỳ đang đem bồn hoa phía sau khu thủy tạ đến giữa đình, thân ảnh xen kẽ.

Trong lòng nàng tích tụ, muốn tìm người phát tiết, ngón tay ngọc nhẹ giương, tùy tay chỉ một cung tỳ.

“Người đem hoa này chuyển lại đây cho ta nhìn một cái.”

Tiểu cung nữ kia lắp bắp kinh hãi, hoảng hốt, bước đi loạng choạng, đụng vào cung nữ phía sau.

Loảng xoảng một tiếng, bùn đất cuốn lên, bồn hoa cung nữ kia đang đem trong tay bị đụng ngã vỡ tan.

Hai người vội vàng quỳ xuống.

“Đây là cống phẩm của Phiên vương, các người cũng dám đập vỡ, chẳng lẽ là muốn làm phản?” Tuệ phi tức giận đang không thể phát tiết, cười lạnh nói: “Kéo xuống, mỗi người đều một trăm trượng.”

“Nương nương, bồn hoa là nô tỳ đánh vỡ, không can hệ người khác, hai trăm trượng này để nô tỳ nhận.” Giọng nói ru nhẹ của nữ tử, nhưng lại toát lên vẻ kiên định.

Lời này khiến mọi người chấn động.

Gậy đánh trong cung không phải loại tầm thường, trăm gậy này, đừng nói một cô gái nhỏ, ngay cả một nam nhân cao lớn cũng chịu không nổi, càng không nói là hai trăm gậy, vậy khác gì là muốn lấy mạng.

Hoa phi cùng Tuệ phi oán hận vốn sâu, nghĩ thầm không như ý nàng, liền nói: “Người ngẩng đầu lên để bản cung nhìn xem.”

9. Chương 9: Chờ Hối Lòng Vua (3)

Nghe vậy, nàng kia chậm rãi nâng đầu.

Có kẻ hít khí.

Người đó chẳng phải là người đã bị Hoàng thượng phê làm cung tỳ, Niên Tuyên Cơ.

Trước đây khi Tuyên Cơ còn chưa khôn khéo như giờ, Hoa phi mặc dù cũng được sủng ái nhưng cũng không so được với nàng ta. Lúc này tuy có muốn cùng Tuệ Phi đấu đá tranh giành, nhưng chung quy lòng đổ kị vẫn còn đó đã chi phối nàng, nói: “Tuệ phi muội muội nói có lý, người đâu, kéo hai tỳ nữ này xuống.”

Hơn mười phi tần ngồi đó, mặc dù không thể so với Hoàng hậu cùng bốn vị quý phi nhưng cũng đều có địa vị, ngày trước sủng ái đều bị Niên phi chiếm hết, mưa móc không tới các nàng. Lúc này nhìn thấy Tuyên Cơ phải chịu hình, lòng ai cũng mãn nguyện tràn đầy.

Tuệ phi cũng cả kinh, không nghĩ tới giờ phút này nữ nhân kia thật đúng là oan gia[L8] .

Nàng âm thầm liếc nhìn Hoàng đế, đã thấy hắn cùng Hoàng hậu nói xong điều gì, tựa như đang nói đến điều vui, khóe miệng Long Phi Ly khẽ mỉm cười, càng toát lên vẻ tuần tú lãng đãng, mà hết thảy bên này vẫn chưa để ý tới.

“Đợi đã.”

Giọng nữ nhu hòa vang lên, Tuệ phi còn tưởng rằng hoàng hậu ra tiếng ngăn lại, nhìn lại chính là Ôn Như Ý, cung nữ tổng quản bên cạnh Thái hậu.

“Như Ý, hai nương nương đang dạy dỗ nô tài theo phép, nha đầu người chen miệng cái gì?” Thái Hậu nhíu mày nói.

Ôn Như Ý vội vàng bước khỏi hàng, nhìn lướt qua Hoàng đế cùng Hoàng hậu, lại quỳ xuống bẩm: “Dạ thưa Thái hậu nương nương, trượng hình này, nô tỳ thiết nghĩ ngàn lần không nên. Thân thể người đang có bệnh,

các vị chủ tử vì người mà cầu phúc, lần này nếu làm hại đến tính mạng của hai tiểu tỳ này là chuyện nhỏ, cái nô tì lo sợ là ảnh hưởng đến phúc đức của Thái hậu, điều này thì vẫn là không nên.”

Nàng nói xong, căn môi nhìn Thái hậu.

Thái hậu chớp mắt mà cười, chậm rãi nói: “Ai gia chẳng lẽ còn sợ mất phúc bởi hai kẻ tiện tỳ hay sao?” Lại chuyển hướng Long Phi Ly, “Hoàng Thượng, việc này người xem xử lý thế nào mới tốt?”

Nàng nói chuyện, khinh liếc Tuyền Cơ một cái, trong mắt ám khí càng sâu. Tuyền Cơ chỉ cúi đầu.

Long Phi Ly nhú mi cười khê, “Việc này mẫu hậu làm chủ là được rồi.”

“Theo như lời nha đầu Như Ý, hôm nay cũng là ngày lành, được rồi, liền miễn hình phạt này đi.” Thái hậu chậm rãi nói.

Thái hậu nói vậy, Tuệ phi không dám nói thêm gì nữa, Hoa phi cũng không cố tình làm khó thêm, Ôn Như Ý quan sát nét mặt cùng lời nói của chủ tử, lập tức nói: “Thái hậu cùng Hoàng thượng đã khai ân, hai người các người còn không nhanh mà dâng trà hướng Thái hậu nương nương, Hoàng thượng cùng các vị chủ tử mà nhận lỗi?”

“Dạ, tạ Như Ý cô cô.” Tuyền Cơ nhẹ giọng nói, nâng tiểu cung nữ cạnh bên bị dọa đến phát run đứng dậy.

Ôn Như Ý cũng không chậm trễ, lập tức cho người rót trà, đưa tới tay Tuyền Cơ.

Hoa phi bị Như Ý đoạt lời, trong lòng đang không vui, cười lạnh, “Niên phi Tuyền Cơ, sao trên tay người lại bị sưng thũng một mảng hồng đỏ thế kia?”

Nàng vừa nói, chúng phi liền lập tức hướng nhìn đến tay Tuyền Cơ, Tuyền Cơ vừa chuyển bồn hoa, ngón tay dính bùn đất, trên mu bàn tay lại đầy mụn nước, có nơi đã bị mưng mủ. Có vài phi tử che cái mũi, rất nhanh liền cười một tiếng.

10. Chương 10: Quân Tâm Như Sắt (lòng Vua Cứng Rắn)

“Thưa Hoa phi nương nương, .” Tuyền Cơ vén áo thi lễ, giọng nói không kiêu ngạo mà cũng không siểm nịnh.

Thái độ của nàng làm cho Hoa phi nhất thời nổi trận lôi đình, âm thanh lạnh lùng vang lên: “Thực ghê tởm! Trà này, không cần dâng cho ta.”

“Đúng vậy, mọi người xem tay nàng kia, còn có trên mặt mũi cũng bẩn, không biết bao nhiêu ngày rồi không tắm rửa.” Các phi tử cũng đâm chọc nói vang lên bốn phía, giọng mỉa mai cùng tiếng cười chế nhạo càng phát ra tiếng động lớn hơn.

“Không chừng trên tóc còn có con rận rơi xuống, ta cũng giống Hoa phi tỷ tỷ, cũng không muốn uống này trà.” Tuệ phi cười nói.

“Như Ý, để cho tiện tỳ kia kính trà hoàng thượng cùng hoàng hậu đi.” Thái Hậu ột viên đường hạt sen vào miệng, đuôi mắt không nâng.

“Cũng được, vừa vặn trầm có chút khát nước.” Con người Long Phi Ly sắc bén, rơi xuống trên tay Tuyền Cơ, lại nhẹ nghiêng đầu, tựa hồ cực kì chán ghét.

“Nô tỳ tuân chỉ.” Như Ý đáp lời, nhận lấy chén trà trong tay Tuyền Cơ, lại lấy ra một chiếc khăn tay đưa cho nàng.

Đôi mắt Niên Tuyền Cơ phiếm hồng, lại chỉ mỉm cười, đem lệ khóe mắt như cánh hoa nén xuống, nói lời tạ ơn rồi nhận lấy khăn tay.

Nàng xem tay mình như tay người khác, cũng không tiếc sức, có lẽ chỉ có như vậy, chính mình mới không cảm giác đau đớn. Dem bàn tay dơ bẩn kia dùng sức chà lau, gập bông nước cũng không hề nhẹ tay lại, động vào một chút liền vỡ, nước mủ cùng máu tươi ứa ra làm chiếc khăn vốn trắng tinh nhuộm hồng.

“Đã không phải là chủ tử, mà tính tình so với chủ tử còn cao giá, xem như ta đây được học hỏi thêm điều mới mẻ a.” Tuệ phi xùy một tiếng, lại nói: “Tuyền Cơ muội muội đừng vội, khăn tay kia không đủ dùng, tỷ tỷ nơi này còn có.”

“Tạ nương nương.” Tuyền Cơ hạ thấp người cảm tạ, nói khẽ với Như Ý nói: “Như Ý cô cô, chiếc khăn này ta sẽ giặt sạch trả lại người.”

Như Ý vừa định nói không cần, lập tức lại gật gật đầu.

Một phi tử cười nói: “Người đừng có làm khó Như Ý cô cô, thứ này ai còn dám cầm nữa chứ?”

Tuyền Cơ cười khỏ, đi đến trước mặt Long Phi Ly, quỳ gối, nâng chén trà in hoa bằng bạch ngọc đựng trên khay trà đưa cho hần.

Bàn tay mềm mại như bạch ngọc, làn da vốn trắng như tuyết đã không thể nhìn ra được nữa, đây thực sự là người đó sao?

Có lẽ, có người để ý, giống như mây khói uốn lượn trên khay trà này thôi, không được một lát, liền nhanh chóng tan biến.

Không nhìn đến hần, chính mình sẽ hận mà hần cũng chán ghét.

Vậy hà cớ gì phải làm cho cả hai đều thấy chán ghét.

Chỉ là, những lời nói trước đây vẫn cứ văng vẳng bên tai.

“A Ly, nữ quyến trong thừa tướng phủ đều vô tội, các nàng thậm chí không biết nam nhân của mình ở bên ngoài làm nên chuyện gì, tiểu đệ của ta năm nay cũng chỉ có sáu tuổi, người không phải cũng từng ôm nó sao?”

Hần thậm chí không có trả lời nàng, chỉ thản nhiên nhìn nàng một cái.

“Nó chỉ là một đứa nhỏ, dùng mạng của ta đổi lại, được không?”

“Tiểu Thất, mạng của nàng cho tới bây giờ đã không do nàng quyết định nữa rồi, nếu như vậy, giao dịch này làm sao có thể thành được?”

Dưới ánh nến, ý cười vẫn ẩn dưới đôi mắt phượng hẹp dài của nam nhân, ôn nhu, tựa hồ như chuyện hần đang nói chẳng qua chỉ là lời tỉ tê dịu ngọt bên gối trước đây.

Đúng rồi, ngay cả mạng của nàng đều là của hần, nàng có cái gì để cùng hần trao đổi chứ.

Cho nên sau khi hần giết hết ba trăm mạng người Niên gia, hần tự tay xiết lấy yết hầu của nàng, cũng chỉ là chuyện bình thường.

Vậy thì sống để mà làm gì.

Giữ lại mạng này, cũng có tác dụng gì chứ.

Để chứng minh Long Phi Ly đối với Úc Di Tú còn thương tiếc, vị vua tuổi trẻ hoàn mỹ nhất. (J k hiểu ý câu này. Như : Mạng của TC là do Hoàng Hậu quỳ 3 ngày, ko phải là Aly thương tiếc nàng, mà vì dúng hậu nên tha nàng ấy ý mà)

Long Phi Ly hơi hơi híp mắt, dáng vẻ uể oải, cũng không nhận lấy chén trà kia.

11. Chương 11: Tâm Tình Tuyền Cơ

Nàng nở nụ cười, vừa rồi mọi người nhục nhã nàng, trận náo nhiệt này, không biết có phần hần hay không.

Sau lưng Hoa phi đột nhiên nói: “Thái hậu, Hoàng thượng từ bi, đều không phải là nô tì nguyện ý sinh sự đa đoan, chính là lần này cứ nhẹ nhàng như vậy mà bỏ qua cho này hai tiện tỷ này, để cho chúng nô tỳ thấy rồi noi theo, vậy gia pháp tổ tông đặt nơi nào?”

Như Ý kinh hãi, đang muốn lên tiếng, Thái hậu đã liếc mắt nhìn lại, “Lời nói của Mẫn nhi cũng không phải là không có lý. Vậy việc này nên làm thế nào cho phải?”

‘Nếu đã là do tay gây ra, thiếp nghĩ không bằng dùng hình siết tay đi, như vậy cũng không thương tổn tính mạng.’ Hoa Phi nói.

Thái Hậu cười khê, nhìn về phía hoàng hậu, “Hoàng thượng đã không để ý tới việc này, Di Tú, con là người đứng đầu hậu cung, con nói xem?”

Hoàng hậu tựa hồ lấp bắp kinh hãi, nhú mi, hơi hơi thất thanh, “Việc này ... ”

Hình phạt siết tay, dùng mảnh gỗ nhỏ siết lấy đầu ngón tay, người bị dùng hình tuy không mất mạng nhưng các xương ngón tay sẽ bị ép tới vỡ.

Trong đình nhất thời yên tĩnh, một vài phi tử hoảng sợ nhìn về phía Hoa phi, nàng rốt cuộc cũng không chịu buông tha Niên Tuyền Cơ.

Như Ý cắn răng, váy áo rung rung. Long Phi Ly đột nhiên nắm lấy bàn tay của Hoàng hậu, thản nhiên nói: “Tú nhi, nàng gấp cái gì? Việc này cứ theo ý của mẫu hậu mà làm đi.”

Bàn tay đang nâng khay trà run rẩy, Tuyền Cơ hướng Như Ý mỉm cười, lắc đầu, trong đôi mắt, hiện lên sự kiên định.

Thái hậu bày mưu tính kế, chẳng qua chỉ là mượn lời của Hoa phi. Trải qua hình phạt siết tay này, hai tay tất nhiên bị hủy. Bị hủy thì bị hủy thôi, sớm đã trở nên xấu xí rồi. Niên Tuyền Cơ, dù bị ép đến điên vẫn không lay động, ép buộc nữa, chính là muốn luôn mạng của nàng. Tội gì phải liên lụy đến người khác?

Giày thêu lui về phía sau, Như Ý yên lặng ngược mi nhìn.

Hoa phi khoe miệng cười nhẹ, quay qua thái giám bên cạnh nói: “Tuyên hình đi.”

Tuyền Cơ nói nhỏ: “Chén trà này nếu Hoàng Thượng không chê xin mời dùng đi, có lẽ đây cũng là lần cuối cùng trong kiếp này Tuyền Cơ vì Hoàng Thượng dâng trà .”

“Trẫm còn tưởng rằng nàng không muốn.” Đôi mắt Long Phi Ly tràn ra ý cười, “Thật hiếm khi được nàng mở lời.”

Nàng ngưng mắt nhìn lại, nụ cười này khóa sương hàm ngọc, sắc thụ khuynh thành, đáng tiếc ánh sáng trong mắt phượng kia, thủy chung như đầm sâu chẳng thể phân biệt được sáng tối. Vết thương tưởng chừng đã chai sạn trong tim đột nhiên tê rần.

Canh năm trời chưa sáng, chân trần xuống hồ nhặt hương sen, đập tuyết tìm mai hái sương sớm, cũng chỉ một câu cam tâm, một chữ tình nguyện, dù chàng là ai, có phải hay không là bậc cử ngũ chí tôn.

Long Phi Ly, cũng chỉ là A Ly của Tuyền Cơ.

Bên tai, giọng nói thái giám đáp lời giống như đâm như chọc, tiếng bước chân lay động, thái giám phụ trách hành hình đã đến.

Bàn tay đau xót cổ nâng cao chén trà thêm chút nữa.

Có một vật nhỏ sắc bén đâm vào đầu gối, đầu gối đột nhiên đau đớn, chờ nàng lấy lại tinh thần, chén trà nóng kia đã đổ hết lên người hoàng đế.

Bàn tay trắng nõn thon dài, toàn bộ mu bàn tay bị phồng đỏ lên.

Nàng ngẩn ra, lập tức bị Long Phi Ly đá ột cước, cơn đau theo tim truyền ra, nàng phun ra máu, thần trí mơ màng.

12. Chương 12: Là Ai Không Buông Tay

Hoàng đế bị thương, hết thầy đều trở nên hỗn loạn.

Trong đình, chỉ nghe thấy tiếng bước chân vội vàng, tiếng kêu của nữ nhân . Trong hỗn loạn, nàng thể nhưng còn nhận ra giọng hân.

Trong treo nhưng lạnh lùng vương một phần giận dữ, “Giao cho tông nhân phủ.”

(Như: Tông nhân phủ: 1 nơi để trừng phạt người của nội cung gồm: cung phi công chúa, hoàng tử, thái giám, cung tỳ...chuyện nội cung bị ém trong nội cung ấy)

Tông nhân phủ, lao ngục kia chính là cái chốn khổ hình ác quỷ .

Nàng nhẹ nhàng cười, rơi vào bóng tối, ý thức của nàng thanh tỉnh thần kỳ: lần này nàng rốt cuộc không sống nổi.

Giữa tháng, Cầm Phương cung.

Phù dung dưới trướng, tóc đen rối tung trên giường, Hoa phi sắc mặt túy nhược đào đà (mặt ửng hồng hồng như hoa đào), si mê nhìn thân hình nam nhân gầy nhưng rắn chắc. Long Phi Ly lại lạnh lùng đẩy ra thân thể mềm mại trên người.

“Hoàng Thượng?”

“Người vừa rồi cho ta uống canh có bỏ thêm cái gì?” Đôi mắt Long Phi Ly trầm xuống, phủ thêm áo choàng.

Hoa phi sợ tới mức quỳ gối nằm úp sấp trên giường, sợ hãi nói: “Nô tì chính là muốn thêm được có thể gia tăng tình thú, nô tì ... ”

“Mẫn nhi, chỉ một lần này thôi, hiểu chưa?” Hoàng đế lạnh lùng cất lời, phất tay áo nghênh ngang bỏ đi.

Nhìn bóng dáng nam nhân, Hoa phi cắn răng, được mạnh như vậy, hân cư nhiên có thể chịu đựng mà không chạm vào nàng.

Tuyền Cơ nằm co mình trong đám cỏ khô, giày không biết đã bị rách mất từ khi nào, bàn chân lạnh băng, giống như chôn trong tuyết. Trong cổ họng còn vương chút huyết đàm, nhin không nổi, che miệng ho khan một trận, chất lỏng đỏ sẫm cũng theo khe tay mà chậm rãi chảy ra.

Đầu xuân, tiết trời còn nhiều sương lạnh, địa lao lại âm u, nàng chỉ thấy đầu óc mơ màng nóng. Biết là cảm lạnh, cố đem chút áo váy mỏng manh quần chặt thêm một chút. Tay vừa đưa ra, thử vài lần nhưng lại không có lực để nâng lên.

Đột nhiên, trong đám cỏ khô nhẹ nhàng rung rung, một con chuột thật lớn chạy ra, nhảy lên tay nàng.

Nàng cười khổ, nàng thậm chí không có sức để đuổi con vật đen nhem này đi.

Trong ngực có rất nhiều chuột to, cũng không sợ người, hai mắt nheo lại tỏa ra ánh sáng màu lục u ám, cắn xé lấy phần da thịt ở cổ tay của nàng.

Nàng cười, cắn răng chịu đựng, ý thức bắt đầu mơ hồ.

Trong hoảng hốt, có người nắm lấy hai chân của nàng bỏ vào trong lòng ngực sưởi ấm, nàng nhắm chặt mắt, trong mũi ngửi thấy hương khí thanh đạm nhàn nhạt.

“Thúy Nhi, Thúy Nhi.” Nàng hàm hồ kêu. Đó là tiểu nha đầu bên người của nàng. Nàng sợ lạnh, khi trời lạnh, tiểu nha đầu không thềm nhiều lời liền cứ thế này giúp nàng sưởi ấm, tuy rằng nàng nhiều lần nói với Thúy Nhi là không cần.

Chỉ là, Thúy Nhi không phải đã chết rồi sao.

Nàng rơi lệ đầy mặt, hướng về phía ấm áp kia ý lại một chút, “Thúy Nhi, hân là người xấu, hân đem người trong Niên gia đuổi cùng giết tận, hôm nay, hân đánh ta.”

Nỗi buồn thống khổ cứ thế ứ đọng trong ngực, mu bàn chân nứt da ngứa, nàng nhin không được cọ cọ hai chân vào nhau.

Trong không khí vang lên tiếng thở dài nhè nhẹ.

Nàng bị kéo vào trong lòng một người, người nọ đem hai chân của nàng đặt lên chân mình, vì nàng nhẹ nhàng gãi nhẹ.

“Vì sao Hoàng hậu hôm đó muốn cứu ta chứ? Ta chết không phải là đúng với ý của hần sao?” Hàm rằng nàng đem môi cắn đến chảy máu, cùng nước mắt tuôn rơi hòa vào nhau trên mặt, rốt cuộc chỗ ít chỗ nhiều đều bản bản, tìm không ra điểm nào sạch sẽ.

“Đúng, hần là người xấu.” Người nọ thu tay lại, vỗ vỗ lưng nàng, nhẹ giọng dỗ dành an ủi.

Ánh trăng lạnh lạnh, theo cửa sổ nhỏ của nhà tù mà tiến vào chiếu lên vách tường mấy đường nhọt nhọt, chiếu sáng lên một gương mặt, mắt phượng hẹp dài, mi tâm nhú chặt.

“Nàng không chết, không phải Hoàng hậu muốn cứu nàng, mà là vì trẫm luyện tiếu.”

13. Chương 13: Bóng Tối Bao Vây

“Hoàng thượng, chàng đánh thiếp.”, nàng thì thầm, trong giọng nói thoáng tiếng cười khê.

Long Phi Ly khê cong khoe môi, ánh trăng trải dài trên khuôn mặt anh tú. Ánh sáng mờ ảo, không khí lại càng âm muội.

“Không đánh nàng, bàn tay này đã bị hủy từ lâu rồi.”

“Tiên đế để lại cục diện rối rắm, mấy vị phiên vương cũng muốn động binh. Ta lại chẳng thể trực tiếp đàn áp, chỉ có thể tạm thời kiềm giữ họ, khiến cục diện nhất thời không bị phá vỡ. Với cục diện bế tắc này, nếu không làm vậy thì Thái hậu cũng sẽ khiến nàng phải chết.”

Đám cỏ khô khê động, hần nhìn thấy vết thương trên mu bàn tay chảy máu của nàng, chân mày nhíu lại, cánh tay phát nhẹ, vài con chuột lăn ra chết trên đồng cỏ khô.

Mỗi con chuột toàn thân đều đen bóng, trên thân lại lấp lánh một cây châm bạc.

Một tay ôm nàng, tay kia vén ống quần lên, nơi đầu gối trắng như tuyết có một cây châm nhỏ bằng bạc, cán được chạm khắc bằng vàng.

Ngón tay mới khê chạm vào cây châm, ngay lập tức nàng khuy gối, ngã vào vòng tay của hần.

“Đau”

Chân mày hần nhíu lại.

Ở đình mát bên hồ, hần đã âm thầm ra tay làm đầu gối của nàng bị thương, khiến cho nàng nhất định phải làm đổ ly trà đó, còn cây châm này, hần ra tay có phần hơi nặng.

“Ngoan, cái này nhất định phải lấy ra.”

Trong lúc còn đang mơ hồ, nàng cảm nhận được một vòng tay ấm áp ôm lấy mình.

Hần đưa tay vào trong ngực lấy ra con dao bạc hoa văn đơn giản mà tinh tế.

Khê cúi người hôn lên môi nàng.

Mỗi tế bào trong cơ thể nàng như mong chờ, như háo hức, nàng khẽ buông một tiếng rên nhẹ, hần lại như được kích động, khê đưa lưỡi mở miệng nàng, hận không thể hút hết hơi thở của nàng.

Bàn tay khê mơn trớn chân nàng.

Nàng di chuyển bàn tay vuốt ve hần, vòng tay với cổ áo hần.

Một bàn tay rút dao khỏi vỏ, hần dùng dao đâm vào chân nàng, lấy châm ra ngoài.

Nàng cau mày, giọng khàn khàn, trẫm đục, mồ hôi lạnh lã trên trán.

Hắn kiên trì im lặng, đôi môi cuồng nhiệt như hút mọi rên rỉ của nàng, hận không thể đem nàng nuốt vào trong bụng.

Con dao găm trong tay lạnh ngắt, nơi da thịt bị đâm một dòng máu đỏ tươi chảy ra, thấm vào vạt áo trước của hắn, thành một mảng màu đỏ chói mắt.

Nhét vào miệng cho nàng ăn một viên đan bảo trì tâm mạch, hắn lại lấy ra một lọ thuốc nhỏ bôi vào vết thương trên tay rồi băng lại thay nàng băng bó.

Làm xong hết thấy, hắn ôm nàng ở trong tay, cầm đặt trên mái tóc của nàng, tay khẽ chạm vào trán nàng, thần sắc mông lung như đang suy nghĩ, tự hỏi điều gì, lại như thể không làm gì hết, chỉ là đơn giản ôm nàng cùng một chỗ.

Có thể ôm người phụ nữ mà mình thương yêu trong lòng, dịu dàng ngắm ánh sáng chiếu trên khuôn mặt nàng, hắn khẽ khép mi hưởng thụ giây phút này, hạnh phúc có lẽ chỉ đơn giản như thế thôi.

“A Ly, A Ly”

Nghe thấy thanh âm nhỏ nhỏ, hắn nghĩ nàng đã tỉnh, khẽ cau mày, ôn nhu nhìn lại, mới phát hiện thì ra nàng chỉ đang nói mơ mà thôi.

Một cái liếc mắt nhìn lại đó, khiến tâm trí hắn rối loạn, làm cách nào cũng không định thần lại được.

Đôi mắt nàng thực rất đẹp, trong veo như mặt nước mùa thu, hàng mi dài thanh tú làm rung động lòng người.

Làn môi lại như tô son, lúc nào cũng đỏ thắm.

14. Chương 14: Chương 14.

Được tính trong cơ thể bắt đầu phát tác, lúc ở chỗ Hoa phi hắn đã dùng nội lực để khống chế, nhưng giờ đối diện với nàng, mọi nỗ lực kiềm chế đều sụp đổ.

Kể từ sự việc của Niên thừa tướng tới giờ, đã bao lâu rồi hắn không chạm vào nàng.

Bàn tay mềm mại này hắn đã yêu thích bao nhiêu.

Khẽ vuốt khuôn mặt yêu kiều của nàng, đột nhiên dừng lại, bàn tay lướt xuống vòng eo nhỏ nhắn, kéo rơi đai lưng.

Cuối cùng lại được nhẹ nhàng ôm lấy nàng..

Ngay lúc đó, ở bên ngoài có tiếng bước chân nhỏ vang lên.

“Hoàng thượng, để lão nô giúp người truyền gọi một vị nương nương tới thị tẩm nghỉ ngơi.” Từ Hi thấp giọng nói.

“Không cần, đêm nay trẫm sẽ ở lại đây với nàng.”

Lòng ngực thất lại, chỉ thấy phun ra một ngụm máu đỏ...

“Hoàng thượng ...”, Từ Hi còn muốn cố khuyên mong hắn thay đổi ý định, thấy tay áo vung lên, biết tâm ý đã quyết không thể lay chuyển, đành yên lặng đứng một bên.

“Lại có chuyện gì?”

Hoàng thượng, thiết khoán đó thật sự là do người ban thưởng cho Niên phi nương nương sao?” Từ Hi quỳ xuống nói, “Mong Hoàng thượng cân nhắc.”

Long Phi Ly cười nói, “Người già rồi, tuổi càng cao lại càng hay dong dài.”

Biết rõ tính chủ tử, Từ Hi cũng không nhiều lời thêm, chỉ đành tuân theo mệnh lệnh đưa ra một vật gì đó.

Đó là một miếng bạch ngọc ánh xanh sáng lung linh, được chạm khắc tinh tế, trên mặt có khắc hai chữ: Tru tiên.

Mặt sau cũng có hai chữ: Thái thần.

“Không phải nói là đan thư thiết khoán sao? Cũng chỉ là thêm một miếng ngọc?” Trong bóng tối, lời hoàng đế như vọng ra từ đêm tối.

Từ Hi ở bên ngoài, ngũ khí có phần trang trọng: “Nhưng ý nghĩa khác nhau...”

Bên trong âm thanh nhỏ đi, rồi lại không thấy gì.

Long Phi Ly đem miếng ngọc đeo vào cổ cho Tuyền Cơ, cười khê, gọi: “Thanh Phong”

“Dạ, sư huynh.”

Trong bóng tối, bóng một thanh niên dần hiện ra, trên mặt lộ vẻ suy nghĩ phức tạp.

“Thảm tử của Thái hậu đã theo dõi kiểu của huynh đi vào tẩm cung của Hoàng hậu, chờ một lát không thấy gì liền rời đi. Ngoài ra còn một việc huynh đoán không sai.” Thanh Phong chậm rãi nói: “Từ Trữ Vương gia Long Lập Dục đã bí mật trở về kinh thành, đêm nay đã vào cung gặp Thái hậu.”

Từ Hi cả kinh nói: “Hoàng thượng.”

“Cục diện đã ngày càng rối loạn rồi đây.” Long Phi Ly khoe miệng khê nhếch, “Ở ngoài thành, Thái hậu trong tay đã nắm giữ 10 vạn binh, âm mưu đảo chính, lập tân đế. Niên thừa tướng đã bại, ba vị vương gia lại muốn dẫn 5 vạn tinh binh vào thành với lý do tận trung báo quốc. Ở phía tiền tuyến còn có 30 vạn đại quân đang trong cuộc chiến với Hung Nô, chiến sự nguy nan, trong hoàng thành giờ cũng không đủ 4 vạn binh lính.”

“Bệ hạ”, Thanh Phong trầm mặc nói, “Đến lúc đó Danh Kiếm sơn trang nhất định giúp huynh an toàn rời khỏi kinh thành.”

“Ai nói trăm sẽ đi.”

Từ Hi cả kinh, liếc nhìn Thanh Phong, mà người ở phía sau cũng đang hướng từ trong lao nhìn lại.

Người nọ khê cúi, khuôn mặt ẩn hiện trong bóng tối không rõ, thanh âm nhàn nhã vang lên. Dáng vẻ cũng ngũ diệu này, giống như những buổi trưa khi xưa cùng Tuyền Cơ nói cười trong hậu viện.

“Trăm chỉ sợ nó không loạn, vạn cờ này càng loạn càng tốt, nếu nó không loạn, trăm cũng sẽ khiến nó loạn.”

15. Chương 15: Nghi Hoặc.

“Hoàng thượng, ý người là...?” Từ Hi thăm hỏi.

“Hoàng huynh ta, Từ Trữ Vương gia đã muốn làm vua, các vị vương gia khác liệu có ai không có mưu tính trong lòng, muốn tạo phản?” Long Phi Ly cười nói: “Ba vị vương gia đó bên ngoài cười nói giao tình, nhưng trong lòng lại có ai vừa ý ai, lực lượng phân tán, không thể đả bại Thái hậu. Nhưng nếu cùng hợp lại, kết quả chẳng phải rất khó nói sao?”

“Nếu đơn phương một mình một phe, như vậy trận này Cửu ca chỉ cần cao cao tự tại mà nhìn trai cò giao tranh rồi.”

“Sư huynh muốn bọn họ lao vào giao đấu, tàn cuộc làm ngư ông đắc lợi?” Thanh Phong cười nhẹ, vuốt ve thanh bảo kiếm.

“Là diệu kế, trăm không muốn binh sĩ của ta thương vong, còn phải dùng để chống lại ngoại xâm nữa.”

Nữ nhân trong lòng khê nhú mi, trở mình, có vẻ như đã thức dậy, Long Phi Ly thản nhiên nói hết câu, dùng tay điểm huyệt ngủ, lại nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng. Trên người nàng chỉ có một manh áo đơn bạc, hần liền cởi áo choàng đắp cho nàng. Đưa tay nắm chặt bàn tay nhỏ bé kia, ánh mắt hần hướng ra song cửa sổ, ngưng đọng trên cảnh mai nhỏ đang đung đưa trong gió

“Quân Hung Nô có hơn 60 vạn đại quân đang tiến về thành, nhiều gấp đôi lực lượng của ta, chúng thật là điên rồi mới chọn thời điểm này để phá vỡ hiệp ước, hoàng đế lại thân chinh dẫn quân, nếu hấn thất bại liệu huynh có gửi thêm viện binh không?”

Thanh Phong cười lạnh, “Nước mất núi còn, kẻ bại trận thì chỉ có chết.”

“Vậy nên càng không thể để giang sơn bị xâm chiếm.”

Một giọng nói đột ngột xen vào, chủ nhân giọng nói cũng theo đó mà bước vào.

“Là Đoàn thống lĩnh?” Từ Hi chấn động nhìn rõ người trước mặt.

Thanh Phong cười lạnh, cẩn trọng dò xét.

“Trận chiến ở Dương Châu, 5 vạn quân tinh nhuệ người dẫn theo đều đã thảm bại, người là thống lĩnh, không phải vì có lỗi mà trở về báo tin?”

Tuốt kiếm ra khỏi bao, Thanh Phong chìa thẳng mũi kiếm vào kẻ đó, lạnh lùng nói: “Nói, sao người biết được Hoàng thượng đang ở nơi này?”

Đôi mắt sáng ngời, chòm râu ngắn rung rung, người nam nhân khẽ nhú mày cười nhẹ, không chút sợ hãi trước mũi kiếm đang chìa về phía mình mà bước về phía cửa nhà lao quỳ xuống: “Đoạn Ngọc Hoàn khấu kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế.”

Ngân châm theo hướng cửa lao mà mạnh mẽ bắn ra, thanh kiếm bị bật đẩy sang bên, Thanh Phong cả kinh vội tra kiếm vào bao.

“Bạch tướng quân vẫn khỏe chứ?” Long Phi Ly khẽ nhếch môi.

“Tướng quân sai ty chức về báo với Hoàng thượng, nếu kẻ địch mong phá vỡ phòng tuyến này, trừ phi là Bạch Chiến Phong tướng quân chết.” Đoạn Ngọc Hoàn nói.

Long Phi Ly vuốt vuốt cằm, hồi lâu không lên tiếng, mãi sau mới nghe ra một tiếng “Ừm”.

Đoạn Ngọc Hoàn lại lấy từ trong người ra hai túi gấm, “Bên trong là tâm ý của tướng quân muốn dâng tặng Hoàng thượng cùng Niên phi nương nương.”

Long Phi Ly khẽ liếc qua, hai cái túi gấm thêu hình rồng nhỏ màu vàng, một túi màu có vẻ nhạt màu, có lẽ thường xuyên được ai đó vuốt ve.

Hắn thản nhiên nói: “Bạch Chiến Phong đã có lòng tặng quà cho Tuyên Cơ, cũng không cần vì tránh ta mà phải làm thêm một món nữa.”

Đoạn Ngọc Hoàn sững sốt, tay nắm chặt túi gấm. Hắn vốn tính tình cương nghị, hào sảng, giờ lại không dám nói thêm lời.

16. Chương 16: Tiên Nghiên Đài Của Tây Hải.

Từ Hi long đầy nghi hoặc cùng kinh sợ, loạn trong giấc ngoài, cho dù Bạch Chiến Phong này dụng binh như thần, nhưng 30 vạn binh địch với 60 vạn binh, thành này làm sao có thể giữ? Tình thế đã cấp bách, kinh thành lại sắp có nội biến.

Long Phi Ly đột nhiên đem thống lĩnh cấm vệ quân Đoạn Ngọc Hoàn đến biên giới, giờ lại bí mật triệu hồi, dường như có thâm ý khác, chỉ là, vị chủ tử trẻ tuổi này thực sự có biện pháp đảo chuyển cục diện này sao? Tây Lương lập quốc đã mấy trăm năm, chưa bao giờ gặp phải tình thế nghiêm trọng như vậy.

Thanh âm ho khan trong phòng giam truyền ra, Long Phi Ly lại thổ ra máu.

Mọi người lấp bắp kinh hãi.

“Từ công công, Hoàng thượng làm sao vậy?” Đoạn Ngọc Hoàn nôn nóng nói.

“Hoàng thượng bị hạ xuân dược.”

Thanh Phong chau mày, “Sư huynh, huynh vốn biết Hoa phi có thói quen thêm được vào trong canh, đêm nay như thế nào còn lại còn đến nơi đó?”

Long Phi Ly không nói gì, chỉ khẽ liếc mắt sang nhìn Tuyền Cơ.

Từ Hi rừng mình, lại đột nhiên nghĩ thông một chút chuyện.

Hoàng thượng đề nghị cùng Tuệ phi đến dự tiệc, lại thuận thể cho Hoa phi thị tẩm, đều là hắc sớm có dự tính. Sáng sớm hắc đã biết Tuyền Cơ ở nơi đó, ung dung thản nhiên đến giải vây cho nàng, sau đó lấy cơ Hoa phi hạ được nổi giận bỏ đi, bí mật đến Tông Nhân phủ, mà Tông Nhân phủ lại là tâm phúc của hắc.

Thật ra, Long Phi Ly có vẻ ngoài của một công tử thư sinh, nhưng tính tình lại lãnh tuyệt tàn nhẫn, loại chuyện phức tạp, từ đầu đến cuối tốn biết bao tâm cơ chỉ để bảo vệ một nữ nhân, có ai lại nghĩ đến?

“Giờ nào rồi?” Long Phi Ly hỏi.

“Dạ Hoàng thượng, đã canh năm.” Đoạn Ngọc Hoàn nói.

Long Phi Ly cúi người đem Tuyền Cơ ôm vào lòng, nói: “Thanh Phong, Tử Trữ vương gia cùng Thái hậu chắc cũng đã bàn luận xong, sau khi trời sáng, đệ mang trình thám đến, thăm ở tẩm cung chờ.”

“Dạ.”

“Ngọc Hoàn, chuyện người bí mật hồi kinh tuyệt không thể lộ ra ngoài, lập tức làm chuyện thăm giao cho người.”

“Ty chúc tuân mệnh.”

“Hiện tại, các người đều lui ra đi.”

“Sư huynh, có một việc ta không rõ. Người không phải muốn đem đơn thư thiết khoán ban cho Niên phi sao? Nhưng cái này rõ ràng là một khối ngọc.” Thanh Phong đột nhiên dừng bước, quay đầu lại.

“Đệ thật nóng vội.” Long Phi Ly cười nói.

Đoạn Ngọc Hoàn nghe đến đơn thư thiết khoán, sắc mặt đại biến.

Tùy ý liếc mắt nhìn Đoạn Ngọc Hoàn, Long Phi Ly thu ý cười, nói: “Các người đã nghe qua Tiên Nghiên Đài* của Tây hải chưa?”

* Tiên Nghiên Đài là một tên địa danh nhé :D

“Nơi đó không phải chỉ là một truyền thuyết thôi sao?” Đoạn Ngọc Hoàn thất thanh nói.

Từ Hi nói: “Hai vị, Tiên Nghiên Đài quả thật tồn tại. Thanh Phong, ngài cùng Hoàng thượng đều là đồng môn, trên thực tế tổ sư gia của Danh Kiếm sơn trang đến từ Tây hải, mấy trăm năm trước từng là tiểu đồng quét rác ở Tiên Nghiên Đài.

Thanh Phong kinh hãi, một lúc lâu không nói ra lời, còn Đoạn Ngọc Hoàn giật mình nói: “Danh Kiếm sơn trang là Thái Sơn Bắc Đẩu của võ lâm, sư tổ lại là Nhất danh đồng tử*, võ công của Tiên Nghiên Đài ...”

*Nhất danh đồng tử là người đồng tử nổi danh nhất ý, còn đồng tử là gì thì các bạn cứ chăm đọc kiếm hiệp là biết :) thật ra J cũng chả biết, sau khi đc khai sáng thì phát hiện đồng tử là osin của các cụ tiên trong truyền thuyết đó các ty =))

“Dám tru tiên, dám thí thần.” Từ Hi cười khổ, chậm rãi nói, “Trăm năm trước, cùng lúc tổ tiên gia truyền cho thiết khoán đơn thư, còn truyền cả khối ngọc này. Chỉ có thiết khoán mà không có ngọc, thiết khoán này không thể phát huy công lực tối ưu.”

17. Chương 17: Lễ Vật

Đoạn Ngọc Hoàn cùng Thanh Phong nhìn nhau, thần sắc ngưng trọng.

Long Phi Ly thản nhiên nói: " Tổ tông Tiên Nghiên Đài chịu đại ân cứu mạng của tổ tiên gia, dùng ngọc bội làm tín vật, thể ân tình này tất báo, hoàn trả ba lần cứu mạng của tổ tiên gia."

"Đại Tướng Quân Vương** giúp tổ tiên gia*** lập lên Tây Lương quốc, công cao như núi, được ban thưởng thiết khoán. Lúc ấy Đại Tướng Quân Vương bèn hỏi: 'Làm bạn với vua như bạn với hổ, tâm tính thất thường, nếu có một ngày thiết khoán cũng không bảo vệ được thần thì sao?', tổ tiên gia thấy vậy, đưa thêm ngọc bội giao cho Đại Tướng Quân Vương, cùng với Tiên Nghiên Đài lập ra hiệp ước, người nào giữ thiết khoán cùng ngọc bội, Tiên Nghiên Đài sẽ bảo vệ tính mạng kẻ đó."

** Đại Tướng Quân Vương là một tên riêng nhé.

*** tổ tiên gia là chỉ người đầu tiên lập ra Tây Lương quốc ý.

Thanh Phong lẩm bẩm nói: "Nguyên lai phía sau lại có một câu chuyện cũ như vậy."

"Hoàng thượng, nếu thiết khoán cùng ngọc này ở trên tay người, bạo loạn nổi lên, Tiên Nghiên bảo vệ chính là người a!" Đoạn Ngọc Hoàn kích động nói.

"Sư huynh!" Thanh Phong cắn răng, lập tức quỳ xuống, "Thứ này không thể giao cho Niên Tuyên Cơ."

"Thắng làm vua, thua làm giặc, nếu đến cuối vẫn không thể thắng, thì chính là trăm đã thua rồi." Long Phi Ly mất phương hướng lại, cuối cùng, thản nhiên nói: "Đều lui cả đi."

Tiếng bước chân qua lại vội vàng, chỉ còn Từ Hi khoanh tay đứng thẳng ở một bên.

Trời đã sáng.

Lông mày và lông mi cong cong, nàng vẫn đang ngủ.

Nhẹ nhàng hôn lên khuôn mặt căng tròn khiến nàng không tỉnh giấc.

Niên tướng cầu kết Hung Nô đảo điên xã tắc, ta không thể nương tay, cũng tuyệt đối sẽ không.

Nàng cứ oán hận như vậy đi.

Nếu ta thành công, khi đó ta và nàng sẽ ở cùng nhau cả đời, nếu ta thất bại ...

Lời hứa đã từ mấy trăm năm trước nhưng trong hoàng cung này vẫn có người của Tiên Nghiên Đài.

Như vậy, nàng còn có thể sống sót. Không phải vẫn luôn cầu xin ta cùng nàng ra ngoài nhìn ngắm sa mạc sao?

Còn sống, là tốt rồi.

oa, thương anh chị quá :((

Khi nàng mới tiến cung, ta đã từng tặng nàng rất nhiều đồ vật. Vòng phỉ thúy, trân châu, bảo thạch, nàng dường như cũng chẳng để tâm đến mấy thứ này, đem tất cả cất vào trong một cái hòm, ta tặng rất nhiều, nàng liền cất sang thêm một hòm khác.

Bọn họ muốn ta giữ lại này nọ, kì thực họ không biết, thiên hạ này, ai cũng có thể chết, chỉ riêng nàng không thể.

Thiết khoán và ngọc này, là lễ vật cuối cùng ta tặng cho nàng.

So với trước đây cũng không có khác biệt, chỉ là lễ vật ta tặng nàng mà thôi.

"Hoàng Thượng, trời đã sáng."

"Ừm."

Hắn nói với hoàng đế trời đã sáng, sau đó hoàng đế rời khỏi Tông Nhân Phủ, cũng im lặng như khi đến.

Sau này khi xảy ra rất nhiều chuyện, chuyện giang sơn, thân quyến, chuyện khác nữa, huyền bí, hấp dẫn, ly kì, nhưng lại không có dấu hiệu nào báo trước cả.

(Quay lại hiện tại này)

Suy nghĩ Từ Hi đột nhiên dứt quãng, bởi vì tiếng kêu thê lương kia đột nhiên vang lên.

Gậy sắt đánh xuống trên người Mâu Toàn, hấn liền gãy cổ, chỉ thống khổ khẽ kêu vài tiếng, liền trở mình mắt trắng dã.

Nhưng lại chẳng ai buồn quan tâm đến sự sống chết của hấn.

Giữa bụi bặm, Tuyền Cơ bước đi gian nan, chậm chạp, có tiếng xiềng xích va đập vào mặt đất, có tiếng va chạm đau đớn nơi mắt cá chân, trên ống quần đã đọng lại một ít máu khô thâm, mỗi bước nàng đi, máu lại chảy ra.

Tâm tình Từ Hi cũng tắc nghẽn nơi cổ họng, lặng lẽ liếc mắt nhìn Long Phi Ly, mọi người cũng đã lường trước tình cảnh trước mắt, bao gồm cả Trương Tiến.

Lòng Trương Tiến đã sớm nhảy loạn, hay tay nắm chặt lại.

Đi đến trước mặt Long Phi Ly, nàng chậm rãi ngẩng đầu.

18. Chương 18: Mang Thai.

Trước đây Trương Tiến đã từng thấy qua mỹ nữ trong cung.

Niên Tuyền Cơ không xem là tuyệt sắc, đây là ấn tượng đầu tiên của hấn. Nhưng từ cốt cách của nàng lại toát ra vẻ thanh bạch, nhẹ nhàng, duyên dáng tựa như không thuộc trần thế, làn da trắng nõn, đôi mắt đặc biệt có thần.

Nhưng, trông nàng thực tiều tụy, khuôn mặt tái xanh hốc hác, đáy mắt rất sâu, làn môi nhợt nhạt, giống như đã chết khô.

Mà khiến hấn kinh hồn hơn cả là, bụng nàng hơi hơi cong lên, nàng thể nhưng lại mang thai.

Nàng là nữ nhân của hoàng đế, đứa bé trong bụng kia chính là kim chi ngọc diệp.

Ngay cả cốt nhục của mình mà hoàng đế cũng không cần ?!

Hấn còn đang run sợ, đã nghe Tuyền Cơ nhẹ giọng nói: “Chàng tới nơi này làm gì ?”

Long Phi Ly nói : “Đến nhìn nàng.”

Nói xong, bàn tay đột nhiên kéo Tuyền Cơ vào lòng.

Hai người cách nhau song cửa nhà lao, Tuyền Cơ vừa động, xiềng xích liền cọ sát, nhất thời máu lại chảy.

Nàng cắn môi, trên đầu cũng đã đầm đìa mồ hôi lạnh.

“Bên trong nàng mặc cái gì ?” Long Phi Ly cười khê, nhưng ý cười lại không vươn nổi tới đáy mắt.

Tuyền Cơ cảnh giác nhìn hấn, đôi tay nắm chặt vạt áo.

Trương Tiến nhìn thấy khóe miệng Long Phi Ly ý cười càng nhiều, hấn đang thay Niên phi chảy mồ hôi, đột nhiên một trận âm thanh xé rách vang lên bên tai.

Hấn kinh hãi, trước mắt đột nhiên tối sầm, bị che lại bởi một tấm vải bố.

Lúc này, rất nhanh, trong đầu hấn hiện ra những vụn lụa trắng tràn ngập trong phòng, trắng và đỏ.

Còn có, cơ thể tuyệt trắng mê người của Niên phi, hoàng đế xé vụn quần áo của nàng, cùng lúc đó, Từ Hi lấy khăn trắng ném về phía hấn.

Chưa hết hoảng sợ hấn đã bị lôi dậy, đến khi tinh thần hồi phục thì đã bị ném trên nền tuyết phía ngoài nhà lao. Đứng trước mặt hấn còn có ba nam nhân, bốn con tuần mã.

Hoàng đế không đi ra.

Bông tuyết bay bay, đêm hoàng thành bị phủ thành một mảng tuyết trắng mênh mang, xa xa có vài ngọn đèn, nhưng ánh sáng lại chẳng xuyên qua nổi tầng sương dày. Thật khiến lòng người trở nên cô lạnh.

Hắn còn chưa hoàn hồn, đột nhiên, trong không gian vang lên một tiếng kêu thống khổ.

Âm thanh kia, là của Niên Tuyền Cơ !

Hoàng đế đã làm gì với nàng !!!

Trong lòng kích động, hắn muốn lao vào thì nghe thấy tiếng cấn rảng của Lăng Thụy vương gia Long Tử Cẩm, vung vật áo, cơ thể lao lên phía trước.

Mũi kiếm lạnh lẽo xẹt qua, một thanh trường kiếm chặn trước mặt Long Tử Cẩm.

“Vương gia, trừ phi người giết chết ta.” Thanh Phong lạnh lùng nói.

Thân ảnh xanh thẫm cùng ngân bạch trong tuyết bay lượn.

“Trong thiên hạ này, thắng được người liệu có mấy người?” Long Tử Cẩm khoanh tay cười lạnh, lại đột nhiên ra tay kẹp mũi kiếm, “Đánh không lại cũng phải đánh.”

Thân hình màu lam cùng ánh kiếm ngân bạch tung bay trong đêm tuyết rơi.

Trương Tiến xiết chặt nắm tay, hắn là kẻ nho sĩ, nhìn không ra ai đang chiếm thượng phong, chỉ nghe Long Tử Cẩm đột nhiên kêu lớn: “Từ Hi, Cửu ca lần này quyết tâm muốn giết chết Tuyền Cơ, người không khuyên ngăn sao?”

19. Chương 19: Giá Y Hoàng Tuyền [áo Cưới Dưới Âm Phủ ...~__~]

Vẫn trầm mặc, thái giám tổng quản buồn bã nói: “Nàng đã sớm nên chết.”

Một đêm này, đất trời gió to tuyết lớn, Long Tử Cẩm gầm nhẹ, một tia máu theo lưỡi kiếm bắn ra. Trong phòng giam, âm thanh khàn khàn của nữ tử như muốn xé rách màn đêm.

Trong phòng giam, Long Phi Ly trầm tĩnh nhìn kỹ Tuyền Cơ.

Trên người nàng mặc một chiếc yếm màu xanh nhạt, xiềng xích không biết từ khi nào đã được nâng lên, ngón tay thon dài của nam nhân nhẹ nhàng kéo, dưới chân nàng máu liền chảy đầm đìa.

Long Phi Ly nheo mắt cười nhạt.

Chiếc móc sắt cắm chặt, khuôn mặt Tuyền Cơ đã sớm trắng bệch, nhưng cũng chỉ nhìn hắn cười. Chỉ là khi đau đớn đến không thể chống đỡ được nữa, mới kêu lên ra tiếng để giảm bớt thống khổ.

“Trẫm vốn nghĩ ái phi còn có thể quật cường thêm nữa.” Lòng mảy Long Phi Ly khê nhếch.

“Hoàng thượng cứ thử tự mình trải qua sẽ biết đau hay không.” Tuyền Cơ cười nói.

“Ồ, nàng cũng biết đau sao?” Ngón tay Long Phi Ly lại quấn thêm một vòng.

Nháy mắt máu lại chảy thành dòng, Tuyền Cơ cắn môi đến chảy máu, mới chống đỡ được cơn đau.

Thời tiết rét lạnh, nàng áo rách quần mỏng, sắc môi tím tái, trên mu bàn tay lại nổi mụn nước, cơ thể run nhè nhẹ. Long Phi Ly dùng tay nâng cằm nàng, nói: “Nói, ái phi trộm mặc giá y* là muốn cho ai xem? Hử?”

* Giá y là cách gọi quần áo cưới ngày xưa.

“Trên đường hoàng tuyền, ai chờ Tuyền Cơ, Tuyền Cơ mặc cho người đó xem.” Tuyền Cơ cười quyền rũ.

Cằm lập tức bị bóp mạnh, một tiếng vỡ vang, cằm nàng trật khớp.

Bàn tay lớn xoa lên bụng nàng, ánh mắt âm trầm, “Giá y thật đẹp! Ngày mai cùng với nghiệt chủng này, trên đường hoàng tuyền, nàng muốn gả cho Bạch Chiến Phong phải không?”

Tuyền Cơ cười khê, nước mắt đọng đầy.

“Ừm, hoài thai đứa nhỏ của người đàn ông khác, vì hấn mặc giá y, Tuyền Cơ, nàng giỏi lắm.” Tiếng Long Phi Ly nhẹ nhàng mà âm trầm vang lên, đột nhiên trở tay bóp chặt gáy nàng.

Khóe miệng Toàn Cơ tơ máu đỏ tươi, vẫn cười nói: “Không bằng hoàng thượng được. Bạch Chiến Phong trông giữ toàn bộ vùng Tuyết Lan Sơn, ba vạn binh lính địch mười lăm vạn đại quân, bày mưu nghĩ kế, đoạn thủy tuyết lương cũng dựa vào địa thế hiểm trở để chống chọi, trấn giữ thành đến mấy tháng là gì, lực quân trong triều không xuất binh!”

Trong đôi mắt lạnh như băng của Long Phi Ly rất nhanh hiện lên điều gì, cũng rất nhanh biến mất, lực đạo trên tay lại tăng thêm một phần.

Cổ họng như thiêu đốt, Tuyền Cơ khàn giọng hô: “Chàng không muốn nghe sao? Vậy thì ta càng phải nói, dù sao từ đầu tới giờ chàng đều không tin, đứa nhỏ này chàng cho rằng là của ai thì chính là của người đó, ngày mai Tuyền Cơ nhất định phải gả cho Chiến Phong.”

“Cuối cùng cũng không đi, thân Chiến Phong giữa biển đao, tên vẫn bắn chết tướng lĩnh quân địch, quân địch chiến đấu kéo dài bảy ngày, chàng tranh thủ thời gian sau cùng cho người phá quân, còn chàng đâu? Thi thể bị địch nhân loạn đao xé nát, bên trong hạt gạo rỗng không, chỉ có cỏ rễ vô cây.”

Nước mắt rơi xuống, hòa với máu nơi khóe môi.

Tuyền Cơ cười.

“Hắn không chê Tuyền Cơ, Tuyền Cơ liền gả, nam nhân như vậy, Tuyền Cơ đâu có chịu thiệt thòi gì.”

20. Chương 20: Vợ Chồng Son

“Nói xem, làm phi tử của trẫm là thiệt thòi cho nàng sao?”

Khóe miệng Long Phi Ly nhếch lên châm chọc, tay dùng chút lực, yếm của Tuyền Cơ liền bị kéo rách.

Cơ thể nàng không hề che đậy hiện ra trước mặt hấn, lọt vào trong ánh âm sâu không thấy đáy.

Trong mắt nàng không ngừng hiện lên kinh hãi, muốn lui về phía sau, thắt lưng lại bị hấn gắt gao ôm lấy, không thể động đậy.

Trên mặt đất truyền đến tiếng rên yếu ớt, có ngực tốt vẫn còn chưa tắt thở.

Hấn nường mảy, tay cầm xiềng xích khê động, trong hư không xẹt qua tiếng vang rất nhỏ, toàn bộ nhà tù lập tức chìm vào im lặng.

Trên thi thể vài người, lóe lên ánh ngân châm.

“Ngoại trừ trẫm, cơ thể nàng ai cũng không được phép nhìn, điều này hiển nhiên như vậy, chẳng lẽ nàng còn không rõ?” Hấn khê nói bên tai nàng.

Đột nhiên tê dại, cùng với đôi chân đau đớn và lạnh buốt, tia ác độc trong mắt hấn ngày càng mạnh mẽ, thân thể nàng lại càng run rẩy kịch liệt.

Sự bối rối trôi qua, nàng không nghĩ nhiều vươn tay che đi ánh mắt hấn.

Ánh mắt không một tia ấm áp đó khiến nàng lạnh lẽo, tay cầm dây xích có phần khựng lại.

Có lẽ, thời điểm nàng phó thác bản thân cho Bạch Chiến Phong, nàng đã đem toàn bộ mối quan hệ với hấn vứt bỏ.

(Quía khừ nè)

Cung Phượng Thứ, gió thổi tiêu mạc (tiêu điều lãnh mạc), chăn gấm ấm áp, đêm nồng đậm hơn tia sáng chói của dạ minh châu.

Ánh sáng mờ ảo, nàng tháo kim quan* trên tóc hắt xuống, chân tay nàng cũng không hắt nhanh nhẹn, thường thường vướng vào tóc hắt. Nhưng nàng dường như rất thích làm việc này, làm không biết mệt.

* Kim quan là giống như cái búi tóc để giữ tóc trên đỉnh đầu ý (gg xem hình :D) J thấy giữ nguyên nghe thuận hơn.

Mỗi khi đi ra, Từ Hi mặt mày đều nhăn nhó.

Mái tóc đen chảy dài, hắt chống khuỷu tay trên tháp, lưỡi biếng nhìn nàng tháo tóc cho hắt

“Kết tóc thành phu thê, hai người mãi ở bên nhau. A Ly, chàng biết không, tóc của nữ nhân chỉ có thể để phu quân của nàng xòa ra, nam nhân cũng vậy, cho nên tóc của chàng nên để ta chải, cũng để ta buông.”

“Ừm.”

“Không ừm. Quên đi, chàng có nhiều nữ nhân như vậy, tin lời chàng cũng chỉ uống công.”

Hắt nhướn mày cười, bàn tay tìm kiếm đem áo lót của nàng kéo xuống, khiến nàng không mảnh vải che thân hiện ra trước mắt hắt.

Nàng xấu hổ đỏ mặt, hắt lại thấy hứng thú dạt dào, cho rằng nàng sẽ che người đi, nhưng nàng lại ghé sát khuôn mặt vào hắt, bờ môi ửng đỏ. Trong lòng hắt khẽ ngọ nguậy, muốn hôn lên cánh môi ấy, mặc cho nàng lấy tay che mắt hắt.

“Ta ư cho chàng xem!”, tiếng nàng nghịch ngợm vang bên tai, lại mang cả ý cười ngang bướng.

Hắt lập tức từ bị động thành chủ động, đem nàng đặt dưới thân, chỉ cho nàng cái gì gọi tam tòng tứ đức, phu vi phụ cương.*

* (- tam tòng: Tại gia tòng phụ (): người phụ nữ khi còn ở nhà phải theo cha.

Xuất giá tòng phu (): lúc lấy chồng phải theo chồng.

Phu tử tòng tử (): nếu chồng qua đời phải theo con trai.

– Tứ đức: Công, dung, ngôn, hạnh.

-Phu vi phụ cương: Chồng là sợi dây dẫn dắt vợ, Chồng dạy vợ nghe lời)

(-> Hiện tại)

Nàng chợt tỉnh ra mình đang làm gì, vội vã rút tay lại.

Trong mắt nàng, hắt là nước lũ là thú dữ. Hắt cười lạnh, buộc chặt xích sắt trong tay, nhìn nàng đau đến khom thắt lưng.

Ánh mắt dừng trên bụng nàng, cái bụng tuyết trắng, nhô lên cong cong giống quả cầu nhỏ.

Miệng hắt ý cười càng lạnh, ôm lấy ngang thân nàng.

21. Chương 21: Cùng Quân Đồng Khâm [cùng Chăn Với Vua]

Ánh mắt dừng trên bụng nàng, cái bụng tuyết trắng, nhô lên cong cong giống quả cầu nhỏ.

Miệng hắt ý cười càng lạnh, ôm lấy ngang thân nàng

Dưới chân nàng máu chảy như trút, lại liều mạng đánh đá hắt.

“Long Phi Ly, đừng chạm vào ta!”

Trong mắt hắt xẹt qua tia thô bạo, cười đến lạnh lẽo, “Không phải nàng muốn gả cho hắt sao? Vậy để oan hồn Bạch Chiến Phong thấy thê tử sắp cưới như thế nào hầu hạ dưới thân trẫm.”

Hắt ôm nàng sải bước hướng đến phòng giam.

Một cước đá bay thi thể của Mâu Toàn sang một bên, bước vào nhà lao.

Giường đá, đệm chăn.

Bị ném lên giường, nàng hướng vào góc tường mà lui, lệ đọng đầy mắt, cảm tức nhìn hấn.

Hấn cúi người về phía nàng, hơi thở mạnh mẽ mà lạnh lẽo.

Nàng vận vẹo thân mình chống cự, lại chạm phải thân thể của hấn, chống cự cùng cạ sát kia nháy mắt chậm lên dục vọng nam nhân.

Cười lạnh, một tay giữ hai tay nàng, đem dây xích dưới chân nàng vứt bỏ, khiến cho song sắt nhà lao dường như đổ sụp.

Nàng cũng không thể cự quây, chỉ có thể đem đôi mắt rực lửa cảm giận nhìn hấn.

Lại nhớ đến ngày tháng nơi thâm cung, màn hoa đệm gấm. Đã cùng với nhau trải qua bao đêm yêu thương ngọt ngào, nơi mãi cảm trên người nàng, hấn so với nàng càng thêm hiểu rõ.

Tay hấn gian xảo tiến vào bao khố của nàng, hô hấp nàng dừng lại, thân thể thậm chí hơi hơi cong lên.

“Muốn sao?” Giọng điệu khinh thường cùng mỉa mai với ánh mắt đen sâu không thấy đáy.

“Hấn ta chăm sóc nàng như thế nào, như vậy sao?”

Mạnh mẽ chiếm hữu, giống như trước đây. Chỉ là, khi đó, đáy mắt hấn có ý cười, nụ hôn cùng tay hấn như có phép thuật, cùng thân thể của hấn trần trọc, muốn động, khơi mào khát vọng của nàng đối với hấn.

Nàng nhắm mắt mặc cho lệ tuôn rơi.

Hấn đột nhiên dừng lại, rồi nhanh chóng luật động, sau đó lại rất nhanh rời đi.

Môi bị hấn hôn chặn lại.

Vốn nghĩ hấn sẽ không bao giờ hôn nàng nữa. Nhớ trước kia thật lâu, từng nói với hấn, không yêu ai, đừng nên hôn người đó.

Thân thể này không phải rất dơ bẩn sao?

Hấn hận nàng, nàng biết. Nàng hận hấn, hấn cũng biết.

Nhưng mà, hấn vĩnh viễn cũng sẽ không biết, nàng không biểu hiện oán hận như thế.

Diễn giả thành thật. (ý nói những cái chị ý biểu hiện chỉ là giả còn chân thật thì anh vẫn nhìn k thiếu ý.)

Còn bao lâu nữa thì trời sáng? Lưỡi đao chém xuống, hết thấy đều đã qua, từ nay về sau hoàn toàn chặt đứt.

Cứ như vậy đi.

Để nàng mang theo đứa nhỏ này, cùng một bí mật rừng mình khác vĩnh viễn xuống địa ngục.

Máu từ dưới chảy ra, thân dưới nàng đau như bị chùy đánh, so với chân càn vạ phần đau đớn.

Không rõ vì sao lại có thể chịu đựng, không hề lên tiếng, mặc cho hấn tùy ý, kỳ thật, không phải không muốn để hấn nhớ mãi một lần này.

Nước mắt tuôn rơi, nàng cứng người hướng về phía hấn.

Ánh mắt chạm nhau, hấn liếc về phía máu chảy ra, mắt phượng xinh đẹp mang vẻ vân đạm phong thanh

22. Chương 22: Sườn Phi Cuối Cùng.

Long Phi Ly, chàng còn yêu ta sao?

Nếu không yêu, vì cái gì lại hận đến như vậy? Nhưng nếu còn, sao ánh mắt lại quá lạnh lùng.

“Hoàng thượng, trong cung truyền gấp, long thai của nương nương cung Tuyết Tùng không ổn.”

Một giọng nói truyền vào, âm thanh hơi bén nhọn của thái giám, trong đó rõ ràng có lẫn một tia lo lắng.

Giọng nói mạch lạc, từ đó thấy rõ nội công của Từ công công rất thâm hậu. Nàng chỉ biết liều mình suy nghĩ cứng rắn để không bị lung lay, không để đau đớn trong lòng bóp nát trái tim mình.

Long Phi Ly sắc mặt hơi đổi, trở mình xuống giường.

Bóng lưng hắt dần xa, nàng nhìn theo, một ngum máu dâng lên trong cổ họng, nàng cố nén giữ nó ở đó.

Rốt cục, hắn cũng đi ra khỏi nhà tù, không lưu lại dù chỉ một câu.

Kỳ thật, nàng còn muốn hỏi, chỉ một câu, thời điểm hành hình, chàng sẽ đến giám sát chứ?

Nghiêng tai lắng nghe, tiếng vó ngựa đập trên tuyết mà đi.

Nương nương cung Tuyết Tùng. Một điện bốn cung, cuối cùng tên của một nữ tử lại được hắt đặt thành tên của cung. Khánh Gia năm thứ mười bảy, hết thảy sau khi gió êm sóng lặng, hắt lập nữ tử ấy làm sườn phi.

Vì thế, cung đấu quyền đấu, nữ tử kia chưa bao giờ bị cuốn, không phải đứng đầu sóng ngọn gió chịu khổ.

Nàng đó, hắn là người hắn yêu nhất.

Ho ra một ngum máu, đầu choáng váng, bụng đau như xoắn lại, thân dưới dính nhớp ẩm ướt. Nàng không dám nhìn xuống, sợ không chống đỡ nổi mà té xỉu. Cắn răng xuống giường, kéo bức màn trắng rũ trên mặt đất mà che lại mình.

Có tiếng bước chân chậm chậm tiến vào.

Nàng ngẩng đầu nhìn, Trương Tiến quỳ trên mặt đất, vết thương trên ngực đã được băng bó gọn gàng, vị thuốc bắc tỏa ra, có lẽ Từ Hi đã giúp hắn xử lý qua miệng vết thương.

“Trương Tiến cảm ơn ân cứu mạng của nương nương.” Giọng nói của vị thư sinh có tia nghẹn ngào.

“Tiên sinh không cần tạ ơn, Tuyền Cơ có một chuyện muốn cùng tiên sinh nói.”

Trương Tiến nâng mắt, nhìn thấy hai bả vai cùng cánh tay của nàng còn lộ ra ngoài bức màn trắng, lập tức cúi đầu, “Nương nương mời nói.”

“Tiên sinh ngày đó vì gì mà lại tham gia thi cử?”

“Không sợ nương nương chê cười, văn sinh vì muốn góp sức cho xã tắc.”

Tuyền Cơ cố gắng cười, “Ừ.”

“Kỳ thật, khi Hoàng thượng hỏi ngài thì cũng đã có ý muốn tha, cũng là muốn ngài biết, không kéo bè kết đảng, không xu nịnh nói ngọt, chỉ lo thân mình là như thế nào không? Chính là trừ phi có ngày tiên sinh có đủ sức mạnh, lớn đến mức không cần dựa vào bất cứ kẻ nào nữa.”

Trương tiến trong lòng chấn động, không tự chủ được ngẩng đầu.

Sắc mặt Toàn Cơ trắng bệch làm người ta sợ hãi.

“Đừng phí công đi tranh đấu với kẻ khác, sống bao dung, vì nước vì dân.”

Mồ hôi lạnh chợt ướt lưng, Trương Tiến khấn đầu thật mạnh, “Lời hôm nay của nương nương, trong lòng Trương Tiến xin khắc ghi cả đời.”

“Còn có một chuyện cuối cùng cầu tiên sinh giúp, có thể tìm cho Tuyền Cơ một bộ quần áo không?”

Nhà hấn ở vùng ngoại thành, lúc này đã chạy như điên về nhà, cầm bộ xiêm y mới nhất của thê tử là Lưu thị, lại cầm chiếc áo lông mà mình không nỡ dùng.

...

“Hiện tại là giờ nào?”

“Thưa nương nương, giờ Thìn (7-9h).”

Lời hấn nói xong, chính mình cũng lắp bắp kinh hãi, quân cơ đã sớm có văn kiện xuống, Niên Tuyền Cơ vào giờ Tỵ (9-11h) sẽ hành hình.

Hấn còn đang run run, tiếng ngựa nặng nề hí vang, tiếng bước chân đột nhiên tiến vào.

“Đem phạm nhân đi hành hình.”

23. Chương 23: Thân Thể Nữ Nhân.

Gió tuyết ngày một lớn.

.

Quân lính áp giải xe tù đi thật uy vũ, hai bên con phố dài, hàng ngàn người đã bắt đầu đổ ra xem.

Thân dưới máu vẫn chảy, Tuyền Cơ cười khổ, may có chiếc áo choàng của Trương Tiến mới đưa, khiến nàng trông không quá mức chật vật.

Những hòn đá được ném mạnh đến. Xe tù lăn từng vòng, từng vòng, người nàng lại thêm một vết thương.

Người lớn cùng trẻ nhỏ, trai lẫn gái, trên mặt đều là vẻ khinh bỉ cùng căm hận.

“Đồ yêu nghiệt, ta nhổ vào !” Một người phụ nữ đuổi theo xe tù hướng phía nàng nhổ bãi nước bọt, Đồ hồ ly dụ dỗ đàn ông.“

“Đồ bán nước giống như cha ả vậy.“

Có người vừa nói lời phản hận, vừa cầm hòn đá ném mạnh về phía nàng. Lũ trẻ con cũng học theo người lớn nhổ nước miếng.

“Ném chết ả tiện nhân này đi!”

Nhưng dù như vậy, Tuyền Cơ vẫn bị đá ném bị thương không ít chỗ, khóe mắt và trán đã thấy máu chảy ra, khiến cho sắc mặt nàng càng trắng bệch như người chết. Nhưng dù máu có chảy, khóe miệng nàng vẫn ẩn hiện một nụ cười nhợt nhạt.

Cùng lúc đó, Trương Tiến đi theo một bên xe tù nhin không được quát: “Đủ rồi, nàng cũng chỉ là một cô gái.”

Một hòn đá ném trúng thái dương Trương Tiến, lau qua đã thấy máu chảy.

“Chó săn!” Có người khinh miệt nói.

“Tiên sinh xin hãy tránh ra.” Tuyền Cơ quay qua nhìn Trương Tiến, chậm rãi lắc đầu.

Hai tay nắm chặt xe chở tù, Trương Tiến cắn răng nói: “Tôi không tin người lại phản quốc.”

Tuyền Cơ cúi đầu không nói.

Đột nhiên, có người từ phía trước phóng nhanh đến, viên quan đi đầu lắp bắp kinh hãi, người kia cười ngựa đến bên xe tù, vung roi quất lấy mấy khối đá vụn.

Lúc này, trong đám đông có người sợ hãi kêu thành tiếng.

“Đó là Đoàn phu nhân!”

“Trận chiến ở núi Tuyết Lan, Bạch tướng quân chết trận, chính vợ chồng tướng quân Đoàn Ngọc Hoàn đã cố thủ giữ thành.”

Người kia nhanh chóng xuống ngựa, y phục gọn gàng, đơn giản, giữa đôi mày hiện lên vẻ anh khí, người con gái mặc nam trang đó chính là Đoàn phu nhân nổi danh khắp chốn của kinh thành.

Năm Khánh Gia thứ mười bảy, quân Hung Nô vốn bị trục xuất cách xa biên cương Tây Lương quốc lại một lần nữa muốn xâm phạm. Cùng lúc đó Tây Lương quốc cũng đang có chiến tranh với Lạc Nguyệt quốc, Bạch Chiến Phong dẫn ba vạn binh chống lại mười lăm vạn đại quân Hung Nô, thủ thành hai tháng thì chết trận. Khi đó, vợ chồng phó tướng Đoàn Ngọc Hoàn đã tử thủ trong thành bảy ngày, thì hoàng đế Khánh Gia Long Phi Ly tự mình dẫn theo ba vạn quân đang chiến đấu với Nguyệt Lạc quốc tới cứu binh, đích thân triển khai trận chiến ở núi Tuyết Lan.

Sáu vạn quân Hung Nô đại bại.

Trận đánh phá tan vòng vây.

Hoàng đế Khánh Gia trong vòng ba năm đã tiêu diệt phản nghịch, đàn áp phiến loạn, diệt Lạc Nguyệt phá Hung Nô, trở thành vị quân vương trẻ tuổi vang danh khắp các nước chư hầu của Tây Lương quốc.

Khánh Gia năm thứ mười sáu, Bạch Chiến Phong cầm ba mươi vạn quân đánh tan sáu mươi vạn tinh binh của Hung Nô tại Nhật Quỹ thành. Vào năm thứ mười bảy lại tử trận tại núi Tuyết Lan, kết thúc cuộc đời của một chiến thần từng một thời danh chấn thiên hạ.

Trong trận chiến chống Hung Nô này, vang danh còn có Đoàn phu nhân cân quốc bất nhượng tu mi.*

* phần hồng không thua đáng mày râu.

Đám đông nhìn nàng xuống ngựa đến gần, tự động thối lui nhường đường, có một phụ nhân còn kéo con gái mình quỳ xuống, khuyên bảo nói: “Sau này muốn học thì nên học theo Đoàn phu nhân, không thể học theo ả hồ ly Niên Tuyền Cơ đáng bị thiêu thân kia.”

Đoàn phu nhân gấp lại roi ngựa bước nhanh đến bên xe tù, nắm chặt lấy thành xe, hai mắt rưng rưng, gối gập xuống, quỳ rạp trước mặt Tuyền Cơ.

24. Chương 24: Đồng Cam Cộng Khổ.

Đám đông hỗn loạn, có chút thẳng thốt, sợ hãi.

Đoàn phu nhân chậm rãi nói: “Hai vị đại nhân, xin cho thiếp thân cùng cố nhân nói đôi lời.”

Hai gã quan viên liếc mắt nhìn nhau, một người khề nói: “Đoàn phu nhân xin hãy nhanh một chút, nếu trễ giờ thì hạ quan sẽ khó nói với quan trên.”

“Nương nương, người phải chịu khổ rồi.” Đoàn phu nhân nức nở nói.

“Tình Oánh, em đang mang thai, không ở nhà nghỉ ngơi lại chạy tới đây làm gì. Ngọc Hoàng không quản em sao?” Tuyền Cơ khó khăn vươn tay muốn nắm lấy tay nàng để hỏi.

Đoàn phu nhân vội giơ tay nắm lấy tay nàng.

“Nương nương, trận chiến ở núi Tuyết Lan, toàn thành bị vây, nếu không thì làm sao người lại tự ý rời cung, đi Giang Nam thu mua lương thực, lại nghĩ ra kế mà quân địch không ngờ tới để tiếp tế quân lương. Nếu không nhờ người, dù cho Bạch tướng quân có cơ trí da mưu, thì em cùng Ngọc Hoàn sao có thể cố thủ tới bảy ngày, lại càng không thể có việc bệ hạ mang quân chi viện tới kịp thời.”

“Thông đồng với địch phản quốc, sao có thể khép người vào tội danh hoang đường này? Nương nương, người mới thật sự là nữ trung hào kiệt.” Đoàn phu nhân thất thanh vừa khóc vừa nói, “Ta muốn cùng hoàng thượng nói lời phải trái!”

Đám đông nhón nháo chen lấn hòng nghe xem Đoạn phu nhân nói gì với Niên phi, còn Trương Tiến đứng ngay bên cạnh, nghe rành mạch mọi điều. Hắn trong lòng chấn động không dám tin, quay lại nhìn nữ nhân yếu đuối phía trong xe tù.

Tuyền Cơ ôm ngực ho khan, cười khẽ, “Vô dụng thôi.”

“Chẳng lẽ lại vì đứa bé?” Đoạn phu nhân đột nhiên vấp ngã, tiến đến bên tai Tuyền Cơ cắn răng nói: “Nói cho Hoàng thượng, nương nương, người phải nói cho Hoàng thượng biết chuyện gì xảy ra ở quận Yên Hà! Ngày đó Hoàng thượng cũng ở đó mà.”

Tuyền Cơ nắm chặt tay Đoạn phu nhân.

Đoạn phu nhân run lên, ánh mắt hướng nàng nhìn chăm chú, sắc mặt nàng tái nhợt như một hồn ma, nhưng đôi mắt lại ánh lên vẻ kiên quyết.

Đây là loại bướng bỉnh gần như quyết tuyệt.

“Chuyện ở quận Yên Hà, em có hiểu được nếu nói ra sẽ có hậu quả như nào không?” Tuyền Cơ ngẩng đầu, ánh mắt xa xăm.

“Tình Oánh, nhớ rõ chuyện em đã đồng ý với ta! Nếu bây giờ ta có nguyện vọng nào, thì đó chính là hy vọng Long Phi Ly dẫn dắt người dân Tây Lương xây dựng đất nước trở nên phồn thịnh bậc nhất.”

“Vậy còn người? Người không thấy thiệt thòi sao? Như này có đáng không?” Đoạn phu nhân nước mắt lưng tròng, liềm mạng lắc đầu nói, “Người hiện tại ở bên, cùng Hoàng thượng chung hưởng ngày tháng yên bình, phồn thịnh là nữ nhân khác, là Tuyết Tùng nương nương đó!”

Tuyền Cơ cố nhếch môi cười, lại chợt nhận ra chẳng thể cười nổi, khẽ kéo khóe miệng, rồi cũng đành từ bỏ.

“Đoạn phu nhân, đã đến giờ, xin để Niên phi nương nương tiếp tục lên đường.”

Viên quan phía trước khẽ nói nhỏ.

“Tình Oánh, nhớ kỹ giao ước của ta và em. Giữ gìn bảo trọng, sống với Ngọc Hoàn đến đầu bạc răng long.” Tuyền Cơ nắm chặt tay Đoạn phu nhân rồi lại nhẹ nhàng buông ta, “Hẹn gặp lại, hẹn kiếp sau gặp lại. Nếu còn có luân hồi.”

25. Chương 25: Giờ Hành Hình

Đoạn phu nhân yên lặng nhìn nàng một lát, gạt đầu, lại cắn răng rơi lệ, nhướn mày nói: “Đoạn đường cuối cùng này, xin để Tình Oánh hộ tống nương nương!”

Nàng cười ngửa đi bên Tuyền Cơ, lúc này Trương Tiến mới nhìn ra nàng đang mang thai, dường như cũng sắp tới ngày sinh. Hắn không nghe rõ mấy lời cuối hai người nói gì, nhưng mấy lời lúc trước của Đoạn phu nhân vẫn còn làm hắn khiếp sợ không thôi.

Đám đông xô đẩy tiến về phía trước mạnh mẽ như nước triều dâng, dân chúng kinh thành không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ thấy Đoạn phu nhân đang mang bầu sắc mặt惨淡 đi bên cạnh bảo vệ yêu nghiệt hại nước kia. Tất cả đều kinh ngạc biến sắc, không dám tùy tiện ném đồ trong tay.

Pháp trường

Bốn phía đều là biển người. Trong ngoài pháp trường đều có cấm quân bảo vệ nghiêm ngặt, khí thế ngất trời.

Giữa sân, búa rìu, trát tường đã chuẩn bị sẵn. Dao trảm lóe lên ánh sáng lạnh lẽo. Hai tên đao phủ cao lớn tướng mạo âm u, đứng bên cạnh nơi hành quyết.

Xe tù đã tới nơi, Trương Tiến bị cấm quân giữ lại bên ngoài.

Viên quan giám hình thấp giọng nói: “Phu nhân đang có thai, hành hình dẫm máu, mời phu nhân trở về cho.”

“Cám ơn ý tốt của đại nhân, thiếp thân muốn ở nơi này đưa tiễn nương nương, không muốn đi đâu cả.” Đoạn phu nhân nghiêm mặt nói, tỏ rõ ý chí kiên cường, quyết không thay đổi, ánh mắt sáng ngời, khí thế bức người khiến mấy tên sai nha hộ tống xe tù gần đó nhất thời khiếp sợ mà lùi lại.

Nàng cũng không để người khác chạm vào Tuyền Cơ, đích thân đỡ Tuyền Cơ bước xuống xe tù.

Cả hai làm bạn đã lâu, Tuyền Cơ cũng hiểu tính tình nàng, không nói thêm nữa, hai người chỉ nhìn nhau cười.

Cử động khiến miệng vết thương ở mắt cá chân rách ra đau nhói khiến nàng bước chân lảo đảo không vững. Đoạn phu nhân thấy vậy lấp bắp kinh hãi, hướng nàng nói nhỏ: “Nương nương, để Tinh Oánh dìu người.”

Tuyền Cơ khẽ mắng, “Sao vậy được, lỡ bị động đến đứa nhỏ thì làm sao, Ngọc Hoàng lại chẳng thiêu ta ra tro ý à, em chẳng lẽ lại muốn hại ta đến cùng sao?”

Đoạn phu nhân bật cười, rồi rất nhanh lại thất thanh nói, “Nương nương, người bị chảy máu?”

Tay nàng chạm qua phía người dưới Toàn Cơ liền thấy khác thường, đưa tay chạm hẩn vào, toàn bộ váy áo đúng là đã dính dớp ẩm ướt, đưa tay ra xem, cả bàn tay đã đỏ tươi chói mắt.

Nàng cơ hồ cắn chặt môi khỏi bật khóc, lại chỉ thấy Tuyền Cơ chăm chú nhìn về phía hình cụ trên đài, lặng lẽ khoanh tay nhìn.

Trên đài sắp đặt vị trí ngồi của ba người.

Vị quan kia vẫn chưa ngồi xuống, hai người đi theo hộ tống xe tù cũng chỉ có thể kính cẩn đứng một bên. Viên quan này đứng quay lưng về phía họ, lúc này xoay người lại, ước chừng đã khoảng sáu mươi tuổi, vẻ mặt lạnh lùng.

“Tội thiếp Tuyền Cơ bái kiến Đại Lý tự* đại nhân.” Tuyền Cơ kính cẩn hành lễ.

Viên quan Đại Lý tự cười lạnh đáp: “Không dám.”

Đoạn phu nhân nói: “Nương nương, người hà tất phải hạ mình như thế?”

Tuyền Cơ chỉ nhẹ giọng giải thích: “Vị Lâm tư chính** đại nhân này từng là thầy dạy của Hoàng thượng. Vậy nên việc hành lễ là không thể thiếu.”

Đoạn phu nhân đau lòng, thấp giọng nói: “Người sao phải tự làm khổ mình như vậy chứ?”

“Lễ nghi liêm sỉ, kẻ nghiệp chướng như ngươi, sao thể hiểu? Chẳng trách cha mẹ sinh ngươi làm phạm nữ nhi.” Lâm tư chính phẩy tay áo, mở lời trách mắng.

Lúc này, dân chúng vây quanh đã bắt đầu xô đẩy, hò hét kích động.

“Giết chết ả ta đi! Giết chết Niên Tuyền Cơ!”

*, ** : tên cơ quan lập pháp của triều đình, thuộc bộ văn quan

26. Chương 26: Hoàng Thượng Giá Lâm

“Đại nhân, đã qua giờ Tỵ ba khắc.” viên quan cấp dưới nhỏ giọng nói.

Lâm tư chính vuốt cằm, đôi mắt híp lại, sắc như dao nhìn về phía Tuyền Cơ: “Người đâu, mang phạm nhân lên đoạn đầu đài.”

Vài cấm quân tiến đến gần, Đoạn phu nhân một tay cầm roi đứng trước mặt Tuyền Cơ, che chở cho nàng.

Đoạn Ngọc Hoàn là thống lĩnh của mấy vạn cấm quân, cho nên mấy người này khi nhìn thấy Đoạn phu nhân thì đều lộ vẻ do dự. Lâm tư chính nhíu mày, “Đồ vô dụng!”

“Mệnh lệnh của Hoàng thượng lớn hay là của phu nhân lớn hả?”, một tiếng hừ lạnh vang lên

Hơn mười tên cấm quân lập tức tiến lên, trong đó một người khẽ nói: “Phu nhân, đắc tội!”

“Tinh Oánh, buông ra.” Tuyền Cơ lắc đầu, môi mím chặt. Đoạn phu nhân đau lòng, đột nhiên ôm chặt nàng kêu lên: “Trừ phi em chết, bằng không ai cũng không được động vào người.”

Tuyền Cơ có phần đứng không vững, liền dựa vào nàng để đứng thẳng, nhìn nàng lắc lắc đầu, đôi mắt chăm chú nhìn chăm chăm nơi cửa pháp trường.

Đoạn phu nhân thấy nàng như vậy, trong lòng như nhỏ từng giọt máu. Bên ngoài vang lên tiếng dân chúng gào thét kịch liệt.

Lâm tư chính nổi giận, vung tay lên, mấy cấm quân liền vây quanh người hai nữ nhân. Tuyền Cơ đột nhiên nói: “Ngọc Hoàn đến đây?”

“Chàng tiến cung ——” Đoạn phu nhân quay đầu nhìn.

Tuyền Cơ cắn răng đem nàng đẩy về phía gần người một gã cấm quân nhất. Trong khi Đoạn phu nhân còn đang kinh hãi, Tuyền Cơ đã muốn bước nhanh đến đoạn đầu đài.

“Không!” Đoạn phu nhân khàn giọng kêu khóc.

Bóng người cứ lần lượt lướt qua, Tuyền Cơ bị vây chặt ở bên trong.

“Tinh Oánh, thật ra ta cũng sợ, rất sợ.” Nàng cúi đầu nói, tay run run đưa vào phía trong quần áo sờ soạng, lấy vật gì đó ra nắm chặt trong tay. Vật này nàng đã giấu từ trước ở trong nhà lao, sau đó cùng Long Phý Ly dây dưa cũng không bị phát hiện.

Trong nháy mắt, hai tên cấm quân sắp chạm được vào vai nàng thì “Toa” một tiếng, có vật gì bay đến, hai người chột ngã xuống. Lâm tư chính thấy vậy lập bấp kinh hãi không thôi.

Ở cửa pháp trường, có tiếng nói vang lên.

“Hoàng Thượng, hoàng hậu giá lâm.”

Lọng vua đi tới, tất cả dân chúng đồng loạt quỳ xuống, tung hô vạn tuế.

Hai cấm quân cưỡi ngựa đi đầu mở đường. Vó ngựa vừa vào pháp trường, hai người liền nhảy xuống, một người trong đó bước nhanh tới trước, tất cả cấm quân tại đó liền cúi đầu hành lễ. Người đó gật đầu rồi lập tức đến trước mặt Tuyền Cơ thi lễ, “Nương nương.”

Tuyền Cơ biết người vừa hành lễ với mình là ai, nói: “Ngọc Hoàn, mau một chút đi xem Tinh Oánh.”

Đoạn phu nhân cùng lúc cũng bước tới, đứng che ở phía trước Tuyền Cơ, Đoạn Ngọc Hoàn thấy vậy khẽ than, đưa tay nắm lấy thê tử của mình.

Phía trước vệ binh còn có Từ Hi.

Một ánh mắt lạnh như băng hướng về phía nàng. Tuyền Cơ cười khổ, cúi đầu, làm như không thấy một người khác cũng đang cưỡi ngựa, Thanh Phong.

Sau tất cả những gì vừa diễn ra, nàng tựa hồ cũng không ý thức được nhiều. Toàn thân còn có thể chống đỡ tới lúc này, tất cả đều nhờ vào ý chí của trái tim. Trong đầu nàng giờ chỉ còn một ý niệm duy nhất: Chàng đã đến.

Dù sao chàng cũng đã đến!

27. Chương 27: Kẻ Nào Dám Nhiều Lời.

Bốn bề im lặng đến lạ thường.

Nàng chậm rãi ngẩng đầu.

Mọi người quỳ rạp trên đất.

.

Tuyết trắng như lông, người kia vẫn mang thân hoàng phục khoanh tay đứng trước đài giám trảm, khuôn mặt thản nhiên mà lạnh lùng. Đứng bên là Hoàng hậu Úc Di Tú thanh nhã đoan trang.

“Tội nhân lớn mật, gặp Hoàng thượng mà dám không quỳ?” Lâm tư chính quát.

Tuyền Cơ nhẹ giọng hỏi, “Không quỳ thì như thế nào?”

Lâm tư chính cười lạnh, “Bất kính là tội lớn, phải giết cả nhà.”

Tuyền Cơ thản nhiên cười, “Đại nhân có lẽ đã quên, Tuyền Cơ ngay sau đây liền phải chết, đúng sai cũng là chết, còn quỳ đến làm gì? Chẳng lẽ một người có thể chết đến hai lần? Cùng lắm là tan xương nát thịt mà thôi.”

Trong lúc Lâm tư chính còn ngạc nhiên với lời nàng nói, ánh mắt nàng đã nhìn về phía Long Phi Ly, “Có thể không quỳ chứ?”

Ánh mắt Long Phi Ly rơi xuống trên người nàng, không nói gì, thái độ lạnh nhạt.

Hoàng hậu thấy vậy liền tiếp lời, “Tuyền Cơ, nếu không phải người tính tình ngang bướng như vậy, ngày đó lớn mật trốn cung thông đồng với giặc, thì như thế nào lại rơi vào tình cảnh khốn cùng như bây giờ chứ?”, trong lời nói phảng phất vài phần thở than.

Tuyền Cơ nghe vậy chỉ đáp, “Tạ ơn nương nương dạy bảo. Nếu nói đến tính cách này thì cũng là do được Hoàng thượng nuông chiều mà nên.”

Sắc mặt Hoàng hậu đột nhiên trở nên xanh xao, “Người ...”

Lâm tư chính giận dữ, bực bội liếc nhìn nàng.

Hoàng đế vốn trầm mặc bấy giờ, đột nhiên cười nhẹ nói: “Tất cả bình thân.”

Mọi người đứng lên. Lâm tư chính tiến lên từng bước, nói: “Hoàng Thượng, đã đến giờ hành hình. Người muốn tự mình giám trảm hay vẫn là lão phu?”

“Thái phó là quan tư hình cao nhất, không cần xin ý chỉ của trẫm”

Lâm tư chính tuân lệnh, vung tay lên, lập tức liền có hai gã cấm quân tiến đến túm lấy Tuyền Cơ, hướng đi về phía đoạn đầu đài.

Vợ chồng Đoạn Ngọc Hoàn nhìn nhau kinh hãi. Đoạn phu nhân quỳ xuống, hướng về phía bên kia mà khàn giọng cầu xin, “Hoàng thượng, xin người hãy tha cho nương nương, nàng không thể chết được!”

Long Phi Ly làm bộ như không nghe thấy, ánh mắt lướt qua nhìn đến Tuyền Cơ cười cười, đuôi mắt hơi nhếch lên.

Tuyền Cơ liếc nhìn Tinh Oánh, nhưng lại khẽ gọi, “A Ly”

“Ừ” Long Phi Ly đáp lại.

Toàn bộ pháp trường đột nhiên trở nên yên tĩnh, chỉ có tuyết rơi không ngừng, như sương giăng, mà lạnh giá.

Chẳng qua cũng chỉ là gọi tên thân mật mà thôi, có gì lạ, mà làm tất cả mọi người đều kinh ngạc. Tuyền Cơ cười thành tiếng. Lâm tư chính tức giận, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt hoàng đế liếc về phía mình thì lại không dám nói lời nào.

“Nói đi.” Ánh mắt vẫn bình tĩnh như trước, chiếc cầm duyên dáng hơi đưa về phía trước.

Dáng vẻ này giống như hắc đẩu lăng nghe, mà còn là thật sự chuyên chú.

Không ai dám nói thêm một lời nào, kể cả Hoàng hậu.

28. Chương 28: Điều Bí Mật.

“Tiên Nghiên Đài Ngọc lúc trước đã dùng rồi, giờ nếu ta lại dùng thiết khoán, chàng có tha cho ta không? Tuyền Cơ hỏi.

“Thiết khoán cũng chỉ có thể cứu nàng một lần.” Long Phi Ly lạnh nhạt nói.

Tuyền Cơ gật đầu, chuyển ánh nhìn sang bên Đoạn phu nhân, “Tinh Oánh, chuyện này rốt cuộc cũng không thể tránh khỏi, em tội gì phải nhiều lời?”

Lúc này Đoạn phu nhân mới hiểu hết ý tứ trong lời nói của Tuyền, cơ thể chợt sụp xuống trong lòng tướng công.

Tuyền Cơ không quay lại nhìn Long Phi Ly, hai gã cấm quân kèm nàng đưa đến đoạn đầu đài, cảm nhận rõ cái lạnh của hung khí thấm vào thân thể nàng.

Từng bông tuyết lạnh rơi xuống da thịt nàng. Dưới thân đã đau đến mất cảm giác.

Đau đến làm ý thức nàng có chút rã rời, nhưng sự sợ hãi trước cái chết lại làm thần kinh nàng căng lên. Nàng nhắm chặt mắt lại, mi mắt run run.

Đúng vậy, nàng cũng sợ, rất sợ. Sợ rằng, tim sẽ đau đến không thể hô hấp được nữa.

Mắt không nhìn thấy, chỉ nghe thấy xung quanh yên tĩnh. Những người này giờ vẫn kêu gào muốn chém chết nàng hiện cũng không thấy la hét thêm. Có lẽ cảnh tượng này rất đáng sợ. Bao nhiêu năm qua, nào có nữ nhân nào của hoàng đế lại phải chịu hình phạt như vậy.

Hắn là người đàn ông của nàng, nhưng cũng là hoàng đế.

Phi tần của hoàng đế sao có thể bị người đàn ông khác làm vậy bần, cũng như uy nghiêm của hoàng đế sao có thể để kẻ khác thách thức?

Nhớ lại trước đây, hắn đã từng hỏi nàng đứa nhỏ này có phải của Bạch Chiến Phong hay không? Bởi vì trong khoảng thời gian đó, hắn cùng nàng cải trang xuất cung, sau này tại quận Yên Hà cả hai bị tập kích, nàng cùng Bạch Chiến Phong và Tinh Oánh ở cùng một chỗ.

Trong trí nhớ của hắn, thời gian đó, hắn không chạm qua nàng.

Nàng nói đứa nhỏ không phải của Chiến Phong, cũng đã dùng tính mạng của mình để thề.

Nhưng ngoại trừ lần đó ra, nàng chỉ im lặng không nói. Về đứa nhỏ, chỉ có nàng, Đoạn phu nhân và một người đã chết, Bạch Chiến Phong biết rõ.

Bởi vì bí mật này liên quan đến tính mạng của hắn.

Chiến Phong yêu nàng, hắn biết. Tuy khi đó hắn lựa chọn tin tưởng nhưng cũng không thể tránh trong lòng có chút hiềm khích

Mà lúc này, nàng mang thai, lại không đưa ra chứng cứ, vì thế hắn liền bộc phát sự phẫn nộ của mình.

Nàng tự ý chạy ra cung làm gì, chẳng lẽ hắn lại không biết?

Chỉ là, trong mắt hắn, nàng đối với Bạch Chiến Phong là sống chết có nhau.

Nàng hận hắn hại chết Chiến Phong, nàng thấy thẹn với Chiến Phong.

Nhưng cho dù là hận, cho dù hắn gán cho nàng cái tội danh phản quốc, muốn giết chết nàng, nàng cũng không thể nói cho hắn hay chuyện xảy ra trong đêm đó ở quân Yên Hà.

Bởi một khi bí mật đáng sợ kia lộ ra, hắn sẽ chết.

Nàng không muốn hắn chết.

Tây Lân quốc cần một vị hoàng đế như hắn, cần một hoàng đế có thể mang đến phồn hoa cho đất nước cùng dân chúng.

Kỳ thật, cho dù có trăm ngàn lý do, xét cho cùng cũng chỉ có một.
Nàng sợ hấn chết, dù cho ở bên hấn sẽ không bao giờ có thể là nàng nữa.
Không phải hấn từng nói với nàng muốn tạo ra một thời đại hưng thịnh sao ?
Còn sống, vậy là tốt rồi.

29. Chương 29: Tâm Nguyện Cuối Cùng.

Nàng biết người con gái ở cung Tuyết Tùng đó. Mấy năm sóng gió này, hấn đem giấu người con gái đó thật kĩ, tới bây giờ mới phong nàng ta làm phi.

Như vậy hấn là người hấn yêu nhất.

A Ly, cứ hận như vậy đi/

Dù cho thế nào, vẫn luôn có một người ở bên chàng.

“Trăm!”

Trời đất phủ trắng một màu băng tuyết, một tiếng hét to vang lên.

Nắm chặt vật gì đó trong tay, nghe âm thanh một bài rơi xuống, nước mắt nàng lặng lẽ lăn dài trên má.

Tại giờ khắc này, nỗi đau đã lấn át cả sự sợ hãi.

Ở trên thân thể nàng, gió lớn cùng tuyết lạnh đan xen. Nàng nghe tiếng rìu hành hình đang xé gió mà tới.

« Niên Tuyên Cơ, ngoại trừ miễn tội chết, nếu hiện tại trăm cho nàng thêm một nguyện vọng cuối cùng, nàng muốn gì? »

Thanh âm của nam nhân nhẹ vang lên trong màn tuyết, nàng mở choàng mắt.

Rơi vào tầm mắt nàng là một đôi giày thêu rồng đã bám đầy tuyết. Không biết từ khi nào hấn đã bước tới bên nàng.

Rìu chém kia đã đưa lên trên không, chưa kịp hạ xuống, lơ lửng giữa không trung.

Nàng lặng người đi, thật lâu mới ngẩng đầu lên nhìn về phía nam nhân kia.

Hấn đứng trước mặt nàng, sắc mặt vẫn bình tĩnh như cũ, lặng yên như nước. Tất cả đều sợ ngậy người, Lâm tư chính không dám tin nhìn những gì đang diễn ra ở trên đài giám trăm. Hoàng hậu mím môi run run, muốn đi lên phía trước, lại chần chừ, cuối cùng lui trở về.

Một đôi tay nâng nàng lên, nàng quay đầu, nhìn thấy Đoạn phu nhân đã nước mắt đầy mặt.

Vỗ nhẹ tay Đoạn phu nhân, nàng chậm rãi đi về phía người kia.

Từng bước từng bước, nhưng khi giữa hai người chỉ còn lại khoảng cách của vài bước chân, nàng lại dừng.

Nàng nhìn về phía hấn, khuôn mặt tuấn đạt, vẫn như trước khuynh thành. Nàng thì sao, giờ phút này quần áo tả tơi, đầu tóc rối loạn, nhất định là cực kì khó coi đi?

“Đi vào trong đó một chút được không?” Nàng chỉ về hướng bảo liễn.

Long Phi Ly khẽ cau mày.

Hoàng hậu nhíu chân mày, hai tay để hai bên sườn váy phượng nắm chặt, khiến vòng tay bảo thạch phải thúy cũng theo đó mà hơi rung rung. Bên kia, sắc mặt Thanh Phong trở nên tối tăm nhanh chóng xuống ngựa, bước nhanh đến trước mặt Tuyên Cơ, cười lạnh nói: “Người muốn làm cái gì?”

“Chuyện này hình như không liên quan đến người, hoàng huynh ta đã đồng ý từ trước với Niên phi nương nương.”

Một cấm vệ quân đi trước mở đường cũng bước nhanh tới, nhưng cũng chỉ vừa đuổi kịp Long Tử Cẩm.

Trên cánh tay hắn quần một mảnh lụa trắng, trên mặt có chút đỏ lựng.

“Tử Cẩm?” Tuyền Cơ nhú mày.

Long Tử Cẩm hướng về nàng cười, “chỉ là vết thương nhỏ, không có gì đâu.”

Hắn nói xong ánh mắt lại lạnh lùng hướng qua Thanh Phong.

“Từ Hi.” Long Phi Ly nhú mắt, thoáng nhìn qua.

Từ Hi run sợ, bước nhanh đến vén rèm lụa che trước cửa kiệu.

Người xem bên ngoài pháp trường không hiểu đã xảy ra chuyện gì, rõ ràng rìu chém đã giơ lên lại đột nhiên không chém. Không ai hiểu Tuyền Cơ vì sao lại bước vào kiệu, lại càng không hiểu sao hoàng đế không một lời cũng bước theo vào. Chiếc kiệu kia vốn là để hậu liễn tòa.

(kiệu dành cho hoàng đế và hoàng hậu, nc là J k biết viết thế nào :))

Những người nhìn thấy đều hoặc khiếp sợ hoặc kinh ngạc, căng mắt lên nhìn vào cửa kiệu.

Trong kiệu mặc dù rộng nhưng hai người cùng ngồi lại có thể nghe rõ ràng từng nhịp thở của nhau.

Tối qua hắn nổi giận mất đi vẻ bình tĩnh vốn có, nàng đã từng nghĩ qua hơn lần, nếu hôm nay hắn đến, liệu sẽ mang về mặt như thế nào.

Nhìn hắn lạnh lùng trầm tĩnh, nàng đột nhiên thật muốn biết giờ khắc này trong lòng hắn đang suy nghĩ điều gì.

Nghĩ nghĩ, nàng nhích lại, ngồi đến bên cạnh hắn, quần áo của nàng hơi hơi lay động chạm đến cẩm bào của hắn.

Cuối cùng, hắn cũng nâng mắt đón nhận ánh nhìn của nàng.

30. Chương 30: Chương 30

Nghĩ nghĩ, nàng nhích lại, ngồi đến bên cạnh hắn, quần áo của nàng hơi hơi lay động chạm đến cẩm bào của hắn.

Cuối cùng, hắn cũng nâng mắt đón nhận ánh nhìn của nàng.

Ánh mắt thâm sâu tựa như màn đêm trầm mặc.

“Làm như vậy rất đáng giận đó, chàng biết không?” Nàng cười cười, bàn tay để trong áo choàng vòng ôm lấy bụng, nơi đó đã ngày càng trở nên lạnh thấu.

Đôi mắt hắn cũng mang chút ý cười, “Chết hai lần, như vậy càng thêm đáng sợ.”

“Đúng vậy, càng thêm sợ hãi, hơn nữa còn có phần không muốn chết.” Nàng còn thành thật nói.

“Không muốn? Nhưng nào cũng chưa từng cầu xin ta miễn tội chết.” Hắn nhẹ giọng nói, khóe mắt khẽ chạm đuôi lông mày, tràn đầy là châm chọc.

“Liệu có ích sao?”

“Hình như là không.” Long Phi Ly dừng lại ý cười, thanh âm trở nên trầm thấp, “Nói đi, nàng muốn điều gì.”

“Người chết rồi, muốn cái gì cũng là vô dụng.” Mặt khác một bàn tay nhẹ nhàng nắm lấy hắn, “Chàng nói đi, vì sao còn muốn cho ta một ước nguyện?”

Tay hắn khô ráo ấm áp, không giống nàng, đã sớm đỏ đầy mồ hôi.

Nàng vốn nghĩ đến hắn sẽ bỏ tay nàng ra, nhưng hắn không làm vậy, nhưng cũng không khép lòng bàn tay lại, nàng chợt nổi lòng tham đem tay nắm càng chặt, dính sát vào nhau hợp lại ở lòng bàn tay to lớn của hắn

Tay hẩn dường như hơi cứng lại.

“Việc này nàng không cần biết.”

Thất vọng, chẳng qua nàng cũng chỉ muốn nghe hẩn nói điều gì đó, kỳ thật chính nàng cũng không rõ là muốn nghe cái gì.

“Chàng không nhắc đến thời gian, nếu em vĩnh viễn không nói điều ước nguyện cuối cùng đó ...” nàng cười nhẹ ra tiếng, lại bỗng dừng, như ý thức được điều gì đó, kinh ngạc nhìn hẩn.

Long Phi Ly ngửa người ra sau, tựa vào tay vịn, không trả lời.

Tuyền Cơ nhắm mắt lại, nước mắt tràn mi, là nỗi đau thể xác hay nỗi đau tinh thần, nàng đã không còn phân biệt được cái nào đau hơn.

Nàng đột nhiên không hiểu nổi lòng hẩn. Nhưng thời gian đã chẳng còn lại là bao.

Nàng cúi đầu cười.

“Hoàng thượng, tâm nguyện cuối cùng của Tuyền Cơ là được chải đầu cho chàng một lần nữa, được chứ?”

Cơn giận của Long Phi Ly dâng lên mạnh mẽ, năm ngón tay nắm cầm của nàng, cười khế, “Ra là nàng vội vàng muốn chết đến như vậy.”

“Được không?” Nàng ngẩng đầu lên, khàn khàn giọng hỏi.

“Như nàng muốn.” Hẩn bỏ nàng ra, lực nắm thật mạnh, nàng bất ngờ không kịp phòng bị, trán bị đập vào thành kiệu, máu liền chảy ra.

Nàng cười khổ, nâng ống tay áo lau đi, hẩn nghiêng người, vóc dáng cao lớn, áo dài thêu văn hoa tinh xảo.

Nàng nghĩ rằng phải nhớ kỹ.

Nàng đứng lên, tay trái nắm lấy búi tóc hẩn. Không giống như khi lên triều, trên tóc hẩn chỉ cài kim quan, trong tay còn đang cầm vật gì đó, có lúng túng, trong chốc lát chợt thấy vô lực, trước mắt choáng váng thấy một mảng đen kịt, nàng cắn môi dưới, rút ra châm ngọc cài tóc.

Làn tóc mềm mượt liền rủ xuống, trượt ra trong lòng bàn tay nàng, ánh sáng mặt trời như hạt trân châu nhảy múa trên tóc hẩn, chậm rãi chảy xuống.

Vật trên tay cuối cùng cũng đã có thể dùng tới.

Nàng cười, mở ra vật trong lòng bàn tay.

31. Chương 31: Nuối Tiếc ...

Một chiếc lược gỗ thật đơn giản, trên mặt cũng chỉ khắc vài chi tiết nhỏ, hình như là hoa lá và vài chi tiết gì đó nữa, nàng từng muốn nhìn kỹ nhiều lần nhưng vẫn nhìn không ra.

Nâng tóc hẩn lên nhẹ chải một cái, nhưng đau đớn từ phía bụng dưới đột nhiên dội đến, nàng liền vội vàng chải nhanh vài cái rồi búi một búi nhỏ.

Tay nàng dừng lại dường như thật lâu trên mái tóc hẩn, nắm chặt lấy búi tóc.

Long Phi Ly nhả mày.

Bản tính hẩn trước giờ vẫn luôn thâm trầm, bình tĩnh, không nôn nóng bao giờ, nhưng vừa rồi lại sinh ra một tia cáu bẳn, giống như gì đó cần xé mạnh mẽ trong lòng hẩn.

Cơ thể bất giác khẽ động, chiếc lược trên tay nàng vì cử động này của hẩn mà chợt trượt tay buông ra, có cái gì đó từ trên vai rơi xuống đầu gối, hẩn nhặt lên, đôi mắt càng thêm thúy.

Chiếc lược này, là quà hẩn tặng cho nàng.

Hắn và nàng từng trải qua một khoảng thời gian sống cuộc sống dân dã đời thường đầy kì diệu. Khi mới bước vào pháp trường, hắn đã để ý trên tay nàng luôn nắm một đồ vật gì đó, nhưng điều khiến hắn để tâm là nàng cầm nó chặt đến nổi chảy cả máu, khiến lòng hắn cảm thấy khó chịu.

Hắn rất muốn biết đó là vật gì.

Nàng hỏi hắn vì cái gì lại ban cho nàng một nguyện vọng?

Sự thật là, ngay cả hắn cũng không biết.

Rõ ràng nhìn nàng ngẩng lên giá hành hình, khóe mắt ngập nước, cơ thể bởi vì sợ hãi mà run rẩy, hắn vừa giận cũng vừa hận mới không kiềm chế được bản thân bước nhanh về phía đó.

Có lẽ chỉ là muốn nhìn xem vật mà đến chết nàng vẫn muốn nắm chặt lấy là gì.

Hắn là chỉ đơn giản vậy thôi.

Nhất định chỉ đơn giản như vậy thôi.

Bất giác quay người lại.

Rồi đột nhiên nàng gục xuống.

Gió tuyết gào thét, có lẽ những người ở phía ngoài đã không đợi được nữa, tiếng ồn ào nổi lên bốn phía.

Còn có Từ Hi thì ở ngoài liền (xe vua) nhỏ giọng gọi hắn.

Cụ thể thì bọn họ nói gì đó, hắn cũng không rõ.

Hắn cũng không muốn biết.

Ánh mắt rơi xuống bàn tay của chính mình, trắng nõn thon dài, bàn tay đặt lên cơ thể nàng.

Không có độ ấm.

Tựa như chỉ là hắn chạm vào một vật gì đó lạnh băng.

Vừa rồi vì cái gì lại không nắm nắm chặt lấy?

Tay nàng nắm chặt lại càng nhỏ bé, nhưng mà như vậy có thể gần hắn thêm một chút.

Thế nhưng hắn lại keo kiệt mà không khép lòng bàn tay lại để nắm lấy tay nàng.

Nàng cùng nam nhân khác cấu kết, lại mang thai đứa con của người khác. Cơ thể được hắn âu yếm qua cũng từng bị nam nhân khác tùy ý chiếm hữu.

Nàng từng ngọt ngào gọi hắn là A Ly, chắc nàng cũng từng gọi tên người kia thân mật như vậy.

Nàng sao dám. Giữa ba nghìn cung chiều chỉ một, đến cuối cùng đổi lấy lại là sự phản bội? Nàng là nữ nhân của hắn, chỉ của một mình hắn, trong lòng nàng sao có thể lại còn có một người đàn ông khác?

Sao nàng dám! Giữa hậu cung ba nghìn người, hắn chỉ yêu chiều một mình nàng, đến cuối cùng lại đổi lấy sự phản bội? Nàng là nữ nhân của hắn, chỉ của một mình hắn, còn nàng, sao trong lòng lại có thể chứa thêm một người đàn ông khác?

Phần nộ sôi trào, giống như đau hận vạn năm đọng lại.

Hắn muốn giết nàng.

Dùng móc sắt xuyên thủng chân của nàng, tàn nhẫn chà đạp thân thể của nàng, dùng hình phạt tàn khốc nhất, muốn đem nàng xé nhỏ ra. Chỉ có như vậy, mới có thể làm dịu đi nỗi hận trong hắn.

Mà bây giờ, nàng đã chết.

Nàng rốt cuộc đã chết.

32. Chương 32: Lãnh Hương Nghịch Thiên (1)

Ngón tay đặt lên cổ tay buồng thông của nàng.

Mạch đập đã dứt.

Ánh mắt đã nhắm chặt lại, lệ chảy xuống đã đông thành băng.

Đáng lẽ hẳn nên vui mới phải chứ?

Chỉ là hẳn không vui, tuyệt đối không hề thấy một chút vui sướng nào hết.

Khi riu chém kia sắp giáng xuống, hẳn lại đột nhiên mở miệng.

Trong lòng hẳn khi đó đã sớm có quyết định.

Chỉ là, không dám thừa nhận.

Ban cho nàng một nguyện vọng không thời hạn là đại diện cho điều gì chứ? Chỉ cần nàng không nói, nàng liền không phải chết. Ngu xuẩn cố chấp ép nàng đến bước đường này.

Ha ha.

Thì ra, cho dù nàng phản bội hẳn, hẳn vẫn không muốn nàng chết.

Vẫn luyện tiếc, đúng là vẫn còn luyện tiếc.

Trái tim như bị xé rách thành từng mảnh. Nhẹ nhàng thở một cái, cũng rất đau đớn.

Niên Tuyền Cơ, nàng không thể chết được.

Tóc của trẫm nàng vẫn chưa vấn xong.

Ánh mắt mờ lung rơi xuống làn váy bên chân nàng, vết máu loang lổ.

Không, dù chân có bị tổn thương như vậy cũng không thể nào lấy đi tính mạng của nàng được?

Chẳng lẽ?! Trong lòng hẳn chấn động, đưa tay lật chiếc áo khoác lông chạm vào chiếc quần của nàng. Bàn tay nâng lên, đầy tay máu tanh, vết máu sền sệt ướt át.

Con người nháy mắt trở nên âm trầm, lạnh giá, ôm nàng bước ra ngoài.

Chưa từng có người nào nhìn thấy bộ dạng này của hoàng đế.

Tóc dài tung bay, đôi mắt đỏ ngầu, cả người toát ra hơi thở tà mị yêu dã.

Chỉ liếc mắt một cái, không ai dám nhìn thêm, mặc cho bên ngoài pháp trường dân chúng đang chen lấn.

Trong nháy mắt, toàn bộ nên yên lặng, không một âm thanh.

Long Tử Cẩm ngưng nhìn nữ nhân trên tay huynh trưởng, đột nhiên chuyển mắt nhìn Thanh Phong cười lớn, giọng nói đầy nghiến, “Nàng đã chết, người hẳn rất vui phải không?”

Sắc mặt Thanh Phong liền trở nên tái nhợt, đón nhận ánh nhìn của Long Tử Cẩm, cười lạnh lùng, nhưng bàn tay cầm kiếm bên hông lại bất giác run khẽ.

Đoạn phu nhân một tay che miệng, muốn tiến lên, nhưng Đoạn Ngọc Hoàn đã gắt gao ôm lấy nàng.

“Hoàng thượng.” Hoàng hậu đi tới, chạm vào thân thể của Tuyền Cơ.

“Ai bảo người chạm vào nàng.”

Lời nói nhẹ nhàng phát ra từ nam nhân trước mặt lại khiến tay của Hoàng hậu đang chạm vào Tuyền Cơ như đụng phải lửa mà rơi xuống. Không dám tin tròng mắt nhìn nam nhân lãnh tuyệt trước mắt, giờ khắc này, lần đầu tiên nàng quên mất mình là quốc mẫu trang nghiêm.

“Từ Hi.” khóe miệng Long Phi Ly nở ra một nụ cười, như sen hồng tươi thắm khoe sắc mười dặm .

Từ Hi cúi mắt, nhìn chằm chằm mặt đất, “Bệ hạ.”

Long phi Ly dừng một chút.

“Đem qua, trăm bảo người đem Lãnh Hương hoàn dâng cho Niên phi, người không có dâng lên, trăm bảo người truyền y nữ cầm máu cho nàng, người cũng không truyền, có đúng hay không?”

Từ Hi không có đáp lời, chỉ là đầu gối khễ khuỷu, quỳ rạp xuống đất.

“Lãnh Hương hoàn?” Long Tử Cẩm thất thanh hô, “Đó là cấm dược khởi tử hồi sinh của Tiên Nghiên Đài!”

33. Chương 33: Lãnh Hương Nghịch Thiên (2)

Hắn còn chưa nói hết lời, thấy trước mắt chớp qua một bóng hình, trên tay đột nhiên thấy nặng, là Long Phi Ly đem Tuyên Cơ chuyển sang tay hắn.

Tiếp theo đó, Từ Hi bị nhấc lên, Long phi Ly nắm lấy cổ họng của ông ta.

“Đem Lãnh Hương hoàn giao ra đây.”

Từ Hi khàn khàn nói: “Bệ hạ, Niên phi nương nương đã ra đi.”

“Lãnh hương có thể bảo vệ tâm mạch của người bị trọng thương, nhưng kinh mạch nàng đã đứt ...” Thanh Phong hoảng hốt, thì triển khinh công đi đến bên cạnh Long Phi Ly, sắc mặt nghiêm trọng, “Sư huynh, huynh có còn nhớ ở Tiên Nghiên Đài đã có lời răn, một khi dùng thuốc, nhất định sẽ có dị biến.”

“Cho dù nàng sống lại cũng chỉ là một cái xác không hồn, sống chết có số, huynh làm như vậy chính là trái với ý trời! Tiên Nghiên Đài cũng đã nói, người nào dám làm trái với điều răn, nhẹ thì bị giảm tuổi thọ, nặng thì mất mạng.”

“Trẫm chính là muốn làm trái ý trời đó!” Long Phi Ly nhẹ nhàng cười.

Thanh Phong cắn răng muốn tiến lên ngăn cản nhưng tay vừa đưa lên, toàn bộ thân thể lại không thể cử động được, y nhìn lại mình, mấy đại huyết trên người đều đã bị ngân châm phong tỏa.

“Sư huynh, không thể!” Y lớn tiếng hô: “Lăng Thụy Vương gia, Đoạn Thống lĩnh, các người còn không nhanh ngăn cản bệ hạ sao?”

Long Tử Cẩm cười khỏ, tiến về phía trước từng bước, ánh mắt rơi xuống thân thể của Tuyên Cơ, lại giật mình đứng nguyên tại chỗ, “Chị dâu.”

“Hoàng thượng, xin hãy để nương nương được an tâm ra đi.”

Đoạn Ngọc Hoàn nhanh chóng buông thê tử, quỳ xuống trước mặt Long phi Ly, nước mắt rưng rưng.

“An tâm? Ngọc Hoàn, tâm nguyện của nàng còn chưa được thực hiện thì sao có thể an tâm?”

Mắt phượng hẹp dài, ánh mắt lạnh lẽo, nhìn vào nữ tử trên tay Long tử cẩm.

Bàn tay nhỏ gầy, vẫn cứ nắm chặt lấy một đoạn dây cột tóc, chưa từng buông ra.

“Hoàng thượng!” Hoàng hậu cùng Lâm tư chính quỳ xuống.

Cầm quân không hiểu chuyện gì đang xảy ra, hình như là vị phi tử tội nghiệt kia đã chết, nhưng chứng kiến sắc mặt hoàng đế u ám, ngay cả hoàng hậu cũng quỳ xuống, trong lòng sợ hãi, không cần biết chuyện gì, cũng quỳ đầy đất. Trương Tiến vài lần muốn vọt vào bên trong pháp trường, lại bị cầm quân ngăn lại.

Âm thầm thề ở trong lòng, ngày sau, hắn sẽ trở thành người đứng dưới một người mà trên vạn người.

“Hoàng thượng, người có muốn đem lão nô bầm thây vạn đoạn, lão nô cũng cam nguyện, chỉ có nương nương cùng Tuyết Tùng mới là thật tâm đối đãi với người, còn Niên phi...”

Lời nói thê lương còn nghẹn nơi cổ họng, quần áo đã bị đâm rách, cơ thể Từ Hi bị đá bay rớt trên mặt tuyết. Một hộp gấm trong ngực ông ta rơi ra.

Long Phi Ly thu hồi nhuyễn kiếm, xoay thân mình nhặt lấy cái hộp.

“Cấm quân kinh thành nghe lệnh, bất cứ ai lại gần trăm đều chém.” Hắc ban mệnh lệnh, bước nhanh về phía Long Tử Cẩm, ánh mắt lạnh lùng ngưng tụ, “Kể cả Hoàng hậu.”

Hoàng hậu run lên, hàm răng cắn chặt, hai tròng mắt trừng trừng nhìn Long Phi Ly ôm lấy Tuyền Cơ từ trên tay Tử Cẩm, cúi người xuống, ôm chặt lấy nàng áp vào trong ngực, động tác kia, thần thái kia, giống như đây mới chính là tính mạng của hắc.

34. Chương 34: Lãnh Hương Nghịch Thiên (3)

Không ai có thể lại gần để ngăn cản hoàng đế.

Người có võ công mạnh nhất là Thanh Phong và Từ Hi thì một người bị điểm huyết, một người bị thương, Đoạn Ngọc Hoàn cũng đã thử qua giúp Thanh Phong giải huyết, nhưng bí quyết điểm huyết của Danh Kiếm sơn trang vốn kì quái, Long Phi Ly lại ra tay tàn nhẫn. Mà huyết đạo trên người vốn có trăm đạo, mấy huyết đạo bị phong tỏa lại là huyết đạo trí mạng, Đoạn Ngọc Hoàn càng không dám tự ý giải lung tung.

Thanh Phong cố gắng tự mình phá giải huyết đạo, khoe miệng đã có chút máu chảy ra. Từ Hi bị kiếm khí khóa lại các đại huyết, võ công tạm thời cũng không thể dùng.

Cấm quân trong ngoài đều vây kín lại, đem hoàng đế cùng nữ nhân của hắc vây ở bên trong mà bảo hộ. Long Tử Cẩm run rẩy nhìn Long Phi Ly, trong lòng đau khổ nghĩ, khi Thanh Phong nói ra hai chữ nghịch thiên, thì đã là ám chỉ hoàng huynh hắc thực đã điên rồi.

Long Phi Ly không nói một tiếng mở hòm ra.

Có một viên đan dược màu trắng nhỏ, đặt ở trong hộp gấm, trong suốt như tuyết, bao xung quanh là một làn khói trắng lững lờ.

Khi hộp vừa mở ra, làn khói liền tỏa hương ra bốn phía.

Ngón tay thon dài cầm lấy, đơn dược như tuyết, tay trắng như ngọc. Một tay kia mơn trớn khuôn mặt nàng, khẽ vuốt qua môi nàng.

Hắc đem đơn dược bỏ vào miệng rồi chậm rãi hôn nàng.

Nhìn theo kẽ hở của vòng vây, Hoàng hậu nhìn thấy nam nhân tôn quý nhất thiên hạ đang hôn lên môi nữ nhân kia.

Đôi môi đỏ tái nhợt rất đáng sợ.

Nàng ta đã chết, chẳng lẽ hắc không thấy sợ?

Hắc vì nàng bỏ qua mọi lễ tiết, hôn ngay trước mọi người.

Thế này còn gì là gia môn, còn gì quốc pháp.

Đại môn này không chỉ là một ngưỡng cửa nhà dân, mà còn là ngưỡng cửa quốc gia trọng đại.

Nàng là người hắc dùng lễ nghi long trọng, linh đình nhất để rước qua cửa.

Ngày đó, hàng nghìn người đều đổ xô ra đường, phủ khắp kinh thành là một màu đỏ rực rỡ, vệ binh theo nghi lễ được phân phó bảo vệ kéo dài tới mười dặm.

Nhưng nếu đổi lại người chết là nàng, liệu có được hắc đối xử giống như Tuyền Cơ kia?

Nàng là mẫu nghi thiên hạ. Nhưng nàng lại chẳng vui vẻ gì.

Hết thấy mọi nữ nhân trên thế gian này, từ đầu tới cuối, kì thật có cầu điều gì khác đâu, quyền khuynh thiên hạ, vinh hoa phú quý? Hay có lẽ chỉ đơn giản là mong ngóng một tấm chân tình, nắm tay nhau tới già?

Long Phi Ly, rớt cuộc trong lòng chàng có ai. Là nương nương cung Tuyết Tùng, thanh nhã, thông minh hay thực ra lại là Niên Tuyền Cơ quật cường, bướng bỉnh, đáng ghét trước mắt?

Nếu vậy, thì chính thể của chàng, Úc Di Tú ta có vị trí như thế nào?

“Hoàng hậu nương nương.” phía sau vang lên giọng nói của Lâm tư chính, hồ như một tiếng thở dài.

Hoàng hậu khoát tay, đôi mắt bình tĩnh nhìn người phía trước.

Mở khớp hàm của nàng, đem viên thuốc đưa vào trong miệng nàng. Nước miếng tương giao, bởi vì là nàng, Long Phi Ly không cảm thấy dơ bẩn. Ánh mắt chăm chú nhìn chằm chằm người trong lòng, ánh nhìn không chút dao động, giống như sợ bỏ qua bất cứ thay đổi nào.

Đứng ở bên cạnh, Long Tử Cẩm sống mũi cay cay, đau xót.

Sắc mặt nữ nhân đó vẫn trắng xám ảm đạm như trước, đôi mắt đẹp nhắm chặt.

Long Phi Ly vuốt ve hai tay nàng, trời mùa đông thực lạnh, tay nàng cũng rất lạnh. Giữ lấy tay nàng trong bàn tay lớn của mình, rồi nhẹ nhàng chà sát như ngày xưa vẫn làm.

“Tiểu Thất, rất lạnh phải không, mau tỉnh lại nào, ta mang nàng trở về.”

Tay nàng chợt buông, dây cột tóc đột nhiên rơi xuống tay hắn.

35. Chương 35: Lãnh Hương Nghịch Thiên (4)

Tay nàng chợt buông, dây cột tóc đột nhiên rơi xuống tay hắn.

Nàng từng cười sán lạn như đoá mai bình nở sau tuyết, nói, A Ly, tóc của chàng phải là tự em, tự em sẽ chải đầu búi tóc cho chàng.

Những lời nói mang ý độc chiếm đó, chính là phạm tội đại bất kính. Thiên hạ này là của hắn, nàng cũng là của hắn, thế nào mà nàng lại dám nghĩ hắn sẽ là của một mình nàng?

Nhớ lại sự tình nghịch của nàng, khóe miệng hắn bất giác cong lên ý cười.

Trước khi chết còn muốn giúp hắn chải tóc. Kết tóc thành phu thê, cả hai mãi mãi ân ái không rời. Đây thực sự là hắn phản bội nàng sao?

Đột nhiên những đau đớn từ dưới đáy lòng lại bùng phát, trong nháy mắt tâm trí dường như sáng tỏ điều vẫn nghi hoặc trong lòng. Nàng nói không phải Bạch Chiến Phong, nếu thực sự nàng không cố ý phản bội, vậy có phải có kẻ đã cưỡng đoạt thân thể nàng?

Bàn tay nắm lấy vai nàng, ôm nàng thật chặt trong lòng, dường như có chút nôn nóng, lại không muốn tìm hiểu thêm bất cứ điều gì.

Toàn bộ trí não của hắn bây giờ chỉ còn lại một tia ý thức duy nhất: Hắn muốn nàng!

Hắn muốn nàng tỉnh lại.

“Sư huynh, cho dù huynh không sợ giảm thọ, thì vẫn là ông trời đã mang nàng đi rồi, nàng sẽ không tỉnh lại được nữa.” Thanh Phong nôn ra một ngụm máu dưới chân, chung quy huyết đạo cũng đã được giải.

“Nàng đã phản bội huynh, nàng cũng sẽ hại huynh thôi.” hắn cười, sắc mặt khó coi từng bước hướng tới phía hoàng đế.

Ngoài Long Phi Ly, người biết đưa nhũ trong bụng Tuyền Cơ không phải của hoàng đế chỉ có Từ Hi, Đoạn phu nhân và Thanh Phong.

“Người nói cái gì?” Long Phi Ly thản nhiên hỏi, chậm rãi ngẩng đầu lên.

Tay áo khẽ động, lại thu về rất nhanh.

“Đừng mà.” Tiếng nói nhẹ nhàng, có chút nhỏ lại có chút nhu nhược yếu đuối.

Cả người hấn chấn động, cúi xuống nhìn, lại bất gặp ngay cặp mắt si ngốc đang chăm chú nhìn mình.

Có âm thanh của vật gì đó rơi xuống, một cảm quân vì sợ hãi đã buông rơi binh khí trong tay.

Trong nháy mắt, ngay cả tuyết cũng dường như ngừng rơi, gió lại mạnh mẽ thét gào, nước nổ giống như tiếng kêu thét bị ai. Sấm rền chớp giạt nơi chân trời, mây đen ùn ùn kéo tới, trời đất tối sầm, giống như muốn đổ sập xuống.

Nhìn chằm chằm những biến đổi bất ngờ của trời đất, tất cả mọi người đều hoảng sợ.

“Mặc dù bên cạnh chàng có nhiều người, nhưng người có thể tin tưởng lại không nhiều, đừng làm hại hấn. Hấn là thực lòng muốn tốt cho chàng, là người tốt.”

Người con gái cười, nhưng mặt chau lại, giống như đang chịu nỗi đau nào thống khổ lắm, tay muốn giơ lên chạm vào mặt hấn nhưng lại chỉ có thể bất lực rơi xuống.

Thu hồi ngón châm ở ngón tay, Long Phi Ly càng ôm chặt Tuyền Cơ, cuồng loạn hôn lên môi nàng.

Long Tử Cẩm đứng gần nhất mở to hai mắt nhìn, lúc trước hấn có ôm qua nàng, nàng đã sớm thất thở. Nhưng giờ phút này, nàng quả thực đã tỉnh lại. Hấn ràng mình nhớ lại câu nói kia của Thanh Phong, cơ thể nàng sẽ có dị biến, tự cảm thấy việc này thật không ổn, sắc mặt Tuyền Cơ như tro tàn, không còn sinh khí, giống như tất thảy đều không hợp lý, khiến hấn cảm thấy một cảm giác lạnh buốt lan khắp cơ thể.

36. Chương 36: Hoa Trong Gương, Trăng Trong Nước (1)

Bị hôn đến hít thở không thông, lại ngửi thấy mùi long diên hương thoang thoảng trên người hấn, Tuyền Cơ đau lòng, nước mắt khóc.

Trước đây hấn từng nhấn tâm hành hạ nàng, lúc đó nàng cùng lắm cũng chỉ rơi lệ nhưng ý chí vẫn tuyệt đối quật cường, không như lúc này, khóc rống bi thương tự như nỗi đau tích tụ từ ngàn vạn năm, không cách nào làm vơi bớt. Trong lòng nhói đau, Long Phi Ly kinh hãi ôm nàng thật chặt, nhẹ giọng an ủi.

Hấn vốn thông minh, lại cơ trí hơn người nhưng riêng với Niên Cơ luôn nói những điều kì quái và không biết nghe lời như nàng thì dường như mọi thứ đều thay đổi. Và chính giờ phút này đây hấn cũng thực không biết nên nói hay làm gì.

Tuyền Cơ khẽ cười, ánh mắt chuyên chú nhìn hấn, lại đột nhiên hôn lên môi hấn.

Môi lưỡi quần quýt, hơi thở hỗn loạn, hấn đã không thể bình tĩnh lại, chỉ có thể điên cuồng hút lấy mật ngọt nơi miệng nàng, cảm nhận hương mai lan thanh mát không chút hỗn tạp.

Cả hai ôm hôn cuồng nhiệt dường như đã quên hết tất cả mọi người xung quanh, như thế gian này chỉ còn lại hai người.

Long Tử Cẩm xấu hổ, quay người đi, nhưng lại bất an cùng rùng mình trong lòng lại không giảm mà ngày càng thêm sâu sắc.

Hai người ở kia làm cái gì, sao nàng không biết! Hoàng hậu đỏ mắt, nhìn chằm chằm khuôn mặt kia.

“Tuyền Cơ, nàng vẫn còn sống, và sẽ tiếp tục sống.”

Tiếp tục sao? Chằm rãi ngẩng đầu, khuôn mặt nghiêm trang mà thanh tú của Hoàng hậu khẽ nhếch môi cười.

Thanh Phong cười khổ, tay nắm chặt lại, một ngụm máu dâng lên trong cổ họng, lại miễn cưỡng nuốt xuống.

Được cảm quân bao vây bảo vệ, bên trong hoàng đế cùng Niên phi triển miên ôm hôn, mọi người ở đây đều thấy rõ, còn những người bên ngoài pháp trường lại không biết chuyện gì xảy ra nhưng nhớ tới bộ dạng tức giận của hoàng đế mới rồi, không kẻ nào dám gây lộn xộn.

Hai tay nắm chặt hàng rào phía trước, một cái dầm gỗ nhỏ đâm vào tay, Trương Tiến cũng không để ý, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn vào bên trong hàng rào cấm quân.

Trong lòng hắn thầm tự hỏi, hoàng đế sẽ đối xử với Tuyền Cơ như thế nào, thời điểm hoàng đế ôm nàng đi ra, hắn thấy rõ ánh nhìn sắc lạnh tàn nhẫn của hoàng đế, khi đó, trong đầu hắn chợt nghĩ, nếu hôm nay Niên phi không chết, địa vị sau này nhất định được củng cố! Vinh hoa phú quý không phải lo nghĩ!

Khóe môi mím lại thành một đường, nghe được tiếng hỗn hển của nàng, hắn nhẹ nhàng buông nàng ra.

Tay nàng đã không còn sức, hắn liền cầm lấy giúp nàng thực hiện động tác. Nàng cười cười, nước mắt vòng quanh, nâng tay áo giúp hắn lau đi nước miếng nơi khóe miệng.

“A Ly, nhớ kỹ, cho dù trí nhớ chàng có tốt đến đâu, cũng phải nhớ kỹ khi hôn Tuyền Cơ chính là như vậy.”

“Đừng nói nữa, giờ trẩm sẽ đưa nàng trở về, vết thương trên người nàng cần được điều trị.” Hắn nhẹ giọng nói.

“Tuyền Cơ không phải đã đến lúc nên chết rồi sao?”

“Trẩm đã nói ban cho nàng một nguyện vọng, nàng còn chưa hoàn thành.” Mày kiếm nhú lại.

“A Ly, em là ai? Chàng biết không?” Tuyền Cơ đột nhiên hỏi.

37. Chương 37: Hoa Trong Gương, Trăng Trong Nước (2)

“A Ly, em là ai? Chàng biết không?” Tuyền Cơ đột nhiên hỏi.

Hắn ngẩn ra, “Tiểu Thất?”

Nàng cười: “Vì sao là tiểu Thất?”

“Bởi vì nàng nói trong nhà nàng có bảy người, nàng đứng thứ bảy.” Trong mắt hắn hiện ra một nụ cười khê.

“Ừm, Tuyền Cơ cũng là tiểu Thất.”

Long Phi Ly khẽ nhú mày, ánh mắt lướt nhanh dừng ở trên tay nàng, nàng cúi đầu nắm chặt tay áo hắn, lực tay đột nhiên rất lớn.

Hắn vốn là người lạnh lùng, trầm tĩnh, nhưng sự xuất hiện của nàng đã làm rối loạn cuộc sống của hắn, giờ phút này hắn cũng đã bình tĩnh trở lại. Cơ thể nàng vốn gầy yếu lại đang mang thương thế, hắn không muốn để nàng ở nơi này lâu hơn nữa.

“Trở về rồi từ từ nói.” Đến ôm lấy nàng.

Tuyền Cơ lại nói: “Cung Tuyết Tùng... Ừm, nàng và đứa nhỏ có khỏe không?”

“Ừm.” hắn tùy ý đáp lời, trong chốc lát, ngẩng đầu ánh mắt nhìn xa xăm.

“Vậy là tốt rồi.”

“Tốt rồi. A Ly, nhớ kỹ, không được quên ...”

Đang muốn khiển trách câu nói đầu đầu của nàng, lại cảm thấy bàn tay kia nhanh chóng thả tay áo hắn, chậm rãi buông ra.

Dọc theo cảm bào của hắn chậm rãi trượt xuống.

Chấn động, hắn cúi đầu nhìn, đã thấy nàng nhắm nghiền hai mắt.

Khóe miệng còn đọng lại nụ cười nhẹ như hoa.

Lãnh hương.

Chẳng phải nàng đã tỉnh lại rồi sao?!

Hắn không nói tiếng nào, nhìn khuôn mặt nàng.

Vòng vây cấm quân mở rẽ ra hai bên tạo thành một lối đi.

Mọi người đều nhìn chăm chăm vào người nam nhân đó, sự việc xảy ra thật bất ngờ, mọi người còn chưa kịp hết kinh ngạc và nghi hoặc. Kể cả Từ Hi đang trọng thương nằm trên mặt đất và Đoạn phu nhân phải nhờ trượng phu đỡ mới có thể gắng gượng đứng vững.

Mây đen ngày càng dày đặc làm người ta sợ hãi, gió nổi lên cuốn tung mọi thứ, khắp nơi bụi cát bay đầy khiến mắt người đau nhói.

Hoàng đế cúi đầu ôm Niên phi, tóc đen bay loạn che đi biểu cảm trên mặt khiến không ai có thể nhìn rõ.

Long Tử Cẩm hoảng hốt, cơ thể Tuyền Cơ đã không còn dấu hiệu của sự sống.

Chẳng lẽ vừa rồi chỉ là ảo ảnh?

Hắn là người đứng gần hai người nhất, cũng đã mơ hồ cảm nhận được sự phẫn nộ của hoàng đế.

Nếu lúc này Niên phi không được cứu sống, vậy tức là ... hắn không dám tưởng đến phản ứng của Long Phi Ly, tiến lên, không kiêng dè nhanh chóng dò xét hơi thở của Tuyền Cơ.

Nàng đã tắt thở !

Hắn cả kinh lui lại phía sau mấy bước, lại nghe hoàng đế nói : “Tử Cẩm, truyền ý chỉ trầm, đem quan tài ngàn năm ở hoàng lăng mở ra, điều động hai vạn cấm quân kinh thành theo trầm ngay lập tức đi đến Tiên Nghiên Đài ở phía Tây.”

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người chấn động.

Hoàng hậu mặt trắng bệch, run run nói: “Hoàng Thượng, đó là quan cữu của người trăm năm sau, người muốn làm gì?”

Loại gỗ trăm ngàn năm, thế gian khó tìm, có thể bảo vệ thi thể trăm năm không thối rữa.

Nàng liếc hướng Tuyền Cơ, nữ nhân đó đã chết nhưng khóe miệng còn vương ý cười, tươi đẹp lại khiến người sợ.

Long Phi Ly đột nhiên nói: “Đoạn phu nhân, xưa nay ngươi cùng Niên phi giao hảo, trầm có một chuyện hỏi ngươi.”

Hắn ngữ khí vẫn nhẹ nhàng, nhưng vẻ nghiêm túc này, không người nào nghe thấy mà không sợ hãi.

38. Chương 38: Hoa Trong Gương, Trăng Trong Nước (3)

“Bệ hạ mời nói.” Đoạn phu nhân ứa lệ khấn từ trong lòng trượng phu đi đến.

Long Phi Ly hỏi: “Niên phi là con thứ mấy trong nhà?”

Đoạn phu nhân cảm thấy kỳ quái, nhưng vẫn cung kính nói: “Hồi bệ hạ, nương nương là con thứ sáu, là nhỏ nhất.”

Lông mày Long Phi Ly khẽ nhíu, “Ngươi chắc chắn không nhớ lầm?”

Đoạn phu nhân lắc đầu, nói: “Bệ hạ, mẫu thân Tĩnh Oánh và mẫu thân nương nương là bạn thân từ nhỏ, Niên tướng...” Nói tới đây, nàng ý thức được chuyện Niên tướng phản nghịch, nhất thời im lặng.

“Nói tiếp.”

Giọng nói hoàng đế có phần lạnh lẽo.

“Con nối dòng của Niên tướng không nhiều, chỉ có bốn nam hai nữ.” Đoạn phu nhân cả kinh, cúi đầu thưa.

“Trên nàng có huynh tử nào chết trẻ không?”

“Không có!”

Mắt phượng híp lại, ánh mắt Long Phi Ly rơi xuống trên khuôn mặt nữ tử đang yên tĩnh ngủ say trong lòng.

Kể từ đêm nàng trở thành nữ nhân của hắn, đã ba năm hắn gọi nàng một tiếng tiểu Thất. Nàng nói đó là nhũ danh của nàng, bởi trong nhà nàng đứng thứ bảy.

Ba năm trước, hắn sắc phong nàng làm phi, lúc nhìn qua thánh chỉ sắc phong hắn cũng chỉ lướt qua. Đây chẳng qua chỉ là hôn nhân chính trị, hắn đâu cần quan tâm nàng là con thứ mấy trong nhà, lúc ấy lười nhác nhìn lướt rồi đưa cho Từ Hi đi tuyên chỉ.

Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: Tuyền Cơ lục nữ Niên gia tú chất trung tuệ, phẩm tính hiền thực, được lòng trẫm, sắc phong làm sùng phi Phượng Thụ cung.

Nếu trước khi chết nàng không đặc biệt nhắc đến việc này, đối với thánh chỉ đã chôn vùi sâu trong trí nhớ, hắn sẽ không nhớ tới nội dung chỉ liếc mắt nhìn một cái kia, lại càng sẽ không tìm Đoạn phu nhân hỏi.

Nàng rõ ràng đứng thứ thứ sáu, lại nói mình là con thứ bảy.

Một khắc trước khi chết, nàng vẫn lập lờ, lúc này nhớ tới, dường như nàng muốn nhắc nhở hắn đi tìm hiểu chuyện gì.

Nếu như quả thật Tuyền Cơ là con thứ sáu, vậy người hắn ôm hiện giờ lại ai? Chẳng lẽ lại là một kẻ lừa gạt không thân không phận?

Thay mặt đổi đào? Không có thể nào!

Khi Tuyền Cơ còn nhỏ, hai người có gặp mặt qua một lần, hắn trong lúc vô tình nhìn thấy cái bớt trên người nàng. Một nốt ruồi son như chu sa nằm ở phía dưới xương quai xanh của nàng, hắn đã hôn qua trăm ngàn lần.

Ở trong liễn (xe vua), nàng quả thật đã chết.

Nhưng sau khi nuốt vào lãnh hương hoàn, nàng tỉnh lại, sau đó mặc dù đã ngừng thở, nhưng mạch đập trên cổ tay vẫn còn.

Ngón tay còn đặt trên cổ tay nàng, móng tay bắt giắc đâm vào.

Lãnh hương hoàn vẫn chưa làm trái ý trời, hắn chưa từng sợ quả báo, nếu viên đan dược này có xuất xứ từ Tây hải, vậy thì hắn sẽ mang nàng đến Tiên Nghiên Đài để được cứu sống, cho dù còn lại chỉ là một cái xác đã chết.

Nàng vẫn còn nhiều bí mật giấu hắn, hắn muốn chính miệng nói cho hắn biết, hắn muốn nàng ở bên hắn.

Thất lạng phần đào của nữ nhân theo gió khẽ động, ngón tay trắng muốt mơn trớn bụng nàng, ánh mắt sâu thẳm như hồ nước.

Cái thai chết lưu này, không thể để lại trong bụng nàng.

“Tiểu Thất, giờ chúng ta sẽ phải đi Tiên Nghiên Đài.” Hắn nhỏ giọng nói bên tai nàng.

Bụi mù lại chợt tung bay, một kị binh nhanh chóng phi vào pháp trường.

Người nọ nhảy xuống ngựa, xốc áo choàng khăn voan, là một nữ quan, nàng đến bên Long Phi Ly quỳ xuống, gấp giọng nói: “Hoàng Thượng, thái y nói long thai trong bụng Y phi nương nương có nguy hiểm, nương nương thương nhớ Hoàng Thượng, trong hôn mê không ngừng gọi tên người, thỉnh Hoàng Thượng nhanh chóng quay về.”

Y phi, chủ nhân cung Tuyết Tùng.

39. Chương 39: Hoa Trong Gương, Trăng Trong Nước (4)

“Không được ? Thời điểm quan trọng như vậy ngươi tốt bụng làm ơn cho ta đi nhìn một cái đi mà, cho ta biết Long Phi Ly rốt cuộc là quyết định như thế nào? Là đi Tiên Nghiên Đài hay hồi cung Tuyết Tùng ?”

Nữ nhân đã nổi điên.

“Người đi nhìn rồi có thể làm gì sao?” Nam nhân kia thản nhiên nói.

“Hình như là không.”

“Vậy còn đi xem làm gì ?”

“Lưu Cảnh, ta cầu xin người mà.”

Nam nhân hừ lạnh, “Còn muốn xem sao? Một Niên Tuyền Cơ chỉ còn cái xác nửa sống nửa chết, lại là tội nhân phản quốc, nếu là ta, tuyệt đối sẽ không vì một người như vậy mà đi Tiên Nghiên Đài.”

“Đó là người, không phải là chàng.”

“Dù hắn đi đâu đi nữa, giờ cũng chẳng còn là chuyện của người, Chu Thất.”

“Nếu đã vậy thì sao vừa rồi rõ ràng người đã mang hồn phách ta đi rồi lại còn đưa ta trở lại cùng hắn nói mấy lời vô nghĩa đó chứ?”

Nam nhân cười khê : «Tiểu Thất, vì người mà ngay cả sinh mạng hắn cũng không cần, nếu ta không làm vậy thì chẳng phải rất tội nghiệp hắn sao?»

«Lưu Cảnh, ý người là gì hả? Nếu Long Phi Ly đến Tiên Nghiên Đài, như vậy Tuyền Cơ cũng sẽ không chết, ta có thể trở về bên chàng. Mà chàng hiện giờ cũng không còn ý muốn chết, chúng ta lại có thể trở về bên nhau.»

«Cho dù người của Tiên Nghiên Đài có thể giúp cơ thể Tuyền Cơ sống lại, thì hồn phách của người cũng không thể nhập trở lại được.»

«Tiểu Thất, người còn không rõ sao? Niên Tuyền Cơ chết là vì hồn phách của người quá yếu, không thể chịu nổi nỗi thống khổ trong cơ thể này. Nếu đổi lại người khác có lẽ đã có thể sống.»

«Vậy theo ý người, sau này cơ thể Tuyền Cơ sẽ chỉ là một cái xác không hồn?»

“Đương nhiên không.”

Nữ nhân nghe vậy vui sướng khắp khởi hồi : « Ý người là sao ? »

Nhưng ngay sau đó liền bị âm thanh lạnh lùng của Lưu Cảnh chặn lại : « Sẽ có một linh hồn phiêu bạt khác nhập vào thân thể nàng, giống như năm đó khi Tuyền Cơ tiến cung không lâu, thì linh hồn của người liền nhập vào. »

Khắp không gian đột nhiên rơi vào trầm mặc, không còn tiếng tranh luận âm ỉ.

Lưu Cảnh lại nói : « Đây vốn chỉ là chuyện hoa trong gương, trăng trong nước, người lưu luyến mà làm gì. Người cứ ở đây nghỉ ngơi một thời gian, rồi ta sẽ lại sắp xếp cho người. »

« Không, đây sao có thể là chuyện hoa trong gương trăng trong nước được cơ chứ ? Hắn yêu ta. » Người con gái cúi đầu, « mà ta cũng thương hắn. »

« Sau này Tuyền Cơ sống lại, người hắn yêu sẽ không còn là người nữa. Vừa rồi ta để người trở về cùng hắn nói mấy lời đó, cũng chỉ là giúp người lưu lại chút ấn tượng trong lòng hắn mà thôi. »

Cô gái cười, « Điều khiến chàng yêu chính là tính tình của tiểu Thất, dù cho có linh hồn khác nhập vào thân xác Tuyền Cơ, thì chàng, chàng cũng ... »

« Thật thế sao ? » Lưu Cảnh nhỏ giọng nói : « Nếu đã muốn sống chung với hắn, vậy sao lúc trước còn giấu diếm, nếu nói ra, hắn cũng đã không bỏ tù người, không đối xử với người như vậy, mà người cũng sẽ không phải chịu kiếp nạn này. »

« Người thừa biết, nếu ta nói rõ thân phận của đứa nhỏ và chuyện xảy ra trong đêm ở quận Yên Hà hôm đó thì chàng sẽ chết. »

Lưu Cảnh chỉ nhàn nhạt nhếch môi cười.

« Hắn vốn đã nên chết. » Đột nhiên cất lời, rồi xoay người, vung tay lên, cánh cửa liền đóng rầm một tiếng. Căn phòng sang trọng, nhưng thật lạnh lẽo.

Cô gái kinh ngạc đứng lên, trước mắt nàng là tấm gương hai mặt.

Một mặt trước, một mặt sau.

Trước là quá khứ, sau là tương lai.

Ai đứng trước gương này, đều có thể nhìn lại quá khứ của chính mình, cũng có thể nhìn thấy tương lai.

Hình ảnh trong gương đang dừng lại ở Tây Lân quốc. Hoàng đế đang nhú mào, rốt cuộc hắn muốn đi Tiên Nghiên Đài hay đi giá trở về cung Tuyết Tùng, đó vẫn còn là một ẩn số.

Lưu Cảnh đã dùng phép che đi tương lai trong gương, hiện tại, nàng chỉ có thể nhìn thấy những điều đã xảy ra trong quá khứ.

Nàng tên Chu Thất, chỉ là một linh hồn. Trước đây vài khắc, nàng còn tồn tại ở một không gian khác, tại một quốc gia tên Tây Lân, sống trong thân thể của một người con gái tên Niên Tuyền Cơ.

Hiện tại đã là năm 2010, ở Trung Quốc, trong một gian đồ cổ, nơi mà mọi chuyện xưa bắt đầu.

40. Chương 40: Mệnh Hoàng Gia

Chu Thất mỉm cười nhìn gương mà nước mắt cứ theo đó lăn chầm tuôn rơi. Trong gương hiện lên mơ hồ hình dáng của chính nàng trước đây, cùng với bao người thân quen trong quá khứ của nàng.

Dựa theo quy chế tổ tông, Chu Thất tự thấy mình thật may mắn khi không phải sinh ra trong dòng dõi vương tôn, nhưng nàng cũng đã là con thứ tám.

Nàng từng nghĩ đổi tên sau lại thôi. Mặc dù tên nàng có đôi chút kì cục nhưng ít nhất cái tên này cũng là do cha mẹ đặt, còn có chút liên hệ người thân. Nói vậy bởi cha mẹ nàng đã sớm qua đời. Mà mấy đứa nhỏ nhà chú bác, Chu Nhất đến Lục tử cũng đều đã không còn.

Chu gia còn lại cũng chỉ có mình nàng.

Có phải mọi thầy tướng số đều là người mù hay không ? Chu Thất không biết, nhưng lúc mới sinh, nghe nói có người mù trong giang hồ đã đặc biệt gieo quẻ xem cho nàng, kinh ngạc thốt lên rồi cũng vội vã rời đi :

“Đứa bé này có mệnh hoàng gia.”

Phượng hoàng đậu trên cây ngô đồng*. Phúc lộc dồi dào.

* Cái tích Phượng hoàng đậu trên cây ngô đồng là gì đó, cơ mà J k nhớ, chỉ nhớ đọc Hương mật có nhắc thôi :)) để lúc khác J note sau nha :X

Mệnh của nàng thực nào phải đại phú đại quý gì, phải là đại sát mới đúng. Người trong nhà, lại cả mấy con thú nuôi chó, mèo cũng đều chết cả. Người mù kia đã đoán sai mất rồi.

So với thân chết nàng còn đáng sợ hơn nhiều, đi đến đâu chết chóc theo tới đó. Cho nên chẳng có ai làm bạn. Cũng không muốn có kết giao, làm thân với ai. Thà rằng sống cô độc cũng còn hơn khiến người ta vì mình mà chết.

Cũng không phải không có ai làm bạn, thật ra vẫn có hai người bạn, không bị nàng hại chết.

Bởi vậy, đối với hai người bạn này nàng đối xử thật sự rất tốt, chỉ thiếu mỗi mạng tính mạng mình cho họ.

Vậy nên, vì Tân Truy Truy mà nàng kí vào giấy cho vay nặng lãi, mấy trăm vạn nhân dân tệ để bạn tiếp tục sự nghiệp đào mộ vĩ đại, mà trong xã hội còn gọi là khảo cổ.

Màn đêm dày đặc, giờ chính là lúc một thế giới khác trong xã hội hiện lên. Thấy trước mắt là đám chủ nợ hằm hằm sát khí, cả người không khỏi run rẩy. Đây chính là nơi nàng thuê trọ.

Nàng thậm chí còn không biết số tài khoản của Tân Truy Truy, nơi cho vay nặng lãi hay bất cứ điều gì. Mà Tân Truy Truy thì đã mất tích một cách thần bí. Chủ nợ không tìm thấy người, nàng gọi để lại tin nhắn trong hộp thư cũng không thấy hồi đáp.

Nếu không trả hết tiền đã vay, những người đó hẳn sẽ giết chết nàng. Quả thực nàng đã cảm nhận được cái chết gần kề.

Nàng vốn là một thủ thư bình thường trong một trường đại học tư nhân, ngoài giờ hành chính, nàng còn phải lau dọn khắp trong ngoài thư viện cho sạch sẽ. Trong khoảng không yên tĩnh phía góc cửa thư viện, nàng chăm chú nhìn Lâm Thịnh ôm bạn gái rời đi. Lâm Thịnh là một giáo sư trẻ tuổi trong trường, mặc dù chưa từng bắt chuyện nhưng nàng đã thầm mến từ lâu.

Đột nhiên từ đâu xuất hiện hai người túm lấy nàng, một con dao sắc lẹm lướt qua tay nàng, máu chảy đầm đìa. Nếu không phải một con mèo đen bí ẩn từ đâu nhảy ra kêu rống một tiếng thì Lâm Thịnh cũng sẽ không quay đầu lại.

Ánh mắt đỏ theo gió nhẹ thoảng hướng đến phía nàng.

Đó chính là ánh mắt đã cứu nàng một mạng. Mà hai người kia cũng đã biến mất.

Cắn chặt răng, nàng vội vã chạy lên cầu thang, rồi cứ thế thất thần đứng trong vùng sáng mập mờ của ánh đèn. Trên tường vốn quét sơn trắng, giờ chói lên dòng chữ đỏ tươi tuyệt mỹ :

Có nợ phải trả.

41. Chương 41: Tin Nhắn Thần Bí

Khả năng đòi nợ thời buổi ngày nay thật nhanh chóng mà chuyên nghiệp, nàng như này liệu có phải là tự chui đầu vào lưới ? Áp tai sát vào cánh cửa hồng nghe ngóng chút động tĩnh bên trong.

« Hương vị cá biển Thái Bình Dương, ngay cả người lẫn mèo đều mong được thưởng thức. » nhạc chuông của bà chị này chuỗi quá =))

Tiếng gì vậy ? Nàng có chút hoảng sợ, nhưng bình tĩnh lại thì hình như đây là nhạc chuông điện thoại di động của nàng mà. Sao có thể ! Di động nàng vẫn còn để trong túi quần từ hồi chiều, mà rõ ràng nàng còn nhấn tin cho Tân Truy Truy. Sao có thể lại ở trong phòng được ? Giật mình, nàng đưa tay sờ túi quần, bên trong quả thực không còn.

Thật là kì dị mà !

Nàng vốn nên bỏ chạy. Nhưng không rõ vì sao lại có ý nghĩ muốn mở cửa bước vào, có lẽ do cả ngày chịu rét mướt lại chưa có gì bỏ bụng, hoặc cũng có thể vì trời đất bao la, nhưng ngoại trừ căn phòng trọ này, thì nàng cũng chẳng còn nơi nào để đi.

Tra chìa vào ổ, vặn khóa kêu lanh canh, giữa đêm khuya thanh vắng, một âm thanh vô tình cũng gợi lên nỗi sợ hãi vô hình.

Hít một hơi thật sâu, nàng quyết định mở cửa bước vào.

Căn phòng tối đen, giữa màn đêm phản quang một vài tia sáng nhỏ. Trên mặt bàn quả thực là di động của nàng.

Cạch một tiếng, nàng đóng cửa chính lại.

Thật lâu sau mới cẩn thận lấy hết dũng khí mở lớp cửa trong tiếp theo ra, rồi bước vào, với tay bật đèn. Sau đó mới dám đóng cửa lại.

Sau khi không phát hiện ra bất cứ điều gì khác lạ mới đến phòng bếp đun nước, lấy ra gói mì cuối cùng nấu lên. Rồi trở lại phòng ngủ, đem chân quần quanh người, tay ôm bát mì, mở TV lên.

Trên màn hình xuất hiện một cổ quan tài đỏ thắm.

Nàng thét lên một tiếng, bát mì chao nghiêng, nước nóng sánh ra tay bỏng rát, nhưng cũng phần nào giúp nàng bình tĩnh.

Chính là trong TV đang chiếu cái kênh chết tiệt gì kia !

« Hôm nay ngày XX vào buổi chiều tại XX, đoàn khảo cổ đã phát hiện ra một ngôi mộ mới, được cho là của một người đàn ... »

Trên màn hình, quan tài màu đỏ lại xuất hiện, có dòng tin chạy qua, mà một bên nữa là quang cảnh khu khảo cổ, có Trần Nê, đội trưởng đội khảo cổ còn lấm lem bùn đất, xung quanh là đám đông bu lại xem, không rõ hình dáng.

Ở một góc sáng khác, một dáng người nhỏ bé hiện lên, đôi mắt híp một mí. Đùng nói là người này mặt mũi lấm lem bùn đất, dù nàng ta có hóa thành tro bụi thì Chu Thất nàng cũng nhận ra.

Tân truy truy!

Bất chấp đau đớn, Chu Thất quăng bát mì sang một bên, ánh mắt chăm chăm nhìn vào màn hình.

Theo tin tức buổi chiều thì Tân Truy Truy hoàn toàn không có mất tích ! Nhưng vì sao lại không thể tìm được ? Chẳng lẽ nàng ta cố ý tránh mặt ?

« Hương vị cá biển Thái Bình Dương, ngay cả người lẫn mèo ... »

Trong lòng dậy sóng, cắn chặt răng, bước nhanh đi lấy điện thoại mở ra, có một tin nhắn mới tới.

« A Thất, cửa hàng đồ cổ số 18 phố Tây Ninh ... »

Là tin nhắn của Tân Truy Truy !

Lại một tin nhắn nữa, văn của Truy Truy, nội dung cũng giống hệt. Vậy tiếng chuông vừa rồi nghe được ngoài cửa hẳn là âm báo tin nhắn này.

Bấm số gọi đi.

Chỉ nhận được thông báo của tổng đài, thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được.

Một giờ sau.

Chu Thất đang mò đường trên một con phố nhỏ sâu hun hút, mà ngã tư đường đề bảng, phố Tây Ninh.

42. Chương 42: Ngọc Nát Ngói Lành

Phố Tây Ninh là nơi mà ban ngày thì là nơi tụ tập của những kẻ ăn no rồi việc thích tụ tập, bàn luận về đồ cổ. Còn ban đêm, cả dãy phố như bị phủ một lớp giấy gió cũ kĩ ẩm mốc, là nơi mà rất có khả năng sẽ gặp được cảnh tụ họp của các cô hồn dã quỷ, mà cảnh vật khi đó cũng thật điều tàn.

Tiệm Ngọc số 18 phố Tây Ninh ... lại một tật xấu khác của Tân Truy Truy. Gửi hai tin nhắn, lại không nói rõ tiệm nào. Ngọc gì chứ, có đến một nửa con phố này đều là tiệm bán ngọc.

Di động đột nhiên vang lên.

Là của người bạn thứ hai kia của nàng, Cổ Ngọc Hoàn.

« A Thất, cậu có biết Truy Truy ở đâu không ? Mình tìm nó mãi mà không thấy. »

Đã không nói tới thì thôi, mà nói tới thì như chạm đúng chỗ đau của Chu Thất, nàng gầm nhẹ, « Con bé đó mất tích rồi, khiến mình nợ nần chồng chất, cậu chuẩn bị đi nhặt xác mình đi là vừa. »

“...”

« Đã thành luật định rồi, nếu là hồng nhan, sẽ sớm xuất hiện một vị tổng giám đốc hay một CEO, nếu là Tấn Giang* thì hẳn là sẽ xuyên qua không chết được. »

* Tấn Giang là trang tiểu thuyết nổi tiếng gì đó của TQ, ~~~ chưa tìm ra.

« ... Nếu xuyên về quá khứ có phải là mình cũng nên đi tu tiên gì đó ? »

« Ồ, sao cậu biết ? » Đầu bên kia kinh ngạc thốt lên.

« Cậu đi chết đi, bồng nường hôm nay nếu không tìm thấy Tân Truy Truy thì sẽ tìm đến cậu. »

Chu Thất diện tiết tắt luôn điện thoại.

Đi dọc cả con phố dài, không có lấy một số nhà. Nàng nhất định phải mở to mắt tìm cho ra số 18 kia.

Số 18, người mau hiện ra đây !

Đột nhiên nàng dừng lại, bên đường có một gian nhà thấp một ngọn đèn le lói.

Nhìn qua thì bề ngoài có vẻ cũ kĩ, cái bảng hiệu siêu vẹo nằm phía trên.

Ngọc nát ngói lành.

Bảng hiệu đề tên « Đại cát đại lợi ». Nàng quyết định không nhìn nữa, tiếp tục bước đi.

« Vị khách này, không muốn dừng chân ghé lại xem chút gì sao ? » Sau lưng có một giọng nói truyền đến.

Rõ ràng một giây trước còn không có ai, cũng không nghe thấy tiếng bước chân. Chẳng lẽ người này biết bay ?

Hôm nay thật là nhiều điều kì lạ. Đến giờ nàng vẫn còn thấy hoảng sợ.

Xoay thân mình cứng nhắc lại, vòng vo đáp lời, « Ừm, tôi chỉ là tiện đường đi ngang qua. »

Đối phương chỉ cười cười, ánh mắt hiện lên vẻ bồn chồn.

Ngược lại Chu Thất lại thất kì quái. Ánh mắt này, không nên thuộc về một người như thế này. Kia chính là một cô gái chân yếu tay mềm, duyên dáng đáng yêu, như một đứa trẻ mới chỉ năm, sáu tuổi. Nhưng ánh mắt này lại giống như của một người đã hai mấy ba mươi tuổi.

« Cô gái, đây chính là nhà số 18, vào đi. » Đứa nhỏ vui vẻ nói rồi quay đầu bước trở lại tiệm.

Bước chân vào, Chu Thất còn đang tự mắng bản thân, nhờ cô bé con đó là người xấu thì sao ? Không ai nói một đứa trẻ năm tuổi lại không thể là người xấu, mà nàng cư nhiên cũng cứ thể bước theo vào.

Trong tiệm có một bàn thờ bát tiên, trên cùng có một bệ thờ, nền còn đang cháy sáng.

Điện thờ ư ?

Nuốt nuốt nước miếng, nàng đánh giá một chút bề ngoài của cửa tiệm. Nơi này không lớn, các giá đồ sắp xếp ở những góc tối âm u, trên đó đựng các món đồ cổ.

Vừa định hỏi Tân Truy Truy ở đâu thì đã không thấy bé con chạy đi nơi nào. Trong lòng nàng cảm thấy có phần sợ hãi. Sau giá nên đột nhiên vang lên tiếng sần sật.

43. Chương 43: Vận Mệnh Chết Chóc Đêm Nay.

Lưỡng lự vài giây, cuối cùng nàng nhanh chóng xoay người, chuẩn bị bỏ chạy.

Trong phút chốc cửa bị đóng lại.

Nàng cơ hồ đã bị dọa đến sợ hãi.

« Chu Thất. » Tiếng nói từ phía sau truyền đến, âm thanh nhỏ nhẹ mà lạnh lùng, mơ hồ không phải người tốt.

Nàng run run quay đầu lại, một bóng người đứng trong góc tối đang dựa vào giá đồ.

Một tia sáng mỏng manh phác thảo qua hình dáng của hắn.

Làn tóc ánh bạc, đôi mắt xanh, mày rậm, ánh mắt trong trẻo, đôi môi mỏng hơi mím. Nhìn một lượt, kết luận rằng, anh ta một tên đẹp trai tuyệt mỹ.

Nhưng hiện tại điều nàng để ý là dưới chân hắn có hay không có bóng.

Người con trai thần nhiên hỏi : « Đã tìm được chưa ? Tôi vẫn luôn tìm kiếm nó, nếu cô tìm được thì nói tôi biết nhé. »

Chu Thất cười cứng nhắc hỏi lại : « Tìm được gì cơ ? »

« Cái bóng của tôi đó. »

Chu Thất ngậm chặt mồm, ngăn không cho tiếng thét chói tai phát ra ngoài, vội vã nói : « Tôi đi đây, bye, không hẹn gặp lại. »

Chu Thất chạy như bay ra phía cửa. Đây là một chiếc cửa kiểu cũ, trên cửa có hai tay nắm bằng đồng. Cửa không khóa, nắm lấy hai vòng nắm, nàng đẩy nhưng lại chẳng thấy động đây.

« Bên phải cửa có tấm gương, cô lại coi thử xem. » Sau lưng truyền đến âm thanh lười nhác.

Nàng cắn chặt răng nhìn sang, bên cạnh cửa thực sự có một tấm gương đồng dài đứng sừng sững.

Trên mặt kính mờ ảo nhìn không rõ, nhưng trong phút chốc lại đột nhiên hiện lên hình.

Bị dọa đến hoảng sợ, Chu Thất lớn tiếng thét chói tai.

Rõ ràng nàng đang đứng đây, mà trong gương lại cũng hiện ra hình của một Chu Thất nhưng toàn thân lại đầm đìa đầy máu nằm trên phố Tây Ninh.

« Đây là « Tiên Kính » có thể nhìn thấy những chuyện sẽ xảy ra trong tương lai. Bây giờ nếu cô bước ra ngoài thì đây chính là kết cục của cô, bị kẻ khác truy đuổi, chém chết. » Giọng nói bình tĩnh, không nhanh không chậm.

Nàng che mặt lẩm bẩm tự nói : « Mình chỉ đang nằm mơ, nằm mơ thôi. »

« Vậy thì cô cứ đi đi. »

Cắn chặt môi, nàng xoay người lại quát lớn : « Truy Truy đâu rồi ? Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra ? »

Chàng trai vẫn nhàn nhả ngồi xuống chiếc ghế bên bàn tám cạnh nói, « Cô có nhầm không ? Bây giờ, cái cô cần lo chính là cái mạng nhỏ của mình thì phải. »

« Tin nhắn đó không phải của Truy Truy gửi, là của anh đúng không ? » Nàng đột nhiên hiểu ra.

Chàng trai cười khẽ, « Cô chết, đó là chuyện có thực, không thể tránh khỏi. »

Hít một hơi thật sâu, nàng hỏi : « Anh tìm tôi, hắn không phải là chỉ muốn nói mấy lời này thôi chứ ? »

« Tôi muốn cứu cô, Chu Thất, phải rời khỏi nơi này. »

« Trốn đến một thành phố khác ? »

« Không, đến một thế giới khác, cái mà các cô vẫn hay gọi là xuyên qua đó. »

Đầu óc loạn lên, Chu Thất quả thực khóc không ra nước mắt, « Cơ thể tôi như này, có thể xuyên không sao ? »

« Số mạng không thể thay đổi, nếu cứ ở nơi này, cô sẽ không sống quá nửa đêm nay. Một khi đã là người chết, quỷ dạ xoa sẽ tới mang linh hồn cô đi. Đến lúc đó thì có là thần tiên phương nào cũng không thể cứu được nữa. Chỉ có thể hiện tại tách rời hồn phách và cơ thể, đưa linh hồn đến một không gian, thời gian khác. »

44. Chương 44: Niên Phi Tạ Thế

Chu Thất cười nhạt, « Nhảm nhí, dù kiếp này tôi chẳng thể sống một đời có ích, nhưng chết rồi, sẽ lại đầu thai. »

« Chúng sinh có tất thấy sáu giới đạo, thiên giới, ma giới, loài người, súc vật, quỷ đói, địa phủ. Cô nghĩ rằng kiếp sau lại có thể trở lại làm người sao ? » Chàng trai cười nhạt, « Số kiếp của cô nhất định phải trải qua ba kiếp giới. » (ý là chị ý ngoài làm ng còn phải làm thêm 2 kiếp thần tiên, súc vật, dã quỷ, ... gì đó)

Chu Thất lặng mình hồi lâu mới nghi ngờ hỏi : « Vì sao anh lại giúp tôi ? Anh là ai ? Hay đúng hơn, anh thật ra ... không phải là người ? »

« Chuyện đó cô không cần biết ? » Giọng nói đột nhiên trở nên lạnh lẽo.

Chu Thất cắn chặt răng, « Xin hãy cứu tôi. »

Chàng trai cười, khuôn mặt thản nhiên từ đầu tới giờ bỗng trở nên nghiêm trang, « Lại đây. »

Chu Thất bước lại rồi ngồi xuống chiếc ghế đối diện.

« Được. » Chàng trai nói.

Chu Thất kinh ngạc nhìn người con trai đưa qua một quyển sách, bên ngoài viết chữ kiểu gần giống phổ biến thể :

Tây Lãnh quốc. Triều đại Vân Thương.

Nàng hỏi, « Đây là gì ? »

“Triều đại trong khoảng không đó là triều đại Vân Thương, có 12 nước. Nơi mà cô sẽ đến là Tây Lãnh Quốc. Đây là cuốn sách ghi lại những sự kiện quan trọng trong cuộc đời, hãy mang nó theo mình, sẽ có ích cho cô.”

“Những sự kiện trong cuộc đời ai?” Sự hiếu kỳ nổi lên, Chu Thất bất giác lật mở trang sách, tờ giấy mỏng nhẹ lướt theo ngón tay lật dở.

Hương thơm xạ hương phảng phất, trang giấy trắng tinh, không một chữ.

Nàng lấp bắp kinh hãi, bên tai lại lạnh lạnh lướt qua giọng nói của người đó, “Chu Thất, nhìn kĩ lại xem, thật là không có chữ sao?”

Như bị thôi miên, Chu Thất chăm chú nhìn lại trang sách, trang giấy lại đột nhiên xoáy vòng tầng tầng lớp lớp.

Dường như có gió thổi qua, vụt một cái nền đã tắt.

Trước mắt trở nên tối đen.

“Niên Phi nương nương đã tạ thế.”

“ ... ”

“Mau đi báo cho Thái hậu biết, Niên phi đã chết.”

Ồn quá ... thật là vô cùng ồn ào mà!

Lại có bước chân quay lại. Đường như có rất nhiều người ra vào! Bước chân thật vội vã!

Có hương thơm xạ hương thoảng đến.

Có gì đó ở trên yết hầu khiến hô hấp không thông, rất nóng lại đau.

Nheo mắt, Chu Thất ngồi dậy, khẽ giật mình kêu ra tiếng.

Nàng đang ở ... trên giường!

Món nợ khổng lồ, Tân Truy Truy mất tích, bản thân bị đuổi giết, con mèo đen, đột nhiên nhận được tin nhắn, số 18 phố Tây Ninh, người con trai mặc áo xanh với ánh mắt thần bí. Quả nhiên là mộng Nam Kha.*

* Mộng Nam Kha là: Trong tiếng Hán có một câu thành ngữ “Giấc mộng Nam Kha”, được dùng để hình dung cõi mộng hoặc một không tưởng không thể thực hiện được của một người nào đó. Thành ngữ này có nguồn gốc từ cuốn tiểu thuyết “Tiểu sử Nam Kha Thái Thú” của tác giả Lý Công Tá đời Đường Trung Quốc thế kỷ 9 công nguyên.

Lau mồ hôi lạnh trên trán, Chu Thắt không khỏi bật cười.

Tay hình như chạm vào vật gì đó, cảm thấy kì lạ, tùy tiện cầm lên xem.

Tây Lãnh Quốc. Triều đại Vân Thương – quyển sách này là?

Một dòng khí lạnh thổi qua, nàng giật mình quay đầu nhìn lại, bên giường có rất nhiều người đang quỳ. Nam có, nữ có. Tất cả đều đang chăm chú nhìn nàng, sắc mặt tái nhợt, đầy vẻ sợ hãi.

“Niên phi đã sống lại.”

Rốt cuộc, một giọng nói run rẩy cất lên phá vỡ sự hoảng loạn trong căn phòng.

45. Chương 45: Vị Vua Trẻ

Giường lớn chạm khắc hoa văn kiểu cổ, có màn mỏng buông lơ lửng, trên bức bình phong họa tranh phong thủy, chiếc lư cổ, mùi trầm hương thoang thoảng.

Áo choàng, la quần, đúng là loại trang phục cổ đại nam nữ mặc trên truyền hình.

Nếu vậy tất cả chuyện xảy ra đêm qua không phải là mơ? Nàng thật sự xuyên qua? Nơi đây là Tây Lãnh quốc, một thời điểm, không gian khác?

Nàng là xuyên hồn, vậy linh hồn của cơ thể này hiện đang ở đâu? Bọn họ vừa nói, Niên phi nương nương sống lại? Vậy ra chủ nhân cơ thể này là phi tần của hoàng đế? Đợi chút, bọn họ nói sống lại ... Chẳng lẽ Niên phi này đã chết? Nàng nhập hồn vào một người đã chết?

Nhắm mắt lại định thần đôi chút, nàng bước chân trần xuống giường nói, “Tôi muốn hỏi ...”

Được rồi, trong phòng đã chẳng còn một bóng người, tất cả đều đã sợ đến đập cửa mà chạy.

“Anh chàng đẹp trai, anh chàng mắt xanh đẹp trai ơi.” Nàng quỳnh lên, hướng vào khoảng không gọi lớn.

“Có chuyện gì?”

Tiếng nói bên tai làm nàng hoảng sợ ngồi phịch xuống đất.

“Anh đang ở đâu?” nàng giơ tay ra khoảng không quờ quạng mấy cái.

“Ta vẫn còn đang ở nhân giới.”

“Anh có thể nói cho tôi biết tình huống hiện tại là gì không? Cơ thể này là của một vị phi tử?”

“Nàng ta tên Niên Tuyền Cơ, con gái của thừa tướng đương triều, vừa được chọn tiến cung làm sủng phi. Trước khi cô nhập vào cơ thể này thì nàng ta vừa bị Thái hậu ban dải lụa để tự kết liễu.”

“Mới tiến cung mà đã phải chết?” Mặt Chu Thắt cau lại, trong lòng trầm buồn, “nàng ta đã chết rồi phải không?”

“Chu Thắt, sinh mệnh của Niên phi đã hết, cô ở hiện đại cũng đã chết, tôi đem hồn phách hai người hoán đổi, giờ hồn phách mà quý sai bắt đi chính là của nàng ấy.”

Chu Thắt nhớ lại hình ảnh nhìn thấy trong gương, toàn thân đầm máu, nhất thời cảm thấy rùng mình.

“Vậy tức là nàng ấy đã chết thay tôi? Không! Anh không thể làm vậy!” Con tức giận ập tới, nàng không thể ích kỷ như vậy.

Giọng nói mỉa mai, “Cô hiện tại nên lo cho chính mình thì hơn. Thái hậu muốn giết cô mà giờ cô còn chưa chết!”

Lời nói đó đã thức tỉnh nàng. Thái hậu hẳn vẫn còn muốn giết nàng!

Bản năng sinh tồn lập tức trỗi dậy, giọng nàng có phần run rẩy, “Hoàng đế đâu? Hắn mặc kệ chuyện này sao?”

“Cô không biết sao? Chính vì hoàng đế nên cô mới phải chết! Tiên hoàng vốn sớm băng hà, thái tử trẻ tuổi lên ngôi kế vị, được các đại thần phò tá, lại có Thái hậu buông rèm nhiếp chính cho tới hôm nay. Trước đó không lâu, theo di chiếu của tiên hoàng, sau đại hôn của hoàng đế, Thái hậu phải trao trả quyền lực cho hoàng đế.”

“Chuyện đó thì liên quan gì tới Niên phi chứ?” Nàng nhú mày, đầu óc mơ hồ.

“Vị hoàng đế này nghe nói thanh nhã, tuấn mĩ, lại không đam mê tửu sắc, trước khi đại hôn cũng chỉ có vài vị sủng thiếp.”

“Thật tốt.”

“Nhưng đã làm thì làm một lần, đồng thời ngay khi lập hậu, hắn liền nạp thêm ba phi tử. Chu Thất, đêm đại hôn đó, hoàng đế vốn nên ở trong phòng với hoàng hậu, nhưng hắn lại cố ý triệu Niên Tuyên Cơ tới thị tẩm.”

46. Chương 46: Chạy Trốn Giữa Ban Ngày.

Nàng càng nghe lại càng thấy ớn lạnh, “Tôi không hiểu, chỉ vì thế mà Thái hậu muốn giết nàng ta sao?”

“Cháu gái Thái hậu là Hoa Mẫn cũng gả cho hoàng đế làm phi, cô cho là tại sao? Đương nhiên đây cũng chỉ là một trong số những nguyên nhân. Cục diện chính trị của Tây Lân quốc khá phức tạp, cô tự mình nhìn đi.”

Đã vậy sao còn đưa tôi đến nơi này chứ? Chu Thất cắn răng oán thầm trong lòng.

Nhưng cũng rất nhanh lại nghĩ tới một vấn đề khác, “Nhưng hẳn Thái hậu cũng không thể vô duyên vô cớ ban chết cho nàng ta chứ? Hơn nữa, nếu nói như vậy, hẳn là hoàng đế rất yêu thích vị phi tử này, sao lại không cứu ...”

Một giọng nói bén nhọn ngắt lời nàng, “Dựa vào tội danh hạ độc Thái hậu, về phần hoàng đế, hiện đang ở hành cung Thu Sơn. Cô tự lo lấy thân đi.”

“Hạ độc” nàng còn đang lẩm bẩm tự nói, lại bỗng nhiên bừng tỉnh, “Cái gì? Gã hoàng đế kia hiện không ở trong cung ...”

Trong khoảng không đã hoàn toàn lặng tiếng.

Nàng trừng to mắt, “Anh đâu ...?”

Lúc này, bên ngoài cửa có tiếng động lớn, dường như có rất nhiều người đang đi tới đây.

Nàng giật mình, vội túm lấy váy dài vọt nhanh tới bên song cửa sổ, dùng tay khoét một lỗ nhỏ trên giấy cửa sổ nhìn ra ngoài. Bên ngoài là một đình viện, có rất nhiều cây cối cùng hoa lá đang đua nhau khoe sắc, trông thật đẹp. Nhưng hiện tại đừng nói là hoa nở, mà ngay cả cỏ tiên nàng cũng chẳng có tâm tình nào để nhìn. Vừa rồi nhìn thấy trong đình viện kia có rất nhiều nam nữ, đoán đó hẳn là thái giám và cung nữ.

Ngay trước đình viện là một khuôn cửa vòm đang đóng, nhưng cũng rất nhanh cánh cửa đỏ được mở ra, có nhuyễn kiệu tiến vào. Rất nhiều cung nữ, thị vệ đi theo hộ tống, mà nhuyễn kiệu kia buông một lớp rèm mỏng khiến nàng không nhìn rõ ai đang ngồi bên trong, thậm chí đoán có lẽ nào lại là lão Thái hậu yêu quái kia không? Càng nghĩ lại càng sợ hãi, thậm chí lo lắng cho cái mạng nhỏ của mình.

Nàng thấp giọng gọi người kia mấy tiếng nhưng không ai đáp lời. Nhớ lại mấy tình tiết trong các tiểu thuyết xuyên không, nàng thấy nếu không phải sung sướng hạnh phúc thì cũng không đến nỗi vừa sống lại đã phải chết như này. Mẹ nó chứ, anh nói cứu tôi mà giờ lại ... Nhất quyết không thể ngồi đây chờ chết được!

Gần đây này toàn gặp những chuyện quái dị, nhất thời cảm thấy choáng váng nhưng từ nhỏ đã phải trải qua biết bao chuyện vui buồn đều có, Chu Thất nhanh chóng bình tĩnh, quan sát đánh giá khắp căn phòng, thấy ở phía khác có một ô cửa sổ, trong lòng dần tính toán. Bước nhanh lại phía cửa sổ, đẩy hé cánh cửa, cầu trời phù hộ, sống chết quyết định chính ở thời khắc này đây. Cẩn rắng nhìn ra bên ngoài thấy hành lang gấp khúc, quang cảnh khác hoàn toàn so với bên kia. Căn phòng này hình như nằm chính giữa đình viện, còn đây là phía sân sau. Cách đó không xa chỉ có bóng dáng của một cung nữ.

Phải nhanh chóng nắm bắt thời cơ.

Nàng lập tức đẩy cửa, khẽ nhảy qua. Cung nữ kia đang đi tới nhìn thấy thế liền giật mình, “Niên phi nương ...”

Giọng nói nhỏ dần rồi im bật, Chu Thất vội đỡ cung nữ đã hôn mê đặt xuống đất rồi túm vạt váy chạy như điên. Chân chạy va phải sỏi đá cũng bỏ mặc. Cũng may trước đây trong trường có học qua nhu đạo, bằng không ...

Qua khỏi hành lang gấp khúc, có một cửa nhỏ. Không chút suy nghĩ nàng liền đẩy cửa bước ra.

47. Chương 47: Chàng Trai Áo Xanh

Không nghĩ bước ra ngoài lại tiến vào một nơi rộng lớn đến vậy, bóng cây, hoa lá, đình đài, lầu các, hòn non bộ.

Chu Thất cười khổ, đây là đâu chứ? Đột nhiên có cảm giác, trời đất bao la nhưng nàng đã chẳng còn lựa chọn gì nữa. Từ nay nàng chính là Niên Tuyên Cơ. (p. s. Câu dưới bắt đầu lấy Tuyên Cơ làm xưng hô – lời TG)

Có tiếng cười lãnh lút vang đến, Tuyên Cơ giật mình, là vài cung nữ đang bước tới. Thấy vậy, nàng vội vàng cúi đầu rẽ vào một lối nhỏ rợp bóng, đang đi lại bỗng va phải ai đó.

“Xin lỗi.” Hoảng sợ, nàng vừa lên tiếng vừa vội vã bỏ chạy.

Nhưng cổ tay đã bị nắm lại. Những ngón tay lạnh lẽo đang túm lấy nàng. Trong lòng còn đang lo lắng không thôi thì bên tai đã nghe thấy giọng nói của một người đàn ông.

“Người là cung nữ nơi nào mà đi lại vội vã, không hiểu phép tắc vậy hả?”

Trông mắt đảo quanh, nàng cúi thấp đầu, nhỏ giọng nói: “Nô tỳ là ... cung.”

“Cái gì?”

Nàng đột nhiên ngẩng đầu, gơ con dao nhỏ hướng phía cổ đối phương.

Người đàn ông bất ngờ không kịp phòng bị. Mặc dù động tác nhanh nhẹn, nghiêng thân mình tránh đi nhưng do mất trọng tâm đứng nghiêng ngã, khó tránh khỏi chật vật.

Nàng rửa thềm giờ thì nguy rồi. Gặp đúng người có võ công như trong truyền thuyết, bên tai lại nghe tiếng cười âm trầm.

“Khá lắm.”

Giờ muốn tránh cũng không tránh nổi, nàng đành chỉ đơn giản đón nhận ánh mắt hằn.

Lông mày rậm, mặt mũi khôi ngô tuấn tú, áo quần bằng gấm màu lam, áo choàng dài viền sợi chỉ bạc, chàng trai nhếch miệng cười lạnh lùng.

“To gan, lại còn dám tấn công ta nữa cơ đấy?”

Đây là hoa viên trong hoàng cung, nơi ở của thiếp thất hoàng đế. Người này có thể ra vào như không, hơn nữa dù mặc quần áo bình thường nhưng lại mang vẻ tinh tế, cao quý. Là người tuyệt đối không thể dây vào.

Không xác định được thân phận của người kia, Tuyền Cơ đành phải cầu xin nói, “Đại nhân thứ tội, nô tỳ phụng mệnh đến tẩm cung của Niên phi nương nương, đi đứng vội vã, tưởng có người đuổi theo, nghĩ là gặp phải kẻ xấu ...”

Chàng trai không lên tiếng, nhưng bàn tay lại tăng thêm lực nắm nơi cổ tay nàng.

“Nàng ta không thể chạy xa, chúng ta mau lục soát nơi này.”

Tiếng hô lớn kia ... là cấm vệ trong cung! Nghe thấy từng đợt bước chân vội vã đi tới từ phía sau, lòng Tuyền Cơ nóng như lửa đốt, nói: “Xin đại nhân hãy buông tay, nô tỳ còn phải nhanh chóng đi phụng mệnh, ý chỉ của Thái hậu không thể chậm trễ.”

Chăm chú nhìn khuôn mặt trắng bệch của nàng, chàng trai áo lam lạnh lùng cười, “Thật vừa khéo, ta cũng đang phụng chỉ của Thái hậu đến Phượng Thù cung một chuyến, vậy người cùng ta đi thôi.”

Tuyền Cơ kinh hãi, đột nhiên lại bị hất kéo vào trong lòng, giật mình không hiểu chuyện gì xảy ra, khi tinh thần hồi phục thì đã thấy mình bị chàng trai đó ôm lách vào một bên hòn non bộ.

Dáng người hần cao thon, vừa khéo che kín nàng.

Cùng lúc đó, một loạt âm thanh từ phía sau truyền tới.

“Nô tài khấu kiến ...”

48. Chương 48: Lại Rơi Vào Miệng Hổ.

“Bình thân, mau lui xuống hết đi. Không thấy ta đang vội sao? Cung nữ này vừa va phải ta, ta phải giáo huấn nàng ta một chút.” Chàng trai không kiên nhẫn trách cứ nói.

Thủ lĩnh cấm vệ quân ngầm hiểu, nghĩ rằng vị chủ nhân này đang cùng cung nữ nào đó tán tỉnh đùa bỡn, không dám quấy, ngay lập tức dẫn toàn bộ đám người lui đi.

Tuyền Cơ đã sợ đến mồ hôi đầy trán, chân cũng mềm nhũn, bàn tay to lớn của chàng trai đang nắm chặt bên hông nàng.

Nàng kinh hãi nhìn về phía chàng trai, lại bất gặp ánh mắt thâm trầm, “Người đang chạy trốn, rốt cuộc người là ai?”

“Nô tỳ ...”

“Ồ, còn nô tỳ sao? Bị đuổi gấp tới độ rút cả cấp bậc?” Ánh mắt sắc sảo liếc nhìn khuôn mặt trắng trẻo của nàng, có tia châm chọc xẹt qua đáy mắt, “Đây là loại vải tốt nhất, các vị chủ nhân trong cung cũng chẳng mấy người có để mặc ...”

Tuyền Cơ cười khổ, nàng đã hiểu chính bộ quần áo này gây họa. Lúc đánh ngất cung nữ kia nàng cũng có nghĩ có nên đổi quần áo hay không. Nhưng đúng lúc đó lại có nhuyển kiện thấp thoáng làm nàng hoảng loạn, như thế nào mà còn dám lưu lại nữa?

Ánh mắt người kia sắc nhọn như thông suốt mọi chuyện, Tuyền Cơ hiểu rõ chính mình đang là con thú nhỏ lọt vào tay thợ săn. Giờ sợ hãi cũng vô dụng, nàng đột nhiên hỏi: “Xin hỏi đại nhân, thị vệ đang lùng bắt ai vậy, ngài có biết không?”

“Nghe nói Niên phi, chủ nhân Phượng Thừa cung mất tích.”

Chàng trai áo xanh nhẹ nhàng nói, rồi lại nở nụ cười, “thông minh lắm.”

Nàng mới rời đi chưa lâu mà tin tức đã truyền nhanh vậy sao? Nàng còn đang định hỏi hần liệu có phải đã biết thân phận của mình rồi không. Quả nhiên, hần đã sớm biết! Thậm chí hần còn biết nàng chính là Niên phi.

“Ngài muốn thế nào?” Vừa rồi hấn không giao nàng ra, vậy có phải nàng còn một đường sống? Nàng ngược đôi mắt sáng ngời nhìn hấn.

Trước khi tiến cung đã nghe không ít tin đồn về vị Niên phi này, nói nàng tính tình kiêu căng, ương ngạnh, hôm nay gặp mặt, xem ra tin đồn có vẻ chắc chắn kia lại có phần không đúng.

Đôi mắt trong trẻo lại có phần bướng bỉnh ... Điều này, khéo miệng chàng trai khê cong, nói: “Người đi theo ta, ta sẽ giúp người.”

Tuyền Cơ tê dại mất vài giây mới xác định nàng không có nghe nhầm. Cả người tức giận, cười lạnh nói: “Tốt xấu gì ta cũng là phi tử của hoàng đế.”

“Hiện tại đừng nói là hoàng thượng đang không ở trong cung, mà ngay cả có đi nữa, cũng có thể bảo vệ người sao?” Chàng trai châm chọc cười khê, đôi mắt sâu thẳm tựa biển sâu.

Tuyền Cơ cả kinh, người này cư nhiên còn coi thường cả quyền uy của hoàng đế, người này rốt cuộc là ai? Nói như vậy hoàng đế ... nàng nhớ tới lời nói của anh chàng mắt xanh, vị hoàng đế trẻ tuổi vẻ ngoài tuấn mĩ, thanh nhã, bị Thái hậu giết dây ... Chẳng lẽ hoàng đế chỉ là một kẻ vô dụng? Không khỏi bi ai, như vậy liệu có coi là may mắn khi nàng bỏ trốn hay không, vốn muốn đi hành cung Thu Sơn tìm hoàng đế, nhưng giờ thì ...

Trên mặt người kia có phần biến chuyển, đột nhiên nắm lấy cằm nàng, ánh mắt ám muội chăm chú nhìn khuôn mặt trắng nõn rồi nhìn xuống tới làn da hồng hồng trước ngực.

49. Chương 49: Chạy Trời Không Khỏi Nắng

Tuyền Cơ nhẹ nhàng nói, “Ngài thật sự muốn tôi sao?”

Nàng hơi hơi cúi đầu, lộ một mảng da thịt trắng nõn, đàn ông ở địa vị cao thì có kiểu mỹ nhân nào mà chưa từng gặp qua? Bản thân vốn tính nhẵn nại hơn người, định đùa bỡn nàng một phen mà hiện tại lại tránh không khỏi có phần rung động.

Dòng nước chảy qua hòn giả sơn bắn vài giọt lên hai người. Nghe nói đêm đại hôn, người được hoàng đế sủng hạnh chính là nữ nhân này. Hạ phúc dần nóng lên, mà lúc này Tuyền Cơ lại vòng tay ôm cổ hấn.

Đang muốn hôn nàng, lại nghe thấy sau gáy có luồng gió thổi đến, hấn quay đầu lại, con dao đâm tới liền rơi vào khoảng không. Chàng trai cười lạnh nhìn lại người con gái trong lòng, khéo miệng cong cong, nhưng tức khắc lại cảm thấy đau đớn từ thân dưới truyền đến.

Sau khi thực hiện một chiêu dương đông kích tây hiểm hóc, Tuyền Cơ nhanh chóng chạy ra ngoài.

Chạy không được vài bước thì đai lưng đã bị người phía sau túm lấy, cả người ngã vào hòn giả sơn.

Ngực nhói đau, có vẻ xương sườn đã gãy mất vài cái, nàng lau máu nơi khéo miệng, lạnh lùng nhìn chằm chằm chàng trai áo lam trước mặt.

“Con mèo hoang nhỏ, móng vuốt cũng lợi hại đấy.”

Hấn kéo tay nàng lên, ngay lúc đó, nàng liền nghe được tiếng xương cốt xô lệch vị trí.

Cả người đau đớn đến chảy nước mắt, nhưng nàng hiểu, nếu để hấn biết mình yếu thế thì chỉ càng khơi gợi thú tính trong hấn mà thôi.

Cắn răng cười khê, “Bản cung đương nhiên lợi hại, không phải các người tự mình là thông minh sao? Hoàng thượng dù sao vẫn là hoàng thượng, nếu các người dám không coi ai ra gì thì chẳng khác nào tự tìm đường chết.”

“Hơn nữa, dù cho hoàng đế có là phế nhân thì cũng là phu quân của ta, người không bảo vệ được ta cũng không tới phiên người!” Lời vừa nói xong Tuyền Cơ cũng lấp bắp cảm thấy kinh hãi. Nàng cư nhiên vì cái người bỏ mặc nàng một mình sống chết trong thâm cung hiểm độc mà bảo vệ, nàng thật sự điên rồi! Còn không phải là bản thân muốn chết sao?

Quả nhiên, người kia vừa nghe thấy, ánh mắt liền trầm xuống.

“Hay ột hoàng phi tam trình liệt nữ! Đã vậy thì ta sẽ thành toàn cho người!”

Người vốn cũng đâu có ý buông tha ta, Tuyền Cơ thầm nghĩ, chỉ là lời này nàng không nói ra, làm anh hùng tới mức gãy xương thì cũng phải làm cho chót, hiện tại nàng quyết giả câm.

Người nàng bị đè đến tê rần, lại nghe tiếng hần vọng nói ra, giọng nói âm trầm, “Niên phi nương nương đang ở trong này, các người còn không tới tiếp giá?”

Cầm quân vừa đi xa bỗng cảm thấy kinh hãi, vội vã quay trở lại.

Mới chạy trốn chưa nổi 30 phút mà đã bị bắt lại, nàng thật sự hết hy vọng.

Giờ nàng quả thực đã cuống muốn chết.

Phía trước cung Phượng Thụ rất náo nhiệt.

Một người đang ngồi trong xe kiệu, dựa vào tràng kỉ.

Nàng bị ném tới trước mặt một phu nhân mặc một thân màu tuyền theo hoa cầu kì, quý phái. Đối phương liếc mắt nhìn nàng một cái, nụ cười lạnh lùng theo ánh mắt lướt qua.

“Đồ gian tỳ cứng đầu nhà người, bản cung hôm nay nhìn xem người còn định trốn thế nào.”

50. Chương 50: Thà Chết Không Chịu Nhận

Tuyền Cơ hiểu được đây chính Thái hậu.

Chỉ nghe nam nhân áo lam kia cất cao giọng nói: “Nhi thần Lập Dục bái kiến mẫu hậu, bái kiến Hoàng hậu nương nương, các vị nương nương.”

Thái hậu cười vuốt cằm, đối với nam nhân đối sang sắc mặt hiền lành.

“Đều là người trong nhà, Tử Ninh vương gia đa lễ.” Một giọng nữ khác thản nhiên vang lên, mềm mại, uyển chuyển.

Kẻ biến thái này hóa ra là huynh đệ của hoàng đế? Đợi chút, vợ lớn của hoàng đế cũng ở đây?

Tuyền Cơ lúc này mới chú ý tới đứng ở bên cạnh thái hậu còn có hơn mười mỹ nữ mặc cung trang, trong đó bên cạnh Thái hậu trái phải có hai, ba người khiến nàng cảm thấy thật hứng thú.

Người con gái gần bên trái Thái hậu nhất, xinh đẹp động lòng người, váy trước ngực một mảnh vàng nhạt thêu la quần, mị sắc khôn cùng.

Người đứng thứ nhất bên phải, dung nhan khiêm nhường nhưng lại thanh tú đoan trang, khí chất cao quý, trên người nàng mặc cẩm y thêu trăm phượng hướng hoàng đồ, Tuyền Cơ có cảm giác nàng chính là Hoàng hậu. Nhớ đến vừa nãy người Tử Ninh vương gia thỉnh an có lẽ chính là nàng.

Mỹ nhân đứng bên cạnh hoàng hậu đưa mắt nhìn từng người trong gian phòng, so cùng người bên tay trái nàng, đúng là xuân lan thu cúc, mỗi người một nét.

Các nàng dù béo gầy cũng đều là mỹ nhân, chẳng lẽ nói Niên Tuyền Cơ này đúng là một trang tuyệt sắc, bằng không vì sao hoàng đế lại triệu nàng thị tẩm? Nàng đột nhiên tò mò muốn biết dung mạo nguyên bản khi lột bỏ lớp da này. Nữ nhân thật sự là động vật kỳ quái, chết đến nơi vẫn còn quan tâm đến dung mạo, nàng bật cười, thân mình cũng không khỏi run nhẹ nhẹ.

Có ánh mắt sáng quắc nhìn về phía nàng, vừa đùa cợt vừa ngoan độc, là tên vương gia hỗn đản kia! Nàng cười lạnh, không chịu yếu thế lại trừng mắt liếc qua.

“Thái hậu nương nương, tội phi này đã bắt trở về, nên xử trí thế nào ạ?” Cung nữ đứng bên phải thái hậu, lên tiếng.

Thái hậu ánh mắt dừng ở trên người Tuyền Cơ đánh giá, lạnh lùng nói: “Niên thị lúc trước hạ độc ai gia, sợ tội chạy trốn, tội ác tày trời, người đâu, đem nàng trưng tể!”

* trưng tể: một loại hình phạt rất đáng sợ thời cổ.

Tuyền cơ kinh hãi, lúc này cũng không nghĩ được gì nhiều, có thể kéo dài một khắc thì cố một khắc, gấp giọng nói: “Thái hậu nương nương nói nô tỳ hạ độc người, xin hỏi chứng cứ đâu. Nếu cứ mơ hồ như thế chết đi, nô tỳ thật không phục.”

“Niên muội muội, cung nữ bên người người khai ra như vậy, người còn chống chế?” Hai vị Thu cúc mỹ nhân cười đến kiêu mị.

“Được, sẽ để người hết mơ hồ, đem gian tỳ kia mang vào cho ai gia.” Thái hậu khoe miệng cong lên, trào phúng nói.

Lúc này, hai tên thái giám kéo một tiểu cung nữ tiến vào, nàng cả người đầy máu tươi, một đôi tay bong da tróc thịt, cúi ở dưới sân, đúng là đã dùng khổ hình tra khảo.

Nàng vừa nhìn thấy Tuyền Cơ, ánh mắt buồn bã tựa hồ đột nhiên tức giận, nổi điên vọt tới bên người Tuyền Cơ, khóc nói: “Tiểu thư, tiểu thư, các nàng lừa ta, các nàng nói chỉ cần ta nhận tội thì sẽ không truy cứu người.”

“Ta chết cũng không bán đứng người, là các nàng lừa ta... Ô”

Đứa nhỏ này mới chỉ cùng lắm là mười ba, mười bốn tuổi, nhưng lại gặp những người khó đắc tội như vậy. Tuyền Cơ đôi mắt nóng lên, hai cánh tay giơ lên, gắt gao ôm chặt cô gái nhỏ vào lòng, ánh mắt quật cường nhìn qua từng người.

“Bất quá là muốn mạng của ta, hãy tha cho đứa nhỏ này, ta liền nhận tội, bằng không, cho dù đem Niên Tuyền Cơ đánh chết, Niên Tuyền Cơ ta cũng tuyệt đối không nhận.”

51. Chương 51: “dừng Tay Cho Trẫm”

Vị mỹ nhân bên trái cười lạnh: “Nực cười, người nghĩ mình là ai mà dám trái lệnh Thái hậu nương nương!”

“Ngọc Kết Chi”, Thái hậu nhíu mắt liếc ngang, gọi lớn.

Thái giám Ngọc Kết Chi vội chạy đến, nhìn qua y vẫn còn trẻ, gương mặt tuấn tú. Hắn theo Thái hậu đã lâu sớm hiểu được tâm ý của chủ nhân, lập tức hạ lệnh: “Hành hình”

Vài tên cấm vệ quân đem Tuyền Cơ và nha hoàn của nàng ấn quỳ xuống đất, Tuyền Cơ giận dữ nói: “Thái Hậu nương nương, dù gì ta cũng là phi tử được đích thân Hoàng thượng sắc phong, Hoàng thượng hiện không ở trong cung, người lại giết chết ta, không sợ sẽ bị truy cứu hay sao?”

“Niên muội, người chớ quên Hoàng Thượng đi Thu Sơn để bái tế tổ tiên, Hoàng thượng là người hiếu thuận, hiểu rõ phép tắc lễ nghĩa, người mưu hại Thái Hậu, Hoàng thượng sao có thể bao che cho người?”. Mỹ nhân liếc nhìn nàng cười nhẹ.

Tuyền Cơ đã không còn gì để nói. Tất cả mọi người đều muốn lấy mạng nàng, nàng còn có thể nói gì đây?

Nếu chỉ vì một đêm sung hạnh của hoàng đế mà khiến cả hậu cung tìm đủ mọi cách để giết chết nàng, vậy thì người con gái này cũng sống không uổng một kiếp người. Thế nhưng số kiếp Chu Thất sau khi xuyên không của nàng còn ở đâu chứ? Nhất thời hoảng sợ, lại nghe có tiếng xé gió của cơn trượng rơi xuống nhưng lạ là nàng không thấy đau đớn. Quay đầu nhìn lại, thì ra tiểu nha hoàn đã lao lên đỡ cho nàng.

Khi gậy vừa đánh xuống, tiểu nha hoàn liền thổ huyết, máu tươi trào ra nhanh chóng nhuộm đỏ khuôn mặt, càng nhìn càng thêm phần thê lương.

Dù đã dần mất đi ý thức, nhưng hai tay nhỏ vẫn cố sức ôm chặt Tuyền Cơ, miệng lẩm bẩm: “Tiểu thư, tiểu... thư...”

Đau lòng, Tuyền Cơ xoay người muốn ôm lấy cơ thể nhỏ bé kia, tiểu nha đầu đã liều mạng để bảo vệ nàng. Đến chết cũng không từ. Nước mắt lặng lẽ tràn qua khóe mi, Đã bao lâu rồi nàng mới lại rơi nhiều nước mắt như vậy?

Dù biết chỉ vô tình được làm chủ nhân của nha hoàn này, bất quá nàng ta vì chính cái xác là Tuyền Cơ mà bảo vệ nhưng nàng vẫn cảm động đến lệ ướt đầm khuôn mặt.

Từ khi sinh ra cho đến chết đi, Chu Thất cũng chưa từng trải qua cảm giác tình người ấm áp nhường này, sóng gió hoạn nạn, sóng chết có nhau. Sống trên đời hai mươi ba năm, ngay cả khi đột nhiên chết nơi đầu đường, nàng cũng chưa từng được ai đối xử tốt như vậy.

Mọi sự quật cường đều bị phá vỡ, nàng khàn giọng van xin: “Cầu xin các người, xin buông tha cho nàng, nàng mới chỉ là một cô bé mà thôi. Ta nhận, cái gì ta cũng nhận, thả nàng ra đi ...”

Đáp lại lời cầu xin chính là tiếng cười kinh miệt của đám cung tần mỹ nữ.

Tất cả chỉ vì một đêm mưa móc của một người đàn ông thôi sao? Nàng cười lạnh, đây là cái thế giới kiểu gì vậy?

“Thái hậu nương nương, thần thiếp cả gan thỉnh cầu người, chuyện của Niên phi vẫn nên chờ Hoàng Thượng hỏi cung xử lý, thần thiếp e là sẽ tổn thương tình cảm mẫu tử của Người cùng Hoàng Thượng...” Hoàng hậu, này giờ vẫn trầm mặc, giờ đột nhiên lại quỳ xuống cầu tình.

“Hoàng hậu, tâm ý của ai gia đã quyết.” Thái Hậu lạnh lùng nói.

Bàn tay nhỏ bé ôm ở trên người Tuyền Cơ dần dần buông lơi, tiểu nha đầu đã nhắm mắt lại, hơi thở có phần hỗn hển. Thừa dịp này, nàng đem giấu thân hình gầy yếu ra sau mình.

Vốn nàng cũng đã chết, còn điều gì mà sợ hãi nữa.

Từng nhát gậy rơi xuống, tiếng vang của đòn roi chát chúa, đau đớn như thấm tận tâm can, thật đúng là đau khổ cùng cực.

Tuyền Cơ cắn chặt môi, không để một âm thanh yếu đuối, rên rỉ bật ra ngoài.

Lại là ánh mắt trong sáng như nước, quật cường, bất tuân, Tử Ninh Vương gia hơi hơi nhíu mày.

Vị ngọt theo cổ họng trào ra, đầu óc bắt đầu mơ hồ, Tuyền Cơ theo bản năng đem đứa nhỏ dưới thân gắt gao ôm lấy, nghĩ rằng đến chết cũng không thể buông ra, không thể buông ra...

Loáng thoáng, có tiếng bước chân nhẹ nhàng tiến vào.

Có tiếng ồn ào bên tai, một giọng nói vang lên.

“Dừng tay cho trẫm!”

Rất nhiều năm về sau, Tuyền Cơ vẫn còn nhớ rõ thanh âm này.

Thanh âm nhẹ nhàng, tao nhã, lại giống như một ao nước sâu, thấy thật rõ ràng, lại vĩnh viễn không bao giờ biết đáy.

52. Chương 52: Sấm Kim Loan Điện

Không còn đau đớn do đòn roi mang đến, chỉ nghe thấy âm thanh loạt xoạt của một đám người quỳ xuống. Tầm mắt mờ ảo, chỉ thấy một thân hình nam nhân cao lớn, tuấn tú. Trừ Thái Hậu ra, toàn hậu viện chỉ có một người vẫn đứng thẳng.

Người kia ... là vị hoàng đế trẻ tuổi?

Tuyền Cơ cắn răng chịu đau, lết đến trước đôi giày thêu ngân tuyến của Hoàng Đế, nắm chặt đôi giày.

Bóng dáng nhẹ nhàng cúi xuống, chạm nhẹ vào vai nàng

Mùi long tiên hương nhẹ thoảng qua, Hoàng đế thấp giọng: “Ái phi chịu khổ rồi”

“Cứu...” Thanh âm nghẹn ngào ở cổ họng.

“Trẫm sẽ thay nàng làm chủ.”

“Cầu xin Người ... cứu nàng, nàng... chỉ là... một cô bé ...” Nàng run run chỉ tay về phía một thân thể đầy máu, cuối cùng sức lực đã cạn, nàng liền ngã xuống. Trước khi rơi vào hôn mê, Tuyền Cơ cảm nhận được bàn tay trên vai nàng hơi cứng lại.

Trước khi rơi vào hôn mê, nàng duy nhất cảm nhận được là tay hắt đặt ở trên vai nàng hơi hơi cứng đờ.

Ánh đèn mờ lung, rèm giường nhẹ nhàng lay động, đau đớn đang giày vò thân thể nàng, chỉ cảm thấy vô số người ra ra vào vào rất nhiều.

Tràn đầy thân ảnh đang quỳ rạp.

Bỗng các thân ảnh quỳ rạp xuống, yên lặng không một tiếng động

“Chữa không khỏi, tất cả các người sẽ bị chôn theo Niên phi.” Thanh âm tuy dễ nghe nhưng giọng nói mang theo sự căng thẳng, tức giận.

Thanh âm tuy dễ nghe, lại mang theo sự căng thẳng tức giận.

Tuyền Cơ mí mắt nặng nề, chỉ nhìn thấy vạt áo hoàng bào phất qua, sau đó nhanh chóng biến mất. Bàn tay nàng vươn ra như muốn níu giữ vật gì, nhưng lại không thể, nàng giật mình, ngồi dậy.

“Tạ ơn Trời đất, nương nương, Người tỉnh rồi. Người không biết bệ hạ lo lắng cho người thế nào đâu.”

Một cung nữ, khoảng mười bảy, mười tám tuổi, dáng vẻ thanh tú, gương mặt toát lên vẻ vui mừng nhìn nàng.

“Người là ...”

“Nô tỳ kêu Diệp Phong, là bệ hạ điều qua hầu hạ nương nương , gian ngoài còn có nhiều nô tỳ mới cũng là đến để hầu hạ nương nương. Bệ hạ sợ làm ồn nương nương nghỉ ngơi, chỉ cho phép nô tỳ ở đây canh chừng.”

Tuyền Cơ đột nhiên nhớ tới điều gì, vội nắm tay Diệp Phong, la lên: “Nha hoàn của ta đâu? Nàng ở đâu?”

Diệp Phong vừa nghe thấy, sắc mặt trắng bệch, vội vàng quỳ xuống nói: “Nô tỳ... Không biết.”

“Hoàng Thượng đâu?” Tuyền Cơ biết hỏi nàng cũng không được kết quả gì.

“Hồi nương nương, hiện tại vừa qua khỏi thời gian lâm triều, Hoàng Thượng hẳn là còn tại kim loan điện phê duyệt tấu chương.”

“Người dẫn ta đi tìm!”

Diệp Phong sợ hãi nói: “Nương nương, việc này theo lễ không hợp... hay chờ đến khi Bệ hạ đến thăm nương nương .”

“Không!” Tuyền Cơ kiên quyết làm theo quyết định của mình, nàng phải biết được sống chết của tiểu nha đầu kia!

Lôi kéo Diệp Phong chạy vội tới cung khuyết lầu các trung. Dọc theo đường đi, nàng khiến bao nhiêu ánh mắt kinh ngạc tò mò nhìn theo.

Nàng biết như vậy là bốc đồng, càng biết như vậy sẽ bị người khác lấy làm lý do bắt lỗi, nhưng nàng không thể khống chế sự sợ hãi trong lòng, nếu tiểu nha hoàn của nàng đã chết ...

“Chủ nhân, đây là kim loan điện, chúng ta, chúng ta ...” Diệp Phong nắm chặt tay nàng, liều mạng lắc đầu.

53. Chương 53: Răn Đe

Tuyền Cơ giãy tay ra khỏi Điệp Phong, lại bị một tên cấm vệ đang canh giữ cửa ngăn lại, quát: “Người nào?”

“Niên phi của Phượng thứu cung.” nàng chậm rãi nói.

Mọi người kinh sợ, lập tức quỳ xuống hành lễ.

Tuyền Cơ nhân cơ hội đẩy cửa lớn ra, đi vào.

Nhưng, rất nhanh nàng liền đứng sững ở cửa một cách ngốc nghếch.

Đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy hình dáng của hoàng đế.

Hoàng đế thực trẻ tuổi.

Một đôi mắt phượng, diệu thạch sâu thẳm, hơi hơi híp, lưu quang trung mỏng manh dày vừa phải, mũi rất à thanh tú, môi bạc như đao tước. Nam nhân này đẹp như bước ra từ tranh thủy mặc tuyệt mỹ kỳ diệu.

Đôi ánh mắt xinh đẹp kia, giờ phút này còn mang theo sắc dục, nàng nói không ra lời, đầu của nàng hoàn toàn trống rỗng.

Bởi vì thời điểm nàng đẩy cửa vào, môi của hoàng đế đang từ trên cổ nữ tử trong lòng hân rời đi.

Nàng cứ như vậy không biết làm sao chỉ nhìn chăm chăm hai người trước mắt.

Người con gái kia quả là một tuyệt sắc giai nhân. Ngày đó ở Phượng Thứu cung đứng gần Thái Hậu nhất.

Hoàng đế nhanh chóng mở rộng vạt áo của người nữ tử.

Nữ nhân khéo mắt đuôi lông mày đều là được sủng ái mà tỏa ra mị sắc, vốn dung nhan như ngọc càng thêm phần kiều diễm. Nàng liếc về hướng Tuyền Cơ, đôi mắt nhanh chóng hiện lên vẻ tức giận.

“Nơi này là nơi người có thể tùy tiện đến sao?” ánh mắt Hoàng đế trở nên lạnh lùng.

“Vậy thì vì sao nàng ta có thể đến?” Tuyền Cơ thốt lên. Lời nói ra, mới ý thức chính mình thật sự ngu ngốc.

Quả nhiên, hoàng đế nhíu mày, liền cười.

“Hoa phi là người do trẫm tuyên đến, như thế nào, người có ý kiến sao?”

Tuyền Cơ cắn môi, nói giọng khàn khàn, “Ta. . . . Thần thiếp chỉ muốn hỏi một chút, nha hoàn của ta, nàng...”

“Từ Hi.” Hoàng đế cũng không thèm nhìn tới nàng, xoay qua thái giám đang đứng hầu kế bên, nói: “Truyền ý chỉ của Trẫm, Niên phi điều ngoa ương ngạnh, tự ý tiến vào Kim loan điện, giáng xuống làm tần, giảm tiền chu cấp ba tháng. Cung nhân phượng thứu cung không tận sức khuyên nhủ chủ tử, bất cứ thái giám, tỳ nữ ở trong Phượng Thứu cung phạt mười lăm trượng hình để răn đe.”

“Nô tài tuân chỉ.”

Nghe thanh âm bén nhọn kia truyền đến, Tuyền Cơ mới hồi phục tinh thần lại, đầu “Ông” một tiếng nổ tung, không phải nói hoàng đế đối Niên phi sủng ái có thừa sao?

Hắn không phải cứu nàng từ trong tay của Thái hậu sao? Vì sao...

Tuyền Cơ vội la lên: “Hoàng Thượng, thần thiếp một người làm, một người chịu, thỉnh người bỏ qua cho người hầu.”

“A, Niên tần muội muội thật sự là người chủ tử tốt, yêu quý nô tỳ.” Hoa phi nhẹ giọng mà cười.

Lời nói trào phúng tựa như kim châm vào lòng vào Tuyền Cơ trong lòng, nàng kinh ngạc nhìn về phía hoàng đế, người nọ ánh mắt thâm sâu đảo qua người đang quỳ dưới chân.

Nàng sững sốt, cúi đầu nhìn lại, phía dưới la quần là đôi chân trần, vậy mới phát hiện chính mình lại chưa mang giày, cứ như vậy chân trần mà đi ra.

54. Chương 54: Vả Miệng Năm Mươi Cái

Lúc Tuyền Cơ bị đám cung nữ đưa về cung Phượng Thấu còn nhìn thấy đám thái giám cùng cung nữ bị liên đới đang nằm rạp trên mặt đất chịu đòn, trong đó có cả Điệp Phong.

Lúc này nàng mới biết được, chỉ một phi tử nơi cấm cung còn có tới ba bốn mươi người hầu hạ.

Nàng muốn kêu đám thị vệ đang hành hình dừng tay, nhưng lại nhận được ánh mắt khuyên can của Từ Hi, thái giám tổng quản nội vụ, người dù trông có vẻ chỉ là một thái giám thường thường nhưng lại nắm quyền sinh sát còn lớn hơn cả chủ nhân của cả hậu cung. Nàng đã hơi há miệng muốn nói, cuối cùng lại chỉ có thể ngậm miệng nín nhịn.

Cứ như vậy, nàng đứng trong gian đình viện đón nhận mọi ánh mắt oán hận của đám cung nhân.

Đột nhiên có một vài tiếng cười nói từ ngoại viện truyền đến, đưa ánh mắt vô hồn nhìn qua, thấy có bốn năm nữ nhân mặc hoa phục đang đứng bên ngoài liếc nhìn nàng, thấp giọng cười nói gì đó.

Các nàng cũng là nữ nhân của hoàng đế sao?

Nàng nhắm mắt lại.

Trùng phạt rốt cuộc cũng kết thúc, nàng ngã đùng phải Điệp Phong bên cạnh, nhỏ giọng nói : « Xin lỗi. »

Điệp Phong tái mặt, nhìn nàng cười đáp, « Xin nương nương đừng nói như vậy, nô tỳ không dám nhận. »

« Hừ, nếu thấy có lỗi vì làm liên lụy người khác thì ngay từ đầu sao không nhận hết đi. » Một cung nữ bên cạnh Điệp Phong lão đảo đứng dậy, cầm phần nói.

« Hà Phương, em to gan quá rồi đấy, sao dám dùng giọng điệu đó để nói chuyện với nương nương chứ. » Điệp Phong gợn dử nói.

« Em cũng đâu nói rõ tên họ ai đâu mà Điệp Phong tỷ. » Hà Phương cười khẩy, nhẹ gơ tay ra, hai cung nữ khác vừa chịu hình xong thấy vậy liền cẩn thận tiến lại đỡ lấy nàng.

Cung nữ tên Hà Phương này mặc quần áo nhìn qua cũng giống với Điệp Phong nhưng nhìn kĩ lại có phần khác biệt. Tuyền Cơ đoán có lẽ nàng ta là cung nữ tổng quản nơi này. Lời nàng ta nói tuy khó nghe nhưng thực sự là đúng. Nàng không đáp lại, chỉ giữ chặt Điệp Phong đang phẫn nộ.

Điệp Phong nhin đau kéo Tuyền Cơ kéo sang một bên, thấp giọng nói, « Nương nương, Hà Phương là thân cận của Cát Tường cô cô, người mặc kệ nàng ta đi, nô tỳ được Như Ý cô cô can đảm, nhất định phải hầu hạ người thật tốt. »

Tuyền Cơ ừ ừ cạc cạc nghe nhưng cũng lơ mờ hiểu được điều gì đó trong này.

Nàng lại được sống một lần nữa dưới danh phận phi tần, nhưng địa vị lại thấp đến mức ngay cả một cung nữ tổng quản nhỏ nhoi cũng có thể thị uy với mình. Khi vừa tỉnh lại, Điệp Phong nói cung Phượng Thấu đã thay đổi toàn bộ cung nhân mới. Xem ra hiện tại đám cung tỳ mới này chia ra làm hai nhóm, được cai quản bởi hai nữ quan là Cát Tường cô cô và Như Ý cô cô.

Chỉ là, vì sao hoàng đế lại muốn an bài như vậy? Nhớ tới người bản thân đã nhìn thấy trong điện Kim Loan vừa rồi, vẻ mặt thâm sâu, nhìn qua chẳng thể đoán nổi ý tứ, nhưng càng chăm chú quan sát tìm tòi cũng lại càng chẳng hiểu.

Bỗng Hà Phương lại nói : « Nếu nương nương không có gì phân phó thì nô tỳ xin được cáo lui trước. »

Tuyền Cơ còn chưa kịp lên tiếng, Hà Phương đã dẫn đầu một đám cung nữ và thái giám rời đi. Nàng cười khổ, đám cung nhân này, ra cũng chẳng phải phân ra hai nhóm gì, mà chỉ có mình Điệp Phong đứng về phía nàng mà thôi.

« Chủ nhân chưa có lệnh, ai cho phép người đứng ra làm chủ ! Lôi kẻ điều nô này bắt lại, vả vào miệng năm mươi cái. »

Sau lưng thỉnh thoảng có tiếng nói khiến Tuyền Cơ lắp bắp kinh hãi không thôi. Mặt mũi Hà Phương cũng tái nhợt, hoảng sợ nhìn chằm chằm phía trước.

Một mùi hương xa lạ mà lại quen thuộc, như có như không, thanh khiết mà u uẩn xa xôi, Tuyền Cơ đổ mồ hôi lạnh. chỗ này câu cú lủng củng quá, ss sửa hộ em nha.

Trong khoảnh khắc, mọi người đồng loạt quỳ xuống hô : « Nô tài (tỳ) khấu kiến Hoàng thượng. »

55. Chương 55: Muốn Nàng Thị Tẩm?!

Nàng quay đầu lại, ngơ ngác nhìn hoàng đế.

Hắn chỉ dẫn theo một tiểu thái giám, vẻ mặt thản nhiên, đạm mạc không biểu hiện gì.

Nàng cười khổ, gặp hắn ba lần, dường như lần nào nàng cũng đều như vậy, thất thố cùng hoảng sợ.

Nàng học theo những người khác quỳ gối xuống, hắn lại nói : « Ái phi không cần đa lễ. »

Có tiếng cầu xin của Hà Phương vang lên, lại bị thái giám bên người che miệng lại.

« Hoàng thượng, thỉnh tha ... »

« Điệp Phong, còn không mau dìu nương nương vào trong ? » hoàng đế chặn ngang lời nói của nàng ta, hướng bên trong đi vào.

Lúc được Điệp Phong dìu vào trong, Tuyền Cơ liếc mắt còn thấy một đám cung nữ cùng thái giám đang đứng co rúm một góc, ánh mắt run rẩy sợ hãi.

Nàng đột nhiên không dám nhìn hoàng đế, chỉ cúi đầu nói : « Hoàng thượng, liệu có thể cho Điệp Phong lui xuống trước không ? »

Hoàng đế liếc mắt nhìn nàng một cái rồi nói, « Đây là cung Phượng Thụ, nàng ta là người của nàng. »

Người của nàng ? Tuyền Cơ chợt nghĩ, vốn nàng chỉ có một mình, sau vài đêm ngắn ngủi, nàng đã học được lối sống, cung cách trong cung.

« Tạ Hoàng thượng. » Nhéo tay Điệp Phong, nàng nhỏ giọng nói : « Mau trở về bồi thuốc rồi nghỉ ngơi đi. »

Điệp Phong cảm tạ rồi cũng nhanh chóng lui xuống.

Có cung tỳ mang trà vào.

Tuyền Cơ dõi mắt nhìn theo ngón tay dài bưng trà, cái chén nhỏ khẽ chao nghiêng, nước dâng ra một chút. Vài giọt nước sánh ra ngoài, không hiểu sao nàng bỗng rung mình. Hắn thậm chí còn chưa làm gì mà nàng lại đã quá mức sợ hãi.

Cung nữ kia sợ quá tới mức quỳ xuống.

« Hoàng thượng khó tính, mỗi ngày khác sang bên cung của Thái hậu nương nương thưởng thức trà do đích thân Như Ý cô cô pha. » Có người nhanh chân bước vào, chính là tiểu thái giám ban nãy, theo sau còn có vài cung nữ.

Tiếng nói thanh thúy dễ nghe, Tuyền Cơ không khỏi ngược nhìn thoáng qua, thái giám này môi hồng răng trắng, nhìn qua thật là đẹp mắt.

Lời nói của hắn lớn mật như vậy mà hoàng đế lại không nổi giận, ngược lại còn cười nói, « Hạ Tang, truyền lệnh, đêm nay trẩm ở tại đây cùng Niên tần dùng bữa, về phía nội phủ người nói với Từ Hi, không cần mang bài tử đến Tú Ninh điện. »

Theo bản năng, Tuyền Cơ đưa mắt nhìn ra ngoài, mặt trời đã dần khuất về phía tây, chiếu lên bồn hoa cây lá những dải nắng nhẹ nhàng, ấm áp.

Chờ chút ... bài tử, là tấm bài thị tửm trong truyền thuyết sao ?

Nàng hồn hển nghĩ, hẳn muốn chiều nay cùng nàng dùng cơm tối đêm ?! Vừa hạ thấp địa vị của nàng, lại giúp nàng giáo huấn nô tài, giờ còn muốn ở chỗ của nàng. Người đàn ông này, trong lòng nàng cảm thấy khó hiểu mà sợ hãi.

Đêm nay, nàng cùng với hắn ...

« Nàng đứng như vậy mãi không thấy mệt sao ? » Hoàng đế thản nhiên nói, « Ngồi đi. »

« Dạ » Tuyền Cơ nhanh miệng đáp, lại do dự một chút, không ngồi xuống bên cạnh hoàng đế mà chỉ ngồi đối diện.

Vừa ngồi xuống liền kêu « a » một tiếng.

56. Chương 56: Sai Lại Càng Thêm Sai

Lập tức « a » một tiếng, nàng vừa mới chịu hình bị đánh vào mông, nên vừa ngồi xuống liền thấy đau.

Có tiếng cười của thái giám Hạ Tang vang lên, Tuyền Cơ đỏ bừng mặt, liếc nhìn người đối diện một cái, thấy khoe miệng hắn hơi nhếch lên.

Tuyền Cơ đang còn không biết làm thế nào, đứng không được mà ngồi cũng không xong, lại thấy hoàng đế nhìn Hạ Tang một cái, hắn liền lập tức ra ngoài.

Hạ Tang tuyệt đối là người thuộc phái hành động, nàng còn đang sững sờ thì hắn đã nhanh chóng trở về, trên tay cầm một chiếc gối thêu nhỏ.

Hoàng đế đưa tay nhận lấy, đặt xuống chiếc ghế bên cạnh, nhẹ nhàng vỗ vỗ như không có việc gì.

Tuyền Cơ thầm mắng hoàng đế gian xảo, nàng sẽ không chỉ vì một cái đệm nhỏ mà thay đổi suy nghĩ của mình về hắn.

« Tạ ơn Hoàng thượng. » Nàng phần nộ nói, ngồi xuống bên cạnh hắn.

« Vết thương trên người thế nào rồi ? »

Vết đau này cả nửa ngày chịu đựng cũng gần như không còn để ý nhưng hắn vừa nhắc đến thì nàng lại cảm thấy đau đớn cùng nóng rực. Nhưng có điều không đúng, khi đó bị đánh thê thảm như vậy, mà đau đớn như này có phần còn quá nhẹ.

« Nô tì nhìn không thấy vết thương nên cũng không thấy đau đớn mấy. » Nàng thốt ra.

Có tiếng phát ra từ phía Hạ Tang, Tuyền Cơ tò mò nhìn hắn, trong mắt Hạ Tang nhoáng lên ánh quỷ dị, lại chỉ cười nói, « Nương nương là bảo bối của bệ hạ, như vậy mọi loại thuốc tốt nhất trong cung đều được mang tới cho người dùng. »

Khi nàng đang muốn nói ngàn vạn lời cảm ơn với hoàng đế, thì lại nghe nói, « Nếu vậy tối nay ngủ lại, trẫm sẽ giúp nàng nhìn thử. »

Tuyền Cơ nhất thời đỏ mặt, cầm lấy chén trà uống nhanh một ngụm. Hạ Tang xì một tiếng, cười nói, « Niền tằm nương nương, chén đó là của Hoàng thượng. »

Tuyền Cơ lại ai oán than thầm một tiếng, lập tức đem chén trà đưa trả lại cho hoàng đế, lắp bắp nói : « Không ... không được. »

Một lúc lâu sau không thấy hoàng đế tiếp nhận chén trà, trong lòng không yên, ngẩng đầu nhìn, vừa nhìn lại bất gặp ngay ánh mắt thâm sâu không thấy đáy.

Hắn tựa như đang ... nhìn thấu nàng.

Nàng lo lắng không hiểu, trên tay đột nhiên trống không, hắn đã nhận lấy cái chén.

Tuyền Cơ nhẹ thở ra, lại chợt hoảng hốt nhớ ra ... cái chén đó đã uống qua, vậy là nàng để cho hoàng đế uống trà có dính nước miếng.

... Trời ơi, nàng thật muốn chết mà, muốn ngay lập tức cướp lấy cái chén trên tay hắn.

Hoảng loạn, không biết làm sao mà nước trà bị sánh ra ngoài, nước trà nóng làm nàng giật mình kêu thê một tiếng, lại nghe thấy bên tai tiếng cười của Hạ Tang khiến nàng cả người lại căng cứng thẳng, đột nhiên lại bị hoàng đế ôm vào trong lòng.

Sợ hãi đến mức tim cũng vọt lên tới cổ họng mà thở cũng không dám thở mạnh.

Lớn vồn nơi chóp mũi là mùi hương dễ chịu trên người hắn, hơi thở nóng hổi của hắn lại cứ thổi thổi ở sau gáy. Giờ trong đầu nàng chỉ còn lại một suy nghĩ : Nàng đang ngồi trên đùi của hoàng đế ...

Cửa có tiếng kẹt nhỏ đóng lại, Hạ Tang thức thời đã dẫn đám cung tỳ lui xuống.

57. Chương 57: Lần Đầu Tiên Hôn

Cơ thể Tuyền Cơ bắt đầu căng cứng lại ...

“Ái phi, thả lỏng cơ thể một chút, đừng đáng sợ như vậy sao?”

Trong thanh âm của hoàng đế có chút suy nghĩ : « Đây có phải ái phi muốn cự tuyệt nhưng vẫn ngheh đón Trẫm đúng không ? »

Tuyền Cơ toàn thân căng thẳng, Hoàng đế cũng không để ý, ánh mắt lưu chuyển, còn hàm chứa thâm ý cao sâu.

“Ái phi có ý gì?”

Tuyền Cơ ngoài cười nhưng trong không cười, « Đây không phải vì chứng minh nô tì cũng không muốn mà vẫn muốn sao?”

Nhớ tới hắn ở Kim Loan điện cùng Hoa phi mờ ám ở cùng một chỗ, trong lòng liền cảm thấy không ít hậm hực cùng phiền chán.

“Ồ, ngụ ý là nàng cho rằng trẫm thực đáng sợ?”

Miệng hắn giắc có chút cong cong châm chọc, “Xem ra trẫm tới cung Phượng thú là sai lầm rồi.”

Tuyền Cơ trong lòng than khổ, nàng thật không hiểu được hoàng đế, người đàn ông này, nàng hoàn toàn không biết hắn muốn như thế nào nữa. Cho dù ngày trước đối phó với Tử Ninh Vương gia biến thái kia, nàng cũng không có loại cảm giác rung mình sợ hãi này, rõ ràng mọi động tác ngữ khí của hoàng đế đều không có chút châm chọc gì, nhưng lại có cảm giác áp bách, khí thế đè chết người.

“Hoàng Thượng thứ tội.” Tuyền Cơ cúi đầu, run giọng nói.

“Lời nàng nói có vẻ bất đồng .” Hoàng đế đột nhiên nhẹ giọng mà cười.

Tuyền Cơ dưới chân mềm nhũn, thiếu chút nữa là quỳ rạp xuống đất.

“Nô tì đã trải qua sinh tử kiếp nạn, tâm tính khó tránh khỏi có chút biến hóa...”

Ách, nàng thật sự muốn nói một lí do hợp lí hợp tình hơn.

“Vậy nàng chứng minh cho trẫm xem.”

Mùi hương thơm ngát ả áp tức thì ở trên đầu nàng.

Tầm mắt phóng khoáng nhìn xung quanh, ngón tay hoàng đế thon dài như ngọc.

Tim, đột nhiên nảy lên một cái, nàng mở to hai mắt, chăm chăm nhìn khuôn mặt tuần tú kia đang ở gần trong gang tấc.

Hoàng đế than nhỏ một tiếng, cúi đầu hôn lên môi của nàng.

Chân Tuyền Cơ mềm nhũn, đầu óc trống rỗng, thân mình không tự chủ ngã xuống.

Hoàng đế lại mạnh mẽ nắm lấy eo nàng, bàn tay kia vững chắc nắm lấy...

Tay hắn thật nóng, nhiệt độ xuyên thấu qua quần lụa mỏng mà truyền đến.

Môi hắn, giống cánh bướm, nhẹ nhàng ở trên môi nàng qua lại.

Nàng không phải là Tuyền Cơ, nàng chính là... Chính là chu thất, tạm thời sống trong thân thể này, không biết sao lại đến được, lại càng không biết khi nào sẽ rời đi.

Đây là nụ hôn đầu tiên của Chu thất, mà trong suy nghĩ trăm ngàn lần đều nghĩ là dành cho Lâm thịnh, vị giáo sư đại học tuổi trẻ anh tuấn, chứ không phải là đế vương ngàn năm trước...

Chu Thất, đẩy ra hắn... Đẩy ra hắn a... Ô, nàng điên rồi, nàng sao có thể cùng hắn hôn say sưa, mà hắn lại như dùng nụ hôn để trừng phạt nàng... Thân thể của hắn thật nóng, giống như có gì bên trong sục sôi, nổi loạn...

58. Chương 58: Sở Niệp Long Tu

Cơ thể nàng run run, cánh tay trên eo nàng lại càng siết chặt.

Hắn chạm tới đầu, da thịt của nàng cảm thấy nóng, rất nóng..

Đột nhiên trong lúc đó nàng nhớ tới một câu nói đáng giận, trải qua quá nhiều nữ nhân, mới có thể có kỹ xảo vậy... Nghĩ như vậy, hơi hơi ngậy người, đầu óc vì thế mà hoa hoa lên, liền nóng nảy tỉnh táo lại.

Nàng đẩy hắn ra!

Lại còn phụ thêm một tiếng cười.

Tiếng cười lớn nhưng cũng đủ làm nàng choáng váng, trời ơi, nàng cười cái gì a... Được rồi, hôm nay có thể phạm được bao nhiêu tội thì nàng cũng phạm đủ hết rồi.

“Cười trầm vui như vậy sao?”

Tuyền Cơ ngẩng lên nhìn hắn —— người nọ môi mím lại, đôi mắt chăm chú nhìn nàng tựa có ý cười.

“Nô tì đói bụng “

Lại càng không hợp lý gì cả nhưng nàng mặc kệ, đã lỡ rồi.

Nàng thừa nhận, người đàn ông này rất có sức hấp dẫn, vấn đề là nàng thật sự không có cách nào hiểu được rõ hắn, mà hắn lại chính là hoàng đế.

Lại nói, hắn sủng ái là Niên phi, mà Chu thất lại đang ở trong thân thể nàng.

Mà nghe nói Niên phi mới tiến cung không lâu, nàng không rõ, vì sao hoàng đế chỉ sủng ái mình nàng? Dung nhan hơn người, hay là bởi vì nàng là con gái cưng của thừa tướng đương triều?

Nhưng nếu sau nàng là Niên tướng – đại thần được hoàng đế nể trọng, thì Thái Hậu là mẫu thân của hoàng đế, cho dù là vì Hoa phi, cháu yêu của Thái Hậu, cũng không nên lấy nàng ra thị uy ...

Hoàng đế ho nhẹ một chút, Tuyền Cơ mới hồi phục tinh thần lại, nàng cứ như vậy chăm chú nhìn hoàng đế mà lại miên man suy nghĩ.

Nàng đỏ bừng mặt, đang muốn chữa ngượng, hoàng đế lại nói: “Xem ra ái phi đói không ít, trước vẫn là truyền lệnh đi.”

Cái chữ trước, không biết là cố ý vẫn là vô tình, âm sắc lại nhấn mạnh hơn các chữ khác, ở đây là hắn chế nhạo hay ám chỉ cái gì?

Ăn cơm xong về sau... Bọn họ... Nàng giật mình suy nghĩ miên man.

Hoàng đế vỗ tay nhẹ một cái, rất nhanh sau đó Hạ Tang đi đến —— hình như hắn là vẫn canh giữ ở cửa hiên .

Nếu hoàng đế ở bên trong “làm việc”, tiểu thái giám này ở bên ngoài không phải nghe được hết sao?

Tựa hồ chỉ chớp mắt, Hạ Tang đã lệnh cung nhân đem thức ăn bày lên.

Tuyền Cơ trầm nghĩ, người này tay chân thật sự rất nhanh nhẹn khoáng đạt, chắc chắn chịu trách nhiệm bảo vệ Hoàng thượng.

Thức ăn bày trên bàn kia, nàng rất nhanh liền thấy hoa mắt choáng váng, buột miệng thốt lên: “Hoàng Thượng, quốc khố của người có phải hay không không có tiền ?”

Khóe miệng Hoàng đế khê cong lên, Hạ Tang đã cười ha hả, đến mức khoa trương, thậm chí xoay người ôm bụng mà cười.

Này trên bàn là canh rau xanh, đậu phụ luộc còn có hai chén cháo mạch nha —— Tuyền Cơ cắn môi, nàng không có hỏi sai a, sai chính là, nam nhân để ý nhất là thể diện, mà tiền cùng quyền là thể hiện mặt mũi, nàng không nên như vậy hỏi một người nam nhân, người có phải hay không không có tiền , mà nam nhân kia lại là hoàng đế.

59. Chương 59: Mối Quan Hệ Ngụy Hiểm.

Hai người còn chưa có bắt đầu ăn, người ở bên ngoài đã cầu kiến, Hạ Tang vội vàng đi ra ngoài, lại vội vàng quay lại, ghé bên tai hoàng đế nói nhỏ vài câu, hoàng đế lập tức ngưng mi, nói: “Ái phi trước dùng đi. “

Nói xong lại cùng Hạ Tang vội vàng rời đi.

Tuyền Cơ thật không rõ hoàng đế có phải hay không bởi vì bị câu “Quốc khố có phải hay không không có tiền” của nàng đã kích, hay là quả thật có việc rồi đi, lại trừng mắt nhìn bàn thức ăn mà không dám động đũa.

Không biết đợi bao lâu, nàng lại càng thấy đói, chạy tới cửa nhìn mấy lần, sau lưng vài cung nữ đều nhìn nàng chăm chăm.

Nàng nghĩ rằng mình tốt xấu cũng là cái phi tử , thử gỡ bỏ tự cao tự đại, vẫy vẫy tay nói: “Các người lui xuống trước, đi tắm rửa rồi đi ngủ đi.”

Bảo người hầu lui xuống, nàng cố đợi thêm một lúc, rốt cục nhịn không được, bèn một mình ăn trước .

Lúc đầu nàng còn háo hức, bàn thức ăn nhìn chung bày biện rất đặc sắc, lại tưởng không phải là đậu phụ với rau xanh, nhưng nói đi nói lại, rau xanh vẫn là rau xanh, mà đậu phụ vẫn là đậu phụ thôi.

Không ngon gì cả... Có suy nghĩ hình như hoàng đế đang muốn chấn chỉnh nàng.

Dù sao, nàng phạm lỗi cũng quá nhiều , đơn giản không chờ hắn nữa , chính mình tự tắm rửa rồi đi ngủ trước.

Nghĩ đến chuyện tắm rửa, mới giật mình nhìn lại.

Không có nước rửa mặt? Sớm biết không nên lệnh cho cung tỳ lui xuống .

Viện này rất lớn, nhóm nội thị sẽ ở khu sân trong, nàng nhớ rõ nơi đó thật là chằng chịt không ít phòng ốc.

Đi ra ngoài rồi lại đi vào, đứng ở trong viện, lại do dự muốn rồi lại không muốn đánh thức kẻ dưới, dù sao thể giới, mọi người đều bình đẳng.

“Nường nường.”

Nàng thấy sững sờ, có cái âm thanh ôn nhu gọi nàng lại.

Là Điệp Phong?

Nàng vừa mừng vừa sợ: “Người còn chưa ngủ?”

“Nô tỳ nghe vừa rồi hầu gái trở về phòng nói, nương nương còn ngồi chờ Hoàng Thượng, nô tỳ sợ nương nương muốn tìm người hầu hạ, nên không dám đi ngủ.”

Mặc cho là vì cái gì mà Điệp Phong đối tốt nàng như vậy, cẩn thận săn sóc, trong lòng Tuyền Cơ vẫn cảm thấy thật ấm áp.

Điệp Phong thực nhanh nhẹn, liền gọi người đem bồn tắm cùng nước ấm tới.

Tuyền Cơ nhìn thấy còn có cánh hoa thả vào, lại nhớ tới ở trong TV chiếu cảnh mỹ nhân tắm, bất giác buồn cười.

Nàng không có thói quen để người khác phải hầu hạ, liền bảo Điệp Phong đến bên phòng ngồi nghỉ, hai người cách nhau tắm bình phong cùng tán gẫu, nàng nhân cơ hội này tìm hiểu nội tình trong cung.

Rất nhanh chóng nắm được tình thế đại cuộc, lại biết được Hoàng đế chẳng qua là rằm trước mới đại hôn, sau cùng lập tam cung phi tử.

Tây Lân quốc hậu cung lấy nhất điện tứ cung vi tôn. Điện Tú Loan của hoàng hậu Úc Di Tú, con gái lớn của đại thần tam triều Úc Cảnh Thanh, Cẩm Phương Cung Hoa phi là cháu ngoại của Thái Hậu, Ngọc Lưu Ly cung Tuệ phi, con gái của đại tướng quân.

Lại có nàng, Niên Tuyền Cơ —— là ái nhi của tả thừa tướng Niên Vĩnh Hoa quyền khuynh hướng đảo. Vị Niên tướng khuynh đảo cả triều, lục bộ, thủ lĩnh quan viên, môn sinh của hắn liền chiếm ba vị trí. Biên quan tướng sĩ hơn mười vạn, từ tam đại thủ thành đại tướng thống lĩnh ba quân, ngoài Ôn Như Khải thân đệ Thái Hậu, và thân phụ Tuệ phi, còn có nghĩa tử của Niên tướng- Niên Tụng Đình.

Hoàng đế là vì điểm ấy mới sủng ái nàng, có đúng không?

60. Chương 60: Ngủ Ngửa Mặt – Ngủ Úp Sấp

Nhưng nói đến quan hệ thiệt hơn, hắn cũng không nên khinh xuất ba nữ tử kia, nếu muốn không dị nghị, tối hôm đại hôn đó, hắn nên sủng hạnh hoàng hậu mới đúng.

Dung nhan đoan trang trong gương đồng trước tắm bình phong, đây cũng là lần đầu tiên nàng nhìn thấy khuôn mặt của Tuyền Cơ, nhan sắc đẹp dễ thanh tú, mặt mũi trong trẻo, chớ nói tới hai phi tử Hoa Tuệ, dù so nét đẹp với hoàng hậu, cũng lộ vẻ thua kém, hoàng đế sẽ thích sao?

Trên thực tế, hắn sau ngày đại hôn liền rời hoàng cung đến Thu Sơn tế tổ.

Cảm tình hoàng đế với Niên Tuyền Cơ, bất quá chỉ là một đêm ngắn ngủi.

Cho đến khi nàng thiếp đi trong tắm bồn ngâm mềm mại thơm mát, ý thức nàng còn rối rắm vấn đề này. Đưa tay ấn lên môi, phía trên dường như vẫn vương vấn hơi thở hắn. Hồi lâu, giấc ngủ mới kéo.

Hô hấp đột nhiên cứng lại.

Thanh âm tuy rất nhỏ —— nhưng quả thật, có người tiến vào!

Nàng hoảng hốt, là ai khuya khoắt còn mò đến phòng của phi tử hoàng đế đây? Trước khi ngủ, Điệp Phong luôn an bài vài tên thái giám cùng cung tỳ ở bên ngoài gác đêm a.

Vậy là ai?

Người nọ đã đi đến mép giường, nàng sợ bị phát hiện còn tỉnh, cũng không dám mở mắt, hai tay nắm chặt lấy bồn.

Tay của kẻ xâm phạm bị ngăn trở bởi tắm bồn, đụng đến lưng nàng, thân nàng giật một cái, lúc này cũng thể làm gì, chỉ có thể nằm lên tắm bồn mạnh mẽ hưởng kẻ kia trù ẻo.

Thất bại !

Người nọ phản ứng nhanh nhạy, dễ dàng đem nàng cùng với mền túm lấy, yết hầu nàng căng thẳng, thất thanh kêu lên.

“Như thế nào còn chưa ngủ?”

Thanh âm thản nhiên của nam nhân.

Tuyền Cơ câu cứu mạng kia tức khắc nuốt vào yết hầu, lấy làm lạ hỏi: “Hoàng Thượng?”

“Là trẫm.”

“Hoàng Thượng tới nơi này làm gì?” Lại bắt đầu vô lễ.

“Thực xin lỗi, thần thiếp . . .”

“Ái phi cho rằng trẫm tới đây làm gì?” Hấn hỏi lại.

Trong bóng tối, nàng nghe thanh âm hấn mờ mịt trầm thấp.

“Nga... A! !”

Bị thả lại trên giường, nàng lập tức tự động lăn vào bên trong, trong lòng bắt đầu sợ hãi, trừ phi muốn chết... Nàng có thể nói không với hấn sao?

Hoàng đế rất nhanh nằm lên.

“Nằm ngửa hay là nằm úp?” Khẩu khí nam nhân hơi lộ ra vẻ mệt mỏi cùng không kiên nhẫn.

“Ngửa...” Nàng vì câu hỏi của hấn mà tò mò.

“Vết thương trên lưng không đau sao?”

Hấn vừa nói, nàng mới phản ứng lại — rất đau! Nàng vừa rồi vẫn còn nằm úp, mền tuy rằng mềm mại, đau đớn trên lưng vẫn có điểm khó chịu.

Thật không tiện gào rú lên, đành âm thầm nhe răng nhếch miệng, cả người đã bị túm đến bên cạnh người nọ.

Nàng giật mình, có thể cảm nhận được trước ngực nàng dính sát vào bộ ngực gầy gò của hấn.

61. Chương 61: Hồng Môn Tiểu Yến

Nàng cho rằng bọn họ sẽ có phát sinh gì đó, không có... Hấn điều gì cũng không làm. Nàng nghĩ nằm sát vào hấn sẽ cứng đờ đến bình minh, không ngờ chính mình vậy mà lại ngủ say, rõ ràng nàng còn muốn hỏi hấn chuyện của tiểu nha hoàn... Một đêm không mộng寐 cho đến khi Điệp Phong vội vàng lay nàng tỉnh lại.

Hoàng đế đã rời đi. Khăn trải giường chỉ lưu lại mùi hương nhẹ trên người hấn.

Nàng còn đang sững sờ, Điệp Phong đã liên thanh nói: “Nương nương, trong cung Thái Hậu vừa phái người truyền lời, Thái Hậu nương nương thiết yến, thỉnh nương nương đi qua. »

Tuyền Cơ bị dọa đến tỉnh táo triệt để, nàng cũng không quên “ân oán” của mình cùng Thái Hậu lúc đó. Nàng thậm chí không biết ngày đó hoàng đế là “phải” như thế nào mang mình trở về.

“Nghe nói nương nương các cung cũng đến.” Điệp Phong một bên giúp nàng trang điểm, một bên tiết lộ tin tức đã nghe được.

Khi Tuyền Cơ dẫn theo Điệp Phong và cung tỳ đến tới cung Hoa Âm của Thái Hậu, thì đụng phải Hoa phi cùng Tuệ phi. Sau khi nghe lời kể của Điệp Phong đêm qua, nàng đã biết hai người này như thế nào.

Tuệ phi cười nói: “Vết thương của Niên muội muội đã đỡ chưa?”

“Tuệ muội muội, lời này của ngươi là không đúng rồi, Hoàng Thượng hôm qua không phải qua đêm nơi Niên muội muội sao? Vết thương này... Sao có thể đỡ nhanh như vậy a?” Hoa phi cười lạnh nói.

Tuyền Cơ đột nhiên nhớ tới hôm qua hoàng đế hỏi nàng thương tổn ra sao, nàng cùng hoàng đế cái gì cũng không làm, trong nháy mắt, dường như hiểu được điều gì.

Bây giờ nghĩ lại, câu trả lời của nàng như vậy... Quả thật là ngốc!

Điều nàng nên làm là hướng hoàng đế —— yếu nhược.

Không biết nam tử kín như bưng kia sẽ nghĩ nàng như thế nào?

Nàng nghe Điệp Phong nói qua, trong bốn cung, hai người này đều là chính phi, mình chỉ là một trắc phi, vẫn là chức thấp hơn, các nàng nói chuyện mặc dù là mang ý châm biếm, nàng cũng nhận, hướng các nàng hành lễ vãn an.

“Không dám nhận.”

Hai vị phi tử Hoa Tuệ cùng nhau nói vài câu, liền đi vào, phía sau rất nhiều cung tỳ thái giám đều tự động nối đuôi nhau mà vào.

Tuyền Cơ bắt đầu có cảm giác như là Hồng Môn Yến.

[Hồng Môn Yến : Diễn tích Hồng Môn Yến nói về việc Hạng Vũ tổ chức tiệc mừng công với ý muốn giết Lưu Bang. Hồng Môn Yến ám chỉ bữa tiệc mở ra để mượn cớ hại người. Z gg thì thấy bên nhà metraidep giải thích zậy a]

Điệp phong nhéo nhéo tay nàng, hạ giọng nói: “Nương nương, Như Ý cô cô đã trở lại, nàng sẽ giúp người.”

Đây là lần thứ hai Tuyền Cơ nghe đến cái tên Như Ý, nữ quan này tại sao lại giúp nàng? Chẳng lẽ Niên gia từng thu xếp giúp nàng ta lợi ích gì? Trở về? Hôm đó khi Niên Tuyền Cơ gặp chuyện không may, Như Ý cũng không ở trong cung? Một nữ quan lại không ở trong cung, sẽ là người như thế nào đây?

Nàng nhíu nhíu mi, nghĩ ngợi trở về nhất định hỏi Điệp Phong kỹ càng một chút.

Vừa mới đi vào, thái giám cạnh cửa liền vái chào hô: cung Phượng Thụ Niên tần nương nương đến.

Trong chớp mắt mọi ánh nhìn đều tụ hội trên người nàng. Tuyền Cơ thật bất hạnh phát hiện, mình thật may mắn trở thành cái bia mắt ọi người.

Hai bên điện đều bày bàn cho khoảng tám vị phi tử, châu ngọc la y, đều là dung nhan kiều diễm vô song, nghĩ lại đều là phi tần của hoàng đế, hai vị phi tử Hoa Tuệ nghiêm nhiên ở hai bên tịch thủ.

Trong sảnh, Thái Hậu ở giữa, bên phải là hoàng đế —— hắn cũng đến đây!

62. Chương 62: Như Ý Cô Cô

Trong sảnh, Thái Hậu ở giữa, bên phải là hoàng đế —— hắn cũng đến đây!

Hoàng hậu Úc Di Tú ngồi bên cạnh hoàng đế.

Thái Hậu nhẹ giọng nói gì đó với hoàng đế.

Quan hệ mẫu tử dường như rất hòa hợp, vì sao Thái Hậu lại muốn giết nàng? Nghĩ đến hoàng đế đang ở đây, Tuyền Cơ trong lòng đang bối rối cùng nôn nóng chậm rãi buông lỏng.

Đứng ở bên cạnh Thái Hậu trừ bỏ thái giám Ngọc Kết Chi ngày đó đã thấy, còn có hai nữ tử tuổi thanh xuân.

Hai nữ tử này ăn vận mặc dù không như các phi tần đẹp đẽ quý giá, nhưng cũng được may tinh tế tỉ mỉ, trong đó một nữ tử hoa nhan như ngọc, da trắng nõn nà, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn kiều diễm như nước, mỹ mạo kia lại mơ hồ hơn hẳn Hoa phi. Một số nữ tử đứng gần Thái Hậu mặc dù không bì kịp vị này, nhưng cũng nguyệt mi như nước, dung nhan thanh nhiên [xinh đẹp trong trẻo].

Tuyền Cơ kiên trì tiến lên thỉnh an Thái Hậu cùng hoàng hậu.

Thái Hậu cười nói: “Niên phi mau mau đứng lên, Ngọc Kết Chi, còn không nhanh đến dẫn chỗ cho chủ tử người.”

“Nô tài tuân chỉ.” Ngọc Kết Chi thấp giọng, dẫn Tuyền Cơ đến chỗ trống phía dưới Tuệ phi ngồi xuống.

Đổi mặt cũng đổi quá nhanh đi, Tuyền Cơ lặng lẽ liếc mắt nhìn Thái Hậu một cái.

Lúc này, hoàng đế lại cùng Thái Hậu thấp giọng nói câu gì, hần vốn khí vũ hiên ngang, thản nhiên, lại là cử ngũ chí tôn, ánh mắt của mọi nữ nhân đều dán vào trên người hần.

Thái Hậu lại cười mắng, “Hoàng Thượng, người không tự mình nói, lại ép buộc ai gia mở miệng. Thôi được, nha đầu Như Ý, còn không mau dâng Hoàng Thượng trà thơm ngậm trong ẩm?”

Nguyệt mi nữ tử kia không nhanh không chậm đi ra, vén áo thi lễ, cười nói: “Nô tỳ tuân mệnh.”

Như Ý, thiếu nữ này chính là Như Ý cô cô? ! Trong lòng Tuyền Cơ chấn động.

“Hoàng Thượng, không bằng ai gia đem nha đầu kia ban cho người đi, đỡ cho người ba ngày hai phía hướng đến nơi này.” Thái Hậu không hài lòng cười nói.

Sắc mặt Hoa phi lập tức có phần thay đổi.

Hoàng đế cười nói: “Ý tốt mẫu hậu, trầm tất nhiên là ngàn tình vạn nguyện, nhưng chỉ sợ thập đệ tìm đến trầm liệu mạng.”

Hần cũng không nhìn Như Ý, ánh mắt lại hơi đảo qua một nữ tử khác đứng cạnh Thái Hậu.

Không hiểu, trong lòng Tuyền Cơ cũng khẽ run lên.

Tựa hồ không ai lưu ý đến cái nhìn thoáng lơ đãng của hoàng đế, chúng phi tần đều nở nụ cười.

“Ai đang nói xấu bốn vương?” Một thanh âm trầm tức từ cửa truyền đến, hai nam tử hoa phục đi đến.

Trong đó có một người là Tử Trữ Vương gia, Tuyền Cơ đối với hần chán ghét cực kỳ, liền hơi nghiêng đầu đánh giá thanh niên bên cạnh hần, hần dường như so với Tử Trữ Vương gia kia trẻ hơn, tuấn mi lãng mục, khóe miệng tựa tiểu phi tiểu —— hần tự xưng bốn vương, phỏng đoán cũng là huynh đệ hoàng đế, Tuyền Cơ cảm thán hoàng gia này từ trong ra ngoài đều đẹp.

“Đang nói người cùng Như Ý, thập đệ.” Hoàng hậu cười dài ra tiếng.

Khóe miệng thanh niên kia khẽ nhếch, “Hoàng hậu nương nương chỉ là cười ta.”

Hần vừa nói, một ánh mắt lợi hại đảo quanh trên người Như Ý.

63. Chương 63: Sắc Mặt Mọi Người

“Nô tỳ xin cáo lui.” Như Ý sắc mặt hơi hơi ửng hồng, rất động lòng người.

Nàng hướng hai vị Vương gia cúi đầu chào, xong liền đi về phía trước, Tử Ninh vương nhíu mày, lạnh lùng nhắc chân, Như Ý nhỏ giọng kêu lên, mắt thấy sắp ngã xuống đất, một bóng trắng chợt lóe, đến khi mọi người nhìn lại, thì thấy có người đã ôm giai nhân vào lòng.

“Cám ơn Lăng Thụy Vương gia.” Như Ý nhẹ giọng nói.

Nam nhân trước mắt chỉ nhìn nàng thật sâu, khóe miệng khẽ lưu chuyển cười yếu ớt.

Như Ý cắn môi, khẽ nhắc lại, “Cám ơn Vương gia.”

Bàn tay to lớn ôm ngang eo nàng không hề có ý định buông ra.

Nhất thời, mọi người cười thành tiếng, Thái hậu cười trách mắng: “Tử Cẩm, còn không mau buông nha hoàn của ai gia ra.”

“Thập đệ, trăm thấy, người cùng Như Ý cùng đi đi, trăm khỏi phải chờ trà lâu, này thu thủy mong muốn mặc.” Hoàng đế nhẹ giọng ho một tiếng.

Lăng Thụy vương lúc này mới thả Như ý, cất cao giọng nói: “Thần đệ tuân chỉ.”

Như Ý là nữ quan có cung quan cao trong cung, thực tế nàng còn có thân phận khác là muội muội cùng cha khác mẹ với Hoa phi, cháu gái Thái hậu, chính là mẫu thân nàng là tiểu thiếp, nên nàng sinh ra ở nhà không được sủng ái, Thái hậu trái lại thật sự yêu thích nàng, từ nhỏ liền đem nàng theo bên người dạy bảo.

Nàng tâm phúc bên người Thái hậu, nhìn thấy nhiều điều trước mắt, trở mã theo tuổi tác càng lớn càng rụt rè nề nếp, lúc này nhìn thấy Lăng Thụy vương Long Tử Cẩm theo sát phía sau cũng không khỏi khẽ cắn môi anh đào, tức giận, nhất thời giậm chân liền vội vã bước ra ngoài.

Long tử Cẩm ánh mắt chợt sáng lên, vung vạt áo bước theo ra ngoài.

Đến khi hai người kia một trước một sau đi xa, nhất thời cả sảnh đường lại cười vang.

Tuyền cơ trong lòng cũng nhẹ nhàng nở nụ cười, nhưng măn nguyện mà cười chỉ e là không biết có bao nhiêu phần thật giả?

Lúc này, một tuyệt mỹ nữ nhân đứng bên cạnh Thái hậu lạnh nhạt cười, nói: “Thứ cho Cát Tường cả gan nói một câu, trừ bỏ Như Ý muội muội có tay nghề tốt, Cát Tường chẳng lẽ không thể thay nàng ấy chuẩn bị cho Hoàng thượng một chén trà nho nhỏ sao?”

“Cát Tường, nhìn người đang nói người nào vậy, người tự tay nấu trà, cho dù là... Hoàng Thượng cũng...” Tuệ phi tiếp lời nói.

Đang nói lại nhìn thấy sắc mặt Hoàng Thượng hơi hơi u ám thì lập tức im bặt.

Toàn bộ Tử Thính thoáng chốc lặng lẽ im lặng.

Tuyền cơ không nhịn được ý định liếc nhìn Cát Tường một chút, lại bị một đạo ánh mắt phóng tới giữ lại, nàng lập tức hung hăng trừng mắt nhìn trở về.

Vị Tử Trữ Vương Long Lập Dục lại nói: “Niên tần nương nương, bản thân hần là không có việc gì?”

Hần tà ác đưa mắt, con ngươi tối tăm nhìn quanh, ánh mắt sắc bén.

Tuyền cơ tức giận đến mức trong đầu âm thầm hỏi thăm tổ tông mấy đời nhà hần, nàng đẹp đẽ ngồi ở một bên bình tĩnh nhìn hần, tên tiểu tử biến thái này lại định nói cái gì a? Hại nàng trở thành tiêu điểm nhìn ngó.

“Tạ Vương gia quan tâm.” Nàng nhẹ nhàng cười – Lãnh đạm vân phong

Bên kia, Thái hậu lại thản nhiên nói: “Niên phi, chuyện hạ độc đã điều tra rõ ràng, tất cả đều là tiểu tỳ bên người người gây nên, ngày đó ai gia hiểu lầm người, hy vọng người chớ để trong lòng.”

Tuyền cơ kinh hãi...

64. Chương 64: Người Cút Cho Trăm

“Nha hoàn của nô tỳ đâu?” nàng run giọng hỏi.

Thái hậu nói chuyện với nàng, nhưng ánh mắt nàng gắt gao chỉ nhìn chằm chằm hoàng đế.

“Hôm đó đã phục hình.” Hoàng đế thản nhiên nói.

Ánh mắt hần hiện lên tia không kiên nhẫn, ngữ khí tựa như có thể giết chết cả một con kiến.

Ở giữa một vị phi tử xen mồm nói: “Nếu như không phải Như Ý cầu tình, Hoàng Thượng, Thái hậu nương nương từ bi, gian tỳ này nên bị tru di cửu tộc mới phải.”

Như Ý cùng Long Tử Cẩm đang mang trà đi vào đến cửa, vị phi tử kia vốn có ý lấy lòng Như Ý, cũng thuận đường dâng bốc Hoàng Thượng Thái hậu nhân đức, nào ngờ Thái hậu lại lạnh lùng xuy một tiếng.

Cát tường thần nhiên nói: “ Trương quý nhân, nha hoàn kia nghe nói là bé gái mồ côi, từ nhỏ được bán vào Niên phủ làm thị tỳ bên người Niên tần nương nương, từ cửu tộc này cũng không thể nói lung tung.”

Lời Cát Tường vừa nói ra, Trương quý nhân sắc mặt nhất thời trắng bệch, cửu tộc này không chỉ có đem toàn bộ Niên phủ gom vào còn có Niên Tuyền Cơ, thậm chí là Hoàng Thượng...

Mọi người đang nói gì, Tuyền Cơ cũng không nghe được, nàng giống như không còn tri giác, trong đầu chỉ nghĩ đến những lời Hoàng đế vừa nói.

Hôm đó đã phục hình.

Ý niệm một lần nữa hiện lên trong đầu nàng, giống như ngày đó bị thiết bả đánh lên trên người, chính là cái cảm giác làm cho người ta đau đớn, tuyệt vọng đến hít thở không thông này.

Nàng biết mình không nên lên tiếng, nhưng vẫn nhịn không được cất lời hỏi.

“Hoàng thượng, nô tỳ muốn hỏi một câu, ngày đó, lúc người tới, nàng đã chết sao?”

Cánh mũi pháp phòng đau, nàng cắn nhanh môi dưới cố gắng không để cảm giác nghẹn ngào, mắt mắt của bản thân thể hiện ra. Nơi này là hoàng cung, một tiếng cười, một giọt nước mắt cũng không thể tùy tiện biểu lộ đâu.

Hoàng đế tiếp nhận chén trà trên tay Như Ý, nhấp một ngụm, lạnh lùng nói: “ Khi đó , nàng cũng chưa chết hẳn, là trầm tiếp tục phạt trượng tể. Người còn muốn biết cái gì?”

“ Một nam nhân to lớn cũng không chịu nổi, thế nhưng nha đầu kia lại quật cường, còn trúng hai trăm đại bản mới ngừng thở,” Tuệ phi phía trước khẽ cười.

Tuyền Cơ chỉ cảm thấy tay chân lạnh lẽo, cảm giác mát mát thẳng vào lòng.

Hắn nhẹ nhàng như bướm mang theo cảm giác mát lạnh, hắn đem nàng ôm trên giường ngủ, hắn chính miệng hạ lệnh đem đứa bé kia giết chết.

Kỳ thật, bất quá bọn họ chỉ mới gặp nhau vài lần?

Dù sao hắn cũng đã cứu nàng, nàng nào có thể cầu mong điều gì khác...Có chăng cũng chỉ là một đứa bé mà thôi...

Không biết nàng lấy đâu ra dũng khí, nàng đứng dậy, nói với Hoàng đế Thái hậu thân thể nàng không khỏe, xin phép cáo lui trước.

Đem nước mắt cùng đau lòng đều nuốt vào lòng.

Thái hậu chợt nói, thần sắc có vẻ thực khó xử, nói: “ Vậy phải làm sao mới tốt, bữa tiệc nhỏ này là ai gia vì người mà tổ chức, hy vọng có thể an ủi...”

Hoàng đế lạnh lùng cười: “ Mẫu hậu, người việc gì phải tốn nhiều nước bọt như vậy, nữ nhân này khóc suốt suốt, làm cho người ta cảm thấy phiền chán! Trầm thưởng người cho người nếu không cần, vậy người liền tự trở về. Cút cho trầm!”

65. Chương 65: Hoàng Đế Tức Giận

Hoàng đế nổi giận. Đám người Điệp Phong nào dám theo Tuyền Cơ cùng rời đi.

Tuyền Cơ cúi đầu ở giữa các phi tần đi qua.

Nàng là con gái Niên thừa tướng, phía trước danh vị lại cao, Chúng phi bởi vì thái độ của Thái hậu với nàng rất khinh mạn, hoàng thượng đem nàng cứu về, nàng mặc dù bị quỳ giữa ngàn người trên Kim loan điện, Nhưng đêm đó Hoàng thượng lại qua đến tẩm cung của nàng qua đêm, rõ ràng có ý trấn an. Bỏ qua hai vị Hoa Tuệ phi, các phi tần khác đối với nàng thực sự kính sợ.

Hiện tại hoàng thượng rõ ràng đang tức giận, mà vị phi tử kia thấy thế, hướng thái giám bên cạnh kín đáo đưa mắt, thái giám kia ngầm hiểu, lặng lẽ đưa chân ra ngoài.

Ba một tiếng, Tuyền Cơ ngã xuống đất.

Nhất thời mọi người cười vang, Long Phi Ly hơi hơi nheo hai mắt.

“Muội muội, đi đường cẩn thận một chút, cũng là, không có hạ nhân ở bên cạnh đỡ” Hoa phi nhất thời mở miệng, ngữ khí như lơ đãng.

Toàn cơ căng cứng, cổ nén khuất nhục đứng lên, lại thiếu chút nữa té ngã, mắt cá chân cực đau, như là đứt gân cốt.

Một đôi tay tiến đến trước mặt nàng.

“Nương nương, không có việc gì, tựa vào trên người nô tỳ, nô tỳ đỡ người đứng lên.”

Âm thanh trong trẻo nhẹ nhàng, tay như muốn đỡ nàng, trắng trẻo như bạch ngọc. Nàng kinh ngạc nhìn lại, ánh mắt cô gái diễm tĩnh, thân thiết nhìn nàng.

Như Ý! Nàng rõ ràng là người của Thái hậu, đã từng giúp đỡ nàng, hiện tại lại càng không để ý thái độ của Thái hậu đưa tay ra giúp nàng, vì sao?

Trong lòng nàng ảm áp, “Đa tạ”

“Ai cho người đỡ nàng?”

Âm thanh lạnh lẽo theo sau lưng truyền đến, không giận đã uy.

Như ý hơi hơi nhíu mi.

Toàn cơ rút tay về nhẹ nhàng cười, ý bảo nàng buông tay.

Như ý tựa hồ do dự một chút, cuối cùng cũng không buông ra.

Hoàng đế cười lạnh nói: “Trẫm mặc kệ người có phải là cung nhân Hoa âm cung hay không, nơi này chỉ có nên thưởng hay phạt nô tài.”

“Hoàng huynh!” Long Tử Cẩm cả kinh, bước lên phía trước, nhìn đến Hoàng thượng tuần mâu tức giận, bước chân ngừng lại.

Khắp thính tử đều là im lặng. Cho dù muốn nói vài câu vui vẻ các phi tử cũng không dám mở miệng.

Khiêm Thụy Hoàng hậu nhớ, từ nhỏ số lần hoàng đế tức giận cũng không nhiều.

Rõ ràng nàng cùng hần cũng chỉ là người xa lạ, lại giống như có cùng cái đình thăng đình tiến tâm*. Toàn cơ căng cứng, dứt khoát đẩy Như ý ra, lão đảo chạy ra ngoài.

Giống như người ngốc đi lạc trong hoàng cung, hần thật thông minh, không có Diệp Phong các nàng, nàng ngay cả đường về tẩm cung của mình cũng không nhận thức được.

Khắp nơi có cấm vệ trông coi, ngẫu nhiên có thái giám cung nữ đi qua, xuyên qua trước mắt nhiều loại hoa, hồng tường lục ngõa trung.

Nàng cười khổ, chẳng lẽ hỏi bọn họ đường trở về sao? Không! Nàng tuyệt không làm điều ấy.

Không biết đi bao lâu rồi, nàng đi đến ven hồ trước mặt, một bóng nam nhân áo trắng khoanh tay đứng đó.

Do dự một chút, nàng rốt cục tiến lên...Có lẽ hần có thể...

Cũng không biết là, vì vài bước này, bắt đầu một hồi điên đảo...

66. Chương 66: Kỳ Viên Thần Bí

“Xin hỏi...”

Chàng trai xoay người lại, khoe miệng nhếch lên, “Ồ, là nương nương?”

Tuyền Cơ ngẩn ra, bất giác lui bước lại.

Lăng Thụy Vương gia, Long Tử Cẩm.

“Tham kiến nương nương.” Long Tử Cẩm hành lễ.

“Không phải Vương gia đang ở cung Hoa Âm sao?”

“Nương nương tản bộ nơi này chắc cũng lâu rồi phải không? Yến hội đã tan.” Long Tử Cẩm cười lớn nói.

Tuyền Cơ cắn môi, lời nói của hắn rõ ràng mang ý châm chọc, nhưng trong mắt lại không thấy tia chế nhạo nào.

Thủ đoạn của Tử Ninh Vương gia nàng đã lĩnh giáo rồi. Tâm tư của người trong hoàng thất còn khó dò hơn mò kim đáy biển. Nàng hơi cảnh giác nhìn hắn.

“Tử Cẩm chỉ muốn nói, dọc theo hồ này đi theo bên trái, xuyên qua kỳ viên phía trước, chính là cung Phượng Thấu.”

Tuyền Cơ khẽ giật mình, vì sao hắn lại muốn nói cho nàng?

Để người khác chỉ dẫn như vậy khiến nàng không khỏi thấy ngượng ngập.

Mang theo tâm sự tràn đầy bi thương, nàng thầm nghĩ mau rời đi.

“Đa tạ Vương gia.” Không hề nói thêm câu nào, nàng liền nhìn con đường phía trước mà đi. Cũng vì vậy mà nàng bỏ lỡ không nhìn thấy hình ảnh phía sau lưng, Long Tử Cẩm dựa vào gốc liễu, đang nhìn nàng bằng ánh mắt khinh thường và quỷ dị.

“Tham kiến Vương gia.”

Một bàn tay hướng về phía tán cây khẽ vẫy, ba người đang núp trong rừng cây đi ra.

Long Tử Cẩm cười khê, “Hoàng huynh, hành động của huynh cũng nhanh thật đấy. Không phải mẫu hậu giữ huynh lại có chuyện muốn nói sao?”

Nét mặt mặc dù mang ý cười nhẹ nhưng ánh mắt đã có phần nghiêm lại.

Hạ Tang đứng tránh ra phía trước, hoàng đế chậm rãi đi ra, Từ Hi liền theo ở phía sau.

“Niệm tình riêng, Người muốn trẫm hạ chỉ cho phép Tam ca từ đất phong triệu hồi về đế đô.” Hoàng đế thần nhiên nói, phượng mâu ánh lên tia sáng, lại nhìn không ra suy nghĩ bên trong, đen sâu thăm thẳm.

“Mẫu hậu muốn trẫm niệm tình riêng, hạ chỉ cho phép Tam ca từ phong địa* về đế đô.” Hoàng đế thần nhiên nói, trong mắt ánh lên tia sáng, lại nhìn không nổi suy nghĩ bên trong, chỉ thấy ánh mắt đen sâu thăm thẳm.

* Phong địa là vùng đất của các vương tôn, quan lại có công lớn được vua ban cho.

“Niệm tình riêng? Tình riêng này của mẫu hậu chắc không chỉ là tình mẫu tử chứ?” Long Tử Cẩm nhún mày cười lạnh, “Trong vạn dặm non sông của mười hai nước Vân Thương, Tây Lĩnh đất rộng của nhiều, dự trữ quốc khố có nước nào có thể sánh bằng?”

“Vậy nên, ai cũng muốn chiếm đoạt.” Hoàng đế nhàn nhã nói.

Long Tử Cẩm cười nhẹ, “Đáng tiếc, muốn cướp miếng thịt màu mỡ này từ tay Long Phi Ly thì còn phải xem thủ đoạn của chúng đến đâu.”

Hoàng đế không nói gì, đứng chấp tay sau lưng, ánh mắt nhìn xa xôi nhìn về phía hồ. Long Tử Cẩm liếc nhìn hoàng đế một cái, cũng hướng phía trước nhìn theo.

Hạ Tang cười nói: “Thật là lạ, mới này nô tài gặp Vương gia, Vương gia cũng là đang nhìn theo hướng kỳ viên, không hiểu bên trong có bảo bối gì đây?”

Long Tử Cẩm cười mắng, “Người cũng thật tinh ý, thật ra trong Kỳ Viên có bảo bối hay không, người chẳng lẽ lại không biết sao?”

Hạ Tang hơi hơi thay đổi sắc mặt. Kỳ viên...

“Thứ cho Hạ Tang vô lễ, Vương gia, vừa rồi ngài rốt nói chuyện cùng ai vậy? Nô tài vừa thấy người đó đi về phía kỳ viên.” Hạ Tang cẩn thận nói từng từ, đầu không được vẻ tò mò.

67. Chương 67: Đường Mòn Quanh Co

“Niên Tuyền Cơ. ” Long Tử Cẩm lạnh lùng nói.

Hạ Tang dậm chân một cái, vội la lên: “Chuyện này là không hay rồi!”

Long Tử Cẩm nhíu mày, “Người nọ không phải đang ở bên trong sao?”

“Thanh Phong bị mấy thứ kia làm bị thương, Hoàng Thượng đã cho hắn trở về nghỉ ngơi.” Từ Hi vốn luôn bình tĩnh, lúc này sắc mặt cũng trầm xuống.

Long Tử Cẩm chấn động, “Ta chỉ thăm nghĩ dọa nàng một chút, hoàng huynh...”

Mấy người nhìn nhau liếc mắt một cái, đều mang vẻ mặt: Không thấy Hoàng thượng đâu cả!

Mấy ngày nay tuy rằng xảy ra nhiều chuyện, không có thời gian đi tham quan xung quanh, nhưng Tuyền Cơ vẫn cảm thấy hoàng cung này quả thật như trong sách văn thường miêu tả, tinh xảo hoa mỹ đến không thật.

Nhưng khi đi đến khu vực âm u này, nàng thấy nơi này giống như bị tách biệt ra khỏi hoàng cung, hoang vắng thê lương như ở một thế giới khác.

Suốt dọc đường đi tới giờ không hề thấy có bóng dáng của một thị vệ hay cung tỳ nào.

Những người này dường như là đều biến mất không giấu vết.

Trên cánh cửa đá nhỏ, một dòng chữ sơn màu đen ghi: Kỳ viên.

Chữ này giống như đã trải qua thời gian mấy trăm năm, cũ kĩ, mòn vẹt nhìn không rõ.

Sau cổng vòm là một khoảng cây cối hoa cỏ rậm rạp, không hở ra một khe hở nào, ánh mặt trời dường như cũng không cách nào xuyên qua được, nhìn vào chỉ thấy một màu sâu thẳm thẳm.

Đi xuyên qua nơi này là tới cung Phượng Thụ sao?

Tuyền Cơ lau giọt nước mưa trên khóe mắt, không do dự nữa, liền bước vào trong.

Những hoa và cây này thuộc giống gì? Có thực là thực vật của thế giới này sao?

Nàng rất nghi hoặc, loại lá của cây này rất dày, ở chính giữa lá là một hình bầu dục màu hồng nhạt, xung quanh là một vòng nhỏ màu đậm, mặt lá có một tầng lông tơ, có phần giống cây ăn thịt.

Những bông hoa kia rất nhỏ, so với những ngôi sao trên trời dường như càng nhỏ hơn, nhưng lại mang một sắc xanh kiêu diễm, như đang thúc giục bước tới.

Trên mặt đất tràn đầy những loại hoa nhỏ này. Chỉ cần gió mạnh một chút, những cánh hoa sẽ nhẹ nhàng đảo quanh trên mặt đất, cuộn cuộn thành từng đám hoa mang theo mùi hương dịu dịu, khiến nàng không khỏi cảm thấy huyền ảo, lại thấy bản thân như đột nhiên vô tình xâm phạm vào chốn đào nguyên.

Càng đi càng kinh ngạc, vườn này rốt cuộc rộng lớn bao nhiêu? Nơi nơi đều là loại hoa này loại cây này, chỉ có một con đường mòn uốn lượn phía trước.

Quanh co âm u, con đường này rốt cuộc dẫn đến nơi nào?

Đột nhiên, một loạt âm thanh ghê rợn truyền đến, nàng vội bịt tai lại, thân mình run lên.

Âm thanh này. . . . giống như tiếng ... Sói

Là sói? !

Trước đây đi vườn bách thú nàng đã từng nghe thấy thứ tiếng này, chắc chắn sẽ không nhớ nhầm.

Nàng kinh hãi, lập tức xoay người, vừa xoay người lại, nàng cơ hồ sợ tới mức té xỉu, con đường nhỏ vốn ở nơi này đã biến đi đâu mất?

Làm gì có đường? Con đường vừa mới đi qua tựa như nháy mắt bị cái gì đó đáng sợ đoạt mất, chỉ còn lại một khoảng không ngập đầy cây hoa, thâm thúy lam, yêu mỹ lam...

Có ai tới cứu nàng không?

68. Chương 68: Cô Dâu Của Sói (1)

Có ai tới cứu nàng không?

Không! Sẽ không ai đến cứu nàng.

Nếu đã là đi sai hướng thì dừng lại không bằng đi tiếp. Việc nàng có thể làm hiện giờ chỉ có thể là tiến về phía trước, bởi đã không có đường lui.

Bước đi thật nhanh, lại đi qua được một đoạn đường.

Phía trước đột nhiên bị một cây đại thụ che lại. Cành lá sum xuê, thân cây đại thụ kia rất to, có lẽ phải hơn mười người mới ôm hết được.

Nàng càng lúc càng run sợ, có ánh sáng u ám ở nơi nào trong rừng sâu chiếu đến, nàng run rẩy hướng về phía đó nhìn lại...

Mấy vật đang tới là gì vậy?

Hình dáng bên ngoài của chúng nó rất giống loài chó, lỗ tai đứng thẳng, miệng rất sắc nhọn, bộ lông mịn màng, nhưng loại này tuyệt đối không phải chó, thậm chí cũng không phải... Sói! Bởi vì, trên lưng sói không có cánh!

Trên người những con này, đều có màu lông cánh giống nhau.

Nàng nín thở, thẳng thốt nhìn tình cảnh trước mắt, ... một bên là mấy con “sói” (nàng tạm gọi chúng như vậy) thân hình khổng lồ, đôi mắt hẹp dài ánh lên tia bén nhọn phản chiếu sau con ngươi màu lục, giống như hổ rình mồi, nhìn chằm chằm đối phương.

Ở gần phía trước nàng là một con thú nhỏ, đúng hơn là một con thú nhỏ đứng bên một cái xác chết.

Trên mặt đất là một xác “sói”, bụng nó bị xé toạc, máu chảy ra lênh láng, loang thành một vùng máu đỏ tươi đến đáng sợ. Con thú nhỏ cứ đứng xoay quanh bên cái xác, rên rỉ gặm gừ đây về đau đớn.

Thân hình nó thậm chí không bằng một phần năm mấy con thú lớn kia, nó thực sợ hãi, thân thể đang phát run, lại quật cường không chịu tránh ra, nhe răng trừng mắt nhìn đồng loại của nó... cũng là kẻ thù.

Con thú đã chết kia là cha hay mẹ nó sao? Không. Con thú nhỏ này màu lông trắng như tuyết, rõ ràng khác hẳn con thú đã chết kia.

Tuyệt Cơ nghĩ có lẽ nàng điên thật rồi. Đáng lẽ hiện tại nàng phải suy nghĩ tìm cách thoát khỏi nơi bí hiểm này, chứ không phải run mình đổ mồ hôi lo sợ cho con “sói” nhỏ này.

Rốt cục, có một con kiêu kiêu không được hơi thở hung hãn, hung ác hướng về phía con “Sói” nhỏ kia vỗ đến.

Nàng vội kêu một tiếng, trước khi ý thức được bản thân làm gì, đã chạy tới ôm “Sói” nhỏ ôm vào trong lòng, lão đạo không ngừng lui lại phía sau.

Có trời biết, khi nàng đến vườn bách thú tham quan, thừa dịp nhân viên trông coi không chú ý, còn cùng Tân Truy Truy và Cổ Ngọc Hoàn lấy mấy hòn đá nhỏ ném vào trên chốc mấy con sói lớn.

Trên thực tế, lúc mới bắt đầu, mấy con thú kia cũng không chú ý đến nàng, nhưng hiện tại tất cả đều mang vẻ mặt hung ác, căm tức nhìn nàng. Đột nhiên vang lên tiếng nổ lớn, nàng hoảng hốt, bóng một con “sói” xám đang mạnh mẽ chồm phía trên đầu nàng.

Với tốc độ như vậy, nàng muốn tránh cũng không tránh nổi, ôm chặt con “sói” nhỏ trong lòng, nàng tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Không có đau đớn, chỉ có một mùi thơm ngát mát lạnh bao vây lấy nàng.

Ôm lấy vòng eo nàng, làm điểm tựa ấm áp cho nàng. Nàng mở to mắt, tầm mắt sợ hãi dừng ở ngón tay thon dài đẹp đẽ đặt bên hông nàng.

Hơi thở lạnh liệt phả qua đỉnh đầu của nàng, mang theo chút tức giận.

“Niên Tuyền Cơ, nàng quả là một người chuyên gây rắc rối!”

69. Chương 69: Cô Dâu Của Sói (2)

hoàng đế. Nàng ôm con thú nhỏ vào lòng, cánh tay vững trãi của hắn lại ôm nàng cùng con thú nhỏ. Tuyền Cơ khẽ ngẩng đầu lên, liền thấy ánh mắt hắn chăm chú nhìn về đàn thú phía trước. Con sói khi nãy tấn công nàng, đứng găm gờ giận dữ ở ngoài đàn khoảng vài bước, không dám tiến lên, chân trước của nó ánh lên tia sáng của ngân châm găm vào. Nàng lấp bắp kinh hãi ... nguyên lai hắn cũng biết võ công. Không hiểu vì sao, giống như thời điểm nàng bị trượng hình đánh đến suýt chết trước đây, hắn xuất hiện, lại khiến nàng an tâm một cách khó hiểu. Tự nhiên cũng nhớ tới khi hắn ở cung Hoa Âm vô tình hạ lệnh đánh chết tiểu nha hoàn, nàng liền âm thầm, “Vì sao người còn muốn cứu thiếp làm gì?” Hoàng đế lại chỉ lạnh lùng nói: “Ném thứ ở trên tay nàng xuống.” “Người nói sao cơ?” Nàng run giọng hỏi. “Nếu nàng muốn chết thì cứ ôm lấy nó.” Hoàng đế nhíu mày cười lạnh: “Nàng cũng gặp may đấy, bọn chúng chỉ cần nó, nếu là ngày thường, nàng đã sớm chết rồi.” Lòng bàn tay nàng có chút ngứa ngứa, con sói nhỏ giương đôi mắt nhỏ ngậy ngậy nhìn nàng, thỉnh thoảng lại dùng đầu lưỡi liếm liếm lòng bàn tay nàng. “Bọn chúng muốn giết nó!” “Nếu ngay cả bản thân mình cũng không có khả năng tự vệ thì bị giết chết cũng là xứng đáng.” Hôm nay hắn mặc một bộ cẩm bào màu bạc, màu trắng hơn tuyết, lời nói cũng lạnh như tuyết. Nàng cắn răng muốn buông tay, nhưng con sói nhỏ lại đột nhiên giơ móng vuốt quào với quần áo nàng, dường như cũng không biết gì, chỉ muốn tỏ vẻ thân thiết với nàng. Như thế này thì nàng làm sao có thể vứt bỏ nó? Về mặt lạnh lùng, hoàng đế buông nàng ra, thản nhiên nói: “Tùy nàng.” Nàng đứng chôn chân ở đó, nước mắt đã ẩm ướt vòng quanh, nhìn bóng dáng hắn cao lớn, khuôn mặt khô ngô cứ vậy tuyệt tình bước đi không chút do dự. Ánh mắt chăm chú nhìn ngân châm cắm ở chân con sói xám, nàng biết, người đàn ông này có khả năng cứu nàng cùng con sói nhỏ! “Nó còn quá nhỏ, không có khả năng tự bảo vệ, chẳng lẽ trước đây người không như thế? Không có lúc nào cần người khác bảo vệ sao?” Nàng khàn giọng hét lên. Dáng người dừng lại, giọng nói bằng giá, “Thật có lỗi khiến nàng thất vọng, trẫm chưa từng.” Lần đầu tiên nàng nghe thấy trong giọng hắn có sự khinh miệt cùng căm hận như vậy. Cả người nàng run lên, lại mơ hồ có một cảm giác, đây mới chính là cảm xúc thực của người đàn ông này. Một cảm giác hỗn loạn trong lòng trào dâng, nàng không hiểu được ... nàng đây chính là ... quan tâm? Mới thấy qua bao nhiêu chuyện, mới trải qua bao nhiêu sự tình. Nói quan tâm điều gì đây... Có vài điều trong nàng đã thay đổi, cảm giác đó ngày càng lớn, như muốn tràn đầy ra ngoài, khiến nàng thốt lên: “Nếu khi đó người cần người bảo vệ, thiếp cũng sẽ ...” Thân mình hắn khẽ khựng lại. “Nàng nói cái gì?” Hắn phất tay áo cười lạnh, xoay người lại, ánh mắt âm u nhìn thẳng vào nàng. Tuyền Cơ cười khổ, đúng vậy, rốt cuộc nàng đang nói cái gì chứ? Hoàng đế lại đột nhiên thay đổi sắc mặt. Nàng chỉ thấy mắt hoa lên, rồi có tiếng hú chói tai, chưa kịp phản ứng đã bị cái gì quấn lấy eo kéo về phía hắn. Mà trên quần áo trắng tuyết của hắn, một dòng máu đỏ tươi bùng lên thật chói mắt

70. Chương 70: Cô Dâu Của Sói (3)

Nàng kinh ngạc, đang muốn kiểm tra thương thế của hắn, chợt thấy thắt lưng được buông lỏng, nàng cúi đầu nhìn lại, mới biết được vừa rồi thứ cuốn lấy mình kéo vào trong lòng hắn là một thanh nhuyễn kiếm. Hắn đổi tay, đem nàng ôm lại bằng tay trái, tay phải cầm kiếm chĩa thẳng phía trước, cho dù trên vai

phải là một vết thương sâu hoắm, nhưng lại mang một khí thế cuộn cuộn như nước lũ. Nàng không khỏi hướng mắt nhìn hắn, vẻ mặt trầm tĩnh như mặt hồ, nhưng ánh mắt lại lấp lánh một tia sáng. Vẻ mặt này khiến nàng chợt nhớ đến một từ, chính là kiều ngạo. Có lẽ cũng chính vì bộ dạng này của hắn mà khiến ọi nỗi sợ hãi của nàng đều tiêu tan. Nàng liếc mắt nhìn con sói nhỏ, nó dường như cũng thấu hiểu suy nghĩ của nàng, vươn lên bả vai nàng kêu “grừ” một tiếng, nàng khẽ mỉm cười, tự tay ra sức xé một vạt áo của mình xuống, rồi cẩn thận giúp hắn băng bó vết thương. Hắn cúi đầu nhìn nàng. Con sói bị thương kia cũng thật xảo quyệt, thừa cơ hội này dẫn đầu những con sói khác tiến lên, Tuyền Cơ bỗng nghe thấy một tiếng “phịch”, thềm mắng chính mình ngu ngốc, khiến hắn phân tâm, lại nghe được những tiếng kêu thê lương, bầy sói kia bị thương là tả lui về sau. Cùng lúc đó có tiếng vật gì rơi trên mặt đất. Tuyền Cơ giật mình, nghi hoặc ngoái nhìn thì ra là chuỗi nhuyễn kiếm. Tay áo hoàng đế khẽ động, bàn tay nhẹ phất vào khoảng không rồi khẽ buông xuống. Trên lưng mỗi con sói, loé lên ánh sáng lạnh lẽo của chuỷ thủ. Tim nàng đập hỗn loạn, lúc này chợt hiểu ra ý đồ của hắn. Ngăn chãm, kiếm trong tay, cả cái liếc mắt nhìn nàng kia, tất cả đều là kế dụ địch, phi đao giấu trong tay mới là vật hắn dùng để giết chúng. Rõ ràng hắn có khả năng lấy đi tính mạng của chúng, vì sao ... Đột nhiên có tiếng bước chân vội vã, Tuyền Cơ ngoái nhìn lại, lối mòn hoa rừng liền rẽ mở, hiện ra bóng dáng của một vài người, Long Tử Cẩm, Từ Hi, Hạ Tang, còn có một chàng trai áo lục. Sắc mặt chàng trai trầm xuống, thân hình chớp động đã lướt qua mọi người đi tới trước mắt hai người. “Sư huynh, huynh bị thương?” Giọng nói vội vã có phần giận giữ. Hoàng đế chỉ đáp lại: “Không có gì đáng ngại.” Chàng trai nghe thấy giọng điệu bình thản của hắn, mới thả lỏng tâm tình. Liếc nhìn Tuyền Cơ, vẻ mặt lại đột nhiên biến sắc, thất thanh nói: “Sao thứ này có thể ở đây?” Tuyền Cơ ngạc nhiên, người này gọi hoàng đế là sư huynh, còn có, anh ta vừa nói ‘thứ này’ là để chỉ con sói nhỏ sao? “Thanh Phong, trầm muốn mang nó theo.” Ánh mắt hoàng đế không đổi, thản nhiên nói. Mấy người cùng liếc mắt chăm chú nhìn, Long Tử Cẩm nhíu mày, “Hoàng huynh, cái này ...” Con sói nhỏ này rốt cuộc là gì vậy? Tuyền Cơ ngày càng nghi hoặc, chàng trai tên Thanh Phong kia lại nói, “Sư huynh, để đệ giết chết đám súc sinh này.” “Nếu chúng lại động thủ, lúc ấy giết cũng không muộn.” “Hoàng thượng nói có lý, việc gấp hiện tại là mau rời khỏi nơi này, vết thương của Hoàng thượng cũng không nhỏ.” Từ Hi trầm giọng nói: “Thanh Phong, hắn ngại thắc mắc vì sao Hoàng thượng bỏ qua cho chúng phải không, vì nếu chúng ta vừa động chém giết thì con sói cầm đầu sẽ dẫn bầy đàn đuổi theo tấn công. Như thế sẽ rất phiền toái.” Đầu óc ong ong, Tuyền Cơ còn đang mơ hồ chưa hiểu chuyện, hoàng đế đã buông nàng ra, xoay người rời đi. Mấy người kia cũng theo sát đi cùng. Người đàn ông này... cả đám người này nữa thật là... tốt xấu gì nàng cũng là người của hoàng đế, lại thật sự chẳng ai nhìn đến, hẳn là bởi vì trong lòng người kia, nàng không hề có vị trí gì đặc biệt đi... Tuyền Cơ cười khổ, ôm con sói nhỏ nhanh chóng chạy theo. Con sói nhỏ ghé vào vai nàng lưu luyến nhìn lại xác con sói kia, mấy con sói đứng tại chỗ gầm gừ kêu gào, nhưng lại bị sợ hoàng đế đã thương, không đuổi theo. Tuyền Cơ mới bước được vài bước, dưới chân liền truyền đến một trận đau đớn tận tâm can, lặng lẽ kéo cao ống quần để nhìn, liền thấy mắt cá chân đã sưng to như củ cải, máu tụ thành tím đen lại. Mấy bóng người phía trước đã nhanh chóng khuất vào rừng cây, nàng nhịn đau cố bước tiếp, rốt cuộc không chịu nổi, té ngã trên mặt đất.

71. Chương 71: Cô Dâu Của Sói (4)

Con sói nhỏ nhảy xuống, chạy loạn bên, lo lắng nhìn nàng. Lòng nàng nhói đau, mỉm cười nói, “Em mau chạy trốn đi. Sau này đừng làm chuyện đại dốt như vậy nữa, người chết không thể sống lại, giữ lại mạng sống của mình quan trọng hơn, bằng không, người chết rồi cũng không yên lòng, hiểu không?” Con sói nhỏ cúi đầu, rên rỉ vài tiếng, đột nhiên cắn quần áo nàng, dường như muốn kéo nàng đi về phía trước. Còn đang nghẹn ngào đau xót, lại nghe truyền đến giọng nói trào phúng, “Ra là nàng cũng hiểu được?” Nàng ngạc nhiên, phía trước là một người đang lạnh lùng đứng nhìn nàng, vẻ mặt như họa, tay áo nhẹ lướt, không phải hoàng đế thì là ai? Chưa đến một lát, Long Tử Cẩm cùng đám người cũng đã quay trở lại. Nhìn ánh mắt mọi người, Tuyền Cơ thấy xấu hổ, muốn đứng lên, nhưng chân bị đau lại không làm sao cử động được, mặt liền đỏ bừng. Thấy vậy Hạ Tang liền tiến đến, nhẹ giọng nói: “Nương nương, để nô tài đỡ người.” Nàng cảm ơn, đang muốn vươn tay bám lấy tay Hạ Tang đưa ra, hoàng đế lại nói: “Trèo lên.” Giơ tay, không chỉ mình nàng kinh ngạc, tất cả mọi người cũng đều giật mình nhìn về phía hoàng đế đang hơi

cúi người. Hắn muốn công nàng trên lưng? Tuyền Cơ đang không biết làm sao, Long Tử Cẩm đã lên tiếng, “Họa là do thần đệ gây nên, hoàng huynh lại đang bị thương, không bằng để thần đệ ...” “Đa tạ Vương gia, tâm ý này Tuyền Cơ xin nhận.” Lời này nói ra cơ hồ đã bóp chết mối quan hệ giữa nàng với Vương gia, Tuyền Cơ bước lỏ cò nhanh trèo lên lưng hoàng đế. Động tác này của nàng trông thật bất nhã, khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn vị hoàng phi này. Long Tử Cẩm hơi hừ lạnh một tiếng, hoàng đế nói, “Thập đệ, nếu đệ đã biết lỗi của mình rồi thì hãy đến chỗ Lâm tư chính* nhận phạt đi.” *chức quan này trc đây chú thích là gì rùi đó, cơ mà J quên rùi, hehe Mặc dù không cam lòng nhưng Long Tử Cẩm cũng không dám nhiều lời, khom người đáp, “ Dạ” “Đều là huynh đệ trong nhà, không nên vì một người ngoài là thiếp mà gây mất hòa khí.” Tuyền Cơ ở bên tai hoàng đế nhỏ giọng nói. Nàng vốn nghĩ mình đã nói rất nhỏ, nhưng mọi người ở đây ai cũng biết võ công, mọi giác quan đều nhạy bén hơn người thường rất nhiều. Long Tử Cẩm khinh thường liếc nhìn nàng một cái. Hoàng đế cũng không đáp lời, Tuyền Cơ cười khổ, nàng thật ngớ ngẩn mà ... Đột nhiên dưới mặt đất truyền đến tiếng rên gừ gừ nho nhỏ, chính là con sói nhỏ kia, nó kêu ai oán, dường như muốn lại gần bên người Tuyền Cơ nhưng lại e sợ hoàng đế. Hạ Tang cười nói: “Nào, chúng ta mau đến hầu hạ vị gia này nào.” Nói xong liền muốn tiến lại ôm con sói nhỏ nhưng nó lại nhanh như chớp chạy trốn ra đằng xa, quay đầu cảnh giác xem xét nhìn mọi người. “Ồ, thật giỏi nha.” Long Tử Cẩm cười giễu. “Nó rút cuộc là giống gì vậy?” Tuyền Cơ thắc mắc hỏi. Hạ Tang nhẹ giọng nói: “Cũng khó trách nương nương không biết, đây là sói, ngày nay thường hiếm gặp, nghe nói vào thời thượng cổ chúng được coi là thần thú.” Một, hai, ba, ... Tuyền Cơ rút cuộc không nhịn nổi, cười rập trên lưng hoàng đế. Nàng có thể cảm nhận được thân thể người này hơi giật mình, dường như đang cân nhắc xem liệu có nên đem nàng ném xuống. Tất cả mọi người đồng loạt nhìn về phía nàng. Thanh Phong cười lạnh, “Quả là hiếm thấy vô cùng.” Lần này thì nàng không khống chế được nữa, cười đến rớt nước mắt. “Nàng cười cái gì?” Hoàng đế vốn vẫn trầm mặc rút cuộc cũng lạnh lùng mở miệng. “Loài thú này có cánh ...” Tuyền Cơ nhỏ giọng thì thầm. “Nàng từng gặp qua sói không có cánh rồi sao?” Hoàng đế hỏi lại. Ta còn dùng cả đá thạch anh cơ* (từ thạch tử này ý chỉ đá thạch anh, một loại đá quý hiếm, ý TC muốn nói là nàng còn dùng cả đá quý hiếm rồi mà chưa từng thấy có) nhưng cũng chưa từng gặp qua sói có cánh. Đương nhiên lời này nàng không dám nói ra, chỉ nói: “Hoàng thượng, vẫn là người ném thiếp trở lại thì hơn.” Nghe thấy lời này khiến mọi người đều kinh ngạc dừng bước. “Niên Tuyền Cơ?” Hoàng đế trầm giọng.

72. Chương 72: Cả Đời Chỉ Một ...

Người đàn ông này đang tức giận, thật đáng sợ! Tuyền Cơ không dám cười nữa, thậm chí mình bị thần kinh mất rồi. Đây là Văn Thương quốc, cũng không phải thế giới hiện đại của nàng. “Trước đây phu tử trong nhà thiếp cũng từng nói qua về loài động vật này, chỉ là giữa lời nói của phu tử với tận mắt nhìn thấy hôm nay có chút bất đồng, nên thiếp mới...” “Ồ, phu tử của nương nương có nhắc đến sao?” Thanh Phong cười lạnh. Tiếng bước chân đều đều, bọn họ dường như không buồn để ý mà cũng như đang chờ nghe nàng nói một đáp án nực cười nào đó. Tuyền Cơ cố gắng nghĩ xem rút cuộc sói ở thế giới này có chỗ nào khác, càng khẩn trương lại càng không nghĩ ra. Nhưng lại nhớ tới những buổi chiều cuối tuần, nàng cùng Tân Truy Truy và Cổ Ngọc Hoàn thường đến quán cà phê tán gẫu giết thời gian. Trong khi Tân Truy Truy cầm cùi viết nhật ký khảo cổ thì Cổ Ngọc Hoàn sẽ lải nhải giới thiệu với các nàng có tiểu thuyết nào hay, trong đó có nhắc tới bộ ‘Cô dâu của sói’... Không biết giờ này bọn họ đang làm gì? Những ngày ấy có phải sẽ không còn nữa không, nỗi bi thương phiền muộn dần dâng lên trong lòng, nàng nhớ giọng điệu bông đùa của Cổ Ngọc Hoàn, phong thái xuất thần khi viết trên giấy họa của Tân Truy Truy, ... Nhớ tới ‘Cô dâu của sói’, nhớ tới Khương Nhung đam mê nghiên cứu về loài sói, thấp giọng nói: “Phu tử nói, loài động vật này, cả đời chỉ có duy nhất một bạn đồng hành.” Nàng không hiểu sao bọn họ đột nhiên cười vang, càng không hiểu nổi bọn họ cười gì. Tiếng cười mang đầy vẻ châm chọc, ngay cả Từ Hi vốn trầm tĩnh là thế cũng liếc mắt nhìn nàng một cái. “Liệu Tả thừa tướng có nhầm không?” Long Tử Cẩm cười nhạt, “Sói cả đời chỉ có một bạn đồng hành?” Thanh Phong liếc mắt nhìn nàng một cái, trào phúng nói: “Niên tằm nương nương, bọn chúng nhờ phối ngẫu với càng nhiều con cái thì càng tranh đoạt được nhiều lãnh địa, cảnh tượng tàn khốc đầm máu vừa nãy nương nương cũng chính mình chứng kiến rồi mà?” Hắn nói xong, đáy mắt xẹt qua tia đùa cợt, phát tay áo liền rời đi. Tuyền Cơ cười khổ, đây quả thật không phải thế giới hiện đại kia, cần

môi, cúi đầu, nhẹ nhàng đến tề lên lưng hoàng đế. Có chút hoảng hốt, dường như hoàng đế nghiêng mặt nhìn nàng một cái, lại dường như chỉ là ảo giác của nàng. Hạ Tang hình như có chút không đành lòng, giải thích: “Nương nương, người vừa mới tiến cung không biết, lâm viên này là cấm địa trong cung, lấy thuật kỳ môn độn giáp mà bố trận, trong vườn có một đường cái đi thông bên ngoài Điểm Thương sơn, là chỗ ẩn nấp của Lang Vương, thống lĩnh ban sinh thú này. Lang Vương này so với những con sói bình thường khác lại càng có linh tính* cùng uy lực, ngôi vị Lang Vương này, cũng phải trải qua vô số sinh tử mà đạt được.”

*linh tính: có cảm tính con người (mng chắc cũng hiểu, J k nói rõ đc, mng tự nghĩ nha :D) “Lông sói màu vàng tro là đặc tính tự nhiên từ xưa tới nay. Chính là ở Vân Thương có một truyền thuyết như thế này” Hạ Tang nhìn thoáng qua con sói nhỏ ở trước, càng e ngại nói: “Con sói trắng nhỏ này, là trời sinh làm vương. Lang Vương ghen ghét, muốn trừ bỏ hậu hoạn sớm. Theo quy định của tổ pháp từ trước tới nay, con người và sói sống hoà bình với nhau, không xâm phạm lẫn nhau, Thanh Phong ngẫu nhiên sẽ đến tuần tra cũng như vậy, bây giờ chúng ta bắt nó cùng đi ra... Chỉ sợ Lang Vương kia không chịu từ bỏ ý đồ.” ***** Bóng tịch dương dần buông. Tuyền Cơ nheo mắt nhìn con sói nhỏ đang chạy quanh trên mặt đất, nó giống như rất đặc ý. Lúc đi ra kỳ viên, Hoàng thượng liền lệnh mọi người rời đi, Hạ Tang lặng lẽ chỉ đường giúp nàng. Diệp Phong cùng các cung tỳ khác đã sớm trở về, Diệp Phong nhìn thấy nàng về, mới bớt lo lắng. Chính là bọn thái giám cung tỳ chưa bao giờ nhìn thấy sói, đều thấy e sợ con sói nhỏ này, cũng không dám tới gần, chỉ đứng nhìn từ xa xa. Nàng liền tự mình xắn tay áo lên mà giúp nó tắm rửa, lại cùng nó ở trong sân chơi đùa. Kỳ thật, lòng nàng không yên... trong lòng thế nhưng tràn đầy là hình dáng người kia. “Niên Tuyền Cơ, người rốt cuộc khi nào thì mới có thể hiểu được tâm tư của Người?” Có người ở nàng đứng trước mặt, nhẹ giọng hỏi. Tuyền cơ lấp bắp kinh hãi, ngẩng đầu nhìn hướng người mới tới, thất thanh nói: “Là người?”

73. Chương 73: Tâm Tư Đế Vương.

Tuyền cơ nghĩ nghĩ, lại mời người kia tới phòng trong nghênh tiếp, cũng không gọi người tiến vào hầu hạ, bao gồm cả Diệp Phong. Người tới nhẹ nhàng tháo xuống áo choàng, hé lộ khuôn mặt kiều diễm. Cát Tường. “Cát Tường cô cô, cô cô muốn uống gì không?” Nói xong, nàng lại thăm mắng chính mình, bây giờ còn là ở thế giới hiện đại sao —— vị khách, cô muốn uống nước có ga, rượu hay nước lọc? Vị cô cô này cũng có việc mới tới Tam Bảo điện đi. Cát Tường khoát tay, cười nói: “Tạ ơn nương nương, không cần đâu ạ, nô tỳ tới chính là muốn đem Hà Phương đi, Niên tần nương nương, nô tỳ vừa rồi nhất thời mồm miệng không đúng gọi tục danh của nương nương, nương nương không trách tội thiết nghĩ là tốt lắm rồi.” “Không có việc gì” Tuyền Cơ lắc đầu, ngăn ra, lại nói, “Cô cô muốn tới mang Hà Phương đi?” Cát Tường gật đầu mỉm cười. “Vì sao?” Tuyền Cơ cảm thấy thật kỳ quái, trầm ngâm một chút, nhẹ giọng nói: “Vừa rồi cô cô ở bên ngoài nói... Thứ cho Tuyền Cơ ngu muội, vừa rồi ta không hiểu lắm.” Cát Tường khẽ cười, đôi mắt xinh đẹp nhìn phía ngoài cửa sổ, giọng nói êm ái: “Nương nương muốn hỏi nô tỳ tất cả là hai vấn đề, thứ nhất là vì sao nô tỳ muốn đem nha đầu Hà Phương kia đi, thứ hai là nô tỳ mới vừa rồi bên ngoài quả là đã nói năng có chút mạo phạm.” “Với vấn đề thứ nhất mà nương nương hỏi, Cát Tường chỉ muốn nói rằng, nếu nương nương đã hiểu, Hà Phương không cần thiết giữ lại ở chỗ này, nếu nương nương không hiểu, nàng ta càng không nên lưu lại.” Khóe miệng Tuyền Cơ giật giật, nhin không được muốn nói, nhưng lời nói của nàng ta thực cao siêu, mặc dù nàng không hiểu hết nhưng cũng rõ được đôi chút, rằng Cát Tường muốn đem Hà Phương đi, hơn thế, Hà Phương đi rồi là tốt nhất, đây là ý gì? Cát Tường than nhỏ, “Có lẽ để nô tỳ nói nương nương hiểu vấn đề thứ hai trước đi.” “Ừm.” Không biết vì sao, Tuyền Cơ căng thẳng trong lòng. Đột nhiên liền nhớ lại hoàng đế ở cung Hoa Âm đối với Cát Tường dường như không chỉ là thoáng nhìn. “Từ xưa đến nay, trong cung, lớn nhỏ có rất nhiều chuyện đều là điều tra không ra ngọn nguồn, tựa như vị nương nương nào đột nhiên xảy thai, hoặc là vị nương nương nào bị hạ độc” nàng nói đến điều này, dừng một chút. Tuyền Cơ rung mình, đột nhiên có phần hiểu được Cát Tường cô cô này đang muốn nói cái gì. Không phải vị nương nương nào khác, nàng rõ ràng là chỉ chuyện Thái Hậu bị hạ độc. Hô hấp không khỏi hơi hơi dồn dập, thậm chí ngừng lại rồi hỏi hã. Cát Tường thần nhiên nhìn nàng một cái, nói: “Thái Hậu nương nương thân thể bất an, không thể coi thường, nô tỳ cùng Như ý liền phụng ý chỉ, hộ giá Hoàng Thượng đến Thu Sơn bái tế tổ tiên, chuyện hạ độc này, cũng là khi hồi cung

nghe người trong cung nói lại, nghe nói lúc ấy tự tay nương nương và nha hoàn của người dâng tiểu ấm lò cho Thái Hậu, Ngọc công công là người luyện công phu, miệng mũi mẫn cảm nhạy bén vô cùng, mà ấm lò kia bên trong cũng quả thật bị tra ra là có bỏ độc, một khi hít vào, độc khí liền phát tán.” Tay chân lạnh như băng, đến giờ phút này, cuối cùng Tuyền Cơ cũng biết ngày đó đã xảy ra chuyện gì. “Trong cung có chuyện xảy ra dù vô cùng nhỏ, nhưng cũng có cách để bói móc ra, huống chi việc này lại liên quan tới Thái hậu nương nương.” Cát Tường nháy mắt, nói: “Nương nương, người thấy có phải không?” Tuyền Cơ cười khổ, nói không chừng thì việc hạ độc là chính Thái Hậu nói ra, muốn giết người, lấy một cái cớ là đủ. Cát Tường hạ thấp giọng tiếp, “Việc này tra ra, sẽ chẳng ai được yên ổn, nếu ...” Nàng ngừng lại, khoe miệng cong cong. Tuyền Cơ cũng hiểu được ý tứ của nàng, nếu quả thật là Thái Hậu hạ độc chính mình, hoàng đế nên làm như thế nào? Nhưng trái lại, nếu như Cát Tường nói, người hạ độc chẳng phải chính là... Nàng nhất thời mồ hôi lạnh chảy ròng ròng! “Nương nương thật thông minh.” Cát Tường nhẹ giọng nói: “Ngày đó, nếu là nhiều ánh mắt cùng chứng kiến, là nương nương cùng nha hoàn của người đích thân quẹt bếp lò, sự việc sao có thể đơn giản mà ngừng tại đây?” “Nếu đã có mưu định thì không thể chỉ do một người làm, nhưng thường chủ nhân phạm tội, kẻ hạ nhân sao tránh khỏi liên can, nương hiểu điều này chứ?” Tuyền Cơ cười khổ, nếu Cát Tường đã nói đến như vậy mà nàng còn không hiểu, thì nàng thật sự liền nên lấy khối đậu hủ mà đập đầu vào cho xong. Nếu chủ mưu là chính mình, tiểu nha hoàn kia cũng phải chết, hoặc là, chính là... “Tình cảm chủ tớ thân thiết tất nhiên làm lòng người cảm động, nhưng nếu vì một nô tỳ phạm tội mà đứng ra cầu xin, thì Thái hậu nương nương cùng nương nương các cung khác sẽ thấy thế nào?” Ánh mắt Cát Tường trở nên lạnh lùng, nhưng vẫn như trước khẽ cười nói, “Việc này nếu giao cho Thái hậu xử lý...” Tuyền Cơ đột nhiên sững lại, nhớ tới lúc đó ở trong rừng, nàng muốn con sói nhỏ bỏ chạy thật xa, khi đó có nói, “người chết không thể sống lại, giữ lại mạng sống của mình quan trọng hơn...” mà người nọ lại đối với nàng lạnh lùng trào phúng, “ra nàng cũng hiểu được?” Giọng nói của Cát Tường đột nhiên vang lên, làm đứt dòng suy tưởng của nàng. “Nô tỳ thấy, người không phải mang từ nhà mình đến tất nhiên có tốt có xấu, mà cho dù có là người do mình mang tới, nhìn bên ngoài là tốt, nhưng đối với người tốt phần lớn là do có mục đích. Tốt xấu đủ loại, ai có thể nói rõ ra được, quan trọng là nếu việc trong nhà mà không tự giải quyết được, thì khi giao thiệp với nương nương ở các cung khác, e là sẽ chịu thiệt nhiều.” “Nương nương, lời Cát Tường nói có phần mạo phạm, kính mong nương nương không trách nô tỳ tội quấy rầy người. Nô tỳ cũng chỉ là muốn tốt cho nương nương, nô tỳ xin cáo lui.” ***** Tựa đầu vào thành thùng tắm, nhìn những cánh hoa lượn lờ trong nước, Tuyền Cơ miên man suy nghĩ tới xuất thân. Nguyên lai nhìn bên ngoài có vẻ như tùy ý, mà bên trong lại ẩn bao điều huyền diệu. Ngay như Điệp Phong và Hà Phương, hai đại cung nữ tính tình hoàn toàn khác nhau, nhưng cũng được đưa đến với dụng ý. Việc trong nhà không tự giải quyết ... Tuyền Cơ cười tự giễu, nàng quả là một chủ tử vô dụng, hoàng cung là nơi nào chứ, nếu ngay cả nô tài dưới trướng mình cũng quản không xong, không thể giúp đỡ ỉn thì nàng dù có mười cái mạng cũng không đủ chết. Nhớ rõ trước khi Cát Tường rời đi, nàng sốt ruột nắm tay nàng ta, hỏi vì sao người nọ lại phải tổn tâm tư như vậy. Cát Tường liếc mắt nhìn nàng một cái, ánh mắt dị thường phức tạp. Đương nhiên nàng ấy không hiểu được nàng nhất thiết phải biết được đáp án. Chỉ là, Cát Tường và Như Ý không phải đều là người của Thái hậu sao? Vì sao họ đều muốn giúp nàng? Ánh mắt người nọ trong trẻo, nhu hòa như mặt nước lặng gió nhưng vẻ mặt lại lạnh lùng đột nhiên xuất hiện trong suy nghĩ của nàng, từ khi bắt đầu, nàng đều đối với hắn... Nàng cười khổ. Đột nhiên có tiếng của Điệp Phong ở bên ngoài bình phong truyền tới, “Nương nương, nô tỳ mang quần áo mới vào cho người thay được chưa ạ?” Nàng thuận miệng trả lời, Điệp Phong khẽ mỉm cười đi đến, mang quần áo treo cẩn thận lên một cái giá, rồi đứng bên nói: “Làn da của nương nương thật đẹp, chẳng trách Hoàng thượng sủng ái người như vậy.” Đột nhiên ánh mắt nàng dừng lại trên người Tuyền Cơ, giống như phát hiện ra điều gì đáng sợ, lập tức quỳ phịch xuống, sợ hãi lên tiếng, “Xin nương nương tha tội, nô tỳ cái gì cũng không nhìn thấy ...”

74. Chương 74: Bí Mật Đáng Sợ

Tuyền Cơ kinh ngạc, theo ánh mắt, vô tình nhìn đến gương đồng bên cạnh bình phong đang phản chiếu lại cơ thể nàng, tại sao có thể như vậy?! Nàng cảm thấy kinh hãi, gắt gao che miệng lại. Phía dưới xương quai xanh của nàng phía có một hình mặt trăng lưỡi liềm màu đỏ tươi Đó không phải trọng điểm... Trọng

điểm là trên cánh tay phải của nàng, gần chỗ nách, kia không phải là nốt ruồi son thì là cái gì vậy? Cho dù chính nàng không chắc chắn, nhưng sắc mặt Diệp Phong sợ hãi như vậy, sớm đã chỉ ra vấn đề. Thủ cung sa. Thủ cung sa trong truyền thuyết. Niên tuyền Cơ vẫn còn trong trắng. Mọi người đều nói, Niên phi được hoàng đế sủng ái, một đêm kia, rốt cuộc... Tại sao? Nếu trước đây nàng còn suy đoán vì sao hoàng đế lại đối xử với Niên Tuyền Cơ như vậy, nhưng hiện tại thì nàng gần như có thể khẳng định, người đàn ông đáng sợ này thật ra cũng chẳng yêu thương gì nàng. Mà trước đây nàng luôn nghĩ hẳn là người duy nhất trong chốn cung đình này nàng có thể dựa vào, nhưng hiện tại lại phát hiện ra chẳng phải như vậy. Không đúng, nếu như thế, hẳn trước đây Tuyền Cơ cũng biết chứ ... Nàng chợt nghĩ tới một chuyện, run giọng hỏi: “Diệp Phong, ta hỏi em... “ Sắc mặt Diệp Phong tái nhợt, liều mạng dập đầu, “Xin nương nương tha cho Diệp Phong, bất luận chuyện gì xảy ra, Diệp Phong tuyệt đối không nói cho người khác biết.” Tuyền Cơ thở dài, “Vậy em cho ta một lý do đi, nếu ta tha cho em, ta sẽ thế nào đây? Diệp Phong sợ tới mức nghẹn ngào khóc nức, “Nương nương, xin người đừng giết em, nương nương ...” Tuyền Cơ bất giác bật cười, nhẹ giọng nói: “Ta tuyệt đối sẽ không giết em! Được rồi, đứng lên đi.” Diệp Phong lại như trước, trân trối nhìn nàng, nàng gượng cười, cũng không có ai khác trong phòng, ào một tiếng, từ trong nước đứng lên, đỡ Diệp Phong đứng dậy. “Có cần ta phải thế không?” Nàng có chút bất đắc dĩ, đành phải cùng cung nữ đã bị dọa cho hồn bay phách lạc này thương lượng. Diệp Phong lau nước mắt, liên tục lắc đầu. “Được rồi, em trước tiên nói cho ta biết, ở trong cung, một khi Hoàng Thượng cùng tần phi viên phòng, sẽ có người kiểm tra cái kia... Lạc hồng phải không?” Mặt Tuyền Cơ nóng lên, hỏi có chút ngập ngừng. Diệp Phong nhanh chóng gật gù đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn có đôi chút nghi ngờ, cẩn thận từng từ dò hỏi: “Nương nương, bình minh sẽ có Nghi trượng phòng cô cô đến thu tấm lụa trắng, người so với nô tỳ chắc hiểu rõ hơn mà, ngày đó người...” Nàng đột nhiên ý thức được chính mình hỏi chuyện không nên hỏi, lời đã nói ra, không thể rút lại. Trong cung này, biết những chuyện không nên biết, chính là cách để chết nhanh nhất. Tuyền Cơ ngẩn ra, thăm mắng chính mình lại đi hỏi cái vấn đề ngu xuẩn này. Nàng nhắm mắt lại nắm nhẹ tay Diệp Phong nói: “Diệp Phong, ta không muốn giết em, hiện tại sẽ không, về sau cũng tuyệt đối không, nhưng vậy cũng có nghĩa ta đem tính mạng chính mình đặt vào tay em, ta có thể tin tưởng em được không?” Diệp Phong kinh ngạc nhìn nàng, thật lâu sau, run giọng nói: “Nương nương, từ nay về sau, mạng Diệp Phong chính là của người, Diệp Phong tuyệt đối không phản bội nương nương.” Tuyền Cơ gật gù đầu, lại thấp giọng dặn dò nói: “Việc này tuyệt đối không thể để cho người thứ ba biết, cho dù là Như ý cô cô, đã hiểu chưa?” Nàng nói xong, lại cười đau khổ, không nghĩ rằng có một ngày nàng cũng sẽ học được sự cẩn trọng đáng sợ này. “Diệp Phong hiểu.” Diệp Phong liền tiếp gật đầu. Tuyền Cơ nhẹ giọng nói: “Em ra ngoài trước đi, ta muốn nghỉ ngơi một lát.” Diệp Phong liền vâng lời, vội vàng lui đi ra ngoài. Ánh đèn chớp chớp, bóng của cung nữ khẽ động trên bức màn bình phong. Tuyền Cơ nghĩ nghĩ, cách tắm bình phong nhẹ nhàng nói: “Diệp Phong, cho dù em phản bội ta, ta cũng sẽ không giết em.” Thân ảnh cô gái dường như chấn động. Xoay người hướng nàng yên lặng vén áo thi lễ, liền lui xuống, không một tiếng động. Lời này của nàng không phải là để Diệp Phong yên tâm đi phản bội nàng sao? Nàng thật đúng là con ngốc mà. Ngẫm lại, bất giác bật cười, lại cảm thấy có phần chua xót. Có lẽ nàng cũng là thử lòng Diệp Phong thôi. Đột nhiên nàng lấp bắp kinh hãi, từ khi nào chính mình cũng bắt đầu cẩn thận đi nghiền ngẫm lòng người như vậy. Đó thật sự là chuyện đáng sợ nhất, không phải sao. Xem qua rất nhiều sách, hậu cung... dường như đến cuối, đều khiến lòng người thay đổi. Không phải ta giết người, cũng là người giết ta. Không, Chu Thập, không cần thay đổi. Vĩnh viễn vĩnh viễn cũng không cần giết người. Trong một buổi tối, nàng lại học xong rất nhiều thứ. Nhưng nguyên lai, có khi có vài thứ học xong, cũng là một chuyện khổ sở. Giống như chuyện lớn lên của những đứa trẻ. Khát vọng chung của bọn chúng là nhanh nhanh lớn lên, nhưng đến lúc thật sự lớn lên, lại không muốn nữa, bởi vì lại phải đối mặt với rất nhiều chuyện. Nhưng đến thời điểm phải đối mặt, lại chính là lúc đã trưởng thành. Được rồi, đừng ngẫm nghĩ nữa, tắm rửa rồi ngủ đi thôi. ***** Nằm úp sấp nằm trên giường, lại không muốn ngủ. Trong đầu trần trọc nhớ tới hình ảnh hân công nàng hôm nay. Trên người hân tỏa hương nhàn nhạt, thân hình gầy gò, đôi tay thon dài đặt ở mông nàng. Mặt nóng tai đỏ, nàng vội úp mặt vào gối thêu, lẽ nào nàng lại là sắc nữ sao? Đột nhiên nghĩ liệu hôm nay, hoàng đế có giống những lần trước, cứ vậy tiến tới tìm nàng? Sao có thể? Hôm nay hình như nàng vừa mới chọc hân tức giận. Vả lại hân đến cũng không phải chuyện tốt, nàng sẽ không biết nên đối mặt với hân như thế nào. Ai dám ngủ cùng với một người đàn ông như vậy chứ? Trên lưng chợt thấy bị đè nặng, nàng hoảng sợ, lại nghe thấy có tiếng kêu gừ gừ ai oán nho nhỏ, mới bình tĩnh. Ra là con sói nhỏ. Lúc nàng tắm đã dặn Diệp Phong nhốt nó bên ngoài, sau đó cũng lại quên mất nó... Nếu vậy, nó làm sao có thể vào được đây? Sói con đột nhiên ngo ngoe kêu một tiếng, sau đó lại là ba một tiếng, giống như bị rơi xuống đất. Sao lại rơi xuống chứ? Nàng nhắm mắt

nhú mảy, tay hướng dưới giường sờ soạng, muốn đem sói nhỏ bế lên, nhưng lại đụng phải vật gì mềm mà cũng thô cứng lại ầm ập. Nàng sửng sốt, đây rốt cuộc là thứ gì vậy, lại tiếp tục sờ soạng, bất thành linh, bàn tay bị một bàn tay ấm khác túm lấy. “Nàng sờ đủ chưa?” một giọng nói đàn ông lạnh lùng vang lên.

75. Chương 75: Không Có Tư Cách

Một lúc lâu nàng không nói gì. Người đó buông nàng ra, đột nhiên nở nụ cười, “Sao không nói gì?” “Thần thiếp không nói gì là vì... thần thiếp đang cân nhắc xem những lời này nên nói như thế nào.” “Ồ, nói ta nghe thử.” “Àch, Hoàng thượng muốn nghe chuyện gì?” Nàng cố gắng làm cho tiếng nuốt nước bọt thật nhỏ, bởi nàng nghe thấy tiếng động hần cởi ngoại bào. Mắt bắt đầu nóng, tim bắt đầu đập, vô nghĩa, tim không đập có mà đã chết sao, tim đập thật nhanh... “Còn có nhiều chuyện sao? Vậy thì đều nói trẫm nghe hết đi.” Dường như hần thậm chí còn có hứng thú. Người này thật là, thay đổi sắc mặt còn nhanh hơn lật sách. “Đầu tiên, thần thiếp cung nghênh Hoàng Thượng.” “Ừm.” Hoàng đế thật vừa lòng. “Thứ hai” nàng lại nuốt nuốt nước bọt, “Hoàng thượng có thói quen nửa đêm tiến vào phòng người khác? Đây là... Sở thích?” Không chút tiếng động. Sắc mặt nàng dần tối lại, mồ hôi đổ lạnh. Một hồi lâu sau, hần thần nhiên nói: “Còn nữa đâu?” “Chuyện cuối cùng là nói thật, thiếp bị dọa choáng váng. Cho nên những lời vừa rồi, người xem như không có đi.” Nàng nói thật nhanh, phủ chăn kín người. Cảm giác được giường nặng thêm, nàng đem chăn buông ra, lăn vào bên trong. Hoàng đế thần nhiên nói: “Nữ nhi Niên phủ đều giống như nàng sao?” Hần đang nghi ngờ gì sao, nàng hơi kinh hãi, không dám lên tiếng. Nói nhiều sai nhiều, không nói không sai. Hơi thở dễ chịu của hần lớn vồn nơi chóp mũi nàng, cảm giác thật dễ chịu. Đột nhiên nghe hần hỏi: “Nằm sắp hay giữa?” Hần đang hỏi nàng sao? Giống câu hỏi đêm đó... Người này rốt cuộc nghĩ gì chứ? Nàng nghĩ nghĩ, cắn răng nói: “Người ôm thiếp ngủ như thế nào, thiếp liền nằm như vậy.” Nói xong, tim của nàng dường như đập mạnh một cái. Dường như hần cũng giật mình, lập tức truyền đến tiếng cười lười nhác. Một cánh tay không phải của nàng từ sau gáy vòng qua. Nàng bị ôm đến trên người hần. Lại lần nữa cùng thân thể hần chặt chẽ sát vào nhau. Nàng thẽ sẽ không hề động, nhưng vẫn có thể cảm giác được vị trí mẫn cảm kia cùng với hần nhẹ nhàng cọ sát, cảm giác ngứa tê dại... Hần dường như cũng không động tĩnh... tuy nói hậu cung của hần không nhiều, nhưng mỹ nhân cũng không ít, hần cũng từng qua chỗ các nàng đó, cười khổ, sao nàng lại có cảm giác mất mát? Tiếng ồn dưới giường truyền đến khiến nàng bình tĩnh. Con sói nhỏ dùng móng vuốt cào cào mép giường, thanh âm có vài phần ủy khuất. Bình tĩnh, có lẽ là việc tốt. “Hoàng Thượng, có thể để con sói nhỏ lên ngủ cùng không?” Nàng hỏi. “Không được.” Rõ ràng cự tuyệt nhanh chóng. “Nó đã tắm rồi.” “Ừm” hoàng đế dừng một chút, “Vẫn không được.” “Coi như thiếp chưa hỏi.” “Ý trẫm chính là vậy.” “...” Nàng cười cười, rốt cục vẫn nhịn không được, thấp giọng nói: “Hoàng thượng, người không vui, sao vậy?” Câu này từ khi hần tiến vào nàng đã muốn hỏi, tâm trạng hần đang không vui, nàng biết, cũng không nên hỏi vì sao, nàng cũng biết. Ôm chặt vai nàng đẩy mạnh nàng té xuống, một tiếng “đông” vang lên ngay sau đó, đầu nàng đụng vào mép giường, đau đến nhe răng nhếch miệng... nhưng mà, rốt cuộc nhịn xuống, không kêu lên. Vì còn muốn giữ lại chút tôn nghiêm cho bản thân. Vươn tay sờ sờ cái trán, ngón tay thấm ướt. Chảy máu sao? Đúng là họa vô đơn chí, buổi sáng là chân, bây giờ là đầu. Hần không lên tiếng, dường như đây chẳng qua là một việc vô cùng bình thường. Đúng vậy, hần là hoàng đế. Nàng bị vậy cũng đáng. Nếu là nhạỵ bén, nên im miệng, nhưng mà, nàng lại hỏi. “Có phải là do thiếp không đủ tư cách?” Ngoại trừ mùi hương thoang thoảng vẫn lẫn lẫn nơi chóp mũi, không có tiếng đáp trả. Ngay khi nàng nghĩ là hần sẽ không nói gì nữa, một tiếng ầm ừ lạnh lùng lại truyền đến. “Ừm.” Quả thật không nên hỏi, có một tia hy vọng, so với chẳng có gì vẫn là tốt hơn. Nếu thuận theo ý hần, ít nhất còn được một cái ôm, dù là không thật lòng. Nhưng chẳng qua cũng chỉ là bố thí, nàng ... không cần. ***** Hôm sau, hần đã đi rồi. Nàng cười, hần còn ở chỗ nàng mới kỳ lạ. Xuống giường, phát hiện con sói nhỏ đang cuộn tròn ở dưới giường ngủ thật vui thích, thoải mái để lộ ra cái bụng trắng như tuyết, chống bốn chân lên trời, miệng đớp đớp gì đó. Ở cửa truyền đến âm thanh gõ nhẹ, nàng nói: “Diệp Phong, vào đi.” Diệp Phong cầm một chậu nước trong đi vào, cười nói: “Nương nương thức dậy thật sớm.” “Em vào thật đúng lúc.” Nàng lại cười, đột nhiên nhớ đến việc gì, “Không phải em vẫn luôn ở bên ngoài đợi chứ?” Diệp Phong gật gù đầu, “Nô tỳ nghe được bên trong có tiếng động, đoán là nương nương tỉnh mới gõ cửa.” Nàng đột nhiên cả kinh nói: “Nương nương, trán của người sao lại thế này? Nô

tỳ giúp người truyền nữ y!” “Không đến mức đó chứ?” Tuyền Cơ cảm thấy nếu truyền nữ y, cũng có hơi quá, mà vết thương cũng không đến nỗi nghiêm trọng như vậy. Ở hiện đại, một vết thương nặng hơn, có khi nàng thậm chí còn không để ý đến. Chỉ là, đêm qua, lúc đụng phải, cũng rất đau. Có lẽ, đau này thật ra do buồn bực là chính. Điệp Phong lại rất lo lắng, “Miệng vết thương nhìn có vẻ sâu, tốt nhất không nên để lại sẹo, Hoàng thượng...” “Nàng hiểu được ý của Điệp Phong, nếu hoàng đế nhìn thấy sẽ không vui. Nhận lấy cái gương đồng Điệp Phong đưa qua, nàng quan sát một chút khuôn mặt trong gương. Cảm thấy, sắc mặt có chút nhợt nhạt, giữa trán có một dấu hình bán nguyệt nhìn không rõ, nàng quay đầu liếc mắt nhìn qua cái giường khắc hoa kia một cái, đụng phải thật đúng chỗ, nhưng vết này quả có hơi sâu, cũng có chút khó coi... Nàng đột nhiên nghĩ, nếu hắn thấy, liệu có chút áy náy nào không? Đáp án là... Không thể nào.

76. Chương 76: Tranh Chấp Nữ Y.

Mơ hồ không biết rằng chính mình đang quan tâm tới cảm nghĩ của hắn, suy nghĩ hỗn loạn, Tuyền Cơ kết luận, đây chắc chắn là do bản tính mê trai nhất thời gây ra. Tổng kết: Cảm xúc khủng hoảng nhất thời là không đáng tin. A Q [ans+ques] một hồi, bên tai vẫn còn nghe Điệp Phong đang dài dòng khuyên bảo, nào dung mạo đẹp xấu lợi, hại thể nào, rồi Hoàng thượng sẽ thế này thế kia... Trong lòng cảm thấy buồn cười, nàng thuận miệng hỏi: “Hoàng thượng rời đi khi nào?” “Nương nương nói ai cơ?” “Là Hoàng thượng đó.” “Không phải Hoàng thượng vẫn chưa tới sao?” Điệp Phong ngạc nhiên hỏi, sau lại thấp giọng nói: “Nhưng nương nương cũng không cần lo lắng, nghe nói hai đêm nay Hoàng thượng đều qua đêm ở Tú Ninh điện.” Tuyền Cơ ngẩn ra, hai đêm nay, không phải hắn đều qua đêm chỗ nàng sao? Vì sao đối với bên ngoài lại là... Điệp Phong nói: “Nương nương, giờ nô tỳ giúp người truyền gọi nữ y.” Nàng muốn nói không cần, nhưng nhìn vẻ mặt nhiệt tình của Điệp Phong lại không đành lòng nói không, liền để nàng đi. Điệp Phong vừa đi vài bước, quay đầu lại như muốn nói gì rồi lại thôi, Tuyền Cơ đang định hỏi có chuyện gì không lại thấy nàng ta dậm chân một cái rồi vội vã rời đi. ***** Thái y viện. Vân Thương mười hai nước, ngoại trừ các dân tộc du mục, Thái y viện của nhiều nước thông thường gồm thái y và nữ y, thuận tiện cho việc khám nam nữ khác biệt. Trong các nữ y, y thuật đương nhiên cũng phân chia cao thấp, Điệp Phong biết Thôi nữ y y thuật rất giỏi, không ở trong chính viện, nàng liền hỏi hai gã quản sự. Chuyện trong cung, trong nhà chưa tỏ ngoài ngõ đã thông, chuyện ngày kia Tuyền Cơ ở cung Hoa Âm bị hoàng đế răn dạy sớm đã truyền khắp nơi. Quản sự kia hừ lạnh một tiếng, mới lười biếng đứng lên ghi tên. Nhưng thật ra Thôi nữ y kia rất chính trực, nhận việc từ quản sự xong liền lập tức cầm hòm thuốc cùng Điệp Phong rời đi. “Nữ y xin dừng bước.” Ở cửa, một tiếng hô lớn gọi lại. Điệp Phong nhứ mày, nhìn lại thấy hai tỳ nữ, một người da dẻ trắng nõn lớn tuổi hơn lên tiếng, “Thôi nữ y, chủ nhân nô tỳ đêm qua ngủ trượt gáy khỏi gối, xin nữ y đi theo nô tỳ một chuyến.” Điệp Phong vừa nghe, cười lạnh nói: “Hình như vị tỳ nữ này không nhìn thấy Thôi nữ y đang vội đi khám bệnh sao?” Nàng kia khó chịu liếc nhìn Điệp Phong, tỳ nữ nhỏ tuổi hơn bên cạnh ghé vào tai nàng nhỏ giọng nói vài câu. “Còn tưởng là ai?” Tỳ nữ kia giễu cợt một tiếng, cao giọng nói với quản sự: “Nô tỳ là thị nữ của Cẩn cô nương, chủ tử nô tỳ thân thể không khỏe, thỉnh Thôi nữ y đến chẩn bệnh.” Hai gã quản sự liếc mắt nhìn nhau một cái, một người chần chờ nói: “Niên tần nương nương đã...” Tỳ nữ kia cười lạnh: “Hoàng Thượng đã hạ chỉ, triệu cô nương chúng ta đêm nay thị tẩm, nếu như phượng thể cô nương không tốt, quản sự đại nhân nói xem, tội danh này ai sẽ chịu trách nhiệm?” Hai quản sự giật mình, vị Cẩn tiểu thư này mặc dù không có danh vị, nhưng toàn bộ hoàng cung ai chẳng biết... vị cô nương này không thể đắc tội. Nàng do hoàng đế mang từ hành cung Thu Sơn về, nghe nói chẳng qua chỉ là thứ nữ của một quan thất phẩm nhỏ ở địa phương, hoàng đế mến tài mạo của nàng, trở về lập tức ban thưởng tẩm cung cho nàng, nghe nói rất nhanh sẽ chuẩn bị sắc phong. Thái hậu hôm qua thiết yến ở cung Hoa Âm, hoàng đế thương xót nàng đi đường vất vả, rút cuộc đặc cách cho nàng không cần phải đến. Niên tần và Cẩn tiểu thư tôn quý cao thấp, lập tức thấy được. “Thôi nữ y, người theo thị nữ của Cẩn tiểu thư đi, không thể chậm trễ chuyện của Hoàng thượng.” Quản sự thúc giục nói. “Cái này...” Thôi nữ y khó xử nhìn về phía Điệp Phong. Điệp Phong đã sớm tức đến run người, chuyện buổi sáng nàng muốn nói với Tuyền Cơ kỳ thật chính là về Cẩn tiểu thư này. Từ lúc hoàng đế hỏi cung, trong cung trên dưới ai nấy cũng đều nói đến chuyện Niên – Cẩn hai người, đoán xem ai mới là người được hoàng đế sủng ái. Sau lại có chuyện Tuyền Cơ chịu nhục ở cung Hoa Âm, vậy nên tay dò liền chuyển

hướng sang Cẩn tiểu thư. Mà Tuyền Cơ lại dường như không biết đến chuyện này ... “Thế này thật là quá đáng! Phải phân theo thứ tự, ai đến trước đi trước, người đến sau phải đợi.” Điệp Phong cắn răng nói. Hai tỳ nữ không nói không rằng, đại tỳ kia hướng ánh mắt sai sử đến tiểu tỳ, hai người tiến lên, một trái một phải kéo Thôi nữ y đi. Điệp Phong không cho, giữ ống tay áo Thôi nữ y, lúc mấy người giằng co, đại tỳ không nói hai lời, hướng mặt Điệp Phong tát mấy cái. “Cho người tranh này, cũng không tự biết vị trí chủ nhân của mình ở đâu. Thái y viện này có biết bao nữ y, người lại dám cố tình tranh giành với ta...” ***** Tuyền Cơ đùa với sói nhỏ, đang thắc mắc sao Điệp Phong đi đã lâu mà còn chưa thấy về, thì đã thấy nàng hai mắt đỏ hoe bước vào phòng, lộ ra khuôn mặt sưng phù. Điệp Phong thấy Tuyền Cơ nhìn nàng, vội cúi đầu, nức nở nói: “Nương nương, Điệp Phong vô dụng...” Tuyền Cơ kinh hãi, nâng lên mặt nàng, trên mặt sưng đỏ, hiện dấu tay rõ ràng, hiển nhiên là dấu vết bị tát vào mặt. “Ai làm?” “Nương nương, chuyện này không có gì đâu. Chỉ là, vốn muốn mời Thôi nữ y, cũng đang chuẩn bị đi, nhưng liền có mấy cung nữ khác đến mời, nên nữ y đã đi trước...” Tuyền Cơ vừa lo vừa giận, nói: “Ta hỏi em ai làm?” Điệp Phong vẫn quật cường, cắn môi nhất quyết không chịu nói. Tuyền Cơ cười lạnh, “Em đi đâu, ta biết rõ, em không nói, ta liền đi hỏi người khác.” Điệp Phong sợ nàng đi sẽ chịu ủy khuất, mới đem sự tình đầu đuôi ngọn nguồn nói cho nàng. Tuyền Cơ hiểu được, trong cung này, được hoàng đế sủng ái đại diện cho điều gì. Nhưng nàng không thể để Điệp Phong chịu ủy khuất như vậy. Không phải vì Điệp Phong là tỳ nữ Phụng Thụ cung, thay mặt nàng, mà là do hết thảy những gì Điệp Phong làm đều vì nàng. Nàng nghĩ nghĩ, hướng cái cung tỳ thái giám trong phòng nói: “Kêu mọi người lại đây, bản cung muốn tới chỗ Cẩn tiểu thư yêu cầu giải thích.” Mấy người sững sờ nhìn vị chủ tử này một cái, lần đầu tiên có cảm giác chủ tử tức giận.

77. Chương 77: Đối Chọi Gay Gắt

Thu Huỳnh hiền, chỗ ở của Cẩn tiểu thư. Dọc theo đường đi, Tuyền Cơ đã nghe Điệp Phong nói qua chuyện của vị Cẩn tiểu thư này một lần, cũng lần đầu tiên biết hoàng đế tên là Long Phi Ly. Nhìn Thu Huỳnh hiền Tuyền Cơ thăm oán, Long Phi Ly, đây là nơi người muốn kỷ niệm chuyện tình trên núi Thu Sơn sao? Dẫn mọi người đứng ở ngoài Thu Huỳnh hiền, sai một tiểu thái giám vào xưng báo danh. Thái giám ngoài cửa cúi chào nói: “Niên tần nương nương Phụng Thụ cung đến.” Tuyền Cơ dẫn một phần ba người của cung Phụng Thụ đi đến, cộng thêm cả sói con. Nàng dẫn người tiến vào, trong lòng không khỏi khẩn trương, nhưng chuyện này không nói cho ra nhẽ không được. Phòng ở bố trí lịch sự tao nhã, đốt hương thơm lượn lờ, đẹp mà không dung tục. Bọn họ đứng ở sảnh, trong phòng có mấy người đi ra. Nữ tử phía trước mày liễu như họa, đôi mắt trong veo, vẻ thanh tú xinh đẹp. Tuyền Cơ biết người này hẳn là Cẩn tiểu thư trong truyền thuyết. Bên cạnh nàng trái phải là mấy tỳ nữ, đằng sau còn có mấy thái giám cung tỳ. Còn chưa sắc phong, nhưng đã phô trương không kém so với phi tần. Tuyền Cơ liếc mắt nhìn bốn phía, không thấy được người mang dáng dấp nữ y, đoán là Thôi nữ y kia đã rời đi. Cẩn tiểu thư thần nhiên nói: “Niên tần nương nương tìm An Cẩn có việc sao?” An Cẩn, có lẽ chính là khuê danh của nàng ta. Nữ tử An Cẩn này có vẻ là một người cao ngạo, vẻ ngoài tỏa ra khí chất thanh cao. Đường như cũng không phải là người không hiểu cấp bậc lễ nghĩa, nhưng nàng ta chưa được sắc phong, lại đối với mình không hành lễ. Đương nhiên nàng cũng không cần một cái hành lễ của An Cẩn này, nhưng điều này lại khiến Cẩn tiểu thư có vị thế cao hơn. Nữ tử này xuất thân cao quý, lại là con chính thất, trách sao khí chất thật cao ngạo. Chỉ là, ngạo khí như vậy, là ai cho? Chính là do được dung túng mà ra. Hoàng đế... Tuyền Cơ thăm cười khổ, nhưng trên mặt lại nghiêm nghị nói: “Tuyền Cơ hôm nay đến, không nói hai lời, chỉ muốn cho nữ tỳ của mình một lời giải thích.” Nàng nói xong kéo Điệp Phong ở phía sau ra, An Cẩn liếc mắt hướng Điệp Phong, nhíu mày nói: “Có ý tứ gì?” “Đây là kiệt tác của tỳ nữ của tiểu thư.” Tuyền Cơ hình dung dung mạo của ác tỳ kia qua lời Điệp Phong, hướng thẳng hầu gái bên trái An Cẩn nhìn lạnh lùng. Tuy không được sủng ái, Tuyền Cơ chung quy vẫn là chủ tử, ánh mắt của hầu gái kia sợ hãi, không dám nhìn nàng. An Cẩn dù là người cao ngạo lãnh đạm, nhưng cũng rất thông minh, nếu ngay cả chút năng lực này cũng không có thì còn có thể làm được chuyện gì, vậy chẳng phải uổng phí sự sủng ái của hoàng đế sao. Chỉ là, tính tình nàng dù lãnh đạm, nhưng đối với người của mình lại luôn bao che, liền cười nói: “A Thi, người đi ra nói xem, có phải người làm hay không?” A Thi sao lại không rõ ý của chủ tử, đứng ra, cung kính nói: “Nô tỳ không có.” “Nghe thấy chưa?” An Cẩn ngưng mi, lạnh lùng nói:

“Niên tần nương nương mời trở về đi.” Khá lắm An Cẩn. Tuyền Cơ không giận ngược lại cười, nói: “Nghe tiếng không bằng gặp mặt, Tuyền Cơ hôm nay cuối cùng cũng hiểu, ở Thu Huỳnh tiên này, lời Cẩn tiểu thư thì chính là vương pháp.” Chu Thất trời sinh tính lương thiện, cũng không có nghĩa nặng là kẻ ngốc, trái lại, nàng rất nhanh nhạy thông tuệ. Chỉ vì từ nhỏ từng trải, ít kết giao bạn bè, trong mối quan hệ với mọi người đặc biệt chú trọng nhường nhịn, dĩ hòa vi quý, rất ít khi nói nặng lời hay nghi ngờ người khác, nhưng cũng không vì vậy mà không hiểu đạo đối nhân xử thế. Lúc này bị thái độ của An Cẩn kích động, cũng không khỏi nói lời châm biếm. Quả nhiên, An Cẩn nghe được lời này của nàng, sắc mặt hơi đổi, lại lập tức khẽ cười nói: “Trong thiên hạ này, đất vua, lời nói của Hoàng thượng mới là vương pháp, nương nương nói như vậy là rất làm khó cho An Cẩn rồi.” Đứng bên cạnh Tuyền Cơ Diệp Phong giận dữ nói: “Chẳng lẽ nô tỳ tự tát vào mặt mình bị thương, sau đó lôi kéo chủ nhân đến nơi cô nương làm loạn sao?” An Cẩn hừ lạnh một tiếng, “Cánh rừng rộng lớn, chim gì chẳng có, An Cẩn còn đang muốn thỉnh giáo.” Diệp Phong nghe được kích động, hé lộ khuôn mặt cười sừng huyết đỏ bừng, Tuyền Cơ hướng nàng khoát tay, cất cao giọng nói: “Việc đả thương người, người ở Thái y viện có thể làm chứng, không biết Cẩn tiểu thư có dám hay không mang theo tỳ nữ của người cùng Tuyền Cơ cùng đi đối chất?” An Cẩn lông mày nhăn lại, rồi lại chậm rãi giãn ra. “Có gì không được?” Tuyền Cơ nhìn thần sắc thoải mái của nàng, lập tức liền tỉnh ngộ, người ở Thái y viện cho dù làm chứng, cũng sẽ không đứng ở phía Niên Tuyền Cơ. Một khi đã như vậy... Tuyền Cơ ngưng mi cười, An Cẩn hơi chớp mắt, cảnh giác nhìn nàng. “Người đâu, trước đem điều tỳ kia bắt lại cho bản cung.” Tuyền Cơ trầm giọng nói. An Cẩn cười lạnh, “Nương nương, xin hỏi người dựa vào cái gì?” Tuyền Cơ cười, “Tiểu thư gọi ta một tiếng nương nương, vậy tiểu thư nói ta dựa vào cái gì?” An Cẩn sắc mặt đại biến, chính mình chưa có danh vị... Rất nhanh lại phục hồi khí sắc. ***** Tuyền Cơ kinh ngạc nhìn thái giám trong cung của chính mình bị đánh cho không hề chống đỡ được, đều là hoạn quan, nhưng mấy nội thị của An Cẩn kia đều có võ công! “Hoàng Thượng có lệnh, bất kể ai bất kính với Cẩn cô nương, bất luận là người nào, đều không cần lưu tình!” Giữa hỗn loạn vừa rồi, tỳ nữ An Cẩn hô. Hoàng đế bắt công... Nếu ngày đó ở cung Phượng Thụ cũng có người như vậy, thì ban đầu Tuyền Cơ có lẽ đã không chết. Nhìn thái giám thống khổ quay cuồng trên mặt đất, tay Tuyền Cơ khẽ run rẩy đứng dậy, gắt gao nắm chặt tay. “Vù” một tiếng, sói con đột nhiên bổ nhào vào người An Cẩn, gầm lên, hướng phía búi tóc của nàng cào lấy. An Cẩn trước giờ đến bình tĩnh, cũng sợ tới mức hoa dung thất sắc. Tuyền Cơ cắn môi mà cười, liền hô: “Sói con, sói con, em không cần đánh người phụ nữ đeo nhiều đồ trang sức trông như bánh quả hồng đó, là kẻ trông như viên bột bánh mì bên cạnh kia.” Một bên là tiếng con sói nhỏ kêu chi chi, một bên tiếng thét the the của An Cẩn, tránh cú nhảy vào người của nó, một bên liếc nhìn Tuyền Cơ, Tuyền Cơ vỗ vỗ tay, chỉ hướng tỳ nữ có màu da trắng nõn kia, nói: “Bột mì, bột mì...” Diệp Phong cùng mấy cung tỳ trợn mắt há hốc mồm nhìn nương nương các nàng... Một người một sói... con sói nhỏ không ngừng cào cào An Cẩn, còn bên kia lại muốn hướng nó sang bên nữ tỳ, cho đến khi cửa sau lưng truyền đến tiếng nói giận giữ lạnh lẽo, “Có ai nói cho trẫm ở đây đang xảy ra chuyện gì hay không?”

78. Chương 78: Mặc Hãn Xử Trí

Về mặt hoàng đế trầm tĩnh như nước, vung vạt áo, đằng sau một đám người Long Tử Cẩm, Từ Hi, Thanh Phong, Hạ Tang bước nhanh theo vào. Hãn lập tức đi đến trước mặt An Cẩn, hung hăng đánh một chưởng hất con sói vẫn đang hưng phấn cào cào bay ra ngoài. Tuyền Cơ kinh hãi, muốn đỡ con sói nhỏ, lại không kịp bởi động tác của hãn quá mau lẹ. Nàng lão đảo đi tới trước sói con đang nằm thành một đồng trên mặt đất. Nó hé mắt nhìn Tuyền Cơ một chút, rên nhẹ một tiếng, rồi phun ra mấy ngụm máu tươi, toàn thân lông trắng như tuyết giờ đây đã nhuộm màu đỏ tươi. Tuyền Cơ lòng đau như cắt, cứu nó mang ra là nàng, hôm nay, hại chết con thú nhỏ này cũng là nàng? Nàng cứ như vậy nhìn con sói nhỏ đến quên cả việc muốn đi ôm lấy nó. Ai oán kêu vài tiếng, sói con xiêu vẹo đứng lên, lão đảo lê chân, đi một hai bước một, đến bên giày thêu phượng của Tuyền Cơ mà gục vào. Thế giới của nó thật đơn giản, có thù phải trả, có ân phải báo. Liếc mắt nhìn hoàng đế máu lạnh kia một cái, Tuyền Cơ rưng rưng xoay người ôm nó vào trong lòng. Đương nhiên, hãn không buồn quan tâm, tuyệt đối không. Hoàng đế thậm chí không thèm liếc nhìn nàng một cái, liền đem An Cẩn ôm vào trong lòng, ánh mắt chăm chú nhìn nàng, kiểm tra xem nàng có bị thương không. An Cẩn kia không giống nữ tử bình thường xấu hổ, cũng không có thuận thế khóc đổ

vào trong ngực hắn, chính là nhúu mảy thấp giọng nói với hắn điều gì đó. Tuyền Cơ chỉ cười, Điệp Phong hai mắt rưng rưng, tiến lên muốn giải thích vài câu, lại bị Tuyền Cơ gắt gao giữ chặt tay lại. Bên kia vang lên tiếng nói chuyện khe khẽ, trầm tĩnh cùng an ủi của Hoàng đế. Có ánh mắt dừng ở đỉnh đầu Tuyền Cơ. Nàng ngẩng lên nhìn, lại không tìm được ánh mắt đó là của ai, ánh mắt chớp nhoáng rồi thôi, nhưng cảm nhận được nó mang theo sự xem thường và trào phúng, dường như là... của Thanh Phong? Long Tử Cẩm như có kịch vui để xem, nhưng Hạ Tang lại là thật sự lo lắng nhìn nàng. Lúc này, nữ tỳ của An Cẩn quỳ xuống khóc nói: ‘Xin Hoàng Thượng vì tiểu thư của nô tỳ làm chủ. Niên tần nương nương vừa rồi nói tiểu thư của nô tỳ không có danh phận, nếu không phải Hoàng Thượng đứng lúc đi tới, chỉ sợ nương nương... Muốn đánh tiểu thư nhà chúng tiểu nhân.’ Điệp Phong phần nộ hận không thể tiến lên vả vào miệng tỳ nữ kia. Đánh ư? Tuyền Cơ lại cười thâm nghĩ, chỉ bằng một con sói nhỏ mà muốn cào cấn bị thương An Cẩn trước bao nhiêu nội thị có võ công cao cường sao? Lời này. . . . thật có chút nực cười quá đi. “Không có thân phận, Niên Tuyền Cơ người liền đánh người phải không?” Hoàng đế cười lạnh, “Hay ột Niên tần nương nương!” “Hạ Tang, truyền khẩu dụ của trẫm, Niên tần vốn đã bị nghi vấn, trẫm nghĩ vi phạm lần đầu mà tha, vẫn chưa đuổi ra khỏi cung, nay chứng nào tật nấy, thực đáng giận, truyền lập tức chuyển ra Phụng Thệ cung!” Hạ Tang thấp giọng nói: “Nô tài tuân chỉ!” Thánh chỉ lạnh lùng kia vừa ban xuống, sắc mặt toàn bộ cung nhân trong Phụng Thệ cung nhất thời trắng bệch, quỳ rạp xuống. Điệp Phong nghen ngào nhìn về phía Tuyền Cơ, “Nương nương...” Tuyền Cơ đang cúi đầu nhìn sói con, dường như cũng không nghe được hoàng đế hạ ý chỉ gì. Trong lòng nàng sớm đã lạnh giá, sớm đã chết đi giống như con sói nhỏ kia. Tay chân lạnh như băng, giờ đã là lập xuân, mà ở Vân Thương Tây Lân quốc vẫn còn lạnh như thế. Có thật là cái lạnh của mùa xuân? Sảng giọng, lại có ánh mắt đảo qua trên người nàng, lần này không cần phải nhìn, nàng biết, là... Long Phi Ly. Còn nhớ rõ lần đầu tiên nghe thấy giọng nói của hắn, trong trẻo tựa như tiếng nước chảy trong đêm trăng thanh, khi đó nàng còn ngỡ đó là âm thanh của tự nhiên... “An Cẩn nghe phong.” Nàng lẳng lặng liếc mắt nhìn An Cẩn. An Cẩn dường như ngẩn người ra, sau đó khóe miệng khẽ nhếch, chậm rãi quỳ xuống. “An Cẩn tài đức vẹn toàn, phong làm sùng phi Tứ cung, làm chủ Phụng Thệ cung.” Tất cả người bên trong cung của An Cẩn đều quỳ xuống tạ ơn. Thật là, bên trong bên khinh, bên ngoài bên được. Hay cho đám nô tài, chia làm hai phe. Một bên trắng bệch, một bên phấn khích. Cuối cùng, nàng ngẩng đầu, mở to mắt nhìn lại hoàng đế. Ánh mắt thâm trầm, tràn đầy lạnh lùng, hắn lại chỉ ôm chặt An Cẩn trong lòng. Tư thế đó, chính là che chở bảo vệ. Mà hắn lại chưa bao giờ đối với nàng như vậy. Khóe miệng Tuyền Cơ cong lên, đúng vậy, dựa vào cái gì, hắn lại thương nàng. Nói cho cùng chính là nàng không biết phân biệt thật giả nặng nhẹ. “An phi, hiện tại, nàng có quyền xử trí tội nhân.” Hoàng đế trầm giọng nói. An Cẩn trong lòng vui sướng, đúng là hắn yêu nàng. Hắn từng thần nhiên cười nói sẽ sắc phong cho nàng tước vị cao quý. Bây giờ đã sắc phong, dụng ý này của nam nhân, chẳng phải đã rõ ràng sao. Hắn giao cho nàng quyền sinh quyền sát. Trong ánh mắt bọn nô tài trong phủ, nàng thấy được các ánh mắt hâm mộ của cung tỳ, mặc kệ là Niên tần đã được sủng ái như thế nào, hiện tại người đang được sủng ái chính là nàng. Nàng cười khẽ, dung nhan kiều diễm như ngọc say đắm lòng người, nói: “Hoàng Thượng bớt giận, hôm nay thần thiếp vui mừng, cũng không muốn trừng phạt ai, tạm tha Niên tần đi. Chuyện kia chỉ là do tỳ nữ của nàng vu khống người của ta động thủ trước, lại giết giấy chủ tử của nàng đến gây chuyện, chuyện này không phạt không được... A Thi, thay bản cung vả miệng tỳ nữ kia mười cái.” Đó chẳng phải là diều võ dương oai? Điệp Phong vô cùng phần nộ, đã vài lần muốn tới trước hoàng đế để biện bạch, ngặt nỗi lại bị Tuyền Cơ nắm chặt tay giữ lại. Mắt thấy người tỳ nữ đã nhục nhã mình ... A Thi đang cười khinh miệt tiến tới gần, lòng Điệp Phong lạnh ngắt, đối với Tuyền Cơ không khỏi oán hận, dùng sức gỡ tay nàng, nói, “Người là chủ tử, người kêu Điệp Phong chết, Điệp Phong không thể không chết” Tuyền Cơ chỉ cúi đầu không nói. Điệp Phong cười lạnh ngẩng mặt. Bàn tay thanh tú vung lên, móng tay A Thi sắc bén, khi đánh còn cố ý cào móng tay xuống. Hai má hồng tái nhợt, lại hẳn rõ hai đường, máu đỏ tươi chảy ra, từng giọt, từng giọt rơi xuống. Tất cả mọi người khiếp sợ tới cực điểm! Bao gồm Long Phi Ly, dung nhan kia nhìn thì bình thản mà thật ra lại ẩn dấu sự chua xót sâu kín. Không phải vì cái tát kia, mà vì người bị đánh, là Tuyền Cơ đang ôm chặt sói con đã đẩy Điệp Phong ra, linh tron cái tát vào mặt.

79. Chương 79: Nữ Nhân Của Trẫm....

Không phải vì cái tát kia, mà vì người bị đánh, là Tuyền Cơ đang ôm chặt sói con đã đẩy Điệp Phong ra, linh tron cái tát kia vào mặt. Nàng lấy tay áo lau máu đi, ngửa đầu nhẹ giọng nói: “Còn có chín cái.” Điệp Phong kinh hãi, nước mắt giàn dụa, hướng Tuyền Cơ, giọng nói đau thương thảm thiết, “Nương nương, Điệp Phong đáng chết, nô tỳ thực đáng chết, người đừng như vậy...” Nàng đến chắn trước mặt Tuyền Cơ, nhìn chăm chăm A Thi. Tuyền Cơ liếc nhìn bọn thái giám cung nữ trong cung Phượng Thử đi cùng, nói: “Ta có còn là chủ tử của các ngươi không?” Tất cả kẻ hầu người hạ ở đây chỉ biết là Tuyền Cơ được Hoàng thượng cứu một lần, lại sủng ái, chủ tử hành xử như thế này thật sự chưa từng thấy, chỉ nghe lúc trước kẻ hầu hạ trong cung nói, nữ tử này tính tình cổ quái, ương ngạnh. Bọn họ là người hầu hạ thấp hèn trong cung, may mắn thì gặp được chủ tử tính tình tốt, nếu như phải người khó tính, tức là sẽ bị đánh mắng, không bị khinh miệt cũng bị đánh chết. Bao lâu rồi mới lại có một vị chủ tử thay nữ tỳ chịu nhục, chịu đánh như thế này. Thanh danh Niên Tuyền Cơ trong cung vốn đã chẳng tốt đẹp, chuyện hôm nay một khi truyền ra, càng khó sống yên ổn, mà nàng vẫn vui vẻ thay Điệp Phong bị đánh, làm sao có thể không chút xúc động? Lập tức liền có mấy người bước lại bên người Tuyền Cơ, bao gồm cả vài tên tiểu thái giám trên mặt đất bò tới. ” Giữ Điệp Phong lại.” Tuyền Cơ nhẹ nhàng cười. Mọi người khó hiểu, nhưng lại vẫn làm theo, Điệp Phong sững sốt, lẩm bẩm nói: “Nương nương...” “Tiếp tục đi.” Tuyền Cơ giữ chặt con sói nhỏ, cúi đầu nói với A Thi. Sói con ở trong lòng nàng phần nộ, nhưng nó bị thương, thân thể gầy yếu, chỉ có một đôi mắt trừng trừng mang vẻ hung ác nhìn A Thi. A Thi sớm bị dọa ắt trắng xanh lại, nàng là nô tỳ lại đánh một chủ tử, dù cho thế nào, người đó cũng là phi tần của hoàng đế a... Trong sân là thật là tĩnh mịch. Nàng run run nhìn phía chủ tử của mình, An Cẩn mặt cũng trắng bệch, nàng trăm nghìn lần không nghĩ tới Tuyền Cơ lại chịu đòn thay như thế, lại càng bất an, quay sang nhìn người đàn ông bên cạnh mình. Hoàng đế hơi nhíu mày, mắt phượng sâu thẳm, nhìn Tuyền Cơ chăm chăm. Dù là An Cẩn thông minh, cũng đoán không được giờ phút này người kia đang suy nghĩ cái gì. Hắn không thương Niên Tuyền Cơ, thậm chí không thích nàng, nàng biết như vậy... Sẽ không thay đổi, có phải hay không? Nhớ rõ ngày đó nàng vừa mới tiến cung, Niên Tuyền Cơ đang bị Thái Hậu ban tội tử hình. Nàng nghe người trong cung nói hoàng đế cứu Niên phi trong tay Thái Hậu, lại một mực chắc chắn người hạ độc hại Thái Hậu là tiểu tỳ nữ bên người Tuyền Cơ, sau đó liền đem tội nhân xử tử, Thái Hậu cho dù muốn tra xét lại cũng không được, vô cùng giận dữ. Ngày đó, tình cảm mẹ con vì thế mà có chút sút mẻ. Nàng là con gái của tri phủ huyện Thu Đông, khi hoàng đế tới Thu Sơn tế đàn ở lại tại phủ tri huyện – Thu Đông phủ. Vị hoàng đế tuổi trẻ anh tuấn tới bái tế tổ tiên, nàng cùng phụ thân bái kiến hắn. Nàng không phải con chính thất, không có một tài văn chương, lại bị Tao đại nương cùng các con gái đại nương ghen ghét. Phụ thân mặc dù yêu quý nàng, nhưng lại sợ chính thê, vì thế mà ăn mặc thiếu thốn, nàng ngày đó quả là kham khổ vô cùng. Nàng đã chịu đủ rồi! Nàng không muốn giống mẫu thân nàng, cả đời hèn mọn an phận làm một tiểu thiếp. Hoàng đế tới Thu Đông phủ, đó là cơ hội ngàn năm có một. Nàng thề, dù cho hoàng đế có vừa già vừa xấu xí như thế nào, nàng cũng sẽ nghĩ mọi cách để bay lên làm phượng hoàng trên cao! Ngày đó, nữ nhi trong huyện phủ không người nào không ăn mặc đẹp, trang điểm ngênh đón thánh giá, bao gồm cả mấy vị tỷ muội của nàng. Chưa bao giờ từng nghĩ đến hoàng đế lại tuổi trẻ anh tuấn, tài trí mẫn kiệt. Hắn cùng đối với quan viên chân thành trò chuyện, đối với công lao của mọi người thưởng phạt phân minh, người đích thực là đáng minh quân? Trước mọi người đang quỳ lạy mình, hắn lại khẽ mỉm cười nhìn nàng một cái. Dời Thu Sơn đi Quán Lý, hắn đối với nàng ôn tồn lời nói nhỏ nhẹ... Mọi điều đều sủng ái... Hắn nói hắn yêu sự cao ngạo thanh tao của nàng... Sau này, thỉnh thoảng nàng có nghe người ta nói rất nhiều sự tình khác nhau, bao gồm cả nữ nhân của hắn —— đêm đại hôn đó, hắn bỏ lại hoàng hậu cô đơn đi sủng hạnh Niên Tuyền Cơ. Sau khi tiến cung, nàng lại nghe được chuyện tỳ nữ có liên quan tới Niên Tuyền Cơ, hình như hoàng đế vì nàng mà tranh luận với Thái hậu một phen. Rốt cục, nàng nhận không được mà hỏi Niên Tuyền Cơ ở trong lòng hắn thế nào, hắn lại cười mỉm, ánh mắt sâu thẳm, nhưng nàng tin tưởng, đó không phải tình cảm yêu thương thảm thiết, đó là trực giác của nữ nhân đối với nam nhân... Nhất định là bởi vì phụ thân của Niên Tuyền Cơ nên hắn mới sủng hạnh nàng, có phải hay không? Cho nên, sau khi Niên Tuyền Cơ kinh động điện Kim Loan, lại ở cung Hoa Âm nói năng lỗ mãng, hắn liền nổi giận, trách phạt nàng. Bởi vì hành vi của nàng vượt qua khuôn khổ, cho nên hắn không hề để ý tới nàng, mặc cho nàng là con gái của trọng thần, vẫn khiến trách nàng. Đúng như vậy, có phải hay không? Bởi vì mình không có ý thế cậy quyền phụ thân, cho nên hắn đối với mình mới là thật tình... Giờ phút này, xung quanh hoàng đế tản ra hơi thở lạnh lùng, mọi người trong sân sợ tới mức nín thở, không dám lên tiếng. An Cẩn cắn răng một cái, hướng A Thi đưa mắt ra hiệu. Một nửa là giận, một nửa là thử. A Thi do dự, chung quy là do ánh mắt chủ nhân hết sức tàn

nhấn, lại cũng biết hoàng đế đối với An Cẩn sủng ái, cắn chặt răng, liền hướng Tuyền Cơ đánh xuống. Một cái tát kia lại không có âm thanh nào. Thay thế là một loại âm thanh khác. A Thi thân mình chậm chậm bay ra, rơi trước cột trụ, thân hình mềm oặt, toàn thân một màu đỏ tươi. “Nàng là nữ nhân của trẫm, còn không tới phiên ngươi tới động tay chân!” Sau khi chóiang ngất đi qua, nàng nhìn thấy sắc mặt biến đổi của An Cẩn, còn có âm thanh thản nhiên của nam nhân vang lên. Thậm chí không ai thấy rõ hoàng đế đi đến trước mặt Tuyền Cơ như thế nào, lại còn tung một cước sắc bén kia nữa. Tuyền Cơ vẫn như trước cúi đầu, không nói một lời chăm chú nhìn sói con đang hấp hối. Cầm bị bàn tay thon dài cầm lên, nàng nhìn thấy khoe miệng nam nhân cong lên sẵn giọng tức giận, “Còn chín cái nữa sao? Tốt lắm!” “Tuyền Cơ, nàng cho rằng trẫm sẽ thương tiếc không đánh nàng sao?” Long Phi Ly thản nhiên chậm rãi nói từng từ.

80. Chương 80: Đánh Hay Không Đánh

Thậm chí không ai thấy rõ hoàng đế đi đến trước mặt Tuyền Cơ như thế nào, lại còn tung một cước sắc bén kia nữa. Tuyền Cơ vẫn như trước cúi đầu, không nói một lời chăm chú nhìn sói con đang hấp hối. Cầm bị bàn tay thon dài cầm lên, nàng nhìn thấy khoe miệng nam nhân cong lên sẵn giọng tức giận, “Còn chín cái nữa sao? Tốt lắm!” “Tuyền Cơ, nàng cho rằng trẫm sẽ thương tiếc không đánh nàng sao?” Long Phi Ly thản nhiên chậm rãi nói từng từ. “Thần thiếp không dám”. Tuyền Cơ khê nhếch khoe miệng, “Thậm chí Hoàng thượng còn có thể giết chết thần thiếp.” Hoàng đế cười khê, “Không sai.” Nhưng trong ánh mắt sâu thẳm như hồ nước lại nhìn không ra một ý cười nào. Đôi mắt nheo nheo lại, hơi thở dồn dập, con sói nhỏ đột nhiên trợn mắt, gầm gừ kêu vài tiếng, tỏ thái độ hung dữ đối với hoàng đế... Nó không hiểu hẳn nói gì, nhưng linh tính của một con thú vẫn khiến nó cảm giác được sự nguy hiểm của người đàn ông trước mặt này. Ở trong lòng Tuyền Cơ, nó ra sức đứng dậy, mặc dù sợ hãi nhưng cũng lại phần nộ, lòng toàn thân đều dựng lên, giống như một con nhím nhỏ. Nếu là ngày thường, Tuyền Cơ rất muốn cười, nhưng lúc này lại thầm nghĩ khóc. Chỉ là, không thể. Trong tiểu thuyết chẳng thường nói, kẻ làm ta rơi lệ không đáng giá, chính là người rơi lệ vì ta mới đáng để luyện tiếc. Sống mũi cay cay, đem lời này nhắm đi nhắm lại trong đầu mấy lần, mới có thể làm bộ lạnh nhạt. Lãnh đạm nhìn về phía hắn. Hoàng đế xiết chặt cầm nàng, cúi gần xuống nhìn nàng. Hắn bình tĩnh, nhưng nhìn thấy ánh mắt quật cường mà lạnh nhạt của nàng lại cảm thấy phiền chán cùng phần nộ. Người phụ nữ này lại dám công khai khiêu chiến quyền uy của hắn trước mặt mọi người. “Hạ Tang.” “Có nô tài.” Da đầu Hạ Tang muốn run lên. “Tiếp tục đi. Niên tần nương nương đã nói đánh, còn không mau thực hiện đi.” Buồng người trong lòng ra, hoàng đế trầm giọng hạ ý chỉ. Bầu không khí trong phòng đột nhiên căng lên. “Nô tài tuân chỉ.” Hạ Tang thấp giọng đáp. Tiếp tục đánh sao? Long Tử Cẩm hơi kinh ngạc... Hình như, từ nhỏ đến lớn, hắn luôn không giỏi đoán được tâm tư vị cứu a ca này. Lập tức nhìn Hạ Tang cười nhẹ nói: “Bổn vương có thể đoán được người đang suy nghĩ cái gì.” “Người đang thăm oán vì sao Hoàng Thượng không sai Từ Hi, đúng không?” Hạ Tang nhìn lại hắn, cười mà như không, lại cố ý làm như vô tình quay sang Từ Hi liếc mắt một cái. Còn Thanh Phong lại chỉ cười như không. Con người Hạ Tang này bề ngoài trông hiền hòa, lạnh lẽ, thật ra lại có ánh mắt rất sắc bén, tính tình cẩn thận, là một người không thể coi thường. Hắn đi đến trước mặt hoàng đế, âm thầm liếc mắt nhìn. Vị hoàng đế trẻ tuổi lại chỉ khoanh tay đứng nhìn, ánh mắt điềm nhiên. Hạ Tang vốn nghĩ lần này mình đã hiểu, nhưng hóa ra lại chẳng hiểu gì cả. “Đắc tội, Niên tần nương nương...” hắn nhẹ giọng nói. Tuyền Cơ gật đầu. Lúc này Diệp Phong không biết lấy sức lực ở đâu ra, giãy ra khỏi hai tên thái giám mà chạy đến chắn trước mặt Tuyền Cơ, mặt hướng hoàng đế vội vàng quỳ xuống, liều mạng dập đầu, nức nở nói: “Hoàng Thượng, nô tỳ van cầu người, bỏ qua cho chủ tử của nô tỳ, là nô tỳ phạm lỗi, người bị trách phạt phải là nô tỳ.” “Hạ Tang, ý chỉ của trẫm ngươi không nghe sao?” Hoàng đế dường như không còn kiên nhẫn. Hắn không hề quan tâm tới lời Diệp Phong nói, coi đó chỉ như gió thoảng mà thôi. Tuyền Cơ tay giữ chặt Diệp Phong, nhẹ nhàng lắc đầu, “Không sao...” Sau đó đem sói con giao cho nàng. Con sói nằm úp sấp lôi kéo vạt áo của Tuyền Cơ, lớn tiếng kêu, ý là không chịu rời đi. Diệp Phong liều mạng lắc đầu, khóc nói: “Chủ tử, sao người không giải thích với Hoàng thượng chứ?” Giải thích liệu có ích gì sao. Tuyền Cơ đau đớn ở trong lòng, nàng cũng đã nghĩ tới, nhưng cũng biết cơ hội này thật xa với... Nàng tình nguyện im lặng, thầm nghĩ đợi bị đánh xong sẽ nói sau. “Ồ, Niên tần có điều gì muốn nói với trẫm sao?” Giọng nói lạnh lùng dường như không quan tâm. Tuyền Cơ

liếc mắt nhìn hoàng đế, Long Phi Ly nhướn mày khinh khỉnh. Thái độ này, vừa rồi nàng cũng nhìn thấy trên mặt Long Tử Cẩm, có chút xem thường, có chút châm chọc. Gian nan nuốt nước miếng trong miệng xuống, nàng đi đến trước mặt hoàng đế, cắn răng chậm rãi quỳ xuống. Trước quyền uy của thiên tử, quỳ là chuyện rất bình thường. Chỉ là, đây là lần đầu tiên nàng quỳ trước hoàng đế. “Thần thiếp có thể cầu xin người một việc hay không?” Nàng nghe thấy giọng nói của chính mình... có chút hèn mọn. Hoàng đế không nói được lời nào. Nàng nghĩ hẳn đang nghe, bởi mơ hồ cảm giác được ánh mắt của hắn đảo qua trên đầu mình. Thấy người nóng bừng, cảm giác áp bách. Nàng đột nhiên ngẩng đầu, quả nhiên nhìn thấy đôi mắt hắn sáng ngời ngạo nghễ khinh bỉ đang nhìn nàng. Một giây lướt qua, nàng hiểu được bây giờ... Chính là hắn đang chờ một việc. Hắn đang đợi nàng cầu xin tha thứ. Đương nhiên, muốn tha hay không, còn phải xem tâm tình của hắn. Nhẹ nhàng đưa con sói nhỏ ra sau. Sói con dường như cảm nhận được của tâm tư của nàng, ngoan ngoãn nằm co ở sau nàng, nheo mắt lại nhìn. Hoàng đế đưa tay vuốt ve cạnh vết thương trên mặt nàng, “Muốn trăm thu hồi mệnh lệnh đã ban ra?” Trong giọng nói lơ đãng, lại thấy ôn nhu hiếm có. “Thần thiếp không dám.” Nàng cười đến chua xót, đưa tay gạt tóc, để lộ ra vết thương trên trán. Vết thương do bị đập phải trên giường trông có phần xấu xí, nên lúc đi nàng đã cố tính kéo tóc xuống che đi. Vết thương hình trăng khuyết lộ ra trước mắt hoàng đế, ánh mắt hắn nhìn chằm chằm vào trán nàng... nàng mơ hồ cảm giác tay mình cũng đổ một tầng mồ hôi. Sắc mặt hoàng đế có chút thay đổi.

81. Chương 81: Vĩnh Viễn Không Nên

“Sáng nay tỳ nữ của thần thiếp phát hiện ra vết thương này nên muốn thay thiếp đi thỉnh nữ y. Sau đó mới được Thôi nữ y, nhưng rồi Cẩn tiểu thư... Không, là tỳ nữ của An phi nương nương đến nói...” Hoàng đế nhìn chằm chằm nàng, “Nói cái gì?” “Đêm nay An phi được truyền đi thị tắm, mà đêm qua gáy của nàng ấy lại bị va vào thành giường, muốn tìm nữ y qua xem... Mà các nàng cũng muốn tìm Thôi nữ y.” Tuyền Cơ cười khổ, “Là nô tì của thiếp không đúng, không nên tranh giành, nhưng các nàng cũng không nên ra tay đánh Diệp Phong.” Ngón tay nam nhân thon dài vuốt cằm nàng, khẽ cười nói: “Không tranh?” Tuyền Cơ nghe được giọng điệu mỉa mai của hắn, lại không rõ hắn muốn đùa cợt cái gì, bất quá cũng... không sao cả, dù sao hắn cũng không muốn làm rõ gì. Nói sáo này vì hắn mà có, hắn cũng chẳng quan tâm. “Niên tần tỷ tỷ, tỷ không thể nói như vậy được. Thôi nữ y là Thái y viện phân cho An Cẩn, không phải là tỳ nữ của An Cẩn muốn tranh giành với tỳ nữ của tỷ tỷ là được.” Hoàng đế liếc nhìn An Cẩn một cái, thần nhiên nói: “Quả thực là thế?” An Cẩn quỳ xuống, ôn nhu nói: “Hoàng thượng hiểu rõ tình hình thần thiếp, cho dù tiền cung cũng tuyệt đối không học theo người ta nói bậy, ra oai làm nhục người khác.” Lời này của nàng vừa nói ra, cả người Diệp Phong run run, muốn phát điên, Thôi nữ y là Thái y viện phân đã phân cho chủ tử của nàng, vốn đã muốn đến xem bệnh cho nương nương, nữ nhân này lại nói Nàng đang muốn tranh cãi, Tuyền Cơ lại nhìn nàng. Nàng cắn răng, không dám nói, chỉ nghe Tuyền Cơ ngẩng đầu nhẹ giọng hỏi: “Vậy tỳ nữ của người có đánh tỳ nữ của ta không?” Sắc mặt An Cẩn khẽ đổi, lập tức nhìn về phía hoàng đế, nhỏ giọng nói, “Hoàng thượng, là Diệp Phong động tay trước, đập tiểu tỳ A Tổ một cái, đại tỳ A Thi thấy chuyện bất bình nên mới tát nàng ta một cái.” Hoàng đế nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng. Diệp Phong cắn răng, không nói gì, Tuyền Cơ nhìn về phía nàng, “Diệp Phong, em có đánh A Tổ trước không?” “Nô tỳ không có.” Diệp Phong nước mắt lưng tròng, quả quyết “Nương nương, nô tỳ dám đem tánh mạng thề, nô tỳ không có!” Tuyền Cơ im lặng nhìn về phía hoàng đế, điều nàng làm cũng chỉ có thể đến đây... Ngón tay thanh tú thu lại. “Cẩn nhi sẽ không nói dối.” Hắn thần nhiên nói. “Vâng.” Tuyền Cơ hơi hơi ngửa đầu, nước mắt đã ra đến hốc mắt, chậm rãi nhịn vào trong. An Cẩn khinh bỉ liếc nàng. Ánh mắt đảo qua Tuyền Cơ, hoàng đế tươi cười lạnh lùng nói. “Nàng vẫn không chịu giải thích, muốn bắt chấp tính mạng nhận mười cái tát này rồi sau đó sẽ giơ vết sẹo ra cho trăm xem, khiến trăm mang tiếng ác độc, có phải không?” Tuyền Cơ nhắm mắt lại, nàng có thể nghe được giọng nói mỉa mai của mọi người xung quanh... Cung tỳ, thái giám... Thanh Phong khinh bỉ, Lăng Thụy Vương gia khinh thường, cho dù là Hạ Tang, ánh mắt cũng là phức tạp. Không có một tia thương xót dành cho nàng ... Ngay cả một chút tự tôn còn sót lại cũng bị người đàn ông này lấy mất, ở trước mặt mọi người chà đạp. “Đúng vậy.” Nàng cười. “Vì sao?” Ánh mắt hoàng đế khinh thường. Tuyền Cơ nhếch nhếch khóe miệng, “Mười bảy cái tát, nô tỳ của Tuyền Cơ bị hai hầu gái kia tát mười bảy cái tát. Nàng không có đánh lại. Hoàng Thượng nói rất đúng, ta chỉ muốn dùng

mười cái tát này, cầu xin Người một chút thương hại, mang lại cho Diệp Phong một chút công bằng.” Khóe miệng hoàng đế dần cứng lại, ánh mắt sâu thẳm. Diệp Phong ngầy ngốc sững sờ, kinh ngạc nhìn Tuyền Cơ, giống như người bị phù phép, không có âm thanh, nước mắt theo ánh mắt thương đau mà tràn ra. A Thi đã hôn mê, ánh mắt hoàng thượng khẽ nhếch, rơi xuống tiểu tỳ tên A Tổ kia. A Tổ sợ tới mức cả người phát run, đôi chân run run. “Hoàng Thượng...” An Cẩn lắc đầu. “Người của nàng không thể động.” Hoàng đế đuôi lông mày nghiêng ngả tâm tư, cúi người ở bên tai Tuyền Cơ nhẹ giọng nói: “Vĩnh viễn đừng bao giờ cố gắng đi tìm hiểu tâm tư người khác, đã hiểu chưa?” Rõ ràng là thanh âm nhẹ nhàng, lại lạnh khốc như vậy. Tuyền Cơ nghĩ, nàng đã hiểu. Từ đầu đến cuối, không có liên quan tới đạo lý, chỉ có yêu và không yêu. Mọi người xem nàng giống như quái vật. Nàng... Bất quá cũng chỉ là một con ngốc. Không nhìn hấn nữa, chỉ nói: “Hạ Tang công công, công công ra tay đi.” Hạ Tang hơi hơi nhú mi, lại nhìn hoàng đế liếc mắt một cái. Có thanh âm theo cửa truyền đến: “Khấu kiến Hoàng Thượng.” Người tới trên tay cầm hòm thuốc, là Thôi nữ y vừa mới quay lại, vừa rồi đến nàng quên đem theo một ít y cụ ở Thái y viện. Nàng vội vàng bước đến, ngẩng đầu nhìn sắc mặt thâm trầm của hoàng đế, mới hoảng hốt thấy tình hình bên trong có gì không đúng, trong lòng không yên nhưng cũng không biết phải làm sao. Hoàng đế nhìn nàng một cái, nói: “Qua đây kiểm tra cho nàng một chút.” Nàng ngẩn ra, đã thấy hoàng đế cúi người ôm lấy nữ nhân tái nhợt đang quỳ trên mặt đất, chậm rãi đi đến ghế trong sảnh dựa ngòai xuống, chỉ nàng tới xem. Thôi nữ y sững sờ, thất kinh nhìn người kia... Tuyền Cơ. Kinh ngạc nhìn hoàng đế, nhưng hấn không có nhìn nàng, ánh mắt chỉ chăm chú nhìn vào vết sẹo bán nguyệt trên trán Tuyền Cơ.

82. Chương 82: Nếu Tâm Đã Chết...

Nếu Thôi nữ y chưa đến, liệu hấn có cho đánh hay không? Nếu đánh, thì tia hy vọng cuối cùng của nàng cũng sẽ bị đánh nát theo đó. Có nước mắt vòng quanh trong hốc mắt. “Người nói, vĩnh viễn đừng bao giờ cố gắng tìm hiểu...” Nàng lẩm bẩm nói: “Thiếp vốn không biết.” Nước mắt rơi trên mu bàn tay hấn đang xoa mặt nàng, hấn nhú mi hắt giọt nước kia rơi xuống. Thì ra ngay cả khi đã chết lặng rồi vẫn còn đau. Nàng nghiêng đầu, Thôi nữ y ngồi quỳ trên mặt đất, cẩn thận xem xét miệng vết thương của nàng. “Như thế nào?” Hoàng đế trầm giọng hỏi. Thôi nữ y mỉm cười, “Xin Hoàng thượng an tâm, nô tỳ giúp nương nương bôi thuốc lên trên, sẽ không để lại sẹo.” ” Ừ.” Cả căn phòng yên lặng, An Cẩn hơi hơi cúi mặt, hấn đang bảo hộ chính mình... Nhưng hấn lại ở trước mặt nhiều người ôm nàng ta vào lòng. Vì sao... Ghen ghét, giống lửa cháy lan ra đồng cỏ khô thiêu đốt trong lòng. Đột nhiên dưới chân thấy bị đau. Nàng kinh hãi, nhìn xuống hóa ra là con súc sinh kia. Nó bị trọng thương, vừa rồi Tuyền Cơ ôm nó đặt ra phía sau, thấy mắt nó đã híp lại, sau cũng không nghe thấy tiếng động nào, nàng còn tưởng nó đã chết rồi. Giờ lại bò lê lại đây cắn nàng. Nàng giận dữ, trong lòng sinh ác tâm, hướng nó bụng đá một cước. Sói con bị đá văng ra một bên, kêu lên một tiếng, khụ ra mấy ngụm máu loãng, con người hung ác trừng mắt nhìn nàng, một lúc sau, mới dần dần bất động. “Sói con...” Tuyền Cơ hoảng hốt, đẩy Thôi nữ y đang bôi thuốc ra, tránh khỏi lòng hoàng đế, loạng choạng bước đến bên con sói nhỏ. Diệp Phong khóc nói: “Nương nương...” Tuyền Cơ run run đem sói nhỏ ôm vào trong lòng, hai mắt nó nhắm chặt lại, hơi thở mỏng manh đứt quãng. “Cầu xin người, xin hãy cứu nó.” Nàng đem sói con mang đến trước mặt Thôi nữ y, nói giọng khàn khàn. “Nô tỳ tuân mệnh.” Thôi nữ y vừa muốn nhận lấy con sói thì nghe hoàng đế lạnh lùng nói: “Ai cho người cứu nó?” Thôi nữ y cả kinh, bàn tay kia vừa vươn ra, sợ hãi thu về. Tuyền Cơ kinh ngạc nói: “Người nói cái gì?” “Thôi nữ y giúp Niên tần nương nương bôi thuốc.” Hoàng đế hơi nheo mắt lại. “Cứu nó trước, nó sắp chết, thiếp cầu xin người...” Tuyền Cơ thật cẩn thận đem sói con đưa cho hấn xem, con sói nhỏ vốn lông trắng như tuyết, giờ toàn bộ đã nhuộm thành màu đỏ. Nó giống như là một quả cầu thịt đỏ tươi. Hoàng đế phát tay áo đứng lên, giọng nói lạnh lùng: “Súc sinh tức là súc sinh, nó làm thương Cẩn nhi.” An Cẩn nghe được giọng điệu tức giận của hấn, trong lòng mừng rỡ, đi tới, hoàng đế đưa tay ôm nàng, ánh mắt xẹt qua máu tươi trên giấy của nàng, lông mi nhàn lại. Tuyền Cơ liều mạng lắc đầu, trên mặt khinh thường, tiến người về trước, trên mặt nước mắt lạnh rơi đầy. “Thiếp cầu xin người, cầu xin người.” Cung đình nội uyển, trời đất phức tạp mới biết lòng người thẳng ngay. Thôi nữ y lại trời sinh tính tình thẳng thắn, nàng nhìn rõ sự lạnh lùng cùng tức giận trong ánh mắt của hoàng đế, nhưng lúc này vẫn cần răng nói: “Hoàng Thượng, xin cho nô tỳ được chôn cất cho con thú nhỏ này.” Diệp Phong đã sớm dẫn cung tỳ thái giám Phượng Thửu

cung nhất loạt quỳ rạp xuống đất. Tuyền Cơ cảm kích nhìn Thôi nữ y, run run nắm cánh tay hoàng đế, ánh mắt cầu xin nhìn hần. “Người nào nhắc lại một câu nữa, xử tử.” Hoàng đế giận dữ cười lạnh. Gắt gao nhắm mắt lại, Tuyền Cơ đem sói con ôm vào lòng, nặng nề mà khấn đầu cầu xin. “Thiếp cầu người, thiếp cầu xin người, bây giờ người muốn thiếp làm cái gì cũng được...” giọng nói nghẹn ngào trong cổ họng, giống như tiếng nói bi thương của một lão phu nhân, khàn khàn lại khó nghe. “Nó đã sớm đáng chết rồi.” Giọng nói lạnh lẽo vang lên, tựa như tiếng sấm động giữa trời quang. Trong lòng bi phần oán hận chồng chất dồn ứ lại, muốn tìm một nơi để nói hết, lại không chỗ để phát tiết. Nàng thấy được chính mình chết lặng, còn chưa nói xong ba chữ kia... Còn có tiếng khóc của Điệp Phong hòa cùng các cung nhân. Nàng ngã xuống rồi lại đi đến trước mặt Long Tử Cẩm: “Lăng Thụy Vương gia, cầu xin người giúp nói vài câu với Hoàng Thượng.” Long Tử Cẩm xoay mặt qua một bên, hờ hững nói: “Niên tần nương nương, Tử Cẩm nhận không nổi đại lễ này.” Ánh mắt bắn loạn nhìn sói con hoàn toàn bất động trong lòng, Tuyền Cơ rốt cục nghe được âm thanh của tuyệt vọng. Ôm chặt con sói nhỏ vào lòng đứng dậy, nàng đi tới trước mặt hoàng đế. Ánh mắt kia trầm mặt nhìn vào vết thương hình bán nguyệt đỏ thẫm trên trán nàng, đôi mày mơ hồ cau lại. Tuyền Cơ ôm chặt sói con, xoay người hướng ra phía cửa. “Niên Tuyền Cơ! Trẫm có nói cho nàng đi sao?” Nghe được trong giọng nói của hần có sự giận giữ tới run run, nàng quay người nhoẻn miệng cười, “Không phải người lệnh cho Tuyền Cơ ngay hôm nay phải chuyển ra cung Phượng Thụ sao? Tuyền Cơ bây giờ trở về đi thu thập tư trang. Hoàng Thượng, ngày đó người không nên cứu thiếp...” “làm gì...” Nàng cười khê, rốt cục cũng không quay đầu lại, đi ra khỏi Thu Huỳnh tiên. ***** Có chút đắm chiêu suy nghĩ trong mắt Thanh Phong, hơi chút phức tạp trong ánh mắt Hạ Tang “Sói con...” hai mắt lại ôn nhu nhìn con thú nhỏ trong lòng, nàng nghĩ nghĩ, thấp giọng nói: “Chị mang em trở về kỳ viên được không?” Đó chính là nơi nó sinh ra. Đúng vậy, cũng là nơi nó trút hơi thở cuối cùng, nơi có con sói nó trân trọng đã chết ở đó. Không biết những người khác là thấy thế nào về nàng... Vì một con thú nhỏ mà đối nghịch với hoàng đế, không phải là quá ngu ngốc sao? Nhưng mà, nàng chính là Chu thất. Cho dù quay trở lại kỳ viên, nàng có thể phải mất mạng. trên đời này không ai quan tâm đến nàng, cuộc sống này tiếp tục sống cũng chẳng có ý nghĩa gì, tuy rằng nàng cũng rất sợ chết... Kỳ viên trong cung, vòm đá cửa hang cao trăm trượng, nàng lập tức đi vào, hoàn toàn không cảm giác được sau lưng có hơi thở lạnh lùng tức giận cùng nguy hiểm...

83. Chương 83: Sao Lại Là Hần

Vốn dĩ, nếu trên đời này không ai để ý người, tính mạng này sống cũng không có tác dụng, tuy rằng nàng cũng rất sợ chết. Kỳ viên trong cung, hang động đầy ở trên thác nước cao trăm trượng, nàng lập tức đi vào, hoàn toàn không có cảm thấy được sau lưng có hơi thở lạnh lùng tức giận cùng nguy hiểm... Trong lòng đột nhiên có cử động nhỏ. / Tuyền Cơ lau nước mắt, vui vẻ nói: “Sói con ... “ Con sói nhỏ từ từ mở to đôi mắt, lẳng lặng nhìn nàng. Tuổi nó tuy còn nhỏ nhưng trong mắt nó đã thấy thấp thoáng vẻ bi thương. Sống mũi Tuyền Cơ cay cay cơ hồ muốn bật khóc, con sói nhỏ giờ mu bàn chân nhỏ chạm vào má nàng xoa xoa, như hiểu được tình cảm con người. Nhưng rất nhanh mặt mày nhăn nhó, chân nhỏ run run, hai cánh trên lưng nhất thời nhẹ nhàng mở ra rồi đóng lại, ử rử. “Sói con em lạnh không?” Tuyền Cơ nhíu mi, nghĩ nghĩ, ngồi xuống dưới, đặt con sói ra phía trước, ngón tay chạm vào áo ngoài của chính mình mang theo, liền cởi ra, ngồi sụp xuống, đem cả chiếc áo hồng thêu kim tuyến phủ lên người sói con, rồi lại bắt nó ôm vào trong lòng. Sói con nhìn nàng, hồng hộc kêu vài tiếng, thanh âm yếu ớt, lộ ra bộ dáng ngây ngốc đáng yêu. Nhìn lại chính thân mình chỉ còn lại quần lụa trắng cùng yếm ngực, hai bả vai trắng như tuyết, để lộ hai cánh tay trắng ngần, Tuyền Cơ xì cười khê, “Tiểu sắc lang.” Sói con hướng trên người nàng cọ cọ, lại chậm rãi nhắm mắt hưởng thụ. Tuyền Cơ cười, bi thương với bớt vài phần, khao khát sống trong lòng dâng lên ... sói con còn chưa có chết đâu. Nàng tốt xấu cũng là nữ nhân xuyên không, tuy rằng cảm khi thi họa không tinh thông như thực nữ khác, nhưng cũng làm việc qua hàng tá quán rượu nhà hàng, từ không có gì mà lên, ngồi chờ chết như thế này chẳng phải thật lãng phí thời gian sao. Long Phi Ly nói không cứu thì không còn có cách nào sao? Nàng muốn cứu nó! Thôi nữ y kia hình như cũng là một người tốt, nếu nàng lên đi cầu nàng ta... Hoặc là đi Thái y viện vụng trộm lấy chút thuốc trị thương... Chủ ý vừa nảy ra, nàng liền vui sướng mà đứng lên, phỉ phỉ mũi sói con, nói: ” Quần áo này tỷ tỷ phải lấy lại, bằng không không thể mang em theo.” “Da dễ trắng ngần, quần áo này mặc hay không cũng thế.” Thanh âm đầy bí ẩn

và trêu tức từ phía sau truyền đến. Tuyền Cơ lấp bắp kinh hãi, xoay người nhìn lại, người tới kia mặt áo bào thiên thanh, trên mặt như cười mà như không, hắc – diện mạo anh tuấn phiêu dật, khóe mắt đuôi lông mày lại muôn phần quyến rũ cùng tà khí. Là Tử Ninh Vương gia, Long Lập Dục. “Làm sao người lại ở chỗ này?” Tuyền Cơ đem sói con cùng quần áo che đậy trước ngực mình, cảnh giác theo dõi hắn. Long Lập Dục là con trai thứ ba của tiên hoàng, sắc phong là Tử Ninh Chúc vương, lại được ban đất riêng ở Tây Lãnh. Trên thực tế, chỉ có Lăng Thụy Vương gia – Long Tử Cẩm có đất phong ở đế đô, đất phong của các con trai khác của tiên hoàng đều phân tán ở các quận của Tây Lãnh. Tiên hoàng sủng ái hoàng tử nào đều ưu ái phong hầu, nhưng cũng không bằng sủng ái dành cho thái hoàng tử – Long Sữa Văn được phong quận Vô Ưu, là nơi chỉ có đầm lầy, tiếp giáp Yên hà quận cũng là phần hoa không thua đế đô. Chúc vương là con nối dõi của tiên hoàng, trên tay có một lượng binh mã nhất định. Ngoài Chúc vương có đất phong, còn có các phiên vương khác được thừa kế của vài vị tổ hoàng đế lập quốc từ trước, cũng có thái ấp riêng, Chúc vương chưa bị phế bỏ, các Phiên vương kia tuyệt không thể khinh thường, bọn họ dù có binh lực hùng hậu, cũng chưa thể đối chọi cùng tinh binh của triều đình, cũng là một thế lực nguy hiểm. Tổ tiên hoàng đế về sau, các đại đế vương Tây Lãnh đều muốn tước phiên, nhưng không thể thực hiện trong hòa bình, một khi cưỡng chế tước phiên, chiến tranh nhất định sẽ nổ ra, cho đến hôm nay vẫn còn là một khó khăn, chưa tìm được đối sách. Chúc vương cùng Phiên vương là giống nhau, như không được hoàng đế triệu kiến, bình thường không thể dễ dàng vào kinh, càng không thể mang quân binh đi theo diện kiến Thiên tử, đây là quy định của tổ tiên lập ra, vì là phòng ngừa các vị vương gia ám binh tạo phản. Nói đến lần vào kinh này của Long Lập Dục, cũng là do Thái hậu ưu ái người con này, đặc biệt hướng hoàng đế khẩn cầu cho phép hắn trở về, gặp mặt vừa thấy. Thái Hậu có hai người con, người thứ nhất là tam hoàng tử Long Lập Dục, còn có thứ hai đó là Cửu hoàng tử, chính là đương kim hoàng đế, hiệu là Khánh Gia, Long Phi Ly, mẫu thân của thập hoàng tử Long Tử Cẩm sớm đã qua đời, cũng được Thái hậu nuôi dưỡng, Long Phi Ly cùng hắn giao tình thâm hậu, nhưng lại so với Tam ca, chính là càng thân. Đương nhiên, Long Phi Ly thực tế cũng không phải là Thái Hậu dứt ruột sinh ra, sự tình còn có nhiều sự lắt léo phức tạp, sẽ kể về sau. Nói đến cũng là nghiệt duyên, từ lần Long Lập Dục cùng Tuyền Cơ gặp mặt ở ngự hoa viên, liền đối với nàng có chút tâm tư, nếu ngày đó ở cung Phượng Thử Thái Hậu đem Tuyền Cơ giết chết thì tâm tư kia cũng coi như bỏ đi, nhưng gặp lại ở cung Hoa Âm, hắn đối với nàng lại càng không thể quên. Mua chuộc được người trong cung, tin tức tới tình thông nhanh nhạy. Từ lúc Tuyền Cơ dẫn người đến Thu Huỳnh hiên, hắn liền nấp ở bên ngoài, sau đó nhìn thấy nàng rơi lệ một mình vội vàng đi ra, liền theo dõi nàng đến nơi này. Hắn ở hành cung, mỹ nhân vô số, có không ít người so với Tuyền Cơ càng xinh đẹp hơn, nhưng không hiểu sao, hắn lại trốn ở một bên xem nàng cùng con thú nhỏ kia trò chuyện thần thái buồn bã bi thương, nhưng vẫn mê hoặc động lòng người, đợi đến lúc nhìn nàng cởi áo khoác ra, kia đường cong trắng tựa tuyết thật đẹp, ham muốn trong lòng rốt cục nhịn không được bước ra. “Nương nương có thể tới nơi này, sao bốn vương lại không thể?” Hắn nhíu mày cười, bước lại gần nàng. “Điều đó bản cung không ngại, chỉ ngại Vương gia ở trong này gặp chuyện.” tên biến thái —— Tuyền Cơ trong lòng oán thầm, ôm lấy sói con, nghiêng người muốn tránh xa hắn ra. “Nga?” Long Lập Dục ánh mắt tối sầm, đưa tay ngăn nàng lại. Bối rối trong lòng, Tuyền Cơ không dám biểu lộ sự hoảng loạn lên trên mặt, cố gắng trấn định, lại lạnh lùng liếc về phía nam tử. “Vương gia xin tự trọng.” “Không tự trọng ư, hình như không phải là bốn vương, mà là Niên tần nương nương kia.” Long Lập Dục ngả ngón đưa tay lên cầm Tuyền Cơ, “Này cũng không tệ ...” Tay hắn ở cầm nàng chỉ hơi nhấn chút lực, liền để lại dấu vết, làn da trắng ngần, có chút đỏ thắm thật mê hoặc. Dục vọng khô nóng, hắn đột nhiên đem nàng kéo vào trong lòng, cúi đầu hôn lên cổ trắng ngần của nàng.

84. Chương 84: An Nguy Của Người....

Tuyền Cơ nghĩ sao vương gia kia lại có thể lớn mật như vậy? Hoảng sợ tới phát run một chút, mới ý thức được muốn đẩy hắn ra... thân mình lại mềm yếu không chút sức lực, nàng kinh hãi... Vì sao lại như vậy? Long Lập Dục đem kinh hoảng của nàng thu hết trong đáy mắt, bàn tay vừa lật, đem ngoại áo cùng sói con nàng ngăn ở trước ngực ném xuống. Hắn hôn lên thùy tai của nàng, khẽ nói: “Bốn vương không cần thận huych phải huyệt đạo của nàng.” Tuyền Cơ mềm nhũn ở trong lòng hắn, căn bản không thể nhúc nhích, nàng lại hoảng lại càng loạn, khóe mắt còn nhìn thấy sói con vẫn không nhúc nhích, càng hoảng hơn,

cả giận nói: “Hoàng Thượng còn chưa có chết đâu, người đối bản cung với làm cái gì đây?” “Có mới nói cũ, hần bên nữ nhân kia còn có sức quản nàng sao? Chẳng bằng nàng phục tùng bốn vương, hầu hạ gia gia thật tốt, gia gia liền mang nàng theo cùng.” “Tử Ninh Vương gia, ngày đó không phải người còn thực sự muốn ta chết sao?” Long Lập Dục cười nói: “Tuyền Cơ, nàng đây là đang trách ta? Không phải vừa nói sao, mọi sự diễn ra quá nhanh, bốn vương hiện tại trong đầu đều chỉ có nàng...” Hần cúi thấp lằm bằm, bàn tay lớn lại luồn ra sau xoa xoa tấm lưng gù của nàng. Làn da nổi lên một trận run run đáp lại, Tuyền Cơ trong lòng một trận lạnh lẽo. Thời điểm Long Phi Ly chạm vào nàng, nàng bối rối run rẩy, ngượng ngùng, không biết làm sao, trước ngày hôm nay, nàng đều nghĩ, hần là hoàng đế, nàng là phi tử của hần, trừ phi muốn chết, bằng không, nàng không có lý do kháng cự hần. Lúc này, Long Lập Dục đối với nàng như vậy... Nàng mới hiểu được, nguyên lai, không phải như thế... Ở Thu Huỳnh tiên, nàng kỳ thật có thể hiểu được tâm sự của mình, hiện tại, lại càng thêm rõ ràng. Long Phi Ly... Môi hôn cuồng loạn trên gáy, bàn tay ấm áp kia đang chậm rãi chuyển qua trước rốn của nàng, nàng cả kinh, thầm nghĩ chính mình thật ngu ngốc, thời điểm còn suy nghĩ này nọ, có hay không... Nơi này là cấm địa trong cung, sẽ không ai đến, tên biến thái này lại dường như không chịu bỏ qua. Nàng chịu đựng hần chạm đến rốn mình, cười lạnh trách mắng: “Người không sợ Hoàng Thượng sẽ biết sao?” “Sao? Hoàng Thượng?” Long Lập Dục nhú mày, “Hôm nay xong việc, bốn vương liền đem nàng mang về thái ấp, núi cao sông dài, hoàng đế có thể làm gì được?” Tuyền Cơ cắn răng, “Hoàng cung thủ vệ nghiêm ngặt, người xác định người khả năng này sao?” “Vậy nàng hãy nhìn xem bốn vương có đủ thủ đoạn hay không!” nhìn bộ dáng nàng giận dữ, hai má hồng hồng tự nhiên, khơi dậy ham muốn chinh phục của hần, hần hướng lên hôn nàng, làm cho nàng càng mềm yếu trong lòng, da của nàng mềm mại lại ngát hương, môi liền hướng môi nàng hôn tới. Tuyền Cơ kinh sợ đau khổ, biết là đã hết hy vọng, muốn lên tiếng gọi, Long Lập Dục ánh mắt trầm xuống, lập tức điểm huyết khiến nàng á khẩu không nói được. Hần đang muốn đem nàng ôm vào kỳ viên, lại nghe một thanh âm dồn dập theo hướng rằng liễu không xa truyền đến, “Hoàng Thượng, nô tài mới nhìn đến nương nương là đi hướng bên này.” Long Lập Dục thấp rủa, trong lòng có chút nuối tiếc, ở bên tai Tuyền Cơ thấp giọng nói: “Nàng không phải có một tỷ nữ gọi là Diệp phong sao? Nếu nàng dám cáo trạng, bốn vương cam đoan với nàng, ta nhất định đem tỷ nữ của nàng giống như tiểu súc sinh kia giết chết.” Tuyền Cơ chỉ lạnh lùng theo dõi hần. Long Lập Dục phất tay một cái, đem giải huyết đạo của nàng. Tuyền Cơ lặng lẽ không nói, đem quần áo cầm lên, rất nhanh mặc trở lại, lại đem sói con ôm vào trong lòng. Đã thấy Long Lập Dục có ánh mắt khả nghi xẹt qua trên người nàng, lập tức khóe miệng nhếch lên. Nam nhân này lại đang tính kế cái gì? Đang nghi ngờ, Long Lập Dục đã cất cao giọng nói: “bái kiến Hoàng Thượng.” Tuyền Cơ cả người run lên, hần đến đây... Nhưng là, hần vì sao lại đến đây? ” Thần thiếp bái kiến Hoàng Thượng.” Nàng cúi đầu vén áo thi lễ, tầm mắt lại nhìn tới, là mình bào hoa mỹ của hần. Lại cúi đầu không có đi nhìn hần. ”

Ồ, Tam ca cũng ở chỗ này?” Hoàng đế thản nhiên nói. Cũng? Long Lập Dục cũng không nghĩ hoàng đế có ý tứ gì, chính là hần cố không để ý tới hoàng đế này, cười dài nói: “Vi thần từ chỗ mẫu hậu đi ra, nhân rồi không có việc, liền đi dạo chung quanh. Nơi này đã hơn một năm không trở về, cũng là có biến đổi không ít, không nghĩ tới còn gặp phải Niên tần nương nương —— “ “Nhân rồi vô sự?” Hoàng đế mỉm cười, “Này đang tháng giêng, công việc trong quận của Tam ca đều là chính sự, sao nói vô sự? Thật ra trầm sơ sót, nhớ kỹ đã lâu không thấy, vẫn cố để Tam ca ở lại để đô làm khách, như vậy đi, trầm ngay lập tức liền lệnh cho Thập đệ hộ tống Tam ca hồi quận.” Long Lập Dục sắc mặt đột biến, Long Phi Ly này nói chuyện hay hành xử đều rất tao nhã, hần vẫn oán hận nhưng cũng không lý giải được vì sao tiên hoàng lại truyền ngôi cho cửu đệ tầm thường này, không nghĩ tới hần chính mình tài trí thấp kém lại dương dương tự đắc, cứ nghĩ mình giỏi... ” Trong quận đều là việc vặt, sao so được với quốc gia đại sự? Vì thần còn muốn cùng mẫu hậu và Hoàng Thượng ở bên nhau mười ngày nữa.” Hần cười nói, mắt lại liếc nhìn ánh mắt trầm mặc của hoàng đế Hoàng đế thần sắc không thay đổi, chỉ lạnh nhạt nói: “Trầm biết Tam ca mỗi ngày đều ở để đô bầu bạn, là bởi vì, mẫu hậu đối Tam ca luôn luôn chờ mong rất cao, nếu trầm vì tâm tư của mình, khiến Tam ca sao nhãng chính sự, chính là khiến Tam ca mất đi cái danh kia, như vậy tự thấy hổ thẹn với tiên hoàng cùng mẫu hậu. Ngày mai Tam ca vẫn là nên trở về đi.” Long Lập Dục giận dữ, nhưng gian kế của hần cùng Thái Hậu bày ra chưa thành, binh lực trên tay còn yếu, trước sau vẫn còn có kiêng kị, bèn cười lạnh nói: “Thần tuân chỉ, tạ ơn tâm ý của Hoàng Thượng.” “Àn.” Hoàng đế cũng không nói nhiều, đi thẳng hướng Niên Tuyền Cơ, rõ ràng có ý tiễn khách. Long Lập Dục cắn răng nói: “Vi thần cáo lui trước.” “Tam ca.” Hoàng đế đột nhiên gọi hần lại. Chân hần bước chậm lại, quay người nói: “Hoàng Thượng còn có gì phân phó sao?” Hoàng đế thậm chí không có quay đầu, ánh mặt trời xuyên thấu qua bên hồ liễu, chiếu vào trên người hần, chiếu xuống đất, bóng dáng thản nhiên. Thanh âm hần có chút trầm thấp. “Người lớn lên ở trong cung, kỳ viên này là cấm địa trong cung, người không phải không biết, lần tới nếu lại vào kinh,

vẫn là đi chơi thích hơn. Trong vườn có măng thú, trầm thực rất lo lắng cho an nguy của Tam ca.” Long Lập Dục giận dữ cười lạnh, trong vườn có măng thú? Lời này rõ ràng là cảnh cáo hần không được tới gần Niên Tuyền Cơ!

85. Chương 85: Nhớ Kỹ Người Này? !

Hần châm chọc nói: “Tạ Hoàng Thượng quan tâm, lời này trăm ngàn lần cũng nên nói cho Niên tần nương nương mới quan trọng, để nàng cũng không nên tùy ý đến nơi này. “ Hoàng đế nhẹ giọng ngắt lời hần. “Trầm ưu ái Niên tần đến vậy, chắc chắn không thể giống nhau.” Đây chính là quan quân đốt pháo, lại cấm dân chúng không được phép thấp đèn! Long Phi Ly, người giỏi lắm... Tóm lại có một ngày, thiên hạ của người, nữ nhân của người... Long Lập Dục giận dữ, lại không thể phát tác, lạnh lùng cười, phát tay áo rời đi. Hoàng đế hướng răng liểu bên hồ thần nhiên thoáng nhìn. “Nô tài cáo lui.” Vẫn đứng ở răng liểu bên cạnh Hạ Tang khom người nói. Kỳ viên trước cửa, đột nhiên trở nên im lặng. Hoàng đế ánh mắt tựa hồ trầm tĩnh, dừng ở đỉnh đầu nàng. Giận dữ, bi thương... Tất cả cảm xúc như tiêu tán đi, trong lòng tựa hồ chỉ còn lại có phiền muộn tràn đầy, Tuyền Cơ vẫn là không có ngăn đầu, nàng cũng không biết có phải là không dám, hay là không muốn, đành phải đưa mắt nhìn mặt hồ kia. Đang là mùa xuân, tiết trời ẩm áp, ánh sáng phản chiếu trên mặt hồ, lấp lánh tựa ngọc bích, răng liểu mềm mại ngã bóng bên hồ như thiếu nữ e thẹn, lại liền bên hoàng cung, mái đình cong cong soi bóng, thật có cảm hứng thi họa. Bỗng nhiên từ đâu có đàn chim bay ngang, phong cảnh thực đẹp đẽ, nên thơ. Có vài thứ tựa hồ rất đẹp, mà thật ra lại giống như ảo ảnh trong mơ, là gần ngay bên cạnh mà xa tựa trùng khơi, cảm xúc nhất thời liền tan biến. “Nô tài cáo lui.” Im lặng làm cho người ta khó chịu. Rốt cục, nàng không chịu nổi, trong lòng phiền chán, quay người bước đi. “Bắt nó cho trầm.” Nàng nghe được hần ở sau lưng nói. Nàng nghi hoặc, thanh âm của hoàng đế lại thần nhiên truyền đến. “Sinh mệnh của nó, nàng không cần sao?” Tuyền Cơ này mới hiểu được hần nói đến sói con, trong lòng chấn động, vì sao... Hiện tại hần... Không hề do dự, chạy về bên người hần. Dĩ nhiên đem cả sói con đang mê man đưa cho hần. Hần tiếp nhận, khinh khỉnh liếc mắt nhìn nàng một cái, nàng rốt cục nhin không được ngăn đầu lên, hai người bốn mắt chạm nhau, ánh mắt hần trong suốt, không có chút cảm xúc. Nàng bất giác nhíu mi, nghi ngờ trong bụng dường như dề vờ. Hoàng đế không có lên tiếng, tháo túi gấm vẫn đeo ở đai hông trên lưng xuống, theo đó đổ ra một viên thuốc, ép con thú nhỏ ăn vào, bàn tay lại dán trên lưng tiểu thú. Hần đang dùng nội lực trị thương cho tiểu thú? Sói con vẫn nhắm mắt, thân mình cũng không thấy phập phồng. Tuyền Cơ lo lắng, nhin không được mở miệng nói: “Nó sao rồi?” “Niên tần nương nương, nó không có việc gì.” Có thanh âm từ răng liểu truyền ra, quay lại chính là Hạ Tang. Tuyền Cơ có chút giật mình, Hạ Tang cười nói: “Vốn Hoàng Thượng khi xuống tay có nương nhẹ.” Hoàng đế nhấn mặt khinh khỉnh nó, “Còn đứng đó nhiều lời sao?” “May mắn không chết được.” Hạ Tang vượt cạm, nhìn đến sắc mặt hoàng đế hơi trầm xuống, biết chính mình lỡ lời, hơi kinh hãi, chạy nhanh nói: “Nô tài cáo lui.” Tuyền Cơ tự giấu mà cười, cuối cùng lại còn lại hần và nàng. Hoàng đế đem sói con thả tới trước, nói: “Tối nay nàng tới Tú Ninh diện một chuyến.” Tiếng nói của hần vừa dứt, liền xoay người rời đi, tựa hồ hần đối với nàng chỉ có phiền chán, không phải là không thể thiếu nàng, mà là một khắc cũng không muốn ở lại. “Long Phi Ly.” Tuyền Cơ cười khổ, lên tiếng gọi lại bóng dáng cao to kia. Hần quay người lại, nhíu nhíu mày. “Niên tần, gọi thẳng tục danh của trầm là đại bất kính.” “Vì sao?” Tuyền Cơ gắt gao theo dõi hần, hần là cuối cùng lại ra tay cứu sói con, trong lòng nàng lạnh lẽo kia càng thêm muôn phần. “Cái gì vì sao?” “Người cũng biết ta đang hỏi cái gì.” Hoàng đế không nói, thân hình lại có chút rung động, rất nhanh lại ngừng lại, nhíu mày nhìn nhanh về phía tay áo nữ nhân kia đang níu hần lại. Tuyền Cơ nhìn hần, chậm rãi từng chút từng chút một nói ra, “Nói cho thiếp biết.” “Biểu hiện của người có đủ loại, đâu là thật, đâu là giả, hay tất cả đều là giả, có phải hay không?” Tuyền Cơ cười, lời nói ra đầu lưỡi kia thật chua xót. Nàng thấy trong đôi mắt hần, có bóng loang lỗ không rõ. Hần dường như đang suy nghĩ cái gì. Rốt cục, hần thần nhiên mở miệng. “Cái khác nàng không cần để ý tới, Niên Tuyền Cơ, nàng đối với ta có ân, đây là sự thật.” Hần không có tự xưng trầm, hần nói ta... Tuyền Cơ thân mình run lên, có ân? “Là cha ta đối với người có ân?” Nàng run giọng hỏi. “Hần?” Hoàng đế tựa hồ nở nụ cười, lập tức thanh âm hơi trầm xuống, “Không, là nàng.” Nói như vậy, thì ra Long Phi Ly cùng Tuyền Cơ là có quen biết? Không, hần là vua của một nước, nàng như thế nào đối với hần có ân? Nàng

nắm tay áo hắn, trong mắt đầy nghi hoặc. Thoáng nhìn thấy vòng tay bé nhỏ của nàng bên tay hắn, hoàng đế thản nhiên nói: “Đó là chuyện của nhiều năm trước, nàng sớm đã không nhớ rõ. Người cần nhớ, nhớ kỹ là tốt rồi.” Tuyền Cơ lắc đầu, thần sắc thống khổ, “Nếu nói thiệp đối với người có ân, vì sao người lại đối xử với thiệp như vậy?” “Trẫm cứu nàng từ trong tay Thái Hậu, ban thưởng cho nàng tỳ nữ mới, cho nàng cứu tuyết sói, lại lệnh cho Cát tường giúp nàng thấu hiểu chuyện tình trong cung, như thế còn chưa đủ sao?” Hoàng đế nhẹ giọng hỏi lại. Đêm đó hắn lạnh lùng lưu lại vết sẹo, hôm nay ở Thu Huỳnh điện... Hắn đối nàng... Ánh mắt tán loạn, Tuyền Cơ kinh ngạc nhìn, có một ý tưởng trong lòng dần dần hiện ra, rõ ràng. Hắn dường như không kiên nhẫn, đem tay áo trong tay nàng giật ra. Nhìn hắn bộ dáng tuấn tú, nàng nghe được trong mình vang lên câu hỏi: “Bởi vì người không nghĩ ta yêu người, có phải hay không?”

86. Chương 86: Thế Giới Của Hắn

“Tùy nàng nghĩ như thế nào là thế ấy. ” Hoàng đế xoay người, mặt mày sâu thẳm. “Vì sao người không nghĩ... ?” Trong lòng như cuộn lên rồi, nàng cuống quýt hít thở lại nhanh nhanh hỏi lại. “Bởi vì trẫm chán ghét nàng, đây cũng không phải là giả.” Hoàng đế thản nhiên nói. Tuyền Cơ đột nhiên nhớ lại lần đầu ở kỳ viên, thời điểm nàng cầu hắn cứu sói con, có hỏi người này, từ trước tới nay, không phải người luôn có người bảo hộ sao? Hắn nói, thực thật có lỗi làm nàng thất vọng rồi, trẫm không có. Đó là lần đầu tiên nàng nghe được trong giọng nói của hắn có khinh miệt cùng căm hận, khi đó nàng liền có một cảm giác, đây mới chính là cảm xúc của nam nhân này đối với nàng. Hiện tại hắn nói, “trẫm chán ghét nàng”, đây cũng không phải là giả... Trăm ngàn mặt nạ, vẫn là cảm giác của hắn đối với nàng, như vậy không chịu nổi. “Ta khiến cho người chán sao?” Nàng hỏi có chút gian nan, “Vì sao?” Ánh mắt hoàng đế như hồi hận, “Tính tình của nàng tùy tiện chính là đem chính mình giết chết.” Hắn nói rất đúng, nàng quả thật không thích hợp sinh tồn ở trong này, hắn lần lượt cứu nàng, thật sự rất phiền chán đi. Tuyền Cơ sững sốt, cười khổ, “Vậy người lúc trước vì sao còn muốn đem ta đi sắc phong phi tử? Ta không ở trong cung này chẳng phải tốt hơn sao?” Hoàng đế đứng khoanh tay, mắt ngưng lại nhìn giữa hồ, thật lâu mới nói: “Có một số việc, nàng không cần biết, cũng đều không phải là nàng, ta có thể quyết định.” Tiếng nói vừa dứt, hắn liền muốn rời đi. Lúc này đây, cước bộ vẫn là dừng lại, nam tử nhưu mi nhắm mắt, ánh mắt lại dừng ở bên hông hắn, cánh tay nữ nhân kia vẫn chưa thu về. Ở Thu Huỳnh điện chịu nhục... Nàng rõ ràng hận hắn, hoặc là nên, nàng nên hận hắn, nhưng là hiện tại nàng chỉ có đau. Vậy là, nếu nói hắn tức giận vì nàng, ít nhất nàng vẫn có chút địa vị trong lòng hắn. Còn đây, hết thấy đều là giả, từ đầu tới cuối, hắn đối với nàng chỉ có chán ghét, chỉ có chán ghét là thật. Mà chính là hắn càng ngày càng thêm chán ghét. Ánh mắt Tuyền Cơ chuyển dịch, thấy tay mình đang ôm chặt bên hông hắn. Nàng làm cái gì vậy? Không chê, cũng không để ý liêm sỉ sao??? Hai thân thể kề sát nhau, vậy mà cũng không ấm. “Ta không biết điều này ta có thể biết đến, nhưng ta...” “Hỏi đi.” Hoàng đế đột nhiên nhẹ giọng nói. “Tuyền Cơ đối với người từng có cái gì ân huệ?” “Thực nhiều năm trước, Niên gia tiểu thư đối với một tiểu hài tử từng có ơn cho cơm cứu sống” “Cho cơm cứu sống?” “Đứa bé nọ đã ba ngày ba đêm không có gì trong bụng, lại nhất quyết không đi ăn xin, đêm tuyết lạnh đó nếu không có nàng, hẳn chắc đã không sống nổi. không cần phải nhớ lại, năm nàng mười tuổi, nàng ốm một trận thập tử nhất sinh, những chuyện trước đó, vốn đã quên sạch.” Hắn nói Tuyền Cơ đối hắn có ân, đứa nhỏ kia là hắn sao? Hắn vốn là hoàng tử, vì sao lại lưu lạc dân gian, lại xuất hiện ở Niên phủ? Nàng nghĩ hỏi lại, hắn cũng đã lạnh lùng ngắt lời nàng, “Dừng ở đây đi.” “Sói con kia đâu? Vì sao lại đối xử với nó như vậy?” Tay nàng bị gỡ ra. “Niên Tuyền Cơ, không có gì là trời sinh, không bởi vì nó là tuyết sói, trong truyền thuyết về Lang vương, về lý mà nói ủng hộ nó nó đã sớm mất mạng” Nhớ tới truyền thuyết sói kia, Tuyền Cơ cảm thấy một chút rầu rĩ. Hoàng đế cười lạnh, “Đây là thế giới con người, tiểu thú kia còn chưa có trưởng thành, chưa có bản lĩnh, dựa vào cái gì đi trên chọc người, không nhìn được trước sau, như vậy không nên chết sao?” Lời nam nhân nói quả thực tàn khốc vô tình, mà nàng lại không thể phản bác lại hắn là tàn nhẫn, độc ác với sói con, bởi cũng chính hắn ra tay cứu nó... Tay áo phất nhẹ, hắn đã ở xa một trượng. Nước kia sớm đã vòng quanh mắt. thì ra, bọn họ trước đó chút ân tình đây cũng chỉ là Tuyền Cơ thôi? Giống như một đoạn phim quay chậm trong não. — “Trước đây người vốn không có, thời điểm này cũng không cần người bảo hộ sao?” — “thực thật có lỗi khiến cho nàng thất vọng rồi, trẫm không có”. — :Niên gia tiểu thư đối với một tiểu hài tử từng có ơn cho cơm cứu sống”. — “quốc

khó của người không có tiền sao? Bọn họ từng hẹn cùng nhau ăn một bữa cơm, đậu hũ với rau xanh ấy, cũng chưa có hoàn thành... Hắn có phải từng chịu rất nhiều khổ cực hay không? Có lẽ, đến thời điểm này, nàng mới có chút hiểu biết về nam nhân này. “Long Phi Ly, ta chỉ hỏi một vấn đề vấn đề, được không?” Thân ảnh hoàng đế không hề động. “Vì sao hai buổi tối muộn kia người lại muốn trở về bên ta mà ngủ?” Kỳ thật, đây chẳng phải vấn đề hay gì. Trăm ngàn đáp án, tuyệt đối sẽ không có cái mà nàng mong muốn. “Không vì sao.” Giọng nói thực lạnh lùng. “Ân.” Nàng chết lặng gật gật đầu, đột nhiên bên người một tiếng lay động, là tiếng gì — nàng giật mình? Giữa không trung, tuyết trắng phi thường, đôi cánh trắng điểm chút xanh, vẫy vẫy.... “Sói con?” Nàng ngậy người kinh ngạc. Tiểu thú trắng như tuyết, giống như không nghe thấy tiếng nàng gọi, đã bay vào kỳ viên kia, bộ dáng chỉ còn lại chấm nhỏ. Nhìn thật sâu vào trong mắt Long Phi Ly, Tuyền Cơ không nghĩ nhiều, chạy vào kỳ viên. Tâm trí không còn sáng suốt, lại có chút bấn loạn...ngộ nhớ sói con kia.. Nó tốt lắm sao? Vì sao nó phải đi về? Vạn nhất gặp gỡ Lang Vương. . . . Đi rồi một hồi, nàng giật mình sững sờ kỳ, hoa kia thật đẹp, màu xanh lam lại ngát hương, thật say mê lòng người, Hạ Tang từng nói qua, nơi này bố trí thuật kỳ môn độn giáp, nàng biết đi đâu tìm nó? “Niên Tuyền Cơ, tốt nhất nàng nên đi chết!” Thanh âm trầm thấp xẹt qua bên tai, nàng lại thấy bên hông kia có tay một người. “Long Phi Ly...” Hắn không phải đi rồi sao? Nàng run run nhìn hắn. Gương mặt kia nhìn một bên càng xinh đẹp tuần tú, mà ánh mắt Long Phi Ly lại như suy tính điều gì. Hắn không có nhìn tới nàng, ánh mắt sắc lạnh nhìn về bốn phía, tựa hồ có gì rất khủng khiếp ẩn giấu đằng sau bụi cây xinh đẹp kia. Nàng có chút không hiểu được... Hắn tức giận sao?

87. Chương 87: Người Đi Thị Tắm Đi

Vòng tay ở bên hông nàng xiết chặt, hắn ôm nàng thật chặt, nàng còn chưa hết choáng váng kinh hoàng, liền thấy hắn rút ra một cây sáo bạc/ Hắn nhẹ nhàng thổi, vài cái thân ảnh ở trên cây đối diện hạ xuống, đều quỳ trên mặt đất. Đầu cùng là xiêm y màu xanh lại che mặt. “Một khắc sau không tìm thấy tuyết sói, lập tức toàn bộ rút lui.” Long Phi Ly trầm giọng phân phó. “tuân lệnh, chủ thượng.” Thanh âm tựa hồ còn quanh quẩn ở bên tai, thân ảnh đã sớm biến mất không thấy. Tuyền Cơ vừa mừng vừa sợ, nhìn nam nhân bình tĩnh bên cạnh. Long Phi Ly thể nhưng không có để ý nàng, chỉ một động tác nhỏ, đã ngồi cách xa nàng, hơn nữa động tác thân thủ lại vô cùng thanh thoát xinh đẹp. Đuôi mắt xuyên thấu qua khe hở, xẹt qua mặt, Tuyền Cơ hoảng sợ, một hai ba bốn năm sáu. . . . Đây ít nhất sáu tầng lầu cao, nàng xem xét tình cảnh chính mình, trong lòng lạnh thất thanh — nàng thật ngốc ôm vào chạc cây ngay trước, tựa hồ chỉ cần không cẩn thận một chút, sẽ ngã xuống đi. “Hoàng Thượng, người có thể hay không giúp ta đi qua?” Nàng cắn cắn môi, thử nói. Long Phi Ly liếc nàng liếc mắt một cái, giọng mỉa mai nói: “Nàng không phải mới vừa ... Ân, thấy chết không sờn sao?” Tuyền Cơ vẻ mặt đỏ bừng, đang muốn nói là cái gì, Long Phi Ly đột nhiên biến sắc, nàng còn không có phản ứng gì, đã thấy thân mình ở trong lòng hắn. Đột nhiên truyền đến thanh âm — đó là... Sói tru? Nàng bị đặt ở trước ngực hắn, lại có mùi hương thoang thoang, còn có nghe được tiếng tim đập trầm ổn. Sợ hãi kia trong nháy mắt tiêu tán. “Sói con sẽ gặp nguy hiểm sao?” Nhưng thật ra sói con... “Không có bị chúng nó giết, vốn không có nguy hiểm.” “ “Nàng có thể lo lắng một chút cho chính nàng.” “Người ở trong này.” Đột nhiên nhớ tới tiểu thuyết thường nói — chỉ cần người ở trong này, ta không còn sợ cái gì, không khỏi bật cười. Long Phi Ly liếc mắt nhìn nàng một cái. “Bây sói vừa tới, trẫm liền đem nàng ném xuống.” “Người sẽ không.” “Niên Tuyền Cơ, nàng không biết quân vô hí ngôn sao?” Hắn cười rộ rỡ, ngón tay lại mơn trớn trên cằm nàng. Đầu nàng da có chút gợn gợn — ngữ khí của hắn, không giống nói giỡn. “Kia không phải rõ ràng là người tới cứu ta?” “Trẫm càng nguyện ý tận mắt nhìn nàng gặp chuyện.” “Ta là ân nhân của người.” “Trẫm sớm nói qua, trả lại nàng vài lần ân cứu mạng, này còn chưa đủ sao?” “Vậy người vì sao còn muốn ôm ta?” Ánh mắt Tuyền Cơ sáng lên, nói: “Đem ta một cước đá đi xuống không tốt hơn à?” “Có phải như vậy hay không?” Ánh mắt hắn bỗng chốc lạnh như băng mang theo nguy hiểm, Tuyền Cơ chỉ cảm thấy thân mình bay lên, bên tai là vù vù tiếng gió, trước mắt tối sầm lại, nàng lớn tiếng hét chói tai. . . . Người nọ thật sự đem nàng ném đến đây, trái tim cấp tốc co rút lại — nàng cứ như vậy đã chết sao? Hỗn đản Long Phi Ly cũng là nhanh chóng thay đổi thái độ, cùng biến thái Tử Trữ Vương gia kia giống nhau! Gần như có thể nhìn thấy mặt đất, những bông hoa lam tươi tắn, nhấm chặt ánh mắt, lưng áo đột nhiên căng thẳng, làm nàng kinh

hồn định hình lại, nàng còn ở hẩn trong lòng, nam nhân trong mắt thẳng qua đùa cợt ý cười, “Thực xấu.” Tuyền Cơ nghiêng răng nghiêng lợi, “Long Phi Ly, người có tật xấu...” Tâm can còn đang náo loạn, nàng mắng một câu, cũng bắt chấp lại mắng, xoa ngực thở phì phò. Long Phi Ly mặt mày giãn ra, đang cười nhẹ nhàng, tựa hồ chặt vật cùng xấu xí của nàng khiến hẩn sung sướng. Hẩn cười thực hoa mắt, Tuyền Cơ cúi đầu, hôm nay hẩn đem nàng hại khổ, vừa rồi lại cơ hồ đem nàng hù chết... Nhưng là nàng không hận hẩn, cũng đã biết hẩn cũng không nghĩ nàng yêu hẩn, về sau hẩn nói hẩn chán ghét nàng. Thậm chí bởi vì chán ghét, về sau Tuyền Cơ vào cung, hẩn vẫn để nàng bảo giữ lại tắm thân trong sạch, chính là hẩn nếu không cần nàng, vì sao còn để nàng mang tiếng là được sủng ái, sau đó lại bởi vì chút an kia mà vài lần cứu giúp? Vì sao tâm một người có thể phức tạp như vậy? Trong cả đời, nàng không quá yêu ai, hoàng cung ... Nàng một thân một mình nơi này thật nguy hiểm quá đi... Cổ Ngọc Hoàn thường nói, thích là gì, yêu là gì... ? Sai rồi sao ? Nhưng là, giờ khắc này, ở cùng hẩn, hẩn đang ôm nàng, nàng ngây ngốc thực sự mong có thể kéo dài giây phút này lâu một chút. Chính là, hẩn thậm chí không muốn nàng yêu hẩn... Nàng cười khổ. Có giọt nước mưa rơi xuống lông mày và lông mi, nàng ngẩn ngơ, vừa rồi trời còn đang nắng... Lại kinh ngạc thấy tay hẩn giữ bên hông nàng càng chặt. “Rất cực trời mưa.” Hẩn thần sắc trở nên thâm trầm. “Chúng ta phải đi sao?” Nàng có điểm lo lắng, “Nhưng là sói con còn ở bên trong —— “ Long Phi Ly cười lạnh, “Trẫm cũng mặc kệ sói con kia tự sinh tự diệt, nàng đoán xem vừa rồi trẫm vì sao không đi?” Tuyền Cơ lập tức tỉnh mộng, buông tay khỏi tay áo hẩn. “khứu giác của sói so với người linh mẫn hơn, chúng ta vừa mới tiến đến, chúng nó đã nấn ná ở bốn phía.” “Chúng nó muốn công kích chúng ta? Kia chúng nó vừa rồi vì sao không động thủ?” Tuyền Cơ cả kinh nói. “Công kích chúng ta?” Long Phi Ly ánh mắt ngưng lãnh, “Mấy vạn con sói đến công kích nàng và ta, nàng rất dễ mất chính mình.” Tuyền Cơ càng nghi hoặc, đáy lòng lại ần ần có chút rung mình, mấy vạn con sói, đằng sau những bông hoa xinh đẹp ấy, lại là nanh vuốt của bầy sói khổng lồ ? “Chúng nó đang đợi trận mưa này” Long Phi Ly mâu quang khẽ nhúc nhích, thần nhiên nói: “Nếu nàng và ta còn có khả năng trở về, đêm nay người đi thị tẩm đi.” “Ân, tốt —— a, Long Phi Ly, người nói cái gì?”

88. Chương 88: Hôn Trừng Phạt...

“Chúng nó đang đợi trận mưa này” Ánh mắt Long Phi Ly khẽ nhúc nhích, thần nhiên nói: “Nếu nàng và ta còn có khả năng trở về, đêm nay nàng đi thị tẩm đi.” “Ân, tốt —— a, Long Phi Ly, người nói cái gì?” Tuyền Cơ không hiểu, ngơ ngác hỏi: “Giống như hai ngày kia đúng hay không?” Long Phi Ly nhún mày. Tuyền Cơ nhỏ giọng giải thích, “Chính là cùng nằm úp sấp rồi ngủ, sau đó ở trong chăn nói chuyện phiếm. Không đúng, người đêm nay không phải muốn... An phi thị tẩm sao?” Nói tới đây, nàng cười cười, mở đầu thật ảm đạm. Long Phi Ly đột nhiên nở nụ cười, xinh đẹp, mắt phượng dài híp lại xinh đẹp. Ánh mắt của nàng, liền ngây ngốc dừng ở yết hầu của hẩn khẽ nhúc nhích. Cảm giác mát từ trên đầu thấm xuống dưới, rơi ở mí mắt, ánh mặt trời tựa như đột nhiên bị ai giấu đi, trong trời đất là một màn mưa. Vẫn là không có tầm hơi sói con, mà âm thanh đàn sói tru lại dần dần dày đặc, nghe qua dường như là hàng trăm hàng nghìn con Tuyền Cơ tuy thế lại không cảm thấy chút nguy hiểm đến gần, nàng nghĩ, Long Phi Ly là yêu nghiệt —— bởi vì hẩn đột nhiên tiến đến bên tai nàng, hơi nóng thổi vào tai, nàng cứ như vậy cứng ngắc ... “Ồ Thu Huỳnh điện, mười cái tát kia, tuy rằng là chính mình ra lệnh, vốn tính kẻ cẩn thận lại uống công, trẫm tưởng Cát Tường kia một chuyến đi liền được việc, trẻ nhỏ dễ dạy, ” Long Phi Ly thấp giọng nói: “Nhưng nay xem ra, nàng...” Hẩn là đang cười nàng ngu xuẩn sao? Tuyền Cơ cắn môi. “Hay vẫn là, đây chính là vẻ bề ngoài, chẳng qua là Niên tiểu thư che giấu mà thôi?” Lời vừa mới dứt, hẩn khẽ sát mặt nàng, khoe miệng cong cong giễu cợt. “Ta không phải như người nói.” Tuyền Cơ không khỏi nổi giận, “Ta ...” “Phải cũng tốt mà không phải cũng thế.” Nàng chấn động, tay người nọ liền nhanh chóng luồn vào bên trong áo nàng, dọc từ ngực đến mạn sườn.. Tay hẩn chỉ chạm nhẹ ngực nàng, lại tựa như có dòng điện truyền qua. Nàng cảm thấy toàn thân đều đã tê rần. “Thứ này kẻ ngoài đã nhìn thấy, không thể giữ lại.” Thứ này? Tuyền Cơ đột nhiên tỉnh ngộ ra hẩn đang nói cái gì. Thạch sùng sa. “Vừa rồi thời điểm tên hỗn đản kia vũ nhục ta, người cũng có mặt ở đây, có phải hay không?” Nàng nhẹ giọng hỏi, mưa sớm đem mái tóc ướt đầm, hòa cùng nước mắt, đau, thật là đau. “Ân.” “Vậy người liền vẫn nhìn, sau đó mới hạ lệnh Hạ Tang lên tiếng —— “ “Phải.” Cổ tay dơ lên mạnh mẽ vung lên. “Người dám đánh trẫm?” Mưa khiến mặt

hắn ướt đầm, tóc đen dán vào thái dương, nước dọc theo lông mày và lông mi xuống, nhìn qua, là những đường cong tuần mỹ trên khuôn mặt lạnh đậm lại muôn phần tuần tú. Tuyền Cơ cắn răng, ánh mắt đầy phần nộ nói. “Ta là nữ nhân của ngươi. Ngươi lại giương mắt nhìn ca ca của ngươi cứ như vậy mà vũ nhục ta?” “Trẫm không phải cứu nàng rồi sao?” Nắm bắt cổ tay của nàng, hắn không chút nào thương tiếc lực đạo, xem sắc mặt nàng vừa bị phần vừa đau khổ. Mưa táp vào làm ắt không mở ra được, Tuyền Cơ liều mạng đem mắt mở ra một chút, lạnh lùng trước mắt nam nhân, nói giọng khàn khàn: “Cứu? Ngươi quá cân nhắc, quá tính toán ... Vì sao ngươi thấy được không lập tức đi ra, ngươi vừa muốn đi vừa tính toán xem thế nào, là không muốn mất thể diện cùng Long Lập Dục, đúng không? “Long Phi Ly, ngươi có thể nào như vậy?” Long Phi Ly chính là cười. Nàng đang khóc, hắn đang cười. Xương cổ tay đau nhức, nàng thậm chí có thể nghe được tiếng xương tay mình bị bẻ gãy, kịch liệt thống khổ, nàng trắng xanh mặt. Lại cần nhanh môi, cũng quyết không xin khoan dung. “Niên tiểu thư, ngươi cho là ngươi là ai?” Rốt cục, ở trong làn mưa bằng bạc thanh âm thật chói tai, nàng nghe được hắn nói tựa như sấm dậy. Cảm giác này so với vừa rồi hắn để nàng bị vũ nhục càng không thể buông bỏ xuống, càng bội phần đau lòng khó nhin. “Có phải hay không nếu Niên Tuyền Cơ không có thể cứu chữa cho sói con, ngươi thậm chí sẽ không đi ra ngoài, nhân thể ca ca ngươi..... “ Nàng giương giọng mà cười, ngẩng cằm chất vấn hắn. Hai tay kia nếu không bị quản chế, đã có thể phản kháng lại, không để Long Lập Dục có thể mặc sức hôn, lại rất thô bạo, gáy kia vốn trắng như tuyết như bột, nay lại điểm hồng một mảng, vì bẩn loạn, xấu hổ mà hai má đỏ bừng. “Như vậy cũng không sao?” Nàng theo dõi hắn ánh mắt, lại như tự hỏi. Cổ tay bị bẻ gấp lại, thật đau đớn, nàng hình như không thể chấp nhận, cánh môi cũng cắn tới xuất huyết. Tức giận sao? Ánh mắt hắn đen đặc tựa như hồ sâu, đen tuyền, trầm mặc, lại lạnh lẽo tựa mộ tuyết ngàn năm. Nàng gắt gao nhắm mắt lại, trong lòng thầm nghĩ đây chẳng qua là mơ thôi. Tay bị gạt xuống, lại là một trận đau đớn... Vai chợt lạnh, nàng cả người run lên, truyền vào tai là thanh âm quần áo bị xé. Nàng cả người bị ôm lấy một cách thô bạo, hắn đem hai chân của nàng tách ra, làm thành tư thế đáng xấu hổ, kia là ngồi khóa ở trên đùi hắn. Nàng hoảng sợ mở to mắt, lại rơi vào ánh mắt sâu thẳm của hắn. Nàng thậm chí không kịp nghĩ trong mắt hắn sự sâu trầm là cái gì, hắn đã hôn lên cổ của nàng. Không có triu mến, chỉ có phát tiết cùng trừng phạt, bình thường khi hôn, hắn ít giữ lực đạo, tay cũng đẩy ra yếm ngực của nàng ra, mở ra da thịt của nàng. Bàn tay hắn nhẹ nhàng lướt đi. Chỉ yêu thương không muốn đau lòng, nơi phiến ngực kia vừa đau đớn lại trầm luân. Nàng nhớ tới ngày đó, bàn tay hắn nắm nhuyễn kiểm thẳng tắp, đem nàng bảo hộ trong ngực. Thừa nhận hắn tức giận, nàng run run đặt tay lên gáy hắn. “Long Phi Ly Long Phi Ly...” Hắn trừng phạt nàng, bắt nạt nàng, nàng trong lòng không hề đau đớn, kia xác thực quả thật thực là... Thích. “Ngươi không muốn ta thích ngươi, nhưng là ta đã thích, ta thích ngươi, ta có thể sửa, không mang lại cho ngươi phiền toái, ngươi không cần thích ta, chính là... Ngươi có thể hay không đối tốt với ta một chút? Đừng để hắn như vậy đối ta. . . .” Nàng nghẹn ngào ghé vào lỗ tai hắn một lần lại một lần nói.

89. Chương 89: Sói Luyện Tía Tô

“Nương nương, cẩn thận! “ Tiếng kêu thảm thiết từ Phượng Thửu Cung truyền ra. Tất cả thái giám cùng cung nữ không nói gì, nhìn chủ nhân của các nàng. Đôi mi thanh tú khẽ nhíu lại, cô gái có chút bất đắc dĩ nói, “Nương nương, không được thì chúng ta không học nữa?” Nàng nói xong lại chạy nhanh đi lấy khăn giúp người con gái mang cung trang bên cạnh lau khô nước trên bàn tay. Trên mu bàn tay trắng nõn kia đã nổi lên một mảng hồng rực. Người con gái lại lắc đầu, “Ta muốn học. Như Ý cô cô, chúng ta tiếp tục đi.” Như Ý khẽ thở dài, đôi mi sụp xuống, che dấu mất ánh mắt phức tạp. Người con gái tuyệt mỹ đứng ở một bên nàng đột nhiên cười lạnh, phất tay áo liền bỏ đi. “Cát Tường cô cô——” Người con gái kéo kéo Như Ý tay áo, thấp giọng hỏi, “Cát Tường cô cô làm sao vậy?” “Niên Tàn nương nương, thật ra phương pháp pha trà này là Cát Tường dạy nô tỳ.” Như Ý nhẹ giọng nói. Người con gái mặc cung trang có chút suy nghĩ, nhìn bóng hình xinh đẹp bên ngoài sân kia liếc mắt một cái. Người con gái mặc cung trang này đúng là Tuyền Cơ. Nơi này là Phượng Thửu Cung. Nàng cùng hoàng đế thoát hiểm ở kỳ viên đã được mấy ngày. Nàng biết hoàng đế yêu thích uống trà Như Ý pha, liền tìm một cơ hội, cho Diệp Phong đi mời Như Ý lại đây dạy nàng, Cát Tường đang cùng Như Ý ở chung một chỗ, hai người liền cùng nhau đến đây. Trong vài ngày ngắn ngủn này, đã xảy ra chút việc. An Cẩn không có chuyển đến Phượng Thửu Cung.

Nghe nói, hoàng đế sau này ra lệnh cho nữ quan trong cung điều tra rõ, thật ra là tỳ nữ của An Cẩn gây ra chuyện trước, An Cẩn tự xin giữ lại tần hiệu, vẫn ở lại Thu Huỳnh Hiên. Trong đêm đó, hoàng đế ở lại Thu Huỳnh Hiên, nhưng đồng thời, tổng quản phủ nội vụ Từ Hi phụng ý chỉ của hoàng đế ban thưởng rất nhiều châu báu cho Niên tần Phụng Thửu cung. Trong cung bên ngoài đối với Cẩn tần tất nhiên kính sợ, đối với Niên tần cũng không dám khinh thị. Dù sao cha nàng mang quyền cao chức trọng, hiện tại Thái Hậu tựa hồ cũng không dám làm chuyện khó dễ nào nữa. Đồn đại rằng nàng tính tình không tốt, mặc dù được hoàng đế cưng chiều, lại thường chọc hoàng đế tức giận, nhưng thánh ý khó dò, trong cung đối với Niên tần nường nường này cũng giống như “Thánh ý” kia giống nhau, không rõ ràng lắm — không dám rõ ràng, sợ đối xử không tốt, chọc giận hoàng đế. Đêm đó, trong phần ban thưởng mang đến còn có một viên thuốc, đương nhiên, bí mật viên thuốc kia chỉ có Tuyền Cơ biết. Thạch sùng sa của nàng hôm sau liền biến mất một cách thần bí. Bớt đi một cái làm ỉn rơi vào tình thế nguy hiểm, nhưng vẫn còn một điều khiến Tuyền Cơ căm thù đến tận xương tủy là — Tử Trữ Vương gia không có rời đi để đó, bởi vì Ngọc Trí công chúa sắp hồi cung. Ngọc Trí công chúa là con gái duy nhất của em trai tiên hoàng. Vị Vương gia kia nhiều bệnh sớm đã qua đời, Vương phi tự vẫn theo chồng, đồng sinh cộng tử. Tiên hoàng cùng với em trai cảm tình sâu đậm, đối với Ngọc Trí đặc biệt thương tiếc. Ngọc Trí công chúa cũng được Thái Hậu thu nhận nuôi nấng, tiên hoàng đối với nàng coi như con mình sinh ra, so với mấy người con gái của chính mình càng yêu thương hơn nhiều, là cành vàng lá ngọc tối cao trong cung. Đáng tiếc tiểu công chúa thân mình lại giống cha, trời sinh gầy yếu, mấy năm trước đã được đưa đến võ lâm thái sơn bắc đẩu Danh Kiếm sơn trang bá sư học nghệ, tập võ để tăng cường thể chất. Chớp mắt nàng đi đã ba năm. Thái Hậu tự mình xin ý chỉ hoàng đế, nói Tử Trữ Vương gia cùng Ngọc Trí công chúa tình cảm thân thiết, hoàng đế hơi trầm ngâm, liền cho Tử Trữ Vương gia ở lâu thêm vài ngày, cùng công chúa gặp lại rồi đi cũng không muộn. Mà quan ngoại cũng có cấp báo truyền đến, nói Hung Nô ở biên cương có hành động rục rịch. Biên quan ngoài cha và anh của Tuệ phi Dung tướng quân còn đang đóng quân, còn có hai viên đại tướng là em trai ruột của Thái Hậu Ôn Như Khải và con nuôi của Niên tướng đã bị hoàng đế cấp triệu hồi kinh. ***** Khói trà lượn lờ, Tuyền Cơ nhớ tới ngày đó ở kỳ viên — Nàng ở bên tai Long Phi Ly nói những lời này, cũng giống như bị nước mưa cuốn đi, không lưu lại dấu vết, hắn không có đáp lại, chỉ ở trên người nàng lưu lại dấu ấn. Dây lưng bên hông nàng bị hắn dùng lực linh hoạt đẩy ra. Thời điểm nàng run run sắp ngã, hắn lại dừng lại. Nàng trong vòng tay hắn nhìn thấy tình cảnh mà nàng thề này cả đời không nghĩ lại nhìn thấy lần thứ hai. Dưới tàng cây hoa màu lam, vô số sói giống như thủy triều cùng nhau tụ tập. Ngàn vạn con sói, gơ nanh múa vuốt, gào thét, như hổ rình mồi nhìn chăm chăm vào vị trí cây đại thụ nơi hai người đang đứng. “Chúng nó muốn làm cái gì?” Nàng run run hỏi người con trai đang đem nàng ôm vào trong ngực. Hắn thản nhiên nói, “Cúng bái.” Giọng nói của hắn làm cho nàng yên tâm một chút, hắn vừa rồi có vẻ tức giận nhưng bất quá chỉ là ảo giác thoáng qua của nàng. “Cúng bái người sao?” Nàng phát hiện hắn đối với nàng tuy là có nhiều lạnh lùng, nhưng lời nói của nàng tựa hồ thường xuyên có thể làm hắn vui vẻ. Hắn nhíu mày mà cười, một hồi lâu, mới nói, “Là cúng bái cây Tía Tô này.” “Tía Tô?” Tuyền Cơ kỳ quái, hắn đang nói đến lam hoa này sao? Loại hoa nhỏ này nguyên lai tên là Tía Tô? “Tía Tô không phải như thế a!” Nàng thốt ra. Tía Tô này tuyệt đối không phải Tía Tô mà nàng được biết ở hiện đại. “Nàng đã từng gặp qua Tía Tô khác?” Long Phi Ly cười khê. “Chính là một loại cây tương tự.” Nàng khê nói. “Cây có điểm gì tương đồng?” “... Hoàng Thượng, người coi như thần thiếp không nói gì hết.” “Nàng dường như được biết không ít điều kỳ quái đó.” “Phu tử của thần thiếp dạy.” “Thế nào một ngày, trẫm cũng cho Niên tướng đem thầy nàng vào để gặp mặt, xem thử vị thầy thần bí này có thật không.” Long Phi Ly dường như có hứng thú. Tuyền Cơ đen mặt — chạy đi đâu tìm vị thầy giả dối này cho hắn xem, xem ra lần khác nàng phải tìm tới người cha quyền cao chức trọng lại không biết vì nguyên nhân gì lại đem con gái đặt nơi thâm cung không quan tâm mà nói chuyện rõ ràng vấn đề thầy dạy của Niên gia. “Vấn là không nên, Hoàng Thượng, thầy của thần thiếp có thể là người điên.” “...” “Người vừa rồi nói chúng nó là đang cúng bái cây này?” Nàng kinh ngạc khó hiểu. Long Phi Ly nói: “Nơi này nàng còn nhớ rõ không?” Cây đại thụ này... Tuyền Cơ rung mình, thất thanh nói: “Cây này — lần trước chúng ta chính là ở trong đây cứu sói con.” “Đây là cây Tía Tô vương.” Ánh mắt hắn nhìn về phía xa, màu quang sâu xa xám, tựa hồ xuyên qua trăm năm thời gian, “Phu tử của nàng có từng nói cho nàng, có một truyền thuyết như là, sói yêu Tía Tô?”

90. Chương 90: Nếu Hai Tay Nắm

“Sói yêu Tía Tô ?” Nàng hỏi. “Trăm ngàn năm trước, Vân Thương là nơi các loại sinh thú phân chia cai quản thế giới, trong đó sói là loài mạnh nhất.” Tuyền Cơ hơi hơi nhú mắt, “Là sói?” “Số ít sói lớn mang linh lực thậm chí có thể biến hình, còn nhớ rõ Hạ Tang đã nói với nàng không? Sói lông màu vàng tro, là đặc tính trời sinh. Nhưng là, có một ngày, lang tộc sinh ra một con thú nhỏ, cả người nó trắng như tuyết, tộc sinh ngoại tộc —— “Tuyền Cơ tiếp lời nói: “không phải kiệt xuất thì là yêu quái.” “Ừ.” Long Phi Ly dừng một chút, ánh mắt có mang chút khen ngợi, “Lang Vương cùng trưởng lão vẫn quyết định đem con thú nhỏ này giết chết.” Tuyền Cơ trong lòng không khỏi dâng lên một chút khổ sở, bầy sói đông nghìn nghịt đang đứng trên mặt đất, trong mắt chúng đều hừng hực ánh lửa. “Bọn họ bắt nó chết cháy?” Long Phi Ly khẽ nhìn nàng liếc mắt một cái, “Nàng làm sao mà biết là đó là hình phạt hoả thiêu?” “Nga ——?” Tuyền Cơ mê hoặc, “Thiếp tùy tiện đoán.” Long Phi Ly thản nhiên nói: “Nó không có chết.” “Không có chết?” “Thiên giới có một vị thần hiệu là Tía Tô, là con gái út của thượng đế, nàng đến nhân gian chơi đùa, đúng vào lúc dùng hoá tế, cảm thấy không đành lòng, ra tay cứu tánh mạng con thú nhỏ kia, lại lén lút mang nó về thiên giới.” “Tía Tô này ngày thường lười nhác, chính mình tu hành không tốt, lại mỗi ngày lạng lẽ đem tuyết sói kia đưa đến chỗ Chiến Thần nhìn hấn mang binh thao luyện, ở trên đường thần thụ đồ mang nó đi nghe tâm kinh khẩu quyết, con thú này vốn là trời sinh có thiên phú, lại quan sát học tập, thời gian lâu dài, tu thành hình thể một người con trai, Tía Tô suy nghĩ đơn giản lại nó đưa vào tầng kinh các làm cho hấn tu các loại pháp thuật.” “Nhưng cuối cùng lại bị người khác phát hiện, tố cáo thượng đế. Tía Tô trước khi bị bắt, liều mạng dùng một thân tu hành, mang con thú nhỏ này đuổi về nhân gian. Thượng đế giận dữ, qua sáu đạo luân hồi, con thú này nhất định phải chết, Tía Tô lại mạnh mẽ thay đổi số mệnh của nó. Theo pháp quy, Tía Tô bị phán đến Tru Tiên đài, chịu hình phạt lửa thiêu đốt ngàn năm.” “Lúc đó, Tây Hải Long tộc lực lượng đã lớn mạnh, thế lực tiềm tàng ngang với thiên đình, thượng đế rất yêu đứa con gái này, không đành lòng nhìn nàng chịu tội khổ sở, nhưng bất lực không thể ngăn chặn lời đàm tiếu của mọi người, liền đem Tía Tô gả cho người mới lên ngôi vương của Long tộc.” “Nhưng hôn nhân của Tía Tô sau đó cũng không vui vẻ, vốn là một cuộc hôn nhân chính trị, Long Vương trong lòng đã có người yêu, Tía Tô, tính tình quật cường không chịu xu nịnh, nàng lại đã vì tuyết sói mà mất một thân pháp lực, ở Tây Hải nhận hết khi dễ từ các thiếp của Long Vương.” Tuyền Cơ trong lòng phiền muộn, nói: “Tía Tô yêu Long Vương sao?” Long Phi Ly thản nhiên nói: “Điều này có liên quan sao?” “Nếu không yêu, Thiên Đế đúng, ở Tây Hải long cung, thờ ơ lạnh nhạt, chung quy so với lửa thiêu ngàn năm vui vẻ hơn nhiều. Nhưng nếu yêu,... Ngàn năm hoá hình này thì có là gì, chẳng qua chỉ là một hồi hoả thiêu đau đớn chóng qua.” Long Phi Ly không nói, thật lâu sau mới nhẹ giọng nói: “Một hồi giao dịch, nàng tốt, dù sao cũng phải lấy cái gì đền đổi lại.” Tuyền Cơ bất giác nhìn hấn một cái, coi như hết —— đừng nói hấn suy nghĩ cái gì, nàng đoán không ra, cho dù là cảm xúc của chính hấn, nàng cũng không có cách hiểu rõ. Long Phi Ly đột nhiên nao nao, ánh mắt xẹt qua tay nàng, tay nàng không biết khi nào đã nhẹ nhàng bao trùm ở trên mặt hấn. “Thượng đế kỳ thật không thương Tía Tô.” Tuyền Cơ cười khổ nói: “Không phải nói Long tộc thế lực đã có thể lay động thiên giới sao, nếu mượn cơ Long tộc khi dễ Tía Tô, thượng đế không phải có lý do đi tấn công Long tộc sao? Chung quy lại nếu so với sau này Long tộc lớn mạnh lên, cuộc sống hấn sẽ hàng ngày không an ổn.” Nàng thật lâu cũng nghe không được thanh âm, âm thầm nhìn thoáng qua tay hai người đang nắm nhau, lại lạng lẽ nhìn Long Phi Ly. Đã thấy hấn nhìn chăm chăm nàng, khóe miệng ý cười nở rộ, lại nói không nên lời là giễu cợt hay là tán thưởng. “Nàng như thế nào có ý tưởng này?” Hấn hỏi. Tuyền Cơ lắc đầu, “Không biết.” “Có lẽ, chuyện này bất quá đều là tính toán của Tía Tô cùng cha nàng, như nàng nói, làm cho thiên giới có lý do tấn công Long tộc.” Long Phi Ly cười lạnh. “Tía Tô dùng hết một thân tu hành để cứu tuyết sói, Hoàng Thượng cảm thấy nàng là người như vậy sao?” “Chúng sinh nhiều mắt, có nhiều thời điểm, bất quá chỉ là một hồi giả tạo.” Không thể nói rõ vì sao, Tuyền Cơ trong lòng chua xót, nắm tay người con trai thật mạnh, cười nói: “Có vài thứ luôn luôn là chân thật, giống như Tuyền Cơ hiện tại nắm tay Hoàng Thượng.” ***** Long Phi Ly ánh mắt rung động, dừng ở trên tay Tuyền Cơ, nàng rất gầy, làn da trắng nõn, có thể nhìn thấy cả gân xanh trên tay. Mưa đầu mùa xuân thật lạnh, hấn có nội lực chống đỡ, không biết lạnh là gì, quần áo của nàng bị hấn tề phá, thân thể của nàng ở trong lòng hấn run run lên vì lạnh. —— giống như Tuyền Cơ hiện tại nắm tay Hoàng Thượng. Nghe lời nói buồn cười như thế, trong chớp mắt, hấn thế nhưng mất đi ý niệm vì nàng vận công giúp nàng chống lạnh. Khóe miệng thoáng qua vẻ cười lạnh, bàn tay từ trong tay nàng rút ra. Tuyền Cơ lơ đãng cười, nói: “Long Vương không yêu Tía Tô?” “Ừ.” Ánh mắt Long Phi Ly chớp lên, “Nàng đối với chuyện xưa này nhìn thật rõ ràng.” “Không phải nói Long Vương lòng có người trong lòng sao? Nói vậy, nếu hấn yêu nàng, như thế nào để nàng nhận

hết sự khi dễ?” Tuyền Cơ cười khổ, thấp giọng nói: “Cuối cùng như thế nào?” Nhìn xuống bảy sói càng ngày càng nhiều, Long Phi Ly dường như cũng hưng trí kể chuyện xưa, nói: “Chiến tranh giữa Thiên giới cùng Long tộc trong lúc đó vốn không thể tránh khỏi, mấy trăm năm sau, hai giới đánh một trận lớn, thiên giới thất bại mà chấm dứt. Long Vương cũng bị thương, nhưng hắn tu hành cao cường, bởi vì người con gái hắn yêu nhất ở trong trận chiến kia bị thương, hắn vì cứu nàng, hao phí không ít lực lượng. Cùng lúc đó, năm đó tuyết sói được Tía Tô cứu giúp tu hành thành công, ở nhân gian xưng vương, hắn dẫn binh tấn công Tây Hải, muốn đem Tía Tô cứu ra.” “Thời điểm hắn đến, không thể mang đi Tía Tô, cái hắn có thể mang đi chính là một hồn phách của nàng.” Tuyền Cơ run giọng nói: “Vì sao?” “Tía Tô đã chết, truyền thuyết là vì cứu Long Vương cùng nữ nhân của hắn.”

91. Chương 91: Lần Đầu Tiên Pha Trà (1)

“Nếu Long Vương không phải vì cứu người mà tiêu hao lực lượng, tuyết sói kia chắc chắn không phải là đối thủ của hắn. Tía Tô cũng không vì cứu Long Vương mà chết.” “Tuyết sói xưng vương, nhưng chỉ vì Tía Tô, mà về sau trở lại nhân giới, hắn đem nơi linh hồn Tía Tô rơi xuống và bị thiêu cháy biến thành cây, khi đó sói đã là thần thú lớn mạnh phi thường, đem lại tai họa rất lớn cho nhân giới, Tía Tô trước khi chết làm cho tuyết sói mang toàn bộ sức lực sửa chữa tất cả tai họa, tuyết sói liền mất hết một thân pháp lực, mới có thể đem năng lực của lang tộc toàn bộ phong ấn, cuối cùng cũng chết ở dưới tán cây Tía Tô.” “Vườn này lấy thuật kỳ môn độn giáp bố trí, vì phòng ngừa bảy sói đi ra, kỳ thật ra điều tối tin cậy đều không phải là thuật Ngũ Hành, mà là ở cây Tía Tô này, sói vĩnh viễn sẽ bao giờ rời đi địa phương có Tía Tô. Mưa lần này, mùi hoa lan tỏa mạnh, chúng nó sẽ từ núi Điểm Thương mà trào tới, đến dưới tàng cây Tía Tô lớn nhất tụ tập.” “Nhưng là vì sao sói con có thể rời khỏi kỳ viên? bởi vì nó cũng là tuyết sói sao?” “Không biết.” Tuy chỉ là truyền thuyết, nhưng nghĩ đến kết cục của Tía Tô cùng tuyết sói, Tuyền Cơ trong lòng âm ảm, nàng muốn hỏi chuyện sau này của Long Vương kia, ngẫm lại Tía Tô đã chết, còn có cái gì tốt mà hỏi... Một hồi lâu, nhưng thật ra nhớ tới: “Lang Vương sẽ đến sao?” Sói dưới tàng cây đã muốn gầm nhẹ, nàng càng xem càng kinh hãi, “Chúng nó đều đi lên sao?” “Đây là cây Tía Tô vương, chúng nó sẽ không đi lên.” Long Phi Ly nói: “Chỉ là chúng ta muốn đi xuống thôi.” Tuyền Cơ đen mặt. Long Phi Ly đột nhiên nhìn lên trời, ánh mắt sắc bén. Tuyền Cơ khó hiểu, theo ánh mắt hắn nhìn lại, đã thấy xa xa trên cây Tía Tô, một bóng trắng đang vội bay đến, bóng dáng kia tựa hồ ra sức hướng bên này mà bay đến. Tuyền Cơ hưng phấn, “Là sói con?” Long Phi Ly lại nhẹ nhàng nhíu nhíu mày, hắn nhanh tay từ trong lòng lấy ra vài thứ. Hắn ra tay rất nhanh, Tuyền Cơ chỉ nhìn thấy tay áo hắn giương lên, không trung có chút hoa lửa tán nước bắn đến. Ban ngày xem chẳng phân biệt được rõ, là khói lửa sao? Nàng còn đang nghi hoặc, đã thấy sói con xoay người, hướng về phía lửa khói kia hướng bay đi. Đồng thời, không trung phóng qua mấy thân ảnh, theo các phương hướng khác biến mất. Ở phía dưới cây Tía Tô đột nhiên vang tiếng nổ lớn, mấy con sói bay vọt lên, theo hướng sói con đuổi theo, bảy sói còn lại cũng bắt đầu theo các phương hướng khác nhau đuổi theo. “Người làm cho sói con cùng của hộ vệ của người mang bọn nó dẫn dắt rời đi?” Tuyền Cơ tỉnh ngộ, rất nhanh vừa lo lắng đứng lên: “Ôi Sói con——” Long Phi Ly cũng không nói chuyện, số lượng bảy sói được giảm bớt, lập tức đem nàng nhanh chóng ôm vào trong lòng, bắn ra vài viên được, xẹt qua mấy đầu sói, trên dưới một trăm con sói gào thét đuổi theo, cũng có mấy con chỉ bay lên không đuổi theo, Tuyền Cơ nghe thấy sau lưng vang lên tiếng gầm lớn, còn có một mùi hương tinh khiết không rõ. Long Phi Ly động tác lại cực nhanh, vươn tay bắn ra một loạt ngân châm. “Chúng nó không phải biết bay sao?” Khi trong lòng Tuyền Cơ vẫn còn sợ hãi hỏi những lời này, hai người đã ra khỏi vườn. “Hồi nương nương, tuy có cánh, nhưng chỉ có một ít loại sói cổ còn giữ lại được năng lực phi thường.” Cảnh liêu rung động, có người phía sau cây liễu đi ra. Đó là Hạ Tang, hắn cười đến gần, ánh mắt rơi xuống trên người Tuyền Cơ, lại nhanh chóng cúi đầu. Long Phi Ly nhẹ giọng phân phó: “Theo lời trẫm, người đến Phượng Thử Cung mang một bộ quần áo của Niên tần nương nương tới đây đi.” “Nô tài tuân chỉ.” Hạ Tang xuất ra một cái túi gấm đưa cho Long Phi Ly, lập tức bước nhanh rời đi. “Nàng đêm nay không cần ở lại Trữ Tú điện.” Long Phi Ly nói. Tuyền Cơ khó hiểu, tiếp nhận truyền đạt gì đó của người con trai này. “Hoa Tía Tô có tác dụng an thần chữa thương, đem cho tuyết sói, nó đi vào chắc là đi ăn thứ này.” Thanh âm hắn còn ở bên tai, nhưng thân ảnh đã biến mất ở rừng liễu. Thì ra, hắn vừa rồi bảo

Hạ Tang đến lấy chính là thứ này. Ngao ngao một tiếng kêu đột nhiên từ sau lưng truyền đến, nàng vui vẻ, xoay người, chỉ thấy sói con phe phẩy một đôi tai nhỏ, nhẹ nhàng xem xét nàng, vết máu ở lồng trên người hoàn toàn biến mất, thần sắc lại thật là nhanh nhẹn. “A, biết bay, thật là thần kỳ.” Nàng cười chạy tới, sói con bổ nhào vào trên người nàng, nhẹ nhàng cạo. ” Tổ tiên của người có vẻ rất lợi hại, người chừng nào thì mới có thể giống hần a?” Nàng cười cười, thấp giọng nói: “Không phải là tên mang thù đâu, còn hiểu cùng Long Phi Ly phối hợp.” Sói con ắc ắc kêu một tiếng, dường như khi nàng nhắc tới Long Phi Ly không vừa lòng lắm. “Hần làm người bị thương là không đúng, nhưng mà họ của hần là họ Long, cùng Tây Hải Long Vương hôn đản kia không có liên hệ gì, người đừng...” “Ách, được rồi, người vẫn là oán hận hần đi.” Nàng bắt đầu dĩ nhiên mắt nhìn đầu rằng cùng nước miếng trên tay. ***** Sau đó, đêm đó, nàng mới biết được hần nói thị tử là cái gì —— chỉ là một viên thuốc. Nghĩ đến đây Tuyền Cơ không khỏi cười khổ. Khói trà lượn lờ, bên cạnh Diệp Phong cười nói: “Người khác không biết, còn tưởng rằng Như Ý cô cô đến dạy nướng nướng của chúng ta chừng móng giò.” Tuyền Cơ bật cười, nhìn đôi tay của chính mình hơi hơi sưng đỏ. Như Ý cũng thần nhiên nở nụ cười. “Như Ý cô cô, vì sao lần trước ở Hoa Âm cung Cát Tường cô cô không ân ph trà cho Hoàng Thượng?” Tuyền Cơ thấp giọng hỏi. Như Ý ngẩn ra, ánh sáng trong mắt chợt tắt, nói: “Việc này nô tỳ không hiểu rõ ràng lắm.” Tuyền Cơ biết Như Ý khẳng định biết điều gì đó, chính là nàng ta không muốn nói, nàng cũng không tiện hỏi lại, ở trong cung này nhiều ngày, nàng cũng học được biết tiến biết lui. Lúc này, Như Ý nói: “Nô tỳ còn có chút việc, nướng nướng, ngày mai nô tỳ đến dạy người được không?” Tuyền Cơ gật gù đầu, chân thành nói: “Cám ơn cô cô.” Như Ý là một trong số ít người đối tốt với nàng ở trong cung. Nàng đã hỏi Như Ý nguyên nhân, Như Ý chỉ cười, nói đây là bốn phận.

92. Chương 92: Lần Đầu Dâng Trà (2)

Như Ý là một trong số ít những người trong cung đối tốt với nàng. Nàng có từng hỏi Như Ý nguyên nhân, nhưng Như Ý chỉ cười nói đây là bốn phận. Không thể tìm được đáp án... “Nướng nướng, tay nghề này cũng là lúc trước nô tỳ đi theo Cát Tường học, nô tỳ thiết nghĩ trà ngon hay không, ngoài phương pháp pha trà, còn phải xem nước dùng để pha, nhân dịp nô tỳ ra cung theo đến sơn trang nghỉ hè, ở đấy có nước suối dùng để pha trà rất ngon, đáng tiếc dòng suối kia đã bắt đầu cạn, sáng mai chúng ta sẽ cân nhắc một chút về chuyện nước nội này.” Tuyền Cơ dùng sức gật đầu, không nghĩ là pha trà còn cần phải chú ý nhiều như vậy, ở hiện đại, chỉ cần thả một túi trà vào nước thế là xong. Dư quang khước mắt thấy sói con đang quỳ rạp trên mặt đất trong miệng gặm đầy mấy bông hoa tía tô nhỏ, trong lòng nàng khẽ động, gọi lại Như Ý đang chuẩn bị rời đi, “Cô cô, Hoàng thượng có ghét hương hoa không?” Như Ý nghĩ nghĩ cười nói: “Chưa từng nghe nói đến chuyện này.” Mặt mày Tuyền Cơ hớn hở, Như Ý cười cáo lui. Lại qua mấy ngày, Hoàng đế vẫn không đến Cung Phượng Thù, mà hai đêm khuya lơ khuya lác hần đến ngủ cùng nàng lại mờ mịt dường như một giấc mộng hư vô. Nghe nói trừ Cẩn tần ra, hần không sủng hạnh một phi tử nào khác. Trong lòng Tuyền Cơ ngày càng phức tạp cùng thống khổ, tính tình cũng ngày càng trầm lặng. Thật ra những chuyện này nàng cũng không biết, là do Diệp Phong nói lại. Từ sau chuyện xảy ra ở Thu Huyền Hiên, tình cảm giữa Diệp Phong và các cung nữ nội thị với nàng trở nên khá tốt, nàng vốn không biết phân giai cấp với mọi người, cứ để ọi người tùy ý là tốt rồi, một thời gian ngắn cả cung liền nhanh chóng hòa hợp. “Muội muội, người nói xem có đúng hay không?” Chỉ nhìn thấy người ngồi bên cạnh Hoa phi cánh môi anh đào khẽ mở lại khép, nàng một mặt uyển chuyển trả lời, thực tế một câu cũng không nghe... nhưng cho dù không nghe nàng cũng biết nàng ta đang nói gì, vài canh giờ trước Tuệ Phi cùng vài vị phi tần đã lục tục đến, ý đồ kỳ thật rất đơn giản: hợp tung liên hoành (ý là hợp sức đối phó người khác). Đây là thời điểm thuận lợi, đối phó bên ngoài, trước tiên phải giải quyết kẻ địch của mọi người là Cẩn tần rồi mới tính tiếp. Nhiều nữ nhân như vậy chờ đợi tình yêu của một nam nhân. Mà chính mình cũng là một người trong số đó. Buồn cười đến mức nào. Không phải hần đã có thái độ rõ ràng rồi hay sao? Kỳ thật có lẽ như vậy là tốt nhất, đỡ phải không biết lại để tình cảm rơi xuống càng sâu. Mấy ngày nay, nàng lại một lần nữa tự hỏi chính mình, vì sao lại nói thích hần. Theo người đã duyệt qua vô số tiểu thuyết ngôn tình như Cổ Ngọc Hoàn nói thì, trên đời này cái chuyện nhất kiến chung tình... hoàn toàn không tồn tại, tất cả chỉ vì chưa gặp trở ngại mà thôi. Nghĩ lại thì dường như đối với hần nàng có cảm giác đã từng quen biết. Nhớ thật kỹ hần thích uống trà Cát Tường Như Ý pha, nàng liền đi học. Mấy lần tay bị nước nóng làm bị thương, nào

là dụng cụ pha trà, nào là cách pha cuối cùng cũng đã học xong. Mùa xuân ở Tây Lương quốc, có loại hoa lan nở vô cùng đẹp, nhưng không phải loại thân mọc thấp có thể gặp ở hiện đại mà là ở trên cây cực kỳ cao. Mỗi ngày cứ đến canh tư nàng liền dẫn theo vài cung nữ thái giám vẫn còn buồn ngủ đi trèo cây, đến chỗ lá cây hoa kia hứng vài giọt sương. Xem như là khổ sai, nhưng nghĩ lại cũng rất vui, nàng cố ý để cho bọn họ thoải mái thay phiên nhau đi, đến khi hắt đến*, cũng sẽ gom được một lọ nhỏ chút sương mai. * thật ra chỗ này nguyên convert là “này đó thiên hạ đến” ý muốn nói anh là tất cả của chị, người chị mong chờ hết thấy nhưng J k tìm đc từ phù hợp, thôi thì cứ thoát ý vậy =(Nhưng mà hắt vẫn không đến, trà này hắt cũng chưa từng ném thử. Sau khi tiễn Hoa phi về, nàng đi nấu một ấm trà. Điệp Phong ngạc nhiên nói: “Nương nương, không phải mấy ngày nay người đã không pha trà sao?” Sói con nhảy lên trên bàn, cũng tò mò nhìn nàng. Tuyền Cơ cười nói: “Vừa rồi nghe Hoa phi nói, Hoàng thượng mấy ngày nay bị nhiễm phong hàn, ta tính nấu trà gừng... Đưa đi cho hắt.” Sói con tựa hồ có thể hiểu được nàng nói gì, hỏ hỏ kêu một tiếng, nhảy lên chân nàng, tức giận trừng mắt nhìn nàng. Điệp Phong vẻ mặt lại vui mừng, nói tiếp: “Thật tốt quá, rốt cuộc nương nương cũng đã nghĩ thông suốt rồi!” Tuyền Cơ đen mặt, “vì sao lại nói thế?” Thái giám bên cạnh Tiểu Lã Tử chen vào nói: “Nương nương, người đây là hồ đồ thật hay là giả hồ đồ, nương nương các cung khác mỗi ngày đều lấy đủ các thứ đem dâng Hoàng thượng, kỳ thực là vì tranh sủng, còn... người tự mình xem đi.” Tuyền Cơ cười, nàng không muốn tranh sủng, chỉ thầm nghĩ muốn gặp hắt một chút, đưa một ấm trà. Chủ ý đã quyết, Điệp Phong mặc kệ phải hay không phải, bẻ sói con đang u oán ra ngoài, cùng vài cung nữ lập tức giúp nàng trang điểm. Ngoài cửa, tiếng của thái giám Tiểu Song Tử lại vội vàng truyền đến, “Trương quý nhân cầu kiến nương nương.” Tuyền Cơ và Điệp Phong nhìn nhau, Điệp Phong xì mặt cười, “đám hợp tung liên hoành lại đến nữa rồi...” Mấy ngày nay Tuyền Cơ thường nhắc tới từ này, nên cả đám cung nhân đều nhớ kỹ. Tuyền Cơ nhớ vị Trương quý nhân này là phi tần ngày trước ở cung Hoa Âm đã nói muốn giết cứu tộc tiểu nha hoàn của nàng, trong lòng ác cảm, cũng không muốn gặp nàng. Khóe miệng khẽ động, liếc nhìn vài cung nhân trong phòng, ánh mắt chuyển động, nói: “Tiểu Lã Tử, bốn cung hiện tại muốn trưng dụng người...” Tiểu Lã Tử sợ tới mức đầu đầy mồ hôi, liên tục nói: “Nương nương, người muốn làm gì?” Tú Ninh điện, cung điện của Hoàng đế. Thủ vệ trong hoàng cung không thể so với các nơi khác, khắp nơi đều là cấm vệ tuần tra. Tuyền Cơ lánh ở chân tường, cẩn thận môi, đang muốn đi ra ngoài... nàng mặc quần áo của Tiểu Lã Tử, chỉ bảo Điệp Phong nói với Trương Quý nhân là Niên tần đã đi ra ngoài, sau đó liền ngênh ngang từ cửa chính đi ra. Nhưng trước khi đi, lại xảy ra một chuyện kỳ quái, giống như nàng nhớ lại có thứ gì đó nàng đã quên rất lâu rồi. Nàng ở trên giường thay quần áo, sói con cũng ở trên giường quay cuồng đùa giỡn, tựa hồ đối với việc nàng muốn đi gặp người kia hết sức bất mãn. Lăn qua lộn lại làm cho nàng nhớ ra sự việc. Thương Văn kỹ. Tây Lương trát Bản ghi chép kia nàng chỉ mới nhìn qua vào ngày người đó cho nàng xem, sau đó bỗng nhiên mất tâm mất tích... sau khi được Hoàng đế cứu, nàng đã từng ở trong phòng lục tung lên tìm nhưng không nhìn thấy, rõ ràng đã tìm vài lần ở trên giường này... Ngạc nhiên, nàng mở ra xem, bản này rõ ràng lần trước không có chữ nhưng giờ ở tờ thứ nhất hiện lên vô số chữ viết: Cuối năm Khánh gia mười lăm, Khánh gia hoàng đế cùng Niên Tuyền Cơ, Long Tử Cẩm, Hạ Tang, cùng Thanh Phong bí mật rời cung đi Yên Hà Quận tìm kiếm chiến thần Bạch Chiến Phong.

93. Chương 93: Ai Bảo Nàng Bắt Chước

Tuyền Cơ không rõ những chữ trên quyển sổ nhỏ này có ý nghĩa gì, nhưng bây giờ là mùa xuân năm Khánh gia thứ mười lăm... Thử gọi soái ca mắt lam, nhưng không có chút phản ứng nào, những ghi ghép này tựa như lời tiên đoán, nàng không dám để nó ở cung Phượng Thù, đành mang theo trong người. Sợ trà nguội, nàng đang định đi ra ngoài, lại nhìn thấy Tú Ninh điện mở cửa. Hai người bước ra. Khuôn mặt tuần mĩ... là hắt... Bên cạnh một nữ tử tú lệ dịu dàng. Là hoàng hậu của hắt. Hoàng hậu là người duy nhất không đến cùng đám nữ nhân hợp tung liên hoành. Nàng đối với nữ nhân xinh đẹp tuyệt trần này có chút hảo cảm, mặc kệ là thật tình hay giả ý, dù sao ngày đó thời điểm thái hậu xử tử nàng, hoàng hậu cũng đã từng vì nàng cầu xin. Nhất quốc chi hậu, có lẽ nên tĩnh lặng như vậy đi, có điều Úc Di Tú cũng không cần theo các tần phi khác tranh giành điều gì. Tuyền Cơ khẽ cười, trong lòng ê ẩm đau. Nhìn hai người ôm nhau. Trong khoảnh khắc, Long Phi Ly cởi áo choàng trên người, phủ lên vai hoàng hậu. Úc Di Tú là người ẩn nhẫn, nhưng rốt cuộc cũng chỉ là một cô gái đang tuổi thanh xuân, nàng cũng đỏ mặt, nép sát

vào lòng Long Phi Ly. Một hồi lâu, nàng mới thấp giọng dặn dò: “Hoàng thượng, bọn họ đợi đã lâu, hay là thần thiếp lui xuống trước, người cũng đừng làm việc vất vả quá, long thể quan trọng hơn.” Long Phi Ly vuốt tóc nàng, nói: “Tú nhi, ủy khuất cho nàng. Chuyện Cần nhi nàng nên rộng lượng tha thứ.” Úc Di Tú nâng tay lau nước mắt, nói: “Có thể chia sẻ với người, thiếp không ủy khuất. Thiếp sẽ căn dặn các viện không được lại tới quấy rầy Cần muội muội.” —người của nàng, người không thể động vào. An Cần... Tuyền Cơ đột nhiên nhớ đến lời nói ngày đó của hân. Trong chốn thâm cung này, người có thể yêu thương, bảo vệ người khác sao. Mới cúi đầu xuống, Long Phi Ly đã đi vào mất. Nàng yên lặng cười, bước nhanh từng bước chạy lại. Vừa đến cửa vườn, Thanh Phong dẫn theo một tiểu thái giám vội vàng đi tới. Thần sắc Thanh Phong khẩn trương mày nhíu chặt, tiểu thái giám cúi đầu thật thấp, đi lại gấp gáp. Gần đến nơi, Thanh Phong mỉm cười vung tay, vài tên cấm vệ ở cửa lập tức tiến lên, rất nhanh lại tản ra trong vườn. Thậm chí không có tiếng thông truyền, hai người đã đi vào. Không biết vì sao, trong lòng Tuyền Cơ cảm thấy lo lắng, sau khi vào trong, có lẽ do quá mức vội vàng, có một vật gì đó từ trên người tiểu thái giám rơi xuống. Nàng ngẫm nghĩ, bước nhanh tới, vừa đúng lúc dẫm lên vật kia thì sau lưng có tiếng quát: “Người nào?” Tuyền Cơ xoay người, cúi đầu nhỏ giọng nói: “Nô tài phụng mệnh Hạ Tang công công đem trà dâng lên Hoàng thượng.” Vài tên cấm vệ ánh mắt sáng quắc, một người trong số đó nói: “Người trước tiên đứng đợi ở chỗ này... ta đi vào thông báo trước.” Tuyền Cơ hơi khẩn trương, “Vâng” Lại làm bộ như sửa sang lại vạt áo, xoay người nhanh chóng nhặt vật kia lên bỏ vào tay áo. Lúc này, cửa Tú Ninh điện lại một lần nữa mở ra. “Chuyện gì mà tranh cãi âm ỉ như vậy, Hoàng thượng long thể không khỏe, các người làm ồn cái gì?” Người tới lúc này đúng là Hạ Tang. Cấm vệ kính cẩn nói: “Bẩm Hạ tống quân, tiểu thái giám này nói là phụng mệnh ngài dâng trà cho Hoàng thượng.” Nghe cấm vệ này nói, Tuyền Cơ mới biết được Hạ Tang tuổi còn trẻ, chức quan đã cao như vậy, Từ Hi là tống quân phủ nội vụ, vậy Hạ Tang chắc là phó tống quân. Không đợi cấm vệ quân kia nói xong, ánh mắt lợi hại của Hạ Tang đã dò xét một vòng trên người Tuyền Cơ, hân vung tay, vài cấm vệ quân lập tức lui ra, Hạ Tang nhíu mi nói, “Niên tần nương nương, sao người lại ăn mặc như thế này đến đây?” Tuyền Cơ nhìn vẻ mặt hân nhíu lại, biết hân nhất định nghĩ mình giống như các tần phi khác, đầu có chút tâm tư, chỉ cười khổ nói: “Ta nghe nói Hoàng thượng bị bệnh, đây là trà gừng, ta đến chỉ là muốn đưa cho hân ấm trà.” “Làm phiền nương nương, nô tài sẽ chuyển giúp nương nương.” Tuyền Cơ muốn nhìn Long Phi Ly một chút, Hạ Tang đưa tay đón khay trà, nàng do dự, không muốn buông tay. Âm thanh thần nhiên từ bên trong đột nhiên truyền đến, “Hạ Tang, ai ở bên ngoài?” Giọng nói kia có chút ám ách mệt mỏi. Hân vẫn khỏe chứ. Lời còn chưa nói, trong lòng Tuyền Cơ đã tê rần. “Hoàng thượng, là Niên tần nương nương.” Hạ Tang thấp giọng trả lời. Không khí trong phòng lâm vào trầm mặc. Tuyền Cơ chưa xót, buông lỏng bàn tay đang nắm chặt khay trà. Chậm rãi xoay người. “Để cho nàng vào đi.” Hạ Tang mở cửa. Trong lòng là khẩn trương cùng lo lắng, Tuyền Cơ đi vào. Trong phòng, lại có không ít người... Long Tử Cẩm, Thanh Phong đều có mặt. Nhưng mà rất kỳ quái là tiểu thái giám vừa rồi đâu? Rốt cục tầm mắt nàng dừng lại phía sau bàn, nam nhân khuôn mặt như ngọc, khẽ tựa vào ghế, ánh mắt thần nhiên dừng ở trên người nàng. Từ Hi ở một bên hầu hạ. Ở ghế đối diện Long Tử Cẩm nở nụ cười, “Nương nương, người ăn mặc thế này, thật sự là... rất khác biệt.” Tuyền Cơ coi như không nghe thấy, ánh mắt chỉ dừng trên người người kia. Đáy mắt hân ẩn ẩn có chút màu xanh, nhẹ giọng nói: “Nàng tới nơi này làm gì?” Hạ Tang từ phía sau đem khay trà bưng đến. nói: “Hoàng thượng, Niên tần nương nương mang trà cho người.” Tuyền Cơ chạy nhanh đến cầm khay, đặt trên bàn sách, nhẹ giọng nói: “Nghe các nàng nói người bị bệnh, đây là trà gừng...” Nam nhân hơi lạnh giọng cắt ngang lời nàng. “Đem đi đi, trẫm không cần, về sau không cần đến nữa, nơi này không phải là nơi nàng nên đến.” Tuyền Cơ không nói tiếng nào, vén cao tay áo, cầm ấm trà rót chút nước vào trong chén Bạch Ngọc, khói lượn lơ bay lên, mùi gừng thơm bay tỏa ra. “Ta... thiếp không có ý gì khác, phương pháp pha trà này, là học được từ Như Ý cô cô...” Chén trà nóng phồng tay, nàng cẩn thận đem trà đưa tới trước mặt hân. “Ai bảo nàng tìm Như Ý học pha trà?” Một tiếng cười trầm thấp lạnh lùng xẹt qua, không báo trước, lực đạo tàn nhẫn phát qua tay nàng... cả chén trà nóng đều hắt tới mu bàn tay nàng.

94. Chương 94: Chạy Đến Trà Mi

Thực sự rất nóng, rất đau. Chỉ là lúc theo Như Ý học, nàng đã nhiều lần chịu qua cảm giác này, chỉ hơi run run nhưng không kêu lên tiếng, có lẽ nhìn không đến mức khó coi. Hơn nữa, cũng là do mình sai. Cúi đầu, không nhìn ai, nàng lấy khăn tay ra, đặt lên tay hẩn, lau sạch nước rớt trên mu bàn tay hẩn. Mi mắt của Từ Hi hơi hơi giật, nàng biết. Xoay người nhặt mảnh vỡ dưới mặt đất lên. Trách không được có câu cửa miệng ngọc nát ngói lành, ngọc này hóa ra còn chẳng bền bằng thủy tinh. Mới đứng lên, tay lại bị người ta nắm lấy. Nàng nhìn theo ánh mắt chăm chăm của người nọ, thấy trên mu bàn tay mình mấy vết sẹo mỏng. Trong phòng không ai lên tiếng, không khí ngưng trọng. Nàng nhẹ nhàng rút tay ra, nhỏ giọng nói: “Mạo phạm.” Hẩn mỉm cười không buông ra. Trong lòng ề ề trầm trọc, cổ nuốt nước mắt vào trong, cuối cùng nàng có thể hiện ngang ngạnh đầu. Nhìn lên cùng lúc thấy lông mày hẩn nhíu lại. Còn chưa kịp thấy rõ biểu tình trên mặt hẩn, âm thanh của cấm vệ quân ngoài cửa lại truyền đến: “Úc tướng, Lâm đại nhân, Hạ hầu đại nhân đang ở ngoài điện cầu kiến.” Hẩn quay ra liếc mắt nhìn Hạ Tang một cái, đi qua bên người nàng, ra đến cửa. Cả đám người theo sau lưng hẩn cùng đi ra ngoài. Trong lúc mơ hồ, dường như Thanh Phong thần nhiên liếc mắt nhìn nàng một cái. Trong phòng chỉ còn lại nàng cùng Hạ Tang. Hạ Tang dậm chân, thần sắc trên mặt khẩn cấp, “Hạ hầu đại nhân còn để nói, Úc tướng cùng Lâm đại nhân tính tình cổ hủ, nếu để bọn họ phát hiện nương nương...phải tìm một chỗ trốn tạm mới được.” Tuyền Cơ lướt mắt nhìn bình phong, thấy phía sau còn có một cái cửa nhỏ, rèm thủy tinh hơi hơi lay động, ánh sáng từ hạt châu lấp lánh mờ ảo, qua khe hở mơ hồ có thể thấy được bên trong trên giường có vật gì đó. Tiểu thái giám vừa biến mất... Kỳ thật vẫn là đang núp ở bên trong? Nàng cười cười, đột nhiên muốn nói với Hạ Tang, người đem ta giấu vào cùng với thái giám kia không phải là tốt rồi sao? Nàng cười khổ, nhìn chiếc bàn. Lúc đoàn người đi vào, bên trong yên tĩnh, chỉ còn lại mùi trà gừng mong manh trong không khí. “Hoàng Thượng, một mình hưởng thụ sao bằng cùng chung vui, trà ngon thế này cũng không nên cất riêng.” Người lên tiếng trêu đùa là Hạ Hầu Sơ, trạng nguyên năm Khánh gia thứ mười bốn, lúc đó được bổ nhiệm Lại Bộ Thượng Thư, Đại Học sĩ hàn lâm viện, phụ thân là Lễ Bộ Thượng Thư bạn thân với Niên tể tướng, tính ra Hạ Hầu Sơ cùng Niên phủ cũng có quan hệ thân mật, hẩn lại là Trạng nguyên do Hoàng đế tự mình bổ nhiệm. Hoàng đế với Niên thừa tướng ngoài mặt hòa thuận, nhưng từ xưa đến nay, Hoàng đế và quyền thần tất có mâu thuẫn. Các quan viên trong triều đều rất nghi ngờ, vị Hạ Hầu Sơ này là người của bên kia. Mắt nhìn khay trà, Long Phi Ly cười nói: “Trạng Nguyên gia tới cũng thật không đúng lúc.” Đi cùng còn có thừa tướng Úc Cảnh Thanh cùng Đại lý tự Lâm Tư Chính, hai người nhìn nhau cười, Úc Cảnh Thanh cười mắng, “Thời gian gấp gáp, tiểu hầu tử ngươi cũng đừng sinh sự nữa.” Hạ Tang mời mọi người ngồi xuống, lại bảo thái giám bên ngoài dâng trà. Từ Hi với Thanh Phong đứng hầu hai bên Hoàng đế. Long Tử Cẩm cùng mọi người bắt đầu nhỏ giọng nói chuyện. Long Phi Ly vừa ngồi xuống, chỉ cảm thấy dưới chân ấm ấm, trong lòng hơi động một chút. Trước mắt thoáng qua hình ảnh nữ tử với bàn tay bồng rộp. Hẩn hơi nhắm mắt lại, đem hình ảnh kia xóa bỏ. Giờ phút này Tuyền Cơ lại khổ không thể tả, nhìn xem đồ vật bằng gỗ, cái bàn quả thực đẹp đẽ quý giá, nhưng lại quá nhỏ, giấu người bên trong thực khó khăn. Nàng liều mạng di chuyển, thân mình không tránh khỏi chạm vào Long Phi Ly. Da thịt tiếp xúc, độ ấm từ người hẩn cứ như vậy mà truyền đến. Như vậy thật gần gũi làm sao... Khi chén trà kia rơi vỡ, nàng đã nghĩ không còn hy vọng gì nữa, đã hết rồi. Nàng đang muốn cử động một chút, tay lại bị người ta nắm lấy. Muốn tránh đi, cuối cùng cũng không được... hẩn đang cảnh cáo nàng đừng gây ra động tĩnh nữa sao? Tay hẩn so với tay nàng lớn hơn rất nhiều, ấm áp khô ráo, nàng vừa thấy choáng váng, vừa thấy đau đớn. Lại nghe thấy Long Tử Cẩm hỏi, “Hạ Hầu, đem qua người cùng Niên Tụng Đình đi uống rượu, gần đây hẩn có động tĩnh gì không?” Hạ Hầu Sơ nhìn Hoàng đế một chút, nói: “Hoàng thượng, phía Hung Nô quả thật đã có biến, người triệu hồi Ôn Như Khải cùng Niên Tụng Đình về kinh nhưng nhiều ngày chưa gặp...” Lâm Tư Chính tiếp nhận thông tin, lo lắng nói: “Vi thần không hiểu, người triệu hồi hai người này, là muốn đem ba mươi vạn đại quân kinh thành giao cho bọn họ,...nhưng xét về quan hệ lợi hại, phụ thân Tuệ phi là Dung tướng quân, đối với người cũng trung thành, vì sao người lại để hẩn một mình đóng quân ngoài biên giới, quân quyền này giao cho hẩn không phải tốt hơn sao?” Long Phi Ly cười nhẹ. Có tiếng cười phụ họa, Úc Cảnh Thanh cười thành tiếng, nói: “Cự thần bất tài, không rõ có đoán đúng tâm ý của Hoàng thượng.” “Mời lão thừa tướng nói.” Long Phi Ly nói. Giọng nói của hẩn nghiêm cẩn, Tuyền Cơ trong lòng khẽ động, đây là một bộ mặt của hoàng đế mà nàng chưa gặp bao giờ. Nhớ tới soái ca mắt màu lam đã từng nói, vị Thiếu niên Hoàng đế này phẩm cách tao nhã thuần phác... Bất giác nghiêng đầu lắng nghe, bàn tay lơ đãng động đậy, người nọ nắm tay nàng càng chặt. Lại nghe Úc tướng nói: “Đúng là Dung tướng quân trung trinh, ở thời khắc quan trọng, hẩn không rời đi,

núi cao sông dài, có hấn giữ, hoàng thượng mới có thể không lo nghĩ.” “Nhưng mà quân ở xa quyền lại lớn, Hoàng thượng phải phân như thế nào, cũng là một việc khó. Một khi hai phái kia thế lực lớn mạnh, thế kim hãm ba bên có khả năng bị đánh vỡ...” Long Tử Cẩm nhíu mày, “Cửu ca, rốt cục huynh nghĩ thế nào?”

95. Chương 95: Đêm Nay Đứng Đi (1)

Lúc này, Từ Hi nói: “Các vị đại nhân, từ năm trước, Hoàng Thượng đã phái người đi tìm ở xung quanh nơi hậu nhân họ Bạch rơi xuống, Tây Lĩnh rộng lớn, trong nước mấy trăm quận, cũng không phải dễ tìm, qua nhiều năm tìm kiếm, hiện tại phạm vi đã thu nhỏ lại. Chỉ còn hai, ba mươi quận, cũng có thám tử trở về nói đã phát hiện tin tức. Gần đây nhất có một đám thám tử mới trở về.” Sau đó bọn họ lại còn nói gì đó nhưng Tuyền Cơ đã không còn chú ý lắng nghe, trong lòng đột nhiên dấy lên tiếng sấm... Vì sao Long Phi Ly muốn cùng nàng đi tìm Bạch Chiến Phong? Bốn năm hôm liền trời vừa sớm nàng đã đi hừng giọt sương, giờ một nỗi bồn chồn, lòng vô định, hình như nàng đụng phải cái gì đó, nhưng chỉ cảm thấy xung quanh mình âm ỉ, mí mắt bắt đầu trĩu xuống... Nàng đã được ôm ra. Tiếng cười nhàn nhạt làm nàng giật mình mở to mắt, rồi dần rõ ràng, mơ hồ là tiếng của Long Tử Cẩm cùng Hạ Tang. Nàng nhanh chóng vùng dậy thoát khỏi lòng Long Phi Ly. Cúi đầu, nàng không dám nhìn hấn, cầm lấy cái đĩa nhỏ trên bàn trà, nói: “Thần thiếp cáo lui.” “Niên Tần.” Nàng vừa đi tới cửa lại nghe thấy giọng hấn. Nàng xoay người, mí mắt hạ xuống, “Hoàng Thượng còn có chuyện gì phân phó?” “Hạ Tang, người lấy một lọ cao ngọc tông đưa cho Niên tần nương nương.” Long Phi Ly nói. Hạ Tang nói: “Nô tài tuân chỉ.” “Tạ ơn Hoàng thượng, nhưng đừng nên lãng phí thuốc này thì hơn.” Tuyền Cơ lãnh đạm nói, xoay người vén áo thi lễ. Long Phi Ly hơi hơi trầm giọng, “Hạ Tang.” Hạ Tang lập tức chạy về hướng gian phòng nhỏ bên kia, Thanh Phong lạnh nhạt xuy một tiếng. Tuyền Cơ căn bản không nghĩ tới ý muốn nhận đồ này, lại nghĩ giống như... Giống như đang hôn dỗi cùng ai? Hấn là vua, điểm ấy nàng vẫn còn nhận thức rõ, chẳng qua, về sau... không chọc vào hấn là được. Đi ra ngoài cửa, nàng chợt nghĩ, quay mình trở lại. Đứng trước cửa điện, nhẹ giọng nói: “Xin Hoàng Thượng yên tâm, từ trở đi, thần thiếp nhất định sẽ không bước một bước nào vào nơi này nữa.” Tầm mắt bị cánh cửa khép kín chặn đứng lại, điều cuối cùng nàng nhìn thấy là vẻ run khẽ ẩn sâu trên gương mặt. Không thể nói rõ hấn đang có cảm xúc gì, cảm giác như là... tức giận? Nàng cười, lòng chết lặng, không nhận ra là khổ tâm hay là bất đắc dĩ. Vừa mới bước ra vườn, một giọng nói rõ ràng mà trong vắt gọi lại. “Tiểu thái giám kia, người đứng lại.” Nàng hơi hơi tò mò, một người bước nhanh đi đến trước mặt nàng, mỉm cười nói: “Tiểu thái giám, ta muốn lấy quần áo trên người người.” Tuyền Cơ cảm thấy thật buồn cười, nàng mới lấy quần áo của tiểu Lã Tử dùng, hiện tại cũng có người muốn lấy? Trong mắt nàng, đối phương là cô gái mười sáu mười bảy tuổi, miệng cười đáng yêu như hoa cúc, mặt mày thanh tú, bộ dáng rất xinh đẹp, nàng là người cung nào? Trong hậu cung này, tính đơn giản từ trên xuống thì có Thái hậu, hoàng đế cùng với các vợ lớn vợ bé của hấn, em hấn, ngoài ra thì chỉ còn cung nữ và nữ quan. Nàng tóc vẫn chưa búi, như vậy chắc chắn không phải phi tần, nếu nói là một trong số những công chúa con tiên hoàng, thì quần áo nàng lại quá mức đơn giản, nếu là cung nữ, thì lời nói lại quá phóng túng. Nữ quan, so với Cát Tường, Như Ý thì cốt cách lại không giống, cũng có thể loại bỏ. Chớ chọc vào người là tốt nhất... Nhưng quần áo này, nàng cũng không thể đưa cho cô gái kia được. Nghĩ nghĩ, nàng chỉ vào phía sau cô gái khẽ nói: “Trên trời có con lợn bay...” Cô gái kia ngẩn ngơ, liền xoay người nhìn, đợi thời điểm nàng quay đầu lại, “Tiểu thái giám” kia như thế nào đã biến mất không thấy bóng dáng? Nàng tức giận dậm chân, lại thấy trên mặt đất có một đồ vật, thấy kỳ quái, nhặt lên, tiện tay bỏ vào trong người. Một giọng nói tràn đầy trêu chọc vang tới: “A, xem ai đến đây nào?” Cô gái ngẩn ra, lập tức cười tươi như hoa, rúc đầu vào trong lòng người nam nhân, thẹn thùng, “Cửu ca.” Long Tử Cẩm cả giận nói: “Ngọc Trí, nha đầu chết tiệt nhà muối, muối định làm tức chết thập ca của muối à.” Cô gái kia đúng là nhân vật gây tò mò nhất trong cung hiện nay – Ngọc Trí công chúa, nàng vừa hỏi cung, đã đến cung Hoa Âm thỉnh an Thái hậu. Từ nhỏ nàng cùng Long Phi Ly và Long Tử Cẩm tình cảm thân thiết, nghe nói hai người ở Tú Ninh điện, cung nhân nội thị cũng không mang theo, cực kỳ vui vẻ, hứng khởi mà đi đến Tú Ninh điện tìm bọn họ. Lại gặp phải Tuyền Cơ cải trang, nàng nhất thời nổi hứng, liền muốn thay quần áo thái giám đi hù dọa hai người. Long Phi Ly cười khê, vuốt ve mái tóc Ngọc Trí, “Tiểu nha đầu đã trưởng thành rồi, vừa rồi cùng ai nói chuyện vậy hả?” “Là một tên thái giám chết bầm.” Ngọc Trí nổi giận

đùng ùng nói. Hạ Tang liếc mắt nhìn Từ Hi một cái, người đằng sau vẻ mặt trấn định, hần nghiêng rằng nghiêng lợi. Ngọc Trí cười hắc hắc, “ Tiểu Tang tử, bản công chúa cũng không phải là nói người nha, Cửu ca, vừa rồi có một tiểu thái giám gạt ta, bắt được, nhất định phải trừng trị thật là nghiêm khắc.” Thanh Phong lạnh lùng nói : “ Công chúa đừng khi dễ người khác đã là may lắm rồi.” “ Thanh Phong, người là tên quái dị, vẫn còn giữ bộ dáng chết tiệt này.” Ngọc Trí hừ một tiếng, lại ôm cánh tay Long Phi Ly nói : “ Cửu ca, hần nói có lợn bay ở trên trời, ta nhìn trái nhìn phải, nhìn tới nhìn lui, chỗ nào cũng không có a ?” “ Ngọc Trí, nha đầu nhà ngươi thế nào lại ngốc như vậy a...” Long Tử Cẩm cười tới nỗi cúi gập người lại, khoé mắt hơi lấp lánh nước, hoàng đế khẽ liếc xéo Long Tử Cẩm một cái. Hạ Tang ngoài cười nhưng trong không cười nói : “ Công chúa, thái giám kia phỏng chừng đã từng nhìn thấy cả sói bay nữa.” Tuyên Cơ muốn chết luôn đi cho xong, nàng mang lọ thuốc trở về, thế mà lại làm mất tấm thẻ*, chắc là có người nhặt được ... Nhưng mà, nàng đã nói sẽ không bước vào Tú Ninh điện một bước... * tấm thẻ ở đây hình như là chỉ quyển sổ tỷ ý mang đi, cơ mà J lười soát nên cũng k biết dc, chờ đọc đến gay cần nhắc đến thì J sửa sau nhé :D Đường nhiên, chỉ là nàng không đi mà thôi, nhưng nàng có thể phân phó Điệp Phong và mấy thái giám giúp nàng đi tìm, lại dặn dò bọn họ trăm ngàn không thể làm ầm ỹ lên việc đánh mất tấm thẻ. Chỉ có điều cách làm này thực sự mang lại hiệu quả rất thấp, nhưng có thể làm bây giờ chỉ có như vậy.

96. Chương 96: Đêm Nay Đùng Đi (2)

Long Phi Ly lại ở cung Hoa Âm tức giận. Nguyên nhân là... Cát Tường. Vốn là Thái hậu ở cung Hoa Âm mở một yến tiệc nhỏ chiêu đãi hoàng đế, vương gia và Ngọc Trí công chúa gặp mặt. Trong bữa tiệc, Thái hậu nói hôm nay là ngày vui, bảo Như Ý dâng trà, nhưng Như Ý không rõ làm sao mà bị thương ở tay đã mấy ngày, Ngọc Trí công chúa liền bảo Cát Tường đi. Cát Tường cô cô ngày thường vốn xử sự mọi việc rất chu toàn, nhưng lần này không biết vì sao lại khiến chủ nhân phật ý, chỉ quỳ xuống nói cả đời này sẽ không chạm đến nước trà nữa. Hoàng đế giận dữ. Điệp Phong nói, nghe đám cung nhân nói, nếu không phải Ngọc Trí công chúa cầu tình, hoàng đế liền muốn xử phạt Cát Tường ngay tại chỗ. Nhưng đó chỉ là mở màn. Thú vị là, Cẩn tần nghe được việc này, sau lại cũng mời Như Ý dạy pha trà, không giống Tuyên Cơ giữ bí mật, việc nàng cùng người tâm phúc đi học pha trà, không biết vì sao nhanh chóng truyền khắp toàn cung. Nàng học hai ngày, ngày thứ nhất : Châm một bình trà đêm đó dâng cho Hoàng đế, Hoàng đế cười lạnh nói, “tay nghề chỉ như vậy...” Đêm đó hoàng đế đến qua đêm ở tấm cung Hoàng hậu. Điệp Phong cười cười, lại thở dài hỏi : “ Nương nương người nói xem, Hoàng thượng như vậy là làm sao vậy ?” Thái giám đứng một bên là Tiểu Song tử nói : “ Nô tài cũng không hiểu, không phải là chỉ uống một chén trà nhỏ thôi sao ?” “ Hừ, theo nô tài thì, thật đáng đời cho Cẩn tần kia, như thế rất tốt...” Tiểu Lã tử cười đến khoái trá. ... Đúng vậy, kỳ thật không phải chỉ là uống một chén trà nhỏ thôi sao. Trước kia khi ở cùng Như ý học pha trà, Tuyên Cơ không hiểu ý nghĩa của trà, nhớ lại hồi ở hiện đại, hàng ngày tới thư viện, sách gì nàng cũng xem, quá trình chế biến trà loại gì loại gì, tới bây giờ học pha trà, ngẫm nghĩ ngược xuôi, nhiều ý tưởng chợt nổi lên. Nàng ở chung với hần không nhiều lắm, nhưng sau chuyện ở Tú Ninh điện, nàng biết hần cũng chẳng vui vẻ gì. Như nói chuyện ở kỳ viên lần trước, nàng bị ca ca hần khi dễ, cho dù hần không thương nàng, nhưng xét cho cùng là hần cũng có tức giận. Vũ nhục nữ nhân của hoàng đế, Long Lập Dục là công khai khiêu chiến quyền uy đế vương của hần. Thế nhưng hần lại không thể hiện ngay ra mặt, còn có, thái độ và việc hần làm đối với sói con..... Hần kỳ thực là người biết ẩn nhẫn. Mà người biết nhẫn nhịn bình thường đều... phải chịu thiệt.* * Nguyên convert là từ “khổ” nhưng J thấy giữ nguyên thì k hay mà chuyển nghĩa k biết đã đúng chưa :(Hơn nữa, hần là người biết thưởng trà, trà dù chất nhưng vẫn có hương thơm. Mà nói đến đạo thưởng trà, suy cho cùng cũng chính là nói về cái tâm bình lặng, vô âu, vô lo, tất cả đều chỉ là hư không, ngay cả khi đối diện với nghịch cảnh dù khắc nghiệt tới đâu cũng có thể đón nhận một cách thản nhiên. Vậy mà hần lại chỉ vì một chén trà nhỏ mà nổi giận? Là thật sự tức giận hay chỉ là giả tạo, nào ai biết. Mà hiện tại, cục diện chính trị hỗn loạn, chiến tranh sắp xảy ra, hần cũng chẳng phải thần phật, sao có thể vô cầu vô lo. Là vì chuyện này mà phát tiết sao, hay là... vì trong lòng hần còn có điều khác nữa, có liên quan tới người pha trà? Cười cười, Tuyên Cơ nói : “ Điệp Phong, cùng ta tới Thu Huỳnh tiên một chuyến.” ***** An Cẩn cười lạnh, “ Niên tần nương nương đến nơi này của ta, không biết có điều gì chỉ giáo?” Điệp Phong đứng bên cạnh Tuyên Cơ, âm thầm cắn răng, nhưng

nàng cũng không rõ vì sao Tuyền Cơ lại gặp người này... Gần đây Cẩn tần làm phật thánh ý, chẳng lẽ là đến muốn nhục mạ nàng ta? Nhưng mà tính tình Tuyền Cơ cũng không phải là người như vậy. Tuyền Cơ cười nói : “Cẩn tỷ tỷ, đóng cửa cung đi, chỉ để lại ta và người.” Ba cửa của Thu Huỳnh hiên, toàn bộ đóng lại. Trong phòng ánh sáng leo lắt, không khí thoảng một mùi hương nhẹ nhàng. Không gian trong gian phòng cổ kính như ngưng lại, Tuyền Cơ có chút thất thần... Xuyên qua ngàn năm tới Tây Lân tựa như chỉ là một giấc mộng? “Người rốt cuộc muốn nói gì?” An Cẩn ở sau lưng nàng lạnh lùng nói. Nàng một thân quần lụa trắng, có cảm giác xuất trần, Tuyền Cơ nhìn lại chính mình, hồng y rực rỡ, không biết ngày trước Tuyền Cơ vì sao lại đặc biệt thích màu đỏ, tím, quần áo nhiều màu sắc, hiện tại nhìn qua người ta vài phần giống tiên, chính mình lại giống như quỷ, cảm giác này thực sự rất mạnh. Nghe được tiếng nói lạnh lẽo ẩn chứa sự uất giận của nàng ta, Tuyền Cơ cười cười, nói : “ Người có còn dám dâng cho hoàng thượng một chén trà nhỏ nữa hay không?” Cửa cung, đóng rồi lại mở ra. Ánh mắt An Cẩn chăm chú dõi theo bóng dáng đỏ thắm dạt theo tỳ nữ, bước ra khỏi phòng, rồi ra ngoài cửa, cuối cùng biến mất ở cửa lớn Thu Huỳnh hiên. Trong đầu trần trọc suy nghĩ lại những gì hai người nói, kỳ thật các nàng trong lúc đó cũng nói không nhiều. Niên tần nói, sẵn sàng pha trà giúp nàng, chỉ là xem nàng có đủ can đảm dâng chén trà này cho Hoàng Thượng một lần nữa hay không. Nàng cười lạnh, nếu thất bại, là tội của ta, nếu thành, chẳng lẽ không phải là công của Niên tần người sao ? Người chẳng lẽ không đi tranh công ? Niên tần nói : chính xác là đối ngược lại, nếu thất bại, sẽ chỉ là Niên tần làm, nếu thành, đó là công của một mình Cẩn tần. Nàng kinh ngạc, hỏi vì sao . Niên tần cười nói, chỉ mong ngày sau tỷ tỷ có thể nói tốt vài câu, giúp muội muội có được chút ân mưa móc. Hai người vừa đi, Điệp Phong khó hiểu hỏi, “ Nương nương, người lần này đi tìm Cẩn tần rốt cuộc là...” Tuyền Cơ cười khẽ, “ Người chỉ cần biết, ngày mai chúng ta phải dậy đi hứng sương trên cây sớm hơn một chút. ” “ A...” Điệp Phong nói, tính tình của nàng có điểm khác so với ngày trước, Tuyền Cơ không biết khác chỗ nào. Nhưng từ sau ngày ở Trữ Tú điện, trong lòng nàng đã có một suy nghĩ riêng. Có lẽ, không phải nguyên nhân là do sự việc xảy ra ngày đó, chỉ là từ từ trầm tĩnh lại. Phàm là những nơi đẹp nhất, mỹ lệ nhất trên thế gian này cũng chính là nơi dễ làm lòng người thay đổi nhất. Quyền lực, sủng ái, dục vọng, và còn có cả những năm tháng tuổi thanh xuân bị giam cầm trong tuyệt vọng. Ở thời điểm hắc ám An Cẩn vào cung, có lẽ An Cẩn cũng là một cô gái có những điểm đặc sắc, thu hút riêng, nếu không vì sao hắc lại yêu thích ? Ở trong này, bất giác An Cẩn đã thay đổi không ít... Chẳng qua là, mặc kệ như thế nào, nàng còn muốn mỗi ngày vì hắc pha một chén trà nhỏ, tối thiểu là khi nhấp một chút trà, hắc có thể vui bớt đi một phần ưu tư, âu đó cũng là một điều tốt. Nếu, hắc yêu trà, lại hoặc là, có thể hắc sẽ thực sự yêu người pha trà đi. Cát Tường ? Là nàng sao ? Không biết. Nàng nói với An Cẩn, nếu thành, nàng ta sẽ nói giúp nàng trước mặt hoàng đế, khiến hoàng đế có thể tới Phụng Thụ cung một vài lần, có điều đó chỉ là lấy cớ . Bởi vì, ở trên đời này, có bao nhiêu người chịu tin tưởng một người, một mình cam chịu hy sinh, mà không mong muốn được nhận lại một kết quả tốt đẹp.

97. Chương 98: Nhất Kỳ Một Hồi

Đáng ra nàng không nên lên tiếng. Làm vậy không phải tự bán đứng mình sao? Thật đúng là hồ đồ rồi. Nàng cười khổ, nhưng cũng may là còn chưa hồ đồ đến mức nghĩ rằng người này là Hoàng đế... “Nếu người là thích khách thì người đi lộn chỗ rồi. Hoàng đế ở Tú Ninh điện.” Nàng hữu khí vô lực nói. “Nàng rất muốn trầm chết sao?” Người tới hỏi. Là hắc! Sao hắc lại đến đây? Làm sao có thể? Tuyền Cơ ngẩn ra, nàng nghe thấy có tiếng động, hắc đến nhuyển thấp đối diện ngồi xuống, tựa hồ có hứng thú ung dung cùng nàng nói chuyện. Ngày đó, chén trà nhỏ hắt vào tay đã ghi tạc trong lòng. Nhưng mà vào thời điểm sinh bệnh, có ai lại không muốn ở được bên cạnh người mình thương nhớ? Tim hơi rộn lên, giờ phút này không thể nào nói rõ được cảm xúc của chính mình. Nàng nghĩ nghĩ, cười nói: “Võ công của người rất cao, hơn nữa, bên trái có Từ Hi, bên phải có Hạ Tang, bên trong lại có cả Thanh Phong...” Giọng nói nhỏ dần rồi nghẹn lại, chính Tuyền Cơ cũng lắp bắp kinh hãi, một hồi lâu, không thấy hắc nói chuyện, nàng đành phải nói: “Người tới nơi này làm gì?” “Trẫm muốn hỏi người, nhất kỳ một hồi là có ý gì.” Thị lực Long Phi Ly vô cùng tốt, nhìn một nửa người nàng đều vươn ra ngoài mép giường, khóe miệng bất giác cong lên. Tuyền Cơ sợ tới mức thiếu chút nữa rút xuống giường. Hắc đã biết! Nhưng mà, Cẩn tần tuyệt đối sẽ không nói cho hắc... Hắc làm sao mà biết? Nàng kinh nghi, tim gan nhảy loạn cả lên, đang cân nhắc nên nói như

thế nào, ngoài cửa lại có một loạt tiếng động truyền đến. Là... Sói con? Mới vừa rồi nó đập nằng một cước sau đó thì không thấy tung tích nữa. Hiện tại nghe thấy nó bật lên tiếng kêu ngao ngao có vẻ như đang rất tức giận. “Mau đến xem sao?” Tiếng nói của nam tử ở đối diện thân nhiên truyền đến. “Người làm gì nó?” Nàng nhanh chóng xuống giường. Chân mềm nhũn, lại ngã ở... trong lòng hắn. “Xem như trầm trả lại người một chút nhân tình.” ***** Nàng nằm trong lòng hắn thân nhiệt có hơi cao, nhưng lại vẫn cúi đầu cười. Đường như nàng rất dễ dàng thỏa mãn, vui vẻ, Long Phi Ly bất giác nhíu nhíu mày. “Cười cái gì?” Tuyền Cơ nheo mắt, phía cuối hàng hiên hiện lên mấy bông hoa ẩn hiện trong tán lá. Trong đêm tối, ánh trăng bao phủ khắp nơi trong chốn hoàng cung này. Hắn ôm nàng vào trong ngực, thi triển khinh công, đến một con đường nhỏ yên tĩnh mà u khuất. Gió nhẹ nhàng thổi qua bên người, có hơi lạnh một chút nhưng lại càng làm rõ ràng hơn cái cảm giác... bay bổng. “Nhất kỳ một hồi.” Tuyền Cơ nhẹ giọng nói, “Ta nghĩ, về sau ta sẽ nhớ kỹ.” Nàng không có tự xưng nô tì, có lẽ là do hắn đem vui buồn của mình nói với nàng, ở thời điểm chỉ có hai người, nàng liền không cần kiêng kị cách xưng hô này. Nàng ngưng lại một chút... hình như hắn vừa nhìn nàng. Lúc này, hắn ôm nàng đứng ở trên đỉnh một cái đình nhỏ. Nơi này là... rừng liễu phía trước Kỳ viên? Nàng đang muốn nói với hắn ý nghĩa của nhất kỳ một hồi, lại đột nhiên bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh sợ mà ngưng lại. Vật thể bay lúc cao lúc thấp ở ven hồ kia không phải là sói con thì là cái gì? Từ khi thoát hiểm ở khu vườn này trở về, sói con chưa từng bay nữa. Lúc nàng cùng Điệp Phong nhàn rỗi không có việc gì làm cũng dụ nó bay, nhưng con vật nhỏ này lại thật sự cao ngạo, một chút mặt mũi cũng không cho nàng, không bay là không bay. Lúc này đã thấy nó đuổi theo một người, khinh công người nọ vô cùng tốt, ở trên cành liễu cầm một ít lá thuốc, sói con không thể không bay lên đuổi theo hắn, nhưng mỗi lần vừa đụng tới quần áo người nọ, người nọ giống như cá chạch chuồn đi. Lúc đầu sói con chính là đuổi theo hắn, sau lại trở nên phần nộ, kêu ngao ngao, giơ chân tấn công, thân pháp người nọ lại càng trở nên nhẹ nhàng, đường như vừa rồi vẫn chưa dùng hết toàn lực. Tuyền Cơ nhìn xem trợn mắt há hốc mồm, nói: “Long Phi Ly ... “ Danh xưng Hoàng Thượng cũng giản lược mất. “Có chuyện gì sao?” Lúc này, người nọ xoay người một cái rơi xuống đất, Tuyền Cơ thấy rõ, “Hạ tang?” Nàng nói chưa hết câu, đột nhiên, từ trong rừng liễu một bóng đen bay xéo ra một chút, tấn công về phía sói con, nàng kinh hãi, trong bóng đêm thấy được hàn quang, người nọ có binh khí. Sói con kêu một tiếng, vừa rồi nó nhàn nhã bay đuổi theo, hiện tại tình thế lại thay đổi, nó vừa kêu vừa co chân chạy trốn, mắt thấy kiếm của người nọ chỉ trước ngực nó, Tuyền Cơ cả kinh liền muốn đứng lên, lại bị nam nhân giữ lại. Đến khi nhìn lại, đường như sói con đã tránh khỏi công kích, kêu một chút, nó bay về phía rừng liễu với tốc độ nhanh gấp mấy lần so với hôm chứng kiến ở Kỳ viên. Hạ Tang cùng hắc y nhân nhìn nhau, cũng không chậm trễ, lập tức thi triển khinh công, đuổi theo vào sâu trong rừng liễu Tuyền Cơ kinh hãi, nhưng cũng lơ mơ hiểu ra dụng ý của Long Phi Ly, hỏi: “Còn một người nữa là ai?” “Thanh Phong.” Nhìn thấy nàng ngồi ổn định, Long Phi Ly buông tay ra. Tuyền Cơ hơi hơi kỳ quái, “Hạ Tang dùng cái gì dẫn dụ nó tới đây?” “Tía tó.” Trong lòng nàng ấm áp, “Cám ơn, trong khoảng thời gian này sói con quả rất an nhàn, đã quên mất gian nan khổ cực.” “Nàng cảm ơn trầm làm gì? Nếu nó trốn không thoát công kích của Thanh Phong, nó sẽ bị Thanh Phong giết chết.” Long Phi Ly nói. Giọng nói hắn đều đều lãnh đạm, coi đó như là một chuyện hết sức tự nhiên. Tuyền Cơ không phân biệt được thật giả trong lời của hắn, trong lòng chấn động, đình đình kia vốn trơn trượt, thân thể của nàng trượt xuống dưới. Nàng kinh hãi, lưng áo lại được người ta đỡ lấy. Lòng bàn tay ấm áp... Kinh hồn một cái chớp mắt, nàng bị kéo vào trong lòng nam nhân. Môi của nàng môi tà tà lướt qua mặt hắn. Nàng bối rối, nhướn mày nháy mắt, thấy được hắn sâu thẳm nhìn chính mình, ánh mắt như rong chơi, có chút sắc bén, có chút hơi lạnh, lại hồ hởi nóng bỏng không hiểu nổi. Nơi chân trời vàng trắng bằng bạc soi rọi qua cành lá, ánh sáng loang lổ trên mặt đất. Nàng nằm trong lòng hắn, chỉ mặc một lớp áo mỏng, vật áo hơi hé mở, mái tóc dài buông xõa, rối tung. Có lẽ là ánh trăng làm say lòng người... Không biết ai bắt đầu trước. Nàng đồng thời nhắm mắt lại, cánh môi hai người hợp cùng một chỗ. Cánh tay thon dài của hắn mạnh mẽ đỡ lấy lưng nàng. Không giống lần hôn trước, khi đó... Hắn làm chủ, hắn hô hấp ngân nga, có ý đùa cợt, hiện tại hai người đều giống nhau, hô hấp dồn dập. Rất cực, lưỡi hắn nhẹ tách đôi môi của nàng ra.

98. Chương 99: Nhất Kỳ Nhất Hội (2)

Khi đầu lưỡi hần tiếp xúc của nàng, vừa ngọt ngào lại ấm áp... Tâm trí nàng trở nên hỗn loạn, giờ phút này chỉ một suy nghĩ khao khát. Nếu không có hần nhanh chóng đỡ lấy lưng, nàng nhất định sẽ ngã lún xuống đất. Lần trước, cánh môi chỉ nhẹ nhàng tiếp xúc. Khiến nàng vẫn còn lưu luyến mãi cảm giác mát lạnh trên môi hần. Hiện tại, lưỡi hần xâm nhập vào miệng của nàng, cuốn đi tất cả không khí lẫn hô hấp của nàng. Có phải cũng có một chút thiết tình hay không... Nàng ở ngay trong lòng hần, giờ khắc này, hần bảo vệ nàng như vậy, ấm áp mà vòng ôm kiên định, dường như không gì có thể tổn thương nàng. Mà cũng lại như ... Hần vĩnh viễn cũng sẽ không thương tổn nàng. Không cần biết có đáng hay không... Xuyên qua ngàn năm, nhưng mà, lại như không chỉ là ngàn năm. Ánh trăng lạnh chiếu lên tường, trên đỉnh đầu khung cảnh vật đổi sao dời, thời gian thay đổi. Tình cảnh như vậy, giống như rất lâu trước kia đã từng xảy ra. Tuyền Cơ thân mình run rẩy, cái loại run rẩy này giống như cảm giác quen thuộc từ sâu thẳm trong thân thể đang dâng lên. Trước mắt giống như hiện lên một khung cảnh phiêu dật, trong cung điện, ai đó mặc một thân xiêm y màu tím, dây lưng thắt ngang eo, bàn tay bạch ngọc cầm đèn cung đình, vẻ mặt đầy nước mắt, tầm mắt xa xăm nhìn về hình bóng nam tử lạnh lùng ôm lấy một nữ tử khác càng đi càng xa. Hai người kia vừa đi vừa nhìn nhau nở nụ cười tươi như hoa nắng ... Giọng nói bi thương của ai đó, tia tở, nếu có kiếp sau, không được yêu nữa. Bởi vì hần vĩnh viễn cũng sẽ không yêu thương người. ***** Áo ảnh chợt lóe rồi biến mất, Tuyền Cơ kinh ngạc thấy hai má lạnh lẽo. Nước mắt chảy xuống, lại bị ngón tay thon dài lau đi. Nàng kinh ngạc nhìn Long Phi Ly, vẻ mặt ánh mắt hần thâm trầm. “Nàng không muốn trầm chìm vào nàng sao?” Hần rời khỏi môi của nàng, trong giọng nói trầm thấp có phần thô ráp không rõ. Nàng cười khổ, nhìn hần hỏi lại, “Có ai lại không muốn?” Lúc này đây, nàng rốt cục có thể khẳng định là ai bắt đầu trước. Tại đây hần hôn nàng, ánh mắt hẹp dài xinh đẹp mang theo sắc bén không nhiều lắm. Ở trên mặt hần từng cái lỗ chân lông giãn ra, nàng cúi đầu thở dốc. Gắn bó tương giao, khiếp sợ, hỗn loạn, khô nóng... Rốt cục thử đáp lại. Sau đó là hần có chút điên cuồng đoạt lấy. Nước bọt hòa lẫn vào nhau, mỗi một chỗ đều gắn bó tiếp xúc qua. ... Rúc vào trong lòng hần, mà hần vẫn còn nấn ná ở trên môi của nàng. Không ai lên tiếng. Tuyền Cơ muốn nhìn ánh mắt hần một chút, xem thần sắc hần lúc này, ngẫm lại, phỏng chừng cũng không thấy rõ ràng. Cho dù thân như cha mẹ, yêu như tình nhân, gần như bằng hữu, mỗi người đều có thể giới của chính mình. Có thể lớn có thể nhỏ, nhưng trừ phi, người này cho phép người đến gần, bằng không, lớn nhỏ cũng không liên quan tới người, càng đừng nói bên trong ẩn chứa điều gì. Hai người họ, sau nụ hôn này... liệu có thay đổi không, nàng muốn biết, nhưng có thể như thế nào, hỏi hần sao... Cuối cùng chỉ đưa mắt nhìn xa xa về phía mặt hồ. Gió thổi tóc bay tán loạn, quần áo đơn bạc, hơi lạnh, nàng không nhận được rúc vào trong lòng hần. Long Phi Ly dùng tay dò xét cái trán của nàng, nhẹ giọng nói: “Trở về đi.” “Ồ thêm một lát được không?” “Nàng bị bệnh.” “Không sao, dù sao cũng bệnh rồi.” Nàng nhẹ nhàng nở nụ cười, “Long Phi Ly, người có từng nghe chuyện xưa chưa?” “Chuyện xưa gì?” Hần cởi áo ngoài khoác lên người nàng. Nàng dùng tay cởi ra. Long Phi Ly nhíu mày, “Nàng làm gì?” “Ta trước sau gì cũng là bị bệnh, không sao hết, chính người mặc vào đi. Hai người cùng bị bệnh, không có lời.” Trong lồng ngực có chút chấn động. Nàng tò mò, “Người cười cái gì?” “Kể trầm nghe chuyện xưa kia xem nào.” Long Phi Ly thản nhiên nói, đem áo bào nàng vừa làm loạn giúp nàng đắp lên một lần nữa. Đó là một chuyện cười, từng nghe nói qua nhiều lần, không biết ở Tây Lương có chuyện xưa như vậy hay không? “Trời mưa, người đi trên đường đều nhanh nhanh chạy đi trú mưa, chỉ có một người vẫn giữ bộ dạng như không việc gì, chậm rãi bước đi. Người khác hỏi hần vì sao, hần nói phía trước cũng là đang mưa mà ...” Long Phi Ly nhíu mày mà cười. “Người này rất ngốc không, không biết là phải tiết kiệm chút thời gian rảnh rồi sao?” Nàng ở trong lòng hần xích lại thêm một chút, “Long Phi Ly, người... mệt không?” Hần vốn muốn đem nàng ôm chặt một chút, khẽ nắm chặt vai nàng. “Trầm không mệt.” “Hạ Tang cùng Thanh Phong đi theo bên cạnh người lâu rồi?” “Ừm.” Ở chung không nhiều lắm, nhưng hần lại dường như có thói quen nghiền ngẫm suy tư của nàng. “Bọn họ có thể khiến người an tâm. Như vậy ít nhất lúc người mệt, cũng có thể nghỉ ngơi một chút, bởi vì đã có họ ở đây.” “Ừm, thật là tốt.” Nàng nghĩ nghĩ, lại bổ sung thêm. Hần không lên tiếng, nàng im lặng, cũng không thấy sợ hãi nói ra. Hần đột nhiên tựa nhẹ cằm trên đỉnh đầu của nàng, nàng tuy rằng không biết hần suy nghĩ điều gì, nhưng như vậy làm cho người ta cảm giác thực ấm áp. Đầu choáng váng nặng nề, nàng hít hít cái mũi, ngay cả chính mình cũng có thể nghe ra giọng mũi khản đặc. “Trở về đi.” Hần thanh âm rất nhẹ. “Ồ lại thêm chút nữa được không?” “Cho trầm một lý do.” “Nhất kỳ nhất hội.” Nàng nghĩ nghĩ, nói. “Nhất kỳ nhất hội?” Ánh mắt hần đảo qua nàng. Nàng nhẹ nhàng cười khẽ, đó là từ dùng trong trà đạo Nhật Bản. “Cả đời một lần, có vài thứ, cả đời chỉ có một lần duyên phận, hai người hôm nay có thể còn ngồi cùng một chỗ uống trà, ngày mai về sau, có lẽ vốn

không có khả năng đoàn tụ. Trong trà đạo có nói, nhất kỳ nhất hội, khó có được một lần, xin hãy quý trọng.”

99. Chương 100: Tìm Đồ Dưới Nước

Long Phi Ly không nói gì, trong lòng Tuyền Cơ đột nhiên cảm thấy có chút lo lắng, nàng cười khổ, việc nàng để lại giấy ở khay trà chắc là khiến cho hần nghĩ bụng dạ của nàng khó lường rồi. Thật lâu sau, nàng nghe được hần thản nhiên nói: “Trong đầu của nàng dường như chứa không ít chuyện cổ quái.” “Đó là ...” Nàng lập tức giải thích. “Do phu tử của nàng dạy.” Hần cắt ngang lời của nàng. Tuyền Cơ cười, “Hoàng thượng anh minh.” Hần lại ôm lấy nàng nhảy xuống tiểu đình. Trong lòng nàng có chút thất vọng, lại nghe thấy hần nói: “Tay nghề pha trà mỗi ngày đều có tiến bộ.” Nàng sững sốt, trong lòng cảm thấy thật ngọt ngào, nhưng vẫn đoán không ra ý tứ trong lời nói của hần. Nàng nghĩ một chút mới hỏi, “Vậy người hầu của Thu Huỳnh Hiên vẫn đến Tú Ninh điện đưa trà như trước có được không?” “Được.” Long Phi Ly nói: “Nhưng mà nghe nói Cẩn tần bị bệnh cũng không nhẹ.” Trong mắt Tuyền Cơ tràn ngập ý cười, “Rất nhanh sẽ bình phục.” Nàng bị bệnh, hần cũng có chút để ý sao? Nhưng mà lời này làm sao có thể hỏi được, nàng cũng không còn sức hỏi tiếp. Hần lấy áo ngoài quần quanh người nàng rồi kéo nàng vào trong lòng ngực, nhảy đến chạc ba nhánh cây ở mái hiên. Nàng ngã vào trong lòng hần, vừa rồi tham lam chỉ nghĩ muốn ở bên cạnh hần lâu hơn một chút, bây giờ yên tĩnh lại mới thấy đầu đau nhói, thân mình lúc nóng lúc lạnh thật rất khó chịu. Quả nhiên, muốn được lãng mạn ngắm trăng ở trên nóc nhà thì phải trả một cái giá rất đắt. Nàng nhắm mắt lại, hai tay vô tình ôm lấy thắt lưng của hần. Hần sờ sờ trán của nàng, gia tăng cước bộ. Nhưng sau bước nhảy, hần chợt ngừng lại, Tuyền Cơ khẽ mở mắt ra đã thấy Long Phi Ly ôm nàng rơi xuống đất. Nàng đang muốn hỏi hần, giọng nói của hần đã vang lên bên tai nàng ẩn chứa tâm trạng vô cùng lo lắng. “Tự mình có thể đứng được không?” “Có thể.” Hần để nàng dựa vào thân cây gần đó nhất, Tuyền Cơ vịn vào thân cây thấy ánh trăng soi rõ khung cảnh chung quanh mới biết được bọn họ vẫn chưa đi ra khỏi rừng liễu. Nàng cảm thấy hơi nghi ngờ, Long Phi Ly làm cái gì vậy? Ở phía trước, đột nhiên sáng lên ánh lửa. Tuyền Cơ càng thấy kỳ quái, kỳ thật nàng đứng không vững, nhưng không muốn cho Long Phi Ly thêm phiền toái, nàng dựa vào thân cây ngồi xuống, nhíu mày nhìn thì thấy Long Phi Ly cầm cây đánh lửa, thông thả bước đến hồ nước phía trước. Nàng không nhìn rõ được vẻ mặt của hần, nhưng trong lòng mơ hồ biết hần đang rất sốt ruột, hình như từ trước tới giờ chưa từng thấy hần như vậy. Nàng cắn răng đứng lên, đi đến bên người hần, nói: “Còn cây đánh lửa không?” “Không có chuyện của nàng.” “Nói cho ta biết, ngươi muốn tìm cái gì vậy, ta giúp ngươi tìm.” Hần đang từ bên người nàng bước qua, nàng lại chặn phía trước hần. Hần trầm giọng hỏi lại, “Ở trong hồ, nàng làm sao mà tìm?” Tuyền Cơ sững sốt, đột nhiên ý thức được cái gì, trước khi hần rơi xuống đất, nàng tựa hồ nghe có tiếng nước rất nhỏ, khi đó nàng trong người khó chịu đưa tay ôm bên hông của hần. Chắc là khi đó đã làm rơi mất cái đồ quan trọng gì đó của hần... Sự thống khổ đau nhức trên người lúc này vì lo sợ nên cũng giảm bớt vài phần. “Cái gì vậy? Rất quan trọng sao?” Nàng quýnh lên, bất giác nắm lấy ống tay áo của hần. “Ừm.” Hần đẩy tay nàng ra, đưa cây đánh lửa về phía trước một chút. Tay nàng theo ống tay áo hần rơi xuống, Tuyền Cơ kinh ngạc nhìn hần nhíu mày, trong lòng tê rần, trong đầu đột nhiên hiện lên một ý niệm. “Long Phi Ly, ngươi không biết bơi phải không?” Hần không lên tiếng, đôi mắt băng lạnh nhìn về hồ nước phía trước. Vì leo cây chọn hoa, hứng sương lấy nước pha trà, nàng đã từng dẫn bọn người Diệp Phong đi khắp toàn bộ hoàng cung. Nơi này nàng cũng đã tới, nhưng không phải vào thời tiết như lúc này, mặt hồ điêu linh một mảnh. Diệp Phong từng nói với nàng, hồ này tích nước rất sâu, thông với sông đào ngoài hoàng cung bảo vệ thành, thể nước chảy mạnh, mong cho thứ này trăm ngàn lần đừng có trôi mất. Hình như hộ vệ của hần không có ở đây... Tuyền Cơ khẽ cắn môi, vòng qua hần, đi xa ra một chút, một bước nhảy xuống hồ. Long Phi Ly lấp bắp kinh hãi, thân hình hần chợt lóe, muốn bắt giữ nàng lại ... Nàng cũng đoán được hần như vậy cho nên vừa chìm vào ao liền nhanh chóng bơi xa ra hơn mấy trượng, mới ngẩng đầu lên, nói giọng khàn khàn: “Nói cho ta biết là cái gì vậy, với lại vị trí ước chừng khi rơi xuống nước... Ta chống đỡ không được bao lâu.” Long Phi Ly cắn răng trầm giọng nói: “Niên Tuyền Cơ, nàng điên rồi, leo lên cho trẫm.” “Long Phi Ly, mẹ ~ , đừng nói vô nghĩa nữa, nói mau đi!” Nàng cũng nóng nảy. Khả năng bơi của nàng rất tốt, nhưng vốn thời tiết chưa qua hết cái lạnh mùa xuân, lại mang bệnh trong người, lúc này khớp hàm run lên cầm cập. Long Phi Ly vừa vội vừa giận, nhưng hần là người quyết đoán, bèn cắn răng nói: “Ở chỗ phía trước vài

thước, là một cái túi gấm.” Túi gấm... Có cái gì đó rất nhanh hiện lên trong đầu Tuyền Cơ, lại vừa lo vừa vội, nàng không kịp suy nghĩ, rút cuộc hít một hơi lặn xuống. Mùi bùn đất cùng nước vẫn đục xông vào mắt mũi, đáy hồ tối om, không thể nhìn thấy cái gì, nàng chỉ có thể lấy tay mò tìm... Lặn xuống đáy hồ, mấy mảnh đá sắc bén cắt vào tay chân nàng, cảm giác khó thở cùng toàn thân đau đớn khiến đầu óc nàng choáng váng, chỉ duy nhất còn lại một suy nghĩ. Phải giúp hắn tìm lại vật này! ***** Trong nước không hề có động tĩnh, hai cánh tay trắng nõn bên sườn đã sớm nắm chặt thành quyền. Không mang pháo sáng trong người, tối nay, hắn muốn đi gặp nàng nên đã cho tất cả ám vệ đều lui đi ... Bản thân luôn trong tình thế hiểm nghèo, nguy cơ tiềm tàng, nhưng hắn vốn thông minh, học văn tập võ, so với người khác nhanh nhẹn gấp mấy lần, thậm chí so với Thanh Phong tuy tiến sư môn trễ hơn nhưng tu vi so với Thanh Phong lại lợi hại hơn rất nhiều. Hắn sớm luyện thành thói quen gặp biến không sợ hãi nhưng lúc này trong lòng lại có phần hoảng loạn. Hoảng loạn ... bao nhiêu năm rồi đã không còn biết đến cảm giác này... Niên Tuyền Cơ... Tuyền Cơ... Nàng không thể có chuyện! Trẫm không cho phép!

100. Chương 101: Tên Tự Là Gì

Vừa rồi nàng hỏi hắn, có phải không biết bơi hay không.

Sao nàng biết được.

Từ nhiều năm trước, cửu hoàng tử bảy tuổi trước đêm đăng cơ bị người ta xô xuống một cái hồ nhỏ ở trong hoàng cung.

Vài lần hắn trôi lên, người ở trên đầu hắn lại hung hăng dùng võ đao đánh hắn chìm xuống, đêm đó, máu từ trên đầu ào ạt chảy xuống, ánh mắt hắn tràn ngập màu đỏ, chỉ nhìn thấy một cái hồ hắc ám và dòng nước đỏ hồng...

Hắn cắn răng, vén vạt áo, bước xuống hồ.

Cảm giác lạnh lẽo, ghê tởm giống như rắn nước quần quanh da thịt.

Đúng lúc đó, bọt nước bay lên, giống như có vật nặng từ trên không rơi xuống nước, văng khắp người hắn.

Dưới ánh trăng, không gian yên tĩnh, hắn chỉ thấy nàng xé nước đi lên, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt tới cực điểm, đôi mắt lại sáng ngời quật cường, trong sâu thẳm đôi mắt thấp thoáng ánh lấp lánh, mái tóc đen dài xoa sau lưng, yêu mị như tảo biển*

. tảo: là một thứ cỏ mọc ở dưới nước có hình dáng đẹp, cổ nhân dùng để làm trang sức cho quần áo, mũ mào. tảo là chỉ những gì đẹp nhất, mỹ lệ nhất. Ý tác giả là chỉ vẻ đẹp của Tuyền Cơ là vẻ đẹp mỹ lệ nhất của biển cả. (__.!))

Nàng, tựa như yêu quái xinh đẹp yên lặng ngàn năm dưới nước, vừa từ trong hồ nước sâu tỉnh lại.

Không thể nghi ngờ nàng là một người xinh đẹp thanh tú, nhưng ở nơi có vô số mỹ nhân này nàng cũng không quá xuất sắc.

Lúc này lại cố tình sinh ra một cảm giác rung động lòng người.

Hai chân hắn bước vào trong nước một chút, bể nàng lên. Bên cạnh hồ nước, nàng run rẩy trong lòng hắn, khớp hàm hơi hơi rung động, động tác rất nhẹ, dường như ngay cả chút sức lực động đậy cũng không có.

Hắn ôm chặt nàng... rút cuộc, vẫn không mang được vật đó lên, cần gì phải chịu tội như vậy.

“Cây đánh lửa.” Giọng nói của nàng có chút mỏng manh.

Tay hắn nắm chặt sau lưng nàng, ánh lửa sáng lên.

“Nhìn xem có phải nó hay không.”

Long Phi Ly chấn động, dưới ánh lửa nàng chậm rãi mở lòng bàn tay ra.

Túi gấm nặng trĩu, ướt đẫm nước. Gấm đơn giản.

Tuyền Cơ cũng nhìn thấy, trong ngực chợt buồn, cả người cứng đờ.

Nếu mọi thứ chỉ là trùng hợp, thì đây sẽ là gì?

Túi gấm này, cùng với cái hòm nọ giống nhau như đúc. Điểm khác nhau chính là trên mặt túi gấm thêu hai chữ “Tâm y”.

Nàng thấy ánh mắt hắn mang vẻ trầm ngâm.

Đó là thần sắc đang trân trọng cái gì đó, nàng hiểu rằng, mình đã không lầm.

Toàn thân lạnh đến chết lặng, đầu óc ngày càng choáng váng, nhưng lạ thay một góc nào đó trong đầu nàng vẫn còn sáng suốt, nàng nghe được chính mình đang hỏi, “Hoàng thượng, tên tự của người là gì?”

“Tên trẫm nàng không biết sao?” Long Phi Ly hỏi lại.

“Do Chi.” Nàng nhẹ giọng nói, là nói cũng là hỏi.

Hắn gật đầu.

Tuyền Cơ nhẹ nhàng cười ra tiếng.

Nhớ lại ngày đó, tiểu thái giám màu da trắng nõn, nàng mặc dù nhìn không thấy khuôn mặt của hắn, nhưng rõ ràng hắn có dáng người thon thả. Là một nữ tử. Là phi tần của hắn, hay là có một thân phận khác. Nhưng, nếu là phi tần thì không cần phải che dấu như vậy.

Tên, túi gấm.

Do Chi, Tâm Y

Nàng lẳng lẳng nhìn mu bàn tay mình bị đá đâm loang lổ, máu vẫn từ từ ứa ra hoà lẫn với nước.

Ánh mắt hắn nhìn chằm chằm vào tay nàng, ngưng tụ trên miệng vết thương của nàng.

Có phải vì nàng đã giả cho hắn, nên mới như thế này. Nhưng mà có thể trách ai, trách hắn sao.

Hắn là vua, hậu cung vốn có vô số người đẹp.

Bất quá đây chỉ là một cái túi gấm nhỏ bé, quý trọng như vậy, bởi vì quan tâm, bởi vì trong lòng cất giấu hình bóng một người mà thôi.

Tâm Y. Trong lòng gợn sóng, nhẹ nhàng như một dòng nước.

Nàng ta rốt cuộc là ai. Cát Tường hay còn ai khác.

Là vua cao cao tại thượng, quyền sinh sát trong tay, vậy mà lại có một bí mật không thể công khai.

Ngày đó ở Tú Ninh điện, là người trốn cùng nàng.....

A Thất ... có lẽ từ đầu tới cuối, người đều sai lầm rồi.

Đặt túi gấm vào tay hắn, nàng loạng choạng đứng lên.

Cây đánh lửa tắt.

Hắn nhanh chóng đứng lên, nàng giãy ra khỏi tay hắn.

“Niên Tuyền Cơ.” Giọng nói của hắn tức giận.

Nàng lui lại mấy bước, bình tĩnh nhìn hắn, “Hoàng Thượng, thiếp giúp người tìm lại vật này, có thể ban thưởng cho thiếp hay không?”

Có phải khoảnh khắc này nàng không nên nói những lời như vậy? Nàng tránh khỏi lòng hấn, bất giác thấy nôn nóng, Long Phi Ly trầm giọng nói: “Lại đây, trầm vận công giúp nàng xua đi hàn khí”. Tuyền Cơ lắc đầu, “Hoàng thượng, thần thiếp chỉ muốn xin người một việc.”

“Hoặc là, người lật bài tử của Tuyền Cơ, truyền Tuyền Cơ thị tẩm. Nếu không, xin người về sau buổi tối đừng bước vào phòng Tuyền Cơ.” Nàng nói từng chữ từng chữ một.

Giả, giả, hết thấy đều là giả !

Ta vốn tưởng rằng ta không cầu, có lẽ trong lòng ta, bất quá vẫn tồn tại một tia mong mỏi, một chút tình nguyện... Ta có thể trở thành người trong lòng kia.

Nhưng ta quên mất, trong thâm cung này, nữ nhân nào không muốn như vậy. Kỳ thật không nên trách người, trách người không thương ta sao. Làm sao có thể.

Cho nên, người là vua, ta là phi. Trừ điều này ra, những thứ khác, cũng xin đừng lại cho ta hy vọng. Cứ như vậy đi.

Phàm là phi tần thị tẩm, đều có người trong cung ghi lại, đây là một căn cứ chính xác để biết nữ nhân nào trong hậu cung được sủng ái, cũng là để ngày sau nếu có cung phi mang thai thì kiểm tra lại con nối dòng để vương là thật hay giả.

Nhìn thấy cả người nàng run lên vì lạnh, Long Phi Ly giận dữ, cười lạnh nói, “Niên Tuyền Cơ, nàng quan tâm chuyện này ư? Nàng muốn trở thành phi tử được sủng ái nhất trong hậu cung, trầm cho nàng!”

“Tạ Hoàng thượng.” Tuyền Cơ cười, lão đảo xoay người đi.

Thân mình nặng trĩu, trước mắt tối sầm, ngã quy tại chỗ.

Dù là ngày tốt cảnh đẹp cũng không để làm gì nữa rồi. Quả thật là nhất kỳ nhất hội.

Có lẽ vừa rồi, nên ở lại lâu hơn một chút...

101. Chương 102: Hoàng Đế Bãi Triều

Thu Huỳnh hiên. A Tổ nhìn mảnh vụn đầy trên mặt đất, nháy mắt ra dấu cho a Nhã. A Nhã lắc đầu, lúc này An Cần lạnh lùng nói: “Hôm qua người không truyền tin cho Hạ Tang công công sao?” Một tên thái giám hoảng hốt, bùm một tiếng quỳ xuống, run giọng nói: “Chủ nhân, nô tài quả thật đã nói cho Hạ Tang công công chuyển cáo Hoàng Thượng, nhưng —— “ An Cần cười lạnh: “Chẳng lẽ người không nói với Hạ Tang, chỉ cần hắn trợ giúp bản cung, ngày khác bản cung nhất định giúp hắn ngồi trên vị trí tổng quản phủ nội vụ.” “Nô tài...” “Ngu xuẩn!” An Cần giận dữ, ném một chén trà qua, thái giám kia cũng không dám né tránh, chén trà vỡ tan, máu tươi từ trên đầu hắn chảy xuống mặt. An Cần nâng lên một nỗi phẫn hận khó hiểu, muốn bước qua giờ tay tát tai hắn. Lúc này, một cung nữ lại vội vàng tiến vào, bẩm: “Nương nương, Cầm Phương cung Hoa phi nương nương cầu kiến.” An Cần đang tức giận, trà Niên Tuyền Cơ nấu dường như rất có hiệu quả, mỗi ngày dọn khay trà ở Trữ Tú điện về, nước trà đều dùng hết, hoàng đế lại không có động tĩnh, vẫn qua đêm ở chỗ Hoàng Hậu, chuyện này làm sao khiến cho nàng không giận cho được? Tuy nhiên Hoa phi danh vị cao hơn nàng, lại là cháu ruột Thái Hậu, hiện nay không thể nào so với thời gian lúc trước mình được thánh sủng, nàng phẩy tay áo một cái, liền đi ra cửa. Không ngờ mới đi vài bước, liền nghe được một thanh âm kiều mị vang tới: “A, ta nói Cần muội muội, xảy ra chuyện gì vậy? Muội đi lại trăm ngàn lần phải cẩn thận một chút, đừng để đâm vào chân mới được, Hoàng Thượng mà biết sẽ đau lòng.” An Cần cắn răng, chỉ cười nói: “Tạ Hoa phi tỷ tỷ nhắc nhở, thật ra Hoa phi tỷ tỷ tự cẩn thận thì hơn, nếu tỷ tỷ bị thương, Hoàng Thượng lại đang ở Loạn Tú điện, tin tức khó tránh khỏi chậm trễ, về sau Hoàng Thượng mới biết, không chừng cũng ảo não khổ sở đó.” Tiểu tiện nhân này có ý nói là Hoàng đế ít đi lại Cầm Phương cung của nàng sao? Hoa phi sắc mặt khế biến, rất nhanh lại cười dài nói: “Loạn Tú điện? Hóa ra muội muội còn không biết a? Thu Huỳnh hiên này hẻo lánh, cũng khó trách muội muội tin tức chậm chạp, Hoàng Thượng đang ở Phượng Thụ cung.” “Pượng Thụ cung?” An Cần lẩm bẩm nói.

Hoa phi thấy đã đạt được mục đích, chỉ nói trong Cầm Phương cung còn có việc, liền cười cáo từ. Trong cung này vốn không có địch nhân vĩnh viễn. Vốn Hoàng Thượng qua đêm ở một cung một viện cũng không phải chuyện lớn nhưng mà... Hoàng đế hôm nay không có lâm triều. Kể từ lần đầu tiên Khánh Gia Hoàng Đế không lâm triều sớm, đã được ba năm. Ba năm trước đây, một vị lão thần tạ thế, Hoàng Đế tưởng nhớ người mới bãi triều. ***** Phụng Thấu cung. Hai cung nữ từ trong phòng Niên tần vội vàng đi ra. “Điệp Phong tỷ tỷ, ta cao hứng.” Tiểu cung nữ đang cầm bồn đồng nói nhỏ. Điệp Phong mừng: “Nha đầu chết tiệt kia, chủ tử chúng ta bệnh thành như vậy mà người lại cao hứng.” Tỷ nữ kia nói: “Tôi hôm qua ta cũng bị hù chết, Hoàng Thượng ôm nường nường trở về, trên người nường nường vừa đầy nước vừa bị thương, sắc mặt trắng bạch như giấy...” “Vậy mà người cao hứng?” Điệp Phong buồn bực nói. “Tỷ lúc ấy quá sốt ruột, không chú ý Hoàng Thượng nhìn nường nường, ánh mắt người vừa vội vừa giận, vẫn là Từ tổng quản tự mình đến Thái y viện tuyên Thôi nữ y, tỷ tỷ, theo ta thấy, nường nường chúng ta sắp được sung ái rồi.” Điệp Phong ngẩn ra, lập tức cười nói: “Lời này có lý.” Chân mày khẽ nhíu, lại nói: “Nhưng phải đề phòng người khác hận đổ kị mới được.” “Truy Truy, Ngọc Hoàn, sói con...” Giọng nói mê sảng nhẹ nhàng truyền đến, ánh mắt nhìn qua nữ nhân trên giường, Long Phi Ly mới một tay lật tấu chương trên tiểu tháp phía trước. “Hoàng Thượng, để nô tài làm đi.” Hạ Tang đứng bên cạnh nhanh chóng tiến lên giúp hoàng đế mở tấu chương ra, lại lẳng lặng lui về. Hắn lẳng lẽ quan sát. Tình hình trước mắt thật là có tí... quý dị. Hoàng đế ngồi ở mép giường, dưới giường kê một cái tiểu tháp, dùng để chất đồng tấu chương. Tay phải hắn đặt ở trên tháp... tay trái cầm tay Niên tần. Niên tần vẫn còn mê man, từ đêm qua trở về, vẫn chưa tỉnh dậy. Thôi nữ y nói là hàn khí nhập vào thân thể, tình hình rất nghiêm trọng. Điều làm cho Hạ Tang giật mình là, hoàng đế thôi lâm triều, sai thị quan đem tất cả tấu chương đưa đến Phụng Thấu cung. Chính hắn ở trong này trông chừng Niên tần mấy canh giờ, đợi cho trời sáng, chuẩn bị đi đến trên bàn phê tấu chương, nhưng vừa mới đứng lên, tay liền bị Niên tần vô ý thức giữ chặt, nhìn tay nàng liếc mắt một cái, nhưng không có gỡ ra, mặc cho nàng nắm, chỉ gọi người lấy tiểu tháp lại đây. Những cung phi khác có người nào tay không trắng trẻo mịn màng như bạch ngọc, liềm diễm hồng hào, vậy mà bàn tay Niên tần mười ngón đều gầy khảnh khiu, móng tay cắt gọt sạch sẽ, mu bàn tay đầy vết sẹo cũ chồng lẫn vết thương mới, nhìn phát khiếp. Vừa rồi hai cung nữ tiến vào lau mồ hôi cho Niên tần, hắn nghe Hoàng Đế thần nhiên hỏi, chuyện gì xảy ra mà khiến tay nàng có sẹo cũ. Lúc ấy tiểu tỷ nữ cung kính đáp, nói là do lúc nường nường trèo cây pha trà. Đại tỷ Điệp Phong thấy thế lập tức giữ chặt tiểu tỷ nữ không cho nàng mở miệng nói tiếp. Hoàng đế lúc này mới nhíu mi, “Trèo cây?” Hạ Tang thiếu chút nữa không nhịn được bật cười, vị nường nường này còn có hứng thú này. Sau khi nghe xong mới biết được nàng mỗi ngày đứng là giờ thần liên đi ngự hoa viên trèo cây hứng sương, dẫn theo cung nhân đi, cũng không để cho người khác động thủ, chỉ để cho bọn họ canh chừng, tự mình làm. “Giọt sương nàng thu được để chỗ nào?” Hoàng đế tựa hồ rất có hứng, nhíu mày hỏi. Lúc ấy, Điệp Phong mới trở ngược ra gian ngoài cầm một cái chai vào, hoàng đế còn chưa nói gì, hắn đã nhịn không được thầm kêu đáng tiếc —— đó là Dương Chi Ngọc Tụ Bình phiên vương tiền cống, ngọc tịnh không nhiều, thợ khéo khéo cứu, đương thời không có mấy, là từ đêm ở Kỳ viên trở về, Hoàng đế lệnh Từ Hi đưa tới cùng với một đám châu báu. “Long Phi Ly. . . .” Suy nghĩ bị thanh âm nhỏ bé cắt ngang, Hạ Tang kinh ngạc, Niên Tuyền Cơ này cũng thật lớn mật, dám gọi thẳng tục danh của Hoàng đế. “Hạ Tang, người đi ra ngoài đi.” Hoàng đế buông tấu chương trên tay xuống, ra lệnh. “Nô tài tuân chỉ.” Thay hoàng đế đóng cửa lại, qua khe hở nhỏ, hắn nhìn thấy tay Hoàng đế kéo buông màn gấm trên giường xuống.

102. Chương 103: Quý Trọng Cuộc Đời (1)

Một tay Long Phi Ly lấy ra túi gấm trong lòng. Túi gấm này chất vải bình thường, thủ công cũng không tinh tế, người làm ra túi gấm này khi đó tuổi còn nhỏ. Trên túi gấm thêu hai chữ Tâm Y. Ánh mắt mới nhìn qua túi gấm, đột nhiên nhớ tới đêm qua bên hồ sen, trong lòng khẽ run lên nhưng thân thể lại không phát ra chút tiếng động nào. —— Người xem xem có phải hay không. Thanh âm mỏng manh thoảng qua bên hồ sen, lại đột nhiên biến thành: —— Long Phi Ly. Hắn ngẩn ra, nhìn về phía người bên cạnh đang gối đầu ngủ, đôi môi tái nhợt không huyết sắc khe khẽ mấp máy. “Long Phi Ly “ Hắn cười tự giễu, Thôi nữ y nói tình trạng nàng rất nguy hiểm, chỉ là, cho dù hắn có ở lại đây hay không, nàng vẫn như vậy, vậy

mà hấn lại miễn lâm triều. Đây là bởi vì sao. Coi như là một lần trả nợ nhân tình của nàng vậy. Là như vậy sao. Trên cánh tay khẽ động, hấn nhìn lại, trong lúc ngủ mơ nàng có những động tác có chút không an phận... Gối đầu trên cánh tay hấn. Dem túi gấm cất đi, ôm đầu nàng tiến vào trong ngực, ngón tay sờ lên phiến môi tái nhợt của nàng, nhẹ nhàng từ từ quét qua, môi nàng khẽ động, vọ ý ngậm lấy ngón tay hấn. Lòng hấn hơi rung động. Cúi người hôn lên phiến môi kia. Giống cái hôn ngày trước, nhưng có lẽ chẳng qua là lơ đãng. Hấn là nam nhân, nàng là nữ nhân, nàng là phi của hấn, hấn có làm gì đó. Đó cũng là việc rất đời bình thường, không có liên hệ gì với các việc khác đi. Ngoài rèm, giấy cửa sổ mỏng manh, ánh mặt trời vốn chói chang, xuyên qua có phần nhu hòa hơn. Ngày không còn sớm. Mong muốn nhân hạ xa xỉ, phải bỏ đi. Hấn vẫn thận trọng. Nhưng mà, mong muốn đối với nàng sao... Vì sao hấn lại tiêu phí thời gian để ôm ấp một khối thân thể không có cảm giác? Niên Tuyên Cơ. Chẳng qua là mấy ngày nay, hấn chờ nàng nói với hấn vài điều. Trong lòng bỗng nhiên có chút buồn bực, thân mình của nàng trong sự cướp đoạt của hấn vận vẹo không yên, hai thân thể ma sát lẫn nhau. Hấn càng dần sâu nộ hôn này... Mặc kệ bên ngoài. Dưới giường, tiểu tháp khẽ nghiêng, tẩu chương rơi rớt xuống đất. ***** Trước mặt, là một đôi mắt linh động long lanh như giọt nước. — Tiểu Tang Tử. Đã bao lâu không ai gọi hấn như vậy, từ sau khi hấn trở thành phó tổng quản nội vụ phủ. Nét cười tươi tắn ồn ào vui vẻ kia, mắt có hơi đau đớn, nhớ những ngày trước hầu hoàng đế đến Hoa Âm cung, Thái Hậu tổ chức tiểu gia yến, thỉnh hoàng đế cùng hai vị Vương gia còn có nàng. Trong bữa tiệc, Thái Hậu thảo luận đến hôn sự của nàng, hỏi hoàng đế có thấy người vừa ý để ghép cho nàng. Hoàng đế thản nhiên nói, Ngọc Trí còn nhỏ, trăm còn muốn cho nàng ở lại thêm hai năm nữa. Thái Hậu vốn còn tính toán lựa chọn, để hoàng đế đưa ra sự đánh giá, nhưng hoàng đế lại nhẹ nhàng băng quơ từ chối, vẻ mặt trong chốc lát liền cứng ngắt. Nàng vẫn lơ đãng, chỉ có cười, âm ỹ nô đùa cùng mấy vị ca ca. Long Ngọc Trí, vì sao nàng còn có thể cười đến vui vẻ vô lo như vậy? Nàng chẳng lẽ còn không nhận ra hôn nhân của nàng chỉ là một cuộc giao dịch sao? Nàng không có quyền được lựa chọn, không có quyền lựa chọn cuộc sống của chính mình. Tiệc xong, hấn cố tình như lơ đãng hỏi hoàng đế, “Hoàng Thượng, người cho rằng Thái Hậu muốn g công chúa Ngọc Trí cho vị công tử vương công đại thần kia?” “Nếu trăm nói Thái Hậu nhận định là một trong số gã phiến vương đó?” Hoàng đế lúc này ý vị thâm trường nhìn hấn một cái. Cái liếc mắt kia, quá mức sắc bén. Trong lòng hấn hơi kinh hãi, lập tức cúi đầu. Hấn có thể vì hoàng đế mà tính mạng của mình cũng không màng, hoàng đế đối với hấn vô cùng tốt, nhưng trừ việc đó ra, hấn chẳng qua là một gã hoạn quan. Cái gì cũng không phải. Ngọc Trí... Hôm kia, thái giám dưới trướng hấn nịnh nọt, nói mới vào một đám cung tỳ tuổi trẻ mỹ mạo, hỏi hấn có nhìn trúng ai, để làm đối thực. Đối thực. Tức là thái giám trong cung cùng cung tỳ kết làm vợ chồng, có thể ở trong cung chiếu cố lẫn nhau. Dù sao, thái giám mặc dù tịnh thân, cũng có không ít dục vọng chưa tịnh. Mặc dù làm không được chuyện đó, nhưng cùng cung nữ kết thành đối thực, an ủi được lẫn nhau không ít. Trong cung mọi người đều biết, tổng quản Hạ Tang tính tình tốt, đêm đó, hấn cười lạnh tức giận, nội lực tu vi của hấn cực cao, chỉ cần vung tay áo, đã khiến thái giám kia ngã đến trọng thương. Đối thực? Với địa vị hấn lúc này, đừng nói đối thực, cho dù hấn muốn một vị tiểu thư nhà quan trắng trong không tỳ vết cũng không bị khiển trách. Nhưng mà, mong muốn kiếp này nhất định không thể thực hiện, chỉ đành chôn giấu trong lòng, trừ người này, ai Hạ Tang cũng không cần. Vòng qua vòng lại mấy lần. Ra khỏi phòng Niên tần, đi ra sảnh chính, tới vườn, Hạ Tang liền thấy một vật gì đó tròn vo chạy về phía hấn, nói cho đúng hơn, là muốn chạy trốn vào trong phòng. Thân hình hấn lướt đến, chặn phía trước nó, tay ra một chiêu, chốt cửa sảnh chính lại. “Chủ tử của người đang ở bên trong nghỉ ngơi, người đi vào làm gì?” Nhớ tới hoàng đế nhìn Niên tần với ánh mắt nóng rực. Có lẽ, không chỉ có nghỉ ngơi, hấn biếng nhác cười. Vật nhỏ trước mắt, đúng là sói con mất tích một đêm.

103. Chương 104: Quý Trọng Cuộc Đời (2)

Hạ Tang nghĩ, nhưng mà màu của sói con lúc này dường như không trắng. Da lông trên người đều bám đầy bụi bẩn. Tiếng bước chân từ cửa viện truyền đến, hấn quay lại nhìn, chỉ thấy Thanh Phong với vẻ mặt giận dữ đi đến. Người này vốn thích mặc lục sam, lúc này, trên quần áo cũng là màu xám xịt, hóa ra trong một đêm này một người một sói đều rơi vào trong vũng bùn? Hấn đêm qua thấy Thanh Phong rất hăng đuổi theo sói con, hoàng đế để hấn huấn luyện sói con kỹ năng chiến đấu, quái nhân này cũng tuyệt đối có

gắng giữ chừng mực, không biết tình hình còn tưởng rằng hấn muốn giết chết kia tiểu thú vì nhiệm vụ của mình. Hấn biết khả năng lúc này của sói tuyết, mười con cũng đánh không lại Thanh Phong, dưới chân liền nén lại lực, trong khoảng khắc bản khoả suy nghĩ, một người một sói trước mắt đã biến mất không thấy đâu. “Tiểu súc sinh!” Thanh Phong vừa thấy tiểu sói, lớn tiếng trách mắng, liền phi thân đến đây, sói nhỏ này lại đang dùng móng vuốt kéo cánh cửa đang đóng chặt kia, sọt ruột muốn đi vào. Nó nhìn Thanh Phong, mãnh liệt gào rú, lại khấn trương cào cửa. Hạ Tang nhìn thật nhanh, cười nói: “Tiểu gia, đừng vào quấy rầy Hoàng Thượng cùng nương nương.” Sói nhỏ dường như nghe hiểu lời hấn, phản ứng nghe hiểu này là —— dùng thân mình tròn vo để chặn cửa. Nhìn đến bộ dáng vội vã của nó —— chẳng phải rất tinh quái hay sao, Hạ Tang vừa bật mình vừa buồn cười, vội vàng lách mình đến trước mặt nó, cản lại Thanh Phong đang dang dăng sát khí, nhíu mày nói: “Người dù sao cũng là nhân vật thành danh trong chốn võ lâm, so đo cùng một con thú nhỏ thì còn ra gì nữa? Tối hôm qua các người có chuyện gì thế ... Một đêm nghịch trong bùn?” Hấn nói xong chính mình nhin không được lại bật cười trước. Thanh Phong cắn răng nói: “Tiểu súc sinh giảo hoạt này tối hôm qua dẫn ta tới vực cung.” Hạ Tang rung mình, vực cung này cũng không phải là cái nơi tốt đẹp gì, là lãnh cung! Nơi ở tội phi của tiên hoàng. Bây giờ hoàng đế còn chưa khiến cho bất kỳ phi tử nào vào trong đó, lòng vua khó dò, không biết ngày sau ai sẽ vào đầu tiên. Nghĩ vậy, hấn vô tình nhìn lướt qua Phượng Thửu cung một cái. Chỉ nghe Thanh Phong giọng cảm hận nói: “Nơi kia có một chỗ là vũng bùn, không biết vì sao tên tiểu súc sinh đáng chết này lại biết chỗ đó ——” “Người té vào à?” Hạ Tang cười hỏi. Thanh Phong cười lạnh nói: “Nó cũng phải chịu không kém.” Hạ Tang là người trí tuệ, nghĩ đi nghĩ lại, liền hiểu rằng Thanh Phong nhất định kéo sói tuyết đi. Một người một sói này cuối cùng lại có thể thoát thân —— hai quái vật. Sói nhỏ vừa dựa vừa cào vào cửa làm cửa kêu kè kè, Hạ Tang nhướn mày, sợ nó nhiều hứng thú của hoàng đế, từ trong lòng lấy ra bao hạt hoa, đi đến phía trước. “Tiểu gia, bên này.” Sói nhỏ liếc mắt hấn một cái, thần thái lại thật cao ngạo, cũng không thèm để ý, kiên quyết dùng đầu chặn cửa. Lúc này Thanh Phong cũng cảm thấy hơi kỳ quái, nhìn hoa nhỏ trên tay Hạ Tang. Hạ Tang nhíu mày, nói: “Lão quái, người nói sói tuyết này có phải có điểm kì lạ hay không, đóa hoa tía tô rõ ràng ở chỗ ta ——” “Hai người đang nói, đột nhiên nghe đến thanh âm lo lắng từ hướng cửa viện. “Nương nương mời trở về đi, chủ tử nhà ta đang nghỉ ngơi.” Dường như là đại tỷ Điệp Phong của Niên tần đang tranh chấp cùng ai đó. Cũng không cần phải đoán, đoàn người rất nhanh tiến vào. Hai tốp người. Mấy tỷ nữ thái giám Phượng Thửu cung, còn có chủ tử Thu Huỳnh hiền, An Cẩn cùng người của nàng. “Ồ, tổng quản Hạ Tang ở đây à.” An Cẩn cười nói, dẫn một đoàn nội thị vượt qua đám người Điệp Phong, hướng Thanh Phong gật gật đầu, liền đến gần Hạ Tang. Điệp Phong giận dữ, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, tổng quản Hạ Tang ở đây, thì sẽ xử lý, thật không có chỗ để mình xen mồm, không bằng trước cứ nhìn một chút, không gây thêm phiền toái gì cho chủ tử mới tốt. An Cẩn hiểu rõ Thanh Phong cũng là tâm phúc của hoàng đế, nhưng tính tình Thanh Phong lạnh lùng, tính nét cổ quái, cũng không như Hạ Tang tuổi trẻ nhưng tính tình lại nhẹ nhàng hiểu người, chỉ cần tổn tâm tư lung lạc Hạ Tang là được. “Hạ Tang tham kiến Cẩn tần nương nương.” Hạ Tang không kiêu ngạo không siểm nịnh nói. Thanh Phong sớm lạnh nhạt cười giễu một tiếng, đến bên cạnh, lạnh lùng nhìn sói nhỏ vẫn đang xé hoa. “Không biết nương nương đến đây là ——” Hạ Tang cười nhẹ hỏi, trong lòng lại hơi thở dài. An Cẩn này rốt cuộc xuất thân không cao, con gái rượu, mặc dù thật thông minh, tâm ~ tính lại còn chút hơi hợm, nhìn Loan Tú điện, Cầm Phương cung cùng Ngọc Lưu Ly cung ba vị kia có ai đến đây ? Hoàng đế lần đầu tiên vì một tần phi bỏ lâm triều, ai không nóng lòng, nhưng hiện tại tâm ý hoàng đế lại hướng về Niên tần, chỉ sợ trong lòng hấn có lẽ có tính toán khác, nhưng là ai biết được? Nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, mới là thông minh. An Cẩn liếc mắt A Nhã bên cạnh, A Nhã hiểu ý, hơi nâng lễ vật trên tay, tiến lên cười nói: “Bẩm Hạ tổng quản, nương nương chúng ta biết được Niên tần nương nương bị bệnh nhẹ, nghĩ đến bệnh tình Niên tần nương nương, liền sai chúng nô tỳ chuẩn bị chút canh thiện bổ dưỡng, nhanh chóng đến đây.” Hạ Tang cười nói: “Cẩn tần nương nương là người có lòng, thiết nghĩ Hoàng Thượng biết nương nương vì ngài mà chia sẻ, cũng hấn là vui mừng, chỉ là lúc này không tiện, Hoàng Thượng cùng Niên tần nương nương chắc là vừa ngủ, tâm ý của nương nương để nô tỳ chuyển đến Niên nương nương vậy.” An Cẩn cảm thấy trầm xuống... Trong lòng nàng mặc dù nóng như lửa đốt, kì thực trước khi đến đây, còn phái tiểu tỷ hỏi thăm, biết hoàng đế ở Phượng Thửu cung phê duyệt tấu chương, Niên tần còn ốm yếu mê man. Nàng lúc trước không mượn cơ hội đưa trà đến Trữ Tú điện tìm hoàng đế, là muốn dụ hoàng đế tìm đến mình, lại chẳng biết trái chờ phải chờ hấn vẫn đến tẩm cung hoàng hậu. Lần này, muốn nhờ cơ hội thăm bệnh, đến gặp mặt hoàng đế. Lời này của Hạ Tang có ý gì? Chẳng lẽ là hoàng đế cùng Niên tần ở bên trong kia mây mưa đi... Nàng nắm chặt bàn tay trong lòng, cắn cánh môi, hấn rõ ràng nói qua thích tài văn chương của nàng —— trước kia chỉ là vì một chén trà nhỏ, chỗ nào phạt ý hấn, vì sao hấn đối với mình...

Lúc này, cửa sau lưng Hạ Tang phút chốc mở, mọi người giật mình nhìn lại, sói nhỏ kia cũng né ra. . . . Long Phi Ly chỉ với áo màu trắng đơn từ bên trong đi ra, gương mặt tuần tú yêu mỹ, mặt lại trầm như nước.

104. Chương 105: Quý Trọng Cuộc Đời (3)

“Hoàng Thượng vạn tuế!” Tất cả mọi người nhanh chóng quỳ xuống. An Cẩn uyển chuyển quỳ gối, trong lòng bồn khoăn không rõ, hẳn cùng với Niên Tuyền Cơ... Không giống ngày thường để ọi người bình thân, mắt Long Phi Ly sát bên đảo qua, lạnh lùng nói: “Hạ Tang, người làm việc như thế nào? Trăm bảo người canh chừng bên ngoài, người làm gì mà để cho bên ngoài tranh cãi âm ỹ như thế này?” “Nô tài biết tội.” Hạ Tang nhanh chóng nói, trong tâm lại nghĩ, hoàng đế mặc dù không phải người trọng dục, nhưng với sự âm ỹ này của Cẩn tần, không biết có làm xong chuyện đó chưa, không biết hưng trí có còn không. Ngày trước ở Thu Huỳnh hiên, hoàng đế chưa bao giờ bắt nàng quỳ, An Cẩn chính vì hoàng đế không chia tay đỡ nàng mà bứt rứt và đau lòng, hiện tại nghe ngữ khí của hắn, đúng là mơ hồ chứa tức giận, mặc dù không phải trách cứ nàng, nhưng hắn nói ồn ào mù mịt, cãi nhau — cũng chính là đang chỉ nàng sao? Không được, nàng muốn nhân cơ hội này mà giảng hoà. Nàng cắn cắn môi, ngẩng đầu nói: “Hoàng Thượng, thần thiếp — “ Lúc này, cạnh cửa đột nhiên vang lên tiếng kéo kẹt. Là sói con thấy cửa đã mở, đang muốn đi vào, khiến Long Phi Ly phát giác, liếc mắt một cái, Thanh Phong đã nhanh tay nhanh mắt túm lấy thịt sau cổ của sói con, giống cầm con mèo nhỏ xách nó lên. Sói con giận dữ, há mồm muốn cắn Thanh Phong, nhưng trái phải với không tới, gọi rú âm ỹ lên. ***** Âm thanh người, dường như còn có thanh âm mạnh mẽ của sói nhỏ, truyền đến trong phòng. Tuyền Cơ xoa xoa đầu, mở mắt tỉnh lại — cảm giác đau đầu dữ dội kia, từ tối hôm qua tới nay, chỉ tăng chứ không giảm. Đưa tay vén màn sa trường, cửa phòng đóng chặt, nhìn không rõ âm thanh từ đâu phát ra, cũng không biết bên ngoài ra sao. Cửa sổ có luồng sáng rọi vào, hiện tại là ban ngày? Mơ hồ nhớ rõ tối hôm qua hình như té xỉu ở ao sen. Suy nghĩ như vậy, kí ức chưa xốt lại xuất hiện. Vỗ vỗ đầu... Hiện tại điều gì cũng không muốn nghĩ. Cả người thật là đau quá, thậm chí muốn ngủ ngon một giấc. Ngộ ngại ngồi dậy, nghĩ muốn đi ra yêu cầu bọn họ dừng âm ỹ. Chấn rơi xuống, thần trí mặc dù còn mơ hồ, nhưng vẫn lấy làm kinh hãi. Y phục của nàng thay đổi, nhưng mà, tình huống hiện tại có được xem như y phục không đủ che thân? Nàng mặc trung y, trung y này cũng mở ra, yếm bên trong, bị kéo xuống. Việc này kỳ thật cũng không sao. . . . Ở trong phòng của mình, trên giường của mình. Chỉ là, phía dưới xương quai xanh có vết xanh xanh tím tím là vết gì? Cả người Tuyền Cơ, phía dưới xương quai xanh, tới gần bên trái ngực nơi có một nốt ruồi chu sa nhỏ, hiện tại bốn phía nốt ruồi nhỏ có một vòng... Dấu hôn? ! Trong lòng nàng đại loạn, lại nóng lại lạnh, cắn môi cời cắn ra, quần còn mặc đầy đủ, cũng không đau... Hẳn là không có... Là ai? Nàng là nữ nhân của hoàng đế. Trên giường thoang thoảng long diên hương, đó là... Hẳn? Nàng nhìn không được đưa tay xoa nhẹ khuôn mặt, thân mình bỗng rất đau đớn, đầu óc trống rỗng. Tiếng kêu âm ỹ của sói con. Trước tên vẫn nên đi ra ngoài bảo bọn họ dừng âm ỹ trước đã. Mở cửa ra, ngoài phòng, là sảnh phụ. Đứng ở trong sảnh, chỉ thấy cửa phòng nhưng mở ra. Đầu nàng còn choáng váng mắt hoa lên, nhìn thấy không thật rõ ràng... Chỉ thấy ở cửa một bóng dáng cao lớn trội hơn. Ngoài ra, còn một đám người đang quỳ sáng quắc mông lung Quý cái gì a... Nàng xoa xoa ấn đường, rồi đi ra ngoài. “Diệp Phong, bảo mọi người cùng với sói con dừng âm ỹ nữa, đầu ta rất đau, muốn ngủ một giấc — “ Nàng nói còn chưa xong, lại đột nhiên dừng lại. Bởi vì người kia quay người nhìn nàng. Đôi mắt đen tuyệt mỹ đang trừng trừng kia, có chút âm lãnh cùng với tức giận. Long Phi Ly... Hẳn ở trong đây? Nàng giật mình, lại hoảng lại loạn, một hồi lâu, mới nghĩ đến bộ dáng của mình. Bởi vì là đang ở chỗ của mình, đầu tóc nàng rối tung, thậm chí cũng không chú ý đến trang phục, chỉ có yếm che thân, trung y vẫn đang thoải mái mở ra. Trong phút chốc nàng lên tiếng, mọi người quỳ trên mặt đất đều ngẩng đầu nhìn nàng. Ánh mắt khó hiểu kia đều dừng ở trên cổ nàng. Những dấu xanh tím. An Cẩn ở đây? Nàng nhìn trong ánh mắt nàng ta, là đồ kị, không thể tin, khuôn mặt đầy mãnh liệt, lại cảm phần như ngậm thuốc nổ. Nàng còn đang ngốc ra. “Nàng sao lại đi ra ?” Hoàng đế đã trầm mặt. Nàng còn đang trợn to hai mắt, không biết làm sao, thân thể có chút mệt mỏi muốn ngã, nàng nhanh chóng dựa vào mép cửa, trên lưng chợt ảm. Chân bị nhắc bổng lên, thân mình bị ôm ngang lấy. Nàng cứ như vậy, bị Long Phi Ly ôm đi, bước nhanh trở về trong phòng. Hắn phất tay áo một cái, cửa ầm một cái đóng lại, thanh âm kia vang dội sự phẫn nộ. Nàng bị ném lại trên giường. “Nàng ở trong này

thường ngày đều để bộ dạng như quý ra vào sao?” Bên mép giường, nàng nghe trong giọng hần hàm chứa tức giận. Đầu nàng thật sự đau đớn, không muốn tranh cãi với hần, cuốn chăn che lại. Dù sao ở trước mặt hần, bao tội đại bất kính nàng đều đã phạm qua, cũng không thiếu cái này. “Đầu ta rất đau, những chuyện khác —— người có thể để ta ngủ một chút rồi tính toán sau?” Điều này tuyệt đối không phải vì bị quấy nhiễu giấc ngủ mà bức mình. Ai ngờ đến mức vì ngủ chưa đủ bị làm tỉnh giấc mà náo loạn với hoàng đế? Thân mình lại bị người nhấc lên, ôm vào, trong lồng ngực dày rộng ấm áp lại khiến nàng cảm thấy chua chát.

105. Chương 106: Thấm Thoát Tới Mùa Hè

Thân mình lại bị người nhấc lên, ôm vào trong lồng ngực dày rộng ấm áp lại khiến nàng cảm thấy chua chát.

“Nàng ngủ đã lâu lắm rồi, ngủ nhiều hơn nữa cũng không tốt.”

“Vậy thần thiếp ăn cơm vậy.” Nàng khẽ thở dài, nàng biết hần là người rất có quy luật, lúc nào cũng lấy quy tắc áp đặt trên người nàng.

Long Phi Ly ngẩn ra, lập tức nở nụ cười, dường như câu trả lời kì quặc này khiến hần vui vẻ.

“Được.” Hần buông nàng ra, rồi đi ra ngoài.

Lần này đến lượt Tuyên Cơ giật mình, nhìn bóng dáng hần, nàng cười khổ, phiên đến một hoàng đế thay nàng truyền lệnh, cũng tốt, bên ngoài còn đây người đang quý, dù sao cũng phải cho bọn họ đứng lên... Không ngờ rằng, An Cẩn ở đây...

Thay nàng truyền lệnh... Việc này nói lên điều gì.

Ừm, nói lên túi gấm đêm qua đối với người mà nói, quả thật rất quan trọng.

Ta chưa từng yêu, ta không hiểu.

Có lẽ thời điểm ban đầu khi thích một người, biết rõ bên cạnh hần có rất nhiều người, nhưng vẫn không kiềm chế được bản thân muốn tiến tới. Ban đầu, ta chỉ dự đoán được câu trả lời của người. Cái khác, bỏ đi không cần quan tâm.

Nhưng tối hôm qua, người hôn ta như vậy. Dường như trong nụ hôn có mang theo chút thật lòng.

Ngày hôm qua ta lạnh lắm, lạnh tới mức run rẩy khó chịu, người biết không. Nhưng mà, giây phút đầu tiên ta bước lên từ hồ sen, người không hỏi thăm ta một câu. Sau đó, ta nhìn thấy thần sắc người khi nhìn túi gấm kia. Nguyên lai, người không bằng vật.

Ta dường như cuối cùng cũng hiểu, thời điểm tình cảm ta đối với người ngày càng nhiều, thời điểm người đáp lại ta dù chỉ là chút ít, ta lại thêm tham lam muốn nhiều hơn nữa.

Chẳng qua là, một hoàng đế làm sao chỉ có một nữ nhân, đây không phải là trong tiểu thuyết đẹp đẽ, để vương cao cao tại thượng chỉ yêu một nữ nhân. Đây là đất nước, non sông Văn Lân.

Thậm chí, dường như vĩnh viễn ta cũng không biết thật ra người có thích ta chút nào không, hay chỉ là một nguyên nhân khác. Để vương yêu, chưa bao giờ chỉ là yêu thuần túy. Yêu hận rốt cuộc là một nữ nhân hay là một gia tộc.

Mà quan trọng nhất là, trong lòng người, sớm đã có bóng dáng của người khác.

Như vậy, giống như câu nói kia, đừng nên dùng tình yêu để bắt lấy ta rồi lại buông tay, nếu không thể toàn tâm toàn ý dành cho ta, thì đừng nên để cho ta bất cứ thứ gì.

Cho nên, ta với người, về sau đừng ban đêm đến phòng của ta ôm ta ngủ, đó là hành động quá ôn nhu, sẽ khiến ta hiểu lầm mà càng thêm hy vọng. Trừ phi, người triệu ta thị tẩm, đó là trách nhiệm một phi tử, ta không có lựa chọn nào khác.

Nhưng mà, ta biết, người sẽ không triệu ta thị tẩm, bởi vì người dù nguyện ý dùng viên thuốc xóa đi thủ cung sa của ta, cũng không muốn ta.

Nếu, Ngọc Hoàn biết được, sẽ nói A Thất người là người xuyên qua vô dụng nhất trong lịch sử. Truy Truy luôn mạnh mẽ có lẽ sẽ cười, A Thất, người phải cố gắng nhiều hơn nữa để chiếm lấy tình yêu của hân.

Bất quá, nếu ta thật sự yêu một người, ta sẽ không so đo. Nếu như thật sự chỉ là suy tính, nếu như bày tỏ tình cảm, chỉ đơn thuần là quan hệ lợi ích được hay mất, ngay từ đầu hãy dứt ra đúng lúc và tỏ ra thờ ơ lạnh nhạt, như vậy ta sẽ hiểu rõ để rồi sẽ không yêu.

Yêu, kỳ thật chỉ là yêu. Không có mặt khác, không có suy nghĩ khác, rất đơn giản. Ta chỉ hy vọng hân có thể vui vẻ hơn, chỉ như vậy mà thôi.

Có lẽ, ta rốt cục vẫn có phần giống người hiện đại, khi ta càng lún càng sâu vào, ta càng muốn độc chiếm.

Nhưng mà —— không thể.

Cho nên, Long Phi Ly, trong giấc mộng đêm qua, ta cuối cùng đưa ra quyết định, ta muốn trốn đi.

Ta muốn rời khỏi hoàng cung này.

Theo như soái ca mắt xanh nói, bản ghi chép nhỏ kia là viết về cả đời của một người, hân không nói cho ta biết người kia là ai... Chỗ đó viết mùa hè năm Khánh gia thứ mười lăm, Long Phi Ly sẽ cùng đám người Tuyền Cơ xuất cung tìm kiếm chiến thần Bạch Chiến Phong.

Đó là cơ hội, ta muốn thừa cơ hội kia trốn đi.

Ta muốn đi nhìn non sông vạn dặm người đang trị vì.

Đã gần cuối mùa xuân, thoát cái sẽ tới mùa hè.

Hiện tại, quý trọng thời gian ở bên người, ta không thể mang người đi, như vậy thì sẽ mang kỷ niệm khi bên người theo.

“Đang nghĩ cái gì?” Thanh âm Long Phi Ly đột nhiên vang lên bên tai.

“Nghĩ tới người.” Tuyền Cơ thuận miệng nói.

Đôi mắt Long Phi Ly trở nên sâu thẳm, lại có phần nóng bỏng như khi hôn nàng tối hôm qua.

Nàng cúi đầu, quả nhiên không thể bông đùa lung tung, nhưng chẳng qua là, cũng không hân chỉ là bông đùa.

Nàng nhanh chóng đánh lạc hướng hân: “Thần thiếp nghĩ, quốc khổ của Hoàng Thượng người có phải không có tiền hay không?”

Long Phi Ly nhìn nàng chăm chú, đến bên nhuyển tháp cầm một chiếc áo choàng đưa cho nàng, thần nhiên cười nói: “Nàng dường như rất có hứng thú với việc này.”

Về mặt nàng nhuốm hồng, “Tạ Hoàng Thượng.”

Vội khoác áo choàng lên, che hết dấu vết hân để lại trên người nàng.

Long Phi Ly ngồi xuống trước bàn nhỏ, nói: “Lại đây.”

Nàng khó hiểu, đi đến, hân lại đưa tay ra, kéo nàng vào trong lòng.

Hơi thở của hân vây quanh nàng.

Thì ra, mặc kệ nàng đưa ra quyết định gì, chỉ cần tới gần hân, nàng sẽ lại rối loạn.

Nàng muốn đứng lên, nhưng hân không có ý này. Bàn tay trên thắt lưng nàng vừa nóng vừa chặt.

“Để trẫm nói về chuyện của quốc khổ, nói về vấn đề nàng quan tâm.” Hơi thở của hân phả lên cổ nàng, nàng run lên.

“Không phải đã truyền mang thức ăn lên sao? Kỳ thật thần thiếp quan tâm là có phải ăn đậu phụ rau cải nữa không.” Nàng ngẫm lại, cười nói.

Sau lưng nàng, Long Phi Ly nhẹ nở nụ cười, “Bỗng nhiên ta lại sợ đậu phụ rau cải”

“Người thường ăn cái này sao?” Nàng có chút tò mò.

“Ừm.”

“Vì sao?”

“Nàng không phải nói quốc khổ của trẫm không có tiền sao?” Hấn hỏi lại.

“Long Phi Ly ——” không có tiền? Diệp Phong từng nói, Tây Lân là đất nước giàu có nhất.

“Hửm?”

“Chúng ta vẫn nên ăn rau cải đậu phụ đi.”

Hấn nao nao, “Vì sao?”

—— Làm thế nào để nói ra rằng lòng ta đang đau đớn. Nàng xoay người, cười nói: “Lần trước có ăn thử, hương vị cũng không tệ lắm.”

106. Chương 107: Sẽ Phản Bội Sao

“Chúng ta vậy vẫn nên ăn rau xanh đậu hủ đi.”

Hấn nao nao, “Vì sao?”

—— Làm thế nào để nói ra rằng lòng ta đang đau đớn. Nàng xoay người, cười nói: “Lần trước có ăn thử, hương vị cũng không tệ lắm.”

Nhìn toàn căn phòng tắm tối, Tuyền Cơ nhớ khi Diệp Phong giúp nàng đóng cửa lại, lẩm bẩm nói: “Nương nương không phải chưa khỏe sao? Hoàng Thượng đêm nay cũng không lưu lại qua đêm.”

Quả nhiên hấn vẫn không chịu lưu lại qua đêm. Sau khi ăn ngọc thiện cùng nàng, hấn liền rời khỏi.

Ở trong ngực của hấn, thời điểm hai người lẳng lặng nói chuyện, trong chớp mắt, nàng có ảo giác, hấn sẽ lưu lại.

Nhưng mà như vậy cũng tốt.

Món kia, quả nhiên không phải rau cải đậu phụ, mà là món cháo cực kỳ chán ngán.

Hấn nói nữ y dặn ăn nhẹ, bất quá có hoàng đế cùng ăn, cũng không uống công.

...

Một tiếng cầu nhàu, sói con nhảy lên, cuộn tròn bên cạnh nàng, giờ vuốt vỗ vỗ nàng —— vật nhỏ này hôm nay cũng chịu ủy khuất, lúc nàng đang ở cùng Long Phi Ly, không biết Hạ Tang và Thanh Phong bắt nó tới chỗ nào, sau khi người nọ đi rồi, nó mới được thả ra, cả người đầy bùn lầy.

Nó dường như chỉ thích ngủ cùng nàng, thỉnh thoảng bọn Diệp Phong mang nó đi, nó liền nhanh chóng trốn về.

Nàng ôm chặt nó, nói: “Sói con, đến lúc đó chị mang em cùng đi nhé.”

Sói con giãy nàng, đến bên gối của nàng, híp mắt nhìn. Đôi mắt lục sắc của nó mở lớn, thần sắc trầm ngưng kia đột nhiên không giống một con thú con, Tuyền Cơ chưa bao giờ thấy nó như vậy, đúng lúc đó, nó đột nhiên đưa mõm đụng vào môi nàng.

“Sói con háo sắc!” Nàng cười mắng, lại túm bắt nó xuống dưới, nói: “Sói con, chừng nào thì em mới có thể mạnh mẽ giống tiền bối của em vậy?”

Nàng nhắm mắt lại, mọi cơn buồn ngủ ban ngày dường như đều biến mất —— đêm nay, Long Phi Ly trở về Trữ Tú điện. Trước khi đi, hình như Điệp Phong nói như vậy .

Trữ Tú điện.

“Hoàng Thượng.”

Long Phi Ly buông quyển sách trên tay, nhìn hướng cửa.

Hạ Tang đi mở cửa, bước vào là Từ Hi, Hạ Hầu Sơ, còn có một thanh niên râu quai nón.

Trong phòng, Long Tử Cẩm cùng Thanh Phong nhìn nhau, ba người này tiến vào dường như khiến không khí ứ đọng.

“Như thế nào?” Khóe miệng Long Phi Ly khẽ nhếch.

“Hoàng Thượng, trước tiên là nói về Ngọc Hoàn đi.” Thanh niên kia sắc mặt trầm xuống, nói: ” Người Niên phủ giả dạng tả U vương kia đã rời đi, thuộc hạ tự mình giám thị hắn ra để đô.”

Thanh niên này là thống lĩnh mấy vạn cấm quân để đô, Đoạn Ngọc Hoàn.

Long Tử Cẩm nói: “Cửu ca, nhờ mưu kế của người tốt, Niên Tụng Đình và Ôn Như Khải cũng không triệu kiến, khiến bọn họ không dám có động tĩnh gì, chỉ chờ nhìn người giao binh quyền như thế nào.”

Thanh Phong cười lạnh, ” Lão hồ li Niên tướng kia thực sự không chờ được, đã âm thầm liên lạc với tả U Vương Hung Nô.”

“Chờ không được không phải hắn, là bên Hung Nô kia, bọn chúng muốn khẩn cấp tấn công.” Long Phi Ly thần nhiên nói, lại nhìn phía Hạ Hầu Sơ, “Hạ Hầu, bên phía Quân Vọng như thế nào?”

Hạ Hầu Sơ vuốt cằm nói: “Hoàng Thượng xin yên tâm, Quân Vọng đã bày binh bố trận, đã huấn luyện kỹ càng, cho dù hiện tại cho lên tiền tuyến cũng tuyệt không thành vấn đề.”

Hạ Tang cười nói: “Như vậy cho dù chúng ta tìm không thấy hậu nhân của đại tướng quân vương, Hoàng Thượng vẫn có thể đem ba mươi vạn đại quân giao cho Quân Vọng tướng quân, để hấn lĩnh quân ngăn địch, Quân Vọng tướng quân vốn thiên tính thông minh, nhiều năm qua Hoàng Thượng vẫn để hấn âm thầm quan sát ở tiền tuyến, đều nói tam viên đại tướng nơi biên quan Tây Lĩnh dũng mãnh thiện chiến, thật không ngờ còn có Ninh Quân Vọng tướng quân.”

“Hạ Hầu, trước khi khai chiến, ngươi phải giấu kỹ thân phận Quân Vọng, không được để lộ ra ngoài.” Long Phi Ly trầm giọng nói.

“Hạ Hầu hiểu được.” Hạ Hầu Sơ biến sắc.

“Từ Hi.”

Từ Hi tiến lên, thấp giọng nói: “Hoàng Thượng, ngày đó lão nô tự mình canh giữ ở Niên phủ, tên tả U vương giả này chân trước vừa đi, Niên Tụng Đình liền xuất phủ, đi nghênh đón tả U vương thật. Thám tử đi theo Niên Tụng Đình hồi báo, phỏng chừng ngày kia sẽ đến Niên phủ.”

Long Tử Cẩm cười lạnh nói, ” Chiêu này của Niên tướng thật sự là cao. Hấn đã sớm biết cả Cửu ca cùng Thái Hậu đều phái người đi giám thị sự liên lạc giữa hấn với bên Hung Nô, liền tạo ra tả U vương giả đi ra, để cho chúng ta nghe được chỉ là tin tức giả.”

“Thám tử của chúng ta ở Niên phủ vừa đi, hấn liền để nghĩa tử của mình đi tiếp Hung Nô tả vương thật, thời điểm thật sự khai chiến kia, lộ tuyến đồ (bản đồ tuyến đường) bọn chúng nội ứng ngoại hợp hành quân, tất cả chúng ta đều không biết. Cũng may Cửu ca đã sớm dự đoán được điều này .”

“Cửu ca, người tính sao bây giờ? Chúng ta lại phái thám tử đi qua?”

Long Phi Ly nhẹ giọng nói: “Không. Lần này, trăm tự mình đến Niên phủ một chuyến.”

Mọi người chấn động.

“Sự tình trọng đại, trăm muốn tới Niên phủ ở vài ngày, tự mình đi lấy lộ tuyến đồ kia.”

“Hoàng Thượng, Niên tướng này trời sinh tính đa nghi, nếu ngài đến tướng phủ hấn, hấn ——” Đoàn Ngọc Hoàn thất thanh nói.

“Việc này không cần lo, thứ nhất, thám tử chúng ta đã đi qua.” Ánh mắt Long Phi Ly hơi nhú lại, nói: “Thứ hai, nếu Niên tần có bí mật trọng yếu muốn báo cho phụ thân nàng thì sao?”

Long Tử Cẩm bừng tỉnh đại ngộ, “Cửu ca, thì ra ngày đó người để Niên Tuyên Cơ ở trong đây là cố ý để nàng nghe được người muốn tìm tin tức hậu nhân Bạch gia?”

Thật lâu sau, mọi người không ai lên tiếng.

Hạ Tang nhìn lại, chỉ thấy hoàng đế đi thông thả đến trước cửa sổ, chăm chú khoanh tay nhìn ngoài cửa sổ.

Ánh mắt mông lung phảng phất nét cô đơn.

—— Niên Tuyên Cơ, trăm đang đợi người mở miệng xin trăm về nhà thăm viếng. Người... Sẽ phản bội trăm sao?

107. Chương 108: Mưa Gió Đêm Trước

Ánh mắt mông lung phảng phất nét cô đơn.

—— Niên Tuyên Cơ, trăm đang đợi người mở miệng xin trăm về nhà thăm viếng. Người... Sẽ phản bội trăm sao?

“Cửu ca, Niên tần không thể truyền tin tức đi được? Nếu như vậy...” Long Tử Cẩm lo lắng nói.

“Các người đều lui ra đi.”

Lời hấn còn chưa dứt, giọng Long Phi Ly thản nhiên truyền đến.

“Vâng.” Mọi người không dám nói thêm điều gì, lui xuống.

Long Phi Ly cười khê, Phượng Thấu cung có ám vệ của hấn, trừ phi hấn nguyện ý, người của Niên tướng sao có thể tiếp cận nàng... Mà Niên tướng là kẻ cẩn thận, sẽ lo lắng dù cho tin tức do người của mình lấy về, vạn nhất mà lộ ra, sẽ có kẻ chặn đứng, đánh rần động cỏ, về sau muốn đến lấy tin tức sẽ khó khăn, cho nên cách nhìn qua tưởng như không dùng được lại ổn thỏa nhất là: nếu Tuyên Cơ đến lấy tin tức, thì chính nàng lại mang tin tức trở về.

Trong lúc này, dù là Niên tướng hay là hấn, một bước sai, thua cả ván cờ.

Ám vệ bên người nàng sẽ báo cáo cho hấn mọi chuyện khả nghi.

Hết thấy phong ba những ngày gần đây.

Hấn đột nhiên vỗ vỗ tay, một thân ảnh, từ trên hiên phi thân xuống.

“Chủ thượng, bên Niên tần không hề có động tĩnh.” Ám vệ thấp giọng nói.

“Nói cho trăm biết chuyện pha trà của Niên tần, cả những việc của nàng mỗi ngày.”

Giọng hoàng đế nhẹ nhàng thản nhiên, ám vệ kia nao nao, bọn họ chỉ biết báo cáo hoàng đế những chuyện khả nghi trên người Niên Tuyên Cơ, những việc vặt hăng ngày này dường như... Vì sao Chủ thượng đột nhiên có hứng thú muốn nghe?

Hoàng đế đã mở miệng, hấn không dám chậm trễ...

Long Phi Ly nhắm mắt lại, lắng lắng nghe ám vệ báo cáo những chuyện nhỏ bé của nàng.

—— Long Phi Ly, người mệt sao?

—— Hạ Tang, Thanh Phong theo bên cạnh người đã lâu lắm rồi à?

—— như vậy người có thể nghỉ ngơi một chút.

—— ừm, thật tốt.

—— nhất kỳ nhất hội, hiếm có thể gặp mặt, quý trọng cuộc sống đi.

—— như vậy thì chúng ta vẫn nên ăn rau cải đậu phụ đi.

Là giọng nói của ai tràn ngập căn phòng?

Long Phi Ly, người điên rồi...

“Người lui ra đi.” Thời điểm mặt phượng mở ra, đã khôi phục lại vẻ mình mẫn.

Ngoài cửa trắng mỏng như lưới câu, trăng nơi Tây Lân dường như ít khi tròn đều.

Nếu có chạy trốn, kế hoạch cần phải chu đáo, các tuyến đường, còn có... Tiền.

Khi nào thì hẳn sẽ mang nạng ra ngoài tìm hậu nhân Bạch gia, làm sao để có thể mang nạng?

Một ngày.....mùa hè? Bản ghi chép đáng chết kia rốt cuộc ở nơi nào? Bị ai nhặt được?

Nhìn cặp long phụng trình tường được trạm trổ một cách hoa mỹ tỉ mỉ trên cột, Tuyền Cơ ngẩn ngơ xuất thần, ánh sáng từ song cửa sổ chiếu vào, trời gần sáng, cơn buồn ngủ của nàng lại chuyển thành cả một đêm mất ngủ.

Cười khổ.

Bụng tự nhiên đau, là sỏi con đá một cước vào bụng nàng, nằm trên người nàng trừng mắt.

“Xấu xa này ——” Tuyền Cơ nghiêng răng nghiêng lợi, “Chị đang băn khoăn suy nghĩ về việc bỏ trốn, em ở bên cạnh chỉ ham chơi.”

“Nương nương, người thức dậy chưa?” Thanh âm Diệp Phong ở bên ngoài nhẹ nhàng truyền đến.

“Vào đi.” Sáng quá sẽ khó ngủ.

Diệp Phong đẩy cửa tiến vào, cười nói: “Nương nương, Thôi nữ y đến, nói là theo mệnh lệnh Hoàng Thượng, vội tới chấn mạch lại cho nương nương. Nữ y ở ngay bên ngoài, nô tỳ sẽ nhanh chóng trang điểm cho nương nương.”

Tuyền Cơ nao nao, thật lâu sau mới phản ứng.

Diệp Phong nhìn nàng, lại nghĩ là nàng đang vui mừng, hân hoan nói: “Nhìn nương nương cao hứng đến độ mơ hồ, bất quá nhờ nương nương là người có phúc, Hoàng Thượng yêu mến sủng ái nương nương, nô tài Phụng Thụ cung chúng ta hai ngày nay đi ở trên đường, người nào người nấy không vui vẻ tới nở mày nở mặt?”

“Diệp Phong, truyền lệnh dặn dò của ta xuống, trăm ngàn lần đừng phô trương.” Tuyền Cơ cười khổ nói: “Thánh ý khó dò, đừng thấy hôm nay được sủng ái, mà quên mất ngày sau bị vứt bỏ.”

Huống chi, hôm nay cũng không phải sủng.

Diệp Phong cười trêu nàng: “Vâng vâng vâng, cần tuân dạy bảo của nương nương.”

Tay khéo léo giúp Tuyền Cơ búi tóc, lại nói: “Chẳng qua là đùa với nương nương, Diệp Phong đã sớm dặn dò bọn họ.”

Tuyền Cơ cười, trong lòng bất giác ảm đạm vài phần, ngày sau rời khỏi, với Diệp Phong, với người Phụng Thụ cung, nàng sợ là không tránh khỏi liên lụy. Nếu nàng đi rồi, hoàng đế sẽ giận chó đánh mèo lên đầu bọn họ sao? Niên phủ nơi đó, nàng cũng không lo lắng lắm, dù sao Niên tướng thế lớn —— tìm một cơ hội thám thính ý tứ người nọ một chút mới được.

Đi ra, Thôi nữ y đã ở bên ngoài chờ, phía sau còn có hai nữ đồng đứng đó, đoán chừng tiểu y đồng là đi theo giúp mang y cụ và đi bốc thuốc.

Nàng rất có cảm tình đối với Thôi nữ y- người có y thuật tinh cùng với tính tình thẳng thắn đường hoàng, phân phó Diệp Phong đi pha trà, lấy mấy loại mứt hoa quả vẫn thường dùng để nhâm nhi ăn vặt mang lên.

Thôi nữ y liên thanh nói không được, tinh tế quan sát sắc mặt của nàng, giúp nàng chẩn mạch, cười nói: " Bệnh của nương nương đã tốt hơn, nhưng mà hàn khí còn chưa hết hẳn, thân mình cần phải điều trị thật tốt mới được, nếu không vẫn còn căn bệnh, thân mình yếu ớt, về sau có thai , không tránh khỏi việc sẽ phải gặp nhiều vất vả."

Có thai... Tuyền Cơ bỗng giật mình, lập tức nghĩ, nàng cùng hần sao có thể có cơ hội này? Có điều nói ra cũng kỳ lạ, thân thể hần cường kiện, trong cung này phi tần mặc dù không nhiều lắm, nhưng cũng không ít, dưới gối hần lại còn không có một mụn con.

Thôi nữ y mở được thiệp, chỉ nói sau khi tiểu y đồng hãm thuốc xong sẽ đem tới, cáo từ nàng, nói phải bẩm báo tình hình của nàng cho Từ tổng quản, đó là ý chỉ của hoàng thượng đã căn dặn.

Hần vậy mà lại đối với nàng như thế... Tuyền Cơ càng thêm rối loạn, phục hồi lại tinh thần, mới phát hiện mình đang đứng ở ngoài cửa lớn, phía trước, Diệp Phong tiễn Thôi nữ y một đoạn, ba người đưa đến cửa. Lúc này, một tiểu y đồng đột nhiên hét lên: "Thôi cô cô, ta để quên đồ ở trong phòng."

"Tiểu nha đầu nhà ngươi." Thôi nữ y khẽ khiển trách, "Còn không mau đi lấy."

Diệp Phong đang muốn dẫn nàng quay trở lại, đứa nhỏ kia cũng liều lĩnh, đã nhanh nhẹn chạy tới trước.

Tuyền Cơ cười cười, muốn mang nàng đi vào, tiểu đồng đã nhanh chóng vọt chạy vào trong phòng.

Cả người Tuyền Cơ hơi cứng lại.

Trong chớp mắt khi đứa nhỏ kia chạy qua nàng, trong tay nàng âm thầm bị nhét vào một tờ giấy.

108. Chương 109: Muốn Ăn Nàng

Tuyền Cơ cười cười, định đem vào, Tiểu Đồng cũng đã nhanh chân chạy vào trong phòng. Thân mình Tuyền Cơ hơi cứng lại. Trong tích tắc Tiểu Đồng khẽ lướt qua nàng, lúc va phải đã lén nhét vào tay nàng một tờ giấy. ***** Phân phó mọi người lui ra, Tuyền Cơ nhanh chóng đóng cửa phòng lại, lòng tràn đầy nghi hoặc mở tờ giấy trong lòng bàn tay ra. Chữ tiểu triện*, cũng là một tay viết giỏi, bút họa dáng móc câu, khí thế hùng hồn. (chữ tiểu triện : là một lối viết chữ của người TQ, nét chữ nhỏ, giản lược, phóng khoáng) Gửi Tuyền Nhi: Biết con ở trong cung chịu cực khổ, vì phụ lòng như lửa đốt, cha nhiều lần muốn sai Nhữ mẫu tiên cung thăm hỏi, nhưng lại lo lắng hoàng đế không vui, quần thần đăm tiếu, cha cả đời lấy thanh bạch làm trọng, sợ bị người khác lên án, nói cha lấy quyền thế hoành hành, tại triều bị làm khó, con ở bên trong sẽ khó xử, nhiều lần cân nhắc trước sau, thật cảm thấy không thể làm trái quy tắc, do đó không được thăm con, nhìn con mà cha khổ tâm khôn cùng. Nhữ mẫu nhớ nhưng con đến lâm bệnh, cha bất đắc dĩ, cho gửi tin này tới con, nếu như con được Ngô hoàng thông cảm, xuất cung gặp Nhữ mẫu, cha dù có giảm phúc giảm thọ cũng không tiếc. Dem giấy gấp lại, trong lòng Tuyền Cơ rồi ren phức tạp, đây đúng là Niên tướng tự tay viết ra! Cho đến bây giờ, Tuyền Cơ ở trong cung nửa nhục, nàng đang nghi vì sao hoặc vị quyền tướng kia chẳng quan tâm, bây giờ nhìn thấy lá thư nhỏ này, mới biết nguyên nhân. Bức thư này viết hợp tình hợp lý, cho dù lọt vào trong tay người khác, cũng không có khả năng bị truy cứu. Chỉ là —— nàng cười khổ, đây thật sự là suy nghĩ trong lòng phụ thân? Ông ta không cho nữ quyến của Niên phủ tiến cung thăm Tuyền Cơ, thật theo như lời ông, ông trong sạch rõ ràng, sợ người ngoài xàm ngôn, nói nữ nhi có liên hệ nhiều với nhà ngoại? Bức thư này nói là giải thích nguyên nhân, cho thấy "khổ tâm", không bằng nói, mục đích của ông ta chỉ có một: xuất cung đoàn tụ cùng mẫu thân. Ông ta muốn nàng xuất cung, hỏi Niên phủ! Vì sao! Nàng còn đang cân nhắc , lại nghe Diệp Phong ngoài cửa gấp giọng kêu: "Nương nương, không tốt rồi —— " Nàng nhất thời kinh hãi, vội vàng mở cửa "Trong cung xảy ra chuyện gì sao?" Diệp Phong điu nàng vào phòng, nhíu mi nói: "Vừa rồi, Ngọc công công của Hoa Âm cung vừa tới truyền chỉ, nói Thái Hậu ời các nương nương đến Hoa Âm cung gặp mặt." Tuyền Cơ rùng mình, lại nhàn nhã cười nói: "Xem nha đầu nhà ngươi nói kia , ta thấy việc này có gì không tốt đâu." Diệp Phong vẻ mặt buồn rầu, "Các nương nương khác không nói, nhưng nương nương người mỗi lần đến Hoa âm cung chưa bao giờ gặp chuyện tốt cả." Tuyền Cơ sững sốt, ngẫm lại cũng thật vậy, không khỏi vừa lo lắng vừa buồn cười. "Ngọc công công có nói là chuyện gì không?" "Nghe nói là công chúa Ngọc Trí trở

về, thời gian trước cũng đã gặp Hoàng Thượng và hai vị Vương gia, hiện tại muốn gặp mặt các vị nương nương. Ước chừng qua một thời gian nữa, công chúa phải trở lại Danh Kiếm sơn trang.” Tuyền Cơ gật gật đầu, chuyện của công chúa, mấy ngày gần đây nàng cũng có nghe nói. Nàng nghĩ nghĩ, lại thấp giọng hỏi: “Hoàng Thượng cũng tới sao?” “Chuyện này không nghe thấy nói gì.” Điệp Phong ảo não lắc đầu. ***** Khi tới cung Hoa Âm, Tuyền Cơ mới biết được, Long Phi Ly cũng tới. Long Tử Cẩm cùng Long Lập Dục biến thái kia cũng đã đến. Nhìn xung quanh, sau lưng mỗi người đều đông nghìn nghịt thái giám cùng cung tỳ —— tựa hồ tất cả cung phi đều đến đông đủ, chỉ đang chờ nàng. Thái giám ở cửa hô to: Niên tần nương nương Phượng Thù cung tới. Hoàng đế ngồi ở vị trí chủ thượng, từ Thái Hậu đến mọi người, hơn mười ánh mắt như tia sáng đèn huỳnh quang xoát xoát chiếu trên người nàng. “Đều tại ngươi, chúng ta đến muộn.” Tuyền Cơ giả vờ giận dữ nói với Điệp Phong. Điệp Phong thề lưỡi, Tuyền Cơ vốn là người không hay trang điểm cầu kỳ, lại nghĩ nhân vật chính là Ngọc Trí công chúa, nên đối với việc mặc quần áo tham dự cũng không để tâm, chỉ chọn một quần áo màu trắng thuần khiết —— trên thực tế Tuyền Cơ mặc các màu sắc đều rất đẹp, rất nổi bật, nhất là màu đỏ và màu tím. Đúng là màu trắng rất thuần khiết, rất mộc mạc nhưng so với màu đỏ màu tím thì thật sự đối lập. Điệp Phong vừa thấy, không vừa ý, màu tím thì quá chói mắt, màu trắng lại quá đơn giản, nói không thể mất mặt trước các vị nương nương khác được. Tuyền Cơ không thể làm gì khác, đành phải để nàng ta tự chọn đưa lên. Một lát sau, trước khi ra ngoài, đứng trước gương Tuyền Cơ cũng thất thần một lát. Hoa cài bằng vàng khảm ngọc, áo khoác là cẩm bào màu đỏ hoàng hôn, thắt lưng cùng màu quần xung quanh, tua dây khê bay bay khi di chuyển. Áo choàng bằng gấm vóc thượng hạng không hề có hoa văn nào, chỉ có một chút màu đỏ tươi như lửa ở vạt áo, tay áo. Vạt áo thêu một vài con bướm bay quanh bông hoa Đầy, mỗi khi khê gờ tay nhắc chân, bộ ngực nhỏ xinh như ẩn như hiện, ống tay vạt áo tung bay, vạt váy tha thướt, những con bướm bướm dường như đang muốn bay ra, đẹp thu hút hồn người. Cài một cái lược nhẹ lên tóc mây, phía trên có khảm nhẹ vài hạt trân châu, cũng không dùng thêm bất kỳ một loại hoa nào, bên trên búi tóc nghiêng nghiêng một chiếc trâm cài đầu bằng vàng hoà cùng chiếc thoa cài phượng hoàng bằng ngọc phỉ thúy xanh biếc. Cùng với búi tóc trân châu tôn nhau lên, trên tai, một đôi khuyên hình mặt trăng bằng trân châu sáng lấp lánh. Thoa cài tóc cùng với viên trân châu kia là những vật quý báu mà Long Phi Ly ban thưởng cho nàng. Nàng ngày thường rất ít trang điểm, Điệp Phong cẩn thận giúp nàng tô má, hai bên gò má thoa một chút son mỏng. Tuyền Cơ không đẹp như đám người Hoa phi, nhưng da thịt trắng nõn tinh tế hơn người, hai gò má phơn phớt đỏ, càng tôn lên làn da trắng tuyết, một dung nhan không thể không ngắm nhìn. Được Điệp Phong dìu, Tuyền Cơ chậm rãi đi đến trước mặt thái hậu, hoàng đế, quỳ gối hành lễ. Những người khác cũng lên tiếng đáp, Thái Hậu mỉm cười khoát tay ban ngồi. Mới ngồi xuống, Điệp Phong liền xoay người đến bên tai nàng thấp giọng nói: “Nương nương, không được trách nô tỳ, mới vừa rồi người không phát hiện Hoàng Thượng nhìn người với ánh mắt, tựa như có thể đem người ăn luôn.” Tuyền Cơ buồn cười, Long Phi Ly nếu muốn ăn nàng, tuyệt đối không phải vì dục vọng, mà thuần túy chỉ là đem nàng ăn. Hẳn phiền chán nàng, bởi nàng cũng thường chọc giận hắn. Vừa nghĩ tới đó, nàng không nhịn được lên nhìn hắn, dường như cũng thấy ánh mắt thản nhiên của hắn cũng vừa xẹt qua người nàng.

109. Chương 110: Đoán Được Tương Lai

Vừa nghĩ tới đó, nàng không nhịn được lên nhìn hắn, dường như cũng thấy ánh mắt thản nhiên của hắn cũng vừa xẹt qua người nàng Tuyền Cơ bất giác cảm thấy lúng túng, nhưng lại phát hiện ra một ánh mắt khác, Tử Ninh vương gia Long Lập Dục. Trong con ngươi đôi mắt kia như có lửa, như muốn đem nàng ăn sống nuốt tươi. Nhớ tới khi ở rừng liễu ven hồ, cảm giác khi môi hắn di chuyển trên da thịt nàng, trái tim bằng giá bắt đầu đập loạn lên. Trong lòng thở dài, nàng thật sự không rõ rốt cuộc là hắn coi trọng nàng ở điểm nào, nếu muốn mỹ nhân, vị Vương gia này chỉ sợ đếm không hết, khi nàng cùng hắn, hình như nàng đã đánh hắn, chẳng lẽ tên Long Lập Dục này thật sự là loại cuồng ngược? Niên Tuyền Cơ. . . . Long Lập Dục nhìn nàng cúi đầu, lại cười lạnh, nắm chặt tay. Hắn lại nhìn sang hướng Hoàng Đế, mơ hồ, hắn chỉ cảm thấy Long Phi Ly cố ý liếc mắt nhìn hắn. Long Tử Cẩm ở bên cạnh Long Lập Dục nhưng vẫn đang nhìn chăm chú vào Như Ý đứng sau lưng Thái Hậu. Như Ý nhìn qua Cát Tường một chút, ánh mắt Cát Tường nhìn Hoàng Đế, rồi lại nhìn Tuyền Cơ, khóe miệng mím chặt thoáng có ý cười như có như

không, hơi lạnh, có ý đùa cợt. Như Ý gương cười, lại bị ánh mắt sáng rực làm ngừng lại, ngẩng đầu liền thấy ánh mắt sâu thẳm của Long Tử Cẩm. Những ánh mắt phức tạp như thế này, Điệp Phong cũng không chú ý, nàng chỉ quan tâm một người — An Cẩn. Nàng ban đầu ở chỗ của Như Ý làm việc, chỉ thấy Như Ý tựa hồ cũng không lập đẳng kết phái, đối đãi người khác hiền lành, nàng đối với Điệp Phong rất tốt, nhưng Điệp Phong cũng không phải là tâm phúc của nàng. Sau Như Ý lại phái nàng đi hầu hạ Tuyên Cơ, nàng theo Tuyên Cơ rồi, liền một lòng hướng về Niên tần nương nường. An Cẩn thấy Tuyên Cơ tiến vào liền lạnh lùng nhìn chằm chằm nàng, trong ánh mắt có sự biến hoá kỳ lạ, Điệp Phong vừa giận vừa sợ, chỉ sợ nàng đối với Tuyên Cơ có ý đồ xấu. Lúc này, một giọng nói thánh thót, trong trẻo như chuông bạc từ trong phòng vang tới, “Các nương đều rất đẹp nha.” Mấy tỷ nữ vây quanh, một người con gái toàn thân áo màu xanh đi ra. “Nha đầu này không hiểu cấp bậc lễ nghĩa gì cả, mọi người đều đang chờ con.” Thái Hậu cười trách mắng. “Mẫu hậu, Cửu ca không trách tội là được.” Người tới đứng là Ngọc Trí công chúa, nàng đi đến trước mặt Long Phi Ly, vén áo thi lễ, ánh mắt xoay tròn trên người Long Phi Ly. Hạ Tang đứng ở sau lưng Long Phi Ly, hẩn liếc mắt nhìn Ngọc Trí một cái, lại nhẹ nhàng lắc đầu. Long Phi Ly cười nói: “Ngọc Trí, lại đây tham kiến hoàng hậu của Trẫm.” Úc Di Tú ngồi bên cạnh hẩn nghe thấy vậy, cười thẹn thùng. Hoàng hậu của trẫm. Tuyên Cơ trong lòng như có vị chất, lập tức nhìn lại, đáng buồn là ở nơi này, vị chất trong lòng chỉ là do mình. Bất giác cười. Long Phi Ly bảy tuổi lên ngôi, mười bốn tuổi Thái Hậu liền vì hẩn tuyển chọn phi tần, nhưng bốn vị trí phi tử quan trọng trong hậu cung vẫn bỏ trống, cho đến trước đại hôn. Ngọc Trí rời cung trước đó mấy năm, cũng chưa gặp qua một số phi tần mới. “Tham kiến hoàng hậu.” Nàng lướt nhanh tới chỗ hoàng hậu cất cao giọng. Úc Di Tú đang muốn đáp lời, nào biết vị tiểu công chúa đã đi xuống bắt chuyện với mấy vị phi tử của Long Phi Ly mới đến. Nàng ngạc nhiên, Long Phi Ly với tay qua cầm tay nàng, cười nói: “Ngọc Trí từ nhỏ được chiều chuộng, sau cùng với Tam ca thành thói quen, hoàng hậu đừng nên trách móc.” Thái Hậu cười mắng: “Hoàng Thượng lời này là trách ai gia rồi. Hình thành thói quen này cho nàng còn không phải là người sao” Úc Di Tú mặc dù không vui vì Ngọc Trí cấp bậc lễ nghĩa không chu toàn, nhưng nhớ lại lúc trước có nghe nói qua Ngọc Trí công chúa so với cành vàng lá ngọc còn quý giá hơn, tiên hoàng và thái hậu đối với công chúa đều nuông chiều hết mực, thêm thái độ hoàng đế hiện giờ ôn nhu, nói lời nhỏ nhẹ với nàng, nàng ngọt ngào vui vẻ cong đuôi lông mày, trong lòng thế nào còn lo lắng đi quản chuyện Ngọc Trí. “Hoa tỷ tỷ, không đúng, hiện tại là Hoa phi tấu.” Ngọc Trí đi đến trước mặt Hoa phi, cười nói. Hoa phi quát nói: “Tiểu nha đầu, nói bậy bạ gì thế”. Hoa phi là cháu gái của Thái Hậu, từ trước khi trở thành phi tử của hoàng đế cũng tiến cung nhiều lần, xem như có quen biết với Ngọc Trí. Ngọc Trí đảo mắt, nói: “Tỷ không muốn ta gọi là chị dâu của tỷ, nhưng ở đây không thiếu người muốn đâu.” Hoa phi giận dữ, không thêm để ý nàng. Ngọc Trí cười ha ha, lại đi đến bên vài vị tân phi khác của Long Phi Ly chào hỏi. Sau khi gặp qua Tuệ phi cùng An Cẩn, nàng đứng ở trước mặt Tuyên Cơ, nhú mi nhìn Tuyên Cơ thật kĩ, “Tấu là Niên tần tấu? Chúng ta có từng gặp qua ở đâu chưa?” Tuyên Cơ mặt đầy hắc tuyến, vờ cười cười, nói: “Chắc công chúa nhận nhầm người rồi.” Lúc Ngọc Trí mở miệng hỏi, Tuyên Cơ từ lâu đã nhận ra, vị tiểu công chúa này chính là cô gái ngày trước muốn đòi quần áo thái giám trên người nàng trước cửa Ninh Tú điện. Nàng đương nhiên sẽ không ngốc đến mức thừa nhận mình chính là người lừa nàng rằng có heo bay ở trên trời, hơn nữa chuyện ngày đó nàng ở Ninh Tú điện cũng không thể cho người ta biết. Ngọc Trí hoài nghi xem xét nàng thật kĩ, rồi mới trở về ngồi xuống cạnh thái hậu. Lúc này, thái hậu lại nói: “Niên tần à, ai gia vài ngày trước có nghe vài nữ quan ngoại sự* nói mẫu thân con bị bệnh, có phải vậy không?” (nữ quan ngoại sự: nữ quan chuyên lo việc bên ngoài cung) Tuyên Cơ trong lòng nhất thời lo lắng, như thế nào lại vòng đến đầu nàng đây? Nàng đột nhiên nhớ tới bức thư kia của Niên tướng, lúc này mới giật mình, hẩn muốn nàng trở về, có phải muốn từ miệng nàng biết chuyện gì đó? Có phải Tuyên Cơ cùng Niên tướng có ước định nào đó? Lập tức xâu chuỗi lại các việc, ngày ấy ở Ninh Tú điện nghe được Hung Nô sắp khai chiến, chuyện Long Phi Ly chuyển giao binh quyền — nàng càng nghĩ càng kinh hãi. Thái hậu là cố ý hay là vô tình nhắc tới? Đột nhiên lại nảy lên ý tưởng — bức thư kia với lời tiên đoán Long Phi Ly cùng nàng đi tìm hậu nhân của đại tướng quân vương, nhưng là, nếu nói đã đoán trước được tương lai, thì liệu có thể thay đổi được sao? Nàng tuyệt đối sẽ không đem chuyện của Long Phi Ly nói cho Niên tướng, nhưng nếu nàng mượn cớ này về nhà thăm viếng, có phải lần này có thể thừa dịp từ Niên phủ chạy trốn?

110. Chương 111: Hoàng Đế Cho Người

Nếu như là, lần này nàng trốn không thoát, liệu nàng có thể mượn cơ hội này điều tra một chút các tuyến đường có thể chạy trốn? Thái Hậu hỏi vậy để thử nàng, nữ nhân này vẫn muốn mạng của nàng — Nếu trả lời là có, tức là nói mình cùng gia đình vẫn liên hệ tin tức. Nàng nghĩ nghĩ, chẳng bằng không trả lời trực tiếp. Ngăn chặn cảm giác run rẩy trong lòng, rời khỏi chỗ ngồi, đến chỗ hoàng đế, đến quỳ trước mặt Thái Hậu, nói: “Hoàng Thượng, Thái Hậu nương nương, thần thiếp sợ hãi, biết vạn vạn lần không nên đưa ra thỉnh cầu này, nhưng mẫu thân bệnh nặng, thần thiếp thật sự lo lắng không thôi, khẩn cầu cho thần thiếp xuất cung một chuyến, đi xem tình hình mẫu thân.” Sắc mặt Thái Hậu đông cứng trong chốc lát, nói: “Ai gia còn định kêu hoàng hậu chuẩn bị chút quà tặng cùng các thuốc tốt trong cung, lệnh cho vài y nữ đi một chuyến, tuy nói hậu phi không thể dễ dàng rời cung, nhưng hiện tại, con nói như vậy, cũng là không có gì đáng trách, — Hoàng Thượng, chủ ý của người thế nào.” Long Phi Ly nói: “Niên tướng có công lao với Tây Lân, lại là nhạc phụ của trẫm, hiện tại Niên phu nhân bệnh nặng, trẫm cũng lo lắng, như vậy đi, ngày mai trẫm cùng Niên tần đi một chuyến đến Niên phủ.” Hoàng đế vừa nói xong, tất cả mọi người đầu tiên là giật mình sau đó lại cực kỳ hâm mộ cùng đổ kị. Lúc trước, phụ thân của Hoàng hậu nhiễm bệnh nặng, hoàng đế cũng chỉ là phái thái y tới. Nàng chỉ là Niên tần, dựa vào cái gì được thánh giá tới thăm hỏi, hoàng đế vì nàng thôi lâm triều còn chưa đủ, bây giờ còn muốn cùng nàng về nhà thăm viếng! Vinh quang đến mức này, cho dù là hoàng hậu cũng còn không có. Tuyền Cơ cúi đầu, không nhìn tới thần sắc Long Phi Ly, thanh âm của hân trầm thấp, nhưng không giận, không lạnh lẽo, nàng đột nhiên có cảm giác tim đập thật mạnh, cảm giác bất an mãnh liệt làm nàng dồn nén cả hơi thở. Trong bữa tiệc, nàng muốn nhìn Long Phi Ly một chút, nhưng không biết vì sao, vẫn không dám nhìn hân. Sau khi ăn yến tiệc, nàng cũng chẳng biết đồ mình ăn có mùi vị gì, kỳ thật nói là tiệc gia đình, chẳng qua là mỗi người ngồi ăn đồ ăn đã được bày sẵn trên bàn nhỏ trước mặt. Tiệc xong, nàng dẫn Điệp Phong đi khỏi Hoa âm cung, mặc dù một đám phi tần nói nói cười cười đi đến bàn Hoa nhi, nhưng ánh mắt lại lén lút nhìn nàng, giống như muốn đem nàng chọc thủng. ***** Tuyền Cơ ngơ ngẩn đi đến ngự hoa viên, đột nhiên một tiếng cười yêu kiều ở sau lưng vang lên. “Tiểu thái giám.” Nàng ngẩn ra, Điệp Phong cùng chúng nô tỳ cũng sửng sốt, một người từ phía sau vòng đi ra. Chính là Ngọc Trí công chúa. “Niên tần tấu, tiểu thái giám.” Con mắt nàng nhanh nhẹn đảo vòng, cười ranh mãnh nói. Tuyền Cơ biết nàng đã nhận ra nên đến đây, cười một tiếng. Ngọc Trí thật không khó xử nàng, cũng không truy vấn ngày đó nàng rốt cuộc vì sao muốn cải trang thái giám, chỉ nói: “Ngày đó có phải tấu đánh rơi cái gì không?” Nàng vừa nói ra lời này, Tuyền Cơ chấn động, thất thanh nói: “Tấm thẻ nhỏ kia ở chỗ của muội?” “Ha ha, quả nhiên là của tẩu nha.” Ngọc Trí vỗ tay cười to, lại hỏi: “Rất quan trọng hay sao?” Kỳ thật nàng xem sắc mặt Tuyền Cơ, đã đoán được bảy tám phần. Tuyền Cơ vô cùng lo lắng, vội la lên: “Muội đã xem qua rồi?” Ngọc Trí gật gù đầu, lại nhún mi nói: “Nhưng là bên trong cũng không có cái gì.” Tuyền Cơ vừa vui mừng vừa nghi ngờ, Ngọc Trí không nhìn được lá thư đòi mạng nguy hiểm kia, chẳng nhẽ bức thư tự hiện ra rồi tự huỷ hay sao? Mặc kệ như thế nào, trước tiên phải lấy lại bức thư này đã rồi nói sau! “Công chúa, đó là vật quan trọng của Tuyền Cơ, xin muội trả lại cho Tuyền Cơ được không?” Ngọc Trí nháy mắt mấy cái, nói: “Niên tần, tẩu đổi lại bằng cái khác với Ngọc Trí đi.” “Công chúa muốn cái gì a?” Tuyền Cơ ôn tồn cười hỏi, trong lòng quả muốn đem nha đầu chết tiệt này đánh một trận rồi bóp chết! “Tẩu đem Cửu ca cho Ngọc Trí, Ngọc Trí liền đem tờ giấy kia trả lại cho người.” Ngọc Trí nghiêm trang nói. Bọn người Điệp Phong há hốc mồm, Ngọc Trí công chúa này nói chuyện thật đúng là không kiêng nể gì. Tuyền Cơ đầu đầy hắc tuyến, Cửu ca người là của ta sao? Nàng nhìn Ngọc Trí đang đề nén, hít một hơi thật sâu, cười cười, nói: “Được được được, muội cứ cầm đi, không cần khách khí!” “Oa!” Ngọc Trí cười to, hướng người bên cạnh nói: “Cửu ca, huynh là của Ngọc Trí nha.” Tuyền Cơ lắp bắp kinh hãi, lại thấy đám Điệp Phong vội vàng quỳ xuống: “Nô tỳ khấu kiến Hoàng Thượng.” Nàng hoàn toàn ngây ngốc — lại căng mắt nhìn sang bên cạnh, trong ngự hoa viên, Long Phi Ly đang lạnh lùng nhìn nàng, theo sau có đám người Từ Hi, Hạ Tang cùng Thanh Phong, còn có... Long Tử Cẩm, An Cẩn, Cát Tường đã đến từ lúc nào? Đây là cái tổ hợp gì? Bất quá, ách...Thật sự là đầy đủ người nha! “Thần thiếp tham kiến Hoàng Thượng.” Nàng cúi mắt, da đầu run lên —mới rồi nàng vừa nói gì đó a, đem hoàng đế cho người khác? Long Phi Ly vẻ mặt không tốt, hân không phải là vì lời nói của nàng mà tức giận đi? Thật lâu sau, không có thanh âm. Khóe mắt chỉ là đám người Điệp Phong còn kinh hãi quỳ trên mặt đất. Trong lòng nàng bất ổn, lúc này, Ngọc Trí lại kề miệng đến bên tai nàng nói: “Phỏng chừng Cửu ca Ngọc Trí lấy không được, để Ngọc Trí cẩn thận suy nghĩ, xem tẩu có thể lấy cái gì trao đổi cùng Ngọc Trí, nghĩ xong lại tới tìm tẩu nha!” Ngọc Trí nói xong, huýt sáo, nhảy đi thật xa. Cái này, vũ trụ nhỏ bé của Tuyền Cơ rốt cục nhìn không được bùng nổ, con mắt trợn lên quát to:

“Nha đầu chết tiệt kia, mang vật kia trả lại cho lão nương!” Đương nhiên, Tuyền Cơ không đuổi theo Ngọc Trí, chẳng bao lâu nữa, còn đáp ứng cùng trao đổi điều kiện với Ngọc Trí, hai người còn làm chút chuyện hoang đường, chọc tới nguy hiểm, Long Phi Ly về sau biết rất giận dữ, một mạch muốn gả Ngọc Trí cho phiên vương họ Khác, Tuyền Cơ sống chết cầu tình, lại bị Long Phi Ly cấm chường ở Ninh Tú điện, chuẩn xác nói là —— ở trong Ninh Tú điện, ước chừng bị lẫn qua lẫn lại ba ngày, Long Phi Ly mới tha ổi họa bị “gả” của Ngọc Trí. Chỉ là, đó là chuyện từ Niên phủ trở về không lâu sau. Hiện tại, nàng liền muốn bước đi, nhưng tay lại bị một bàn tay ấm áp khác bắt được. Nàng cắn môi nhìn lại, Long Phi Ly vẻ mặt lạnh lẽo mơ hồ.

111. Chương 112: Không Nói Cho Người

Hiện tại, nàng liền bước đi, tay nàng lại bị một đôi tay ấm áp khác bắt được. Nàng cắn môi nhìn lại, Long Phi Ly vẻ mặt lạnh lẽo mơ hồ. Nàng không dám lại chọc giận hắn, chỉ có thể oán hận dùng ánh mắt muốn giết người nhìn bộ dáng vui vẻ đang chạy trốn cực nhanh của Ngọc Trí, phỏng chừng là do câu nói cuối cùng “Lão nương” có vẻ thô tục, mọi người về mặt kinh ngạc nhìn nàng. “Thần thiếp ——” nàng cũng lẳng lặng chạm vào tay Long Phi Ly, đầu óc trống không, muốn nói câu gì đó, lại không biết nên nói lời gì. Long Phi Ly lướt qua nàng, lạnh lùng đi về phía trước. Ý nghĩ muốn phát hỏa chỉ là nhất thời, tuy rằng hiện tại tâm tình khiếp đảm, nhưng Tuyền Cơ cuối cùng vẫn là một người chủ tử làm tròn trách nhiệm, nhìn đến nô tài ở Phụng Thụ Cung, thấp giọng nói: “Hoàng Thượng, có thể cho bọn họ đứng lên trước được hay không?” Long Phi Ly quay đầu về phía Hạ Tang thản nhiên nói: “Hạ Tang, chủ tử của bọn họ khi nào trở về, thì khi đó mới cho bọn họ đứng lên.” “Nô tài tuân chỉ.” Long Tử Cẩm nhìn Hạ Tang kia đang nghĩ một đống, trả lời một nẻo, cười nói: “Hạ Tang, bốn vương có thể đoán được người đang suy nghĩ cái gì.” Hạ Tang tròn trĩnh con mắt. “Vì sao người làm việc cực khổ lại là người mà không phải Từ Hi?” “Vương gia, lần tới người có thể đổi cách nói mới mẻ khác được hay không?” “Vậy thì bốn vương giúp người, đem Từ Hi kéo xuống dưới, người ngồi vào vị trí của hắn, sẽ không phải buồn rầu như thế.” Long Tử Cẩm cười rộ ngồi tới mức lộ cả hai hàm răng trắng bóng. Nếu Long Tử Cẩm không phải là huynh đệ của hoàng đế, Hạ Tang thề sẽ đem hắn đánh cho choáng váng, sau đó ném xuống hồ phía trước cho cá ăn. Từ Hi mặt không chút thay đổi nói: “Vương gia, lần sau người có thể chờ lão nô không có mặt mới chọc ghẹo Hạ Tang hay không?” Long Tử Cẩm giương giọng cười to. Rất nhanh lại bị buộc phải im lặng —— Long Phi Ly liếc mắt nhìn hắn một cái. Có cảm giác rằng Long Phi Ly hiện tại tâm tình đang giận giữ khùng khiếp, không muốn nhìn người khác cười... Hắn từ nhỏ liền đối với vị Cửu ca này vừa kính vừa sợ. “Từ Hi, người mang Cát Tường đến phòng thu chi, mặt khác, sai người lấy vòng dây Tây Hải Bích Hoa Châu mang lại đây cho trẫm.” Long Phi Ly vừa nói, vừa lờ Tuyền Cơ mắt hút sau chậu hoa lan phía trước. Cát Tường đuôi lông mày khẽ nhíu lại, cười lạnh nói: “Từ tổng quản, chúng ta đi thôi.” “Cát Tường cô cô mời theo lão nô đi.” Long Tử Cẩm hướng Hạ Tang cười, cũng rời đi. Nhìn hai bóng dáng kia đi mất, An Cẩn cắn răng, phất tay áo cùng hai người nô tỳ và một đoàn thái giám rời đi. “Hạ Tang cung tiễn nương nương.” Sau lưng, Hạ Tang thản nhiên nói. An Cẩn càng chạy càng giận, nước mắt rưng rưng, ngày hôm qua ở Phụng Thụ Cung, hắn khiến cho nàng quỳ gối như vậy ở cửa, sau mới ra truyền cho Hạ Tang bảo mọi người đứng dậy, cũng không nhìn nàng nói một câu, liền lại đi vào. Hôm nay xong yến hội, nhìn đến hắn cùng đi ra với Lăng Thụy Vương gia, Ngọc Trí công chúa, nàng theo đến đây, muốn nói với hắn mấy câu, vừa hành lễ với hắn, ai ngờ Ngọc Trí công chúa lại phát hiện Niên tần, hắn liền đi lên theo, hiện tại, tuy ngoài miệng thì nói muốn trừng phạt nô tài ở Phụng Thụ Cung, nhưng ở trước mặt mọi người lại dẫn người phụ nữ kia đi. Vậy thì nàng rốt cuộc là cái gì? Niên Tuyền Cơ. . . . Ánh mắt trở nên lạnh lẽo. Hạ Tang dễ dàng tìm được một bàn đá ở đình bên cạnh ngồi xuống, đuôi lông mày vừa động, kêu hai gã tiểu thái giám đang đi qua cách đó không xa lại đây, nói: “Đi pha hai chén trà mang lại đây cho ta.” Lại quay lại với người một mực im lặng - Thanh Phong nói: “Lão quái, lại đây ngồi đi.” Thanh Phong ngồi xuống, ánh mắt hơi hơi xẹt qua rừng lan kia. “Lão quái, bằng hữu nhiều năm nay, Hạ Tang thậm chí nói một câu, nếu người người hiện tại lo lắng không phải Hoàng Thượng, người khác người tốt nhất không cần nghĩ nhiều. Mặc kệ Hoàng Thượng nghĩ như thế nào, nàng dù sao cũng là nữ nhân của hoàng thượng.” Hạ Tang miệng nhấp trà, miễn cưỡng nói. Thanh Phong rùng mình, lập tức cười lạnh nói: “Người nói bậy bạ gì đó?” Hạ Tang lại đứng lên, vừa cười vừa nói: “Điệp Phong cô nương, các người uống trà không?” Đang quỳ trên

mặt đất, Diệp Phong cùng các tỷ nữ khác quay sang nhìn lẫn nhau, dở khóc dở cười, còn chưa biết Hoàng Thượng trừng phạt chủ nhân các nàng như thế nào ——trà này sao mà uống nổi? ***** Giống với rặng liễu, Lâm kỳ viên, rừng Lan phía trước cũng có một cái hồ nhỏ, mặt hồ trong vắt, chiếu rõ người đứng trên hồ. Tuyền Cơ bị Long Phi Ly mang đến nơi đây, liền bị bỏ mặc vắng vẻ ở một bên, nam tử khoanh tay mà đứng, thần sắc lạnh lùng nhìn hồ nước kia, không biết suy nghĩ cái gì. Tuyền Cơ vốn vì chuyện hấn muốn dẫn nàng về phủ thăm viếng đã lấy làm phiền não, thứ nhất, có hấn ở đó, nàng căn bản không thể nào trốn, thứ hai, quả thật không thể nói rõ vì sao, nhưng nàng vẫn chú ý đến lời nói của hấn cùng Thái Hậu ở Hoa Âm Cung. —— Trăm ngày mai cùng Niên tần đến Niên phủ một chuyến. Theo giọng nói của hấn, nàng không có sợ hãi. Nhìn hấn không lên tiếng, trong lòng không yên, đứng với hấn được một thời gian, nhìn hấn không có ý gì muốn khiển trách mình, lá gan cũng lớn hơn chút, nhìn chung quanh một chút, tự động đến mặt sau ghế đá ngồi xuống. Long Phi Ly đột nhiên nói: “Nàng có cái gì ở trong tay Ngọc Trí ?” Tuyền Cơ rung mình, việc này cũng không thể để cho người khác biết, nhú nhú mày, vừa định trả lời, hấn lại cười lạnh nói: “Lời nói dối chuẩn bị tốt chưa?” Tuyền Cơ cười cười, nhẹ giọng nói: “Thiếp không tính nói dối, thiếp chỉ muốn nói, thiếp cũng không tính sẽ nói cho người biết đó là cái gì” Long Phi Ly sắc mặt khê biến, cũng không dự đoán được nàng sẽ trả lời như vậy, hấn là hoàng đế, chưa từng có người nói chuyện với hấn như vậy.

112. Chương 113: Nàng Bé Hấn

Tuyền Cơ cười cười, nhẹ giọng nói: “Thiếp không có ý nói dối, thiếp chỉ muốn nói, thiếp cũng không tính sẽ nói cho người biết đó là cái gì” Long Phi Ly sắc mặt khê biến, cũng không dự đoán được nàng sẽ trả lời như vậy, hấn là hoàng đế, chưa từng có người nói chuyện với hấn như vậy. . Tuyền Cơ vừa nói xong, nghĩ cũng có chút sợ hãi. Nàng nhận ra được sắc mặt Long Phi Ly thay đổi. Không khỏi hơi hơi cúi mặt xuống, lại nhìn thấy đôi giày thêu mình hoàng của hấn đang đi đến gần. Mỗi một bước kia đều giống như đi vào trong lòng của nàng. Nhưng mà, hấn đi thật là.... Chậm, hấn tuyệt đối là có ý, chiến thuật tâm lý thật giáo hoạt. Trong lòng nàng càng ngày càng nặng nề. Một lời không hợp ý thì đã động võ... Đầu gà đông lạnh chỉ còn lại có tám chữ to này. Rốt cục, nhìn không được nhìn xem trái phải, xem phương hướng nào có thể chạy trốn mà không dễ dàng bị bắt. Có vẻ là cách nào đều không thể thực hiện được, hấn biết võ công, khinh công... thân thủ nhanh còn hơn võ công của hấn. Rừng lan rậm rạp này, tựa hồ gọi trời không nghe, gọi đất không thấu, ách, đương nhiên, chờ khi hấn đem nàng lôi ra ngoài đường lớn kia, người trong cung này cũng chỉ sẽ nói, Hoàng Thượng anh minh. Nhưng thật ra đường thủy có vẻ được, hấn không biết bơi. Nhảy xuống hồ... ? với ý tưởng như vậy, nàng không khỏi cười xì một tiếng. Long Phi Ly chớp chớp mi mắt thật mạnh. Nữ nhân này thật là, có thể như vậy tự biên tự diễn. Trên điện, mấy ngày nay Niên tướng Vinh Hoa lo lắng trong lòng, vẻ mặt lo lắng này hiện rõ trên mặt, ai chẳng biết Niên phu nhân bị bệnh? Niên Tuyền Cơ. Ngay lúc tiểu đồng kia đem giấy giao cho người không lâu, ám vệ đã đem tin tức báo cho ta. Thái Hậu ở Hoa Âm Cung thiết yến, thứ nhất là vì Ngọc Trí, thứ hai liền vì người. Trò chơi mèo vờn chuột, như thế nào mới được cho là chắc chắn nhất? Đó chính là lưỡng bại câu thương, bên thứ ba thu được thắng lợi mà không tổn một quân nào. Thái Hậu là một người phụ nữ thông minh, nàng rất rõ ràng quy tắc trò chơi này. Ngày đó, thật ra đâu phải vì chất nữ Hoa Phi mà dùng cờ hạ độc để đẩy người vào con đường chết. Thật ra thì nàng luôn luôn giúp Niên tướng tạo ra lý do để tạo phản. Nếu người chết đi, làm cha như Niên Vinh Hoa liền có cơ lật đổ hoàng đế. Trăm bảy tuổi ngồi vào vị trí này, không dám một ngày chậm trễ, dùng thời gian hơn mười năm mới củng cố Tây Lân được an bình phồn hoa, Niên tướng muốn làm phản cũng phải tìm được một lý do đường hoàng, nếu không làm sao mà che mắt người trong thiên hạ. Cho nên, Niên Tuyền Cơ, kỳ thật người có biết hay không, người muốn người chết nhất, là chính cha của người. Lần trước Thái Hậu kế hoạch không thành, hiện tại, nàng ta đang chờ người đưa ra lý do thăm bệnh, lấy cớ Niên tần cùng gia đình bên ngoại nhiều lần qua lại mà sau này tạo thành tội trạng để giết người. Trăm vẫn chờ người đưa ra đề nghị về thăm nhà, người quả nhiên không làm cho trăm thất vọng. Hết thấy mọi việc đều nắm ở trong tay, nên có cảm giác như thế nào? Vui vẻ? Trăm chỉ biết là, trăm hiện tại cũng không thoải mái. Người vừa bước vào cửa lớn của Hoa Âm Cung, một thân quần áo đỏ rực rỡ, váy rũ, tay áo hơi hơi chuyển động, con bướm thêu trên tay áo khê lay động

như muốn bay ra. Người thấp giọng nói gì đó với người cung tỳ bên cạnh. Người đang cười. Nụ cười như nắng ban mai, thật là chói mắt. Trầm chán ghét nụ cười của người. Ở kỳ viên, bên cây Tía Tô ngàn năm, người nói người thích trầm, người nguyện ý vì trầm mà thay đổi. Thích? Đây là cách mà Niên Tuyền Cơ thích sao? Chọc cho Ngọc Trí vui, dùng trầm trao đổi để lấy vật gì đó trong tay muội muội, người trả lời ... Không chút do dự. Mũi của người hơi nhếch lên, vẫn là nụ cười tươi như vậy. Được lắm, thật sự được lắm. Hiện tại giờ, người lại cười cái gì? “Vật gì đó trên tay Ngọc Trí, nàng không muốn nói cho trầm, vậy thì thái độ thay đổi này giờ của nàng, Niên tần có lẽ nguyện ý nói với trầm chăng?” Thanh âm trầm lãnh vang trên đỉnh đầu, một cảm giác sợ hãi không hiểu đang đến gần. . . . Nhìn chăm chăm đôi giày nam nhân trong bụi cỏ đang đến gần trong gang tấc, Tuyền Cơ bắt giác chà xát hai lòng bàn tay, trong lòng bàn tay, đều là mồ hôi lạnh. Nàng không dám ngẩng đầu, chỉ nói: “Hoàng Thượng muốn nghe, thần thiếp tất nhiên là ngàn tình vạn nguyện, chỉ là, Hoàng Thượng có thể đáp ứng thần thiếp một việc trước hay không? Người có thể đứng tại chỗ đừng nhúc nhích được hay không? “ Nàng thật sự sợ hãi hấn tới gần. Long Phi Ly cười lạnh, “Đừng nói điều kiện với trầm, có lẽ nàng không quên nô tài ở Phượng Thù Cung của nàng đang quỳ đến ngày mai?” “Người ——” Tuyền Cơ quỳnh lên, vội đứng lên. Hai người bắt quá cách nhau nửa bước, hấn cao nàng thấp, có thể nghe thấy hơi thở của nhau. Ánh mắt hấn rét lạnh cùng tức giận, nàng thề, vừa rồi khi vừa đối mặt , nàng nhìn được rõ ràng. “Thần thiếp vừa rồi chỉ suy nghĩ là, nếu người muốn trừng phạt thần thiếp, thần thiếp có thể... nhảy xuống hồ chạy trốn, bởi vì người không biết bơi.” Tuyền Cơ phần nộ nói, nghĩ nghĩ, lại nhanh chóng bổ sung, “Thiếp tuyệt đối không có tính đẩy người vào trong hồ.” Nói xong, nàng ngẩn ngơ, trời thật muốn triệt đường sống của nàng mà, nàng nói như vậy chẳng khác nào giấu đầu lòi đuôi. Ngẩng đầu nhìn đến, bạc môi người nọ khẽ nhếch, ánh mắt thâm trầm giống như đầm nước. Nàng không tự chủ mà nhìn hấn... Đôi mi hấn sắc bén giống như ngay sau đó liền muốn đem cổ của nàng vặn gãy. Bất ngờ, hấn lạnh lùng cười, xoay người vòng lại, thông thả bước đến bên hồ, “ Ý tưởng này thật là tuyệt lắm.” Thanh âm của hấn nhàn nhạt truyền đến, “Trước đêm trầm đăng cơ, ở trong này bị người ta đẩy xuống.” Tuyền Cơ cả người chấn động. Hai tròng mắt trợn lên, ánh mắt kinh ngạc dừng trên bóng dáng cao lớn của hấn. Không biết rõ trong đầu nghĩ cái gì, đã đi đến sau lưng hấn. —— Trước đây người không khi nào cần người khác bảo vệ sao? Nàng từng phần nộ nói với hấn như vậy. Hấn nói, thật có lỗi làm cho nàng thất vọng rồi, trầm không có. “Nàng không phải muốn trầm cách xa nàng một chút sao? Đi qua đây làm gì?” Hấn cười lạnh. Tuyền Cơ làm chuyện mà sau này mỗi lần nghĩ lại mặt nàng đều nóng lên. Nàng giơ tay ra ôm chặt lưng hấn. Cái ôm này, đã gây ra chuyện.

113. Chương 114: Ôm Gây Ra Chuyện

Nàng giơ tay ra ôm chặt lưng hấn. Cái ôm này, đã gây ra chuyện. Thân thể hấn có chút cứng lại, nhưng không có gỡ tay nàng. “Long Phi Ly.” Lúc này, nàng cũng không có tâm tư gọi gì mà hoàng thượng với thần thiếp, nàng trực tiếp muốn gọi tên của hấn. “Nếu Tuyền Cơ khi đó có ở đó, Tuyền Cơ nhất định sẽ cứu đứa nhỏ kia”. Hoàng đế không nói tiếng nào. Tuyền Cơ ngẩn ngơ, lại thấp giọng nói: “Chắc là người cảm thấy lời nói của ta mắc cùi lắm, người hiện tại rất mạnh mẽ, nhưng mà, sinh lão bệnh tử, không có ai không trải qua thời gian cảm thấy bản thân mình bất lực, người khi đó nhất định rất sợ hãi —— “ Nàng đang nói hoàng đế là một người nhất gan sao? Hấn vẫn là không lên tiếng, nhưng nàng có thể cảm giác được hơi thở hấn trầm xuống. Nàng giật mình, có điểm sợ hãi. . . . Vòng tay trên lưng hấn vẫn đang ôm chặt. Lúc này, thực dễ dàng nghĩ đến chuyện thiêu thân lao đầu vào lửa. Nhưng mà, thời điểm thiêu thân lao đầu vào lửa, là thực sự vui vẻ đi. Nàng cười cười, nghĩ nghĩ, lại nhẹ nhàng nói: “Người không thích ta cứu người, vậy thì Tuyền Cơ dạy người bơi lội được không? Chiêu thức hoa mỹ ta không biết rành, nhưng mà kiểu bơi chó thì rất dễ học ...” “Cút đi!” Tay áo hấn khẽ nhúc nhích, phát một cái về hướng nàng, nàng chỉ cảm thấy một lực mạnh mẽ đè mình xuống, không khỏi lão đảo ngã ra sau vài bước. Biết hấn không dùng hết sức, bằng không nàng. . . . Cẩn cẩn môi, chậm rãi xoay người, đi chưa được vài bước, lại bị một cánh tay thô bạo ôm vào trong lòng. Hấn luôn luôn bình tĩnh đến đáng sợ, hôm nay cảm xúc lại dường như không ổn định. Tuyền Cơ cảm thấy thật loạn, chân nàng thừ ra, không có cách nào động đậy theo ý mình, mặc hấn kéo đi. Người nàng rất nhanh bị kéo tới bên hấn, sau đó, cứ như vậy ngã vào ánh mắt thâm trầm mà thô bạo của hấn. Hấn lạnh lùng, nhưng vẫn ôn nhu nhã nhặn , lúc này... Nàng kinh ngạc

nhìn khuôn mặt hoàn mỹ của hắn, ánh mắt hắn mang theo ý lạnh, tay xoa môi của nàng. Hô hấp của nàng dường như dừng lại, nhưng mà nhịp tim ngược lại đang đập vang như trống. Vừa rồi khi hắn ôm nàng lại, ấm áp trên bàn tay dường như tan biến trong khoảnh khắc. Ngón tay thon dài xinh đẹp như ngọc của hắn dừng lại ở trên môi nàng, lạnh lẽo dường như việc này chẳng qua chỉ là một chút đùa giỡn. Nàng lại choáng váng, nhắm mắt lại, giống như đêm đó ở dưới mái hiên trong rừng liễu. Lông mi vừa mới khép lại, hơi thở cực nóng kia liền giống như gió lốc đem nàng nuốt hết. Hắn thậm chí lưỡi hôn nàng, trực tiếp dùng lưỡi tiến vào khoang miệng của nàng.....Lưỡi hắn chạm đến chỗ sâu trong cổ họng của nàng, cuốn lấy từng chút hương thơm trong miệng nàng, hoàn toàn là đoạt lấy, nàng vừa thẹn vừa giận lại đau, nhin không được giờ tay lên đánh hắn, lại bị bàn tay to lớn của hắn giữ lấy nắm chặt sau lưng. Tay kia của hắn thì ép chặt vào lưng nàng, buộc nàng không đành phải không còn liêm sỉ mà đem vùng ngực mềm mại của mình giáp sát vào lồng ngực cường tráng của hắn. Khiến hắn có thể hoàn toàn hưởng thụ vòng ngực mềm mại của nàng. Thân thể bị tạo thành một góc độ để hắn tùy ý làm bừa. Rốt cục, sau khi tàn phá bừa bãi xong miệng nàng, đôi môi mỏng manh kia lại chậm rãi chuyển qua cổ nàng. Đầu hắn vùi trong cằm cổ nàng, hôn vùng toàn bộ vùng da trắng tuyết ở đó. Bên tai nàng vang lên tiếng thở nặng nề của hắn. “Niên Tuyền Cơ.” Nàng dường như nghe được tiếng gọi nhẹ nhàng của hắn. Bàn tay vốn giữ ở sau lưng nàng kéo chiếc áo diêm lệ say mê của nàng vứt xuống. Tuyền Cơ nghĩ mình điên mất rồi, dường như đã hoàn toàn quên hết ý muốn giãy dụa... Rõ ràng hai tay của hắn đột nhiên thả nàng. Ánh mắt thâm trầm của hắn, nàng không biết phải hình dung như thế nào. Sau đó, thân mình hắn chợt lạnh, dây lưng bên hông bị hắn tháo ra. Áo ngoài của nàng rơi lả tả trên mặt đất. Hắn đem nàng ôm lấy đặt trên chiếc áo đồ tơi kia. ***** Ở chỗ sâu trong rừng lan, hai tiểu thái giám vẽ mặt đỏ lên, sợ hãi bối rối nhìn nhau. Theo ý chỉ của Từ tổng quản, bọn họ mang dây chuyền vô giá Tây Hải Bích Hoa Trân Châu lại đây. Cũng không dám đến gần, hoàng đế cùng Niên tần nương nường... Đột nhiên, một âm thanh lạnh liệt vang lên trên đỉnh đầu: “Bỏ xuống nơi đó, cút đi cho trẫm!” Hai người hoảng sợ, cầm hộp gấm trong tay đặt vội trên cỏ, khấu đầu, chạy mất. Tuyền Cơ cắn môi, vội vàng cấp tốc đem mình hoàng Long Văn cầm bào che lại, với tay lấy kiện áo choàng của mình. Giữa ban ngày ban mặt thế này, trong rừng cây âm u, hắn đối với nàng... Khuôn mặt đỏ như gấc, cũng may còn không có... Long Phi Ly cầm đồ vật gì đó trong tay, đã quay lại. Hắn nhặt long bào mặc vào, cũng không nhìn nàng, đi thẳng đến ghế đá ngồi xuống. Tuyền Cơ đứng im ở nơi đó, nhìn nhìn trên mặt cỏ xanh, mới nghe được giọng nói thản nhiên của người nọ truyền tới: “Lại đây.” Nàng dậm chân một cái, thực sự có ý muốn chạy trốn, cuối cùng vẫn là liều chết đi qua, mới đi đến gần, liền bị hắn ôm vào trong lòng. ***** “Chuyện gì mà hốt hoảng như thế?” Vừa ra khỏi rừng lan, hai tiểu thái giám mới bị khiếp đảm kinh hồn chưa kịp bình tĩnh lại, vừa chạy tới ngự hoa viên, liền bị một tiếng quát đứng lại. Hai người vừa ngẩng đầu, liền thấy hoàng hậu nương nường, Hoa Phi, Tuệ Phi, Cẩn Tần, còn có vài quý nhân tài tử khác. Bọn họ đương nhiên không biết, sau khi tiệc xong, Hoa Phi, Tuệ phi liền tìm hoàng hậu, nói lại việc hoàng đế muốn cùng Niên tần đi thăm viếng, nói Niên tần dựa vào cái gì, cũng không biết dùng mưu thuật hồ ly nào mê hoặc, hoàng hậu mỉm cười nói nói các tỷ muội, sao so đo nhiều như vậy. Các nàng đang nói chuyện, An Cẩn trùng hợp đi từ phía sau tới. Mọi người đang đi trên đường liền đụng phải hai thái giám đang hoảng sợ. “Hoàng Thượng ——” một người lắp bắp nói. “Hoàng Thượng ở đâu?” Một vị tài tử nhíu đuôi lông mày, nhưng đã quên mất trật tự, đám người hoàng hậu còn chưa mở miệng, nàng đã dành hỏi trước. “Ở rừng Lan.”

114. Chương 115: Chỉ Châu Ôn Lạnh

“Tẩu tẩu, các tẩu đều tập trung ở đây làm gì vậy ?” Thái giám tổng quản còn chưa đáp lời đã bị cắt đứt. Hoàng hậu giật mình, cười nói: “Bổn cung còn đang nghĩ là ai đến đây, hoá ra là Ngọc Trí công chúa của chúng ta.” Chúng phi đằng sau đồng thời liếc nhìn thân ảnh nhỏ nhắn trước mắt Đúng là Ngọc trí. Hoàng hậu vừa định tiến lên cầm tay nàng, không ngờ tới Tuệ phi lại nhanh trước một bước, kéo lấy tay Ngọc Trí, Ngọc Trí nhìn nàng ta cười ngọt ngào. Hoàng hậu trong lòng cười khẩy, thầm nghĩ Dung Tuệ này cũng muốn lấy lòng công chúa. Hoa phi thản nhiên liếc nhìn hoàng hậu, khóe miệng khẽ cong, lại nói: “ Tiểu nha đầu, không phải muội đang ở cùng một chỗ với hoàng huynh của muội sao?” Ngọc Trí bĩu môi, khoát tay nói, “Không có.” Lúc này vị tài tử khi nãy hỏi thái giám mới cười nói: “ Chư vị tỷ tỷ, tiểu thái giám kia không phải vừa nói hoàng thượng đang ở Lan Lâm sao? Các vị tỷ tỷ có muốn qua không?” Hoàng đế ở

Lan Lâm. Chúng phi không có ai nghĩ tới, muốn tới nhưng càng muốn một mình tới mà thôi. Nhưng tình thế này, muốn đi một mình sợ là hơi khó. “Như vậy cũng rất tốt.” Hoàng hậu nhẹ nhàng nói, “Lúc này ở Lan Lâm vừa đúng lúc là dịp hoa nở, tỷ muội chúng ta cùng đi tới một chút cũng là chuyện vui.” “Nếu gặp được vị Cửu ca của ta thì càng vui vẻ hơn.” Ngọc Trí nháy mắt mấy cái. Tuệ phi gắt nằng một tiếng, cười mắng: “Tiểu nha đầu lắm lời.” Mắt thấy một đám tần phi cùng tỷ muốn đi tới, hai tiểu thái giám kinh hãi, Hoàng thượng cùng Niên tần nương nương... nếu là Hạ Tang ở đây, hẳn đã dương dương tự đắc nói: Hoàng thượng dặn chờ quấy rầy. Trong lúc hai gã nội thị rốt cuộc còn đang đắn đo suy nghĩ, nên nói Hoàng đế cùng năm tần Phúc Vũ Phiên Vân nói không nên lời là cỡ nào tư mật, đang do dự thì một đám Oanh yến cũng đã đi xa. An Cẩn đi theo sau mọi người, khước miệng lạnh lùng. Nàng sớm đã biết Hoàng đế cùng tuyền cơ ở trong rừng lan, cũng không đánh tiếng báo trước. Điều đi qua đi. Thời điểm nàng nhận sự sủng ái của Hoàng đế, các nàng liền liên hợp một đám xa lánh nàng, đến chỗ nàng lời nói thái độ chanh chua. Tuyền Cơ, người cũng thử loại tư vị này xem. Ân, nó là cái đích ọi người chỉ trích. Tuyền Cơ bị giam cầm ở trong lòng Long Phi Ly, không thể động, trong lòng vừa vui mừng ngưỡng chừng lại sầu bi. Vừa rồi bộ họ... nếu hai tiểu thái giám kia không lại đây, hẳn khả hội... nàng bị hắt đặt trên vạt áo choàng, tay hắt đã muốn tham lam tiến vào bên trong quần lót của nàng, ở trên bắp đùi chu du, thiếu chút nữa liền xoa đến địa phương tối tư mật. Chính là, nàng chung quy cũng phải rời khỏi hắt sao, nếu thân thể đã triển miên lưu luyến, nàng hoàn toàn nguyện ý rời khỏi hắt sao? Trong đầu rất nhanh lại trần trọc hình ảnh hắt vừa làm với nàng... Đây phản lặp lại phục cân nhắc, hé ra khuôn mặt đỏ hồng, động tác lớn, làm đầu đập vào trên vai hắt. Hắt hừ lạnh một tiếng, tiện tay mở ra cái hộp gấm gỗ tử đàn. Cái hộp hơi mở ra, liền hoa quang tứ phía. Tuyền Cơ lấp bắp kinh hãi, Long Phi Ly đã lấy từ bên trong ra một chuỗi vòng cổ trân châu. Đặt ở bên ngoài hộp gấm trân châu đều đặn rất tròn, hạt đầu cực lớn, sáng bóng như lại côi, quanh thân giống như cát giấu tầng ánh sáng màu lam tỏa sáng. Khó tin là, vòng cổ trân châu thế nhưng mỗi viên đều là lớn nhỏ tương đương nhau, mắt thường nhìn, dường như không phân biệt được hơn kém. Tuyền Cơ nhìn vào bên trong hộp, nửa chuỗi hạt châu nằm bên trong càng phát ra hào quang sáng chói, giống như giống như bảy viên ngọc lưu ly giống như cầu vòng sau mưa. Hình dạng, kích thước, màu ánh sáng, độ lớn, không thể không cho rằng trân châu là trân bảo, chuỗi hạt trước mắt này làm sao có thể chỉ đơn giản là món đồ thượng hạng? “Thật xinh đẹp.” nàng nhẹ giọng khen. Long Phi Ly thản nhiên nói: “Ngọc Trí muốn trộm lấy chiếc vòng tây Hải châu đã lâu, người nói, nếu lấy hạt châu này đeo trên tay nàng, nàng thích sao?” Tuyền Cơ ngẩn ra, lẳng lặng nhìn Long Phi Ly. Nam nhân ánh mắt hẹp dài, mâu trung cảm xúc liền bị hàng mi dài che khuất. “Bất quá, trộm hiện tại khổng nghĩ đưa cho nàng.” Tuyền Cơ còn đang sợ run, trên cổ chợt lạnh, cũng là người nào đó đem tay giữ chặt gáy nàng. Hắt đây là có ý gì? Ánh mắt hắt nhân nhật rơi xuống trên búi tóc của nàng, tay mơn trớn vành tai nàng. Tuyền Cơ đột nhiên nhớ ra thúy vũ phượng đầu sai còn có Minh Nguyệt trụ đều là do hắt ban tặng. Hiện tại, còn có chiếc xuyên trên cổ này... Váy hồng, da trắng, trân châu. Hắt nhẹ giọng nói: “Hôm nay lúc người vào cửa, trộm liền nghĩ, xuyên ngọc trai dưới biển sâu này, đeo trên cổ người nhất định rất đẹp mắt. Quả nhiên tốt lắm.” Hắt nói xong bàn tay phủ đến trên cổ nàng. Tuyền Cơ khoèo tự chủ nhớ đến lời nói của Diệp Phong ở Hoa Âm cung. “Nương nương, người vừa rồi không phát hiện ánh mắt Hoàng thượng nhìn Người, giống như muốn đem người ăn vào bụng.” Mặt đỏ, tâm loạn, nàng cúi đầu. Bàn tay nam nhân theo xương quai xanh dò vào trong áo ngực của nàng. Trân châu lạnh lẽo mượt mà, ngón tay hắt thon dài, giữa ngón tay cầm chuỗi hạt, nắm lấy nơi tròn trịa của nàng, nhẹ nhàng ma sát. Nàng kỳ diệu run rẩy lửa nóng... Bụng dưới của nàng tứ hải liền giống như tuôn ra nhiệt độ cực kỳ tinh tế ấm áp. Rốt cục, nàng thở dốc tiến sát vào trong lòng hắt. Hắt mạnh mẽ vươn tay ôm eo nàng. Nàng cả người run rẩy, trong đầu trầm nghĩ, hắt còn cứ tiếp tục như vậy, nàng nhất định phê đi, thật đáng buồn là nàng không thể kháng cự hắt, giữa lúc hoảng hốt, Viên trân châu cực kỳ giống một ánh mắt, bi thương mà nhìn nàng. Nàng không biết hắt nghĩ gì... Cũng không biết rất nhanh tiếp theo ở Trữ Tú điện sẽ xảy ra chuyện gì. Càng không biết, ở lối vào Lan Lâm, hơn mười đôi mắt có khiếp sợ, có ghen ghét, đang nhìn bọn họ...

115. Chương 116: Tú Ninh Điện

Tuyền Cơ không biết, bởi vì nàng sớm động tình, nhắm mắt lại, ôm lấy hắn, để mặc hắn tùy ý ở trên thân thể nàng xoa nắn, tra tấn. Long Phi Ly phản ứng nhạy cảm, cũng nghe được có tiếng động. Nếu là ở trong ngày bình thường, động tĩnh kia hẳn sớm có thể nghe thấy. Hắn mười bố tuổi thì có tần phi, loại hành vi cá nước thân mật đã sớm quen thuộc. Quen thuộc cũng không trầm luân. Nhưng mà, vừa rồi chỉ mới như vậy, rất nhanh hắn đã có phản ứng. Cái loại này áp phóng nịch... Con người đen mờ nhất thời tiêu tán. Tuyền Cơ chỉ cảm thấy trên da thịt chợt đau, có cái gì đó rơi xuống... Tích táp, sau đó nghe được là thanh âm hạt châu rơi ra. Nàng mở to mắt, thất thố nhìn chuỗi hạt kia rơi vào bụi cỏ lấp lánh hào quang. Vòng tay trên eo nàng nơi slongr, nàng cũng không nghĩ quá nhiều, đứng lên muốn đi tìm. “ Trở về đi.” Thanh âm của hắn lạnh lùng. “ Vậy hạt châu này...” Đây chính là vô giá đó, hắn không đau lòng nàng bị đau đầu. “ Nghe nói là Tây Hải giao nhân nước mắt ngưng tụ thành.” Hắn quét mắt nhìn đầy đất Phương hoa, ngữ khí cũng là đậm đặc. “ Là tía tô Long Vương sao?” Hắn mi tâm khẽ nhíu, “ Làm sao người sẽ nghĩ tới hắn?” “Tía tô đã chết, cho dù hắn không thương nàng, thì tổng hội cũng có vài phần thương tâm đi?” Tuyền Cơ dè dặt, chẳng biết tại sao, không tránh khỏi có vài phần rầu rĩ. “Truyền thuyết, đến cuối cùng bất quá cũng chỉ là bịa đặt chuyện xưa thôi.” Long Phi Ly cười lạnh, “ Nếu hắn yêu nàng, căn bản sẽ không để cho nàng chết, nếu hắn không thương, nàng đã chết, hắn vì sao phải thương tâm?” Tuyền cơ chấn động, “ Bịa đặt... Ta tình nguyện tin tưởng là thật.” Long Phi Ly lại ngắt lời nàng, “Trở về đi.” Bóng dáng thanh tiêu, hắn đã đi ở phía trước. Tuyền Cơ lại nhìn không được cúi thấp đầu, thanh âm của hắn truyền đến, có chút xa, có chút hồ hững trầm thấp. “ Không thể vì mình có được điều gì, không bằng phá hủy nó đi.” Vậy chuỗi hạt này, hắn không phải muốn tặng cho nàng soa? Vì mình không có được? Nàng không rõ trong lời nói của hắn ám chỉ điều gì... Chính là, đến khi hạt trân châu tìm lại đủ nàng rốt cục rút tay trở về. Nàng thích chuỗi trân châu này, cũng không vì giá trị liên thành, bất quá là vì hắn tặng cho nàng, nếu hắn cũng không muốn, nàng tội gì đi tìm, lại để hắn coi thường đi. Yên lặng đi theo hắn ra khỏi Lan Lâm, phía trước, mơ hồ đã có thể thấy được thân ảnh đám người Điệp Phong. Sau lưng, một nhóm người cũng im lặng tản đi, như sương mù một hồi...Thật lâu sau, có một thân ảnh quay trở về, ngón tay nhỏ nhắn trắng bạch tìm những hạt trân châu rơi trong bụi cỏ... “ Trăm bảo Cát Tường đi Khố phòng chọn chút lễ vật để người về thăm nhà lấy cái chi dùng, buổi chiều người bảo cung nữ đến trử Tú điện lấy về, nhìn xem có điểm nào chưa vừa ý, hoặc là có cái gì người muốn, có thể đều lấy đi.” Đây là trước khi rời đi hắn dặn xuống. Tuyền Cơ ngồi nhìn đèn đuốc ngoài cửa sổ xa xa hơi hơi run sợ, Điệp Phong vừa vặn cầm chén thuốc cùng bữa tối đi tới, thích thú cười nói: “ Chủ tử đang suy nghĩ cái gì mà thất thần?” Nàng xem trên cổ Tuyền Cơ có vết hồng tím, chỉ che miệng cười trộm. Tuyền Cơ ngượng ngùng, mắng: “ Nha đầu chết tiết kia.” Tiếp theo lại kỳ quái nói: “ Sói con còn chưa trở về?” Điệp Phong nhìn ngoài hiên, lắc đầu. Tuyền Cơ trong lòng có điểm bất an. Lúc nàng vừa về, sói con vui mừng từ trên giường xông tới, bổ nhào vào trên người nàng, nó hít hà, lại đột nhiên gào thét một phen, hung hăng đẩy nàng chạy ra ngoài. Nàng cùng Điệp Phong đều lắp bắp kinh hãi, nếu đổi lại là một người, tư thế kia lại có vài phần phần nộ mà chạy đi. Điệp Phong không để ý bao nhiêu, Tuyền Cơ lại cảm thấy nó là vì trên người nàng có mùi Long Tiên Hương thản nhiên mà trở nên nóng nảy dữ dội, trước kia Long Phi Ly cũng ôm nàng ngủ nhưng chưa bao giờ có một lần thân mật như hôm nay. Trên người nàng đều là mùi của hắn... Sói con không thích Long Phi Ly, nàng đã biết, nhưng mấy ngày nay sói con đối với hắn thái độ tựa như ngày càng căm hận... Nàng nghĩ, lại đột nhiên nhớ tới lời dặn của hắn lúc trước, hẳn bảo nàng phái người buổi chiều đi qua, nàng chắc lần này giết mình sống sờ, lại sớm lắm thời gian, vội nói: “ Điệp phong, người đến Trử Tú điện một chuyến, giúp ta lấy ít đồ.” Điệp phong gật đầu, đang muốn hỏi là cái gì, Tuyền Cơ cũng đã nhẹ giọng nói: “ Vẫn là ta đi đi.” Kỳ thật bỏ qua chuyện không thể đáp lại tình cảm , hắn đối với nàng cũng coi như vô cùng tốt đi. Chọn lễ vật cho nàng về thăm nhà... Tuyền Cơ trong lòng âm áp, nhéo nhéo lên bàn tay nhỏ bé, bước nhanh hơn...lúc trước bệnh, không có đi lấy nước. Không có nước tốt,nàng vừa rồi pha trà liền phá lệ chú ý trình tự làm việc thủ pháp pha chế có chút ít nhỏ bé. Nghĩ đưa chén trà nhỏ này qua cho hắn. Nhưng thật ra là... Có chút nhớ hắn. Về mặt tình cảm, nữ nhân cùng nam nhân có đôi chút bất đồng, có lẽ ở chỗ, các nàng tổng yếu dựa vào thái độ biểu đạt, nam nhân có khi đem tâm tư trái tim giấu thật sâu, nhiều khi cũng vô cùng gợn gàng dứt khoát, cũng đã định trước thời điểm nữ nhân bị thương so với nam nhân lại càng đau, bởi vì thứ mà các nàng giao phó là cả tâm tình... Trăm ngàn quay về có khi chẳng còn lại gì, Thất Khiếu Linh Lung. Tinh tịch nguyệt vi, tối nay Trử Tú điệnim lặng giống như có chút không thỏa đáng. Nàng lần trước vào bằng đường nhỏ, cũng không có đi theo đại môn đi vào... Lần này, nàng theo đại môn mà vào, nhưng là đi đến ngoại viện, còn không nhìn thấy cấm vệ quân tuần tra. Nàng thấy

hơi kỳ quái, bất giác cũng phóng nhẹ cước bộ, đi qua vườn, tới cửa thư phòng của hắn. Thậm chí cửa cũng không có ai canh. Cửa lớn khép hờ. Âm thanh nhẹ nhàng thật nhỏ lộ ra, nàng đột nhiên nhớ tới tiếng khóc của người cá đêm khuya ngoài biển. Nàng không phải người lỗ mãng, cho dù không thấy thái giám thông truyền lẫn cấm quân, nàng cũng vẫn nhẹ nhàng gõ cửa. Nhưng mà ma xui quỷ khiến, nàng lại nhẹ nhàng đẩy cửa. Sau đó giống như tình huống xem nhiều lần trên tivi tình tiết bình thường trong phim cầu huyết, bàn trà rơi xuống đất, bắn tung tóe trà nóng bắn đầy tay. Tuyền Cơ cười cười. Trong thư phòng lại không có nhiều người. Chỉ có Hoàng đế cùng một nữ nhân. Bọn họ ở đó kịch liệt hôn. Bất quá chỉ thế mà thôi.

116. Chương 117: Chính Là Đồ Chơi?

Tuyền Cơ cười cười. Trong thư phòng không có nhiều người. Chỉ có Hoàng đế cùng một nữ nhân. Bọn họ ở đó kịch liệt hôn. Bất quá, chỉ thế mà thôi. Hắn đối mặt với nàng, nàng có thể nhìn rõ ràng thần sắc trên mặt hắn, có lẽ, cũng nhìn xem không phải rõ ràng như vậy đi, trong mắt của nàng đang lên một tầng hơi nước, nên gương mặt hắn kỳ thật có chút mơ hồ. Nàng kinh ngạc nhìn hắn ánh mắt không chút sợ hãi, chính là ánh mắt hơi hơi đau đớn, làm như không kiên nhẫn. Lúc này, nữ nhân trong lòng hắn xoay người lại. Tuyền Cơ muốn cười. Là Cát Tường. Rất hiểu ngày trước hắn thần nhiên tìm tới nội súc tích, có phải hay không tên là chiếm được chứng thật? Rõ ràng trong lòng đã có phòng bị, tận mắt nhìn thấy hóa ra là đáy lòng tan rã. Cát Tường thật sự rất đẹp, Thậm chí so với mỹ nhân đệ nhất hậu cung – Hoa phi còn mơ hồ đẹp hơn một phần. Nếu, nàng cũng mặc cung phi hoa phục, đủ để làm mẫu nghi thiên hạ đi. Giờ phút này nàng, cánh môi Liễm diễm, đã có chút sưng đỏ, đó là bị yêu thương mà trở nên kiều mị. Mặt nàng nếu ánh bình minh, thẹn thùng đã lui, thường ngày lãnh diễm liền giảm số phân, nàng cũng đang nhú mi nhìn nàng. Diễn lý tình chương đều là như thế nào mà diễn. Quấy rầy, các người tiếp tục đi. Hay là nên đi nhặt lên mảnh vụn đầy đất. sau đó hoa lệ lệ cái chân mảnh tới xuất huyết. Máu chó. Nuốt nước miếng, hướng về Long Phi Ly vén áo thi lễ, nói: “ Nô tì phụng chỉ tới xem danh mục quà tặng, không nghĩ tới quấy nhiễu Hoàng thượng, nô tì có tội, nô tì đi gọi người tới dọn đồ rơi trên mặt đất đi.” Long Phi Ly lạnh lùng không nói, lông mày nhíu lại ánh mắt sắc bén. Chính là, Kia cùng nàng Chu Thất có thậm quan hệ. Bước nhanh ra ngoài cửa, nghĩ nghĩ, đem cửa đóng lại gần kín, Tuyền cơ lại thần nhiên nói: “ Hoặc là Hoàng thượng cần Tuyền cơ ở bên ngoài coi chừng dùm?” Long Phi Ly không có lên tiếng, nhìn chằm chằm nàng, ánh mắt sâu như dòng nước xoáy, dường như muốn nhấn chìm người nào đó tội với hắn. Tuyền Cơ cười khép cửa lại. Cửa đóng có chút sát, vang lên một tiếng kéo kẹt, một tiếng kia cũng đem suy nghĩ trong lòng nàng đóng chặt. Nàng bước nhanh ra khỏi Trữ Tú điện, hoảng loạn tiến vào bóng đêm trong hoàng cung. Khắp nơi là cấm vệ, đều kinh ngạc nhìn nàng. Nước mắt mơ hồ che lấp ánh sáng, tâm, giống như vừa bị cuồng phong quét qua đứt từng khúc, tâm tư nhỏ bé lại cứ như nét bút nghiêng lợi. Kỳ thật, có gì đáng khóc đâu. Cho dù hôm nay không phải là Cát Tường, không phải là hắn còn nhiều tần phi khác sao? Ở nơi nàng không nhìn thấy, bọn họ cũng thân thiết như vậy thôi. Thương tâm cái rắm. Người đã sớm nhận thức, còn nói gì mà muốn đem tình cảm thương nhớ của mình với hắn theo, nếu đã phải đi, vậy hiện tại khó chịu cái gì. Chính là, Cát Tường chính là nguyên nhân sao? A Thất, người đang ở đây mà ghen tuông sao, ghen trong lòng hắn có người kia. Đối với hắn mà nói, người rốt cuộc tính là cái gì. Là đồ chơi trong lúc nhàn rỗi sao?

Trong lòng suy nghĩ hỗn loạn, đụng phải người, nàng nghe được người nọ rầu rĩ hừ một tiếng. Nàng vừa định xin lỗi, đối phương đã đỡ cánh tay của nàng lại. “Niên tã nương nương, người không sao chứ?” Nàng ngẩn người ra nhìn lại, Người tới cầm theo đèn cung đình, hơi hơi nhăn mày nhíu mi tâm nhìn nàng, cũng là Như Ý. Nàng đứng bên cạnh nam nhân nữa, Long Tử Cẩm. “ Là Tuyền Cơ lỗ mãng, cô cô không có việc gì chứ?” Nàng nhanh chóng khẽ nhắm mắt lại, đem hơi nước đều giấu đi. Như Ý lắc đầu, lại rất sầu lo nhìn nàng. Tuyền Cơ cười khổ, xem ra Như Ý cùng Long Tử Cẩm, lại là đi hẹn hò, đêm nay thật đúng là đêm hẹn hò sao? Nàng không muốn ở lâu, chỉ nói còn có việc, vội vàng nói cáo từ, liền rời đi. Như Ý ánh mắt có chút phức tạp. Niên tần về nhà bố mẹ thăm bệnh, Thái hậu cũng chuẩn bị cho nàng chút lễ vật, nàng đến Trữ Tú điện là vì đem danh mục quà tặng tới trình Hoàng đế xem qua. Không nghĩ trên đường gặp Long Tử Cẩm, hắn nói cũng đang tới Trữ Tú điện, hai người liền cùng nhau đi. Mới đi chưa bao lâu, lại không cẩn thận đụng phải Tuyền Cơ. Nhìn bóng dáng Tuyền Cơ, nàng chính là hơi thất thần. Bên tai lại vang lên tiếng Long Tử Cẩm: “ Như ý, Bông ruyoung đoán khoogn ra, người vì sao lại đối tốt

với Niên tần như vậy?” Như ý thản nhiên nói: “ Như Ý chỉ công tâm làm việc.” “ Tâm?” Long Tử Cẩm đột nhiên cười lạnh, “ Bổng vương hoài nghi ngươi rất nhanh sx lên niết bàn thành tiên...” Hắc từ trước đến nay luôn ôn nhu, ý cười phóng khoáng, lúc này khuôn mặt lạnh lùng, có vài phần khí thế bức người. Như Ý lạnh lùng cười, đem đèn cung đình giơ ột chút, phất tay áo rời đi. Long Tử Cẩm ánh mắt chợt lạnh, bàn tay to của hắn duỗi ra, đem Như Ý ôm vào lòng, lại nhanh chóng tiến sang một bên trong tiểu hoa viên, hoa cỏ hợp lại thành lùm, che bớt khuất tầm mắt nhìn nghiêng của cấm vệ quân. “ Vương gia, ngài muốn làm gì, thỉnh thả nô tỳ, nô tỳ còn phải đi trình hoàng thượng danh mục quà tặng.” Người đàn ông này bàn tay gắt gao đề nặng eo nàng, trên người hắn buộc chặt hơi thở chèn ép không chút nào kiêng kị bao phủ nàng, Như Ý cũng nổi giận. “ Ngươi muốn đi Trữ Tú điện đến thế! Bộ dáng Niên Tuyền Cơ ngươi không thấy được sao? Ngươi cũng nghĩ là bị Cửu ca khi dễ sao? Bổng vương bắt đầu từ Trữ Tú điện ra đây, Cửu ca đuổi cấm vệ quân đi, đem Từ Hi, Hạ Tang cũng đuổi đi.” Như Ý nghi hoặc nói: “ Vậy ngươi mới vừa nói, ngươi muốn tới Trữ Tú điện đi...” “ Bổng vương cũng không lừa ngươi. Bổng vương có việc trở về tìm Hoàng thượng, nên quay lại xem hắc đã xong việc chưa!” Long Tử Cẩm nhú mày cười lạnh. “ Ta không rõ ngươi có ý tứ gì.” Như Ý ngược mắt nhìn về nam tử trước mắt, gần từng chữ hỏi. Long Tử Cẩm lại chỉ cười. “ Ngươi hiểu rõ tính tình Cát Tường, nàng không muốn có người ở đó, nếu bổng vương nói, Cát Tường đi tìm Cửu ca thì sao? Nếu bổng vương nói, bọn họ đang làm chuyện đó thì sao?”

117. Chương 118: Nương Nương Ở Đâu?

Cả người Như Ý run lên, thật lâu sau, cười khổ, “Hắc rốt cuộc vẫn là... Chỉ khổ Niên tần nàng...” Lời này nàng nói không được trọn vẹn, Long Tử Cẩm lại đột nhiên giận dữ, gắt gao nắm lấy bả vai Như Ý, thô lỗ nói: “Ôn Như Ý, nàng điên rồi, Niên Tuyền Cơ sao đáng để nàng...” Hắc nói xong, liền hướng miệng trên môi Như Ý hôn đến, Như Ý cũng không giãy dụa, chỉ nhẹ giọng nói: “Lăng Thụy vương gia, ngài nếu muốn chạm vào Như Ý, thỉnh đi tìm Thái Hậu Hoàng Thượng tứ hôn, đừng nói như vậy đãi Như Ý, ngay cả thân thể này của Như Ý cũng là của người.” Long Tử Cẩm nghe vậy, cắn răng, gầm nhẹ nói, “Tốt, tốt, thật tốt, nàng so với người khác đều rõ, tuyệt đối không có khả năng! Long Tử Cẩm nếu không khởi người ôn như ý!” “Vậy thỉnh buông Như Ý ra.” Như Ý cười, thanh âm nàng uyển chuyển hàm xúc, nhưng lúc này lại đầy vẻ thê lương. Đèn lồng đã tắt, ánh lửa đột nhiên bùng lên, cũng rất nhanh lại ngừng. Tối đen, vô y. ***** Tuyền Cơ trở lại đi, Diệp Phong đám người chính hậu, nhìn đến bộ dáng nàng thất hồn lạc phách, một cung tỳ đang muốn hỏi, Diệp Phong lắc đầu, mọi người không dám nói thêm nữa, Diệp Phong vội vàng khiến ban nội thị lui xuống, thấp giọng nói: “Nương nương, Diệp Phong đi nấu nước cho người tắm rửa.” Tuyền Cơ cười cười, “Cám ơn.” Cửa nhẹ nhàng khép lại. Tuyền Cơ ngồi vào trên nhuyễn tháp, giặt mình một trận, trong lòng trái lại có một khoảng trống rỗng, chỉ còn lại một ý tưởng: nàng phải đi. Đột nhiên, trên đầu gối lại một mảnh ấm áp, nàng có phần bị dọa, lại là sói nhỏ nhảy lên. Thì ra nó vừa rồi luôn ở trong phòng này. Đôi mắt nó nhìn nàng chăm chăm, hai mắt sáng ngời có thần, giống như chăm chú lại giống như an ủi. Rất nhanh tắm rửa xong liền ngủ lại. Bắt đầu chuyện muốn chạy trốn. Nhưng quan trọng nhất là vấn đề lộ trình. Ngày mai xuất cung đi đến Niên phủ, trên đường phải quan sát thật kỹ một chút mới được. Trở về còn phải hỏi Diệp Phong tìm bản đồ. Nghĩ ngợi linh tinh vụn vặt, tâm thức bắt đầu mơ hồ. Lúc này, bên hông lại khẽ động. Con buồn ngủ của Tuyền Cơ biến mất, lặng lẽ mở mắt ra, đã thấy sói nhỏ cuộn tròn bên cạnh nàng nhẹ nhàng nhảy qua người nàng, đáp xuống giường. Nó muốn đi đâu? Cửa này cửa sổ đều quan trọng. Đối diện phía trên nhuyễn tháp là cửa sổ. Lúc này đột nhiên có tiếng vang truyền đến. Kia âm thanh rất nhỏ, nhưng trong đêm cô tịch, Tuyền Cơ có thể nghe thấy được. Nàng thất kinh, hé mắt nhìn lại, đã thấy cửa sổ kia không biết khi nào đã mở rộng. Sói nhỏ dường như liền theo đó đi ra ngoài. Bên ngoài có người! Nàng khẽ cắn môi, xuống giường, lặng lẽ mở ra cửa phòng. Phòng tối đen, một mảnh mơ hồ, lại ảm ảm nhìn đến thân ảnh một người cao lớn đứng bên cạnh bàn. Tâm nàng đập loạn, là ai? Là Long Phi Ly sao? Chỉ là, nam nhân kia thói quen cường thế, mỗi lần đến đều trực tiếp tiến vào phòng, hơn nữa, đêm nay ôn hương nhuyễn ngọc ở trong ngực, hắc như thế nào lại đến đây? “Người tỉnh?” Thanh âm lạnh lùng đột nhiên ở trong bóng tối vang lên. Đối phương phát hiện nàng! Tuyền Cơ thất kinh, hơi thất thanh hỏi, “Người là ai?” Người tới thân hình khinh thiểm [hiện lên khẽ khàng], đã thay đổi phương vị, vị kia trí ánh trăng vừa mới lặn hạ, chiếu rõ bộ dáng hắc. “Là người?” Tuyền Cơ sững sốt, cũng không còn vẻ

hoảng loạn ban này. Thiếu niên có gương mặt tuấn tú lại lạnh lùng. Thanh Phong. “Ta đến đưa tuyết sói đi huấn luyện.” Hắc hờ hững nói, xoay người liền đi. “Đợi chút.” Hắc tựa hồ hơi không kiên nhẫn, nghiêng người nhứ mày nhìn chằm chằm nàng. “Là Hoàng Thượng phái người tới sao?” Tuyền Cơ nghĩ nghĩ, hỏi. Thiếu niên này thường đi theo bên người hoàng đế, số lần cùng hắc gặp mặt cũng không ít, hơn nữa, đây là lần đầu tiên chính thức nói chuyện với hắc. Thanh Phong nhứ mày hỏi lại, “Việc này có liên quan sao?” Tuyền Cơ cười nói: “Nếu là chính người đến, như vậy, Tuyền Cơ muốn cảm ơn người, nếu là Hoàng Thượng phái người tới —— “ Nàng dừng một chút, Thanh Phong dường như chuyên chú lắng nghe, cười lạnh ngắt lời nàng, “Nếu là sư huynh phái ta tới, vậy thì như thế nào?” “Tuyền Cơ vẫn là muốn cảm ơn người.” Tuyền Cơ cười khê, tự đáy lòng nói, “Là người tự mình huấn luyện sói nhỏ, cảm ơn.” Thanh Phong ngẩn ra, chăm chú liếc nhìn nàng một cái, mới lách mình ra sảnh. Tuyền Cơ cười cười, đang chuẩn bị trở về ngủ tiếp, lại đột nhiên nhớ tới một vấn đề nghiêm trọng bị nàng xem nhẹ thật lâu. Lập tức sợ tới mức cơn buồn ngủ biến mất, chạy nhanh ra sảnh, xuyên qua hành lang gấp khúc, đi đến cửa phòng Điệp Phong, hung hăng gõ lên cửa. ***** Tuy nói muốn thăm viếng nhà cha mẹ, Tuyền Cơ lại không biết trình tự này như thế nào. Đại loại như, nàng cùng hoàng đế vấn đề tự hợp. Thời gian, địa điểm. Hôm sau, nàng còn đang nặng nề trong cơn mơ ngủ, lại bị Điệp Phong lay tỉnh. Nàng còn buồn ngủ nhìn Điệp Phong một chút, tiện tay cầm lấy cái mền, trở mình lại tiếp tục ngủ. “Nương nương, nương nương, khởi khách, Hoàng Thượng và kiêu, còn có một đoàn người đã ở sẵn sau, nô tỳ van cầu ngài, đừng khiến cho Hoàng Thượng chờ a.” Cung nữ đầu lĩnh gấp đến độ sắp khóc, thành cái thể thống gì ... Hoàng Thượng đều đến đây, nương nương các nàng còn ở nơi này phì phì ngủ. Nhưng nói đến cũng tự trách mình, đêm qua, nương nương trở về không lâu, tổng quản Hạ Tang liền tới, dặn thời gian hôm nay, còn nói Hoàng Thượng gặp qua đến Phượng Thửu cung tiếp nương nương. Buổi tối, nương nương trở lại, mặt đầy nước mắt, nàng cũng lo lắng đem chuyện quên đi, sau nhớ đến, nương nương lại đã ngủ. Cho đến nửa đêm, nương nương lại tóc tai bù xù tìm đến nàng, kéo nàng vào trong phòng, hỏi một đống vấn đề không hiểu. Cho đến gần canh năm, hai người mới ngủ.

118. Chương 119: Thăm Viếng Nhà Cha Mẹ (1)

Hoàng đế đang đứng ở trong viện, khoanh tay mà đứng, vẻ mặt tức giận. Tiểu Lã Tử thấy thế, trong lòng không ít hơn Điệp Phong, kiên trì, run run nói: “Hồi... Hoàng Thượng, nương nương nàng... Còn đang ngủ.” Một bên Hạ Tang nhìn sắc mặt hoàng đế không vui, vội hỏi: “Hoàng Thượng, nô tài đi vào tìm Điệp Phong cô nương một chút.” Long Phi Ly lạnh lùng nói: “Không cần, trẫm chính mình đi vào tìm nàng.” “Nương nương, chủ tử ——” Điệp Phong khóc không ra nước mắt, tâm hung ác, dùng sức đem mền của nàng nhấc lên. Tuyền Cơ đang trong mộng, mơ thấy giao nhân trong cung điện, còn có kéo đèn cung đình tử y nữ tử kia ánh mắt. Giao nhân ngưng tụ thành lệ. Long Phi Ly nói, như thế nào là long vương lệ? Trong Trữ Tú điện hai người ôm nhau mà hôn. Trần châu phân tán trong bụi cỏ... Ánh mắt còn nhắm chặt, trong lòng lại đang đau xót phần hận, tâm thức chưa thanh tỉnh, nhà thăm bố mẹ chuyện nhĩ sớm phao chư sau đầu, chỉ khi Điệp Phong gọi nàng đi thả lộ, mền rơi xuống, trên người chợt lạnh, nàng hô một tiếng ngồi dậy, gằm nhẹ nói: “Không dậy nổi không dậy nổi, ta không bao giờ leo cây nữa, hỗn đản Long Phi Ly kia dựa vào cái gì ta mỗi ngày vất vả đứng lên vì cái gì, thời điểm lão nương thăm mền Lâm Thịnh nhiều nhất là mua suất trứng gà chân giò hun khói tam văn trì lặng lẽ bỏ trong phòng viên chức của hắc cho hắc làm bữa sáng —— “ “Ai là Lâm Thịnh?” Thanh âm giận dữ tới lạnh lẽo, buộc chặt đắc tượng kia ở huyền thượng chờ phân phó tên. Thanh âm Điệp Phong... biến thành nam ? Tuyền Cơ một chút tỉnh lại, mở to mắt, ngơ ngác nói: “Điệp Phong, Lâm Thịnh chính là —— “ Điệp Phong cùng Tiểu Lã Tử đang quỳ gối dưới giường, cả người co rúm lại, phía trước bên cạnh bàn, một nam nhân mặt mày thâm lãnh đang sáng quắc nhìn chằm chằm nàng. Người này, có điểm giống Long Phi Ly? Sau lưng hắc, còn có đám người Thanh Phong. Cho nên, người này chính là —— Long Phi Ly? Ba phần buồn ngủ còn lại toàn bộ thức tỉnh, đã thấy Thanh Phong lạnh lùng nhìn nàng, Hạ Tang bên cạnh đang buồn cười không thể nhịn, lại lặng lẽ đối nàng đưa mắt ra hiệu. Hắc khiến nàng... Ách, hướng hoàng đế thỉnh tội sao? Nàng lại liếc mắt người nọ một cái, trong lòng vẫn phần hận rõ rệt, môi mấp máy vài cái, lời cầu xin tha thứ sao cũng nói không nên lời, Long Phi Ly lại cười lạnh nói: “Hạ Tang, thời gian nửa chén trà nhỏ, nếu nô tài nơi đây còn không thể chuẩn bị cho chủ tử bọn họ thỏa đáng, toàn bộ trượng phạt! Tuyền Cơ sợ tới mức thiếu chút nữa từ trên

giường lặn xuống. Long Phi Ly phát tay áo liền đi ra, tới cửa, nghe thấy thanh âm kia chỉ kém khóc, “Điệp Phong, thời gian nửa chén trà nhỏ là bao lâu, nếu hần một hơi uống hết thì sao bây giờ?” Hạ Tang lặng lẽ đánh giá, mới thấy hoàng đế khi đến phòng Niên tần khoe miệng đang trầm xuống hơi hơi gọi lên, sợ rằng... Chính hần cũng không thấy. Thời gian cấp bách, Điệp Phong lại thật khéo léo, giúp Tuyền Cơ một thân khinh bào tử y, thập dùm xinh đẹp đại khí. Sói nhỏ không biết người nào vậy, Tuyền Cơ lại thật nhanh giao ấy cung tỳ, quan tâm thật tốt ba bữa của tiểu gia hỏa kia. Khi nàng trở ra, chỉ thấy nặc đại đình viện đã đứng đầy người, ngoại viện tựa hồ đổ rất nhiều xe ngựa, nghĩ là chuyên chở lễ vật và y phục để dùng, Long Phi Ly đang đứng ở bên cạnh xe liền trong viện, ánh mắt thần nhiên dừng ở trên người nàng. Quần áo hần hôm nay là cẩm bào tử mắng [rắn tím ~_~], lưng đeo băng lụa ngũ sắc, chùng裳 huyền sắc thêu giày. Cởi ra một thân mình hoàng, lại vẫn cổ chi và cổ lan ngọc thụ bàn tuyền tú đẹp dễ quý giá, giáo nhân không thể nhìn gần. Mặt nàng hơi nóng lên, nhìn y phục hai người, ở hiện đại, bọn họ xem như trang phục tình lữ sao? Lúc này, Long Phi Ly nói: “Hạ Tang, truyền ý chỉ của trẫm, nội thị Phượng Thù cung cung thông minh khéo tay, vừa lòng trẫm, lương tháng này tăng thêm.” Điệp Phong xuống, ban nội thị Phượng Thù cung đều sửng sốt. Hạ Tang khẽ ho nhẹ một tiếng, mọi người như mới tỉnh trong mộng, quỳ xuống đất tạ ơn. Tuyền Cơ cũng sửng sốt, chẳng lẽ hần cũng coi trọng trang phục tình lữ này? Đang nghĩ, Từ Hi liếc mắt một gã nội thị trước xe liền, nội thị kia hiểu ý, cúi người xuống, Long Phi Ly giẫm trên lưng hần một bước, lên liền. “Nương nương thỉnh.” Từ Hi nhẹ giọng nói. Tiểu Lã Tử chờ một ít thái giám cung tỳ đi theo đã đi đến phía sau xe liền, Điệp Phong giúp Tuyền Cơ đi đến cạnh xe liền, Tuyền Cơ nhìn thái giám kia khom thắt lưng kính cẩn lễ phép, một cước kia vô luận như thế nào cũng không thể giẫm lên. Đang do dự, Long Phi Ly vén màn lên, từ bên trong xe liền lộ ra, lông mày khẽ nhăn, thần sắc đã hơi mất kiên nhẫn. “Nương nương ——” Điệp Phong cũng nóng nảy, ở nàng bên tai nhắc nhở. Tuyền Cơ nghĩ nghĩ, tay hướng khung xe liền chống đỡ, nhẹ nhàng vọt lên, nàng học qua mấy năm quyền đạo, mặc dù so ra kém đám người Long Phi Ly rất nhiều, nhưng thân thủ coi như linh hoạt, ngày đó Long Lập Dục lại nhất thời sơ ý, dưới tay nàng ăn cái tiểu mật. Lần này, lại khiến mọi người ngạc nhiên, Thanh Phong cùng Hạ Tang liếc mắt nhìn nhau. Tuyền Cơ cảm thấy khó lường, nhưng cũng cố không được nhiều, đáng tiếc, không thể nhất khóc rồi cuộc, nàng chênh vênh rơi xuống đất, vẫn là cầm đầu vào trong lòng mật tử mắng裳裳 vân cẩm đoạn. Bên tai, từng trận tiếng cười truyền đến. Liềm trưởng nhất hoa, Từ Hi cất cao giọng nói: “Khởi giá.” Trong liền, Tuyền Cơ còn ngồi ở trên đùi nam nhân, nàng vi tảo, muốn đứng lên, bàn tay Long Phi Ly lại siết chặt eo nàng. Nàng cúi đầu nhìn lại, cái tay kia dường như dùng nhiều khí lực, chỉ tà tà từng lắc lắc, nàng đem hết khí lực toàn thân giãy dụa vô luận như thế nào cũng không thoát, cắn răng thấp giọng nói: “Người buông ra.” “Thân thủ nàng thật không tồi.” Sau lưng, Long Phi Ly lạnh lạnh nói. Tuyền Cơ buồn bực cực kỳ, khuỷu tay liền hướng ngực hần đánh đến, hần không một chút động, như không kịp ngăn cản, trong lòng nàng thật hả hê, yên biết kia một chút đánh lại giống đánh vào bông đôi lý, tiêu hết lực đạo. Trái lại trên cánh tay nàng đau đớn. Thù mới hận cũ, nàng giận dữ, xoay người lạnh lùng nhìn về phía Long Phi Ly. Long Phi Ly lại tựa hồ cũng đang chăm chú nhìn nàng, bỗng chốc, ánh mắt hai người liền giao nhau.

119. Chương 120: Thăm Viếng Nhà Cha Mẹ (2)

Thù mới hận cũ, nàng giận dữ, xoay người lạnh lùng nhìn về phía Long Phi Ly. Long Phi Ly lại tựa hồ cũng đang chăm chú nhìn nàng, bỗng chốc, ánh mắt hai người liền giao nhau. “Long Phi Ly, rốt cuộc đây là sao?” Tuyền Cơ một chữ một chút hỏi. “Người là nữ nhân của trẫm.” Tuyền Cơ cười lạnh, “Tuyền Cơ không xứng, hay là Hoàng Thượng lo lắng cho Cát Tường cô cô nhập phủ Phượng Thù cung, dù sao Phượng Thù cung này ai cũng có thể đi vào, trước đó còn có Cẩn tần.” Mi tâm Long Phi Ly một điều, tay kia niết cầm nàng, khẽ cười nói, “Ái phi đêm qua không phải còn nói phải giúp trẫm thủ vệ sao? Như thế nào? Niên Tuyền Cơ, hiện tại nàng lại đồ kị cái gì?” Tuyền Cơ tức giận đến phát run, nắm tay siết chặt, liền đánh vào ngực hần. Tay lại bị hần nắm chặt, giữ trong lòng bàn tay. “Này công phu là ai dạy?” Hần hài hước nói. Tuyền Cơ lại đánh bất thành, cũng là không lại mắng động, chỉ nói: “Ai dạy cùng người có quan hệ gì?” “Trên người nàng còn có chuyện gì trẫm không biết?” “Người không biết nhiều.” “Như là Lâm Thịnh?” Thanh âm hoàng đế hơi lạnh, ý cười ở đáy mắt khi giống như sương gió một chút không thấy tung tích. Tuyền Cơ ngẩng mặt chính là cười. Ngày đó thích Lâm Thịnh, hơn hết là vì Lâm Thịnh

anh tuấn vĩ đại, kỳ thật không quan hệ nhiều lắm đến tình yêu, biết rõ có một số việc không thể nói ra, lại vẫn thấp giọng nói: “Người có tam cung lục viện, ta không thể có một Lâm Thịnh?” Tay Long Phi Ly khí lực đột nhiên mạnh, đôi mắt vừa tối vừa trầm. “Trẫm là hoàng đế.” Tuyền Cơ hồ hững hỏi lại, “Hoàng đế thì như thế nào?” “Không như thế nào. Nhưng trẫm có thể giết Lâm Thịnh.” “A.” Tuyền Cơ giương mi, lúm đồng tiền giờ phút này nhẹ tràn ra như hoa. Nếu người có thể tìm được Lâm Thịnh... Ha ha. Nhìn trong mắt Long Phi Ly, đôi môi nàng đỏ hồng, đôi mắt vẫn lắng đọng sâu sắc. Lại cảm giác tha thiết này, dường như là nhớ mong. Toàn bộ suy nghĩ có chút ắt mát. Ở trong lồng ngực, chỉ có... Tức giận. Tuyền Cơ chỉ cảm thấy cảm rất đau, ngón tay trắng nõn thon dài ôn diềm [ấm áp + diềm tĩnh] kia rõ ràng dường như không chút tức sức nào. Nàng đột nhiên có loại khủng hoảng, hấn sê. . . . Không thương tiếc bóp nát nàng. Nghĩ như vậy, môi nàng không ngờ bị ấn lên hai mảnh ấm áp. Hấn áp nàng hướng hấn, hàm trụ môi nàng, cuồng loạn mút vào, nàng liều mạng giãy hấn, lại bị hấn đẩy mở cánh môi, bức bách môi lưỡi nàng cùng hấn giao triền, bọt nước giao hòa. Trong khoang miệng nàng nhanh chóng đều là hương vị của hấn, mát lạnh thơm ngát say mê giống như hoa phong lan. Trong não nàng lại chợt nghĩ ở Trữ Tú điện, đôi môi liễm diễm sưng đỏ của Cát Tường. Hấn tách hai chân nàng, khiến nàng khóa trụ bên hông hấn, dùng tư thế như vậy để chiết nhục trừng phạt nàng. Nàng động tình nhưng lại thương tổn cùng oán hận, hàm răng chặt chẽ, cắn nát lưỡi hấn. Hai người môi lưỡi giầy vò, máu tươi từ trong miệng hấn hỗn đến hấn trong miệng. Bên ngoài xe liền đám người Thanh Phong đi theo lỗ tai đều rất thính, bên trong thanh âm rên rỉ thổ dốc người nào không nghe thấy? Hạ Tang hơi liếc mắt nhìn Thanh Phong một cái, sau đó thờ ơ liếc về phía hai bên vách ngăn. Rất nhanh, cửa hoàng thành vừa mở ra, di chuyển ra bên ngoài cung. ***** Tuyền Cơ nghĩ Long Phi Ly sẽ thả nàng ra, hấn lại chỉ cười lạnh, cũng không nhìn đến đau nhức kia, tay đã tiến vào trong vạt áo nàng, bắt lấy ôn nhu của nàng. Tuyền Cơ bất chấp, đem lưỡi của mình cắn nát. Long Phi Ly hơi hơi chấn động, kia không thuộc loại hấn ngọt tình... Hấn từ môi nàng thổi lui, gắt gao nhìn chăm chăm nàng. Nàng thật sự không xem là đẹp, hơn nữa lại rất quật cường. Đêm qua, trong Trữ Tú điện, hấn nhìn thân ảnh nàng chạy ra chạy vào, cuối cùng... Hấn giúp Cát Tường kéo lên đã vạt áo hơi muốn rơi ra. Thời điểm giữa trưa, Cát Tường đã đưa tới lễ vật tắm trải giường. Thật chưa từng nghĩ, nàng buổi tối gặp qua đến. Cát Tường hỏi hấn, có thể hay không triệt mọi người. Hấn liếc mắt nhìn nàng một cái, như nàng mong muốn. Nàng hỏi, Niên Tuyền Cơ ở trong lòng người là gì. Sau đó, nàng ôm lấy hấn. Mọi thứ phát sinh thật tự nhiên. Hấn đáp lại, vì ở ven hồ Lan Lâm kia nhuộm lên dục vọng. Đúng vậy, Niên Tuyền Cơ là gì đâu. Khi hấn đem trần châu trên cổ nàng kéo đứt, đối với nàng mà nói, không có khả năng để mình có được gì đó, không bằng hủy nó đi, khi đó, hấn thật sự đã tính lựa chọn. Hấn cùng nàng không có khả năng có kết quả gì. Vốn, tình thế của hấn cùng phụ thân của nàng đã như nước với lửa. Mà thời điểm nàng nói ra phải hồi phủ, hai bọn họ ngay cả hoàng đế cùng phi tử giả dối ôn nhu khi đó cũng nên xé rách. Nhưng mà, từ Lan Lâm trở về, toàn bộ buổi chiều, trong đầu hấn chỉ có con bướm nhẹ nhàng muốn bay đi trên ống tay áo nàng. Còn có lời nói buồn cười của nàng, dạy hấn kỹ năng bơi? Cát Tường, tới vừa lúc. Hấn muốn xóa đi con bướm kia ra khỏi đầu mình. ... Xiềng xích trên người nàng dần thả lỏng. Tuyền Cơ vươn tay áo lau đi vết máu nơi khóe miệng, chặt vật từ trên đùi nam nhân rời khỏi, ngồi vào một bên. “Người tình nguyện như vậy cũng không muốn để trẫm chạm vào người? Tốt lắm.” Long Phi Ly cười lạnh, “Vậy có lẽ Niên tần cũng không cần tánh mạng nô tài trong cung?” Tuyền Cơ chấn động thật mạnh, cắn răng, “Long Phi Ly, con mẹ nó người muốn như thế nào?” Long Phi Ly nhẹ dựa vào một bên liền, mắt phượng bữa bãi tính toán trên người nàng. Bên môi hấn khẽ cười lạnh, Tuyền Cơ chỉ cảm thấy môi của nàng bị tay hấn thật mạnh phủ qua. “Trẫm muốn người hôn trẫm.”

120. Chương 121: Lại Nhà Thăm Viếng (3)

Bên môi hấn nở nụ cười lạnh lẽo mà ngạo nghễ, Tuyền Cơ chỉ cảm thấy môi của nàng bị tay hấn mạnh mẽ chà xát qua. “Trẫm muốn người hôn trẫm.” Hấn muốn chinh phục. Cũng bất quá chỉ là chinh phục mà thôi. Nam nhân bình thường đều có dục vọng chinh phục, huống chi là một đế vương như hấn. Tuyền Cơ nghĩ đến hiện tại nàng cười không nổi, vẫn là cố nặn ra một cái khuôn mặt tươi cười, nàng đứng lên, thuận thể ngồi vào trong lòng hấn. Long Phi Ly thản nhiên nở nụ cười, bàn tay vuốt ve tóc nàng, tựa như cách hấn vẫn đối đãi với mọi phi tần giống nhau. Môi nàng run rẩy dán lên cánh môi hấn. Yết hầu hấn hơi

động một chút. Vừa muốn dỗ khách thành chủ chiếm đoạt đôi môi nàng, lại nghe được âm thanh mỏng như cánh ve của nàng truyền đến trên môi hắn, hòa với vị thể lương hơi mặn. “Long Phi Ly, người chẳng lẽ không biết, nếu không thương một người, thì không cần hôn nàng sao, nước miếng của người khác, chẳng lẽ người không cảm thấy dơ bẩn sao?” “Tuyền cơ cảm thấy rất bẩn.” Nàng nói hẩn hẩn. Nàng nghĩ nàng là ai? Dễ dàng tha thứ cho nàng bất quá cũng chỉ là ảm giác mới mẻ đi. Long Phi Ly chấn động thật mạnh, đem nàng hung hăng ngăn. Tuyền Cơ cũng nghĩ đến, sau đêm qua, nàng rốt cục khóc không nổi, nước mắt vẫn là thuận theo gò má chảy xuống, ướt một bên mặt. Thản nhiên nhìn hắn, nàng đoán vẻ mặt mình bây giờ có lẽ giống với “Thanh phong” đi. Nghĩ đến đây, bên môi không khỏi cong lên ý cười. Nước mắt của nàng, thời điểm nàng nhắc đến lâm Thịnh suy nghĩ sâu xa, nàng nhìn thấy hắn vẻ mặt đậm đặc, nụ cười của nàng. Chưa từng có một nữ nhân nào dám ở trước mặt hắn mà như thế, cho dù là nghĩ cũng đừng nghĩ. Hắn nguyên ý cấp cũng thập phần dung túng cùng bảo hộ ý nghĩ. Long Phi Ly giận quá hóa cười, “Niên Tuyền Cơ, người nói trăm lần, vậy trăm lần muốn gười cùng bẩn như trăm.” Hắn điên rồi chứ không phải bình thường, đem nàng một lần nữa ôm vào trong lòng, hung hăng hôn đôi môi của nàng. Tuyền Cơ cũng không giãy giụa, trong lòng bị ai tới cực điểm, liền chỉ còn lại có bản năng, cắn chặt môi lại không may cắn phải lưỡi hắn. Long Phi Ly chỉ nhâm cánh môi nàng cắn, đem nàng lâu phải chết nham, lời lẽ chính là ép buộc nàng, cũng cắn nát môi của nàng. Lúc này, thanh âm của Hạ Tang ở bên ngoài nhẹ nhàng truyền đến, “Hoàng thượng, Niên tần nương nương, đi qua hai cái ngã tư nữa, là đến phủ Niên tướng.” Long Phi Ly không thêm quan tâm đến lý lẽ, Tuyền Cơ vẫn cảm thấy có chút xấu hổ, ý thức được bên ngoài mọi người đều biết bọn họ làm gì ở bên trong, Hạ Tang lên tiếng lúc đó là để nhắc nhở bọn họ dừng... nữa, chỉ đến khi nàng dùng sức giãy dụa, Long Phi Ly mới thoảng buông nàng ra. Nàng chạy né sang bên góc kia. Long Phi Ly khoe môi vẫn còn ý cười lạnh lùng, mà giờ phút này một đôi con ngươi vẫn là cực nóng. Nhìn nàng chật vật, hẩn giống như cực kỳ vui vẻ. Nàng cảm nàng lên, tay lại giống như muốn đem nàng ôm lên trên gối. Tuyền Cơ đã gặp kẻ vô sỉ, nhưng chưa từng gặp kẻ vô sỉ đến vậy, nàng gầm nhẹ nói, “Mẹ..., có thể hay không đi đến lại tiếp tục.” Long Phi Ly ngẩn ra, lông mày lập tức giương lên một cái, giọng giọng mà cười. Bên ngoài, Hạ Tang nhìn chằm chằm cái màn phía trước, có điểm giật mình sững sờ, tình hình bên trong... Hình như vừa rồi nghe được tựa hồ cũng không nhiều, lúc này Hoàng đế... Cả người trước nay luôn bình tĩnh trấn định Từ Hi cũng liền xoay người nhìn đến sổ con mắt. “Ái phi nói lời này, trăm thật mong chờ.” Long Phi Ly cười khê, vẻ lo lắng vừa rồi tựa hồ đều tan. Tuyền Cơ tức giận đến mức hộc máu, yêu là yêu chết hắn, Long Phi Ly cùng Long Lập Dục này quả nhiên đều là huynh đệ, chính người nhất định đều yêu nghiệt biến thái. Ở hiện đại còn mang theo bên người vài thứ phần son có thể tùy thời trang điểm lại, hiện tại Niên phủ rất nhanh sẽ đến, nàng cùng hắn đều rách môi chảy máu đến sưng đỏ, nhất định dọa người trong nhà còn chưa tỉnh, người này da mặt dày, lơ đãng, nàng lại không theo được, khê cắn môi, nghĩ kéo mạnh, gọi Diệp Phong nghĩ biện pháp. Long Phi Ly lại dè tay nàng lại, thản nhiên nói: “Người không phải yêu nhất hư vinh náo nhiệt?” Tuyền Cơ giật mình, lúc này mới chú ý tới bên ngoài ngã tư đường đường như là thập phần náo loạn, không cần cẩn thận cũng nghe được tiếng nói, “Sơn hô vạn tuế” tiếng hô đường như kinh thiên động địa. Vừa rồi hai người náo loạn bên trong, nàng lại mông lung không biết. “Ai muốn xem cái này?” Nàng khê xuy một tiếng. Liếc mắt nhìn hắn một chút, đầu hắn tựa vào tràng kỷ hơi nghiêng, mạnh không kéo lên, ánh mắt hắn tựa như đang chăm chú nhìn gì đó, nhìn ngã tư đường phía trước, tựa như đang suy nghĩ cái gì, khoe miệng có chút sưng đỏ đầy yêu mị. Tuyền Cơ nghĩ ngợi một chút, lại dịch người lại gần hắn, lấy khăn tay ra giúp hắn lau sạch sẽ. Ánh mắt Long phi Ly khê động, rơi xuống bàn tay nhỏ nhắn trắng trẻo trên mặt, đem nàng ấn vào trong lòng ngực mình. Một khắc trước còn nước mắt hỗn loạn, nhưng lúc này lại có cảm giác cực kỳ an tĩnh có loại cảm giác xa lạ. Tuyền Cơ đem chiếc khăn lụa trong tay nhét vào tay Long Phi Ly, kéo kéo tay áo của hắn nói: “Uy, ta chịu thôi giúp người lau sạch sẽ rồi, hiện tại đến lượt người giúp ta lau đi.” Lại nói thêm một câu, “Gúp ta lau sạch sẽ mới tốt.” Long Phi Ly sững sốt, con người này bình thường âm trầm lạnh lùng, lúc này đã thấy biểu tình của hắn thay đổi thất thường, hé ra khuôn mặt tuần tú thâm trầm, cuối cùng, hắn slaij bật cười thành tiếng. Thẳng đến khi Tuyền Cơ sững sốt, việc trao đổi này có cái gì tốt đến có thể cười sao? Hắn thản nhiên liếc mắt nhìn nàng một cái, bỏ qua cái khăn tay vô dụng, cúi người nhẹ nhàng ngậm lấy đôi môi nàng. Tuyền Cơ lập tức mềm nhũn. Lúc này, giọng Từ Hi truyền vào, “Hoàng Thượng, đã đến Niên phủ, Niên tướng đã ở cửa để cung nghênh thánh giá.”

121. Chương 122: Lại Nhà Thăm Viếng (4)

Hắn thản nhiên liếc mắt nhìn nàng một cái, bỏ qua chiếc khăn tay vô dụng, cúi người nhẹ nhàng ngậm lấy đôi môi nàng. Tuyền Cơ lập tức mềm nhũn. Lúc này, giọng Từ Hi truyền vào, “Hoàng thượng, đã đến Niên phủ, Niên tướng đã ở cử để cung nghênh thánh giá.” Mành bị cung nữ xốc lên. Kiệu, sớm đã có thái giám hộ giá, Điệp Phong cũng đã đứng hầu ở một bên. Tuyền Cơ thò đầu ra định xuống, đang do dự không biết có nên dẫm lên lưng thái giám kia hay không, Long Phi Ly đã tự mình ôm nàng hạ kiệu. Nàng mới từ trong ngực hắn nhìn ra, những người bên ngoài đã quỳ xuống một mảng đen to lớn. “Ngô hoàng vạn tuế vạn vạn tuế, nương nương thiên tuế thiên thiên tuế.” Long Phi Ly đi lên phía trước, tự tay nâng nam tử mặc hoa phục ở chính giữa lên, cười nói: “Bình thân, Niên tướng cũng mau đứng lên đi.” Tuyền Cơ trong lòng có chút khấn trương, vị kia chính là Niên tướng. Vị Niên tướng này nhìn không ra một tia quyền thần bá đạo, Quần áo bằng gấm trắng thêu bách điều, ngoài năm mươi tuổi, mặt như quan ngọc, mũi cao thẳng, anh mắt hàm súc như châu ngọc Quang Hoa, có cảm giác giống như một gã thư sinh thì đúng hơn. Không tính dân chúng đứng chật ních từ ngoài ngõ tư đường, thì trước cửa Niên phủ người đứng cũng đủ nhiều. Bên phải Niên Tướng Phùng là vài nam nhân tuổi tác xấp xỉ hắn, ước chừng là huynh đệ hắn, bên hông đứng hơn mười cô gái dáng vóc thướt tha, có vẻ tuổi còn nhỏ, cũng có nét tuấn trẻ, đều là ngọc bích trang thành, quả nhiên tướng mạo đẹp cực kỳ, Còn lại nhất định thê thiếp các phòng của anh em Niên tướng. Đây là hàng trên, sau đó là một đám nam nữ trẻ tuổi, ước chừng không dưới mười người, nam anh tuấn, nữ xinh đẹp tuyệt trần, có thể là tử nữ của huynh đệ Niên thị. Tuyền Cơ mỉm cười mà da đầu run lên, ở giữa bọn họ, có một ánh mắt nhìn chằm chằm vào nàng, nhìn kỹ lại, thì cũng là nữ tử thập phần xinh đẹp, da trắng như tuyết, mặt như hoa đào, mặc dù không đẹp bằng Cát Tường Hoa phi, cũng là cực kỳ hút hồn người. Ánh mắt kia, đầy ý tứ phức tạp, Tuyền Cơ trong lòng có chút bất an. Những người này, nàng mặc dù không phân biệt được ai với ai, nhưng hôm qua nàng kéo Điệp Phong kể chuyện Niên phủ cho nàng nghe suốt đêm, Điệp Phong tuy không phải biết tường tận mọi chuyện, nàng cũng vẫn tính là người theo Điệp đại Phong nên biết đại khái, biết rằng Niên tướng có ba huynh đệ, cũng không phải đều vào triều làm quan, nhưng đều là thương nhân phú hào một phương, đúng là trong triều có người sẽ dễ bề hành sự. Ngoài chính thất, gặp gỡ mẹ đẻ Tuyền Cơ, Niên ước hẹn có bốn năm phòng thê thiếp, sáu bảy thị nữ, huynh đệ Niên gia tình cảm gắn bó cũng không có phân phủ chia nhà, chỉ ở trong Niên phủ tích thêm mấy lần, mấy lượt mở rộng phòng ở. Dưới gối mấy huynh đệ, thị nữ phiền phức, khoảng bốn năm mươi người, vừa đứng ở cả sảnh đường, liền không phân ra ai với ai. Tuyền Cơ ôm ý định, không bắt buộc thì tuyệt đối không cùng người khác nói chuyện. Vạn nhất xưng hô sai thì phiền toái vô cùng. Long Phi Ly cùng Niên tướng trò chuyện nói cười với nhau, Tuyền Cơ cũng không đánh giá nhiều. Ánh mắt Niên tướng tựa hồ thỉnh thoảng dừng lại trên người nàng, như có như không, trong lòng nàng nảy lên căng thẳng, liền đi đến gần cười nói: “Phụ thân.” Niên tướng vuốt cằm, mỉm cười nhìn về phía nàng, ánh mắt tràn đầy vẻ ôn hòa, hiền hậu từ ái. Tuyền Cơ cảm thấy không biết phải nói gì chỉ đành mỉm cười. Lúc này, Long Phi Ly thản nhiên cười hỏi: “Như thế nào không thấy Tụng Đình rồi?” “Tụng Đình đứa nhỏ này từ khi ở biên quan trở về, liền ngày ngày ở trong phủ, con người hắn ở trên chiến trường như hổ, về nhà lại trở nên im lặng khác thường, một lòng chỉ chờ Hoàng thượng triệu kiến, nhắc tới cũng đứng díp, hôm kia hắn bị đè nén quá, đã nói xuất phủ đi ra ngoài một chút, hắn vừa đi, hôm qua vi thần liền được Từ tổng quản truyền mấy đạo thánh chỉ, nói Hoàng thượng cùng nương nương muốn tới.” Niên tướng thoải mái cười nói. “Cũng thật đáng tiếc, Tụng Đình trở về biết Hoàng thượng đã tới, nhất định hội hận muốn chết.” Một nữ tử vừa đi tới cười phụ họa. Cô gái này cũng là người Niên tướng cực sủng ái như phu nhân. Nàng vừa ra tới, tất cả mọi người đều nghiêng tới chính thất ồm ồm ở trong phòng, nàng liền có tính toán khoản bãi, tỏ rõ yêu sủng nồng hậu, cũng không biết là nội bộ Niên phủ đã phân chia. Long Phi Ly cầm tay Tuyền Cơ, khẽ cười nói: “Niên tần nhớ phu nhân, trăm đang có dự định ở lại bồi nàng mấy ngày, Tụng Đình nếu quay về sớm, không chừng sẽ gặp được, chỉ sợ làm phiền tướng gia.” Hai bàn tay để phi nắm chặt lấy nhau, lập tức thu hút nhiều ánh mắt. Nam nhân lòng bàn tay ôn hòa, Tuyền Cơ trong lòng cười khổ, lại không biết có bao nhiêu thật giả ở bên trong. Niên tướng lại sợ hãi nói: “Hoàng thượng cùng nương nương lại nhà thăm gia mẹ, vốn là vinh hạnh lớn của niên gia, hai chữ quấy rầy này, Hoàng thượng nói ra, khiến vi thần sợ hãi.” Long Phi Ly mỉm cười, “Tướng gia là nhạc phụ của trăm, người một nhà không nói những lời khách khí, nghi lễ phiền phức này tướng gia cũng thôi đi.” “Dạ, vi thần tuân chỉ.” Niên tướng cười to nói. Không khí quân thần càng nhiều, Tuyền Cơ xem như mở rộng hiểu biết với cái gọi là bằng mặt không bằng lòng. Nàng vốn muốn nói, nhưng ngại bản thân mình không hiểu tình hình, đành phải ngồi nghe, rốt cuộc không chịu nổi nữa nàng nhẹ nhàng rút tay ra khỏi Hoàng đế, toát ra ý nghĩ thê lương, ý cười bi ai, tiến lên lễ ái

Niên tướng phụ, nói: “Phụ thân, Nương thân mình ra sao ạ?” “Thái y nói là phong hàn xâm nhập vào tận xương cốt, thêm thương nhớ nuong nuong người. ..” Niên tướng nhắc tay vỗ vỗ tay nàng, chính là cúi đầu thở dài. Trên bàn tay vừa tiếp xúc, Tuyền Cơ chỉ cảm thấy cảm giác lạnh lẽo vừa giảm xuống kia lại dâng lên. Niên tướng này, phỏng chừng ảnh đế cũng không giỏi diễn trò bằng hần, chính là phu quân của nàng tựa hồ cũng không có ý định giúp đỡ, nàng đang muốn thoát khỏi sự tiếp xúc của hai người, bên hông lại bị khủy tay ai đó thúc vào, nàng cũng thừa dịp này, chạy vào lòng người nào đó. “Tướng gia Niên tần đều đừng lo lắng.” Long Phi Ly mặt mày vừa động nói, nói: “Từ Hi, còn không nhanh mang Thôi nữ y vào vì phu nhân chuẩn trị?” Từ Hi đáp lời, từ trong hàng ngũ thị nữ dẫn Thôi nữ y bước ra khỏi hàng. Niên tướng lúc này lại giật mình kêu một tiếng, tự trách nói: “Hoàng thượng ân sâu! Xem vi thần hồ đồ, trong lòng vui mừng, đã quên Hoàng thượng nuong nuong tàu xe mệt nhọc, Hoàng thượng nuong nuong mời mau theo thần vào trong phủ.” Long Phi Ly vuốt cằm, đỡ lấy Tuyền Cơ đi vào. Cửa phủ lại đột nhiên truyền đến tiếng bước chân gấp gáp, tiếng gọi cũng lập tức truyền đến: “Tuyền Cơ...”

122. Chương 123: Mỹ Nhân Dao Quang

“Tuyền Cơ, con của ta...” Mọi người lấp bắp kinh hãi, Thanh Phong Hạ Tang nhanh chóng ở phía trước bảo hộ đệ phi, đã thấy một bà vú, một nha hoàn trái phải dìu một phụ nữ tầm trung niên vội vàng đi tới. Nàng kia dung mạo đoan trang, sắc mặt tái nhợt, Tuyền Cơ nghe nàng gọi, đã biết nàng chính là Niên phu nhân. Nàng vốn định nhào tới gọi một tiếng “mẹ ơi”, nhưng nhìn Niên phu nhân bệnh tật héo hon, mặt mày lộ vẻ tái nhợt, vui mừng cũng không làm nàng khởi sắc hơn, vội vàng tiến lên đỡ nàng, cúi đầu gọi: “Nương.” Niên phu nhân ôm lấy nàng, nghẹn ngào. Niên tướng thấp giọng trách mắng: “Phu nhân, Hoàng thượng ở đây, người làm sao vậy?” Niên phu nhân nhanh chóng xao xoa nước mắt, được Tuyền Cơ đỡ, đi đến Trước mặt Long Phi Ly. Còn chưa kịp quỳ gối, Long Phi Ly đã đưa hai tay đỡ lấy, nói: “Phu nhân không khéo, thân mình quan trọng hơn.” Ngữ khí hần trầm thấp, lại thật kính cẩn, hần là Hoàng đế, lúc này lại có vài phần hiếu thuận thân thiết. Tuyền Cơ quay sang nhìn hần, hần tựa hồ cũng nhìn lại nàng một cái, Tuyền Cơ không khỏi cảm thấy hơi hơi động lòng. “Dao Quang, người còn không mau lại đây giúp vi nương đỡ đại nương người?” Như phu nhân trầm giọng trách. Hai người nói, một nữ tử bước nhanh đến, đi vào bên cạnh Niên phu nhân, nói với Tuyền Cơ: “Muội muội, để cho tỷ tỷ làm đi.” Là nàng! Là vị nữ tử mi mạo vừa rồi. Tuyền Cơ giật mình sững sốt, Niên Dao Quang muốn đỡ Niên phu nhân. Long Phi Ly đang đỡ Niên phu nhân, Dao Quang đưa tay ông tay áo liền phủ lên lưng hần. Nàng cả kinh, hạ thấp người khẽ chào nói: “Hoàng thượng thứ tội.” Như phu nhân trách mắng: “Đứa nhỏ này, làm sao lại lỗ mãng như vậy.” Nàng nói xong lại cúi đầu nói: “Hoàng thượng, nể mặt nương nương,.. Xin chớ trách tội Dao Quang.” Dao Quang cúi đầu cắn môi, sợ hãi nhìn về phía Long Phi Ly... Tuyền Cơ buồn cười, thật là làm người ta thương tiếc. Long Phi Ly nhìn Dao Quang liếc mắt một cái, làm như không để ý. Như phu nhân, lại hướng Niên tướng cười nói: “Tướng gia, con gái Niên gia tốt nhỉ.” Niên tướng cười, “Hoàng thượng quá khen rồi.” Như phu nhân vô cùng vui mừng, Dao Quang then thùng, chỉ cúi thấp đầu. Tuyền Cơ nghiêng rằng, Long Phi Ly, người nhất phát đào hoa. Kể đào hoa kia lại không biết thu liễm, khẽ mỉm cười nói: “Niên tần, Dao Quang cô nương có quan hệ gì với nàng...” Tuyền Cơ nhìn làn môi mỏng xinh đẹp của hần, khẽ mở khẽ khép, nhớ tới vừa rồi nàng cắn thống khoái, trong lòng thấy hận khó hiểu, lại chợt cứng người, Dao Quang... Nàng làm sao biết vị nữ Bắc Đẩu Thất Tinh này cùng mình có quan hệ gì? Tỷ hay là muội? Nàng đang nghĩ tới làm thế nào mới trả lời hần, viên này tinh lại nhẹ nhàng cúi đầu nói: “Bẩm Hoàng thượng, Dao Quang lớn hơn vài tuổi, so với nương nương là tỷ.” Long Phi Ly đỡ nàng, nói: “Dao Quang cô nương không cần đa lễ.” Tuyền Cơ nghĩ, theo tay Dao Quang đỡ lấy Niên phu nhân, cười nói: “Không nhọc công tỷ tỷ, mẹ ruột Tuyền Cơ, Tuyền Cơ cũng không thể phụng dưỡng, vậy liền là bất hiếu.” “Tuyền Cơ” Ba chữ kia âm có chút nặng, nàng nhìn đến sắc mặt Dao Quang biến hóa. Nàng biết Dao Quang hiểu được ý mình, nàng báo cho nàng ta, Hoàng đế... cũng là Tuyền Cơ. Nàng phải rời khỏi Long Phi Ly đó là chuyện ngày khác bàn, nhưng bọn họ bây giờ không thể cứ như vậy lẩn át nàng. “Hoàng thượng, xin cho nô tỳ đỡ mẫu thân đi vào trước.” Nàng hướng Long Phi Ly hành lễ, liền cùng với bà vú đỡ Niên phu nhân vào cửa, Điệp Phong đi nhanh lên vượt qua. Long Phi Ly vuốt cằm, nói: “Từ Hi, mang người đi theo, hầu hạ nương nương cùng phu nhân cẩn thận, Thôi nữ y chuẩn bệnh xong lập tức hồi báo cho trẫm.” “Nô tãi

tuân chỉ.” Từ Hi khom người hành lễ, liền dẫn Thôi nữ y cùng mấy nội thị theo sát ở phía sau. Vào trong phòng Niên phu nhân, Tuyền Cơ nhìn sắc mặt Niên phu nhân ánh mắt phức tạp, lóe ra, nghĩ nàng có việc muốn nói với mình, thích thú nói: “ Từ tổng quản, Thôi cô cô, Điệp Phong, các người đi xuống trước một chút, Bồn cung muốn cùng phu nhân nói vài câu.” Niên phu nhân nắm lấy tay nàng lo lắng, nàng thấp giọng nói: “ Không có gì đáng ngại.” “Tuân chỉ.” Sau lưng, Từ Hi nhẹ giọng nói. Niên phu nhân hướng mama nhìn thoáng qua, mama hieeuur ý, chỉ trog nửa khawcslieen fđem một đám hầu gái trong phòng dẫn đi. Người đã đi rồi, hai mẹ con ngồi vào giường sập bên cạnh, Niên phu nhân ôm Tuyền Cơ vào lòng thấp giọng trách mắng: “ Tuyền nhi, người tiến cung đã lâu như vậy sao vẫn còn ngu dốt, người đem người đuổi đi cùng vì nương nói chuyện, không sợ vung Hoàng thượng toan tính sao? Sợ nhất là Hoàng thượng lại cho rằng chúng ta thương lượng cái gì.” Niên tướng tâm tư khó dò, nhưng vị Niên phu nhân này xem như thật tâm đối đãi tốt với Tuyền Cơ, Tuyền Cơ trong lòng ấm áp, nói: “ Nương, người nghĩ xem, nếu Tuyền Cơ hỏi Niên phủ, nhất định sẽ tìm cơ hội cùng cha mẹ nói chút chuyện riêng tư, những cung nhân này đâu phải lúc nào cũng đi theo đâu, Hoàng thượng có lẽ cũng hiểu được điểm ấy. Cho nên mới vừa rồi, đuổi hay không đuổi, kỳ thật phân biệt cũng không lớn.” Niên phu nhân ngẩn ra, lập tức vui mừng cười, “ Để ý như vật, không nghĩ tới con ta nhìn thấu đáo mọi chuyện, là nương ngu dốt.” Nàng nói xong, lại hạ giọng nói: “ Tuyền Nhi, vì nương thực xin lỗi người, vừa rồi vì nương không ên đi ra ngoài, vô duyên vô cớ cấp cho nha đầu Dao Quang kia cơ hội.” Tuyền Cơ ngẫm nghĩ, nhẹ giọng nói: “Nương, là cha cho người đi ra ngoài sao?” Niên phu nhân không lên tiếng, Tuyền Cơ cũng liền hiểu được, nghĩ đến vừa rồi, đúng là từ lúc Như phu nhân bước ra khỏi hàng nói chuyện, đến khi Niên phu nhân đi ra, Như phu nhân lại bảo Dao Quang đến đỡ đều là tính toán trong lòng Niên tướng, nếu không thì vì cái gì có lẽ bắt quá chỉ là dao Quang cùng Long Phi Ly nhẹ nhàng va chạm. “Lúc trước vì sao không đơn giản trực tiếp mang tỷ tỷ vào cung, nàng so với Tuyền Cơ càng đẹp.” Niên phu nhân cười lạnh, “Tâm tư cha người ai có thể nhìn thấu, nhưng nay xem ra, hẳn tựa hồ cố ý cho tỷ tỷ người ở trước mặt hoàng thượng mặt mày rạng rỡ.” Tuyền Cơ nghi hoặc, nghĩ tới một chuyện, nói: “Nương, thứ cho câu hỏi bất hiểu của Tuyền Cơ, người rốt cuộc có nhiễm bệnh hay không?”

123. Chương 124: Mười Kế Của Thiên Tử (1)

Niên phu nhân nhìn nàng, cười khổ: “Bị bệnh thật sự không phải giả vờ, chẳng qua là bệnh vặt mà thôi, cũng không nghiêm trọng như lời truyền ra bên ngoài, Tuyền nhi không cần lo lắng. Cha con vì thấy nương thương nhớ con, ông ấy cũng muốn gặp con, nên mới bày ra kế nhỏ này, nhưng hôm nay xem ra, ông ấy dường như muốn hoàng thượng tới Niên phủ, muốn cho tỷ tỷ con....Tất cả đều không phải là bởi vì nhớ thương con không trở về.” Tuyền Cơ lắc đầu, nói nhỏ: “ Nương, ngay từ lúc đầu, con đã cảm thấy mục đích chính của phụ thân là muốn hoàng thượng tới Niên phủ.” “Hả? Sao con nói vậy?” “Nương bị bệnh, Tuyền Cơ về nhà thăm bố mẹ đó là lẽ phải, nhưng khả năng hoàng thượng biết mà đến là rất thấp. Ai sẽ nghĩ tới người sẽ tới đây? ” “Ừ, cứ theo như lời con, thì làm sao tỷ tỷ con có thể khiến cho hoàng thượng chú ý, phỏng chừng là cha con biết hoàng thượng chắc chắn sẽ tới mới nảy ra ý đó. Nếu nương biết cha con tồn tại tâm tư như vậy, nương nương vừa rồi chắc chắn sẽ không đi ra ngoài.” “Mặc kệ nói như thế nào, con tự phải cẩn thận, đừng để cho Dao Quang mê hoặc hoàng thượng, bằng không về sau con ở trong cung ngày ngày chỉ có khổ sở. Lần trước, nghe nói thái hậu muốn ban chết cho con....Nương tuy là chính thất, nhưng chỉ có mình con là nữ nhi, con trăm ngàn lần phải tự bảo trọng mình mới được.” Niên phu nhân nói tới đây, dừng lại, đôi mắt đỏ hoe. Tuyền Cơ từ nhỏ chưa từng được quan tâm chăm sóc, lúc này nghe thấy Niên phu nhân lo lắng ỉn, trong lòng cảm thấy ấm áp, xoa xoa lưng người nói: “Nương, Tuyền Cơ phân tích những chuyện này cùng người, chỉ là muốn người biết, ý định ban đầu của cha cũng là vì người, chỉ là về sau mới biết thời biết thế mà đẩy Dao Quang ra. Người đừng khổ sở.” Nàng thấy Niên phu nhân thật tình chờ đợi nàng về, liền tìm cách an ủi người, trong lòng lại như sáng tỏ hơn, vừa rồi cùng phân tích với Niên phu nhân, tuy nói năm ấy dự tính ban đầu của tể tướng không phải Dao Quang, hẳn cũng không biết hoàng đế có đến thật không, nhưng mà thực sự hẳn muốn nàng trở về. Vì sao? Lúc trước khi hoàng đế muốn lấy một người con gái của Niên gia, Niên tướng vì sao không đem dung mạo mỹ miều của Dao Quang mà đề cử lên, hiện tại lại khẳng khái làm như thế? Nàng đang phiền não suy nghĩ, Niên phu nhân khẽ cười nói: “ Tuyền nhi, chung quy lại vì sao thấy con khác trước, đúng là vào cung, so với ngày xưa con

thông minh hơn nhiều. Trước kia con tính tình điêu ngoa, nhưng con người lại đơn thuần, cực kỳ nghe lời cha con_____” Nàng vừa nói xong, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân. Tuyền Cơ và Niên phu nhân cùng đưa mắt nhìn nhau, Niên phu nhân giọng hơi trầm xuống: “Ai?” “Phu nhân, là ta.” Có người đẩy cửa vào, là Niên tướng. ***** “Cha, hoàng thượng đâu?” Rời khỏi phòng Niên phu nhân, Niên tướng dẫn Tuyền Cơ vào thư phòng, trong lòng Tuyền Cơ căng thẳng, thuận miệng hỏi. Niên tướng nhìn nàng một cái, cười nói: “Vài vị thúc bá cùng với đại ca của ngươi đều ở cùng với người, cha đợi con rồi cùng đi qua đó.” Trong lòng Tuyền Cơ âm thầm suy nghĩ, chỉ sợ đang ở cùng hoàng đế không chỉ có bọn họ, còn có ...Dao Quang. Đương nhiên, lời này nàng cũng không có nói ra khỏi miệng, chỉ để trong lòng, Niên phu nhân nói, vốn dĩ Tuyền Cơ rất nghe lời Niên tướng...Đây dường như là một nơi đáng để bàn luận. “Tuyền nhi, nhớ khi con cung tiến, vi phụ đã từng nói với con, vi phụ tuyệt đối trung thành và tận tâm với hoàng thượng, chỉ là làm quan kiêu ngạo, khó tránh khỏi mọi người đổ kỵ, ở trước mặt hoàng thượng đưa đẩy thị phi, miệng người khó lường.” “Con ở trong cung, mặc dù gặp phải bọn tiểu nhân hãm hại, nhưng hoàng thượng đối với con cũng chiều cố rất nhiều_____” Tuyền Cơ trong lòng không khỏi thấy khấn trương, nàng thực sự muốn hỏi hần, hần rốt cuộc muốn biết điều gì? “Hoàng thượng khi nói chuyện phiếm cùng con, có bất mãn gì đối với vi phụ không? Vi phụ cũng từng cho người lên thám tít, xem có tin tức về việc giao binh quyền hay không? Hoàng thượng có nói rằng sẽ giao binh quyền cho nghĩa huynh Tụng Đình của con hay không?” Niên tướng hỏi, ngữ khí nhẹ nhàng điềm đạm. Tuyền Cơ dường như đã hiểu được đây chính là chuyện quân thần tranh đấu đã đến hồi giương cung bạt kiếm. Nhưng mà, Niên tướng đã khinh thường vị hoàng đế tao nhã này, Long Phi Ly sao lại tiết lộ tin tức gì cho nàngm về phần chuyển giao binh quyền, hần mặc dù hướng tới Bạch Chiến Phong, nhưng cũng là cố ý để nàng nghe được, trong lòng hần thực sự nghĩ như thế sao? Nhiều năm mới gặp gỡ mà hỏi nàng những lời này, điều đó nói lên tình thế hiện giờ đã rất khấn trương, hần không bỏ qua bất kỳ một tin tức mới nào. Đáng tiếc, nàng đã không phải là Tuyền Cơ tại gia tông phụ dễ bị lừa dối ngày xưa. Hơn nữa, tâm tư Niên tướng khác người thường, nàng chưa từng tới dân gian, nhưng nàng biết Tây Lân giàu có, trù phú. Một hoàng đế ngu ngốc không thể tạo ra một đất nước phồn hoa như thế. Không nói tới cảm tình của nàng đối với hần, nàng cũng sẽ tuyệt đối không phản bội Long Phi Ly, cho dù có bất cứ bất lợi nào đến với Niên tướng. “Cha, hoàng đế ở tẩm cung rất ít khi nói với Tuyền Cơ về những việc này, nhưng nghe ngữ khí của hoàng thượng, Người đối với nghĩa huynh của con rất là vừa lòng” Nàng nhẹ nhàng nói. Không ngại nói những điều hần muốn nghe. Có người đẩy cửa thư phòng vào. Niên tướng đứng khoanh tay, thản nhiên nói: “Khai Dương, có phái người đưa Tuyền Cơ tới đại sảnh chưa?” “Cha, đã an bài thoả đáng rồi.” Người tới tướng mạo tuấn lãng, khuôn mặt giống Niên tướng tới bốn năm phần, chính là người con thứ hai của Niên tướng : Khai Dương. Hần và Dao Quang là cùng một mẹ sinh ra. Niên Vĩnh có cả thấy bốn người con, 2 con gái, chỉ có Tuyền Cơ là con của chính thất. “Ừ”. Thần sắc Niên tướng thoáng ngưng trọng lại, hỏi: “Tụng Đình đã có tin báo trở lại chưa?” “Theo thám tử báo, đêm nay nghĩa huynh cùng Tả U vương sẽ đến.” Niên Khai Dương nhủ mi nói: “Cha, nhưng mà hoàng thượng đang ở đây, nếu đêm nay chúng ta bí mật tiến hành đại sự, có sợ.....” “Chính vì hoàng thượng ở đây, nên hần có nghĩ nát óc cũng không tưởng tượng được là lão phu ngay tại đêm nay, ngay tại lúc hần ở đây mà không coi hần vào đầu lại cùng vua Hung Nô bàn chuyện đại sự” Niên tướng cười lạnh, ánh mắt khinh thường liếc nhìn về chiếc lồng chim tước đang treo trong phòng, con chim tước ở trong lồng kia đang nhảy nhót, dường như cực kỳ vui vẻ, không ý thức được chính mình đang bị nhốt trong lồng.

124. Chương 125: Mưu Kế Của Thiên Tử (2)

“Chính vì hoàng thượng ở đây, nên hần có nghĩ nát óc cũng không tưởng tượng được là lão phu ngay tại đêm nay, ngay tại lúc hần ở đây mà không coi hần vào đầu lại cùng vua Hung Nô bàn chuyện đại sự” Niên tướng cười lạnh, ánh mắt khinh thường liếc nhìn về chiếc lồng chim tước đang treo trong phòng, con chim tước ở trong lồng kia đang nhảy nhót, dường như cực kỳ vui vẻ, không ý thức được chính mình đang bị nhốt trong lồng. Niên Khai Dương vuốt cằm cười, : “Cha ỉnh. Tuyền Cơ nói có tìm hiểu được tin tức gì không?” “Muội muội của ngươi là đồ vô dụng.” Sắc mặt Niên tướng trầm xuống, lạnh lùng nói: “Lúc trước không phải bởi vì tính nó rất hay nũng nịu lại ngang bướng, dễ dàng để người khác nắm được khuyết điểm, không thì làm sao ta đưa nó tiến cung? Thái hậu nhất định sẽ không để nó có được sự sủng ái hơn chất

nữ của người, không thể tưởng tượng được thái hậu lại muốn ban chết cho nó, Long Phi Ly thể nhưng lại cứu nó. Nghĩ đến nó sẽ mang lại niềm vui cho hoàng đế, nhưng cuối cùng không hề đem được tin tức nào về.” “Cha muốn cho Dao Quang_____” Khoé miệng Niên tướng mang ý cười: “Tuyền Cơ nhất định phải chết, khi vi phụ giương cờ khởi sự còn cần nó thành toàn cho. Muội muội Dao Quang của con nếu vào cung có thể đưa nó tới chỗ chết, có thể làm cho hoàng đế giết Tuyền Cơ.” “Còn nữa, Quang nhi có dung mạo và tâm kế hơn hẳn so với Tuyền Cơ, còn sợ không chiếm được ân sủng của hoàng đế sao? Về sau chúng ta có được nhiều tin tức hơn.” ***** Lúc Tuyền Cơ được nha hoàn dẫn lại đại sảnh, Hạ Tang và Thanh Phong đang đứng sau lưng Long Phi Ly. Vừa rồi ở ngoài Niên phủ nhìn thấy mấy trăm người đã lui xuống, xung quanh chiếc bàn tròn nhỏ lịch sự tào nhả, ngồi cùng Niên tướng là mấy nam tử trung niên, còn có một thanh niên anh tuấn có đôi mắt sáng trong trẻo, đoán chừng chính là đại ca khác mẹ của nàng, ngồi bên cạnh Long Phi Ly là....Dao Quang. Trên bàn trà, khói bay lượn lờ, hương trà thơm mát tỏa ra, Dao Quang đứng lên, vén tay áo, vì Long Phi Ly pha trà. Giờ phút này, mấy người dường như cũng ngừng nói chuyện với nhau, bởi vì ánh mắt Long Phi Ly đang say mê dõi theo tách trà, có lẽ phải là, đang đặt trên bàn tay trắng nõn của mỹ nhân. Mấy người Niên gia đương nhiên là thức thời. Ánh mắt hau người giao nhau_____ Dao Quang hai má ửng hồng, vẻ mặt ngượng ngùng, mang trà đặt lên tay Long Phi Ly. Khoé miệng Long Phi Ly mỉm cười, tiếp nhận chén trà. Tuyền Cơ nhìn mà phát bực, vài người nha hoàn đang định thông báo, ngón trỏ Tuyền Cơ nhanh chóng dựng thẳng trên môi, chỉ cùng Điệp Phong bước nhanh vào đại sảnh, đi tới trước mặt Long Phi Ly. Nàng cũng không chào hỏi mọi người trong Niên gia, chỉ thản nhiên nói: “Hoàng thượng, thần thiếp cũng khát.” Long Phi Ly chỉ nhấp miệng muốn trà, rồi tiện tay đem cái chén đó cho Tuyền Cơ, Tuyền Cơ không khách khí nhận lấy, không e ngại trà còn nóng, một hơi uống sạch. Đám người Niên gia thay đổi sắc mặt, Dao Quang oán thầm. Hạ Tang nhìn vậy bật cười, lúc đó, ánh mắt Long Phi Ly dường như cố ý làm bộ vô tình liếc nhìn hắt. Hắt giật mình, hướng về Tuyền Cơ khom mình hành lễ, nói:” Nô tài tham kiến nương nương.” Hạ Tang làm như thế, mấy người Niên gia nào dám chậm trễ, đều đứng dậy hướng Tuyền Cơ hành lễ. Dao Quang cũng giấu vẻ oán giận đi rất nhanh, hướng Tuyền Cơ vén áo thi lễ, lo lắng nói:” Nương nương lại đây, không biết tình hình đại nương như thế nào rồi?”. Tuyền Cơ không chú ý tới Hạ Tang thi lễ, đem chén trà đi tới gần trước mặt Dao Quang, cười nói: “Lễ này miễn đi, tỷ muội đã bao lâu, sao tỷ tỷ còn khách sáo như vậy?” Nàng cũng không nói về chuyện của Niên phu nhân, về việc Thôi y nữ chấn trị như thế nào, nàng cũng thật sự không biết, cầm quạt quạt gió, nói: “Cứ tới tới lui lui, Tuyền Cơ cũng mệt mỏi.” Một đôi mắt sáng chăm chú nhìn vào trên vị trí của Dao Quang. Dao Quang ngẫm nghĩ, thầm nghĩ: Niên Tuyền Cơ, sau này tốt nhất người đừng rơi vào tay của ta. Nàng mang chút u oán liếc nhìn Long Phi Ly, đã thấy ánh mắt vị hoàng đế tuần mỹ nhọ nhả kia sáng quắc nhìn nàng, cả người nàng như có lửa, trong lòng vui vẻ không thôi, cố ý đưa ánh mắt xuống, chính là muốn nói nàng muốn ngồi vào vị trí đó Trưởng tử của Niên tướng Niên Thiên Xu lại đứng lên, cười vang nói: “Nương nương, mời người ngồi”. Tuyền Cơ oán thầm_____ai khiến người nhiều chuyện? Lúc này, Long Phi Ly lại lên tiếng:” Tuyền nhi, người cũng thật là bướng bỉnh, lớn nhỏ có thứ tự, sao lại muốn huynh tỷ nàng nhường chỗ cho nàng được?” “Hoàng thượng đừng trách, chúng ta còn muốn đem xương cốt đã già này làm ghế ngồi cho nương nương ấy chứ, đồ giáo thiên xu đoạt trước.” Có người cười nói, là một trong năm huynh đệ của Niên tướng. “Chư vị bá bá thúc thúc cùng các vị đại ca, đừng tranh với Dao Quang, từ nhỏ tới lớn, chỉ cần nương nương muốn, bất cứ thứ gì Dao Quang đều có thể dâng cho nương nương, chứ đừng nói chỗ ngồi nho nhỏ này”. Dao Quang cười nói, liền muốn đứng dậy. Sau lưng Tuyền Cơ, Điệp Phong khẽ liếc xéo Dao Quang, móng tay nắm chặt vào cúc áo, hận không thể xé nát điệu bộ hồ ly này. Ánh mắt Tuyền Cơ cụp xuống, trong lòng đã đem mười tám đời tổ tông của Long Phi Ly ân cần thăm hỏi. Thanh âm đáng ghét của người nọ lại truyền tới, “ Dao Quang cô nương, không được. Niên tần ngồi chỗ này liền....” Ngồi chỗ người này, chỗ người này là chỗ nào, còn phải cố định sao? Tuyền Cơ tức giận tới phát run, mọi người cũng đang mông lung mờ mịt, Tuyền Cơ đột nhiên thấy eo mình bị siết chặt, rồi đột ngột tiến vào trong lòng một người, giọng nói trong trẻo như nước truyền tới:” Còn khát sao?” Tuyền Cơ ngơ ngẩn quay lại phía sau. Bên kia, Hạ Tang hốt hoảng nói:” Hoàng thượng, để nô tài làm cho.” Dao Quang vừa sợ vừa kinh ngạc, nhìn về phía bàn trà, chỉ thấy một cánh tay lướt trên ấm trà tử ngọc, ngón tay như ngọc thon dài, tinh tế chấm trà trong chén. Đến khi chén trà kia đưa tới bên môi, Tuyền Cơ mới như ở trong mộng tỉnh ra. Long Phi Ly tự mình pha trà cho nàng.....Đệ thủy? Nàng đưa tay đón lấy, mới thấy mặt mọi người tràn đầy kinh ngạc và sững sờ. ***** Lúc này, ở ngoài cửa, đồng tử báo: Tướng gia, Từ tổng quản tới. Chỉ thấy Niên tướng chậm rãi đi vào, hắt nhìn thấy Long Phi Ly đang ôm Tuyền Cơ, hơi hơi ngạc nhiên, nhưng rất nhanh, thần sắc lại như bình thường, liền hành lễ với Long Phi Ly. Long Phi Ly cười nói:” Niên tướng không cần đa lễ.”. Ánh mắt nhìn về phía Từ Hi. Từ Hi khom

người nói:” Lão nô tham kiến hoàng thượng, Thôi nữ y đã chẩn trị cho phu nhân xong.” Tuyền Cơ cảm thấy lòng như thắt lại, mọi người trong Niên phủ này mặc dù tâm tư sâu xa, nhưng Niên phu nhân đối đãi với nàng vô cùng tốt, Thôi nữ y y thuật tinh, đừng để nàng nhận ra đây là giả bệnh, như vậy mới tốt.

125. Chương 126: Mười Kế Của Thiên Tử (3)

“Tình hình ra sao rồi?” Long Phi Ly khẽ nhíu mày. Tuyền Cơ cảm thấy bàn tay hần khẽ xoa trên lưng nàng, giống như an ủi nàng, Tuyền Cơ cười khổ, bao nhiêu là thật, bao nhiêu là giả. Nhưng mặc kệ thật giả thế nào, giờ khắc này, nàng chỉ thực sự muốn đó là tốt. Nghĩ như vậy, lặng lẽ cầm lại tay hần. Bàn tay to lớn của hần bao phủ tay nàng. Có ánh mắt nóng rực nhìn tới cái nắm tay của hai người, Tuyền Cơ cảnh giác nhìn, ánh mắt chăm chú kia nhanh chóng tản ra, dường như là Niên Thiên Xu, Dao Quang, còn có cả.... Niên tướng. Từ Hi đứng tránh sang một bên, Thôi nữ y tiến lên. Thôi nữ y chẩn đoán là Niên phu nhân nhiễm phong hàn, lại thêm thương nhớ nường nường, nên bệnh tình nặng thêm, hôm nay nường nường về nhà thăm bố mẹ, bệnh của phu nhân đã đỡ đi rất nhiều, tình hình không còn gì đáng lo ngại. Tuyền Cơ mơ hồ có một cảm giác, dường như đây không phải là chẩn đoán bệnh của Thôi nữ y, mà là mười kế của Long Phi Ly. Nhưng nghĩ đến tình trạng của Niên phu nhân cũng không phải là nhẹ, nàng gần gũi nói chuyện với Niên phu nhân, thấy mắt và bụng người di động kém.....dù sao Niên tướng cố tình tạo ra, nhất định cũng có trình độ, Niên phu nhân chắc cũng phải chịu không ít khổ cực. Nhưng hiện tại nàng cũng không bận tâm nhiều lắm, bởi vì muốn...ăn cơm. Ăn cơm là một việc quan trọng, đánh giá sự tinh tế tao nhã của con người. Trong lòng Tuyền Cơ cười lạnh, như thế nào cũng không nên sắp xếp Dao Quang ngồi vào bàn ăn. Niên tướng cười nói, đáng nhẽ ra là định để vài vị huynh đệ và người con cả Thiên Xu bồi hoàng thượng, nhưng hoàng thượng tính tình thích yên lặng, nên mới không gọi mấy vị huynh đệ tới, Thiên Xu cũng ra để dò tìm kiếm Tụng Đình, nên để nhị tử Khai Dương bồi bên cạnh, nường nường cũng chỉ có Dao Quang là tỷ muội, từ nhỏ tình cảm sâu xa, nên để cho Dao Quang bồi ở một bên. Tuyền Cơ cười nhạt, còn có phu nhân cơ mà, thật là, một nhà từ đầu tới cuối, chỉ thiếu người ốm đau đang nằm trên giường Niên phu nhân. Trượng phu đối với người hoàn toàn chỉ là lợi dụng. Trong lòng bất giác buồn, nói:” Đáng tiếc, nường không thể lại đây.” Niên tướng than nhỏ, gương mặt chùng xuống, mang một chút thê lương, giống như không chịu nổi mà thổn thức, Như phu nhân cùng Dao Quang ở bên cạnh khuyên nhủ. Khi trên bàn đã được bày ra khoảng bảy, tám món. Niên tướng kính cẩn mời Long Phi Ly bắt đầu ăn, Long Phi Ly cầm đôi đũa lên, lại buông xuống, hơi trầm ngâm, nói với Từ Hi:” Người mang một vài món nơi này xuống chỗ Niên phu nhân.” Hần cười, lại nói với Niên tướng:” Niên phu nhân là mẫu thân Tuyền nhi, trầm mọn hoa mà kính*, Niên tướng sẽ không để ý chứ.” điển cố: mọn hoa hiến Phật Niên tướng thở dài:” hoàng thượng nhớ tới, thần cảm kích còn không kịp,” Tuyền Cơ nhìn sắc mặt Như phu nhân khẽ biến, u ám trong lòng biến mất, Long Phi Ly ngồi bên cạnh nàng, dưới bàn, nàng nhéo nhéo tay hần, rút cuộc nhìn không được lặng lẽ vươn tay xuống đầu gối hần. Nhiều lần, tay nàng bị hần nắm lấy. Khoé mắt nàng lấp lánh, nhìn hần cười truyện trò với Niên tướng, dưới bàn, tay hần nhẹ nhàng nắm chặt tay nàng, ngón tay khe khẽ vuốt ve tay nàng, nắm ngón tay hần đan xen nắm ngón tay nàng. Trong lúc này, tâm hồn nàng như bay bổng, lâng lâng đầy say mê. Lại thấy Long Phi Ly cười hỏi?: “Tụng Đình chưa có tin tức gì sao?” Niên tướng vội vàng nói: “ Nhị tử vẫn còn đang đi săn thú ở ngoại ô Tây Sơn, Thiên Xu sẽ rất nhanh chóng tìm thấy nó.” “Ừ”. Long Phi Ly thản nhiên nói: “ Lần này trầm tới đây, cũng muốn nói với Niên tướng và Tụng Đình về chuyện phòng bị. Dung tướng quân, cậu của trẫm Ôn tướng quân, và cả Tụng Đình đều là tướng giỏi, chẳng qua là nếu Hung Nô thật sự sang xâm phạm, dù sao cũng phải cần một chủ tướng nghiêm minh cầm binh mới được.” “Đúng vậy” Niên tướng cảm thấy rung mình, ngưng trọng hỏi: “ hoàng thượng đã có chủ ý lấy ai chưa?” “Niên tướng là người trong nhà, trẫm cũng không ngại nói với khanh, đều là lòng bàn tay và mu bàn tay, trẫm cũng khó xử.” Lúc này, Dao Quang cúi đầu xuống, thấp giọng nói: “ Dao Quang tự biết không nên xen lời vào, nhưng mà vẫn muốn nói mấy câu....Không biết hoàng thượng có muốn nghe hay không?” Giọng nói nàng yếu đuối đầy mỉa mai hoặc, cho dù Tuyền Cơ là nữ tử, nghe xong cũng không khỏi rung động, trong lòng Tuyền Cơ thầm mắng. chính người cũng biết không nên xen miệng vào, sao lại còn xen? Long Phi Ly đã nhẹ nhàng ôn nhu nói: “ cô nương cứ nói đi, đừng ngại, trẫm muốn nghe” Tuyền Cơ cắn răng, rút khỏi bàn tay hần, bối bối chén cơm. Ánh mắt Dao Quang khẽ ngước lên, đã thấy vị thiên

tử thiếu niên khẽ mỉm cười với mình, ngượng ngùng nói: “ Dao Quang ở cùng Tụng Đình ca ca thì ít mà chia xa thì nhiều, nhưng mỗi lần ca ca trở về, Dao Quang đều nghe thấy cha cùng ca ca nói chuyện phiếm, mỗi lần đều nói muốn tận trung với hoàng thượng, đền đáp quốc gia, Dao Quang thiết nghĩ ca ca một lòng trung quân ái quốc, lại có Dung tướng quân, Ôn tướng quân mặc dù dũng mãnh thiện chiến, nhưng tuổi tác cũng cao, lại là người thân của hoàng thượng , thiết nghĩ hoàng thượng cũng không nhẫn tâm nhìn các ngài ý vất vả, lao tâm khổ tứ.....” “Lời nói của cô nương có lý”. Ánh mắt Long Phi Ly tràn đầy khen ngợi, khoe miệng cũng cười : “ những lời này, trăm nhất định sẽ suy nghĩ.” Đuôi lông mày Niên tướng cũng cong lên, lại cười mắng: “ Một người con gái trong nhà như con thì biết cái gì? trước mặt hoàng thượng , sao có chỗ cho con xen miệng vào, còn không mau tạ ơn hoàng thượng không phán tội ?” Long Phi Ly lại nhỏ giọng trách mắng: “ Niên tướng, Khanh làm phụ thân cũng quá nghiêm khắc”. Niên tướng cười khổ, nhưng trên mặt nào có nửa điểm khổ sở, Dao Quang thấy hoàng đế bệch vực nàng, cúi đầu thật thấp, lộ ra cái cổ trắng ngần. Niên Khai Dương cười nói: “ Muội muội, sao muội dùng mũi uống rượu vậy.” Long Phi Ly cùng Niên thị liếc mắt nhìn, cười to. Cười cười cười, Long Phi Ly đáng chết, cẩn thận cười chết người! Người không phải thích ăn rau xanh với đậu hũ sao? Cẩn thận rau xanh đậu hũ cũng ghen chết người! Tuyên Cơ oán thầm lại oán thầm, nàng thờ ơ lạnh nhạt...Đối với chuyện binh quyền, đừng nói là hoàng đế sớm đã có dự tính, nghĩ lại mà nói, Long Phi Ly là người mà có thể để Dao Quang nói vài câu mà thay đổi sao? Dù không nói về chuyện chính trị, nhìn ánh mắt của hắn đối với Dao Quang làm nàng thật khó chịu Nàng càng tức hơn là, lúc này, Như phu nhân kia lại nói: “Dao Quang , còn không mau gấp thức ăn cho hoàng thượng ?”

126. Chương 127: Một Đêm Đỉnh Ước (1)

Ánh mắt của hắn đối với Dao Quang làm nàng thật khó chịu Nàng càng tức hơn là, lúc này, Như phu nhân kia lại nói: “ Dao Quang , còn không mau gấp thức ăn cho hoàng thượng ?” Đối với việc chính sự Tuyên Cơ cũng không muốn xen miệng vào, nhưng với việc gấp thức ăn_____nàng mỉm cười, đã cầm đôi đũa mới bên cạnh, gấp rau cho Long Phi Ly , nói: “ Tuyên Cơ lơ đãng, không giống tỷ tỷ em tai phân tích, có thể làm được cho hoàng thượng cũng chỉ là việc này, lại nói, tỷ tỷ ngồi xa như vậy, còn phải phiền tỷ cách nửa cái bàn đưa tới, chỉ sợ hoàng thượng lại đau lòng”. Như phu nhân biến sắc, cắn răng cười nói: “ Làm phiền nương nương”. Trên bàn có mấy bầu rượu, Dao Quang cười lạnh, cầm lấy một bầu, giúp hoàng đế rót rượu, nào biết Tuyên Cơ nhanh tay lẹ mắt, đã cầm lấy bầu rượu trước, giúp Long Phi Ly rót đầy cốc, sau đó tiếp tục gấp rau. Dao Quang giận dữ, nhưng nàng ta cũng là người ăn nhậu, trên mặt vẫn mang ý cười hoà thuận vui vẻ. Long Phi Ly vẫn cười, sắc mặt không hề thay đổi, chỉ cùng tán gẫu những chuyện trong triều với Niên tướng . Đứng sau Long Phi Ly, khoe miệng Hạ Tang bắt đầu co lại, nhìn trái nhìn phải, muốn nhìn sắc mặt Từ Hi và Thanh Phong, mới nhớ ra rằng Từ Hi tới chỗ Niên phu nhân , Thanh Phong cũng không ở đây, cũng là bởi vì Long Phi Ly biết Niên Tụng Đình sẽ nhanh chóng trở về, nên phái Thanh Phong tới các nơi của Niên phủ bố trí ám vệ, buổi tối đợi lúc bọn hắn nghỉ sự, lập tức điều tra địa điểm nghị sự ở đâu. Diệp Phong ở bên cạnh hắn vốn đang lạnh lùng nhìn chằm chằm Dao Quang, tự nhiên cũng sững sốt đứng ngẩn ra. Không phải là nói khoa trương lên, nhưng chén nhỏ trước mặt Long Phi Ly đã sắp biến thành quả núi nhỏ. Tuyên Cơ đem kinh nghiệm ăn tiệc buffet phát huy vô cùng nhuần nhuyễn, cho tới khi không thể chống thêm được cái gì lên núi thức ăn đó nữa mới buông tay. Dao Quang ngẫu nhiên nhìn sang đây, ánh mắt tràn đầy xấu hổ lại cực kỳ nóng bỏng, Long Phi Ly cũng không bỏ qua, đón nhận, ánh mắt hai người cứ nhìn nhau, Dao Quang nhanh chóng cúi đầu xuống. Núi thức ăn nhỏ thực sự thành công trở thành vật cản che đi tầm mắt chàng chàng thiếp thiếp của hai người. Trong lòng Tuyên Cơ mừng rỡ, lại thấy Long Phi Ly cười diêm dâm nói: “Tuyên nhi, nàng ở trong cung nhiều, đồ ăn ở nhà cũng ít được ăn”. Ánh mắt mang ý cười, thần sắc ôn nhu dịu dàng như đoá sen. Núi kia lập tức bị đổ vào trước mặt Tuyên Cơ , Tuyên Cơ ngẩn ngơ, vẻ mặt đầy hắc tuyến, đây có phải tự làm tự chịu hay không, không thể làm gì được_____ Dao Quang trong lòng cười thầm, đang muốn giúp hoàng đế gọi người mang một chiếc bát mới, đã thấy hoàng đế cầm lấy bát của Tuyên Cơ, ăn cơm, dường như không để ý lắm. Lòng nàng bỗng nhiên chùng xuống. Lần này, sắc mặt Niên tướng hơi ngưng lại. Sau bữa yến tiệc nhỏ, hoàng đế và Niên tướng cùng tới thư phòng, Tuyên Cơ tới chỗ Niên phu nhân , Niên phu nhân vui vẻ hỏi nàng, hoàng đế đối với nàng như thế nào, xem ra vừa rồi chiêu mượn hoa kính “nương” của hắn, thực sự đã đá

động lòng người. Tuyền Cơ chưa xót, không biết nên trả lời như thế nào, chỉ nói chuyện phiếm trong nhà với Niên phu nhân, dặn nàng nghỉ ngơi cho tốt, rồi mang Điệp Phong trở về phòng. Đó là phòng trước khi Tuyền Cơ vào cung. Gấm vóc xa hoa được bố trí, không cần phải nói đó chính là do Niên tướng đã sai người dọn dẹp, nghe Điệp Phong nói, Long Phi Ly cũng sai một vài ma ma lại đây chuẩn bị. Đèn trong phòng, giống như là những viên dạ minh châu cực lớn. Tuyền Cơ có cảm giác hơi hoảng sợ, giống như vị Tuyền Cơ trước kia đang nhìn nàng. Đêm nay, nàng mang vị hôn phu tôn quý nhất thiên hạ trở về, lại còn sắp xếp ở trong khuê phòng của nàng. Cảm thấy chán ngán, nàng mang Điệp Phong ra ngoài đi dạo. Qua mấy hành lang, một khoảng không gian rộng lớn mở ra. Hồ, tháp thoáng ẩn nấp trong hồ, hòn non bộ, bóng hoa, con đường nhỏ, ánh mặt trời ảm áp. Bên kia hồ, một đám nam nữ trẻ tuổi, và hơn mười người nô bộc, người nào người nấy đều tươi tỉnh hưng phấn, vừa nói chuyện vừa nhìn xung quanh, dường như trong hồ kia có điều gì hấp dẫn sự chú ý của mọi người. Mặc dù giữ nguyên tắc không nghe không thấy, nàng vẫn không nhịn được tò mò, dẫn Điệp Phong đi qua. “Nương nương cát tường.” Không biết ai đã phát hiện ra nàng trước, mọi người liền nhanh chóng đi ra hành lễ, Đám nam nữ này, buổi sáng dường như nàng đã từng nhìn thấy ở ngoài Niên phủ, chắc là huynh đệ tỷ muội thân thiết và không thân thiết của nàng. Nghe Niên phu nhân nói, biết Niên tướng có bốn trai hai nữ, Thiên Xu, Khai Dương, Dao Quang, đã gặp ba, cũng không phải là ba người tốt, còn ba người còn lại nàng không nhận ra. Nàng cười nói: “Sao thế? trong hồ này có cái gì hay ho sao?” Một thanh niên nhanh nhẹn cướp lời: “Nương nương, chúng ta phát hiện trong hồ này có một con cá chép rất lớn, lớn khoảng chừng bằng eo một đứa nhỏ” “A Trang, mấy người các người nhanh chóng bắt lên đây cho nương nương xem, nếu không, đổi lại ta sẽ làm thịt các người”. Một cô gái mặc quần áo hồng khoảng mười lăm mười sáu tuổi lên tiếng, mặt mày mang một vẻ ương ngạnh, tàn nhẫn. Có tiếng cười giễu cợt như có như không truyền tới, Tuyền Cơ nhíu mi lại, cẩn thận nghe lại, nhưng không thấy, Trong hồ, chỉ thấy bốn năm người hầu kéo vó đi đi lại lại. Đột nhiên, trên mặt hồ văng lên những bọt nước lớn trắng xoá. Ánh mắt còn bị bọt nước che mờ, một đuôi cá chép thật lớn hiện lên trước mắt. Vây cá nhiều màu, đen trắng vàng, dưới ánh mặt trời lung linh toả sáng. Tuyền Cơ lấp bắp kinh hãi, vừa rồi nàng còn tưởng thanh niên kia khoa trương, nhưng con cá vĩ đại trước mắt thực sự to bằng một đứa nhỏ sáu bảy tuổi. Ở trong lưới nó liều mạng giãy dụa, ánh mắt gắt gao nhìn mọi người trên lan can, giống như cực kỳ oán hận. “Đem thịt cá này dâng hoàng thượng và nương nương dùng đi”. Trong đám người, không biết người nào hưng phấn kêu to. Lập tức truyền tới những tiếng hô hào. Nhìn con cá chép vĩ đại kia đã bị kéo lên bờ, cả người vẩy đen bóng lại, không hiểu sao Tuyền Cơ bắt đầu thấy ớn lạnh, sau lưng, một giọng nói thản nhiên truyền tới: “Thả nó lại đi”. Giọng nói kia lạnh lạnh như tiếng ngọc va vào nhau, mặc dù không lớn, nhưng lại rõ ràng vang lên. Tuyền Cơ giật mình, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy đằng sau đám nam nữ kia, một nam tử áo trắng đi tới.

127. Chương 128: Một Đêm Đính Ước (2)

Nhìn con cá chép vĩ đại kia đã bị kéo lên bờ, cả người vẩy đen bóng lại, không hiểu sao Tuyền Cơ bắt đầu thấy ớn lạnh, sau lưng, một giọng nói thản nhiên truyền tới: “Thả nó lại đi”. Giọng nói kia lạnh lạnh như tiếng ngọc va vào nhau, mặc dù không lớn, nhưng lại rõ ràng vang lên. Tuyền Cơ giật mình, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy đằng sau đám nam nữ kia, một nam tử áo trắng đi tới. Mắt hắn sáng như sao, mũi cao thẳng, trán cao rộng, nhìn cũng là một nam nhân tuấn tú. Nhưng so với Long Phi Ly lịch sự tao nhã thiếu đi phần yêu mị, lại có nét tang thương. “Nơi này người không có quyền lên tiếng”. Cô gái mặc áo hồng kia hừ lạnh, trong giọng nói có pha chút khinh thường. Một vài người lập tức phụ họa, cười lạnh, nhiều giọng nói mỉa mai bắt đầu vang lên. “Bạch Tử Hư, người tới chỗ này làm cái gì, Bạch vô lại, người chỉ là một kẻ ăn nhờ ở đậu, Bạch lưu manh. Tuyền Cơ nhíu mày, người nam tử áo trắng này là ai?...Nhưng cũng mới phát hiện ra quần áo trên người hắn thật sự cũ nát, so với những chủ tử trong Niên phủ xa hoa thì thật sự khác biệt, lúc trước nàng nghe tiếng cười giễu cợt, có lẽ là từ hắn. Bị người ta nhục mạ, thần sắc hắn vẫn như không có gì, chỉ nói: “Con cá chép lớn như thế này, là điềm lành, giết đi nó, không sợ ảnh hưởng tới phúc khí của tướng phủ sao?” “Thư sinh tồi, người biết cái gì?” “Đây là dâng cho hoàng thượng và nương nương_____” Cô gái áo hồng bĩu môi nói: “Nhị ca, tam ca, các huynh tranh luận cùng hắn làm gì?” Nàng cười miệt thị, chỉ chỉ vài tên gia nô, nói “Xách hắn đi đi” Bạch Tử Hư cười lạnh lùng, vài tên gia nô

đã cầm cánh tay hắn. “Dừng ta”. Giọng nói Tuyền Cơ hơi trầm xuống. “Nương nương —— “ Mọi người kinh ngạc, một thanh niên áo gấm hơi thất sắc, nói : “ Tuyền Cơ muội muội, không phải ngày xưa muội cực kì không thích người này sao? “ Chắc hẳn là Ngạc Lăng, dám gọi thẳng khuê danh Tuyền Cơ . Hoá ra trước đây Tuyền Cơ chán ghét tên Tử Hư này? Hắn rốt cuộc là loại người như thế nào, xem ra không phải là người Niên phủ.....Miễn cho khỏi sinh chuyện, Tuyền Cơ không muốn vướng vào chuyện không nên có, nói : “ Bản cung muốn ở đây một chút, các huynh đệ tỷ muội lui xuống trước đi”. Nàng lại quay sang cô gái áo hồng cười nói : “ Muội muội không phải muốn dâng con cá chép này cho hoàng thượng và bản cung sao,? Ở đây bản cung cảm tạ mọi người trước, con cá này hãy giao cho bản cung xử trí đi”. Lúc này mọi người cùng với cô gái áo hồng mới vui vẻ đứng lên, mặc dù không hiểu tại sao phải thả Bạch Tử Hư ra, nhưng mà Tuyền Cơ đã mở miệng, cũng không thể làm trái, rút toàn bộ nô bộc rời xuống. ***** Chỉ trong khoảng nửa khắc, bên hồ chỉ còn lại chủ tớ Tuyền Cơ , Bạch Tử Hư cùng với một vài tên gia nô cầm lưới. Tuyền Cơ đi tới trước mặt con cá lớn kia, do dự một chút rồi xoa xoa cái đầu của nó. Con cá chép kia ban đầu còn giữ vẻ mặt oán hận hung ác, lúc này lại không hề giãy dụa, chỉ lắc lư cái đuôi. “Hồ này có thông với biển lớn ?” Nàng nghĩ nghĩ, hỏi một tên gia nô. Nam tử kia cung kính đáp: “ Hồi nương nương, đúng vậy”. “Thả nó trở về đi”. Tuyền Cơ cười, lại thản nhiên nói : “ các người cũng lui ra đi”. Nàng nhẹ giọng nói: “ Về sau phải tự cẩn thận một chút, đừng để cho trần thế quá nhiều, một đình viện nho nhỏ thế này, sao vui vẻ khoái hoạt bằng bốn biển bao la rộng lớn? Nếu muốn tự do, phồn vinh cùng tính mạng đều phải vứt đi hết a”. Nàng làm như đang nói với con cá kia, nhưng lại giống như nói với nam tử, ánh mắt Bạch Tử Hư như ngưng trọng lại, nhìn thấy nàng đã xoay người, mang theo tiểu tỷ nữ phía sau đi về đình nhỏ ven hồ. Váy tím khẽ bay như trăm hoa đang rủ xuống. Một tiếng bùm vang lên, bọt nước bắn tung toé trên hồ, dưới ánh mặt trời long lanh ánh nắng. Một vài tên gia nô thu lưới lại, hướng về thân ảnh màu tím vái chào, rồi nhanh chóng lui xuống. Bạch Tử Hư cười khê, phát tay áo định rời đi, liền thấy trên chỗ con cá kia nằm, hai hạt trân châu khê sáng lên. ***** “ Nương nương, lần đầu tiên trong đời Điệp Phong nhìn thấy con cá lớn như vậy” Điệp Phong thở dài “ Không biết khi nướng lên có hương vị gì đây?” Tuyền Cơ đang ngơ ngẩn để tay trên bàn đá, bị lời của Điệp Phong làm cho giật mình, vẻ mặt đầy hắc tuyến. “ Niên Tuyền Cơ “ Một tiếng gọi đột nhiên vang lên, Tuyền Cơ sững sốt, Điệp Phong bên cạnh đã nổi giận dùng giọng nói: “ Chủ tử nhà ta đã có lòng tốt cứu người cho người khỏi chịu nhục, vậy mà sao người không biết lễ nghi phép tắc, khuê danh của nương nương để cho người gọi loạn lên thế hả?” Điệp Phong nói vừa nhanh lại vừa vội, nhưng từ ngữ phát ra lại cực chuẩn, Tuyền Cơ buồn cười, nghĩ rằng khi trở về có thể cùng Điệp Phong chơi đùa những bài về nói nhịu, càng nghĩ càng buồn cười, khoe miệng không khỏi cong lên. Bạch Tử Hư đang hơi nhíu mi lại, nhưng nhìn thấy má lúm đồng tiền như hoa của nàng, giống như không hồn không giận, lại như tan biến trong nháy mắt. “Chuyện gì?” Tuyền Cơ hỏi. tránh để nam nhân này đi vòng vèo. “Này, người nhận lấy đi.” Tuyền Cơ hơi hơi kỳ quái, nhìn theo tầm mắt hắn, đã thấy trên bàn tay trắng nõn đang mở ra, hai viên long châu lớn nhỏ lóng lánh trong suốt, như tinh hoa của trời đất, tự nhiên thấy lạnh cả người. “Đây là cái gì?” Nàng tò mò đứng lên. Bạch Tử Hư khoé mắt giương lên , nhìn về phía hồ nói: “ Là do cá chép để lại, con cá này to lớn hơn người, ánh mắt mang thần sắc, giống như là hiểu tính người, chắc là cũng đã sống trăm năm”. “Hạt châu này chắc là do nội đan của nó biến thành cũng nên, mặc kệ có tâm hay là vô tình để lại, người nhận đi, coi như là trả ơn cứu mạng nó, không muốn để nợ tới kiếp sau”. Thanh âm Bạch Tử Hư réo rắt, có vài phần như châu như ngọc rơi xuống, lại vạch rõ ý thiện, cách nói năng bất phàm, Tuyền Cơ vừa nghe được nhất thời xuất thần. Bạch Tử Hư thấy nàng không nói lời nào, nghĩ là nàng không vui khi thấy mình, nhíu mi cười lạnh, để hai hạt châu lên bàn, xoay người bước đi. Lại nghe thấy sau lưng dồn dập tiếng bước chân Tuyền Cơ : “Công tử đừng bước”. Lòng hắn khê lay động, chậm rãi xoay người lại.

128. Chương 129: Một Đêm Đính Ước (3)

“Tay, mở ra” Tuyền Cơ cười nói. Bạch Tử Hư nhíu mi, hắn là người quyết đoán, rất nhanh cân nhắc xem chuyện gì, theo lời mở ra. Ông tay áo khê nhúc nhích, nắm tay Tuyền Cơ khê chạm nhẹ lòng bàn tay hắn. Điệp Phong theo sát sau lưng Tuyền Cơ sợ tới đó mồ hôi, nàng ở cùng Tuyền Cơ đã nhiều ngày, biết nàng không câu nệ tiểu tiết, nhưng tiếp xúc với một nam tử xa lạ như vậy, nếu hoàng thượng nhìn thấy.... “Nếu

nói tới ơn cứu sống con cá này, công tử cũng có một phần”. Tuyền Cơ cười cười, buông đồ trong tay xuống. Trong lòng bàn tay của người nam tử rõ ràng là một hạt châu. Bạch Tử Hư hơi run run, lại nhúu mày hỏi: “không phải ngươi cảm hận ta sao?” Thật sự đối với hắn, Tuyền Cơ rất tò mò, muốn biết Tuyền Cơ trước kia cùng Tử Hư này có hiềm khích gì, Tử Hư này là loại người như thế nào, nhưng sợ lộ dấu vết, nên không dám hỏi. Lúc này, nghe hắn nói vậy, giống như chạm vào chỗ ngứa trong lòng Tuyền Cơ, đôi mắt sáng như trân châu khẽ lay động, cười nói: “Việc Tuyền Cơ ở trong cung bị ban chết, công tử chắc cũng từng nghe qua?” Bạch Tử Hư không nghĩ tới nàng sẽ thản nhiên nhắc lại chuyện kiêng kỵ đó, hắn cũng không lên tiếng, chỉ gật gật đầu. “Trên thực tế, sau khi bị ban thưởng tự vẫn, do quá hoảng hốt, sợ hãi, nhiều việc trong quá khứ, đã không thể nhớ được”. Nghĩ nghĩ, càng đơn giản thì càng rõ ràng, nàng nói thêm: “Ta đã mất đi một phần trí nhớ, chuyện về công tử cũng là một phần trong số đó”. Bạch Tử Hư nghe vậy nhúu chặt mi mắt lại, nhìn ánh mắt trong như nước đang nhìn hắn, thật lâu sau, hắn mới thản nhiên nói: “Trách không được”. Điệp Phong nghe thấy vậy thề lưỡi, không biết trong hồ lô của chủ nhân bán được gì, còn mất trí nhớ nữa... Chắc chắn là giả bộ rồi! Hắn tuy miệng nói không trách được, nhưng Tuyền Cơ lại có một cảm giác, Bạch Tử Hư này chưa chắc sẽ tin lời nàng, nhưng nàng cũng không quan tâm nhiều, dù lý do ra sao, hiện tại nàng rất muốn biết. “Công tử có muốn nói chuyện trước kia cho Tuyền Cơ biết không?” Nàng cười, nói. Hai người cùng ngồi xuống. Bạch Tử Hư nhìn nàng, cười nói: “Bạch gia cùng với Niên gia vốn có hôn ước, không biết ngươi có quên việc này không?” Tuyền Cơ giật mình hoảng sợ, ôi mẹ ơi! Hôn ước này là Bạch Tử Hư và Niên Tuyền Cơ sao..... “Tử Hư cùng tỷ tỷ Dao Quang của người.....” Tuyền Cơ thiếu chút nữa muốn vì vui quá mà phát khóc, nếu là Tử Hư cùng Tuyền Cơ, đây chính là khi quân a! Bạch Tử Hư nhìn dung nhan xinh đẹp lại sinh động thu hút của nàng, giật mình, hơi hơi nghiêng đầu, thanh âm lãnh đạm nói: “Bạch gia vốn là gia đình giàu có nhất quận Yên Hà...” Hắn dừng một chút, cười lạnh nói: “Không ngại mà nói một câu, quốc khố thu vào, phần lớn là đến từ Bạch gia”. Trong lòng Tuyền Cơ nhất thời hồi hộp, nhẹ giọng nói: “Nhưng vì sau Bạch gia gia cảnh sa sút, công tử vượt ngàn dặm tới gặp Niên tướng, không ngờ bị từ hôn?” “Sao ngươi biết?” Bạch Tử Hư cười khê, giống như không quan tâm, ánh mắt trong suốt thật cảm động lòng người. Làm sao mà biết? Tuyền Cơ thầm nghĩ muốn đứng lên mà hét rằng, thật là máu chó mà, n năm về trước tiểu thuyết đều viết như vậy, trong TV cũng diễn như vậy... Nói ra miệng cũng là: “Vậy sao ngươi còn không rời khỏi phủ này?” “Ta đến nhà ngươi mấy ngày trước khi ngươi nhập cung, tình cảm của ngươi và tỷ tỷ ngươi rất khăng khít, nàng tất nhiên là không muốn dính líu gì tới ta, ngươi liền thay tỷ tỷ ngươi.....” Bạch Tử Hư nói tới đây liền dừng lại, khe khẽ cười. Sắc mặt Tuyền Cơ hơi chút ngưng ngung, nhất định là Tuyền Cơ đã làm rất nhiều việc làm cho nam nhân này xấu hổ cùng nhục nhã, nói là vì tình cảm thân thiết với Dao Quang Nghĩ lại thì chắc chắn là Dao Quang lợi dụng thì nhiều, Niên phu nhân nói tính tình Tuyền Cơ đơn thuần, dường như không phải là giả Bạch Tử Hư thản nhiên nói: “Mẫu thân của ngươi cũng là người thiện tâm, vì Tử Hư ở đây thấp kém mà tìm cách, có nhà để ở, có cơm để ăn, Tử Hư đọc sách, đợi thi đỗ khoa cử, ngươi không cần từ trách. Nói lại, tình đời vốn là như thế, Tử Hư muốn tìm nơi nương tựa, lúc trước ngươi muốn làm nhục ta, cũng không phải là không đúng.” Tuyền Cơ ngẩn ra, âm thầm thấy kỳ lạ, Bạch Tử Hư quả thật là sống cho người khác, cách nói cùng với ý tưởng như vậy... Suy nghĩ một chút, nói: “Mẫu thân Tuyền Cơ thiện tâm, cách làm lần này đã có chỗ thiếu sót”. Khoé miệng Bạch Tử Hư hơi cong lên, đã thấy nàng trầm ngâm, nói tiếp: “Điệp Phong, em về phòng của ta, lấy một ngàn lượng bạc lại đây cho ta”. “Tiểu thư muốn đưa ngân lượng để ta rời khỏi chỗ này?” Ánh mắt Bạch Tử Hư lộ ra ý cười, giọng nói có vẻ uể oải, lại làm người ta đoán không ra. Tuyền Cơ đã là phi tần, Bạch Tử Hư xưng hô như vậy thực sự là không ổn, nhưng Tuyền Cơ nhất thời không để ý. Điệp Phong cúi người thăm thì nói với Tuyền Cơ: “Nương nương, trước khi rời cung người không có nói trước với nô tỳ, nô tỳ chỉ đem theo một ít quần áo, không mang ngân lượng_____” Kỳ thật, Điệp Phong còn chưa nói cho Tuyền Cơ biết là, Tây Lân mặc dù giàu có phòng hoa, nhưng hoàng đế Khánh Gia ở trong cung lấy tiết kiệm làm đầu, lương bổng cho phi tần mỗi tháng cũng không có bao nhiêu, nếu theo danh vị, mỗi tháng Tuyền Cơ được năm trăm lượng, nhưng chuyện lần trước ở Kim Loan Điện, liên tục đã mấy tháng trời lương bổng của nàng sớm đã bị hoàng đế phạt hạ xuống. Tính tình Chu Thất, đối với tiền tài cũng không để ý, trong cung ăn uống đầy đủ, nàng hoàn toàn đã quên mất việc lúc đó, có khi gặp phải chuyện cần tiền, cũng đều là đại nha hoàn Điệp Phong tiết kiệm cùng với đem chính lương bổng của mình đem ra. Lúc này vừa nghe Điệp Phong nói, Tuyền Cơ là người thông minh, lại nhớ ra chuyện này, nhỏ giọng nói: “Là do ta sơ sót, làm em phải uất ức rồi”. Điệp Phong ra sức lắc đầu, lại nói: “Chủ tử, làm thế nào bây giờ?” Bạch Tử Hư thờ ơ lạnh nhạt nhìn chủ tớ, xem Tuyền Cơ nhúu mày, trong lòng có cảm giác len lỏi, càng nhìn càng cảm thấy nữ tử này thật thú vị.

Long Phi Ly theo Niên Tương Thư trở lại phòng, nhưng không thấy Tuyền Cơ ở trong phòng, hần hơi nhú mi lại. Hạ Tang cười cười, đang định mở miệng nói chuyện, cửa lại bị mở ra, một thân ảnh chạy vụt vào. Chưa thấy rõ người trong phòng, giọng nói lo lắng của nữ nhân đã vang lên: “Hạ tổng quản, Điệp Phong nghe mọi người bên ngoài nói ngài đang ở trong này, nương nương có việc dặn Điệp Phong nhờ ngài.....A, chết rồi, hoàng thượng.....đang ở?”

129. Chương 130: Một Đêm Đỉnh Ước (4)

“Ồ, người rất muốn thăm không ở đây sao?” Long Phi Ly hơi nhú mày lại. Điệp Phong sợ tới mức quỳ sụp xuống: “Nô tỳ khấu kiến hoàng thượng”. “Chủ tử người đang ở đâu?, à, thăm nên hỏi phải là, chủ tử người tìm Hạ Tang có việc gì?” Long Phi Ly lãnh đạm nói. Điệp Phong rồi bởi hết cả lên, nương nương cùng nam tử xa lạ nói chuyện bên hồ, chuyện này ngàn vạn lần không thể nói lung tung, nương nương tuy là có ý tốt, nhưng vạn nhất hoàng thượng nàng đang cân nhắc phải trả lời như thế nào, giọng nói Long Phi Ly đã trầm xuống, “Người có nghe thăm hỏi hay không?” Hạ Tang nhú mày, thấp giọng mắng: “Nha đầu Điệp Phong kia, còn không nói mau!” Điệp Phong kinh hãi, vội vàng dập đầu nói: “Hoàng thượng thứ tội, nương nương người....” Sắc mặt Long Phi Ly trầm xuống: “Nương nương làm sao?” Điệp Phong lúc này đã bình tĩnh hơn rất nhiều, chọn việc mà nói, liền nói: “Nương nương có việc cần dùng gấp tiền nên.....” Nàng nói tới đây, mặt hơi đỏ lên, dù sao đây cũng là việc rất đáng xấu hổ, ngập ngừng nói: “Lần trước nương nương....Phạm sai lầm bị hoàng thượng phạt khấu trừ lương bổng....hiện tại trên người không có ngân lượng, nên nô tỳ mới hướng Hạ tổng quản mượn chút ít, nương nương nói khi có ngân lượng, lập tức trả lại”. Nàng nói xong, cũng không dám nhìn sắc mặt hoàng đế, gắt gao nhìn chằm chằm xuống đất. Hạ Tang vẻ mặt đầy hắc tuyến, âm thầm kêu khổ, quả nhiên, Long Phi Ly lạnh lùng hỏi: “Hạ Tang, người rất thân thiết với chủ tử của nàng ta?” Trên mặt đất, cạnh Điệp Phong, thêm một người quỳ xuống. “Hồi Hạ Tang, quan hệ giữa Hạ Tang và Niên tần nương nương chỉ là, nếu nương nương hỏi mượn nô tài tiền, nô tài liền ghi một tờ biên lai mượn đồ.” Hạ Tang cười cười làm lạnh. Long Phi Ly lạnh nhạt cười, Hạ Tang cúi đầu xuống, nhanh chóng lặng lẽ đánh giá, đã thấy Long Phi Ly hơi cau mày lại, không biết đang suy nghĩ điều gì. Thật lâu sau, mới nghe thấy hần hỏi: “Chủ tử của người cần bao nhiêu bạc?” Điệp Phong run run giọng nói: “Nương nương cần một ngàn lượng”. “Hạ Tang, lấy ngân phiếu hai vạn lượng đưa cho đưa cho nàng ta, lấy riêng một ngàn lượng ra”. Long Phi Ly nhẹ giọng dặn dò. “Nô tài tuân chỉ. Hạ Tang đứng lên, nghĩ nghĩ, không sợ chết mà hỏi thêm: “Xin hỏi Hạ Tang, bạc này tính là của ngài hay của nô tài?” Điệp Phong vừa rồi còn run run nghĩ.....chủ tử phát tài rồi, lúc này nghe Hạ Tang nói, vẻ mặt đen đi, thiếu chút nữa thì ngất...Hạ tổng quản này.... Long Phi Ly cười mắng: “Nếu người muốn tính là của người thì không có đường đâu”. Hạ Tang cười, nhanh chóng lui xuống. Mặc dù không dám nói rằng có thể đoán chính xác tâm tư chủ tử, nhưng hầu hạ Long Phi Ly nhiều năm, hần cũng nhận ra được Long Phi Ly kiêu ché không nổi giận. Bởi vì Niên tần nương nương, hướng người khác vay tiền, không giận sao được. Trong phòng... Hoàng đế không có cho đứng lên, Điệp Phong cũng không dám đứng. Hoàng đế ngồi trông hể, nhìn quyển sách cầm trên tay, không nói gì. Rõ ràng là im lặng, nhưng nàng lại cảm thấy ngọt ngào đáng sợ. Ngón tay đang lật trang sách, đột nhiên gấp sách lại, khoé miệng Long Phi Ly đột nhiên đầy ý lạnh. Nàng là nữ nhân của hần, lại tình nguyện vay tiền người khác. Khi Điệp Phong kể rõ tình trạng quần bách của nàng, sắc mặt ửng đỏ. Lòng của hần hơi hơi thất lại. Niên Tuyền Cơ... Hạ Tang nhẹ nhàng đi tới, đưa ngân phiếu cho Điệp Phong, Điệp Phong nhanh chóng khấu đầu, đang muốn nói cáo lui, lại nghe thấy hoàng đế nói: “Chủ tử của người đang ở đâu? Dẫn thăm tới đó”. Điệp Phong kinh hãi, nương nương đang ở một mình cùng với vị Bạch Tử Hư kia...Nàng cứ thế mà chạy về, sao lại không có ý thức để ý tới vấn đề đó? ***** Đình giữa hồ. Bạch Tử Hư đột nhiên nói: “Hạt châu này vì sao tiểu thư phải đưa cho Tử Hư?” Tuyền Cơ ngăn ra, không phải vừa mới nói cho hần nguyên nhân sao? Cười khổ, xem ra, nói thật cũng khó, lại bị nghĩ thành bụng dạ khó lường, Nàng hạ giọng nói: “Người vừa nói con cá đó phải mấy trăm tuổi, mấy trăm năm mới có thể thành tinh, ta làm sao mà biết có tai hoạ gì không, mỗi người một viên, nếu có chuyện gì thì người phải chết cùng”. Bạch Tử Hư không dự đoán được nàng sẽ nói như thế, nhất thời giật mình, một lúc lâu sau, mới cười to. Tuyền Cơ lại cười lạnh nói: “Người đường đường một thân nam tử hán, còn sợ hạt châu nho nhỏ này, thường nói quân tử làm việc thẳng thắn minh bạch, Tuyền Cơ cứ nghĩ Tử

Hư là quân tử, có lẽ hôm nay Tuyền Cơ đã nhìn nhầm. Nếu người sợ hãi hay muốn lấy lòng của bọn đạo chích phỏng đoán Tuyền Cơ, thì đem thứ đó trả lại cho Tuyền Cơ.” Dao Quang so với Tuyền Cơ không biết xinh đẹp hơn bao nhiêu, mỹ nhân, Bạch Tử Hư cũng không phải hiếm thấy, giờ phút này thấy người con gái trước mắt khê cấu, trong lòng cũng hơi hơi sợ hãi, xưa nay hắn vốn tính trầm ổn, lúc này lại sợ làm cho nàng giận. “Tiểu thư nói cực kỳ đúng, là tính tình Tử Hư nhỏ nhen, tiểu thư đừng buồn bực”. Tuyền Cơ hừ lạnh, trên mặt lại nóng lên, ánh mắt nhìn viên trân châu trên bàn đá, Bạch Tử Hư lại nhanh nhẹn cầm tay nàng. Nàng cả kinh, nhìn ánh mắt hắn thâm thúy lại trong suốt, cũng không có ý hại, lời trách cứ chuẩn bị nói ra miệng lại nuốt trở lại, chỉ hơi dùng sức rút tay về. Lại nhìn thấy sắc mặt Bạch Tử Hư khê thay đổi, chợt đứng dậy, khom người vái chào, nói: “Thảo dân khấu kiến Hạ Tang “. Tuyền Cơ sợ tới mức thiếu chút nữa thì ngã dựa người vào ghế, lúc này, một bàn tay đang ấn vai nàng. Sức nóng truyền qua quần áo. Nàng nhanh chóng đứng lên, lại bị một người nhẹ nhàng kéo vào lòng. Gương mặt yêu nghiệt, mùi Long Diên Hương thoang thoảng, không phải oan gia đó thì là ai? Hạ Tang và Điệp Phong cũng đứng ở phía sau. Không biết tình cảnh lúc này hắn có nhìn thấy không.....Nàng giật mình, trong lòng không yên, đang muốn hành lễ với hắn, lại nghe thấy hắn thản nhiên nói: “Hạ Tang, đưa ngân phiếu cho Bạch công tử”. Tuyền Cơ lại giật mình, hắn đã biết.....Nàng đang lo Bạch Tử Hư kia xấu hổ, nhưng trên gương mặt nam tử như ngọc kia cũng không có một chút vẻ xấu hổ nào, chỉ thấy hắn cất cao giọng nói: “Tử Hư tạ ơn ân điển của hoàng thượng”. Long Phi Ly khê liếc nhìn hắn, cười nói: “Vừa rồi trẫm cũng mới nghe chuyện của công tử từ miệng nô tỳ của Niên tần, trẫm muốn hỏi một câu, nếu trẫm ban cho công tử một chức quan thấp, công tử có nguyện ý báo đáp mà làm việc, hay là vẫn muốn chờ, tới kỳ thi khoa cử, đoạt chức Trạng nguyên?”

130. Chương 131: Một Đêm Đỉnh Ước (5)

Tuyền Cơ lại giật mình, hắn đã biết.....Nàng đang lo Bạch Tử Hư kia xấu hổ, nhưng trên gương mặt nam tử như ngọc kia cũng không có một chút vẻ xấu hổ nào, chỉ thấy hắn cất cao giọng nói: “Tử Hư tạ ơn ân điển của hoàng thượng”. Long Phi Ly khê liếc nhìn hắn, cười nói: “Vừa rồi trẫm cũng mới nghe chuyện của công tử từ miệng nô tỳ của Niên tần, trẫm muốn hỏi một câu, nếu trẫm ban cho công tử một chức quan tấp, công tử có nguyện ý báo đáp mà làm việc, hay là vẫn muốn chờ, tới kỳ thi khoa cử, đoạt chức Trạng nguyên?” Bạch Tử Hư dường như cũng không nghĩ tới hoàng đế sẽ nói như thế, nao nao một chút, rồi lập tức cười nói: “Ý tốt của hoàng thượng, Tử Hư dù bất tài, cũng nguyện ý thử một lần”. “Chỉ là một chức lục bộ trung một cái đạo ngũ sử, công tử là người có chí hướng cao rộng, không tiếc sao?” khoé miệng Long Phi Ly tràn ngập ý cười. Bạch Tử Hư chỉ cúi đầu nói: “Cơ hội vì hoàng thượng trước mắt. Tạ ơn hoàng thượng ân điển.” Long Phi Ly vuốt cằm, nói: “Hạ Tang, đưa hắn tới hạ hầu sơ”. Hắn nói xong liền phát phát tay, Hạ Tang nhanh chóng đáp lời, liền dẫn người đi xuống. Bạch Tử Hư thấp giọng nói: “Xin chờ một chút”. Hắn tiến lên hành lễ, thanh âm ngưng trọng nói: “Tử Hư xin tạ ơn đại ân của nương nương”>Tuyền Cơ gật đầu, Hạ Tang liền dẫn theo Bạch Tử Hư cùng với Điệp Phong lui xuống. Thật sự là do tạo hoá.....Nàng nghĩ tới xuất thân, thân mình đột nhiên nhẹ bỗng, không khỏi kêu lên một tiếng, người cũng đã bị hoàng đế ôm lấy. Long Phi Ly đem nàng ôm vào lòng, ngồi trên ghế đá. Tuyền Cơ rất xấu hổ: “Đừng, nơi này sẽ có người tới đó”. “Sẽ không”. “Có thì làm sao?” “Cho dù có người, cũng chỉ sợ không dám nhìn, nàng sợ cái gì?” Khoé miệng Tuyền Cơ khê giật giật, được rồi, nàng sao lại lấy lòng người thường đi so với một tên yêu nghiệt không biết thẹn cơ chứ? Vòng tay trên lưng đột nhiên siết chặt. Nàng đau, kêu lên, cả giận nói: “Long Phi Ly, người thật đáng bị dao đâm —— “ Cánh tay lại siết chặt hơn, Tuyền Cơ đau, cả giận nói: “Buông tay ra, người thật biến thái”. Tiếng nàng kêu nhỏ như tiếng mèo lại khiến hắn nhỏ giọng nói bên tai nàng: “Còn có một vạn chín ngàn lượng đang ở chỗ đại nha hoàn của nàng đó, cần gì cứ hỏi nàng ấy.” Tuyền Cơ ngẩn người, nhất thời quên mất đau đớn, hai mắt toả sáng.....Tiền, có tiền dự trữ khi bỏ trốn. Vui vẻ quên đau rất nhiều, quay người hướng nam nhân bên cạnh hôn một cái lên má. Đổi lại Long Phi Ly cười giấu một tiếng. Nhưng ở eo nàng, vòng tay cũng thả lỏng hơn. Hoàng đế thản nhiên nói: “Niên gia cũng là một phú gia, đồ hồi môn của nàng cũng không ít, trẫm chỉ trừ ba tháng lương bổng của nàng, sao nàng lại không có một xu thế?” Tuyền Cơ đang vịn vào vạt áo, nghe vậy bốc hỏa, nắm tay lại, đâm đâm vào ngực Long Phi Ly mấy cái, thấy đau tay, mất nhiều hơn được, mới dừng tay, nói: “Đồ hồi môn, khi trở về kiểm tra mới biết chẳng có bao nhiêu. Lúc trước không chú ý tới”. Nữ nhân này, đúng là người kỳ quái. Long

Phi Ly hơi nhú mi lại, lại nhàn nhã hỏi: “Vì sao không hỏi lấy tiền chỗ Niên tướng ?” Vừa nghe thấy vậy, Tuyền Cơ phát hỏa, cắn răng nói: “Họ Long kia, ta tốt xấu gì cũng gả cho chàng, tại gia tông phụ xuất giá tông phụ, ta đều theo chàng, chàng còn tiếc chút tiền ấy? Hơn nữa, lấy tiền Niên phủ, mặt mũi chàng để đâu?” “Vậy sao nàng vay tiền Hạ Tang ?” Nam nhân hỏi lại. Nàng định nói, eo lại bị siết chặt lại....tên biến thái, lại siết nàng, tuy rằng lực đạo không mạnh lắm, Tuyền Cơ giận dữ, ánh mắt nhìn xung quanh, chỗ kia buổi sáng mới bị nàng cắn, dấu vết để lại mặc dù mờ nhạt, nhưng ở gần vẫn có thể nhìn thấy. Nàng nẩy ra ý ác, há miệng hung hãn cắn môi hắn. Hắn cũng không lên tiếng, mặc kệ nàng cắn, lưỡi linh hoạt tiến vào khoang miệng nàng, khơi mào trêu đùa cùng lưỡi nàng. Trong lúc đó, Tuyền Cơ rồi lên, lúc này còn nhớ rõ muốn cắn hắn, hai người thế nào, lại thành hôn nhau quần quít thế này? Nàng không thở nổi nữa, muốn rời khỏi, hắn lại không cho phép, đến khi hắn buông nàng ra, nàng chỉ còn cách vùi đầu vào vai hắn thở hồng hộc. Cái cắn này, có một điểm tốt duy nhất, là hắn lại buông lỏng eo nàng ra. Nàng bực tức đánh hắn một cái, nói : “Chàng tức giận cái gì? Chàng khẩu trừ lương bổng của ta, ta đòi tiền chàng, chàng sẽ cho sao?” “Cho”. “...” Mặt Tuyền Cơ đen lại. “Vừa rồi, sao Bạch Tử Hư lại cầm tay nàng?” Giọng Long Phi Ly thản nhiên bên tai nàng. Tuyền Cơ lắp bắp kinh hãi, cảnh giác ôm bụng lại, “Không phải như chàng nghĩ đâu nha...” “Nếu không phải trầm không nghĩ vậy, hắn sớm đã chết”. Đầu Tuyền Cơ nhất thời ong ong, một lúc lâu sau, mới hiểu được ý hắn nói, hắn cũng không tưởng tượng bọn họ thành cái gì cả....Nàng mới nhẹ nhàng thở ra, Long Phi Ly lại trầm giọng nói: “Lần đầu tiên, và cũng là lần cuối cùng, hiểu không?” Tuyền Cơ cười khổ, nam nhân bá đạo này.....trong lòng lại cảm thấy ngọt ngào, nàng muốn nói, vậy chuyện người cùng Dao Quang thì sao? Nhưng hiện tại, nàng vẫn không nên chọc hắn thì hơn, thuận miệng hỏi: “Người muốn an bài Bạch Tử Hư như thế nào?” “Hắn không phải ếch ngồi đáy giếng”. “Đợi cho hắn đạt được công danh không phải tốt hơn sao?” Long Phi Ly cười lạnh: “Nàng cho rằng hắn sẽ đổ đầu bằng được sao?” “Không phải chàng nói hắn không phải là ếch ngồi đáy giếng?” Long Phi Ly không nói, đưa tay vuốt ve bên eo nàng vài cái, ngắm nghía. Tuyền Cơ giận giữ, lại đánh hắn một phát. “Tính tình nàng sao mà lỗ mãng nóng nảy như thế? Không được bằng một nửa của tỷ tỷ nàng”. Khẩu khí của hắn nhẹ nhàng thanh thản, Tuyền Cơ lại cảm thấy giận giữ, cười lạnh nói: “Vậy chàng đi mà tìm Dao Quang.” Nàng nói xong liền muốn đứng dậy, vòng tay hắn lại cứng như sắt , khiến nàng không thể động dậy, nàng cắn răng.

131. Chương 132: Một Đêm Đỉnh Ước (6)

Khẩu khí của hắn nhẹ nhàng thanh thản, Tuyền Cơ lại cảm thấy giận giữ, cười lạnh nói: “Vậy chàng đi mà tìm Dao Quang.” Nàng nói xong liền muốn đứng dậy, vòng tay hắn lại cứng như sắt , khiến nàng không thể động dậy, nàng cắn răng. Bạch Tử Hư không quyền không thể, chưa nói đến sẽ gặp nhiều cản trở, quan giám thị sẽ để cho bài thi của hắn được dâng lên sao? hắn là một người thông minh, rất đáng để lựa chọn.” Tuyền Cơ ngăn ra, mới hiểu được dụng ý của Long Phi Ly, lại nghi hoặc nói: “Nhưng hiện tại người có biết hắn, đến khi đó có thể lưu ý bài thi của hắn, nếu hắn có tài...” Long Phi Ly cắt lời nàng, giọng nói có phần mất kiên nhẫn “Nếu hắn có tài, sẽ không câu nệ chức vị, nếu trên vị trí của hắn hiện nay mà hắn có thể làm ra thành tích, còn sợ không thể tiến tiếp sao? Sao phải lãng phí thời gian chờ khoa cử?” Lúc này Tuyền Cơ mới thật sự biết hắn đã cân nhắc, suy nghĩ hơn người. “Suy nghĩ cái gì thế?” Đột nhiên cảm bị giữ chặt lại, có chút đau đớn, ánh mắt buộc phải nhìn vào ánh mắt thâm trầm của Long Phi Ly . “Không có gì, chỉ là nghĩ, dường như hắn là một người cực kỳ thông minh.” Mối Long Phi Ly khẽ nhếch, “Hắn thông minh ở chỗ, hắn vẫn ở ẩn trong Niên phủ”. Tuyền Cơ cảm thấy khó hiểu, mi nhú lại. “Nếu hắn có chí, đã mở miệng vay mẫu thân nàng mấy trăm ngàn lượng rồi đi, Niên phu nhân thế nào mà chẳng đồng ý? Hắn tội gì phải ở đây xem sắc mặt của người khác?” Tuyền Cơ cả kinh, “Thiếp thật không để ý điểm đó, vì sao?” “Chỉ khi ở Niên phủ, hắn mới giữ được mạng sống của mình. Chuyện trong Niên phủ, người bên ngoài biết tới cũng nhiều, Niên tướng không thể động tới hắn, lạc dân cư thực, nhưng nếu hắn ra ngoài phủ thì?” Rất ít gặp được chuyện tốt lành, Tuyền Cơ cười khổ, “Thì ra là thế, xem ra là thiếp uống công làm người tốt, hắn nhất định cảm thấy ta rất ngu dốt, trách không được khi này hắn cười vui vẻ như vậy, Long Phi Ly, chàng nhật được một khối bảo thạch rồi đó”. Long Phi Ly chỉ thản nhiên nói: “Chỉ mong không phải là một khối bảo thạch rắp tâm hại người”. “Nếu là vậy, chàng muốn làm như thế nào?” Tuyền Cơ cười hỏi. “Nàng nói xem trầm sẽ làm như thế nào?” Long Phi Ly hỏi lại. Trên môi hắn mang ý cười, nhưng ánh mắt

không giấu được sự ngang tàn, hung ác. Tuyền Cơ nhất thuật, bàn tay nhỏ bé rất nhanh kéo quần áo hần, thấp giọng nói: “Chàng như vậy thật là một người xấu xa, cầu trời phù hộ, có một ngày chàng gặp phải một người phản bội chàng, chàng cũng không quản được hần.” Long Phi Ly đột nhiên nở nụ cười. Tuyền Cơ biết hần đang cười câu nói đồng dục của nàng, nàng chua xót, thiên hạ này sợ rằng không có người nào mà Long Phi Ly không ra tay được. Nếu quả thực còn có người đó, có lẽ chỉ có người hần giấu kỹ – chính là chủ nhân thêu tên trên túi gấm của hần mà thôi. Đêm. Ban đầu Tuyền Cơ vốn có sợ hãi khuê phòng của Tuyền Cơ lúc trước, nhưng không hiểu sao khi gối lên cánh tay trắng kiện của hoàng đế, nàng rất nhanh liền cảm thấy buồn ngủ. Mơ mơ hồ hồ, mũi chỉ cảm thấy một mùi hương mê hoặc nhẹ nhàng thoải thối. Có chút giống như mùi Long Tiên Hương trên người Long Phi Ly, lại dường như không phải. Tay gác lên trên mặt, mơ màng trầm người xuống tiến vào trong mộng, giống như bị bóng đè. Vị trí người nằm bên cạnh nàng, đã trống không. Bên ngoài giường, một gương mặt bịt kín bằng vải đen, một hắc y nam tử ánh mắt sắc như chim ưng. Hần nhanh chóng bước ra khỏi phòng. Ngoài cửa, có ba gã hắc y nam tử đứng yên lặng. “Hoàng thượng, nóc nhà bên cạnh phòng người là những binh sĩ của Niên Khai Dương sắp xếp giám thị người. Đã dùng toả hồn hương rồi. Cũng đã sắp xếp tử vệ ở bên trên mái hiên giám thị, đợi tới khi chúng ta trở về thì giải dược cho chúng, khi tỉnh lại thì chúng sẽ chỉ nhớ chúng vẫn luôn luôn giám thị ở bên ngoài, mà ngài cũng không có đi ra ngoài.” Người lên tiếng là Hạ Tang. Hai người còn lại là Từ Hi cùng với Thanh Phong. Long Phi Ly thản nhiên hỏi: “Bên các người như thế nào?” Từ Hi nói: “Lão nô, Hạ Tang cùng với phòng của Thanh Phong, Niên Thiên Xu dẫn người giám thị, đã có ba tử vệ đang cải trang ở đó.” Kim Thiên, đã thoát xác. Thanh Phong khẽ nhíu mày nói: “Sư huynh, sao người không dùng tử vệ giả trang ở trong phòng thay huynh?” “Không”. Long Phi Ly lạnh lùng nói. Ở trong phòng cùng Tuyền Cơ, dung tử vệ dịch dung thành hoàng đế, là phương pháp ổn thoả nhất. Trước khi rời phòng một khắc, nàng bị trúng mê hồn hương, ngủ say, hô hấp nhẹ nhàng, trên người nàng chỉ mặc một chiếc áo đơn, lộ ra làn da vùng cổ trắng nõn mềm mại. ngực phập phồng theo hô hấp, khoe miệng mang ý cười nhợt nhạt. Trong chớp mắt, hần nhất nhời*****đem ý niệm dùng tử vệ thay thế vứt bỏ hoàn toàn. Cho dù nam nhân kia dùng gương mặt của hần, chỉ nằm bên cạnh nàng, cũng không được phép. “Một khi trầm phát hiện ra dấu vết, các người lập tức dụ truy binh rồi đi theo ba hướng khác nhau”. “Vâng” Hương thơm lượn lờ, màn gấm hoa mỹ, đây là phòng của Niên tướng Niên Vĩnh Hoa và một tiểu thiếp. Lúc này, không có mỹ nhân nằm lả lướt trên tháp, ngọn đèn trên bàn mờ ảo, trong phòng chỉ có ba nam tử đang ngồi. Người ngồi ở giữa, thân hình khôi ngô, dưới hàm râu ngắn lởm chởm, ánh mắt liếc ngang liếc dọc, mắt hần tuy nhỏ, nhưng ánh mắt lại có chút nhanh nhẹn và bướng bỉnh. Nam tử ngồi bên trái hần, nam giới trung niên nhưng có gương mặt như ngọc, là Niên Vĩnh Hoa, bên phải là một nam tử trẻ tuổi, ngũ quan tầm thường, nhưng ánh mắt nhỏ lạnh sắc bén. “Tốt! Bổng vương sẽ ngay lập tức bắt tấu với vương của ta, hoãn lần tấn công này lại hai tháng, Niên tướng _____” ánh mắt hần liếc sang bên cạnh, nhìn về phía nam tử trẻ tuổi, thanh âm đột nhiên trầm xuống, lạnh đậm: “Ngài cũng phải nhanh chóng lấy được binh quyền trên tay hoàng đế Gia Khánh mới được”. Người trẻ tuổi bên cạnh chính một trong ba đại tướng đang canh giữ biên phòng Tây Lãn, Niên Tụng Đình. Hần vui vẻ cười nói: “Nhất định là thế rồi, U vương xin yên tâm! Tây Lãn đất rộng của cải trù phú, đến lúc đó ra dẫn quân cùng với ngài trong ứng ngoại hợp, chia đôi Tây Lãn, vương của ngài cùng với nghĩa phụ ta lấy sông làm ranh giới hoà bình, non sông gấm vóc này, chẳng phải là quá tươi đẹp hay sao?” Tả U vương vuốt cằm, hạ giọng nói: “Biên quan Tây Lãn chia làm 5 thành, hoàng đế Khánh Gia biết quân đội ta sẽ đánh thành thị kia, ba mươi vạn đại quân của hần ở trên tay Niên tướng quân, binh lực còn lại chỉ còn một phần tám, việc công phá đất nước này sẽ chỉ trong tầm tay”.

132. Chương 133: Một Đêm Đỉnh Ước (7)

Tả U vương vuốt cằm, hạ giọng nói: “Biên quan Tây Lãn chia làm 5 thành, hoàng đế Khánh Gia biết quân đội ta sẽ đánh thành thị kia, ba mươi vạn đại quân của hần ở trên tay Niên tướng quân, binh lực còn lại chỉ còn một phần tám, việc công phá đất nước này sẽ chỉ trong tầm tay”. “Niên tướng, bổng vương đưa cho Người bản đồ bố trí, cần phải giữ kĩ thật tốt, một khi lộ ra ngoài..” Tả U vương cười lạnh, Niên Vĩnh Hoa và Niên Tụng Đình cùng liếc mắt nhìn nhau, Niên Vĩnh Hoa cười nói: “Vương gia, bản đồ này, như ngài vừa chứng kiến, đã giấu ở âm thất trong thư phòng. Vài ngày trước, thám tử của hoàng đế và

thái hậu đã tới đây, khi đó bốn tướng cùng Giả Vương gia đang mật đàm, trong thư phòng có một chỗ cất bản đồ giả cực kỳ tốt, nếu hoàng đế cầm bản đồ giả này, ngài nói thử xem_____” Tả U vương cười to: “Tuyệt diệu !Tướng gia thật tinh! Nghe nói hoàng đế Khánh gia thiếu niên anh dũng trí tuệ, nhưng rốt cuộc cũng chỉ mới hơn hai mươi tuổi, sao lo lắng chu toàn được như ngài?” Ngoài cửa, hai bóng đen ẩn nấp. Trong đó, một người liếc mắt nhìn người còn lại. Người sau vuốt cằm. Ý bảo thả người, liền ẩn vào trong bóng đêm. Người còn lại, nhẹ nhàng nhảy lên trên nóc nhà, xoay người, hai tay cầm mấy hòn đá vụn, đá cùng được bắn ra, hơn mười người thị vệ đang đứng như tượng gỗ ở bên ngoài nhất thời như bưng tỉnh, đem toàn bộ tinh thần đề phòng nâng cao. Toả hồn hương đã giải, người lại hoàn toàn không biết vừa rồi đã mất đi tri giác một thời gian. Trên nóc nhà, hắc y nhân nhẹ nhàng nhấc một vài hòn ngói, lạnh lùng quan sát tình hình bên trong. Người này là Thanh Phong, người vừa rồi rời đi là Long Phi Ly. Trong phòng, mật đàm đã gần xong, ***** Một mùi thơm cây cỏ tươi mát đưa tới mũi, làm át chế đi mùi hương mê ly kia. Tuyền Cơ từ từ tỉnh dậy. Mũi còn thoang thoảng mùi hương mê hoặc, nàng cảm thấy hơi kỳ quái, mùi hương này dường như phát ra từ cổ tay, nàng nâng tay lên, trên cổ tay buộc một dây tơ hồng có treo một hạt châu màu trắng, trong trẻo nhưng lấp lánh. Đột nhiên phát hiện bên cạnh không một bóng người. Nàng cả kinh, ở trong phòng trần trọc, có chút tỉnh ngộ đã xảy ra chuyện gì..... Long Phi Ly đi ra ngoài, có người dùng mê dược đối với nàng, nàng vốn nên ngủ say bất tỉnh. Nhưng có ai nghĩ đến, một hồi duyên phận, cứu cá chép. Biển xanh rộng lớn, cá để lại ngọc. Hạt châu trên cổ tay hình như có đặc tính đặc biệt, có khả năng ngăn chặn dược tính của mê hương. Trong lòng nàng hỗn loạn, nếu người dùng mê hương là Long Phi Ly thì tốt, nếu không phải hắn, hắn đi nơi nào, có gặp nguy hiểm không? Nàng cắn môi, tìm đập càng nhanh. Càng nhanh, ý nghĩ phải tới một nơi làm sáng tỏ nẩy lên, mạnh dạn tính toán rất nhanh. ***** Thư phòng tướng phủ. Tay trắng như bạch ngọc, ánh nến đỏ leo lét, tấm bản đồ da dê hiện ra. Từ lúc mấy người còn đang mật đàm, Niên tướng đã đem bản vẽ cất giấu ở trong này. Hắn vẫn theo dõi ở phía sau, ghi nhớ cách mở cơ quan cất giấu. Ánh mắt kiên định. Nước không thể mất. Hưng thịnh, dân chúng còn khổ, nước mất, dân chúng càng khổ hơn. Cửa sổ thư phòng mở rộng, pháo hoa lấp lánh trên bầu trời đêm. Long Phi Ly rùng mình, đây là tín hiệu của đám người Thanh Phong , có người đang đi tới phía này. Rất nhanh nhìn lướt qua tuyền đường hành quân, bố trí binh lực trên bản đồ da dê. Tiếng bước chân vội vàng càng ngày càng tới gần. Hắn coi như không nghe thấy, tiếp tục cố gắng nhìn kỹ rồi ghi nhớ. Người, đã tới cửa. Khoé miệng khê cong, ngồi yên lặng ở vị trí, đem đặt tấm bản đồ về chỗ cũ, che cơ quan lại như ban đầu, đem tấm da dê ở chỗ khác cất vào trong lòng, xoay mình ẩn nấp bên cửa sổ. Cánh cửa khê đẩy ra, hắc y nhân nhẹ nhàng bay ra khỏi cửa sổ. ***** “Cha, nơi này quả nhiên đã có người tới!” Sắc mặt Niên Tụng Đình trầm hắc xuống, khoé miệng lập tức giương lên “Không thấy bản đồ”. Liếc mắt về giá sách trên vách, Niên tướng cười lạnh, “Lấy tốt lắm, mặc kệ hoàng đế hay là thái hậu, lấy đi bản đồ giả này, bố trí biên phòng tất nhiên sẽ loạn, bọn họ sao biết được còn bản đồ bố trí binh lực thật sự vẫn được ẩn giấu trong phòng này”. Sát ngoài cửa thư phòng, ánh mắt Long Phi Ly khê đánh lại. Niên tướng, trầm mang bản đồ giả này đi, người sẽ yên tâm? Bản đồ thực.....đã ghi nhớ toàn bộ. Hắn nhanh chóng nhìn kỹ vệ binh bốn phía đang đứng gác, đang định rời đi, một bóng đen nhanh nhẹn phi tới bên người hắn. Mũi kiếm sắc bén chĩa thẳng vào mặt. Ngón tay phải nhẹ, đem thân kiếm văng ra, thanh kiếm bật ra, sượt rơi xuống. Không có nội lực thâm hậu không thể làm được điều này, người tới dường như cũng không dự đoán được thân thủ của hắn lại cao cường như thế, lập tức cười lạnh, thay đổi thế kiếm, mũi kiếm sắc bén loé sáng, hướng xuống thân người hắn lao tới. Long Phi Ly nhíu mi, gấp cao thủ, _____người này rốt cuộc là người của thái hậu hay là người của Niên phủ, hay là người khác? Cổ tính xuất hiện trong lúc nguy cấp này? ngư ông đắc lợi? Trong lòng so đo, nhưng thân pháp không chút nào chậm trễ, vừa né vừa cố chạy đi, đã tránh được mấy chiêu trí mạng của đối phương. Võ công của hắn cực cao, nếu là bình thường, chỉ cần hơn mười chiêu đã có thể bắt được địch nhân, không phải việc khó khăn, nhưng hiện tại....nếu để cho đám thị vệ kia chú ý, thì thực sự là phiền toái lớn. Người nọ thấy không chiếm được thế thượng phong, càng càng càng ra chiêu ngoan tuyệt, ánh kiếm loé sáng, nhưng hắn cũng là người thông minh, móc ra vài viên đá trên tay, vừa đồng thời công kích Long Phi Ly , vừa đồng thời ném đá, vang lên những tiếng nổ lớn. Vốn dĩ hai người so chiêu ở góc tường, thị vệ xung quanh còn không biết, lúc này, tất cả đều chạy tới. “Có thích khách”. Bóng người vừa loé ra, đã có người lớn tiếng hô lên. Cửa thư phòng chợt bị mở tung ra, Niên Vĩnh Hoa và Niên Tụng Đình nhanh chóng bước ra, sắc mặt cả hai đều nghiêm trọng, liếc mắt nhìn thị vệ, Niên Tụng Đình đã nhanh chóng phi thân tới bên ngoài vòng vây của thị vệ, lạnh lùng chỉ huy tình hình. “Bảo vệ tướng gia”. Đèn đuốc sáng trưng, càng ngày càng nhiều thị vệ từ các nơi chạy tới. Niên Tụng Đình cười lạnh nói: “Người đâu, bắt cả hai người này lại cho bản tướng quân”.

133. Chương 134: Một Đêm Đỉnh Ước (8)

Long Phi Ly nhảy lên, hướng cành cây bên cạnh bẻ xuống làm vũ khí. Hắc y nhân rung mình, không dự đoán được hắn sẽ làm như thế, thân thủ nhanh chóng chia kiếm về phía mặt của Long Phi Ly. Long Phi Ly cũng không tránh, cầm cành cây đánh thẳng ngực hắn. Hắc y nhân lấp bắp kinh hãi, chiêu này vốn là hư chiêu, muốn mượn cơ hội thoát thân, ai ngờ bị Long Phi Ly đoán được. Lỡ mất cơ hội, hơn mười thị vệ đang muốn xông tới. Long Phi Ly nhìn tới sắc mặt u ám của Niên Tụng Đình, biết hắn muốn tham gia vào trận chiến, võ công Niên Tụng Đình vô cùng giỏi, sự phụ hắn nổi danh danh kiếm sơn trang, nếu không sợ bị phát hiện ra võ công, phải giấu đi thân thủ của mình, thì cho dù người ở đây có nhiều thế nào, hắn đã có thể thoát thân từ lâu. “Xảy ra chuyện gì vậy con?” Thanh âm kinh hoàng vang vọng bốn phía, mọi người Niên phủ đều loạn cả lên, lúc này một đám đông hộ vệ đã tới. Nam nhân nữ quyến đều tới đây. Ánh mắt Long Phi Ly hơi trầm xuống.....Nếu hoàng đế cùng đám người Từ Hi không xuất hiện, điều này chứng minh cho cái gì? Lúc này, một tiếng hét lớn cách đó không xa vang lên. Một tiếng kêu nhỏ xen lẫn một tiếng gầm nhẹ. Mọi người lấp bắp kinh hãi, nhìn lại, đã thấy một thị vệ đang sợ hãi liên tục lùi về phía sau, run giọng nói: “Niên tần nương nương, tiểu nhân không cố ý.....” Niên Vĩnh Hoa đứng ở cửa thư phòng cả giận quát: “Xảy ra chuyện gì?” Hắn nghe được tên của Niên tần, cũng bất chấp đang đánh nhau bên này, nhanh chóng bước về hướng bên kia. Niên Tụng Đình nhíu mày, ánh mắt lơ đãng. Trong đêm tối, ánh lửa sáng rực, đám người hỗn độn, bên kia, một thị vệ hoảng hốt.....còn có trên thân ảnh một màu đỏ sẫm. Trong lòng Long Phi Ly hơi thất lại, nhưng không có chút do dự nào, tay áo chộp lên, bội kiếm bên lưng tuốt ra khỏi vỏ, bọn thị vệ chỉ cảm thấy một mũi nhọn sắc lạnh lướt qua, kiếm kia như tầng tầng lớp lớp, như gió cuốn, sắc bén, giống như tới từ bốn phương tám hướng. Long Phi Ly trong lòng hơi hơi trầm xuống, lại không chút do dự, tay áo chộp lên, bội kiếm nơi thắt lưng lập tức rút khỏi vỏ, bọn thị vệ chỉ cảm thấy trước mắt hàn mũi nhọn đại triển, kiếm kia thế tầng tầng lớp lớp, gió cuốn điện thiểm bàn sắc bén, liền giống như theo bốn phương tám hướng mà đến. Thậm chí còn chưa kịp nhìn rõ, đã có người ngã xuống. Đến khi Niên Tụng Đình nghe được tiếng kêu đau đớn, rung mình nghĩ, không tốt rồi, đến khi hắn quay đầu lại, người bên này đã biến mất? ***** Nhiều loại hoa cây cỏ bao quanh, một đình các không người, ánh mắt xẹt qua, hắc y nhân kia đang trèo tường chạy trốn. Người đó dùng ngoan chiêu mà đào thoát, khoé miệng Long Phi Ly khẽ cong lên, cũng không đuổi theo. Thị trấn khinh công hướng về phòng Tuyền Cơ. “Hoàng Thượng.” Qua vài gian nhà, đã thấy toàn bộ đám người Hạ Tang đã thay y phục tiến tới. “Toả hồn hương của Niên Khai Dương đã được giải, cùng Niên Thiên Xu đang tới phía sau”. Thanh Phong gấp gấp nói. “Ừ”. Ánh mắt Long Phi Ly vừa lay động, đã thấy trong tay Từ Hi là bộ minh hoàng cầm bảo* hơi hơi nhăn nhúm. *bộ quần áo ngủ của nhà vua Hắn vuốt cằm “Thông minh”. Hạ Tang và Thanh Phong cùng liếc mắt nhìn nhau, Hạ Tang thấp giọng nói: “Hoàng thượng, là.....Niên Tuyền Cơ”. “Ngu xuẩn!” Niên tướng giận giữ, tát tên thị vệ phía trước, đám người Niên phu nhân đã xông tới. Về mặt Niên phu nhân hoảng sợ, chỉ thấy giữa một đám thị vệ, một nữ tử đang nằm. Quần áo đỏ tươi như máu. Trên đó, vết máu loang lổ, bàn tử ngang dọc, bất diệp đồ ăn toái tan nhất. Tay áo nữ tử hơi mở ra, lộ ra một nửa cánh tay đỏ tươi, một nửa trắng như tuyết, một dòng máu đỏ tươi vẫn đang từ trên vai uốn lượn xuống, kéo dài tới cánh tay, miệng vết thương thật dữ tợn. Nàng nhắm mắt lại, mi mắt khẽ run run. Một nha hoàn bên cạnh nhẹ nhàng nâng cơ thể của nàng lên, khóc gọi: “Nương nương, nương nương.....” Thị vệ kia liên tục dập đầu, sợ tới mức mặt cắt không còn giọt máu: “Là nương nương nhào tới, nô tài không biết người là Niên tần nương nương, mới đâm người một kiếm”. Âm thanh hỗn loạn ầm ỹ, mọi người đều hoảng loạn, Niên tướng vừa giận giữ vừa sợ hãi, Niên Tụng Đình sắc mặt trầm xuống. Niên tần ở Niên phủ xảy ra chuyện, nếu hoàng thượng truy cứu xuống..... Niên phu nhân ghen ngào xoay người muốn kéo Tuyền Cơ vào trong lòng, lại bị một người nhanh chóng đoạt lấy. ***** “Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.” Nhìn thấy thân ảnh minh hoàng, mọi người cả kinh, vội vàng quỳ rạp xuống hành lễ. Hoàng đế lại không nói tiếng nào, chỉ đem Tuyền Cơ ôm vào trong lòng. Toàn bộ đình viện, hơn một trăm người đứng, lúc này lại không có một tiếng động nào, cũng không ai dám phát ra bất kỳ âm thanh nào Long Phi Ly trầm giọng nói: “Thôi nữ y đâu?” Nhìn thấy bộ dáng Tuyền Cơ, Hạ Tang cũng kinh hãi, hắn đang định đáp lời, Từ Hi đã thấp giọng nói: “Hoàng thượng, Thôi nữ y đang túc trực ở sương phòng, nô tài lập tức mang người lại đây”. Thanh Phong nhíu mày nói: “Ta đi” Thân hình hắn khẽ nhúc nhích, bóng dáng đã biến mất. Dao Quang nhìn thấy toàn cơ thể Tuyền Cơ đang gối trên tay hoàng đế, trong lòng so đo, đứng lên, bước nhẹ nhàng, đi tới bên

người hoàng đế. “Hoàng Thượng đừng lo lắng, nường nường nhất định sẽ không có việc gì.” Nàng ôn nhu nói. “Cút ngay.” Long Phi Ly không thèm ngẩng đầu lên. Một tiếng này, tất cả mọi người vừa kinh ngạc vừa sững sốt. Nếu không phải Như phu nhân ở sau lưng đỡ, Dao Quang dĩ nhiên là ngã ngồi trên đất. Niên Tụng Đình liếc nhìn sắc mặt Niên tướng, sắc mặt Niên tướng cực kỳ khó coi. “Hoàng thượng, xảy ra việc này, tội thần đáng chết vạn lần.” Hắn khẩu đầu thật mạnh. Long Phi Ly không đáp lời, chỉ kéo áo che phủ miệng vết thương cho Tuyền Cơ, bàn tay gắt gao nắm chặt, không áu tơi tiếp tục chảy ra. Tay trắng nõn, trong nháy mắt đã nhuộm một màu đỏ tươi. Ánh mắt dừng ở gương mặt nữ tử tái nhợt trong lòng, Long Phi Ly đột nhiên muốn cười. Niên Tuyền Cơ, chẳng lẽ nàng không biết, nếu lần này, người cầm kiếm đâm trực diện, hoặc là kiếm kia sắc bén hơn một chút, cánh tay của nàng hẳn đã đứt xuống không. Nàng không biết sao.

134. Chương 135: Một Đêm Đỉnh Ước (9)

“Các người chăm sóc chủ tử như vậy hả?” Trong đình viện vốn lặng im, lời hoàng đế vừa nói ra lại càng khiến mọi người đè nén, không dám thở mạnh. Điệp Phong lúc này vẫn không ngừng khóc, liên tục đập đầu khóc: “Nô tỳ đáng chết, nô tỳ đáng chết...” “Nô tài như vậy còn giữ để làm gì?” Ngờ khí của Long Phi Ly vẫn nhẹ nhàng như khi nói chuyện bình thường, nhưng Hạ Tang lại thầm nghĩ không hay rồi. “Từ Hi, mang nàng ta dẫn đi.” Người được gọi là Từ Hi, Hạ Tang giật mình cười khổ, hoàng đế thậm chí cự tuyệt ngay cả cơ hội để hắn thay Điệp Phong cầu tình. Một câu dẫn đi, mọi người ở đây có ai không nghe ra được ý tứ trong lời nói đó? Hoàng đế muốn giết Điệp Phong! Ngưng mắt liếc nhìn Dao Quang đang đứng cách đó không xa, thân hình kiều diễm run run, sắc mặt Niên tướng có phần xám lại, chẳng lẽ hắn thật sự tính sai rồi sao? Rốt cuộc hoàng đế chỉ đang diễn hay là đang làm thật... Mà quan trọng nhất là, khuê phòng của Tuyền Cơ cách nơi này khá xa, đêm hôm khuya khoắt, tại sao vừa mới phát hiện có thích khách không lâu thì Tuyền Cơ lại ăn mặc không chỉnh tề xuất hiện ở nơi này? Nghĩ đến đây, tâm hắn đột nhiên trầm xuống. Điệp Phong ghen ngào nhìn về phía Tuyền Cơ, thân mình không ngừng run run, nàng không muốn chết. Sự thật là lúc ấy nàng đang ở ngay sau lưng Tuyền Cơ, nường nường bướng bỉnh, chính nàng lại không có ngăn cản người. “Từ Hi”, Long Phi Ly nhủ mảy. “Lão nô tuân chỉ, lập tức đi làm.” “Chàng muốn làm gì...” Giọng nói rất nhỏ vang lên trong lòng hắn, Long Phi Ly ngăn ra, tay hắn bị ai đó nắm lấy. Hắn lập tức nắm lại bàn tay nữ nhân trong lòng, giọng nói vốn có phần lạnh nhạt lại phảng phất hơi ấm, “Thôi nữ y sắp tới rồi, cố chịu một chút.” Tuyền Cơ suy yếu cười cười, “Xin Hoàng thượng đừng mang nô tỳ của thiếp đi, nàng ấy là do người ban cho thiếp mà. Hoàng thượng nói muốn dùng chút bữa khuya, Tuyền Cơ liền dẫn Điệp Phong đi cùng... Phòng bếp vốn gần nơi này, Tuyền Cơ nghe thấy có tiếng đánh nhau nên phải tránh đi, nhưng nhất thời lại nhịn không được tò mò nên mới tiến lại, bị giật mình nên bị thị vệ đâm phải... không liên quan tới Điệp Phong.” Có lẽ đến tận giờ này vẫn bất giác căng thẳng, khóe miệng Long Phi Ly nhếch lên, rốt cuộc nhịn không được bật cười. Xong lại nhanh chóng bình tĩnh lại. Ngón tay lướt qua khuôn mặt nàng. Không những muốn trảm tha tội cho tỳ nữ của mình, nàng còn muốn xóa tan nghi ngờ của phụ thân mình đối với trẫm. Trẫm từng nói chán ghét nàng, nàng chẳng lẽ không biết sao. Hắn chăm chú nhìn nàng, đột nhiên vung tay điểm huyệt ngũ của nàng, liếc mắt nhìn Từ Hi một cái. Vốn Từ Hi đã sai người mang Điệp Phong đi, nhưng hiện tại mặc dù hoàng đế không nói gì, nhưng hắn hầu hạ bên người hoàng đế đã lâu, hiểu được hoàng đế muốn thả Điệp Phong... Trừ phi không quyết định, một khi đã quyết, Long Phi Ly chưa từng thay đổi, mà hiện tại lại vì Niên tần.... Điệp Phong vừa được thả liền vội vàng chạy nhanh tới bên người Tuyền Cơ, ngón tay còn chưa kịp chạm vào cơ thể nàng thì Long Phi Ly đã ôm lấy Tuyền Cơ lạnh lùng nói: “Niên tướng, như Niên tần đã nói, việc này không đáng để trẫm truy cứu. Nhưng tên thích khách này, bất kể mục tiêu là người hay trẫm, trẫm cũng sẽ không bỏ qua, Từ Hi, dẫn tất cả cấm vệ trẫm mang theo từ trong cung ra, lập tức bao vây nơi này.” “Hạ Tang, truyền khẩu dụ của trẫm, yêu cầu Đoàn Ngọc Hoàn phái một ngàn cấm quân lại đây, phong tỏa nơi này tra rõ ràng cho trẫm. Trong thời gian này, nếu ai tự tiện rời khỏi phủ, trẫm!” Từ Hi cùng Hạ Tang lập tức cúi người nhận lệnh. Trong lòng Niên tướng kinh hãi, nếu toàn phủ bị bao vây phong tỏa, làm sao U Tả vương rời đi được? Vạn nhất bị hoàng đế điều tra ra... vua Hung Nô ở bên kia đang chờ tin tức khai chiến của hắn, một khi nhận được tể, làm hoãn thời gian khai chiến.... Niên Tụng Đình không biết suy nghĩ của Niên tướng, lập tức quỳ xuống nói: “Hoàng thượng, việc này là do mặt tướng sơ suất, không nên làm phiền đến Đoàn tướng quân, xin ạt

tướng được lập công chuộc tội, mặt tướng lập tức dẫn người đi tra rõ.” Long Phi Ly nhú mày cười lạnh, “Đã biết dám thủ vệ bất tài làm việc không chu toàn, để các người điều tra chẳng phải là muốn Niên tần lại bị thương thêm lần nữa sao?” Niên Tụng Đình cắn răng, không dám nói thêm gì. Long Phi Ly phẩy tay áo, bệ Tuyền Cơ bỏ đi phía trước, đoàn cấm quân theo sát phía sau. Trong Niên phủ, sắc mặt nam nhân trầm tư, hết thấy nữ quyến vừa kinh hãi lại có chút mong chờ, Niên phu nhân nước mắt lưng tròng, trong lòng lại thật vui mừng, theo bản năng nàng liếc mắt nhìn Như phu nhân cùng Dao Quang một cái, Dao Quang kia lại đột nhiên thét chói tai một tiếng, đôi mày co lại vẻ sợ hãi, cùng lúc đó, có tiếng than nức nở không dứt bên tai của nữ nhân bên trong truyền ra. “Phu nhân....” Người hầu bên cạnh thất thanh, ngón tay run run chỉ về phía trước. Niên phu nhân cả kinh, ngoái nhìn theo hướng nàng chỉ, khoảnh khắc nhìn thấy miệng vết thương, liền thấy kinh hoảng, trái tim dường như ngừng đập. Một tay hoàng đế bệ lấy Tuyền Cơ, tay kia cầm trường kiếm mới rút ra từ ngực một gã thị vệ. Gã thị vệ đó còn không kịp lớn tiếng kêu lên thì toàn thân đã suy sụp đổ ập xuống. Đó chính là kẻ đã ngộ thương Niên Tuyền Cơ. Hắn tròn tròn đôi mắt nhìn trời, dòng máu loang ảm nóng phun tung tóe từ trên người, bắn cả lên long bào của hoàng đế. Hoàng đế cũng không hề thất sắc...bàn tay như ngọc vung lên, thanh kiếm nặng nề rơi xuống nền. Vốn nghe nói, hoàng đế Khánh gia tính tình khiêm tốn, ôn hòa. Mọi người vẫn ngẩn ngơ đứng nhìn bóng tay áo biến mất, tất cả đều vừa kinh hãi lo sợ, Dao Quang run run, lại đột nhiên ngáy ngốc mộng tưởng, nếu người được ôm là chính mình.... Thời điểm Tuyền Cơ tỉnh lại thấy bên mình không một bóng người. Từ trên giường ngồi dậy, đầu óc nàng vẫn còn chút mơ màng, nhưng nàng vẫn đánh giá được, phòng này, trần này, đồ đạc trong phòng này, dù có lịch sự trang nhã nhưng chắc chắn không phải Niên phủ cũng không phải trong cung. Tránh cánh tay đau, nàng liếm đôi môi khô, khàn giọng gọi, “Điệp Phong...” Không ai đáp lời. Nàng nhú mày, tránh chỗ đau trở mình định xuống giường, thân mình vừa động dường như lại muốn trượt luôn từ trên giường xuống, có tiếng bước chân vội vã, một đôi tay giữ chặt đỡ lấy nàng.

135. Chương 136: Trở Thành Người Của Trẫm (1)

“Điệp Phong?” Tuyền Cơ ngẩn ra, người vào là Điệp Phong. Điệp Phong nhanh chóng đỡ nàng ngồi dậy trên giường, đắp chăn lại cho nàng. “Đây là đâu?” Tuyền Cơ ngạc nhiên hỏi. Điệp Phong nhẹ nhàng nói: “Là một khu biệt viện ở ngoại ô của hoàng đế”. Một đáp án không thể không làm cho nàng giật mình, rốt cuộc sao lại thế này? “Điệp Phong người ở đâu?” Điệp Phong cúi đầu nhìn xuống, một lúc lâu sau lại dậm chân, nói: “Chủ tử, bên ngoài có cháo, nô tỳ đi lấy cho người”. Tuyền Cơ kinh hách, mặt đen lại, tốt xấu gì cũng là nàng anh dũng bị thương, khi tỉnh lại, không thấy mặt mũi người nào, người tỳ nữ bên cạnh cũng đang giận dữ mình, trong ti vi cũng không hề diễn như thế này, tại sao đến nàng lại máu chó như vậy? ***** Năm ngày. Tuyền Cơ gần như đã gặp hết những người chăm sóc, bảo vệ nàng. Nhưng hoàng đế vẫn bật vô âm tín. Bóng đêm đen đặc, bên ngoài đang mưa. Có tiếng lách tách nước mưa rơi trên lá chuối vọng lại. Tuyền Cơ cầm thanh gỗ chặn trên giấy: “Chữ như gà bới”. Điệp Phong, tiểu Lã Tử, tiểu Song Tử, còn có mấy cung tỳ khác của cung Phượng Thụ cũng ở đây, nơi này giống như là một cung Phượng Thụ thu nhỏ vậy. Nhưng càng đáng nhắc tới là Thôi nữ y, mỗi ngày đều tới đây thay thuốc cho nàng, sau đó cứ như gặp quỷ vội vã rời đi. Hỏi Điệp Phong có chuyện gì xảy ra, thì nàng ấy lại lắc đầu liên tục nói không biết, chỉ nói hoàng đế yêu cầu mọi người phải chăm sóc nương nương cẩn thận. Tuyền Cơ bực mình, nhưng đối với đám người Điệp Phong thì dù có dụ dỗ cũng không có hiệu quả, quả mắng trách phạt cũng không nói nổi, chỉ hơi bực mình, nóng nảy bọn họ liền vội vã quỳ rạp trên mặt đất, như vậy thì còn cách nào nữa chứ? Dường như nàng vĩnh viễn cũng không thể hiểu được tâm tư nam nhân đó. Lại viết thêm vài nét, rồi vò nát tờ giấy ném xuống đất, ảo não nói, “Ngủ thôi.” Điệp Phong tò mò nhặt tờ giấy lên, chỉ thấy trên đó viết mấy chữ. Lãnh khốc hoàng đế khí phi Hoàng phi mặc prada Hoàng đế ta muốn hưu người* (Vivi: ta đoán đây là tên những bộ tiểu thuyết TQ mà Tuyền Cơ đọc ở hiện đại, cũng là những nhân vật xuyên không như nàng) ... “Điệp Phong tỷ tỷ, tỷ xem gì vậy?” Có vài nội thị bước tới. Mặc dù có vài chữ kỳ lạ nàng xem không hiểu, nhưng khóe miệng Điệp Phong vẫn run run, quả trách, “Ra ngoài đi, nương nương muốn nghỉ ngơi.” Nhóm nội thị nối đuôi nhau bước ra ngoài, Điệp Phong đang muốn mang tờ giấy đại nghịch bất đạo này đem đi hủy sạch không còn dấu vết, thì trong chần lại truyền ra tiếng nói rầu rĩ của Tuyền Cơ, “trở lại đây đi mà”. Điệp Phong liền hiểu được Tuyền Cơ đang hậm hực trong lòng, lại nhớ tới

việc đang truyền khắp trong cung, đau lòng thay Tuyền Cơ, liền lặng lẽ vô thanh vô tức đem tờ giấy đặt lại trên bàn nhỏ bên giường Tuyền Cơ. Tuyền Cơ không ngủ được, lấy chăn trùm đầu, khước mắt có phần ẩm ướt. Chuyện nàng làm vì hấn là cam tâm tình nguyện, nàng không hề nghĩ vì thế mà hấn sẽ đối xử tốt với nàng, nhưng đã năm ngày rồi, để nàng ở nơi này nhưng lại chẳng buồn quan tâm, vậy là ý gì. Lo lắng bồn chồn, không biết đã qua bao lâu, trong phòng dường như có tiếng động nhỏ, nàng cả kinh, chẳng lẽ nàng lại gặp hấn trong tình huống như này ư? Có người vào? Là hấn sao? Lật chăn ra, nàng khẽ gọi, “Long Phi Ly...” Trong phòng lại trở nên yên tĩnh. Nàng cười khổ, dịch ánh sáng ngọn đèn trên bàn, đưa mắt ngơ ngác tìm kiếm trên mặt đất. Đột nhiên giật mình. Trước khi ngủ, tờ giấy kia còn ở đó... Nàng bỗng chấn động, không mặc thêm quần áo, cứ như vậy xông ra ngoài cửa. “Long Phi Ly” Bên ngoài mưa vẫn rơi, vừa tối vừa lạnh, nàng đứng trong sân lớn tiếng gọi, mưa rơi ướt cả người, miệng vết thương trên tay bị nước mưa lạnh rơi vào rất đau. Vết chém kia rất sâu, suýt thì dẫn nàng tới quỷ môn quan, mãi mới có dấu hiệu khép miệng lại. “Chủ tử, người đứng ở đây làm gì vậy?” Sau lưng, đám người Điệp Phong cảm ô, tóc tai bù xù bước lại, trên mặt đầy vẻ bối rối. “Nếu các người còn gọi ta là chủ tử thì đừng có đi theo.” Khuôn mặt ướt đầm nước mưa, Tuyền Cơ có chút bức dọc, đẩy cửa chính đuổi theo. ***** Trời tối mưa to, cách đó không xa là một rừng chuối tây. Gần đó các nhà đã sớm tắt đèn. Nàng kinh ngạc đứng trong mưa một hồi lâu, lại bước đi lung tung khắp phía, giống như con ruồi bay vòng vòng. “Long Phi Ly, có phải chàng không? Chàng ở đâu? Chàng ra đây!” Nàng khóc, hướng vào khoảng không gọi loạn, mà đáp lại là tiếng mưa rơi đầy trời, giọt mưa rơi vào mặt thật đau. “Long Phi Ly, Long Phi Ly.” Nàng hướng loạn khắp phía gọi lung tung, mới đi được vài bước chân, không biết bị cái gì ngáng, té lăn ra đất, vết thương dường như bị bực ra, dòng máu nóng theo đó mà tràn ra, đau đớn. Trời mưa, lại bị ngã sấp, máu lại chảy. Đột nhiên Tuyền Cơ rất muốn cười, nàng cố gắng đứng lên, gằn nhẹ nói, “Long Phi Ly, ta chịu đủ rồi, hậu cung ba ngàn mỹ nhân, trong lòng chàng, ta biết, cho tới bây giờ ta cũng chẳng là gì cả. Cùng lắm cũng chỉ là người giúp chàng tìm lại một túi gấm thôi, không phải sao?” “Đủ rồi, ta chịu đủ rồi, ta sẽ không bao giờ thích chàng nữa, không bao giờ nữa...” Nàng vừa khóc vừa cười, đầu óc hỗn loạn, thân mình mềm nhũn, vừa đứng lên lại ngã xuống. Có gì đó xẹt qua trong mưa, lưng nàng đột nhiên nhẹ bỗng, bị ai đó kéo vào trong lòng. “Điệp Phong...” Tuyền Cơ nhắm mắt lại, nức nở gọi. “Điệp Phong có đủ sức để ôm lấy nàng như này sao?” Người tới thản nhiên hỏi. Cơ thể chợt chấn động, hấn bị nàng ôm lấy. Tuyền Cơ lo sợ không yên, mở to mắt, liền rơi vào ánh mắt sâu thẳm của hấn. Khuôn mặt tuyệt mỹ này. Hiện tại cũng giống nàng, trên người chỗ nào cũng đều ướt mưa. Từ xa, Từ Hi cầm ô lẳng lặng đứng yên. Tuyền Cơ cắn răng cười lạnh, “Long Phi Ly, như này là sao?” Long Phi Ly không lên tiếng, bế nàng bước nhanh về phía sân trước. Tuyền Cơ lạnh giọng nói, “Thả ta xuống.” Hấn vẫn không dừng chân, nàng ở trong lòng hấn ra sức giãy dụa... Được một lúc nàng liền yên lặng, dường như đã không còn chút sức lực yếu ớt cuộn mình trong lòng hấn. Long Phi Ly cả kinh, nhìn lại trong lòng, thấy đôi mắt nàng vừa hồng lại ngập nước, nghẹn ngào, hờn giận đối, muốn khóc cũng không khóc ra tiếng. Hấn vốn quen vênh mặt hást hàm sai khiến người khác, mà lúc này trong lòng lại không ngừng khẩn trương, cẩn thận đặt nàng đứng xuống. Tuyền Cơ đứng không nổi, cố nhịn đau bước tới dựa vào tường, lạnh lùng nhìn chằm chằm nam nhân trước mặt, cười nói: “Không phải chàng muốn bỏ ta trong xô này tự sinh tự diệt sao? Nếu đã vậy thì xin đừng đến nữa, mời!” Long Phi Ly cũng lạnh lùng cười, ánh mắt tối lại, nhìn tay nàng chỉ thẳng vào hấn, run run lại cương quyết.

136. Chương 137: Trở Thành Người Của Trẫm (2)

“Đi? Đây là đất nước của trẫm, nàng là nữ nhân của trẫm!” Long Phi Ly cười lạnh, đột nhiên ho một tiếng, đôi mắt lạnh nhìn nàng chằm chằm, nhưng lại cực kỳ nóng bỏng giống như muốn ôm trọn lấy nàng. Lúc này, Từ Hi đi tới, che ô giấy dầu lên trên đầu Long Phi Ly. “Hoàng thượng, bảo trọng thân thể.” Long Phi Ly lại vươn tay ra, chiếc ô trên đầu rơi xuống, hòa với tiếng mưa rơi lách tách bằng bạc trong khoảng không. “Tuyền Cơ là người của hoàng thượng, nhưng ta thì không. Đã nói xong rồi, ta trở về ngủ, người cũng nên sớm trở về tìm mỹ nhân của người thị tẩm đi.” Tuyền Cơ nhắm đôi mắt se sẽ đau lại, không để ý đến hấn, cứ vậy vịn men theo tường chậm chạp đi vào. Bàn tay bên vốn buông bên sườn của Long Phi Ly nắm lại thành quyền. Đưa nàng tới nơi này là vì gì, đêm hôm khuya khoắt đội mưa chạy tới nơi này rốt cuộc là vì cái gì? Vì mảnh giấy rách viết loạn nàng ném một góc sao? Vậy mà hấn lại giữ chặt vào trong

ngực... Tuyền Cơ chỉ cảm thấy thắt lưng nhói đau, không ngờ người nọ vô thanh vô tức đi ngay sau lưng, ôm lấy nàng. “Buông ra, khốn nạn, ngươi làm miệng vết thương của ta bị đau.” Nàng cả giận nói, đáng tiếc thể lực chưa hồi phục, lại bị mưa rơi làm nhiễm lạnh, tiếng hô lên chỉ là một giọng nói run run khàn khàn. Mà Long Phi Ly lại chẳng buồn để lời nàng, nhanh chóng ôm chặt nàng trong ngực, bước về phía sân. “Nô tài/ Nô tỳ khấu kiến Hoàng thượng.” Trong viện, nhất thời mọi người đều quỳ xuống, thấy tình hình Long Phi Ly cùng Tuyền Cơ thì vừa sợ vừa lo lắng. “Cút!” Long Phi Ly lạnh lùng nói. “Buông, Long Phi Ly, ngươi là đồ khốn nạn!” Đám người Điệp Phong sợ đến mức rớt cả ô, ở trong màn mưa ngậy người nhìn hoàng đế ôm nương nương đang một cước đá văng cửa phòng. ***** Tuyền Cơ bị hấn hung hăng ném mạnh xuống chần dệm, Long Phi Ly phát tay, cánh cửa ầm một tiếng đóng lại, ngăn hết mọi thanh âm của đông tổ mưa rơi bên ngoài. Long Phi Ly nhếch môi, sắc mặt ngày càng âm trầm, vừa vung tay lên, ngọn đèn trên kệ gấm đầu giường liền rơi xuống. Một vài viên dạ minh châu lấp lánh phát sáng trong phòng. Tuyền Cơ hoàn toàn không biết nơi này có đặt dạ minh châu, một khắc này đột nhiên trở nên lung linh huyền hoặc, ngay sau đó lại đột nhiên thấy Long Phi Ly từng bước một tiến lại bên giường. Ánh sáng mờ ảo khiến cho thân hình hấn trong bóng tối trở nên thật to lớn. Tuyền Cơ bắt đầu sợ hãi. Là run sợ từ tận đáy lòng, lan dần ra tứ chi, thấm dần vào từng lỗ chân lông trên cơ thể. “Ngươi còn ở lại đây làm gì...” nàng quát cường, không chịu yếu thế. Long Phi Ly khép hờ đôi mắt, nhìn chằm chằm nàng một lúc lâu, sau đó cười lạnh nói: “Không phải nàng muốn trăm tìm nữ nhân thị tẩm sao? Đêm nay trăm muốn nàng trở thành người của trăm.” Hấn vừa dứt lời liền vung tay kéo rèm xuống. Đầu óc Tuyền Cơ trở nên choáng váng, trong lòng càng run rẩy lại càng tỉnh táo, nàng thấy ánh mắt đen sâu nóng bỏng của hấn dừng trên váy nàng. Nàng không tự chủ được theo tầm mắt hấn nhìn đến chính mình. Vừa rồi trong lúc lơi kéo, chiếc áo mỏng đã muốn bung ra một nửa, để lộ phía dưới xương quai xanh một mảnh da thịt trắng nõn như tuyết, cái yếm màu trắng bạc hơi lộ ra ngoài, tơ lụa xanh nhạt bị mưa làm ướt đầm, dính sát vào cơ thể, hai điểm trước ngực cũng bị làm lộ ra một cách đáng ngượng ngùng. Tuyền Cơ đỏ mặt giật mình, vội vàng lấy tay kéo lại quần áo. “Không còn kịp rồi.” Theo tiếng nói trăm thấp vang đến, bàn tay ấm áp rộng lớn của nam nhân đã chạm tới quần áo nàng. Tuyền Cơ hoảng hốt, hấn muốn làm gì, không phải hấn không muốn nàng sao? “Long Phi Ly, đừng ép ta hận ngươi.” Nàng liều mạng lắc đầu, càng lùi sâu vào phía trong giường. Tay Long Phi Ly siết chặt lấy cằm nàng, đôi mắt phát ra một tia âm hiểm lạnh lùng. “Hận? Nàng không có tư cách này! Nàng là nữ nhân của trăm, làm trăm vui sướng là nghĩa vụ của nàng.” Lời nói của hấn dần mất hút trong khuôn miệng nàng. Hấn mạnh mẽ hôn lấy nàng, Tuyền Cơ sống chết giãy dựa nhưng lại bị hấn đưa tay giữ lấy, đè thấp đầu nàng xuống. Nàng muốn tránh cũng không thể. Hấn dùng sức mút lấy khiến nàng thấy môi của mình cũng bị buộc phải mở ra, có chút đau, nhưng trong đau đớn ấy lại sinh ra chút tê dại, nóng bỏng, rõ ràng là nàng cực hận hấn, nhưng lại không biết cách làm thế nào chống đỡ được. Đường như hấn đã đạt được sự vui thích rất lớn, nhưng không thấy thỏa mãn nụ hôn đơn điệu như thế này, nàng run run bên cạnh hấn, thân hình xinh đẹp nhỏ nhắn bị ép sát cạnh bên thân thể cường tráng của hấn, nàng hoàn toàn rơi vào trong lòng hấn. Hạ thân đột nhiên truyền đến cảm giác mát lạnh, hấn đưa tay thăm dò nơi riêng tư tối mật của nàng, chạm khẽ, xoa nắn, ra vào. Cơ thể nàng đã phản bội lại chính nàng. Nhiệt độ lưu chuyển, mọi thứ trở nên mơ hồ. Nàng cả kinh phẫn nộ, nhưng lại quên mất phải giãy dựa. Tay hấn còn ở bên trong đang làm những động tác tra tấn, mà nàng lại thất thần nhìn vào ánh mắt hấn. Ánh mắt hấn, cho tới giờ nàng vẫn không thể hiểu. Mà hiện tại nơi đó giờ lại có thể rõ ràng nhìn ra đang chìm trong dục vọng. Chỉ vì muốn trừng phạt nàng, hay là trong lúc đó nổi lên dục vọng giữa nam và nữ? Rốt cuộc hấn muốn thế nào, đem nàng vứt bỏ ở nơi này, lại giữa đêm tối đến nhìn nàng? Hay vì tờ giấy, tờ giấy viết loạn bị nàng làm nhàu nát là hấn lấy đi? Đường đường là vua một nước, lại chỉ vì bị một tờ giấy chọc tức mà nửa đêm đến nơi hoang vắng này sao? Nàng không biết hấn muốn sao, nhưng ngay cả bản thân cũng không biết chính mình muốn như thế nào. Nàng kinh ngạc nhìn hấn, phẫn nộ, thờ dốt, ghen ngào, rơi lệ... Ngay sau đó, nàng thấy Long Phi Ly nhíu mày, yết hầu hấn hơi động, hấn mang theo hơi thở ấm áp hôn xuống ánh mắt nàng. Rồi nàng nghe thấy giọng nói hấn nhẹ nhàng bên tai, “Đừng khóc.” Âm thanh lạnh lạnh, lần đầu tiên nghe cảm thấy dường như có thể xuyên qua trăm ngàn năm, như tiếng chuông thánh thót, mang theo chút ấm áp rung động đáy lòng nàng. Nhịn không được khóc ghen ngào. Nàng run lên, tay hấn từ trên thân thể nàng thu lại, vuốt ve khuôn mặt nàng, và hôn nàng. Cứ như vậy, hấn hôn lên từng giọt nước mắt tuôn rơi trên khuôn mặt nàng, mà không ngại bẩn. Dịu dàng như vậy, khiến Toàn Cơ có một loại ảo giác, dường như hấn chỉ như vậy đối với mình nàng, nàng đã thực sự trở thành người hấn yêu từ tận trong tim.

137. Chương 138: Trở Thành Người Của Trầm (3)

Trong cung, hân cũng dùng cách này để dỗ dành nữ nhân sao? Nàng không rõ. Đôi mắt đẹp nheo lại, đen sâu mà nóng bỏng Đường như hân đã nhìn thật lâu, hiện tại đã không còn muốn áp chế, muốn gạt bỏ mọi cảm xúc đè nén. Hân hôn lên vành tai nàng. “Trầm muốn nàng, được không?” Thanh âm mềm mại như nước chảy qua khe, lại có phần mạnh mẽ không cho nàng lùi bước, còn có chút cứng nhắc... Mới rồi còn khóc lóc âm ỉ, mà giờ nàng nhìn không được nở nụ cười. Có lẽ do nụ hôn ngọt ngào vừa nãy, hoặc cũng có thể giây phút giọng nói động lòng người vang lên, nàng đã nghĩ, nếu hân muốn, nàng cũng có thể cho. Giữa bọn họ lúc này có thể còn nhiều vướng mắc, nhưng đêm nay, hãy tạm thời quên đi tất cả. Và ngay trong giờ phút này, cơn kích động của cả hai đột nhiên biến mất hoàn toàn. Nàng cười, “Có phải chàng chưa từng dùng đến câu hỏi như vậy hay không, mà cũng đúng, người như chàng, sao có thể hỏi...” Môi đã bị chặn lại... Cho tới khi khiến nàng thở dốc bên gối hân vẫn chưa thấy thỏa mãn, đôi môi rơi xuống cổ nàng cắn mút, không có ý định ngừng lại nói thêm, chỉ muốn ngẫu nhiên từng chút một tư vị của riêng nàng. Tay hân di chuyển đến cái yếm của nàng, giữ chặt khuôn ngực đầy đà, mạnh mẽ vuốt ve... Cơ thể nàng không tự chủ được khẽ rung mình. Thân mình kề sát vào nhau, nàng có thể cảm nhận được chỗ cứng rắn kia của hân, thân thể của hân mau chóng trở nên căng cứng đến phát điên... Mặt nàng vừa nóng vừa đỏ, miệng bất giác bật ra tiếng rên rỉ. Động tác của hân ngày càng dồn dập, bàn tay lớn của hân giạt rơi cái yếm của nàng, hơi thở nóng hổi phả vào ngực nàng, mái đầu mềm mại của hân cọ vào người nàng. Nàng xấu hổ đẩy hân ra. Hân liền chống tay ngăn nàng lại. Ngưng mắt nhìn hân một lát, đột nhiên nàng đưa tay tháo kim quan trên đầu hân xuống, mái tóc hân bung xỏa, trở nên rối tung, vài sợi tóc của hân nằm trong lòng bàn tay nàng, mang theo bọt nước ẩm ướt lạnh lẽo. Nàng lẩm bẩm nói: “Không thể chỉ có một mình ta chật vật được.” Hân nhún mào nở nụ cười, cũng luồn tay vào mái tóc nàng ướt nhẹp giống như hân... “Long Phi Ly, nữ tử vì phu quân mà vấn tóc, nam tử cũng như vậy, tượng trưng cho nhiệt tình của hân chỉ có thể xuất phát từ thâm tâm của hân. Nhưng mà, có bao nhiêu người lại có thể chải đầu vấn tóc giúp chàng...” Nàng chưa sót cười. “Niên Tuyền Cơ, nàng là đồ phụ!” Nhìn chằm chằm cặp mắt sáng ngời ẩn chứa chua xót kia, trong nháy mắt lồng ngực Long Phi Ly tựa hồ bị đâm một nhát, hung hăng đè nàng dưới thân... Ánh sáng bàng bạc soi lên đồng quần áo hỗn độn trên mặt đất, một bộ quần áo sa tanh màu vàng cùng áo khoác nguyệt sắc. Gió theo khe cửa sổ lén vào phòng khẽ làm lung lay màn trướng. Tiếng thở dốc dày đặc. “Tuyền nhi...” “Không cần gọi ta như cách chàng gọi những nữ nhân khác ——” thanh âm tê liệt đau đớn lẫn nghẹn ngào, “Ta ở nhà đứng hàng thứ bảy. . . .” “Ừm, Tiểu Thất ư...” ***** Nàng ngủ say, trên khóe mắt còn đọng chút nước mắt. Hân vẫn chưa chịu rời khỏi thân thể nàng, bên môi hiện lên ý cười, nói không rõ vì sao...Hân vẫn còn muốn nàng. Hân thân là hoàng đế, chỉ cần là nữ nhân của hân, hân đều là nam nhân đầu tiên của các nàng. Hân sẽ không lơ đãng, ít nhất lần đầu tiên của mỗi người con gái, hân đều sẽ đối xử thật dịu dàng. Nhưng riêng nàng, lại bị hân hành hạ có chút thâm tâm. Cơ thể nàng thật ngây ngô, hân lại thô bạo chiếm giữ lấy nàng, còn trong tiếng khóc của nàng đạt được cực khoái. Hân chưa từng muốn một người nào đến mức như vậy. Có lẽ bởi vì nàng là phi tử của hân, nàng vốn thuộc về hân, chỉ vì một vài nguyên do mờ mịt khiến hân có ý nghĩ không chạm vào nàng, cho tới đêm nay không thể tiếp tục đè nén chính mình, từ trên thân thể nàng đòi lại những gì thuộc về hân, cho nên không khỏi có chút ngoan độc. Chỉ là, tận đáy lòng gợn lên chút cảm giác nào đó, tạm thời an trí nàng ở nơi này là vì cái gì. Thật có chút phiền chán. Hân cau mày rời khỏi cơ thể nàng. Nhặt quần áo lên mặc lại. Nhìn sắc trời dường như đã sắp tới thời gian vào triều. Hân đứng lên, mái tóc liền xỏa xuống. Chải tóc, vấn tóc thế nào... Đột nhiên nhớ tới lời của nàng, xoay người nhìn nàng một cái. Nàng nhún mào, hơi thở đều đều, vẫn còn đang say ngủ. Thỉnh thoảng ngẫu nhiên còn liếm môi. Môi hân khẽ cong lên, ngồi trở lại vươn tay nắm lấy mũi nàng. Tuyền Cơ đang mơ thấy mình cùng Truy Truy, Ngọc Hoàn đang ăn cơm trong nhà ăn, đột nhiên Ngọc Hoàn nói: “A Thất, cậu nhìn kìa, bên ngoài cửa kính có người đang nhìn cậu.” Tuyền Cơ nghi hoặc, quay qua nhìn ra ngoài cửa sổ, lại bắt gặp một đôi mắt hẹp dài. Đột nhiên hơi thở ngưng trệ, càng ngày lại càng thở không thông.... Nàng vội mở bừng mắt ra, liền thấy ngay một nam nhân đang chống khuỷu tay ngồi bên giường nhìn mình, ánh mắt tràn đầy vẻ trêu đùa. “Người là ai?” Nàng vẫn còn có chút mơ hồ, thì thầm nói. Sắc mặt nam nhân khẽ biến, cặp mắt đen như nước hồ lại càng thêm sâu thẳm. Cái mũi của nàng tê rần. Nàng bừng tỉnh rồi mới dần tỉnh táo, nắm lấy tay nam nhân, ảo não nói: “Long Phi Ly, đồ khốn nhà người!” Long Phi Ly chỉ đơn giản ôm lấy nàng, giọng nói nhàn nhạt, “Trầm phải thượng triều, không phải nàng nói muốn giúp trầm chải tóc sao?” Bàn tay ấm áp xoa lên da thịt không bị vật gì ngăn trở, Tuyền Cơ vừa cúi đầu, liền thấy toàn thân mình trần trụi, rốt cuộc cũng nhớ lại chuyện hoan ái đêm qua, hét một tiếng, tránh khỏi lòng hân, lùi trở lại phía trong giường, dùng chăn che lấy toàn thân. “Ra đây.” Ác ma kia còn

cười cười, Tuyền Cơ cảm hận, “Không muốn” Long Phi Ly ngay cả đôi mày cũng khẽ cười, cả người nàng đã bị hắn ôm lên. Hai người quấn quýt nhau, rất nhanh lại ngã trở lại trên giường. “Mau về đi.” Hơi thở nam nhân phả lên phía trên cổ nàng, Tuyền Cơ vừa thẹn vừa giận, “Người là đồ hôn quân, mau trở về lên triều đi.”

138. Chương 139: Cẩm Cung Phượng Thứ

Long Phi Ly chăm chú nhìn nàng một lúc lâu, rồi đem tay nàng đặt lên mái tóc mình./

Tuyền Cơ khẽ cắn môi, trong lòng thấy ngọt ngào, bắt chập thẹn thùng, thân mình trần trụi xuống giường tìm lược, lại đến bên giường tìm dây buộc tóc của hắn, rồi quỳ bên cạnh cẩn thận giúp hắn chải tóc. Long Phi Ly lười không mở mắt, hắn không ngủ cả đêm, lúc này chỉ muốn nghỉ ngơi một chút. Đột nhiên cảm giác mềm mại ở trên môi, hắn mở mắt ra, liền bắt gặp môi nàng đang ngượng ngùng rời khỏi môi hắn. “Mệt lắm sao?” Nàng nhỏ giọng hỏi. Đôi môi mềm mướt của nàng cùng với tiếng nói mơ hồ hợp lại khiến trái tim hắn chợt rung động, hắn vươn tay ôm nàng vào lòng. “Còn đau không?” Bàn tay to mơn trớn lưng nàng. Mặt Tuyền Cơ liền nóng ran, lộ vẻ ửng đỏ, nhớ tới đêm qua hắn thô lỗ cuồng dã, oán hận đáp: “Rất đau!” Giọng hắn lại đùa giỡn thân nhiên đáp: “Làm nhiều lần sẽ không còn đau nữa.” Mặt mày Tuyền Cơ đen lại, lời lẽ trắng trợn như vậy... không buồn lên tiếng đáp lại, cuộn mình trong lòng hắn. Mặc dù hắn không đối xử dịu dàng với nàng, đêm qua, lúc nàng nghẹn ngào khóc, cầu xin hắn dừng tiếp tục, hắn liền như trước ngoảnh mặt làm ngơ, một bên thì dịu dàng hôn nàng, một bên lại mạnh mẽ va chạm tiến vào bên trong nàng. Vừa dịu dàng lại bạo ngược, cùng một người sao lại có thể tồn tại hai mặt trái ngược đến như vậy. Nhưng sự chiếm giữ thô bạo ấy lại khiến cho nàng có cảm giác, hắn đối với nàng có phần không không chế được. Khiến cho nàng có cảm giác đau đớn nhưng thỏa mãn (ý là nàng tuy bị đau đớn vì lần đầu xx nhưng cũng thấy thỏa mãn ý mà) Cuối cùng hắn cũng buông nàng đặt trên giường, đứng dậy bước ra. “Long Phi Ly, tại sao lại an bài ta ở nơi này?” Nàng nhàn nhạt hỏi. Thân hình cao lớn khẽ cứng lại. “Chẳng phải nàng không thích ở trong cung sao? Ở lại nơi này dường như không tốt sao?” “Vậy chừng nào thì mang ta trở về?” Nàng thân nhiên hỏi, tuy rằng cũng không muốn trở về, nhưng nàng muốn biết trong cung rốt cuộc xảy ra chuyện gì. Hắn sắp xếp để nàng ở nơi này, suy cho cùng, chuyện đó hắn không tránh khỏi có liên quan đến nàng. “Ngọc Trí sắp đại hôn, trong cung nơi nơi bận rộn, nàng cứ ở trong này tĩnh dưỡng cho tốt, đêm nay tạm lại đến.” Hắn nhẹ giọng nói, đầu cũng không quay lại bước ra khỏi phòng. ***** Ba ngày sau. Sau đêm đó, Long Phi Ly không tới nữa, người đến là Thôi nữ y, cùng một chén thuốc. Là loại thuốc giúp người ta tránh thai. Đại hôn của công chúa Ngọc Trí thì có quan hệ gì với nàng? Bên ngoài viện, Tuyền Cơ khoanh tay nhìn rừng chuối phía trước, rồi tự cười. Ba ngày. Mỗi ngày nàng đều đứng ở nơi này suốt cả một ngày. Ba ngày trước nàng còn kêu la ầm ĩ. Đêm đó, hắn bẻ gãy hết ương ngạch của nàng, hắn một lần lại một lần dùng sức mạnh chiếm giữ nàng, khiến nàng hoàn toàn khắc ghi bóng hình hắn trong đầu.... “Nương nương, quay về thôi.” Bên cạnh, Điệp Phong đau lòng nói. Tuyền Cơ gật đầu, xoay người một cái liền té ngã trên mặt đất. Điệp Phong kinh hãi: “Nương nương!” Trong lúc mơ hồ, Tuyền Cơ nghe được tiếng vỗ nát của đồ đạc cùng một giọng nói âm trầm tức giận. “Trăm bảo các người hầu hạ cẩn thận, các người liền hầu hạ một người đang yên đang lành thành ra bệnh thế này hả?” Có ai đó bị đá ngã lăn trên mặt đất, còn có tiếng bước chân tới lui lúi lúi dồn dập, tiếng của nữ y... “Xin Hoàng thượng bớt giận, thân thể nương nương trước đó có lẽ đã bị nhiễm phong hàn, sau lại không nghỉ ngơi đủ, tâm tư ưu phiền cơ thể hư nhược...” Trong lúc mơ hồ, cảm thấy bàn tay to lớn hơi thô của ai đó chạm khẽ lên mi mắt nàng. Tình cảnh này thật quen thuộc, giống như cái đêm nàng bị Thái hậu phạt đánh bị thương đến hôn mê. ***** Cả người Tuyền Cơ đầy mồ hôi lạnh, hơi hơi ngổ ngàng. “Nương nương, người tỉnh rồi! Thôi nữ y nói chỉ khoảng giờ này sẽ tỉnh, quả thật không sai.” Điệp Phong vui mừng nói, lấy tay chạm khẽ mắt, rồi xoay người nói với một vài cung nữ: “Còn không mau mang nước canh lại đây?” Mấy cung nữ nhìn thấy Tuyền Cơ tỉnh lại cũng rất vui vẻ thì lễ, có người vội vàng ra ngoài, có người đi mở cửa sổ. Tuyền Cơ nhìn bốn phía, xoa xoa cái đầu đau nhức, khàn giọng hỏi: “Những người này là người của cung Phượng Thứ sao?” Điệp Phong nghe thấy giọng nói khàn đặc của nàng, mũi liền xót xa, vội vàng gật đầu nói: “Nương nương, ngày người té xỉu, Hoàng thượng đến biệt viện đón người trở về. Người hôn mê vài ngày, Hoàng thượng dường như rất vội.” Tuyền Cơ lơ đãng cắt ngang lời nàng, “Thôi đừng nói chuyện người nọ nữa, ta không có hứng nghe.” “Điệp Phong, em đỡ ta ra ngoài

đi lại một chút, nằm mấy ngày trời, cả người thật đau nhức mà.” Điệp Phong ngẩn ra, hai cung nữ đang đứng trước giường chơi đùa với cánh cửa sổ cũng lặng lẽ quay đầu lại nhìn. Tuyền Cơ cảnh giác, nghe thấy Điệp Phong nhỏ giọng nói: “Hoàng thượng dặn dò xuống, thân thể nương nương chưa hồi phục, lệnh cho nô tỳ hầu hạ nương nương ở trong phòng nghỉ ngơi, nếu nô tỳ làm sai chút trách...” Điệp Phong không nói tiếp, nhưng sao mà Tuyền Cơ lại không rõ chút, Long Phi Ly đang giam lỏng nàng. Hẳn không hề cưỡng ép, nếu nàng làm ngược ý hân, tự ý muốn ra khỏi căn phòng này, Long Phi Ly sẽ không làm gì nàng cả, nhưng toàn bộ nội thị trong cung Phượng Thấu sẽ bị trách phạt. Có phải nàng nên cảm tạ ơn đức hay không? Tốt xấu gì hân cũng đã đón nàng trở lại. Tuyền Cơ tức giận đến cả người phát run, cười lạnh nói: “Được, được lắm, không ra thì không ra, Long Phi Ly, ngươi có bản lĩnh thì cứ nhốt ta ở trong này cả đời đi! Điệp Phong, em còn muốn giấu ta tới khi nào nữa hả? Rốt cuộc trong cung đã xảy ra chuyện gì?” Điệp Phong và hai cung nữ thấy nàng nổi giận, đều quỳ xuống đất, Điệp Phong nức nở nói: “Nương nương, bọn nô tỳ thật có lỗi với người. Nếu chỉ là mình Điệp Phong, Điệp Phong nhất định báo cáo chi tiết đầy đủ, nhưng tính mạng của mọi người nơi này...” Mọi người đang dập đầu, nghĩ đều biết rõ tính tình Tuyền Cơ, Tuyền Cơ trong lòng đau khổ, trên mặt cắn răng cười khổ: “Ta đói bụng, Điệp Phong, em mau giúp ta gọi mang canh uống gì đó vào đi, bảo người mang vào là được rồi, còn lại đều lui xuống đi. Ta muốn ở một mình.”

139. Chương 140: Cành Vàng Lá Ngọc

Nàng dừng một chút, lại hỏi, “Sói con đâu?” “Hình như công tử Thanh Phong đã mang ra ngoài.” Điệp Phong lau nước mắt, nhanh chóng bảo hai tiểu a hoàn lui ra, tới cửa, nhớ tới cái gì, lại nói: “Nương nương, công công Hạ Tang vừa mới đến truyền...” Nàng đỏ mặt, nhỏ giọng nói: “Hoàng thượng mở thẻ bài* của nương nương, tối nay sẽ tới.” * cái thẻ bài này mng đọc truyện cổ trang nhiều cũng biết rồi nhĩ, là cái thẻ bài gọi thị tẩm ý :D “Để xuống đó, rồi người cũng ra ngoài đi.” Tuyền Cơ dựa mình nhuyển thấp, nhẹ giọng nói. Thái giám kia đặt vật gì trên tay xuống, nhưng cũng chưa vội đi, đứng bên cạnh bàn, có vẻ đánh giá nàng. Ánh mắt Tuyền Cơ khẽ lướt qua, cảm thấy kỳ quái, lại nhìn lại, vẻ mặt đối phương cười cổ quái nhìn nàng chằm chằm. “Là muội?” Tuyền Cơ cả kinh nói. “Đã lâu không gặp Niên tẩu?” Tiểu thái giám cười hắc hắc, gương mặt xinh đẹp đang cười cổ quái kia không phải công chúa Ngọc Trí thì là ai? Mặc dù Tuyền Cơ thấy phiền muộn về việc nàng ta lấy cuốn sổ con** kia của nàng, nhưng đối với vị công chúa tinh nghịch này, bình thường cũng không chán ghét, thậm chí còn có chút quý mến, liền cười mà nói: “Bị chút bệnh, trông ta không giống bị bệnh sao?” ** cuốn sổ có ghi lời tiên đoán về hậu nhân của Bạch gia được nhắc đến trong chương 92 Ngọc Trí che miệng cười. “Mà sao muội lại cải trang thành bộ dáng này?” Cái miệng nhỏ nhắn của Ngọc Trí liền liền thoáng nói: “Cửu ca bao vây nơi này thành cấm cung, an bài tẩu trong này, nếu muội không cải trang thì có thể vào được sao?” Cấm cung? Trong lòng Tuyền Cơ chấn động. “Cho tẩu này, thay nhanh đi! Muội đưa tẩu tới chỗ này.” Ngọc Trí đột nhiên nói, liền dương tay, ném quần áo qua. Tuyền Cơ ngẩn ra, cũng là quần áo thái giám, còn có áo choàng có mũ. “Ra ngoài sao? Không phải Cửu ca của muội đang cấm cung ta sao?” Nàng cười khổ. Ngọc Trí nháy mắt mấy cái, “Đó là chuyện của huynh ấy nha, không phải của Ngọc Trí. Niên tẩu, chẳng lẽ tẩu không muốn lấy lại đồ trong tay Ngọc Trí sao?” Tuyền Cơ rung mình, cười nói: “Được rồi! Dù có chuyện gì xảy ra thì đã có công chúa muội đứng ra chịu thay.” Giờ tới phiên Ngọc Trí trợn mắt. “Muội muốn dẫn ta đi đâu?” Tuyền Cơ vừa thay quần áo vừa hỏi. Vẻ mặt Ngọc Trí sáng lên, nhưng không chịu hé lời. ***** Cỏ xanh um tùm, thấp thoáng cách đó không xa là một bức tường cung đồ nát bị cỏ cây mọc lên che khuất. Tuyền Cơ cảm thấy có chút kì lạ, “Trong hoàng cung mà cũng có một nơi như này sao?” Ngọc Trí khẽ cười, nói: “Niên tẩu, còn nhiều nơi trong cung mà tẩu chưa biết lắm. Đương nhiên, tốt nhất là tẩu cũng không nên biết tới nơi này.” Rõ ràng nàng ta đang cười nói, Tuyền Cơ lại cảm thấy giọng nói còn vài phần thê lương. Trong lúc Tuyền Cơ ngày càng cảm thấy kì quái, Ngọc Trí đã thản nhiên nói: “Niên tẩu, nơi này là lãnh cung.” Tuyền Cơ rung mình, “Công chúa mang ta tới nơi này là có ý gì?” Ngọc Trí đột nhiên xua tay, cười, “Đừng sợ. Nói cho cùng người có khả năng khiến tẩu vào nơi này cũng chỉ có mình Cửu ca của muội thôi.” Tuyền Cơ càng nghe lại càng kinh hãi, nhướn mày nhìn Ngọc Trí. “Đừng nhìn muội như thế.” Ngọc Trí cười, “Muội đưa tẩu tới đây, chỉ là muốn nói với tẩu...” Nàng ghé miệng đến bên tai Tuyền Cơ nhỏ giọng nói: “Ngày mai cũng vào giờ này, tẩu nghĩ cách trốn ra đây chờ muội.” Tuyền Cơ cũng thấp giọng nói, “Công

chúa, muội muốn làm gì?” Ngọc Trí phất nhẹ tay áo, cười nói: “Tẩu ở ngoài cung tính dưỡng mấy ngày, có lẽ còn chưa biết. Phiên vương cùng đặc sứ Nguyệt Lạc quốc đã đến kinh thành. Ngọc Trí sắp phải gả cho họ rồi, có thể là phiên vương họ xa của Tây Lân, cũng có thể là Vương tử của Nguyệt Lạc quốc. Bọn họ đều hướng Cửu ca xin cưới, không biết cuối cùng Cửu ca sẽ đem Ngọc Trí hứa gả cho ai đây? Nhưng dù là ai cũng chẳng sao, Ngọc Trí chẳng yêu ai cả. Gả cho ai thì có khác gì nhau?” Tuyền Cơ ngẩn ra, thấy Ngọc Trí cau mày nhíu mi, nhưng khóe miệng vẫn quật cường cười. Cánh vàng là ngọc, suy cho cùng cũng chẳng thoát nổi hôn nhân chính trị. Tuyền Cơ trong lòng rầu rĩ, đặt tay lên vai Ngọc Trí. ‘Ngày những người đó dâng tấu xin Cửu ca, muội đi tìm Cửu ca, Thập ca nói chuyện chơi, khi trở về, đột nhiên Hạ Tang kéo muội tới một bên, hần cười lạnh nói với muội, cười giống hệt một gã ngu ngốc.’ “Hạ Tang?” Tuyền Cơ kỳ quái, khuôn mặt luôn mang vẻ tươi cười đối diện với mọi người, tiến lui có chừng mực, chính là Hạ tổng quản? “Phải, Ngọc Trí cùng Cửu ca, Thập ca, còn có Hạ Tang, Thanh Phong xem như là cùng nhau lớn lên.” Ánh mắt Ngọc Trí hơi mờ mịt, vô định nhìn phương xa. “Ha ha, bọn họ đều cho là muội không biết... Có cái gì mà không biết, Ngọc Trí muội từ nhiều năm trước đã biết rằng tương lai hôn nhân của mình chính là như vậy. Từng nghĩ rằng có thể trở về danh kiếm sơn trang, nay thì không thể trở về được rồi.” Tuyền Cơ vừa định lên tiếng an ủi nàng, Ngọc Trí lại cắt ngang lời nàng, “Đừng tội nghiệp muội. Tốt nhất là ngày mai nên đi cùng với ta.” “Muội định đi đâu?” “Xuất cung.” Ngọc Trí cẩn thận nói từng chữ từng chữ một. Tuyền Cơ cả kinh, “Muội muốn trốn khỏi cung?” Trong nháy mắt Ngọc Trí đã khôi phục dáng vẻ tươi cười nhanh nhẹn hàng ngày, “Muội chỉ là muốn có người cùng đi chơi một ngày, đi một vòng quanh kinh thành rồi sẽ trở về. Đây là trách nhiệm của muội, muội sẽ gánh vác, tuyệt đối không chạy trốn, hôn nhân này rất quan trọng với Cửu ca.” “Có thật sự đáng giá không?” Sóng mũi Tuyền Cơ cay cay hỏi. “Ngọc Trí không có ca ca, trong lòng sớm đã coi Thập ca cùng với Cửu ca là ca ca ruột.” Tuyền Cơ gật gật đầu, trong lòng thầm đau khổ thay cho công chúa, nhưng nhất thời không biết nói cái gì cho phải, một hồi lâu, mới cười khổ nói: “Có lẽ muội nên tìm người khác cùng đi, phi tần rời cung là tội lớn, một khi để Cửu ca của muội biết, Tuyền Cơ thì không sợ nhưng còn toàn bộ thái giám cung nữ trong cung của Tuyền Cơ thì...” Ngọc Trí cười nói: “Tẩu là người thú vị, muội thực lòng thích tẩu, muội không tìm những người khác. Về chuyện trách phạt, không phải tẩu nói có Ngọc Trí chịu trách nhiệm sao? Nếu bị phát hiện, sẵn tiện để cho Cửu ca trả nợ đã thiếu Ngọc Trí.” P.S: Chương này đã đc sửa lại và có nhiều chỗ khác so với bản trc. Là do Jin k đọc hết tr nên k nắm đc hết các tình tiết, gây hiểu lầm nhiều chỗ, may đã có ss Ấn danh giúp đỡ. Jin chân thành cảm ơn ss Ấn danh đã giúp Jin chỉ ra lỗi trong mấy chương này và sửa đùm Jin!

140. Chương 141: Loan Phượng Diên Đảo?

Ngọc Trí cười nói: “Tẩu là người thú vị, muội thực lòng thích tẩu, muội không tìm những người khác. Về chuyện trách phạt, không phải tẩu nói có Ngọc Trí chịu trách nhiệm sao? Nếu bị phát hiện, sẵn tiện để cho Cửu ca trả nợ đã thiếu Ngọc Trí.” “Được rồi!” Tuyền Cơ gật đầu. Đúng lúc nàng cũng đang cảm thấy u uất thương tâm, ra ngoài một chuyến thả lỏng tinh thần, hơn nữa đây cũng chẳng phải chuyện gì xấu. “Trong cung thủ vệ canh phòng nghiêm ngặt, muội tuy là công chúa nhưng cũng không thể tùy ý ra vào, có phải muội đã có cách xuất cung?” Nàng ngẫm nghĩ, lại hỏi. Tuyền Cơ trừng mắt, “Muội chỉ biết có mai thôi, Cửu ca của muội có lẽ còn đang ở điện Kim Loan, nhân lúc này chúng ta mau trở về thôi, để đến lúc hần xử lý xong việc tới tìm thì muội sẽ gặp rắc rối mất. Ta sẽ đi cùng muội, mau nghĩ cách đi.” Hai người men theo lối nhỏ um tùm đi, từ lãnh cung trở về cung Phượng Thử, phải đi qua ngự hoa viên. Không ngờ ở đình bát bảo phía trước lại thấy hơn mười vị phi tần đang cười nói chuyện phiếm. Chủ tử đang nói chuyện phiếm, bọn nội thị nhàn hạ không việc gì làm liền đứng ngó quanh. Ngọc Trí rùng mình, nói: “Niên tẩu đi mau.” Tuyền Cơ vẫn không nhúc nhích, chăm chú nhìn về phía đình. Ngọc Trí thầm nhủ không tốt, Tuyền Cơ đã đi về phía đình. Nàng khẽ cắn môi, chạy đuổi theo. “Sao tỷ lại ở chỗ này?” Tuyền Cơ dừng lại trước một vị phi tần áo xanh, lạnh lùng hỏi. Thấy có chuyện hay, cả đám phi tần nhất loạt ngừng nói chuyện, nhìn phía Tuyền Cơ. Tuyền Cơ cười, đều có mặt đông đủ. Hoàng hậu, Hoa phi, Tuệ phi, An Cẩn, nhiều quý nhân tài tử khác, còn có nàng ta. Nữ tử váy xanh, chậm rãi nhướn mày, nhẹ nhàng cười, “Muội muội.” Lần này quả thật nàng ta càng nên gọi nàng là muội muội, hai tỷ muội cùng nhau hầu hạ một nam nhân, Tuyền Cơ suýt cười ra tiếng, cuối cùng chỉ chậm rãi nói: “Dao Quang tỷ tỷ.” Hoàng hậu nhíu

mi nói: “Sao Tuyền Cơ muội muội lại ăn mặc như vậy ? Chủ tử nên làm gương, muội như vậy chẳng phải khiến lũ nô tài ở dưới chê cười?” Hoàng hậu từng có ân tình nói giúp nàng, tuy rằng khó phân biệt đó là thật hay giả nhưng Tuyền Cơ là người luôn nhớ ơn, không muốn đụng chạm với nàng, cúi người thấp giọng nói: “Hoàng hậu nương nương giáo huấn rất phải, Tuyền Cơ biết sai.” “Sao sắc mặt Niên tần lại khó coi thế kia? Tỷ muội một nhà gặp mặt, nên vui mừng hoan hỉ mới phải.” Hoa phi che miệng cười khẽ. Tuyền Cơ nhẹ giọng nói: “Không biết Hoa phi nương nương đang nói Niên tần nào đây?” Lúc này, Tuệ phi cười nói: “Niên muội muội, muội nửa bước chưa ra Phượng Thấu cung, các tỷ tỷ đều còn tưởng rằng muội chưa biết, quả là tỷ muội một nhà, tính tình tâm lý giống nhau, quả thực tỷ tỷ của muội cũng đã được hoàng thượng sắc phong làm tần.” An Cẩn đứng một bên, tuy tỏ ra thờ ơ lạnh nhạt, nhưng khoé miệng cũng khẽ yêu kiều cong lên. Lúc trước nghe nói thân thể Niên tần không khỏe, hoàng đế ban thưởng nhà cửa ở ngoài cung để tĩnh dưỡng, sau không biết vì sao lại hồi cung trở về, đích thân Hoàng đế hạ lệnh không cho phép bất luận là kẻ nào tới làm phiền nàng nghỉ ngơi, ai vi phạm sẽ phạt thật nặng. Mọi người thật không ngờ, một chuyện vi hành tới Niên phủ, Hoàng đế càng trở nên bội phần sủng ái Niên tần. Nhưng bí ẩn nhất là Hoàng thượng cũng mang theo Niên đại tiểu thư – Niên Dao Quang hồi cung. Nếu không phải hoàng đế hạ lệnh cấm, ai cũng muốn tới Phượng Thấu cung thăm dò, nịnh nọt. Chư phi cũng không biết tính tình Dao Quang trước đây thế nào, nhưng dường như tính nết ta khéo léo hơn Tuyền Cơ rất nhiều, vừa tiến cung, đã tới các cung bái phỏng, tặng lễ vật, hoàng đế đã truyền ghi vào người đọc điệp, ban cho nàng ta làm tần, chỉ chờ phủ nội vụ chọn ngày, cùng với An Cẩn làm lễ nhận sắc phong. Hôm nay, nàng ta lại mang các loại hạt dưa và trái cây mời các cung tới ngự hoa viên thưởng thức, mọi người không biết thái độ của hoàng đế đối với Niên Dao Quang thế nào, cũng muốn dựa nhờ trụ cột của nàng ta, nên đều tới. Hiện tại... lại có trò hay để xem. Nghe đồn tỷ muội Niên gia, hình như... cũng không được hòa thuận lắm. Bằng không, mấy ngày Niên Tuyền Cơ dưỡng bệnh, tuy nói Hoàng đế hạ lệnh, sao hai tỷ muội họ lại không xin hoàng thượng cho gặp mặt nhau một chút ? Tuyền Cơ cũng không để ý đến Tuệ phi, rõ ràng nàng biết mình đang làm chuyện không khôn ngoan, nhưng trong tim trống rỗng cùng bi phẫn, thực sự rất đau đớn. Hắn đưa nàng an bài ở biệt viện kia, lại ở trong cung làm chuyện mờ ám. Trong biệt viện hắn chiếm lấy nàng, sau đó thì sao? Cùng với Dao Quang ôm nhau ngủ? Vứt bỏ một xó, trở về lại cấm túc, tất thấy hắn chỉ để nàng không biết hắn dẫn theo Dao Quang trở về. Tính giấu diếm bao lâu? Có thể giấu giếm cả đời sao? Vì sao không muốn nàng biết? Sợ nàng thương tâm? Hắn còn sợ nàng thương tâm khổ sở sao? Nếu sợ, vì sao còn muốn đem Dao Quang mang về? Có phải lại vì lý do chính trị không? Nếu là như thế, vì sao không nói với nàng, vì sao? Điệp Phong nói, đêm nay hắn sẽ đến cung Phượng Thấu, đây là có ý gì, bố thí cho nàng chút an ủi sao? “Sao tỷ lại ở chỗ này?” Nàng nhẹ giọng hỏi lại, một câu hỏi không khôn ngoan một chút nào. Ánh mắt Dao Quang có phần mị hoặc, nhìn nàng một chút, lời còn chưa nói mà trên mặt đã đỏ bừng ngượng ngùng, rồi nhẹ nhàng nói: “Đã khiến các vị tỷ muội chê cười. Muội muội, là đêm muội ở trong nhà bị thương, Hoàng thượng người... sủng hạnh ta.” Nếu không phải Ngọc Trí đỡ ở phía sau thì Tuyền Cơ đã ngã xuống. Cõi lòng nàng tê tái, đau thương muôn phần, dòng chất lỏng ngọt tanh* trào lên trong ngực (* là máu ý), chỉ lẩm bẩm nói: “Tỷ nói cái gì?” Chung quanh có tiếng cung phi che miệng cười nhẹ, Dao Quang then thùng nói: “Muội muội đừng nữa hời.” “Niên tẩu.” Thân mình Tuyền Cơ run run từng trận, Ngọc Trí ảo não lo lắng sắp khóc. Dường như lúc này Tuyền Cơ đã khôi phục bình tĩnh, khoé miệng chậm rãi gượng lên chút ý cười. “Ta không tin, tỷ cùng ta đi, chúng ta đi hỏi hắn.” Nàng nói xong, nhẹ nhàng đẩy Ngọc Trí ra, một mặt lại nắm lấy cổ tay Dao Quang, hướng phía trước đi tới.

141. Chương 142: Nàng Là Đổ Phụ

Dao Quang chỉ dẫn theo hai tỷ nữ, hai tỷ nữ thấy vậy kinh hãi, tiến lên muốn kéo Dao Quang lại, Tuyền Cơ nhanh tay, đẩy hai tỷ nữ ra, kéo Dao Quang bước nhanh về phía trước. “Các người cũng không nên quản!” Ngọc Trí liếc nhìn chúng phi tần một cái, cắn môi cười lạnh, dậm chân vội vàng đuổi theo. Hoàng hậu lúc này mới nhú mi nói: “Tốt nhất đừng có chuyện gì, tất cả theo bản cung. Các vị muội muội, tỷ tỷ đi trước.” Một đám nội thị lập tức nói: “Dạ, nương nương.” Hoàng hậu nhắc vậy, dẫn người của mình đi. Sau khi hoàng hậu nói xong, có phi tử nào bên người lại không có nội thị, nhưng ai dám nhúng tay vào? Bọn họ chỉ ước gì Tuyền Cơ đến chỗ hoàng đế càng làm loạn thì càng tốt. Lúc này thấy hoàng hậu khởi

xướng, biết thời cơ đã đến, cũng liền dẫn người đuổi theo. Bên ngoài Kim Loan điện. Nhìn về mặt thống khổ của Dao Quang cùng thần sắc tiêu tụy của Tuyền Cơ, cầm quân canh gác đều lấp bắp kinh hãi. “Bản cung muốn gặp Hoàng Thượng, mời vào thông báo một tiếng.” Tuyền Cơ nhẹ giọng nói. Một gã cầm quân gật đầu, “Xin Niên tần nương nương chờ chút.” Dòng chất lỏng ngọt tanh không ngừng dâng lên cổ họng, hai tay Tuyền Cơ nắm Dao Quang mà run run lạnh như băng, nàng bệnh nặng chưa khỏi, liên tục giằng co, tinh lực đã sớm kiệt quệ chẳng qua là nóng giận mà gắng gượng chống đỡ. Nhẹ thả tay Dao Quang ra, nàng biết Dao Quang sẽ không bỏ đi, Dao Quang sao có thể bỏ qua cơ hội khiến cho chính mình phạm sai lầm. Bị thương làm sao, biết rõ là sai, cũng phải làm. Dao Quang nói: “Muội muội, muội tội gì phải như vậy?” Giọng điệu Dao Quang mang chút bất đắc dĩ, Tuyền Cơ lại nghe ra sự vui thích che giấu trong giọng nói kia, thân mình nàng vô lực, đi vài bước, chậm rãi dựa vào cây cột bên cạnh, cũng không để ý tới Dao Quang, chỉ nhìn chăm chăm vào hai cánh cửa lớn của điện Kim Loan. Hơi động, cửa mở. Tuyền Cơ cười, tiến lên vài bước nắm tay Dao Quang. Đêm đó, hần nói, Niên Tuyền Cơ, nàng là một đồ phụ. Nếu vậy sao có thể không diễn một chút, khiến cho hần khỏi thất vọng. Bước ra là Hạ Tang, hần liếc mắt nhìn Tuyền Cơ một cái, hơi nhíu mày, nói: “Hai vị nương nương, mời theo nô tài vào.” Điện Kim Loan, vẫn giống như lần trước khi nàng gặp rắc rối, vẫn trang hoàng huy hoàng. Có điều, giờ phút này lại có nhiều người ở đây như vậy. Ngồi trên ngai vàng, nam nhân tuấn mỹ đẹp dễ quý phái, nhíu mày nhìn chăm chăm nàng, ánh mắt mang đầy sắc lạnh. Từ Hi đang đứng hầu ở bên cạnh. Bên dưới là Long Tử Cẩm, Đoạn Ngọc Hoàn, Hạ Hầu Sơ, Thanh Phong, Cát Tường cùng Như Ý cũng có mặt. Hai đại cung nữ nhìn nhau, Như Ý nheo nheo mắt, nhìn nàng lắc đầu. Một ánh mắt phức tạp dường như đang xẹt qua nàng. Ánh mắt nàng khẽ lướt nhìn lại, Bạch Tử Hư? Hần ở đây? Tuyền Cơ cười khổ, mình chọn thời gian thật chính xác. “Muội muội buông tay, muội làm đau ta.” Dao Quang đau khổ ai oán nói. “Buông nàng ra.” Nam nhân trên tòa Kim Loan lên tiếng. Tuyền Cơ cười lạnh, vẫy tay buông Dao Quang ra, Dao Quang dường như đứng không vững, lảo đảo liên tục lui lại mấy bước, Hạ Tang đỡ nàng. “Hạ Tang, đưa Niên tần nương nương trở về.” Long Phi Ly trầm giọng nói. “Niên tần...” Tuyền Cơ khẽ cười thành tiếng, giương mắt đón nhận cái nhìn lạnh lẽo của nam nhân kia, nói: “Xin hỏi Hoàng thượng một câu, là vị Niên tần nào?” Sắc mặt Long Phi Ly khẽ biến, ánh mắt thâm trầm, “Hạ Tang.” Hạ Tang cả kinh, khom người nói: “Tuân lệnh.” Hần vừa dứt lời, lập tức đã đi đến sau lưng Tuyền Cơ, thấp giọng nói: “Nương nương, nô tài đưa người về.” Tuyền Cơ lắc đầu, từng bước từng bước tiến lên phía trước, bình tĩnh nhìn vị nam nhân cao cao tại thượng lãnh khốc đang vô cùng tức giận kia. “Ta chỉ hỏi một câu, hỏi xong ta liền đi.” Long Phi Ly lạnh lùng nói: “Trẫm đã nói qua, nơi này không phải là nơi nàng nên đến. Niên tần đã quên giáo huấn lần trước?” Tuyền Cơ nhướn mày cười, “Chắc là lần trước trừng phạt không đủ nặng, thần thiếp không nhớ rõ.” Hạ Tang nhìn thấy sắc mặt hoàng đế thay đổi, trong lòng sợ hãi, không cố kị nhiều, vội vàng tiến lên, đỡ nhẹ cánh tay Tuyền Cơ, vội la lên: “Nương nương, xin đi theo nô tài đi.” Bàn tay trắng nõn đặt trên long ý, Long Phi Ly giận dữ, cười lạnh nói: “Hay ột Niên tần không biết chừng mực, Hạ Tang, lui ra, để cho nàng hỏi!” Trong giọng nói của hần có châm chọc có giận dữ mãnh liệt... Dòng chất lỏng ngọt tanh quen thuộc lại xông lên yết hầu, Tuyền Cơ cưỡng chế nuốt xuống, tay chỉ Dao Quang, cười nhẹ nói: “Nàng ta nói, đêm đó ở Niên gia, người... người sung hạnh nàng, có phải hay không?” Dao Quang cắn môi, lệ rơi lã chã, cười khổ nói: “Muội muội, tỷ tỷ biết thực có lỗi với muội, muội không thể trách Hoàng Thượng, sai là ở tỷ tỷ, nhưng... Tỷ tỷ cùng Hoàng Thượng lưỡng tình tương duyệt, sau này tỷ muội chúng ta cùng nhau hầu hạ Hoàng Thượng được không?” “Người im miệng!” Tuyền Cơ tức giận đến cả người phát run, tay chân lạnh lẽo, cả giận nói. “Nàng mới là người nên im miệng!” Long Phi Ly không giận mà cười, lộ ra khuôn mặt tuấn mỹ nhưng cũng lạnh lùng tới cực điểm. Tuyền Cơ chấn động thật mạnh, nhẹ nhàng cười, khóe mắt sớm đã ướt át. Hai mắt đắm lệ mơ hồ, nhìn chăm chăm về phía Long Phi Ly. “Ý Hoàng Thượng là, Niên Dao Quang nói đều là thật sự, có phải hay không?” Long Phi Ly giận dữ, cổ tay tay áo vừa nhấc, ngón tay thẳng tắp chỉ về hướng nàng, “Đêm đó, trẫm sung hạnh tỷ tỷ người, vậy thì như thế nào? Trẫm muốn sung hạnh ai, còn không tới phiên người hỏi đến! Niên Tuyền Cơ, người quả là đồ phụ!” Nếu nói bởi vì nguyên nhân chính trị, người mới lên giường với nàng, sao lại vừa đúng đêm đó, phải hay không? Đêm đó, ta bị thương hôn mê, người lại ở trên giường Dao Quang cùng nàng ân ái ái ái? Nếu không phải nguyên nhân chính trị, ở trong lòng người, ta là cái gì đây? Người trước ở cùng Dao Quang, sau lại đến ở cùng ta... Nhớ rõ đêm Cát Tường đến, ta từng nói với chính mình, Chu Thất ta không cần thay đổi, vậy mà đến cuối cùng ta thật sự thay đổi. Đồ phụ. Quả nhiên là như thế. Long Phi Ly người nói đúng, bằng không ta như thế nào lại không biết liêm sỉ như vậy mà đến đây làm loạn?

142. Chương 143: Không Thể Chung Đường

Trước mắt dường như có một màn sương mờ mịt, mọi người đều nhìn nàng chăm chăm, ánh mắt Long Tử Cẩm phức tạp, Thanh Phong khinh thường, Cát Tường cười lạnh, thậm chí cả Bạch Tử Hư mới quen... Sau lưng, cửa điện lại vang động, dường như bị ai vội vàng mở ra lại khép lại. Năm ngón tay nắm chặt áo bào, Long Phi Ly phát tay áo, thậm chí khinh thường liếc mắt nhìn nàng, từ khoe mắt tới đuôi lông mày điều tràn ngập sự mỉa mai, giận dữ.... Lòng ngực giống như bị cái gì nặng nề chặn lại, trái tim đau nhói tràn đầy thù lương khiến nàng không thể hít thở. Cuối cùng cũng đã hiểu được... “Tốt lắm, tốt lắm, “Tuyền Cơ cười nhún nhó, muốn nói cáo lui, nhưng vừa mở miệng lại không kịp nói lên lời, một ngụm máu tươi phun ra, thấm ướt cả một vùng quần áo trắng tinh. “Niên tấu.” Tiếng Ngọc Trí thét chói tai truyền tới. Thân mình nàng loạng choạng muốn ngã, bị người khác gắt gao giữ lại, mùi long diên hương quen thuộc, là hắc. Trong ánh mắt Long Phi Ly lộ vẻ tức giận, đen tuyền sâu thẳm, bàn tay hắc siết chặt thắt lưng tựa hồ hận không thể bóp nát nàng không được. Bốn mắt nhìn nhau. Đổ phự. Giọng nói của hắc vắng vắng bên tai, ánh mắt lảng trí kia hung hăng dừng trên ngực nàng. Hắc cao lớn hơn nàng rất nhiều, rốt cuộc nàng nhìn không được, kiễng chân lên miệng kề bên tai hắc, dùng thanh âm nhỏ nhất hỏi: “Có phải là vì nguyên nhân chính trị không?”. Ánh mắt đầy giận dữ còn có cả chút hồ hững khiến nàng cũng không thể phân rõ được cảm xúc trong đó. Đôi môi cùng giọng nói trầm thấp của hắc đã ở bên tai nàng “Không phải. Nếu phải thì nàng ta sẽ lại là một Niên Tuyền Cơ khác” Không ai có thể nghe được bọn họ nói cái gì. Hắc không cần che giấu. Lúc nàng hôn mê bất tỉnh, hắc lại cùng tỷ tỷ của nàng triển miên mây mưa, mà trong hôn mê đau đớn nàng cảm thấy may mắn vì rốt cục mình cũng có thể giúp được hắc, cho dù chỉ là một chút. Ha ha. Long Phi Ly, sao ngươi có thể như vậy. Đến khi Tuyền Cơ ý thức được mình đang làm gì, tất cả trở nên bình thản, tỉnh mạch, giống như bị vùi sâu trong sa mạc, mãi mãi tĩnh mạch, ngàn năm phủ cát, không còn gì. Tiếng tay vỗ trong trẻo vang vọng khắp điện Kim Loan lộng lẫy xa hoa. Trong một chớp lóe lên, khi cổ họng bị nam nhân chụp lấy, dường như chỉ cần hắc dùng chút lực, cổ nàng nhất định gãy vụn. Tuyền Cơ khóc đến cười, hô hấp giống như bị rút khỏi lồng ngực, đau đớn vì hít thở không thông, nhưng nàng vẫn còn có thể hí mi, nhẹ nhàng nhìn bàn tay của chính mình. Ở trước mặt bao nhiêu người, nàng dùng sức tát nam nhân kia một cái. Mà nam nhân kia chính là hoàng đế. Ánh mắt Long Phi Ly như tóa lửa hung bạo, ẩn giấu ngoan lệ cùng khát máu, giọng nói trầm thấp giận dữ dồn dập bật ra khỏi yết hầu. “Niên Tuyền Cơ, nàng thực sự cho rằng trẫm không dám giết nàng sao!!!” Thân mình nàng liền bị đẩy ngã thô bạo xuống mặt đất. “Cửu ca, đừng mải!” Ngọc Trí thẳng thốt nói. Tuyền Cơ đưa tay lau máu ở khóe miệng, nhìn Long Phi Ly rút kiếm ở thắt lưng Đoạn Ngọc Hoàn ra. Mang vũ khí vào Kim Loan điện là tội chết, Đoạn Ngọc Hoàn là thống lĩnh mấy vạn cấm quân, bảo vệ cho an nguy kinh thành, được Hoàng đế đặc biệt cho phép mang kiếm vào điện. Gươm bạc sắc bén, hào quang sáng loáng. Long Phi Ly lãnh khốc cười lạnh, giơ tay lên, mũi kiếm chỉ thẳng vào cổ họng của nàng. Thân mình Tuyền Cơ run run sợ hãi, ánh mắt lại không nao núng chút nào, ngẩng đầu đón nhận ánh mắt hắc ám, lạnh lùng tàn nhẫn của hắc. Hai bóng người quỳ xuống trước mặt Long Phi Ly. Là Cát Tường và Như Ý. Dù là hai vị nữ quan đã từng trải, nhưng cũng bị dọa cho sợ hãi chưa kịp khôi phục lại bình tĩnh, Như Ý khẽ cắn môi, run giọng nói: “Niên tần nương nương phạm phải sai lầm lớn, nhưng “ Tâm tư Ôn Như Ý xưa nay vốn nhanh nhạy, mồm miệng lanh lợi, nhưng lúc này dẫn đo mãi cũng không tìm được lời lẽ gì để cầu tình. “Như Ý cô cô, cảm ơn.” Tuyền Cơ nhẹ giọng nói, “Dường như từ khi vào cung tới nay, Tuyền Cơ đã khiến người cùng Cát tường cô cô gặp không ít phiền toái. Hiện tại như vậy cũng tốt.” Long Phi Ly chỉ cười, tay nắm chuôi kiếm giương thẳng tắp. “Ngàn sai vạn sai, đều Tuyền Cơ sai.” Tuyền Cơ nhìn thẳng vào mắt Long Phi Ly, cười tan nát, “Hoàng Thượng, không phải ta sai vì phạm tội ngộ nghịch với người, sai chẳng qua là ở chỗ... Ta không nên yêu thương người, càng không nên mong mỗi người cũng đáp lại tình cảm đó.” Nàng cười, trong cổ họng ngứa ngứa đau xót, há miệng liên tục phun ra mấy ngụm máu tươi. Ánh mắt hơi nhắm lại rồi lại mở, hai tay chống trên mặt đất, không đến mức ngất đi. Cánh tay cầm chuôi kiếm khẽ run lên, nhưng có vẻ vẫn gắt gao nắm chặt. Ánh mắt không nhúc nhích vẫn chăm chú nhìn vào nữ nhân quần áo nhuộm đầy máu đỏ tươi, mũi kiếm vẽ trên mặt đất thành hình một đoá hoa lửa, Long Phi Ly chậm rãi cúi người xuống, nói bên tai Tuyền Cơ: ‘Kể từ sau đêm đó, trẫm đã nghĩ sẽ cho nàng ba ngàn yêu sủng... Từ nay về sau, nàng và ta không thể chung đường.’ Tuyền Cơ chấn động, tay áo hoàng bào lay động, trường kiếm ném xuống, mũi kiếm cắm trên mặt đất, thân kiếm nhẹ nhàng lay động. Hoàng đế khoanh tay thông thả bước trở lại

ngai vàng. Thanh âm lạnh lùng vang khắp cung điện. “Từ Hi, truyền khẩu dụ của trẫm, Niên Tuyền Cơ tính tình điêu ngoa, trước làm nhục tân phi của trẫm, sau lại kinh động Kim Loan điện, khiến trẫm thật chán ghét, Phượng Thửu cung từ nay trở thành lãnh cung” “Việc hôm nay trên Kim Loan điện, nếu có ai để lộ dù chỉ một chút tin đồn, lọt vào tai Thái Hậu, trẫm nhất định lấy mạng của người đó!” Hoàng đế chậm rãi ngồi trên long ý, giương mắt nhìn xuống. Hoàng đế đang nhìn ta! Người nào bị ánh mắt quét qua người đều tự nhủ, trong lòng sinh ra rét lạnh, không ai đáp lời, nhưng đều quỳ rạp xuống đất. Bao gồm cả Lăng Thụy Vương gia và Ngọc Trí công chúa. Tuyền Cơ cắn chặt môi mới không bật ra tiếng khóc rống. Nàng hận hân! Nhưng mà, nàng cũng hiểu được, một cái tát đối với Hoàng đế mà nói có ý nghĩa gì, nếu việc này rơi vào tay Thái Hậu, Niên Tuyền Cơ hẳn phải chết không thể nghi ngờ! Hân đối với nàng như vậy, vì sao còn muốn... Nàng hận, thật sự hận, nhưng lúc này, dường như ngay cả hận cũng không thể!

143. Chương 144: Giờ Ty Xuất Cung

“Hoàng Thượng, thần thiếp đến trễ, vừa rồi hai vị Niên tần muội muội hình như có khúc mắc.” Cửa điện mở ra, hoàng hậu dẫn đầu các cung phi nối đuôi nhau đi vào. Tuyền Cơ cảm thấy choáng váng mơ hồ, thân mình hơi ngã về sau, Ngọc Trí đứng cách đó không xa, nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy nàng, lại lặng lẽ liếc mắt nhìn hoàng đế một cái, trong lòng hỗn loạn, vẫn còn khiếp sợ. Long Phi Ly cũng không thém nhìn tới bên này, ánh mắt hướng về cửa đại điện. Thật ra ngoài Hạ Tang, Cát Tường và Như Ý đứng bên kia, vị nam tử tuần tú áo trắng mà nàng không biết tên, ở trong điện còn có Thanh Phong... Những người khác không nói làm gì, riêng Thanh Phong... Ngọc Trí cảm thấy có phần kỳ quái. Từ nhỏ lớn lên bên nhau nhưng Ngọc Trí cũng không thể nắm bắt được tính tình của Thanh Phong, trừ việc hân đối xử thật lòng với Long Phi Ly... bởi vì Long Phi Ly từng luận bàn cùng chỉ dẫn võ công cho Thanh Phong, quan trọng nhất là còn có ân cứu mạng hân. Tính tình Thanh Phong đích thực vừa cổ quái vừa ngạo mạn đến cực đoan, ngoại trừ lòng trung thành với Long Phi Ly, đối với bất cứ kẻ nào khác hay sự việc gì hân cũng đều không để tâm, hân chán ghét kẻ yếu, chán ghét thân cận, lấy đó làm lẽ sống. Lại nhất là lúc Tuyền Cơ chất vấn Long Phi Ly, Thanh Phong tỏ vẻ khinh bỉ, nhưng khi Tuyền Cơ nói, sai lầm nhất của nàng chẳng qua là vì yêu thương Cửu ca, lại vọng tưởng hân đáp lại tình cảm đó, ánh mắt Thanh Phong nhìn Tuyền Cơ rất cổ quái, rất phức tạp... Nàng đang mãi suy nghĩ, tay bỗng bị kéo lại, nàng cả kinh, “Niên tần.” Trong ngực Tuyền Cơ đau buốt, thần thức bắt đầu mơ hồ, đôi mắt khẽ hé mở nhìn thấy bóng người mặc hoàng bào cười lạnh lướt nhanh qua người. “Các người đều cho rằng điện Kim Loan là cái chợ sao? Đoạn Ngọc Hoàn, người huấn luyện binh sĩ tốt thật, không cần thông báo đã cho người tùy tiện bước vào điện Kim Loan, người bảo vệ an toàn cho trẫm như thế này sao?” Đoạn Ngọc Hoàn biết lúc này hoàng đế đang vô cùng tức giận, mà cấm quân làm việc cũng thật thất trách, bèn quỳ trên mặt đất, thấp giọng nói: “Ty chúc biết tội.” “Tất cả cấm vệ canh gác điện Kim Loan hôm nay, phạt năm mươi trượng để răn đe. Hạ Tang, truyền chỉ dụ của trẫm, từ nay về sau, cung phi nào không có chỉ dụ của trẫm mà dám bước vào điện Kim Loan liền tước bỏ tất cả danh vị, đưa đến phòng giặt đồ.” Hoàng đế nói xong, phất tay áo bỏ ra ngoài. Chúng phi tần đều kinh hãi, không rõ trong điện xảy ra sự tình gì mà khiến Hoàng đế tức giận như thế. Tuyền Cơ không biết sau đó còn xảy ra chuyện gì nữa thì đầu đã gục ngã vào lòng Ngọc Trí. **** “Thôi nữ y, xin mau đi cùng Như Ý.” Trong lòng Như Ý lo lắng, vừa ra khỏi viện Thái y đã lôi kéo Thôi nữ y mà chạy. “Chà, vội vội vàng vàng đi tới nơi nào thế?” Một giọng nói cười cợt chen ngang phát ra từ sau bóng cây. Như Ý rùng mình, cùng Thôi nữ y hạ thấp người hành lễ: “Vương gia cát tường.” Nàng hành lễ xong liền lôi kéo Thôi nữ y đi. Thân hình cao lớn của Long Tử Cẩm chợt loé lên, đã chắn trước mặt hai người. Như Ý cắn răng, “Vương gia, ngài đang làm gì vậy? Vừa rồi Diệp phong nói, trong viện Thái y không có người chịu đến chẩn trị cho Niên tần, chúng nô tài trong cung Phượng Thửu đều lo lắng đến phát khóc. Bệnh tình của nàng không nhẹ, nếu để lại di chứng về sau sẽ có hại cho thân thể.” Long Tử Cẩm khẽ bắt lấy một lọn tóc của Như Ý, thả trước chóp mũi hít nhẹ, nói: “Viện Thái y đều là một lũ ngu xuẩn.” Thôi nữ y vô cớ bị liên lụy, thần sắc xấu hổ, nắm hờn thuốc, thối lui về một bên. Như Ý buồn bực, đẩy hân ra, nói: “Lời này là có ý gì?” Long Tử Cẩm cười lạnh, “Không hiểu rõ thánh ý, không phải ngu xuẩn thì là cái gì, nếu Cửu ca thật sự muốn tra tấn Niên tần, chẳng phải sẽ trực tiếp hạ thánh chỉ ra lệnh cấm chẩn bệnh sao?” Như Ý ngẩn ra, một hồi lâu, cười nhẹ, vuốt cằm nói: “Có lý.” Long Tử Cẩm lại nhìn nàng một lát, mới phất tay áo rời đi.

Thôi nữ y đứng bên cạnh khó hiểu, hỏi: “Như Ý cô cô, đừng trách tiểu y lắm miệng, lời nói của Lăng Thụy Vương gia rốt cuộc dụng ý ở chỗ nào?” Ánh mắt Như Ý nhìn về phía xa xa, nhẹ giọng nói: “Chỉ có hần mới biết được.” ***** Tuyền Cơ bị tiếng cười khê làm cho tỉnh dậy. Trong phòng tối đen, nàng cười khở, những người này đều thích ban đêm xông vào phòng nàng? Việc canh gác bên ngoài cung Phượng Thửu, thật sự cần phải tăng cường... Long Phi Ly, đó là vì hần là chủ tử lớn nhất của nàng, Thanh Phong, đó là vì hần không xem nàng là chủ tử, tiếng cười này... Lần này người đến đây là nữ tử? Ánh lửa phút chốc bừng lên. Lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn kề sát bên cạnh, miệng cười tươi rói. “Ngọc Trí.” Tuyền Cơ bật cười, “Khuya khoát thế này muội tới làm gì vậy?” Ngọc Trí giả làm mặt quỷ, “Ngày mai xuất cung không?” Tuyền Cơ ngẩn ra, cười nói: “Ta còn tưởng rằng muội đã tự mình thực hiện kế hoạch rồi.” Ngọc Trí oan uổng nói: “Sau việc ở Kim Loan điện, tẩu hôn mê mất mấy ngày, hai ngày nay thân mình mới tốt lên một chút, ta mới dám tới tìm tẩu.” Nàng nói xong lại cười hắc hắc nói: “Không phải mai Cửu ca muội muốn cử hành lễ sắc phong gì gì đó sao? Thân phận của tẩu là phi tần trong lãnh cung, không thể tham dự, chẳng bằng theo ta đi ra ngoài tìm việc vui đi.” Tuyền Cơ cười, “Được! Hiện tại ta ra vào tự do hơn trước kia nhiều.” “Ngày mai giờ Tỵ chờ ở lãnh cung.” “Nơi này của ta không phải cũng là lãnh cung sao?” Ngọc Trí sững sốt, rầu rĩ nói: “Niên tẩu, là Ngọc Trí hại tẩu. Ngày ấy Ngọc Trí không phải cố ý nói tới chuyện lãnh cung gì gì, không ngờ tới lại thành sự thật.” Tuyền Cơ cười nói: “Sớm muộn gì chuyện này cũng tới thôi. Dù cho quyền lực trong tay hần có lớn hơn nữa, nhưng chung quy có khi người định không bằng trời định...” Nàng dừng lại một chút, “Ta thật cảm kích muội, qua chuyện sinh tử này khiến ta hiểu thêm một số việc.” Ngọc Trí nhíu mày xem xét nàng, sau một lúc lâu, nói: “Tẩu đã không còn thương tâm sao?” Ánh mắt Tuyền Cơ nhìn về ánh lửa đang bập bùng cháy, nhẹ giọng nói: “Quá bi thương nên trái tim đã chết, mà cuộc sống vẫn phải tiếp tục.” Ngọc Trí suy nghĩ rồi gục đầu trên vai nàng, nhỏ giọng nói: “Tính tình tẩu ở trong cung sẽ phải chịu nhiều thiệt thòi, có điều Ngọc Trí rất bội phục tẩu... Niên tẩu, không biết vì sao, Ngọc Trí có cảm giác ngày mai chúng ta nhất định có thể thuận lợi xuất cung, hơn nữa ở trong kinh thành sẽ gặp gỡ được người tốt cùng việc tốt.”

144. Chương 145: Một Tiếng Thở Dài

Điện Thanh Bình. Từ khi lập nước tới nay, lễ nghi sắc phong phi tần của đế vương Tây Lân đều được cử hành tại điện này. Trong điện, bên phải vị trí chủ trì có treo một chiếc chuông cổ cao hơn mười thước, thân chuông khắc chữ tề theo lối chữ triện, do quan tể lễ đứng ở bên cạnh trông coi, sau lưng là người hầu đi theo lễ quan, đợi giờ lành tới, tiếng chuông vang lên, lập tức cử hành nghi thức sắc phong. Chính giữa là hoàng đế, bên trái là thái hậu, hoàng hậu bồi ở bên cạnh thái hậu. Theo truyền thống, trong lễ sắc phong phi tần trong cung, phủ nội vụ cùng các quan quản lý các cục trân, thiện, thiết phòng và các nữ quan giáo dưỡng trong cung cũng tham dự. Quy định tổ chức như vậy nhằm mục đích răn dạy các phi tần trong cung phải hoà thuận sống chung, tổng quản các phòng và các nữ quan cũng phải cẩn thận hầu hạ chủ tử mới được sắc phong. Thảm đỏ trải dài như một áng mây hồng. Trong điện, phi tần các cung theo địa vị cao thấp mà sắp xếp đứng bên trái, bên phải là tổng quản các phòng, các cục trong cung và các nữ quan. Từ Hi và Hạ Tang đứng bên cạnh Long Phi Ly, hai quan lễ* bước tới, cung kính nói với Từ Hi: « Tổng quản đại nhân, giờ lành đã đến. » * quan chuyên lo các lễ nghi Từ Hi thấp giọng bẩm báo với hoàng đế, Long Phi Ly nhìn về phía thái hậu, thái hậu mỉm cười vuốt cằm, Long Phi Ly cười, khê khoát tay áo. Từ Hi dẫn dò quan lễ: “Tuyên hai vị nương nương vào điện.” Người quan lễ lập tức lớn giọng hô: “Tuyên Niên tần nương nương vào điện, tuyên Cẩn tần nương nương vào điện.” Cửa điện mở ra, Dao Quang cùng An Cẩn một xanh nhạt, một vàng nhạt, cung trang hoa mỹ, chậm rãi tiến lên. Tới trước mặt hoàng đế, hai người quỳ xuống. Thái Hậu cười nói: “Hôm nay là ngày vui, hoàng thượng, ai gia cùng hoàng hậu đều có ban thưởng, hy vọng Niên tần cùng Cẩn tần về sau hầu hạ Hoàng thượng thật tốt, vì Hoàng thượng làm ạch tự Tây Lân ta thêm rộng mở.” “Tạ ơn Hoàng thượng, Thái hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương.” Hai người cung kính nói. Thái hậu lại cười nói: “Theo tổ chế, là ngày vui mừng, Niên tần Cẩn tần đều là tân phi, nếu có nguyện vọng gì thì đừng ngại, cứ nói với Hoàng thượng cùng ai gia.” An Cẩn cười nói: “Có thể phụng dưỡng Hoàng thượng, Thái hậu nương nương đã là phúc phận lớn nhất của Cẩn tần. Chỉ hy vọng long thể Hoàng thượng khoẻ mạnh, phượng thể Thái hậu nương nương thuận hoà.” “Thật là một đứa nhỏ

nhu thuận.” Thái Hậu cùng hoàng hậu nhìn nhau cười, nói. Long Phi Ly nhàn nhạt nói: “Hình như Niên tần có gì muốn nói?” Dao Quang nhỏ giọng thưa: “Bẩm Hoàng thượng, Thái hậu nương nương, thần thiếp e sợ, Tuyền Cơ đã phạm sai lầm lớn, nhưng chung quy vẫn là tỷ muội của thần thiếp, hôm nay thần thiếp được nhận ân điển sắc phong, trong lòng vui sướng, nếu bây giờ muội muội cũng có thể có mặt ở đây cùng chia sẻ...” Thái Hậu thở dài: “Con thật là người lương hậu, trước đó Tuyền Cơ đã tranh cãi với con, lại làm loạn điện Kim Loan, vậy mà con còn nói giúp nàng ta như thế.” Dao Quang ngượng ngùng cười. Muội muội này của nàng từ sau khi tiến cung đã khác xa lúc xưa, giống như tính tình đã thay đổi hoàn toàn, ngày đó trên điện Kim Loan, Tuyền Cơ làm nàng kinh hãi một phen, trong chớp mắt, nàng nghĩ Long Phi Ly nhất định sẽ giết Tuyền Cơ, không ngờ hẳn lại không động thủ, cũng cảm không thể truyền việc này ra. Lúc ấy nàng đoán rằng, ước chừng hoàng đế là nể mặt phụ thân nàng mới tha cho Tuyền Cơ, nhưng kiếp này, Tuyền Cơ nhất định khó có thể có cơ hội được sủng ái lại. Mẫu thân của nàng – Như phu nhân, mặc dù được phụ thân rất sủng ái, nhưng rốt cục vẫn là tiểu thiếp, bản thân mình xuất thân thứ thiếp, chung quy người ngoài nhìn nàng đều kém hơn Tuyền Cơ một bậc. Từ nhỏ nàng đã hận Tuyền Cơ. Thêm vào việc ngày đó Tuyền Cơ lôi nàng tới điện Kim Loan ... Niên Tuyền Cơ, dựa vào cái gì mà đòi lấn áp nàng ? Khó khăn mới được vào cung, phụ thân cũng ám chỉ nàng đến thời cơ thích hợp có thể mượn tay hoàng thượng để trừ bỏ Tuyền Cơ. Mặc dù nàng cho rằng phụ thân thật tàn nhẫn, cũng không hiểu được dụng ý của phụ thân, nhưng trong lòng nàng vẫn cảm thấy vui sướng. Hiện tại Tuyền Cơ gặp rủi, nàng muốn nàng ta tận mắt nhìn thấy nàng được sắc phong, nàng muốn thấy nàng ta đau khổ! Lúc này, hoàng hậu nhíu mi, giống như rất khó xử, nói: “Hoàng thượng, người xem, nguyện vọng này của Niên tần muội muội...” ***** Đọc theo kênh đào bảo vệ bên ngoài hoàng cung, một chiếc xe ngựa xa hoa chạy chậm chậm, xa phu là mấy nam nhân cao lớn, hai bên huyệt thái dương có hơi cổ quái, chỉ cần là người có chút hiểu biết liền nhận ra đây là những người đã luyện công phu cực kỳ lợi hại. Bên trong xe ngựa... Hai vị cô nương, một người dung mạo kiều diễm, một người tuyệt sắc, chính là Ngọc Trí và Tuyền Cơ. Tuyền Cơ cười nói: “Vừa rồi lúc binh lính gác thành kiểm tra, ta thật sợ không qua được.” Ngọc Trí nghịch ngợm cười, “Bản công chúa cầm là lệnh bài xuất cung của Hoàng Thượng ban cho nha.” “Ồ, sao lại thế? Không lẽ muội phụng chỉ xuất cung đi du ngoạn sao?” Tuyền Cơ có chút kỳ quái. Ngọc Trí lắc lắc ngón trỏ, chặc chặc nói: “Niên tẩu, tháng trước Ngọc Trí hồi kinh, sư phụ cố ý phái một sư tỷ võ nghệ cao cường đưa tiễn. Có đi thì có về, hôm nay Ngọc Trí đưa sư tỷ ra khỏi thành...” “Muội mượn cơ tiễn người hỏi xin Cứu ca muội lệnh bài, để đi du ngoạn?” Tuyền Cơ cười mắng, “Đúng là nha đầu giảo hoạt.” “Thật thoải mái! Hoàng huynh còn ban thưởng mấy tên cao thủ phủ nội vụ nữa. Chỉ là lần này xuất cung, huynh ấy cũng đã nói trước, muốn muội tiễn người qua khỏi kênh đào bảo vệ này liền phải trở về, cho nên, chúng ta còn phải nghĩ biện pháp đá văng mấy tên phu xe kia đi.” Ngọc Trí ghé miệng vào tai Tuyền Cơ nhỏ giọng nói. ***** Điện Thanh Bình. Trong điện phải có đến một nửa đám người muốn biết tâm ý hoàng đế, lúc trước Niên tần chọc giận hoàng đế, hoàng đế đem nàng nhốt vào lãnh cung, hiện tại Niên Dao Quang lại đề nghị muốn cho nàng tới dự lễ. Long Phi Ly hơi trầm ngâm, nhàn nhạt nói: “Vậy thì cứ thỏa mãn nguyện vọng của nàng đi.” Ánh mắt hơi nheo lên, thần sắc bình thản. “Hạ Tang, người phái người đến cung Phượng Thù truyền Niên Tuyền Cơ lại đây.”

145. Chương 146: Người Đi Phòng Trống

Tuyền Cơ ngẫm nghĩ, hỏi Ngọc Trí: “Ta giả sư tỷ của muội xuất cung, vậy sư tỷ thật của muội thì sao?” Ngọc Trí hí hóp mắt, cười nghiêng ngả. Về mặt Tuyền Cơ đen lại, trong lòng dường như bùng tỉnh, nói: “Sư tỷ của muội thân thủ phi phạm, phi thân qua tường, bay trên mái nhà, có thể nói là chuyện nhỏ, sao còn phải e ngại mà trốn chạy ? Chắc chắn muội không nói với tỷ ấy là cứu ca cho phép muội tiễn nàng ấy xuất cung mà để cho nàng ấy phải tự trốn đi đúng không?” “Niên tẩu thật thông minh.” Ngọc Trí cười khanh khách, nhỏ giọng nói: “Nếu tẩu thuận ý một chút, không biết Cứu ca muội sẽ yêu thương chiều chuộng tẩu đến thế nào đâu.” Tuyền Cơ cười cười, “Là ta ngu dốt.” Nàng vén màn cuốn xe ngựa lên một góc nhỏ, nhìn ra ngoài. Về sau khi rời khỏi Kim Loan điện, nàng mê man nhiều ngày đêm trên giường, bên tai chỉ có tiếng khóc rất nhỏ của bọn Điệp Phong, thỉnh thoảng giống như có thêm giọng nói của Như Ý. Số phận kỳ lạ, tính tình Chu Thất ở hiện đại không phải như vậy, nàng nhẩn nại, ngày qua ngày, không ngày nào không

lo lắng phập phồng, có lẽ là do chịu áp lực quá lâu, cho nên, tới nơi này, yêu thương ai đó, mới muốn dùng tất cả khả năng của mình để nắm giữ. Chẳng qua là, cố gắng muốn quên đi một người, nhưng càng lâu lại càng khó có thể quên được. Vốn đã quyết định rồi đi, nhưng lại bất giác trầm luân trong đó. Ngày đó, khi gặp cả chếp nàng nói, nếu vì tự do, hai người đều có thể vứt bỏ. Nhưng, sao chính bản thân mình lại không vứt bỏ được ? Ngoài cửa sổ xe ngựa, chim chóc nhẹ nhàng bay nhảy, tự do tự tại, tất cả đều tràn ngập niềm vui thích, Tuyền Cơ bất giác cũng bật cười. Ngọc Trí đột nhiên nói: “Niên tẩu tẩu, tẩu có từng nghĩ nhân dịp này trốn đi không?” Tuyền Cơ ngẩn ra, lập tức lắc đầu. “Nếu tẩu muốn chạy trốn, Ngọc Trí sẽ không ngăn cản.” Ngọc Trí nhìn vào khoảng không vô định, “Cả đời này của Ngọc Trí có lẽ cũng sẽ không có được hạnh phúc, nếu tẩu có thể có hạnh phúc, thật ra là một chuyện tốt.” “Công chúa, tội xuất cung chơi đùa có thể miễn, nếu lần này ta đi thật, Cửu ca muội mặc dù thương muội, nhưng muội chưa hẳn có thể thoát khỏi sự trách phạt này, còn có cả nô tài Phượng Thù cung.” Tuyền Cơ nhẹ giọng nói: “Không sợ nói với muội, nếu sau này có cơ hội, ta nhất định sẽ trốn, nhưng không thể là hôm nay, ta không thể liên lụy tới người khác.” Ngọc Trí nhìn nàng một lúc lâu, nắm lấy tay nàng, hai người nhìn nhau cười. Xe ngựa đột nhiên dừng lại, một giọng nói vang dội mạnh mẽ từ phía trước truyền vào. “Công chúa, đi thêm một đoạn ngắn nữa, là các gian phố xá chợ Lâu Tứ của đế đô, chúng ta nên quay trở lại cung, chúng nô tài cũng về phục mệnh hoàng thượng.” Sắc mặt Tuyền Cơ cùng Ngọc Trí đều cứng lại. Ngọc Trí cao giọng nói : “Được, mọi người chờ đây, đợi bản công chúa nói với sư tỷ một vài câu” Tuyền Cơ nhỏ giọng nói: “Muội có biện pháp lừa bọn họ đi?” Ngọc Trí chậm rãi lấy từ trong lòng ra một túi gì đó, ghé vào lỗ tai Tuyền Cơ, “Đây là toả hồn hương* cực kỳ lợi hại của Danh Kiếm sơn trang, chút nữa chúng ta xuống xe ngựa, liền tung thứ này ra, sau đó giấu xe ngựa ở một nơi bí mật, đợi đến chạng vạng tối khi chúng ta chơi thoải thích, rồi mới giúp bọn chúng giải toả hồn hương, nếu Cửu ca chất vấn vì sao đi về quá trễ, chúng ta sẽ tìm lý do thoái thác.” *toả hồn hương : đã nhắc đến ở các chương trước, có tác dụng khoá hồn lại =.=, làm cho người bị trúng hương không phân biệt được thời gian Tuyền Cơ hơi hơi nhú mi, “Mục tiêu nhiều lắm, đối phương lại có thân thủ rất cao, một khi có động tĩnh gì, tất cả sẽ phòng ngự, chúng ta không thể hạ được tất cả mọi người.” Ngọc Trí gật gù đầu, buồn bực nói: “Làm sao bây giờ?” Tuyền Cơ cười mắng, “Tiểu nha đầu nhà muội, ta vẫn cứ nghĩ muội đã có kế sách vẹn toàn rồi cơ đấy.” “Niên tẩu, sao tẩu lại nói như vậy, làm sao giờ?” Ngọc Trí cũng nóng nảy. “Công chúa thứ tội, Hoàng thượng đã phân phó, thần không thể chậm trễ, xin công chúa mau chóng trở về.” Giọng nói từ phía trước truyền đến, mấy cao thủ nội vụ đã xuống xe ngựa. Tuyền Cơ cùng Ngọc Trí đều kinh hãi. Tuyền Cơ giật mình, vội nói: “Khi nãy muội nói, thứ này có giải được đúng không?” ***** Điện Thanh Bình. Tiểu thái giám nhanh chóng bước vào, vội vàng tới bên Hạ Tang, nhỏ giọng thăm thì điều gì đó vào tai hần. Thái hậu và Hoàng hậu ở bên kia đang dạy bảo hai tân phi. Hạ Tang nghe xong kinh hãi, nhưng nhanh chóng khôi phục bình thường đứng tại chỗ. Long Phi Ly khẽ nhíu mày, nói: “Hạ tang, Niên Tuyền Cơ đâu?” Hạ Tang cắn răng, cúi người ghé miệng đến bên tai Long Phi Ly. ***** Liếc mắt nhìn bốn gã nội thị xiu bên trong xe, Ngọc Trí vỗ tay cười to, “Biện pháp của tẩu thật hay.” Phương pháp Tuyền Cơ rất đơn giản. Nàng cùng Ngọc Trí nuốt giải được khóa hồn hương trước, sau đó tung toả hồn hương vào trong xe ngựa. Ngọc Trí kêu lên một tiếng, dụ mấy nam nhân lại đây..... Không gian hẹp, muốn tránh cũng không được. Tuyền Cơ cười, khẽ mắng: “Còn không nhanh chóng thay đổi trang phục?” Ngọc Trí gật đầu, từ trong góc của xe ngựa rút ra hai bộ khăn mũ quần áo nam nhân. ***** Cho dừng mọi nghi thức, trong điện Thanh Bình, mọi người đều kinh ngạc nhìn hoàng đế vung vạt áo, sắc mặt trầm xuống bước ra khỏi điện. Theo lệ, hoàng đế sẽ chọn thể bài của một trong hai vị tân phi, quyết định đêm đó ai thị tẩm. Vừa rồi hoàng đế đã đồng ý với mong muốn của Niên Dao Quang, chuẩn cho Niên Tuyền Cơ đến xem lễ, nhưng đến cuối, Niên Tuyền Cơ lại không đến, mọi người đều cho rằng không chừng Niên Tuyền Cơ này lại gây ra chuyện. Ánh mắt Thái Hậu khẽ động. ***** Cung Phượng Thù. Long Phi Ly lạnh lùng nói: “Hạ Tang, cho truyền xuống, lập tức phong tỏa cung Phượng Thù, bất luận kẻ nào đều không được phép tiến vào, kẻ nào làm trái phạt cực hình.” Hạ Tang rùng mình, quỳ xuống nói: “Nô tài lập tức tuân lệnh.” Trong mắt phượng trần ngập một mảng sương mù lạnh lẽo, liếc mắt qua một vòng thái giám cung tỳ đang quỳ trên mặt đất, trầm giọng nói: “Chủ tử các người đi đâu ?” Đại tỳ Diệp Phong liên tục dập đầu, giọng run run: “Hoàng Thượng thứ tội, hôm nay khi Hạ tổng quản phái người đến truyền, nô tỳ đi vào trong phòng, mới phát hiện không thấy chủ tử, Tiểu Song Tử bị đánh bất tỉnh trong phòng, quần áo trên người... đều bị lấy đi.” Long Phi Ly giận dữ, giơ chân đá nàng ta ngã nhào.

146. Chương 147: Gặp Lại Lâm Thịnh?

Thanh Phong khó hiểu, “Sư huynh, vì sao phải phong tỏa toàn cung?” Long Phi Ly giơ tay lên, quăng ra một mảnh giấy vo viên, Thanh Phong nhận lấy, mở ra mới thấy, trên giấy viết một hàng chữ nhỏ. Điệp Phong, ta ra ngoài một ngày, phỏng chừng đến đêm sẽ trở về, đừng lo lắng. Thư này cũng là do tiểu thái giám, khi đến Phượng Thửu cung truyền chỉ, cùng với Điệp Phong phát hiện ra trong phòng ở Tuyền Cơ, được đặt bên cạnh Tiểu Song Tử đang hôn mê. Thanh Phong cả kinh, “‘Ra ngoài’ này là ý gì?” Từ Hi nhíu mày nói: “Nương nương đã mặc trang phục nội thị, chắc chắn là để thuận lợi hoạt động trong cung. Ra ngoài, phải lén lút mới đúng. Hoàng Thượng nếu không phong tỏa cung Phượng Thửu, nếu những người khác biết sẽ phiền toái.” Long Phi Ly nhanh chóng bước vào phòng Tuyền Cơ, Từ Hi và Thanh Phong nhìn nhau, cũng theo sát tiến tới. Đến cửa hoàng đế đột ngột dừng lại. Tay bóc tờ giấy dán trên cửa, mặt trên viết tiêu vẹo: « Cẩm Tiểu Cường và Long Phi Ly bước vào ». Trong đầu hẳn thậm chí có thể tưởng tượng ra cảnh khi nàng cầm bút viết, khoé miệng mỉm cười, tinh nghịch phá phách, đọc những dòng này, càng thêm tức giận, nói: “Ai là Tiểu Cường?” Điệp Phong lau tơ máu nơi khoé miệng, chậm chậm bò lên, ánh mắt vừa mới nhìn đến Tiểu Lã Tử đang nhặt con gì từ dưới đất lên, vẽ mặt đen lại, đang muốn ngăn cản tên thái giám này, nhưng Tiểu Lã Tử đã nói: “Hồi Hoàng Thượng, nương nương nói con gián này tên là Tiểu Cường.” Điệp Phong bị ai, cả cung Phượng Thửu không một ai dám nâng mắt nhìn sắc mặt hoàng đế nữa. ***** Kinh thành. Tuyền Cơ nhìn Ngọc Trí vác bao lớn bao nhỏ chiến lợi phẩm, không khỏi bật cười, mua sắm tựa hồ là thiên tính của phần lớn nữ nhân. Mà tâm trạng nàng cũng đang rất hưng phấn, dù sao đây cũng là lần đầu tiên nàng được nhìn thấy thành chợ cùng lầu quán ở cổ đại, cảm giác cũng không khác nhìn trên TV là mấy, nhưng sự phồn hoa náo nhiệt chân thật này, cùng với sự hoa lệ của quán xá và sự mỹ lệ của các lầu gác thì trong TV không thể nào diễn tả hết được. Ngọc Trí ham vui một hồi cũng mệt, muốn tìm một tửu lầu ngon ăn cơm, sau đó dẫn nàng đi một nơi rất tuyệt. Tuyền Cơ tò mò, “Nơi nào là một nơi rất tuyệt?” Ngọc Trí chớp ánh mắt, thăm thẳm: “Yên Vũ lâu.” Khoé miệng Tuyền Cơ hơi run rẩy, “Không phải là nơi kỹ viện dung tục chứ?” “A, Niên tẩu, sao tẩu lại biết được?” Hai mắt Ngọc Trí tỏa sáng. Tuyền Cơ đen mặt lại, thật đúng là mông muội, lập tức muốn cười, kỹ viện chính là một trong những đoạn kinh điển khi xuyên qua, dường như không có nữ chính nào xuyên qua không đi đến cái nơi đó thăm viếng chiêm ngưỡng dẫn đến gây họa. Càng nghĩ càng buồn cười, tuy rằng biết cả hai không nên đến nơi đó, nhưng trong lòng nàng cũng tò mò cực kỳ, muốn thử phong lưu, do đó cũng không nói với Ngọc Trí, nhưng nàng chợt nghĩ đến một vấn đề, “Không phải kỹ viện chỉ mở cửa buổi tối sao? Đêm nay chúng ta đã phải trở về.” Ngọc Trí dậm chân, “Cái đầu gỗ của muội sao lại không nghĩ đến chứ. Nhưng đêm nay Yên Vũ lâu có tuyển hoa khôi nha.” Tuyền Cơ cười mắng: “Trách không được sao hôm nay muội muốn xuất cung.” Ngọc Trí cười khê xấu hổ, nhíu nhíu mày, thăm thẳm nói: “Không được! Ngọc Trí nhất định phải xem, cùng lắm thì đêm nay chúng ta không quay về.” “Cung Phượng Thửu là lãnh cung, mai ta trở về cũng chẳng phải chuyện gì lớn.” Tuyền Cơ sầu lo nói: “Nhưng còn muội, thật sự không sợ bị người khác phát hiện —” “Ngọc Trí cần môi, đột nhiên phía trước có tiếng nói truyền tới, “Tiểu cô nương ở bên kia kìa, mau qua xem. Nàng ngẩn ra, Tuyền Cơ cũng theo ánh mắt nàng liếc qua, chỉ thấy vài quán nhỏ cách đó không xa, trong trong ngoài ngoài vây quanh mấy tầng người. Hai người vô cùng hiếu kỳ, cũng theo đến đó. Thật vất vả chen qua đám người để đi vào, đã thấy một cô gái quần áo tả tơi quỳ trên mặt đất, mặc tang phục, trước mặt dựng một khối mộc bài nhỏ: phụ thân ở nhà chờ hạ huyết, bán mình chôn cha. Cô gái kia cúi mặt xuống, không thấy rõ dung mạo, nhưng lộ ra da thịt vùng cổ gáy trắng nõn nà tinh tế, cảm nhận tinh xảo, bộ dáng có vẻ cũng không tệ. Đoạn kinh điển thứ hai! Trước kia khi nhìn trên tivi và đọc tiểu thuyết tình cảm, nàng thấy thật là chó má, nhưng lúc này khi phơi bày ra trước mắt, trong lòng Tuyền Cơ lại rầu rĩ, nhỏ giọng nói: “Ngọc Trí, trên người ta không mang tiền, muội lấy chút tiền đưa cho nàng đi.” Ngọc Trí cũng nước mắt mắt lưng tròng, ngay lập tức liền sờ soạng trong người, mới phát thanh kêu: “Không thấy hầu bao của muội đâu.” Giọng nàng lạnh lạnh chói tai, lần này, thật khiến cho không ít người nhìn các nàng chăm chú. Có kẻ lưu manh vô lại cười mỉa nói: “Tiểu công tử, muốn mua người về làm vợ của người à, nhưng mà, nếu không có tiền thì đừng ở chỗ này giả làm đại gia!” Ngọc Trí giận dữ, nhưng cũng hoảng sợ, khuỷu tay chọc chọc Tuyền Cơ, vội la lên: “Niên tẩu, sao lại như vậy?” Tuyền Cơ khê thở dài, gặp kẻ trộm rồi. Nàng cùng Ngọc Trí ăn mặc hoa mỹ, nha đầu Ngọc Trí kia lại mua sắm tứ tung, hai người từ đầu đến chân đều viết “Dê béo, chó có khách khí”. Lúc này, một thanh âm thân nhiên nói: “Ngũ Thất, người lấy ngân phiếu năm trăm lượng đưa cho vị cô nương này.” Đám người nhất thời im bật. Tuyền Cơ cười thăm, người tới thấy việc nghĩa hăng hái làm. Nàng cùng Ngọc Trí đang nhìn qua, nam tử đối diện cả người vận bạch y, người hầu đứng bên cạnh cũng là một thanh niên tuấn tú Liếc mắt

một cái, tim Tuyền Cơ dường như ngừng đập. Hắn, như thế nào lại ở nơi đây? Lòng mày thẳng dài, con ngươi không điểm mà đen, không phải nước mà lại trong veo, mũi thẳng, trên môi, phảng phất nét cười tinh khiết như hoa lê. Là hắn? ! “Lâm Thịnh.” Kim nén kinh hãi trong lòng, nhưng rốt cuộc Tuyền Cơ không kiềm chế được, run rẩy mở miệng. Nam tử kia hơi nhú mi, cười nói: “Vị công tử này gọi tại hạ sao? Chắc là công tử đã nhận nhầm người, tại hạ tên Phong, họ Bách đệm Chiến.”* *chỗ này lằng nhằng, nói chung anh tên đầy đủ là Bách Chiến Phong ầm ỉ một hồi đã ra sân, mng cho anh tràng pháo tay cổ vũ nào

147. Chương 149: Gặp Gỡ Bạn Hữu

Ôn tam công tử giận dữ, quát: “Các người hãy cẩn thận ta đây. “ Tuyền Cơ lạnh lùng nói: “Dưới chân Thiên Tử, đừng nói người làm việc phi pháp, cho dù người thật sự là Ôn tam công tử, cũng không cho phép người càn rỡ như vậy.” Ôn tam sắc mặt hơi hồng, chỉ vào Tuyền Cơ nói: “Người —— “ Cẩn rằng phát tay áo bỏ đi. Ngọc Trí nhặt túi tiền lên, ném về phía hắn, ‘ Tiền này chắc cũng là đồ giả.’ Đám người đứng sau lập tức vỗ tay vang như sấm. “Vừa rồi vị công tử này nói, đưa cho tiểu cô nương này ngân phiếu năm trăm lượng... Lấy năm trăm lượng đưa cho nàng.” Vài nam tử xếp người đi ra, trong đó một người mỉm cười nói. Ngay cả lời nói cũng như cách ăn mặc cũng khác xung quanh, hắn mặc trường bào, đầu đội nón cùng màu áo, trên nón có gắn một viên hồng ngọc sáng lấp lánh. Nhìn dung mạo hắn, xương gò má cao, đồng tử thâm sâu, mũi cao thẳng, diện mạo anh tuấn khí độ bất phàm. Nhưng với ngũ quan giống như chạm trổ này, Tuyền Cơ đoán người này chắc không phải là người Tây Lân, trong lòng cảm thấy tò mò, lại nhìn hắn thêm một cái. Nam tử kia thấy nàng đang đánh giá hắn, rồi hướng nàng cười cười. Xem nào nhiệt hồi lâu, hai bên lúc này cũng thỏa thuận trao đổi, Tuyền Cơ cười lạnh, cũng không để ý hắn nữa, chỉ cúi người nhặt ngân lượng trên mặt đất lên. Một bên Phong Chiến Bách cũng tự mình cúi người giúp nhặt lên, Ngũ Thất thấy công tử như vậy bản thân cũng vội ngồi xổm xuống. Nữ tử kia bình tĩnh nhìn Tuyền Cơ, Tuyền Cơ nhẹ nhàng cười, nàng ngượng ngùng cúi đầu. Tuyền Cơ đột nhiên nhớ ra điều gì, tay sờ tới ngoại bào. Phong Chiến Bách giơ tay ngăn nàng, nhẹ giọng nói: “Để ta.” Nói xong hắn cởi ngoại bào, choàng trên người nữ tử kia. Hắn hiểu ý nàng, Tuyền Cơ thấy thật cảm kích, hai người nhìn nhau cười. Lúc này, một bàn tay giơ ra trước mắt Tuyền Cơ, là tên nam tử dị tộc vừa rồi. “Ngân phiếu.” Hắn mỉm cười nói. Tuyền Cơ thần nhiên nói: “Công tử đưa sai người rồi.” Đột nhiên, có hai bàn tay nhanh chóng giơ ra, đoạt lấy ngân phiếu kia, nam tử dị tộc nhú nhú mày, Tuyền Cơ và Ngọc Trí quay đầu nhìn, không biết từ khi nào bên cạnh hai người đã có thêm một nam tử mặc thanh sam. Người này mày dài mắt sáng, khóe miệng ẩn nét cười nhạt, nói: “Nạp Minh, thì ra người ở đây.” Nam tử dị tộc nhún mày cười, “Là người? Nhân sinh thì ra không nơi nào không tương phùng.” Tuyền Cơ buồn cười, đây là tình huống gì? Tự nhiên mọc ra một nam nhân dị tộc, bây giờ lại thêm một người đến nhận bằng hữu? Nam tử mặc thanh sam kia dường như liếc mắt nhìn nàng, Tuyền Cơ đang nghi hoặc, hắn đã lấy ra một tấm ngân phiếu, cùng với tờ ngân phiếu mới đoạt được kia, đưa cho cô gái. Tuyền Cơ nhìn thấy, người nọ ra tay thực sự hào phóng, là ngân phiếu ngàn lượng. Ngọc Trí cười nói: “Người này so với kẻ man di kia lạnh lẽ hơn.” Nam tử dị tộc Nạp Minh cười lạnh, “Tiểu công tử nói ai man di?” Ngọc Trí bĩu môi, Tuyền Cơ thấp giọng nói: “Ngọc Trí, đừng náo loạn.” Nàng nói xong vỗ vỗ bả vai Ngọc Trí, chính mình lại tiếp tục cúi đầu tìm kiếm. Lúc này người xem nào nhiệt đã bắt đầu tản bót, Ngọc Trí hiểu ý, đứng ôm quyền nói: “Cám ơn mọi người khăng khái giúp đỡ.” Thanh sam nam tử cười nói: “Nhìn vị công tử này biết tiến biết lui, nhất định xuất thân từ thế gia.” Tuyền Cơ liếc mắt nhìn mọi người một vòng, cười nói: “Tại hạ cùng xá đệ chỉ là những tiểu sinh nhỏ, theo tại hạ thấy, các vị công tử mới là xuất thân thế gia chân chính.” Mọi người giúp nữ tử thu thập ngân lượng xong xuôi, Nạp Minh phân phó người hầu mang túi tiền tới, Ngọc Trí cầm tiền đặt vào trong tay nữ tử. Phong Chiến Bách nói: “ Ban đầu Chiến Bách muốn giúp đỡ, nào ngờ tiền tài bị cướp, thật sự hổ thẹn, thật may mắn có các vị công tử ra tay giúp đỡ.” Thanh sam nam tử cười nói: “Công tử khách khí, việc nên làm. Cùng là người Tây Lân, sao có thể để huynh đệ man di này lấy mất cơ hội.” Nạp Minh thật cũng không giận, ha ha cười, mấy người lập tức nhìn nhau cười. Ngọc Trí cũng cười vui vẻ. Tuyền Cơ bỗng nhìn nữ tử bên cạnh đang đứng vẫn còn cúi đầu, trong lòng chua xót, không thể nào cười nổi, nói: “Sự tình như vậy đã xong, không biết các vị công tử đi về phía nào?” Phong Chiến Bách nhẹ giọng nói: “Ngũ Thất, người đến chỗ Trần Thế bá một chuyến, nói ta có một số việc, tối nay mới đến.” Hắn dừng lại, nói: “Chiến

Bách không thể giúp đỡ tiền bạc, nguyện theo giúp vị cô nương này, xem có thể hỗ trợ gì đó hay không.” Một lần nữa hắn lại nói ra suy nghĩ trong lòng nàng, Tuyền Cơ cười nói: “Cám ơn Phong đại ca, tại hạ cùng xá đệ cũng sẵn lòng đi cùng.” Nghe nàng không chút khúc mắc gọi hắn đại ca, thật giống hai người quen biết đã lâu, trong lòng Phong Chiến Bách cảm động. Hắn là người hướng nội, sắc mặt cũng không thay đổi. Nạp Minh liếc mắt nhìn Tuyền Cơ một cái, có hứng thú nói: “Cứu người tới cùng, đưa phật đến tây phương, gia cũng cùng đi theo, Vân Dương người thì thế nào?” Thanh sam nam tử Vân Dương cười nói: “Khó được người một người man di có tấm lòng như vậy, Vân Dương có thể nào tụt lại phía sau?” Tuyền Cơ cùng Ngọc Trí xì cười, thật không nghĩ, đến cuối cùng, mọi người toàn bộ tham gia. Ngọc Trí đột nhiên nhớ ra điều gì, thất thanh nói: “Niên tẩu... Không, ca ca, đi qua đi lại như vậy, chúng ta còn kịp đến kỹ viện không?” Tuyền Cơ thầm nghĩ muốn bóp chết nàng, vẻ mặt đen đặc nhìn mấy nam tử, quả nhiên bọn họ đều có vẻ mặt kinh ngạc nhìn nàng và Ngọc Trí, khóe mắt đuôi mày đều lộ ý cười. Ánh mắt Nạp Minh mang ý bốn cột, nhìn chằm chằm Tuyền Cơ, “Các người muốn đi chơi kĩ*?” kĩ : là từ chỉ những cô gái ca xướng bán thân trong kĩ viện đó, để từ này cho nó nhẹ nhàng :) Mặt Tuyền Cơ đỏ lên, đột nhiên nghĩ: nếu để Long Phi Ly biết nàng cùng Ngọc Trí đi kĩ viện, không biết sẽ phản ứng thế nào. Ngọc Trí có chút không vui nói: “Như thế nào, không được sao?” Ngọc Trí thông minh Tuyền Cơ trí tuệ, nhưng sự từng trải còn ít, các nàng nào biết rằng ba nam tử này thông tuệ, ánh mắt sắc bén, sớm đã nhìn ra hai người là nữ nhi.

148. Chương 150: Coi Trọng Nàng

Nạp Minh kia lai lịch có vẻ không nhỏ, rất nhanh cho người hầu chuẩn bị hai chiếc xe ngựa to, cách nơi bọn họ đứng không xa có cửa hàng quan tài, mấy người đi vào giúp nữ tử kia mua một quan tài tốt nhất, áo liệm cùng một ít tế phẩm, hỏi nơi ở của cô gái, đoàn người cuộn cuộn mà đi. Mọi người trao đổi danh tính, cũng không giấu diếm xuất thân. Nạp Minh quả thực không phải người Tây Lân, là thương nhân mỗi tháng đến kinh thành giao thương, thuận đường du ngoạn mấy ngày; Vân Dương đến từ quận Nhạc Dương, trong nhà có điền sản, lần này đến kinh thành là thăm bằng hữu. Khi trước có duyên với Nạp Minh, từng gặp mặt một lần. Nạp Minh nguyên lai là họ, tên đầy đủ là Nạp Minh Thiên Lăng, Vân Dương họ Lân. Ngọc Trí nhớ tới người đến kinh thành cầu hôn kia là vương tử Nguyệt Lạc, hận ý dồn lại, trợn trừng mắt với Nạp Minh Thiên Lăng. Nạp Minh cười lạnh, cũng mặc kệ nàng, ánh mắt âm thầm đảo quanh trên người Tuyền Cơ mấy lần. Đến Phong Chiến Bách, hắn mỉm cười, nói mục đích hắn đến kinh thành giống với Vân Dương, nhà hắn ở quận Yên Hà, theo ý nhắc nhở của trưởng bối trong nhà đến đây bãi phỏng một vị thúc bá quen thân. Tuyền Cơ mỉm cười gật đầu, trong lòng lại nghĩ, thân phận mọi người là gì, sao có thể biết được. Nàng cũng chỉ nói, nàng cùng Ngọc Trí là nhân sĩ ngoại thành, hôm nay cố ý đến Yên Vũ lâu xem giải đấu hoa khôi. Dù sao Ngọc Trí vừa rồi cũng đã nói đi kĩ viện, đơn giản viện cổ nói. Việc không chút che giấu này, khiến mấy nam nhân cười to. Khi mọi người dần yên ắng, nữ tử kia mới nhỏ nhẹ nói: “Thúy Nha cảm ơn các vị công tử, về sau cho dù làm trâu làm ngựa cũng sẽ báo đáp đại ân này.” Vân Dương cười nói: “Cô nương trăm ngàn lần đừng nói như vậy.” Tuyền Cơ ôn nhu nói: “Sau khi an táng thụ thân muội xong, hãy sống thật tốt, như vậy cũng đã là báo đáp với ba vị công tử rồi.” Nàng nghĩ nghĩ, lại nhướn mắt cười nói: “Các vị không nghĩ nhận Thúy Nha cô nương à?” Ba nam tử cười, Nạp Minh cười mắng, “Gia còn không đến mức giống tên đầu heo xấu xa vừa rồi.” Lúc này, Thúy Nha lại nóng vội, nàng không phải người giỏi ăn nói, không biết nên nói cái gì cho phải, gấp đến độ quỳ xuống, nói: “Cha từng nói, có ân tất báo, Thúy Nha còn sống sẽ làm tất cả...” Tuyền Cơ càng thêm thương tiếc nữ tử này, đưa tay nâng nàng đứng lên, cười nói: “Nha đầu a, muội xem ân nhân của muội nhiều như vậy, ai nhận lấy muội mới được? Chẳng nhẽ phân muội thành ba phần, hay là muội luân phiên đến nhà mỗi vị làm việc, nhưng mà ba vị lại cách nhau trời nam đất bắc, muội nha, phải làm như thế nào mới được đây?” “Tuyền đệ, đệ mới là người đối với việc này đóng góp nhiều nhất, đệ sao không nói công chính mình?” Phong Chiến Bách khóe miệng khẽ nhếch. Vân Dương cười, Nạp Minh Thiên Lăng đã lập tức tán thành. Vừa rồi khi giới thiệu, Tuyền Cơ nói tên Niên Tuyền, Ngọc Trí tạm thời cùng họ nàng, tên là Niên Ngọc. Nàng gọi Phong Chiến Bách là đại ca, hắn gọi nàng Tuyền đệ. Phong Chiến Bách... Mặc dù không biết thân phận thật sự của người này, nhưng lại cảm giác rất thân thiết, có lẽ là do dung mạo hắn giống với Lâm Thịnh. Nàng cười khổ, đang muốn đáp lại, Thúy Nha nhìn nàng, nhỏ nhẹ: “Niên công tử, người nhận Thúy Nha đi, cho dù làm

nô tỳ hay tỳ thiếp, chỉ cần cho phép Thúy Nha được hầu hạ bên người.” Ngũ Thất cười trêu nói: “A, Niên Ngọc, cô nương người ta coi trọng ca ca người.” Khi nãy ở chợ, Phong Chiến Bách đưa địa điểm cho hắn, dặn hắn đi làm việc. Vân Dương nhìn thấy xe ngựa Nạp Minh Thiên Lãng đã đến, nói: “Chúng ta chờ người của Phong công tử một chút đi.” Lời vừa mới nói xong, thân ảnh Ngũ Thất đã hiện ra ở đầu đường. Nơi đó cách vị trí bọn họ đứng ít nhất bốn năm ngã tư, Tuyền Cơ cùng Ngọc Trí không biết nội tình, gần đây Vân Dương cùng Nạp Minh Thiên Lãng đi lại ở kinh thành nhiều, đều kinh ngạc vì khả năng của Ngũ Thất này, quả nhiên là khinh công cực ới có thể làm được. Võ công của nô bộc đã là như thế, vậy công tử... Nghe Ngũ Thất chế nhạo nàng, Ngọc Trí cười nói: “Đương nhiên là coi trọng ca ca ta, chẳng lẽ coi trọng Thập Nhị người à?” Ngũ Thất giận dữ, thấy công tử khê nhú mày, mới không gây lộn với Niên Ngọc. Lời Thúy Nha vừa nói, Tuyền Cơ rất khó xử, thân phận nàng đặc thù, sao có thể nhận Thúy Nha? Nhưng Thúy Nha thật sự rất quật cường, giống như nhất định theo nàng, đôi mắt ửng đỏ, nhìn nàng chằm chằm. Tuyền Cơ đang tìm lời khuyên bảo, xe ngựa lại “hí” một tiếng dừng lại. Một thôn trang cực kỳ hẻo lánh, xây dựa vào núi, gia sản lụi bại, chỉ có chưa đến mười hộ, phòng ốc cũ nát đến thảm hại, vừa nãy đi qua, nhưng cửa các nhà đều đóng chặt. Thúy Nha thấp giọng giải thích: “Nơi này nghèo nàn, người trong thôn gần như đều bỏ đi hết.” Tuyền Cơ trong lòng thần nhiên, nói: “Người đều tìm về gốc, quê hương gia đình không thể bỏ, chỉ cần chịu nghĩ chịu làm, nhất định có thể thay đổi.” Ngọc Trí mạnh mẽ gạt đầu, vài nam tử không lên tiếng, trong chốc lát, Tuyền Cơ cảm thấy có người nhàn nhạt liếc mắt nhìn nàng, dường như là Vân Dương kia. Đi vào trong nhà, thi thể phụ thân Thúy Nha đã thối rữa, nước chảy dàn dụa, bộ dạng kinh khủng, Ngọc Trí sợ tới mức hét to một tiếng, ôm lấy thắt lưng Tuyền Cơ, Ngũ Thất ở bên cười nhạo. Trong phòng một mùi khó ngửi, Nạp Minh Thiên Lãng dặn vài gia nô đem thi thể nhập liệm, cùng lúc đưa mọi người ra khỏi phòng. Thúy Nha nghẹn ngào, nàng không muốn người khác làm thay hết cả, muốn ở lại trong phòng. Tuyền Cơ không khỏi nhớ tới thân thể mình. Thúy Nha ít nhất còn có cha để an táng, nàng từ nhỏ đã cô độc. Nàng choáng váng muốn nôn, nhưng cố gắng chịu đựng, nhẹ giọng nói: “Mọi người đi ra ngoài đi hết đi, ta ở trong này giúp đỡ.” Mấy nam nhân nhìn nàng thần sắc kiên quyết, cũng không nói thêm gì, lui ra ngoài, Nạp Minh Thiên Lãng trước khi đi nói với vài gia nô: “Các người làm theo sự sai bảo của Niên công tử, động tác đều phải nhanh nhẹn lưu loát.” Thúy Nha thay xiêm áo cho thi thể, Tuyền Cơ đang muốn tiến lên giúp, bả vai bị ai đó nhẹ nhàng đè lại. Nàng kinh hãi xoay người, vẫn là Phong Chiến Bách. Hắn chưa rời đi.

149. Chương 151: Cuộc Thi Hoa Khôi (1)

“Sao huynh còn ở đây?” Tuyền Cơ lấy làm lạ hỏi. Phong Chiến Bách nhẹ nhàng nói: “Ta từng nói sẽ đến giúp đỡ, sao có thể đứng ở ngoài được?” Lâm Thịnh của hiện đại là một con người dịu dàng nhưng lạnh lùng, còn phiên bản Lâm Thịnh trước mắt này, không hề có lấy một điểm lạnh lùng, ôn nhu trầm tĩnh mà trí tuệ, quả là một cực phẩm. Mặc dù biết với mình là vô duyên vô phận, nhưng chỉ cần nhìn thôi, cũng là một chuyện hết sức đáng vui mừng, ánh mắt Tuyền Cơ trở nên YY. Phong Chiến Bách thấy Tuyền Cơ không dời mắt nhìn mình chằm chằm, trong lòng đột nhiên rung động, ho nhẹ một tiếng ra hiệu, đồng thời lấy một viên gì đó từ trong lòng ra, nói, “Tuyền đệ, đưa vật này tới trước mũi người sẽ không còn cảm thấy khó chịu nữa.” Thấy rõ vật trong tay hắn là một hạt châu, Tuyền Cơ lấp bắp kinh hãi, thất thanh nói: “Cái này, sao lại ở chỗ huynh?” Toàn thân trắng tuyết, toả ra ánh sáng lạnh lẽo. Ngày đó ở Niên gia cứu cá chép, cá chép tặng lại hạt châu. Có tổng cộng hai viên, nàng giữ một viên, một viên đưa cho Bạch Tử Hư. “Phong đại ca, vật này là do người khác đưa cho huynh hay là vật do huynh đã từng cứu giúp ai mà có? Huynh có thể không nói, nhưng mong huynh có thể giúp đệ gỡ bỏ nghi hoặc.” Phong Chiến Bách nghe ra nàng có vẻ có hứng thú, không khỏi mỉm cười, “Đệ từng nhìn thấy hạt châu này rồi sao? Ừm, coi như... là do bằng hữu tặng đi.” “Có phải là Bạch Tử Hư không?” Tuyền Cơ hỏi. “Bạch. Tử Hư?” ánh mắt Phong Chiến Bách khẽ chuyển. Ánh mắt khác lạ chợt loé qua ấy, Tuyền Cơ cũng không để ý, lại hỏi lại. Phong Chiến Bách âm trầm nói: “Hắn nói hắn tên Bạch Tử Hư?” Tuyền Cơ gạt đầu. “Chính là hắn.” Phong Chiến Bách có chút chần chừ, lại hỏi: “Sao đệ lại quen hắn?” Tuyền Cơ trầm nghĩ, sao có thể nói cho huynh biết sự thật được chứ, liền cười trừ nói: “Tình cờ gặp vị Bạch công tử đó, cũng không tính là quen, chỉ là thấy hắn có hạt châu này, cảm thấy thật tình xảo, thuần khiết, thế gian hiếm có, giờ lại

thấy huynh có, thật là tò mò mà.” Phong Chiến Bách cũng là người từng trải, sao lại không nhận ra ý tứ giấu diếm trong lời nói của Tuyền Cơ, hắn cũng không hỏi thêm gì, chỉ đưa hạt châu cho nàng. Tuyền Cơ nhận lấy, cười đùa nói, “Cảm ơn đại ca.” Phong Chiến Bách nhẹ giọng nói: “Tuyền đệ, nếu chỉ là tình cờ gặp nhau là chuyện tốt nhất, nếu có cơ hội gặp lại Bạch Tử Hư thì cũng đừng tiếp xúc nhiều với hắn.” Tuyền Cơ kinh ngạc, đang muốn hỏi hắn lý do, Phong Chiến Bách đã tiến lên giúp Thúy Nha thay khâm liêm cho thi thể. Vẫn là chờ lúc khác hỏi lại thôi. Tuyền Cơ nghĩ vậy rồi cũng chạy vội tới. ***** Mọi người thấp hươu cảm trước phần mộ, Thúy Nha quỳ trên mặt đất nghẹn ngào khóc. Phía sau, Tuyền Cơ lùi ra một khoảng, ngoắc tay hướng mọi người. Mấy nam nhân ngẩn ra, rồi cũng nhanh bước tới. “Có chuyện gì vậy?” Giọng Ngọc Trí nhỏ như tiếng muỗi kêu. Ngũ Thất vẽ đạo lý: “Người nói nhỏ như vậy làm gì chứ?” Ngọc Trí trợn mắt, “Người không biết thì đừng nói lung tung, không phải là ta đang phối hợp với không khí lén lút này sao?” Tuyền Cơ đen mặt, nhỏ giọng nói: “Nạp Minh công tử, huynh bảo người của huynh mang xe ngựa dừng ở bên kia, chúng ta sẽ lặng lẽ rời đi.” Ra là nàng có chủ ý này! Tất cả mọi người khẽ bật cười, Nạp Lang Thiên Lăng trêu chọc nói: “Đệ thật sự không có ý định thu nhận nàng ta sao?” Tuyền Cơ cười khổ, cho dù nàng không vướng phải thân phận này, nàng cũng không muốn Thúy Nha hầu hạ mình, nói: “Đệ tính rồi, khấu trừ đi phí nhập liệm cha của nha đầu đó, còn dư lại một ngàn hai, đủ cho nàng ta kiếm kế sinh nhai. Đệ không cần nàng làm nô tỳ hay tỳ thiếp gì hết, tự do vẫn tốt hơn.” Vân Dương gật đầu, “Mọi người đi thôi.” Đi khỏi một đoạn, xe ngựa đã ra đến đường lớn, không ngờ hoàng hôn cũng đã buông. Ngọc Trí kéo Tuyền Cơ lại kể tai nói nhỏ: “Tẩu tẩu, nếu chưa về thì chúng ta đi xem cuộc thi hoa khôi kia đi. Muội rất tò mò mà, Nghe nói đều là đại mỹ nhân, muội phải đi xem có xinh đẹp hơn phi tử của Cửu ca không.” Tuyền Cơ có chút chần chừ, cần cần môi nói: “Ngọc Trí, muội phải đồng ý với ta trước, chúng ta chỉ nhìn một cái rồi đi, đêm nay nhất định phải trở về, nếu như Cửu Ca của muội biết...” Tuyền Cơ cười khổ. “Được!” Hai mắt Ngọc Trí tỏa sáng, quay sang Nạp Minh Thiên Lăng nói: “Công tử man di, làm phiền đưa ta và ca ca đến Yên Vũ lâu, cảm ơn!” Nạp Minh Thiên Lăng liếc nhìn Tuyền Cơ một cái, cười nói: “Gia cũng tới mở rộng tầm mắt một chút. Để xem mỹ nhân kinh thành hay mỹ nhân Nguyệt Lạc đẹp hơn?” “Thêm phần của ta nữa.” Vân Dương mỉm cười. Ngọc Trí vỗ tay cười lớn, “Thật thú vị, cùng nhau đi thôi.” “Phong công tử thì sao?” Vân Dương nhàn nhạt hỏi. Tuyền Cơ theo bản năng cũng nhìn sang Phong Chiến Bách một cái, Phong Chiến Bách đón nhận ánh nhìn của nàng, ánh mắt dịu dàng, “Được” Ngũ Thất chấn động, công tử chưa bao giờ đến những nơi yên hoa như vậy. Hắn đâu biết rằng, đó là do Phong Chiến Bách lo cho an nguy của Tuyền Cơ, sợ nàng là một cô nương, đến những nơi như vậy lại xảy ra chuyện. Hơn nữa, hắn cũng lo lắng, mai nàng cùng Nạp Minh Thiên Lăng và Vân Dương đồng hành, mà hai người kia tuyệt đối là những nhân vật thâm hiểm, đặc biệt là về ôn hòa như Vân Dương kia lại càng thâm sâu! Xe ngựa chạy nhanh một đường, không lâu sau đã dừng trước một nơi ánh đèn diêm lệ. ***** Điện Tú Ninh. Từ Hi, Hạ Tang, Thanh Phong tùy tùng bên người Long Phi Ly, Long Tử Cẩm, Hạ Hầu Sơ cùng Đoàn Ngọc Hoàn cũng đã đến. Về mặt mọi người ai nấy đều nghiêm trọng. Niên tần đã mất tích, ngay cả Ngọc Trí cũng không thấy. Thần sắc Long Phi Ly vẫn như thường, cung nữ bên người Ngọc Trí Yên nhi run sợ quỳ trên mặt đất, toàn thân càng ngày càng run rẩy. Long Phi Ly lạnh lùng nói: “Trẫm không quan tâm công chúa đối đãi với người thân thiết như thế nào, trẫm chỉ hỏi một lần, nếu người trả lời mà khiến trẫm không hài lòng, nơi người được ở sẽ phải là nha môn Bộ Hình”.

150. Chương 152: Cuộc Thi Hoa Khôi (2)

Edit: Jin Beta: Vivi

“Hoàng thượng tha mạng, Hoàng thượng tha mạng...” Yên Nhi kinh hãi, phủ phục trên mặt đất liên tục dập đầu. Long Phi Ly liếc nhìn Hạ Tang, giọng Hạ Tang trở nên âm trầm, nói: “Mấy ngày gần đây công chúa có vô tình nói muốn đến nơi nào không?” Yên Nhi vội cắn môi, một lúc lâu sau, giọng nói hoảng loạn: “Đúng rồi, lần gần đây nhất, công chúa có nhắc tới một nơi, hình như tên là Yên Vũ lâu.” Lời vừa nói ra, bọn người Long Tử Cẩm, Hạ Hầu Sơ, Đoàn Ngọc Hoàn kinh sợ. Bọn họ sống ở ngoài cung, đương nhiên biết Yên Vũ lâu được nhắc đến là chỗ như thế nào.. Hạ Tang nhíu mày hỏi: “Yên Vũ lâu là nơi nào?” Long Tử Cẩm than khổ trong lòng, nếu nói cho Long Phi Ly biết đó là ..., hắn suy nghĩ, cân nhắc thấy vẫn nên giải quyết vấn đề, sau vài lời tốt giúp Ngọc Trí, mới nói cho Long Phi Ly bản chất của Yên Vũ Lâu, sau lại

hỏi, “Cửu ca, Niên tần ở đâu?” “Nếu trăm đoán đúng, hẳn Niên tần ở cùng một chỗ với Ngọc Trí. Thời gian Ngọc Trí đưa sư tỷ của muội ấy xuất cung, trùng với thời gian Tuyên Cơ rời cung Phượng Thửu, hai người này chắc chắn trốn đi cùng nhau.” Đám người Long Tử Cẩm, Hạ Hầu Sơ, Đoàn Ngọc Hoàn trao đổi ánh mắt với nhau, chỉ một Ngọc Trí còn chưa đủ sao, mà ngay cả Niên tần cũng có khả năng ở nơi đó? Đa đầu ba người run lên, trong lòng đồng loạt run sợ cúi đầu. Ánh mắt Long Phi Ly lợi hại thế nào chứ, chỉ liếc nhìn ba người một cái, trầm giọng nói: “Thập đệ, Yên Vũ lâu rốt cuộc là nơi nào?” *****

Cả bầu trời như được bao trùm bởi tấm lụa xanh thẫm, một vài ngôi sao sáng lấp lánh. Dưới chân thiên tử, nhìn về phía hoàng thành là cung điện to lớn tráng lệ. Nhìn gần những mái nhà cong vút xanh biếc, hàng ngàn lầu các của các gia đình bao quanh để đồ đều chong đèn sáng, trên đường các cửa hàng vẫn náo nhiệt như thường, người người qua lại không ngớt. Tuyên Cơ đột nhiên nghĩ, đây chính là quốc gia mà người đó tạo nên. Xuống xe ngựa, Tuyên Cơ cùng Ngọc Trí đều dúi mắt hoa cả mắt. Cả ngày chưa hạt cơm nào, mọi người liền tìm ngay gần đó một tửu lâu dùng cơm chiều. Khắp nơi mọi người đều vui cười, khắp nơi sắc màu rực rỡ. Màn đêm dường như không buông được xuống tiểu lâu phía trước. Đài bao tiểu lâu được chạm khắc tinh xảo, đèn lâu không che chắn, vừa hài hòa lại rực rỡ tới chói mắt. Bốn tầng tiểu lâu, riêng tầng thứ hai che một tầng lụa mỏng, theo gió bay bay; ở lầu hai này, hơn mười mỹ nhân dựa mình vào đài bao, tóc mai bay bay đan dệt vào nhau, châu thoa hồ hững cài ngang mái tóc, trước ngực thấp thoáng làn da tuyết trắng, biết bao ánh nhìn dõi theo. Các nàng đứng không giống như những nữ tử yên hoa bình thường, không hô không gọi không lời kéo khách nhân, chỉ đứng từ trên lầu cười khẽ, mang chút thần thái kiêu kì. Trên cửa, tấm biển vuông thêu mấy chữ “Cuộc thi hoa khôi”, mấy gã sai vặt cùng nha hoàn ra đón khách, bộ dáng nhìn trông hoạt bát vui vẻ, bên cạnh là bốn nam nhân vóc dáng cao to vạm vỡ, có lẽ là bảo kê của nơi này. Từng tốp ba tốp năm người, theo từng đoàn nam nhân không ngừng đi vào. Ngọc Trí cực kì hưng phấn, chạy nhanh lên dẫn đầu. Đôi mắt Tuyên Cơ đảo quanh, lặng lẽ đánh giá mấy nam nhân đứng canh cửa. Lại thấy mọi người vẫn tươi cười, thần sắc vẫn như thường, không có gì giống như bị kinh động. Tuyên Cơ không khỏi khẽ cười. Nạp Minh Thiên Lăng nhíu mày nói: “A Tuyên, đệ cười gì chứ.” A Tuyên? Sắc mặt Tuyên Cơ đen lại, thật đúng là con cháu dòng dõi man di mà, thay đổi thế nào cũng không khác đi được... bản thân cũng không buồn để ý tới, hướng phía trước đi theo Ngọc Trí. Vân Dương cười nói: “Nàng ấy cười huynh là sắc quý đối khát đó.” Nạp Minh Thiên Lăng cười lạnh, đang muốn trào phúng hẳn vài câu đã thấy Tuyên Cơ cùng Ngọc Trí về mặt giận dỗi quay lại. “Tuyên đệ, sao vậy?” Phong Chiến Bạch hỏi. Ngọc Trí khoát tay, bĩu môi nói: “Kì viện này toàn bọn lừa đảo, mỗi người phải trả hai trăm lượng mới có thể bước vào. Mà ta với ca ca vốn đã bị trộm sạch.” “Không có cách nào mà, A Tuyên, đệ cũng gọi gia đây một tiếng đại ca giống như gọi Phong công tử, gia liền giúp huynh đệ hai người trả tiền.” Nạp Minh Thiên Lăng cười cười nói. Khóe miệng Tuyên Cơ nhếch lên. Vóc dáng nàng vừa phải, thêm đôi chân dài thon thả, một thân nam bào bình thường, áo mũ cùng màu, nhìn trông tuần tú phong nhã, thiếu một phần mạnh mẽ khí khái nam nhân, nhưng đầu óc tinh nhạy lại có dư. Nàng cũng không phải tuyệt mỹ, nhưng gặp hàng ngày, lại thấy được vẻ xinh đẹp toát ra từ chính sự thông minh. Mỉm cười, trong đèn đuốc rực sáng, sóng mắt ẩn chứa một tuyệt đại phong hoa. Trong lòng Nạp Minh Thiên Lăng càng cảm thấy thích thú, thấy nàng bĩu môi, khẽ hừ một tiếng. “Tuyên đệ, để đại ca trả thay mọi người.” Phong Chiến Bạch liếc nhìn Tuyên Cơ một cái, rồi nhẹ nhàng nói. Ngọc Trí ngạc nhiên, “Không phải ban ngày các huynh cũng bị trộm mất rồi sao?” Ngũ Thất hừ lạnh, “A, Ngọc phá hoại, khiến người phải thất vọng rồi, vừa rồi ta đã đến chỗ Trần thế bá mượn tạm ngân phiếu.” Trông thấy Ngũ Thất hờn hển phía sau, Ngọc Trí hận đến nghiến răng, thầm nghĩ, tên nhãi ranh nhà người thừa rơi vào tay bốn công chúa xem, bốn công chúa sẽ cho người thành thái giám! “Tạ ơn đại ca.” Tuyên Cơ vui mừng, đôi mắt đen láy như có ánh sáng chiếu từ nơi xa hướng thẳng về phía Phong Chiến Bạch. Phong Chiến Bạch cúi đầu nắm chặt tay bên sườn, nhìn bộ dạng vui sướng của nàng, lại đột nhiên nghĩ vì nàng làm gì cũng đáng. Hoảng hốt với ý nghĩ của chính mình, trong tim chợt cả kinh. Vân Dương nhìn thấy Tuyên Cơ tươi cười lúng liếng, khẽ cười nói: “Đêm nay tới chơi vui, không say không về! Về phần hai trăm lượng bạc phí vào cửa Yên Vũ Lâu, ta có một chủ ý thú vị thế này, không biết các vị có hứng thú nghe không? Ngọc Trí ham vui cười thích thú, vừa nghe thấy vậy lập tức cười hí hóp mắt: “Vân công tử mau nói!” Mọi người đều vui vẻ nhìn về phía Vân Dương. Vân Dương thu lại chiết phiến, cười nói: “Không tính người hầu của các huynh, chúng ta có cả bảy sáu người, nếu không trả hai trăm lượng bạc này, để xem sáu người chúng ta dùng biện pháp gì để bước qua cửa này, gặp mặt bên trong Yên Vũ lâu. Thời gian quy định là một khắc! Phong Chiến Bạch mỉm cười, “Ý này của Vân huynh thật thú vị.” “Hay lắm!” Nạp Minh Thiên Lăng lớn giọng cười, “A Tuyên, các đệ thì sao?” Ngọc Trí lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn đầy lo lắng, Tuyên Cơ cũng đen mặt, chỉ cười trừ, “Chúng ta có thể nói không được sao?” “Vậy thì bắt đầu thôi. Nếu một khắc mà có người chưa đến, chúng ta ai ở bên trong sẽ ra đón

vào. Đương nhiên thua sẽ bị phạt!” Vân Dương nhìn Tuyền Cơ, nhẹ giọng nói. Tuyền Cơ giương khóe môi, “Nơi này chỉ có Niên Tuyền và xá đệ không có tiền trong người, ra đón? Vân công tử nhìn Niên Tuyền đây, thì cảm thấy nhất định Niên Tuyền không thể bước vào sao?”

151. Chương 153: Cuộc Thi Hoa Khôi (3)

“Không dám. ” Vân Dương cười cười. ” Bắt đầu đi”. Nạp Minh Thiên Lăng cười nói: “ A Tuyền, chớ sợ, sau một khắc chúng ta sẽ đi ra đón đệ”. Tuyền Cơ đen mặt “ Đại ca ở bên trong chờ đệ.” Phong Chiến Bách vỗ vỗ vai Tuyền Cơ. Tuyền Cơ khẽ liếc nhìn Vân Dương và Nạp Minh Thiên Lăng cười nói: “ Nghe thấy chưa, đây mới là tiếng người, biết không?” Ngọc Trí nhanh nhẩu: “ Ca ca, ca đã có biện pháp đi vào rồi sao?” Tuyền Cơ nói: “ Không có!” Ngọc Trí đen mặt: “ Coi như ta chưa hỏi.” Vài nam tử ngẩn ra, rồi lần lượt bật cười. “ Ngũ Thất, đi thôi”. Bóng trắng khẽ nhúc nhích, đã tiến về phía trước. Nạp Minh Thiên Lăng và Vân Dương nhìn nhau cười, nhưng cũng nhanh chóng đi theo hướng của Phong Chiến Bách. Ngọc Trí còn đang chau mặt nhăn mày, Tuyền Cơ vỗ vỗ vai nàng, “ Đi” “ Đi đâu?” “Qua đó xem bọn hán dùng cách gì để đi vào, Vân Dương đã đề ra luật, cũng không nói gì tới việc không được dùng lại cách của người khác”. Ngọc Trí bùm bùm: “ Đúng vậy!” Nhìn theo góc quanh nơi mấy thân ảnh biến mất, người đi đường vốn còn nhiều, nhưng cũng không đông đúc náo nhiệt bằng Yên Vũ lâu. Tuyền Cơ tập trung nhìn vào trong, đoán chừng đó chính là một cửa của Yên Vũ lâu. Cửa lớn đóng lại, cũng không người nào trông coi. Tường cao ước chừng hai ba mét, bốn nam tử tay áo phiêu phiêu, trong nháy mắt, cả Nạp Minh Thiên Lăng cùng tên tới tớ đã ở bên trên. Không ít người trên đường chú ý nhìn, nhưng không ai dám tới hỏi, dù sao đây cũng là một nơi phong nguyệt, không nên gặp phải phiền phức gì là tốt nhất. Nạp Minh Thiên Lăng cười nói: “A Toàn, các đệ cũng lên đây đi”. “Đáng giận”, Tuyền Cơ dậm chân : “Coi thường chúng ta không biết võ công”. Lúc này, Ngọc Trí chớp chớp mắt nói: “Ca ca, không biết võ công chỉ có mình huynh”. Tuyền Cơ sững sốt, Ngọc Trí nhún mũi chân trên mặt đất một chút, trong chớp mắt, cả người dường như đã nhảy lên tường cao. Nhưng nàng ta lại có chút không vững như muốn rơi xuống đất, khoe miệng Ngũ Thất khẽ cong, đang định một cước đá nàng xuống, Phong Chiến Bách đã nhanh chóng đỡ thất lưng nàng. Ngọc Trí đỏ mặt: “Cảm ơn Phong đại ca”. Khoé miệng Tuyền Cơ khẽ run run, chỉ về Ngọc Trí: “Đệ là cái đồ đồ tiểu nhân không có lương tâm”. Mọi người cười khoái trá, nhất là tên Nạp Minh Thiên Lăng kia, thật đáng ăn đòn, hán còn cười nhạo nàng “ A Tuyền, gia chờ một khắc nhé.” Tuyền Cơ cắn răng: “Các người chờ đấy, ta quang minh chính đại, sẽ tiến vào từ cửa lớn.” Vân Dương mỉm cười nhắc nhở: “ Thời gian đã qua một nửa”. Tuyền Cơ rùng mình, quay đầu đi ngay. Nạp Minh Thiên Lăng lúc này mới liếc mắt nhìn Vân Dương, thần nhiên nói: “Đừng tưởng rằng gia không biết người có chủ ý gì nhé”. Vân Dương chỉ cười, nhìn sang bên Phong Chiến Bách. Mối Phong Chiến Bách khẽ nhếch: “Chiến Bách chỉ sợ sẽ không thể được như ý nguyện của Vân huynh”. Ngọc Trí ngạc nhiên: “Các huynh đang nói gì vậy?” ***** Quay trở lại cửa trước, thời gian cũng không còn nhiều... Tuyền Cơ cười khổ, chẳng nhẽ phải thay quần áo nữ nhân, bán chính bản thân mới có thể tiến vào? Vân Dương... không thể để hán thỏa mãn được. Nhìn sang cửa hàng bên đối diện, hình như có bán một vài son phấn hoa cài gì đó. Lúc này, sau lưng truyền tới một giọng nói thô tục cộc cằn: “ Mụ già khốn khiếp, vừa mới bước vào đã tốn hai trăm lượng bạc, lão tử chỉ cần có năm mươi lượng bạc ngủ được với một cô nương xinh đẹp của Xuân Phong Uyển rồi.” Tuyền Cơ xoay người, chỉ thấy một vài nam tử mặt đỏ cục cằn đang đứng ở trước cửa, trong số đó có một người đang hùng hùng hổ hổ, một gã sai vặt cười khinh bỉ nói: “Yên Vũ lâu là cái thá gì? ta nhỏ vào!” Đây đưa một lúc, một vài hộ vệ tiến lên muốn động thủ. Trong lòng Tuyền Cơ đột nhiên bừng sáng, nhanh chóng đánh giá cửa hàng đối diện bên ngã tư đường, đi lên trước, cười nói: “ Mời tú bà của người ra đây cho ta.” ***** Mấy người Phong Chiến Bách đi vào, lập tức có một gã sai vặt lên tiếp đón, đưa tới một bàn ngồi xuống, lại đưa tới một chút điểm tâm, mứt hoa quả và chút đồ ăn vặt. Tiếng người ồn ào, nha hoàn và người làm bận rộn chạy xuyên qua cả sảnh đường, có năm sáu dây bàn, ba chiếc bàn trước mắt có cách trang trí khác so với những bàn khác, sang trọng và hoa lệ hơn rất nhiều, nhưng lại không có một bóng người ngồi, thậm chí đây chắc là bàn dành cho vị quý nhân quan to nào đó. Bước tới phía trước, không một nha hoàn nào cả, hỏi gã sai vặt mới biết được, thì ra khoảng nửa canh giờ nữa, các mỹ nhân tranh tuyển hoa khôi sẽ đi ra biểu diễn tài nghệ trước mặt khác nhân, các nha hoàn kia chính là người giúp đỡ các nàng. Nạp Minh Thiên Lăng nhàn nhàn liếc mắt

nhìn bốn phía, cười nói: “Phong công tử, Vân Dương, các huynh nhìn xem, quan viên lục bộ cũng tới đây, xem ra việc này rất có tiếng vang.” ” Đến không chỉ có quan viên lục bộ, cả các võ tướng chức cao cũng tới.” Vân Dương nhắc chén rượu lên nói. Ánh mắt Phong Chiến Bách khẽ động, cười nói: “ Ta mới tới để đô, hai vị lại biết lai lịch của những người kia rõ ràng như vậy, Chiến Bách thật là hổ thẹn”. Nạp Minh Thiên Lãng ha ha cười: “ Nói trắng ra chỉ là do việc buôn bán, không thể không quen biết được”. Những gì bọn họ nói, Ngọc Trí không quan tâm chút nào, chỉ lo lắng hỏi: “ Ca ca ta đâu? sao còn chưa thấy vào?” Ánh mắt nhìn chăm chăm vào cửa lớn. Ngũ Thất cười nhạo nói: “ Chắc là không vào được”. Vân Dương khẽ cong cong khoé miệng : “Ồ hoá ra là tại Vân Dương nhìn nhầm, lại làm khó xử đệ ấy.” Phong Chiến Bách khẽ cười: “Không phải chưa tới giờ sao? Vân Dương huynh cũng đừng nói sớm vậy chứ”. Nạp Minh Thiên Lãng ngồi thẳng dậy, nhú mồm nói: “ Cũng không còn nhiều thời gian nữa, gia đi đón đệ ấy.” Thân hình hắn mới khẽ đứng dậy, đột nhiên Ngọc Trí thất thanh đứng lên kêu: “ Là ca ca.... Sao huynh ấy lại ở nơi này?”

152. Chương 154: Cuộc Thi Hoa Khôi (4)

Mọi người kinh ngạc, nhìn theo phương hướng Ngọc Trí chỉ, một trong ba bàn phía trước kia, thản nhiên một nam tử áo tím đang ngồi. Một người xem chừng cũng phú quý, một nữ tử trung niên hoa lệ tùm tùm cười từ bên người nàng tránh ra, đoán chừng chắc là tú bà nơi đây. Nàng có quen biết với tú bà nơi này? Mọi người còn đang hoài nghi, Tuyền Cơ dường như là do bọn họ nhìn quá chăm chú, mỉm cười hướng về phía họ vẫy tay: “ lại bên này”. Sang bàn mới, khi ai nấy ngồi vào chỗ của mình, thật ra trước khi Ngũ Thất tiến tới vẫn còn thắc mắc: “ Người vào bằng cách nào? Đây không phải là bàn để cho khách quý sao, sao người có thể ngồi vào được?” Tuyền Cơ cười nói: “ Tú bà thấy ta anh tuấn nên cho ta vào”. Mọi người đương nhiên là sẽ không tin, ngạc nhiên rất nhiều, Nạp Minh Thiên Lãng nhìn nàng lại càng thêm tán thưởng, nhú mồm nói: “ A Tuyền, thật là tốt”. Tuyền Cơ không nói gì, liếc mắt nhìn Vân Dương một cái, Vân Dương cười khẽ, nâng chén rượu trong tay hướng về phía nàng. Ánh sáng nơi khoé mắt, trên môi Phong Chiến Bách vẫn còn lưu lại một nụ cười. Vừa rồi bọn họ ngồi ở một vị trí trong góc, giờ lại được ngồi ngay trước, có mấy bàn khách khác tựa hồ như phát hiện có điều bất thường, thậm chí có người đứng lên, giống như muốn tiến tới chỗ này. Vân Dương thản nhiên liếc một vòng, trong nháy mắt bốn phía yên tĩnh lại. Ý cười trong khoé miệng Phong Chiến Bách lộ ra càng rõ ràng. Tuyền Cơ lại không bận tâm để ý đến đó, vẫn nhú mồm lại, đột nhiên nói với Ngọc Trí: “ Chúng ta đi toilet, một chốc nữa quay lại”. Nạp Minh Thiên Lãng ngăn người: “ Toilet là cái gì?” Tuyền Cơ cười nói: “ chỉ là đi một chốc rồi quay lại”. ***** Ngọc trí ngạc nhiên, Tuyền Cơ lôi kéo nàng một hồi rồi một hồi, sau đó lại quẹo vào một gian phòng của một cô nương Yên Vũ lâu. Nhưng bên trong không có ai. ” Tẩu tẩu, tẩu làm gì vậy?” Ngọc Trí tò mò, nhưng vẫn hưng phấn nói: “ tẩu vài bằng cách nào? tẩu có nhìn thấy vẻ mặt của mấy người kia không? đều lấp bắp kinh hãi nhìn chăm chăm tẩu, không tin là tẩu thắng”. Tuyền Cơ cười cười: “ Chẳng qua là ta nói với tú bà mấy câu”. “Ta không tin!” Ngọc Trí hồ nghi nhìn nàng. Tuyền Cơ bật cười. Nàng quả thật chỉ nói với tú bà mấy câu. Nhưng muốn gặp tú bà đâu phải dễ dàng như vậy? Trước khi gặp mấy tú bà, ngoài cửa nàng nói với một vài tên thủ vệ sai vặt: “ Mời tú bà của các người ra đây, ta có hơn mười vạn lượng bạc muốn tặng, không biết các nàng có hứng thú muốn nhận?” Những người đó nghe khẩu khí của nàng, lại nhìn quần áo đẹp đẽ quý giá trên người nàng, kinh ngạc cùng nghi ngờ, không dám chậm trễ, mời tú bà đi ra. Tú bà Huyền nương là một người có kiến thức, khi ra đánh giá Tuyền Cơ một lượt, hỏi nàng có chuyện gì. Tuyền Cơ liền hỏi nàng phương pháp nàng tuyển hoa khôi. Tú bà mặc dù thấy kỳ quái, nhưng cũng nói cho nàng, rằng để các khoa khôi đem tài nghệ ra thi thố, các khách nhân ở dưới cũng bắt đầu ra giá. Ba người có ngân lượng cao nhất có thể đứng đầu. Tuyền Cơ cười nói: “Không ổn rồi!” Tú bà cười lạnh: “ Xin hỏi cô nương có chỗ nào không ổn?” Tuyền Cơ ngần ra, lập tức cảm thấy thoải mái, Huyền nương này nhìn chuyện phong nguyệt đã quen, sao lại không nhìn ra mình là nữ nhi? Giống như khi Vân Dương kia đưa ra trò này, nàng dường như cảm thấy hắn đã biết được nàng và Ngọc Trí là nữ phần nam trang. Tuyền Cơ cười nói: “ Đêm nay là đêm tuyển hoa khôi, cách này của Huyền nương chỉ có thể kiếm được một chút ít tiền, là tiền khách nhân bỏ ra mua ba vị hoa khôi đứng đầu, Tiểu nữ có một phương pháp, có thể cho người kiếm được nhiều tiền hơn nhiều”. Huyền nương cả kinh, nửa tin nửa ngờ xin thỉnh giáo. Tuyền Cơ nói: “Người có thể mua hết hoa quyền ở cửa hàng đối diện với giá thấp nhất, giá chỉ bằng

một phần mười, rồi bán lại với giá gấp mười, hoa tươi tặng mỹ nhân. Vòng thứ nhất, mỗi vị hoa khôi biểu diễn tài nghệ xong, để cho khách nhân mua hoa quyền đem tặng, cuối cùng, lấy số lượng hoa quyền quyết định tài nghệ đứng đầu ba bảng, đợt thứ hai, đem gương mặt ra mà đánh giá, cũng lấy số lượng hoa quyền quyết định ba dung mạo đứng đầu, cuối cùng lấy tổng số quyền hoa của hai hiệp, vị mỹ nhân nào có số quyền hoa nhiều nhất sẽ thắng. Lại khiến cho khách nhân ra giá qua đêm, như vậy người có thể kiếm được số tiền gấp vài lần_____” Nàng chưa nói hết, Huyền nương đã liên tục gật gù khen ngợi: “ Kề này của tiểu thư thật tuyệt diệu!” Tuyền Cơ cười nói: “ Còn có một chuyện”. Huyền nương vội hỏi: “ chuyện gì ta cũng nghe theo” “ Hai trăm lượng tiền vào cửa, tiền này nên bỏ đi, nta còn có thể khiến cho bên trong không còn thừa một bàn nào”. Huyền nương nhủ mảy nói : “ Làm thế nào mà được? Điều này vạn vạn lần khó thể!” Tuyền Cơ khẽ cười: “ Ta muốn người bỏ, nhưng đồng thời cũng để lại. Người đem một vài bàn bên trong bố trí lại, giờ đã gần tới giờ thi hoa khôi, thật sự cũng phiền toái”. “Người bỏ ra ba loại hoa nhỏ, đặt trên mỗi bàn, trong đó có mỗi loại một ít, chia ra làm ba loại thượng trung hạ. Ví dụ như mẫu đơn là thượng, hoa lan là trung, thủy tiên là hạ. Giá tiền cũng chia theo ba loại, như là năm mươi, hai trăm lượng, bốn trăm lượng. Thông báo cho trong ngoài đều biết”. “ Ngoài việc tuyển hoa khôi, trong lầu của người nhất định còn có một số cô nương, đặt một cái bàn có giá thấp do các nha hoàn sai vặt hầu trà, giá cả nào cũng có được mỹ nhân, nhưng khác biệt là mỗi bàn có một thân phận riêng, cho dù năng lực và đãi ngộ thực tế có khác nhau. Nhưng nhất định lớp quyền quý sẽ vui vẻ mà tung tiền ra, đồng thời cũng có thể khiến cho nhiều khách tiến vào, người càng có thể thu lợi”. Huyền nương nghe xong, tinh thần mãi mới hồi phục lại, vẻ mặt tán thưởng: “ Cô nương rất cuộc là người như thế nào?” ***** Ở hiện đại, bất quá chỉ là khái niệm đơn giản, Tuyền Cơ dùng phương pháp này trao đổi, cũng là để lại cho các đại quan triều đình một cái bàn riêng. Nhưng mà, khi nàng đi vào, trước khi ngồi xuống bàn phía trước, xuất phát cũng chỉ bởi tò mò mà đi dạo xung quanh, do nàng bày cho cách kiếm tiền, tú bà kia cũng không ngăn nàng đi dạo loanh quanh. Nhưng một hồi đi dạo này lại khiến nàng phát hiện ra một chuyện. Khiến nàng phải đi ra ngoài gặp người, hiện giờ đưa Ngọc Trí đi tới phòng của một người, cũng chính là nguyên nhân nàng tới xem tuyển hoa khôi.

153. Chương 155: Hoa Khôi Tuyển Cơ (1)

Edit: Ân Danh

“Thật sự là một kế hay.” Ngọc Trí vỗ tay cười vui, lại nhỏ giọng hỏi: “Tẩu tẩu, tẩu phát hiện chuyện ra gì à?”

Tuyền Cơ đang muốn nói cho nàng thì đúng lúc này cửa mở ra, một nữ tử tuổi thanh xuân đi đến.

Nàng ta có gương mặt trái xoan, mi nhược viễn sơn (mi nhược viễn sơn: một cách miêu tả lông mi người con gái rất đẹp), hai gò má ửng hồng như màu hoa đào, đúng là một mỹ nhân tuyệt sắc, khóe mắt nàng lại loang lỗ vết nước mắt chưa khô.

Nhìn thấy hai người, nàng lắp bắp kinh hãi lắm bầm: “Quả nhiên cô nương đến đây.”

Tuyền Cơ xoa cằm, Ngọc Trí cảm thấy khó hiểu, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nghi hoặc.

Tuyền Cơ thở dài, tiến lên phía trước, kéo nàng kia lại gần, Ngọc Trí lắp bắp kinh hãi, trên cổ nàng kia còn in hằn vết bầm tím do bị dây thừng siết chặt.

“Vừa rồi nếu ta không xông bậy xông bạ vào đây thì vị cô nương này đã đi đời nhà ma.”

Ngọc Trí cả kinh nói: “Không phải cô nương dự tuyển hoa khôi sao? Sao đi tìm cái chết?”

Nàng kia cười khổ, “Thiếp thân Lưu thị tên là Thi Mẫn, cùng biểu ca Trương Tiến sớm có hôn ước, thiếp thân có chút nhan sắc, bị một tên phú hào để ý, mặc dù hắn không làm khó ta nhưng cha mẹ ta cản trở hắn lại bị đánh chết tươi, quan lại bao che cho nhau, kẻ giết người thì vô tội, trái lại nhà của ta và biểu ca lại bị chiếm đoạt hết điền sản.”

“Biểu ca thê sẽ trúng tuyển khoa cử năm nay để có thể báo thù cho người thân, lại bất hạnh không có tiền duy trì sinh kế cùng đèn sách, ta chỉ còn cách giấu diếm biểu ca, hôm qua bán mình vào Yên Vũ lâu. Tiền ta đã nhờ người mang về cho huynh ấy...”

“Vậy bây giờ cô nương muốn tự vẫn bảo toàn danh tiết sao?” Ngọc Trí dậm chân, gấp giọng nói: “Tỷ tỷ, tỷ rất hồ đồ! Tên khốn kia thật đáng giận, tỷ nói cho ta biết danh tính của hắn, ta —— ”

Tuyền Cơ cắt lời nàng, “Ngọc Trí, phải trừng phạt kẻ ác như thế nào chúng ta trở về hãy tính, hiện tại việc khẩn cấp là phải cứu Lưu cô nương ra khỏi đây.”

“Chuyện này không phải rất dễ sao?” Ngọc Trí nghi hoặc nói: “Chúng ta hoặc là hỏi tên man di chết tiết kia mượn một ít tiền chuộc thân cho nàng, hoặc là nhờ bọn họ hỗ trợ lên đem nàng ra ngoài.”

Tuyền Cơ thần sắc ngưng trọng, “Không được! Lần này lại đụng phải oan gia ở chỗ này. Muội có biết không? Đêm qua đã có người nhìn trúng Lưu cô nương. Mặc kệ nàng có thể trở thành hoa khôi đứng đầu bảng hay không tối nay hắn đều muốn phá hủy trinh tiết của nàng. Tú bà sẽ không buông tha cho nàng đâu.”

Ngọc Trí nhướn mày, “Là ai vậy?”

Tuyền Cơ cười khổ, “Là Ôn tam.”

Ngọc Trí thất thanh nói: “Cái gì? Là tên đầu heo kia á?”

“Trong số những bàn giữ lại cho khách quý, có một bàn là để cho Ôn Tam cùng cha hắn Ôn Như Khải.”

Ngọc Trí kinh hãi, “Ôn Như Khải đêm nay cũng đến đây?”

Tuyền Cơ thở dài, nói: “Ôn Tam còn đỡ, muội và tên Ôn đại tướng quân kia cũng là quen biết, cho nên chúng ta không thể lộ diện, mặt khác, chúng ta phải nghĩ biện pháp cứu Lưu cô nương ra ngoài.”

“Nhưng mười lăm hoa khôi đang đợi biểu diễn tài nghệ a.” Ngọc Trí cắn môi anh đào, gấp đến độ xoay vòng vòng, “Chúng ta cứu nàng ra ngoài, một khi bọn họ phát hiện không thấy người, rất nhanh sẽ đuổi theo...”

Tuyền Cơ gật đầu, “Ừ, đây chính là vấn đề.”

Nàng dừng một chút, cười khổ nói: “Nếu Lưu cô nương biểu diễn ở phần cuối thì may rồi, chuyện khó giải quyết nhất là nàng phải biểu diễn hàng thứ sáu.”

Ngọc Trí là không thể thấy người khác gặp nguy mà bỏ mặc, khuôn mặt nhỏ nhắn mặt nhăn tít, dậm chân nói: “Làm sao bây giờ?”

Lưu Thi Mẫn cười khổ nói: “Thi Mẫn xin cảm tạ đại đức của hai vị. Tóm lại đã là số mệnh.”

Tuyền Cơ nhẹ nhàng trách mắng: “Lưu cô nương, nếu để biểu ca của cô biết được chân tướng việc này, cả đời này chẳng phải hắn sẽ phải hối hận đến chết? Cho dù hắn ngày sau đỗ đạt cũng khó quên được nỗi hận này, cô đừng nghĩ như vậy nữa. Một ngàn vấn đề luôn luôn có một ngàn phương pháp giải quyết...”

Lúc này lại nghe ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa.

“Lưu cô nương, còn hai khắc nữa thì phần thi đấu sẽ bắt đầu, cô biểu diễn hàng thứ sáu, xin nhanh chóng trang điểm thay y phục, chuẩn bị nhạc khí cho tốt.”

Ngọc Trí kéo cánh tay Tuyền Cơ, run giọng nói: “Làm sao bây giờ?”

Tuyền Cơ nhíu mày, “Biện pháp không phải là không có, Lưu cô nương biết đánh đàn tranh, Ngọc Trí, muội có biết đánh đàn tranh không?”

Ngọc Trí gật gật đầu, lập tức khê kêu lên, “Tẩu tẩu, tẩu đừng nói là kêu ta giả mạo Lưu cô nương để nàng nhân cơ hội này chạy trốn nha? Như vậy thì có thể tranh thủ một ít thời gian, tốt thì tốt...nhưng mà Ôn Như Khải sẽ nhận ra Ngọc Trí.”

Tuyền Cơ trong nháy mắt cười, “Không có ai quy định không được che mặt.”

“Không được! Không được!” Ngọc Trí đầu cứng ngắc như tượng đá, “Ta sợ hãi Ôn tướng quân lắm, không biết vì sao, trước kia mỗi lần hấn tiến cùng ta đều sợ nhìn thấy hấn.”

“Tẩu tẩu, hay là tẩu đi đi!” Ngọc Trí vỗ gáy quát.

Tuyền Cơ cười khỏ, nàng không biết đánh đàn tranh, nhưng thật ra cùng bọn người Ngọc Hoàn thường đi karaoke. Chẳng lẽ nàng phải đi ra ngoài đứng trên sân khấu gân cổ hống lên rống sao.

Nghe nói tài tình của Lưu Thi Mẫn uyển chuyển hàm xúc, cầm ca rất tuyệt. Mặc dù mình ca hát cũng còn chấp nhận được, nhưng dù sao cũng không hơn được Thi Mẫn, hưởng hồ nghe hát chạy rất đơn điệu nhàm chán, dễ dàng nghe ra cao thấp, chính mình che mặt đi ra ngoài đứng thì mặt mặt cả nhà cũng không có gì, chỉ sợ là làm cho người ta phát hiện ra.

Ngọc Trí biết đánh đàn thì không dám đi ra ngoài, nàng lợn chết không sợ phỉ thì không biết đánh đàn... Nàng cắn môi thông thả bước đi, trong lòng so đo tính toán, nhất thời có chủ ý lớn mật, hỏi: “Ngọc Trí, một khúc nhạc mới thì nhanh nhất bao lâu là người học được?”

Ngọc Trí nghĩ nghĩ, “Không phải Ngọc Trí nói ngoa, nếu chỉ đơn giản, không đến một khắc thì đã có thể hoà tấu.”

“Thật tốt quá!” Tuyền Cơ rất vui, lại thấp giọng nói: “Ngọc Trí, nghe nha, bây giờ ta lập tức đổi quần áo trên người cho Lưu cô nương, sau khi nàng thu thập thỏa đáng, người lập tức đưa nàng đi từ cửa sau, người biết khinh công đưa nàng ra ngoài không là vấn đề.”

Ngọc Trí cùng Lưu Thi Mẫn đều nín thở yên lặng nghe nàng nói. Ngọc Trí sờ lòng bàn tay mình đã thấy toàn là mồ hôi lạnh, chỉ nghe Tuyền Cơ nói: “Sau đó, muội lập tức trở về cùng phối hợp với ta, chúng ta còn lại một chút thời gian, ta dạy uội một khúc nhạc, muội phải nhanh chóng học được; đến lúc đó, muội che mặt ở phía sau đánh đàn, ta ở phía trước ca hát. Ta còn phải chuẩn bị vài thứ để dời đi tầm mắt chú ý của mọi người, tuyệt đối không thể làm cho người ta nhìn ra ta không phải Thi Mẫn.”

Ngọc Trí vỗ tay cười to, “Tẩu tẩu, việc này thật thú vị, tẩu phải tham gia chọn hoa khôi!”

154. Chương 156: Hoa Khôi Tuyền Cơ (2)

Edit: Ân Danh

“Tẩu tẩu, ta đã đưa Lưu cô nương ra ngoài rồi... Tẩu thật xinh đẹp nha. ”

Ngọc Trí đẩy cửa bước vào, Tuyền Cơ mới từ trước gương đồng xoay người lại

Một khăn lụa màu tím che khuôn mặt của nàng lại.

Tuyền Cơ cười nói: “Tú bà này xem như cũng không keo kiệt, chọn cho Thi Mẫn rất nhiều quần áo, ta chọn một bộ rồi dùng khăn che kín mặt lại, đi ra ngoài nhờ nha hoàn bên ngoài búi tóc giúp, cũng nhờ các nàng chuẩn bị giúp vài thứ.”

Ngọc Trí đi vòng quanh nàng, hai mắt sáng rỡ, thở dài: “Tẩu tẩu, Ngọc Trí cảm thấy người giống như tẩu từ nhỏ nên mặc quần áo như vậy, như vậy rất hợp.”

Tuyền Cơ cười mắng, “Ba hoa, thời gian không còn nhiều, hiện tại ta ngâm thử khúc nhạc một lần uội nghe...”

Đằng trước một cái bàn ở chính giữa Yên Vũ lâu, tú bà cười dài tiếp đón mấy người ngồi ở đó, trên những bàn khác đã có không ít người đứng lên, vẻ mặt tươi cười, muốn đi tới kính rượu, nam tử trung niên ngồi chính giữa bàn lại khoát tay. Dung mạo của hấn cũng không đặc biệt lắm, bộ ria mép ngắn trên mặt, đôi mắt sáng hoắc.

Tình cảnh này giống hệt như lúc này những người đó muốn lại đây kính rượu Vân Dương. Những người đó đều là lục bộ quan viên, võ tướng mà Nạp Minh Thiên Lãng đã nhắc đến. Thân phận của Nạp Minh Thiên Lãng cùng Vân Dương chẳng những không đơn giản mà nhất định còn rất tôn quý.

Ngũ Thất âm thầm kéo Phong Chiến Bách, Phong Chiến Bách khước miệng hơi nhếch lên nói: “Không biết người khách vừa tới là loại người nào?”

“Đệ đệ của Thái Hậu, một trong ba vị đại tướng thủ thành biên cương, Ôn Như Khải.” Vân Dương cười nói.

Lúc này, Ôn Như Khải làm như chú ý tới bàn của bọn họ, ánh mắt hơi hơi hiện vẻ ngạc nhiên, Nạp Minh Thiên Lăng cùng Vân Dương cười cười, Nạp Minh Thiên Lăng nhấc chén lên, Ôn Như Khải cười, nâng chén đáp lại.

Hình như hai bên có quen biết, nhưng đều không chủ động hàn huyên.

Một chút sau một nam tử thân hình to béo trẻ tuổi đã đi tới, vừa thấy đám người Phong Chiến Bách thì thất thanh nói: “Sao bọn họ lại ở chỗ này?” Về mặt lập tức trở nên u ám.

Phong Chiến Bách nghe vậy nhìn qua, người mới tới đứng là Ôn Tam hôm nay gặp ở trên đường?

Ba người nhìn nhau cười.

Ôn Như Khải lạnh lùng mắng Ôn Tam: “Không được vô lễ, ngồi xuống.”

Trong phòng nhỏ trên lầu hai

“Không ngờ Ôn Như Khải cùng hai vị kia đều đến đây.” Một nam tử anh tuấn tuổi còn trẻ cười lạnh nói.

Bên cạnh hắn là một nam tử mặc tử bào, thần sắc mộc mạc, lúc này, trên hành lang có hai người đi đến, nam tử mặc tử bào nhíu mi nói: “Ngọc Hoàn, Hạ Hầu, như thế nào rồi?”

Người tới đúng là Đoạn Ngọc Hoàn cùng Hạ Hầu Sơ, mà nam tử mặc tử bào chính là Long Phi Ly, vừa rồi người đầu tiên nói chuyện là Long Tử Cẩm.

Đoạn Ngọc Hoàn và Hạ Hầu Sơ nhìn nhau, Đoạn Ngọc Hoàn thấp giọng nói: “Đã bố trí tử vệ cải trang xem xét các bàn ở chung quanh... vẫn chưa phát hiện được.”

Sau lưng Long Phi Ly Hạ Tang cùng Thanh Phong sắc mặt cũng đột nhiên ngưng trọng.

Long Phi Ly mâu quang trông về phía xa xa, chỉ thản nhiên nói: “Tiếp tục theo dõi.”

“Vâng!”

Bộ dáng Ngọc Trí tươi cười hiện ra lúm đồng tiền hiện lên trong đầu, Hạ Tang xiết chặt bàn tay, thầm nghĩ sau khi tìm nàng, trở về cung, nhất định phải giáo huấn nàng một chút!

Thanh Phong nói: “Sư huynh, nếu lại không tìm ra —— ”

Long Tử Cẩm tiếp lời nói: “Hiện tại tiết mục biểu diễn vẫn chưa bắt đầu, không chừng là còn chạy ở đâu đó, dựa vào tính tình của Ngọc Trí, nhất định sẽ đến xem, khắp trong lâu đã ngầm bố trí người điều tra, chỉ cần các nàng xuất hiện, không thể không tìm ra.”

Tuy hắn nói như vậy nhưng trong giọng nói cũng có tí chần chờ.

Long Phi Ly sắc mặt trầm xuống, “Nếu đến giữa phần biểu diễn vẫn chưa tìm ra, trầm sẽ phong tỏa Yên Vũ lâu này.”

Hạ Tang cùng Thanh Phong trao đổi ánh mắt, hai người đều cả kinh, mới hiểu ra Long Phi Ly sai Đoạn Ngọc Hoàn điều năm trăm cấm quân ở ngã tư chờ lệnh là có dụng ý này.

Long Tử Cẩm nhíu mi nói: “Cửu ca, để cho việc này truyền ra tứ phía có được không? Bọn người Ôn Như Khải lại ở trong này ...”

Long Phi Ly cười lạnh phát tay áo, “Yên Vũ lâu che giấu cho kẻ bị tình nghi là thích khách ngày đó ở Niên phủ hành hung, người nói sao?”

“Ý kiến hay!” Long Tử Cẩm khen, trong lòng hiểu nếu Long Phi Ly tìm không ra Niên Tuyền Cơ cùng Ngọc Trí, chắc chắn cơn tức giận nhất định sẽ đổ lên đầu Yên Vũ lâu, như vậy chỗ phồn hoa phong nguyệt nhất kinh thành này sẽ bị hủy.

Nhớ tới lúc ở Trữ Tú điện, Long Phi Ly biết được Yên Vũ lâu là chỗ yên hoa, trong cơn âm trầm tức giận đã hất sạch mọi thứ trên bàn xuống đất, trong lòng hẳn vẫn còn sợ hãi.

Với Long Phi Ly mà nói, chỉ mình Ngọc Trí thì còn thôi, lại thêm Niên Tuyền Cơ...

Nạp Minh Thiên Lăng nhíu mày nói: “Huynh đệ A Tuyền tại sao đi rửa tay mà lâu như vậy?”

Hắn trầm ngâm lại quay sang một gã gia nô bên cạnh ra lệnh: “Người đi tìm xem xem.”

Vân Dương cười dài, nói: “Chắc gặp phải chút chuyện gì đó, hai người bọn họ đối với màn biểu diễn này rất hứng thú sẽ không thể không trở lại.”

Trên đài vị mỹ nhân thứ năm biểu diễn xong, cành hoa rơi xuống đầy đất.

Vân Dương liếc mắt nhìn một lượt bốn phía, tiếng người la hét, vỗ tay cổ vũ ầm ầm, Ôn Tam ngồi chính giữa mặt mày hồng hào, nhìn chăm chăm mỹ nhân kia, cô nương thứ nam này vốn là chiêu bài lợi hại nhất của Yên Vũ lâu, dung mạo cực đẹp, tài nghệ xuất chúng, một màn biểu diễn này giúp nàng đoạt được số cành hoa nhiều nhất trong số năm người đã biểu diễn!

Một chút đùa cợt qua khoe miệng, Vân Dương cười nói: “Những tiết mục biểu diễn trước các nàng ấy không xem cũng vậy, qua năm mỹ nhân biểu diễn, theo ta thấy, chẳng qua cũng chỉ là như thế.”

Phong Chiến Bách cười khế, “Đẹp thì đẹp thật, tài nghệ đàn ca cũng thật tốt, nhưng đối với Vân huynh cùng Nạp Minh huynh đã duyệt qua hàng ngàn lần mà nói, quả thật còn khiếm khuyết.”

Một bên Ngũ Thất mơ hồ nói: “Công tử, các nàng kia thiếu cái gì?”

“Hồn.” Phong Chiến Bách ánh mắt vi liễm.

Nạp Minh Thiên Lăng cùng Vân Dương khen: “Lời Phong công tử nói hay lắm!”

Nạp Minh lười biếng ném cành quỳên đi, nói: “Mỹ nhân mất công ra sức vẫn nên được thưởng.”

Lúc này, hai nha hoàn xinh đẹp dìu mỹ nhân thứ năm đi xuống, tú bà đi lên sân khấu.

Mỗi một vị mỹ nhân biểu diễn xong, tú bà Huyền nương tự mình đi lên nói vài câu, để giới thiệu tiết mục biểu diễn của vị hoa khôi tiếp theo. Trên sân khấu Huyền nương cười nói: “Cám ơn các vị đại gia ban thưởng! Tiếp theo xin mời một cô nương mới của Yên Vũ lâu chúng ta cũng là vị mỹ nhân thứ sáu Lưu Thi Mẫn lên sân khấu.”

155. Chương 157: Hoa Khôi Tuyền Cơ (3)

Edit: Ân Danh

Huyền nương vừa xuống sân khấu, toàn trường đèn đuốc chợt tắt.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Không ít người trở nên kinh hoảng bật ra tiếng la.

Lúc này, trên sân khấu hiện lên một vầng sáng nhợt nhạt, tiếp theo ánh sáng nhu hòa kia dần dần khuếch tán ra từng chút một, nhưng toàn trường vẫn là một mảnh tối đen.

Ánh mắt Vân Dương vốn đang mơ màng, Nạp Minh Thiên Lăng khẽ đẩy hắn một chút, thanh vọt nói: “Mau nhìn kia.”

Trong khóe mắt Vân Dương nhìn thấy Phong Chiến Bách ở bên cạnh đã ngưng mắt thật sâu nhìn lên sân khấu.

Trong vầng hào quang nhu hòa kia, một nữ tử mặc áo tím cầm đèn lồng trong tay chậm rãi đi ra. Thì ra vầng sáng bạc yếu ớt kia bắt nguồn từ ngọn đèn lồng trên bàn tay trắng nõn của nàng.

Ánh lửa rực rỡ từ ngọn nến tỏa ra đã bị chụp đèn trắng tinh nhẹ nhàng che bớt.

Khi nàng dừng lại trên sân khấu, đèn trong sảnh đột nhiên sáng lên nhưng cũng không phải là kiểu đèn đuốc sáng trưng như lúc đầu, chỉ là ở phía trên lan can lầu hai có một đám đèn lồng nhỏ lần lượt sáng lên.

Đèn lồng nhỏ tỏa ra ánh sáng phù phiếm mờ nhạt cũng đủ để nhìn thấy đồ vật lại mang theo một chút mờ lung.

Không giống như lúc những mỹ nhân vừa rồi xuất hiện trong tiếng vỗ tay vang vọng, vị mỹ nhân này lại không có lấy một người vỗ tay, toàn trường yên tĩnh giống như tất cả đều nín thở, tựa hồ thanh âm nhỏ nhỏ của một cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe được.

Lúc này đột nhiên từ nơi nào đó vang lên một chuỗi tiếng đàn phiêu dật, cổ tình nhìn khắp nơi cũng không thấy người đánh đàn. Khúc nhạc kia vang lên cho dù là trong sảnh có rất nhiều ng tinh thông âm luật cũng chưa có ai từng nghe qua. Trong âm điệu nhẹ nhàng có một phần đậm mạc, trong đậm mạc có một phần nhu hòa, trong nhu hòa có một phần bi ai.

Mỗi người đều nhìn chằm chằm nữ tử trên sân khấu, nàng cầm đèn lồng, đầu vẫn cúi xuống, tất cả mọi người đều có một loại xúc động muốn nàng ngẩng đầu lên để xem dung mạo của nàng nhưng không một ai thốt lên lời này.

Đang hết sức nghi hoặc, nữ tử thả đèn lồng trong tay xuống dưới đất, chậm rãi ngẩng đầu.

Chỉ thấy thân mình nàng sáng như ánh trăng, hình thù trước ngực nhạt màu, quần áo màu tím vấy lung lay nhẹ, tay áo bằng lụa mỏng cùng màu, dây thắt lưng màu tím sẫm. Mái tóc đen tuyền vấn cao thành lợn cọt kiểu đuôi ngựa, điểm một cây phượng trăm gấn trên châu và một thanh Nga Mi lớn màu bạc.

Nàng đeo một cái khăn lụa che mặt màu tím đơn sắc, khiến cho người ta nhìn vào chỉ thấy được đôi mắt tròn như trăng rằm, một đôi mắt hạnh. Đồng tử trong suốt liễm điểm rõ ràng không chứa chút sắc thái mỉa vũ nhưng lại hút hồn người khác.

Tiếng đàn kia vừa nổi lên được một chút lại mờ mịt tan biến, lúc này lại đột nhiên trở nên réo rắt như tiếng nước chảy róc rách. Tiếng ca lúc này đã hòa cùng âm nhạc.

‘Khi còn sống điều tốt đẹp nhất của ta

Chính là gặp chàng

Giữa biển người mờ mịt lẳng lặng ngóng trông chàng

Xa lạ lại quen thuộc

Cho dù một ngày không còn hơi thở

Nhưng không cách nào ôm được chàng

Nếu phải thay đổi thời gian không gian thân phận cùng danh tính

Chỉ mong nhận ra được ánh mắt của chàng

Ngàn năm sau chàng sẽ ở nơi nào

Bên chàng phong cảnh như thế nào

Chuyện cũ giữa chúng ta cũng không phải là tốt đẹp

Lại khó có thể quên như vậy

...’

Ca từ quá mức cổ quái, thậm chí có người không nghe được tử y nữ tử kia đang hát cái gì, lại vẫn chìm đắm trong giọng ca hòa cùng tiếng đàn kia.

Đột nhiên, trong sảnh có ai đó kêu lên một tiếng, một người, hai người... Cơ hồ tất cả mọi người đều đứng dậy, nhìn lên không trung tuyết trắng thành linh rơi xuống.

Chỉ thấy trong tay tử y nữ tử bông tuyết chậm rãi bay ra, một đám, hai đám, rất nhiều bông tuyết trong suốt trắng tinh phiêu đảng khắp nội sảnh, trong ánh sáng mờ ảo kia tuyết trắng bay tới trên người mọi người, giống như bầu trời đột nhiên đổ tuyết trắng xóa.

Chân mày Phong Chiến Bách nhú chặt, tầm mắt không có cách nào dời khỏi thân hình nữ tử trên sân khấu, nàng nhẹ giọng hát, hai tay thi triển pháp thuật tạo ra bông tuyết, trong ánh sáng đơn bạc cũng toát ra bi thương. Hắn nắm chặt hai tay, một lát sau thì hốt một đám tuyết trắng trên mặt đất bỏ vào trong lòng mình.

Lầu hai.

Đoạn Ngọc Hoàn cùng Hạ Hầu Sơ quay lại bẩm báo, sắc mặt hai người đều hiện ra lo lắng, thấy Lăng Thụy Vương gia, Hạ Tang cùng Thanh Phong đều lặng lẽ ngậm miệng, sắc mặt hoàng đế thâm trầm, dán chặt vào sân khấu, thân mình vẫn không nhúc nhích.

Bàn tay thon dài xinh đẹp siết chặt lan can, dường như dồn mười phần sức lực đến nỗi khớp ngón tay trở nên trắng bệch.

Tuyết trắng trước mắt hình như đột nhiên hóa thành bọt biển.

Tại Giao Nhân điện – bích ba cung điện dưới biển sâu...

Bóng dáng cao lớn của nam tử đi xa lại bị ai đó chạy theo giữ chặt thắt lưng.

Nam tử nhíu mi xoay người lại, lãnh đạm nhìn người chạy tới, trong mắt phượng hẹp dài chột lóe lên tia không kiên nhẫn.

Nữ tử cúi đầu xuống, không thấy rõ dung mạo, thanh âm lại vui sướng run run.

“Hạo, vừa rồi chàng nói, đêm nay chàng đến đây gặp Tía Tô, có phải hay không?”

“Ừm.” Ánh mắt lạnh lùng rơi xuống tay nàng, hắn xoay người đi, tay nàng buộc phải rời khỏi thắt lưng hắn, buông thong xuống hai bên hông, dây lưng trên bộ y phục màu tím nhẹ nhàng lay động.

Hắn cười nàng một thời gian, lại chưa từng chạm vào nàng. Trưởng lão trong tộc nói, Tía Tô rốt cuộc cũng là nữ nhi yêu quý của thượng đế, không thể để cho người có ý đồ nói ra nói vào.

Một khi đã như vậy, hắn tặng cho nàng một đêm!

“Vậy ta chờ chàng...”

Hắn trầm giọng cắt lời nàng, “Không cần chờ, nàng đi nghỉ ngơi trước đi, ta cũng không biết chừng giờ nào mới lại đây.”

“Chàng xong việc có khuya đi nữa cũng không cần vội, Tía Tô sẽ ở treo một cái đèn lồng ở trước cửa, chàng nhìn thấy thì biết ta chưa có ngủ...”

Nam tử liếc mắt nhìn một cái đèn lồng nàng đặt ở đó, cười lạnh nói: “Cả ngày nàng đều mang theo thứ đồ chơi này sao?”

“Nơi này tối.” Nàng nhẹ giọng nói.

Giao Nhân điện Long vương Long Hạo thưởng cho Long hậu Tía Tô là cung điện hắc ám nhất.

“Biển sâu vạn trượng đương nhiên không thể so với ánh sáng thiên cung, ủy khuất Tía Tô công chúa.” Long Hạo giọng điệu cười mỉa mai, phát tay áo rời đi.

Tía Tô nhìn theo bóng dáng của hắn cho đến khi khuất dạng mới yên lặng xách đèn lồng lên trở về cung điện của mình

156. Chương 158: Hoa Khôi Tuyền Cơ (4)

Edit: Ân Danh

Phản ứng dưới sân khấu tựa hồ rất im lặng, mồ hôi lạnh đổ đầy đầu Tuyền Cơ, trong lễ kỷ niệm ngày thành lập trường nàng đã từng biểu diễn ảo thuật, ca hát hết mình, ngay cả màn ảo thuật siêu kinh điển của David (chắc là David Cooperfield nhỉ) cũng dùng tới mà không được nữa thì cũng không có biện pháp.

Rất nhanh sẽ biểu diễn xong, nàng không tự chủ được phiêu mất nhìn Phong Chiến Bách, từ đêm nay về sau, vĩnh viễn cũng sẽ không gặp lại nữa... Tâm niệm vừa động, nàng chậm rãi đi đến trước mặt Phong Chiến Bách.

Tuyền Cơ không chú ý thấy lúc này ánh mắt toàn trường đã tập trung vào trên người bọn họ, bao gồm người ngồi cùng bàn với Phong Chiến Bách là Nạp Minh Thiên Lăng, Vân Dương, bên cạnh là cha con Ôn Như Khải, còn có, người khách thần bí trên lầu hai.

Ánh mắt giao nhau, ánh mắt giống như đã từng quen biết, Phong Chiến Bách trong lòng căng thẳng, bàn tay ở phía dưới mặt bàn đã nắm chặt lại. Trong lòng cười khổ, chưa từng nghĩ đến, lần đầu tiên khản trương trong đời lại trong trường hợp như thế này.

Tuyền Cơ nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú của hắn ửng đỏ, đôi mắt nhìn xuống, nàng vươn tay về phía hắn, lòng bàn tay trống rỗng, trắng nõn trong suốt. Mọi người không biết nàng có ý định như thế nào, Phong Chiến Bách chỉ cảm thấy cổ họng khô nóng, đột nhiên nàng đưa tay vỗ một cái ở bên hông người hắn.

Một đóa hoa màu tím nhanh chóng xuất hiện trong lòng bàn tay của nàng.

Nàng nhẹ nhàng cười, đưa hoa cho Phong Chiến Bách.

Phong Chiến Bách chấn động, tiếp nhận đóa hoa.

Âm điệu cuối cùng trong miệng Tuyền Cơ cũng đã kết thúc, nàng chậm rãi xoay người.

Không biết ai kêu một tiếng ‘hay’ đầu tiên, tức khắc, toàn trường tiếng vang như dậy sấm.

Tuyền Cơ rất xúc động đưa tay lên lau mồ hôi... ôi, cảm tạ thần thoại, cảm tạ David.

Trên lưng hơi hơi tê rần, nàng ngẩn ra, xoay người lại, toàn bộ đèn đuốc trong lâu lức này đã được khôi phục. Vô số cành hoa ném tới dưới chân nàng, nàng sửng sốt, mỉm cười, hạ thấp cúi chào, xem như cảm tạ.

Bất quá trong chớp mắt, trên mặt đất cành hoa đủ màu nhiều như nước biển, nếu có người chịu kiểm tra sẽ phát hiện ra trong khắp sảnh đã không còn bàn nào còn thừa lại dù chỉ một cành hoa! Trước mặt Tuyền Cơ cành hoa nhiều gấp mấy lần cành hoa tặng cho năm mỹ nhân biểu diễn trước đó.

“Không cần chọn nữa, Thi Mẫn cô nương là hoa khôi đêm nay!” Ở một bàn giữa sảnh có người cất cao giọng nói, lập tức được rất nhiều người hưởng ứng, thanh âm vang vọng toàn trường.

Tuyền Cơ sửng sốt, nhìn thấy ánh mắt thâm thúy của Phong Chiến Bách, Nạp Minh Thiên Lăng cùng Vân Dương cũng nhìn chằm chằm nàng.

Nàng lại cúi thấp người, nhìn thấy Huyền nương cách đó không xa vẻ mặt tươi cười đang muốn lên sân khấu, liền chuẩn bị lui ra, lại đột nhiên chỉ cảm thấy dưới bụng nóng lên, giống như có cái gì lưu chuyển ở trong tứ chi, toàn thân hơi nóng ran một cách khó hiểu.

Nàng đang lắp bắp kinh hãi, vòng eo lại căng thẳng, quay đầu nhìn lại, thiếu chút nữa thất thanh kêu lên, tên Ôn Tam đầu heo ôm chặt nàng, nàng nổi giận nói: “Người làm cái gì? Buông ra!”

Ôn Tam thần sắc hèn hạ, cười nói: “Tiểu yêu tinh này, gia quả nhiên không nhìn lầm nàng, yêu mị hơn người, đêm nay hầu hạ cha con gia cho tốt đi.”

Hắn ôm Tuyền Cơ, lại giương giọng nói: “Mọi người có muốn nhìn xem tiểu mỹ nhân này xinh đẹp thế nào kg?”

“Muốn!” Tiếng vỗ tay vốn đã kết thúc lại lập tức vang lên mãnh liệt.

“Ôn công tử, mau ra tay xem thế nào!”

Giờ phút này, lòng ai không ngứa ngáy khó nhịn.

Tuyền Cơ kinh hãi, ánh mắt chuyển hướng sang Phong Chiến Bách muốn cầu cứu hắn, trên mặt chợt lạnh, cái khăn che mặt đã bị kéo xuống.

“Làm sao có thể là người? Vậy Lưu Thi Mẫn đâu? Thì ra người là phụ nữ! Tốt, tốt, đến đây cũng không uống công.” Ôn Tam sau khi kinh ngạc thì lớn giọng mà cười, trong đôi mắt ánh lên vẻ dâm tà thèm thường nhỏ dãi, giống như muốn đem nàng ăn tươi nuốt sống mới được.

Tuyền Cơ giận dữ, giơ tay lên tát Ôn Tam một bạt tai.

“Mẹ kiếp, người dám đánh ta!” Ôn Tam cực tức giận, tay hắn đã bóp chặt cổ họng của nàng.

“Đại ca, cứu ta.” Tuyền Cơ nhìn về phía Phong Chiến Bách, giọng nói khàn khàn.

Kỳ thật không đợi nàng lên tiếng, lúc Phong Chiến Bách nhìn thấy Ôn Tam muốn giật cái khăn che mặt của nàng, đối với nàng bất kính thì đã trở lên tức giận, bất quá là cường chế, lúc này nhìn thấy khuôn mặt của nàng, trong lòng chấn động thật mạnh.

Thanh âm Tuyền Cơ chưa dứt, thân hình Phong Chiến Bách đã chợt lóe lên, tiến lên trên sân khấu. Hắn vừa vung tay áo lên, thân mình khổng lồ của Ôn Tam kia dĩ nhiên nặng nề rơi xuống. Đồng thời, một tay hắn vươn ra kéo Tuyền Cơ vào trong lòng, lạnh lùng liếc nhìn Ôn Tam.

“Công tử.” Ngũ Thất nhảy lên, đứng bên cạnh Phong Chiến Bách.

Đột biến lần này khiến toàn trường bất ngờ, một vài người còn giật mình ngây ngốc ở nơi nào.

Thậm chí Nạp Minh Thiên Lăng cùng Vân Dương cũng lắp bắp kinh hãi đứng dậy. Vân Dương âm thầm liếc nhìn Tuyền Cơ một cái, mặt Nạp Minh Thiên Lăng cũng đã biến sắc.

Mấy gia nô đi nâng tên Ôn Tam kia, Ôn Tam thống khổ rên lên, khoe miệng máu tươi thấm ướt một mảnh. Ôn Như Khải khoanh tay đứng dậy, cười lạnh, “Công phu các hạ rất tốt!”

Gia tộc thân phụ Phong Chiến Bách bí mật lánh đời, trong lòng biết tuyệt đối không thể gây một chút khúc mắc với hoàng gia hoặc triều đình, nhưng giờ phút, này thân mình Tuyền Cơ ở trong lòng hắn run nhè nhẹ, trong lòng ngực lại đột nhiên dâng lên một loại cảm xúc kích động: cho dù hôm nay phải đối địch với tất cả những người ở đây hắn cũng nhất định bảo vệ chu toàn cho nàng!

Bàn tay nam tử vừa nắm lấy thắt lưng của nàng thì Tuyền Cơ cảm thấy trận nóng ran khó hiểu trong bụng giảm đi không, nhưng rất nhanh sau đó thân mình càng khó chịu hơn trước, tựa hồ có mấy con kiến ở bên trong cắn cắn.

Hai gò má nàng hồng rực, lúc này trong đầu nàng lại đột nhiên nảy sinh ra một ý niệm đáng sợ, muốn cho Phong Chiến Bách càng ôm chặt chính mình càng tốt... Trong lúc thần thức mê loạn đột nhiên nàng ý thức được một sự kiện, nàng rất có khả năng bị người ta hạ thuốc!

Trước khi nàng đi ra biểu diễn một nha hoàn trong lâu cầm một ấm trà tiến vào, chỉ nói, “Cô nương cũng khát rồi.”

Lúc ấy nàng quả thật tập luyện đến miệng lưỡi khô khan, trong lòng lại lo lắng nên cũng không suy nghĩ cẩn thận liền cầm lấy uống, may mắn Ngọc Trí trốn ở dưới gầm bàn không có uống nước trà kia. Đồ gì đó trong thanh lâu sao có thể chạm lưng tung vào? Thi Mẫn đã sớm bị Ôn Tam nhìn trúng, ắt hẳn mục Huyền nương kia làm vậy để lấy lòng cha con họ Ôn!

Cơn nóng rần chạy tán loạn trong thân thể, nàng cắn răng thấp giọng nói: “Đại ca, mau dẫn ta rời khỏi nơi này!”

157. Chương 159: Hoàng Đế Phẫn Nộ(1)

Edit: Ân Danh

Phong Chiến Bách thấy nàng đột nhiên đỏ mặt hồng đôi má, sắc mặt ửng hồng, thần sắc tựa hồ phải chịu thống khổ rất lớn, trong lòng cả kinh lại tê rần, gật đầu nói: “Được! Bây giờ đại ca đưa đệ đi ngay!”

“Xin lỗi, khiến huynh đắc tội với Ôn Như Khải.” Tuyền Cơ cười khổ nói.

Phong Chiến Bách nhẹ nhàng trách mắng: “Đệ đã gọi ta một tiếng đại ca thì không thể nói câu này.”

Lúc này, đã có hơn mười người mặc y phục binh sĩ bao vây hai người lại.

Nạp Minh Thiên Lăng cùng Vân Dương trao đổi ánh mắt cho nhau, Nạp Minh Thiên Lăng đang định lên tiếng, Phong Chiến Bách hơi liếc Ngũ Thất một cái, Ngũ Thất hiểu ý, mọi người chỉ cảm thấy hoa mắt, hàn quang sáng rực, bóng trắng phiêu động, đến khi có ý thức lại thì trong lâu làm gì còn có thân ảnh của Phong Chiến Bách cùng Tuyền Cơ?

Mọi người chấn động, kinh công lại có thể lợi hại bá đạo như thế này. Hàn quang chợt lóe lên lúc này chính là từ một thanh kiếm trên tay Ngũ Thất, lưỡi kiếm sáng rực như ánh sáng phản chiếu qua mặt nước, ắt là bảo kiếm lợi hại.

Ôn Như Khải cười lạnh, “Người tới, bắt lấy hắn, còn hai người kia — mau đuổi theo cho bản tướng!”

“A, không biết cậu muốn truy đuổi người nào đây?”

Thanh âm khinh đạm từ trên lầu truyền đến, đoàn người đã đi xuống dưới, người nói chuyện đúng là tử bào nam tử đứng đầu.

Ôn Như Khải trong lòng tức giận đang muốn phát tác, mắt nhìn lên thì trong lòng cả kinh, thầm nghĩ sao người này lại ở chỗ này, đồng thời, hai đầu gối nhanh chóng khụy xuống.

“Thần Ôn Như Khải khấu kiến Hoàng Thượng!”

Tiếng của hắn chưa dứt, mọi người trong phòng đều e ngại kinh hoàng, thoáng chốc cả phòng đều quỳ xuống, trừ Ngũ Thất, Nạp Minh Thiên Lăng cùng Vân Dương đang giật mình kinh ngạc.

“Nạp Minh thỉnh an Tây Lương hoàng đế bệ hạ.” Tay phải của Nạp Minh khoanh trước ngực, hơi hơi xoay người nói.

Long Phi Ly cười nói: “Nhị vương tử không cần đa lễ.”

Nhìn thấy hoàng đế, trong lòng Vân Dương hơi chấn động nhưng trên mặt cũng không đổi sắc, cười nói: “Vi thần thỉnh an Hoàng Thượng.”

Hắn vừa muốn quỳ xuống, Long Phi Ly đã đưa tay nâng hắn dậy, ngăn lại trách mắng: “Thất ca, đều là huynh đệ trong nhà còn định khách khí với trẫm sao?”

Ngũ Thất chấn động, bây giờ mới biết được Nạp Minh Thiên Lăng này đúng là Nhị vương tử của Nguyệt Lạc quốc, mà người tự xưng là Vân Dương, trong nhà có điện sản, đến từ Nhạc Dương quận đúng là thất ca của đương kim hoàng thượng được tứ phong Vong Ưu quận-thất vương gia Long Chính Văn.

Nhắc đến tên Long Chính Văn này, hắn sinh ra không bao lâu liền bị tiên hoàng điều đến đất phong, nhiều năm chưa trở về kinh đô, khi còn bé chỉ gặp mặt Ngọc Trí một lần, hôm nay gặp lại, huynh muội hai người đều không nhận ra nhau.

Long Phi Ly liếc mắt nhìn hết toàn trường một cái, đạm thanh nói: “Tốt, người trong triều đến đây cũng không ít nha. Thật sự rất khí phách náo nhiệt.”

Ngũ khí của hắn thật là bình thản, nhưng không hiểu sao lại khiến lòng lo lắng, lập tức có hơn mười quan viên nơm nớp lo sợ quỳ xuống trước mặt Long Phi Ly, không biết vì sao vị hoàng đế trẻ tuổi này xuất hiện ở nơi đây, lại không thể biết được rốt cuộc tâm ý của hắn như thế nào.

Lúc này, Ôn Tam rên hừ hừ đi đến trước mặt Long Phi Ly nói: “Xin Hoàng Thượng làm chủ cho vi thần, vừa rồi có kẻ xấu làm thần trọng thương. . . .”

Ôn Như Khải trong lòng thầm mắng kẻ này đúng là ngu xuẩn, trách mắng: “Trước mặt hoàng thượng nào có chỗ cho ngươi nói chuyện!”

Hắn còn chưa nói xong Ôn Tam đã bị Long Phi Ly một cước đá ngã lăn. Lực đạo kia dường như quá nhiều, miệng hắn vừa há một ngụm máu tươi phun đầy ra. Mọi người thấy thế đều sợ tới mức phát run, nếu luận thân thể Ôn Tam kia là biểu ca của hoàng đế. Hoàng đế lại ——

Những người khác không biết nội tình, đám người Long Tử Cẩm lại biết rõ, vừa rồi cái khăn che mặt vừa rơi xuống, khi nhìn thấy Tuyền Cơ Long Phi Ly đã tức giận tới cực điểm, sau đó lại thấy Ôn Tam đùa giỡn Tuyền Cơ, nam tử áo trắng kia cùng Tuyền Cơ thân mật với nhau, cơn tức giận trong lòng hoàng đế ai cũng không dám phỏng đoán ...

Ôn Như Khải vừa giận vừa sợ, cũng không dám biểu hiện ra ngoài, chỉ hạ giọng nói: “Không biết khuyển tử của thần sai chỗ nào, xin Hoàng Thượng giáo huấn, trở về thần nhất định quản giáo nghiêm ngặt hơn.”

Long Phi Ly cười lạnh nói: “Yên Vũ lâu này chứa chấp kẻ tình nghi là tên giặc ngày đó ở Niên phủ mưu phản, cậu cùng với chúng thần tử tốt của trẫm liền ngồi ở chỗ này thưởng thức oanh ca yến vũ? Con trai của người thậm chí còn ở tại chỗ phong nguyệt này không ngớt ân ái!”

Ngày đó hoàng đế đưa Niên phi về thăm nhà bố mẹ, Niên phủ lại xuất hiện thích khách, việc này có ai chẳng biết, thích khách thế mà lại lẫn trốn ở chỗ này? Mọi người chấn động, tú bà Huyền nương sớm sợ tới mức ngã xuống đất, Ôn Như Khải cắn răng, nói: “Hoàng Thượng, xin cho thần lập công chuộc tội, dẫn người tróc nã kẻ phản nghịch này.”

Long Phi Ly lạnh lùng nói: “Đợi đến khi thân binh của tướng quân đến đây, tên giặc này còn ngồi yên ở nơi đây chờ sao?”

Mắt phượng của hắn nhìn thoáng qua, Đoạn Ngọc Hoàn từ cửa đi vào, bẩm: “Hoàng Thượng, đã cho cấm quân bao vây Yên Vũ lâu này, thích khách chấp cánh cũng khó trốn thoát.”

Lúc này, một thanh niên áo lục từ lầu hai phi thân xuống, sắc mặt hắn âm trầm, đi đến bên người Long Phi Ly, ghé miệng vào tai hắn nói mấy câu gì đó.

Người đến đúng là Thanh Phong, Phong Chiến Bách dẫn theo Tuyền Cơ rời đi, Long Phi Ly liền sai Thanh Phong lập tức đuổi theo điều tra hành tung, tự mình xuống dưới ổn định tình thế.

“Thập đệ, nơi này giao cho người, Nạp Minh vương tử, thất ca, gặp lại sau.”

Mọi người còn chưa ý thức được dụng ý của hoàng đế thì đã thấy trước mắt thân ảnh màu tím bay lên, chỉ trong giây lát bóng dáng hoàng đế đã biến mất. Mọi người chưa từng thấy được võ công của hoàng đế thì cực kỳ khiếp sợ, có ai từng nghĩ thiếu niên Thiên Tử lại có một thân tuyệt kỹ như vậy!

Phong Chiến Bách cùng Tuyền Cơ kỳ thật cũng chưa có rời đi, địa phương nguy hiểm nhất có khi lại an toàn nhất.

Phòng Lưu Thi Mẫn...

Phong Chiến Bách ôm Tuyền Cơ đến trên giường, thần thức Tuyền Cơ đã hoàn toàn mê loạn. Đúng là lúc trước Huyền nương thấy thần sắc Lưu Thi Mẫn, liền biết nàng nhất định không thuận theo nên mượn cơ hội nha hoàn đưa trà hạ ***** (ý là xuân dược) cực kỳ lợi hại, không có thuốc giải mà nam nữ phải giao cấu mới giải được.

Tuyền Cơ nhú chặt mi, mắt hạnh nửa nhắm nửa mở, tay xé quần áo trên người xuống giọng khàn khàn nói: “Nóng quá...”

Sắc mặt nàng ửng hồng như ánh bình minh mới mọc, mồ hôi hơi thấm ướt trên trán, thân mình ở trên giường vặn vẹo, đau khổ ngâm nga, Phong Chiến Bách như thế nào không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng bất hạnh nàng trúng là *****——

Đột nhiên một tiếng động vang lên, Tuyền Cơ đã kéo ngoại bào xuống, lộ ra một mảnh da thịt trước ngực.

158. Chương 160: Hoàng Đế Phần Nộ (2)

Edit: Ân Danh

Đột nhiên một tiếng động vang lên, Tuyền Cơ đã kéo ngoại bào xuống, lộ ra một mảnh da thịt trước ngực.

Phong Chiến Bách càng nhúu chặt mi tâm. Vừa lên đến đụng phải một gã người hầu, hắn bắt lại hỏi, nhắc đến thuốc này, gã người hầu kia sợ hãi nói là trong vòng một canh giờ phải giao cầu ngoài ra không còn phương pháp nào khác, nếu kéo dài nhẹ thì sẽ tổn hại thân thể, nặng thì nguy hiểm tánh mạng.

Da dẻ nõn nà, trắng như tuyết, ngực của nàng kịch liệt phập phồng, trên bầu ngực tròn trịa như trắng rằm, nhũ hoa không ngừng uyển chuyển cực kỳ mê người.

Phong Chiến Bách vốn đã động tình đối với nàng, lúc này tim lại đập cuồng loạn, tay không tự chủ được nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt của nàng. Cảm xúc mịn màng dưới lòng bàn tay khiến hắn rung mình, mới ý thức được mình mạo phạm nàng, vội vàng thu tay lại.

Nhưng đã muộn.

Tay hắn bị nàng cầm lấy.

“Tuyền đệ, đệ tỉnh lại đi!” Hắn cắn răng đè nén dục vọng, rút tay ra, nàng lại càng dùng sức nắm chặt, hướng lên mặt mình vuốt ve.

Hắn từ trước đến giờ đều rất tự chủ, rõ ràng tay nàng mềm mại không xương, hắn lại không có biện pháp lại tránh ra, trên môi hiện lên nụ cười khổ, không phải không thể, là chính mình không muốn!

Hắn cả đời xem nhẹ tình cảm, lại chỉ trong một ngày đã yêu thương một người ——

Thân mình Tuyền Cơ nóng ran không ngớt, bàn tay nam nhân vuốt trên khuôn mặt mang đến cho nàng một chút mát lạnh. Thần trí nàng sớm đã rối loạn còn quản được cái gì, chỉ nắm tay nam tử chạm vào chính mình.

Khuôn ngực cao ngất mềm mại nhấp nhô, đến khi Phong Chiến Bách kịp phát hiện ra mình đang làm cái gì thì đã nhẹ nhàng hôn lên trán của nàng.

Ngưng mắt nhìn nàng thật sâu một lúc.

Hắn than nhỏ một tiếng, ôm mỹ nhân đang thống khổ vận vẹo vào trong lòng, nhẹ giọng nói bên tai nàng: “Tuyền đệ, nếu đại ca muốn đệ, đệ có hận ta cả đời không?”

“Đại ca chưa lấy vợ, trừ đệ ra, hai mươi ba năm qua cũng chưa từng đối nữ tử nào động tình. Qua khỏi đêm nay, đại ca liền tới cửa gặp cha mẹ đệ cầu hôn, thú đệ làm vợ, cả đời chỉ có một người, chỉ tốt với một mình đệ, như thế được không?”

Tuyền Cơ chỉ cảm thấy thân thể sắp bị hỏa thiêu, khó chịu muốn chết, theo bản năng liền rúc vào trong ngực nam tử, vàng trán cọ lung tung trong lòng hắn. Một chút tự chủ còn sót lại mà Phong Chiến Bách gắng gượng điều khiển thoáng chốc tự động hoàn toàn sụp đổ, hắn cúi đầu hôn lên đôi môi của nàng.

Đầu lưỡi hai người giao triền, cảm nhận được mùi thơm ngát trong miệng nàng, Phong Chiến Bách chỉ cảm thấy trong ngực dậy lên một trận cảm xúc giống như khi ném đá vào giữa mặt hồ tạo nên từng vòng tròn ly tâm lan tỏa rộng ra trên mặt nước, trái tim rung động mãnh liệt dường như muốn hoàn toàn nuốt chửng hắn, chôn vùi hắn.

Nữ nhân trong lòng, hắn cùng với nàng quen biết bất quá chỉ mới một ngày, hắn chỉ biết là nàng gọi là Niên Tuyền, thậm chí đây chưa chắc đã là khuê danh của nàng, hắn lại giống như đã đợi nàng hơn ngàn năm rồi, mỗi một tác trên thân thể đều kêu gào hắn đối xử tốt với nàng, hắn nghĩ... Muốn nàng!

Hơi thở của nàng trở nên dồn dập, hắn mới không nỡ buông tha cánh môi của nàng, ngón tay yêu thương vuốt ve đôi môi anh đào của nàng bị hắn hôn đến sưng đỏ.

Bên tai đột nhiên vang lên tiếng ca trần trọc mờ mịt bi thương của nàng.

‘Nếu phải thay đổi thời gian không gian thân phận cùng danh tính/Chỉ mong nhận ra được ánh mắt của chàng/Ngàn năm sau chàng sẽ ở nơi nào/Bên chàng phong cảnh như thế nào/Chuyện cũ giữa chúng ta cũng không phải là tốt đẹp/Lại khó có thể quên như vậy’

Nếu lúc trước dừng cảm ở cùng nhau/ kết cục có thể khác đi hay không ...

Hắn cũng không tin thuyết luân hồi số mệnh kiếp trước kiếp này, nhưng chỉ trong chớp mắt khi tử y nữ tử kia tay cầm đèn lồng chậm rãi đi ra, ngực hắn giống như bị cái gì đó đâm vào một chút.

Dĩ nhiên là cái cảm giác nói không được hiểu không rõ như vậy.

Nếu không phải đã gặp nhau từ kiếp trước, như thế nào yêu thương sâu nặng cùng đau lòng như vậy?

Trên chợ ở kinh thành, dựa theo tính tình của hắn chỉ âm thầm dặn Ngũ Thất đi giúp đỡ bé gái mồ côi bán mình, vậy mà lần đầu tiên mắt nhìn thấy nàng bị trộm mất túi tiền hắn thần sắc trở nên giận dữ liền xuất hiện, đây là vì cái gì; lúc nàng muốn cởi áo khoác che cho Thúy Nhi, hắn ngăn cản nàng, lại là vì cái gì.

Ngón tay từ từ hạ xuống, rốt cục nhẹ nhàng tháo dây áo che trên ngực của nàng, thành kính lại kịch liệt hôn lên xương quai xanh của nàng.

Một tiếng ‘Ầm’ vang lên, Phong Chiến Bách cả kinh, nhưng cũng nhanh nhẹn ra tay, giúp Tuyền Cơ kéo áo lên che lại, đem nàng ôm vào trong lòng, bình tĩnh nhìn kỹ khách không mời mà đến ở cửa.

Động tác của hắn mặc dù cực nhanh, nhưng động tác trong chớp mắt đó cũng sớm lọt vào trong mắt người vừa đến.

Cửa đột nhiên bị đá vỡ, một cước kia cơ hồ phá nát ván cửa, thanh âm rất lớn, cho thấy người tới tựa hồ đã nóng giận thô bạo đến cực điểm.

Ở chỗ cánh cửa, một nam tử mặc áo bào tím diện mạo anh tú tuyệt mỹ, nhưng ẩn chứa sau nhan sắc khuynh thành kia là một đôi mắt phượng hẹp dài hoàn toàn bị nhuộm thành màu đỏ rực. Khóe mắt đuôi mày, không chỗ nào không tỏ ra nét âm trầm cùng giết chóc.

“Ai cho phép người chạm vào nàng?”

Nam nhân này tuyệt đối rất khó đối phó! Phong Chiến Bách rung mình, đã thấy yết hầu nam tử hơi hơi rung động, tay áo nâng nhẹ, năm ngón tay mở ra, một luồng khí phóng ra chớp tới hắn.

Phong Chiến Bách nhướng mi, đây là cách không tham vật (cách không tham vật : lấy đồ từ xa), một thứ võ công bá đạo như vậy! Từ nhỏ hắn đã thông minh hơn người, một thân võ công gia truyền sớm đã luyện tới cảnh giới lô hỏa thuần thanh (lô hỏa thuần thanh: ý là rất thuần thực), nhưng hắn cũng không dám khinh thường, chỉ sợ ngộ thương đến nữ tử trong lòng, lập tức thả Tuyền Cơ xuống giường, một tay kéo chặn đắp lên thân thể của nàng, một tay xuất chiêu tiếp được một chiêu lợi hại này.

“Các hạ là ai?” Phong Chiến Bách ngưng mi hỏi.

Người tới đứng là Long Phi Ly. Phong Chiến Bách hóa giải sát chiêu của hắn, hắn hơi hơi rung mình, lại càng không nói gì, rút nhuyễn kiếm bên hông ra, chỉ thẳng vào đối thủ.

Chớp mắt khi hắn phá cửa mà vào nhìn thấy nam nhân kia làm cái gì đối với Tuyền Cơ, đầy ngập cuồng loạn ghen ghét cùng lệ giận dâng lên trong lòng, trong đầu chỉ còn lại có một cái ý niệm: hắn phải giết nam nhân này.

Hắn ắt cũng không buông tha cho Niên Tuyền Cơ!

Vừa rồi, từng mảnh bông tuyết ở trong tay nàng bay ra, một thân áo tím mê hoặc thần sắc của hắn, một khắc kia khi nàng ở trên sân khấu nhẹ nhàng ca hát, hắn liền giống như một kẻ ngốc nhìn nàng, khi đó, hắn còn chưa biết “Nàng” chính là nàng, trong đầu tràn đầy hình ảnh Niên Tuyền Cơ giận dữ mỉm cười khóc lóc đủ loại bộ dáng.

Ngày đó, nàng ý hắn yêu sủng nàng ở trên đại điện tát vào mặt hắn, lúc ấy hắn quả thật động sát ý, nhưng nhìn đến vết máu trên vạt áo, thế kiếm kia liền không thể tiến về phía trước thêm nữa tắc.

159. Chương 161: Hoàng Đế Phần Nộ (3)

Hắn không nổi!

Dù vậy vẫn không nổi...

Từ khi nào thì hắn cũng có tâm tình như vậy? Hắn giận dữ vẫn không trực xuất nàng đến lãnh cung.... Đối Phượng Thửu cung thành lãnh cung, nhằm nhĩ! Lừa ai đây? Bất quá chỉ là hình thức. Chi phí ăn mặc trong Phượng Thửu cung như thế nào chưa từng sụt giảm?

Triệt hết tử vệ theo bên cạnh nàng, không muốn tiếp tục nghe được chuyện gì có liên quan đến nàng. Ban đêm đến tắm cung của những phi tử khác lại nhớ tới nàng. Niên Dao Quang giả trò quỷ muốn nàng đến xem lễ, hắn đồng ý, bất quá là muốn thấy nàng một lần.

Nàng lại lớn mật làm càn đến mức này, tự ý xuất cung, vào thanh lâu thành tham dự tuyển hoa khôi, tại trước mặt nhiều nam nhân như vậy biểu diễn...

Trong đầu nàng tựa hồ có gì đó rất cổ quái. Hắn giữ lấy thân thể của nàng nhưng lại không biết rằng nàng còn có thể hát lên thanh âm uyển chuyển êm tai cổ quái như vậy, còn biết biến ra một mảnh tuyết trắng trong không trung. Trong thanh lâu đèn đuốc mờ ảo, lúc nàng đi đến trước nam tử áo trắng này, hắn rõ ràng nhìn thấy nàng đang cười, cười tặng hoa cho hắn. Hiện tại —— nàng gắt gao rúc vào trong lòng nam tử này, mặc hắn tùy ý âu yếm hôn hít.

Nếu hắn không đến, nàng còn muốn trở thành nữ nhân của nam tử khác sao? Nàng nói thích hắn, tất cả những gì xảy ra trong Niên phủ... Đều tính cái gì!

Nàng phản bội hắn!

Suy nghĩ hừng hực tức giận như lửa bốc lên trong lòng, Long Phi Ly chỉ cảm thấy kiếp này chưa từng giận dữ như vậy.

Chiêu kiếm thứ nhất vừa xuất ra đã nhằm vào vị trí yếu hại trước ngực Phong Chiến Bách.

Kiểm khí lạnh lẽo, Phong Chiến Bách cả kinh, biết võ công hai người chỉ sà sà như nhau, nếu chính mình không dùng binh khí bất luận như thế nào cũng không thắng hắn được.

Cao thủ so chiêu, sơ xuất một chút sẽ nguy hiểm đến tánh mạng.

Nhưng vừa rồi lời hắn nói khi vừa phá cửa mà vào cho thấy hình như hắn có quen biết Niên Tuyền, vạn nhất là người thân bằng hữu của nàng—— hắn rút bội kiếm bên hông ra đỡ kiếm, trầm giọng nói: “Xin hỏi các hạ cùng Niên Tuyền quan hệ như thế nào? Nếu các hạ không nói chỉ hạ độc thủ, chớ trách Phong mỗ đắc tội!”

Long Phi Ly nhũu mày cười lạnh, xiêm y trên người Phong Chiến Bách đã bị rách thủng mấy chỗ, sắc mặt lạnh lùng của hắn cũng đã hơi tức giận, huống chi tình trạng của Niên Tuyền cũng không thể tiếp tục kéo dài, trường kiếm xuất ra, lập tức hướng vào mấy chỗ đại huyệt trên người Long Phi Ly.

Thân ảnh hoàn toàn bay vọt lên cao, kiếm khí của hai người đều là cực sắc bén, đánh nhau quyết liệt nhưng tựa hồ rất ăn ý với nhau, mọi đồ vật trong phòng đều không hề hư hao, càng không hề tổn hại một chút nào đến người Tuyền Cơ đang nằm trên giường.

Tuyền Cơ bị tác dụng của thuốc hành hạ, giờ phút này đã gần ngất đi, trận đánh nhau trước mắt đúng là nửa điểm cũng không biết.

Hai người võ công đều cực cao, giao đấu hơn mười chiêu cũng không phân thắng bại, kiếm chiêu hai bên đều trở nên hung lệ.

“Trời, đều là người một nhà, đừng đánh ——” Thanh âm thanh thúy cao vút từ ngoài cửa truyền đến.

“Ngọc Trí, người không muốn sống nữa sao!” Ngoài cửa, Hạ Tang nặng nề trách mắng, vương tay kéo Ngọc Trí đang liêu lĩnh đi vào phòng ôm vào trong lòng. Hắn giận dữ, Ngọc Trí ngu ngốc này —— nếu bị kiếm khí của người nào bên trong làm bị thương, nàng đều chắc hẳn phải chết không cần nghi ngờ!

Ngọc Trí xuất hiện ở đây là vì biểu diễn xong, nàng lập tức trốn trở về phòng, sau đó cảm thấy đói bụng, lại chạy đến phòng bếp nấu 3 bữa thức ăn, vừa xong thì ở hàng hiên vọng phải Hạ Tang đang đi lên tra xét. Bên ngoài long trời lở đất, nàng cũng không biết chút gì.

Ngọc Trí khẩn trương, hí mắt nhìn thấy Tuyền Cơ hình như nằm ở trên giường trong phòng vẫn không hề nhúc nhích, không biết tại sao vậy, hai nam nhân lại ở trong này liều mạng so chiêu, bèn lớn tiếng nói: “Cứu ca, đừng đánh nữa! Mau nhìn xem Niên tẩu tẩu! Hình như nàng không có động đậy.”

Này một câu, làm cho hai cái nam tử đang đánh nhau đều chấn động thật mạnh, Phong Chiến Bách quan tâm nửa câu đầu, còn Long Phi Ly thì ngược lại —— Hình như nàng không có động đậy ...

Phong Chiến Bách thu lại chiêu kiếm đang nhằm đúng ngay mặt đối phương, nhảy về phía sau, gắt gao nhìn chăm chăm Ngọc Trí, “Niên Ngọc, người nói cái gì? Niên Tuyền không phải là tỷ tỷ của người ư?”

Long Phi Ly nhú chặt mi tâm, thân hình chớp động đến bên cạnh giường.

Ngọc Trí kinh ngạc nói: “Phong đại ca, nàng là tẩu tẩu của Ngọc Trí, không phải là tỷ tỷ, vị này là Cứu ca của ta. Tẩu tẩu chính là thê tử của Cứu ca.”

Giống như bị người ta đâm một đao hiểm độc, Phong Chiến Bách cười thâm hiểm, mũi kiếm cắm xuống mặt đất để ổn định thân mình run run.

Thì ra nàng sớm đã có chồng.

Trong khóe mắt là hình ảnh Long Phi Ly đem Tuyền Cơ đang hôn mê kéo vào trong lòng, xoay người lại lạnh lùng theo dõi hắn, màu sắc âm vụ.

Phong Chiến Bách nắm chặt kiếm trong tay, cười khổ nói: “Phong mỗ không biết Niên Tuyền đã có hôn phu, vô tình mạo phạm, nhưng nàng trúng ***** nơi đây, duy chỉ có cách giao cấu bằng không không thể giải, nặng thì có tổn hại tánh mạng. Nàng thần thức không rõ, là do Phong Chiến Bách thất đức trước, chớ nên trách nàng —— ”

Hắn nói xong đột nhiên vùng kiếm lên, Ngọc Trí kinh hãi quát to một tiếng, đã thấy kiếm của Phong Chiến Bách hung hăng lại đâm vào chính ngực mình, áo trắng như tuyết trong nháy mắt đã đỏ tươi.

“Tuyền đệ, tội thất đức đại ca dùng một nhát kiếm này trả lại đệ.”

Đợi đến Ngọc Trí khôi phục tinh thần, Phong Chiến Bách đã biến mất không thấy, thanh âm khàn khàn thê lương kia giống như vẫn còn lẫn quẩn bên tai.

Nàng chỉ cảm thấy thân mình nhẹ hẫng, là Hạ Tang ôm nàng ra khỏi phòng rồi nhanh chóng khép cửa lại.

Cửa phòng vừa kín thì một giọng nói âm trầm từ trong phòng truyền đến.

“Hạ Tang, truyền lệnh xuống, trăm muốn thủ cấp của tên nam nhân kia.”

Hạ Tang rung mình, thấp giọng nói: “Nô tài tuân chỉ.”

Xoay tay một cái ném nhuyển kiếm đi, lưỡi kiếm mềm mại lại đâm thẳng xuống đất bật ra vô số tia lửa.

Gắt gao siết chặt thân mình nữ tử trong lòng, bàn tay trắng ngọc nổi lên gân xanh rõ.

Môi của nàng sưng đỏ liễm diễm, địa phương kia chỉ có hắn mới có thể chạm vào lại bị người khác chiếm đoạt. Một kiếm sao có thể khiến hắn giải hận người giận được? Nhìn chăm chăm nữ tử trước mắt nhăn trán chau mày, Long Phi Ly trong lòng cuồng loạn giận hận cực độ, hận không thể bóp chết nàng nhưng đôi tay không có cách nào nghe theo tùy ý di động một chút.

Nàng nheo mắt, giống như tỉnh dậy, ánh mắt nhắm hờ, trong cổ họng không biết nức nở cái gì, hướng vào trong lòng hắn cọ cọ.

160. Chương 162: Ngày Đêm Ở Trữ Tú Điện (1)

Edit: Ân Danh

Nàng nheo mắt, giống như tỉnh dậy, ánh mắt nhắm hờ, trong cổ họng không biết nức nở cái gì, hướng vào trong lòng hấn cọ.

Yết hầu hấn căng thẳng, không hề phòng bị vì hương thơm mềm mại của nàng.

Nàng giống con mèo nhỏ kêu lung tung, tay nắm lấy quần áo của hấn.

Biết rõ động tác của nàng chính là bản năng, cơn tức giận vừa tắt lại nổi lên, mặc kệ là nam nhân nào, giờ phút này nàng đều sẽ yêu thương nhưng nhớ như vậy.

Hấn dùng lực giật mạnh hoàn toàn đẩy nàng ra.

Nàng hít mất nức nở: “Nóng, khó chịu..”

Không nắm được quần áo của hấn, nàng bắt đầu cởi lung tung quần áo của chính mình, vừa rồi khi cùng Phong Chiến Bách thân mật ngoại bào của nàng đã bị nới lỏng, dải dây bó ngực cũng đã được tháo ra, quần áo làm sao còn có thể chống cự lại hành động của nàng, nàng vừa chạm vào liền rơi ra, áo choàng tuột xuống giữa ở hai cánh tay, khuôn ngực đầy đặn oai hùng đập vào trên đầu gối của Long Phi Ly.

Long Phi Ly dùng tay nâng ngực của nàng lên, dục vọng muốn bóp chết nàng lại tăng thêm một chút, hấn nhướng mắt nhìn nàng một cái nhưng chỉ một cái liếc mắt này thôi đã khiến hấn không còn cách nào thu hồi tầm mắt.

Nửa thân trên của nàng hoàn toàn không được che phủ, cái gì đó trắng nõn tròn trịa, bên trên nổi bật hai điểm hồng phấn mê người, nàng lại còn không an phận vờn vẹo thân mình, ánh mắt mơ màng khép hờ lại.

Trong cung có không ít phi tần lớn mật khiêu khích hấn, ở trước mặt hấn bày trò cởi áo tháo thắt lưng cũng không hiếm thấy, mỗi lần hấn đều thờ ơ lạnh nhạt cũng không động tình, nhưng giờ phút này, giống như có một cái lông chim nhẹ nhàng khêu khêu ở đáy lòng hấn, thân thể hấn trong lúc bất tri bất giác trở nên căng thẳng.

Hấn nhin không được muốn lập tức ôm nàng vào lòng.

Nhưng mà, nhìn đến hân ngân xanh tím ở dưới xương quai xanh của nàng, mắt hấn đột nhiên u ám. Cánh tay vươn giữa không trung, hấn không thể đem bóp nát nàng, cho dù tất cả tình huống lúc này không phải là do nàng mong muốn, nhưng ở toàn trường ánh mắt nàng sáng quắc mỉm cười đem hoa tặng cho nam tử kia là chuyện thực sự không cần tranh cãi! Tên kia và hấn võ công ngang tầm nhau, đó tuyệt đối cũng không phải là một nam tử tiểu nhân!

Đầy ngập ghen ghét nhất thời trở nên mãnh liệt, tay hấn nắm thật chặt cằm của nàng.

Đau đớn khiến cho nàng dùng sức giãy dụa, nhìn xem vẻ mặt nàng đỏ lên, thần sắc thống khổ, trong lòng hấn đau xót mới buông tay ra.

Hấn buông tha cho nàng. Nàng lại không biết sống chết ngồi lên đùi hấn, ưm một tiếng cọ vào làn da rắn chắc của hấn, trên người nàng càng nóng như thiêu đốt, cả người mềm yếu khô nóng khó nhin... Nàng không biết phải làm như thế nào mới tốt, chỉ biết là dựa sát vào hấn thì ngọn lửa kia mới thoáng giảm bớt... Nàng nhin không được càng hướng sát vào trong lòng hấn cọ cọ.

Da thịt non mềm hồng hào của nàng ma sát trên người hấn, cho dù cách một lớp quần áo nhưng cảm giác tê dại vẫn không ngừng dâng lên thiếu chút nữa làm hấn bị bức điên lên mất.

Tức giận, còn có ghen tị chưa từng nếm thử khiến ột phần lý trí cuối cùng của hấn cũng bị vứt bỏ, hấn siết chặt thân hình lửa lò kia vào trong lòng, cuồng nhiệt hôn lên môi của nàng như muốn lau sạch toàn bộ dấu vết do nam nhân kia để lại.

Tuyền Cơ chỉ cảm thấy một cảm giác vui thích đưa đẩy nàng lên mây, nàng thở hổn hển trên cổ hấn, mặc hấn vùi đầu vào ngực mình ngực điên cuồng liếm cắn làm cho nàng rên rỉ thành tiếng.

Thanh âm của nàng khiến lòng hắn rung động, hắn ôm lấy nàng, tách hai chân của nàng ra, quăn quanh hai bên hông của hắn ...nơi mềm mại nữ tính của nàng đặt ngay trên vật đang cứng rắn của hắn.

Nàng nhú chặt mi, thân thể theo bản năng cọ vào dục vọng của hắn.

“Tiểu yêu tinh!” Hắn rửa thăm, hơi thở nhất thời dồn dập, bàn tay to bè không kiên nhẫn xé rách bao khố của nàng, ném xuống dưới giường, áp nàng nằm xuống lớp chăn đệm trên giường...

Thân thể Tuyền Cơ mới chỉ trải qua một lần hoan ái, tuy có tác dụng của xuân dược và được nam nhân âu yếm, nhưng Long Phi Ly mãnh liệt tiến vào vẫn là làm cho nàng đau đớn, nàng nhịn không được kêu thét lên, một mặt nàng càng khát khao được hắn yêu thương, một mặt lại kháng cự lại hắn.

Thân thể của nàng không ngừng vặn vẹo, vừa xu nịnh vừa chống đẩy, Long Phi Ly quả thật sắp bị nàng bức điên rồi.

Chưa từng có thân thể một nữ nhân nào có thể làm cho hắn mê luyến hoặc cuồng loạn như vậy. Hắn cắn răng, mặc ồ hôi nhỏ giọt lên cổ nàng, chảy qua xương quai xanh xuống giữa khe ngực của nàng, vật cứng rắn dừng lại ngay tại lối vào kia nhưng không tiến vào.

Nàng nóng nảy, ủy khuất dùng mặt cọ vào mặt hắn, lại hơi hơi cọ sát vào vật kia.

Trong yết hầu của hắn bật ra tiếng gầm nhẹ, hắn nhịn không được định hung hăng chiếm giữ lấy nàng... Cuối cùng lại lấy tay nắm cầm của nàng, trầm giọng hỏi: “Niên Tuyền Cơ, trầm là ai?”

Tuyền Cơ híp mắt, tầm mắt nửa khép nửa mở như lạc vào trong sương mù, đầu óc nặng trĩu mê man, căn bản không thể nhận ra ai, chỉ reo bừa lên: “Ngốc nha, trầm dĩ nhiên là tên khốn Long Phi Ly kia rồi!”

Tay Long Phi Ly lại siết lại, nhấn nài xoa dịu nàng, hung hăng hôn lên đôi môi của nàng, thanh âm phun ra nuốt vào trên đôi môi sưng đỏ kỳ cục của nàng, “Nói, ta là ai, nàng nghĩ ta là ai?”

Tuyền Cơ càng thêm ủy khuất, nức nở nói: “Long Phi Ly, đồ khốn, Long Phi Ly...”

Lúc này Long Phi Ly mới vừa lòng, không còn tiếp tục đè nén dục vọng vốn đã dâng cao đến mức không thể chịu nổi nữa, thô cuồng tuyên cáo quyền sở hữu bên trong thân thể của nàng.

Khắp phòng chỉ nghe tiếng rên rỉ khuất phục khóc lóc nức nở cùng tiếng thở dốc của nam tử... Ngoài cửa sổ, ánh trăng đậm bạc chiếu vào soi rọi một mảnh ngân sương hư hư thực thực. Trong thanh âm trầm thấp kia còn có một tiếng nói nhỏ đến mức hầu như không thể nghe rõ.

Tựa hồ chỉ có hai chữ.

—— tiểu thất.

Lúc Tuyền Cơ tỉnh dậy thì cả người đều đau nhức tán cái trung tâm dậy, sau đó thực kinh hoàng phát hiện ra mình đang ở một chỗ có chút... Xa lạ. Sau khi nàng xuyên đến Tây Lương tựa hồ thường gặp được hai chuyện buồn cười đáng giận: Thứ nhất là ban đêm bị người ta vào phòng sờ soạng; thứ hai là hôm sau tỉnh lại không biết đã ở nơi nào.

Nhưng nàng nhanh chóng quăng vấn đề này qua một bên, bởi vì thân mình nàng trơn tuột còn có trên người có vô số dấu vết xanh tím trải rộng toàn thân vô cùng thê thảm, hạ thân đau đớn giống như bị xé rách.

161. Chương 163: Ngày Đêm Ở Trữ Tú Điện (2)

Nàng nhớ tới chuyện tối hôm qua, sợ tới mức mặt trắng bệch, nàng chỉ nhớ rõ kêu Phong Chiến Bách đưa nàng đi, còn chuyện khác thì không hề có chút ấn tượng.

Vậy chuyện đó nàng làm với ai? Phong Chiến Bách? Nàng càng nghĩ càng kinh hoàng nên đã quên mất cần cẩn thận xem xét hoàn cảnh chung quanh, nhìn thấy bên ngoài hình như có bàn làm việc, nàng mờ mịt chụp một cái áo khoác vắt trên giá treo ở trước giường mặc vào rồi đi ra ngoài.

“Phong đại ca...” Nàng lẩm bẩm nói, trong lòng dường như bị vết sạch.

“Người lập lại lần nữa xem.” Trong sảnh nam tử vốn ngồi yên đọc sách, lúc này đột nhiên gấp sách lại đứng dậy, giọng hơi trầm xuống.

Tuyền Cơ nhắm mắt lại rồi mở ra, nam tử trước mắt mặc long bào kim tuyến ngân trắng bạc, không phải Long Phi Ly thì còn ai?

Nơi này là... Tuyền Cơ giật mình nhanh chóng đánh giá bốn phía một chút, đây là thư phòng của hắc tử Trữ Tú điện? Vậy vừa rồi bên trong là phòng ngủ của hắc tử? Những người thường ngày hầu hạ bên cạnh hắc tử như từ Hi và Hạ Tang cũng không có ở đây, chỉ có hắc tử —

Trên người đông cứng giống như bị tạt nước lạnh, Tuyền Cơ nhất thời quên mất xích mích giữa hai người, chạy đến bên cạnh nam nhân kéo tay áo của hắc tử, liên tiếp nói: “Long Phi Ly, tối hôm qua là người, có phải hay không?”

Long Phi Ly giật mình, nhớ không rõ tối hôm qua muốn nàng mấy lần, đến khi tác dụng của thuốc trong người nàng đều không còn... Nàng giống như đêm đầu tiên đó, miệng khốc lóc không rõ cầu xin hắc tử, hắc tử mới tha cho nàng. Hắc tử không có ngủ, khoảng chừng canh bốn ngồi dậy, hạ lệnh cả đội hồi cung.

Trong Yên Vũ lâu Đoạn Ngọc Hoàn và Hạ Hầu Sơ đã chuẩn bị thỏa đáng từ sớm, đuổi hết khách nhân, bao gồm Ôn Như Khải cùng tất cả quan viên tối nay đến chơi, lại sai người đem Nạp Minh Thiên Lăng về dịch quán, đưa Thất vương gia Long Chính Văn về cung sắp xếp chỗ ở trước. Ngũ Thất thì đã bị Phong Chiến Bách đưa đi.

Phong Chiến Bách đột nhiên xuất hiện, hắc tử tựa hồ bị thương rất nặng, máu nhuộm đỏ cả một thân áo trắng, nhưng động tác của hắc tử cũng rất mau lẹ, mọi người thật không ngờ một người bị thương còn có thể thi triển tốc độ và võ công như vậy nên không kịp bao vây.

Lúc ấy, Thanh Phong xuất thủ, thân thủ tàn nhẫn như Thanh Phong cũng không thể ngăn lại hắc tử.

Chỉ trong vòng một chiêu hắc tử đã đưa người đi khỏi.

Trời còn tối đen, đèn đuốc trong kinh thành đều đã tắt.

Cửa sau của Yên Vũ lâu, một chiếc xe ngựa lặng lẽ đứng, người chờ lại càng thêm im lặng.

Tử bào nam tử dùng chân găm bao bọc nữ tử nhẹ nhàng bước ra, vào bên trong xe, cùng cấm quân hoàng thành hội hợp, trong bóng đêm mênh mông, năm trăm kỵ binh lặng lẽ trở về hoàng cung.

Từ nay về sau Yên Vũ lâu bị phong tỏa, trong kinh thành đã không còn nghe nhắc đến chốn thanh lâu phồn hoa nhất này nữa.

Ngược hướng với cấm quân đi về hoàng thành, một thiếu niên vẻ mặt đăm nước mắt dắt một con ngựa độc hành.

Một nam tử áo trắng nằm ngang trên lưng ngựa.

Thiếu niên hỏi: “Công tử, chúng ta đến nhà Trần thế bá sao?”

Nam tử áo trắng chỉ nói một câu “Về Yên Hà quận” thì liền hôn mê.

Kim sang được trên ngực hắc tử hòa vào trong máu tươi, thuốc trị thương tốt nhất của Phong gia nhưng vẫn không thể cầm máu, máu dọc theo bụng ngựa rơi xuống cũng hòa vào trong bóng đêm thâm trầm tại đây.

Thiếu niên không rõ, từ khi mười hai tuổi thì không còn người nào có thể làm công tử bị thương, vậy mà bây giờ hắc tử bị thương. Lại càng không rõ tại sao có một người chỉ trong vòng một ngày một đêm liên tiếp xảy ra chuyện.

Trong lòng bàn tay nam tử áo trắng còn nắm chặt một bông hoa màu tím, một loại hoa không biết tên.

Duyên nợ nhân quả, có khi tưởng là đã chấm dứt, bất quá chỉ là mới bắt đầu.

Sau khi đưa Ngọc Trí cùng Tuyền Cơ về, không thể nói rõ vì sao Long Phi Ly cũng không đưa Tuyền Cơ trở về Phượng Thụ cung mà lại đưa nữ nhân đang mê man về Trữ Tú điện của chính mình.

Lần đầu tiên đưa một nữ nhân đến đây.

Bốn phía Trữ Tú điện có cấm quân tuần tra, hần lại hạ lệnh tử vệ ở ngoài phòng âm thầm canh gác, lại phân phó Từ Hi và Hạ Tang không cần lại đây, rồi đi lâm triều.

Bãi triều trở về còn sớm, liền đi vào thăm nàng, nàng còn ôm chăn ngủ say. Hần liền đến bàn ngoài phê duyệt tấu chương.

Tới giờ Ngọ thiện (ngọ thiện : ăn trưa), hần đi vào gọi nàng dậy dùng bữa. Hần vỗ vỗ hai má của nàng, nàng ngồi bật dậy, lảo lảo một tiếng rồi lại ôm chăn nghiêng người nằm xuống.

Hần nhíu mày... trong cung đình không thể so với dân chúng tầm thường, cho dù là thê thiếp của nhà giàu, đứng ngồi cũng phải có tư thế, phi tần trong cung dù ngủ mơ mới tỉnh dậy cũng phải lễ nghi đầy đủ, bộ dáng đoan trang.

Hần lại lấy tay vỗ vỗ nàng, nàng lại một cước đá văng đi.

Cầm lấy bàn chân nhỏ nhắn của nàng, mặt hần càng nhăn như bị, trong lòng cũng hơi hơi lay động, đến khi ý thức được mình làm cái gì thì không ngờ đã ôm nàng vào lòng, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi của nàng.

Tự mình ra bàn ngoài dùng Ngọ thiện, rồi giở sách ra xem.

Nghe hơi thở tinh tế trong phòng, tâm tình phiền chán mấy ngày nay tựa hồ đột nhiên bình ổn xuống.

Đến khi nàng đi ra lại nghe nàng nhẹ giọng ở gọi “Phong đại ca”.

Tâm tình hần nhất thời nặng trĩu, nhin không được cười lạnh nói “Nàng lặp lại lần nữa xem.”

Tựa hồ bây giờ nàng mới phát hiện ra hần, vui mừng chạy đến trước mặt hần. Trong chốc lát nỗi lòng của hần cũng hơi hơi hỗn loạn .

“Là người là người! Cũng may là người.” Tuyên Cơ dựa sát vào trong lòng nam nhân trong lòng, vừa cười lại nói trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Thân mình Long Phi Ly cứng đờ, một hồi lâu sau mới chậm rãi ôm nàng.

Bàn tay ấm áp to lớn kia hình như thức tỉnh Tuyên Cơ, nàng đột nhiên phản ứng, hung hăng đẩy hần ra, thối lui vài bước, nhìn chằm chằm hần. Trước khi xuất cung giữa hai người đã xảy ra chuyện gì lại hiện rõ ràng trong đầu.

Ánh mắt hai người giao nhau, nhất thời đều không lời nào để nói.

Tuyên Cơ cắn môi, xoay người quay vào phòng trong.

Bên ngoài màn thủy tinh, Long Phi Ly nhìn chằm chằm thân ảnh bên trong, ánh mắt càng u ám thâm trầm.

Một lúc sau Tuyên Cơ đã ăn mặc chỉnh tề bước ra.

Nàng không nhìn hần, chỉ thản nhiên nói: “Chuyện nô tì một mình xuất cung, Hoàng Thượng thích phạt như thế nào thì cứ phạt. Nếu có gì khác phân phó, nô tì xin cáo lui trước.”

162. Chương 164: Ngày Đêm Ở Trữ Tú Điện (3)

Edit: Ân Danh

Nàng không cúi đầu trước hần hay là nhận lỗi. Cũng đúng, nữ nhân này còn có cái gì không dám làm?

Nhìn chằm chằm thân ảnh đi ra ngoài cửa, Long Phi Ly trở về bàn ngồi xuống, cầm lấy sách, cười lạnh nói: “Cũng đúng. Tốt hơn là Niên tần nên đi au, giờ Tuất trẩm sẽ hạ lệnh cho Hạ Tang truyền chỉ, phạt trọng toàn bộ đám nô tài thất trách trong Phụng Trọng cung, người làm chủ tử sao có thể không có ở đó?”

Tuyên Cơ xoay người cả giận nói: “Người dùng thủ đoạn như vậy để đối phó với ta sao?”

Long Phi Ly không nói gì, mắt nhìn quyển sách trên bàn.

“Long Phi Ly, người rốt cuộc muốn như thế nào?” Tuyền Cơ cắn răng nói.

Thật lâu sau cũng không có một tiếng động, Tuyền Cơ đứng ngây tại chỗ, kỳ thật nàng cũng biết chuyện tự mình xuất cung này nghiêm trọng cỡ nào, nếu hấn mặc kệ nàng, để ột người nào trong cung biết được chuyện này thì nàng ắt sẽ rơi vào tình cảnh nguy hiểm!

Nhưng giữa hấn và nàng còn bị ngăn cách bởi Dao Quang, cho dù hấn không thương Dao Quang, còn có chuyện xảy ra trên Kim Loan điện* (*chỗ này convert để là Trữ Tú điện nhưng theo ta Kim Loan điện mới chính xác), bọn họ rốt cuộc không thể quay trở lại như trước kia.

Cuối cùng thanh âm của hấn thản nhiên truyền đến: “Trẫm chỉ biết là, đã sai lầm thì phải nhận lỗi.”

Tuyền Cơ giật mình sửng sốt một hồi, cười nói: “Người mơ tưởng!”

Nàng nói với hấn xong xoay người đi ra cửa.

Long Phi Ly giãn dữ, gấp mạnh sách lại, một tay hất sạch tất cả mọi thứ trên bàn xuống.

Tuyền Cơ ra ngoài, hoàng hôn sắp sửa buông xuống, nàng cảm giác được mình ngủ cũng đủ lâu. Hấn nói giờ Tuất, hiện tại ước chừng là giờ Dậu, còn được chút thời gian. Nàng đương nhiên sẽ không mặc kệ bọn nô tài trong Phượng Thụ cung. Trước giờ Tuất trở về cầu xin hấn là được. Hiện tại khiến cho hấn tức giận một chút đi!

Nghĩ như vậy nên tâm tình tựa hồ sung sướng hơn.

Trở lại Phượng Thụ cung, Diệp Phong và tất cả mọi người nước mắt lưng tròng đón nàng, ba mồm bốn miệng hỏi nàng đi nơi nào. Nàng chỉ nói nàng ở chỗ Hoàng Thượng, bọn người Diệp Phong nghe thấy mơ hồ, nhưng thấy nàng không muốn nói nên không hỏi nữa.

“Sói con đâu? Rốt cuộc tên kia đưa nó đi đâu vậy?” Tuyền Cơ thật là kỳ quái, trong lòng có chút lo lắng cho sói con không hiểu vì sao lại mất tích một khoảng thời gian.

Diệp Phong chỉ nói không biết, từ ngày Thanh Phong mang nó đi thì không có thấy nó trở về nữa.

Tuyền Cơ nhú nhú mày, nghĩ rằng nhất định phải tìm Thanh Phong hỏi một chút.

Lúc này, Diệp Phong lau nước mắt xong nói: “Nương nương, vừa rồi tỳ nữ của công chúa Ngọc Trí tới, nói ngài đến tẩm cung của công chúa một chuyện.”

“Nàng có nói là chuyện gì không?”

Diệp Phong lắc đầu.

Tuyền Cơ nhắm tít, đến chỗ Ngọc Trí một chuyến rồi trở về Trữ Tú điện thì vừa vặn, thuận tiện hỏi Ngọc Trí một chút về chuyện đám người Phong Chiến Bách, không biết bọn họ sau đó thế nào rồi. Đêm qua nàng ở trong phòng còn không biết được thân phận chân chính của Nạp Minh Thiên Lăng và Vân Dương (Long Chính Văn).

Không dẫn cung tỳ theo, Tuyền Cơ hỏi đường đến tẩm cung của Ngọc Trí rồi tự mình đi.

Còn chưa tiến vào trong thì đã nghe được trong viện truyền đến một loạt thanh âm.

Một giọng nam ôn ôn thanh thanh hạ giọng nói: “Ngọc Trí, đi tìm Cửu ca của người đi.”

“Không đi!” Thanh âm này đúng là của Ngọc Trí.

Nam tử cười lạnh nói: “Vốn là Nhị vương tử Nguyệt Lạc quốc cùng phiên vương An Khang quận Phương Sở Phàm đồng thời cầu thân với Hoàng Thượng, Thái Hậu cùng với Nguyệt Lạc quốc và phiên vương Tây Lương hai bên đều có giao tình nhưng hiện tại lại nghiêng về phía phiên vương một chút, đã mấy lần góp lời với Hoàng Thượng muốn đưa người gả cho phiên vương.”

“Hoàng Thượng là thật tâm thương người, nhiều lần liều mạng nghịch ý Thái Hậu, định là trong thọ yến sắp tới của hần, hần sẽ ra chút đề mục khảo hạch hai người rồi mới quyết định, nhưng trước mắt vì chuyện người tự ý xuất cung nên giận dữ muốn đem người gả cho phiên vương. Người đi tìm hần một chút, nói với hần tình — ”

Ngọc Trí cắt lời nam tử, cười nhẹ nói: “Hạ Tang, Nguyệt Lạc vẫn là phiên vương, có gì khác nhau sao?”

Hạ Tang tựa hồ hơi nở nụ cười, nhẹ giọng nói: “Tóm lại sẽ có thêm nhiều lựa chọn không phải sao? Nghe nói hoàng tộc Nguyệt Lạc quốc đối đãi với chính phi đều rất tốt, Nhị vương tử cũng chưa cưới vợ, nếu người là nữ nhân đầu tiên của hần như vậy sẽ có thể kiêu ngạo chút, còn phiên vương Phương Sở Phàm kia đã sớm nạp bảy tám thê thiếp.”

Ngọc Trí thấp giọng nói: “Ai đối Ngọc Trí mà nói đều giống nhau, trên đời này chỉ có một người giống như Phong đại ca thôi.”

“Người là nói tên Phong Chiến Bách kia ư?” Hạ Tang chần chờ một chút, lập tức hơi hơi trầm thanh, “Ngọc Trí, người nói với ta còn may, trước mặt hoàng thượng, người đừng nhắc đến người này!”

“Hạ Tang, người có biết phiên hay không vậy? Người đi đi! Chuyện của Ngọc Trí không cần người quan tâm.”

“Ngọc Trí — ”

“Đi đi! Ta nói không đi thì sẽ không đi! Ngọc Trí không đi, cũng không muốn nghe người lải nhải!”

“Long Ngọc Trí!” Hạ Tang cũng nổi giận.

Ngọc Trí cắn răng nói: “Hạ Tang, sao người cũng quản nhiều chuyện vậy? Bản công chúa phải gả cho ai có quan hệ gì với người đâu? Dù sao gả cho heo cho chó cũng sẽ không gả cho thái giám người.”

Sau một lúc trầm mặc thật lâu.

“Hạ Tang — ” Ngọc Trí tựa hồ cũng ý thức được chính mình nói gì, lẩm bẩm nói: “Ta không phải cố ý ...”

Hạ Tang cười lạnh, “Lời công chúa nói có lý, là Hạ Tang đi quá giới hạn. Hạ Tang bất quá là một nô tài, một hoạn quan thấp hèn nhất, có gì tư cách gì quản chuyện của công chúa!”

Tuyền Cơ giật mình đã thấy Hạ Tang một thân thanh sam bước nhanh ra cửa, trên gương mặt tuấn tú tràn đầy sắc thái tự giễu cợt.

Hần nhìn thấy Tuyền Cơ, cũng nao nao, lập tức nói: “Nô tài ra mắt nương nương, nô tài cáo lui trước.”

Đôi mắt nhìn người tinh nhuệ, luôn luôn cười dài như Hạ Tang vậy mà cũng có lúc mặt mày lộ ra vẻ thô lương như vậy.

Tuyền Cơ nghĩ rằng, trừ chuyện nội thị Phượng Thử cung, chuyện Ngọc Trí nàng cũng phải đi cầu xin Long Phi Ly! Ngọc Trí tuy có lòng thành toàn nhưng rốt cuộc chỉ là một tiểu cô nương, theo như lời Hạ Tang là đúng, nhiều lựa chọn tóm lại vẫn tốt... Nhưng mà Long Phi Ly, hần sẽ đồng ý tất cả van cầu của nàng sao?

Trong lòng nàng có việc, thầm nghĩ đợi sau này hãy đi tìm Ngọc Trí, khế căn môi, liền đi về hướng Trữ Tú điện.

163. Chương 165: Ngày Đêm Ở Trữ Tú Điện (4)

Nghe thấy tiếng gọi, Tuyền Cơ dừng chân lại, quay đầu lại thấy Ngọc Trí đang nhìn quanh, mắt nhìn về hướng Hạ Tang đã rời đi, dậm chân một cái rồi vẫn chạy tới chỗ của nàng.

Tuyền Cơ cười nói: “Nha đầu ngốc, không đuổi theo sao?”

Ngọc Trí cắn cắn môi, “Tẩu đã nghe thấy hết rồi à?”

Tuyền Cơ gật gật đầu, Ngọc Trí cup mắt xuống nói: “Ta thật sự không có cố ý.”

Tuyền Cơ ôn nhu nói: “Muội biết hấn đối xử tốt với muội là được, không cần phải nói ra.”

“Ừ.” Ngọc Trí nói xong, lại khoác tay Tuyền Cơ cười hắc hắc, “Có đồ tốt tặng cho tẩu.”

Tuyền Cơ ngăn người, tặng đồ... thì ra nàng ta kêu mình tới là vì việc này?

Ngọc Trí kéo nàng đi vào, vừa mới tiến vào phòng, nàng liền cười hi hi ha ha với tỳ nữ đang đưa lưng về phía các nàng cúi người dọn dẹp bàn: “Chủ tử Tuyền Cơ của người đến đây rồi, còn không mau lại đây?”

Tỳ nữ kia chấn động, đột nhiên xoay người, Tuyền Cơ vốn còn định cười mắng Ngọc Trí nói bậy cái gì, lúc này ngược lại lắp bắp kinh hãi, tiểu tỳ nữ cúi đầu cười tươi rói kia không phải là Thúy Nhi lúc trước hai tấn kéo không đi thì còn là ai?

“Công tử.” Thúy Nhi hơi hơi nhìn lên, kêu một tiếng nho nhỏ, liền bước nhanh đi đến trước mặt Tuyền Cơ, cẩn môi, vẻ mặt vui sướng nhìn nàng.

Tuyền Cơ xoa xoa tóc của nàng, vừa mừng vừa sợ, “Ngọc Trí, sao Thúy Nhi ở chỗ này?”

Ngọc Trí mếu máo, cúi người nhỏ giọng nói bên tai nàng: “Hôm qua, tẩu được Cửu ca ta bế ra nhét vào trong xe ngựa ... Cũng không biết bên trong có mặc quần áo hay không —— ”

Về mặt Tuyền Cơ đỏ lên, “Ngừng! Bỏ qua chuyện đó, muội nói điểm chính là được.”

Ngọc Trí buông tay nói: “Khái quát một chút, chính là lúc ta đi ra liền nhìn thấy Thúy Nhi đợi ở ngoài sau, nàng một mình một đường tìm tới, đi đến mức giấy đều hồng, khổ nhọc đợi ở bên ngoài đến nửa đêm, vừa thấy Niên Ngọc công tử ta đây đi ra liền nhảy cẫng lên, hỏi tẩu ở chỗ nào.”

Cái mũi Tuyền Cơ hơi hơi chua xót, nắm chặt tay Thúy Nhi, Thúy Nhi cười ngượng ngùng, cúi đầu xuống.

“Sao Cửu ca muội lại chịu uội đưa nàng trở về?” Tuyền Cơ cảm thấy có tí kỳ quái.

“Vây là tẩu tính sai rồi, ta đem sự tình nói cho Cửu ca xong, hấn hơi trầm ngâm nói, bên cạnh tẩu có thêm một người trung thành không phải là chuyện xấu.”

Tuyền Cơ giật mình, Ngọc Trí nhỏ giọng nói: “Tẩu tẩu, không phải Ngọc Trí nói giúp cho ca ca của mình nhưng mà Ngọc Trí cảm thấy Cửu ca thật lòng thích tẩu.”

Tuyền Cơ cười khổ, thật lâu sau mới vỗ vỗ vai của nàng, “Giúp ta đưa Thúy Nhi đi qua Phượng Thụ cung giao cho đại tỳ nữ Diệp Phong của ta.”

“Tẩu đi đâu vậy?” Ngọc Trí ngạc nhiên nói.

Trữ Tú điện.

Liếc nhìn “Cảnh trí” trước mắt, Tuyền Cơ cười khổ, nàng tựa hồ tới không đúng thời điểm lắm —— mỗi lần tới đều không đúng lúc.

Trong viện, một mỹ nhân mặc cung trang đang cùng Long Phi Ly nói chuyện.

Lần trước là hoàng hậu Úc Thanh Tú, lần này là... ngôi sao bắc đẩu kia, Dao Quang.

Nàng đang chuẩn bị xoay người đi, người nọ cũng đã thấy nàng.

“Niên tần.”

Dù sao có đến hai Niên tần, Tuyền Cơ cũng không quan tâm, xoay người tiếp tục đi ra.

“Niên Tuyền Cơ.”

Không muốn tổn hơi thừa lời, nàng cũng không dừng chân lại, xoay người hướng về phía hấn hành lễ, “Hoàng Thượng, nô tì quấy rầy, nô tì cáo lui.”

Lúc này, Dao Quang cười nói: “Muội muội.”

Một tiếng tỷ tỷ kia Tuyền Cơ quả thật bất lực không thể đáp lại, chỉ gật đầu với nàng, liền chuẩn bị bỏ đi.

“Người đi đi.” Thanh âm Long Phi Ly lạnh lùng.

Tuyền Cơ cười lạnh, đi thì đi. Mới bước được hai bước, vòng eo lại bị người nào đó siết chặt, nàng lắp bắp kinh hãi, thân hình nam nhân cao lớn đã ở bên cạnh nàng.

Dao Quang đã đi tới, thấp giọng nói: “Nô tì cáo lui.”

Trước khi nàng ta rời đi, thoáng nhìn về phía Tuyền Cơ, thần sắc phức tạp, phần lớn là oán hận.

Hóa ra, vừa rồi hắn là kêu Dao Quang đi?

Tuyền Cơ giật mình, đang không biết bắt đầu nói chuyện như thế nào, Long Phi Ly cũng đã buông nàng ra, thần nhiên nói: “Không biết Niên tần đến tìm trẫm có chuyện gì?”

Hắn nói xong liếc mắt nhìn bốn phía liếc một cái, lại nhẹ nhàng băng quơ nói: “Ừm, vừa đến giờ Tuất, Hạ Tang nên đến đây.”

Tuyền Cơ cơ hồ tức điên, cắn răng hạ giọng nói: “Nô tì tự ý xuất cung là tội lớn, xin Hoàng Thượng...”

Long Phi Ly nhú mày cười lạnh, “Đây là thành ý của người ư? Niên tần, cầu xin không phải như thế.”

Hắn nhìn nàng một cái, xoay người đi đến thư phòng.

Nếu hiện tại trên chân nàng đang mang là giày cao gót, hoặc là cái loại giày đế chấu đời nhà Thanh thì Tuyền Cơ thế nàng nhất định sẽ cởi ra ném chết hắn, cắn răng rồi lại cắn răng, đi vào theo hắn.

Trong thư phòng, hắn đã ngồi trở lại sau bàn học, trên bàn bày chút thức thức ăn, không phải rau xanh đậu hủ nhưng vẫn đơn giản như trước. Hắn ung dung dùng bữa, tư thế tao nhã.

Nàng cảm tức nhìn hắn, ánh mắt hắn khinh đạm, cũng không nhìn nàng.

Tuyền Cơ rốt cuộc nhịn không được, bước nhanh đến trước mặt hắn, nói: “Long Phi Ly, người nói đi, rốt cuộc người muốn ta làm như thế nào?”

Đang ăn ngẩng đầu lên, Long Phi Ly đối diện ánh mắt của nàng, đạm thanh nói: “Người có biết vừa rồi Niên Dao Quang đến tìm trẫm có chuyện gì không?”

Hắn rốt cuộc muốn như thế nào, tội gì đối xử với nàng như vậy? Tuyền Cơ nói: “Ta chỉ muốn biết người muốn ta như thế nào? Cái khác ta không có hứng thú biết.”

Long Phi Ly mặc kệ nàng, tiếp tục nói: “Nàng đến tìm trẫm, là hy vọng đêm nay trẫm lật bài tử của nàng.”

Tuyền Cơ cười khổ, “Vậy thì rất tốt, ngày đó ở Niên gia Hoàng Thượng đã thưởng thức hương thơm của mỹ nhân, hôm nay tiếp tục tận hưởng không phải vừa vặn sao?”

Đồng tử Long Phi Ly hơi co lại, “Nhưng hiện tại trẫm chỉ hứng thú đối với thân thể của người, người nói phải làm sao?”

164. Chương 166: Ngày Đêm Ở Trữ Tú Điện (5)

Thiếu chút nữa Tuyền Cơ bị sặc bởi nước miếng của chính mình, người này cư nhiên còn có thể nói chuyện như vậy mà mặt không hồng tai không đỏ.

Khí thế vừa rồi giảm đi một nửa, đột nhiên nàng có chút cảm xúc không cho phép hắn nói tiếp gì nữa, hoặc là nói, nàng nên đáp lại như thế nào.

Hiềm khích thì hiềm khích, lời nói tràn ngập ái muội này, nếu nàng nói không có cảm giác thì tuyệt đối là gạt người, nàng thậm chí có thể nghe được tiếng tim đập dồn dập của chính mình. Nhưng mà nàng không hiểu, nữ nhân của hắn nhiều như vậy, trong đó không thiếu người tuyệt sắc, cho dù Dao Quang so với chính mình cũng xinh đẹp hơn nhiều, hắn làm sao có thể... Hay là đây chính là hắn ác tâm vui đùa, hay chẳng lẽ hắn ăn thịt cá đã quen nay muốn đổi chút cháo trắng ăn sáng?

Càng nghĩ càng không thể hiểu nổi... Ngừng!

Hắn không nói gì, tiếp tục ăn cơm.

Địch bất động, ta bất động. Tuyền Cơ cũng tiếp tục ngậm miệng làm như câm điếc, nhìn hắn ăn cơm, mới nhớ tới chính mình hình như từ đêm hôm qua đến giờ cũng chưa có gì vào bụng, không nghĩ còn may, vừa nghĩ đến liền thấy đói ngay.

Lòng đột nhiên nảy ra trò đùa dai, dùng tay chụp lấy một miếng thịt hắn đang dùng đũa gấp, nhét vào miệng.

Long Phi Ly không ngờ nàng sẽ làm như vậy, hơi hơi giật mình, nhúu mày khiển trách: “Vừa bần vừa hoang dã.”

Tuyền Cơ hừ lạnh một tiếng, nhìn đũa của hắn hướng về một cái đĩa khác lại tiếp tục gây sự.

Long Phi Ly buông đũa, nhúu mày nhìn nàng, Tuyền Cơ nhân cơ hội này vội vã làm ô nhiễm mấy đĩa thức ăn khác... Tồn nhân bất lợi kỷ (hại người cũng hại mình), vỗ hai tay, khoe miệng cười đến vui thích: “Nô tì còn chưa ăn cơm, đói bụng.”

Long Phi Ly cười, nhấp một ngụm trà, “Vậy đồ ăn này, trẫm thưởng cho Niên tần.”

Tuyền Cơ đen mặt, người ăn xong rồi còn thưởng cho ta...

“Tạ Hoàng Thượng, vậy nô tì đóng gói đem về ăn.”

“Đóng gói?”

“Đây là văn hóa ẩm thực, ngài không hiểu không sao.”

“Ăn ngay bây giờ.”

“Bây giờ nói chuyện chính sự quan trọng hơn, Hoàng Thượng còn chưa cho biết nô tì phải làm như thế nào?”

“Ăn cơm trước rồi nói sau.”

“...”

Tuyền Cơ cắn răng liếc nhìn nam nhân một cái, hắn đang cười dài nhìn mình, trong ánh mắt cũng toát lên vẻ vui sướng. Nàng thầm mắng chính mình làm vậy, không việc gì tự nhiên đi phá bữa ăn của hắn làm chi.

Cơm được đựng trong một cái nồi nhỏ tinh xảo bằng đá, chén cơm hắn đã dùng qua vẫn thực sạch sẽ, thức ăn cũng không vơi nhiều, nàng bới chén cơm, mới ý thức được không có ghế ngồi, nhìn nhìn khắp nơi đều là những cái ghế tinh xảo nhưng rất nặng, không lẽ phải ăn đứng sao?

Trên lưng đột nhiên bị siết chặt, người đã bị kéo vào trong lồng ngực ấm áp rắn chắc của nam nhân.

Bàn tay của hắn nhẹ nhàng đặt lên bụng của nàng, thanh âm thản nhiên từ sau lưng xuyên qua quần áo truyền đến, “Đồ ăn sắp nguội rồi, ăn đi.”

Nghe những lời có vài phần ôn nhu lạ lẫm này, trong lòng Tuyền Cơ đột nhiên có chút khó chịu, bọn họ như vậy rốt cuộc tính là cái gì —— nàng khẽ cắn môi, yên lặng bới cơm lên ăn.

Tay hắn hơi hơi vỗ về trên bụng nàng.

Dù sao ở trước mặt hắn, nàng cũng không hề có hình tượng thực nữ gì đáng nói, cũng quả thật đói bụng, liền mặc kệ hình tượng, ngấu nghiến ăn cơm, điệu bộ gió cuốn mây tan. Đột nhiên nhớ tới lúc ở trường học có lần đến căn tin ăn cơm, không biết sao ngồi cùng một bàn với Lâm Thịnh, người ta có bạn gái bên cạnh, không quen biết nàng, tất nhiên là không rảnh quan tâm đến nàng, nhưng đó là bữa ăn chậm nhất từ trước tới nay của nàng, ăn uống nhỏ nhẹ từng chút một... Ngẫm lại thấy buồn cười, nàng cười xì một tiếng.

Long Phi Ly đang cầm quyển sách lên đọc, nghe thấy nàng cười, liền xoay mặt nàng qua nhìn, “Cười cái gì?”

Tuyền Cơ ngẩn ra, buông chén xuống.

Long Phi Ly xùy nhẹ một tiếng, nhúu nhúu mày, gỡ một hạt cơm trên khoe miệng nàng, trách mắng: “Ở nhà thì thôi không nói, lúc người tiến cung không phải đã có nữ quan dạy dỗ lễ nghi sao?”

Thằng nhãi này như thế nào dám nói nàng như vậy, lần trước ở Niên gia thì mắng nàng không hiền thực như Dao Quang—— Tuyền Cơ tức giận nói: “Ta chỉ ở trước mặt người mới như vậy, trước mặt người khác ta theo đúng khuôn phép, ngồi vững như bàn thạch, đứng thẳng như cây tùng, ta cũng không ngu ngốc.”

Lời này của nàng tựa hồ làm hấn sung sướng, ánh mắt nao nao, yết hầu hơi hơi chấn động, tiếng cười nhợt nhạt bật ra khỏi môi. Dù sao nàng không biết là câu nói vừa rồi có cái gì buồn cười, Tuyền Cơ thầm mắng biến thái đúng là biến thái, đang chuẩn bị xoay người lại tiếp tục ăn cơm, cằm của nàng đột nhiên bị hấn nâng lên, môi lập tức bị ẩm áp che phủ.

Khi khớp hàm bị đẩy ra, trong đầu nàng chỉ còn một ý niệm, nàng còn đang ăn cơm, nàng cũng không ăn kiêng, nam nhân này... Đến khi môi của nàng bị hôn đến vừa sưng vừa đỏ, nàng thở hổn hển nằm sấp trên vai hấn, hấn chặn ngang người nàng, bế nàng đi nhanh vào bên trong màn thủy tinh.

Tuyền Cơ vừa thẹn vừa giận, hiện tại mới giờ Tuất, tức là khoảng tám giờ tối, hấn đây là muốn làm gì —— hơn nữa, đêm qua là ngoài ý muốn, sau chuyện Dao Quang cùng với chuyện ở Kim Loan điện, nàng hận hấn, hấn giận nàng, nếu oán hận lẫn nhau, làm cái loại chuyện này thì tính là cái gì?

“Long Phi Ly, ta còn chưa ăn cơm xong đâu!”

“Làm xong rồi ăn, trăm sẽ truyền chút thức ăn người thích.”

Cái gì gọi là ‘làm xong rồi ăn’? Loại chuyện này mà hấn cũng nói được không thêm kiêng kỵ. Nàng choáng váng mơ hồ, thân thể của nàng đã rơi xuống chăn đệm thơm ngát nhẹ nhàng mềm mại, nàng hơi hơi nghiêng đầu, hơi thở ồ ồ của hấn hôn hít trên cổ của nàng.

Tuyền Cơ cắn răng, “Ở chỗ Phượng Thấu cung—— ”

“Hiện tại trăm cũng vô pháp truyền chỉ không phải sao?”

Vành tai bị đầu lưỡi lạnh lạnh ướt át bao phủ, giọng nói trầm thấp kia... thân mình Tuyền Cơ không khỏi run lên, tay nắm chặt đệm chăn bên cạnh, nói giọng khàn khàn: “Chuyện giả Ngọc Trí có thể hoãn lại đến thọ yến của người hãy quyết định hay không?”

Quần áo trên người bị cởi ra, thân mình cường tráng rắn chắc của Long Phi Ly nhanh chóng đè lên trên, dưới áp lực kia miệng lưỡi Tuyền Cơ trở nên khô nóng, “Long Phi Ly, chuyện của Ngọc Trí, ta cầu xin người —— ”

Môi của nàng bị hung hăng ngăn lại, thanh âm hơi hơi thô ráp phun ra trên môi nàng, “Ai dạy cho người cò kè mặc cả với trăm vào loại thời điểm này?”

“Rốt cuộc có được không, không được thì đêm nay không làm!” Tuyền Cơ cũng không thêm quan tâm đến lễ nghi liêm sỉ nữa.

“Một đêm người muốn đổi lấy hai chuyện ư?” Long Phi Ly cong khóe miệng lên.

Tuyền Cơ giật mình sửng sốt, hạ mũ đầu hàng, nói: “Vậy thì phải như thế nào?”

“Cho đến khi nào trăm không muốn người nữa mới thôi!”

165. Chương 167: Canh Bốn Chưa Đến (1)

Edit: Ân Danh

Ban đêm canh hai, Hoa Âm cung ...

Trong tấm điện của Thái Hậu hết thấy nội thị bị đuổi ra ngoài, chỉ còn Ngọc Kết Chi hầu hạ ở bên cạnh.

Ba người ngồi trên tòa, Thái Hậu, Tử Trữ vương gia Long Lập Dục, còn có bào đệ của Thái Hậu là Ôn Như Khải.

Ôn Như Khải cười lạnh nói: “Trong Yên Vũ lâu hoàng đế càng ngày càng không để Ôn gia vào mắt .”

“Hắn đến đó làm việc, thấy người đến kỹ viện tầm hoan, chẳng phải sẽ cảm tức sao? Như Khải, đừng trách ai gia nói người, con trai thứ ba của người ngu không ai bằng, bị đánh cũng xứng đáng!” ánh mắt của Thái Hậu từ từ dừng lại ở mười ngón trên đầu gối, móng tay đỏ tươi, nước sơn chưa khô dưới ánh đèn đuốc trông đỏ như máu.

Long Lập Dục hơi trầm ngâm, “Mẫu hậu, cậu, các người nói Long Phi Ly đến kia Yên Vũ lâu để làm gì?”

Thái Hậu cười khê, “Có lẽ thật sự là nghĩ đến thích khách hành tung, có lẽ là nguy trang, ai biết được.”

Thanh âm Ngọc Kết Chi bên cạnh tỉnh tể, “Hồi Vương gia, chính là hành tung của thích khách kia cũng không đáng tin, nô tài còn ở đây mà.”

Hắn thốt ra lời này, Thái Hậu lập tức cười mắng, “Ba hoa.”

Thì ra người ngày đó ở Niên phủ giao đấu với Long Phi Ly để cướp đoạt tấm bản đồ da dê đúng là Ngọc Kết Chi! Hắn vâng mệnh Thái Hậu vì tấm bản đồ kia mà đến, nhưng mưu kế Niên tướng cất giấu hai tấm bản đồ thiệt giả thì Thái Hậu cũng không biết được, thám tử của Thái Hậu thăm dò được vị trí tấm bản đồ giả, sau đó sai Ngọc Kết Chi đi trộm.

Đêm đó, Ngọc Kết Chi nhìn thấy Long Phi Ly đi ra khỏi phòng của Niên tướng, tưởng là người của hoàng đế, Long Phi Ly lại cố ý che giấu đường lối võ công của chính mình, Ngọc Kết Chi hoàn toàn không ngờ người giao thủ cùng mình chính là hoàng đế.

Mà nếu ngày đó Ngọc Kết Chi đoạt được bản đồ trong tay Long Phi Ly thì bọn họ tin chắc đó là tấm bản đồ thật.

Ôn Như Khải khê nhú mày, “Tỷ tỷ, tựa hồ tỷ cũng không lo lắng lắm.”

Thái Hậu ngược lên, nhìn chăm chăm Ôn Như Khải nói: “Ai gia đương nhiên không vội, tình thế hiện tại nhìn như khó phân định, nhưng một khi Tây Lương cùng Hung Nô khai chiến, tình thế này nhất định hoàn toàn nghịch chuyển. Niên Vĩnh Hoa lòng lang dạ sói, sớm đã cấu kết với Hung Nô, nghĩa tử của hắn Niên Tụng Đình nắm trọng binh trong tay, gặp chiến loạn không phản thì còn đợi đến khi nào?”

Ôn Như Khải vuốt cằm, ánh mắt âm vụ, “Lưỡng bại câu thương là tốt nhất.”

Long Lập Dục cười nói: “Cậu đừng lo, Long Phi Ly muốn bảo vệ đất nước thì phải hạ được Niên Vĩnh Hoa, cục diện lưỡng bại câu thương này là tất nhiên.”

“Dục nhi,” Thái Hậu liếc nhìn Long Lập Dục một cái, “Người cũng không thể khinh thường, phải giữ đúng khuôn phép, không thể đụng độ với hoàng đế khắp nơi; ngày sau thành công, người muốn làm gì hắn thế nào đều được, nhưng lúc này vạn lần không thể không đúng mực.”

Long Lập Dục gật đầu, “Nhi thần cần tuân lời mẫu hậu dạy bảo.”

Hắn nói xong, trong đầu lại thoáng hiện bộ dáng Tuyên Cơ giận dữ, vẻ mặt trầm xuống: Niên Tuyên Cơ, sẽ có một ngày, bốn vương muốn người hầu hạ dưới thân bốn vương cầu xin khoan dung.

“Tỷ tỷ, ” lúc này Ôn Như Khải hạ giọng nói: “Mấy năm qua, vây cánh của hoàng đế lớn mạnh lại tựa hồ cố ý không ngăn chặn Niên Vĩnh Hoa, lại từng bước mất quyền lực của chúng ta ở trong triều, tỷ nói hắn có thể đã biết được sự kiện hay không?”

Thái Hậu mâu quang một điều, cười lạnh nói: “Hoàng đế âm thầm đấu với ai gia nhưng ai gia là mẹ đẻ của hắn, bách quan trên triều đang nhìn vào, thiên hạ dân chúng cũng đang nhìn vào, hắn có tiếng ôn hoà hiền hậu, sao lại làm tuyệt tình được? Năm đó người biết chuyện đó dĩ nhiên đã chết hết, hắn từ chỗ nào mà tra ra được? Hắn cũng chỉ nói ai gia quá yêu Dục nhi, chỉ nói ai gia muốn bảo tồn thế lực của Ôn gia, nhưng tạm thời còn chưa đến mức nghĩ ai gia không bằng hổ độc cũng không ăn thịt con.”

“Ừm, lời tỷ tỷ nói có lý, chuyện của Ngọc Trí, Phương Sở Phàm nói như thế nào?”

Thái Hậu từ từ nói: “Hừ, tâm tư Phương Sở Phàm là gì, trong số ba tên phiên vương khác họ, tổ tiên hắn xuất thân địa vị thấp nhất, nay định cưới kim chi ngọc điệp được sủng ái nhất để có thể nâng cao đầu, ai gia liền thành toàn hắn, cho hắn một cái nhân tình, mặt khác hứa ban cho hắn một chỗ tốt hơn, ngày sau Dục nhi xưng đế, Ngọc Trí cũng là muội muội của Dục nhi, đến lúc đó lại cất cho hắn một quận. Hắn thu

được quyền lợi lẫn danh vọng, có sao mà không làm? Đến lúc đó khởi sự, hắn có thể nào không giúp đỡ ai gia?”

...

Canh ba, ánh đèn càng trở nên u ám, lúc này Long Lập Dục cùng Ôn Như Khải đã rời đi, Hoa Âm cung chỉ còn lại Thái Hậu cùng Ngọc Kết Chi.

“Ngọc Kết Chi.” Thái Hậu chậm rãi mở mắt ra, “Người cùng ai gia đến mật thất nhìn xem.”

“Nô tài tuân chỉ.” Ngọc Kết Chi nhỏ giọng nói, đưa tay qua cho Thái Hậu vịn lấy.

Ánh đèn lồng nhạt nhòa soi lên thân ảnh hai người vừa đen vừa dài.

Ai mà nghĩ đến trong tẩm cung của Thái Hậu sẽ có một nơi gọi là “Mật thất” như vậy.

Hơn mười ngọn nến chiếu sáng khắp mật thất, không như lối vào hắc ám lúc nãy, đây là một cái phòng sâu nhất ở bên dưới tẩm cung, bên trong bày biện đơn giản, ở một góc là hàng rào của tử lao, bốn phía trên tường treo một vài hình cụ.

Như vậy cũng không có gì, nhưng bên ngoài tử lao kia lại có một cửa hang tròn lớn, ánh nến vừa được thấp sáng, chiếu lên gương mặt một người ngay cửa hang, trên đầu trọc lóc, hốc mắt đỏ lừ trống rỗng, trên mặt đầy sẹo, có những vết sẹo da thịt đỏ hồng lồi lên làm cho người ta cứ kỳ sợ hãi.

Đây là một người tàn phế, tay chân bị chặt đứt, giam cầm trong hang, mắt bị móc, trên mặt lộ ra hàng ngàn vết đao chém.

“Tổ Như, gần đây có tốt không? Ai gia thật là nhớ người đấy.”

Ngồi xuống một cái đệm mềm trước hang, Thái Hậu nhẹ giọng cười nói.

“Nhờ hồng phúc của Thái Hậu, nô tỳ vẫn còn sống.” Từ cửa hang phát ra tiếng nói, bả đầu nghiêng về phía Thái Hậu, tựa vào bên cạnh hang.

Thanh âm của bà khàn khàn khó nghe, giống bị lợi khí gì đó xuyên qua yết hầu, nhưng ngữ khí lại thật là bình thản.

“Hình như ai gia đã nói lời ngu xuẩn rồi, cũng đúng, người như thế nào chết được? Ai gia nhất định sẽ không cho người chết, con của người vẫn chưa được một ngày tận hiếu mà... Tổ Như à, người yên tâm, con của người sẽ nhanh chóng có thể đến đây với người, ai gia sớm cũng chuẩn bị cho con của người một cái hang.”

“Để chế tạo một cái hang lớn cho con rồng cao ngạo kia cư ngụ, ai gia có thể phải tiêu phí không ít trân bảo, ngoài cửa hang phải dùng phỉ thúy, mã não, ngọc thạch nghiền nát khảm lên, cũng sẽ không làm ủy khuất thân phận của con của người.”

166. Chương 168: Canh Bốn Chưa Đến (2)

“Để chế tạo một cái hang lớn cho con rồng cao ngạo kia cư ngụ, ai gia có thể phải tiêu phí không ít trân bảo, ngoài cửa hang phải dùng phỉ thúy, mã não, ngọc thạch nghiền nát khảm lên, cũng sẽ không làm ủy khuất thân phận của con của người.”

“Người định đối với hắn như thế nào?” Tổ Như lạnh lùng nói, thân thể của bà ở bên trong hang không thể nhúc nhích, chỉ có cổ là có thể cử động, bà giãy dụa, da thịt trên gáy liền ma sát tê tê rung động.

“Mười bốn năm trước, trước khi hắn đăng cơ một đêm, may mắn thoát chết...” Thái Hậu nhẹ giọng nói xong, đột nhiên mi sắc trầm xuống, giữa trán ần ần một làn hắc khí, rất nhanh nàng lại cười nói: “Chuyện may mắn sẽ không phát sinh hai lần, cái ghế hoàng đế này, hắn ngồi mười bốn năm, đã đủ rồi!”

Tổ Như cười lạnh.

Thái Hậu đột nhiên đứng lên, một tay chỉ vào bà, “Người cười cái gì?”

“Nô tỳ cười người uống phí tâm cơ.” Tổ Như thản nhiên nói.

Mẫu tử tình thâm, vừa rồi trong lúc kích động nàng mới thất sắc; nàng vốn là người rất trí tuệ, lúc này đã tỉnh táo lại, “Mười bốn năm trước, Ôn Bích Nghi người không chiếm được cái gì, hôm nay cũng sẽ không có được, ngôi vị hoàng đế này con trai Tổ Như đã có thể ngồi mười bốn năm, thì nhất định có thể ngồi tiếp mười bốn năm nữa.”

“Nương nương, thứ không thuộc về người vĩnh viễn cũng sẽ không về người.”

Thái Hậu giận dữ, “Người im miệng!”

Nàng nói xong chạy vội tới trên tường chụp lấy một con dao nhỏ, giơ tay lên rạch lên mặt Tổ Như.

Gương mặt kiếm không ra một chỗ lành lặn của nữ tử nhất thời trào ra một dòng máu.

“Tiện tỳ nhà người, năm đó người câu dẫn tiên hoàng, người bắt quả chỉ là một ả hầu gái xuất thân thấp hèn, hẳn lại phong người làm chính phi, lập con của người làm thái tử. Ai gia là hoàng hậu của hắn, Dục nhi là con trai thứ ba của hắn, theo tôn ti thứ tự lớn nhỏ, sao đến lượt con của ả tiện nhân nhà người đảm đương vương vị?”

“Bởi vì hắn yêu Tổ Như.” Tổ Như nhẹ giọng nói.

Yết hầu của Thái Hậu bật ra chút âm thanh nghẹn lại, nàng vung tay lên, con dao nhỏ lập tức rạch lên mặt Tổ Như. Nàng xuất thân là con nhà võ tướng, dùng lực rất mạnh, vài tia huyết nhục trên mặt Tổ Như bị moi ra.

Tổ Như chỉ cắn chặt răng cười, hốc mắt không còn con ngươi cũng không thấm ra một giọt nước mắt.

Thanh âm bên tai tựa hồ xuyên qua trí nhớ xa xăm.

“Như nhi, nếu nàng sinh con trai, trẫm sẽ phong hắn làm thái tử.”

Khi đó, gương mặt cô gái còn yêu kiều như hoa, một đôi mắt phượng tràn đầy ý cười, nàng ngửa đầu hỏi hoàng đế trẻ tuổi ở sau lưng đang ôm chặt nàng. Đó là một nam nhân thực ôn nhu.

“Vì sao vậy?”

“Nàng có biết vì sao ...”

—— nàng có biết vì sao .

Tổ Như cười khê, những lời này là nguyên nhân nàng bị giam vào trong hang, cũng là lý do để nàng chống đỡ qua hơn mười năm ở chỗ này.

Canh ba, Thu Thủy hiên.

Đây là tẩm cung của tân phi Dao Quang của Khánh gia hoàng đế.

Trên giường, Dao Quang vo chặt mẫu giấy trong lòng bàn tay, gương mặt xinh đẹp giờ phút này lại có tí sắc thái dữ tợn.

Phụ thân lại truyền tin đến, hỏi nàng có chiếm được sủng ái của hoàng đế hay không, còn về việc binh quyền, dạy nàng ở trước mặt hoàng đế góp lời nói Niên Tụng Đình và Niên tướng ý kiến không hợp nhau, Niên Tụng Đình chỉ trung thành với hoàng đế.

Là do Niên tướng hiểu được hoàng đế hoài nghi hắn cấu kết với Hung Nô mới suy tính đến biện pháp này, mấy ngày nay trên triều, trước mặt quan lại cũng nhiều lời phê phán Niên Tụng Đình, nói đã uống phí thu nhận tên nghĩa tử này, để làm cho hoàng đế yên tâm giao quyền.

Lại hỏi gần đây hoàng đế đối với Tuyên Cơ như thế nào, nàng có nắm chắc thời cơ hạ bệ muội muội này không.

Nhớ tới lúc chạng vạng ở Trữ Tú điện, Dao Quang cắn chặt môi, không, nàng không thể nói cho phụ thân... Hoàng đế hình như thật sự sủng ái Tuyên Cơ, nếu phụ thân biết, ắt sẽ coi thường nàng vô dụng.

Nàng tự nhận tướng mạo tài trí đều hơn hẳn Tuyền Cơ, có thể nào để cho người ta xem thường... Lần này, Niên Dao Quang nàng nhất định phải thắng lại!

Nam tử tuần tú đẹp dễ đứng trên vạn vạn người kia chỉ có thể là của nàng!

Canh ba, Trữ Tú điện.

Bên ngoài dạ minh châu chiếu sáng, nam tử đem nữ tử đang gối lên cánh tay của mình nhẹ nhàng đặt lên gối đầu, nhìn nàng liếc mắt một cái, đưa tay điểm huyệt ngũ của nàng.

Nữ tử khẽ rên một tiếng, càng ngủ sâu.

Trên vai nàng lộ ra một mảng da thịt lớn không được che phủ, nam tử kéo chăn đã hơi trượt xuống đắp lên cho nàng rồi khoác áo đi ra ngoài.

Xóc màn thủy tinh lên, gian ngoài đã có ba người đứng yên đợi, chính là Từ Hi, Hạ Tang cùng Thanh Phong.

“Hạ Tang, có tin tức của Phong Chiến Bách không?”

Ánh mặt Hạ Tang hiện lên một chút chần chờ, thấp giọng nói: “Người đó giống tiêu thất hư không, thám tử còn đang truy tìm.”

Thanh âm Long Phi Ly lạnh lùng, “Người nhớ kỹ, trăm nhất định phải có tin tức của hắn!”

Nhớ lại chuyện đêm qua ở Yên Vũ lâu, Hạ Tang rùng mình, “Nô tài hiểu rõ.”

“Hoàng Thượng,” lúc này Từ Hi nói: “Các nhóm thám tử xác minh hồi báo, tung tích bọn họ phát hiện ở các quận tựa hồ đều không phải là hậu nhân Bạch gia.”

Long Phi Ly hơi hơi ninh mi, “Còn có mấy nhóm thám tử chưa trở về báo cáo tin tức?”

Từ Hi thấp giọng nói: “Chỉ còn một nhóm cuối cùng.”

“Ừm.” Long Phi Ly nhìn Thanh Phong liếc mắt một cái, “Trong vòng năm ngày nếu lại không có tin tức của Bạch gia, người đến chỗ Hạ Hầu Sơ bí mật đưa Trữ Quân Vọng đến gặp trăm.”

Thanh Phong vuốt cằm, “Thanh Phong đã hiểu.”

Từ Hi tiến lên một bước, nhẹ giọng nói: “Hoàng Thượng, bên cô nương kia cũng có tin truyền đến.”

Hạ Tang cùng Thanh Phong nhìn nhau, trên mặt đều mặt biến sắc.

Long Phi Ly mâu quang khẽ nhúc nhích, “Lúc nào?”

“Canh bốn nàng ấy chờ ngài ở Vực cung.”

167. Chương 169: Canh Bốn Chưa Đến (3)

Edit: Ân Danh

Canh ba, Phượng Thấu cung.

Lúc chiều Tuyền Cơ trở về, sau đó lại đến tẩm cung của công chúa vẫn không quay lại, Điệp Phong lo lắng vô cùng, dẫn hai tiểu tỳ đang định đi qua đó một chuyến thì Ngọc Trí công chúa đến, giao Thụy Nhi cho Điệp Phong, nói Tuyền Cơ đến chỗ Hoàng Thượng.

Đến thời điểm nghỉ ngơi buổi tối Tuyền Cơ còn chưa trở về, mọi người lại bắt đầu không yên, lúc này Hạ Tang tổng quản đến nói đêm nay nương nương ngủ ở Trữ Tú điện.

Mọi người lúc này mới thả lỏng, tiếp theo lại trở nên vui mừng, từ xưa tới nay, chưa từng nghe qua có vị nương nương nào ngủ lại ở tẩm cung của Hoàng Thượng, nhưng nương nương của bọn họ hôm qua sau khi mất tích một ngày về đã ngủ ở Trữ Tú điện một đêm, hôm nay lại... Trong phòng đám nô tài ba mồm bốn miệng trở nên háng hái nghị luận.

Điệp Phong lại nói với Thúy Nhi một chút quy củ trong cung cùng thói quen sở thích của Tuyền Cơ, nói như vậy mọi người mới phát hiện thật ra vị chủ tử này rất bất đồng với những chủ tử khác, tính tình không kiêu căng cũng không có gì kiêng kỵ, trừ thích ngủ ra thì tựa hồ cũng không yêu thích cái gì lắm, mọi người vừa cười vừa nói.

...

Thúy Nhi ngủ không quen, nửa đêm khoác áo ngồi dậy, rón ra rón rén ra khỏi phòng. Hoàn cảnh vừa mới thay đổi nên nàng không thể ngủ được.

Kinh ngạc đứng ở trong sân, ánh trăng mới lên ước chừng là khoảng canh ba.

Chưa từng nghĩ tới có một ngày mình sẽ đi vào địa phương mà chỉ nghe nhắc đến trong lời kể của thuyết thư tiên sinh (thuyết thư tiên sinh: người thuật lại những câu chuyện cho đám đông nghe, thường có ở các tửu lâu, trà quán), trước kia chỉ biết đây là nơi của người tôn quý nhất trên đời, ăn mặc chi tiêu đều là tốt nhất trên đời, hơn nữa có thể tùy ý quyết định sống chết của người khác.

Thuyết thư tiên sinh nhắc đến chuyện xưa của những người ở nơi này, nói xong lời cuối cùng thường hơi thở dài.

Nàng không hiểu tiếng thở dài kia đại biểu cho cái gì, có được thân phận đẹp đẽ quý giá nhất thế gian này còn chưa đủ sao?

Vài năm nương qua đời, thân mình của cha không tốt, bắt quá chỉ là kéo dài, cuối cùng rồi cũng mất. Một khắc kia nàng rất bi thương, nàng thực mờ mịt, trong đầu có ý niệm muốn theo cha mà đi.

Đế đô thực phồn hoa, tuy rằng rất ít nhưng cách kinh thành không xa còn có địa phương bần cùng như thôn xóm của bọn họ, người trong thôn cơ hồ đều chạy đến trong đế đô mưu sinh.

Ngày thường nàng làm chút tào phớ cùng với đồ thủ công mang đến trong thành bán, cuộc sống nghèo khó bữa đói bữa no cũng ẩm áp cùng chỗ dựa. Nhưng từ khi cha mất, tất cả giống như đều theo người mà đi.

Không có tiền chôn cất, trong thôn chỉ còn lại người già trẻ nhỏ, không người nào có thể giúp nàng. Cuối cùng nàng đành nghĩ tới chuyện bán thân, đây cũng là bất chúc theo chuyện xưa của thuyết thư tiên sinh.

Trên đường phố người xem náo nhiệt thì nhiều nhưng không có người nào chịu bố thí, cho đến khi Niên công tử xuất hiện...

Tiền của hần bị trộm mất, hần vẫn tận lực nghĩ cách, nàng biết, nếu không có hần, trừ vị Phong công tử tuần mỹ kia, những quý công tử khác cũng sẽ không giúp đỡ; về đến nhà nhìn thấy thôn xóm rách nát, nàng cúi đầu vẫn có thể thấy trong mắt những công tử kia tia nhìn chán ghét hay xa lánh, trong chớp mắt, lòng hèn mọn của nàng đột nhiên sinh ra phần nộ mãnh liệt, nếu các người sinh ra ở trong này, nếu các người cũng sinh ra ở trong này ——

Niên công tử lại nói, không được dễ dàng bỏ qua nhà của chính mình, chỉ cần chịu nghĩ biện pháp chịu cố gắng, nhất định sẽ tốt lên.

Lúc hần nói câu nói kia, ánh mắt sáng rõ như ánh sao.

Một khắc đó, nàng thầm nghĩ khóc lớn thành tiếng, sau đó nàng nhìn thấy những công tử khác đều theo dõi hần. Trong đó, cái tên kêu là Vân Dương công tử kia ánh mắt sáng nhất.

Tới trong phòng, nhìn thấy thi thể của cha, bọn họ đều chán ghét. Niên công tử sắc mặt thực tái nhợt, tựa hồ nghe cái mùi này cũng rất khó chịu, hần lại nói hần ở lại hỗ trợ.

Còn có Phong công tử, nàng biết Phong công tử cũng thật tâm tình nguyện, nhưng không biết vì sao, nàng càng thích Niên công tử hơn một chút. Thuyết thư tiên sinh trước kia từng nói qua một từ gọi là ‘tôn trọng’, tiên sinh giải thích ý nghĩa từ đó vài lần nhưng nàng cùng tiểu hài tử trong thôn vẫn không hiểu lắm, khi Niên công tử nói lưu lại một khắc, nàng lại ần ần hiểu được vài phần.

Ánh mắt Phong công tử nhìn Niên công tử thực ôn nhu, nàng tưởng, Niên công tử xứng đáng được đối đãi như vậy.

Sau đó bọn họ lại lặng lẽ đi rồi. Nàng nhớ lại Niên công tử lúc ở trên xe ngựa từng nói qua, hẳn cùng đệ đệ muốn đi Yên Vũ lâu. Nàng đến để dò vài lần, biết đó không phải là chỗ người trong sạch nên đến.

Nàng có chút thương tâm, vì sao hẳn không cần nàng, nàng làm việc nhà tinh tế, chăm tuyền nữ công rất tốt, khí lực của nàng cũng lớn, nàng có thể làm nô tỳ của hẳn, giúp hẳn làm việc mà. Hẳn vì sao không cần nàng? Vì sao muốn đến cái loại địa phương này?

Thuyết thư tiên sinh từng nói, nợ kiếp này tốt nhất kiếp này hoàn thành, kiếp sau mới có thể tự do tự tại; cha từng nói, chịu ơn của người ta nhất định phải trả.

Nàng phải đi cầu hẳn nhận lấy nàng!

Buổi sáng nàng đã đi thật lâu mới tới để đô, hiện tại, nàng lại phải vào trong đó....Bái tể cha xong, nàng cẩn thận khóa cửa nhà lại, tuy rằng địa phương khốn quẩn như vậy, tuyệt đối không có người đến trộm, nhưng khóa cửa nhà lại giống nhau để thêm cái khóa ở trong lòng, có một địa phương cho dù cũ nát hư hỏng cũng là chỗ của chính mình.

Nàng không có cách nào đi vào Yên Vũ lâu, cho dù sau đó nàng hung hăng lấy ra trang sức cùng ngân phiếu đưa cho người canh gác nhưng người ta thấy nàng là nữ nhân lại ăn mặc cũ nát nên không cho nàng vào.

Nàng đành trốn ở một bên chờ. Đã là mùa hè nhưng ban đêm vẫn có chút lạnh. Nàng vừa lạnh vừa đói, cho đến khi nhìn thấy Nạp Minh công tử cùng Vân Dương công tử được đám người mặc quân phục vây quanh đi ra. Nàng cơ hồ muốn xông lên phía trước hỏi bọn hẳn tin tức của Niên công tử nhưng lại rất sợ hãi đám quân sĩ này, vừa mới chần chờ bọn họ đã lên xe ngựa nghênh ngang đi mất.

Nàng ảo não không thôi, nhưng cũng không còn cách nào khác đành phải tiếp tục chờ. Không biết đợi bao lâu, nhìn thấy một thanh niên anh tuấn cùng Niên Ngọc công tử bước ra, Niên Ngọc công tử tựa hồ bị kinh hách, thanh niên công tử ở bên cạnh nhỏ giọng an ủi người. Ánh mắt hẳn nhìn Niên Ngọc công tử tựa hồ cũng giống như khi Phong công tử nhìn Niên công tử.

Nàng rút cuộc kiềm chế không được, tiến lên lắp bắp nói với Niên Ngọc công tử ý đồ của nàng, lại quỳ xuống cầu xin hẳn. Niên Ngọc công tử nâng nàng dậy, chỉ nhú mi nói, mình và Niên tẩu thì không có vấn đề gì, nhưng phải xem ý của Cửu ca

168. Chương 170: Canh Bốn Chưa Sáng (4)

Nàng không hiểu lắm, Niên tẩu là ai, Cửu ca là ai ...

Sau đó Niên Ngọc công tử vừa cười vừa nói bọn họ đang làm chút việc, chắc phải một lúc lâu sau mới có thể đi ra.

Sau đó không biết lại đợi bao lâu, có người đi ra nói với thanh niên công tử, hẳn liền dẫn Niên Ngọc công tử và nàng đến cửa sau Yên Vũ lâu. Lúc này nàng mới biết được thanh niên công tử kia gọi là Hạ Tang.

Ở cửa sau có một chiếc xe ngựa đậu ở đó, bên cạnh xe ngựa có vài nam tử lẳng lặng đứng, đều là những người ăn mặc hoa mỹ diện mạo đẹp đẽ.

Đột nhiên nàng thấy một công tử mặc tử bào ôm một cái chăn gấm đi ra, nàng đang cảm thấy kỳ quái, nhìn kỹ lại lắp bắp kinh hãi, trong cái chăn kia lộ ra một đầu tóc nhánh, tựa hồ có người ở bên trong, nàng mơ hồ cảm thấy bên trong là nữ nhân.

Nàng thấy tử bào công tử nhìn nữ nhân trong chăn gấm, ánh mắt thật tương tự như Phong công tử nhìn Niên công tử, hay là Hạ Tang nhìn Niên Ngọc công tử, tựa hồ còn ẩn chứa nhiều cảm xúc hơn trong đó.

Một đôi mắt phượng xinh đẹp... Nàng chưa từng gặp người xinh đẹp như vậy. Tử bào công tử ôm nữ nhân trong lòng vừa đi ra, nàng cơ hồ nghĩ đến mình sắp gặp họa.

Mọi người nhìn thấy người kia đều cúi đầu hành lễ. Hẳn là loại người nào vậy?

Niên Ngọc công tử không yên bất an tiến lên nói với hẳn chuyện của nàng.

Thì ra hẳn chính là Cửu ca của Niên Ngọc công tử.

Nam nhân kia liếc nhẹ nàng một cái, hơi trầm ngâm nói, “Đưa nha đầu kia về đi, bên cạnh nàng có thêm một người có lòng trung thành cũng không phải chuyện xấu.”

Hắn nói xong, lại cúi đầu nhìn nữ nhân ngủ say trong lòng liếc mắt một cái.

...

Sau đó nàng mới biết được, Cửu ca của Niên Ngọc công tử dĩ nhiên là hoàng đế.

Niên Ngọc công tử đúng là nữ tử, hơn nữa còn là kim chi ngọc điệp.

Mà Niên công tử... Cũng là ... phi tử của hoàng đế —— Niên tần nương nương!

Nhưng mà mặc kệ như thế nào, nàng đã tìm được “Hắn”, mặc kệ Niên công tử là nam tử hay nữ tử, đều là công tử trong lòng nàng, người đầu tiên ở đường phố trong đế đô ngày đó vì chuyện của nàng mà nhăn trán nhíu mày.

Cả đời này nàng thậm chí dùng hết tâm lực phụng dưỡng “Hắn” thật tốt.

Đột nhiên, sau lưng có một tiếng động cắt ngang suy nghĩ của nàng, Thúy Nhi lấp bắp kinh hãi, xoay người lại nhìn thấy một con vật nhỏ quái dị ở cửa viện nhìn chằm chằm nàng, cửa viện Phượng Thấu cung cũng không đã mở ra khi nào, bên ngoài tối đen một mảnh, thực yên tĩnh, chỉ truyền đến một vài tiếng kêu của đám côn trùng không tên.

Dưới ánh trăng, chỉ thấy cả người con vật nhỏ kia cả người trắng muốt như tuyết, trên lưng còn có hai cái cánh, mũi nó dài, ánh mắt phát ra tia sáng màu xanh lam, nàng có cảm giác con vật nhỏ kia tựa hồ đang đánh giá chính mình.

Nàng hơi sợ hãi, đây là con gì vậy? Có hơi giống chó, lại hoàn toàn không phải chó. Đột nhiên giật mình một cái, đây không phải là sói con được nương nương nuôi mà Điệp Phong tỷ tỷ đã nói sao?

Nghe nói con vật nhỏ đã mất tích nhiều ngày, nương nương vẫn nhớ nó.

Nàng nhất thời trở nên vui sướng, chậm rãi đến gần nó, nhỏ giọng nói: “Sói con ngoan, cùng Thúy Nhi về phòng đi, đừng chạy loạn, nương nương sẽ lo lắng.”

Sói con vẫn không nhúc nhích nghiêng đầu nhìn nàng.

Còn cách nó chừng một bước, Thúy Nhi vươn tay về phía trước bắt lấy, đột nhiên trong tay trống không, sói con kêu “Chi” một tiếng, nhanh chân chạy tới cửa viện. Thúy Nhi lấp bắp kinh hãi, không chút suy nghĩ, dậm chân một cái rồi đuổi theo nó.

Nàng cũng không biết thân thể sói con có khả năng công kích rất mạnh, lại được Thanh Phong nghiêm khắc huấn luyện qua mấy ngày, nó thiên tính thông minh, đấu trí đấu lực cùng Thanh Phong, năng lực thần bí cổ xưa thừa hưởng từ tiền bối mặc dù còn chưa khởi phát, nhưng sức mạnh ngày càng gia tăng mãnh liệt.

Cho dù là vài tên cấm quân hiện tại cũng không phải là đối thủ của nó, nếu nó muốn tấn công Thúy Nhi, ắt Thúy Nhi hẳn phải chết không thể nghi ngờ. Nếu đổi lại là Điệp Phong, cho dù nàng ấy cũng trung thành với Tuyên Cơ, nhưng gặp loại hoàn cảnh đèn đuốc tối hù này vẫn sẽ do dự lo lắng, vậy mà Thúy Nhi cũng không hề lo nghĩ gì, một lòng thậm chí phải mang nó trở về làm cho Tuyên Cơ vui vẻ.

Thúy Nhi đuổi theo sói con chạy vòng vòng hồi lâu, trong lòng càng cảm thấy kinh nghi, tựa hồ con thú nhỏ này cố ý tránh những đường lớn có đèn đuốc sáng trưng trong cung, cứ hễ chạy đến chỗ nào từ xa nhìn thấy có cấm quân tuần tra hay có đèn liên vòng vào đường nhỏ cây cối um tùm mà chạy. Nó chạy trốn rất nhanh, nàng cơ hồ không đuổi kịp, nhưng mỗi khi nàng không còn nhìn thấy bóng dáng nó thì trong phút chốc nó lại chuồn ra, sau đó lại nhanh chóng chạy trốn.

Đuổi đến trước một khoảnh cỏ thì dừng lại, không thấy bóng dáng sói con đâu nữa, Thúy Nhi nghĩ rằng nó sẽ giống mấy lần trước sẽ đi ra như nàng nhưng đợi một lát lâu sau cũng không thấy động tĩnh.

Trong hoàng cung tại sao có thể có một nơi rậm rạp thê lương như vậy, cỏ ở nơi này mọc cao, cơ hồ không hề có người đến. Không gian tối mờ mờ, nhú mắt nhìn thấy ở cách bụi cỏ không xa hơi có chút ánh sáng xanh xanh hồng hồng phát ra, dường như có một tòa cung điện ẩn hiện.

Thúy Nhi đột nhiên trở nên sợ hãi, luồng khí lạnh từ sống lưng lặng lẽ lan khắp cơ thể. Nàng khẽ cắn môi, đẩy đồng cỏ khô ra, đi sâu vào trong sân. Có lẽ con sói nhỏ cổ quái kia đang trốn ở bên trong, đã chạy tới nơi này, dù thế nào cũng phải bắt nó đem trở về.

Đi đến cửa sân, trước mắt không còn trở ngại, nàng rốt cục thấy rõ nhà cửa trước mắt, trên tường bám đầy rêu xanh ngoài ra còn có mấy loài hoa cỏ gì đó mọc leo lên tường, trông thật thê lương hỗn độn.

Cánh cửa khép hờ khép giống như không có ai trông coi. Nàng theo bản năng ngẩng đầu nhìn xem, chỉ thấy phía trên cửa treo khối bảng hiệu bằng gỗ lim, trên đó viết chữ màu đen.

Lúc còn ở thôn nhà, nàng và mấy đứa trẻ gặp được một thư sinh tốt bụng dạy ấy chữ viết, nàng cố hết sức phân biệt, trên bảng hiệu tựa hồ viết mấy chữ “Vực cung”, nàng lại nhìn thoáng qua, mấy chữ đông nghìn nghịt tựa hồ đập vào đáy lòng nàng.

Nàng nuốt nước miếng lấy thêm can đảm, nhẹ nhàng đẩy cửa ra, rồi đi vào, nghĩ nghĩ, lại đóng cửa lại.

Bên trong là cái sân rất lớn rất hỗn độn, một ít cây cối, hoa cỏ, có cái giá tre treo quần áo, còn có mấy cái hang lớn, trên đất có một đồng cỏ khô hơi mềm, tối om một mảnh, tựa hồ còn chồng chất lên vật gì đó.

Lúc này trên trời vật đổi sao dời, đã là canh bốn.

169. Chương 171: Bí Mật Hai Bên

Nàng chăm chú nhìn lại, phía trước là một cánh cửa lớn và mấy cánh cửa sổ, tất cả đều đang lắc lư, chắc đó là căn phòng chính.

Đột nhiên, bên trong có một tràng tiếng khóc rất nhỏ truyền đến, nàng kinh hãi che ngực, chỉ cảm thấy ruột gan nhầy loạn như muốn rớt ra ngoài.

Nàng kinh hồn táng đảm nhẹ bước đến phía trước, dưới chân lại chợt hụt hẫng, rơi thẳng xuống dưới, nàng chưa kịp la lên thì đã té xuống hố, chỗ tay chạm vào thấy đất hơi mềm còn có chút dính tay. Hình như nàng bị rơi xuống một cái giếng cạn. Trong lòng nàng kích động, nhưng không biết có nên lên tiếng kêu cứu hay là không, lại nhớ tới tiếng khóc dọa người vừa rồi.

Nàng một tay bưng kín miệng, vừa rồi ngã xuống hình như đã bị trật chân, tay kia chống xuống đất mượn lực đứng lên, lại đột nhiên đụng đến một vật gì đó, vật kia vừa cứng vừa mềm rõ ràng là có xương... Trong lòng nàng hoảng hốt, là tay người.

Nhanh tay bưng chặt miệng nàng mới không khiến nỗi sợ hãi trong lòng bật thành tiếng hét lớn.

Trong giếng này còn có người? Là người sống hay là người chết? Khớp hàm run run lợi hại, nàng lê cái chân bị thương nép người vào phía bên kia đáy giếng.

Lúc này, trên miệng giếng đã có thanh âm truyền đến.

“Nàng đâu?”

Thúy Nhi cả kinh, giọng nói thản nhiên của nam nhân này hình như có chút quen thuộc.

“Chắc là cô nương ấy còn chưa tới đây.” Một giọng nói khác nhỏ nhẹ đáp lại, thanh âm này có vẻ là của một người hơi lớn tuổi.

“Ừm.” Nam nhân nói chuyện đầu tiên nhẹ giọng phân phó, “Từ Hi, người cùng Thanh Phong đến bên ngoài canh chừng, đừng để cho người khác vào đến.”

“Lão nô tuân chỉ.”

Thúy Nhi rùng mình, đột nhiên nhớ lại giọng nói đầu tiên kia, là Hoàng Thượng!

Không phải nương nương ngủ ở tấm cung của Hoàng Thượng sao? Hắn làm sao có thể qua tới nơi này? Nàng cũng không biết vì sao mình phải làm như vậy nhưng đã nhanh chóng bịt chặt miệng mũi, sợ phát ra tiếng động.

Trong lòng nàng bối rối, lại không tự chủ được lắng tai nghe.

Trên đỉnh đầu đột nhiên truyền đến một trận tiếng bước chân nhẹ nhàng.

“Chàng đã đến rồi.” Là giọng nói của nữ tử, chỉ nghe thấy nàng nói: “Ta không dám đến đây ngay lập tức, sợ bị người khác phát hiện”.

Hoàng đế nói: “An toàn của nàng quan trọng nhất, hết thảy phải cẩn thận.”

Nữ tử tựa hồ khẽ cười, rồi thấp giọng nói: “Tối nay, bà ta lại đi đến chỗ đó. Phương pháp của chàng rất tuyệt. Quần áo của Ngọc Kết Chi sớm đã bị chàng âm thầm cho người tẩm một ít hương hoa tinh luyện, cái giống thiêu thân này thích nhất là hương hoa này nên cứ theo mùi hương mà bay đi. Ta lại rắc một ít phấn phát sáng trên người con thiêu thân, khi nó vỗ cánh bay, bột phấn liền rơi xuống, bột phấn gặp nước mới có thể hiện ra, sau khi hiện ra liền biến mất ngay trong không khí.”

“Khi đó ta đi theo manh mối thiêu thân để lại cuối cùng tìm được cửa vào.” Giọng nói của nàng đột nhiên có chút ngưng trọng, “Ai mà nghĩ được Hoa Âm cung như vậy mà còn có địa cung, ta sẽ nhanh chóng nghĩ cách đi vào xem một chút —— ”

Hoàng đế cắt lời nàng, “Không thể, một khi nóng nảy sẽ dễ dàng lộ ra sơ hở, an toàn của nàng là lo lắng hàng đầu của trẫm.”

“Hoàng Thượng...”

Hoàng đế ngưng giọng nói: “Nếu không phải nàng, một đêm trước khi đăng cơ trẫm đã bị giết chết, hiện tại nàng lại giúp trẫm cứu mẫu thân, nếu mẫu phi biết, ắt cũng không muốn nàng mạo hiểm như thế.”

“Trẫm nhất định phải cứu mẫu phi, chuyện này lại liên lụy đến an toàn của nàng, đi sai một bước thua cả bàn cờ, trẫm cần phải tính toán một chút.”

“Ta hiểu rồi.” Nữ tử nhẹ nhàng nói, “Nhưng mà hiện tại có một chuyện đã bị lộ.”

“Như thế nào?”

“Ngày ấy, ta không thể tránh đi bèn sai tiểu tỷ đến Trữ Tú điện đưa thư cho chàng, sợ bị người khác nghi ngờ mới bảo nàng cải trang thành tiểu thái giám, lại đưa cho nàng túi gấm làm bằng chứng. Nha đầu kia khẩn trương lại làm thất lạc mất túi gấm, nếu để cho người khác nhặt được ...”

“Trẫm lập tức sai Từ Hi phái người tra rõ việc này, nàng không cần sợ hãi.”

“Nếu thật sự để người khác nhặt được phát hiện ra manh mối ——” thanh âm nữ tử có hơi sầu lo.

“Trẫm sẽ giết hắn.”

“Ừm.” Nữ tử dừng một chút, thật lâu sau mới nhẹ giọng nói: “Hoàng Thượng, ta rất nhớ chàng, còn chàng?”

...

Đáy giếng, Thúy Nhi gất gao cấn ngón tay của chính mình, hô hấp cơ hồ ngừng lại.

Canh bốn, trên sông Nhạc Dương ở Nhạc Dương quận, một con thuyền lớn trang hoàng tinh xảo hoa mỹ trôi giữa lòng sông.

Một thiếu niên từ trong khoang thuyền đi ra.

Hai thanh niên nam nữ đang ngồi ở đầu thuyền, đều là dung mạo khó gặp trên đời, nam nhân tuấn mỹ vô cùng, nữ nhân xinh đẹp kiều diễm, nét mặt khiến cho người khác không dám nhìn gần. Hai người khoe mắt đuôi lông mày có vài phần giống nhau, ước chừng là có quan hệ huyết thống.

Thấy một thiếu niên lau nước mắt đi ra, cô gái nhú mi nói: “Ngũ Thất, biểu ca ta ra sao?”

Ngũ Thất âm đạm nói: “Cuối cùng công tử cũng hạ sốt, vậy mà miệng vẫn cứ nói câu kia, ‘Tuyền đệ, đừng tiếp cận Bạch Tử Hư.’ ”

Cô gái cùng nam tử trao đổi ánh mắt, cô gái kinh nghi nói: “Bạch Tử Hư đã chết từ năm ngoái rồi mà.”

Nam tử vuốt cằm, ánh mắt vi ngưng, “Chính ta cùng với Chiến Phong tự tay an táng công tử Bạch gia, lời Chiến Phong nói là có ý gì?”

Cô gái đột nhiên thấp giọng nói: “Ngũ Thất, Tuyền đệ mà biểu ca nói là loại người nào, biểu ca của ta, hần... Rốt cuộc phát sinh chuyện gì?”

Nàng nói xong chưa xót cười, “Vừa rồi ta muốn thay hần lau mồ hôi, hần cũng không chịu, miệng cứ kêu Tuyền đệ, rồi vung tay áo lên đẩy ta ra.”

170. Chương 172: Hình Dáng Tương Tự

Nam tử cười khê, “Tiểu muội, Chiến Phong sốt cao không hạ, nếu không phải hần vẫn còn nhận ra được muội, chỉ dùng một chút sức thì không chỉ là móng của muội rút xuống đất thôi đâu mà hần là không thể không bị trọng thương, làm sao còn có thể ngồi ở chỗ này đàm tiếu?”

“Hừ,” cô gái cười nói: “Đại ca không biết nhìn người, cho dù biểu ca không có bị thương, cũng không nhất định có thể dùng ba phần nội lực đánh ngã được ta. Đánh lui bọn người truy đuổi này cũng có công lao của ta nha.”

Nam tử nhú nhú mày, “May mà Chiến Phong mặc dù bị thương nhưng vẫn cảnh giác sâu sắc, nhận thấy được có người theo dõi, sai Ngũ Thất thông báo chúng ta, ta và muội vừa vịn lại ở gần kinh thành, bằng không bị người ta theo dõi nhầm vào thì thật phiền toái.”

“Đại ca, huynh nói bọn họ là người của triều đình sao?” Cô gái nhú mi nói, “Nhưng tổ tiên chúng ta theo tổ tiên nhà biểu ca lánh đời đã mấy trăm năm, lúc này người của triều đình như thế nào tìm được dấu vết để lại?”

Nam tử thở ra, “Hợp sức hai người chúng ta mới đánh lui được bảy tên thám tử kia, thân thủ như vậy, tiến lui lại trật tự, nhất định là đã được huấn luyện nghiêm khắc thượng thừa, chúng ta vừa đánh tan một đám, lập tức liền có một đám khác tiến lên; nếu nói là cao thủ đại nội cũng không phải là không có khả năng, may mắn Chiến Phong trước đó đã đề nghị chúng ta theo đường bộ dẫn dắt bọn họ rời đi, lại bí mật đi đường thủy, không qua ranh giới Vong Ưu quận mà theo Nhạc Dương quận đi trở ngược lại Yên Hà quận, mới cắt đứt được manh mối.”

Cô gái vuốt cằm, nhìn về phía Ngũ Thất, “Ngũ Thất, người cũng biết bọn tham tử này là loại người nào, biểu ca rốt cuộc ở kinh thành phát sinh chuyện gì? Hần võ công đầy mình, cho dù giống như tổ tông hần ra sa trường giết địch, giữa trăm vạn quân cũng ra vào tự nhiên, còn có người nào có thể dả thương hần?”

Môi Ngũ Thất run run... hần quả thật không biết bọn thám tử này là loại người nào, nhưng thương thế của công tử, hần phải giải thích như thế nào với bọn họ, sau khi hần giúp công tử băng bó vết thương, nhìn thấy hình dạng thể kiêu liễm biết đó là công tử tự mình hạ thủ; chuyện Niên Tuyền nên nói với biểu tiểu thư như thế nào, biểu tiểu thư cùng công tử mặc dù không phải đã chỉ phúc đính hôn từ nhỏ như người khác, nhưng biểu tiểu thư Thanh Loan vẫn ái mộ công tử...

Hôm sau, kinh thành, Kim Loan điện. Sau khi lâm triều, Long Phi Ly sai người tuyên Nạp Minh Thiên Lăng cùng Long Chính Văn đến.

Long Phi Ly cười nói: “Nhị vương tử cùng Thất ca đối với chỗ ở trăm an bài có vừa lòng không, ở có quen không? Nhị vương tử đường xa đến, Thất ca từ Vong Ưu quận đến, đều là lặn lội đường xa, trăm chỉ sợ đã chậm trễ.”

Long Chính Văn cười nói: “Ngày đó ở Yên Vũ lâu Hoàng Thượng nói với thần là ‘huynh đệ trong nhà không cần khách khí’, lời này của Hoàng Thượng thần không cần nhắc lại chứ?”

Long Phi Ly cùng Nạp Minh Thiên Lãng nhìn nhau cười, Nạp Minh Thiên Lãng nói: “Nạp Minh tất nhiên cũng không cần nhiều lời, đối với an bài của Hoàng Thượng thần rất hài lòng. Hoàng Thượng, nhắc đến Yên Vũ lâu ngày đó, có bắt được thích khách không?”

Long Phi Ly nhìn hai người liếc mắt một cái, khẽ cười nói: “Nhị vương tử nhắc đến vấn đề này thật đúng lúc.”

“Ồ? Lời này nghĩa là sao?” giọng điệu Nạp Minh Thiên Lãng ra vẻ thân thiết.

Long Chính Văn trong lòng lại hơi hơi rung mình.

“Đêm đó ở Niên phủ cấm quân liên tịch cực truy đuổi, sau đó phát hiện hành tung của thích khách, lại cùng hãn giao chiến; nói ra thật là một lũ nô tài vô dụng, trong lúc đánh nhau đã đánh rút được khăn che mặt của địch nhân vậy mà vẫn để hãn chạy thoát.” Long Phi Ly đậm thanh nói.

Long Chính Văn nói: “Thấy được dung mạo của kẻ phản nghịch thì mặc dù để cho hãn chạy thoát nhưng cũng sẽ dễ truy tìm hơn.”

Long Phi Ly vuốt cằm, “Lời Thất ca nói không sai, sau này cấm quân đã nhanh chóng phát hiện được tung tích của thích khách tại Yên Vũ lâu.”

Nạp Minh Thiên Lãng khẩn thiết hỏi: “Hoàng Thượng, vậy có bắt được thích khách ở Yên Vũ lâu chưa?”

Long Phi Ly đứng dậy khỏi ghế, khoanh tay đi xuống, cười nói: “Nói ra cũng thật kỳ quái, cuối cùng cấm quân của trăm xác thực đã bắt được một người ở Yên Vũ lâu nhưng thẩm tra nghi phạm lại phát hiện đó không phải là thích khách, chỉ là hình dáng giống hệt nhau, không ngờ khuôn mặt lại có thể trùng hợp giống như vậy.”

Long Chính Văn hơi trầm ngâm, “Không phải anh em ruột thịt, trên đời lại có thể có người giống nhau đến mức này?”

Nạp Minh Thiên Lãng nói: “Tuy nói khả năng dung mạo giống hệt nhau cực nhỏ nhưng cũng không phải là không có, Nạp Minh cũng đã từng gặp qua.”

“Lời nhị vương tử nói rất có lý, lần sau trăm cũng phải cảnh giác mới được, nhận sai người chỉ khiến cho tên thích khách thực sự lợi dụng cơ hội trốn mất.” Long Phi Ly cười nói.

Ba người lại nói chuyện một lát, Long Phi Ly mỉm cười nói qua mấy ngày nay nữa là tiệc chúc thọ, nhất định phải tiếp đón tầy trần cho hai người và phiên vương An Khang quận Phương Sở Phàm cũng đã đến kinh thành.

Nạp Minh Thiên Lãng cùng Phương Sở Phàm là đến cầu thân, Long Chính Văn là vì Ngọc Trí sắp lấy chồng nên đến để đồ dự tiệc. Trước đó Hoàng đế dẫn bách quan tiếp đãi hai người, hai người trên triều từng có duyên gặp mặt, âm thầm cùng nhau trò chuyện rất hợp vì vậy mới có một màn gặp nhau ở trên đường ở để đồ ngày ấy.

Sau khi Nạp Minh Thiên Lãng cùng Long Chính Văn rời đi, Từ Hi cùng Hạ Tang nhìn thoáng qua lẫn nhau, Từ Hi nói: “Hoàng Thượng, việc thích khách này, người dùng cái gì ...”

Long Phi Ly không nói gì, hơi hơi nhắm mắt lại, Hạ Tang trong lòng giật mình một cái, nói: “Hoàng Thượng sợ là ở trên tiệc chúc thọ hai người kia nhận ra công chúa và Niên tần nương nương, dùng cách này để bịt miệng bọn họ trước?”

Ngự hoa viên.

Nạp Minh Thiên Lãng khẽ nhíu mày, “Vân Dương, huynh nói Hoàng Thượng vừa rồi nói một phen là có ý tứ gì?”

Long Chính Văn tự xưng Vân Dương cũng không phải giả, tên tự của hãn đúng là Vân Dương.

Long Chinh Văn thu hồi tầm mắt, “Hắn đã nói như vậy thì chúng ta cứ nghe như vậy thôi.”

Hắn cười cười, lại nói: “Nghe nói Nhị vương tử phải không ít người đi tìm Niên tiểu thư, không biết có thể có tin tức gì không?”

Sắc mặt Nạp Minh Thiên Lãng hơi hơi thay đổi.

Trữ Tú điện, canh năm, đây là sáng sớm ngày thứ tư Tuyền Cơ ở Trữ Tú điện.

Bên trong màn thủy tinh, rèm vén lên, nam nhân ngồi ở bên giường mặc quần áo, một lúc sau, một khuôn mặt nhỏ nhắn chui ra, uể oải nằm trên đùi nam nhân, một đầu tóc đen nhánh xoa khắp đầu gối nam nhân.

Nam nhân khoe miệng như có như không cong lên hình cánh cung.

171. Chương 173: Ép Buộc Nàng Yêu

Edit: Ân Danh

“Long Phi Ly, gì đó, thấp đầu xuống một chút, giúp người vấn tóc.” Tuyền Cơ híp mắt, hai mắt buồn ngủ còn nhấp nhem, nàng biết hắn gọi nàng thức dậy, là muốn giúp hắn chải tóc cho dục nàng cũng không muốn.

Hắn là trưởng phu của nàng, lại không thể xem là trưởng phu của nàng, hắn không thương nàng... Nàng là thê tử của hắn, lại càng không thể coi là thê tử của hắn, nàng thương hắn, vậy thì như thế nào, hắn có rất nhiều nữ nhân.

“Ừm.” Long Phi Ly ôm đặt ngồi lên đầu gối của chính mình.

Tuyền Cơ ý thức thì ý thức, buồn ngủ thì vẫn buồn ngủ, đầu vừa dính vào lồng ngực nam nhân liền tự động tự giác tìm kiếm vị trí thoải mái trong lòng hắn, đầu gục bên gáy, tay vòng qua cổ của hắn, liền tiếp tục ngủ say.

Long Phi Ly mâu quang nhú lại, nắm cái mũi của nàng.

Tuyền Cơ không thở được bèn há cái miệng nhỏ nhắn để lấy không khí, rất nhanh lại bị người đè lên.

Môi hắn ấm áp hôn lên môi nàng, Tuyền Cơ hơi hơi giận, mở to mắt, “Ta muốn ngủ.”

“Tóc còn chưa chuẩn bị cho tốt.” Nam nhân thản nhiên nói.

“Người tự làm đi, kêu Từ Hi Hạ Tang làm, bên ngoài cung nữ cũng có thể làm.” Tuyền Cơ nói xong, giẫy người ra ngã vào trong giường, nói thầm: “Dù sao về sau cũng không phải là ta giúp người làm, không bằng hiện tại bỏ đi.”

Mắt cá chân bị một bàn tay lớn nắm chặt lôi kéo, Tuyền Cơ không khác gì bò lết trở lại trong lòng nam nhân.

“Lời này có ý gì?”

“Ta đi ngủ, người đi vào triều, phân công công việc, nên làm sao thì làm đi.”

“Trẫm hỏi câu nói vừa rồi là có ý gì.”

Trên bụng Tuyền Cơ nhói lên, bị hắn ấn mạnh, nổi giận, mở mắt ra, nhấc chân đạp vào đầu gối nam nhân, một đôi bàn chân rất nhanh lại bị người khác giữ chặt.

“Trong số huyết đạo con người có một chỗ gọi là huyết cười.”

Thanh âm Long Phi Ly cúi đầu nặng nề truyền đến.

Tuyền Cơ sững sốt, lặp lại nói: “Huyết cười?”

“Ừm.”

“A.” Tuyền Cơ mơ mơ màng màng gật gật đầu... Hắn không buông nàng ra, nàng liền tiến sát vào trong lòng, lần này biết khôn, bỏ nhào vào hắn lồng ngực của hắn giấu mặt đi mới nhắm mắt lại, không cho hắn có thể có cơ hội.

Nàng thật sự không hiểu nàng và hắn rốt cuộc được xem là tình trạng gì, từ đêm đó cho đến đêm qua, nàng bị hắn ép buộc ba ngày, buổi tối sẽ làm, hắn lâm triều trở về, thường thường nàng còn đang ngủ, hắn lôi nàng dậy, tiếp tục làm... Nam nhân nàng cần bản là muốn chinh chết nàng.

Chuyện trừng phạt nội thị trong Phượng Thấu cung đã giải quyết xong, nàng lại vì câu tình chuyện của Ngọc Trí bị hắn đối xử như vậy, một đêm trước đây ba ngày, hắn nói muốn nàng dùng thân thể của nàng để trao đổi, nàng phải ở lại chỗ này, cho đến khi hắn không muốn nàng nữa mới thôi.

Lúc ấy đầu nàng trống rỗng, kinh ngạc hỏi, khi nào thì hắn mới không muốn nàng nữa.

Hắn nói, làm thêm vài lần hắn liền sẽ không muốn nàng nữa, sẽ không lâu lắm.

Nàng nói, ờ.

Nàng cũng nghĩ sẽ không lâu lắm.

Sau đó, đó là hung hăng ép buộc ba ngày ba đêm...

Trên người ngựa ngáy, tay hắn di chuyển từ trên xuống dưới theo thân thể của nàng, từ xương quai xanh đến sâu bên trong thân thể của nàng, mang đến một trận tê dại nóng ran, trải qua mấy ngày nay, khối thân thể không chịu nổi tình dục này đã bị hắn dạy dỗ cảm. Nàng hơi hơi thở hổn hển, cảm giác buồn ngủ cũng biến mất không ít, lại nghe hắn nhẹ giọng nói bên tai: “Đây là huyết cười... Trăm năm triều ước chừng một canh giờ, có khi gặp chút việc vặt thì chừng hai canh giờ, trở về trăm giải huyết cho người cũng không trễ.”

Tay hắn đặt tại chỗ nào đó hơi hơi ấn xuống.

Chút buồn ngủ đáng thương còn sót lại nhất thời toàn bộ bị dọa chạy mất, Tuyền Cơ lắp bắp nói: “Hoàng Thượng, nô tì chải tóc cho ngài.”

Ánh mắt của hắn lại âm thầm trầm xuống.

“Chải tóc để sau, trước hãy trả lời vấn đề trăm hỏi.”

—— Dù sao về sau cũng không phải là ta giúp người làm, không bằng hiện tại bỏ đi.

Vừa rồi hình như nàng nói như thế này. Tuyền Cơ hơi hơi nghiêng đầu, thản nhiên nói: “Cũng là người nói, người rất nhanh sẽ không muốn ta, người ngủ ở đâu thì sẽ có mỹ nhân lòng tràn đầy vui sướng giúp người vấn tóc.”

Nàng giãy ra khỏi hắn, chân trần bước xuống đất, một cảm giác lạnh lẽo từ lòng bàn chân thấm lên, càng thanh tỉnh thêm một chút, “Ta không hiểu, người rốt cuộc để ý cái gì?”

Sau lưng có tiếng bước chân vang lên, còn có tiếng màn thủy tinh bị xóc mạnh lên một cách thô lỗ.

Tuyền Cơ cười khỏ, ngã ngồi xuống đất, vùi mặt vào giữa hai đầu gối.

Long Phi Ly, người tính làm cái gì! Người không yêu ta, tội gì bắt buộc ta yêu người!

Nàng bò lại lên giường, trần trọc không biết bao lâu, đã không còn chút buồn ngủ nào, nhìn đỉnh giường ngẩn người. Chóp mũi tràn đầy mùi long diên hương của hắn, dù là trên chăn đệm hay là trên thân thể của nàng.

Khi hắn âu yếm chiếm giữ, thân thể của nàng phản ứng thật trung thực, cảm xúc bị phản trong lòng cơ hồ nuốt mất nàng.

Đã sắp đến mùa hè, khi nào thì hắn mới đưa nàng ra cung. Nàng không thể lại ngấy người ở đây, sớm hay muộn thì nàng sẽ bị hắn bức điên mất. Nhưng nếu nàng đi rồi, nội thị trong Phượng Thấu cung nên làm sao bây giờ?

Trái tim đột nhiên trở nên đau nhói lên, lại mơ hồ có một ý niệm trong đầu: nếu nàng có thể lấy được cam đoan của hắn bảo đảm cho nội thị trong Phượng Thấu cung miễn bị phạt ——

Ngoài cửa phòng đột nhiên có chút thanh âm truyền đến. Nàng hơi thấy kỳ quái, nhiều ngày nay vì nàng ở trong này, hai người lại nhiều lần ân ái nên ngay cả Từ Hi và Hạ Tang hẳn cũng đuổi đi. Trong viện có cấm quân tuần tra, trừ họ ra thì chỉ có hai cung tỳ đợi hầu ở bên ngoài, đó là hẳn sai phái, nói nếu nàng muốn ăn chút gì thì kêu cung tỳ kia đi làm.

Ngày thường đều là im lặng.

Thanh âm vừa cao vừa sắc sảo, tựa hồ là giọng của nữ tử, Tuyền Cơ nhíu mày, nhanh chóng mặc quần áo, đi ra phòng ngoài mở cửa.

Ngoài cửa là —— An Cẩn cùng Dao Quang?

172. Chương 174: Điều Kiện Của Nàng.

Trong đầu Tuyền Cơ tưởng tượng ra tình cảnh đá cánh cửa này ra, đập vào mặt hai nữ nhân này, tưởng tượng thì tưởng tượng, nàng chỉ nói: “Các cô tới làm gì?”

An Cẩn cười nói: “Dao Quang tỷ tỷ, tỷ nghe lời nói của Niên tần nương nương một chút kia, dường như nàng chính là chủ nhân nơi đây không bằng.”

Dao Quang che miệng cười, Tuyền Cơ thấy thật phiền lòng, hai cung tỳ ngoài cửa thấy thế, sắc mặt đều tỏ ra hoảng sợ, hạ thấp người thi lễ, nói: “Bẩm Niên tần nương nương, nô tỳ đã nói với hai vị nương nương là Niên tần nương nương ở bên trong nghỉ ngơi...”

“Không có việc gì.” Tuyền Cơ khoát tay, ý bảo hai cung tỳ không cần kinh hoảng, nhìn An Cẩn cùng Dao Quang liếc mắt một cái, nói: “Nếu không có chuyện gì khác thì Tuyền Cơ xin thất lễ, ngủ không đủ phải trở về ngủ bù.”

Tuyền Cơ ban đêm ngủ lại Trữ Tú điện, việc này từ truyền ra trong cung, có phi tần nào không hận ngứa gan, ngay cả Thái Hậu cũng cố ý hỏi đến việc này. Nhưng vì đám người hoàng hậu và Hoa phi, Tuệ phi nhân nhện nên những phi tần khác danh vị thấp hơn cũng không dám lỗ mắng.

Nhưng Dao Quang vì bị Niên tướng ép hỏi, nàng cũng nhớ thương hoàng đế tuổi trẻ anh tuấn còn An Cẩn thì trong lòng đã phần hận từ lâu, trước đây còn có thể chỉ giữ trong lòng, nhưng càng che dấu càng phần uất, lúc này đã phát ra không thể ức chế. Đều ghen ghét Tuyền Cơ nên hai thường đi lại thân mật, cùng nhau thương lượng, nhằm lúc hoàng đế bãi triều bèn đến.

Dao Quang cười nói: “Muội muội không định vòng vo chứ? Các tỷ tỷ đến đây đem chút canh thiện cho Hoàng Thượng. Hoàng Thượng còn chưa trở về, để cho tỷ tỷ đi vào để xuống trước có được không?”

Tuyền Cơ liếc mắt nhìn cái khay trên tay hai người, trong lòng buồn cười: quả là có gì cũng đều có thể lấy được.

An Cẩn nhìn Tuyền Cơ thần sắc lặng im, trong lòng càng tức giận, cười lạnh nói: “Niên tần nương nương, xin ượng chỗ làm việc một chút.”

Tuyền Cơ cũng không thèm đến xĩa các nàng có vào hay không, chỉ nghiêng người đi ra, đến phía trước bậc thang ngồi xuống.

Ngồi một lúc, vênh tai lắng nghe bên trong không có động tĩnh gì, trong lòng vừa bực mình vừa buồn cười: thì ra hai vị kia mang thức ăn vào để rồi trực tiếp ngồi ở bên trong chờ hoàng đế .

Long Phi Ly không cho phép nàng rời khỏi chỗ này, trong lòng nàng phiền muộn, vẫn không thể tự ý rời đi. Chọc giận hẳn, chuyện của Ngọc Trí xem như tiêu tùng.

Ngồi một lát, hơi hơi cảm thấy đầu vầng mắt hoa, hai người kia ở bên trong, nàng lại không muốn đi vào, vùi mặt vào giữa hai đầu gối run rẩy. Rõ ràng thời tiết ẩm áp, vài cơn gió thổi qua lưng chỉ cảm thấy thật là lạnh, cảm giác choáng váng mê man càng trở nên rõ ràng.

Đột nhiên có thanh âm từ trước mặt truyền đến, ngữ khí hơi sắc bén, “Niên Tuyền Cơ, người ở trong này làm cái gì?”

Tuyền Cơ uể oải ngẩng đầu, không biết Long Phi Ly đã đứng trước mặt nàng từ khi nào, sắc mặt hơi đen lại.

Nàng vỗ vỗ người định đứng lên, dưới chân lại chệch choạng ngã về phía trước, trên lưng căng thẳng đã bị người nọ kéo vào trong lòng.

Nàng cũng không khách khí với hắn, nắm long bào của hắn nói: “Long Phi Ly, hình như ta có chút không thoải mái, người có thể cho ta về Phòng Thấu cung ngủ một giấc hay không?”

Nàng luôn có thể dễ dàng chọc tức hắn, Long Phi Ly cả giận nói: “Không thoải mái mà người còn ngồi ở đây?”

Hắn bãi triều trở về, từ xa đã nhìn thấy nàng ôm gối ngồi trên bậc thang, đợi đến khi nàng ngẩng đầu lên, đã thấy đáy mắt nàng thâm quầng, trong lòng nhất thời liền phát hỏa.

Giọng điệu Tuyền Cơ nhàn nhạt “Bên trong có người tìm người, ta không thể vào phòng ngủ tiếp.”

Long Phi Ly nhíu mi, trầm giọng nói: “Ai?”

Hắn nói xong bế nàng lên, bước nhanh vào trong.

An Cẩn cùng Dao Quang nhìn thấy Long Phi Ly tiến vào thì đều vui vẻ, đến khi nhìn hắn bế Tuyền Cơ trên tay thì lại cả kinh.

“Nô tì thỉnh an Hoàng Thượng.”

Long Phi Ly lạnh lùng nói: “Ai cho các người tới chỗ này?”

Mâu quang hắn giương lên, liếc qua bát canh trên bàn học, “Cầm đồ lên rồi rút đi cho trẫm!”

Ai cũng chưa từng thấy hoàng đế như thế, An Cẩn cùng Dao Quang đều kinh sợ, không dám nhiều lời, An Cẩn cắn răng âm thầm liếc Tuyền Cơ một cái, hai người bưng bát canh nhanh chóng lui xuống.

Ngoài cửa cung tỳ lại vội vàng đóng cửa lại.

Tuyền Cơ nhẹ nhàng cười.

Long Phi Ly trong lòng trầm xuống, cũng không nói chuyện cho đến khi ôm nàng vào phòng trong đặt nàng xuống giường.

Lúc ôm nàng, cảm giác thân mình nàng hơi nóng, hắn nhíu mày đưa tay sờ sờ trán nàng, hỏi: “Cười cái gì?”

Tuyền Cơ cười càng vui vẻ, “Người có vẻ rất thích hỏi ta vấn đề này, cười không tốt sao? Chắc người không muốn nhìn thấy ta cả ngày khóc lóc sụt sùi trước mặt người đấy chứ?”

Long Phi Ly nắm lấy cái cằm của nàng, “Trẫm muốn biết đáp án.”

Tuyền Cơ nhìn hắn một cái, “Ta đang cười, tình trạng quần bách hôm nay của An Cẩn và Dao Quang ta trước kia cũng thử qua, không biết khi nào thì lại đến phiên ta?”

Long Phi Ly giận dữ, cười lạnh nói: “Niên Tuyền Cơ, hiện tại trẫm đối với người còn chưa đủ sủng ái sao? Người cố ý để cho An Cẩn và Niên Dao Quang đợi ở đại sảnh đợi, không phải vì xem trò hay sao?”

Tuyền Cơ sững sốt, “Xem trò? Người nghĩ rằng ta và người là cố ý?”

Ánh mắt Long Phi Ly hiện lên vẻ châm chọc.

Tuyền Cơ tức giận cả người phát run, “Tốt, tốt lắm! Một khi đã như vậy, người còn giữ ta lại ở trong này làm gì?”

Nàng lạnh lùng cười, giấy dựa đứng dậy đi hướng ra ngoài cửa, mới vén rèm thủy tinh thì cả người đã bị Long Phi Ly ôm lấy quay trở về trên giường.

Nàng vừa định đứng lên, hắn đã giữ chặt hai tay nàng trên đầu giường, thân mình áp lên trên bụng của nàng.

Thân hình rắn chắc của hắn kề sát bên trên người nàng hơi hơi cứng lại, nàng biết, giờ phút này hắn đang giận dữ, nàng đột nhiên có chút sợ hãi, nguyên bản muốn nhìn thẳng vào mắt hắn nhưng lại không dám nhìn.

“Long Phi Ly, Ngọc Trí là muối muối của ngươi, nếu ngươi cũng không thương nàng, ta quản để làm chi! Ta đúng là điên rồi mới xen vào.” Nàng hơi hơi nghiêng đầu, cắn răng giãy dụa nói: “Ngươi muốn gả nàng lên núi hay gả đến nam cực cho gấu ăn ta cũng không quản! Ta muốn trở về lãnh cung của ta làm khí phi*!”

(*khí phi: phi tần bị phế, bị lạnh nhạt)

Một tiếng rầm vang lên, Tuyền Cơ lấp bắp kinh hãi thì thấy Long Phi Ly đâm một quyền xuống mép giường, giường gỗ tử đàn nhất thời bị vỡ, một góc bị sụp xuống dưới.

“Niên Tuyền Cơ, nói hết thấy điều kiện của ngươi ra! Ngươi rốt cuộc còn muốn cái gì nữa mới bằng lòng an phận làm nữ nhân của trẫm! Trẫm đều cho ngươi!”

173. Chương 175: Đừng Gọi Tiểu Thất

Edit: Ân Danh

Tuyền Cơ nhất thời giật mình sửng sốt, lời này của hắn là có ý gì?

Hắn giữ cầm của nàng bức bách nàng nhìn hắn.

Đôi mắt thâm sâu của hắn tha thiết nhìn chăm chăm nàng nhưng bên trong hình như ẩn chứa một ngọn hỏa.

Tuyền Cơ cười khổ, “Long Phi Ly, thứ nhất, chuyện vừa rồi, ta quả thật không phải là diễn trò, ngươi tin cũng được không tin cũng được. Để cho các nàng vào, bất quá là, ngươi không thích đồ phụ, mà ta cũng không nguyện ý làm đồ phụ.”

Tay hắn hơi hơi cứng đờ.

“Thứ hai, sủng ái của ngươi ta không nhận nổi, ngươi cũng sẽ không cho, mặc dù có cho thì người đó cũng không phải là ta, điểm ấy Niên Tuyền Cơ tự mình hiểu được.”

“Thứ ba, quá khứ không quay lại được. Tựa như ngươi nói, ngươi yêu ai sủng ai không tới phiên ta đến quản. Nhưng vì sao nhất định phải là đêm đó, khi đó cho dù ngươi không liếc mắt nhìn ta một cái cũng được, vì sao phải cố tình cho Dao Quang lên giường của ngươi?”

Lúc lâm trận thì không khóc, một đêm trước khi xuất cung ở Phượng Thửu cung nói chuyện cùng Ngọc Trí, bị thương muốn chết tâm, bây giờ nhớ lại nước mắt lăn xả rơi.

Long Phi Ly nhìn khuôn mặt ướm át của nàng, tựa hồ thất thần trong nháy mắt.

Bàn tay nắm cầm của nàng đột nhiên thả lỏng, hắn kéo nàng ngồi dậy, ôm nàng vào trong lòng, “Tiểu Thất.”

Tuyền Cơ chấn động cả người, chỉ khi thân thể ân ái hòa nhập lẫn nhau, hắn mới có thể nhẹ giọng bên tai nàng gọi cái tên này.

Một tia sợ hãi nảy sinh ... Không, hắn không thể gọi nàng như vậy. Loại này ôn nhu xa lạ này làm cho nàng sợ hãi, nam nhân này, nàng không thể lại cùng hắn tiếp tục ân ái, nàng thật sự sẽ điên mất.

Nàng đang run rẩy, hắn lại nói bên tai nàng: “Trẫm sẽ không gặp mặt Niên Dao Quang, về sau cũng sẽ không.”

Tuyền Cơ run lên, hắn có biết hắn đang nói cái gì hay không? Nàng không cần hắn cam đoan...

“Đừng gọi ta Tiểu Thất.” Nàng cả giận nói, cũng không biết khí lực từ đâu ra, nàng đẩy mạnh hắn ra, chạy ra ngoài.

Long Phi Ly cơ hồ lập tức đứng lên, chân bước ra một nửa đột nhiên thu hồi, quay đầu nhìn thoáng qua thành giường sụp đổ kia, khóe miệng xẹt lên một chút trào phúng.

Hắn vừa rồi vậy mà không không chế được.

Thậm chí, thiếu chút nữa đã định nói cho nàng, đem đó người cùng Niên Dao Quang lên giường không phải là hắn.

Tuyền Cơ như bị quỷ thần sai khiến tiêu sái chạy ra rùng lan, ngồi xuống cái ghế đá trước kia hai người từng ngồi, nàng ngẩn người không biết qua bao lâu mới thất hồn lạc phách đi trở về Phượng Thấu cung.

Đám người Điệp Phong nghênh đón nàng, người nào cũng vui vẻ từ khoe mắt đến tận đuôi lông mày.

Tuyền Cơ nở nụ cười gượng xong liếc mắt nhìn mọi người một cái lại hơi ngạc nhiên, hỏi: “Điệp Phong, Thúy Nhi đâu?”

Điệp Phong chưa nói gì đã bật cười, vài cung tỳ bên cạnh cũng cười xì một tiếng.

Tiểu Lã Tử vui vẻ cười hì hì nói: “Nương nương, ngài còn chưa biết, trước khi ngài trở về, Hạ Tang tổng quản đã tới.”

Tuyền Cơ sầm mặt xuống, “Một người hai người đầu óc đều bị hỏng rồi, nương nương ta hỏi là Thúy Nhi không phải hỏi Hạ tổng quản.”

“Xem đi, chủ tử vội rồi kìa——” Điệp Phong che miệng cười nói: “Hạ tổng quản đem ngọc thiện đến đây cho ngài.”

Tuyền Cơ giật mình, “Ngọc thiện?”

Tiểu Song Tử tiếp lời nói: “Hạ Tang tổng quản nói, là Hoàng Thượng truyền thức ăn cho nương nương, chúng ta vừa thấy —— ”

Hắn nói xong lại thần bí hề hề nói: “Nương nương đoán xem.”

Tuyền Cơ cóc một cái lên đầu hắn, thiếu chút nữa liền nói nhầm “Mau mau nói cho nương nương hiểu rõ” thành “Mau mau nói cho lão nương hiểu rõ”.

Điệp Phong ghé miệng bên tai Tuyền Cơ thấp giọng nói: “Đều là những món ngày thường chủ tử thích ăn.”

Tuyền Cơ cả người chấn động, Long Phi Ly hắn đây là có ý gì? Nàng mới rời khỏi Trữ Tú điện, hắn liền bảo Hạ Tang. . . . Tâm nàng càng loạn như ma, nhất thời lảng lảng nhìn dưới mặt đất.

Mọi người trong Phượng Thấu cung thấy bộ dáng này của nàng, muốn cười lại không dám cười, không lẽ là chủ tử bọn họ cao hứng quá nên choáng váng? Có điều cũng không trách nương nương được, cả đám người bọn họ cũng đã vui quá hóa điên rồi.

Thật lâu sau, Tuyền Cơ mới nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ta sớm muộn gì cũng bị các ngươi chọc tức chết, nương nương ta hỏi là Thúy —— ”

“Nhi thôi!” Tiểu Lã Tử bĩu môi nói, “Chủ tử, ta đang muốn cho ngài biết nè, thức ăn đưa tới đều đã nguội lạnh ngài vẫn chưa trở về, Thúy Nhi sợ ngài trở về bị đói mới đến phòng ăn hâm nóng lại.”

Tuyền Cơ thấp giọng nói: “Phiền toái quá, nguội cũng không sao.”

Điệp Phong cười nói: “Chủ tử, ngài không thể nói như vậy, cho dù ta chịu cho ngài ăn nguội lạnh Hoàng Thượng biết được chẳng phải sẽ trách tội sao?”

Tuyền Cơ cười khổ, chỉ nói Thúy Nhi trở về thì bảo nàng đem đồ ăn vào trong phòng, rồi đi vào.

Mọi người cười nói: “Nương nương nghỉ ngơi đi thôi, mấy ngày nay mệt muốn chết rồi.”

Tuyền Cơ giả bộ cả giận nói: “Còn cười thì vả miệng.”

Điệp Phong cười khê, vội vàng đỡ nàng đi vào.

Đi vào trong phòng Điệp Phong thông thả đến bên bàn trang điểm, cầm một cái bọc nhỏ lại.

Tuyền Cơ vừa nhìn qua, vật kia được bọc trong tơ lụa tốt, hình dáng góc cạnh ngay ngắn, giống như là quyển sách.

“Đây là cái gì?”

Điệp Phong nói: “Đây là công chúa Ngọc Trí tự mình đưa tới, thấy nương nương không ở đây bèn giao cho nô tỳ, ngàn dặn vạn dặn là không thể để cho người khác thấy. Nô tỳ không dám mở ra, nương nương ngài xem xem.”

Tuyền Cơ hơi hơi kỳ quái, đem mở bọc tơ lụa mở ra, là quyển sổ con!

Nàng rất kích động, nghĩ rằng nha đầu Ngọc Trí kia cũng giữ chữ tín, không uổng công nàng ở Trữ Tú điện mấy ngày.

Nhưng —— rất nhanh nàng lại phát hiện không ổn, sổ con đúng là sổ con, nhưng dòng chữ trên mặt bìa “Triều đại Văn Thương. Tây Lương quốc” lại biến mất không thấy.

Nàng giật mình một cái, mở trang sách ra, sấm văn cũng đã không thấy! Trang sách kia hoàn toàn sạch sẽ, làm gì có một chữ nào?

Chả trách Ngọc Trí nói, bên trong không có cái gì hết. Tuyền Cơ lấy làm may mắn lại ngạc nhiên, nghĩ nghĩ, nói: “Điệp Phong, người lui xuống đi, ta muốn nghỉ một chút.”

Điệp Phong gật gật đầu, lại cẩn thận thay nàng đóng cửa lại.

Tuyền Cơ nhíu mi, mở quyển sổ con ra, vừa nhìn thấy đã hoảng sợ, trên trang đầu tiên hiện ra từng chữ từng chữ rõ ràng về mục tìm kiếm chiến thần Bạch Chiến Phong, tìm nàng hơi đập loạn lên, chẳng lẽ chữ trên quyển sổ con này chỉ có nàng mới có thể thấy?

Tay mò mẫm bên trong gối đầu lôi ra một vật quý giá gì đó —— cái túi gấm nàng vẫn giấu kỹ lâu nay.

Lúc này, cửa truyền đến một tiếng động nhẹ, cửa phòng bị nhẹ nhàng đẩy ra

174. Chương 176: Túi Gấm Trí Mạng

“Công tử... Nương nương ——” thanh âm run nhè nhẹ, một cái đầu thò vào dò xét.

Tuyền Cơ vừa thấy, cười nói: “Nha đầu.”

Đúng là Thúy Nhi bưng thức ăn vào.

Nàng ngượng ngùng cười cười, cầm đồ trong tay đặt lên trên bàn, Tuyền Cơ hướng nàng vẫy vẫy tay, “Nha đầu, lại đây.”

Thúy Nhi lập tức đến bên cạnh giường.

Tuyền Cơ vỗ vỗ cái giường, “Ngồi đi.”

Thúy Nhi liên tục lắc đầu, “Nương nương, làm như vậy không được, Điệp Phong tỷ tỷ đã nói cho ta quy củ trong cung, ta là nô tỳ, như vậy không hợp —— ”

Tuyền Cơ bật cười, kéo tay nàng, dùng sức ấn nàng ngồi xuống, “Trong Phượng Thụu cung vốn không có nô tài nào quá tuân thủ quy củ, quy củ này ở trong này không cần giữ, đi ra ngoài đừng đi sai bước nhầm là được. Nếu người cứng rắn muốn nói chuyện quy củ này với ta, ta sẽ mất hứng.”

“Vâng, nô tỳ đã biết.” Thúy Nhi hoảng sợ nói, “Ngài đừng mất hứng.”

Tuyền Cơ nghe nàng tự xưng nô tỳ, trong lòng có chút khó chịu, sờ sờ đầu nàng nói: “Vốn là hy vọng người tự do tự tại mà sống, sao lại khổ vậy?”

Thúy Nhi lắc đầu, “Ngài ở chỗ nào thì Thúy Nhi ở chỗ đó.”

Như thế này thì một khi trốn chạy, lại thêm một cái vướng bận, Tuyền Cơ than nhỏ, “Vay về sau người hãy đi theo ta đi.”

Thúy Nhi lòng tràn đầy vui mừng, khuôn mặt nhỏ nhắn cười tươi như hoa nở, ánh mắt nhìn xuống tay Tuyền Cơ, thấy nàng nắm chặt một quyển sách nhỏ cùng một cái túi gấm, tay run nhẹ nhẹ, tâm sinh kì quái, nói: “Nương nương, đây là cái gì?”

Tuyền Cơ cười khổ, “Đây là thứ không thể để cho người khác phát hiện, bằng không nhất định sẽ rước lấy phiền toái lớn.”

Thúy Nhi nửa hiểu nửa không gật đầu, lại vội vàng nói: “Vậy ngài mau cất kỹ đi.”

Tuyền Cơ gật đầu, liếc mắt nhìn đồ ăn Thúy Nhi bưng vào một cái, trong lòng khó chịu, xác thực đều là những thứ nàng thích ăn... Số lần ăn cùng nam nhân kia cùng không nhiều lắm, mấy ngày nay ở Trữ Tú điện số lần nhiều hơn một chút, hẳn lại ghi nhớ sở thích của nàng sao?

Cũng không thể lý giải được là vì người cũng quan tâm tới ta một chút?

Nàng quay đầu lại sững sờ nhìn chằm chằm túi gấm, nhưng sự quan tâm này so với người trong lòng của người thì sao, có sánh được vài phần?

Thúy Nhi thấy Tuyền Cơ nhăn mày nhìn túi gấm, thì theo ánh mắt của nàng nhìn đến hai chữ thêu trên túi gấm, nàng nhẹ giọng đọc lên, “Từ Chi?”

Một tiếng này làm cho Tuyền Cơ phục hồi tinh thần lại, nàng vội vàng nhéo tay Thúy Nhi nói: “Nha đầu, hai chữ này về sau chớ nói ra ở trong cung, nhớ kỹ! Tục danh này không thể tùy tiện xưng hô, đó là tội lớn.”

Thúy Nhi khó hiểu nói: “Nương nương, vì sao vậy?”

Nàng nói xong lại đột nhiên run lên, Từ Chi... hai chữ này nàng đã từng nghe qua! Là đêm đó ở dưới giếng cạn, trước khi đi nàng kia đối xưng hô với Hoàng Thượng, đêm đó, nàng cuộn mình ở dưới đáy giếng, toàn thân run run, lời bọn họ nói mặc dù có rất nhiều điều nàng không hiểu, nhưng nàng biết đây đều là bí mật rất lớn, một khi để cho bọn họ phát hiện, nàng nhất định sẽ mất mạng!

Nàng kia vẫn gọi hoàng đế “Hoàng Thượng”, trước khi đi, lại nhẹ nhàng gọi “Từ Chi”.

Trong lòng nàng giật mình, thốt ra, “Từ Chi là Hoàng Thượng?”

Lời này của Thúy Nhi cũng làm cho Tuyền Cơ lắp bắp kinh hãi, nàng kinh nghi nói: “Người làm sao mà biết Từ Chi chính là Hoàng Thượng?”

Đừng nói là Thúy Nhi mới tiến cung, cho dù Điệp Phong là cung nữ từ nhỏ lớn lên ngay tại trong cung lớn lên, Tuyền Cơ dám thề, nàng ta ắt cũng không biết tên tự của hoàng; tên tự này vốn là xưng hô giữa những người quynh với nhau, nhưng có bao nhiêu người dám gọi thẳng tên tự của hoàng đế? Cung phi đại thần biết thì cũng thôi, nội thị bình thường trong cung này chắc hẳn là cũng chưa từng nghe qua.

Thúy Nhi nghe được Tuyền Cơ hỏi như vậy hỏi, nhớ tới chuyện đêm đó bên kinh hoàng, sắc mặt nhất thời trắng bệch.

Tuyền Cơ thấy nàng như vậy thì nghi ngờ càng nặng, giữ chặt tay nàng, lại hỏi một lần.

Chuyện liên quan đến tánh mạng đổi lại là người khác, Thúy Nhi tuyệt đối không nói, nhưng Tuyền Cơ đã mở miệng, nàng sợ hãi thì sợ hãi nhưng vẫn đem chuyện nghe được dưới đáy giếng kể lại từ đầu chí cuối cho Tuyền Cơ.

Mặc dù nàng không rõ chuyện trong cung và quan hệ lợi hại trong đó, nhưng trí nhớ lại thật tốt, kể lại một phen đúng đến tám chín phần mười.

Tuyền Cơ càng nghe càng kinh hãi, nói như vậy, hoàng đế không phải là con ruột của Thái Hậu?

Nàng nhớ rõ đêm đó nàng cùng hân ái đến nửa đêm, hân mới cho nàng ngủ, hẳn lại đợi nàng ngủ say rồi đi đến lãnh cung. Người bên gối ... Quen thuộc lại xa lạ như vậy, trong lòng nhất thời toát ra chút hàn ý.

Nhưng rất nhanh nàng lại bắt đầu lo lắng cho hân, nếu Thái Hậu nhốt mẹ đẻ của hân, tình cảnh của hân trở nên khó khăn biết bao... Điều khiến trong lòng nàng run sợ là, nữ tử kia rốt cuộc là ai?

Nếu Long Phi Ly cầm trên tay là túi gấm có thêu chữ “Tâm Y”, vậy thì nữ tử phái người truyền tin cho hắn, có thể chính là —— cần cần môi, hỏi Thúy Nhi, “Nha đầu, người có nghe được Hoàng Thượng gọi nữ tử kia như thế nào hay không?”

Thúy Nhi nhăn mặt cau mày, liếc mạng tìm tòi trong đầu câu chuyện ngày đó giữa hai người, lẩm bẩm nói: “Tâm...”

Mặc dù sớm có chuẩn bị tâm lý, Tuyền Cơ vẫn không tự chủ được đưa tay bưng kín miệng. Quả nhiên là Tâm Y!

Nhưng Tâm Y rốt cuộc là ai? Nàng nhớ rõ nàng cũng từng lặng lẽ tìm hiểu từ Điệp Phong và Ngọc Trí, hỏi các nàng ở trong cung có từng nghe nhắc đến người tên Tâm Y này hay không, nhưng về mặt hai người đều mờ mịt.

Thúy Nhi thấy sắc mặt Tuyền Cơ tái nhợt thì hoảng sợ, “Nương nương, ngài làm sao vậy?”

Tuyền Cơ nhìn Thúy Nhi liếc mắt một cái, thật lâu sau, mới cười khổ nói: “Người biết không? Túi gấm mà bọn họ nói đó là cái trên tay ta này!”

Thúy Nhi mặt cũng xanh mét, run giọng nói: “Sao lại như vậy? Vậy chúng ta làm thế nào mới tốt? Nương nương, đem túi gấm này đi bỏ đi, bây giờ Thúy Nhi giúp ngài ném nó đi.”

Tuyền Cơ lấy tay xoa mặt, trong lòng không ngừng bồn loạn, một ý niệm trong đầu trở nên rõ ràng: hắn nói với Tâm Y nói, hắn sẽ giết chết người nhất được túi gấm, nếu... Hắn biết người đó là nàng, vậy hắn sẽ làm như thế nào?

175. Chương 177: Có Nên Đi Hay Không ?

Edit: Ân Danh

Thúy Nhi thấy Tuyền Cơ không nói gì thì nóng nảy, vội vã nắm chặt tay nàng.

Tuyền Cơ lắc đầu, thấp giọng nói: “Càng là mầm tai hoạ thì càng không thể tùy tiện vứt bỏ, một khi bị người ta tra ra ai là ném —— ”

Hơn nữa một khi việc này lộ ra ngoài, nàng lo lắng nhất là tình cảnh trước mắt của hắn, nhưng nàng cũng không thể làm gì.

Đừng nghĩ hôm nay được sống mà quên mất ngày sau. Đây là trước kia nàng nói với Điệp Phong.

Nhìn ngọc thiện trên bàn cách đó không xa, nàng đau khổ cười: vì Tâm Y, hắn cũng sẽ giết nàng ư?

“Nha đầu, chuyện hôm nay người nói với ta chỉ có thể người ta biết, không thể nói cho người thứ 3, hiểu chưa?” Tuyền Cơ thấp giọng dặn dò.

Thúy Nhi dùng sức gạt đầu, Tuyền Cơ cười cười, lại nói: “Chuyện túi gấm ở trong tay ta, người cũng trăm ngàn...”

Nàng chưa nói hết câu, Thúy Nhi đã quỳ xuống đất, về mặt kiên định, “Nương nương, ngài yên tâm, việc này cho dù có giết chết Thúy Nhi, Thúy Nhi cũng tuyệt sẽ không nói ra nửa câu.”

Khúc mắc trong câu chuyện của Hoàng Thượng và nàng kia, nàng mặc dù không hiểu rõ lắm, nhưng chính tai nghe được Hoàng Thượng nói muốn giết người nhất được túi gấm này, giờ túi gấm ở trong tay Tuyền Cơ, nghĩa là có liên quan đến tính mệnh Tuyền Cơ.

Tuyền Cơ nâng nàng dậy, khẽ thở dài một cái, “Nha đầu ngọc.”

Cầm túi gấm trong tay, trong lòng nàng càng thêm chua xót, lẩm bẩm nói: “Tâm Y, người là ai đây?”

Theo lời Thúy Nhi nói nàng cũng biết được Tâm Y nhất định cũng là người có thân phận cao trong cung, thậm chí, nàng rất quen thuộc chuyện của Thái Hậu...

Thúy Nhi kinh ngạc nhìn nàng, môi giật giật, rất nhanh lại cúi đầu.

Một động tác nhỏ bé này của nàng vẫn là bị Tuyền Cơ thấy được, Tuyền Cơ hơi trầm ngâm nói: “Nha đầu, về chuyện đêm đó, có phải người còn chưa nói hết với ta hay không?”

Thúy Nhi cả kinh, vội vàng lắc đầu, Tuyền Cơ thấp giọng nói: “Ta đã đem chuyện túi gấm kể chi tiết cho người, bởi vì ta tin tưởng người tuyệt đối sẽ không bán đứng ta; về phần ta, nha đầu cảm thấy không thể tin ta sao?”

Thúy Nhi liên tục xua tay, sợ hãi nói: “Nương nương, không phải, không phải...”

Tuyền Cơ nhìn nàng, “Có phải là về Tâm Y hay không?”

Thúy Nhi cắn chặt môi, sau một lúc lâu mới nói: “Nương nương, có phải ngài rất muốn biết nữ nhân kia là ai hay không?”

“Ừ.” Tuyền Cơ cúi đầu thản nhiên nói.

Thúy Nhi thấy bộ dáng này của nàng thì rất đau lòng, ghé miệng bên tai nàng nhỏ giọng nói: “Ngày đó Thúy Nhi ở đáy giếng tuy rằng không có nhìn thấy nữ nhân kia là ai, chỉ là —— ”

Tuyền Cơ rung mình, “Chỉ là cái gì?”

Theo trực giác Thúy Nhi cảm thấy không nên nói lời này cho Tuyền Cơ nhưng thấy vẻ mặt nàng bi sanh, thì tâm như thất lại, nói: “Đêm đó, bọn họ còn ước hẹn năm ngày sau canh bốn lại gặp mặt ở đó.”

Tuyền Cơ chỉ cảm thấy hô hấp cũng dừng lại, tim đập nhanh lại hỗn loạn, bọn họ còn gặp lại nhau! Năm ngày sau, không phải là ngày mai sao? Nếu nàng đến trước, lặng lẽ trốn trong lãnh cung... Nàng run rẩy nhưng sâu tận đáy lòng lại sinh ra chút hưng phấn khó có thể diễn tả được.

Tâm Y... Nàng hơi hơi khép mắt lại, cho dù thủy chung phải rời khỏi, nàng vẫn để ý đến nữ tử chiếm vị trí sâu nhất trong lòng của hân.

Nhớ tới lần lặn xuống hồ sen giúp hân mở túi gấm đêm đó... Nàng đang lạnh phát run, lòng bàn tay đầy vết thương do đá nhọn cắt phải, ánh mắt như nước của hân lại thản nhiên đứng ở trên túi gấm kia.

“Nương nương, ngài... định đi ư?” Thúy Nhi run giọng hỏi, nàng vừa nói xong cơ hồ hối hận ngay lập tức, thần sắc vừa hoảng vừa loạn, vụn vặt bị hoàng đế phát hiện ...

Tuyền Cơ biết trong lòng nàng suy nghĩ cái gì, ôn nhu an ủi nói: “Nha đầu ngốc, ta cũng không phải nhất định phải đi.”

“Việc này nặng nhẹ ta hiểu rõ, đừng lo lắng. Người đi xuống đi, ta muốn nghỉ ngơi một chút.”

Thúy Nhi nhu thuận gật đầu, đi được vài bước, lại đột nhiên quay đầu, dậm chân nói: “Nương nương, nếu ngài muốn đi, nhớ phải gọi Thúy Nhi, Thúy Nhi đi cùng ngài.”

Tuyền Cơ trong lòng cảm động, cũng gật đầu với nàng.

Trong phòng trở nên trống trải, Tuyền Cơ cười khổ, ôm chặt chính mình, có nên đi hay không? Còn có một vấn đề, nàng kinh nghi lại hoảng hốt, thi thể nữ tử ở dưới đáy giếng trong Vực cung là ai? Giếng đó không sâu, hơn nữa thành giếng dễ trèo, đêm đó, Thúy Nhi đợi đến hừng đông, lặng lẽ leo lên, trước khi nàng rời đi, mặc dù lòng tràn đầy kinh hoảng, vẫn nhìn không liếc nhìn thi thể kia một cái, là một thi thể nữ nhân...

Đêm khuya, Lưu Ly cung.

“Hoàng Thượng, nô tì có chỗ nào làm ngài không hài lòng sao?”

Tuệ phi nhìn hoàng đế đang sắp đi ra khỏi phòng, bước nhanh tiến lên, giọng điệu hờn dỗi nhưng không quá mức ủy khuất oán hận.

Hôm nay hoàng đế lật trúng bài tử của nàng, nàng vừa mừng vừa sợ, sớm đã dốc lòng chuẩn bị cho tốt... Hoàng đế liên tục mấy đêm liền cho Niên Tuyền Cơ ngủ lại ở Trữ Tú điện, hôm nay nghe nói Niên tần rốt cục đã trở về Phượng Thụ cung, có tin tức truyền ra là Niên tần sắc mặt tái nhợt chạy ra khỏi tấm điện của hoàng đế, trong cung đều đoán rằng cuộc đã xảy ra chuyện gì, có phải Niên tần lại chọc giận Hoàng Thượng hay không, bị hoàng thượng đuổi đi.

Luận tuổi, Niên Tuyền Cơ không trẻ bằng hoàng hậu; luận dung mạo, đừng nói Hoa Tuệ nhị phi, dù là Dao Quang, An Cẩn nàng cũng không hơn được, hoàng đế lại tựa hồ rất sủng ái nàng, tuy có biếm phạt, nhưng cũng rất nhanh chóng thêm yêu sủng, rõ ràng lần này đã bị biếm vào lãnh cung.

Long Phi Ly đậm thanh nói: “Tuệ nhị quá lo nghĩ rồi, không phải theo như nàng nói sao? Chỉ là trầm nhớ tới Trữ Tú điện còn có chút việc mới không ở lại ban đêm.”

Sau đó Tuệ phi còn nói gì nữa, hắn không rảnh quan tâm chỉ bước nhanh ra khỏi Lưu Ly cung.

Hạ Tang theo ở phía sau, nhẹ giọng nói: “Hoàng Thượng, có cần nô tài đem bài tử lại đây, cho ngài chọn _____”

“Không cần.” Long Phi Ly hơi hơi trầm giọng, thậm chí còn chưa chạm vào Tuệ phi, hắn liền đột nhiên không muốn lưu lại.

Hai tên nội thị thật cẩn thận cầm đèn đi ở đằng trước, đôi mắt phượng liếc nhẹ về phía bên hông. Hạ Tang nhay bén quan sát thấy, thầm giật mình, đó là phượng hướng Phượng Thấu cung.

176. Chương 178: Đột Ngột Xảy Ra Chuyện

Phượng Thấu cung...

Khoảng giữa canh bốn canh năm, Tuyền Cơ tỉnh dậy, đây là thời mỗi ngày Long Phi Ly vào triều. Mấy ngày nay ở Trữ Tú điện, bình thường Long Phi Ly đều đánh thức nàng, bảo nàng hầu hạ hắc chải tóc thay quần áo, nàng không vui, vừa mắng hắc vừa làm đại cho xong, hắc cũng vẫn cảm thấy hài lòng rồi đi, nàng liền tiếp tục ngủ đầu gối tiếp thẳng đến khi hắc bãi triều trở về.

Hiện tại ngược lại nàng lại tự mình tỉnh dậy, nằm thêm một lát rốt cuộc cũng không ngủ được nữa.

Hôm nay là ngày đầu tiên sau khi rời khỏi Trữ Tú điện, mà hắc và Tâm Y ước định gặp nhau trong đêm nay.

Vấn đề sinh tồn hay tử vong gắn liền với việc đi hay không đi, hiện tại tâm tình nàng có thể so sánh với Hamlet, Tuyền Cơ trằm chằm lên đầu, hét lên một tiếng.

Không lẽ phải bắt chước Thúy Nhi ẩn thân trong cái giếng cạn cùng với khối thi thể kia sao! Nhớ tới khối thi thể kia, thể xác lẫn tinh thần của nàng đều phát run. Nếu không núp ở nơi đó, Long Phi Ly là người rất cảnh giác nhân, những chỗ ẩn nấp khác rất dễ dàng bị phát hiện...

Muốn đi lại sợ bị bọn họ phát hiện, muốn biết Tâm Y là ai, lại sợ biết được nàng là ai.

Đang miên man suy nghĩ bỗng trợn đầu ngày hôm qua lập tức mạnh mẽ ập tới, nàng mặc quần áo rời giường, sau đó rửa sơ mặt rồi đi ra ngoài.

Đi vòng vo trong sân không biết bao lâu mãi cho đến khi trời đã sáng choang.

Ra sân... Nàng đột nhiên muốn đến Vực cung nhìn xem. Không thể nói rõ vì sao, kể từ lần đầu tiên Ngọc Trí đưa nàng tới đó, nàng liền có một cảm giác run sợ không thể hiểu nổi đối với địa phương đó.

Đến Vực cung ắt phải đi ngang qua ngự hoa viên.

Mới vòng vào ngự hoa viên, nàng liền nghe được từng đợt tiếng cười.

Nàng còn chưa kịp nhìn lại, trong đình bát bảo cạnh hồ nước đã có thanh âm truyền đến.

“Kia không phải là Niên muội muội sao?”

Tuyền Cơ muốn không thấy cũng không được nữa, người lên tiếng là Tuệ phi đang cười dài nhìn nàng. Bên cạnh nàng ta còn có hơn mười mỹ nhân mặc cung trang, còn có rất đông nội thị, đúng là cả đám phi tần từ Hoàng hậu cho đến An Cẩn, Dao Quang đều đã có mặt.

Tuyền Cơ cười khổ, những nữ nhân này tựa hồ đặc biệt rất thích tụ họp, nàng đang muốn nói mấy câu rồi đi ngay thì Hoàng hậu đã cười nói: “Niên tần cũng đến đây, quả thực ứng với câu ‘tối sớm không bằng tới

đúng lúc'. Vài ngày nữa là Hoàng Thượng sinh nhật, bọn tỳ muội đang tụ họp lại bàn xem ở tiệc chúc thọ của hoàng thượng phải tặng Hoàng Thượng lễ vật gì đây.”

Nàng dừng một chút, lại nói: “Vốn nên thông báo uội muội từ sớm nhưng hôm đó muội muội ở Trữ Tú điện, bản cung sợ nhiều Hoàng Thượng cùng muội muội —— ”

Hoa phi cười duyên một tiếng, “Hoàng hậu tỷ tỷ, không phải Niên muội muội hôm qua đã về Phụng Trú cung rồi sao?”

Hoàng hậu tựa hồ nao nao, vừa cười nói: “Nhắc đến đúng là bản cung hồ đồ, cũng không biết là muội muội đã trở về tẩm cung, Niên muội muội đừng trách tội mới phải.”

Đám phi tần cười khê một trận, Tuyền Cơ làm sao không có nghe ra ý mỉa mai trong lời của các nàng... nàng bị Hoàng Thượng đuổi ra khỏi Trữ Tú điện! Hoàng hậu thật sự không biết, làm sao có thể? Nàng cười cười nói: “Hoàng hậu nương nương nói quá lời, thật ra là lỗi của Tuyền Cơ, liều lĩnh đến quấy nhiễu hứng thú nói chuyện của các vị tỷ muội, các tỷ tỷ từ từ tán gẫu, Hoàng hậu nương nương, Tuyền Cơ cáo lui trước.”

“Khó có khi gặp được muội muội, Niên muội muội cũng đến đây đi.” Tuệ phi không tỏ vẻ gì, cười nói: “Không phải là ghét bỏ chư vị tỷ tỷ đấy chứ?”

Tuyền Cơ oán thầm, cái gì mà bản bạc việc tặng lễ, còn không phải mỗi người đưa mỗi phần, nói là bản, chẳng qua là muốn biết những người khác tặng cái gì.

“Đúng vậy, muội muội cũng đến đây đi.”

Dao Quang nói xong thậm chí còn đi tới, kéo nàng đi về phía ven hồ.

Tuyền Cơ hận không thể chụp dao đập Dao Quang một cái bất tỉnh, vừa mới đứng lại, một phi tần liền hỏi: “Niên tỷ tỷ được Hoàng Thượng yêu thích, không biết lần này chuẩn bị lễ vật gì cho Hoàng Thượng đây? Niên tỷ tỷ nói nhanh lên để cho bọn tỳ muội cũng tham khảo một chút.”

Lời này vừa nói ra lập tức được mọi người phụ họa, liên tục cười duyên giục Tuyền Cơ mau nói.

Hoa phi liếc mắt nàng một cái, “Đúng vậy, lễ vật Niên muội muội nghĩ ra nhất định là phải nổi bật, qua tiệc chúc thọ này Hoàng Thượng vui vẻ, không chừng lại giữ muội muội ở Trữ Tú điện hầu hạ.”

Chung phi lại cười một trận, An Cẩn nói: “Cũng không đúng đâu, Niên tần nương nương đừng nên che giấu, mau nói cho chúng ta nghe một chút đi.”

Tuyền Cơ cười khổ, những người này có mệt hay không vậy, một lần nữa lại lôi chuyện nàng bị “Đuổi” ra khỏi Trữ Tú điện ra làm đề tài—— bất quá nói đến lễ vật cho lpl, nàng quả thật chưa hề chuẩn bị, hôm đó theo lời Hạ Tang và Ngọc Trí đối thoại nàng mới biết được sắp tới sinh nhật của Long Phi Ly, sau đó thì bị hấn nhốt trong Trữ Tú điện, tặng lễ vật thì cần phải bắt ngờ, nhưng hấn luôn luôn ở cạnh nàng, hấn vào triều thì nàng ngủ; hấn bãi triều thì hai người cùng nhau “Ngủ”; hấn phê duyệt tấu chương thì ôm nàng vào trong ngực, nàng chán muốn chết, tiếp tục ngủ...

Mọi người mặc dù châm chọc khiêu khích, nhưng ngày hôm qua ở Trữ Tú điện đã xảy ra chuyện gì, nàng là người rõ ràng nhất, nghĩ mà buồn cười, đang muốn trả lời cho có lệ rồi đi thì cảm giác choáng váng lại nổi lên, vừa rồi Dao Quang kéo nàng dừng lại ở vị trí rất gần bờ hồ, mọi người thấy thân thể nàng đột nhiên lung lay, giống như chỉ chút nữa sẽ ngã vào trong hồ, đều lấp bắp kinh hãi, Dao Quang nhẹ máng, “Tiểu Lâm, còn không đến đỡ Niên tần nương nương?”

Tiểu Lâm là thị nữ thân cận của Dao Quang, đang đứng ở sau lưng Dao Quang, vừa vịn ngăn giữa Dao Quang và Tuyền Cơ, nàng đáp lời liền vội bước qua đỡ Tuyền Cơ .

An Cẩn khước miệng hơi mỉm nhạt mắt với tỷ nữ A Thi đứng bên hông, cạnh A Thi đúng là Tuyền Cơ. A Thi rùng mình, lập tức lạng lẽ lui về sau một bước, lén đưa chân ra đạp mạnh một cái vào mắt cá chân của Tiểu Lâm đang ở sau lưng đỡ Tuyền Cơ, Tiểu Lâm bị đau kêu lên một tiếng, túm lấy Tuyền Cơ ngã xuống hồ.

Từ Kim Loan điện bước ra, một đám đại thần sắc mặt nặng như chì, vừa nhận được tấu chương của một số quận lân cận, cuối mùa xuân đầu mùa hạ mưa thuận gió hòa, nhưng sông Nhạc Dương chảy qua kinh đô quận lại thiếu đê điều, trong một đêm đã nhấn chìm nhiều thôn trang ở Nhạc Dương quận, thương vong nặng nề.

Hoàng đế nhận được tin báo rất giận dữ.

177. Chương 179: Niên Tần Rơi Xuống Nước

Edit: Ân Danh

Hoàng đế nhận được tin báo rất giận dữ.

Trên Kim Loan điện hoàng đế trách cứ quan viên địa phương làm việc bất lực, vốn xem xét thời tiết thì việc gia cố đê điều, sơ tán dân chúng phải nên làm từ sớm, hiện tại lại để xảy ra chuyện lớn như thế.

Trên điện bách quan lập tức đưa ra các phương pháp cứu trợ, sắc mặt hoàng đế mới hơi dịu xuống, hạ lệnh mở quốc khố mở kho lúa, phái quan viên ở kinh thành làm tuần án, lãnh binh đến quận Nhạc Dương điều tra cách chức những quan viên có liên quan không làm tròn trách nhiệm, đồng thời lập tức tổ chức chỉ đạo quan địa phương cứu tế cho dân chúng.

Lúc này, hữu thừa tướng Úc Cảnh Thanh thuận thế bước ra khỏi hàng đưa ra ý kiến triệt phiên (triệt phiên : phế bỏ chức vị, quyền lực của phiên vương), tâu rằng những năm gần đây phiên vương quận Nhạc Dương thu thuế má rất nặng, khiến dân chúng sớm lầm than, hiện tại còn phát sinh thêm việc này. Giống như quận An Khang do phiên vương khác họ là Phương Sở Phàm quản trị, quận Nhạc Dương cũng do một vị phiên vương khác họ khác quản hạt. Úc thừa tướng vừa đưa ra đề nghị này thì các quan viên trẻ tuổi đều lập tức phụ họa, trong đó có cả vị quan được phái đến quận Nhạc Dương tuần tra thiên tai.

Bách quan lấp bắp kinh hãi, bức dây động rừng, một khi triệt hạ phiên vương quận Nhạc Dương thì hai vị phiên vương khác sẽ nghĩ như thế nào? Hơn nữa, triệt hạ phiên vương quận Nhạc Dương cũng không phải là chuyện dễ dàng, phiên vương binh lực rất lớn. Trong lịch sử nhiều đời hoàng đế Tây Lương đã từng suy nghĩ đến việc triệt phiên nhưng cuối cùng lại từ bỏ là do nguyên nhân này. Mà hiện tại ở biên cương bọn Hung Nô ngo ngoe xâm phạm, một khi giao chiến, nếu phiên vương lại dấy binh làm phản thì thế cục của Tây Lương tất sẽ không xong.

Úc thừa tướng luôn ủng hộ hoàng đế, mà cả đám quan viên trẻ tuổi kia cũng là thế lực mới do hoàng đế dốc lòng đề bạt trong những năm gần đây, vô hình chung là đại diện cho ý tưởng của hoàng đế, vào thời điểm mấu chốt này nhắc đến việc triệt phiên, rốt cuộc hoàng đế có tâm tư gì?

Không ít đại thần đều hồ nghi suy đoán suy nghĩ của hoàng đế; lúc này một vài lão thần đưa ra ý kiến phản đối, khuyên hoàng đế nên lấy đại cục làm trọng; Niên thừa tướng và Úc thừa tướng bất hòa, lần này lại cùng với quan lại môn hạ trong phe mình ủng hộ việc triệt phiên, tâm tư không nói cũng hiểu.

Còn Ôn Như Khải và một vài võ tướng thì cất lực phản đối.

Hoàng đế thần nhiên nhìn ba phe phái quan lại trên triều đình kịch liệt tranh chấp, cuối cùng chỉ nói: “Tổ tiên của phiên vương đều theo tổ tiên hoàng đế chinh chiến giành thiên hạ, dựng nên cơ nghiệp vạn thế của Tây Lương; phiên vương đối với xã tắc Tây Lương có công lớn, về chuyện triệt phiên các khanh nên trở về suy nghĩ, lần tới hãy bàn tiếp.”

Chúng thần lần lượt ra khỏi Kim Loan điện, Long Tử Cẩm theo Long Phi Ly chậm rãi đi ra.

Long Tử Cẩm mày nhíu chặt, khó hiểu nói: “Cửu ca, lúc này Úc thừa tướng đề cập đến việc triệt phiên, huynh đã biết từ trước rồi?”

“Ừm.”

Long Tử Cẩm cả kinh nói: “Nói như vậy đúng là do huynh bày mưu đặt kế?”

Hắn gấp gáp, ngữ khí xúc động, “Cửu ca, ta biết triệt phiên là tâm nguyện của huynh, nhưng thiên tai do trời, sông Nhạc Dương chảy xiết, phiên vương quận Nhạc Dương bụng làm dạ chịu, nhưng tại thời điểm nóng bỏng này triệt phiên là không thể, vạn nhất chúng ta cùng Hung Nô giao chiến —— ”

Long Phi Ly dừng chân, ánh mắt trông về phía xa xa, nói: “Từ Cẩm, Niên Vĩnh Hoa sắp đổ, người có biết không?”

Long Tử Cẩm chấn động, ở phía sau Đoạn Ngọc Hoàn và Hạ Hầu Sơ liếc mắt nhìn nhau, trong lòng kinh nghi không thua gì Long Tử Cẩm.

Đã đến thời cơ đánh đổ Niên thừa tướng rồi ư?!

Hạ Hầu Sơ nghĩ nghĩ, trong lòng vừa động, hạ giọng nói: “Thế lực của Niên thừa tướng và Thái Hậu cân bằng, Niên thừa tướng vừa đổ thì Ôn gia nhất định càng lớn mạnh. An Khang phiên vương Phương Sở Phàm cùng Thái Hậu giao hảo, vì vậy trên triều Ôn Như Khải cực lực ngăn cản triệt phiên.”

“Hoàng Thượng lại mượn lời Úc thừa tướng nhắc nhở ba vị phiên vương, hoàng tộc chưa bao giờ từ bỏ ý định triệt phiên, bất luận Hoàng Thượng hay là Thái Hậu hôm nay ngoài mặt duy trì phiên vương, ngày khác nếu Thái Hậu cầm quyền cũng ắt sẽ xem trọng hành động hôm nay của Hoàng Thượng!”

Long Tử Cẩm giật mình, thanh âm hơi sáng tỏ (nguyên văn là ‘gợn đục khơi trong’), “Một khi Niên thừa tướng bị đổ, đến lúc đó đại quân triều đình lại cùng Hung Nô giao chiến, Thái Hậu không thừa dịp khởi binh phản loạn thì còn đợi lúc nào nữa? Nếu Phiên vương trợ giúp Thái Hậu thì sẽ rơi vào kết cục ‘được chim quên nã, đặt cá quên nơm’, bọn họ nhất định nghĩ rằng Cửu ca phải xuất binh chống lại Hung Nô, sẽ không dễ dàng động đến bọn họ. Cửu ca và Thái Hậu, bọn họ không giúp bên nào ngược lại là có lợi nhất với bọn họ!”

Đoạn Ngọc Hoàn liên tục gật đầu, vỗ tay cười to nói: “Nói như vậy, Hoàng Thượng, ngài cố ý khơi mào phản tâm của phiên vương là muốn làm cho ba vị phiên vương trở thành người ngăn chặn thế lực Ôn gia sau khi Niên thừa tướng đổ phải không?”

Long Phi Ly đứng khoanh tay, bóng dáng mình hoàng tuần tú hiên ngang. Hắn không lên tiếng nhưng mọi người đã biết được ý mới vừa nảy đã trúng tâm tư của vị quân chủ tuổi trẻ này.

Ngàn xoay trăm chuyển, chiều này rất hiếm lại rất khéo, có ai ngờ được hắn lại làm như thế? Nhưng mà Niên thừa tướng thật sự sắp đổ sao? Niên Tụng Đình còn giữ trọng binh trong tay...

Ánh sáng ngoài điện nhoáng lên, mọi người sắc mặt lo lắng nặng nề, ánh mắt Hạ Tang sắc bén nhìn phía trước có một gã thái giám chạy nhanh tới, vẻ mặt hoảng hốt, miệng kêu “Tổng quản đại nhân”. Trong lòng hắn hơi trầm xuống, trách cứ nói: “Trước mặt hoàng thượng có chuyện gì mà kích động như thế?”

Tên thái giám kia bùm một tiếng quỳ xuống trước mặt Long Phi Ly, run giọng nói: “Bẩm Hoàng Thượng, Niên tần nương nương rơi xuống nước, nghe nói cứu viện chậm trễ, hiện tại tình huống rất nguy ngập.”

Mọi người lấp bắp kinh hãi, Long Tử Cẩm quát hỏi: “Vị Niên tần nương nương nào?”

Thái giám ngần ra, thăm mắng chính mình hồ đồ, một trận kinh phong lướt qua mặt, đã thấy hoàng đế nâng vạt áo bước nhanh về hướng Phượng Thụ cung.

Phượng thụ cung sớm loạn một mảnh.

Khi Long Phi Ly rảo bước tiến vào sân, bên trong chúng phi tần có mặt nhìn thấy hoàng đế, liền định quỳ xuống hành lễ, Long Phi Ly xua tay, ánh mắt nhanh chóng rơi xuống người Hoàng hậu.

Đôi mi thanh tú của hoàng hậu chau lại, vẻ mặt lo lắng nói: “Hoàng Thượng, là nô tì sơ sẩy, không có xem trọng Niên tần, thân thể nàng hình như vốn đã không khỏe. Dao Quang muội muội cũng là có ý tốt, kêu tỷ nữ ra tay đỡ nàng nào ngờ tỷ nữ kia tay chân thô kệch, lại kéo nàng ngã xuống hồ.”

Tay nắm chặt phía dưới ống tay áo, Long Phi Ly lạnh lùng liếc Dao Quang.

Khuôn mặt Dao Quang đầy nước mắt, cực kỳ kinh hoàng, quỳ trước mặt Long Phi Ly khóc nói: “Hoàng Thượng, nô tì chỉ có ý tốt, chưa từng nghĩ là tỳ nữ...”

Nàng chưa nói hết câu đã bị Long Phi Ly đá ngã, hoàng đế giận dữ cười lạnh, “Nếu Niên Tuyền Cơ có chuyện gì, người có tin trăm nhất định sẽ giết người cùng tất cả nô tài ở Thu Thủy hiên hay không?”

178. Chương 180: Mang Long Thai

Sau lưng các phi tần, An Cẩn nhếch miệng cười lạnh.

Dao Quang kinh sợ, túm vạt áo Long Phi Ly đau khổ cầu xin tha thứ, Long Phi Ly cũng không thèm nhìn tới nàng, liếc nhìn mọi người một lượt, nói: “Nô tài kia đâu?”

Hắn không nói rõ là người nào nhưng mọi người trong viện sao còn không biết hắn chỉ ai?

Người hầu của Hoàng hậu lập tức kéo Tiểu Lâm đến trước mặt Long Phi Ly, chỉ thấy nàng ta cả người ướt đẫm, sắc mặt xanh mét, lẩm bẩm nói: “Ta không có cố ý kéo nàng, ta không phải cố ý ...”

Lúc này, cửa phòng đang đóng chặt đột nhiên mở ra, có người từ bên trong lao tới, chính là đại tỳ nữ Diệp Phong của Tuyền Cơ, thần sắc nàng cực kỳ bi ai, nhìn thấy Tiểu Lâm liền lao vào đánh, “Tiền tỳ nhà người, nương nương biết bơi, nếu không phải người sợ hãi, ôm chặt cổ của nàng, nàng đã sớm bơi lên rồi, sau đó thị vệ nhảy xuống hồ cứu, nương nương vẫn đẩy người lên trước...”

Long Phi Ly giận không thể át, ánh mắt u ám, “Hạ Tang, loạn côn đánh chết.”

Hạ Tang vuốt cằm, sau đó vẫy tay một cái lập tức có hai gã cấm vệ tiến lên, lôi Tiểu Lâm la hét điên cuồng xuống.

Dao Quang sợ tới mức xụi lơ tại chỗ.

Giọng Long Phi Ly hơi trầm xuống, “Tất cả đều lui ra cho trẫm.”

Cả người hoàng đế toát ra hàn ý lạnh thấu xương, ai cũng không dám nói thêm một câu gì nữa, hoàng hậu lại càng không dám chậm trễ, lập tức dẫn chúng phi lui ra.

Long Phi Ly bước nhanh vào nội thất.

Thôi y nữ sớm dặn dò, không thể cho nhiều người vào, tất cả nội thị Phụng Thu cung đứng ở ngoài phòng, thần sắc bi thống; Diệp Phong thấy hoàng đế đi vào, lau nước mắt đứng ở một bên không theo vào.

Một bóng xanh khề nhúc nhích, Hạ Tang nhanh hơn, chắn trước mặt thiếu niên, thản nhiên nói: “Thanh Phong, người muốn đi đâu?”

Thanh Phong ngẩn ra, lạnh lùng nhìn Hạ Tang liếc mắt một cái, không lên tiếng phất tay áo ra khỏi sân.

Câu nói của nàng ngày hôm qua khi rời đi “Đừng gọi ta tiểu thất” tựa hồ còn vang bên tai, hôm nay nàng đã xảy ra chuyện. Không có coi chừng nàng một khắc, nàng liền để chính mình xảy ra chuyện.

Long Phi Ly gắt gao nắm tay, trong lòng giận dữ: Niên Tuyền Cơ, người quả nhiên là kẻ gặp nhiều rắc rối nhất!

Bên cạnh giường, chỉ thấy Thúy Nhi quỳ trên mặt đất, liên tục dập đầu đối với Thôi y nữ, khóc nói: “Cô cô, người nhất định phải cứu sống nương nương của Thúy Nhi.”

Thôi y nữ nhíu chặt lông mày, thần sắc ảm đạm vài phần hoảng hốt, sau một lúc lâu mới nâng Thúy Nhi dậy, nói: “Vừa rồi tình huống có chút nguy hiểm, hiện tại đã không sao, chỉ là...”

Nàng đau khổ cười, thỉnh thoảng thanh âm trầm trầm khốc liệt từ sau lưng truyền đến, “Chỉ là cái gì?”

Thôi y nữ cùng Thúy Nhi đều cả kinh, vội vàng quỳ xuống nói: “Nô tỳ thỉnh an Hoàng Thượng.”

“Trẫm hỏi, Niên tằm làm sao vậy?” Long Phi Ly liếc mắt nhìn Tuyền Cơ sắc mặt tái nhợt đang nằm trên giường, tuy có đè nén nhưng trong thanh âm vẫn có vẻ tức giận.

“Hoàng Thượng, nương nương nàng...” Giọng Thôi y nữ khẽ run, thần sắc thật sự kinh hoảng.

Long Phi Ly trong lòng cả kinh, nhìn Thúy Nhi, “Người đi ra ngoài trước.”

Thúy Nhi không nỡ đi, nhìn Tuyền Cơ mấy lượt mới rời khỏi phòng.

Cửa nhẹ nhàng đóng lại, Long Phi Ly trầm giọng nói: “Nói!”

Thôi y nữ run giọng nói, “Nô tỳ có tội!” Nàng nói xong, quỳ xuống đất không ngừng dập đầu.

Long Phi Ly chỉ nghĩ là Tuyền Cơ có việc, trong chớp mắt trong lòng đau đớn, hai tay lạnh lẽo giống như có cái gì đó rút hết khí lực toàn thân, lúc này giận dữ, cắn răng nói: “Nói cho trẫm biết!”

Thôi y nữ cắn răng nói: “Hoàng Thượng, Niên tằm nương nương thân thể vẫn tốt, chỉ là nàng... có thai, tính thời gian thì đúng là từ lần ở biệt viện.”

Long Phi Ly cả người chấn động, vị quân chủ thiếu niên này vừa mới rời còn ở tại Kim Loan điện bày mưu nghĩ kế nhưng lúc này trong đầu lại trống rỗng.

So với các hoàng đế Tây Lương trong lịch sử, hậu cung của hắn mặc dù không thể tính là đầy ắp nhưng cũng không hề thiếu phi tần. Mười bốn tuổi hắn đã sủng hạnh nữ nhân, nhưng nhiều năm qua, khắp hậu cung không có một người nào có mang long tự, trong ngoài cung sớm đã bàn tán nhưng cũng không biết thực tế là do Khánh gia hoàng đế ra tay.

Trong tẩm cung của mỗi vị phi tần đều có trồng hoa cỏ, trong đó có một loại hoa tên là Tử Tích, hương thơm ngọt ngào tươi mát, từ một nước nhỏ trong Vân Thương đại lục truyền vào Tây Lương, mỗi người đều nói hoa này nở thật kiều diễm, tên cũng thật hay, Tử Tích, Tử trong quân tử, Tích trong thương tiếc.*

Kỳ thật, ý nghĩa chân chính của tên này là ‘tử’ trong con nối dõi, ‘tích’ còn đọc là ‘tức’** có nghĩa là diệt, ngụ ý là ‘diệt tử’.

*,** : đoạn này chém, không biết tiếng Hoa mà, trong convert để là ‘quân tử tu thương tiếc’ và ‘tử diệt’

Mùi hoa Tử Tích có tác dụng ngừa thai, nếu hít nhiều sẽ tổn hại thân thể.

Lúc ấy, Tuyền Cơ ở biệt viện tĩnh dưỡng, Từ Hi sớm đã đem hoa Tử Tích vào viện trồng, Long Phi Ly vốn là không muốn chạm vào Tuyền Cơ, trong lòng lại ngầm suy nghĩ hoa kia có hại cho thân thể Tuyền Cơ sau đó bèn kêu Hạ Tang đem hoa trừ tận gốc.

Sau đó hắn chiếm hữu thân mình Tuyền Cơ, chỉ sai Thôi y nữ mang thuốc ngừa thai đến.

Đêm đầu tiên của nàng thể mà liền có hài tử của hắn?

Thời cuộc khó khăn, một khi một vị phi tử nào đó có long tự thì nhất định sẽ phá vỡ quan hệ cân bằng. Quan trọng nhất là, hắn không yêu các nàng, hắn chán ghét bất cứ người nào mang thai hài tử của hắn.

Cho dù là yêu đi nữa, tiên hoàng yêu mẫu phi vậy thì thế nào? Cũng vô lực bảo vệ nàng chu toàn! Sau khi Thái Hậu sinh tam hoàng tử Long Lập Dục được mấy năm thì lại cùng Như phi đồng thời có thai, lúc đó thể lực bên nhà mẹ đẻ của Thái Hậu đã lớn mạnh, con của Thái Hậu mất trong lúc sinh, tiên hoàng nhiều lần lo lắng mới đem con của Như phi đổi thành con của Thái Hậu, đối với người ngoài chỉ tuyên bố là con của Như phi trong lúc sanh khó đã chết.

Sau khi tiên hoàng mất, Như phi liền lập tức mất tích...

Trừ việc trồng Tử Tích, hắn cũng rất khắc chế bản thân, rất ít khi phóng thích ở bên trong thân thể các phi tần. Đêm đó lại đối với nàng... Một đêm điên cuồng.

Bước chân vốn đang hướng về phía nữ tử trên giường bỗng khựng lại, Long Phi Ly chậm rãi xoay người, thanh âm lạnh băng, “Ngày đó người không có nhìn thấy nàng uống hết thuốc sao?”

Thân mình Thôi y nữ run nhè nhẹ, đang định trả lời thì một giọng nói mỏng manh đã đáp lại trước nàng, ngữ khí đậm đặc.

“Bẩm Hoàng Thượng, thuốc hôm đó nô tì đều uống hết không sót một giọt.”

179. Chương 181: Phá Bỏ Hải Tử (1)

Edit: Ân Danh

Có lẽ buổi tối hôm nay nàng nên tỉnh lại trễ một chút, như vậy thì sẽ không cần nghe hết toàn bộ đoạn đối thoại vừa rồi giữa bọn họ.

Tuyền Cơ chống tay hơi cố hết sức ngồi dậy, lạnh lùng nhìn chằm chằm thân ảnh cao lớn lại hờ hững trước mặt.

Từ khi nghe Thôi y nữ nói nàng mang thai, nàng vui vẻ, kinh ngạc, sợ hãi, hoảng loạn, trong nháy mắt nàng mới hiểu được thì ra cảm xúc có thể phức tạp như vậy. Nhưng ban đầu, cảm xúc đầu tiên trên tất cả các cảm xúc khác chính là vui sướng.

Trong thân thể của nàng có hải tử của nàng và hắn. Nàng yêu nam nhân kia, hiện tại nàng có hải tử của nam nhân kia, hải tử của chính mình cùng với hắn.

Đó chỉ đơn thuần là kích động cùng vui sướng không lẫn chút tạp niệm gì.

Nhưng thực rõ ràng là phản ứng của hắn và nàng lại bất đồng.

Rốt cục, Long Phi Ly xoay người lại, Tuyền Cơ cúi đầu nhìn xuống không muốn thấy cảm xúc trong ánh mắt của hắn, có chút khiếp sợ, có chút hận.

Nàng có thể cảm nhận được sự lạnh lùng tuyệt đối trên người hắn, nghe hắn hỏi Thôi y nữ, ngữ khí âm trầm đáng sợ.

“Trẫm hỏi ngươi, ngày đó ngươi có tận mắt thấy Niên tần uống hết thuốc hay không? Tính nhẫn nại của trẫm có hạn, đừng để cho trẫm hỏi lại lần thứ ba!”

Những lời này không hề báo trước, không chút lưu tình hung hăng đâm vào người Tuyền Cơ.

Nàng đã nói mà hắn cũng không tin nàng! Hắn nghĩ nàng giống mọi phụ nữ khác trong hậu cung, hao tổn tâm cơ hy vọng mang thai con nối dõi của hắn, để được ‘mẫu bằng tử quý, quan sủng cung đình’ (người mẹ nhờ sinh được quý tử, chiếm được sủng ái, địa vị trong cung).

Nhưng nàng biết rõ, đừng nói là yêu thật lòng, chỉ cần không phải là nữ nhân hoàng đế thích cho dù có hải tử thì sao?

Nếu không phải hai tay vịn chặt thành giường, nàng cơ hồ đã không ngồi nổi. Đầu đau buốt, trong bụng thắt lại, Tuyền Cơ lấy tay ôm chặt bụng, tay chân lạnh như băng.

Thôi y nữ run rẩy cả người, dập đầu nói: “Xin Hoàng Thượng thứ tội, đừng trách nương nương. Nương nương quả thật đã uống hết thuốc, vấn đề là do nô tỳ. Lúc ấy nương nương bị thương, mặc dù nô tỳ hết sức dùng được liệu ôn hòa, nhưng dù sao vẫn là thuốc ngừa thai, nô tỳ sợ tổn hại đến thân thể nương nương cho nên giảm bớt liều thuốc, tuy nói như vậy nhưng liều thuốc như thế cũng đã đủ dùng...”

Lòng tốt của Thôi y nữ không ngờ lại dẫn đến kết quả ngày hôm nay.

Tuyền Cơ cười khổ, lập tức nhẹ giọng nói: “Hoàng Thượng, nghe được rồi chứ? Cái này không thể trách Thôi y nữ, tội này là do Tuyền Cơ, thứ của ngươi trong bụng Tuyền Cơ ương ngạnh như vậy, thuốc cũng không giết chết nó.”

Nàng nói xong, ngược mắt lạnh lùng nhìn về phía Long Phi Ly. Chống lại khuôn mặt tái nhợt quật cường của nữ nhân kia, một đôi mắt hạnh sáng rực, Long Phi Ly chấn động thật mạnh.

“Ta chỉ hỏi ngươi một câu, ngươi không muốn hải tử này phải không?”

Hắn thấy nàng cúi đầu nhìn xuống bụng của chính mình, đôi tay nhỏ bé gầy guộc đặt trên bụng.

Có cái gì đó buộc chặt toàn bộ suy nghĩ trong lòng, hắn không thể dời tầm mắt khỏi người nàng. Hung hăng nhắm chặt mắt, hắn cắn răng nói: “Phải.”

“Ừ.” Kỳ thật nàng sớm đã biết đáp án của hắn nhưng trái tim vẫn thất lại, Tuyền Cơ nở nụ cười, nhéo nhéo bụng, thấp giọng nói: “Long Phi Ly, ta muốn nó, nhưng ta biết chính mình không thể.”

“Ừm, không cần thì không cần, không cần cũng tốt.” Mũi nàng chua xót, trong mắt nước mắt rơi thẳng xuống mu bàn tay, lẩm bẩm nói: “Không cần là tốt nhất, không cần là tốt nhất.”

Có nó, nàng sao còn có thể rời khỏi hắn, nàng sao còn có thể chạy trốn?

Trong tay áo bàn tay Long Phi Ly sớm nắm lại nghe rằng rắc mới không có kéo nàng ôm chặt vào lòng. Hắn làm việc không do dự, tình thế gian nan, hắn luôn nhanh chóng nắm bắt chính xác bước tiếp theo nên đi như thế nào.

Nhưng đối với nàng, hắn không có cách nào chắc chắn.

Lý trí nói cho hắn, hắn không thể muốn hài tử này, dựa theo sắp xếp của hắn, thời điểm Niên gia bị giết sẽ không còn lâu nữa, đến lúc đó phải xử trí nàng, giết hay không giết đã là một vấn đề nan giải huống hồ gì là hài tử của nàng?

Chưa từng có nữ nhân nào giống như nàng vậy, làm cho hắn phiền chán tức giận đến mức này.

Nhưng mà hắn đối với nàng, ngay cả chính hắn cũng không thể nói rõ rốt cuộc là định làm cái gì.

Hắn từ rất sớm trước kia đã có một quyết định.

Cùng Niên thừa tướng, Thái Hậu, phiên vương, còn có tất cả kẻ thù bên ngoài của giang sơn Tây Lương màu mỡ đánh cược một trận, tiền đặt cược chính là non sông Tây Lương vạn dặm. Thua, chính là mạng của hắn cùng với thiên hạ này.

Nếu thắng, hắn sẽ lập Tâm Y làm phi, lập hài tử của nàng ta làm thái tử.

...

Hai tay nắm chặt sinh ra đau đớn, ánh mắt lại quan sát hết dung nhan của nàng.

Đột nhiên, thấy nàng từ trên giường ngồi dậy mang giày, quần áo ướt đầm của nàng đã được hai tỳ nữ thay ra, trên người chỉ mặc một lớp áo đơn bạc, vạt áo chưa chỉnh tề để lộ xương quai xanh gầy guộc.

Nàng đứng lên nâng Thôi y nữ trên mặt đất dậy, nhẹ giọng cười nói: “Đi giúp ta sắc chén thuốc đem đến đây, lần này liều thuốc không thể giảm bớt lần nữa.”

Thôi y nữ nghe vậy kinh hãi, “Nương nương...”

Hoàng đế đã hạ lệnh, nàng thấy khóe mắt Tuyền Cơ có nước mắt, trong lòng rầu rĩ nhất thời kinh ngạc đứng yên tại chỗ.

Tuyền Cơ buông nàng ra, dựa vào giường, nói giọng khàn khàn: “Đi đi, việc này đừng nói với người khác.”

Nàng bình tĩnh nhìn xuống đất, lại cúi đầu nói: “Long Phi Ly, ta chỉ cầu người một việc, Niên Tuyền Cơ chưa từng có thai, Thôi y nữ cũng không biết việc này.”

Thôi y nữ trong lòng nóng lên, nàng không rõ vì sao hoàng đế không cần hài tử này, nhưng chuyện long tự có thể lớn cũng có thể nhỏ, nàng biết Tuyền Cơ sợ hoàng đế muốn giết nàng mới năn nỉ hoàng đế tha mạng cho nàng.

Nàng hơi chần chờ, lại nhìn về phía hoàng đế, thần sắc Long Phi Ly lạnh lùng, cũng không ngăn cản, đôi mắt sáng quắc chỉ trừng trừng nhìn Tuyền Cơ.

Nàng khẽ cắn môi, chạy vội ra ngoài.

Trong phòng nhất thời tĩnh mịch. Nam nhân trầm mặc lãnh khốc... Tuyền Cơ lạnh lùng cười, lòng của nàng giờ cũng giống như không khí trong phòng này, lặng im khiến cho người ta sợ hãi, chỉ trong một khắc toàn bộ đã chết đi.

180. Chương 182: Phá Bỏ Hải Tử (2)

Tuy rằng đứng giằng co có vẻ có khí thế nhưng bụng lập tức bị đau, Tuyền Cơ chậm rãi ngồi xuống đất. .

Lúc ở biệt viện kia thì bắt đầu có thai hải tử, cho tới hôm nay cũng chưa được bao nhiêu ngày, còn nhỏ như vậy, vẫn chưa thành hình vậy mà dường như nó cũng biết được bọn họ muốn giết chết nó. Trong lòng nàng bi thống, đột nhiên định cầu xin Long Phi Ly buông tha nó, nhưng lời vừa đến bên miệng thì đã nuốt xuống.

Hắn sẽ không thay đổi chủ ý ...

Cúi đầu trừng mắt nhìn cái bụng còn bằng phẳng, nước mắt rơi lã chã khiến cho tầm mắt hoàn toàn không thể thấy rõ cảnh vật trước mắt bao gồm cả bóng dáng tà nghệ của hắn.

Không biết qua bao lâu, trận đau đớn kia đã vô pháp ức chế, nàng đành phải dấn mặt vào giữa hai đầu gối, cắn cổ tay không cho tiếng khóc bật ra.

Da thịt bị rách, máu thấm vào miệng, khoang miệng mằn mặn nhưng vẫn tiếp tục không lên tiếng.

Không khí phía trước có chút khác thường, hơi thở ồ ồ nóng rực.

Tuyền Cơ cắn chặt môi ngẩng đầu lên, đã thấy Long Phi Ly ngồi xổm trên mặt đất, nhíu mày nhìn nàng. Cảm xúc trong đôi mắt phượng trở nên thâm trầm, hỗn độn lại kịch liệt.

Nàng cười lạnh, vẻ mặt đầy nước mắt hơi hung hăng một chút, “Người đi đi!”

Long Phi Ly lại giống như không hề phát giác mà chỉ gắt gao nhìn chăm chăm nàng.

“Long Phi Ly, xin để lại cho ta một chút tôn nghiêm được không!” Tuyền Cơ đỡ mép giường, nghiêng ngả đứng lên, một tay chỉ vào cửa, cắn răng nói: “Nếu người lo lắng thì kêu Từ Hi hoặc là Hạ Tang vào nhìn ta uống thuốc, ai đều được hết, người cút đi cho ta!”

Trong bụng đau đớn căng thẳng, nàng không khỏi xoay người ôm chặt bụng, Long Phi Ly thấy thần sắc nàng thống khổ, trong lòng cả kinh, muốn tự mình ôm nàng vào lòng.

Tuyền Cơ không cho hắn chạm vào, lão đảo nghiêng người tránh đi, liên tục lui về đằng sau mấy bước, dựa vào tủ lạnh lưng nhìn hắn.

Long Phi Ly vừa vội vừa giận, nói: “Niên Tuyền Cơ!”

Thân hình hắn vừa chuyển động đã tới bên cạnh nàng

Lúc này cửa bị nhẹ nhàng đẩy ra, Thôi y nữ bưng thuốc đi vào. Nàng kinh ngạc nhìn tình cảnh trước mắt, không biết làm sao.

Long Phi Ly nhướng mày lên, “Cút!”

Cơn tức giận trong mắt Long Phi Ly cực lớn, Thôi y nữ kinh hãi, run run đặt chén thuốc lên bàn, liếc nhìn Tuyền Cơ một cái, cắn răng lui xuống.

Tuyền Cơ nhìn chăm chăm cái chén tinh xảo đẹp đẽ trên bàn, ghen ngào lại nhẹ nhàng cười ra tiếng.

Long Phi Ly chưa bao giờ thấy bộ dáng nàng như vậy, đôi mắt tràn đầy tơ máu, đỏ rực tựa hồ sắp chảy máu.

Trong lòng hắn đột nhiên thoáng hiện lên bối rối trước đây chưa từng có, trong lúc thần thức hoảng loạn, Tuyền Cơ đã đi đến bên cạnh bàn, cầm lấy chén thuốc.

Nước thuốc đen thui, mùi vị nồng đậm, uống xong một chén thuốc này thì liên kết giữa nàng và hắn toàn bộ bị cắt đứt. Trước kia còn tính mang theo tưởng niệm về hắn rời đi, về sau nhớ lại cũng có thể buông tay hết thấy, không cần cố sức đi quên. Tuyền Cơ nhắm mắt lại cầm chén thuốc đưa lên miệng, hơi ngẩng đầu lên, nước thuốc đắng nghét vừa dính vào môi thì một lực đạo mạnh mẽ chộp tới nàng, nàng lắp bắp kinh hãi, cái chén đã rơi khỏi lòng bàn tay.

Vài giọt thuốc nóng bỗng rớt lên mu bàn tay nàng, bên tai là tiếng vang thanh thúy. Từ cái chén vỡ trên mặt đất, nước thuốc đen đặc như mực lan ra trên mặt đất.

Tuyền Cơ kinh ngạc nhìn về phía trước mặt, cách đó mấy bước, cánh tay của Long Phi Ly giờ thẳng ra, năm ngón tay xòe ra.

Võ công bá đạo như vậy! Là hấn đánh vỡ chén thuốc. Nhưng mà vì sao hấn phải làm như vậy?

Nàng cười khổ, hai tay che mặt, chậm rãi ngồi xổm xuống. Vì sao mỗi lần ở cùng nam nhân này luôn luôn thương tổn đầy mình mới có thể xong việc.

Long Phi Ly, người rút cuộc muốn như thế nào.

Hơi thở nóng rực nhanh chóng vây quanh nàng. Một đôi tay ấm áp đặt lên người nàng, nàng bị hấn ôm dậy, nàng muốn giãy dụa, lại phát hiện trong khoảnh khắc đã mất hết tất cả khí lực, mệt mỏi hết sức.

Gối lên trước ngực hấn, nàng có thể nghe được thanh âm trái tim của hấn đang vật lộn, vang dội mà dồn dập.

Hấn ôm nàng ngồi xuống cạnh giường, nhưng không buông nàng ra, gắt gao ôm chặt nàng vào trong ngực, đầu nặng nề gục lên gáy của nàng.

Tuyền Cơ nghiêng người nhìn vào đôi mắt của hấn, khóe môi nở ra nụ cười, lòng lại tràn đầy thâm lương, “Long Phi Ly, hay là người giết ta đi, chén thuốc thứ hai ta sợ ta sẽ không chịu uống —— ”

Những chữ sau cùng của nàng bị đầu lưỡi của hấn khóa lại, hấn điên cuồng hôn lên môi của nàng, bàn tay to bè vạch tìm trong quần áo của nàng.

Nàng không biết vì sự tình gì lại diễn biến thành như vậy, khi hấn động thân tiến vào thân thể nàng, ánh mắt của nàng rơi xuống đồng quần áo rách nát tán loạn trên mặt đất, quên mất phải giãy dụa.

Hấn ở trên thân thể co rúm của nàng, hai tay của nàng đặt bên hông, thân thể của nàng nóng lên theo động tác của hấn, thì ra nàng vẫn có cảm giác, nhưng trong lòng trống rỗng, nước mắt không ngừng chảy ra.

Hấn liền cúi đầu nhất nhất hôn sạch.

Hơi thở ồ ồ của hấn phủ lên mặt của nàng, lên môi, lên cổ, lên mỗi tấc trên người của nàng.

Trong ánh mắt mơ hồ nàng nhìn thấy đôi mắt của hấn u ám sâu thẳm không thể tả nổi, mỗi một ánh mắt của hấn đều lạnh lùng chằm chằm nhìn nàng, làm cho người ta cảm giác, nam nhân này tựa hồ đang thanh tỉnh trầm luân.

Cho dù ân ái như vậy thế nhưng thân thể còn có thể sinh ra niềm vui sướng khác cốt ghi tâm, khi hấn lại phóng thích ở nơi sâu nhất trong thân thể nàng, hai người đều run nhẹ nhẹ, nàng rốt cục tuyệt vọng muốn chết đi.

Lần đầu tiên, nàng không có ngủ như bình thường, chỉ khẽ nhắm mắt lại.

Nàng nghe thấy hấn rời giường, nàng biết hấn đắp chăn cho nàng, nàng thậm chí nghe thấy hấn ở ngoài cửa thấp giọng dặn dò đám nội thị đừng đánh thức nàng, lại sai người đến ngự thiện phòng truyền thức ăn.

Sau đó, hình như hấn lẳng lặng rời đi.

Nàng cuộn mình ở trong chăn, ngoài cửa sổ bầu trời không biết khi nào thì đã đầy sao. Đúng vậy, hấn cần phải đi, còn chưa đến ba canh giờ nữa là thời điểm hấn gặp mặt Tâm Y.

181. Chương 183: Ai Là Tâm Y(1)

Bên ngoài có động tĩnh, Tuyền Cơ bèn rời giường, quần áo cũ bị hấn xé rách, đã không thể mặc được nữa, nàng đến ngăn tủ lấy một bộ quần áo mặc vào, ngồi vào bàn bên cạnh.

Lát sau, ngoài cửa truyền đến một thanh âm, “Nương nương.”

“Vào đi.” Nàng vội cười cười làm cho biểu tình bớt cứng ngắc.

Điệp Phong và Thúy Nhi bưng thức ăn vào, dọn lên bàn, Thúy Nhi nói: “Nương nương, thân mình người có tốt lên chút nào không?”

Điệp Phong liếc nhìn Tuyền Cơ một cái, mặt đỏ lên, nhẹ nhàng nở nụ cười kè miệng bên tai Thúy Nhi nhỏ giọng nói vài câu, Thúy Nhi sửng sốt, về mặt đỏ bừng vụng trộm nhìn về phía Tuyền Cơ.

Tuyền Cơ sao không rõ hai nha đầu này đang cười cái gì, cúi đầu nhìn cổ của chính mình, trên da tràn đầy dấu vết do hấn để lại. Nàng cười khổ, không tự chủ được lại xoa bụng của mình.

Ngày thường hấn đối với nàng không tiếc sức, vừa rồi mặc dù cũng mạnh mẽ chiếm đoạt nhưng lại lấy tay đỡ hai bên hông của nàng, không để cho toàn bộ sức nặng thân thể của hấn áp lên người nàng.

Hấn không nói một lời nào thì bỏ đi, đứa nhỏ này... Hấn định xử trí như thế nào? Lần này hấn buông tha nó, vậy lần sau thì sao?

Có lẽ nàng từng có lúc do dự, nhưng hiện tại nàng đã hạ quyết tâm: nàng muốn đứa nhỏ này, không thể để cho hấn giết chết nó. Cho nên nàng phải chạy trốn, không thể tiếp tục nấn ná.

Hai nha đầu hầu hạ nàng ăn tối, Tuyền Cơ nói: “Điệp Phong, trong cung có bản đồ Tây Lương hay không?”

Điệp Phong hơi hơi thắc mắc, “Nương nương, người muốn cái đó để làm gì?”

“Trong cung nhàm chán, để giết thời gian một chút.”

Điệp Phong bật cười, “Chủ tử, nếu người cũng than nhàm chán, vậy các nương nương ở những cung khác phải làm sao bây giờ?”

“Theo Điệp Phong thấy thì chủ tử là người được Hoàng Thượng quan tâm nhất trong toàn bộ hoàng cung.”

“Nha đầu chết tiệt kia!” Tuyền Cơ trong lòng chua xót, không muốn làm cho hai cô gái lo lắng, chỉ cười mắng, “Mau chóng tìm giúp chủ tử người đi, đây là mệnh lệnh.”

Điệp Phong nhú mi, “Nương nương, nếu người không nói, Điệp Phong còn không biết là cách giải sầu này đâu! Để nô tỳ đến nội vụ phủ hỏi một chút thử xem.”

Tuyền Cơ gật gật đầu, “Việc này đừng làm lớn ra, Phụng Thụ cung là lãnh cung, cần phải lặng lẽ làm việc, đừng để cho người ta nói.”

Điệp Phong cười nói: “Hoàng Thượng đối xử tốt với nương nương, lãnh cung này có thể sánh với cung điện quý giá nhất.”

Thúy Nhi khó hiểu hỏi, “Điệp Phong tỷ tỷ, người nói Hoàng Thượng thích nương nương của chúng ta vậy vì sao còn đem Phụng Thụ cung của chúng ta biếm thành lãnh cung?”

Điệp Phong liếc nhìn Tuyền Cơ một cái ý vị thâm trường, “Lần trước nương nương lại đến Kim Loan điện, đây đã không phải là lần đầu tiên, Hoàng Thượng tức giận, nhưng ta chắc là Hoàng Thượng cũng chỉ tức giận nhất thời, nếu thực sự giận nương nương, sao còn có thể cho nương nương đến Trữ Tú điện thị tẩm? Chủ tử chúng ta quật cường, nếu nương nương chịu thua, cầu xin Hoàng Thượng vài câu, Hoàng Thượng vui mừng, Phụng Thụ cung còn không phải là cá chép hóa rồng sao?”

Thúy Nhi gật đầu liên tục.

Tuyền Cơ buồn cười, cá chép hóa rồng cũng dám nói, chịu thua ư... Đối với hấn, quả thật là nàng rất quật cường, nghĩ lại trừ việc hấn không thương nàng, hấn đối với nàng xác thực cũng có thể xem là bao dung.

Nhưng mà Điệp Phong không biết, chuyện trên Kim Loan điện không phải chịu thua là có thể vân hồi?

Nàng đang xuất thần, Thúy Nhi đột nhiên đem mấy tờ giấy đưa tới trước mặt nàng, bút lông nghiêng mực cũng chuẩn bị chỉnh tề, đặt lên trên bàn.

Tuyền Cơ sửng sốt, Thúy Nhi đã nôn nóng thúc giục, “Nương nương mau làm đi. Điệp Phong tỷ tỷ nghe các tỷ nữ khác nói, các nương nương cung khác đều đã chuẩn bị lễ vật xong đến bảy tám phần, ngài còn không tranh thủ một chút? Mau mau chịu thua, mau mau chuẩn bị lễ vật, bằng không Phụng Thụ cung cũng chỉ có thể là lãnh cung.”

Nghe được lời Thúy Nhi nói, Điệp Phong cười đến gập thắt lưng, nhìn thoáng qua thứ gì đó trên bàn, giận dữ nói: “Nương nương, thứ này của người cũng có thể xem là lễ vật sao?”

Tuyền Cơ cầm tờ giấy trên bàn lên, cũng cười. Đó là tối hôm qua tâm huyết dâng trào mới làm, giờ phút này làm gì còn có thể có tâm tư như vậy?

Mỗi tờ giấy đều được cắt nhỏ, bên trên viết vài chữ, vốn định lại viết thêm một chút phí tổn may vá thường phục đưa cho hần.

Ánh mắt từ từ dừng trên mẫu giấy.

—— đầm lưng năm lần.

—— cãi nhau không trả lời lại năm lần.

—— pha trà năm ngày.

...

Nàng làm lễ vật khoán.

Điệp Phong sớm đã đi hỏi thăm, các cung đều chuẩn bị lễ vật hậu hĩnh. Thứ lễ vật nàng sáng tác ra này trong mắt Điệp Phong xem ra có lẽ là bữa bãi, cũng quả thật là bữa bãi... Nhưng mà nàng thật sự không biết nên tặng cho hần cái gì, thiên hạ này đều là hần, hần còn thiếu cái gì nữa? Đây coi như là một chút quan tâm của nàng đi, chuyện lễ vật nàng cũng không muốn thương lượng với Niên gia, mà nàng có bất quá chỉ là một ít ngân phiếu hần cho nàng.

Không có gì quý giá, nàng chỉ có thể cho hần tâm ý của nàng.

Sau chuyện hôm nay, nàng thật sự không muốn nhìn tới mấy thứ này. Hai tỳ nữ lại ở bên cạnh dùng hỏa nhãn kim tinh nhìn nàng chăm chăm. Điệp Phong đối với lễ vật của nàng không nói gì, nhưng trong lòng nghĩ là có còn hơn không nên thúc giục cũng không kém hơn so với Thúy Nhi.

Ngọn đèn lay động, chủ tớ ba người cười cười nháo nháo, rốt cuộc cũng miễn cưỡng làm xong.

Điệp Phong nhìn cuốn sổ con trên bàn, vỗ tay cười, “Chủ tử, bây giờ nhìn qua cũng rất được nha.”

Mặt mày Thúy Nhi cũng hơn hớn.

Tuyền Cơ dụi mắt, hừ lạnh nói: “Đương nhiên là rất tốt, các người ở bên cạnh phụ trách ẩm ỹ, một mình làm bán sống bán chết, đương nhiên là rất tốt.”

Điệp Phong cùng Thúy Nhi thề lưỡi, Tuyền Cơ nhìn ra ngoài cửa sổ, lấp bắp kinh hãi, “Bây giờ là giờ nào?”

182. Chương 184: Ai Là Tâm Y(2)

Điệp Phong nghĩ nghĩ, nói: “Nương nương, ước chừng khoảng canh ba.”

Trong lòng Tuyền Cơ căng thẳng, sắc mặt không đổi, chỉ nói: “Các người đều đi nghỉ đi thôi, ta cũng ngủ.”

Điệp Phong và Thúy Nhi vâng lời nhanh chóng dọn bàn xong liền lui xuống.

Tuyền Cơ đứng ở trước nhuễn tháp, hơi mở cửa sổ ra một chút, nhìn ra ngoài viện chỗ phòng của bọn Điệp Phong thấy đèn đuốc đều đã tắt, quay đầu nhẹ nhàng thổi tắt nến trong phòng lại đứng bên cửa sổ một lát, đợi đến khi bốn phía im ắng không một tiếng động nào truyền đến mới lặng lẽ mở cửa phòng, đi ra ngoài.

Vực cung.

Rốt cục nàng vẫn đến đây. Lúc Điệp Phong nói là đã canh ba thì nàng đã ra quyết định không một chút do dự.

Lần trước Ngọc Trí dẫn nàng tới chỗ này, nhưng hai người chỉ đợi ở bên ngoài, cỏ đã mọc cao nên chỉ thấy được một góc cung điện mờ ảo. Bây giờ đi đến chỉ cảm thấy kinh hồn táng đảm.

Phòng ốc tối như mực, từ cửa lớn hắt ra một chút ánh sáng, khắp viện nhìn rất bi thương. Cây cối hoa cỏ mọc um tùm ngang dọc, trên sào trúc mắc một ít quần áo, trong bóng đêm thấy không rõ nhưng có thể đoán được màu sắc đã cũ nát.

Nơi này là chỗ ở ngày xưa của nữ nhân của tiên hoàng, về sau, có lẽ sẽ có nữ nhân của Long Phi Ly đến ở. Nghĩ đến đây, tâm không khỏi khẽ run lên.

Trên mặt đất, hang hốc cỏ dại mọc ngang dọc, tạp vật hỗn độn, nàng phải đi thật cẩn thận, sợ vô ý một cái liền rơi vào cái giếng cạn mà Thúy Nhi nói. Đột nhiên nhìn xem thấy một chỗ, hình dạng cây cỏ mọc hơi khác thường chắc hẳn là chỗ cái giếng kia.

Thúy Nhi nói, ngày đó lúc nàng rời đi đã mang một ít cỏ khô che trên miệng giếng, vốn định che đầy cẩn thận chút, lại nghe thấy có người từ trong phòng đi ra, liền vội vã bỏ đi.

Tiểu nha đầu coi như là thận trọng. Có một điều Tuyền Cơ cảm thấy rất thắc mắc, mặc dù là giếng hoang nhưng nữ nhân trong lãnh cung sinh hoạt ở nơi này, thi thể nữ nhân ở dưới giếng lại không hề được phát hiện sao?

Nói như vậy, sau thi thể bị ném xuống đáy giếng liền lập tức bị người khác dùng cỏ khô che kỹ miệng giếng, đã biết là giếng cạn, nếu không phải là ngẫu nhiên thì cũng sẽ không có người cố ý xóc động cỏ khô lên thăm dò.

Nhưng chỉ có một đồng cỏ khô rồi cuộc sẽ không thể bảo đảm, kẻ giấu thi thể nhất định phải nghĩ đến điểm ấy. Theo Thúy Nhi nói, giếng cũng không sâu lắm, Tuyền Cơ đánh giá mặc dù giếng không sâu nhưng đáy giếng rất rộng. Tầm mắt có hạn, cho dù dời cỏ khô đi cũng không nhất định có thể thấy được vị trí của thi thể.

Ngày đó Thúy Nhi tò mò lại sợ hãi, chỉ dám vội vàng nhìn thoáng qua... Tuy nói đáy giếng lạnh lẽo, thi thể thối rữa thường phải lâu hơn một chút nhưng Thúy Nhi trong lúc cực kỳ sợ hãi chỉ nhìn thoáng qua vẫn có thể nhìn ra mấy điểm đặc thù, nói đó là thi thể nữ nhân trẻ tuổi xinh đẹp, hơn nữa quần áo thật là hoa lệ.

Vậy thì có thể chứng minh thi thể nữ nhân dưới giếng là thi thể mới chết.

Suy nghĩ tựa hồ càng ngày càng rõ ràng, sự run rẩy trong lòng lại càng ngày càng tăng, Tuyền Cơ vòng tay ôm quanh thân mình, đột nhiên một tràng tiếng động nửa giống tiếng khóc nửa như không phải từ trong cánh cửa căn phòng tối om kia vọng tới.

Nàng hoảng sợ, thiếu chút nữa kêu lên thành tiếng. Ngày đó phỏng chừng Thúy Nhi nghe được cũng chính là thanh âm nữ nhân này. Cũng không phải là thanh âm của quỷ, so với quỷ còn thê thảm hơn.

Khi nàng xuất môn đã là khoảng giữa canh ba, một đường vừa đi vừa tìm cũng mất khá nhiều thời gian. Nàng không dám chậm trễ, ánh mắt nhẹ nhàng lưu chuyển, tìm kiếm chỗ ẩn thân.

Cạnh sào trúc treo quần áo có mấy đồng cỏ khô to lớn, đằng sau đồng cỏ khô bóng cây lắc lư.

Đồng cỏ khô rộng thùng thình, cho dù có mấy người nấp cũng không thành vấn đề, nhưng này địa phương này thật sự không đủ ổn thỏa. Thời gian vô cùng gấp gáp, nàng đang cắn môi sốt ruột, bên ngoài viện lúc này lại truyền đến tiếng bước chân rất nhỏ. Nghe tiếng chân thì người tới không dưới ba bốn người.

Một luồng khí lạnh từ sống lưng xông lên, nàng chấn động lập tức trốn vào đồng cỏ khô.

Thân hình vừa ổn định, cửa sân đã bị người đẩy ra. Nàng che ngực hô hấp cũng trở nên dồn dập một cử động nhỏ cũng không dám.

Chỉ nghe thấy giọng nam tử khinh đạm, “Ba người các ngươi ra ngoài canh gác đi.”

Sau đó là vài tiếng trả lời cao thấp bất đồng.

Là hần! Thật sự là hần! Tuyền Cơ trở nên khẩn trương run rẩy.

Trên đỉnh đầu ánh sáng mờ ảo, trăng không tròn nhưng cũng như ánh nước chiếu lên đồng cỏ khô, hần ở ngay phía trước mặt nàng, khoảng cách không xa lắm, nàng thậm chí có thể nghe được tiếng bước chân hần thông thả lẳng lặng đi tới đi lui.

Tâm Y còn chưa đến. Hắn đang đợi Tâm Y. Canh bốn hán ở chỗ này chờ nàng, chờ nữ tử có tên trên cái túi gấm mà hắn vẫn giữ bên người.

Trong lòng khẩn trương đến mức sắp hít thở không thông, tựa hồ còn có một loại cảm xúc gì đó, Tuyền Cơ bất giác đau khổ cười.

Đột nhiên, một giọng nói từ cửa truyền vào, “Hoàng Thượng thứ tội, Tâm Y lại đến muộn.”

Cái loại cảm giác nhàn nhạt thần nhiên này cùng giọng nói của hắn có hơi giống nhau, vừa thanh vừa mềm mại uyển chuyển, lẫn chút ý cười.

Giọng nói này cũng không xa lạ... Tuyền Cơ chấn động thật mạnh, một dung nhan xinh đẹp bỗng dưng hiện lên trong đầu.

Là nàng ta? !

Nàng từng đoán rất nhiều lần xem Tâm Y là ai? Là người nàng quen biết hay nàng không biết ...

Nhưng... Làm sao có thể là nàng ta?

Nàng đột nhiên không dám khẳng định, nàng biết việc làm kế tiếp sẽ thực mạo hiểm, nhưng nàng không thể ức chế cảm xúc sắp khiến nàng phiến chán cùng bức thiết.

Cắn chặt răng, dùng tay nhẹ nhàng đỡ lấy đồng cỏ khô, đầu thò ra ngoài dò xét.

Dưới ánh trăng, hai người ở phía trước đang lặng lẽ ôm nhau

183. Chương 185: Nếu Có Tái Sinh (1)

Edit: Ân Danh

Dưới ánh trăng, hai người ở phía trước đang lặng lẽ ôm nhau.

Bọn họ đứng nghiêng người mặc dù có chút mơ hồ nhưng đều có thể thấy được hình dáng của hai người.

Là nàng ta! Thật sự là nàng ta!

Người này nàng vĩnh viễn cũng không thể so sánh được. Trong chớp mắt trong lòng ngực có cái gì đó nảy lên, Tuyền Cơ chỉ cảm thấy hô hấp khó khăn, gắt gao che miệng lại, thẳng tắp nhìn hắn ôm nàng ấy vào trong ngực, nhẹ giọng ở bên tai nàng ấy nói gì đó.

Nàng có thể nhìn thấy khoe miệng Tâm Y hiện ra nụ cười nhẹ, mong manh như nước, nhưng lại sáng tựa như ánh nắng tháng bảy trên đỉnh đầu.

Nàng cũng nở nụ cười, nhưng nụ cười này, nàng nghĩ ắt hẳn không đẹp bằng một góc của Tâm Y.

Có lẽ từ ngày đầu tiên gặp hắn, trong lòng liền bắt đầu tầng tầng lớp lớp xây dựng một tòa tháp, hiện tại nàng nghe được tòa tháp này lạch cạch một tiếng toàn bộ sụp đổ.

Đột nhiên, Long Phi Ly buông Tâm Y ra, xoay tay hoàn toàn ôm nàng ta vào trong ngực, lạnh lùng nói: “Ai?”

Tuyền Cơ đang nhướng mày kinh ngạc nhìn tư thế bảo vệ của hắn đối với Tâm Y, nghe vậy nhất thời lấp bắp kinh hãi, cả người lạnh lẽo, nàng bị phát hiện sao?

Từ trong một đồng cỏ khô khác bên cạnh lại truyền ra tiếng động lộp độp, trong chớp mắt chỉ thấy một bóng xanh bắn lên trên không, từ đồng cỏ khô bên cạnh nàng lòi ra một người, nhún chân nhảy một cái, thân hình nhanh chóng đã trở lại trước mặt Long Phi Ly.

Thiếu niên áo lục kia là Thanh Phong, mà người bị bắt ra dĩ nhiên là... Thúy Nhi!

Cả người Tuyền Cơ run run, sao Thúy Nhi lại ở chỗ này? Chẳng lẽ Thúy Nhi vẫn theo đuôi nàng? Nàng quá mức chuyên chú đến hoàn cảnh chung quanh ngược lại không cảm thấy được?

Chỗ Thúy Nhi ẩn thân ngang với chỗ của nàng, trên thực tế, vừa rồi Thanh Phong chẳng những phát hiện được Thúy Nhi, hẳn còn phát hiện ra nàng! Nàng thấy Thanh Phong nhìn về hướng của nàng liếc mắt một cái, ánh mắt cực kỳ phức tạp kinh loạn.

Từ Hi và Hạ Tang đã từ ngoài cửa đi vào.

Long Phi Ly hơi nhướng mày nhìn chăm chăm Thúy Nhi. Thúy Nhi quỳ trên mặt đất, thân mình nhỏ nhắn gầy guộc run run kinh sợ.

Hạ Tang nhíu mi, nghiêng người đi. Sắc mặt Từ Hi lại âm trầm, “Tại sao ngươi ở đây lúc này?”

Sắc mặt Thúy Nhi trắng bệch, cả kinh nói không thành tiếng: “Nô tỳ... Nô tỳ ngủ không được, thức dậy đi lung tung, đi tới.. đi tới... Bước đi đến nơi đây.”

Một tiếng động vang lên, Từ Hi cười lạnh, đã rút trường kiếm bên hông ra, chỉ vào Thúy Nhi.

“Hoàng Thượng, phải giết nàng ta sao?” Tâm Y hơi kinh ngạc, “Nhưng nàng là ...Niên tần ...”

“Nàng ta đã thấy được nàng, không thể giữ lại.” Mắt phượng của Long Phi Ly nhìn qua, thản nhiên nói: “Từ Hi, động thủ đi.”

Tuyền Cơ vẫn nhớ rõ thần thái tung bay của Ngọc Trí khi thuật lại lời Long Phi Ly nói, khi đó, các nàng mới từ ngoài cung trở về không lâu.

— bên cạnh nàng có thêm một người trung thành cũng không phải chuyện xấu.

Hiện tại, vì Tâm Y, hẳn nhẹ nhàng băng quơ như thế nói muốn giết chết tiểu nha đầu của nàng.

Tuyền Cơ cười khế, nắm tay lại, trong lòng bàn tay là không khí lạnh lẽo không thể nắm được.

Vì Tâm Y, ngươi còn có thể làm được đến tình trạng gì?

“Ngươi không thể giết nha đầu của ta.”

Thân hình nàng theo bóng cây lắc lư hiện ra trên mặt đất, tất cả sợ hãi đột nhiên đều biến mất.

Nàng chậm rãi đi về phía hắn.

Sau đó, nàng nhìn thấy tất cả mọi người đều biến sắc. Sắc mặt Long Phi Ly đột nhiên trầm xuống, đôi mắt phượng hẹp dài của hắn gắt gao nhìn trừng trừng mỗi một bước chân của nàng.

“Ngươi đã biết được những gì?” Ánh mắt hắn u ám thâm trầm, ngữ khí thô ráp cơ hồ không thể phân biệt.

Tuyền Cơ cười, “Nếu ta nói cái gì ta cũng không biết, ngươi tin không?”

Long Phi Ly lạnh lùng cười.

“Được rồi, như vậy thì ta đã biết chuyện mẹ ruột của ngươi, còn có Tâm Y.”

Hắn cười, nụ cười giống như mũi tên đau đớn bắn vào lòng nàng một chút một chút, ngay cả nuốt nước miếng cũng sẽ bị đau, Tuyền Cơ nắm chặt tay, quay qua nhìn Tâm Y, thấp giọng nói: “Như Ý cô cô.”

Trừ Thúy Nhi ra thì những người này cũng đã từng ở cùng nhau giống như đêm nay. Vì sao thân phận một người trong đó thay đổi thì tất cả sự vật hình như liền thay đổi hoàn toàn. Tuyền Cơ cười đến khô khốc.

Như Ý bị Long Phi Ly siết nhẹ trong ngực nhíu mi nhìn Tuyền Cơ, thần sắc phức tạp.

Tuyền Cơ nhìn Long Phi Ly, cười nói: “Hoàng Thượng, xin ban ột câu, phải xử trí ta và nha đầu của ta như thế nào?”

Long Phi Ly buông Như Ý ra, nhìn chăm chăm nàng, ánh mắt u ám thâm trầm rực lửa giống như muốn xuyên thủng nàng, sau đó lại ngoan lệ híp mắt, xoay người đi.

Thân ảnh cao lớn khoanh tay mà đứng, áo trắng như tuyết.

Thanh Phong đột nhiên liếc nhìn Hạ Tang một cái, Hạ Tang cười khỏ. Từ Hi trán nhả tí quỳ xuống trước mặt Long Phi Ly, thấp giọng nói: “Hoàng Thượng, lời của lão nô có lẽ người không thích nghe, nhưng vì an toàn của cô nương thì không thể giữ lại Niên tần!”

Qua một lúc, Tuyền Cơ mới có phản ứng với lời nói của Từ Hi... Không thể giữ lại, Từ Hi khuyên hoàng đế giết nàng! Giống như bị nước tuyết hắt vào người từ trên đầu xuống dưới chân, toàn thân không một chỗ nào không lạnh thấu xương. Nàng lập tức nở nụ cười nhẹ.

Kỳ thật khi nàng đi ra một bước, nàng đã mơ hồ có nhận thức này: nam nhân vài canh giờ trước còn hung hăng đoạt lấy thân thể của nàng, trước khi đi còn nhẹ nhàng đắp chăn cho nàng, có thể giết nàng hay không!

Như Ý cắn môi nhìn Long Phi Ly rồi lại nhìn nàng, cúi đầu xuống... Lúc này, Từ Hi cười lạnh nói: “Hạ Tang, Thanh Phong, việc đêm nay để lộ ra một chút gì thì hậu quả không cần ta nói các ngươi cũng biết rõ.”

Hạ Tang nhìn Thanh Phong một chút, vừa ngoan lệ liếc nhìn Từ Hi một cái, bùm một cái quỳ xuống, thấp giọng nói: “Hoàng Thượng, người này, không ... thể giữ lại!”

Thanh Phong gầm nhẹ một tiếng, vén vạt áo quỳ xuống, cắn răng nói: “Sư huynh, động thủ đi!”

184. Chương 186: Nếu Có Tái Sinh (2)

Tất cả những người hấn tín nhiệm nhất đều muốn nàng chết!

Rốt cục, ngay cả cười khỏ cũng không cười nổi, Tuyền Cơ nhìn thoáng qua Thanh Phong, nhìn hấn nhẹ nhàng gật đầu, xem như cảm tạ... Nam nhân này tuy rằng hiện tại cũng muốn nàng chết, nhưng vừa rồi lại có ý niệm buông tha nàng trong đầu, hấn rõ ràng thấy nàng nấp sau đồng cỏ khô nhưng không có giao nàng ra.

Thanh Phong lại tránh ánh mắt của nàng, cúi đầu.

Thúy Nhi ngây ngốc thất thần, lúc này lại như nổi điên xông lên, khóc nói: “Nương nương, tại sao ngài phải ra, là ta không tốt, ta hại ngài, nếu ta không cùng đến đây... Hu hu, ta chỉ là muốn giúp ngài nhìn xem nữ nhân kia là ai... Ta không nên đến, Thúy Nhi hại ngài rồi.”

Tuyền Cơ ôm nàng, đẩy nàng ra sau lưng, chính mình che trước mũi kiếm của Từ Hi.

Thần sắc của Từ Hi càng trở nên lạnh lùng mãnh liệt.

Tuyền Cơ ngưng mắt nhìn về phía nam nhân trước mặt đang xoay lưng về phía nàng, trong lòng rõ ràng đã trống rỗng vậy mà còn có thể đau đớn... Hấn đang suy nghĩ có phải giết nàng hay không, vì Như Ý.

‘Suy nghĩ’ nói đúng là... Hấn đã động sát tâm.

Ừm, hấn muốn giết nàng!

Bụng thất lại đau đớn, nàng lặng lẽ lấy tay đè bụng lại, không nói tiếng nào chờ hấn phán quyết.

Thúy Nhi từ sau lưng nàng đi ra, quỳ xuống dưới chân Long Phi Ly, dập đầu bang bang xuống đất, nước mắt nói: “Hoàng Thượng, nô tỳ van cầu người buông tha cho nương nương, vừa rồi nàng còn ở trong phòng chuẩn bị lễ vật sinh nhật cho người, sao người có thể giết nàng?”

Như Ý nhìn thấy bóng lưng Long Phi Ly hơi hơi cứng lại, nàng nhú chặt mi liếc nhìn Tuyền Cơ một cái.

Tuyền Cơ tiến lên nâng Thúy Nhi dậy, nước mắt chảy dọc theo hai má, ngữ khí lại phai nhạt, “Nha đầu ngốc, cầu xin có tác dụng sao?”

Nàng vừa nói xong thì thanh âm trầm thấp Long Phi Ly truyền đến, “Tại sao phải đi ra?”

“Ta không thể cứ như vậy tránh ở một góc nhìn nha đầu của ta bị người giết chết. Giống như nha hoàn lần trước bị người ra lệnh đánh chết, nàng chỉ là một tiểu cô nương.” Tuyền Cơ cúi đầu nhìn một cọng cỏ khô bị nhẹ nhàng thổi bay lên rồi lại rơi xuống mặt đất.

“Trước người, trăm đã ở chỗ này giết chết một người.”

Long Phi Ly đột nhiên nói, ngữ khí khinh đạm thản nhiên như vừa rồi hần phân phó Từ Hi “Động thủ đi”.

Có cái gì đó hiện lên trong đầu Tuyền Cơ, nàng giật mình một cái, run giọng nói: “Nàng ta hiện tại nằm dưới giềng khô trong sân này, đúng hay không?”

Không biết là ai hơi hơi hít mạnh vào.

“Ừ.” Long Phi Ly thản nhiên nói: “Người biết rất nhiều.”

“Nàng... Là ai?” Tuyền Cơ dè dặt thanh âm, làm cho tiếng nói của mình nghe qua không đến mức quá run rẩy.

“Gần đây trong hậu cung có một quý nhân mất tích, người không biết sao?” Hần hỏi lại.

“Người giết phi tử của người?” Tuyền Cơ hơi hơi run lên.

Bóng dáng trước mặt tiêu sất lạnh lùng.

“Nàng là nữ nhân đầu tiên của trẫm, theo trẫm từ lúc mười bốn tuổi đến bây giờ đã bảy năm.”

Tuyền Cơ ôm cánh tay của chính mình, nghe hần nhẹ giọng nói giống như đang trần thuật một chuyện chẳng liên quan gì đến mình.

“Mà khi trẫm bảy tuổi thì đã quen Tâm Y, Niên Tuyền Cơ, người hiểu không?”

Trong lòng Tuyền Cơ trầm xuống, đột nhiên muốn bật ra tiếng cười, hần muốn giết nàng! Cuối cùng hần vẫn quyết định giết nàng!

Như Ý cả kinh, cắn chặt răng, quỳ thật mạnh xuống, thấp giọng nói: “Hoàng Thượng, Tâm Y cầu người buông tha cho Niên tần.”

Nếu nói hần muốn giết nàng sẽ làm cho nàng tuyệt vọng, nhưng Như Ý cầu tình như vậy... Nàng tình nguyện bị hần giết chết.

Tuyền Cơ cắn răng, nhẹ nhàng buông Thúy Nhi ra, đi đến trước mặt Như Ý, chậm rãi quỳ xuống, tất cả mọi người đều lắp bắp kinh hãi.

“Như Ý cô cô, từ lúc Tuyền Cơ tiến cung cô đã giúp ta không ít, có lẽ cho đến lúc chết, Tuyền Cơ cũng không biết vì sao cô phải giúp ta, Tuyền Cơ chỉ cầu xin cô một việc cuối cùng.” Tuyền Cơ cười cười, “Đừng cầu xin cho ta nữa.”

“Ta học không được trí tuệ của cô, ta là người keo kiệt, nếu ta yêu một người, đó là duy nhất trong đời, ngược lại, ta hy vọng người kia cũng như vậy.”

“Tình cảnh của hần rất khó khăn, ta biết, người như ta quả nhiên không xứng ở cùng với hần, cô mới là người thích hợp nhất, cũng khó trách người hần luôn tâm tâm niệm niệm là cô, ta đổ kỵ với cô, theo ý của ta cô là kẻ địch của ta, cho nên xin đừng cầu xin cho ta, ta không hy vọng kẻ địch của ta thay ta cầu tình.”

Như Ý kinh ngạc nhìn về phía Tuyền Cơ, trên gương mặt tái nhợt của nàng là tuyệt nhiên bình tĩnh, lại có loại ánh sáng tràn đầy sinh động.

Như Ý đột nhiên hiểu được vài phần vì sao Long Phi Ly đối xử với Tuyền Cơ khác với những nữ nhân khác... Nàng và hần trải qua nhiều năm cảm tình, nhưng nàng cũng càng ngày càng không dám chắc chắn ở trong lòng Long Phi Ly rốt cuộc Tuyền Cơ tồn tại như thế nào.

Có lẽ, Tuyền Cơ chết thì tốt hơn, chính là —— Như Ý cười khổ, “Nương nương, người có đại ân đối với Tâm Y, ta không thể nhìn người chết.”

“Đại ân?” Tuyền Cơ lẩm bẩm nói: “Làm sao có thể?”

Như Ý nhắm chặt mắt nói: “Thân phụ của Tâm Y là một vị đệ đệ khác của Thái Hậu Ôn Như Bình, tính của hần rất háo sắc, thâm thiệp rất nhiều, Tâm Y cùng Hoa phi Ôn Hoa Mẫn là tỷ muội, bất đồng là mẫu thân của nàng là chính thê, là hòn ngọc quý trên tay của thủ phủ kinh thành; nương của ta chỉ là nữ nhi của một tiên sinh dạy học, bất quá chỉ là một tiểu thiếp, địa vị tất nhiên là không thể so sánh nổi.”

“Như vậy vốn cũng không có gì, chỉ là, một năm nọ, gần đến cuối năm, các phòng đều may đồ mới, mua thêm trang sức, Hoa Mẫn mới làm một chuỗi vòng cổ trân châu rất đẹp, tiểu hài tử các phòng khác thấy đều cực kỳ hâm mộ, ta cũng không cưỡng được nhìn xem vài lần. Sau đó vòng cổ trân châu của nàng bị mất, lại một mực chắc chắn là ta trộm. Ta không tiếp nhận, nàng liền cho gia nô hung hăng đánh ta một trận, nường của ta không có địa vị trong nhà thì ai quan tâm đến chúng ta? Mà nường của ta sợ đắc tội với đại nường, cũng chỉ bảo ta xin lỗi, trong lúc bi phần ta lén đi ra phủ.”

185. Chương 187: Nếu Có Tái Sinh (3)

Edit: Ân Danh

“Ta vừa lạnh vừa đói, lưu lạc trên đường mấy ngày, chỉ nhờ một cỗ khí lực ngang ngạnh chống đỡ cuối cùng té xỉu ở cửa sau Niên phủ.” Như Ý thấp giọng nói: “Là người đã cứu ta, cho ta cơm canh cùng quần áo chống lạnh. Lúc trở về, ta gặp được tiên hoàng cùng Như phi cải trang xuất cung, bọn họ dẫn theo ta vào cung, sau đó Thái Hậu thấy mới hỏi Ôn gia muốn ta làm nha đầu, không có người, ta đã chết trong cái đêm tuyết đó, cũng không có khả năng gặp được tiên hoàng cùng Hoàng Thượng...”

Tuyền Cơ lão đảo lui về sau liên tục mấy bước, trong đầu trống rỗng, ngón tay run run chỉ Như Ý, “Ôn ban cơm. . . .đứa nhỏ kia là người, không phải là hắc —— ”

Đúng vậy, ở rừng liễu ven hồ, hắc nói với nàng, Niên gia tiểu thư khi còn bé đã cứu một đứa nhỏ, nhưng hắc chưa từng nói đứa nhỏ kia là hắc, chỉ có nàng vẫn nghĩ đó hắc phải là hắc...

Thì ra cũng là Như Ý, là Như Ý.

Vậy rốt cuộc xem như là cái gì? Trong cung hắc luôn bảo vệ nàng, bất quá là vì Tâm Y của hắc chịu ân của nàng, hắc thay Tâm Y trả lại phần ân tình này... Vậy đủ loại tình huống giữa bọn họ trong lúc đó rốt cuộc là cái gì?

Long Phi Ly, giữa ta và người trong lúc đó rốt cuộc được xem là cái gì!

Nâng tay quệt nước mắt đi, nước mắt lại càng chảy ra lợi hại hơn, Tuyền Cơ nhìn về Thúy Nhi đang dập đầu dưới chân Long Phi Ly, cái trán trơn bóng sớm đã huyết nhục mơ hồ, vẻ mặt lẫn đôi mắt của tiểu cô nường đầy là máu... vẻ mặt của nàng giống hệt với tiểu nha hoàn ngày đó chịu trọng hình mà chết, mới mười năm sáu tuổi, vẫn chỉ là đứa nhỏ thôi. Nhưng mà bóng lưng nam nhân kia lại cao ngất thẳng tắp, lãnh liệt không chút nào xúc động.

Liếc mắt nhìn mọi người một lượt, vẻ mặt mọi người hoặc ngưng trọng hoặc âm trầm, nhưng không hề có tha thứ.

Tối nay, trong sân này nàng thật sự cô độc ...

“Như thế nào, Long Phi Ly, người muốn ta chết, cũng không chịu quay lại liếc nhìn ta một cái sao?” Nàng gắt gao đè bụng lại, giống như muốn đem tất cả bi thương trong lồng ngực hét ra, có lẽ bởi vì đã dùng hết toàn lực, nói một câu giọng đã hơi khàn khàn.

Như Ý phủ phục người xuống, đầu chạm đất, giọng hơi nghẹn ngào, “Hoàng Thượng, xin buông tha nàng...”

Tuyền Cơ hung hăng lau nước mắt trên mặt, ánh mắt đau xót sắp không mở nổi, hét lên: “Như Ý, cô nợ ta đã hoàn toàn trả xong, ta xin cô không cần cầu hắc, để cho ta chút tôn nghiêm cuối cùng, được không, ta xin cô...”

Như Ý nhướn mắt kinh ngạc nhìn nàng, nhắm mắt lại, nước mắt nhẹ nhàng rơi xuống.

Tuyền Cơ nhẹ giọng nói: “Nha đầu, lại đây.”

Thúy Nhi mặt đầy máu và nước mắt, lẳng lẳng nhìn bóng dáng lạnh lùng cứng rắn lù lù bất động của Long Phi Ly, lại quay đầu nhìn Tuyền Cơ, nghiêng ngả lão đảo đi đến bên người Tuyền Cơ.

Tuyền Cơ ôm nàng vào lòng, lấy tay áo giúp nàng lau vết bẩn trên mặt, cười nói: “Người là một hài tử tốt, ta không nên lưu người lại.”

Ôm cổ Tuyền Cơ, Thúy Nhi chỉ biết khóc, hơi thở phì phò, môi dùng sức cử động nhưng lại không nói nên lời.

Tuyền Cơ kể miệng bên tai Thúy Nhi, thấp giọng nói: “Nha đầu, nhớ kỹ: Bạch Chiến Phong ở quận Yên Hà. Đợi sau khi ta chết, người nói cho Hoàng Thượng là người biết Bạch Chiến Phong ở chỗ nào, người có thể dẫn bọn hần đi tìm người. Không được nói cho bọn họ địa điểm xác thực, khi đến quận lân cận thì nghĩ biện pháp bỏ trốn, đã hiểu chưa?”

Thúy Nhi lẳng lẳng nhìn Tuyền Cơ, nhất thời vẫn không có phản ứng.

Tuyền Cơ buông nàng ra, đứng thẳng lên nhìn nam tử áo trắng phía trước, nhẹ giọng nói: “Cất túi gấm của Tâm Y cho kỹ, đừng để rớt nữa, A Ly, Tiểu Thất chúc người sớm ngày cứu được mẫu thân... Tiểu Thất từ nhỏ thân tình đơn bạc, cái loại cảm giác này ta biết ...”

Nước mắt không thể ngừng rơi khiến bóng dáng hần trở nên mơ hồ, nàng nâng cổ tay dùng sức lau nước mắt, nhìn thân mình hần hơi hơi chấn động nhưng thủy chung không quay đầu lại.

“Cũng chúc người và Như Ý cô cô bạch đầu giai lão.”

Một chữ cuối cùng bật ra, Tuyền Cơ nhìn về phía Từ Hi, hần đang cầm kiếm đứng ở bên cạnh nàng, gần hơn ai hết, biểu tình trên mặt cũng ngoan độc hơn ai hết. Một bước hay là hai bước? Nàng cười, nhanh chóng tiến lên, nắm mũi kiếm cụp xuống kia đâm vào ngực chính mình. Nhất thứ nhất hơi đau, chỉ xước da thịt, nàng cắn răng, nắm ngón tay dùng sức nắm thân kiếm, hung hăng đâm ngập vào sâu trong thân thể.

Rồi ngã xuống một cái, đầy đầu ánh sao loang lổ, khung cảnh bi thương xanh thẫm, nàng cười cười, bên tai lại nghe giọng gấm nhẹ, là ai vậy? Nước mắt còn trong hốc mắt, qua hình ảnh phản chiếu trong khóe mắt nàng nhìn thấy sắc mặt mọi người lại thay đổi, so với khi nàng vừa đi ra thì phong phú hơn rất nhiều...

Nàng thấy thân ảnh nãy giờ vẫn ngoan cường cứng rắn xoay lại, tựa hồ không dám tin chuyện xảy ra trước mắt, trong chớp mắt đôi mắt hẹp dài không còn vẻ ngoan lệ khát máu nữa mà hoảng sợ thống khổ nhìn về phía nàng.

Không có ngã xuống đất... tay áo trắng tinh phiêu phiêu, thân hình hần nhanh như tia chớp, ngay khi thân thể của nàng sắp sửa ngã xuống đất một khắc đã bị hần gắt gao ôm vào trong lòng.

“Tiểu Thất —— ”

Trên ngực máu chảy như suối, nàng đau đớn đến mức ngay cả mắt cũng không mở ra nổi, chỉ có thể không nhúc nhích cuộn mình trong lòng hần. Nàng nghe được tiếng hần gấm nhẹ, ngón tay điểm vào mấy chỗ trên người nàng, che lại những chỗ đại huyết cầm máu.

Bên cạnh bóng người xao xác, tiếng khóc, tiếng hét, đủ loại thanh âm loạn cả lên.

“Long Phi Ly, cho bọn họ tránh đi... Ta... Ta muốn nói với người mấy câu.” Nàng nắm chặt quần áo của hần, nói giọng khàn khàn.

Tuyền Cơ không có nhìn thấy đôi mắt của nam nhân ôm nàng sớm đã đỏ như máu tươi trên người nàng...

Máu tươi nhuộm đỏ toàn bộ quần áo của nàng, khiến màu tím biến thành màu đỏ thẫm, giống như xiêm y xuất giá. Long Phi Ly đột nhiên nhớ tới ngày đó ở Hoa Âm cung nhìn thấy nàng cười tươi như hoa, mặc một thân y phục đỏ thẫm bước vào, lúc giờ tay nhắc chân hình con bướm thêu trên cổ áo, tay áo giống như muốn giãy khỏi gông xiềng mà bay lên cao.

Nghe thấy thanh âm đau đớn mỏng manh của nàng, tim gan của hần đều chấn động, cánh tay siết chặt nàng nhưng vẫn trở nên run run. Nâng mắt liếc nhìn mọi người một cái, mọi người đều im lặng trầm trọng lui ra, Hạ Tang chế trụ Thúy Nhi đang điên cuồng la hét...

Hần đã phong tỏa đại huyết chung quanh thân nàng, nhưng máu của nàng vẫn không ngừng dùng mãnh chảy ra.

Nàng còn có hài tử chưa thành hình trong bụng nàng sẽ chết.

Do hần tự tay bức tử!

186. Chương 188: Nếu Có Tái Sinh (4)

Hắn cười ra tiếng, gắt gao ôm chặt nàng trong ngực, nàng đang hấp hối, không bao giờ có thể ở trước mắt hắn nhảy nhót chọc hắn tức giận được nữa.

Nàng không biết, chỉ cần hắn không mở miệng, Từ Hi tuyệt đối sẽ không động thủ!

Hai chữ ‘Động thủ’ nấn ná ở bên môi, hắn thủy chung không thể nói ra. Nhưng chỉ một câu “Mà khi trăm bảy tuổi thì đã quen Tâm Y, Niên Tuyền Cơ, người hiểu không” lại bức tử nàng.

Nàng sắp chết, hắn nên cao hứng, hắn không bao giờ phải cần đến cái lựa chọn chết tiệt này nữa, hắn quen biết Tâm Y mười bốn năm, còn nàng bắt quá chỉ mới quen biết một quý... Bắt quá chỉ một quý mà thôi. Một quý sao có thể so được với tình cảm hơn mười năm này? Cho dù là nữ nhân đầu tiên của hắn, hắn cũng không chút do dự giết chết, bởi vì nàng quý nhân kia đã biết nơi này.

Nhấn tâm ư, không! Công chiếm một thành trì có thể phải trả giá hàng vạn xương cốt hướng chi đây là quyền lực sinh sát thiên hạ, phải đổi bao nhiêu tánh mạng mới có thể lên được vị trí cao nhất mà lạnh lẽo cô độc kia?

Nhưng một câu của nàng “Cắt túi gấm của Tâm Y cho kỹ, đừng để rớt nữa”, một tiếng “A Ly” lại làm cho tất cả lý trí của hắn đều sụp đổ, một khắc đó, hắn liền biết hắn tuyệt đối sẽ không giết nàng!

Hắn luyến tiếc, vẫn không bỏ được.

Nếu bỏ được, sẽ không có sau khi nàng đánh hắn còn lòng nóng như lửa đốt ra cung tìm nàng; nếu bỏ được, hắn sẽ không có ghen ghét như điên khi nhìn thấy Phong Chiến Bách chạm vào nàng; nếu bỏ được, hắn sẽ không làm cho tử vệ dịch dung cùng Niên dao quang lên giường, ngày sau một ít thủ đoạn đập tan binh quyền của Niên gia không cần thực thi trên người Niên Dao Quang mà cứ trực tiếp dùng người nàng là được; nếu bỏ được, hắn sẽ không nhìn thấy nàng khóc đỏ mắt liền ra tay đánh vỡ chén thuốc kia.

Tại loại thời cuộc này, giữa hắn cùng nàng, mỗi bước hắn đi đều có thể bức chính mình rơi vào tình cảnh vạn kiếp bất phục.

Hắn vốn là cực kỳ chán ghét nàng, nàng có một phụ thân phản bội quốc gia không thể chịu nổi.

Trước khi đại hôn, Tâm Y lại nói cho hắn chuyện về vị Niên gia tiểu thư này, khấn cầu hắn ở trong cung bao dung nàng hơn. Xuất phát từ chút tò mò mỏng manh, trong ngày đại hôn hắn không đến tẩm cung hoàng hậu mà đến Phượng Thấu cung.

Thấy hắn, nàng kinh ngạc thẹn thùng câu nệ, hắn liếc mắt một cái đã khám phá ra tính tình kiêu căng ương ngạnh như mọi tiểu thư khác trên người nàng, hơn nữa dung mạo của nàng cũng không được xem là quá xuất sắc, cũng không thông minh, đêm đó, hắn không có chạm vào nàng. Đối với nàng hắn càng trở nên chán ghét.

Trong cung làm sao không cơ sở ngầm của hắn được, biết Thái Hậu muốn ban chết cho nàng, hắn cũng sẽ không thành toàn cho Thái Hậu tạo ra lý do tốt để Niên tướng tạo phản, nên chạy suốt đêm từ Thu Sơn về cứu nàng.

Nhìn thấy nàng lần nữa, lúc ấy nàng bị trượng đánh trọng thương, lại cố sức đi đến dưới chân hắn, khi nàng đưa tay với lên giày của hắn một giây, hắn có cảm giác rằng hình như nàng không giống như lúc trước.

Sau đó, nàng nói, cầu xin hắn cứu nha hoàn của nàng. Nàng không kêu hắn cứu nàng, đầu tiên nàng nghĩ đến là nha đầu của nàng.

Nữ tử này lại khơi mào sự tò mò của hắn.

Sau đó ban đêm hắn lại đến phòng của nàng, bắt quá chỉ thờ ơ lạnh nhạt diễn kịch.

Nhưng là trong lúc mơ màng không rõ hình như có gì đó phá rối, nàng quật cường, thông minh, gặp rắc rối, lời nói cổ quái, nụ cười khê, tựa hồ lòng còn cười nhạt vô hạn thương hại hắn.

Không biết bắt đầu từ khi nào, có lẽ từ buổi tối ánh trăng trong vắt như nước ở trên mái hiên trong Kỳ viên hắt bắt đầu hôn nàng, có lẽ trễ hơn một chút... Ai biết được? Hắn càng ngày càng không thể khống chế cảm xúc táo bạo trong lòng, về sau khi nàng không ở bên cạnh hắn, hắn lại sẽ... nhớ nàng.

Thời điểm cùng tâm phúc của mình lẳng lặng nghị sự hắn vẫn sẽ nhớ tới nàng, cho dù chỉ trong chớp mắt.

Thời gian thay đổi, ba tháng trong một đời người khi còn sống được cho là cái gì? Về phần non sông tốt đẹp này thì được cho là cái gì? Hắn cùng với nàng bắt quá chỉ mới quen nhau hơn ba tháng!

Hắn cũng không phải là người do dự, hắn đoán không biết ngày sau nên xử trí nàng như thế nào, nhưng trong chớp mắt vừa rồi nàng gọi hắn, hắn đã ra chủ ý: hắn sẽ không giết nàng! Tuyệt đối không!

Nhưng hắn lại nghe được thanh âm mũi kiếm đâm vào da thịt, xoay người một cái chỉ nhìn đến nàng đầy người máu tươi, như chiếc lá héo úa rơi xuống.

Trên mặt nàng vẫn bình tĩnh, khóe miệng còn nở nụ cười.

Nàng cười như vậy, cho dù là đệ nhất mỹ nhân trong cung Ôn Hoa Mãn cũng vẫn kém xa.

Nhưng nàng sắp chết rồi.

Tại sao vừa rồi hắn lại động sát tâm đối với nàng? Nàng từng cười như vậy nhìn hắn, miệng nói “Long Phi Ly...”

Nàng nói, nàng thích hắn.

Nàng nói, ‘người mệt chết đi được’. Còn nói: ‘thật tốt, bên cạnh người có người có thể tin nhiệm.’

Nàng nói, hay là chúng ta vẫn ăn rau xanh đậu hủ đi.

Nàng vì hắn học nấu trà, xuống nước mò túi gấm, ở Niên gia vì hắn không chút do dự lao về phía ngọn kiếm.

...

Còn có rất nhiều, rất nhiều chuyện như thế.

Trong khoảnh khắc, đủ mọi chuyện trong lúc ở cùng nàng toàn bộ như gió đập vào mặt hắn mà đến, bắt quá chỉ hơn một quý mà thôi, trong vòng một trăm ngày có thể nào lưu lại nhiều hồi tưởng như vậy.

Hay là mỗi một tác đều nhớ kỹ?

Nàng hỏi hắn có mệt hay không, thật sự là lời nói có tính trẻ con, mỗi ngày bày mưu tính kế sinh tử có thể nào không mệt.

Sau khi bảy tuổi, một giấc ngủ ngon với hắn cũng trở thành xa xỉ.

Nhưng khi ở cùng nàng, bất luận là bình thản hay kịch liệt đều cũng rất điềm tĩnh lại mơ hồ có thể ngủ một giấc an lành. Thân thể của hắn hòa vào trong thân thể của nàng có thể đạt đến mức tận cùng khoái hoạt, mỗi khi ân ái xong, nàng gối lên cánh tay hắn, nghe hơi thở tinh tế của nàng hắn cũng có thể chậm rãi nhắm mắt cảm nhận sự yên bình.

Hắn muốn nàng!

Nàng không thể chết được, nha đầu của nàng không phải nói mới vừa rồi nàng còn ở trong phòng chuẩn bị lễ vật sinh nhật cho hắn sao?

Lần đầu tiên sinh nhật có lễ vật của nàng...

Giống như cũng có người lấy đao hung hăng đâm một nhát sâu trong tim hắn, rốt cục, hắn biết rõ: hắn đau như nàng đau.

“Tiểu Thất, bây giờ trăm liền đưa ngươi đi tìm Thôi y nữ, người cùng hài tử đều không có việc gì, ngươi vẫn phải ở cạnh trăm.” Hắn cắn răng rống lên, liền muốn bế người trong lòng lên.

Nỗ lực thu hồi một ý thức đã tan rã trong lúc đau đớn, Tuyền Cơ mở hí mắt, chậm rãi thấy rõ hẳn vì thống khổ cùng phần nộ mà khuôn mặt nhăn nhó dữ tợn.

“Bộ dạng này của ngươi thực xấu.” Nàng cúi đầu cười, “Đừng đi, mắt công ngươi đi vạn nhất bất hạnh cứu sống ta, ngươi lại sẽ hối hận.”

187. Chương 189: Nếu Có Tái Sinh (5)

Long Phi Ly khiến trách nói: “Đừng nói mê sảng...”

Hắn không muốn nàng chết sao, ha ha. Tuyền Cơ nhắm mắt lại, trong TV thì diễn như thế nào nhỉ? Lời thoại kinh điển sẽ nói như thế nào?

Nghĩ nghĩ, lắc đầu nói: “Ta biết ta không được...”

Nàng nói xong muốn cười, khóe môi vừa mới hơi nhếch lên, lại tác động đến miệng vết thương, nàng cắn chặt răng, bàn tay nắm lấy quần áo của hắn siết lại một chút.

Long Phi Ly thấy bộ dáng này của nàng, trong lòng vừa sợ vừa đau đớn, đang ôm nàng lên, nàng lại gắt gao kéo quần áo của hắn.

“Long Phi Ly, ta nói vài câu đã, bằng không đợi chết ngắc còn chưa nói xong, ta rất mệt, mẹ kiếp ~ , thái giám chết bầm sao dùng kiếm sắc bén như vậy...”

Trên mặt nàng đã mất huyết sắc, đôi môi khô khốc tái nhợt, hắn sợ hãi, cả giận nói: “Nói đi!”

“Buông tha nha đầu của ta, nàng cũng không biết cái gì, thả nàng lại dân gian, được không?”

Nàng muốn nói với hắn nói chính là chuyện này ư? Vì sao đã sắp chết, nàng còn để ý những kẻ không liên quan, Long Phi Ly càng trở nên phần nộ, đôi tay càng siết chặt nàng.

Tâm Tuyền Cơ lại lạnh thêm một chút, hắn tựa hồ rất rất tức giận, nàng có thể cảm nhận được hơi thở áp bách táo bạo trên người hắn. Nàng nhếch môi... Hắn vẫn không chịu tha cho Thúy Nhi.

“Long Phi Ly, ta đã cho rằng ta chết rồi ít nhất ngươi sẽ thương tâm một chút, có lẽ ngươi sẽ bỏ qua nha đầu của ta, nhưng thì ra trong lòng ngươi ta cũng không bằng một nửa của Như Ý cô cô, ta biết, ta thua kém so với cô ấy, nhưng ...”

“Ngươi không thể giết nàng, nàng biết... Nàng biết Bạch Chiến Phong ở chỗ nào.” Nàng nói xong, khí huyết dâng lên, một búng máu từ yết hầu trào ra, ướt đầm tay của hắn.

Long Phi Ly kinh hãi nói, “Tiểu Thất, đừng nói nữa, trầm buông tha cho nàng ta, trầm sẽ thả nàng ta.”

Bởi vì nàng còn nghĩ đến chuyện của Thúy Nhi nên trong lòng hắn tức giận mới bốc lên, rồi lại nghe nàng nói “Ta đã cho rằng ta chết rồi ... có lẽ ngươi sẽ bỏ qua nha đầu của ta “, mới biết được nàng còn có tâm tư như vậy, trong phút chốc cả người lạnh như băng chấn động, làm gì còn suy nghĩ đến lời sau đó của nàng nữa?

Tuyền Cơ thì lại cười khổ tưởng rằng: thì ra tin tức về Bạch Chiến Phong còn quan trọng hơn mạng của nàng.

Đến tận đây thì nam nhân này đã vét sạch toàn bộ mọi thứ trong lòng nàng.

“Long Phi Ly ——” chỗ vết thương trên ngực đau phát run, tay chân bắt đầu lạnh lẽo kháng cự lại ý chí của nàng, nàng vẫn run run gọi tên của hắn, theo bản năng vùi vào trong lòng hắn, chậm rãi nhắm mắt lại.

Long Phi Ly kinh hãi, lúc này không còn để ý tới nàng nói gì nữa, ôm lấy nàng, trầm giọng nói: “Hạ Tang, lập tức đưa viện chính Thái y viện và Thôi y nữ đến Trữ Tú điện.”

Hạ Tang vừa rồi đã điểm huyết ngủ của Thúy Nhi, lúc này vội vàng đẩy Thúy Nhi qua tay Thanh Phong, hướng về phía Long Phi Ly vuốt cảm, thì triển khinh công nhảy qua tường viện.

Long Phi Ly nhún chân một chút, thân hình nhanh nhẹn lướt trong bóng đêm.

Thanh Phong không nói một tiếng, sau khi tiếp lấy Thúy Nhi thì theo sát sau lưng Long Phi Ly, cũng nhập vào trong bóng đêm.

Sắc mặt Từ Hi tỏ ra vài phần buồn bực, đi đến bên cạnh Như Ý, nhẹ giọng nói: “Việc những năm gần đây cô nương làm vì Hoàng Thượng, lão nô đều nhìn thấy hết. Đừng ngại lão nô lắm miệng, cô nương tâm tính thật tốt, nhưng vừa rồi cô thực sự không nên vì Niên tần cầu tình, bất luận nàng có thể phản bội Hoàng Thượng hay không, ngày sau sự việc đã thành công, nàng ta tất là chứng ngại vật cho vị trí mẫu nghi thiên hạ của cô.”

Như Ý gắt gao nhắm mắt lại, không nói gì, thật lâu sau mới nói: “Từ tổng quản nhìn Tâm Y lớn lên, tổng quản đối tốt với Tâm Y, Tâm Y biết được. Nhưng Niên tần là ân nhân của Tâm Y, Hoàng Thượng ở chung với nàng mấy ngày nay luôn vì nể tình... Tóm lại, ta tin tưởng hần.”

Từ Hi thu kiếm vào vỏ, cười khở một tiếng, chậm rãi rời đi.

Trên trời sao mờ ảo, đêm lạnh như nước, Như Ý ôm cánh tay... Từ khi hần ôm Niên Tần máu tươi đầy người vào trong lòng, cho đến lúc rời đi, hần cũng chưa từng liếc nhìn nàng một cái.

Bởi vì, Niên tần bị thương... Hoàng Thượng, nếu người bị thương là Tâm Y thì sao? Người sẽ như thế nào?

Nàng chậm rãi thông thả đi khỏi viện, sau lưng tiếng động rất nhỏ hạ xuống đất, nàng biết là tử vệ của hần đang rửa sạch vết máu.

Trên má hiên, một đôi mắt màu lam nhìn chăm chăm vài tên tử vệ đang lau dọn vết máu, đợi bọn hần lặng yên không một tiếng động rời đi, nó mới rên một tiếng từ trên cao nhảy xuống, cái mũi nhẹ nhàng ngửi ngửi trên mặt đất, nghe thấy mùi máu tanh, nó đưa lưỡi liếm liếm, một giọt nước rơi ra khỏi hốc mắt.

Tình cảnh như vậy trước kia cũng từng trải qua, hần ôm nàng xuyên qua bóng đêm trong hoàng cung, cảm giác bay bổng vô cùng tự do. Tuyền Cơ chậm rãi mở mắt ra.

Nam nhân nhìn thấy nàng tỉnh lại, ánh mắt hơi sáng lên giống như vui sướng dị thường, cúi đầu hôn lên trán của nàng, “Tiểu Thất, đừng sợ, rất nhanh sẽ đến Trữ Tú điện, trăm nhất định sẽ bắt bọn họ chữa khỏi cho người.”

Tuyền Cơ cười cười, “Long Phi Ly, ta chỉ sợ bọn họ cứu sống ta... Nếu thật sự có thể tái sinh, hai chúng ta rời xa nhau đi, Tiểu Thất tất sẽ không... yêu người nữa.”

Ngữ khí của nàng yếu ớt nhưng lại đậm đặc kiên định... Long Phi Ly cảm thấy lòng trầm xuống, cánh tay ôm nàng bỗng dừng lại siết chặt vài phần, thân thể hai người vốn đã kề sát nhau lại càng không có một chút khe hở nào.

“Không được!” Hần trầm giọng nói, người trong lòng cũng đã nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại.

Đêm nay, Trữ Tú điện đèn đuốc sáng trưng, tiếp theo đèn đuốc ở một số nơi trong hoàng cung cũng sáng lên, sau đó toàn bộ hoàng cung sáng rực như ban ngày.

Bản thân Niên tần bị trọng thương, nguyên nhân không rõ!

Các cung phi tần phi thức dậy dẫn theo nội thị cung tỳ chạy tới Trữ Tú điện, lại không có ngoại lệ bị thống lĩnh cấm quân cầm đầu trăm tên cấm quân chặn lại từ ngoài viện.

Ngoài viện cách một đám người, nhiều ánh mắt oán hận nhìn các cung nữ đang cầm thau đồng, các loại dụng cụ, thuốc thang... không ngừng lo lắng qua lại ra vào ở cửa tẩm cung của hoàng đế.

Sau màn thủy tinh, hoàng đế một thân áo trắng bị nhuộm đỏ hồng, đứng ở bên cạnh giường, mắt phượng vẫn không chớp nhìn chăm chăm nữ tử trên giường, hai tay Thái y nữ run nhè nhẹ thao tác trên người nữ tử, mấy y đồng hầu hạ bên cạnh, hai gã viện chính viện phó của Thái y viện đang cúi đầu đứng ở một bên, chuẩn bị bất cứ tình huống nào.

188. Chương 190: Trầm Cùng Nàng

“Hoàng Thượng...” Thôi y nữ xoay người nhìn vài tên y đồng, lại nhìn hai vị thái y viện chính, phó.

Trong số các y nữ y thuật của nàng cao nhất, nhưng nếu so với hai vị viện chính, viện phó kinh nghiệm phong phú thì vẫn hơi kém hơn, nàng hiểu được hoàng đế lo lắng thương thế của Niên tần, vạn nhất nàng không thể cứu được thì cũng không cần tránh tị hiềm nam nữ nữa.

Long Phi Ly phát tay ấy gã y đồng lui xuống, nói: “Nói đi!”

Ánh mắt Thôi y nữ nhìn qua viện chính, mắt Long Phi Ly thật sâu nhìn Tuyền Cơ, lại nói: “Cứ nói đừng ngại.”

Thôi y nữ cắn răng, đi đến trước mặt Long Phi Ly, quỳ xuống bẩm báo: “Hoàng Thượng, thân thể nương nương suy yếu, phong bế khí một lúc, thêm nữa máu chảy không ngừng nên long tử đã mất.”

Long Phi Ly dưới chân lạnh buốt, vừa rồi hắn nói với nàng hắn sẽ không để cho nàng cùng hài tử có chuyện gì, hắn muốn bọn họ vẫn ở bên cạnh hắn... Thương thế của nàng, hắn biết, thai nhi tất nhiên không thể bảo đảm, bất quá chỉ là lời an ủi nàng.

Dù đã sớm có chuẩn bị, giờ phút này nghe được Thôi y nữ nói ra, hắn vẫn chấn động thật mạnh —— đây là hài tử đầu tiên của hắn.

Nàng nói, Long Phi Ly nếu có tái sinh, hai chúng ta rời xa nhau đi.

Khi đó hắn đã đau đớn bối rối kịch liệt, nếu hài tử cũng không có, giữa bọn họ lúc đó... Thần sắc hắn thay đổi, cắn răng đậm thanh nói: “Nói tiếp đi, trầm phải biết rằng thương thế của nàng.”

Hai thái y viện chính, phó liếc mắt nhìn nhau một cái, chấn động, vị Niên tần nương nương này vậy mà mang long thai!

“Hoàng Thượng, vết kiếm đâm trước ngực nương nương rất nặng, nhất thứ nhất thương còn may nhưng nhất kiếm thứ hai hạ lực rất mạnh ——” Thôi y nữ toát mồ hôi lạnh đầy mình, nàng giúp Niên tần rửa sạch vết thương, sớm nhìn ra đó là thương tích do tự sát.

Vì sao Niên tần phải tự sát? Là vì ban đêm hoàng đế hạ lệnh muốn phá bỏ hài tử ư? Nhưng mà hài tử này vẫn còn mà! Trong cung đình có vô số những việc bí hiểm, hơn nữa đề cập đến hoàng đế và vị phi tần này. . . . Chính mình tự nhiên biết quá nhiều việc, sao không hoảng hốt sợ hãi?

Trong đầu Long Phi Ly lại chỉ để ý đến một câu nói kia của Thôi y nữ: ‘nhất kiếm thứ hai hạ lực rất mạnh’.

Hắn ngồi yên nắm chặt tay, nỗ lực áp chế dự cảm nhìn nữ tử nằm trên, thanh âm từ sâu trong yết hầu bật ra: “Nếu nàng chết, trầm sẽ giết sạch người trong Thái y viện!”

Thôi y nữ đổ mồ hôi lạnh ướt đầm lưng, hai gã thái y viện chính, phó cũng kinh hãi cuống quýt quỳ xuống, nhìn về phía Thôi y nữ.

Thôi y nữ run giọng nói: “Vết kiếm đâm nô tỳ đã xử lý xong, lại dùng hộ tâm đan Hoàng Thượng ban cho cùng kim sang được tốt nhất đại nội, nếu nương nương có thể kéo dài được mấy canh giờ đợi thuốc này có tác dụng thì tánh mạng sẽ không còn nguy hiểm nữa. Nhưng thai nhi trong bụng đã chết chi bằng phải khẩn cấp trục xuất, nếu không, làm bệnh tình nặng thêm, nô tỳ... tính dùng phương pháp đạo thai, biến nó thành máu loãng trục ra khỏi thân thể của nương nương —— ”

Phương pháp đạo thai... Hai gã thái y hiểu được ẩn ý trong lời Thôi y nữ nói, đã thấy hoàng đế không nói một tiếng nhìn chằm chằm, thần sắc âm vụ, hình như vẫn chưa nghe thấy.

Phó viện chính cắn chặt răng, tiến lên quỳ xuống nói: “Hoàng Thượng, huyết thai này dơ bẩn, cần đưa nương nương chuyển qua nơi khác kéo làm bồn cung điện của Hoàng Thượng.”

Long Phi Ly ngẩn ra, lập tức giậm dõ, nhắc chân đá thái y phó viện chính ngã lộn.

“Thân thể của nàng làm sao còn chịu được xóc nảy, nàng chỗ nào cũng không cần đi! Trầm ở chỗ này cùng với nàng, muốn thi hành cái gì thì làm ngay tại Trữ Tú điện này!”

Phương pháp đạo thai ra máu giống như cho nữ tử sinh sản, là việc cực kỳ dơ bẩn, đừng nói là vua của một nước, cho dù là quý tộc hậu duệ hoàng thất cho tới dân chúng bình thường, nam nhân cũng không ai ở trong phòng quan sát. Nào ngờ hoàng đế không hề kiêng kỵ, yêu cầu thực hiện ở chính tẩm cung của mình.

Ba người kinh ngạc không nói ra lời, phó viện chính đang nhớ đến việc Thái y viện từng bắt kính đối với Niên tần, hấn và viện chính mặc dù lúc đó không có mặt, nhưng rốt cuộc vẫn là lỗi của Thái y viện, trong khoảng thời gian ngắn mồ hôi lạnh không khỏi chảy ròng ròng.

Trong lúc còn đang giật mình kinh hãi thì đã nghe giọng hoàng đế lạnh lùng nói: “Thôi y nữ, lập tức thi hành.”

Thôi y nữ rùng mình, vội tuân lệnh bước nhanh trở về giường thì thấy hoàng đế đã ôm Niên tần hôn mê vào trong lòng.

Hơi thở của Niên tần mỏng manh, sắc mặt xanh xao, hoàng đế lại không thêm để ý, nhẹ nhàng hôn lên trán nàng, lại thấp giọng nói gì đó ở bên tai của nàng, nghe qua tựa hồ là chút lời an ủi.

Thôi y nữ nghiêng người nhìn hai vị thái y liếc mắt một cái, ba người càng giật mình, vị Thiên Tử thiếu niên này cũng không phải là người độc ác khát máu, nhưng nếu đêm nay không thể cứu mạng Niên tần nương nương thì...

Lúc Tuyên Cơ tỉnh lại thì chỉ cảm thấy chung quanh yên tĩnh dị thường.

Nàng vừa thoảng động dậy đã tác động đến vết thương, lập tức đau đến nhe răng. Ánh mắt còn có chút mơ hồ, nhìn ra bên ngoài đánh giá lập tức lấp bắp kinh hãi. Nam nhân nằm ở bên cạnh nàng —— hai mắt nhắm hờ, mi tâm nhú chặt, gương mặt xưa nay tuấn mỹ đến bất khả tư nghị giờ phút này đầy mắt xanh xao, dưới mắt một mảng thâm quầng.

A ha, trong tiểu thuyết đều viết như thế này đây, rốt cục cũng đã được hưởng hương vị vinh quang của nữ chính nha.

Đáng tiếc là, thời gian đã sắp không còn. Hơn nữa cho tới bây giờ nàng cũng không phải là nữ chính.

Ừm, nàng không chết. Nàng cười cười, không quan tâm tới mảnh băng vải quấn chặt trước ngực, ánh mắt nhìn xuống bụng của chính mình, nhẹ tay ấn lên... Chắc đã không còn rồi.

Một bàn tay cũng nhẹ nhàng xoa tay nàng.

Nàng ngẩn ra, biết hấn đã tỉnh dậy.

Ngón tay xinh đẹp thon dài, bàn tay hấn rất lớn, hoàn toàn bao lấy tay nàng, ấm áp khô ráo mà nàng vẫn yêu thích, nhưng giờ phút này đã có tí chán ghét.

Nàng rút tay ra, khẽ quay đầu đi, trên thành giường bên trong khắc hoa văn rồng cưỡi vân, đây là Trữ Tú điện ư? Nàng than nhỏ.

Cả người nàng bị ôm vào trong lòng ngực ấm áp rắn chắc, động tác của người nọ thật cẩn thận.

Tuyên Cơ suy nghĩ rồi vẫn mở miệng nhẹ giọng hỏi, “Hài tử không còn nữa?”

“Ừ.” Nam nhân sau lưng hơi cứng đờ.

“Ừ.” Tuyên Cơ cũng đáp lại... Trong loại tình huống đó sao có thể còn sống sót? Nghe được chứng thật, tim lại vẫn gấu gao nhói lên.

“Chúng ta còn có thể lại có hài tử, nếu nàng muốn, trầm —— ”

Thanh âm hoàng đế hình như gấp gáp, Tuyên Cơ cười, đạm thanh cắt lời hấn, “Sẽ không có nữa.”

189. Chương 191: Trao Đổi Điều Kiện

“Như thế nào không có? Chờ thân mình nàng nghỉ ngơi cho tốt, chúng ta sẽ lại có một hài tử.”

Tay hắn ôm nàng nắm lại thật chặt, nàng có thể nghe ra trong giọng nói của hắn ẩn chứa tức giận, Tuyền Cơ ngăn ra lại bật cười, hắn là đang tức giận với ai đây?

Long Phi Ly nghe thấy nàng cười, tựa hồ cũng giật mình, nói: “Tiểu Thất.”

Tuyền Cơ nhú mày, “Hoàng Thượng, xưng hô này không thích hợp với chúng ta, khi đó là nô tì không hiểu chuyện.”

Nàng ngày thường nhiều lần lòi cả tên họ của hắn ra mà gọi, đột nhiên nghe được ngữ khí đậm mực của nàng gọi một tiếng “Hoàng Thượng”, Long Phi Ly hơi nhướng mi, đè nén ý nghĩ táo bạo trong lòng, nói: “Không phải nàng muốn có hài tử sao?”

“Không phải ngài không muốn sao?” Tuyền Cơ hỏi lại.

“Là hài tử của nàng thì trăm sẽ muốn.” Tay hắn mơn trớn bụng của nàng, càng ôm nàng chặt hơn một chút.

À, ra là khổ tận cam lai, nàng tựa hồ cũng đã khổ đủ rồi à, Tuyền Cơ cười khổ, có phải nàng nên cảm động đến rơi nước mắt hay không? Cảm giác ủ rũ trong lòng lại càng lớn, nhẹ giọng nói: “Trước kia nô tì cũng không muốn có hài tử, hiện tại cũng vậy.”

“Đừng bực bội với trăm, hài tử trăm sẽ cho nàng, còn có phân vị.”

Nghe thấy trong thanh âm của hắn chứa đựng tức giận rất lớn bất quá là gắt gao đè nén xuống, Tuyền Cơ cũng hơi nổi giận, trả lời lại, “Phân vị? Hoàng Thượng muốn lập hài tử của nô tì làm thái tử sao?”

“Nàng muốn như vậy ư?” Thanh âm của hắn ngưng trọng.

Tuyền Cơ cười lạnh một tiếng, “Hoàng Thượng cứ yên tâm đi, tâm tư của Hoàng Thượng thế nào nô tì hiểu được, nô tì sẽ không cùng Như Ý cô cô tranh đoạt cái gì hết, trước kia không hiểu chuyện cũng chưa bao giờ nghĩ tới chuyện này, sau việc ở Vực cung thì sẽ càng không.”

Trong lúc kích động đến miệng vết thương, nàng cắn chặt cánh môi mới không bật ra tiếng rên.

Long Phi Ly lại lấp bắp kinh hãi, hơi hơi trầm giọng nói: “Đừng nói nữa, ngủ thêm một lát, trăm ở đây cùng nàng.”

Tuyền Cơ cũng không tiếp tục nhắc lại lời nói lúc này, đoán chắc hắn không muốn nghe, nàng cũng không thích nói, bỗng nghĩ tới một chuyện, đột nhiên trong lòng căng thẳng, “Nha đầu của ta đâu? Người không có giết chết nàng rồi ném xuống đáy giếng chứ?”

“Trăm đã đáp ứng nàng thì sẽ không động đến nàng ta, nàng ta ở Phượng Thử cung.”

“Ừm.” Tuyền Cơ cuối cùng nhẹ nhàng thở ra, nghĩ nghĩ, xoay người lại nhìn hắn.

Lần này nàng chuyển hướng không hề báo động trước, Long Phi Ly thấy đôi mi thanh tú của nàng nhú lại, thương thế chưa lành, khuôn mặt nhỏ nhắn xanh xao gầy guộc thì trong lòng đau nhói ẩn đau nàng vào trong ngực.

Nhẹ nhàng hôn lên đỉnh đầu của nàng.

Tuyền Cơ rất mâu thuẫn với hành động vô cùng thân thiết như vậy, bàn tay chặn trước ngực hắn, nhớ tới chuyện phải nói với hắn, nàng cắn chặt răng mới không có đẩy hắn ra, thấp giọng nói: “Long Phi Ly.”

Nàng kháng cự hắn, hắn làm gì mà không biết? Long Phi Ly vừa giận vừa sợ, nhưng thân thể của nàng chưa lành, hắn không hề nghĩ dùng sức mạnh với nàng. Lúc này nghe thấy nàng nhợt nhạt gọi một tiếng, trong lòng hắn mừng rỡ như điên, nghĩ rằng nếu nàng mở miệng hỏi xin hắn cái gì, hắn cũng đều cho nàng.

“Ta nói với người chuyện này, người tin cũng tốt, không tin cũng tốt.” Tuyền Cơ khẽ thở dài một cái.

“Nàng nói đi.”

“Chuyện Việc cung thực sự là Thúy Nhi vô tình biết được, sau đó nói cho ta, ta sớm đã dặn nha đầu kia, việc này chỉ có thể giữ trong lòng về sau không thể nhắc lại. Sau đó chúng ta lại đi đến đó... nhắc đến là do ta không tốt, ta chỉ là muốn đi xem nữ tử người tâm tâm niệm niệm trong lòng, trừ chuyện này ra thật sự không còn gì khác.”

Nghe thấy khi nàng nói “Tâm tâm niệm niệm” thì chưa sót cười khê, Long Phi Ly trong lòng thất lại, hận không thể đem nàng nhập vào trong thân thể của chính mình.

“Long Phi Ly, kỳ thật việc ở lãnh cung rất đơn giản, nếu người chịu tin ta thì sẽ không muốn giết ta.” Tuyền Cơ nói xong cũng thoáng xuất thần, lẩm bẩm nói: “Nói vậy người chung quy không chịu tin ta vĩnh viễn sẽ không phản bội người.”

Từ khi nàng tỉnh lại thì hần vẫn đè nén cảm xúc, đến khi nàng thê lương nói một câu “Người chung quy không chịu tin ta” rốt cục không thể áp bức được nữa, hần lòi nàng từ trong lòng ra, hôn lên môi của nàng.

Tàn nhẫn, mạnh bạo, muốn hút lấy hương vị của nàng cho đến khi nàng dùng sức đánh hần, hần mới nặng nề siết chặt nàng vào trong lòng, cúi đầu nói từng chữ từng chữ một: “Trẫm tin.”

Tuyền Cơ cười tự giễu, “Ta nói như vậy không phải muốn người tin tưởng, tin hay không tin với ta mà nói đã không còn quan trọng, ta chỉ muốn thương lượng với người một việc.”

“Nàng muốn cái gì? Trẫm đều làm cho nàng.”

Nàng hiểu được hoàng đế hứa hẹn là có ý nghĩa gì, nhưng mà, ‘đều’ ư? Tuyền Cơ muốn nói: nếu ta nhắc lại chuyện cũ, muốn vị trí thái tử thì sao? Câu nói đến cửa miệng nhưng chung quy cũng không thốt ra.

Nàng không phải thật sự muốn, hần cũng sẽ không cho, những lời này nói thêm cũng không có ý nghĩa, chỉ nói: “Còn nhớ rõ lời ta đã nói với người không?”

“Tiểu Thất?” Long Phi Ly hơi trầm ngâm.

“Bạch Chiến Phong.”

Long Phi Ly rung mình, lúc này mới nhớ lại lời của nàng trước khi hôn mê ở lãnh cung.

“Nàng làm sao biết được hậu nhân Bạch gia ở chỗ nào?” Hần vén mấy lọn tóc rối xuống trán của nàng, thần nhiên hỏi.

“Phật viết: không thể nói.” Tuyền Cơ cười cười, “Long Phi Ly, ta với người trao đổi một điều kiện đi.”

“Không có hần, trẫm cũng đáp ứng nàng.” Long Phi Ly hơi hơi trầm giọng.

“Không tốt, chỉ có như vậy, ta và người mới không nợ nhau, ta muốn lấy vài thứ từ trên người của người thì nên lấy gì đó để đổi.” Tuyền Cơ cười nói.

Ánh mắt Long Phi Ly u ám, gắt gao nắm vai nữ nhân trong lòng, cả giận nói: “Nàng là nữ nhân của trẫm, trẫm không cần nàng lấy gì đó để đổi.”

Tuyền Cơ nghĩ nghĩ, đột nhiên nói: “Long Phi Ly, người có để ý ta không?”

Hoàng đế trẻ tuổi ngẩn ra, khóe mắt Tuyền Cơ nhìn lướt qua mặt hần phiêu, thấy khuôn mặt tuần tú của hần ứng đỏ, nàng nuốt chút bật cười ra tiếng.

“Ừm, được rồi, người không nói lời nào, ta xem như là đúng rồi.”

Không khí chung quang trầm mặc, tay của hần đặt ở trên lưng của nàng lại siết lại.

Tuyền Cơ hơi vừa lòng gật đầu, nói: “Ta đây nói với người, ngực ta đau, ta muốn đi ngủ.”

Lời của nàng vừa thốt ra khỏi miệng, Long Phi Ly lập tức biến sắc, “Trẫm truyền Thôi y nữ đến.”

“Không, ta chỉ là muốn đi ngủ, nhưng người không cho ta nói chuyện ta muốn nói cho nên ta không thể ngủ.”

190. Chương 192: Lấy Được Thánh Chỉ

Long Phi Ly thấy nàng thần sắc hờn dỗi, kêu lên đau đớn có chín phần là giả, thì có vài phần bất đắc dĩ, xấu hổ phát hiện ra chính mình đang hoài niệm bộ dạng lưu manh xấu xa ngày xưa của nàng, thở dài, nói: “Nói đi, trăm cho phép nàng là được rồi chứ gì. ”

“Ta biết nơi hậu nhân của Bạch gia ẩn thân, ta dẫn người đi ra ngoài tìm hân.”

Ánh mắt Long Phi Ly vi liễm, đưa tay nựng khuôn mặt của nàng, “Nàng thật sự chính là nữ nhi của Niên thừa tướng sao?”

Tuyền Cơ biết hân nghi ngờ, ngửa đầu mỉm cười, “Nếu ta không phải là nữ nhi của Niên thừa tướng thì người nói ta là ai?”

Long Phi Ly đột nhiên xốc vạt áo của nàng lên, Tuyền Cơ lấp bắp kinh hãi, ngón tay của hoàng đế lại mơn trớn nốt son nhỏ trước ngực của nàng, cách miệng vết thương chỉ chừng một tấc. Tuyền Cơ nhắm mắt lại, nàng có thể cảm giác được bàn tay hân hơi lạnh, động tác cẩn thận.

“Phụ hoàng mở yến tiệc chiêu đãi quần thần đến chúc thọ, mẫu thân của nàng là nhất phẩm cáo mệnh phu nhân, khi còn bé nàng từng theo cha mẹ tiến cung, trước kia trăm đã từng gặp nàng, cũng xem qua cái bát này của nàng.”

Tuyền Cơ tò mò, lại bật cười, “Người khi đó mới có mấy tuổi, sao lại nhìn chỗ tư mật cỡ này trên người tiểu cô nương, thật sự là tên bại hoại háo sắc.”

Long Phi Ly nhú mày cười, “Nhìn thì nhìn, dù sao nàng cũng là người của trăm, không sớm thì muộn. Nàng khi đó ước chừng mới ba bốn tuổi, trong lúc dạ yến, trăm cùng một vài hoàng tử giận dỗi liền lạng lẽ tránh đi. Lúc đó nhũ mẫu của nàng vừa mới dẫn nàng đến ngự hoa viên chơi đùa.”

Hân dừng một chút, giống như nhớ lại chuyện gì đó, liếc nàng một cái.

Tuyền Cơ càng trở nên tò mò, luôn miệng thúc giục hân mau nói.

“Nàng dài dầm ướt quần.” Hoàng đế bõn cợt cười khẽ.

Tuyền Cơ ngẩn ngơ, vẻ mặt đen xì, lập tức cả giận nói: “Người chửi mắng ta.”

Long Phi Ly cười nói: “Quân vô hí ngôn.”

Tuyền Cơ mặt đỏ tai hồng, “Trách không được người chán ghét ta, thì ra là do ác cảm trước đây.”

Ngẫm lại vừa bực mình vừa buồn cười, không ngờ tới thì ra Tuyền Cơ cùng nam nhân này còn từng có loại duyên phận thế này, không khỏi khanh khách cười ra tiếng.

Cười làm vết thương không ngừng đau đớn, nàng đành nghiêng răng nghiêng lợi.

Long Phi Ly thấy khoe mắt đuôi mày của nàng tràn đầy ý cười, trong lòng không khỏi rung động, lấy tay đỡ cái ót của nàng, mặc áo tóc dày ân tán trên cánh tay của hân hôn lên trán nàng, thấp giọng nói: “Đó là trước kia.”

Nụ hôn ấm áp ướt át, Tuyền Cơ không có chống cự, trong lòng lại đậm mặc thế lương, rõ ràng biết bọn họ đã không thể quay trở lại, nhưng trước khi rời cung không thể làm hân phật ý quá mức. Nếu để hân biết ý tưởng chân chính của nàng, cả đời này nàng cũng đừng mong rời khỏi chỗ này.

Mái tóc của nàng bị hân nắm trong lòng bàn tay, thanh âm của hân thản nhiên truyền đến, “Khi đó, cả người nàng dơ bẩn, nhũ mẫu của nàng lại không mang theo quần áo, là Tam ca cõi ngoại bào ra đưa cho nàng.”

Tuyền Cơ thất thanh nói: “Tên Tử Trữ biến thái kia ư?”

Long Phi Ly gật đầu, lại nói: “Thất ca cùng Thập đệ cũng ở đó.”

“Cởi hết quần áo ra thay?” Mặt Tuyền Cơ tiếp tục đen thui.

“Ừ.”

“Long Phi Ly, chúng ta đổi đề tài đi.”

Hoàng đế liếc mắt nhìn nàng một cái, ánh mắt có chút sâu lắng.

“Tiểu hài tử thì không có gì xấu hổ, hiện tại thân mình của nàng chỉ có trẫm có thể nhìn thấy.”

Tuyền Cơ xoay người tránh ánh mắt của hắn.

Nàng thật sự biết hậu nhân Bạch gia ở nơi nào ư? Hình như trên người nữ nhân của hắn có chứa rất nhiều bí mật, nhưng khiến cho hắn phiền chán là... Nàng đang kháng cự tránh né hắn!

Long Phi Ly nắm tay, áp chế sự tức giận phiền chán trong lòng kia, nhỏ nhẹ nói: “Muốn trao đổi cái gì?”

“Cửa cháy hại cả trong chậu. Ta cuối cùng cảm thấy, có một ngày người có thể sẽ giết ta một lần nữa.” Tuyền Cơ cười nói.

Sự tức giận rốt cục bị nàng kích động mà bộc phát ra, Long Phi Ly cắn răng nói: “Trẫm sẽ không!”

Tuyền Cơ cũng không tranh cãi với hắn, chỉ nhìn đỉnh giường nhẹ nhàng nói: “Trước khi xảy ra chuyện ở Vực cung, ta cũng nghĩ là không.”

Ngữ khí của nàng lạnh lạnh, hắn vừa sợ vừa giận, hận không thể bóp nát nàng, nhưng dưới bàn tay là thân mình gầy yếu của nàng, chỉ riêng dải lụa trắng trước ngực của nàng cũng đủ khiến hắn đau xót, hắn cười lạnh nói: “Vậy nàng muốn trẫm làm như thế nào?”

“Long Phi Ly, ta muốn một đạo thánh chỉ của người, bắt luận về sau Niên Tuyền Cơ ta phạm tội gì, người cũng sẽ không động đến một nô tài nào trong Phượng Thụ cung của ta!”

Tuyền Cơ xoay mạnh người lại, đôi mắt sáng ngời nhìn hắn.

Sắc mặt nàng tái nhợt, ánh mắt lại đầy ngập tức giận, nghĩ đến cái đêm cách đây hai ngày, nàng cả người đầy máu tươi ngã vào trong lòng hắn, suýt chút nữa đã mất đi nàng, hắn nhìn không được sợ hãi một trận, hắn thích nhìn bộ dáng quật cường lại sinh cơ bừng bừng này của nàng, gật đầu một cái thật mạnh, trầm giọng nói: “Được, trẫm đáp ứng nàng.”

Tuyền Cơ nhìn không được, che miệng cười, nếu không phải vết thương đau đớn, nàng đã sớm nhảy dựng lên, rốt cục đã lấy được thánh chỉ bảo vệ người trong Phượng Thụ cung! Nàng có thể trốn khỏi cung!

Chỉ là vạn vạn không thể ngờ sấm văn trên cuốn sổ con kia cuối cùng lại giúp nàng trốn khỏi cung.

Soái ca mắt lam nói, đây là ghi chú cả một đời người, thì hắn phải là lúc người nọ viết ghi chú này tất cả mọi việc đã phát sinh rồi; nó rốt cuộc là ghi chú của ai trong số bọn họ?

Sau trăm ngàn năm xem lại, rốt cuộc là việc nàng trốn khỏi cung xảy ra trước hay là cuốn sổ con này có trước? Vấn đề gà và trứng cái nào có trước, lòng vòng một hồi cũng không thể nói cái nào là nhân cái nào là quả.

Nàng suy nghĩ nhất thời hoảng hốt, cho đến khi tay hắn vuốt ve mặt mày của nàng, nàng mới hoàn hồn, hỏi: “Vậy khi nào thì chúng ta xuất cung?”

Long Phi Ly nhìn nàng một cái, lại hỏi: “Nàng không chỉ biết hành tung của hậu nhân Bạch gia, nàng còn biết tên họ của hắn ư?”

Nàng lắp bắp kinh hãi, chính mình nhất thời sơ ý, không nghĩ tới Long Phi Ly lại chú ý tới chi tiết này.

Nàng cố gắng trấn định, nói: “Ta đã biết chỗ Bạch gia ẩn thân thì biết tên họ bọn họ thì có gì ngạc nhiên?”

Long Phi Ly cười khê, không nói gì, thật lâu sau, thản nhiên nói: “Vì sao thế nào cũng phải là chúng ta xuất cung đi tìm? Nàng nói cho trẫm hành tung của hắn, trẫm cho người đi là được.”

191. Chương 193: Sóng Gió Ban Hôn (1)

Tuyền Cơ cứng người lại, không nghĩ tới hắn sẽ nói như vậy. Nếu không thể ra khỏi cung vừa rồi hết thấy những việc nàng làm, bao gồm việc lấy được bùa hộ mệnh cho Phượng Thụ cung còn có ý nghĩa gì nữa?

Nàng không bao giờ muốn đợi tại nơi này nữa! Trước kia, thêm một giây là giây dựa, hiện tại, thêm một giây là thống khổ.

“Long Phi Ly, chỉ khi nào ta cũng đi ra ngoài, ta mới có thể nói cho người hậu nhân Bạch gia ở chỗ nào.”

Ánh mắt hần thản nhiên dừng lại trên đỉnh đầu nàng.

Hần rất ít khi không hề bình tĩnh, mà hần bình tĩnh thì rất đáng sợ. Không thể để cho hần biết chút gì về ý niệm muốn chân chính rời đi trong đầu nàng, chỉ có thể đánh lạc hướng. Tuyền Cơ nói: “Ở trong này sẽ luôn nhớ tới chuyện đêm đó, ta chỉ là muốn người đưa ta đi ra ngoài đi một chút, nếu người không thể đi thì phải người đi cùng ta cũng được.”

Nàng nói xong rời khỏi ngực hần, nằm qua một bên, hai mắt tròn to nhìn về phía hoa văn hình rồng khắc trên đầu giường.

Sau lưng không có động tĩnh gì, nàng hơi hơi tuyệt vọng.

Thật lâu sau, nàng bị hần mạnh mẽ ôm vào trong lòng.

“Nàng muốn trầm cùng nàng đi ra ngoài một chút?” Hơi thở cực nóng của hần phả vào trên lưng áo của nàng.

Ngữ khí của hần thật lạnh bạc, nàng không thể đoán được tâm tư của hần. Tuyền Cơ cười khổ, nàng đương nhiên không muốn hần cùng nàng xuất cung, có hần bên cạnh, tỷ lệ chạy trốn thành công của nàng đã thấp lại càng thấp... Có điều đây là phương pháp tốt nhất để xóa bỏ nghi ngờ trong lòng hần.

Nàng xoay mạnh người lại, nhìn ánh mắt thâm trầm của hần, “Long Phi Ly, ta...”

Dừng một chút, khẽ cắn môi, nhẹ nhàng tiến sát vào lòng hần, “Được không?”

Nàng đột nhiên tới gần, Long Phi Ly hơi hơi chấn động, lập tức ôm chặt nàng, với bộ dáng này của nàng hần không thể cự tuyệt.

“Để cho trầm ngâm lại...”

“Ừm.” Tuyền Cơ nhắm mắt, tốt quá hoá cùi bắp >_<, vật=“” cực=“” tất=“” phản=“” nàng=“” không=“” dám=“” nói=“” thêm=“” nữa=“” vừa=“” rồi=“” phí=“” tâm=“” tư=“” vào=“” câu=“” chuyện=“” thì=“” còn=“” may=“” lúc=“” này=“” hơi=“” trầm=“” tĩnh=“” lại=“” thì=“” chỉ=“” cảm=“” thấy=“” vết=“” thương=“” đau=“” xót=“” bèn=“” lấy=“” tay=“” đè=“” lên=“”>

Động tác nhỏ bé của nàng không thoát được mắt của Long Phi Ly.

Thanh âm của hần có chút ngưng trọng, “Đau lắm à? Trầm lập tức truyền y nữ cho nàng.”

Nàng vừa định nói không cần, hần đã nhanh chóng ngồi dậy đi ra ngoài rồi.

Thanh âm hạt châu ba ba nhẹ nhàng rơi xuống... trong trí nhớ của nàng Từ Hi cùng Hạ Tang vẫn theo bên cạnh hần, hình như bởi vì nàng ở đây nên hần cho bọn họ lui xuống; bọn họ không ở đây, mọi việc hần đều phải tự mình làm, màn thủy tinh liêm ánh lên bóng dáng cao lớn của hần, mắt Tuyền Cơ có chút đau xót.

Đến khi hần nằm xuống bên người nàng, nàng thấp giọng nói: “Người kêu người đưa ta về Phượng Thù cung đi.”

“Vì sao?”

Tuyền Cơ sững sốt, câu hỏi “Vì sao” này của hần tựa hồ rất đương nhiên, ngược lại hình như là nàng đã không có để ý.

“Ta ở trong này, người không có tiện.”

Ngữ khí Long Phi Ly hơi hơi tức giận, “Nàng cứ ở trong này.”

“Nơi này chỉ có một cái giường, ta còn là bệnh nhân, chắc người không định cho ta nằm dưới đất chứ; không giống ngày xưa, ta hiện tại là bệnh nhân, trên người dính máu vừa bẩn vừa tanh, làm dơ chỗ này của người ... mùi này cũng không tốt, chúng ta cùng nhau ngủ không thích hợp.”

Lại là loại ngữ khí khinh mạn này! Tuy cố ý áp chế nhưng Long Phi Ly cũng không khỏi hơi hơi nổi giận, cười lạnh nói: “Nàng hôn mê suốt mấy ngày nay, có ngày nào trẫm không ngủ cùng nàng! Bần ư? Hôm đó nàng đạo thai, đẽm chắn cũng phải thay mấy lần, hiện tại mà nói bần không phải đã muộn rồi sao?”

Hắn lạnh lùng nhìn chăm chăm nàng, thấy sắc mặt nàng sắc hơi trắng bệch, trong lòng cả kinh, một tia ảo não xuất hiện... hải tử kia chính là hiềm khích giữa hai người.

Tuyền Cơ nghiêng người đi, hai người không nói gì.

Vết thương khiến nàng đau đớn, chẳng bao lâu đã trở nên ử rũ mệt mỏi, giọng của hắn từ sau lưng cũng rần truyền đến.

“Nàng ngủ một chút đi, Thôi y nữ rất nhanh sẽ đến đây, trẫm truyền ngọ thiện cho nàng.”

Hình như hắn đi ra ngoài rồi.

Mùi Tuyền Cơ đau xót, vội vàng nhắm mắt lại, lại nghe thấy tiếng hạt châu loảng xoảng, đứng ngay chỗ màn thủy tinh hắn thản nhiên nói: “Nàng sẽ ở trong này, về sau đều ở trong này.”

Lúc Tuyền Cơ tỉnh lại, Long Phi Ly đã không còn ở Trữ Tú điện, thay vào đó là một vài cung nữ.

Thấy nàng tỉnh lại, một cung nữ hơi đứng tuổi cung kính nói: “Nương nương, vừa nãy Thôi cô cô đã tới thay thuốc cho ngài, lại sắc một ít thuốc, nô tỳ hầu hạ ngài dùng bữa, sau đó uống thuốc mới tốt.”

Nàng ta nói xong rồi quay sang mấy cung nữ khác nói: “Thuốc ở ở ngự dược phòng, các người mau lấy lại đây, trước khi đi Hoàng Thượng đã ngàn căn vạn dặn là nương nương dùng bữa xong phải lập tức cho nàng uống thuốc.”

Tuyền Cơ kinh ngạc nhìn hai cung nữ lĩnh mệnh đi ra ngoài, quả thật nàng cũng đói bụng, được đại cung nữ nâng dậy ăn một chút thức ăn, hỏi: “Hoàng Thượng đâu?”

“Bẩm nương nương, nương nương ốm đau nằm trên giường mấy ngày, Hoàng Thượng đau lòng nương nương, chưa từng bước ra khỏi Trữ Tú điện nữa chứ đừng nói là vào triều. Vừa rồi nghe Hạ tổng quản nói, chắc là người phải đến Kim Loan điện xử lý chút việc khẩn yếu.” Đại cung nữ kia cười nói, thần sắc kính cẩn lại cực kỳ hâm mộ.

Nàng không cần hắn đối với nàng như vậy! Đáy lòng Tuyền Cơ bắt đầu nảy sinh tí phiền chán, càng không định tiếp tục ở trong này đợi.

Nàng nhìn mấy cung nữ trong phòng, trong lòng tính toán, nói với đại cung nữ đứng bên cạnh: “Cô cô cho các nàng lui ra đi, người ở trong này hầu hạ là được rồi.”

...

Bên ngoài Trữ Tú điện, đông đảo cấm quân đang tuần tra, một vài cung tỳ lui ra, lẳng lặng đứng hầu ở cửa, hoàng đế ra lệnh, cấm bất luận kẻ nào bước vào Trữ Tú điện. Thống lĩnh cấm quân Đoạn Ngọc Hoàn cũng đến đây mấy lần dặn không được để cho bất luận kẻ nào làm phiền Niên tần nương nương nghỉ ngơi.

Một lúc lâu sau, cửa phòng nhanh chóng mở ra rồi khép lại, đại cung nữ cúi đầu vội vàng đi ra, giống như được Niên tần phân phó đi làm chuyện gì đó.

Ngự hoa viên.

Đại cung nữ vội vàng đi một đoạn, lại che ngực ho. Nàng ngẩng mặt lên, ánh mặt trời chói chang giữa trưa đập vào mặt, hiện ra một khuôn mặt nhỏ nhắn vừa xanh xao vừa trắng bệch, làm gì còn mang hình dáng của đại cung nữ kia nữa mà đúng là Tuyền Cơ.

Nàng đánh ngất đại cung nữ ở trong phòng, hiện tại nàng thậm muốn trở về Phượng Thụu cung thăm bọn Điệp Phong, Thụy Nhi.

Phía trước có người đi tới, hình như là mấy thái giám vây quanh một nam tử trang phục sang trọng đẹp đẽ, nàng cả kinh, vội vàng cúi đầu, đi về đường mòn bên cạnh, lại nghe thấy tiếng thở dài, ngay sau đó, nam tử nhẹ giọng phân phó thái giám, “Đưa cung nữ kia lại đây.”

192. Chương 194: Sóng Gió Ban Hôn (2)

Tuyền Cơ rửa thầm, đây là ai vậy? Trăm ngàn lần đừng đụng phải tên tử tử kia hoặc là đám người Long Tử Cẩm thì tốt rồi. .

Thái giám kia dẫn nàng đi qua, nàng cắn răng cúi đầu, chỉ nghe thấy nam tử kia thản nhiên nói: “Ngẩng đầu lên.”

Giọng nói này... Tuyền Cơ sửng sốt, nâng mắt lên, nam nhân trước mắt trẻ tuổi mà anh tuấn, ánh mắt ôn oánh như ngọc, mi tâm hơi nhăn lại.

Ánh mắt hai người vừa giao nhau, nam tử chân động lập tức nhếch miệng, “Quả thật là người!”

Hắn ngừng lại một chút, thấp giọng nói: “Thì ra người là thị nữ trong cung, chẳng trách được.”

Tuyền Cơ kinh ngạc không thể ít hơn nam tử này, là hắn!

Ngày đó, ở đầu đường trong đế đô quen biết ba gã nam tử, một trong số đó là người trước mắt, Vân Dương!

Lúc này, bên cạnh thái giám vừa mới lôi kéo nàng tới đây khiến trách nói: “Người là cung nữ ở phòng nào? Sao không hiểu lễ nghi như vậy, thấy Thất vương gia còn không mau quỳ xuống hành lễ?”

Thất vương gia? Nam tử trẻ tuổi tự xưng đến từ quận Nhạc Dương này đúng là huynh đệ của Long Phi Ly ư?!

Tuyền Cơ lắp bắp kinh hãi, cười khổ... Thật đúng là bị nàng đoán trúng rồi, lai lịch ba người kia đều thật sự là không nhỏ, cực kỳ không nhỏ! Vân Dương thân phận bậc này vậy còn hai người khác thì sao?

Hóa ra thái giám kia cũng không nhận ra nàng... Bằng không để Thất vương gia biết nàng là phi tần tự ý xuất cung, còn đi dạo chốn yên hoa kia thì rất phiền toái, nàng vội vàng vén áo thi lễ, cúi đầu làm ra vẻ sợ hãi nói: “Nô tỳ thỉnh an Thất vương gia, Vương gia thiên tuế.”

Long Chính Văn lạnh lùng liếc nhìn thái giám một cái, tên thái giám kia cả kinh, hắn giáo huấn cung nữ vốn là muốn vị Vương gia này cao hứng, lại không biết tại sao trở thành đắc tội với hắn.

Tuyền Cơ không nghe thấy tiếng động, trong lòng đang bất an, một đôi bàn tay to lớn lại ấn lên vai của nàng nâng nàng dậy. Long Chính Văn ôn nhu nói: “Niên Tuyền, bạn cũ gặp lại, người liền không nhận ra Vân Dương sao?”

Hắn quả nhiên sớm biết rằng nàng là nữ tử! Tuyền Cơ quyết tâm khẳng khái không chịu nhận đến cùng, chỉ nói: “Nô tỳ không hiểu Vương gia đang nói cái gì.”

Không hiểu ư? Long Chính Văn cười lạnh, hắn thì lại nhớ rõ khuôn mặt này. Tay hơi vung lên, vài tên thái giám thấy thế, lập tức thúc thời đứng sang một bên.

Cầm nhẹ nhàng bị nâng lên, Tuyền Cơ lắp bắp kinh hãi, theo bản năng lui về sau, bả vai lại bị nam nhân vội vàng đè lại.

“Nàng đang trốn ta?” Thanh âm hắn có tí tức giận.

Vân Dương ở trên đường dài ở đế đô là một người cơ trí, khiêm tốn, nho nhã văn vẻ, nam tử trước mắt lại ẩn chứa phần lớn bá đạo, Tuyền Cơ khẽ thở dài một cái.

“Vương gia, nô tỳ còn có việc, xin cho nô tỳ cáo lui.”

Long Chính Văn nao nao, nội tâm hắn sâu đậm, xưa nay luôn thu liễm, vừa rồi lại tiết lộ cảm xúc của chính mình, nhìn chằm chằm nữ tử vẫn cúi mặt xuống một lát, hắn hạ thấp giọng nói: “Niên cô nương, nàng không cần sợ ta, nếu bốn vương nói bốn vương muốn đưa nàng trở về đất phong, nàng có bằng lòng hay không?”

Tuyền Cơ nghe vậy, giật mình sững sốt, ý của hắn là gì? Đưa nàng trở về, ý nghĩa là cái gì... Nàng nhú mào, ngẩng đầu nhìn Long Chính Văn, ánh mắt sáng quắc của hắn đang nhìn nàng.

Bất quá chỉ mới gặp mặt một lần thôi mà! Tuyền Cơ bối rối, đang nghĩ cách thoát thân, lại nghe một tiếng cười lạnh sau lưng, “Long Chính Văn, người đúng là ngụy quân tử.”

Tuyền Cơ ngẩn ra, sắc mặt Long Chính Văn đã hơi trầm xuống. Nàng xoay người lại nhìn, chỉ thấy một nam tử sắc mặt âm vụ dẫn theo một đám người hầu đi tới.

Phục sức như vậy, nam nhân này, Tuyền Cơ kêu trời, nếu xem hoàng lịch hôm nay nhất định là không nên ra khỏi cửa. Sớm biết như thế, nàng liền ngoan ngoãn ở lại bên trong tấm cung người nọ, sống cuộc sống bình thường của heo vại ngày rồi hãy tính.

Nam tử đội mũ quan tóc vấn cao, chính giữa đỉnh một viên hồng ngọc lớn sáng rực, nghênh diện đi đến trước mặt không phải Nạp Minh Thiên Lăng thì còn là ai?

“A Tuyền.” Nạp Minh Thiên Lăng thấy nàng nhìn mình chăm chú thì nở nụ cười, thần sắc âm trầm giảm bớt vài phần, vội vàng bước tới.

Tuyền Cơ còn chưa kịp phản ứng, Nạp Minh Thiên Lăng đã vòng tay qua thắt lưng của nàng.

Một tay Long Chính Văn thì vẫn còn đặt trên vai của nàng.

Tuyền Cơ cười khổ, nhận thức kiểu này sẽ khiến trái tim của nàng bị dọa chết mất.

“Vị công tử này, xin hỏi là ai? Nô tỳ cũng không nhận biết...”

Được rồi, nàng đành câm miệng đi, hai nam nhân đã hoàn toàn không nhìn tới nàng, Tuyền Cơ cười khổ lại cười khổ, Nạp Minh Thiên Lăng đã lạnh lùng nói: “Thất vương gia, xin buông tay ra! Quân tử không đoạt đồ tốt của người khác.”

“Vừa rồi Nhị vương tử không phải đã nói bốn vương là ngụy quân tử sao?” Long Chính Văn khoe miệng cong lên, nói: “Vương tử đừng quên mục đích lần này tới Tây Lương mới tốt.”

“Người...” Nạp Minh Thiên Lăng giận dữ, giơ tay chỉ vào Long Chính Văn, “Thì ra ngày đó người đã sớm coi trọng nàng! Niên Tuyền, hôm nay gia nhất định phải có được người! Ta không tin lấy địa vị của ta, hoàng đế Tây Lương sẽ keo kiệt một cô cung nữ!”

Long Chính Văn mặt mày vừa hoa lên, cười lạnh nói: “Vương tử tới đây là cầu hôn Ngọc Trí công chúa, chẳng lẽ vương thất Tây Lương chúng ta còn không bằng một người? Bốn vương chưa cưới phi tử, vương tử nói nếu bốn vương thỉnh cầu Hoàng Thượng tứ hôn, Hoàng Thượng đáp ứng hay là không đáp ứng?”

Tim gan Tuyền Cơ nhảy loạn cả lên, cự kỳ hoảng sợ, Nạp Minh này chính là vương tử nước Nguyệt Lạc đến cầu thân, mà Long Chính Văn hắn... hắn lại thỉnh cầu tứ hôn?

Nếu việc này nháo đến chỗ Long Phi Ly thì phải làm sao mới xong đây? Đừng nói là ra cung, nàng lập tức có thể sẽ chết thêm một lần nữa!

Làm thế nào mới tốt?

Nàng vừa kích động, lập tức cảm giác được áo bị thấm ướt... Miệng vết thương tựa hồ nứt ra rồi. Nàng đau đến cắn môi dưới.

Long Chính Văn đứng đối diện nàng thấy sắc mặt nàng trắng bệch, cảm thấy rung mình, đang định hỏi thăm, lại nhìn thấy Tuyền Cơ giơ tay chỉ hướng bên hông, cả kinh nói: “Hoàng Thượng.”

Hắn ngẩn ra, Nạp Minh Thiên Lăng cũng nhìn theo, Tuyền Cơ sớm tập trung hết sức lực trên người vào vai và tay, thừa dịp một chiêu đánh lạc hướng này, bả vai dùng sức rụt về phía sau, giãy ra khỏi bàn tay Long Chính Văn đang đặt trên vai nàng; khuỷu tay đồng thời đánh vào bụng Nạp Minh Thiên Lăng, hai người bất ngờ không kịp đề phòng, đều thả lỏng kiểm chế, Tuyền Cơ cuối cùng thoát thân, sau đó liền bỏ chạy.

Còn chưa chạy được mấy bước thì đã thấy toàn bộ mọi người đều quỳ xuống, cúi người nói: “Khấu kiến Hoàng Thượng!”

193. Chương 195: Sóng Gió Ban Hôn (3)

Còn nhớ rõ lần đầu tiên gặp Ngọc Trí, nàng gạt nàng ta nói trên trời có heo đang bay nhưng cũng không thấy heo bay trên trời mà, vậy mà lúc này bịa đại là hoàng thượng tới, không ngờ hần tới thật!

Lúc này Tuyền Cơ muốn khóc cũng không khóc nổi. Hần tới đây thì nàng chết chắc rồi! Hiện tại nàng không cần biết là hoàng đế hay là ảnh đế*, chạy trước rồi nói tiếp.

(*: nghĩa là chỉ mới thấy bóng dáng của Hoàng đế thôi, Hoàng đế còn chưa tới)

Trong khi mọi người hướng về phía thân ảnh Hoàng đế hành lễ, rõ ràng là nàng đã tránh khỏi thân ảnh siêu quần xuất chúng, nào ngờ lưng áo rất nhanh bị kéo căng, nàng giống như con gà bị người nào đó lôi ngược trở về, nàng thở cũng không dám thở mạnh, đầu cúi thật thấp, dùng tay áo hơi hơi che mặt, liếc mắt nhìn quần áo của kẻ ra tay bắt nàng, chính là Nạp Minh Thiên Lăng.

Tuyền Cơ đẩy tay hần ra, quỳ xuống, nghiêng rằng nghiêng lợi: tên man di này, thật sự là rất man rợ.

Run run, mắt nhìn chằm chằm xuống đất, Long Phi Ly còn chưa phát hiện ra nàng... ở phía trước mặt một chút, nghe thấy Long Phi Ly cười nói: “Vương tử cùng Thất ca không cần đa lễ, thấy hai vị trò chuyện với nhau thật vui vẻ, có chuyện gì cao hứng sao?”

Một giọng nói khàn khàn cười tiếp lời: “Đúng vậy, Thất đệ cùng vương tử nói cho chúng ta nghe đi, cũng làm ọi người cùng vui vẻ một chút.”

Hần dừng một chút, hơi tò mò, “Tiểu tỳ trong tay vương tử là... ?”

Giọng nói này Tuyền Cơ nhận ra được, là tên Tử Trữ kia. Người này quả nhiên xung khắc với nàng, đùa gì không đùa lại đi đùa như vậy. Nàng càng tỏ ra bối rối, khóe mắt liếc nhìn chung quanh dưới đất, bên cạnh Long Phi Ly có đủ bộ ba (chỉ Tử Hi, Hạ Tang, Thanh Phong) không thiếu ai, hơn nữa còn có Long Tử Cẩm và Long Lập Dục.

Nạp Minh Thiên Lăng liếc nhìn Long Chính Văn một cái, ngưng mi nói: “Trước khi Nạp Minh tới quý quốc đã nghe nhiều hạ thần nói Tây Lương nhân khiết địa linh* (*: ý là nhiều người tài giỏi), đến khi bản thân đến đây mới biết lời nói này quả thật không sai. Chỉ một cung nữ cũng thông minh như vậy, Nạp Minh rất thích, mong Hoàng Thượng có thể ban cho Nạp Minh.”

Long Phi Ly hơi trầm ngâm, nói: “A, có chuyện này sao?”

“Vương tử phong lưu phóng khoáng, đúng là có thể xem là nhất cộc mỹ đàm.” Long Tử Cẩm cười khê.

Long Lập Dục nhún mày cười, “Vương tử cùng phiến vương cùng cầu hôn với Ngọc Trí công chúa, vương tử thân phận tôn quý, nhưng chuyện nhân duyên cũng khó nói, nếu cuối cùng không thể ôm mỹ nhân về nhà thì được một tỳ nữ xinh đẹp, xem như cũng không uổng công tới đây một chuyến.”

Nạp Minh Thiên Lăng vuốt cằm nói: “Đúng vậy.”

“Hoàng Thượng, vi thần cũng muốn cung nữ này, cầu Hoàng Thượng ban hôn.” Long Chính Văn không vội vàng, đợi Nạp Minh Thiên Lăng nói xong mới tiến lên cất cao giọng nói.

Long Lập Dục cùng Long Tử Cẩm nghe vậy đều lắp bắp kinh hãi, hai người vốn không giao hảo với nhau nhưng lúc này cũng nhìn lẫn nhau. Nên biết mặc dù mẫu thân Thất vương gia Long Chính Văn mất sớm, nhưng lúc còn sống được tiên hoàng rất sủng ái, không biết vì sao về sau vị thất hoàng tử này lại bị tiên hoàng ác cảm, từ nhỏ đã bị phong vương đến quận Vong Ưu, quận Vong Ưu lớn lại hoang vắng, càng vào sâu bên trong thì đầm lầy càng trải rộng.

Không ai ngờ Long Chính Văn tuổi còn nhỏ đã bắt đầu cho khai khẩn toàn bộ, xây dựng thủy lợi, lại biết dùng người tài giỏi, trong vòng hơn mười năm đã khiến quận Vong Ưu có thể so sánh với quận Yên Hà phần hoa rộng lớn, thậm chí còn có thanh thế hơn quận Yên Hà. Chiến tích vang đến triều đình, không còn ai dám xem nhẹ vị hoàng tử bị khinh khi hôm nào.

Hắn vẫn chưa lấy vợ, Thái Hậu cùng hoàng đế cũng nhiều lần nhắc đến việc này, đem danh sách không ít thiên kim của các trọng thần trong triều cho hắn xem, chọn lựa, hắn chỉ mỉm cười nói không vội. Lúc này hắn lên tiếng xin ban hôn ột cung nữ, làm sao không khiến người ta kinh ngạc cực độ cho được!

Long Lập Dục cùng Long Tử Cẩm lúc đầu chỉ nghĩ rằng Nạp Minh Thiên Lãng coi trọng dung mạo xinh của tỳ nữ trong cung này, bây giờ nghe Long Chính Văn cũng nói như vậy, hai người lập tức nghĩ rằng tỳ nữ này thật sự không đơn giản.

Cả mấy người đứng sau lưng hoàng đế như Từ Hi, Hạ Tang, Thanh Phong cũng cảm thấy nghi ngờ, cùng nhìn về hướng cung nữ quỳ trên mặt đất vẫn một mực yên lặng không lên tiếng kia. Nhưng mà nàng cúi đầu xuống, trán lại bị ống tay áo khẽ che khuất, nhất thời không thể xem rõ dung mạo.

Long Phi Ly hơi hơi rung mình, trên mặt lại bất động thanh sắc, khẽ cười nói: “Vương tử cùng Thất ca đồng thời yêu cầu ban hôn, như vậy thì tỳ nữ này dung mạo thật hấp dẫn, không ngờ trong hậu cung của trẫm còn có một mỹ nhân như vậy.”

Long Tử Cẩm gương giọng cười, “Hay là Cửu ca hồi hận ngày trước không đem giai nhân nhét vào trong hậu cung, ngược lại hôm nay phải thành toàn cho vương tử và Thất ca?”

Lời vừa nói ra, mọi người lập tức cười to.

Long Phi Ly cười nói: “Lời nói của Thập đệ thật đúng.”

Hoàng đế chết tiệt! Tuy Tuyên Cơ biết là hắn đùa cho vui nhưng trong lòng vẫn không nhịn được mà mắng, nàng vừa hoảng vừa sợ, cộng thêm vết thương rất đau, dưới ánh nắng mặt trời càng thấy đầu vầng mắt hoa.

Lúc này, Long Phi Ly chậm rãi tiến lên trước, Tuyên Cơ kinh hãi, hai người bất quá chỉ cách nhau nửa bước, nghe hắn nhạt giọng nói: “Ngẩng đầu cho trẫm nhìn xem.”

Long Lập Dục cười nói: “Nhan sắc ra sao đây, bốn vương cũng rất thắc mắc a!”

Trong Ngự hoa viên nhất thời yên tĩnh, ánh mắt mọi người mở to đều dừng ở trên người Tuyên Cơ. Mặc dù tính tình nàng có lúc cầu thả, nhưng khi cần thận lại rất tinh táo, cũng rất thông minh, giờ phút này lại chỉ cảm thấy chưa bao giờ gặp một cục diện khó khăn như vậy.

Cái đầu này ngẩng lên cũng không phải, không ngẩng lên cũng không được!

“Người không có nghe thấy lời trẫm nói sao?” Trước mặt là thanh âm lạnh lùng của hoàng đế.

Tim Tuyên Cơ muốn rớt ra, là người kêu ta ngẩng đầu nha ... Dù sao thì lợn chết sẽ không sợ nước nóng, muốn xử lý như thế nào là chuyện của người. Nàng cắn răng một cái, đầu ngẩng lên thẳng tắp, đối diện với con người đen tuyền thâm thúy của hoàng đế.

Sắc mặt Long Phi Ly đại biến, Long Lập Dục đứng bên cạnh thốt lên thất thanh: “Như thế nào lại là cô?”

Từ Long Tử Cẩm đến đám người Từ Hi không người nào sắc mặt không biến đổi.

Mặc dù Long Chính Văn cùng Nạp Minh Thiên Lãng không biết mọi người kinh ngạc chuyện gì, nhưng nhìn thần sắc mọi người kinh sợ vạn phần thì đều chấn động, lại nghe hoàng đế tức giận trầm giọng hỏi, “Niên Tuyên Cơ, tại sao nàng lại ở chỗ này?”

194. Chương 196: Sóng Gió Ban Hôn (4)

“Hoàng Thượng, có thể cho nô tì đứng lên rồi nói hay không?” Tuyên Cơ liếc mắt nhìn người đang giận dữ.

Tình huống nàng gây ra càng ngày càng nghiêm trọng, lần này cư nhiên gặp phải vương tử nước Nguyệt Lạc và Thất ca của hắn, Long Chính Văn thậm chí còn muốn cưới nàng làm chính phi. Ở những nơi hắn không nhìn thấy được, rốt cuộc nàng còn gặp bao nhiêu nam nhân nữa? Long Phi Ly giận không thể át, vốn hôm nay lúc rời khỏi Trữ Tú điện, thái độ của nàng... Trong lòng hắn sớm ghen lửa giận, lại không thể động vào nàng, không thể mắng nàng...

Đột nhiên chuyện nam tử kia làm đổi nàng ở Yên Vũ lâu thoáng hiện lên trong đầu, hai tay Long Phi Ly nắm chặt, nàng là của hắn! Nàng chỉ có thể là của hắn! Ai tranh giành với hắn, hắn sẽ... giết kẻ đó!

Cưỡng chế tất cả cuồng nộ, nhìn thấy sắc mặt nàng xanh trắng, trong lòng lại căng thẳng, thậm chí không kịp suy nghĩ hắn đã đỡ nàng đứng dậy, trong lúc mọi người còn đang khiếp sợ, kéo nàng vào trong lòng, thân nhiên nói: “Vương tử, Thất ca, nữ nhân này, trẫm không thể cho các người.”

Một khắc khi Nạp Minh Thiên Lăng nhìn thấy Long Phi Ly kéo Tuyền Cơ vào trong lòng thì vừa sợ vừa giận, lúc này nghe ngữ khí của hắn bình thản lại cường ngạnh, cắn răng nói: “Chứ không phải là như vừa rồi lời Lăng Thụy Vương gia nói, Hoàng Thượng muốn nạp nàng vào hậu cung?”

Mâu quang Long Phi Ly khẽ chớp, thoáng xẹt qua người Hạ Tang, Hạ Tang rung mình, lại nghe hoàng đế đã hơi hơi lạnh nói, “Nạp vào hậu cung à? Vương tử, nàng đã sớm đã ở trong hậu cung của trẫm.”

Ánh mắt Hạ Tang nhìn Từ Hi một chút, hai người đồng thời bước ra khỏi hàng, đồng thanh nói: “Nô tài ra mắt Niên tần nương nương.”

Nạp Minh Thiên Lăng chấn động, Niên tần? Nữ nhi của tả thừa tướng Tây lương, trắc phi của Khánh Gia hoàng đế? Vốn dĩ việc cung đình hắn cũng không quan tâm nhiều, nhưng về tin tức Niên tần này, trong ngoài triều đình, những ngày gần đây đã sớm nổi danh thiên hạ, nàng bị biếm phạt nhiều lần, hoàng đế vì nàng lần thứ hai không thượng triều đều là sự thật không cần bàn cãi!

Niên Tuyền như thế nào là Niên tần? Quả thật là nàng họ Niên! Chính là, nếu là cung phi, sao lại ra cung? Bên cạnh Long Chính Văn lại không rên lên một tiếng, môi hơi mím lại, khuôn mặt có hai ba phần tương tự hoàng đế, nhất là vẻ bình tĩnh.

Nạp Minh Thiên Lăng trở nên kinh nghi, nhanh nhìn chằm chằm Tuyền Cơ, “Người không phải a Tuyền gặp trên phố lớn trong kinh thành hôm đó?”

Long Phi Ly lại nhìn Long Chính Văn liếc mắt một cái, ánh mắt mới trở về trên người Nạp Minh Thiên Lăng, cười nói: “Vị phi tử này của trẫm tính tình hồ nháo, nhiều lần cải trang thành cung nữ đùa với trẫm.”

Hắn hơi trầm ngâm, nói: “Trẫm nghe vương tử nói vậy, dường như là muốn tìm một người khác?”

Hai người nắm tay nhau, trong lòng bàn tay bị người nọ hơi hơi nhấn một cái, Tuyền Cơ cười nói: “Thần thiếp ở trong thâm cung, hôm nay mới gặp vương tử và Vương gia, tại sao vương tử nhắc đến phố lớn trong kinh thành?”

Nạp Minh Thiên Lăng nhìn nàng cười tươi như hoa, trong lòng đột nhiên rõ ràng, ngày đó người chứng kiến đúng là nàng! Kinh phần mãnh liệt nhất thời khóa chặt toàn bộ suy nghĩ trong lòng, cắn răng cười lạnh.

Đã thấy Long Chính Văn nhìn phía Tuyền Cơ, vái chào, đạm thanh nói: “Niên tần nương nương, vừa rồi vì thần mạo phạm, mong nương nương chớ trách.”

Không biết vì sao, vừa chạm đến ánh mắt cùng thần sắc bình tĩnh của vị Vương gia này, trong lòng Tuyền Cơ đột nhiên xuất hiện lên một nỗi kinh hoàng.

Tuyền Cơ thoáng thấy ống tay áo hoàng đế phất qua, hoàng đế nâng cánh tay Long Chính Văn lên, khẽ cười nói: “Không biết thì không có tội, đều là người một nhà, nếu tính thân phận theo dân gian, Niên tần thực ra là em dâu Thất ca, Thất ca không cần đa lễ.”

Long Chính Văn liếc nhìn hoàng đế một cái, mỉm cười, “Còn nhớ rõ ngày đó ở trên Kim Loan điện, Hoàng Thượng nhắc đến tên thích khách ở Yên Vũ lâu, nghĩ là chuyện người giống người mặc dù rất hi hữu, nhưng cũng bình thường. Chuyện thích khách như thế, hôm nay chuyện Niên tần nương nương cũng giống vậy.”

Nạp Minh Thiên Lăng nghe vậy lắp bắp kinh hãi, nói như vậy, ở Yên Vũ lâu, không phải là hoàng đế đến truy tìm thích khách mà là vì Niên tần này mà đến!

Đêm đó Niên tần cải trang dự tuyển hoa khôi, vì biết dung mạo đã lộ trước mọi người, hoàng đế triệu hai người yết kiến, nói chuyện phiếm về việc dung mạo tương tự của thích khách, thực ra là chỉ Niên tần, vì lý do này mà mới tìm gặp mặt mấy người bọn hắn. Chỉ vì mặc dù hôm nay không gặp ở ngự hoa viên này thì đến tiệc chúc thọ hoàng đế ngày sau tất nhiên cũng gặp lại!

Nghĩ vậy, nhất thời lưng hắn đổ mồ hôi lạnh, lại không cam lòng, điều này làm cho tâm hắn ngứa ngáy không kể xiết. Niên Tuyền đúng là người hắn không thể chạm vào!

Nhất thời không khí trở nên phức tạp, ngưng trọng.

Long Lập Dục mặc dù không biết tại sao Niên tần có liên quan đến Nguyệt Lạc vương tử, thất đệ Chính Văn nhưng vừa rồi thấy hai người tranh chấp, lại thấy Long Phi Ly ôm chặt Tuyền Cơ, càng trở nên ghen ghét, dục vọng chiếm hữu càng mạnh, trong lòng cười lạnh: Niên Tuyền Cơ rốt cuộc thuộc về ai thì hãy cứ chờ đó đi!

Vết thương chưa lành, lại luân phiên khúc chiết, lúc này Tuyền Cơ cũng đổ mồ hôi ướt lưng áo, nàng cắn răng cố nén, đầu lại hơi hơi tựa vào trong lòng hoàng đế, thân mình từ từ rũ xuống.

Long Phi Ly chỉ cảm thấy thân hình trong lòng trầm xuống, nhìn lại thấy Tuyền Cơ thần sắc thống khổ, đôi mắt đã khép lại, đột nhiên cảm thấy hoảng sợ, không để ý đến chuyện gì khác nữa, ôm lấy nàng, trầm giọng nói: “Hạ Tang, lập tức truyền Thôi y nữ đến Trữ Tú điện.”

Hạ Tang cũng cả kinh, vừa đáp lại một tiếng, bóng xanh bên cạnh đã chớp động, thân hình Thanh Phong đã cách xa vài trượng.

Từ xa xa thanh âm truyền đến, “Ta đi.”

Xảy ra đột biến này, mọi người đều bị giật mình, khi nhìn lại đã thấy hoàng đế đã xoay người bước nhanh rời đi.

Rốt cuộc Niên tần đã xảy ra chuyện gì, vừa rồi vội vàng nhìn thoáng qua chỉ thấy quần áo nàng một mảnh màu đỏ, Nạp Minh Thiên Lăng càng thêm kinh nghi, cước bộ theo bản năng đi về phía trước, đuôi mắt đã thấy Long Chính Văn khoanh tay ở phía sau, mặt thần nhiên nhìn chăm chăm, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Trữ Tú điện.

Lúc Tuyền Cơ hồi phục ý thức, mở mắt ra thì nhìn thấy hoàng đế ánh mắt âm trầm, đang đứng ở cạnh giường lạnh lùng nhìn nàng chăm chăm.

Ngoài cửa sổ sắc trời mặc nhiên, cũng không biết hắn đã đứng bao lâu.

Nàng cười yếu ớt, nhắm mắt lại. Bên tai, tiếng màn thủy tinh lao xao vang vọng chói tai ... Phía bên ngoài truyền đến tiếng động do đồ đạc bị đập phá liên miên không dứt.

Tuyền Cơ cả kinh, cố hết sức gượng đứng dậy.

Phía ngoài màn thủy tinh, tất cả đồ đạc trên bàn làm việc đã không còn, Long Phi Ly đứng ở giữa đồng lộn xộn trên nền nhà, thần sắc ngoan tuyệt.

Tuyền Cơ cắn răng cười lạnh, “Người không muốn gặp ta vậy sao không thả ta về Phượng Thụ cung?”

“Thả nàng trở về?” Long Phi Ly nhẹ giọng lặp lại lời của nàng, đột nhiên dương tay chỉ thẳng về phía nàng, thanh âm rít qua kẽ răng, “Niên Tuyền Cơ, trừ phi nàng chết hoặc là trẫm đã chết!”

195. Chương 197: Cùng Nhau Xuất Cung

Nàng nhớ rõ lúc ban ngày hắn đã từng nói: Nàng sẽ ở trong này, vĩnh viễn ở trong này. .

Không đâu, bất quá là hắn nhất thời tức giận mới nói vậy.

Hắn không thương nàng, giữ nàng ở tẩm cung của hắn làm cái gì? Hơn nữa, làm như vậy, ở trong mắt người khác chính là độc sủng, cũng không tốt cho hắn.

Lúc này, nghe giọng điệu của hắn, giọng điệu lạnh lẽo này có phần làm cho người ta không thể hoài nghi sự quyết tuyệt trong đó.

Trong lòng nàng cảm thấy e ngại, trực giác làm cho nàng muốn chạy trốn khỏi hắn, không chút suy nghĩ, nàng liền chạy về phía cánh cửa.

“Hôm nay cung nữ bị nàng đánh ngất ở trong phòng đã bị trẫm giết.” Sau lưng là giọng nói lạnh lùng tàn nhẫn tựa như ma quỷ.

Tuyền Cơ cả người run run, kinh ngạc quay người lại, “Người nói cái gì?”

Long Phi Ly cũng không nói tiếp, thông thả đi đến bàn học ngồi xuống mới thản nhiên nói: “Trẫm đã đáp ứng nàng, không động vào nô tài của Phượng Thấu cung, nhưng những kẻ ở đây hầu hạ nàng, trẫm cũng không có đáp ứng, nàng ta không trông chừng được nàng, là tội không làm tròn trách nhiệm —— ”

Hắn nhìn nàng một cái, nói: “Phải chết.”

Giống như rơi vào hầm băng, tay chân Tuyền Cơ lạnh ngắt như băng, nàng định tiến lên lớn tiếng chất vấn hắn, tưởng tượng giống như lần trước, hung hăng tát hắn một bạt tai, cuối cùng nàng lại dựa lưng vào cửa, vô lực trượt người xuống.

Thanh âm của hắn nhẹ nhàng truyền đến, “Không phải muốn đi sao? Ừm, ngoài điện còn có vài tên cung tỳ hầu hạ nàng...”

Ý tứ trong lời nói của hắn rất rõ ràng, có điều nàng còn có thể làm cái gì? Hai tay Tuyền Cơ run run che mặt lại, mới vừa chạm vào đã ướt đầm nước mắt.

“Lại đây.”

Tuyền Cơ dờ dẫm đứng dậy, đi đến bàn học.

Hơi thở hai người vừa tương giao thì nàng đã bị hắn kéo sát vào trong lòng.

Đầu lưỡi ẩm áp lướt trên đôi mắt của nàng, nước mắt trên khuôn mặt nàng bị hắn liếm sạch vào bụng.

Nàng phải đi! Ngày mai nàng phải đi! Một khắc sau khi tỉnh lại còn có thể chôn dấu ý niệm này sâu dưới đáy lòng, rốt cuộc lúc này đã thoát khỏi mọi trói buộc, mãnh liệt phát ra khắp tứ chi.

Nàng ôn hương mềm mại nằm trong lòng hắn, im lặng lại nhu thuận, Long Phi Ly thật là vừa lòng, càng ôm chặt thêm một chút, nhẹ nhàng phát ra một chuỗi, lập tức có người đẩy cửa mà vào, là hai gã thái giám.

Long Phi Ly nhìn thoáng qua, hai gã nội thị lập tức hiểu ý, trong chốc lát liền thu thập sạch sẽ mảnh vụn, đem tấu chương phân tán lộn xộn đặt lại trên bàn, lại thay giấy mực mới rồi lui ra ngoài.

Long Phi Ly cầm lấy một quyển tấu chương lên xem. Tuyền Cơ trong lòng đau khổ, cũng không nhúc nhích, kinh ngạc nhìn, một lát sau, chỉ nghe hắn nhẹ giọng hỏi, “Quen biết như thế nào với bọn họ?”

Tuyền Cơ cảm thấy rung mình, sau một lúc lâu, mạc mạc nói: “Ở kinh thành gặp mặt một lần trên đường.”

“Ừm, bình thủy tương phù, bọn họ liền hỏi trẫm muốn lấy nàng.” Long Phi Ly dừng một chút, lạnh lùng cười.

“Người hỏi Ngọc Trí đi.” Tuyền Cơ cũng không nói nhiều, nhắm mắt lại, nói: “Ta mệt mỏi, người không để ta trở về, vậy còn bệnh thì sao? Không cho ta chữa à? Giúp ta truyền Thôi y nữ lại đây, ngực ta ~ đau quá.”

Long Phi Ly cả kinh, tay xốc áo ngoài của nàng lên muốn nhìn xem.

“Mẹ ~ , ai muốn người xem! Ta nói là truyền Thôi y nữ!”

Ngân hà ảm đạm.

Tiếng rên rỉ thống khổ truyền đến, Long Phi Ly giật mình một cái, mở choàng mắt, tay sờ soạng trong lòng tìm kiếm, vừa chạm vào thấy người nằm trong lòng cả người nóng rực như than, hắn kinh hãi, nhẹ nhàng đặt nàng xuống giường, chân trần chạy vội đi ra ngoài.

“Truyền Thôi y nữ cho trẫm!”

Canh ba tiếng Hoàng đế rống giận vang vọng ở Trữ Tú điện.

...

Trong Trữ Tú điện đèn đuốc sáng trưng, ngoài điện cấm quân tuần tra cẩn mật, nhiều thái giám cung tỳ kinh hoàng đứng ở trong sân; trong phòng ngủ, Từ-Hạ nhị vị tổng quản mặt mày ngưng trọng, đứng hầu một bên, hoàng đế ngồi ở mép giường, mặc trung y, vẻ mặt lo lắng ôm chặt Niên tần.

Thôi y nữ cầm hòm thuốc, theo thái giám truyền chỉ vội vàng đi vào thì thấy một tình cảnh như vậy.

Niên tần nhắm chặt hai mắt, sắc mặt ửng hồng thống khổ, miệng đã trở nên khô tái, Thôi y nữ không dám chậm trễ, lập tức cầm tay nàng lên chẩn mạch.

Hoàng đế trầm giọng hỏi, thần sắc thô bạo, “Trước khi nàng đi ngủ người đã xem qua, khi đó còn êm đẹp, hiện tại sao lại như vậy?”

Thôi y nữ vừa kinh vừa sợ, nhìn hoàng đế liếc mắt một cái, cắn răng nói: “Nương nương vốn bị thương rất nặng, lại mới trực bổ thai nhi, hôm nay còn luân phiên đi lại, mệt mỏi mà thân thể phát bệnh, cộng thêm...”

“Cộng thêm chi cái gì?” Hoàng đế giận dữ hỏi.

“Cộng thêm trong lòng tích tụ lo buồn nên mới bị sốt cao, tâm can tích tụ là tối kỵ cho người bệnh, nếu sốt cao không hạ dù cho uống thuốc nô tỳ chỉ sợ ... thuốc cũng không có hiệu quả.”

Tim Thôi y nữ muốn rút ra ngoài, quỳ xuống tâu.

Thuốc không có hiệu quả...

Long Phi Ly cả người chấn động, nhìn lại khuôn mặt Tuyền Cơ, thấy nàng đỏ mồ hôi lạnh đầm đìa, đau đớn đến mức nhăn mặt nhíu mày, trong lòng hấn kinh hãi bối rối, nhất thời không biết nói gì.

“Long Phi Ly, Long Phi Ly...”

Lời nói vô nghĩa mông mang truyền đến, Long Phi Ly bỗng nhiên phục hồi tinh thần lại, hôn lên mắt Tuyền Cơ, diệt thanh nói: “Tiểu Thất, trầm ở trong này, trầm ở trong này.”

“Ta đau... Muốn đi ra ngoài...” Tay nàng vô ý thức theo bản năng nắm lấy vạt áo của hắn.

Long Phi Ly rất đau lòng, cả giận nói: “Có nghe thấy không? Nàng kêu đau, người điếc sao? Lập tức chữa trị cho trầm!”

Thôi y nữ lắc đầu, run giọng nói: “Hoàng Thượng, tích tụ trong lòng nương nương một khi không trừ, người muốn lấy mạng của nô tỳ, nô tỳ cũng không có cách nào cứu chữa. Cho dù hai vị viện chính phó, cũng...”

“Tiểu Thất, nàng nói đi, nàng muốn cái gì, trầm đều cho nàng!” Long Phi Ly ôm sát nữ tử trong lòng, nói giọng khàn khàn.

“...”

Tuyền Cơ sốt cao, trên miệng trở nên khô nứt, môi mấp máy, thanh âm vừa thấp vừa yếu ớt không thể nhận ra, Long Phi Ly cúi người xuống mới miễn cưỡng nghe rõ lời nói lung tung vô nghĩa của nàng, hấn cắn răng nói: “Trầm đáp ứng nàng! Chỉ cần bình phục thật tốt, trầm liền cùng nàng đi ra ngoài mấy ngày!”

196. Chương 198: Niên Thị Độc Sủng

Hoàng hôn, sau khi dặn y đồng đem thuốc tới cho Niên phi nương nương, Thôi y nữ đi ra khỏi Thái y viện, chậm rãi dạo bước. Nàng giấu trong lòng một bí mật.

Mấy ngày nay, trong cung đã xảy ra vài chuyện đại sự, không cái nào không có liên quan đến Niên phi, mà bí mật này của nàng cũng có liên quan đến Niên phi.

Trước cái đêm hôm đó mấy ngày, Niên tần còn trong vòng sinh tử mập mờ mà ngày hôm nay nàng đã được khôi phục danh vị, hoàng đế lại phong phi cho vị nữ tử này. Ngày mai, Hoàng đế đưa Niên phi xuất cung cùng đi Thu Sơn.

Giữa mùa hạ năm Khánh gia thứ mười lăm, Khánh gia Hoàng đế lại đến Thu Sơn. Lần trước đến Thu Sơn là vì tế tổ, lần này là vì cuối mùa hạ đầu mùa thu là đến sinh nhật của Hoàng đế nên đến hiến tế cầu phúc.

Vốn hoàng đế đi Thu Sơn cũng không có gì lạ, hẳn lại dẫn Niên phi cùng đi, theo lý tế điện cầu phúc cần tắm rửa trai giới, không được gần nữ sắc; hơn nữa mặc dù muốn dẫn cũng nên dẫn hoàng hậu đi trước.

Rốt cục trong cung ồn ào huyên náo truyền nhau tin tức, Thiên Tử độc sủng Niên thị.

Nhưng không người nào biết được Niên phi từng mang long thai. Đêm Niên phi bị thương hôm nọ, chuyện có liên quan đến xuất huyết nạo thai hết thấy không được ghi lại trong hồ sơ, Thôi nữ y hiểu được, hai vị thái y viện chính phó được ngầm thông báo, việc này liên quan đến sinh tử, ai ai đều cũng biết phải làm như thế nào.

Mà trừ nàng cùng Niên phi, càng không người nào biết được chân tướng việc Niên phi sốt cao vào mấy ngày trước cái đêm mê loạn đó. Trước khi hoàng đế cùng Niên phi ngủ, hoàng đế từng truyền nàng đến Trữ Tú điện chẩn bệnh cho Niên phi.

Nàng còn nhớ rõ lúc ấy Niên phi nằm ở trên giường, nước mắt đầy mặt, Niên phi muốn hoàng đế đi ra ngoài, hoàng đế nhíu chặt chân mày, cuối cùng phát tay áo đi ra. Nàng không thể không kinh hoảng, tuy nói Thiên Tử tao nhã, nhưng đều là hoàng đế, tính tình như nhau, quyền sanh sát trong tay thì ở bất luận góc độ nào cũng tàn nhẫn hơn người khác.

Cách mà hai người ở chung lại làm cho nàng cảm giác bọn họ căn bản không giống hoàng đế cùng phi tần, mà giống như một đôi vợ chồng bình thường.

Trong màn thủy tinh liêm, Niên phi hỏi xin nàng một viên thuốc, mà thuốc nàng đưa sẽ làm người ta sốt cao không hạ.

Mặc dù cho tới hôm nay, nàng vẫn không hiểu vì sao lúc ấy lại đưa thuốc cho Niên phi, có lẽ là bởi vì lúc ấy người nữ tử đó đôi mắt đỏ lừ lại còn quỳ xuống thật mạnh.

Niên phi cầm thuốc, sau đó nhẹ nhàng nói với nàng một câu: “Thôi cô cô, bảo trọng”.

Đêm đó, Niên phi bệnh nặng.

Hôm nay, nàng mới biết được viên thuốc kia là điểm mấu chốt giúp Niên phi có thể đi Thu Sơn.

Nàng không biết Niên phi vì sao muốn làm như vậy, đi Thu Sơn là để tuyên cáo với tất cả phi tần trong cung là Hoàng đế sủng ái nàng sao?

Trực giác cho biết nữ tử này cũng không phải người như vậy. Nhưng chuyện trong hậu cung ai có thể nói rõ ràng? Mỹ nhân tâm kế, lòng người thay đổi.

Nàng luôn luôn có cảm giác, sau này nếu để hoàng đế biết việc này, nhất định sẽ dẫn tới một trận mưa máu tanh tưởi mà chính mình sẽ phải đứng mũi chịu sào.

Bảo trọng. Niên phi vì sao muốn nói với nàng lời này?

Ngang qua một chạc cây hoa sao cách đó không xa, dưới tàng cây hai bóng người chợt hiện ra, là Lăng Thụy Vương gia cùng Như Ý cô cô.

Trong cung, ai mà chẳng biết hai người này là một đôi?

Thường nghe được tiểu cung nữ lén nói, Như Ý cô cô có một ngày sẽ bay lên cành cao thành phượng hoàng. Lăng Thụy Vương gia vẫn chưa lập phi, không khó để thuyết minh. Nghe nói, nếu không phải Như Ý cô cô muốn ở lại bên cạnh Thái Hậu nương nương hầu hạ thêm chút thời gian, Thái Hậu cũng không nỡ xa nàng thì Lăng Thụy Vương gia sớm đã thỉnh cầu Hoàng Thượng tứ hôn.

Nàng không dám ở lâu, sợ nhìn thấy việc làm mình nóng tai đỏ mặt, vội vàng tránh đi.

“Ngày mai ta theo Cửu ca xuất cung.” Long Tử Cẩm nhìn chằm chằm Như Ý, nhẹ giọng nói: “Phải mất một thời gian mới có thể trở về.”

Như Ý nhìn về phía cái hồ nhỏ xa xa, chỉ nhợt nhạt ừ một tiếng.

Long Tử Cẩm cười lạnh, “Là ta chính mình tự tiện, vội vã tới tìm nàng làm gì cơ chứ?”

Như Ý nhìn hẩn một cái, thấp giọng nói: “Ngài về sau đừng đến là được.”

Long Tử Cẩm giận dữ cười, “Nàng không muốn gặp ta như vậy sao?”

Như Ý cười khổ, “Vương gia, nô tỳ đã sớm nói qua, người có thể đi gặp Thái Hậu, Hoàng Thượng...”

“Ta có thể sao? Ta có thể lên tìm nàng bất quá là vì Cửu ca tin ta, biết ta có ý đối với nàng, nhưng tuyệt đối sẽ không phản bội hẩn.” Long Tử Cẩm đau khổ mà cười, “Huống chi, có ta, ai cũng sẽ không hoài nghi quan hệ giữa nàng và Cửu ca, Thái Hậu biết Cát Tường yêu Cửu ca, nàng lại là cháu gái của bà ta, việc tư mật sẽ giao cho nàng, chẳng lẽ như vậy không phải là tốt nhất sao?”

Như Ý cúi mâu nhưng không nói gì, thật lâu sau, mới nhẹ giọng nói: “Chúng ta nhiều năm tình nghĩa, nhưng Như Ý cả đời này, tóm lại là không thể đáp lại tình cảm của ngài, trong lòng ta... Chỉ có một mình hẩn.”

“Ta không cần nàng hồi đáp!” Long Tử Cẩm cắn răng, tay đỡ lấy bả vai của nàng, ngoan thanh nói: “Ân tình của Niên Tuyên Cơ, nàng cũng đã trả, nàng đối tốt với cô ấy, nàng không sợ cô ấy cướp đi Cửu ca trong tay nàng sao?”

Như Ý gắt gao nhắm mắt, nói: “Từ tổng quản nói với ta, đợi cục diện chính trị Tây Lương ổn định, Như Ý sẽ là hoàng hậu của hẩn, nhưng là, ta chưa từng nghĩ như vậy, ta đã sớm nói với hẩn, chỉ cần hẩn lập ta làm phi, cho ta ở bên cạnh hẩn là được.”

“Hẩn là hoàng đế, cho dù tới lúc đó, bên người lại thiếu nữ nhân ư? Không có Niên phi cũng còn có thể nữ nhân khác. Chỉ cần, trong lòng hẩn có một mình ta là ta thỏa mãn. Ta sẽ sinh cho hẩn một hài tử, chúng ta...”

Long Tử Cẩm lạnh lùng cắt ngang nàng, “Nàng không sợ Cửu ca sẽ thay lòng đổi dạ?”

Như Ý cắn răng, “Sẽ không ! Ngài cho là tại sao hẩn lại dẫn Cẩm tần về? Thứ nhất là vì cân bằng quan hệ trong hậu cung, khi đó hẩn vừa đại hôn, nhất diện tam cung, thiên vị sủng ái ai cũng không tốt, Cẩm tần đến, khiến cho các cung cùng thế lực sau lưng bọn họ có điều cố kỵ, Hoàng Thượng có thể tùy thời sắc phong tân phi, cũng có thể thân cận với hậu thuẫn của phi tần.”

“Thứ hai, cũng là quan trọng nhất, khi đó ta cùng với Cát Tường theo hẩn đến Thu Sơn hiến tế, ta cùng với hẩn có việc trở nên tranh chấp, An Cẩm là con của thứ thiếp, thân thể giống như ta, hẩn giận dữ, có ý chọc giận ta mới dẫn cô ta trở về. Nếu hẩn không thương ta thì sẽ không tức giận, lại càng không làm như vậy!”

Long Tử Cẩm chậm rãi lắc đầu, “Ôn Như Ý, không phải như thế!”

197. Chương 199: Gần Khanh Tình Khiếp

Long Tử Cẩm chậm rãi lắc đầu, “Ôn Như Ý, không phải như thế!”

“Như Ý, chuyện An Cẩm là chuyện khác, ta không nói tới; chính là, nàng có nghĩ, một người bình tĩnh lại trầm ổn như Cửu ca, trước khi gặp Niên Tuyên Cơ, hẩn chưa từng thực sự động lòng với nữ nhân nào, nếu có chẳng qua là giả, ta là nam tử, ánh mắt hẩn nhìn Niên phi... Như Ý, hẩn chưa từng nhìn nàng như vậy. .”

...

Khi Như Ý trở lại trong sân viện của mình, hoàng hôn trở nên dày đặc, trời sắp tối.

Không vui vẻ chia tay với Long Tử Cẩm, lời nói của hẩn trước khi đi từng chữ câu câu hiện ra trong đầu nàng, môi dưới bị hàm răng cắn đỏ tấy.

Nàng là nữ quan cao cấp, có tiểu viện riêng của mình, vừa mới vào sân liền nhìn thấy một thân ảnh thướt tha đứng trước phòng, lạnh lùng im lặng.

“Cát tường?”

Người nọ xoay người lại, lộ ra khuôn mặt kiêu diễm vô ngần, mặt mày không chỗ nào không khiến người ta mê mẩn, đúng là Cát Tường.

“Như Ý, chúng ta cùng nhau lớn lên, mẫu thân của ta là thị tỳ của Như phi nương nương, nữ nhân kia giết mẫu thân ta, bắt giam nương nương, bà ta biết ta là người như thế nào, càng biết ta yêu Hoàng Thượng, đúng vậy, trong thâm cung này, ai chẳng biết tâm sự của Cát Tường đối với Hoàng Thượng; bà ta lại không biết là từ lâu chúng ta đã biết bà ta điều tra rõ thân phận của ta, lợi dụng ta truyền tin tức giả cho Hoàng Thượng; kỳ thật, ta ở ngoài sáng, cô ở trong tối.” Nàng thản nhiên nói, trên môi thượng hiện ý cười.

Như Ý hơi hơi nhú mi, “Cát Tường, rốt cuộc cô muốn nói cái gì?”

“Ta báo thù ấu thân của ta, cô báo ơn tri ngộ của tiên hoàng, cũng vì hấn, ” Cát Tường cười khê, lại bỗng nhiên dừng ý cười, “Chúng ta có cùng một mục tiêu, cho nên, nhiều năm qua, mặc dù ta hận cô nhưng cũng sẽ không hại cô.”

Như Ý đạm thanh hỏi lại, “Cô hận ta?”

Cát Tường chậm rãi đến gần Như Ý, lạnh lùng cười, “Làm gì biết rõ còn cố hỏi? Trà nghệ của cô là do ta dạy, hấn lại thích uống trà cô nấu, ta mới thề cuộc đời này không bao giờ pha trà nữa.”

Nàng dừng một chút, khanh khách cười nói: “Hiện tại, đã có Niên phi...”

Như Ý lạnh lùng cắt lời nàng, “Cát Tường, rốt cuộc cô muốn nói cái gì?”

“Sau này, nếu cô ở bên cạnh hấn, cô có thể tiếp tục dung ta, nếu là Niên Tuyên Cơ, nàng ta không dung bất luận kẻ nào. Ta đến, là muốn nói cô một câu: làm chút chuyện đi, ơn Như Ý. Tình cảm của hấn đối với cô, Hình Cát Tường tuyệt đối tin tưởng.”

Thanh âm lờn lờ, Cát Tường đã đi xa, Như Ý từ túi tiền bên người lấy ra mấy vật giống nhau đặt trong lòng bàn tay, trên châu Tây Hải mượt mà trong suốt, hào quang chói lọi, nàng nhìn không được lấy tay vỗ vỗ trán chỉ cảm thấy đau đầu mãnh liệt, hoàng hôn từ bốn phương tám hướng ập về phía nàng.

Thăng bình cung.

Thăng Bình cung là tẩm cung của Ngọc Trí, giờ phút này, nàng đang ngồi ngắm người ở trước bàn trang điểm, thình lình nghe thanh âm tỳ nữ từ sau lưng truyền đến, “Công chúa, Hạ tổng quản cầu kiến.”

Nàng vừa nghe, vui sướng nhảy dựng lên, “Còn không mau mời hấn vào!”

Nàng cùng Hạ Tang hai người lớn lên cùng nhau, Hạ Tang lớn hơn nàng mấy tuổi, từ nhỏ chiều cổ nàng rất nhiều. Sau khi nàng đến Danh Kiếm Sơn Trang học võ, hấn được Cửu ca sai phái, định kỳ đến sơn trang thăm nàng, mỗi lần đi, hấn đều mang rất nhiều đồ đến cho nàng, có khi là đồ Cửu ca Thập ca ban cho, có khi là chính hấn mua thật nhiều thứ cho nàng.

Thứ huynh trưởng ban cho đều là đẹp đẽ quý giá, thứ hấn cho nàng lại đúng là tri kỷ của nàng, nào là đồ ăn vặt nàng thích, nào là tượng tiểu hài đồng bằng gốm sứ nàng thích...

Hai người tình cảm thâm hậu, với nàng mà nói Hạ Tang là ca ca, là tri kỷ cũng là bằng hữu, từ ngày hai người tranh cãi về chuyện kết hôn, hấn không có đến tìm nàng.

Hoàng cung tuy lớn, lúc đi lại trong cung hơn nữa nàng thường đi tìm hoàng đế, Lăng Thụy Vương gia chơi, có khi khó tránh khỏi gặp được, Hạ Tang lễ nghi thật đầy đủ, mỗi lần nhìn thấy nàng đều cung kính hành lễ, sau đó không nói một tiếng liền đi, nàng tức giận đến mức đỉnh đầu bốc hơi nước.

Nàng lo sợ bất an, nhớ tới lời Tuyên Cơ nói, luôn muốn tìm hấn “Giảng hòa” nhưng vốn con gái da mặt mỏng nên chung quy không có đi. Từ nhỏ đến lớn hấn đối với nàng nhân nhượng mọi đường, chưa từng giống như lúc này.

Nàng hiểu được, lời nói ngày hôm đó quả thật đã đâm vào tim hấn.

Hấn là hoạn quan, đây là sỉ nhục cùng tiếc nuối lớn nhất cuộc đời hấn, nàng từ nhỏ chỉ biết hấn thông minh có tài, luận tài trí tuyệt đối không kém cõi hơn so với hai vị huynh trưởng của nàng...

Lúc này nghe thấy hắc chủ động đến tìm nàng, nàng sao có thể không mừng rỡ như điên? Sắc mặt tỳ nữ kia lại tỏ ra khó xử, do dự nói: “Công chúa, Hạ tổng quản nói hắc không thể vào được nên chờ người ngay tại sân.”

Ngọc Trí gật gật đầu, liên thanh nói: “Không cần vào, không cần vào, ta đi tìm hắc.”

Nàng vội chạy thực mạng vào sân, chỉ thấy Hạ Tang quần áo thanh sam đứng thẳng người dưới một tàng cây hoa, bóng dáng cao lớn tuấn tú, nghĩ rằng, nếu hắc không phải thân phận như vậy thì sẽ lấy đi bao nhiêu trái tim của nữ tử?

Nhất thời, trong lòng khổ sở, kinh ngạc đứng ở tại chỗ.

Vẫn là Hạ Tang nghe được tiếng động, xoay người lại thấy Ngọc Trí đứng trên ở bậc thang thượng, lẳng lẳng theo dõi hắc, vẻ mặt ủy khuất, mâu quang thậm chí có vài phần lã chã. Hạ Tang không khỏi hơi hơi nhú mày.

Lúc này, chỉ thấy Ngọc Trí vụng trộm liếc nhìn hắc rồi lại nhanh chóng cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Người tới nơi này làm cái gì?”

“Ngày mai ta theo Hoàng Thượng xuất cung, muốn tới gặp cô.” Hạ Tang thản nhiên nói.

Ngữ khí của hắc rõ ràng nhẹ nhàng băng quơ, còn ẩn ẩn chút lạnh lùng, câu kia “muốn tới gặp cô” lại làm mũi Ngọc Trí đột nhiên chua xót, nàng lau nước nơi đuôi mắt, oa một tiếng liền chạy tới, nhào vào trong lòng nam tử.

Hạ Tang chấn động, trước đây hắc thường hay ôm nàng, tuy hắc là hoạn quan, nhưng chung quy nam nữ khác biệt, sau khi nàng mười lăm tuổi đến tuổi cập kê, hắc không còn chạm vào nàng một lần nào nữa. Lần ôm nàng gần đây nhất tựa hồ đã là chuyện hơn hai năm trước.

Ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, tay hắc đặt hai bên thân mình lại thẳng tắp cứng đơ, hắc luôn luôn thông dong quyết đoán, giờ khắc này, cũng không biết nên làm thế nào mới tốt.

Mùi hương thơm ngát từ trên tóc nàng sâu kín thấm tiến vào chóp mũi, rất cực, hắc cắn răng, tay run run ôm lấy nàng.

198. Chương 200: Một Đêm Cuối Cùng.

Hoàng hôn, Phượng Thấu cung ...

Lại trở về nơi này, Tuyền Cơ có cảm giác dường như đã qua mấy đời. Đây là một đêm cuối cùng nàng ở trong hoàng cung.

Ngày mai phải xuất cung, nàng xin xỏ mấy lần Long Phi Ly mới bằng lòng cho nàng về Phượng Thấu cung thu thập hành lý. Hắc vốn định sai Hạ Tang phái người đến Phượng Thấu cung truyền chỉ, sai đại tỳ nữ Điệp Phong của nàng chuẩn bị thu thập.

Thời điểm nàng rời đi, Long Phi Ly hơi hơi ngưng mắt, không biết đang cân nhắc cái gì.

Mình tu sạn đạo, ám độ trần thương. Đi Thu Sơn là giả, ra cung tìm kiếm hậu nhân Bạch gia mới là thật.

Sấm ngôn (lời tiên đoán) trên quyển sổ con nói là Bạch Chiến Phong ở Yên Hà quận, kỳ thật lại không có manh mối gì khác. Tuyền Cơ đối với Tây Lương cũng không quen thuộc, bản đồ cũng không có trong tay, nhưng hồi xưa ở Phượng Thấu cung nghe Điệp Phong nói chuyện phiếm nên đối các quận lớn ở quốc gia này cũng có chút hiểu biết, biết đi qua khỏi Nhạc Dương quận là đến Vong Ưu quận, mà Vong Ưu quận lại tiếp giáp Yên Hà quận.

Nàng chỉ nói với Long Phi Ly là đi Nhạc Dương quận, cũng không dám trực tiếp nói cho hắc Bạch gia ở Yên Hà quận, nàng cần thời gian thoát thân, nếu bọn họ nhanh chóng tìm được người ở Yên Hà quận, vậy thì nàng sẽ không thể chạy trốn.

Đồng thời, nàng hiểu được tình thế biên cảnh khẩn cấp, cho nên vòng luẩn quẩn này không nên quá lớn để tránh lãng phí thời gian của Long Phi Ly, đến lúc trốn đi nàng sẽ để lại thư nói cho hắc chủ thực sự của Bạch Chiến Phong, hắc chủ cần vòng qua Vong Ưu quận thì có thể đến Yên Hà quận ngay.

Nhạc Dương quận là địa điểm tối ưu nhất, không chỉ hợp lý mà tình thế cũng tốt.

Mấy ngày nay, nàng ở Trữ Tú điện nghỉ ngơi, ban ngày hắc chủ ôm nàng trong ngực ngồi xem tấu chương, có khi hai người nói chuyện với nhau vài câu, nàng biết, sông Nhạc Dương mấy ngày gần đây có lũ lớn, Nhạc Dương quận gặp thiên tai rất nặng. Nàng chắc chắn nếu hắc chủ đến Nhạc Dương quận tìm người thì có thể đồng thời cải trang vi hành một phen. Như vậy, sự chú ý của hắc chủ không thể lúc nào cũng tập trung vào nàng, kế hoạch trốn đi của nàng có thêm cơ hội.

Chính là, nàng lại không biết Long Phi Ly điều lo lắng khác. Phi điều tần, lương cung tang (chim chết bể cung, hết thỏ thì thịt chó săn), mấy trăm năm trước vương thất Tây Lương đuổi tận giết tuyệt Bạch gia, lần này đi là thành hay bại còn chưa biết được.

Mời được hậu nhân Bạch gia là việc cực kỳ vui mừng, nhưng nếu Bạch gia vẫn còn hiềm khích trong lòng thì ắt sẽ không tránh được một trận giết chóc.

Đại Tướng Quân Vương trợ giúp tổ tiên hoàng đế Tây Lương lấy được giang sơn trên lưng ngựa, Bạch Chiến Ác năm đó một thân vô công đứng đầu thiên hạ.

Vô công Bạch gia không thể khinh thường, Long Phi Ly khiến cho Đoạn Ngọc Hoàn bố trí, lại sai tử vệ âm thầm đi theo. Nếu đàm phán bất thành, hoặc cảm thấy Bạch gia có lòng dạ khác thường thì hắc chủ sẽ ra tay diệt toàn gia Bạch gia để trừ hậu hoạn!

Đây cũng là nguyên nhân mà trước khi đi Long Tử Cẩm cùng Hạ Tang đi tìm Như Ý cùng Ngọc Trí, lần này đi hung hiểm không ít.

Tuyền Cơ đi vào phòng, chủ tớ không tránh được một phen hai mắt đâm lẹ nhìn nhau. Tuyền Cơ cười mắng, “Tốt lắm, tốt lắm, nên làm sao thì làm vậy đi. Đỡ phải nương nương ta luyến tiếc các người, nói với Hoàng Thượng không đi nữa.”

Tiểu Song Tử xuy một cái, nói: “Vậy thì không được, nếu nương nương ngài không đi, chúng ta đuổi cũng phải đuổi ngài đi.”

Tuyền Cơ thưởng cho hắc chủ một cái cốc rồi lại cùng mọi người cười nhạo một phen mới cho bọn họ lui xuống, chỉ lưu lại Điệp Phong và Thúc Nhi, nói: “Thúc Nhi, người nhanh đi thu thập một chút, sáng mai theo ta xuất cung.”

Thúc Nhi vui mừng quá đỗi, hí mắt cười liên tục đi giúp Tuyền Cơ sửa soạn lại quần áo.

“Hừ,” Điệp Phong làm bộ giận, sắc giọng: “Nương nương bắt công, ngài chỉ mang tiểu nha đầu theo, vậy còn Điệp Phong thì sao?”

Tuyền Cơ cắn răng cười cười, đôi mắt đã ửng đỏ, Điệp Phong nhìn bộ dáng của nàng như vậy thì hoảng sợ, hạ giọng nói: “Nương nương, Điệp Phong chỉ nói giỡn, ngài đừng tưởng thật nha.”

Tuyền Cơ trong lòng khổ sở, biết lần này từ biệt, sau này không hẹn. Nàng đưa Thúc Nhi đi, là muốn đưa nàng về dân gian, nếu chính mình không ở đây thì khó bảo toàn có một ngày Long Phi Ly lại động sát ý; Điệp Phong thì khác, nàng từ nhỏ ở trong cung, sớm ở trong này học được phương pháp sinh tồn, hơn nữa chính mình đã cầu được thánh chỉ của hắc chủ.

Nghĩ đến đây, Tuyền Cơ khẽ rơi lệ, kéo Điệp Phong đến bên giường ngồi xuống, từ trong áo lấy ra một cuộn gấm màu vàng bao lấy giấy trắng, nhét vào trong tay Điệp Phong.

Điệp Phong thấy đó là thánh chỉ thì chấn động, vừa định hỏi, Tuyền Cơ đã nhanh chóng cắt lời nàng, nhẹ giọng dặn dò: “Khoan hãy xem, thứ này người bảo quản cẩn thận, ngày sau tất có chỗ hữu dụng.”

Điệp Phong trong bụng đầy ắp nghi hoặc, nhưng thấy Tuyền Cơ thần sắc khẩn trương liền gật đầu đáp ứng.

Tuyền Cơ vừa nghĩ vừa cười nói: “Ngân phiếu lúc trước Hoàng Thượng thưởng...”

Điệp Phong nghĩ nàng muốn lấy ngân phiếu để dùng, liền muốn đứng lên đi lấy, Tuyền Cơ lắc đầu, “Người giữ thì tốt rồi, qua một thời gian nữa người lấy một ít, còn lại đem phân chia ọi người.”

Điệp Phong cả kinh, nói: “Nương nương, người đây là —— ”

Tuyền Cơ nắm chặt tay nàng, “Điệp Phong, nghe ta nói hết đã. Nếu sói con trở về thì giao nó cho Thanh Phong công tử, nói với hắn: đợi sói con trưởng thành, Tuyền Cơ cầu xin hắn đưa nó trở lại nơi nó thuộc về.”

Điệp Phong cảm thấy bối rối, thầm nghĩ chủ tử không phải là chỉ xuất cung quá mười ngày sao? Sao giống như sắp đặt việc hậu sự, run giọng nói: “Nương nương, Thanh Phong công tử không phải đi cùng người sao?”

Tuyền Cơ trong lòng khô sấp, nhẹ nhàng siết tay nàng, cười nói: “Xem người kia, không phải là ta sợ đến lúc đó quên mất sao?”

Điệp Phong oán trách gật đầu, đứng lên đi đến bàn cầm một cuộn giấy lại đây, vui vẻ nói: “Chủ tử, đây là bản đồ người muốn, nô tỳ thay người hỏi xin một cô cô trong nội vụ phủ, lúc trước người luôn ở tại Trữ Tú điện nên không thể đưa cho người.”

Tuyền Cơ mừng rỡ: gió đông cũng đến rồi!

Bóng đêm sâu thẳm, trong hoàng cung các nơi sớm đã lên đèn đốt đuốc.

Tuyền Cơ cầm đèn cung đình, trong lòng rửa thầm người nọ, vội vàng đi về hướng Trữ Tú điện. Long Phi Ly chỉ cho phép nàng về Phượng Thụ cung giao phó chút việc, xong nàng phải về Trữ Tú điện nghỉ lại.

Đi đến cửa đại điện, vài tên cấm quân vừa muốn hành lễ, một ngón tay nàng đặt thẳng trên môi, nẩy sinh ác tâm, ý định muốn dọa Long Phi Ly một chút.

199. Chương 201: Tuyệt Y Nam Tử

Rầm một tiếng, Tuyền Cơ một tay đẩy cửa ra vọt vào, kêu lên: “Long Phi Ly.”

Đúng lúc có người đi ra cửa, đụng một cái liền ngã vào trong lòng người nọ.

Người nọ dường như lắp bắp kinh hãi, ánh mắt hiện lên một tia chần chờ, rốt cục vẫn đưa tay đỡ nàng.

“Thanh Phong?” Tuyền Cơ giật mình, cười xin lỗi, nhanh chóng thoát khỏi người nam tử kia.

Vừa rồi hai người tiếp xúc thân thể, hắn có thể cảm giác được đường cong cùng mùi hương thơm ngát trên người nàng, ánh mắt Thanh Phong xẹt qua bàn tay của chính mình, hơi hơi cúi mi.

Tuyền Cơ đảo mắt nhìn, đại sảnh cũng không có người nào, hơi ngạc nhiên, nói: “Hoàng Thượng đâu?”

“Hắn đi ra ngoài.”

“Ừm.”

“Ta đi trước.” Trong khóe mắt chỉ còn bóng dáng nàng đang đi hướng về phía bàn học, Thanh Phong nhặt giọng nói.

“Chờ một chút.”

Thanh Phong nao nao, nghiêng người nhìn về phía Tuyền Cơ.

Tuyền Cơ cười cười, “Chuyện ở Vực cung, cảm ơn.”

Thanh Phong mặt mày chợt tắt, thần sắc lãnh đạm, “Ta muốn giết cô, cô cảm ơn ta làm cái gì?”

Tuyền Cơ cũng lơ đãng cười nói: “Tóm lại là cảm ơn.”

Thanh Phong ngẩn ra, nhú nhú mày, vừa định đi ra ngoài, lại nghe Tuyền Cơ nói: “Đúng rồi, Điệp Phong nói, người đưa sói con ra ngoài huấn luyện, nó có khỏe không? Nó đã lâu không có về Phượng Thụ cung.”

Nghe nàng nhắc tới sói con, Thanh Phong rùng mình, sau một lúc lâu, mới nhẹ giọng nói: “Nó mất tích rồi.”
“Người nói cái gì?” Tuyền Cơ lấp bắp kinh hãi, bước nhanh đi rồi tiến lên.

Thanh Phong sắc mặt ngưng trọng, nói: “Trên người nó tựa hồ đã có chút thay đổi... Có một đêm, ta đưa nó đến ven hồ luyện tập, trên người nó đột nhiên phát ra ánh sáng xanh cực mạnh, cả người run rẩy, quay cuồng trên mặt đất, giống như cực kỳ thống khổ, ta đang định tới coi thì nó lại nhảy vào trong hồ.”

Tuyền Cơ kinh hãi, giật mình sửng sốt một hồi lâu, mới hỏi: “Sói ở chỗ các người có biết bơi không?”

Thanh Phong cũng ngẩn người, lập tức lắc đầu, “Không biết.”

“Nó có cánh, bị ngạt thì bay lên cũng không có vấn đề.” Nhìn vẻ mặt lo lắng của nàng, hấn lại nhanh chóng bổ sung thêm.

Tuyền Cơ cười khỏ, ngược lại trong đầu giật mình nhớ tới một chuyện, Thúy Nhi tới lãnh cung là vì truy bắt sói con, nếu trước đó sói con đã mất tích ở trong hồ nước vậy chắc nó không có chuyện mới phải. Nàng quên mất khoảng thời gian này, đang muốn hỏi Thanh Phong, giọng Thanh Phong đã vang lên từ ngoài cửa, “Cô cứ yên tâm, sau khi trở về, ta nhất định tìm ra nó mang về cho cô!”

Thanh âm vắng xa lại mang vẻ thập phần kiên quyết.

Tuyền Cơ vỗ vỗ trán, trong lòng lo lắng, đặt đèn cung đình lên bàn đi vào phòng ngủ.

Không biết Long Phi Ly đi nơi nào, nàng nằm một giấc còn chưa thấy hấn trở về, miệng vết thương mặc dù đã tốt lên nhưng vết cuộc còn chưa khỏi hẳn, hơi hơi đau đớn, mơ mơ màng màng liền nhắm mắt.

“Tía tô...”

Ai đang kêu nàng? Không đúng, nàng là Tuyền Cơ, cũng không phải, nàng là A Thất... Ai đang kêu Tía Tô?

Thanh âm xa xa từ từ gần lại, trầm thấp, nhẹ nhàng, Tuyền Cơ nhớ tới cái giường, chỉ cảm thấy thân thể nặng nề, giống như bị cái gì ngăn chặn, ý thức có chút rõ ràng, thân mình lại rất nặng, vô luận giãy dụa như thế nào đều không thoát được. Loại cảm giác này không phải chưa từng gặp qua, rất nhiều người đang ngủ đều có thể trải qua loại cảm giác như vậy.

Nàng dùng sức mở to mắt, theo bản năng nhìn xuống cạnh giường thì thấy một con vật toàn thân trắng như tuyết, hai tròng mắt màu xanh lục đang ngồi trên mặt đất ngó nàng, nàng mừng rỡ, nói: “Sói con.”

Miệng sói con hơi kéo lên, lạnh lùng cười, Tuyền Cơ kinh hãi, lại nghĩ nụ cười như vậy phải là đặc thù của con người, thần thức nàng hoảng hốt, khi nhìn lại thì trước giường đã là một khoảng trống trải làm gì còn bóng dáng sói con?

Trước mắt đen kịt, chậm rãi khép hai mắt lại.

...

Màn thủy tinh liêm nhẹ nhàng được nhắc lên, một thân ảnh chậm rãi đi vào, y phục trắng như tuyết, tóc dài đen bóng thả ngoài áo choàng, hấn cầm đèn cung đình, đi đến kế bên giường nhỏ rồi dừng lại, ngưng mắt nhìn về phía nữ tử đang say ngủ trên giường.

Ánh mắt xanh biếc, hấn đột nhiên đưa tay chạm vào khuôn mặt nàng, ngón tay thon dài lại đột nhiên biến mất, ống tay áo trắng như tuyết trở nên trống rỗng.

Tuyền Cơ kinh sợ kêu một tiếng, ngồi bật dậy. Khắp phòng lại tịch mịch, chỉ có tiếng màn thủy tinh liêm tí tách khe lay động. Nàng toàn thân đổ mồ hôi lạnh, sói con đã tới ư? Nam nhân vừa mới rồi là ai?

Nàng không nhìn thấy khuôn mặt hấn...

Là mộng, chính là mộng! Trữ Tú diện được bảo vệ nghiêm ngặt, ai có thể đi vào được? Ánh mắt lạc đi, lại chấn động mạnh, ở cạnh giường ánh đèn cung đình tỏa ra.

Nàng biết rõ đèn cung đình này là ở phòng ngoài, sao lại ở chỗ này!

Chẳng lẽ vừa rồi thật sự đã có người tiến vào?

Tuyền Cơ vỗ ngực, tim đập bối rối, không khỏi há mồm hô: “Long Phi Ly, người đã trở lại sao?”

“Cảm giác bắt được cá, mèo với người đều muốn thử...” (hình như là một đoạn nhạc chuông)

Nàng nhất thời sợ tới mức hét rầm lên, lấy tay che mặt lại, thanh âm này, thanh âm đã lâu không nghe, là tiếng chuông điện thoại di động chết tiệt của Tân Truy Truy, như thế nào lại ở chỗ này? Nơi này không phải Trữ Tú điện sao?

Tiếng chuông vẫn còn vang, ánh mắt nàng run run nhìn qua theo kẽ ngón tay chỉ thấy dưới màn thủy tinh phát ra ánh sáng xanh lè, một cái di động nằm trên mặt đất, thân máy hơi hơi rung động.

Tim gan nàng nhảy loạn cả lên, cắn răng rồi lại cắn răng, xốc mạnh chần lên, chân trần chạy tới, lấy tay nhặt nó lên.

Tại sao có thể như vậy? Di động cũng xuyên qua ?

Mấy ngày nay, nàng thậm chí đã muốn quên mất thân phận thực sự của mình, tan rã trong cái thời không ngàn năm nơi đây. Run run nhìn về phía màn hình di động, có thư gửi đến, nàng vừa ấn mở ra xem, nếu không kịp bùm chặt miệng lại nàng sớm đã thất thanh kêu to lên.

Có tiếng động từ phòng ngoài truyền đến, nàng nhanh chóng tắt di động, bỏ vào trong quần áo, vén màn thủy tinh chạy ra ngoài.

Cửa điện mở ra, Từ Hi, Hạ Tang đi theo sau lưng Long Phi Ly, hình như ba người vừa mới trở về. Long Phi Ly thấy nàng tóc tai bù xù, quần áo hỗn độn đi ra, hơi hơi nhăn mặt.

Tuyền Cơ rút cuộc cũng không cố kị gì nữa, nhào vào trong lòng hoàng đế.

Đến khi Tuyền Cơ còn muốn mở lại cái hình ảnh làm cho tim người ta đập nhanh trong di động, ánh mắt trời đã lọt qua tấm màn hơi hơi được xốc lên rơi vào bên trong xe ngựa, nàng đang nằm trong lòng hắn, bên trong xe ngựa có tiếng người nói chuyện với nhau, mọi người đã ở trên đường rồi cung.

200. Chương 202: Ý Tuệ Hoàng Hậu

Tuyền Cơ ngã trong lòng Long Phi Ly, nghe mọi người thấp giọng trò chuyện, nàng vẫn đắm chìm trong chuyện xảy ra đêm qua, trong lòng còn sợ hãi.

Trong lòng tái hiện tình cảnh đêm qua.

Nàng chui vào trong lòng hoàng đế ôm ấp, Long Phi Ly ngăn ra, thản nhiên nói: “Các người lui ra đi.”

Nàng kinh hoàng cực kì, giọng nói của hắn nghe qua tựa hồ thật là sung sướng.

Chỉ nghe Hạ Tang cười nói: “Nô tài cáo lui.”

Trước khi đi, Từ Hi liếc nàng một cái, giống như cực kì không hài lòng nàng giờ trò với hoàng đế, nàng trong lòng thật là e ngại nhưng cũng cố không để ý tới hắn, vội ôm chặt thắt lưng hoàng đế.

Cửa điện khép kín, hắn liền kéo nàng từ trong lòng ra, hôn môi nàng thật mạnh.

Mấy ngày nay, mặc dù hai người ăn chung ngủ chung, nhưng tựa hồ cố kỵ thương tích trên người nàng, Long Phi Ly cũng không có chạm vào nàng, cũng không có đến tấm cung của các phi tần qua đêm.

Nàng có khi cười hài hước, bảo hắn lật bài tử của phi tần, hắn thản nhiên liếc nàng một cái, rồi trầm tĩnh tại chỗ làm việc chính sự, cũng không để ý tới nữa.

Chuyện đại cung nữ bị giết làm trong lòng nàng bứt rứt, mà đã trải qua cái đêm sốt cao không hạ kia, không biết vì sao, nàng cảm giác Long Phi Ly đối với nàng so với trước kia trở nên trầm mặc hơn nhưng lại không đồng ý cho nàng rời khỏi Trữ Tú điện.

Hiềm khích giữa hần và nàng càng ngày càng khắc sâu ở nơi mà hai người nhìn không tới được.

Bàn đầu hần hôn rất nhẹ nhưng rất nhanh chuyển thành mãnh liệt. Bàn tay to đã đặt trước ngực nàng, tham lam tiến sâu vào bên trong, khối da thịt tròn trịa bị hần vuốt ve xoa nắn trong lòng bàn tay.

Lòng bàn tay của hần nhẹ nhàng kích thích cảm quan của nàng, nàng rất hận hần nhưng không thể kháng cự sự đụng chạm của hần, hần hôn dọc theo đôi môi xuống đến cổ nàng, nàng nghe được hơi thở dốc của hần ồ ồ phả lên cổ nàng.

Nàng kinh hoảng đang muốn đẩy hần ra, hần lại dừng động tác trước, bất động vùi đầu ở sau gáy nàng, nàng bất an vặn vẹo thân mình, hần lại nặng giọng trách mắng: “Đừng nhúc nhích.”

Trong thanh âm ẩn giấu chút tức giận.

Nàng ngạc nhiên, hần đã bế nàng lên bước nhanh vào phòng ngủ.

Đèn cung đình trên mặt đất phát ra vàng sáng mỏng manh.

Hần đặt nàng lên giường, nghiêng người nằm xuống rồi kéo nàng vào trong lòng, hỏi: “Phát sinh chuyện gì?”

Nàng đương nhiên không thể nói cho hần, điện thoại của nàng cũng xuyên qua ... Còn có cái tin nhắn cổ quái khủng bố kia, mới tức giận nói: “Long Phi Ly, Trữ Tú điện của ngươi có ma!”

Lập tức bị hần răn dạy, “Nói bậy.”

Con người chuyển động, nàng nhỏ giọng nói: “Là cung nữ bị người giết, ta nhìn thấy cô ấy.”

Nói xong, hướng vào lòng hần cọ cọ, có ma là giả, hận hần xem mạng người như cỏ rác... sợ hãi của nàng mới là thật.

Long Phi Ly ôm chặt lấy nàng, không nói gì.

Cái ôm kiên cố hữu lực của nam nhân cùng hơi thở ấm áp thơm ngát làm cho nỗi sợ của nàng từ từ tán đi. Trước khi ý thức mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ, nàng tựa hồ nghe được giọng nói thần nhiên của hần, cũng không biết hần đang nói chuyện cùng ai.

“Nếu người muốn báo thù thì đến tìm trẫm, là trẫm giết người, không quan hệ đến nữ nhân của trẫm.”

Nàng lắc lắc đầu, không muốn nghĩ tới hần, suy nghĩ về tin nhắn trên di động đêm qua —— tin tức đến từ Truy Truy.

Kỳ thật hình ảnh kia, nàng sớm đã thấy qua một lần, nhưng cũng bởi vì trước kia nàng đã gặp qua mới làm cho người ta càng cảm giác lông tơ dựng đứng.

Đó là đêm cuối cùng nàng ở nhà, nhìn thấy hiện trường đào bới khảo cổ đào ở trên tivi.

Cái quan tài màu đỏ kia.

Sau khi phủ đi bụi đất phủ đầy trên quan tài, đội khảo cổ thường dùng một loại nhãn đặt trên nắp quan.

Trên đó viết: Hiếu Ý Tuệ hoàng hậu.

Sáng nay trước khi rời cung nàng lại lặng lẽ lật tin nhắn xem lại.

Nàng nghĩ tới một vấn đề rất quan trọng: tin nhắn này rốt cuộc phát ra khi nào?

Ở hiện đại Chu Thát đã phải chết rồi. Vậy thì tin nhắn của Truy Truy rốt cuộc là phát ra lúc Chu Thát còn sống hay là sau đó mới phát?

Theo lý mà nói thì hẳn là sau khi Chu Thất chết mới phát, bởi vì đêm đó nàng đã chết mới phải đến Tây Lương. Mà một đêm đó, Truy Truy chỉ nhắn cho nàng hai tin nhắn, bảo nàng đến phố Tây Trữ tìm nhà số 18.

Tất cả tin nhắn trên di động không biết đã bị ai xóa hết toàn bộ, kể cả hai cái tin nhắn chết tiệt trước khi xuyên qua.

Nàng sớm quên mất cái ngày nàng xuyên qua là như thế nào, cho nên theo thời gian trên tin nhắn nàng cũng không chắc: rốt cuộc có phải sau khi nàng chết Truy Truy mới nhắn tin này?

Nếu là sau khi nàng chết mới nhắn tin, vấn đề là đây: sao Truy Truy lại gửi tin nhắn ột người đã chết?

Trừ phi Tân Truy Truy cũng không biết là Chu Thất đã chết.

Theo diễn biến trong tấm gương ở tiệm đồ cổ, Chu Thất bị giết chết ở phố Tây Trữ, đây ắt là một vụ án hình sự, bằng hữu của Chu Thất không nhiều, cảnh sát nhất định sẽ điều tra đến Truy Truy cùng Ngọc Hoàn.

Cho nên, Chu Thất chết, Tân Truy Truy không có khả năng không biết.

Trừ phi Tân Truy Truy cũng mất tích !

Nhưng ngày hôm đó nàng rõ ràng nhìn thấy nha đầu kia ở trên tivi. Hơn nữa theo hình ảnh đó thì xem ra công tác khai quật của bọn họ vẫn còn phải tiếp tục tiến hành, khai quật đồ vật bồi táng cùng quan cữu tìm thấy trước đó. Mà hiện tại tựa hồ đã điều tra được thân phận của vị chủ nhân trong lăng mộ: Ý Tuệ hoàng hậu.

Hơn nữa Truy Truy lại không ngừng gửi tin nhắn, cho nên nhất định là cô ấy không có mất tích!

Nhưng nếu cô ấy không có mất tích, cô ấy lại biết Chu Thất đã chết, vậy sao còn có thể gửi tin này? Lúc trước vì sao cô ấy muốn Chu Thất đến phố Tây Trữ? Tin nhắn này có ý nghĩa gì? Ý Tuệ hoàng hậu rốt cuộc là ai?

Tuyền Cơ cắn môi, đột nhiên ý thức được một vấn đề nàng xem nhẹ từ lâu.

Cái hôm đến phố Tây Trữ, nàng gọi điện thoại cho Truy Truy cả một ngày nhưng vẫn không có người nào nghe máy. Sau đó nhận được tin của Truy Truy làm cho nàng có một ảo giác là các nàng vẫn duy trì liên hệ nào đó. Nhưng trên thực tế, điện thoại vẫn không gọi được, nàng cũng không có nghe được giọng Truy Truy.

Nếu người gửi tin nhắn cho nàng từ đầu đến cuối không phải là Tân Truy Truy thì sao?!

201. Chương 203: Thúy Nhi Thật Giả

Nếu không phải là Truy Truy, vậy rốt cuộc là ai? Là soái ca mắt xanh sao? Lúc trước nàng đã suy nghĩ hàng trăm lần cũng không giải thích được vì sao hẳn phải giúp nàng, hiện tại xem ra việc nàng tới Tây Lương hết thấy tựa hồ còn có nguyên nhân kỳ quái khác.

Nàng giấu di động trong áo. Nàng đột nhiên nổi lên chủ ý, đợi lúc dừng xe nghỉ trọ nàng phải gọi điện thử một chút, xem cách nhau một thời không, điện thoại này còn có thể có tín hiệu hay không.

Tình hình của Truy Truy bên kia khó đoán, nhưng nói không chừng có thể liên hệ với Ngọc Hoàn, nếu có thể liên hệ với Ngọc Hoàn thì tốt rồi, nhanh nhanh bảo Ngọc Hoàn đi tìm Truy Truy, nàng thực lo lắng tình hình của đội khảo cổ.

Mặt khác, trong lòng luôn luôn có một cảm xúc nói không rõ, rất muốn biết Ý Tuệ hoàng hậu nằm bên trong quan tài sơn son thiếp vàng kia là ai.

Trong lịch sử thế giới trước kia, Vân Thương đại lục cũng chưa từng tồn tại, Tây Lương, Nguyệt Lạc —— đây là một cái thời không cân bằng.

Theo lý thuyết, Ý Tuệ hoàng hậu hẳn là hoàng hậu của một triều đại trong lịch sử, cùng tình trạng hiện tại của nàng tuyệt không liên quan. Không hiểu tại sao nàng lại cảm thấy run rẩy sợ hãi đối với cái quan tài, muốn liếc mắt nhìn thì thể nữ tử bên trong một cái.

Nhưng cho dù có mở quan tài ra, cách trăm ngàn năm, dung nhan sớm hủ hóa... Huống chi căn bản nàng chưa chắc có thể liên hệ được với Ngọc Hoàn.

Nàng phiền chán nhích nhích thân thể, Long Phi Ly thân nhiên liếc nàng một cái.

Nàng cũng không để ý tới, chỉ ở trong lòng hẩn tìm một vị trí thoải mái vị trí, nhắm mắt lại dưỡng thần.

Xe ngựa đã ra khỏi hoàng thành, rong ruổi trên một con đường nhỏ cực kì hẻo lánh giao với kinh thành.

Cùng lúc đó, ngự giá long trọng của “Hoàng đế” cũng đang trên đường tiến về Thu Sơn. Chính là, trong xe ngựa ngự giá, trừ Từ Hi thì từ hoàng đế, Niên phi đến Lăng Thụy Vương gia hết thấy đều là tử vệ cải trang.

Đế phi chân chính đã ở trên xe ngựa kín bưng tiến về quận Nhạc Dương.

Hạ Tang cười, bẩm: “Hoàng Thượng, Đoàn thống lĩnh sẽ hội hợp với chúng ta ở Đào Nguyên trấn phía trước.”

Long Phi Ly vuốt cằm.

Long Tử Cẩm kỳ quái, nói: “Cửu ca, sao không trực tiếp bảo tử vệ dịch dung thành Ngọc Hoàn, Ngọc Hoàn theo ngự giá đi một đoạn đường mới cùng ta hội hợp, chẳng phải là phiền phức sao?”

“Ngọc Hoàn là thống lĩnh cấm quân, cưỡi ngựa dẫn đầu đội hộ giá, cùng nhiều cấm quân nói chuyện với nhau, không thể so với những người khác chỉ ngồi trong xe ngựa, chỉ có dung mạo giống nhau dễ lộ sơ hở, trăm bảo tử vệ âm thầm đi cùng một đoạn đường, nghiền ngẫm thần thái ngữ khí của hắn, đợi nắm chắc mười phần mới thay thế Ngọc Hoàn cũng không muộn.”

Long Tử Cẩm cười khen: “Cửu ca, mấy điểm nhỏ nhất này... thực sự chỉ có huynh nghĩ đến.”

Long Phi Ly lại nhìn Tuyền Cơ liếc mắt một cái, nữ nhân vốn đang ngủ trong lòng hắn, lúc này mở to hai mắt nhìn hắn trừng trừng, hắn hơi hơi nhíu mi, “Làm sao vậy?”

Tuyền Cơ cười nói: “Giống như Vương gia nói, nô tì cũng thấy mọi việc Hoàng Thượng đều suy nghĩ chu đáo.”

“Nàng lại có chủ ý gì?” Long Phi Ly khóe miệng ngoéo một cái.

Tuyền Cơ trong lòng sớm ngứa ngáy hậm hực, hắn vốn mình mất lợi hại, ngay một chuyện nhỏ cũng thận trọng như thần, như vậy nàng làm sao mà trốn?

“Hoàng Thượng đa tâm.” Tuyền Cơ oán thầm, trong đầu bắt đầu hồi tưởng việc đêm qua ở Phượng Thấu cung xem bản đồ, lại nghe Long Phi Ly nhẹ giọng hỏi, “Người tốt cuộc là ai?”

Nàng lấp bắp kinh hãi, ra khỏi lòng hắn, đã thấy ánh mắt đám người Long Tử Cẩm, Thanh Phong, Hạ Tang ngồi ở đối diện đều dừng ở trên người Thúc Nhị, nàng vốn tưởng rằng Long Phi Ly nói chính mình, lúc này mới biết là hắn chỉ Thúc Nhị, mức độ giật mình cũng không thua gì vừa rồi.

Thúc Nhị đột nhiên cười, Tuyền Cơ cả kinh nói: “Người không phải Thúc Nhị!”

Nàng vừa định đi qua coi, cánh tay Long Phi Ly đặt ở trên lưng giữ nàng lại.

Xe ngựa đột nhiên dừng lại, trường kiếm Thanh Phong đã ra khỏi vỏ hướng đâm vào cổ Thúc Nhị, Thúc Nhị lấp bắp kinh hãi, nam tử xuất kiếm vừa ngoan độc vừa mau lẹ, trán nàng vừa nghiêng về phía sau một cái, hiểm hiểm tránh được, kiếm của Thanh Phong nhất thứ nhất vừa dứt nhất thứ hai đã đến.

Nàng tránh cũng không thể tránh, mắt thấy kiếm phong sắp ập tới trên cổ của nàng, Hạ Tang tựa hồ nao nao, lập tức nhanh chóng dùng tay giữ lấy thân kiếm của Thanh Phong.

“Hạ Tang, người làm cái gì vậy?” Thanh Phong lạnh lùng nói.

Long Tử Cầm lại càng không nói chuyện, cổ tay nhấc lên, một thanh tiểu phi đao trong tay áo bay thẳng đến giữa trán Thúy Nhi.

Tuyền Cơ kinh hồn táng đảm, mặc dù không biết Thúy Nhi giả trang này là ai nhưng cũng không muốn dẫn đến tai nạn chết người; Hạ Tang sắc mặt đại biến, hấn đang tiếp kiếm Thanh Phong đâm ngang tới, cần bản không rảnh cứu giúp, đột nhiên, trong không khí một tiếng kim loại vang lên.

Một ánh chớp lóe lên, thanh tiểu phi đao tàn nhẫn cắm vào vách xe ngựa, phát ra hàn quang, thân đao vẫn rung động không thôi. Trên đao cắm một cây ngân châm sáng chói, ngân châm nho nhỏ nhưng lại đâm xuyên qua thân phi đao.

“Công phu Hoàng Thượng thật tuyệt quá!” Thúy Nhi rất kinh hãi vỗ tay.

Quả là chỉ mảnh treo chuông, là Long Phi Ly ra tay đỡ được một đao kia.

Tuyền Cơ giật mình một cái, giãy ra khỏi Long Phi Ly, hấn nhú nhú mày nhưng cũng không gây khó dễ. Nàng vừa thoát được, bước một bước đến bên người Thúy Nhi, bóp cổ nàng, cả giận nói: “Mẹ kiếp, sao lại là người! nha đầu Ngọc Trí chết tiệt kia, người làm gì nha hoàn của ta rồi?”

“Tẩu tẩu, buông tay trước đã rồi, bóp chết ta mất, Cứu ca, cứu mạng a!”

Long Phi Ly mỉm cười, nói: “Xứng đáng!”

Long Tử Cầm cùng Thanh Phong nhìn nhau, mới biết được người dịch dung thành Thúy Nhi đúng là Ngọc Trí, sáng sớm Long Phi Ly đã nhìn ra, lại không biết vì sao bây giờ mới chỉ ra, Hạ Tang cùng Tuyền Cơ sau đó cũng nhận ra.

Thanh Phong mặt không chút thay đổi, thu kiếm vào vỏ, vén rèm lên, lạnh lùng nói: “Tiếp tục khởi hành.”

Hai gã tử vệ lái xe tuân lệnh, xe ngựa trong khoảng khắc liền tiếp tục chạy nhanh.

Long Tử Cầm giận dữ, tay đánh vào đầu Ngọc Trí, Ngọc Trí thét chói tai, “Hạ Tang, cứu ta.”

Hạ Tang hừ lạnh, cũng không thèm nhìn tới nàng, ngồi trở lại vị trí của mình.

Tuyền Cơ tức giận đến nổi trận lôi đình, đem mặt Ngọc Trí nhéo éo mó, lại nâng tay cú nàng vài cái thật mạnh.

Trong xe ngựa, tiếng kêu thảm thiết của Ngọc Trí không dứt bên tai.

202. Chương 204: Thiếu Gia Phu Nhân

“Long ——” Tuyền Cơ cắn răng cười, “Hoàng Thượng, người sớm đã biết Thúy Nhi là giả phải không?”

“Ừm.”

Xe ngựa dần xóc, dưới chân Tuyền Cơ chao đảo, Long Phi Ly đưa cánh tay dài đem nàng kéo về trong lòng, Tuyền Cơ buồn bực, ngại trước mặt nhiều người nên không làm gì hấn, chỉ cúi đầu không nói.

Long Tử Cầm cười nói: “Khi nào thì Cứu ca phát hiện được?”

Ngọc Trí đang đùa nghịch mặt nạ da người, Long Phi Ly nhìn nàng một cái, thần nhiên nói: “Trước khi xuất cung.”

Tuyền Cơ giận dữ, hấn chẳng những biết, hơn nữa là đã biết từ sớm... tên Long Phi Ly khôn kiếp này!

Ngọc Trí hiếu kỳ nói: “Cứu ca, điều này sao có thể? Không phải Ngọc Trí tự mình khen mình nhưng thuật dịch dung của Ngọc Trí sư phụ cũng không ngừng tán dương.”

Long Phi Ly thở nhẹ, “Ở Danh Kiếm Sơn Trang vài năm, một chút bản lĩnh ấy của người còn có thể lấy ra dùng, có thể được thông qua.”

Nghe ngữ khí Long Phi Ly có vài phần kiêu ngạo của người làm huynh trưởng, Tuyền Cơ tức giận đến thiếu chút nữa cắn răng.

Ngọc Trí thề lưỡi, nghe được huynh trưởng ca ngợi, khanh khách cười vui vẻ, nói: “Cửu ca mau nói cho Ngọc Trí đi, huynh làm sao mà phát hiện được?”

“Lúc lên xe, trầm liếc nhìn người một cái, trên mặt của người không hề có vẻ khiếp sợ hay lảng tránh.”

Long Tử Cẩm gật đầu, “Quan sát thấy sơ hở này thì thân phận liền không khó đoán.”

Ngọc Trí sắc giọng: “Cửu ca, huynh đã biết từ sớm vậy mà vừa rồi còn đột nhiên hỏi ra, hại ta thiếu chút nữa bị Thập ca cùng Thanh Phong đục vài cái lỗ thủng trên người.”

Nàng nói xong lại cười dài chuyển sang Hạ Tang nói: “Vẫn là Hạ Tang đối tốt với ta nhất.”

Hạ Tang nhìn lúm đồng tiền kiều diễm, nhớ tới đêm qua hai người ở trong viện dựa sát vào nhau thân thiết, độ ấm trên người nàng tựa hồ còn lượn lờ ở đầu ngón tay hắn, không khỏi hơi hơi ngẩn đầu.

Thanh Phong hừ lạnh một tiếng, “Lời sư huynh và Vương gia mới vừa nói, Long Ngọc Trí, người ghi nhớ cho kỹ, chỉ có dung mạo giống nhau là không đủ, còn phải nghiền ngẫm cử chỉ thần thái thật tốt.”

Ngọc Trí hừ hừ, cũng thành thật gật đầu.

Nghe được mọi người nhất ngôn nhất ngữ, Tuyền Cơ rốt cục nhịn không được bùng nổ, “Quay về! Trở về đem nha đầu của ta đổi lại.”

“Không được!” Long Phi Ly rõ ràng từ chối.

“Người đã đáp ứng ta!”

“Đây là ngoài ý muốn.”

“Ngoài ý muốn này là người thúc đẩy.”

“Vậy cũng vẫn là ngoài ý muốn.”

“...”

Tuyền Cơ đang muốn cùng hắn nói lý, lại nghe hắn lạnh lùng nói: “Nếu nàng không muốn thì chuyển đi ‘Thu Sơn’ này hủy bỏ.”

Tuyền Cơ khí tuyệt, giãy ra khỏi vòng tay ôm ấp của hắn, một mình ngồi bên cạnh.

Mọi người thấy sắc mặt Long Phi Ly không tốt, không dám nói cái gì nữa, sau một lúc lâu, Long Tử Cẩm mới thấp giọng hỏi, “Cửu ca cho Ngọc Trí đi theo sao?”

Ngọc Trí vụng trộm lên nhìn Long Phi Ly, đêm qua nàng lên vào Phượng Thụ cung điểm huyết ngũ Thụ Nhị, dịch dung thành nàng, vốn là có ý đi theo chơi, ở thời điểm thay xe ngựa mới biết được Cửu ca căn bản là không phải đi Thu Sơn, đúng là có việc cơ mật khác.

Nhưng mà nàng cũng không giải thích được vì sao Cửu ca chịu cho nàng đi theo.

Ánh mắt Long Phi Ly khê nhúc nhích, chuyển qua người Tuyền Cơ một lượt, nói: “Bây giờ Ngọc Trí trở về tất sẽ để lộ tin tức.”

Tuyền Cơ cười lạnh, “Người có thể ngăn cản nàng từ sớm.”

“Nàng sớm có ý đi ra ngoài, trầm vừa xuất cung, nàng liền không an phận, khó đảm bảo không gặp phải tai nạn giống như lần trước.”

“Cho nên người tình nguyện cho nàng vô thanh vô tức theo, vậy nha đầu của ta làm sao bây giờ?”

“Nàng không đưa nàng ta ra cung thì không được sao?” Long Phi Ly cũng hơi hơi nổi giận, cười lạnh nói: “Trầm đáp ứng nàng sẽ không động vào nàng ta! Hay căn bản là nàng không tin trầm?”

Tuyền Cơ trong lòng khí khổ, lớn tiếng nói: “Phải!”

Long Phi Ly mâu quang trầm xuống trở nên lạnh lùng.

Nếu là bình thường, mọi người còn có thể tránh ra, lúc này cùng ngồi trong xe ngựa, hoàng đế cùng phi tần tranh chấp, sắc mặt mọi người đều xấu hổ.

Ngọc Trí không biết nội bộ Càn Khôn, đi đến bên cạnh Tuyền Cơ ngồi xuống, mềm giọng nói: “Tẩu tẩu đừng giận, không phải là thiếu một tiểu nha hoàn hầu hạ tẩu sao? Tẩu xem, đợi chúng ta nghỉ trọ, cũng không thể luôn xưng hô Hoàng Thượng nương nương như vậy, rõ ràng tẩu cùng Cửu ca liền ra về phu nhân cùng thiếu gia, vậy Ngọc Trí liền làm tiểu nha hoàn của các người, được không?”

Tuyền Cơ mặc dù giận, nhưng nghe giọng Ngọc Trí mềm mại nhỏ nhẹ, lại phát tác không được, lấy tay nhéo nhéo khuôn mặt của Ngọc Trí.

Hạ Tang liếc nhìn sắc mặt hoàng đế, vội vàng cười nói: “Đúng vậy, công chúa nói có lý, trên đường đi chúng ta nên xưng hô như thế nào, Hoàng Thượng, xin ngài cho chỉ thị đi.”

Long Tử Cẩm tiếp lời, cười nói: “Liền theo lời Ngọc Trí nói, Cửu ca là đại thiếu gia, Niên phi nương nương là phu nhân, bốn vương thành nhị thiếu gia, Hạ Tang là gia phó, Thanh Phong là thị vệ, Ngọc Trí bị giáng cấp làm tiểu nha đầu, chuyên trách hầu hạ phu nhân.”

Hạ Tang ra vẻ cười khổ, “Nô tài tuân gia phân phó, tóm lại Hạ Tang vô luận đi đến chỗ nào, đều là làm nô tài.”

Ngọc Trí cười ha ha, nói: “Nô tài nha đầu, tiểu Tang tử, Ngọc Trí cùng người là một đôi nha.”

Hạ Tang nhìn nàng một cái, không có nói tiếp, Ngọc Trí trong lòng cứng lại, sờ sờ cái mũi.

Thanh Phong liếc mắt Long Tử Cẩm, nói: “Nhị gia thì thôi đi, ta thấy người cũng làm gia phó thì hơn, một mình Hạ Tang hầu hạ hai vị gia, nhà chúng ta quả là đủ nghèo khó.”

Long Tử Cẩm cười mắng, “Bên ngoài không phải còn hai tên đánh xe hầu hạ gia sao?”

Người lúc nào cũng tỏ ra lãnh khốc như Thanh Phong mà cũng nói như vậy, Tuyền Cơ xì một tiếng, rút cục bật cười.

Ngọc Trí thấy Tuyền Cơ cũng cười, hướng Hạ Tang nháy mắt, mặt mày hớn hở, Hạ Tang thật sâu nhìn nàng một cái, khóe miệng chung quy nhịn không được hơi hơi mở ra.

Tuyền Cơ oán hận nhìn Long Phi Ly một chút, đúng lúc hần vừa quay đầu lại, ánh mắt hai người gặp nhau, Long Phi Ly thản nhiên nói: “Vậy cứ an bài như vậy đi.”

Tuyền Cơ bĩu môi nói: “Ta phản đối!”

203. Chương 205: Kén Rể Thần Bí (1)

Thật vất vả mới làm cho hoàng đế đang tức giận thoáng bình phục cảm xúc lại, cô nãi nãi này lại muốn làm gì đây, mọi người kinh ngạc, nhìn về phía Tuyền Cơ; Hạ Tang nhíu mày, hướng Tuyền Cơ nháy mắt, Tuyền Cơ đáp lại hần một cái ánh mắt “an tâm”, nói: “Ta không làm phu nhân, ta cũng làm nha hoàn là được.”

Mọi người nhìn nhau, Tuyền Cơ cười nói: “Chúng ta ắt hẳn là ở trọ khách sạn đúng không? Căn cứ vào cách an bài vừa rồi sẽ không tiện sắp xếp phòng ốc, bây giờ chúng ta sắm vai như vậy mới giải quyết được toàn bộ vấn đề, đại gia nhị gia một phòng, gia phó hộ vệ một phòng, hai nha hoàn một phòng.”

Thì ra chủ ý cuối cùng của nàng là: không cùng phòng với hoàng đế.

Vì thế, sau khi Tuyền Cơ nói xong cách phân phòng “Hợp lý” này, không ai còn dám nhìn hoàng đế, Ngọc Trí lết thân mình trở về ngồi bên cạnh Hạ Tang, cùng Tuyền Cơ phân ra ranh giới.

Tuyền Cơ bĩu môi, “Không có ai phản đối, vậy cứ quyết định như vậy đi.”

Thật lâu sau một hồi trầm mặc, mọi người nghe thấy hoàng đế thản nhiên nói: “Niên phi phải làm nha hoàn, trăm cho phép, về phần phân phòng, trăm nghĩ là nhị gia hộ vệ một gian, gia phó cùng tiểu nha đầu tự động giáng cấp một gian, những người còn lại một gian. Sao, các khanh có gì dị nghị không?”

“Hoàng Thượng / Cửu ca anh minh.”

Tuyền Cơ hắc tuyến, nửa ngày nói không ra lời.

Đào Nguyên trấn là đại trấn thuộc Đào Nguyên quận, tửu quán lầu các dày đặc, rất phồn hoa náo nhiệt, xe ngựa tiến vào ngã tư đường ở trung tâm Đào Nguyên trấn, ước chừng là đầu giờ Thân, ánh nắng còn thật nhạt.

Ra khỏi Đào Nguyên trấn, phải đi qua rừng rậm đến một đoạn đường núi nữa mới tới quận trấn kế tiếp, tuy là hiện tại thời giờ còn sớm, nếu đi liên tục thì buổi tối có thể phải ăn ngủ ở nơi sơn dã, vậy nên đêm nay liền trọ tại trấn này.

Từ trước khi xuất phát, Long Phi Ly đã lệnh Hạ Tang tính qua lộ trình, từ thị trấn cho đến khách sạn.

Xe ngựa đang đi trên đường được một đoạn đột nhiên trì trệ không tiến, cách màn hình tiếng người ồn ào truyền đến, Ngọc Trí tò mò, hơi hơi vén rèm xe lên, chỉ thấy trên đường người đi đường dày đặc, lại tranh nhau chạy về phía trước đường như là đi xem cái gì náo nhiệt.

Hạ Tang cười nói: “Hai vị gia, phu nhân, nô tài đi xem xem.”

Đám đông chật chội, xe ngựa không thể đi tới, đành đứng ở một bên. Ngọc Trí gỡ rèm trướng, vẻ mặt hưng phấn, Tuyền Cơ tò mò, cũng ra dòm xem. Không lâu sau, Hạ Tang tay chân nhanh nhẹn đã quay trở về.

“Trong trấn này Cửu nữ nhà phú hộ Dư lão gia ném tú cầu chọn rể, phàm là nam tử chưa kết hôn từ hai mươi tới bốn mươi tuổi đều có thể dự, không hạn chế gia cảnh, trên trấn không người nào không tới xem náo nhiệt.” Hạ Tang cười dài nói, lại hơi hơi nhú mày, “Nhưng có một việc thật là kỳ quái.”

Ngọc Trí đang nghe được mùi thú vị, vội hỏi: “Nói như thế nào?”

“Trong vòng hai tháng này Dư lão gia đã chọn đến chín người con rể.”

“Cửu nữ, là chỉ nữ nhi thứ chín à?” Tuyền Cơ trong lòng vừa động, nói: “Hay là trước đây hắc đã giúp tám vị nữ nhi chiêu thân như vậy?”

Trừ Long Phi Ly thần sắc như thường, Long Tử Cẩm cùng Thanh Phong đều nổi lên hứng thú, Long Tử Cẩm vì hơi trầm ngâm, nói: “Hắc dùng phương thức này đem gả tám nữ nhi đi?”

Hạ Tang vuốt cằm, “Nghe nói là theo tập tục của cổ hương, Dư lão gia cũng mới đến Đào Nguyên trấn hai ba tháng trước.”

Thanh Phong nhú mày nói: “Như vậy xác thực rất khiến người ta thấy khó hiểu, cho dù là tập tục quê nhà, nhưng trong vòng hai tháng đem gả tám nữ nhi đi cũng thực là quá mức dồn dập.”

“Hay là nữ nhi của hắc dung mạo đều xấu xí?” Long Tử Cẩm cười nói.

“Không có khả năng.”

Tuyền Cơ nghe đến hơi mê mẩn thì thỉnh thoảng sau lưng thanh âm thản nhiên truyền đến.

Mọi người nhìn Long Phi Ly, Ngọc Trí không nhịn được hỏi: “Cửu ca, huynh làm sao mà biết?”

Long Phi Ly nhướng nhẹ mí mắt, “Nếu đều là người xấu xí, tuyệt đối không thể trong thời gian ngắn ngủi như thế mà gả hết toàn bộ được; còn nữa, đây đã là lần thứ chín mà muôn người đều đổ xô ra đường, tranh nhau nhìn ngắm.”

Hạ Tang gật đầu, nói: “Xác thực như lời thiếu gia lời, nghe nói lần đầu tiên ném tú cầu chọn rể, đại nữ vừa gỡ khăn che mặt đứng trên lầu lập tức khiến cho những người tranh nhau xem náo nhiệt đều khiếp sợ, nô tài hỏi mấy người, họ đều nói vị này dung mạo như tiên, đại nữ lúc ấy nói một câu, các muội muội của nàng còn đẹp hơn nàng, tuổi càng nhỏ, dung nhan càng đẹp.”

“Chính là, lúc bảy nữ tử còn lại kén rể đều dùng khăn che mặt, nhưng xem dáng người màu da, ánh mắt diện mạo thì tất cả mọi người đều cảm thấy quả thực là còn đẹp hơn so với đại nữ. Nhưng rốt cuộc như thế nào thì không người nào biết được manh mối. Các tiểu thư khuê các này trước khi lấy chồng đều đóng cửa không ra.” Hạ Tang cười nói.

Long Tử Cẩm hơi hơi nhú mi, “Cái này thật kỳ quái, ngoài đại nữ, bảy nữ nhi khác cũng đã gả ra ngoài, chẳng lẽ trong Đào Nguyên trấn này trừ Dư gia ra không một ai từng nhìn qua dung mạo bảy người này?”

Hạ Tang sắc mặt vi ngưng, “Dân chúng trong trấn chưa từng có ý tưởng này, nô tài cũng cảm thấy có điểm khả nghi ở đây. Bảy nữ tử lấy chồng rồi thì đều cùng vị hôn phu rời phủ ngay trong đêm đó, nói là tân nương đưa chú rể mới hồi hương, hành tung cực kỳ vội vàng.”

Tuyền Cơ vẫn lắng nghe, lúc này chỉ cảm thấy càng ngày càng kỳ quái, thấp giọng nói: “Nghe người nói như vậy thì không giống như việc vui, ngược lại giống như Dư lão gia đem nữ nhi phân phát đi, dường như là muốn đi tránh tai họa gì đó.”

Thanh Phong nhìn Tuyền Cơ liếc mắt một cái, nói: “Hạ Tang, người nói tiếp đi.”

Lúc này, Long Phi Ly lại hỏi: “Vì sao chỉ có bảy nữ tử cùng vị hôn phu về quê? Còn một người nữa đâu?”

Hạ Tang ngẩn ra, cười nói: “Thiếu gia luôn sáng suốt. Vị hôn phu của bát tiểu thư mới vừa chiêu thân được vài ngày, chú rể mới còn ở lại trong phủ đệ, thời gian không cách biệt lắm, bát tiểu thư liền chờ cử tiểu thư cùng về thăm nhà bố mẹ.”

Ánh mắt Long Phi Ly khê chớp, trên môi ngưng đọng một nụ cười khinh蔑.

“Từ quê nhà tha hương đến ngụ lại trấn Đào Nguyên này vậy mà trong vòng hai tháng gả đi cả tám nữ nhi, lại vội vàng cho về thăm viếng nhà thăm bố mẹ, Dư phủ này thật thú vị.”

Long Phi Ly vừa nói xong, cảm giác kỳ quái trong lòng mọi người lại rõ ràng hơn một chút, việc kỳ quái nhất không phải ở chỗ dung mạo của các nữ tử còn lại mà là ở chỗ gấp gáp lên đường, theo như lời Tuyền Cơ nói... dường như là muốn đi tránh tai họa gì đó.

204. Chương 206: Kén Rể Thần Bí (2)

Ngọc Trí thật hưng phấn vỗ tay nói: “Chúng ta đi xem đi.”

“Không đi.” Long Phi Ly thốt lên một tiếng phủ quyết.

Ngọc Trí ngẩn ngơ, lại nhìn về phía Long Tử Cẩm, đã thấy Long Tử Cẩm nhìn xuống, mọi người bất động thanh sắc nhất loạt nhìn Tuyền Cơ, Ngọc Trí sững sốt hiểu ý, ánh mắt bình tĩnh nhìn về phía Tuyền Cơ.

Lúc này đến phiên Tuyền Cơ giật mình, tức giận nhìn lại Ngọc Trí ý bảo: các người nhìn ta làm gì.

Khóe miệng Hạ Tang khê nhếch lên, nói: “Thiếu gia, nô tài đi ra ngoài chờ chỉ thị của ngài.”

Ngọc Trí vội vàng nói: “Tiểu nha hoàn cũng đi.”

Trong nháy mắt, nhị gia – gia phó – nô tài – nha hoàn toàn bộ đi ra ngoài hết, trong xe ngựa rộng lớn chỉ còn lại Tuyền Cơ cùng Long Phi Ly, Tuyền Cơ trợn mắt há hốc mồm, thầm mắng mọi người một phen, mọi người đều muốn đi, dựa vào cái gì mà một mình nàng phải lên tiếng, hơn nữa, là Long Phi Ly gian xảo trước, bỏ Thúy Nhi ở lại trong cung.

Nhưng nàng cũng thật sự định đi xem náo nhiệt, liếc nhìn hoảng để thoáng thấy trên gương mặt nghiêm khắc đôi mắt đang khép hờ, giống như đang nhắm mắt dưỡng thần.

“Long Phi Ly.” Nàng dùng chân đá vào giày tên nam nhân kia.

Long Phi Ly chậm rãi mở to mắt, đôi mắt phượng xinh đẹp, đen láy như bức tranh sơn thủy.

“Đi xem được không?” Tuyền Cơ trừng mắt, ghen một lúc lâu rốt cục mới dùng thời gian nói bốn chục chữ mà khó khăn phun ra bốn chữ.

“Không được.” Ý của Long Phi Ly quá rõ ràng, ngữ khí kiên quyết.

“Được.”

“Không được.”

Tuyền Cơ ngẩn ra, nhìn theo ánh mắt hơi hơi thâm trầm của hoàng đế, không biết từ khi nào thì chính mình đã kéo ống tay áo của hắn, mặt nàng ửng đỏ định rút tay lại nhưng Long Phi Ly đã chụp lấy.

Bàn tay nho nhỏ của nàng liền bị khóa gọn trong lòng bàn tay của hắn.

Nàng cắn môi, không biết làm sao, một hồi sau mới vội la lên: “Rốt cuộc phải như thế nào mới cho đi?”

Long Phi Ly chậm rãi liếc nàng một cái, nói: “Phương pháp phân phòng trầm đưa ra hình như nàng rất không tán thành.”

Tuyền Cơ sao lại không nhận ra ý tứ của hắn, cắn răng dậm chân, “Phòng, vậy. . . . Người còn lại một gian đi.”

Trở lại xe ngựa, mọi người đều rất hứng trí, Tuyền Cơ cùng Ngọc Trí vì để tiện hành động bèn thay nam trang.

Long Phi Ly khẽ nháy mắt, lúc này hai gã tử vệ hiểu ý, lập tức ẩn vào đám người, thông báo cho tất cả ám vệ mai phục ở Đào Nguyên trấn, âm thầm bảo hộ an toàn ọi người.

Phía trước cách đó không xa chính là lầu gác dùng để kén rể, bọn họ tới thật đúng lúc, việc chọn rể còn chưa bắt đầu, trên đường đám đông như nước, một ít cửa hàng thậm chí cũng đóng cửa hướng về lầu gác kia mà đi.

Cửu huyết khắp nơi, thiên lôi cuộn cuộn, Tuyền Cơ nhớ tới khi đó xem Lưu châu, cũng chính là tình cảnh như thế này, trong lòng vừa hưng phấn vừa buồn cười, có ý phá rồi Long Phi Ly bèn lôi kéo Ngọc Trí, khẽ bên tai nàng nhỏ giọng nói vài câu.

Ngọc Trí cũng là sợ thiên hạ không loạn, lập tức mặt mày hớn hở.

Hai người mới rảnh tay liền chạy.

Mấy nam nhân theo sát phía sau.

Đứng dưới lầu không lâu, Tuyền Cơ cùng Ngọc Trí đang cao hứng phấn chấn cười đùa, trong đám người đột nhiên tuôn ra một thanh âm vang dội.

“Cửu tiểu thư tới!”

Ngọc Trí kéo Tuyền Cơ, hai người nhìn lên trên lầu các chỉ thấy một nữ tử tuổi thanh xuân quần áo đỏ hồng như lửa, lụa là gấm vóc che phủ toàn thân, lụa mỏng che mặt, được hai nha hoàn điều khoan thai đi ra.

Quả là giống y như Hạ Tang nghe người trong trấn miêu tả, mặc dù không thể nhìn thấy dung mạo, nhưng nhìn nữ tử kia tóc dài đen mượt, dáng người, khéo mắt đuôi lông mày yêu kiều diễm lệ, đúng là mỹ nhân không thể nghi ngờ.

Nhưng đuôi lông mày của nàng cực kỳ mỉm hoặc, loại cảm giác này, không hiểu sao lại làm cho người ta có chút... Hồi hộp cùng bất an. Tuyền Cơ hỏi Ngọc Trí, Ngọc Trí lắc lắc đầu, chỉ nói: “Cửu tiểu thư này nhất định rất xinh đẹp.”

Tuyền Cơ nghĩ rằng có lẽ là chính mình đa tâm, nữ nhân mà, có khi là vì thấy nữ tử khác xinh đẹp hơn chính mình thôi.

Nàng quay về phía sau liếc nhìn mấy nam nhân một cái, ánh mắt mấy người họ cũng không ở trên lầu kia mà đang thấp giọng nói chuyện với nhau.

Đột nhiên, nghe được một giọng nam trầm thấp từ trên lầu truyền đến, “Các vị hương thân, bằng hữu đi ngang qua, Dư mỗ xin lặp lại lần nữa qui định việc ném tú cầu kén rể.”

Tuyền Cơ định thần lại, trên lầu các lại có thêm hai người, trong đó một gã mặc cẩm y, khoảng chừng năm chục tuổi, chắc là Dư lão gia, trừ vẻ ngoài thật là anh tuấn thì không có chỗ thật đặc biệt, nhưng khí chất trên người hắn làm cho người ta cảm giác không giống thương nhân, ngược lại giống như xuất thân dòng dõi thư hương hơn.

Lúc này, trong đám người đã có không ít người bật cười, nói: “Dư lão gia, quy củ này chúng ta đều biết rõ, ngài nhanh để cho cửu tiểu thư bắt đầu đi, đừng làm trễ giờ lành.”

Dư lão gia sờ cằm cười to, lập tức dùng mắt ra hiệu cho người đứng bên cạnh có bộ dáng quần gia kia.

Quần gia hiểu ý, từ trên khay tên nô bộc đứng sau lưng đưa lên, cầm thất thải kim hoa tú cầu cùng kính dâng lên cửu tiểu thư.

Cửu tiểu thư tiếp nhận, nhợt nhạt cười, tấm lụa mỏng khẽ lay động, đám người tràn đầy phấn khởi lập tức mãnh liệt hô to.

Trong chớp mắt, giữa không trung uyển chuyển rực rỡ, tú cầu kia đã từ từ rơi xuống.

Tuyền Cơ chỉ cảm thấy thanh âm đình tai nhức óc, nếu không một bàn tay nắm chặt thắt lưng, nàng sớm đã bị đám đông điên cuồng xô đẩy. Nàng làm bộ tựa vào lòng Long Phi Ly, lại hướng Ngọc Trí nháy mắt, Ngọc Trí hiểu được, đột nhiên “Ồi” một tiếng kêu lên, “Ai sờ ta hông?”

Hạ Tang bảo hộ ở sau lưng Ngọc Trí, vươn cánh tay giúp đỡ nàng, bản thân thì cảnh giác nhìn chằm chằm đám người lộn xộn chung quanh, lúc này nghe Ngọc Trí kêu lên thanh âm kinh hãi, lắp bắp kinh hãi, Tuyền Cơ lại nói: “Ngọc Trí, ta xem xem.”

Nàng nói xong nhân tiện giẫy khỏi tay hoàng đế, nắm lấy tay Ngọc Trí.

Ngọc Trí cúi đầu, khoe miệng nhếch nhẹ, đùi thúc vào bụng Hạ Tang bụng, dùng một chút lực lôi kéo tay Tuyền Cơ, nhảy một cái đã nhập vào bên trong đám người.

Nếu luận võ công, mười Ngọc Trí cũng trốn không thoát lòng bàn tay Hạ Tang, là Hạ Tang quá quan tâm nên bị loạn, nghe thấy nàng bị người đụng chạm, trở nên tức giận, ánh mắt lợi hại liền nhìn về hướng nam tử bên cạnh nàng, trong chớp mắt khiến cho Ngọc Trí đào thoát.

Hắn giận dữ, bên cạnh sắc mặt Long Phi Ly đã trầm xuống.

205. Chương 207: Nhiều Phe Ẩn Núp

Hai người ẩn trong đám người đông nghịt, Tuyền Cơ hô ngược trở lại: “Thiếu gia, nha hoàn ta giành tú cầu về cho ngài. Ngài thật thô tài đại khí, muốn được mười phòng thê thiếp, rất tốn kém.”

Ngọc Trí vỗ tay cười to, kêu la nói: “Tẩu tẩu, tẩu giành thê tử về cho Cửu ca, vì sao sắc mặt hắn còn như vậy nhỉ?”

“Chúng ta tới trễ, Dư lão gia người ta đã gả mất tám nữ nhi, nếu không chúng ta mỗi ngày giành giúp cho hắn, Cửu ca của ngươi có thể có thêm tám vị mỹ nhân a.”

Ngọc Trí gật đầu, “Đúng đúng! Cửu ca chê ít!” Lại nói: “Thập ca, huynh không cần tức giận, tẩu tẩu tranh cho Cửu ca, Ngọc Trí tranh dùm cho huynh nha.”

Tuyền Cơ bật cười, “Hạ Tang ra vẻ còn tức giận hơn so với Thập ca người, người xem mặt mày hắn đều tái mét rồi.”

Ngọc Trí xa xa liếc mắt Hạ Tang, vẻ mặt hắn rất giận dữ, mắt tóe ra lửa.

Từ lần hai người cãi nhau, lần đầu tiên hắn không để ý tới nàng, nàng bắt đầu có hơi sợ hắn... Sợ hắn không để ý tới nàng... Nàng sờ sờ cái mũi, hô lớn nói: “Hạ Tang đừng lo, Ngọc Trí tranh về cho ngươi, không cho Thập ca là được.”

Tuyền Cơ cười mắng, “Ngọc Trí, ngươi là đầu heo a.”

Ngọc Trí nghĩ nghĩ, khuôn mặt nhỏ nhắn vừa nhú, thè lưỡi, không dám nhìn Hạ Tang nữa. Tuyền Cơ nói: “Đừng quan tâm nữa, chúng ta lưu châu trước rồi hãy nói.”

“Cái gì gọi là lưu châu?”

“Tranh tú cầu a, đoạt được rồi, bọn họ ai đánh thắng thì cho người đó a.”

“Được, được!”

“Sư huynh... Thiếu gia, ta đi đem phu nhân về cho người.” Thanh Phong buông lời, nhún vai cái hòa vào đám người.

Long Tử Cẩm buồn cười, nói: “Thanh Phong, kêu sư huynh thiếu gia cái gì vậy chứ? Hạ Tang, người mau đuổi theo Ngọc Trí đi...”

Hắn nhìn về hướng Hạ Tang, Hạ Tang quần áo thanh sam, sớm đã không thấy thân ảnh.

Bên cạnh Long Phi Ly ánh mắt chỉ thản nhiên nhìn thân ảnh Tuyền Cơ, cũng không đuổi theo, Long Tử Cẩm hơi hơi kỳ quái, hỏi, “Cửu ca, sao huynh không đi?”

Long Phi Ly thanh âm nhẹ nhàng, “Trừ dân chúng bình thường, trong số những người này ít nhất có hai nhóm người trong đó một bên võ công cực cao.”

Long Tử Cẩm âm thầm kinh hãi, “Chẳng lẽ việc chúng ta bí mật đi quận Nhạc Dương đã bị lộ tung tích?”

Long Phi Ly lắc đầu, khóe miệng khẽ nhếch, “Khó nói. Nếu đối phương biết thân phận của chúng ta, hiện tại là thời cơ động thủ tốt nhất.”

“Cho nên huynh mới để cho phu nhân cùng Ngọc Trí tránh đi?”

“Thanh Phong, Hạ Tang ở đó, trong đám người còn có tử vệ, các nàng ở bên kia ngược lại an toàn hơn.” Long Phi Ly nói xong liếc mắt nhìn bốn phía một cái, thản nhiên nói: “Chúng ta ở trong này yên lặng xem xét đi.”

Long Tử Cẩm ngưng mắt đề phòng, nhợt nhạt cười, “Được! Nếu huynh đệ chúng ta hôm nay có thể dắt tay nhau đánh một trận kịch liệt cũng là thống khoái!”

Tú cầu ở trong đám người nhiều lần luân chuyển, tranh giành lúc này đã trở thành điên cuồng cướp đoạt.

“Cha, đến lúc gọi bọn họ dừng lại chưa?” Trên lầu cao, cửu tiểu thư khóe miệng nhếch lên, lạnh lùng cười, đã thấy phụ thân đứng bên cạnh nhú mào.

“Cha?” Nàng nghi hoặc nói.

Dư lão gia hơi hơi trầm thanh, “Chỉ sợ tai họa sắp tới.”

Thần sắc hắn ngưng trọng, xoay người nói với quản gia mấy câu gì đó. Vẻ mặt quản gia có vẻ hoảng hốt, vuốt cằm lui xuống.

Ngọc Trí hai mắt tinh tường, nhún chân một chút, trong không trung nhẹ nhàng xoay người một cái, từ trong tay một nam nhân thân hình cao trắng đoạt được tú cầu.

Tuyền Cơ khen: “Tốt!”

Ngọc Trí đang đắc ý, trong lòng bàn tay đột nhiên nhẹ hẫng, tú cầu trong nháy mắt đã không còn thấy bóng dáng đâu nữa. Nàng kinh hãi, giơ mắt nhìn, trước mặt thấy một nam tử áo lam, khóe miệng tươi cười, nhẹ giọng nói: “Tiểu thư, đa tạ.”

Người nọ biết nàng là nữ nhi! Nàng cả kinh, bên này Tuyền Cơ nhận ra trạng huống, đánh giá nam tử kia, thấy hắn tuổi rất trẻ, dung nhan như ngọc nhưng lại dị thường tuần láng suốt khí, nàng vội la lên: “Ngọc Trí, cướp lại!”

Không đợi nàng nói, Ngọc Trí trong lòng nảy sinh khó chịu, bàn tay nhỏ bé liên tục công nam tử kia, nam tử cười nhẹ, tay áo phất ra, Ngọc Trí chỉ cảm thấy một cổ lực thật lớn nghênh diện mà đến, kinh sợ kêu một tiếng, thân mình tà tà ngã về sau.

Nàng sợ tới mức nhắm chặt ánh mắt, đột nhiên trên lưng căng thẳng đã được người vững vàng ôm vào trong ngực.

Người tới nhẹ nhàng cười, hơi thở lại âm lãnh nguy hiểm, “Long Ngọc Trí, nhớ rõ cho ta, đợi trở về khách sạn, người chết chắc rồi.”

Ngọc Trí lẳng nhiên, ngơ ngác nói: “Hạ Tang —— ”

Hạ Tang hừ lạnh, ánh mắt nhìn về phía nam tử áo lam, cười nói: “Có qua có lại mới toại lòng nhau.”

Một cỗ lực mạnh mẽ đánh úp lại, nam tử áo lam nhanh chóng lắc mình tránh tay áo Hạ Tang vung lên, lui lại mấy bước mới miễn cưỡng ổn định thân hình, không khỏi thầm giật mình: nếu thanh sam nam tử này trên tay không phải bẻ người, lại chứa lại vài phần lực đạo thì chính mình không thể không bị thương! Tuổi tác như vậy không ngờ võ công đã đến mức như thế.

“Cám ơn hạ thủ lưu tình.” Nam tử sắc mặt vi ngưng, cất cao giọng nói.

Hạ Tang cười nói: “Tiểu thư, đa tạ!”

Áo lam nam tử trên mặt nóng lên, đây là lời vừa rồi “Hắn” nói với Ngọc Trí, hiện tại bị thanh sam nam tử này trả trả lại.

Ngọc Trí kinh lăng, “Cái gì? Là nữ à?”

Nàng nghĩ nghĩ, lập tức nổi giận, “Hạ Tang, người thấy người ta là cô nương, sẽ không quản Ngọc Trí sống chết, cũng không đánh trả, nãi ~ nãi ~ .”

Hạ Tang sắc mặt trầm xuống, cả giận nói: “Long Ngọc Trí, ai dạy nữ hài tử nhà người nói chuyện như vậy!”

Tuyền Cơ ở bên nghe được rõ ràng, vẻ mặt hắc tuyến, thầm nghĩ: là ta dạy, không đúng, là Ngọc Trí chính mình học của ta, chuyện tốt không đến lượt nàng.

“Phu nhân, ta mang người đi ra ngoài, thiếu gia ở bên kia chờ.” Bên tai một thanh âm lạnh lùng vang lên, Tuyền Cơ lấp bắp kinh hãi, còn chưa kịp xoay người, thân mình đã bị người khác nhẹ ôm vào lòng, nam nhân thấp giọng nói: “Đắc tội!”

206. Chương 208: Bên Trong Có Càn Khôn

Là Thanh Phong! Tuyền Cơ đang giật mình, lại nghe Ngọc Trí hô to: “Đoạn đại ca, cướp tú cầu về cho ta!”

Tuyền Cơ ngăn ra, chỉ thấy giữa không trung xẹt qua một bóng trắng, dừng ở trước mặt Hạ Tang, đứng là thống lĩnh cấm quân Đoạn Ngọc Hoàn. Không ngờ cước trình của hắn nhanh như vậy, dĩ nhiên chạy đến đây.

Đoạn Ngọc Hoàn khẽ nhú mày, Ngọc Trí nhăn chau chuyển động, nói: “Đó là Cửu ca ta muốn.”

Đoạn Ngọc Hoàn vừa nghe Ngọc Trí nói là ý của Long Phi Ly, không nói gì, thả người nhảy vào cùng “Nam tử” áo lam kia chiến đấu, trao đổi mấy chiêu, “Nam tử” áo lam rất kinh ngạc nghi ngờ: trấn Đào Nguyên nho nhỏ này sao lại xuất hiện nhiều cao thủ như vậy, người này võ công cũng không kém hơn thanh sam nam tử kia!”

Hạ Tang trách mắng: “Ngọc Trí, người đừng làm phiền nữa.”

Ngọc Trí cả giận nói: “Người đối đãi không tốt, ta không nói chuyện với người.”

Hạ Tang vừa sợ vừa giận, hắn đối với nàng như thế, nàng lại nói hắn như vậy, hắn lạnh lùng cười, nói: “Là nô tài đắc tội ngài, trở về mặc ngài đánh ngài mắng, tất cả tùy ngài.”

“Hạ Tang...” Nghe thấy ngữ khí của hắn lạnh như băng, Ngọc Trí cứng lại, nhưng lại nói không ra lời.

Bên kia, Đoạn Ngọc Hoàn vừa ra hư chiêu, đột nhiên thu tay lại, hăng hái nói, nói: “Cô nương, cô là người Nhạc gia ở kinh thành?”

“Nam tử” áo lam cả kinh, lập tức cười nói: “Ánh mắt công tử thật tinh tường!”

Nàng không phải là người mạnh bạo, đối phương cố ý nương tay, nàng cũng dừng tay.

Nhạc gia trong kinh thành vốn là võ tướng thế gia, đảm nhiệm chức vụ triều đình, Nhạc tướng quân đó là phó tướng của Dung tướng quân – một trong ba vị đại tướng thủ thành biên quan, mấy người con nối dõi của Nhạc tướng quân nhậm chức trong quân đội, cũng có người làm việc dưới trướng của Đoạn Ngọc Hoàn, đối với võ công Nhạc gia, Đoạn Ngọc Hoàn cũng không xa lạ.

Việc này cơ mật này, thân phận của hắn tuyệt đối không thể để lộ ra, hắn hơi trầm ngâm nói: “Ta họ Đoạn, là huynh đệ trong nhà của Đoạn Ngọc Hoàn, Đoạn thống lĩnh, đi theo thủ hạ của Đoạn thống lĩnh làm việc, cùng vài vị công tử Nhạc gia xem như là đồng nghiệp.”

“Nam tử” áo lam vuốt cằm, hạ giọng nói: “Trách không được các hạ thân thủ như thế, tại hạ Nhạc Tinh Oánh, là tam nữ nhi của Nhạc tướng quân.”

Đoạn Ngọc Hoàn rùng mình, cười khê, “Nguyên lai là Nhạc gia tam tiểu thư, nữ bộ khoái của kinh thành Tổng đốc nha môn tiếng tăm lừng lẫy.”

Nhạc Tinh Oánh khê giật mình, “Đoạn đại nhân biết Tinh Oánh?”

“Nhạc cô nương là nữ trung anh kiệt, Đoạn mỗ khâm phục từ lâu.”

Nhạc Tinh Oánh cười, không hề xấu hổ sắc, chỉ nói: “Đoạn đại nhân quá khen.”

Đoạn Ngọc Hoàn nhẹ giọng hỏi, “Xin hỏi bộ khoái Tổng đốc nha môn cũng đến đây? Các vị tới đây để phá án?”

Nhạc Tinh Oánh sắc mặt ngưng trọng, thấp giọng nói: “Đúng vậy, hơn mười đồng nghiệp đều đến rải khắp bốn phía, từ lúc Tinh Oánh ra tay cướp tú cầu đã trà trộn vào Dư phủ, bên trong Dư gia này có Càn Khôn.”

Đoạn Ngọc Hoàn gật đầu, nhìn tú cầu trong tay Nhạc Tinh Oánh liếc mắt một cái, Nhạc Tinh Oánh thông minh, nói: “Đoạn đại nhân cũng muốn tú cầu này?”

Đoạn Ngọc Hoàn hơi trầm ngâm nói: “Thứ này, đợi Đoạn mỗ xin chỉ thị của đại nhân đi cùng một chút, sau đó mới giao phó với cô nương, được chứ?”

“Này ——” Nhạc Tinh Oánh hơi hơi nhú mi, cũng thật là khó xử.

Lúc này, một chút thanh âm thanh thúy nhẹ nhàng truyền đến, “Đoạn đại nhân, phu quân nhà ta cũng không muốn tú cầu này, nếu bằng hữu của người muốn, đưa nàng là được.”

Đoạn Ngọc Hoàn vừa thấy đúng là Tuyền Cơ. Thanh Phong vừa rồi vốn muốn dẫn theo Tuyền Cơ đi ngay, Tuyền Cơ lại ngăn hắn lại. Nàng thấy Đoạn Ngọc Hoàn nghe lời Ngọc Trí nói cùng “Nam tử” áo lam kia giao thủ, sợ thật sự gây tai họa cho Long Phi Ly, lại thấy qua chiêu không lâu, Đoạn Ngọc Hoàn liền dừng tay, hai người thấp giọng nói chuyện. Hai người nói chuyện thanh âm cực thấp, Tuyền Cơ mặc dù đứng gần, nhưng không cách nào nghe rõ nội dung, nhưng xem ra hai người tựa hồ quen biết, sau lại thấy bọn hắn ánh mắt đều dừng trên tú cầu nên liền mở miệng.

Nhạc Tinh Oánh vừa nghe, vui mừng quá đỗi, cười nói: “Cám ơn!”

Phần lớn nam tử chung quanh mặc dù khó chịu, nhưng thấy nam tử này võ công lợi hại, cũng không dám lại đến cướp đoạt.

Nhạc Tinh Oánh cầm tú cầu, hướng lâu các thoáng nhìn, đang muốn nói chuyện, giữa không trung chợt lóe lên một bóng người tốc độ cực nhanh, mọi người chỉ cảm thấy hoa mắt, đến khi nhìn lại thì thấy một tên hắc y nam tử dung mạo tầm thường đang cầm tú cầu vững vàng trong tay. Dung mạo hắn không xuất chúng lắm, nhất là đôi mắt vừa hẹp vừa tối tăm, ánh mắt gian tà khiến cho người ta có một cảm giác âm trầm.

Nhạc Tinh Oánh nhú mày, muốn tiến lên đoạt lại tú cầu.

Hắc y nam tử lạnh lùng cười, vừa lúc ánh mắt hắn xẹt qua người Tuyền Cơ, bên kia Ngọc Trí trùng hợp cùng Tuyền Cơ hội hợp, Tuyền Cơ kéo tay nàng, tay áo hơi kéo lên, lộ ra cánh tay nhỏ nhắn trắng nõn.

Hắc y nam tử giống như nhìn thấy gì đó, sắc mặt đột biến, năm ngón tay thành trảo, liền hung hăng chụp lấy cánh tay Tuyền Cơ.

Thanh Phong rung mình, hơi nhíu mi, đẩy Tuyền Cơ ra sau lưng, nghênh đón thế công.

Người nọ thân pháp chưa già, đột nhiên vận khí nhảy lên, xẹt qua Thanh Phong, ngũ trảo nhanh như điện, đã chạm tới quần áo Tuyền Cơ.

Thanh Phong lấp bắp kinh hãi, người này võ công quái dị, cực bá đạo lại cao cường, chính mình nhất thời vô ý lại không ngăn được hắn. Hạ Tang cũng cả kinh, nhưng hắn so với Thanh Phong cách Tuyền Cơ còn xa hơn, không kịp ngăn cản. Tuyền Cơ hoảng sợ, mắt thấy bàn tay lợi hại của người nọ sắp xé rách áo trên cánh tay Tuyền Cơ, bỗng một nắm ngân châm xé gió bay tới, bắn về phía đầu, mắt, ngực ba chỗ đại huyệt của nam tử áo đen.

Nam tử kia nao nao, cười lạnh nói: “Chút tài mọn!”

Tay cầm tú cầu vung lên đã bắt được ba cây ngân châm, đột nhiên hắn gầm nhẹ một tiếng, không đến một giây, ngay sau đó cây ngân châm thứ tư đâm vào cổ tay hắn. Thực ra cây ngân châm cuối cùng này được phóng cùng lúc với ba cây ngân châm trước đó, nhưng người phát châm lại hơi giảm lực đạo phóng châm, làm châm đến chậm hơn một giây, nam tử nhất thời không bắt được.

Tú cầu rơi mất.

Hắn giận dữ cười lạnh, tà mâu nhìn về phía trước, một nam tử áo trắng đã che trước mặt thiếu niên áo tím, mặt mày đẹp như tranh vẽ, khóe mắt đuôi lông mày lại một mảnh lạnh lùng.

207. Chương 209: Con Rễ Thứ 8

Tuyền Cơ còn chưa hết hoảng hốt, từ sau lưng Long Phi Ly thò người ra, Long Phi Ly đột nhiên nắm lấy tay nàng.

Mặt nàng đỏ bừng lên, hiện tại nàng đang cài nam trang, ở trên đường phố rộng lớn đông đúc, hai nam tử lại đan mười ngón tay vào nhau ... Đang suy nghĩ, nàng cảm thấy hơi hơi dùng sức siết cổ tay nàng, nàng ngẩn ra, hắn đã tháo một vật trên cổ tay nàng xuống —— chính là hạt châu nàng đang đeo trên cổ tay – cá chép nội đan*(*: viên ngọc do cá chép để lại, còn gọi là cầm lý châu, xem chương 128)

Nàng rung mình, dường như nam tử áo đen muốn cướp lấy vật này từ nàng. Nàng nhìn hắn, thấy mặt hắn quả thật hơi biến sắc. Long Phi Ly thần nhiên liếc nhìn đối phương một cái, đeo hạt châu lên cổ tay của chính mình.

“Long Phi Ly...” Nàng nhẹ nhàng giật ống tay áo của hắn một cái.

“Tạm thời để ta giữ cho.”

Ngũ khí hắn rất nhẹ, lòng của nàng vẫn không tự chủ được mà chấn động. Trước mắt bao người, nàng hiểu được dụng ý của hắn.

Nhưng hạt châu này, nàng còn một viên khác nữa. Đang để trong túi bên người, cùng một chỗ với di động, đó là lần trước Phong Chiến Bách đưa, nàng đã quên trả hắn, mà sau đó hắn cũng không nói nàng trả lại.

Hắc y nam tử lạnh lùng cười, thân thể hơi chuyển động, dường như muốn tiến lại đây. Long Phi Ly đẩy Tuyền Cơ ra sau, thần sắc cũng không vội ngược lại có vài phần ung dung. Long Tử Cẩm cũng tiến lên, mắt nhìn Nhạc Tinh Oánh đứng bên cạnh Đoạn Ngọc Hoàn, lại cẩn thận trừng mắt nhìn nam tử áo đen.

Vừa rồi Long Phi Ly nói có hai nhóm người, tựa hồ chính là hai người trong này.

“Ca ca.” Một giọng nói ôn nhu đột nhiên từ trong đám người cất lên, một vị nữ tử áo vàng vạch đám đông đi tới. Mọi người hơi hơi lấp bắp kinh hãi, dung mạo nữ tử này và nam tử áo đen giống nhau đến tám chín phần.

Dường như nữ tử liếc nhìn Long Phi Ly một cái, vẻ mặt bình tĩnh chợt hiện lên một tia sắc bén. Có lẽ người khác không chú ý nhưng Tuyền Cơ đang hết sức chăm chú nên nhìn thấy rõ ràng, sự bất an khi vừa gặp vị cửu tiểu thư kia lại tăng thêm một chút.

Nữ tử áo vàng nhẹ giọng nói với nam tử áo đen cái gì đó, hắn liền lui về sau mấy bước.

Đám đông vừa rồi còn làm ầm ĩ, hiện tại trở nên cực kỳ im lặng. Có người lặng lẽ liếc nhìn tú cầu, rõ ràng nó là ở chỗ này, nhưng không ai dám tới nhặt lên.

“Lần này thật sự là khó xử. Xem ra chư vị công tử đều có duyên với tú cầu này, tức là có duyên với tiểu nữ.” Có người cười từ phía sau đi đến, đúng là Dư lão gia.

Nô bộc bên cạnh hẩn nhặt tú cầu lên, hẩn than nhỏ nói: “Hiện tại sắc trời cũng không sớm, các vị công tử chắc đều là người ngoài trấn, nếu không chê, đêm nay xin mời nghỉ lại phủ đệ của lão phu một đêm, chuyện gả tiểu nữ, ngày mai chúng ta từ từ thương nghị, xem lão phu may mắn tìm được vị công tử nào làm con rể.”

Nhạc Tinh Oánh vuốt cằm đáp lời, “Như thế cũng tốt.”

Nữ tử áo vàng mỉm cười, nói: “Huynh trưởng ta là Mộ Dung Phái, tiểu nữ Mộ Dung Lâm, hai huynh muội chúng ta cũng xin quấy rầy lão trượng.”

Dư lão gia lại nhìn Long Phi Ly, hiểu rõ trong đám người Tuyền Cơ hẩn là người làm chủ. Lúc này, Đoạn Ngọc Hoàn đi tới thì thầm vài câu với Long Phi Ly, Long Phi Ly cười nhẹ, nói: “Vậy làm phiền Dư lão gia.”

Náo nhiệt trên đường tản đi.

Mọi người đi vào trong phòng, chỉ thấy trong phòng có một người đã ngồi sẵn, Dư lão gia cười nói: “Mấy ngày trước tảo phủ tìm được vị hiền tế thứ tám, xin giới thiệu để các vị công tử làm quen một chút.”

Hẩn lên giọng kêu: “Bạch công tử.”

Nam tử áo trắng ngồi ở cạnh bàn trà xoay người lại, Tuyền Cơ chấn động, làm sao có thể là hẩn?

Nàng liếc nhìn Long Phi Ly, Long Phi Ly hơi hơi nhú mày.

Người nọ nhìn thấy mọi người, ánh mắt dừng trên mặt Long Phi Ly cùng Tuyền Cơ một chút, rồi nhanh chóng cười nhẹ, nói: “Xin chào các vị công tử.”

“Đã lâu không gặp hai vị công tử rồi?” Một câu cuối cùng là hẩn nói với Long Phi Ly cùng Tuyền Cơ.

Vị con rể thứ tám của Dư lão gia là... Bạch Tử Hư.

Đến lúc Đoạn Ngọc Hoàn bước vào, trong phòng tất cả mọi người đã đông đủ.

Long Phi Ly liếc nhìn Long Tử Cẩm một cái, hẩn vuốt cằm, nói: “Ta đã nói mà, hình như chúng ta gặp phải một tình huống cực kỳ phức tạp.”

Ngọc Trí nhướn lông mày, “Thập ca?”

Tuyền Cơ còn đang suy nghĩ chuyện Bạch Tử Hư, sao hẩn lại ở chỗ này? Long Phi Ly không phải đã giao hẩn cho Hạ Hầu Sơ sao? Hiện tại hẩn nên làm việc ở Lại bộ mới đúng... Tại sao lại đến Đào Nguyên trấn này trở thành con rể Dư phủ?

Vốn đối với chuyện Mộ Dung Phái muốn đoạt hạt châu trên cổ tay nàng đã thấy cực kỳ cổ quái, hiện giờ nghi hoặc trong lòng càng nhiều, chỉ nghe Long Tử Cẩm chậm rãi nói: “Đầu tiên, ta hãy nói đến vị con rể thứ tám nhà họ Dư đi.”

Hẩn ngừng một chút, nhìn phía Tuyền Cơ, “Phu nhân, người đối với tên Bạch Tử Hư này hiểu được bao nhiêu?”

Tuyền Cơ nhú mi, nói: “Chắc là thiếu gia hiểu biết hẩn còn nhiều hơn ta... Ta với hẩn chỉ gặp mặt một lần ở Niên phủ.”

Ánh mắt Long Phi Ly âm trầm, “Tiểu Thất, tên Bạch Tử Hư này đã chết từ năm ngoái rồi.”

Tuyền Cơ cả người chấn động, sau một lúc lâu cũng nói không ra lời.

“Vậy Bạch Tử Hư này là ai?” Nàng run giọng hỏi.

Long Tử Cẩm khoe miệng hơi cười, giọng đầy châm chọc, “Không ai biết hần rốt cuộc là ai.”

Ngọc Trí ngẩn ngơ nói: “Ta không hiểu, Cửu ca Thập ca các người nói cái gì vậy, cái gì chết cái gì giả**, là có chết hay không?”

** Tử : chết, Hư: giả, do tên của Bạch Tử Hư nghĩa là chết giả làm Ngọc Trí không hiểu.

Hạ Tang đạm thanh nói: “Người không cần biết, người chỉ biết là phải đề phòng người này là được rồi.”

Ngọc Trí nghe thấy ngữ khí Hạ Tang lạnh lùng, trong lòng run lên, khẽ hừ một tiếng, cúi đầu không nói lời nào.

Đoạn Ngọc Hoàn sắc mặt ngưng trọng, nói: “Trong Dư phủ này, trừ Nhạc Tinh Oánh là chúng ta biết thân phận, người khác chỉ sợ đều không phải là người tốt.”

Tuyền Cơ cắn môi, vô cùng lo lắng nói: “Phiền toái nhất là Bạch Tử Hư còn biết thân phận chúng ta!”

“Lời phu nhân nói rất đúng.” Hạ Tang gật đầu.

Tuyền Cơ nghĩ nghĩ, hỏi: “Các người biết chuyện Bạch Tử Hư từ lúc nào?”

Nàng nhìn liếc Long Phi Ly một cái, hơi chần chờ, hạ giọng hỏi: “Vì sao ngài không có giết hần?”

208. Chương 210: Một Đêm Mê Loạn (1)

“Người này đến Lại bộ nhậm chức rất có tài, có lần ta triệu hần đến Kim Loan điện, định đặc biệt trọng dụng hần.” Long Phi Ly thần nhiên nói.

Tuyền Cơ nghe đến mấy chữ Kim Loan điện, hơi hơi cúi đầu, mâu thuẫn giữa hần và nàng bắt đầu từ nơi đó, càng ngày càng lớn.

Ánh mắt Long Phi Ly xẹt qua nàng, nàng biết.

Hạ Tang là thông minh người, thấy Long Phi Ly không nói tiếp, liền tiếp lời: “Phu nhân, thiếu gia vì quyết định trọng dụng hần nên liền điều tra thân phận của hần, nhà của phu nhân và Bạch gia vốn có hôn ước, nhà Bạch Tử Hư vốn ở thủ phủ quận Yên Hà nhưng bị người khác bày mưu tính kế chiếm đoạt gia sản, từ đó về sau trở nên sa sút, Bạch Tử Hư buồn bực không vui nhiễm bệnh nặng, từ trước khi đến Niên gia thì đã bệnh chết. Trước khi chết, hần vì cảm thấy Bạch gia suy tàn trong tay mình, không còn mặt mũi, không muốn chôn tại quê nhà, nên nhờ người giấu diếm tin mình chết, thi thể hần được một người bạn tốt lúc còn sống giúp hần mai táng.”

“Thám tử điều tra được việc này từ người lão bộc trong nhà của hần, sau đó còn tự mình đi xem xét mộ phần của hần.”

Tuyền Cơ giật mình nhiên, nói: “Vậy dung mạo hần bây giờ là giả.”

Long Tử Cẩm vuốt cằm, ngưng thanh nói: “Người này dịch dung thành Bạch Tử Hư, vào Niên gia. Nếu theo bình thường mà nói chỉ để kết thân với Niên gia cầu vinh hoa phú quý thì cũng không có gì.”

Tuyền Cơ nói: “Ý nhị gia là, hần có mưu đồ khác?”

“Hần bị cha nàng từ hôn,” Long Phi Ly khoe miệng cong lên, nói: “Biết rõ ở Niên gia cũng không được gì, lại vẫn chai mặt không đi, nàng nói là vì cái gì?”

Tuyền Cơ gắt gao nhú mi, lúc này Thanh Phong hỏi: “Thiếu gia, hần là đợi ngài hôm đó xuất hiện, sẽ có đề bạt?”

Long Phi Ly mâu quang vi chiết, “Hần không có khả năng biết ta sẽ tới Niên phủ, đây chỉ là quá ngẫu nhiên. Ta cảm thấy, mục đích của hần vốn là Niên phủ.”

Hạ Tang nghĩ nghĩ, nói: “Theo thiếu gia nói, vậy tên Bạch Tử Hư giả này sau khi gặp thiếu gia phu nhân, mới thay đổi ý đồ ban đầu.”

Ngọc Trí nghe vẫn chưa hiểu hết, nói: “Vậy về sau tại sao hần lại đến đây?”

Long Tử Cẩm nhấp một ngụm trà, rồi nói tiếp: “Người này không đơn giản, tinh táo dị thường, sau khi chúng ta điều tra rõ thân phận hắn, chúng ta dẫn theo người đến chỗ hắn ở thì đã không thấy tung tích của hắn.”

Đoạn Ngọc Hoàn cười khỏ, “Vậy có thể hiểu được vì sao hắn tới Đào Nguyên trấn, thậm chí trở thành con rể thứ tám nhà họ Dư.”

Không khí dần dần trở nên nặng nề.

Tuyền Cơ đột nhiên nhớ ra, Phong Chiến Bách đã từng nói với nàng, nhắc nàng đề phòng tên Bạch Tử Hư này, còn nói hạt châu kia là Bạch Tử Hư tặng, Bạch Tử Hư tặng hạt châu thì chắc chắn không phải là Bạch Tử Hư thật, nói như vậy, Phong Chiến Bách có quen biết với Bạch Tử Hư giả?

Hạt châu này cũng không đơn giản, đêm đó ở Niên phủ, nếu không có nó, nàng sẽ không thể tỉnh lại trong lúc trúng mê hương cực kì lợi hại, mà hôm nay, nam tử áo đen kia vừa ra tay liền muốn đoạt lấy nó, Bạch Tử Hư tặng nó cho Phong Chiến Bách, chứng tỏ hai người giao tình không nhỏ. Vậy tại sao Phong Chiến Bách bảo nàng đề phòng bằng hữu của hắn chứ? Họ Phong và họ Bạch rốt cuộc có quan hệ gì?

Bạch Tử Hư rời khỏi đế đô, hôm nay đến nơi này, gặp nhau thật sự là tình cờ hay là hắn đã sớm biết hành tung của bọn họ? Nàng cả kinh bèn lúi vủi đề này ra hỏi, nhưng chuyện Phong Chiến Bách cùng Bạch Tử Hư có quen biết và chuyện nàng còn có một hạt châu nữa tự dừng lại chần chờ chưa nói ra.

Sắc mặt Đoạn Ngọc Hoàn càng trở nên ngưng trọng, nói: “Phu nhân đề cập vấn đề này là ắt đúng, chỉ là chúng ta một đường hành tung bí mật, làm sao hắn lại biết chúng ta sẽ đến Đào Nguyên trấn này được? Nếu hắn nhắm vào thiếu gia mà đến, sớm có chuẩn bị, vậy sắp tới ắt sẽ có không ít rắc rối cùng phiền toái.”

Long Phi Ly lại nói: “Ta thì cho rằng Bạch Tử Hư chưa chắc nhắm vào chúng ta mà đến.”

Tuyền Cơ ngắt ra, hắn nhìn nàng một cái, nói: “Lúc vừa gặp mặt, thần sắc hắn cũng có vẻ suy tư, giống như không nhìn thấy chúng ta. Mặt khác, nếu hắn có mưu đồ thì bây giờ cần gì hiện thân, làm vậy có vẻ như sẽ khiến cho kẻ địch cảnh giác.”

Hạ Tang rùng mình, “Thiếu gia nói không sai! Như vậy xem ra, Bạch Tử Hư rất có khả năng nhắm vào Dư gia. Đoạn thống lĩnh, người không phải vừa từ phòng Nhạc cô nương trở về sao, nàng nói như thế nào?”

Đoạn Ngọc Hoàn cười khỏ, thở dài: “Thiếu gia, các vị, trừ Bạch Tử Hư ra, trước đây Dư gia đã chiêu nạp tất cả là bảy người con rể đúng không?”

Ngọc Trí ngạc nhiên nói: “Không phải nói đều đưa bảy vị tiểu thư nhà họ Dư về thăm quê ngoại rồi sao?”

Đoạn Ngọc Hoàn lắc đầu, “Bọn họ đều đã chết.”

Mọi người chấn động, nhìn về phía Đoạn Ngọc Hoàn.

Đoạn Ngọc Hoàn chậm rãi nói: “Nhạc cô nương phụng mệnh Tổng đốc nha môn, cải trang tới đây điều tra, là bởi vì bọn họ từ trước đã phát hiện được hai thi thể ở một vùng hoang vu trong đế đô, hai người đúng là trong số các con rể Dư gia chiêu nạp, bọn họ chết rất thê thảm, gan ruột bị moi hết ra, thân thể khi chết không còn sót một giọt máu tươi.”

Ngọc Trí kêu lên một tiếng, gắt gao nắm lấy tay áo Hạ Tang. Hạ Tang hơi hơi nhướn mày nhưng chung quy không có gỡ tay nàng ra. Long Phi Ly khẽ liếc hai người một cái nhưng không nói gì.

Tay áo hắn bị người khác kéo lấy, miệng hắn bất giác giương lên, cầm lấy tay Tuyền Cơ.

Tuyền Cơ trên mặt đỏ rần, run rẩy sợ hãi vừa rồi rồi giảm đi không ít.

Đoạn Ngọc Hoàn nói tiếp: “Thời gian bảy vị tiểu thư Dư gia cùng với vị hôn phu về thăm quê ngoại bất đồng, lần lượt xuất phát vậy tại sao thi thể hai người con rể lại ở cùng nhau?”

“Vậy thi thể của bọn họ đâu?” Thanh Phong trầm giọng hỏi.

“Không có thi thể.” Đoạn Ngọc Hoàn lắc đầu cười, “Hoặc là thi thể bọn họ căn bản là không có trở về thăm quê nhà. Trước khi Nhạc cô nương tới đây đã phái người đến quê của Dư lão gia thăm dò, nơi đó rất xa xôi hẻo lánh, quan trọng nhất là, nơi đó căn bản là không có người nào họ Dư! Nếu đã tìm ra hai cái thi thể,

có thể nói mấy tên nam tử khác cũng đã bị hại. Sau khi bảy vị tiểu thư Dư gia ở trên đường đi sát hại hôn phu, chắc là đã lạng lẽ trở lại Dư phủ này.”

209. Chương 211: Một Đêm Mê Loạn (2)

Lời Đoạn Ngọc Hoàn vừa nói xong khiến tất cả mọi người trầm mặc một hồi lâu, không ngờ Dư phủ lại biến hoá kỳ lạ như thế này...

Đoạn Ngọc Hoàn cười khổ, đương nhiên chuyện này có phần là do bọn người Nhạc cô nương suy đoán, chưa hẳn là sự thật.

Ngọc Trí trong lòng vẫn còn sợ hãi nói: “Chẳng trách nàng ta muốn tranh tú cầu kia với ta, cũng may Ngọc Trí không có cướp được.”

Thanh Phong lạnh lùng mắng: “Xem ngươi về sau còn dám quấy phá hay không!”

Tuyền Cơ cũng trở nên lo lắng không yên, nếu nàng cùng Ngọc Trí không đòi xem ném tú cầu kén rể thì sẽ không khiến mọi người lâm vào tình trạng khó lường hiện tại.

Nàng nhẹ giọng nói: “Thật có lỗi.”

Ngọc Trí cũng thề lưỡi, nói: “Ngọc Trí cũng thật có lỗi.”

Mọi người không ngờ vị hoàng phi này sẽ nói như vậy, đều hơi hơi ngạc nhiên.

Long Phi Ly nhẹ nhàng cười: “Đều thôi đi, là ta quyết định lưu lại.”

Thanh Phong nhướn mày nói: “Thiếu gia, để tránh xảy ra nhiều chuyện, theo ta chúng ta ngay đêm nay vẫn nên rời đi.”

Đám người Long Tử Cẩm nhìn nhau rồi cùng nhìn về phía Long Phi Ly. Tuy là mọi người võ công cực cao lại có tử vệ âm thầm theo bảo vệ nhưng thân phận Long Phi Ly không nhỏ, không thể để xảy ra chút sai lầm nào.

Ánh mắt tối đen dừng lại trên cổ tay, Long Phi Ly nói: “Huynh muội Mộ Dung đã đến đây, chỉ sợ bọn họ rất có dã tâm chiếm đoạt hạt châu này. Hơn nữa so với việc để cho bọn hắn theo dõi chúng ta trên đường đi thì không bằng giải quyết ngay lúc này. Mặt khác chuyện của Nhạc cô nương, Ngọc Hoàn, người nên quan tâm nhiều hơn, khi cần thiết thì ra tay trợ giúp nàng. Người chết đều là con dân của triều, hai cha con này phải bị xử theo quốc pháp mới được.”

Từ lúc bắt đầu bước vào Đào Nguyên trấn, hắn liền bỏ cách xưng hô tượng trưng cho hoàng quyền, hiện tại ngữ khí của hắn tuy nhạt nhẽo nhưng khí thế vương giả lại biểu lộ rõ ràng.

Mọi người rùng mình cùng kêu lên: “Cẩn tuân ý chỉ.”

Tuyền Cơ trong lòng vừa động đột nhiên nói: “Thiếu gia, vừa rồi người nói là —— đối với hai cha con họ Dư này?”

Hai người đang nắm tay nhau, nàng chỉ cảm thấy tay hắn hơi siết chặt, Ngọc Trí nghi hoặc nhìn tới hai hàng lông mày, bên cạnh Hạ Tang cũng đã thốt lên: “Ý thiếu gia là trong Dư phủ căn bản không có chín vị tiểu thư ư?”

Mọi người cảm thấy khả nghi, Đoạn Ngọc Hoàn ngạc nhiên nói: “Lời thiếu gia nói là sao?”

Long Phi Ly đứng lên, mắt phượng nhìn ra ngoài cửa sổ nói: “Trừ đại tiểu thư ra thì tám nữ tử còn lại đều dùng lụa mỏng che mặt, không lấy dung mạo để gặp người khác, thời gian kén rể quá gần nhau, chín nữ nhi lại chia ra đi thăm quê nhà bố mẹ, kén rể cần gì dùng chiêu này, chỉ sợ là Dư phủ chỉ có một vị tiểu thư thôi.”

“Đúng rồi!” Ngọc Trí vỗ tay khê kêu, “Chẳng trách Ngọc Trí vẫn cảm thấy kỳ quái, vì sao chỉ có đại tiểu thư không nhận nhớ chịu xuất đầu lộ diện, thì ra kỳ quái là ở chỗ này.”

Đoạn Ngọc Hoàn cười nói: “Thì ra vị tiểu thư này đã tự đem mình gả đi chín lần.”

Mọi người cười to, Tuyền Cơ liếc nhìn Long Phi Ly một cái, hần đón nhận ánh mắt của nàng, thanh âm trầm thấp hỏi: “Như thế nào?”

Tuyền Cơ cười nói: “Ngài quả là có chút thông minh.”

Long Phi Ly ngẩn ra khoe miệng giương lên lại lập tức hơi nhíu mày.

Có một việc hẳn không có nói ọi người ta là: Võ công Mộ Dung Phái cực cao, thân thủ Mộ Dung Lâm kia càng thêm lợi hại. Võ công hai người này so với mình chỉ sần sần như nhau. Bọn họ cũng giống như Bạch Tử Hư, tựa hồ cũng nhằm vào Dư phủ mà đến. Chính là không nghĩ tới rốt cuộc ba nhóm người này có quan hệ như thế nào. Địch ở chỗ tối, ta ở chỗ sáng, nếu đi thì lại càng không có biện pháp.

Đêm nay chỉ sợ so với ở Niên phủ càng hung hiểm thập phần.

Long Tử Cẩm lại nói: “Cửu ca, vậy tên Bạch Tử Hư này ——”

“Chỗ Bạch Tử Hư thì cứ từ từ quan sát. Sáu người chúng ta theo cách chia phòng định sẵn mà ngủ. Ngọc Hoàn một mình một phòng, ta đã cho tử vệ phân tán ở chung quanh mỗi phòng, nhưng đêm nay mỗi người đều cẩn thận đề phòng không thể ngủ say!”

Đêm tịch tịch, phòng khách Dư phủ ...

Mộ Dung Lâm dựa vào cạnh cửa sổ, mười ngón mềm mại lồng vào nhau nhẹ nhàng tung lên cao, một con hắc điều từ lòng bàn tay nàng bay ra nhập vào trong bóng đêm.

Mộ Dung Phái cười lạnh: “Sao? Không phải muội nói dung mạo tên nam tử mất phượng cùng người kia của muội có vài phần giống nhau sao?”

“Ta miêu tả dung mạo nam tử mất phượng kia rồi cho hắc điều ngày đi ngàn dặm truyền tin, đã nhận được xác nhận của hần, tên nam tử sử dụng ngân châm này đúng là đương kim Thiên Tử!” Mộ Dung Lâm vừa thu lại ý cười, ánh mắt lạnh lùng, “Ca ca, chuyện Dư phủ đêm nay nếu có thể thành công là tốt nhất; nếu không thể thì bỏ đi, võ công bí tịch hai cha con họ Dư trộm từ Tiên Nghiên đài ngày khác chúng ta lại đòi lại.”

Nên biết dòng dõi Tây Hải Tiên Nghiên đài lưu truyền đã mấy ngàn năm, từ trước khi Long vương – Long Hạo của Tây Hải long cung vì Long hậu Tía Tô mất mà đau đớn giận dữ lĩnh quân đánh lên thiên giới giết tiên diệt thần. Võ công Tiên nghiên đài là võ học tu tiên có thể nào dùng phương pháp dơ bẩn để tu tập?

Họ Dư này chỉ biết dùng phương pháp vụng về lấy máu người để thúc giục võ công tiến triển, cho dù có bí tịch trong tay ắt cũng không thâm hậu. Để hai người họ sống thêm mấy ngày cũng không sao, đêm nay Long Phi Ly thì nhất định phải chết!

Hần không còn, người nọ mới có thể lên ngôi vị hoàng đế, ngôi vị hoàng đế này vốn là của hần!

“Được, Lâm nhi,” Mộ Dung Phái trầm giọng đáp ứng, lại nói: “Đêm nay ca ca liền giúp muội diệt trừ hoàng đế!”

Hần dừng một chút nhíu mày nói: “Nhưng mà võ công tên Long Phi Ly kia nếu hai người chúng ta hợp lực thì có thể đấu với hần một trận, nhưng bên cạnh hần còn có vài tên cao thủ...”

Mộ Dung Lâm cười lạnh: “Cao thủ? Không đâu ca ca, hiện tại trừ Long Phi Ly thì những người còn lại không ai có năng lực chống đỡ, vừa rồi trước khi lộ diện cùng người hội hợp, trên người ta đã bôi phệ công phần, thứ này vô sắc vô vị một khi tẫn vào không khí thì trong vài canh giờ sẽ thâm nhập vào kinh mạch làm cho người ta võ công tạm thời mất đi.

Lúc cướp đoạt tú cầu, trước khi ta xuất hiện thì Long Phi Ly đã đeo hạt châu này, hạt châu là một bảo vật chẳng trách huynh dùng mọi cách chém giết để đoạt lấy. Cẩm lý châu ngăn cản phệ công phần thâm nhập vào phủ tạng Long Phi Ly; nhưng những người còn lại đêm nay không thể thi triển võ công! Ta đã cho hắc điều đưa tin cho người của chúng ta, khoảng canh ba bọn họ có thể đến, cho dù hoàng đế võ công cao cũng tuyệt đối không thể địch lại chúng ta liên thủ còn có nhiều cao thủ Mộ Dung gia!”

210. Chương 212: Một Đêm Mê Loạn (3)

Dư thừa, một phòng khách khác...

Trong lòng Tuyền Cơ có việc, ngủ rất không an giấc. Trong lúc nửa tỉnh nửa mộng lung, cánh tay nam nhân phía dưới đầu nhẹ nhàng rút ra.

Nàng nghe thấy tiếng động, hình như Long Phi Ly ngồi dậy.

Ban đêm tối đen, nàng nhắm mắt lại có thể cảm giác được nam nhân hình như đang lẳng lặng nhìn nàng, cuối cùng lấy tay nâng mặt nàng, nhẹ nhàng hôn lên cánh môi của nàng.

Tim Tuyền Cơ thiếu chút nữa từ trong miệng rớt ra. Nam nhân này không nên hôn trộm nàng như vậy.

Rõ ràng trước khi ngủ cũng không có chuyện gì, hắn chỉ ôm nàng vào lòng liền không có hành động gì khác, hắn hiện tại làm cái gì vậy? Nàng vốn cũng không muốn giả bộ ngủ, hiện tại giả vờ cũng không phải không giả vờ cũng không đúng.

Nàng không muốn cùng hắn thân mật, thân thể lại không nguyên chống cự lại sự đụng chạm của hắn, trong lòng mâu thuẫn cực kì.

Hắn thật ấm áp, cảm thấy hắn ôn nhu đùa giỡn giữ lấy môi nàng, nàng sắp không nhịn được trở nên run run... Nàng đợi một hồi, tay hắn lại thật đáng hoàng, cũng không có sờ soạng trên người nàng.

Hắn hôn một hồi tựa hồ cảm thấy mỹ mãn bèn rời khỏi môi nàng, nàng mới nhẹ nhàng thở ra, tay hắn lại chạm lên quần áo của nàng, nàng đang run rẩy đột nhiên nghe được hắn nhẹ giọng nói: “Nàng tỉnh rồi?”

Tuyền Cơ mở to mắt, cũng may trong bóng tối hắn thấy không rõ nàng mặt đỏ tai hồng, rõ ràng là hắn hôn trộm nàng, hiện tại sao lại làm cho nàng cảm thấy là chính mình đuối lý?

Nàng cắn cắn môi ngồi dậy, cúi đầu không biết nói cái gì cho phải, chỉ trích hắn phi lễ sao, chỉ sợ trong mắt hắn nàng cũng thích thú.

Nàng đang lo lắng lại nghe hắn nói: “Ta đi ra ngoài một chút rồi trở lại.”

Vừa rồi tay hắn chạm đến quần áo nàng ... Tuyền Cơ trong lòng giật mình một cái, ngẩng đầu nghi ngờ nói: “Có phải vừa rồi người định điểm huyệt ngủ của ta hay không?”

Trầm mặc một hồi, hắn nói: “Phải.”

Trong bóng tối vẻ mặt của hắn thoát nhìn mơ hồ không rõ, trong lòng Tuyền Cơ trầm xuống nói: “Người muốn ra ngoài?”

“Ừm.”

Như vậy cái hôn kia xem như là để bồi thường một chút? Tuyền Cơ hơi hơi tức giận, nàng cũng không biết chính mình đang tức giận cái gì, giọng buồn bã: “Người đi ra ngoài cũng không cần điểm huyệt ta.”

“Nàng tỉnh lại không nhìn thấy ta sẽ chạy loạn.” Hắn hơi trầm ngâm nói.

Tuyền Cơ hừ lạnh, “Sao ta có thể chạy loạn? Không có người ta ngủ không quen à?”

Hắn tựa hồ cười cười tiếng nói có chút trầm ách. “Không có ta nàng ngủ không quen à?”

Tuyền Cơ ngẩn ngơ hốt hển gằn nhẹ nói: “Ôi, người nghe thì nghe điểm chính đi, là ta đây hỏi lại, ý câu đó là không có người ta cũng có thể ngủ rất ngon...”

Đôi môi bị đầu lưỡi mềm mại ngăn chặn, lại là một cái hôn sâu xa triền miên.

Tuyền Cơ tức giận lại run rẩy đợi hắn buông nàng ra, nàng hung hăng đâm vào ngực hắn một quyền.

Hắn lại vô thanh vô tức xuống giường mặc quần áo, khe thở dài một cái.

“Đừng đi lung tung, ta đi rồi về.”

Hắn dừng lại một chút, cười khê nhắc nhở: “Bất quá nàng muốn đi lung tung cũng không được, có tử vệ canh chừng.”

Tuyền Cơ tức giận, trước mắt thân ảnh của hắn chớp lên, nàng hơi hoảng hốt chân trần chạy qua nín lấy quần áo sau lưng hắn: “Người muốn đi đâu? Người nói ta chạy loạn vậy còn người? Ta biết người võ công cao nhưng nơi quỷ quái này người đừng chạy loạn mới phải.”

Long Phi Ly đột nhiên xoay người, kéo nàng vào trong lòng, hơi thở ấm áp phả vào tai của nàng: “Nàng lo lắng cho ta?”

“Đương nhiên là không.” Nói tựa hồ rất là kiên định, Tuyền Cơ lại biết rõ chính mình khẩu thị tâm phi.

Long Phi Ly cười ôm lấy nàng trở về giường, hôn lên trán nàng một cái rồi xoay người đi ra ngoài.

Động tác của hắn cực nhanh, nàng nói cũng không kịp nói huống chi là ngăn trở.

Nàng nhắm mắt lại nằm tiếp một lát nhưng lần qua lộn lại ngủ không được. Buổi tối khi thấy cha con họ Dư, Bạch Tử Hư và đám người Mộ Dung Lâm thì nàng đã mơ hồ cảm thấy bất an, cho đến lúc trước khi ngủ lại nghe đám người Đoạn Ngọc Hoàn nói Dư phủ quỷ dị bí ẩn còn thêm chuyện Bạch Tử Hư đã chết, trong lòng nàng càng trở nên nôn nóng run rẩy.

Khuya khoắt như vậy hắn vì sao còn muốn đi ra ngoài? Hắn rốt cuộc muốn đi đâu?

Trước khi hắn hôn nàng, nàng mơ hồ nghe được có người tiến vào phòng, hình như là tử vệ tới gặp hắn báo cáo chuyện gì đó.

Nàng đột nhiên ngồi dậy, nàng muốn đi tìm hắn!

Nàng biết nàng không nên ra ngoài, nhưng giống hệt hôm ở Niên phủ, lúc này trực giác sai khiến nàng đi tìm hắn!

Nhưng lúc ở Niên phủ, nàng đoán rằng có thể là hắn đến phòng Niên tướng ... Tại Dư phủ lại không có đầu mối có thể đoán ra, nàng nên đi đâu tìm hắn?

Nàng phiền chán nhắm mắt lại, trong đầu hiện lên lời hắn nói trước khi đi, đột nhiên có một chủ ý.

Tay Long Phi Ly hơi hơi vùng lên, tử vệ đang âm thầm dẫn đường cung kính vuốt cằm, trong giây lát đã biến mất.

Trong đình thủy tạ phía trước, một bóng lưng hiện ra, áo choàng che khuất dáng người.

Hắn bước nhanh qua, người nọ nghe được tiếng bước chân vội vàng xoay người lại chậm rãi kéo áo choàng trên đầu xuống.

Long Phi Ly hơi hơi nhíu mi cuối cùng ngưng giọng nói: “Sao nàng lại ở chỗ này?”

Người nọ cup mắt trầm mặc hồi lâu đột nhiên nhắc chân lên nhào vào trong lòng hắn.

“Thực xin lỗi, ta biết ta không nên tới, nhiều năm như vậy lúc này cũng... Chính là lúc này đây ta không được kiềm chế được chính mình, ta...”

Ngọc dung dịu dàng như nước, đáy mắt như ánh trăng phù phiếm hơi lộ ra vẻ tiêu tụy, đúng là người nên ở hoàng cung cách đây mấy trăm dặm – Như Ý

“Tối hôm qua ta hẹn chàng gặp mặt sau đó ta lại đổi không đi. Sáng nay chàng xuất phát ta liền hối hận, suốt buổi sáng ở trong cung toàn làm việc sai lầm, Thái Hậu chỉ nói ta mệt mỏi, cho ta về viện nghỉ ngơi vài ngày, ta có ngọc bài ra vào hoàng cung của Thái Hậu... Ta giống điên rồi ngâm tìm tử vệ chàng phải bảo hộ bên cạnh ta, bảo hắn dẫn ta lại đây.”

211. Chương 213: Một Đêm Mê Loạn (4)

Tuyền Cơ mở cửa ra lấy tay che miệng, nhỏ giọng nói: “Tử vệ ơi tử vệ, người ở nơi nào?”

Sau một lúc lâu không có người để ý nàng.

Nàng cười nói: “Không có ai ở đây sao, vậy bản phu nhân đi nha.”

Mới đi về phía trước hai bước đột nhiên đã thấy xuất hiện hai thân ảnh trên người mặc một màu tím, khăn che mặt cũng màu tím.

“Xin mời phu nhân trở về phòng.” Một người trong đó ngữ khí kính cẩn nói.

Tuyền Cơ nhíu mi nói: “Hai vị mau đưa ta đi tìm thiếu gia, ta có việc gấp muốn tìm hắn.”

Hai gã tử vệ nhìn nhau, Tuyền Cơ giả vờ cả giận nói: “Thiếu gia phân phó các người trông chừng ta phải không? Hiện tại các người đưa ta đi tìm hắn cũng không tính là không làm tròn trách nhiệm, việc này quan hệ đến an nguy của thiếu gia mà các người còn chần chờ à?”

Cùng giống Như Ý, Tuyền Cơ cũng bảo tử vệ đưa đi, tìm đến đình thủy tạ.

Nàng để cho tử vệ ẩn thân xong, vừa định đi qua thì nhìn thấy trong đình hai người đang ôm nhau.

Hắn đang ôm một người. Người nọ là... Như Ý? Sao Như Ý lại ở chỗ này?

Tuyền Cơ lẳng lẳng nhìn Như Ý nói bên tai hắn cái gì đó, cuối cùng nhẹ nhàng tựa đầu vào bờ vai rộng lớn của hắn.

Do ngược sáng nên nàng không thấy rõ thần sắc của hắn lắm, nhưng thấy rành mạch là tay hắn đặt trên lưng Như Ý.

Thì ra hắn nửa đêm ra ngoài là vì gặp Như Ý.

Chẳng trách cần điểm huyết ngữ của nàng, chẳng trách sợ nàng chạy loạn... Nàng vốn tưởng rằng hắn là lo lắng cho an nguy của nàng, thì ra là nàng đa tâm.

Chính là hắn cần gì phải để ý như vậy? Hắn có thể nói cho nàng hắn muốn tới gặp Như Ý !

Nàng sẽ không làm ầm ĩ với hắn, sau chuyện Vực cung thì sẽ không, vĩnh viễn cũng sẽ không !

Nàng cười cười, trong lòng rầu rĩ đau đớn, đã chuẩn bị thừa cơ chạy trốn, như thế nào còn có thể như vậy? Chân tay nàng có chút luống cuống, lẳng lặng xoay người đi trở về.

Đêm nay mới phát hiện thì ra rời đi và đau lòng tựa hồ là hai việc khác nhau, rời đi và yêu cũng không liên quan với nhau.

Thân mình đột nhiên đụng phải một người, nàng lấp bắp kinh hãi người nọ đã đưa tay đỡ lấy nàng thân nhiên nói: “Phu nhân.”

Là Long Tử Cẩm!

Tuyền Cơ nhìn ra sau xem hai người xa xa đang ôm nhau kia rồi lại nhìn thoáng qua Long Tử Cẩm, Long Tử Cẩm tự giấu cười nhẹ giọng nói: “Có thể để cho bọn họ yên tĩnh một lúc không?”

Tuyền Cơ cười khổ, hóa ra trong mắt Lăng Thụy Vương gia nàng chính là một đồ phụ.

“Như thế nào... không được sao? Sao người cũng ở trong này?” Nàng lấp bắp nói, có chút khó khăn cúi đầu xuống.

Long Tử Cẩm cười cười nói. “Tử vệ cũng thông báo cho ta nàng ấy đến đây... Ta đưa cô trở về.”

Ta không muốn trở về, ta còn phải chạy đi. Tuyền Cơ lắc đầu cười cười nhẹ giọng nói: “Nhị gia lo lắng sợ ta sẽ quay trở lại đi quấy rầy... Quấy rầy bọn họ sao?”

Long Tử Cẩm ngần ra, quả thực hẳn có ý tưởng này, nghe thấy ngữ khí Tuyền Cơ bi sanh trong lòng sinh ra áy náy, lại nói: “Tử Cẩm không có ý đó.”

Ngày thường hẳn nhắc nhở Như Ý bảo nàng đề phòng Tuyền Cơ là vì đau lòng cho Như Ý nhưng trong lòng hẳn đối với Tuyền Cơ nhưng không hề có ác cảm. Ngày thường ở cùng nhau, sau lại nghe Hạ Tang kể lại chuyện ở Vực cung thậm chí hẳn có vài phần thích nàng. Nếu không phải vì Niên thừa tướng lại liên hệ đến lợi ích của Như Ý thì hẳn cảm thấy thật ra Tuyền Cơ đáng để kết giao bằng hữu.

“Không sao, người nghĩ như vậy cũng là chuyện thường tình.” Tuyền Cơ khoát tay cúi đầu nói: “Trong lòng người cũng khổ sở.”

Long Tử Cẩm chấn động, thật lâu sau lại là cười tự giễu.

“Muốn cùng đi một chút hay không?” Hẳn đề nghị nói: “Đoán chừng cô thật không ngờ phía sau Dư phủ thật ra có một ngọn núi rất đẹp, bên dưới là biển lớn, trong phủ này che giấu chuyện mờ ám vậy mà cảnh sắc hậu viện cũng rất tốt.”

Tuyền Cơ gật gật đầu: “Tốt lắm!”

Long Tử Cẩm lại hướng giữa không trung phát phát tay, Tuyền Cơ ngạc nhiên “Sao vậy?”

Long Tử Cẩm cười nói: “Khiến cho bọn tử vệ trở về, ta ở có thể bảo vệ cô.”

“Cám ơn.”

Hai người vừa đi, Tuyền Cơ cười nói: “Những tử vệ này hình dạng thật tương tự nhau.”

Là tương tự hình dạng Cửu ca. Đôi mắt dài khê nhắm lại, Long Tử Cẩm nhìn phía xa xa giống đang nhớ lại chuyện gì đó, thanh âm cũng có chút xa xăm.

“Trước khi Cửu ca đăng cơ một đêm, nếu không phải Như Ý vừa vắn đi ngang qua la lên thì thiếu chút nữa Cửu ca đã bị giết chết. Sau đó sư phụ hẳn từ Danh Kiếm sơn trang vào cung ở một thời gian khá dài, bắt đầu từ khi đó tử vệ được huấn luyện dùng để bảo hộ an toàn Cửu ca.”

Hẳn cười cười nói: “Đương nhiên hiện tại Cửu ca đã không cần bất luận kẻ nào bảo vệ nhưng hẳn lại tự tay huấn luyện một đám tử vệ còn lập các trạm gác ngầm trong các quận khắp cả nước. Hẳn thường nói với ta thô khon ba con vẫn không đủ.”

Trong lòng Tuyền Cơ căng thẳng... những năm gần đây hẳn sống quả thật không dễ dàng, thì ra Như Ý đã cứu mạng hẳn, nàng nghiêm nghị nói: “Chẳng trách hẳn yêu Như Ý như vậy.”

Long Tử Cẩm hơi hơi cứng đờ liếc nhìn Tuyền Cơ một cái, bất động thanh sắc nói: “Đúng là tình cảm Cửu ca đối với Như Ý ai cũng không thể thay thế được.”

“Ừ.” Tuyền Cơ dùng sức gật gật đầu cười nói: “Ta hiểu được...trong lòng hẳn chỉ có nàng ấy.”

Long Tử Cẩm thấy mặt mày Tuyền Cơ bi thương thì càng thêm áy náy, kỳ thật hẳn lừa nàng, hẳn mơ hồ hiểu được tình cảm của Long Phi Ly đối với Tuyền Cơ đã không phải là nhỏ thậm chí phức tạp vượt xa so với Như Ý.

Hai người nhất thời im lặng, lúc này chỉ có tiếng sóng vỗ vào bờ cùng tiếng gió rít mang theo vị mặn của nước biển, bên trên là vách đá lởm chởm dựng đứng lại tối đen như mực cực kì hiểm trở, bên dưới là biển sâu sóng đánh cuộn cuộn.

Tuyền Cơ hơi hơi co rúm lại cười nói: “Khủng bố quá, nếu ngã xuống hẳn là phải chết không thể nghi ngờ.”

Long Tử Cẩm nảy sinh lòng chơi đùa nàng, đang định dọa nàng một chút đột nhiên sau lưng có tiếng cười lạnh truyền đến: “Bây giờ hai người cùng nhau nhảy xuống thì chúng ta khỏi phải phí công ra tay!”

212. Chương 214: Một Đêm Mê Loạn (5)

Long Tử Cẩm rung mình xoay người chắn trước mặt Tuyền Cơ thì thấy phía trước là ba gã hắc y nam tử tay cầm binh khí nhìn bọn hẳn chăm chăm, vẻ mặt âm lãnh hung lệ.

Trong đó một người cười lạnh nói: “Các người đã không còn đường chạy, hãy đưa tay chịu trói đi.”

Hắn liếc Tuyền Cơ một cái, thần sắc hèn mọn: “Tiểu nương tử bộ dáng rất đẹp, hầu hạ gia thư thái thì không chừng gia cho người một con đường sống.”

Lúc Tuyền Cơ rời giường nàng đã thay váy chứ không còn mặc nam trang.

Hai người khác gương giọng cười to nói: “Lão Tam người đúng là quỷ háo sắc.”

Tuyền Cơ cả kinh, Long Tử Cẩm giận dữ, trong tay cầm mấy mũi phi đao, nhưng rất nhanh cả người hắn chấn động, ám khí lại không thể phóng ra.

Ba người bên kia nhìn nhau liếc mắt một cái, tên được gọi là lão Tam nhân cười âm hiểm: “Như thế nào? Không thi triển nội lực được có phải hay không? Trúng ‘Phệ công phần’ này thì mặc kệ người võ công thông thiên cũng sẽ trở thành một con cá chết.”

Long Tử Cẩm kinh hãi nhận ra mình đã trúng độc, nếu mọi người khác cũng vậy thì tình thế đêm nay ắt là cử tử nhất sinh*

*: chín phần chết một phần sống!

Hắn lạnh lùng nói: “Các người là loại người nào?”

“Đã là người sắp chết, ta cho người chết được rõ ràng.” Lão Tam cười tà mị: “Là Mộ Dung gia.”

Nghe vậy Long Tử Cẩm cùng Tuyền Cơ chấn động, Long Phi Ly từng nói chỉ sợ họ Mộ Dung kia đến đây không ít, xem ra hắn nói rất đúng. Tuyền Cơ ngăn chặn bối rối trong lòng nói: “Các người đến đây là vì hạt châu đó?”

“Vì hạt châu, hơn nữa là... thay đổi triều đại!” Thanh âm âm trầm vang trong không trung.

“Làm càn!” Long Tử Cẩm rống giận.

Trong lòng Tuyền Cơ run sợ, bọn họ đã không kiêng kỵ dám nói ra lời này nghĩa là bọn họ đã có chuẩn bị chu đáo rồi mới đến, chỉ sợ đêm nay không để cho người nào sống sót!

Nàng là nữ nhân của Cửu ca, hắn không thể để cho nàng ở trong tay mình xảy ra sơ xuất gì. Long Tử Cẩm hai tay nắm lại, nghiêng người thấp giọng nói với Tuyền Cơ thấp: “Ta ngăn cản bọn họ thì cô lập tức bỏ trốn! Đi báo cho Cửu ca biết về bọn họ.”

Tuyền Cơ vội la lên: “Nội lực người không sử dụng được thì có thể ứng phó sao?”

Ba gã hắc y nam tử như mèo vờn chuột, cười lạnh từng bước tiến tới gần, Long Tử Cẩm nhìn chằm chằm về phía trước cũng không nói nhiều chỉ nói: “Nhớ phải mau trốn đi!”

Hắn vừa nói xong đột nhiên nghiêng người chạy về ba người trước mặt, giấy lát đã cùng đối phương chiến đấu.

Nội lực hắn mặc dù không còn nhưng chiêu thức xảo diệu cộng thêm động tác dũng mãnh nên bọn người lão Tam nhất thời bất ngờ không kịp đề phòng bị hắn công kích.

Tuyền Cơ cắn răng lập tức chạy như điên về phía trước.

Nhìn thấy sắp ra khỏi ngọn núi cao, chỉ cần trốn vào được chỗ cây cối um tùm trong hậu viện thì tình huống liền dễ dàng hơn nhiều, nàng vừa nhấc chân thì nghe một tiếng gầm nhẹ, lần này thì không thể nào đi tiếp.

Nàng vừa quay đầu thì thấy Long Tử Cẩm đã bị đối phương khống chế, toàn thân áo trắng lúc này đã bị máu nhuộm thành hồng, máu tươi phun như suối, lão Tam đang giờ kiếm hướng về phía đỉnh đầu hắn đột nhiên chém xuống.

Tuyền Cơ hoảng hốt, trong cái khó ló cái khôn nhất thời cao giọng hô: “Dừng tay!”

Lão Tam ngẩn ra, lúc đó thể kiếm đột nhiên triệt tiêu, hắn một tiếng cười lạnh nhìn hai người khác, giọng khàn khàn: “Bất nữ nhân kia lại đây, huynh đệ chúng ta đêm nay vui vẻ một trận.”

Lúc này Tuyền Cơ đã chạy đến vách đá, hai gã hắc y nhân cũng phi thân tới gần, lúc này khoảng cách giữa ba người bất quá chỉ là mấy bước chân.

Long Tử Cẩm vừa sợ vừa giận, lạnh lùng nói: “Niên Tuyền Cơ, cô quay trở lại làm gì?”

Tuyền Cơ cười khở: “Ta cũng định đi nhưng ngươi là đệ đệ của hần, ta không thể không quản.”

Long Tử Cẩm chấn động thật mạnh, không ngờ tình cảm của nàng đối với Long Phi Ly lại sâu nặng đến mức này... Hần liều mạng ngăn những người này lại, nàng rõ ràng có cơ hội đào thoát, như vậy không ngốc sao.

Hần vừa khiếp sợ vừa cười khở, thế này thì hai người đều bỏ mạng ở chỗ này, nàng tội gì phải làm vậy chứ? Bỏ mạng thì cũng thôi, đột nhiên nhớ tới lời lão Tam nói hần nhất thời trở nên sợ hãi, nếu bọn họ cưỡng hiếp nàng...

Mặt mày lão Tam đầy tà sắc, hần trợn mắt quát: “Còn không bắt nàng ta lại?”

Hai gã hắc y nhân lập tức bước tới, mà Tuyền Cơ vừa giậm chân lui về sau một bước, đá vụn dưới chân tuôn rơi lả tả, nàng đã không còn đường thoái lui, sau lưng nàng là vực sâu vạn trượng.

Long Tử Cẩm thét lên: “Cẩn thận!”

Trong TV tình huống như vậy đều nhảy xuống nhưng cũng không có người nào chết... Nhưng hiện tại nàng còn chưa thể làm như vậy!

Nói không sợ hãi tuyệt đối là giả, trong lòng Tuyền Cơ sợ run, đành cắn chặt răng không cho cảm xúc lộ ra, nàng đột nhiên giơ cao tay lên trên đầu, cười lạnh nói: “Các người còn muốn thứ này không?”

Một hạt châu sáng rực ở trong bàn đang giơ cao của nàng.

Bọn người Lão Tam chấn động, hai tên vốn đang từng bước tiến sát về phía nàng cũng dừng lại.

Tuyền Cơ lạnh lùng nói: “Không phải Mộ Dung Phái muốn thứ này sao? Thả hần đi ta liền đưa hạt châu cho các người. Bằng không ta liền ném nó xuống biển sâu.”

Ba người kinh nghi, nhanh chóng trao đổi ánh mắt cho nhau.

Trong lòng Tuyền Cơ hơi hơi rung động, nàng biết bọn họ đã động tâm bèn cười nói: “Chắc là bây giờ trong Dư phủ đã có đầy người của các người phải không? Bản thân hần bị trọng thương mặc dù ra khỏi nơi này cũng không có khả năng trốn thoát, bất quá ta không muốn nhìn thấy hần chết trước mắt ta, chỉ cần các người thả hần ra khỏi ngọn núi này thì ta liền hạt châu này liền mặc cho các người xử trí.”

Nghe thấy nàng đúng là lấy bản thân ra làm điều kiện trao đổi, Long Tử Cẩm chấn động mạnh lạnh lùng nói: “Niên Tuyền Cơ, cô điên rồi!”

Tuyền Cơ không hề để ý chút nào, nhìn chằm chằm gương mặt âm trầm của lão Tam, nàng biết trong ba người hần là người quyết định. Nhìn thấy ánh mắt hần không ngừng do dự trầm trọng, nàng cười cười lại nói: “Đêm nay cả đám các người đều nhận nhiệm vụ giết chóc, ai cũng giết người, rốt cuộc rất khó phân biệt công ai lớn, nhưng hạt châu này lại là vật chủ tử các người tâm tâm niệm niệm, hoặc là nói các người cũng biết rõ thứ này công dụng kì diệu, nếu giấu nó làm của riêng cũng không ai biết được ...”

Hai người kia nhìn lão Tam, lão Tam liếc nhìn Tuyền Cơ một cái, đột nhiên lấy tay chụp lấy thắt lưng Long Tử Cẩm dùng sức ném hần tới cạnh cửa hậu viện, Tuyền Cơ mừng rỡ cắn răng nói: “Tử Cẩm đi mau lên!”

213. Chương 215: Một Đêm Mê Loạn (6)

Thấy rõ ánh mắt Long Tử Cẩm kinh sợ lẫn do dự, Tuyền Cơ cả giận nói: “Đi tìm Cửu ca của người! Nếu hôm nay người không đi làm sao trả lời ta!”

Long Tử Cẩm chấn động cả người, liếc nhìn Tuyền Cơ một cái. Thần sắc lão Tam thay đổi giống như hồi hận quyết định vừa rồi, khi hần nhún chân một cái phi đến chỗ cửa viện thì đã không còn thấy bóng dáng Long Tử Cẩm.

Sắc mặt hần trầm xuống nhìn hai gã đồng bọn và Tuyền Cơ, thần sắc thô bạo cả giận nói: “Lại đây!”

Tuyền Cơ cả kinh cắn răng nhìn phía sau thấy không còn một tác nào để lui, mắt lại thấy tay lão Tam đã chạm đến quần áo trước ngực nàng ~ ...

Trừ Long Phi Ly ra nàng sao có thể để cho người khác chạm vào nàng! Nàng nhắm chặt hai tròng mắt, run run muốn nhảy xuống dưới. Đột nhiên một tiếng hét thảm vang lên, nàng trợn mắt nhìn thấy sau lưng lão Tam đã bị một thanh trường kiếm xuyên qua thẳng đến trước ngực hần, dọc theo mũi kiếm lạnh lẽo máu tươi từng giọt từng giọt chảy xuống ...

Hai gã hắc y nhân nhất thời ngây người kinh sợ, vẻ mặt không thể tin nổi: “Sao người lại không trúng ‘Phệ công phần’?”

Tuyền Cơ kinh ngạc nhìn về phía trước, dưới ánh trăng một nam tử áo trắng một tay khoanh sau lưng một tay kia chậm rãi rút trường kiếm trên người lão Tam ra, miệng hần bất giác nhẹ nhàng băng quơ ý cười giống như chuyện hần làm giờ phút này là một chuyện rất bình thường.

Lão Tam hai mắt trợn trắng, suy yếu ngã xuống đất.

Tuyền Cơ vẫn giật mình nhìn chằm chằm nam tử kia, hần khê nhúc nhích thân mình đi tới bên cạnh nàng, đưa tay nắm lấy thắt lưng nàng, thản nhiên nói: “Niên tiểu thư, vật Tử Hư đưa nàng sao nàng có thể tùy ý đưa cho người khác chứ?”

Tuyền Cơ vừa sợ vừa nghi hoặc, nhất thời không rõ hần là địch hay là bạn.

Hai gã hắc y nhân phục hồi tinh thần găm nhẹ một tiếng, cầm kiếm hung hăng tấn công Bạch Tử Hư. Bạch Tử Hư nhíu nhíu mày, thần sắc hình như hơi không kiên nhẫn. Tuyền Cơ thậm chí không thấy rõ hần làm gì thì đã thấy trên mặt đất có hai khối thi thể đầy máu.

Đây là giết người ... không đầy một giây? Máu từ miệng vết thương trên thi thể như phun ra như suối. Tuyền Cơ cực kì sợ hãi mặc dù đã che miệng lại vẫn không nhịn được kêu lên.

Thần sắc Bạch Tử Hư dịu xuống, ôm nàng vào trong lòng nhẹ giọng dỗ dành an ủi: “Đừng sợ, Tử Hư sẽ không để cho bất luận kẻ nào thương tổn nàng!”

Tuyền Cơ một phen đẩy hần ra lắc đầu nói: “Không! Ta không biết người! Người thậm chí không phải là Bạch Tử Hư.”

Bạch Tử Hư hơi hơi ninh mi lập tức cười nói: “Ta là ai quan trọng lắm sao? Nàng chỉ cần biết ta là người duy nhất trên đời này đối xử tốt với nàng là được rồi.”

Tuyền Cơ nhíu mi đề phòng nhìn hần không nói tiếng nào.

Bạch Tử Hư tra kiếm vào vỏ, ánh mắt liếm diễm thâm trầm nhìn nàng.

“Trong Niên phủ chúng ta lần đầu gặp mặt, trên Kim Loan điện lại gặp lại, sau đó ta thật giận ta không nhớ ra nàng...”

Hần bỗng dừng ngừng lời, thân hình chợt lóe lên đã ngăn lại Tuyền Cơ đang chạy về phía trước.

“Nàng muốn đi đâu?” Hần hơi hơi tức giận, ánh mắt lợi hại nhìn chằm chằm nàng, nặng giọng.

“Ta không biết người là ai, ơn cứu giúp này Tuyền Cơ cảm tạ, ngày khác sẽ báo đáp đại ân.” Tuyền Cơ dừng chân lại, nghĩ nghĩ rồi cắn môi nói tiếp: “Ta là thê tử của hần, người nói ta có thể đi đâu? Nếu người có thể giúp ta cứu hần ——”

Nàng còn chưa nói hết câu thì Bạch Tử Hư đã lạnh lùng cắt ngang lời nàng: “Cứu hần? Hần chiếm thân thể nàng, hôm nay ta không động thủ đã là rất may mắn cho hần, đêm nay nếu hần không chết thì ngày khác ta cũng sẽ lấy mạng hần, đương nhiên hiện tại ta cũng không làm gì, ta chỉ đưa nàng đi thôi!”

“Rốt cuộc người là ai?” Tuyền Cơ kinh hoảng cắn răng lui về phía sau.

Bạch Tử Hư than nhỏ, động tác dính với nàng như bóng với hình, Tuyền Cơ mới lui vài bước không ngờ hần đã ôm chặt nàng từ phía sau.

“Buông ra, ta không đi theo người!” Tuyền Cơ phần nộ dùng sức giãy dụa. Bạch Tử Hư cũng tức giận cười lạnh lùng, đột nhiên xoay người nàng lại hôn lên môi nàng.

Tuyền Cơ run sợ, môi hần chạm vào cánh môi nàng, một tiếng kêu gào lạnh cắt qua gió mạnh.

Một cái bóng trắng từ trên trời giáng xuống hướng về phía Bạch Tử Hư. Bạch Tử Hư rung mình sợ làm Tuyền Cơ bị thương bèn nhẹ nhàng đẩy nàng ra sau, hần vung tay áo lên, một cổ kinh lực mạnh mẽ ào ào đánh về phía đối phương.

Bóng trắng kia rất nhanh nhẹn bay lên trên không trung tránh được đòn công kích trí mạng này.

Tuyền Cơ thất thanh kêu lên : “Sói con!”

Bóng trắng trong không trung nhắm đúng hướng nhảy xuống đất chắn trước mặt Tuyền Cơ .

Toàn thân nó là lông tơ trắng mịn như tuyết, hai tròng mắt xanh như nước biển hung mãnh sáng ngời, Tuyền Cơ nửa mừng nửa lo, đây đúng là sói con của nàng đã mất tích từ lâu.

Nhiều ngày không gặp, không ngờ thân mình con vật nhỏ ngày xưa đã cao lớn gần bằng một con sói trưởng thành mà ngày đó Tuyền Cơ thấy ở Kỳ viên.

Chỉ thấy miệng nó ngậm một quyển sách dính đầy máu tươi, nó nằm úp sấp bảo vệ ở phía trước Tuyền Cơ, mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Bạch Tử Hư.

Bạch Tử Hư thần sắc đại biến, sau một lúc lâu ánh mắt rét lạnh, hơi hơi nặng giọng: “Không ngờ võ công bí tịch của Tiên Nghiên đài cuối cùng lại bị người đoạt từ trên tay cha con họ Dư.”

Dường như Bạch Tử Hư nhận ra sói con, nhưng sói con từ nhỏ sinh trưởng ở Kỳ viên, làm sao Bạch Tử Hư biết nó được? Nàng đẩy bụng nghi hoặc, sói con đang kinh nghi bất định lại đột nhiên xoay người nhìn nàng một cái.

Ánh mắt kia dường như ý là... Kêu nàng đi mau!

Tuyền Cơ lo lắng nhìn nó, nó lại hung hăng nhìn nàng kêu lớn giống như rất tức giận. Tuyền Cơ dậm chân một cái, cắn răng xoay người liền chạy.

Mơ hồ dự cảm tình thế của Long Phi Ly bên kia nhất định hung hiểm, trong lòng nàng đau xót cũng không dám ngoái lại phía sau, nếu quay đầu lại nàng sợ không bỏ được sói con, chỉ đành chạy nhanh về cửa viện, nàng phải nhanh chóng tìm được Long Phi Ly!

Sau lưng tiếng sói gào thét vang vọng khắp ngọn núi cao.

214. Chương 216: Nàng Đã Chết

Lúc Long Tử Cẩm mang theo trọng thương lại trở lại hoa viên Dư phủ, tình thế nơi đó hỗn loạn hung hiểm dị thường ...

Hai bên tạo nên thế giằng co không dứt.

Một bên là hơn mười tử vệ làm thành vòng tròn vây quanh Thanh Phong, Đoạn Ngọc Hoàn, Hạ Tang cùng Ngọc Trí. Nhạc Tinh Oánh cũng có mặt; tử vệ và mọi người trên người ít nhiều đều bị thương. Ngọc Trí sợ tới mức khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, Hạ Tang một thân áo xanh nhiễm máu hồng ôm chặt nàng.

Bên kia là ba bốn chục tên hắc y nhân mỗi người đều cầm trong tay vũ khí lợi hại, thần sắc hung ác.

Trên mặt đất có hơn mười thi thể của tử vệ và vài thi thể mặc áo xanh gương mặt xa lạ chắc là bộ khoái Tổng đốc nha môn của Nhạc Tinh Oánh.

Bên cạnh phía trước hai phe đều có hai người.

Huynh muội họ Mộ Dung khỏe miệng cười cười, hai gương mặt tựa hồ giống nhau như đúc giờ phút này khiến cho người ta thoát nhìn cảm thấy yêu diễm đáng sợ. Hai người đều cầm binh khí trong tay, trường kiếm của Mộ Dung Phái thẳng tắp chỉ về nam tử áo trắng trước mặt.

Long Tử Cẩm nhìn lại chỉ thấy Long Phi Ly ôm Như Ý trong ngực, mũi kiếm nhẹ nhàng chĩa xuống mặt đất, tư thái nhàn nhã nhưng mắt phượng phát ra tia nhìn sắc bén.

Nhưng trên cánh tay hắn là một màu đỏ sẫm, dường như đã bị thương.

Long Tử Cẩm cả kinh thốt lên : “Cửu ca, huynh bị thương ư?”

Mọi người nghe thấy tiếng động đều nhìn hắn.

Sắc mặt Như Ý trắng nhợt, thanh âm hơi hơi run run: “Tử Cẩm, ngài cũng bị thương? Hoàng Thượng là vì cứu ta mới bị thương.”

Long Phi Ly nhìn hắn, ánh mắt ám trầm từng chữ từng chữ một “Thập đệ, nàng đâu?”

Lời này vừa nói ra, sau lưng Long – Như hai người, tất cả mọi người lấp bắp kinh hãi nhất thời hiểu được Long Phi Ly hỏi là ai.

Như Ý dung nhan tiều tụy, ánh mắt rưng rưng. Long Cẩm Tử thấy Long Phi Ly hộ vệ nàng trong ngực thì đột nhiên cảm thấy thật chói mắt... Trong đầu hắn hiện ra một gương mặt khê mỉm cười.

—— Ta hiểu được...trong lòng hắn chỉ có nàng.

Đột nhiên nhớ tới khi nữ tử kia nói chuyện mặt mày bị thương nhưng nàng vẫn nhẹ nhàng cười nói.

Mà nàng vì cứu mình hiện tại có lẽ đã bị người ta lãng nhục hoặc là đã phải chết đi.

“À, nàng ư, Cửu ca, nàng cứu ta, hiện tại có lẽ nàng đã chết rồi.”

Hắn cũng không biết hắn vì sao hắn nói như vậy nhưng hình như có một sức mạnh trong cơ thể hắn xui khiến, không nói như vậy nó sẽ vỡ nát tim hắn.

Toàn bộ hình ảnh trong mắt Long Phi Ly tựa hồ đều dừng lại, bao gồm cả thanh kiếm lợi hại chói lọi trước mặt của Mộ Dung Phái.

Sau khi đối phương phát động tấn công, trừ hắn ra nội lực mọi người đều bị khống chế không thể sử dụng được, tình thế nguy cấp tất cả tử vệ âm thầm bảo vệ mọi người đều xuất hiện hết.

May mắn là tử vệ không trúng độc, nếu không hậu quả khó có thể lường được.

Hắn vừa che chở cho Như Ý vừa đánh nhau cùng huynh muội Mộ Dung, lực lượng ngang nhau ai cũng không chiếm được ưu thế.

Nhưng khi nhìn thấy trong số những người được bảo vệ không có nàng, hắn nhất thời kinh sợ, thể phòng ngự lập tức sơ hở.

Mộ Dung Lâm biết rất rõ tầm quan trọng của Như Ý đối với hắn nên vừa thấy chỗ trống liền đâm tới Như Ý, hắn muốn xoay kiếm ngăn cản đã không kịp liền nghiêng người thay Như Ý chịu một kiếm.

Hắn truy vấn hai gã tử vệ bảo hộ nàng, hai người lại nói vừa rồi phu nhân đã tới đây sau đó cùng nhị gia rời đi.

Nàng đã tới? Nàng đã thấy hết sao? Hắn cùng với Như Ý ôm nhau... Trong đầu hắn lại hiện lên vẻ mặt tái nhợt của nàng.

Có điều như vậy cũng tốt, nàng ở cùng một chỗ với Long Tử Cẩm, không ở trong này. Quân đội đến Nhạc Dương quận đêm nay mới đến, tử vệ âm thầm đi theo đã phải xuất hiện hết, trận chiến này nếu có thể thắng thì tốt; nếu không thể ngược lại có lẽ vì vậy mà nàng giữ được mạng sống.

Lúc này Long Tử Cẩm lại nói có lẽ nàng đã phải chết.

“Có lẽ’ là ý gì.

Hắn không cần ‘có lẽ’, hắn không cần cái đáp án ba phải như vậy.

Môi mím lại, hắn nhanh chóng nghiêng người nhấc đai lưng Như Ý nhẹ nhàng đẩy nàng vào trong vòng vây của tử vệ giữa Đoạn Ngọc Hoàn và Thanh Phong.

Long Tử Cẩm chỉ cảm thấy trước mắt một màu tuyết trắng trong trẻo, Long Phi Ly đã đến trước mặt hắn. “Nàng làm sao vậy?” Nắm chặt áo đệ đệ duy nhất của mình, Long Phi Ly lạnh lùng hỏi. Mắt phượng hẹp dài giờ phút này đã lộ vẻ đỏ thẫm.

Trong không khí chém giết khائن trướng, nhìn thấy thần sắc hoàng đế đại biến, Mộ Dung Phái và Mộ Dung Lâm nhìn nhau. Mộ Dung Lâm ánh mắt trầm xuống nói: “Nhìn kỹ hăng nói.”

Long Tử Cẩm cười cười mở miệng nhưng lại nói không ra lời.

“Trẫm hỏi Niên Tuyền Cơ nàng làm sao vậy?” Tay cầm kiếm run nhè nhẹ, Long Phi Ly lạnh lùng nói.

Kinh ngạc nhìn nam tử hung hăng thô bạo trước mặt, trong lòng Như Ý một mảnh mê lương. Một khắc nhìn thấy hắn ôm nàng vào trong lòng, sợ hãi cùng thống khổ mấy ngày qua mới hơi giảm đi. Nàng hỏi hắn hứa hẹn lúc trước hắn còn nhớ không, hắn nói hắn tuyệt đối sẽ không phụ nàng, hắn nói chuyện mẫu phi hắn đã có kế hoạch, nàng không cần tiếp tục mạo hiểm.

Nàng rất vui mà khóc, trong lòng hắn thủy chung là nàng... Sẽ không thay đổi, không có thay đổi.

Giờ phút này mặt mày hắn hiện ra vẻ nôn nóng cùng sắc mặt giận dữ, vì Tuyền Cơ tất cả cảm xúc đều biểu hiện... cái ý nghĩ vừa rồi khi còn ngồi ở bàn đá của nàng bắt đầu dao động.

Niên phi ở trong lòng hắn có phải cũng đã có một vị trí quan trọng giống như nàng hay không? Phải không?

Lòng người thay đổi là chuyện bình thường. Hắn thực sự thay đổi sao?

“Long Phi Ly!”

Ánh trăng như nước chiếu khắp sân viện, mùi máu giết chóc cũng tỏa ra khắp nơi. Đột nhiên một giọng nói từ cánh rừng đủ loại cây hoa từ sau lưng mọi người sợ hãi vang lên.

Váy áo màu tím ẩn hiện... dung nhan nữ tử vừa lên tiếng đập vào tầm mắt mọi người, một thân áo trắng như tuyết chợt lay động, thân hình gầy guộc của nàng đã bị hoàng đế gắt gao ôm vào trong lòng.

Trong tình thế địch mạnh ta yếu, Khánh gia hoàng đế lại gắt gao ôm chặt nữ tử kia.

Ôm như thế không coi ai ra gì.

215. Chương 217: Tình Hình Lại Trở Nên Nguy Hiểm

Ánh mắt mọi người cũng đều tập trung vào hai người.

Hắn cơ hồ muốn khảm nàng vào trong thân thể hắn, trong lòng ngực mơ hồ đau buốt, lòng nàng vừa trở nên thanh thoát trong nháy mắt đã nhanh chóng trở nên buồn bã. Đúng là hắn quan tâm nàng nhưng trong lòng hắn chỉ có Như Ý. Chính là Như Ý.

Cánh tay nâng lên đang định vòng qua hông hắn rồi chợt dừng lại hạ xuống.

Đột nhiên giữa không trung có mấy bóng người nhảy xuống, lại nghe Ngọc Trí kinh hãi hô: “Sư huynh sư tỷ!”

Thanh Phong hơi nghi hoặc vừa định lên tiếng, Hạ Tang bên cạnh lại nhẹ nhàng giật tay áo hắn.

Mọi người đang hết sức kinh nghi, năm sáu thân ảnh đã hạ xuống bên cạnh Long Phi Ly, cung kính nói: “Hoàng Thượng.”

Tuyền Cơ bị xoay người lại tựa vào trong lòng hắn, vừa rồi bị hắn ôm vào trong ngực, hắn cao hơn nàng rất nhiều nên che chắn hết thần sắc mọi người... Trên mặt nàng nóng lên, âm thầm lấy tay đẩy hắn ra nhưng không chút suy chuyển nên đành phải thôi. Mắt phượng Long Phi Ly nhướng lên: “Các vị sư huynh sư tỷ, lần này Long Phi Ly cần nhờ mọi người hỗ trợ.”

“Xin Hoàng Thượng đừng nói như vậy, xét công hay tư thì Danh Kiếm Sơn Trang đều là bụng làm dạ chịu, nhìn thấy khôi hiệu Hoàng Thượng phóng, may mắn là các sư huynh đệ muội đứng lúc ở gần đây nên đến ngay.” Một nam tử nở nụ cười.

Long Phi Ly nhìn huynh muội Mộ Dung liếc mắt một cái, thản nhiên nói: “Xem ra đêm nay mạng trăm không tuyệt, nhưng trăm không chết thì người nào phải chết đây?”

Sao lại như vậy? Mặc dù thân thủ không thể so với Long Phi Ly, nhưng ai cũng biết người trong Danh Kiếm Sơn Trang lấy một địch năm cũng chưa chắc đã có đối thủ! Tình thế lại lập tức xoay chuyển, người Mộ Dung gia không thể chết ở chỗ này! Mộ Dung Lâm cắn răng khõe miệng nhếch lên, trong khoảng khắc nàng nảy ra một ý bèn nháy mắt với Mộ Dung Phái. Đột nhiên tay nàng ta vung lên chỉ thấy trong vườn bóng đen phi thân lên, không ngờ trong khoảnh khắc toàn bộ người Mộ Dung gia đều bỏ chạy.

Nam tử trước đây cùng Long Phi Ly nói chuyện đang muốn dẫn người đuổi theo, Long Phi Ly khoát tay lạnh lùng cười nhìn Mộ Dung Lâm.

Mộ Dung Lâm cười kiêu mị cười: “Hoàng Thượng, người cho là như vậy thì xong sao?”

Tuyền Cơ ngẩn ra, khõe mắt nhìn thấy Long Phi Ly biến sắc.

Nàng còn chưa kịp có phản ứng, bên tai chỉ nghe Thanh Phong gầm nhẹ một tiếng, nàng ngẩn ra thấy thân ảnh Mộ Dung Phái ở trong không trung trong tay cuốn lấy một người.

Là Như Ý! Mộ Dung Phái xông vào giữa đám tử vệ bắt Như Ý đi.

Tuyền Cơ thấy rõ kinh hãi, trên lưng buồng lỏng, một bóng trắng chớp lên. Long Phi Ly động tác cực nhanh đuổi theo hướng huynh muội Mộ Dung bỏ chạy.

Tuyền Cơ cười khở, lấy lại tinh thần cùng mọi người đuổi theo.

Đang chạy thì một cái tay nhỏ bé vòng qua thắt lưng nàng, tiếng Ngọc Trí thanh thúy ở bên tai vang lên lo lắng: “Tẩu tẩu, tẩu không sao chứ? Vừa rồi nghe Thập ca nói làm ta sợ muốn chết.”

Tuyền Cơ cầm tay nàng cười, lắc đầu.

Lúc này lại nghe Thanh Phong trầm giọng hỏi Hạ Tang: “Mấy người này căn bản không phải là người Danh Kiếm Sơn Trang, rốt cuộc bọn họ là loại người nào?”

Tinh Oánh đang cùng Đoạn Ngọc Hoàn chạy ở phía trước một khoảng quay đầu cười: “Là bộ khoái Tổng đốc nha môn.”

Hạ Tang sắc mặt trắng bệch lại khẽ cười nói: “Vừa rồi lúc Hoàng Thượng cùng Mộ Dung Phái giao thủ người nghĩ rằng ta và người vọt vào để chơi sao? Hoàng Thượng nháy mắt với ta, ta liều mạng bị Mộ Dung Lâm đâm một kiếm nhận được lời dặn của Hoàng Thượng sau đó nhanh chóng nói cho Nhạc cô nương.”

Giống như Thanh Phong, lúc này Đoạn Ngọc Hoàn cũng mới bừng tỉnh đại ngộ cười nói: “May mắn bộ khoái Tổng đốc nha môn của Nhạc cô nương còn chưa xuất hiện hết mà mai phục ở gần đó. Chiêu dụ địch này của Hoàng Thượng vừa kỳ diệu lại rất hiểm.”

Ngọc Trí vỗ tay nói: “Thấy Ngọc Trí thông minh không?”

Thanh Phong mặt lạnh lùng nói: “Đó là do Hạ Tang nhắc nhở người.”

Ngọc Trí bĩu môi: “Tóm lại là Cửu ca ta thông minh, Ngọc Trí cũng sáng suốt.”

Hạ Tang khẽ nhíu mày sâu lo nói: “Nhưng hiện tại Như Ý cô cô ở trong tay bọn họ cũng là chuyện ... rất phiền phức.”

Trừ Nhạc Tinh Oánh cùng Ngọc Trí, nơi này ai chẳng biết Như Ý đối với hoàng đế mà nói có ý nghĩa gì. Hạ Tang vừa nói xong, trong lòng người lập tức nặng trĩu, nếu Mộ Dung Lâm dùng Như Ý uy hiếp Long Phi Ly...

Mọi người không dám chậm trễ gia tăng cước trình.

Hắn rất thông minh tựa hồ vô luận trong tình huống hiểm cở nào hắn đều sẽ có biện pháp hóa giải. Hắn là trung tâm của mọi người. Chỉ là một người như vậy chưa bao giờ thuộc về nàng. Tuyền Cơ theo bản năng liếc nhìn Long Tử Cẩm bên cạnh một cái thấy Long Tử Cẩm không nói lời nào, ánh mắt căng thẳng, trên đùi hắn bị thương rất nặng, nhờ một tử vệ nâng hắn mới có thể đi được.

“Đừng lo lắng, không có việc gì, Cứu ca người sẽ không để cho nàng ấy xảy ra chuyện.” Tuyền Cơ nhẹ giọng nói.

Long Tử Cẩm cười cười đang muốn nói gì đó, đã thấy thân ảnh màu tím kia đã chạy tới phía trước.

Tuyền Cơ thật không ngờ cuối cùng lại quay trở lại vách núi đen này, tiếng gào thét của biển sâu đập vào vách đá bên tai khiến cho người ta có cảm giác tim đập nhanh bất an.

Huynh muội Mộ Dung đã đẩy Như Ý tới vách đá, Như Ý bị chế trụ trong tay Mộ Dung Lâm, ở bên cạnh Mộ Dung Phái giờ kiếm lạnh lùng theo dõi. Long Phi Ly đứng cách hai người hơn mười bước, vẻ mặt anh tuấn thêm phần ngưng trọng.

Tuyền Cơ cười khở, sau lưng Long Phi Ly tất cả đều là người bên ta nhưng người quan trọng thì lại ở trong tay đối phương.

Mộ Dung Lâm nhú mày cười khê: “Hoàng Thượng đừng tiến lên phía trước, kiếm của ta không có mắt đâu.”

Ánh mắt Long Phi Ly sáng quắc như đuốc, trầm giọng nói: “Nói điều kiện của người đi.”

Không hổ là vua của một nước, không cần kéo dài. Mộ Dung Lâm, Mộ Dung Phái nhìn nhau liếc mắt một cái. Sắc mặt Mộ Dung Lâm tối sầm lại cười lạnh nói: “Hoàng Thượng, đầu tiên ta muốn cánh tay phải của người, nếu người không đồng ý thì rất đơn giản ta liền chặt đứt cánh tay phải của nữ nhân của người.”

Mọi người chấn động, Thanh Phong thất thanh nói: “Sư huynh, vạn lần không thể.”

Như Ý nghe vậy trong lòng hoảng hốt, liều mạng lắc đầu la lớn: “Hoàng Thượng không thể! Nếu người đồng ý nàng ta, Như Ý sẽ hận người cả đời!”

216. Chương 218: Xin Người Bảo Trọng

“Trẫm tự chặt một cánh tay, người thả người ra. Trẫm làm con tin của người đảm bảo hai người các người an toàn rồi đi.”

Long Tử Cẩm hai mắt đỏ thẫm, cả giận nói: “Bổn vương trao đổi cùng các người!”

Mộ Dung Lâm mừng rỡ liếc Như Ý một cái, cười duyên liên tục: “Giang sơn mỹ nhân, thì ra quan tâm tiểu mỹ nhân này không chỉ có mình Hoàng Thượng, nhưng mà ta cần cánh tay của Lăng Thụy Vương gia làm chi chứ?”

Trong giọng nàng còn có chút bồn chột, ngay lập tức lại lạnh lùng nói: “Hoàng Thượng động thủ đi.”

Sắc mặt Như Ý trắng như tờ giấy, nước mắt rơi đầy mặt lẩm bẩm nói: “Hoàng Thượng không cần không cần... Sao ta lại hoài nghi người chứ?”

“Xin Hoàng Thượng cân nhắc!”

Mỹ nhân như ngọc, kiếm khí thì lại sắc bén, Long Phi Ly đã rút nhuyễn kiếm bên hông ra. Đám người Hạ Tang nhìn nhau vừa sợ vừa vội, trong lòng lo lắng vạn phần. Trong chớp mắt tất cả mọi người đều quỳ xuống.

Tuyền Cơ không có quỳ.

Mắt nhìn một lượt khắp bốn phía, cạnh vách núi đen còn có thi thể bọn ba người lão Tam; sói con cùng Bạch Tử Hư sớm đã không còn bóng dáng. Sói con... cũng không biết ra sao, có lẽ vừa rồi nàng không nên quay trở lại.

Cho dù hận nhưng lại vẫn yêu, làm sao có thể nhìn thấy hân gặp khó khăn khổ sở?

Long Phi Ly, hãy để cho ta làm đồ phụ của người một lần cuối đi.

Một lần cuối cùng.

Mộ Dung Phái, Mộ Dung Lâm gắt gao nhìn chăm chăm kiếm trong tay Long Phi Ly.

Ánh kiếm diễm lệ, tay trái Long Phi Ly giơ lên. Một cánh tay tái nhợt nhẹ nhàng đặt lên cánh tay phải của hắn.

Long Phi Ly hơi hơi nhíu mày, thanh âm trầm thấp : “Tiểu Thất buông tay ra.”

Tuyền Cơ cười: “Không cho phép.”

Nàng vừa nói xong, Long Phi Ly đã nâng nhẹ tay áo đẩy nàng ra.

Tuyền Cơ lão đảo thiếu chút nữa ngã sấp xuống, nàng ổn định thân hình lạnh lùng cười “Nàng ta đối với người mà nói quan trọng như vậy sao?”

Ánh mắt Long Phi Ly trầm xuống “Đừng lộn xộn.”

“Ta đây là cái gì?”

Bước vài bước trở lại bên người hắn, Tuyền Cơ lại nắm quần áo nam nhân, cả giận nói: “Không được chặt, không cho chặt, ta không cho phép người vì nàng ta mà làm như vậy.”

Mộ Dung Lâm cùng Mộ Dung Phái liếc mắt nhìn nhau một cái. Mộ Dung Lâm cười lạnh “Tiểu nương tử ghen tị rồi. Hoàng Thượng, nhần nại của ta có hạn người vẫn không động thủ chớ trách ta không khách khí!”

Ánh mắt dừng lại trên cánh tay đang nắm chặt ống tay áo của mình, sắc mặt Long Phi Ly càng u ám, cánh tay dùng tới nửa phần lực, Tuyền Cơ nhất thời bị đẩy ngã xuống đất.

Thì ra đây là mười bốn năm cảm tình, vô luận như thế nào nàng cũng không bằng.

Khóe mắt nhìn thấy thần sắc hắn hơi hơi không kiên nhẫn, trong lòng nàng bị hung hăng đâm một nhát. Tuyền Cơ cười khổ từ trên mặt đất bò dậy chạy tới phía trước cắn răng nói: “Ôn Như Ý đều tại người, vì sao người phải tới đây?”

Như Ý kinh ngạc nhìn nàng cắn chặt cánh môi.

Sau lưng tất cả mọi người khiếp sợ cực kì, tuy là đều hiểu rõ hiềm khích giữa Như Ý và Tuyền Cơ nhưng Như Ý luôn luôn bảo vệ Niên phi, ai lại nghĩ lúc này Niên phi lại làm như thế?

Long Phi Ly cả giận nói: “Niên Tuyền Cơ!”

Tuyền Cơ cũng đã đứng gần kề huynh muội Mộ Dung. Sắc mặt Mộ Dung Phái âm vụ, trường kiếm đã giơ ngang phía trước nàng, Mộ Dung Lâm rùng mình hơi hơi lui về sau, ngoài miệng lại cười nói: “Xem ra chúng ta lại có thêm đồng minh.”

Đồng tử Tuyền Cơ hơi co lại, Mộ Dung Lâm đã lui đến vách đá. Nàng cười lạnh nói: “Ai là đồng minh với yêu nữ nhà người?”

Nàng nói xong lại hung hăng nhìn chăm chăm Như Ý.

Mộ Dung Lâm vốn sinh nghi, nghe Tuyền Cơ thờ ơ lạnh nhạt nói như thế nàng chấn động nhưng ngược lại thả lỏng tâm tình, hơn nữa Mộ Dung Phái ở bên cạnh cũng không hề để ý tới Tuyền Cơ mà chỉ ngoan lệ nhìn về phía Long Phi Ly.

Long Phi Ly xùy nhẹ mà cười, ánh mắt lãnh ngạo nắm chặt kiếm trong tay.

Cùng hắn ở chung cũng không bao lâu nhưng có khi Tuyền Cơ lại hiểu rất rõ ý tưởng của hắn, trong lòng cả kinh cười lạnh nói: “Long Phi Ly người chặt hay không chặt tay, ta chỉ nói một câu thôi, nói xong người muốn tự sát ta cũng không quản người.”

Long Phi Ly cắn răng giận cười : “Nàng như vậy..., đáng chết... Là trẫm nhìn lầm nàng rồi.”

Tuyền Cơ cả người chấn động, tay chân lạnh như băng, cắn chặt răng nhìn nam nhân cười nói: “Đúng, người quả thật là nhìn lầm ta rồi! Biết không? Chuyện hậu nhân Bạch gia ta cũng lừa người. Hắn không phải ở quận Nhạc Dương, hắn ở quận Yên Hà.”

Tiếng nói vừa dứt nàng cũng không thèm nhìn tới Long Phi Ly, hướng về Mộ Dung Phái nhẹ giọng nói: “Không phải Mộ Dung công tử muốn thứ này sao? Tuyền Cơ cho người.”

Dùng hết khí lực đem vật vẫn âm thầm giấu trong lòng bàn tay ném đi.

Ánh sáng ngọc quang sắc xảo lấp lánh ở giữa không trung, Mộ Dung Phái cả kinh nói: “Cầm lý châu?”

Thân hình hắn bật lên một cái rồi lao vào trong không trung.

Ánh mắt mê hoặc trong không trung mờ ảo kia khiến Mộ Dung Lâm đột nhiên hơi kinh hãi, trong lòng nhất thời nổi lên bất an nhưng cũng đã muộn, một lực mạnh mẽ đánh tới vai nàng, nàng bị đau, thanh kiếm đang đặt trên cổ Như Ý theo bản năng liền đâm về phía trước.

Trường kiếm đâm vào vai Tuyền Cơ, nàng đau đớn cắn răng một cái cũng không tránh né, một tay ôm chặt Mộ Dung Lâm, một tay đẩy Như Ý về phía sau.

Gió lạnh ào ào gào thét trong lỗ tai, Mộ Dung Lâm sợ hãi tâm can tê liệt, thân mình nhanh chóng rơi xuống, trong tầm mắt đầu đầu cũng đều là vách đá lởm chởm, bên dưới là vực sâu vạn trượng.

Ngay phía trên là nữ tử quần áo màu tím đang rơi xuống.

Cuối cùng trên đỉnh núi một thanh âm vang vọng mà cực kỳ bi ai ảm đạm giống như dùng hết khí lực cả đời dồn vào tai mọi người.

—— “Long Phi Ly bảo trọng.”

Trong chớp mắt trái tim mọi người bị thắt lại.

Trong chớp mắt là bao lâu, có lẽ là thời gian từ lúc thân ảnh màu tím kia đến trước mặt Mộ Dung Lâm, là một khắc hay có lẽ ngắn hơn một chút .

Trong khoảng khắc nàng không chút do dự biến mất khỏi tầm mắt mọi người, có lẽ quả thật là từ lâu nàng đã quyết định đoạn tuyệt* (*nguyên văn là quyết tuyệt) cho nên đến cuối cùng mới có thể không có chút do dự như vậy.

“Không! Tẩu tẩu không cần!” Đang quỳ gối giữa mọi người, Ngọc Trí đột nhiên đứng lên thanh âm tê liệt hét to, lời nói còn nghẹn ở cổ họng thì nước mắt đã rơi ướt đầm khuôn mặt.

“Tẩu tẩu. . . .”

Như Ý ngã nằm ở bên cạnh vách đá, linh hồn giống như bị rút hết đi cũng không nhúc nhích, cho đến khi mọi người lại một lần nữa thất thanh kêu lên sợ hãi, nỗi sợ hãi kinh hoàng kia cắt ngang nơi chân trời, nàng rốt cục cũng thất thanh khóc rống lên.

Sắc trời sắp sáng, ánh hào quang đập vào màu áo trắng đang nhảy theo thân ảnh màu tím xuống vực.

Áo trắng như tuyết tay áo phiêu phiêu. Rốt cục cũng có lúc bỏ lại giang sơn cùng tất cả mọi người ở phía sau.

217. Chương 219: Nàng Chán Ghét Hắn

Ánh sáng chói chang đập vào mí mắt ...

Đầu rất đau, vai lại đau rất nóng bỏng kịch liệt giống như bị thương. Tuyền Cơ chậm rãi mở to mắt.

“Cô ấy tỉnh rồi.” Có tiếng người cười nói, thanh âm thanh thúy là giọng của con gái.

Tiếp theo là nhiều thanh âm nhốn nháo hỗn tạp mang theo vui sướng.

Trong tầm mắt là hình ảnh một phòng nam nữ già trẻ lớn bé, bên tai là giọng nói khàn khàn hơi hơi cứng ngắt: “Tiểu Thất.”

Tuyền Cơ hơi hơi nghiêng đầu, hí mắt nhìn chủ nhân của giọng nói ở sau lưng đang gặt gao ôm nàng, tựa hồ đó là người gọi nàng là Tiểu Thất.

Dĩ nhiên là một nam nhân tuấn mỹ đến không thể tả nổi.

Mắt phượng đau đón kịch liệt nhìn khuôn mặt nàng thật sâu.

“Người là ai?” Tuyền Cơ thấp giọng hỏi.

Nam nhân sắc mặt khê biến, hai tay gắt gao siết chặt trên vai nàng: “Nàng không nhận ra ta à?”

Tay hắn dùng lực rất lớn tác động đến vết thương trên bả vai khiến nàng đau đớn rên thành tiếng, nam tử mới thoảng buông nàng ra lại lập tức xoay mặt nàng lại, hắn khê cười cười: “Tiểu Thất ngoan, đừng đùa nữa, nàng làm sao mà không nhận ra ta được?”

Một tiếng kêu thanh thúy làm tất cả mọi người trong phòng đều sửng sốt.

Tuyền Cơ gỡ tay nam nhân đang nắm lấy cằm của nàng, rõ ràng bàn tay xinh đẹp như búp sen, nàng lại theo bản năng kháng cự hắn, chán ghét hắn. Nàng nhú mi tránh né hắn rụt vào cạnh giường, đôi mắt cảnh giác ngó hắn.

Ánh mắt nam tử trối chặt, thâm thúy lại đau đớn kịch liệt còn có vẻ không thể tin nổi, miệng hắn bất giác nở nụ cười đậm mạc: “Tiểu Thất, nàng đã quên ta rồi ư?”

Tuyền Cơ sờ sờ đầu, đầu rất đau nàng thực sự không nhớ rõ cái gì, chỉ cảm thấy nàng cũng không phải người ở đây, dường như là nàng từ một nơi rất xa đến đây, hoàn cảnh cuộc sống nơi đó tựa hồ khác hẳn nơi đây; về phần chính mình là ai, tại sao lại ở chỗ này nàng hoàn toàn không nhớ được.

“Long công tử, lão hủ hoài nghi thê tử ngài lúc bị rơi xuống vực hoặc là lúc chìm trong biển bị đá đập vào đầu nên khiến nàng mất trí nhớ.” Một lão giả râu tóc bạc trắng xuất hiện, khê thở dài một cái nói: “Lão hủ chẩn bệnh nhiều năm cũng không phải chưa từng gặp qua trường hợp như vậy.”

Lão giả nói chưa dứt, lập tức một hán tử đứng tuổi ăn mặc giản dị tiếp lời: “Long công tử, Cung đại phu là thần y trong thôn chúng ta, nếu ông ấy đã nói như vậy thì chính xác là vậy rồi.”

Nam tử mắt phượng này đúng là Long Phi Ly, bàn tay thon dài nắm chặt lại, khẩn thiết nói: “Xin hỏi tiên sinh thê tử của Long mỗi khi nào thì mới có thể nhớ lại sự việc?”

Cung đại phu nhìn Tuyền Cơ liếc mắt một cái, thần sắc sầu lo khó nói: “Lão hủ chỉ sợ trong đầu phu nhân bị tụ huyết thì rất phiền toái, không chỉ ảnh hưởng đến trí nhớ, mà thời gian kéo dài sợ đối với thân mình nàng cũng sẽ tổn hại lớn, chi bằng phải lấy máu tụ ra hết, có điều khai lô thuật* lão phu cũng không nắm chắc.”

*: là phương pháp mổ sọ trên đầu để lấy máu tụ ra, eo ôi kinh!!!

Ánh mắt Long Phi Ly tối sầm lại, cho dù lão nhân này nắm chắc đi nữa hắn cũng không dám để một đại phu ở cái làng chài nhỏ này khai lô lấy máu bầm ra cho nàng, phải mau chóng hồi cung mới được!

Hắn hơi hơi vuốt cằm nói: “Cám ơn lão nhân gia. Long mỗi đợt thân mình thê tử nghỉ ngơi khá hơn rồi sẽ đưa nàng đi ra ngoài tìm danh y.”

Lúc này một người trung niên đi ra cất cao giọng nói với mọi người: “Được rồi, được rồi. Sắc trời cũng đã trễ, mọi người đều về nhà đi, đừng quấy nhiễu Long công tử cùng phu nhân nghỉ ngơi.”

Long Phi Ly cười nhẹ nói: “Làm phiền thôn trưởng quá. Ngài đã cho bĩ nhân cùng nội tử chỗ dung thân lại còn mời đại phu đến chẩn trị.”

Thôn trưởng cười cười nói: “Long công tử đừng khách khí, tứ hải giai huynh đệ, công tử cùng phu nhân về thăm nhà gặp phải trộm cướp rơi xuống biển, biển sâu nước lớn cực kỳ hung hiểm vậy mà còn có thể sống được là phúc khí của công tử và phu nhân; hơn nữa làng chài nhỏ của chúng ta ở chỗ hẻo lánh cũng hiếm khi được tiếp đãi khách quý. Lát nữa ta bảo người nhà nấu một ít đồ ăn mang lại đây. Tổng mỗ ngụ trong tiểu viện ở bên cạnh phòng công tử, công tử có cần gì thì qua đó tìm Tổng mỗ là được.”

“Làm phiền.” Long Phi Ly vái chào cảm tạ.

“Long công tử, chớ khách khí với phụ thân của ta.” Một cô gái diện mạo rất sáng sủa kiêu diễm thấp giọng nói, nàng hơi cúi đầu, ngữ khí thẹn thùng. Đúng là cô gái vừa rồi nói Tuyền Cơ tỉnh lại, là nữ nhi của thôn trưởng Tống Nỵ.

Mọi người trong thôn rất nhiệt tình hàn huyên cùng Long Phi Ly một lúc. Thôn trưởng vỗ vỗ vai Long Phi Ly rồi mới đưa mọi người rời khỏi, một vài cô gái vụng trộm liếc nhìn Long Phi Ly một cái, gương mặt đỏ ửng, xoay người cúi đầu không nói gì.

Lúc này một giọng nói tỉnh tể lại từ trên giường truyền đến: “Các người có thể cũng đưa ta đi hay không?”

Mọi người rất ngạc nhiên, thấy đúng là Long phu nhân, nàng ôm chăn cuộn mình ngồi trên giường ra vẻ khiếp sợ.

“Tỷ tỷ làm sao vậy?” Tống nỵ đi đến bên cạnh giường hiếu kỳ nói.

Tuyền Cơ cắn môi chỉ chỉ Long Phi Ly nói: “Ta không muốn cùng hắn ở chung một phòng, các người đưa ta đi được không?”

Thời điểm người ngoài đều đi hết, trong phòng chỉ còn lại hai người, tư thế Long Phi Ly cùng Tuyền Cơ vẫn giữ nguyên không thay đổi, Tuyền Cơ như trước cuộn mình ngồi trên giường để phòng nhìn chăm chăm nam tử áo trắng trước mắt. Long Phi Ly vịn cái bàn gỗ đứng bất động cúi nhìn Tuyền Cơ, tay đặt trên bàn run nhè nhẹ.

Đêm qua nàng ôm Mộ Dung Lâm rơi xuống vách núi đen, chớp mắt một cái, ngoại trừ kinh sợ đau xót trong lòng, hắn chỉ có một cái ý niệm trong đầu, hắn sẽ không để cho nàng rời khỏi hắn.

Kích động tiến lên nhảy xuống theo nàng để rồi trước khi nàng rơi vào trong biển sâu hắn ôm lấy nàng đã hôn mê vào trong lòng, một khắc kia hai mươi một năm qua hắn chưa bao giờ cảm thấy mừng rỡ như điên như vậy.

Sau bảy tuổi hắn kháng cự lại dòng nước nhưng đêm qua trong biển sâu hắn lại giống như có được năng lực sống trong nước lũ, hắn thậm chí không cần thở trái lại lúc nào cũng tiếp hơi cho nàng. Hắn biết nếu hắn không thể chống đỡ nàng nhất định không sống được, hắn ôm nàng bơi tới bên bờ mới dám ngất đi.

Hiện tại nàng lại quên hắn hơn nữa nàng sợ hắn. Trong ánh mắt nàng nhìn hắn là dày đặc chán ghét.

Nàng quên hết tất cả sự tình duy chỉ nhớ rõ là phải chán ghét hắn.

218. Chương 220: Lại Là Lâm Thịnh

Cho dù nàng quên hết mọi người và mọi chuyện, nàng cũng sẽ không chán ghét hắn . . .

Bằng không một khắc trước khi nhảy xuống vực nàng sẽ không với hắn hậu nhân Bạch gia ở quận Yên Hà.

Nhưng nàng vì sao phải gạt hắn, khiến cho hắn đến quận Nhạc Dương? Một ý tưởng bắt đầu này sinh trong đầu, đột nhiên hắn không muốn suy nghĩ tìm tòi nữa, có lẽ là bởi vì kết quả sẽ làm hắn cảm thù đến tận xương tủy.

Trên giường đầu tóc đen nhánh rối tung đột nhiên hơi hơi thò ra, trên vai nàng còn bọc vải thô, một kiếm của Mộ Dung Lâm đâm không nhẹ, nhớ tới lúc ở trên núi hắn hai lần đẩy nàng ngã trong lòng đột nhiên ghen lại.

Vì hắn nàng đã làm gì? Hắn đối với nàng lại đã làm cái gì?

Rốt cuộc không thể tiếp tục che giấu ý tưởng trong đầu nữa, thân hình hắn vừa động đã đến bên giường ôm nàng vào trong lòng.

Tuyền Cơ bị hắn hung hăng ôm chặt, vết thương đau đốn hơi hơi nổi giận mắg: “Buông tay ra, đau quá.”

Nghe nàng kêu đau, Long Phi Ly trong lòng căng thẳng ngồi xuống nhẹ nhàng vòng tay qua người nàng nói: “Nơi này không có thuốc tốt, Tiểu Thất ngoan, tạm thời ráng nhịn một chút, ngày mai trẫm sẽ đi ra ngoài tìm bọn người của Thập đệ đưa nàng về cung điều trị.”

Hắn không biết cái gì gọi là dỗ dành an ủi nhưng hôm nay đối với nàng lại nói hai câu ‘Tiểu Thất ngoan’, nói xong chính mình cũng thấy nao nao.

Tuyền Cơ nhú nhú mày, mặc dù nàng đã mất trí nhưng tri thức thường thức cũng không quên, nghi ngờ nói: “Trẫm, trẫm là danh xưng của hoàng đế.”

Trong lòng một cảm xúc đau đớn nghẹn ngào dâng lên, cho tới bây giờ hắn chưa từng có cảm giác như vậy... Trên dưới triều đình hắn gặp qua rất nhiều loại người, nếu không có khả năng phán đoán sâu sắc thì hắn không thể đi tới ngày hôm nay.

Sau khi nàng tỉnh lại hắn đã từng hoài nghi là nàng là giả vờ mất trí nhớ nhưng bây giờ quan sát từng nét mặt nhỏ nhặt của nàng, rốt cục hắn đã mất hết tất cả mong đợi.

Nàng thực sự mất trí, quên mất khoảng thời gian của bọn họ, tuy ngăn ngủ nhưng đủ loại tình huống đã khiến hắn khắc cốt ghi tâm.

Tất cả yêu hận nàng đối với hắn đã theo cái nhảy kia toàn bộ tan thành mây khói.

Còn lại chỉ có sợ hãi kháng cự cùng chán ghét.

Hắn đột nhiên nghĩ nàng hận hắn, hắn cũng tình nguyện, như vậy mới chứng minh trong lòng nàng còn có hắn, lại sợ nàng hận hắn quá mức, mất đi trí nhớ cũng tốt, như vậy bọn họ ít nhất có thể một lần nữa bắt đầu.

Không biết đã bao lâu rồi hắn không có sợ hãi qua cái gì, nhưng hiện tại lại không thể nga đủ loại ý tưởng nảy sinh khiến hắn run rẩy.

Cho dù khi Như Ý bị bắt đi hắn cũng không có kinh hoảng như vậy.

Một lực chống cự yếu ớt đập vào lồng ngực hắn, mắt nhìn thấy bàn tay nhỏ bé của nàng đang chuyên tâm đẩy hắn ra khiến hắn chấn động.

Có cái gì đó hung hăng đâm một nhát vào tim hắn, hắn thầm nghĩ đem nàng hòa nhập vào trong thân thể của mình nhưng lại bắn khoăn thương thế của nàng, ngay cả ôm nàng cũng không thể không thật cẩn thận.

Cảm xúc phần uất trong lòng cơ hồ không thể tiếp tục đè nén.

“Tiểu Thất, đừng đẩy ta ra.” Hắn cắn răng nói.

Cái xưng hô đã dùng mười bốn năm cũng bỏ đi, dù sao cho tới bây giờ nàng đều không cần hắn có phải hoàng đế hay không, nàng cãi nhau với hắn thậm chí còn đánh hắn.

Tiểu Thất của hắn!

Tuyền Cơ nghe được thanh âm nam tử trầm thấp lại thô ráp, tựa hồ hung hăng đè nén cái gì đó, nàng nhướng mày nói: “Ừ, không phải ngươi muốn đánh nhau với ta chứ, dù sao ta cảm thấy ta không phải thể tử của ngươi, ngươi đừng chạm vào ta.”

“Nàng phải!”

Nam nhân ngữ khí nặng nề, ánh mắt lạnh lùng tức giận. Nàng không thể lay động một chút khí lực nào trên người hắn. Trên vai lại vừa ngứa vừa đau, Tuyền Cơ trong lòng càng phiền chán, cả giận nói: “Ta thực chán ghét ngươi, sao ngươi là trượng phu của ta được, ngươi gạt ta làm cái gì? Trong lòng ta nhớ rõ một người, hắn không phải là ngươi.”

Long Phi Ly ngẩn ra, trong lòng trầm xuống nhìn chằm chằm nàng, cắn răng nói: “Hắn là ai vậy?”

Tuyền Cơ bĩu môi: “Ngươi tên là gì?”

Long Phi Ly nhớ tới ngày xưa nàng luôn chẳng chịu phân biệt tôn ti cứ gọi hắn Long Phi Ly, Long Phi Ly. Hắn càng đau đớn, lặc giọng nói: “Long Phi Ly”

“Ta đã nói không phải là người mà.” Tuyền Cơ nghiêng đầu ngẫm lại nói: “Hình như hửn gọi là Lâm Thịnh, có cảm giác hửn là một người rất tuần tú, còn có Truy Truy Ngọc Hoàn, ta nhớ rõ ba cái tên này.”

Nàng nghĩ nghĩ lại bổ sung nói: “Dung mạo bọn họ ta không thể nhớ rõ nhưng ngày nào ta gặp bọn họ ta nhất định sẽ nhớ lại. Truy Truy cùng Ngọc Hoàn là nữ, Lâm Thịnh là nam, ta chỉ nhớ rõ nam nhân này, ta cảm thấy hửn nhất định là người rất quan trọng đối với ta, chắc hửn mới là trợ thủ của ta.”

Lâm Thịnh – Lâm Thịnh lại là Lâm Thịnh! Lúc đưa nàng về thăm Niên phủ, hửn đã nghe nàng nhắc qua, lúc đó vẻ mặt của nàng sáng rỡ, ánh mắt tràn đầy hoài niệm. Hiện tại nàng đã mất đi trí nhớ lại còn tâm niệm niệm tên nam nhân kia!

Lâm Thịnh là ai? Là người nàng quen trước khi lấy chồng?

Nam nhân kia đã từng ôm nàng hôn nàng sao? Nàng cũng đối đãi nam nhân kia giống như đối đãi hửn sao?

Nàng nói Lâm Thịnh là trợ thủ của nàng, vậy thì hửn là cái gì? Lấy thân phận trắc phi đưa nàng tiến cung, biến nàng thành nữ nhân của hửn thì tính là cái gì?

Không, trong lòng nàng chỉ có thể là hửn! Không thể có nam nhân nào khác tồn tại!

Hửn không cho phép!

Toàn bộ trà cụ* (*: dụng cụ uống trà) trên bàn bị một lực mạnh mẽ cuộn cuộn ném xuống đất vỡ tan.

Tuyền Cơ nhìn đôi mắt đầy tơ máu cùng thần sắc ngoan lệ của hửn, sợ tới mức kêu lên một tiếng tránh ra, cuộn chân lui đến cuối giường.

Long Phi Ly không thốt lên tiếng nào đi đến bên người Tuyền Cơ bế bổng cả người nàng đặt lên đùi mình, rồi giữ chặt nàng thô bạo hôn lên môi nàng.

Hơi thở của hửn ồ ồ đoạt lấy hô hấp của nàng làm cho Tuyền Cơ sắp không thở nổi, hửn đang tuyên cáo với nàng quyền sở hữu nàng của hửn, tuy rằng không có ấn tượng đối với nam nhân này nhưng không hiểu sao lại có một cảm giác quen thuộc, thậm chí khi nhìn vào trong ánh mắt của hửn nàng liền biết một ít ý tưởng của hửn.

Nhưng mà nàng không muốn hửn chạm vào nàng!

219. Chương 223: Dung Mạo Trở Lại Như Cũ

“ Để ta làm.”

“ Không được, người sẽ hỏa thiêu nhà bếp mất.”

...

Sự thật chứng minh tên nhà giàu trong mắt Tuyền Cơ cũng không có đến mức không chịu nổi như vậy, thật lâu sau cũng không thấy lửa toát ra khỏi nhà bếp nhưng hình như cũng không có động tĩnh gì, Tuyền Cơ nghi ngờ bước vào.

Thì ra nam nhân kia còn cùng cái bếp lò mất to trùm mất nhỏ.

Tuyền Cơ cười to: “Ta đã nói để ta làm à.»

Long Phi Ly nhìn nàng một cái đột nhiên lắc mình đi ra ngoài.

Á, không phải tức giận chứ, nàng đi theo ra, trong phòng đã không còn bóng người.

Đang nghi ngờ thì cửa lại mở ra, Long Phi Ly đi vào. Nàng đang định hỏi hửn, hửn lại bước nhanh vào phòng bếp.

Lúc Tuyền Cơ lại đi vào xem thì hửn đã dùng cỏ khô nhóm lửa đun nước có bài bản hửn hoi.

Hắn ngồi chồm hồm, khụy gối, quần áo màu trắng, dung mạo xuất sắc như vậy mà làm việc này, nàng cảm thấy quả thật không thích hợp, miệng hắn cũng hơi hơi tươi cười tựa hồ đang làm một chuyện vĩ đại nhất trên đời.

Nàng xì một tiếng, nở nụ cười : “ Bẩn.”

Nàng không nghĩ ngợi nhiều ngồi xuống nâng tay giúp hắn lau đi bụi khói đen thui trên mặt.

Hắn thuận thế cầm lấy tay nàng, ánh lửa trước mặt đang hiền hoà vui vẻ bỗng nhiên nổ bụp một tiếng khiến Tuyền Cơ hoàn hồn, người đã bị nam nhân ôm chặt vào trong lòng, nàng cả kinh tránh ra, tay chìa vào bếp lò nói: “ Sao ngươi lại biết làm ?” là một câu hỏi kinh điển.

“ Ta đến chỗ thôn trưởng hỏi thăm.”

Tuyền Cơ đột nhiên có chút đau lòng bối rối bèn đi ra ngoài.

Ở giữa phòng là một cái bồn tắm lớn, hơi nước nóng bay lượn lơ phía trên.

Tuyền Cơ liếc Long Phi Ly một cái: “ Ta muốn tắm rửa.”

“ Ừ”.

“ Long Phi Ly, ta muốn tắm rửa.”

“ Tốt”.

“ Ý của ta là kêu ngươi đi ra ngoài!” Tuyền Cơ suýt chút nữa thì phát điên.

“ Trên người nàng có chỗ nào mà ta chưa từng nhìn thấy chứ?”

Trong khoảnh khắc, những thứ trong phòng có thể ném đều được ném vào người tên nhà giàu đáng chết kia.

Tuyền Cơ cởi quần áo xong đang muốn leo vào bồn tắm thì tầm mắt lại bị một vật đang phát ra ánh sáng màu xanh lại hơi rung động ở trên giường thu hút.

Ở bên ngoài phòng, Long Phi Ly đang dựa vào phiến cửa mỏng manh, bên trong tiếng nước truyền đến rõ ràng. Long Phi Ly đột nhiên cảm thấy miệng lưỡi khô khốc, nàng rõ ràng là nữ nhân của hắn, là người hắn có thể quang minh chính đại chạm vào...

Chỉ ngần ngừ vài canh giờ ăn cơm rửa chén nấu nước, trong mắt nàng sáng lạn ý cười, hình ảnh đó khắc ghi trong đầu hắn, nàng vui vẻ hắn cũng trở nên vui vẻ theo.

Lúc nhảy xuống vực cho dù không hối hận nhưng ắt cũng có hận ý. Đã mất trí nhớ còn mơ hồ hận hắn, nếu không mất trí thì sẽ thế nào? Đã vậy thì quên hết chuyện trước kia là tốt nhất! Sau khi hồi cung hắn muốn bọn họ bắt đầu lại từ đầu!

Một tiếng thét kinh hoàng đột nhiên từ bên trong truyền đến.

Hắn cả kinh vẩy tay đẩy cửa ra, nàng đứng trong bồn tắm, hắn vừa tiến vào nàng liền nhào cả người vào trong lòng hắn.

Trong tay ôm thân hình trần truồng thơm tho mềm mại của nàng... yết hầu căng thẳng, hắn cất giọng khàn khàn: “ Tiểu Thất.”

Đột nhiên hắn nhớ ra cái gì bèn phất tay áo một cái đóng cửa lại.

Thân mình nàng run nhè nhẹ, hắn nhìn theo ánh mắt của nàng, trên mặt đất là... cái hộp nhỏ kia?

Hắn hơi hơi nhíu mày, nàng vẫn luôn cất giấu thứ này bên người, sau khi tỉnh lại hắn phát hiện nó ở trên người nàng. Ngoài ra còn có một quyển sổ con và một tấm bản đồ được một loại vải dầu chống thấm nước tốt nhất trong cung bọc lại nên không bị nước biển làm hỏng.

Bản đồ Tây Lương cùng quyển sổ không có chữ, hơn nữa cổ quái nhất là cái hộp nhỏ kia, hình như nó là một loại dụng cụ tinh vi tựa như loại kính dùng để xem thiên văn vậy. Lúc ấy một lòng đều tập trung vào nàng đang hôn mê nên hắn không rảnh để ý tới. Hiện tại xem ra thứ này cũng không đơn giản.

Đó là nguyên nhân làm cho nàng sợ hãi sao? Loại khủng hoảng này lúc còn ở Trữ Tú điện nàng đã từng gặp, rốt cuộc bên trong là cái gì vậy?

Cùng với chuyện nàng biết chỗ của hậu nhân Bạch gia, bí mật trên người nàng càng ngày càng nhiều, đã vượt qua phạm trù thân phận nữ nhi của Niên thừa tướng.

Lại nói vừa rồi Tuyền Cơ cầm hộp nhỏ leo vào bồn tắm xem, nàng quên thứ này gọi là gì nhưng lại biết phải giở hộp nhỏ lên cao để nó tránh hơi nước ẩm ướt.

Nàng thậm chí nhớ rõ sử dụng nó như thế nào. . . . Không, là hình ảnh đột nhiên xuất hiện.

Một quan tài màu đỏ thẫm đã được mở ra.

Nắp quan tài hơi hơi xốc lên, bên dưới lộ ra một cái đầu được một tấm khăn lụa đỏ tươi che phủ, trải qua năm tháng dài đằng đẳng vậy mà màu sắc vẫn còn tươi mới.

Cảm giác này rõ ràng khiến cho người ta có một ảo giác rằng hình như chỉ cần vén khăn lụa lên thì người này sẽ đột nhiên sống lại.

Phía dưới hình ảnh lại có chữ viết đề: Thân phận Ý Tuệ hoàng hậu cực kỳ cổ quái, đang tìm cách phục hồi hai xác ướp nữ nhân mới tìm được và dựa theo trình tự sắp xếp mà dựng lại dung nhan ngàn năm của Ý Tuệ hoàng hậu.

Nàng hơi sợ hãi quăng hộp nhỏ ra xa.

Bên tai vang lên giọng nam nhân nói, thanh âm trầm ổn mạnh mẽ : “ Đừng sợ, ta ở trong này, không có gì có thể xúc phạm tới nàng.»

Nàng cả kinh, hắn đã bế nàng ra khỏi bồn tắm đặt xuống giường rồi đi về phía cái hộp nhỏ đang nằm trên mặt đất.

Tuyền Cơ cũng bất chấp thân mình còn trần truồng chạy như bay tới phía trước hắn, lấy vật này giấu trong tay vội vàng lắc đầu nói: “ Long Phi Ly thứ này người không thể nhìn!”

Sắc mặt Long Phi Ly hơi trầm xuống nhưng thản nhiên nói: “ Vì sao?”

Tuyền Cơ cười khổ: “ Ta cũng không biết vì sao, chỉ là cảm thấy vật này tuyệt đối không thể cho người xem.”

220. Chương 224: Chạy Trốn Thất Bại

Tuyền Cơ cực kỳ xấu hổ khi ý thức được tình trạng hiện tại, nàng thốt lên một tiếng lủi vào giường quần người mình lại thì Long Phi Ly đã đi tới, đặt nàng nằm ở phía dưới thân mình của hắn.

Tên nhà giàu chết tiệt kia nhanh chóng bị đạp rớt xuống giường.

Đèn tắt, trong bóng tối, Tuyền Cơ xoay mình đưa lưng về phía nam nhân nằm trên mặt đất nói: “ Long Phi Ly đáp ứng ta một việc, người tuyệt đối không được nhìn lên vật này.”

“ Ừm.”

Ánh mắt lợi hại dừng tại bóng dáng nằm trên giường... Bí mật của nàng hắn sẽ điều tra ra nhưng nàng thực sự mất trí nhớ sao?

Hôm sau.

Mặt trời vừa ló dạng, Tuyền Cơ liền nghe thấy tiếng Long Phi Ly ngồi dậy, hần nói bên tai nàng: “ Tiểu Thất, ta đi nói với thôn trưởng một tiếng, đợi Cung đại phu đến đây giúp nàng thay thuốc, ta cũng sẽ bảo thôn trưởng giúp chuẩn bị thức ăn đem tới đây cho nàng, ở đây chờ ta trở lại.”

Tuyền Cơ đang buồn ngủ hết sức, đẩy hần ra xoay người tiếp tục ngủ.

Mơ hồ cảm thấy hần hôn lên trán nàng một chút rồi đi ra ngoài.

Ngoài cửa có một vài thanh âm truyền đến, tựa hồ hần đang cùng thôn dân sáng sớm rời bến hàn huyền chuyện gì đó.

Tuyền Cơ rất nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Không biết ngủ bao lâu thì giật mình một cái thức dậy, chỉ thấy Tống Ny đang bày thức ăn lên bàn.

Tuyền Cơ cả kinh, suýt chút nữa ngủ quên... Nàng ngồi dậy nói chuyện với Tống Ny một chút thì Cung đại phu đến thay thuốc cho nàng, ăn cơm xong nàng dò hỏi Tống Ny đường đi ra thôn xong rồi lấy cớ đuổi nàng ta đi liền vội vàng ra cửa.

Làng chài này mặc dù vẫn nằm trong phạm vi quận Đào Nguyên nhưng cách trấn Đào Nguyên rất xa. Bình thường thôn dân đem hải sản lên thị trấn để bán thì phải trải qua một chuyến đi rất dài, tôm cá có thể đã hỏng mất.

Vết thương trên vai chưa lành nên Tuyền Cơ không thể đi nhanh, đi thật lâu nhìn bốn phía vẫn là một dãy biển trời trải dài vô tận.

Lại đi tiếp một lúc nữa thì trời đã sụp tối.

Lúc này nàng mới hiểu được chính mình thật không khôn ngoan, thương thể hiện tại căn bản không thích hợp để trốn chạy. Tối hôm qua tắm rửa mặc dù thật cẩn thận nhưng vẫn làm cho vết thương bị ướt, hôm nay Cung đại phu cũng trách cứ nói miệng vết thương bị viêm, phải cẩn thận một chút mới tốt. Trong lúc đau đớn nặng nề bước tiếp về phía trước nàng lại bị một người ôm lấy, một giọng nói vang lên “ Sao nàng ở chỗ này?”

Hần đã trở lại?

Tuyền Cơ ai oán nhìn thấy túi lớn túi nhỏ gì đó trong tay hần, nàng vội đổi đề tài: “ Mới mua cái gì vậy ?»

“ Tại sao nàng lại ở chỗ này?” Long Phi Ly âm thanh hơi hơi lạnh lẽo.

Để hần biết được thì nàng sẽ không thể chạy thoát được nữa! Tuyền Cơ kinh hoảng suy nghĩ, vòng tay ôm nam nhân một cái nói: “ Ta đi tìm người.”

Nếu là bình thường Long Phi Ly làm sao có thể tin tưởng lời này được, nhưng Tuyền Cơ vừa ôm hần vừa cọ cọ, đây là lần đầu tiên sau khi tỉnh lại nàng chủ động tới gần hần. Sự tức giận lạnh lùng vừa rồi tự nhiên giảm xuống một chút, không khỏi sinh ra vui sướng.

“ Không phải đã nói với nàng là ta đi ra ngoài tìm người sao?”

“ Ta sợ ngươi không trở lại, bỏ một mình ta ở đây.” Chỉ mới nói dối một chút, sao hần dễ dàng tin tưởng nàng như thế? Tuyền Cơ vẫn không yên tâm. Tuy rằng kỹ năng sống của nam nhân này kém cỏi nhưng nàng biết hần tuyệt đối không đơn giản.

Giọng nói kia mềm mỏng như dòng nước chảy qua đầu, Long Phi Ly nhin không được ôm chặt nàng trách mắng: “ Làm sao có thể?”

Tuy hần trách cứ nhưng trong giọng nói lại lộ ra ý cười, Tuyền Cơ lúc này mới âm thầm thở hắt ra nói: “ Tìm được người rồi sao?”

“ Ừ, bọn họ sẽ nhanh chóng tìm đến, chắc chỉ một hai ngày nữa.”

Đêm qua bản khoảnh đau lòng thương thể Tuyền Cơ, hôm nay Long Phi Ly suy nghĩ lại đoán chừng đám người Long Tử Cẩm ắt sẽ đi dọc theo chỗ ngày đó bọn họ rơi xuống nước mà tìm, hiện tại có thể đã ở trên thị trấn, chỉ là thôn này heo lánh muốn tìm tới nơi này rất mất công sức. Ngoại trừ tử vệ, hần còn thiết lập

trạm gác ngầm khắp nơi trên cả nước, sau khi trở lại Đào Nguyên trấn hấn lập tức tìm thám tử trong thị trấn bảo bọn họ đem tin tức báo cho đám người Long Tử Cẩm, còn mình thì ở trên thị trấn mua thuốc tốt hơn cho Tuyền Cơ lại mua thêm mấy bộ xiêm y cho hai người để thay đổi.

Tuyền Cơ nghe xong thì nóng nảy, nếu để thủ hạ của hấn tìm được hai người thì nàng rút cuộc sẽ khó chạy thoát. Kế đầu tiên bắt thành nàng lại nhanh chóng nghĩ ra một kế khác, khẽ cắn môi ôm Long Phi Ly.

Quả nhiên hơi thở hấn trở nên hơi hơi dồn dập, hơi thở ẩm áp ướt át phả vào vành tai nàng.

“ Long Phi Ly !” Tuyền Cơ nói giọng dịu dàng.

“ Ừm?”

“ Ta thích nơi này, chúng ta có thể ở chỗ này thêm vài ngày hãy đi hay không ?”

“ Không được. Sau khi về nhà phải làm thủ thuật lấy máu tụ ra khỏi đầu nàng.” Long Phi Ly trầm giọng nói, thương thế trên vai thì không nói nhưng chuyện đầu bị tụ máu thì không phải là chuyện nhỏ.

Tuyền Cơ rửa thắm, nhãn châu chuyển động, nhón người nhẹ nhàng hôn môi hấn, “ Khẩn cầu người mà, đáp ứng ta vài ngày được không?”

Hơi thở của nàng áp sát khiến cho Long Phi Ly nhin không được hung hăng siết chặt thắt lưng của nàng kéo nàng sát vào trong lòng mình, lúc này hấn làm sao còn có thể kiềm chế được...

Toàn bộ đồ đạc trong tay đều rơi xuống hết, hấn hôn nàng thật sâu.

Ngẫu nhiên có người trong thôn từ trên thị trấn trở về từ xa xa nhìn thấy thì đều mặt đỏ tai hồng tránh đi.

Thời điểm quay trở về thì Tuyền Cơ đã cười híp mắt, hấn... đã đáp ứng nàng rồi!

Xa xa bóng người trải dài trên mặt đất. Bàn tay lạnh lẽo của nàng bị bao trọn trong bàn tay to lớn của hấn, giờ phút này tâm tư lạnh bạc cũng được bàn tay ấm áp của hấn khiến cho từ từ vui sướng trở lại.

“ Long Phi Ly có thể đáp ứng ta thêm một sự kiện nữa không?”

“ Có thể, đêm nay ta đi lên ngủ.”

Sáng hôm sau hai người dậy rất sớm. Ngoài bãi biển cả thôn đang rất náo nhiệt, năm nam tử cường tráng đang thu thập ngư cụ đang chuẩn bị ra khơi.

Thấy hai người đi ra đám thôn dân đều rất nhiệt tình. trong đám người lại có một thanh niên lạnh lùng cười.

221. Chương 225: Tỷ Thí Giữa Biển Sâu

Tất cả mọi người lấp bắp kinh hãi, thôn trưởng lo lắng nói: « Long công tử, biển này rất sâu sóng gió hiểm trở, quan trọng nhất là mấy ngày gần đây có thủy quái xuất hiện, thôn bên cạnh đã có mấy người chết và bị thương rồi... »

« Sao công tử lại muốn ra biển? » Tổng Ny vốn đang ở bên cạnh giúp phụ thân sửa sang lại dụng cụ đánh cá cũng đứng dậy gấp giọng nói.

Long Phi Ly liếc nhìn Tuyền Cơ một cái, thản nhiên cười nói: « Nội tử muốn ăn chút hải sản. »

« Ôi, bạc lần trước công tử cho chúng ta có muốn mua thêm nhiều hải sản hơn nữa cũng đủ mua, phu nhân muốn ăn cái gì thì để a Ny và cha nó làm cho là được. » Thôn trưởng phu nhân cười nói.

« Phải đó, mặc dù công tử biết bơi nhưng rút cuộc không giống chúng ta từ nhỏ lớn lên ở bờ biển, để chúng ta thu xếp thì hơn. » Một vài thôn dân cũng ngắt lời.

Người không đi thì ta làm sao mà trốn được, Tuyền Cơ chớp mắt giật ống tay áo Long Phi Ly nói: « Ta muốn ăn cá người tự tay bắt. »

Thanh âm uyển chuyển của nàng nhất thời truyền khắp tai mọi người.

Một vài phụ nữ cô gái nhìn chăm chăm nàng lắc đầu thầm nghĩ: « Vị phu nhân này được nuông chiều từ bé thực không hiểu chuyện, đây không phải là làm cho vị hôn phu của mình mạo hiểm sao? »

Tống Ny mặt đã muốn đỏ lên « Tỷ tỷ, tỷ như vậy sẽ hại chết Long công tử mất. »

Mọi người lập tức nói vô nói ra can ngăn làm cho Tuyền Cơ cắn môi bộ dáng ủy khuất, Long Phi Ly nhất thời trầm sắc mặt chờ ột hán tử nói xong thì liếc mắt một cái cất cao giọng nói: « Đây là chủ ý của Long mỗ không liên quan đến ai hết. Thử hỏi trong các vị có vị nào không phải trải qua ngày đầu tiên ra biển đánh cá không? Cho tới bây giờ mới luyện thành một cái nghề để nuôi sống thê tử, Long mỗ cũng giống như mọi người, muốn vì nội tử làm chút việc. »

Có vài người đem qua từng nhìn thấy hai người ở bờ biển ân ái triền miên, lúc này thấy hán đối với thê tử đúng là sủng nịnh đến tận đây thêm vào đó ngữ khí của hán mặc dù bình bình như thường nhưng nói một phen khiến mọi người đều kinh sợ, nhất thời không dám nói cái gì nữa.

« Lời dễ nghe ai mà không biết nói! Quan trọng là đừng có cậy mạnh mà hiếu thắng đi. » Một thanh niên cười lạnh nói.

Đúng là Thủy Sinh, người mà Tống Ny coi là người đánh cá giỏi nhất trong thôn.

Không ít người ở đây đã biết là Thủy Sinh tức giận. Sau khi Long Phi Ly đến đây, tâm sự Tống Ny liền hiện hết ra trên mặt, chỉ cần là nam nhân thì sao có thể không giận?

Tống Ny cả giận nói: « Thủy Sinh, anh nói chuyện thật khó nghe, còn không mau xin lỗi Long công tử đi? »

Thủy Sinh xùy nhẹ một tiếng, lạnh lùng nhìn chăm chăm Long Phi Ly : « Người thô thiển nói không dễ nghe nhưng cũng chỉ biết ăn ngay nói thật. »

Long Phi Ly mỉm cười cũng không tức giận chỉ nói: « Việc này Long mỗ còn phải nhờ chỉ giáo nhiều hơn. »

Thủy Sinh không ngờ hán nói như thế, nhất thời nghẹn giọng, vài thanh niên giao hảo tốt với hán lại không kiềm chế được, một người lên tiếng: « Long công tử có dám tỷ thí với Thủy Sinh hay không, trong vòng một canh giờ xem ai bắt được nhiều cá hơn, nếu Thủy Sinh thắng thì ngài cũng đừng tiếp tục thân mật với cô nương của người ta nữa. »

Tuyền Cơ trong lòng buồn cười, tuy nói người kia của nàng có gương mặt họa thủy nhưng hình như từ đầu đến cuối hán cũng chưa từng dây dưa với Tống Ny nha.

Thủy Sinh nhìn Tống Ny liếc mắt một cái lại nói: « Đề nghị của vị đại ca này không tệ, ta thấy không bằng như vậy đi, người nào thắng thì có thể đưa cô nương trong lòng mình đến Long hậu miếu cùng nhau mời Tía Tô nương nương chứng ước. »

Long hậu miếu? Không nghĩ tới thôn này cũng có truyền thuyết về Long hậu tía tô. Tuyền Cơ cùng Long Phi Ly nhìn nhau, Tuyền Cơ đột nhiên ngắc ra, a, tại sao mình biết Long hậu Tía Tô? Lúc này Long Phi Ly nhẹ giọng nói bên tai nàng : « Nàng thực sự quên hết mọi việc rồi sao? »

Ánh mắt của hán có chút ngờ vực, Tuyền Cơ hơi kinh hãi cười khổ, nàng hiện tại cũng hiểu tình trạng của mình thật rất kỳ quái, không biết có ai mất trí nhớ nữa với giống vậy hay không?

Tống Ny dậm chân, nét mặt ửng hồng, lại nhìn phía Long Phi Ly cúi đầu thấp giọng nói: « Công tử có thể nắm chắc chứ? »

Long Phi Ly cùng Tuyền Cơ cũng không biết Đào Nguyên thôn có tập tục phàm là nam nữ trẻ tuổi đến Long hậu miếu hứa nguyện đều được Long hậu phù hộ kết thành vợ chồng. Nữ tử trong thôn này nếu chịu cùng nam tử đến nơi đó thì nghĩa là nhà trai có thể đến nhà gái đưa sính lễ đính hôn.

Thủy Sinh làm vậy là có ý định cầu hôn Tống Ny.

Long Phi Ly hơi trầm ngâm không trả lời Tống Ny, nhìn Tuyền Cơ thật sâu, liếc mắt một cái chỉ cười nói: « Được. »

Thủy Sinh cười lạnh nói: « Việc này ngài không rành nên ta chấp ngài một canh giờ. Mặt khác nếu số lượng cá chúng ta bắt bằng nhau cũng coi như Thủy Sinh ta thua. »

Hắn ý mình tài nghệ cao cường nên không cần chiếm tiện nghi này.

« Như vậy thì cảm ơn. » Long Phi Ly thần nhiên nói.

Nhiều cô gái cười đến chộc ghẹo Tống Ny, Tống Ny then thùng trốn trong lòng mẫu thân. Từ sau khi nàng gặp Long Phi Ly thì tim của nàng đã âm thầm hứa gả cho hắn, mặc dù biết hắn đã có thê tử nhưng dung mạo hắn đẹp dễ quý phái anh tuấn lại xuất thân nhà giàu, người khác muốn làm tiểu thiếp của hắn cũng không dễ. Lúc này thấy Long Phi Ly đồng ý tỷ thí thì nghĩ rằng thì ra công tử này sớm đã có ý với mình.

Không khí trong thôn nhất thời trở nên nhộn nhịp, mọi người đều cho là rất hay. Thật ra thôn trưởng là người thành thật, không có nhiều tâm tư giống Tống Ny, từ lâu ông đã chọn Thủy Sinh làm con rể nên về việc vị Long công tử này cùng Thủy Sinh tỷ thí ông cũng không để ý nhiều đến thắng bại. Nhân cơ hội này giải quyết chuyện hôn sự của nữ nhi cũng tốt!

Long Phi Ly cười nói: « Vậy làm phiền thôn trưởng thay tại hạ chuẩn bị một ít ngư cụ. »

Tống Ny nhìn hắn liếc mắt một cái, xấu hổ nói: « Công tử để ta chuẩn bị cho. »

« Làm phiền cô nương, Long mỗ sẽ theo sau ngay. » Long Phi Ly nói xong đột nhiên kéo Tuyền Cơ trước cặp mắt ngạc nhiên của mọi người bước nhanh tới sau một khu nhà đá.

222. Chương 226: Tâm Nàng, Lòng Ta.

Tuyền Cơ bị hắn lôi kéo đi, tuy rằng mục đích của nàng là muốn hắn ra khơi nhưng tất cả mọi người làm như Long phu nhân nàng đã chết rồi không bằng, chuyện tỷ thí này có người nào hỏi qua ý kiến của nàng không? Ghê tởm hơn là thẳng nhai Long Phi Ly này trực tiếp đồng ý ứng chiến, rốt cuộc nàng muốn hắn thắng hay là thua mới tốt đây?

Nàng trừng mắt nhìn Long Phi Ly, đột nhiên Long Phi Ly lại mỉm cười hôn nàng.

Nàng giãy dụa, hắn thấp giọng kề môi nàng nói: « Đừng âm ỹ bên ngoài sẽ nghe thấy. »

Tuyền Cơ tức giận cũng không dám lộ ra, mặc cho hắn hôn cho đến khi hai người thở cũng không ổn, Long Phi Ly mới buông nàng ra nói: « Ta nhờ thôn trưởng phu nhân giúp nàng chuẩn bị bữa trưa, chờ ta trở lại bữa tối ta làm cho nàng ăn. Không phải nói muốn ta bắt cá nấu cơm cho nàng ăn sao? »

Cảm giác bối rối lại bắt đầu dâng lên trong lòng, nàng cúi đầu nói: « Người đi mau đi. »

« Được. »

Nhìn theo bóng lưng hắn, đột nhiên nàng gọi hắn lại: « Long Phi Ly, tự ngươi cẩn thận một chút. »

Hắn xoay người lại, ánh mắt nhìn nàng thật sâu.

Hơi ẩm từ nụ hôn của hắn tựa hồ còn nấn ná ở trên môi, Tuyền Cơ dừng chân lại nhìn về phía mặt biển xa thẳm bên cạnh.

Lúc hắn trở về nàng đã rời khỏi làng chài này rồi.

Nàng cười cười lại lại đột nhiên cảm giác nụ cười này thật trúc trắc.

Trên mặt ẩm ướt, nàng ngẩn ra sờ soạng mới phát hiện đúng là mưa đã rơi.

Biển nổi lên một tiếng gào thét, nàng lấp bắp kinh hãi chỉ thấy xa xa phía bờ biển mây đen động lại, mây đen che khuất ánh sáng nhạt nhòa, nàng còn chưa kịp phản ứng thì bỗng một cơn cuồng phong đột nhiên quét tới, cuốn cả những hòn đá nhỏ lên không khiến cho hô hấp trở nên khó khăn, gió rất mạnh khiến cho nàng suýt chút nữa không đứng nổi.

Tại sao có thể như vậy? Nàng nghi hoặc nhìn lại chỉ thấy trên mặt biển sóng vỗ trắng xóa, tiếng sấm gầm rít không dứt bên tai, cành cây cao hơn mười trượng cũng bị đánh ngã xuống đất.

Nhất thời mọi thứ bị trận lốc kia làm cho ướt đầm.

Tình cảnh trên bờ đã kinh khủng như vậy huống chi là ở trên biển? Tuyền Cơ cắn răng chạy về phía trước, không dám nhìn ra phía biển xa sợ chính mình sẽ... Quay đầu.

Bờ biển Đào Nguyên thôn.

Tất cả thôn dân đều tiến ra hoảng sợ bối rối nhìn gió mưa trên biển mà biến sắc.

Cha con trưởng phu của bọn họ đều còn đang ở ngoài biển sâu!

Một vài nam tử trẻ tuổi không đi biển thì kinh hãi âm thầm may mắn cho vận mạng của mình. Tình trạng ác liệt như vậy đã bao nhiêu lâu chưa gặp phải? Gặp loại tình huống này chỉ sợ không thể tránh được cái chết!

Tổng Ný cùng mẫu thân cũng có mặt trong số thôn dân, Tổng Ný gấp đến độ hai mắt đỏ bừng lẩm bẩm nói: « Sao lại như vậy? Thời tiết hôm nay... Không nên như vậy. »

Bọn họ sinh trưởng ở bờ biển, mỗi ngày đều phải dự đoán thời tiết tốt hay xấu rồi mới quyết định có ra khơi đi đánh cá hay không.

Một hán tử run giọng nói: « Phải rồi, thời tiết quỷ quái này sao đột nhiên liền thay đổi? »

Mọi người thất thố kinh hoảng tập trung cùng một chỗ, âm thanh run run nóng nảy hỗn tạp, có một vài phụ nhân đã nằm úp trên mặt đất thất thanh khóc lên.

Lúc này một lão nhân trong thôn lắc đầu nói: « Mọi người quên rồi sao? Tình huống như vậy gần đây cũng đã từng xuất hiện. »

Lão nhân này vừa nói xong lập tức có người hô nhỏ ra tiếng, trong chốc lát mọi người nhớ tới ngày trước khi thủy quái xuất hiện thời tiết cũng thay đổi đột ngột như thế này. May mà ngày đó Đào Nguyên thôn vì họp chợ trên thị trấn, những lao động trong thôn đều tập trung cùng một chỗ mang đồ lên thị trấn buôn bán mới tránh được một trận tai họa. Người ở thôn lân cận chết rất nhiều.

Theo lời những ngư dân sống sót nói lại thì thủy quái hình dạng giống như con cá, thân hình cỡ chừng một con thuyền nhỏ, trên người vẩy to nhỏ cứng như khôi giáp, răng móng sắc bén, gặp người là đớp, diện mạo bên ngoài cực kỳ hung mãnh khủng khiếp.

Ngày đó thuyền nhỏ tới gần thủy quái thì người trên thuyền toàn bộ bị thủy quái nuốt vào bụng, còn lại một số ngư dân thừa dịp nó cần nuốt chiếc thuyền thì nhảy vào trong nước mới may mắn đào thoát trong hoảng sợ nhưng cũng bị mãnh thuyền vỡ trong biển đâm bị thương.

Không ai nguyện ý nhắc lại chuyện này... Mấy làng chài có người chết cũng ngừng ra khơi nhiều ngày mà chỉ đánh bắt cá tại chỗ nước cạn, mấy hôm nay trên biển gió êm sóng lặng mọi người trong lòng hy vọng rằng thủy quái đã lặn xuống đáy biển sâu nên hôm nay mới lại đi biển.

Tiếng gào khóc hòa cùng tiếng sóng biển gào rít hỗn độn. Đột nhiên có người chỉ về phía xa xa cả kinh nói: « Nhìn xem kia là cái gì? »

Mọi người chạy đến trên thuyền tranh nhau ôm người thân khóc rống lên, một lúc sau nỗi hoảng sợ mới trở nên yên ổn trở lại.

Vậy là bọn họ đều đã an toàn trở về!

Một phụ nhân quỳ trên mặt đất liên tục dập đầu kích động nói: « Long hậu nương nương phù hộ. »

Thôn trưởng cùng những ngư dân đi biển nhìn về phía thân ảnh người nọ, thôn trưởng run giọng nói: « Lần này rất may có công tử, nếu không chúng ta sớm đã chết hết. »

Nghe thôn trưởng nói như vậy, đám thôn dân đều rất ngạc nhiên, nhất tề nhìn về phía Long Phi Ly, người hào hoa phong nhã này như thế nào lại là người cứu mạng mọi người được chứ?

Một hán tử trên mặt còn lộ vẻ kinh hoảng thuật lại: « Chúng ta gặp thủy quái, nếu không có Long công tử thân thủ rất cao làm bị thương con thủy quái tinh ranh kia thì chúng ta đã táng thân trong bụng cá rồi. »

Những ngư dân đi cùng cũng bắt đầu thuật lại, tiếp đó mọi người đều tranh nhau bái tạ Long Phi Ly. Thủy Sinh không nói một lời nào, mím chặt môi đứng một bên. Tống Ny vừa mừng vừa sợ cùng mấy thôn nữ vây thành vòng quanh Long Phi Ly run giọng không ngừng hỏi han.

« Xin hỏi thê tử tại hạ ở đâu? »

Thanh âm thản nhiên vang giữa đám âm thanh hỗn tạp của mọi người.

« Phải rồi, Long phu nhân đâu? »

Lúc này mọi người mới phát hiện thân hình nhỏ nhắn duyên dáng của nữ nhân kia tựa hồ mất bóng từ lúc nào.

« Công tử đừng lo lắng, có lẽ phu nhân ở trong phòng... »

Thôn trưởng chưa dứt lời thì mặt Long Phi Ly đã biến sắc, khóe miệng hơi nhếch lên cười lạnh « Sao nàng có thể còn ở trong phòng được? »

Lúc nói chuyện ngữ khí của hắn trở nên âm u sắc lạnh, tất cả mọi người nhất thời lặng im, rùng mình một cái.

223. Chương 227: Người Lạc Lỡ!

Mọi người kinh hãi thấy bóng áo trắng phiêu phiêu, trong chớp lát bóng dáng Long công tử đã tiêu thất.

Nhìn lại một cặp vĩ ngư trong tay, thôn trưởng cười khổ nói: « Long công tử nói đây là để hầm canh cho thê tử của hắn, lúc ấy tất cả dụng cụ bắt cá đều bị hủy, nếu không vì bắt cặp vĩ ngư này Long công tử cũng sẽ không bị thương. »

« Hắn bị thương ư? » Nhiều người kêu lên: « Không phải đã gặp thủy quái sao? Trong tình huống này sao còn có thể đánh cá? » Mọi người vừa sợ vừa ngạc nhiên, Long công tử này rất cuộc là loại người nào? Lại có người trách cứ Long phu nhân kia tính tình cổ quái. Tống Ny tức giận đến mức dậm chân, các thôn nữ khác ở bên cạnh khuyên nài. Thủy Sinh đứng một bên nhìn chăm chăm, vẻ mặt mĩa mai cười lạnh.

Hơi thở mệt nhọc, bên vai bị thương đau đớn nhưng Tuyền Cơ cũng không dám dừng lại, cơn mưa càng ngày càng nặng hạt thì ý tưởng quay trở lại càng ngày càng rõ. Xa xa biển từ từ lặng sóng nhưng mây đen vẫn dày đặc như trước bầu trời đã biến thành một màu xám xịt, hạt mưa nặng nề vỗ vào mặt lau thế nào cũng không lau hết, ánh mắt bị nước thấm vào đau xót.

« Quả nhiên là nàng lừa ta. »

Cả người nàng chấn động, thân mình cứng ngắc, thật lâu sau mới chậm rãi xoay người. Nam tử trước mặt lạnh lùng nhìn chăm chăm nàng, trên xiêm y dẫm nước mưa đã nhuộm một màu hồng. Trong cơn mưa lạnh lẽo đôi mắt hắn lại lộ vẻ cuồng nộ rực lửa.

Chạy trốn lại thất bại ... Tuyền Cơ lại đột nhiên phát giác nàng cũng không đau buồn lắm, trong lòng buông lỏng, hắn đã trở lại... Nhưng mà hắn bị thương ư? Nàng nắm tay lại, trong lòng run lên, sợ hắn tức giận nhưng vẫn thản nhiên hỏi ngược lại: « Đúng vậy thì sao? »

Khóe môi Long Phi Ly từ từ nhếch lên: «Không sao.»

Tuyền Cơ cả kinh, thân ảnh hắn đã hiện ngay trước mặt nàng, hắn không nói lời nào liền kéo nàng vào lòng thì triển khinh công chạy về trước.

Mấy lần nàng định hỏi thăm vết thương của hấn nhưng rốt cuộc đã không mở miệng. Phía đông mặt trời mọc, phía tây mưa rơi...

Lúc trở lại gần Đào Nguyên thôn mưa đã ngừng rơi. Hấn buông nàng ra, trầm mặc đi trước, nàng yên lặng theo sau. Nhiều thôn dân còn ở bên ngoài nhìn thấy hai người một trước một sau trở về đều cảm thấy kỳ quái. Tổng Ny lại tiến lên thần sắc lo lắng : «Long công tử, ta vội tới để băng bó vết thương của công tử đây.»

« Cám ơn.» Long Phi Ly vuốt cằm.

Tổng Ny lập tức cười vui vẻ chạy vào phòng, hơi nghiêng người ra cười nói: «Cha bị thương cũng do A Ny băng bó.»

Thôn trưởng phu nhân cười nói: «Phải đó, con bé A Ny này tay nghề rất tốt, việc nhà cũng chịu khó. »

Lời này là có ý tứ gì? Việc nhà cũng chịu khó? Tuyền Cơ cúi đầu nhẹ nhàng nở nụ cười, tay nghề rất tốt? Cung đại phu không phải cũng ở chỗ này sao? Nếu luận tay nghề ai so được với ông ta? Thôn trưởng liếc nhìn Thủy Sinh sắc mặt âm trầm, hơi hơi nghiêng đầu lại nhìn về phía Long Phi Ly. Sau việc xảy ra trên biển ông nghĩ rằng nếu vị Long công tử này thích Tổng Ny ông cũng không phản đối cho Tổng Ny theo hấn. Đứng ở ngoài đám người Tuyền Cơ kinh ngạc nhìn Tổng Ny giúp Long Phi Ly cởi áo khoác ra băng bó, dung mạo hấn tuấn tú xinh đẹp, bên dưới y phục là một thân hình gầy gò rắn chắc, cơ bắp rõ rệt, bộ dạng thật mê người. Một vài phụ nhân, nữ tử sắc mặt ửng hồng đều quay đầu đi chỗ khác nhưng rất nhanh lại lặng lẽ dò xét.

« Đến Long Hậu miếu đi! » Trong đám người đột nhiên có người lên tiếng, ngay sau đó một tràng thanh âm ủng hộ thúc giục đến điếc tai. « Long công tử là anh hùng của chúng ta, Long công tử và a Ny đến Long Hậu miếu đi! »

Trên danh nghĩa nàng mới là thê tử của hấn nha! Tuyền Cơ nắm chặt tay, nàng lạc long trong đám người, nghe thấy thanh âm càng lúc càng lớn, thấy trên mặt mọi người là thần sắc vừa hưng phấn vừa vui mừng. Tổng Ny then thùng cúi đầu ở trước ngực hấn, động tác tay trở nên run nhè nhẹ. Long Phi Ly không nói gì, ánh mặt tà mị, môi khẽ nhếch. Tuyền Cơ nhắm chặt mắt, xoay người rời đi. Đứng ở trong này lâu như vậy nghe nhìn một trận náo nhiệt kia bất quá là vì muốn nhìn xem thương thế trên người hấn có nặng hay không, xem ra bây giờ nàng đã không cần phải lại ở trong này.

Bóng đêm buông xuống, trong nhà không hề có đèn đuốc. Tuyền Cơ ngồi ở trên giường, quần áo ướt át dính vào người, bả vai đau buốt chết lặng, nàng nhẹ nhàng cười, đáng đời nàng không phải sao? Ở trong mắt mọi người nàng không phải là thê tử tốt. Hấn đối nàng quá tốt không phải sao? Nhưng không phải là như thế này. Dù quên hết mọi chuyện nhưng cảm giác thì vẫn còn. Đối với hấn nàng mệt chết được. Rời đi kỳ thật không có gì không tốt. Tiếp tục cùng một chỗ kết quả là ai sẽ thống khổ? Ai sẽ thương tổn ai? Thật có lỗi. Nhưng nàng quả thật không thể tìm thấy dũng khí chắc chắn ở trên người hấn.

Ngoài cửa sổ, lửa trại huyền ảo soi rọi bờ biển xinh đẹp. Mọi người tựa hồ đang vui vẻ ăn mừng vì sống sót sau tai nạn. Hấn cùng Tổng Ny cũng ở đó. Đau đớn ập tới, quần áo dính sát vào người, rất đau rất lạnh nàng chậm rãi nhắm mắt lại.

Tối hôm đó hấn suốt đêm không trở về, có lẽ sớm đã ôm giai nhân trong ngực rồi. Tuyền Cơ tỉnh lại nhìn ánh mặt trời sáng lạng ngoài cửa sổ cười cười, nàng rửa mặt sơ sau đó ra khỏi phòng, mới đi vài bước liền thấy hai người cười nói đi tới. Là Long Phi Ly cùng Tổng Ny. Hấn mặt mày thần nhiên khoe miệng đầy ý cười, quần áo trên người đã thay đổi, đêm qua hấn qua đêm ở nhà thôn trưởng sao?

« Tỷ tỷ. » Tổng Ny liếc nàng một cái, tuy gọi như vậy nhưng từ khoe mắt đến lông mày lại không cho là đúng.

« Cho tới bây giờ ta chỉ có một mình mình, càng không có huynh đệ tỷ muội. » Nàng không nhìn bọn họ, nhẹ giọng nói xong lẳng lặng lướt qua bên người hai người.

224. Chương 228: Vẫn Yêu Thương!

Nàng đi quanh quẩn trong thôn, ánh mắt đám thôn dân nhìn nàng có chút coi thường. Nàng cười cười, trừu trừu ra nàng đột nhiên không biết chính mình nên như thế nào mới tốt. Đi không biết bao lâu nàng chậm rãi quay trở về. Long Phi Ly không ở trong phòng, có chút tiếng động từ phòng bếp truyền đến. Tuyền Cơ hơi hơi ngạc nhiên đi vào nhìn thấy Long Phi Ly đang lạnh lùng nhìn chăm chăm một con cá trong thùng. Nghe thấy tiếng động hắn cũng không để ý tới, Tuyền Cơ cười tự giễu thông thả trở về phòng. Ánh mắt đập vào một vật trên giường trở nên đông cứng... Đó là quần áo sáng nay Tống Nỵ mặc! Sao lại ở chỗ này? Bọn họ ở trong phòng ta đã làm gì? Tuyền Cơ trong lòng đau khổ bước qua cầm lấy quần áo trong tay, vừa xoay người thì nhìn thấy Long Phi Ly đang từ phòng bếp đi ra.

« Khoái hoạt tới mức thứ này cũng để quên ở trong này ư? » Nàng cắn răng cười lạnh.

Long Phi Ly hơi biến sắc, rồi lại thần nhiên mỉm cười đi ngang qua bên người nàng.

« Cầm lấy đồ của nữ nhân của người đi ». Tuyền Cơ chỉ cảm thấy bị phẫn trong lòng khiến mình sắp đông lạnh, hung hăng ném quần áo vào lưng hắn. Long Phi Ly xoay người liếc đồng quần áo trên mặt đất một cái thần nhiên nói: « Ta phải ra khơi, nếu nàng thấy Tống cô nương thì đem quần áo trả lại cho cô ấy đi. »

Một ít máu chảy ra từ đầu lưỡi, Tuyền Cơ cắn nát đầu lưỡi nhưng nỗi đau trong lòng vẫn sắc bén như cũ, nàng dùng hết khí lực toàn thân lạnh lùng cười nói: « Ra khơi? Người không sợ ta lại bỏ trốn sao? »

Long Phi Ly cười lạnh, nói từng chữ một: « Bắt đầu từ hôm qua ta đã không quan tâm nữa, Niên tiểu thư muốn đi hay ở thì tùy. »

Tuyền Cơ chấn động, thân mình dựa hẳn vào thành giường mới không uể oải ngã xuống đất. « Cầm đồ đi đi! » Nàng khê lên tiếng, trong lòng đau đớn cơ hồ suýt bật khóc. Long Phi Ly nhú mày, ý cười trên môi càng lạnh xoay người đi ra ngoài không chút quyến luyến. Trước khi cửa khép lại, hắn nhìn chăm chăm nàng khê cười nói: « Niên Tuyền Cơ, ngày hôm qua trước khi đưa nàng trở về ta đã đi theo sau lưng nàng một đoạn đường, nàng có biết ta đang làm cái gì không? Ta đang đợi nàng quay đầu lại, ta cứ nhiên đợi nàng quay đầu. »

Tuyền Cơ cúi mặt không dám ngẩng đầu, sợ hắn nhìn thấy vẻ mặt utor lệ xấu xí của mình. Rầm một tiếng, cửa hung hăng đóng lại. Tuyền Cơ khê cắn môi mở cửa chạy ra ngoài, bóng dáng hắn đã ở giữa sân. Nàng nhắm mắt lại, « Không phải có thủy quái sao? Người... » Ba chữ ‘Không cần đi’ rất đơn giản vì sao lại bừng bừng nói không nên lời?

« Ta chính là đi tìm giết con thủy quái kia, thôn dân ở đây đã cứu mạng nàng. » Long Phi Ly xoay người lại, ánh mắt thâm ngoan lướt qua, giọng mỉa mai cười nói: «Không phải nàng rất muốn ta đi biển sao? Ta liền thỏa mãn ý nguyện của nàng. »

« Người điên rồi! Người không sợ chết sao? »

« Ta chết thì nàng sẽ rất sung sướng. »

Tuyền Cơ cả người chấn động, ngoài cửa lại truyền đến giọng nữ nhân xấu hổ nói nhỏ « Long đại ca, mọi thứ ta đã chuẩn bị giúp chàng thật tốt, chàng lại đây một chút, ta giúp chàng băng bó miệng vết thương lại rồi chàng hãy lên đường. »

Long đại ca? Tuyền Cơ quay đầu kinh ngạc nhìn bộ quần áo trên mặt đất lúc nãy, lặng người nhìn chăm chăm Long Phi Ly lạnh lùng cười nói: « Đúng, người chết ta mới vui vẻ! »

Long Phi Ly biến sắc, yết hầu khê động đây, ngữ khí thô bạo tàn nhẫn : « Nàng nói hay lắm ! »

Lần này hắn sẽ không tìm nàng nữa. Muốn hắn chết ư? Lời này trái lương tâm đến mức chính mình cũng muốn cười. Nàng nên bỏ đi chứ không phải như kẻ ngốc đi loạn lung tung chung quanh thôn. Trong căn phòng kia có hơi thở của hắn khiến nàng phát hoảng, còn có bộ quần áo trên mặt đất khiến nàng đau đớn. Đầu nặng trĩu, trên người lúc lạnh lúc nóng, từ sau khi hắn rời đi khí lực toàn thân nàng giống như bị hút hết ra khỏi người, nàng biết là đêm qua bị cảm lạnh, vết thương cũng không được chăm sóc thỏa đáng,

chúng viêm vẫn không khá lên. Kỳ thật khi hắn nói với nàng ngày hôm qua hắn đi ngay sau lưng nàng chờ nàng quay đầu thì nàng đã định nói cho hắn nhất định nàng đi không khỏi thôn đáng ghét này, dù nàng đi xa rồi cũng vẫn sẽ quay về. Đáng tiếc cuối cùng hắn đến sớm một bước mà nàng thì lại trễ một bước. Nhưng mà bộ quần áo kia... Nàng còn có thể nào nói với hắn nữa chứ?

Trời đã sắp sập tối thế nhưng đi vào mả rừng cây này, bốn phía thật u buồn khiến nàng có chút bối rối. Đứng lại định đi ra ngoài thì phía trước một góc tường có ánh sáng gợi lên sự tò mò của nàng, tựa hồ là một tòa miếu thờ. Nàng đột nhiên nhớ lại trong thôn mọi người từng nhắc tới Long Hậu miếu nên định bước vào xem. Miếu thờ được quét dọn thật sạch sẽ, xem ra thôn dân trong thôn rất thành tâm thờ phụng vị nữ thần này. Nàng đứng ở cửa, ánh mắt vừa tập trung vào tượng nữ thần ở phía trước thì lập tức chấn động. Đây là Long Hậu Tía Tô ư? Tượng thần khoác y phục màu hồng rực rỡ, chỉ ngồi yên, khuôn mặt tròn như trăng rằm, giữa trán điểm một nốt son, dung mạo thanh thoát như tranh vẽ, khóe miệng mỉm cười tươi tắn như hoa, khí thế bức người đúng là một vị mỹ nhân tuyệt sắc. Nhưng mà không đúng, không đúng! Tuyền Cơ nhũ mày, đây mà là Tía Tô ư? Tía Tô không phải bộ dạng này ... Nàng thấp giọng thốt lên một tiếng phủ định rồi bỗng cảm thấy đầu óc kịch liệt, nàng rõ ràng không biết Tía Tô thì làm sao biết được Tía Tô không phải hình dạng này? Điều càng khiến cho nàng sợ hãi là vị hồng y nữ thần này hình như nàng đã từng quen biết!

Đột nhiên trên lưng căng thẳng nàng bị một người nào đó thô bạo cưỡng đã kéo vào trong lòng. Nàng hoảng hốt, một mùi cá tanh tươi truyền đến, người nọ lại bịt miệng mũi của nàng khiến nàng chưa kịp kêu cứu đã bị hắn ôm vào trong miếu. Nàng bị hung hăng ném ngã trên mặt đất, cùng lúc đó nàng cũng thấy rõ mặt của đối phương, hoảng sợ nói: « Là người! Người muốn làm gì? »

Nam nhân cười lạnh xoay người đè lên thân mình của nàng. Thanh âm tê liệt quanh quẩn ở trong tòa Long Hậu miếu, tượng thần kia giống như đột nhiên thu liễm nụ cười đi mà lạnh lùng nhìn tội ác diễn ra.

225. Chương 229: Trả Lại Nàng Toàn Bộ.

« Nam nhân của người làm gì với Tống Ny thì đêm nay ta liền đòi lại trên người của người! »

Nếu nàng không bị thương, không có sinh bệnh thì có lẽ còn có thể nỗ lực chống cự lại hắn nhưng hiện tại... Hắn vốn là một nam tử trẻ trung khỏe mạnh, hai tay nàng bị Thủy Sinh khóa chặt trên đỉnh đầu, thân hình trắng kiện của hắn đè lên người nàng, tay chân nàng đều không thể động đậy được một chút nào... Nàng liều mạng vịn vẹo giấy dựa thân mình nhưng vẫn tránh không khỏi bị hắn tàn sát bữa bãi trên cổ nàng... Mùi tanh tươi của cá cộng với gương mặt dữ tợn tràn ngập dục vọng đáng ghê tởm của nam nhân này khiến dạ dày Tuyền Cơ có cảm giác ghê tởm quay cuồng muốn phát nôn, thân mình lại lúc nóng lúc lạnh. Mắt thấy hắn sắp hôn hít sờ soạng đến trước ngực nàng thì đáy lòng đau đớn tuyệt vọng khiến nàng liều mạng dùng hết khí lực toàn thân để tránh né giấy giữa.

« Không cần, không được đụng vào ta, Long Phi Ly cứu ta... »

Long Phi Ly quả nhiên đã chạm vào Tống Ny phải không? Nếu hắn không có chạm vào Tống Ny thì tại sao nàng lại bị nam nhân này lăng nhục như thế, nhưng tại thời khắc này trong lòng nàng vẫn nhớ đến hắn, vì sao còn muốn nghĩ đến hắn cơ chứ?

« Không hổ là người xuất thân nhà giàu, thân mình này mùi vị thật thơm, có lẽ so với Tống Ny còn tốt hơn nhiều... » Nam nhân lẩm bẩm nói, trong đôi mắt đục ngầu của hắn tràn đầy dục vọng. Một tay hắn sờ soạng thân hình mềm mại của Tuyền Cơ, một tay đã hung hăng lột bao khố của nàng.

« Người đi chết đi. »

Một giọng nói lãnh liệt cuồng nộ vang vọng trong miếu thờ, thân hình trần truồng của Thủy Sinh đã tà tà ngã xuống. Tiếng la hét nghẹn lại ở yết hầu không thể thoát ra, Tuyền Cơ mặt mày đầy nước mắt sợ hãi nhìn hai cánh tay đã rời khỏi một khối thân thể trên mặt đất, ánh kiếm lạnh lẽo sáng khiến thân mình nàng dù được người ôm chặt vào lòng cũng vẫn sợ hãi phát run lên. Trong tầm mắt mờ hồ là gương mặt đỏ au đau đớn kịch liệt đến mức mặt mày vịn vẹo của một nam nhân đang vòng tay qua thắt lưng của nàng, hai tay vẫn còn run run.

« Tiểu Thất, không sao cả, không có việc gì hết... »

Ôm nữ tử quần áo bị xé rách vào lòng, đôi mắt tàn bạo thị huyết của Long Phi Ly lướt qua Thủy Sinh đang sợ hãi phát run hấp hối trên mặt đất.

« Đừng giết ta! Đừng giết ta... » Thủy Sinh cụt tay đau nhức khổ sở lẫn lộn thân mình, sắc mặt sợ hãi khủng hoảng.

Nếu không liều mạng dè nén ý định giết người trong lồng ngực thì Long Phi Ly biết hẳn đã sớm lòi nam nhân này ra bầm thây vạn đoạn! Giết hẳn ư? Không, hẳn sẽ không cho hẳn ta chết! Hẳn muốn đưa nam nhân này về trong cung khiến cho hẳn ta chịu hơn trăm loại khổ hình rồi mới chết được.

« Long Phi Ly, người đi đi! Người đi đi! » Lúc này Tuyền Cơ lão đảo lung lay muốn đứng lên, nàng cắn răng nói, liều mạng chịu đựng không khóc ra tiếng.

Nghe thấy giọng khàn khàn vỡ vụn của nàng, Long Phi Ly nhắm chặt hai mắt, mỗi một tác trong lòng đều hết sức đau đớn hẳn càng ôm chặt nàng hơn nữa, giọng khàn khàn nói: “Tiểu Thất, ta không đi đâu hết, là ta không tốt, ta không nên bỏ nàng lại.”

“Nếu người không chạm vào người Tống Ny thì nam nhân này làm sao có thể... Long Phi Ly, ta hận người. Không phải người nói ta muốn đi hay ở thì tùy ý ta sao? Như vậy thì hãy thả ta đi!”

Vì sao ngay cả trí nhớ cũng không còn mà ở cùng hẳn vẫn gặp nhiều bi thống như vậy, suýt chút nữa bị cưỡng hiếp, tình cảnh hẳn cùng với Tống Ny ở trước mắt nàng vui vẻ tâm sự, còn kiện xiêm y trên mặt đất nữa... Rốt cục tất cả đau lòng cùng hận ý trong lúc hẳn đổ dành an ủi đã không cách nào che giấu được nữa mà hoàn toàn bị bức ra, nàng khóc lên thành tiếng.

Đi ư? Hẳn làm sao có thể thả nàng đi được chứ? Đi hay ở tùy ý nàng chẳng qua chỉ là lời châm chọc lừa mình dối người thật buồn cười! Sau khi ở trong Vực cung nàng nắm mũi kiếm chói lọi kia đâm vào ngực chính mình thì hẳn biết kiếp này khi còn sống hẳn sẽ không bao giờ thả nàng đi nữa cho dù phải giam cầm nàng. Nếu có thể để cho nàng đi thì hẳn cần gì gắt gao nhìn chằm chằm bóng dáng nàng chờ nàng quay đầu lại? Nhưng mà tại sao hẳn lại bức nàng rơi vào hoàn cảnh hiện tại chứ? Chỉ cần vừa nghĩ đến thiếu chút nữa nàng đã bị Thủy Sinh vũ nhục thì hẳn liền chìm vào nỗi thống khổ cuồng bạo.

Thật cẩn thận nhẹ nhàng hôn lên mỗi một chỗ trên gương mặt đầy nước mắt của nàng, Long Phi Ly cười khổ nói: “Ta không có chạm vào nàng ta, làm sao ta có thể chạm vào nàng ta được chứ? Bộ quần áo kia là Tống Ny cố ý lưu ở trong phòng thôi.”

Căn bản là hẳn không thể nào chạm vào nữ nhân kia! Trong đầu hẳn toàn bộ là hình dáng của nàng thì hẳn sao còn có thể chạm vào nữ nhân khác được? Không hề có dự vọng, nếu có thì chỉ là chán ghét.

« Người gạt ta, người lại gạt ta! » Thần thức bắt đầu có chút mơ hồ, Tuyền Cơ lung tung cúi đầu khóc lóc, đánh vào người hẳn.

Dung nhan của nàng tiều tụy, ánh mắt sưng đỏ, trên người nóng ran dường như lại phát bệnh. Hẳn rất đau lòng, định nói với nàng chút gì đó nhưng không biết nói thế nào mới tốt. Bàn tay nhỏ bé của nàng vô ý đâm vào vết thương của hẳn khiến máu từ từ thấm ra... Hẳn không nói tiếng nào chỉ hôn môi nàng thật sâu mặc cho nàng đánh.

« Trong lòng ta đau... » Nàng bị hẳn hôn, giọng nói lẫn nước mắt mặn mặn đều rơi vào môi của hẳn.

« Ta cũng đau. » Hẳn cắn răng cười, càng siết chặt nàng vào lòng. « Nếu ta biết nàng xuất hiện sẽ mang đến phiền toái lớn như vậy cho ta thì ở Phượng Thụ cung cho dù Thái Hậu không giết nàng ta cũng nhất định giết nàng. Thái Hậu... »

Bắt đầu hôn trầm nên Tuyền Cơ cũng không còn khí lực phân tích cách xưng hô này để phỏng đoán thân phận của hẳn. Trên người đau đớn, nàng theo bản năng mở to hai mắt ghen ngào nói: « Tạo sao người đau? Người làm sao có thể đau? Ta mới đau, người thả ta đi... »

Nghĩ là nàng mất đi trí nhớ thì hai người sẽ có thể bắt đầu lại những rốt cục vẫn không thể sao? Nhìn vẻ mặt nàng đau đớn cùng quyết tuyệt thì hẳn biết nàng rất đau nhưng nỗi đau của hẳn nàng không hề để ý tới sao?

Long Phi Ly nhẹ giọng nở nụ cười, tay nhặt thanh kiếm trên mặt đất lên đặt vào tay Tuyền Cơ, « Tiểu Thất, nàng đau ta sẽ đền cho nàng. Hôm nay tất cả nỗi thống khổ nàng đã phải chịu đựng ta sẽ trả lại toàn bộ. Nhưng ta sẽ không cho nàng đi cho dù có tái sinh như nàng đã nói! »

Tuyền Cơ kinh ngạc nhìn tay nam nhân bất ngờ nóng lên không kịp đề phòng, đột nhiên nhớ đến loại thanh âm nàng đã từng trải qua một lần nhưng cũng đủ quen thuộc cả đời.

226. Chương 230: Sinh Tử Không Rời.

Hắn nắm tay nàng đâm thanh kiếm vào chính ngực của mình. Tuyền Cơ vẫn không nhúc nhích nhìn máu đỏ tươi trào ra thấm ướt quần áo trắng tinh, tay hắn vẫn nắm chặt tay nàng.

“Không cần!” Thanh âm khàn khàn từ cổ họng phát ra, trong lòng Tuyền Cơ lạnh lẽo một mảnh, nỗi sợ hãi giống như con bạch xà bò lên trên người, nàng xoay tay lại nắm lấy tay Long Phi Ly. Trên mặt Long Phi Ly vẫn nở nụ cười thản nhiên: “Thanh kiếm này làm bằng hàn thiết ngàn năm, nội lực của ta có thể chịu được ba nhát kiếm...”

“Không!” Tuyền Cơ sợ hãi liều mạng lắc đầu, cắn răng nhìn hắn miệt mài vết thương. Một nhát kiếm này hắn đâm vào rất sâu nàng không dám tùy tiện rút ra, nàng giận dữ nói: “Long Phi Ly ngươi điên rồi!”

Cũng không biết được là lực khí từ đâu đến mà nàng có thể giãy khỏi tay hắn, lo lắng nói: “Ta đưa người đi tìm Cung đại phu, bây giờ chúng ta phải đi...”

Thân mình nàng lại bị hắn ôm chặt vào trong ngực, đau đớn làm cho hắn hơi hơi nhăn trán, ánh mắt sáng rỡ nhìn chăm chăm nàng, nói từng chữ từng chữ một: “Chỉ cần đâm thêm hai nhát kiếm nữa thì ta sẽ không thể ngăn cản nàng đi hay ở.”

“Ngươi...” Tuyền Cơ vừa sợ vừa giận. Hắn lại đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nàng, hôn lên đôi môi nàng. Tay hắn dính máu đỏ tươi, dòng máu uốn lượn ở trên mặt nàng như cành hoa.

Nàng làm sao còn đi được nữa? Mà lần này không đi thì nàng hiểu được quả thật sẽ không còn cơ hội nào khác bởi vì nàng biết càng ngày nàng càng không thể bỏ được hắn.

“Nam nhân đệ tiện này! Long Phi Ly, ngươi ác lắm. Ta không đi nữa, ta muốn ở lại chinh cho chết người.” Nàng lau khô nước trên khóe mắt, chửi thề rồi định đi nhưng lại không có sức, ngược lại hắn hơi dùng lực kéo nàng dậy. Miệng hắn bất giác hơi cong lên, trông diễm lệ như một đóa hoa đỏ rực. Tuyền Cơ kinh ngạc nhìn hắn, đột nhiên trên mặt nóng lên nàng chỉ thấy hắn đã rút thanh kiếm, máu tươi phun vọt ra. Hắn cũng không hừ một tiếng, ngón tay nhanh nhẹn đâm vào các đại huyệt để cầm máu.

Tuyền Cơ cắn môi gượng cười nói: “Đau thì la lên đi, ta sẽ không cười ngươi đâu.”

Long Phi Ly cười cười đột nhiên biến sắc cõi ngoại bào đã dính đầu máu khoác lên người Tuyền Cơ rồi ôm lấy nàng lên thì triển khinh công bay ra khỏi cánh rừng.

“Thả ta xuống dưới.”

Người này thật sự là điên rồi, bị thương nặng mà còn cử động như vậy. Tuyền Cơ đau lòng phẫn nộ, Long Phi Ly đã dừng lại, trường kiếm chỉ thẳng về đám người phía trước. Tuyền Cơ ngăn ra, đã trở lại chỗ gần thôn, nàng thấy một đám người hỗn độn tựa hồ mọi người trong thôn đều đi ra hết. Sắc mặt Thủy Sinh trắng bệch, sau lưng thôn trưởng hai cái thanh niên đang giúp hắn. Tất cả mọi người kinh hãi nhìn về phía hai người.

Long Phi Ly thả Tuyền Cơ xuống: “Có thể đứng được không? Hãy dựa vào người ta.”

Tuyền Cơ vội vàng gặt đầu, nhẹ nhàng nắm quần áo của hắn, cố gắng không để sức nặng của mình áp lên người hắn.

Long Phi Ly lạnh lùng nói: “Giao hắn ra đây, ta không có ý đả thương các người nhưng nếu ai bao che cho tên súc sinh này thì ta liền giết người đó!”

“Người đã chặt đứt hai tay của hần rồi còn muốn thế nào nữa?” Một thanh niên thường giao hảo với Thủy Sinh cắn răng lấy hết can đảm ra nói.

Lúc này một vài hán tử cũng khuyên nhủ: “Long công tử, ngài đã từng cứu mạng chúng ta, nhưng Thủy Sinh chịu trừng phạt như vậy cũng đủ rồi—”

Thôn trưởng khẽ than, khẩn cầu nói: “Xin công tử bỏ qua cho Thủy Sinh đi, hần cũng hối hận không kịp rồi.”

Mặt mày Long Phi Ly trầm xuống, cười lạnh nói: “Hần ức hiếp thê tử của ta, nếu ta không giết hần sao có thể xóa được nỗi nhục hôm nay của thê tử ta chứ?”

Tổng Nỵ tiến lên ôn nhu nói: “Long đại ca, nếu a Nỵ ở cùng chàng xem như cũng là bồi thường chuyện của tỷ tỷ rồi, chàng cũng đừng so đo với Thủy Sinh nữa, như vậy làm cha ta khó xử...”

“Ai muốn ở một chỗ cùng cô! Bồi thường? Cô xách giày cho thê tử ta cũng không xứng!” Long Phi Ly cũng không thèm nhìn tới, lạnh lùng cắt ngang lời nàng ta.

Sắc mặt Tổng Nỵ đại biến, thất thanh nói: “Chàng nói cái gì?”

Tuyền Cơ lại lo lắng thương thế của Long Phi Ly, đang định khuyên hần đi chữa thương trước thì đã thấy Long Phi Ly hơi hơi nhướn mày, cùng lúc đó một giọng cười sắc xảo từ sau lưng vang lên.

“Dân nữ xin chào Hoàng Thượng, Niên phi nương nương.” Tiếng nói thanh linh cất lên khiến toàn bộ người trong Đào Nguyên kinh động.

Long Phi Ly ôm Tuyền Cơ vào trong lòng, xoay người lại bình tĩnh nhìn chằm chằm mấy tên hắc y nhân trước mắt. Kẻ cầm đầu đúng là huynh muội Mộ Dung Phái – Mộ Dung Lâm.

Trên mặt Mộ Dung Lâm có một vết sẹo rất dài từ giữa trán đến một bên gò má. Nàng ta lạnh lùng cười: “Không thể tưởng được ta cũng không chết, nhưng nhờ nương nương ban tặng cho vết sẹo này, hôm nay ta đến là để báo đáp đại ân của Hoàng Thượng và nương nương.”

Thì ra ngày hôm đó Mộ Dung Lâm rớt xuống vực, Mộ Dung Phái lập tức cũng thi triển khinh công xuống vực cứu người. Võ công Mộ Dung Lâm vốn rất cao, khi ngã xuống vực bị đá nhọn rạch vào mặt, trong lúc đau đớn thần trí ngược lại trở nên tỉnh táo, cưỡi đai lưng cuốn lấy một nhánh cây đâm ngang ra dưới vực để trụ lại. Sau đó Mộ Dung Phái xuống cứu nàng, hai người đi dọc theo biển lớn tìm kiếm cuối cùng tìm đến được Đào Nguyên thôn. Vốn là đám người Long Tử Cẩm tìm được manh mối Long Phi Ly lưu lại ở trạm gác ngầm nên cũng định đến Đào Nguyên thôn, Long Phi Ly mặc dù giận Tuyền Cơ lừa gạt hần nhưng hần cũng không quên lời đã hứa với nàng nên hôm nay trước khi đi biển hần đã nhờ thôn trưởng phái người truyền tin đến trạm gác ngầm bảo đám người Long Tử Cẩm mấy ngày nữa hãy đến.

Mộ Dung Phái cười nói: “Muội muội, hình như Hoàng Thượng bị thương không nhẹ đâu, như vậy chơi mới vui. Có đúng không?”

Mộ Dung Lâm vừa lên tiếng thì năm bóng người đã hạ xuống sau lưng cùng tấn công về phía Long Phi Ly và Tuyền Cơ, nhưng vừa bắt đầu tấn công thì đã có hai người kêu một tiếng đau đớn từ giữa không trung té rớt xuống. Huynh muội Mộ Dung thị rừng mình, thì ra Long Phi Ly sớm đã phát hiện mưu kế giương đông kích tây của Mộ Dung Lâm nên trước khi bọn hắc y nhân kịp hành động thì hần đã nắm sẵn ngân châm trong tay.

Mộ Dung Phái, Mộ Dung Lâm nhìn nhau rồi vùng kiếm cùng nhau tấn công. Người trong thôn đã trở nên rồi, không ngờ vị Long công tử này lại là... hoàng đế? Trong lúc hỗn loạn bỗng có người run giọng hô: “Long công tử đã cứu mạng chúng ta, nếu ngài là Hoàng Thượng thì chúng ta càng phải bảo vệ ngài. Mấy năm nay nếu không có Hoàng Thượng giảm miễn thuế má thì chúng ta cũng sẽ không có được ngày hôm nay.”

“Đúng vậy!”

227. Chương 231: Nàng Làm Sao Bây Giờ!

“Không thể liên lụy bọn họ đúng không?” Tuyền Cơ cười hỏi rồi nhẹ nhàng nói: “Hình như người là hoàng đế tốt.”

Long Phi Ly ngẩn ra, nàng hiểu hắn. Hắn thản nhiên nói: “Ta đã từng giết rất nhiều người.”

“Ừm.” Nàng vẫn nhẹ nhàng cười, khẽ tựa vào trong lòng hắn. “Kẻ địch đã ở trước mặt rồi.”

“Đêm nay ta nhất định bảo vệ nàng an toàn rời khỏi đây, nàng có tin ta hay không?” Hắn nhẹ giọng nói bên tai nàng.

“Người nói như vậy thì đối phương nhất định là rất lợi hại.”

Nàng đều hiểu hết. Long Phi Ly ôm chặt nữ tử trong lòng.

“Long Phi Ly, nếu có thể thì chúng ta cùng nhau đi, nếu không thể thì một mình người đi đi.” Mũi Tuyền Cơ đau xót xé quần áo của mình giúp hắn bịt chặt vết thương không ngừng chảy máu, vừa cười nói: “Người là hoàng đế thì nhất định có rất nhiều nữ nhân, thiếu một mình ta cũng không có vấn đề gì.”

Nàng không biết đối phương lợi hại cỡ nào chỉ biết là hắn sẽ che chở cho nàng. Trong lúc đánh nhau kịch liệt cánh tay của nàng bị bọn họ đâm bị thương, bọn họ cười nói hắn đã đến lúc nỗ lực hết đà. Khoảnh khắc hắn nhìn thoáng qua vết máu trên cánh tay nàng, trong đôi mắt phượng của hắn hiện lên vẻ rét lạnh cùng thị huyết, kiếm của hắn đột nhiên lóe sáng lên như tia chớp giống như muốn chiếu sáng toàn bộ đất trời trong đêm đen tịch mịch. Nàng nghe thấy Mộ Dung Phái kinh sợ hét lên với Mộ Dung Lâm nói đó là chiêu thức đoạt mệnh của Danh Kiếm Sơn Trang có tên là ‘Sương Mai Trĩ Đàm’... Hắn đâm ra bảy nhát kiếm làm bị thương đồng thời bảy người. Cái giá phải trả chính là hắn cũng bị đối phương bảy người đâm cùng số nhát kiếm. Sương mai trĩu đàm là nói một cách hoa mỹ, nói thẳng ra chẳng qua chính là đồng quy vu tận.

Nàng cũng không biết Đào Nguyên thôn cách Đào Nguyên Trấn có xa lắm không, chỉ biết là sau đó người hắn đầy máu ôm nàng thi triển khinh công bay nhanh đi. Hắn nói được thì làm được, nàng thực an toàn có điều hắn lại sắp phải chết. Đến khi dừng lại, hắn vẫn cứ như vậy lẳng lặng đổ vào trong lòng nàng. Trên phố đèn đuốc tắt ngóm, đêm đã khuya. Hắn đã hôn mê nằm trong lòng nàng, kỳ thật nàng cũng đã không còn chút tinh lực nào nhưng hiện tại nàng vẫn chưa thể ngất xỉu. Nàng nghĩ là không công nổi hắn nhưng sau rất nhiều lần thất bại rốt cục nàng cũng khiêng được thân hình cao lớn nặng nề hơn nàng rất nhiều lên trên lưng nàng. Nàng không thể nhớ nổi đã gõ cửa bao nhiêu hiệu thuốc nhưng không có ai chịu chữa trị cho hắn mà đều nói là hắn đã hết đường cứu sống. Có ai lại không sợ người chết làm hiệu thuốc của mình mang tiếng kia chứ? Nước mắt lưu chuyển trong hốc mắt nhưng nàng không dám để cho nó rơi ra, đôi khi chỉ cần một phút yếu đuối thì lập tức không thể tìm lại được dũng khí bất khuất dù biết rõ là tuyệt vọng.

“Long Phi Ly không được chết, người chết rồi ta sẽ bỏ đi đó.” Nàng nói lung tung nức nở: “Người nói với ta một câu nói được không, ta rất sợ hãi.”

Hắn nằm trên lưng nàng không hề đáp lại, nàng bèn tự mình cố gắng động viên mình. Hắn rất nặng suýt chút nữa đã từ trên thân mình gây gò của nàng ngã xuống, nàng hít hít mũi đỡ hắn lại ngay ngắn rồi tiếp tục bước đi. Nàng cắn răng gõ cửa một y quán ở cuối phố, đã sắp hết rồi nếu ngay cả hiệu thuốc này mà cũng không chịu cứu hắn... Nàng cố hết sức đặt hắn xuống mặt đất, lấy tay lau dòng nước mắt rốt cục đã chảy xuống, gõ cửa dồn dập. Kết một tiếng cánh cửa mở ra. Tuyền Cơ không nói lời nào lập tức quỳ xuống trước mặt nam nhân trung niên ra mở cửa. “Cầu xin ngài, van cầu ngài hãy cứu hắn đi.”

Nam nhân thấp bé nhú mi liếc nhìn nam tử trên mặt đất rồi lắc đầu một cái thở ra nói: “Máu chảy nhiều như vậy rồi có cứu cũng không sống được.”

Hắn nói xong liền muốn đóng cửa, Tuyền Cơ rất đau lòng, tính tình quật cường nàng nhất đứng lên vịn vào ôm chặt cánh tay đại phu vừa khóc vừa nói: “Ta van cầu ngài, xin hãy cứu hắn...”

Đại phu cười lạnh trách mắng: “Đây rõ ràng người đã chết, chẳng lẽ cô muốn ta chữa trị ột người chết sao?”

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi.” Tuyền Cơ tay chân lạnh lẽo, trong lòng bối rối lại vội vàng quỳ xuống liên tục khấu đầu: “Ta van cầu ngài.”

“Chuyện gì vậy lão Ngũ?” Một phụ nhân khoác áo choàng thò đầu ra.

Vị Ngũ đại phu kia nhú nhú mày “Không có việc gì, có một bà điên khiêng một người chết đến tìm đại phu thôi.”

Phụ nhân liếc nhìn Tuyền Cơ một cái thấy mặt mày nàng bị vết máu khô dính bẩn thì nói thầm: “Thật là đáng thương.”

Ngũ đại phu phất tay áo một cái nói: “Cô nên trở về chuẩn bị việc hậu sự đi.”

Một giọt máu từ trên trán chảy xuống rơi vào trong ánh mắt kinh ngạc của Tuyền Cơ đang quỳ trên mặt đất, Ngũ đại phu cùng thê tử đang định đóng cửa vào nhà thì một thanh kiếm sáng choang đặt trên cổ hắn, thanh âm lạnh lùng vang lên ở trước mặt: “Trị hay không trị?”

Hai người kinh hãi, Tuyền Cơ chấn động. Chỉ thấy Long Phi Ly một tay đặt lên trên cánh cửa một tay dương kiếm chỉ vào Ngũ đại phu. Toàn bộ y phục màu trắng đã bị máu nhuộm đỏ thẫm không sót một chỗ nào.

Ngũ đại phu khẽ cắn môi run run dùng vải bố băng bó vết thương cầm máu cho nam tử trước mắt. Ngũ phu nhân ở bên cạnh nơm nớp lo sợ nhìn xem, hai người đều đã hành nghề y nhiều năm nhưng vẫn không thể không kinh hãi nhìn nhau, chỉ cần là con người có cảm giác thì sức chịu đựng đều có giới hạn, chỉ riêng hai vết thương trí mạng trước ngực của nam tử này đã đủ mang đến đau đớn không thể nào chịu nổi. Thương thế như vậy căn bản là không có khả năng sống lại.

Tuyền Cơ nhu thuận nằm trên đùi Long Phi Ly nhướng mắt nhìn không chớp khuôn mặt tuấn tú trắng như tờ giấy kia, tay hai người nắm chặt cùng một chỗ đặt trên đầu gối.

“Long Phi Ly ta nghĩ rằng người...” Nàng rưng rưng nhỏ giọng nói ra nỗi sợ hãi của nàng.

Đôi môi khô xám trắng bệch nhẹ nhàng mấp máy: “Ta còn chưa thể chết được đâu, nếu những người đó đuổi theo ta chết thì nàng làm sao bây giờ?”

228. Chương 232: Có Được Không!

Hắn bảo nàng rửa sạch sẽ vết máu bên ngoài, nói rằng đối phương mặc dù bị thương không nhẹ nhưng khó nói có đuổi theo không ... Hắn mới nói một câu đã nhắm mắt lại. Lúc này Ngũ phu nhân ở phía sau nhẹ nhàng gọi nàng một tiếng. Tuyền Cơ cả kinh nắm lấy thanh kiếm của Long Phi Ly trong tay, bây giờ nên đến lúc nàng bảo vệ hắn! Bàn tay nắm kiếm run nhẹ nhưng thanh âm vẫn kiên quyết: “Hắn cần một chỗ nghỉ ngơi.”

Ngũ phu nhân hoảng sợ lui về phía sau một bước vội la lên: “Tiểu nương tử, không phải là ta muốn đuổi các người đi, thấy các người như vậy sao chúng ta còn có thể làm chuyện thiếu đạo đức như vậy được chứ?”

Ngũ đại phu vuốt cằm than nhỏ: “Hôn phu của cô là một hảo hán.”

Hắn xoa người gọi một tiểu y đồng đến hạ giọng dặn y lau dọn sạch sẽ vết máu trên phần đất ở bên ngoài cửa. Tuyền Cơ rưng rưng cúi đầu nói: “Cám ơn đại ơn đại đức của hai vị, nếu kẻ thù đuổi theo ta nhất định sẽ đưa phu quân ta đi không để liên lụy đến các người.”

Vợ chồng Ngũ đại phu nhìn nhau lại khẽ thở dài một cái. Ngũ đại phu liếc nhìn Long Phi Ly một cái nói: “Long phu nhân, phạm là bệnh nặng ắt sẽ có một thời khắc nguy hiểm, nếu Long công tử không chống đỡ nổi qua hai canh giờ đêm nay thì chỉ sợ...”

Lời Ngũ đại phu rất nhanh đã ứng nghiệm, không lâu sau cả người Long Phi Ly đã sốt cao nhưng hắn cũng không rên một tiếng trợn mắt tỉnh lại lẳng lặng ngắm nhìn Tuyền Cơ.

“Đồ ngọc, đáng giá sao?” Tuyền Cơ cười, nước mắt lại rớt xuống dưới, lòng ghen ngào như tro tàn. Sau lưng Ngũ phu nhân đang thay đổi tim đèn mới liếc nhìn trượng phu mình một cái, bà hiểu được ẩn ý trong mắt Ngũ đại phu: vị Long công tử này là hồi quang phản chiếu.

Long Phi Ly cắn răng ngồi dậy, tựa vào thành giường, cho dù phải chết hắn cũng không muốn nàng thấy nàng yếu ớt mà chết đi. “Ta tặng cho nàng một vật, nàng đừng khóc.”

Hắn nhẹ nhàng kéo nàng vào trong lòng, Tuyền Cơ sững sờ nhìn thấy gương mặt tái nhợt của hắn ửng đỏ, nàng lẳng lẳng nhìn món đồ vật trong lòng bàn tay... Một cây lược gỗ nhỏ nhỏ à?

Giọng nói của hắn có chút căng thẳng: “Tối hôm qua lúc nàng ngủ ở bên trong, ta liền ở bên ngoài làm cái đồ khó coi này, nếu nàng không thích thì ném——”

Tối hôm qua hắn luôn ở bên ngoài ư? “Không, không, ta thích, rất thích, không được ném!” Tuyền Cơ gấp nói, đến khi nắm chặt cây lược thì một niềm vui sướng len lỏi vào trong nỗi lòng cực kỳ bi của nàng, khiến cho nàng thậm chí muốn khóc. Trên lược có một ít hoa văn, một mặt còn có chữ viết? Nàng ngẩn ra ngưng mắt nhìn lại từng chữ từng chữ một. “Bạch... Thủ... ”

“Đừng đọc lên!” Thanh âm thô ráp của hắn cắt ngang tiếng nói của nàng.

Tuyền Cơ le lưỡi, bản thân vui vẻ về nhìn một chút. Mấy chữ kia ghi vào trong đầu, lòng nàng nhảy loạn cả lên. ‘Bạch thủ phi ly’*. Phi Ly, không chia ly?

Nàng vội vàng cúi đầu nhắm mắt lại ngăn nước mắt chảy ra. “Xấu quá, cái lược này làm xấu muốn chết.” Một lúc sau nàng ngẩng đầu cười mắng: “Vì sao phải làm cái này?”

Ánh mắt Long Phi Ly hơi hơi nhăn nhó tựa hồ vẫn còn đang để ý cái câu ‘xấu muốn chết’ kia, “Chải tóc...”. Hắn dừng lại một chút rồi nói tiếp: “...cho ta.”

Tuyền Cơ ngây người, hóa ra hắn tặng vật này cho nàng nhưng cuối cùng người được lợi là hắn! Tuyền Cơ vừa giận vừa cười bỗng thấy trên vai từ từ trĩu xuống. Nàng kinh ngạc nhìn hắn tựa đầu vào bờ vai nàng nhẹ nhàng nhắm mắt lại, ánh mắt của hắn trước khi khép lại còn hiện lên nụ cười của nàng. Nếu chỉ có thể đi đến nơi đây thì giờ phút cuối cùng điều có thể nhớ kỹ là nụ cười như vậy mới tốt.

Sau lưng Ngũ phu nhân lau lau đôi mắt đã đầm nước.

“Long Phi Ly...” Tuyền Cơ cúi đầu gọi, nâng tay lau nước mắt, nhưng càng lau nước mắt càng chảy nhiều hơn. Nàng thả cây lược đang nắm chặt trong tay vào lại trong lòng hắn nói: “Tĩnh lại đưa nó cho ta lần nữa, nếu ngươi không tỉnh thì ta đây không cần.”

Ngũ đại phu nhíu nhíu mày liếc nhìn sắc mặt như tro tàn của nam tử một cái, đang định nói cho Tuyền Cơ không nên chờ nữa, tuy là tàn nhẫn nhưng còn hơn là chờ đợi đến khi hy vọng qua đi thì sẽ cực kỳ bi ai, nào ngờ Tuyền Cơ lại tựa hồ biết tâm tư của ông ta bèn đột nhiên xoay người lại cười nói: “Chúng ta còn hai canh giờ nữa.”

Ngũ đại phu thở dài cùng thê tử vào nội đường. Ánh nến trên bàn lóe lên bụp một tiếng rồi phụt tắt. Tuyền Cơ cũng không quan tâm đến thân thể nặng trĩu của hắn tựa vào vết thương trên vai phải của nàng, vết thương của nàng rất đau đớn nhưng nàng cũng không quản chỉ để mặc cho hắn dựa vào, nàng nghĩ nghĩ rồi xoa tóc của cả hai xuống, cầm lấy một lọn tóc của cả hai quấn vào cùng một chỗ thấp giọng nói: “A Ly ta gọi là người A Ly được không? Bởi vì người phải rời khỏi ta, phi ly* là gạt người. Ừm, nếu người không tỉnh thì ta sẽ đưa người về biển ở Đào Nguyên thôn được không? Cũng không thể nào ở trong này làm phiền nhà người ta. Nghe nói có một vài hoàng đế sau khi mất có rất nhiều người chôn cùng, người vốn không được may mắn như vậy chỉ có ta ở cạnh người. Ta chôn cùng người được không? Được rồi, ta cũng mệt mỏi, người không phản đối vậy thì chúng ta cứ quyết định như vậy đi, ta mệt rồi ta muốn ngủ một giấc bằng không ta không có sức đưa người trở về...”

“Tiểu Thất không được! Nàng dám làm như thế trăm ——” Long Phi Ly ngồi bật dậy, trong tay lại chộp phải không khí.

Ánh mặt trời từ cửa sổ rọi vào, hắn khiếp sợ tìm tòi bốn phía... Bốn phía im ắng trống rỗng, nàng ở đâu rồi? Hắn đề tay lên ngực cắn răng xốc chân đứng dậy chân trần vội vàng chạy ra ngoài.

* : chữ ‘Phi Ly’ trong tên của LPL, phi = không, ý Tiểu Thất nói tên hắn là ‘không rời’ là nói gạt nàng, nên gọi hắn là A Ly.

Trong y quán.

Đang ở chẩn bệnh, Ngũ đại phu liếc nhìn lên thân ảnh suy yếu đang đi qua trước mặt, hơi hơi thở ra. Đêm đó chung quy là Long công tử xảy ra kỳ tích, nhắc đến chuyện đó, nam tử này quả thật không tầm thường! Hắn mê man đã hai ngày, từ sau đêm đó tiểu nương tử quật cường không hề chớp mắt chút nào. Thấy Tuyền Cơ sợ nóng vừa nắm lấy lỗ tai rồi bưng chén thuốc đi ngang qua phòng mà hắn không cười nổi. Đột nhiên hắn ngẩn ra, chỉ thấy một nhóm người bước vào phòng, trong đó bất luận là nam nữ đều có dung mạo khí chất cực kì xuất sắc! Một nữ tử thanh thoát uyển chuyển trong nhóm người đó bỗng nhiên chạy vội tới ôm chặt lấy nam tử cao lớn vừa từ phòng trong bước ra. “Xoảng” một tiếng vang lên, chén thuốc từ trong tay Tuyền Cơ rơi xuống đất vỡ tan.

*: có nghĩa là nguyện một lòng nắm tay đến bạc đầu không chia lìa nhau. Ta để nguyên là ‘Bạch thủ phi ly’ vì theo ta ở đây tác giả chơi chữ, chữ ‘phi ly’ còn hàm chứa tên của anh LPL nữa.

229. Chương 233: Một Khắc Say Mê.

Nàng liếc nhìn qua một cái, là một nữ tử xinh đẹp tuyệt trần, chính là phi tử trong cung của hắn sao? Hắn rốt cục đã tỉnh lại, thật tốt... Nàng nên cao hứng chứ tại sao vẫn cảm thấy thương tâm chết tiệt như vậy được.

Không muốn tiếp tục nhìn thấy cảnh tượng đó nữa, Tuyền Cơ xoay người đi nhặt những mảnh vỡ trên mặt đất thì một giọng nói trong trẻo vui vẻ gọi: “Tẩu tẩu.”

Tuyền Cơ sững sốt ngẩng đầu lên bỗng cảm thấy đầu óc choáng váng liên tếp ngã trên mặt đất.

Hắn nóng lòng như lửa đốt bước ra tìm nàng thì đột nhiên bị Như Ý ôm lấy, Long Phi Ly ngẩn ra, tầm mắt dõi theo thân mình ngã xuống của Tuyền Cơ, hắn cả kinh, không chút lưỡng lự đẩy Như Ý ra, ôm lấy Tuyền Cơ đã ngất xỉu.

Đám người Ngọc Trí, Thanh Phong cũng xông tới.

“Cửu tẩu sao vậy?” Ngữ khí Long Tử Cẩm hơi nóng nảy.

Sau khi đoàn người bọn họ nhận được thông báo của trạm gác ngầm liền chuẩn bị lập tức lên đường đến Đào Nguyên thôn tìm người, về sau Long Phi Ly lại phái người thông báo cho trạm gác ngầm hẹn lại ngày khác, tuy là chỉ có mấy ngày, nhưng đám người Long Tử Cẩm vẫn không yên lòng, đêm qua vẫn đến Đào Nguyên thôn nhưng lại trễ hơn Mộ Dung phái vài canh giờ. Sau đó họ nghe thôn dân kể rõ tình hình thì kinh hãi, sợ rằng hai người đã bị thương bèn tìm kiếm tra xét các khách sạn y quán dọc đường mới tìm tới nơi này.

“Xem ra là một nhọc quá mức chịu đựng rồi, Long công tử, ngài mê man bao lâu thì Long phu nhân canh chừng cho ngài bấy lâu, giúp ngài lau người, sắc thuốc, không hề chớp mắt một chút nào.” Ngũ đại phu tiến lên, khẽ nhíu mày nói.

Tuyền Cơ nằm trong lòng Long Phi Ly sắc mặt trắng xanh, tất cả mọi người đều lắp bắp kinh hãi, Long Phi Ly cắn răng, nàng đã gầy yếu như vậy mà còn không nghỉ ngơi! Nàng là đồ gì sao?

Sau lưng, Như Ý nhẹ nhàng cười khổ.

“A Ly, A Ly...”

“Tiểu Thất, ta ở trong này.”

“Ừ.” Người nằm trên giường gật đầu đáp lại rồi nhập nhèm mở to mắt.

“A? Người thật sự ở trong này?” Tuyền Cơ ngồi dậy, ngơ ngác nhìn nam tử ngồi bên cạnh giường.

Nam nhân ôm nàng đặt lên đầu gối, trách mắng: “Nàng nói xem, làm sao nàng có thể té xỉu?”

Tuyền Cơ sững sốt, “Vấn đề này người nên đi hỏi Ngũ đại phu chứ sao lại hỏi ta?”

Sắc mặt Long Phi Ly trầm xuống, nói: “Ngũ đại phu nói tại nàng vẫn không nghỉ ngơi.”

“Ta không dám ngủ.” Nàng vừa tỉnh dậy thì liền hung dữ với nàng, Tuyền Cơ cũng ủy khuất vùi đầu vào trong lòng cứng cứng, lại đột nhiên nhớ tới thương thế của hắn, cả kinh nói: “Có làm đau người hay không?”

Long Phi Ly không lên tiếng trả lời, lại đột nhiên nghĩ giá mà có thể đau thêm một chút.

Gương mặt nhỏ nhắn của nàng lại càng trở nên gầy guộc, sắc mặt ảm đạm, bộ dáng này của nàng khiến tim hắn đau thắt lại.

“Vì sao không dám ngủ?”

“Người biết rõ còn cố hỏi.” Tuyền Cơ hơi hơi nổi giận lại nhìn thấy sắc mặt Long Phi Ly càng đen hơn.

“Nàng không có đầu óc sao? Vết thương trên vai cũng không kêu Ngũ đại phu chăm sóc ột chút mà để mặc cho nó bị viêm! Vết thương trên cánh tay nếu không phải do Ngũ phu nhân nhìn thấy bằng bó giúp nàng, có phải nàng cũng định để ý tới hay không?”

Tuyền Cơ lẳng lẳng nhìn nam nhân ngữ khí càng ngày càng lạnh, đợi hắn im miệng thì nàng cũng tức giận, cầm cánh tay hắn lên vén cao ống tay áo rồi há mồm hung hăng cắn mạnh một ngụm.

Hắn cũng không nhúc nhích, tựa hồ cũng không sợ đau, Tuyền Cơ càng tức giận, càng dùng sức cắn mạnh đến khi đầu lưỡi liếm phải máu tươi nàng mới ngẩng ra, nghĩ rằng sẽ gặp rắc rối bèn vội vàng nhả tay hắn ra, thân mình chuyển động nép vào sâu phía trong giường.

Lập tức nàng bị người ta lôi ngược trở về.

Long Phi Ly liếc nhìn vết cắn rướm máu trên cánh tay một cái, thản nhiên nói: “Cắn vui lắm sao?”

Tuyền Cơ trừng mắt liếc nhìn hắn một cái, cúi đầu không nói lời nào.

“Đến lượt ta.”

“Đừng cắn ta!” Tuyền Cơ cả kinh, nàng vừa nói xong đã bị hắn chặn miệng lại.

“Sao người như người lại đáng ghét như vậy!” Trong miệng đầy ắp hơi thở của hắn, Tuyền Cơ dùng sức lau nước miếng trên khóe miệng mắng hắn, trên mặt nàng nóng bừng lên.

“Niên Tuyền Cơ, tại sao nàng không thể làm cho người ta bớt lo một chút vậy?”

Hắn lại đang mắng mỏ nàng! Tuyền Cơ căm ghét ngữ khí của hắn, đang muốn chửi lại bỗng thấy tay hắn nhẹ nhàng xoa đầu nàng, lời nói trầm thấp cũng thì thầm bên lỗ tai nàng.

“Ta tỉnh lại thì nàng lại ngã bệnh, nàng nói ta sẽ nghĩ như thế nào?”

Tuyền Cơ trong lòng vui thích nhưng lại ra vẻ không cho là đúng, hừ một tiếng, quay đầu đi chỗ khác, “Ta làm sao mà biết người sẽ nghĩ như thế nào?”

Long Phi Ly nhẹ giọng nói: “Nàng nhìn xem chẳng phải sẽ biết sao?”

Tuyền Cơ nửa tin nửa ngờ, ngẩng đầu nhìn lên thì thấy ánh mắt tà tứ của hắn, trong nháy mắt, hắn cúi đầu xuống, một nụ hôn nóng bỏng kịch liệt lại hướng về phía nàng.

Tuyền Cơ giận dữ, vùi đầu vào trong lòng hắn.

Hiềm khích mấy ngày qua rồi trọng thương, sinh ly tử biệt đến thời khắc này mới xem như đã an ổn, nghĩ thấy hơi thở của đối phương, trong lòng cả hai đều say mê, lúc này tâm ý đã không còn nghi ngờ, ôm chặt lẫn nhau.

Một lúc lâu sau Tuyền Cơ hoàn liếc mắt nhìn bốn phía, thấy đây là một sương phòng được bày bố rất hoàn hảo thì ngạc nhiên nói: “Đây là chỗ nào?”

“Đây là biệt viện ta mua ở quận Yên Hà.”

“Ừa, chúng ta không phải ở quận Đào Nguyên sao?”

Thanh âm của nam tử hơi hơi tức giận từ trên đầu truyền tới, “Nàng đã ngủ suốt ba ngày ở trong xe ngựa, chúng ta đã đến quận Yên Hà.”

Nàng ngủ suốt ba ngày... Tuyền Cơ le lưỡi, thì ra nàng đã mệt mỏi đến mức này, chẳng trách hẳn lại nổi giận.

Là vì Long Phi Ly lo lắng về chuyện máu tụ trong đầu Tuyền Cơ nên quyết định trước tiên lập tức đến quận Yên Hà, vô luận có tìm được hậu nhân của Bạch gia hay không thì qua mấy ngày nữa đều sẽ lập tức hồi cung.

Lúc này, Đoạn Ngọc Hoàn đã đưa hơn một ngàn cấm quân bí mật đến đây. Trong trận chiến trên vực núi, mặc dù huynh muội Mộ Dung gia không biết Bạch Chiến Phong trong lời nói của Tuyền Cơ là loại người nào, nhưng cũng biết được Long Phi Ly phải đi đến quận Yên Hà. Trong trận đánh ở Đào Nguyên thôn mặc dù bọn họ bị thương nhưng không nghiêm trọng bằng hẳn, hẳn liệu định hai người đó ắt hẳn sẽ đuổi theo tới Yên Hà quận, tùy thời cơ mà hành động.

Hắn đã sai thám tử ở các trạm gác ngầm trong quận đi tìm huynh muội Mộ Dung Phái và tung tích của Bạch Chiến Phong. Tuy nhiên quận Yên Hà rất rộng lớn nên việc điều tra cũng không dễ dàng, đặc biệt là gia tộc Bạch Chiến Phong vốn ẩn giấu rất kỹ lưỡng.

230. Chương 234: Như Ý Tìm Hẳn.

Bạch gia đã ẩn nấp mấy trăm năm, thậm chí từ lâu đã thay đổi tên họ vốn có của mình vì vậy rất khó điều tra.

“Thương thế của người như thế nào?” Hai người dựa sát vào nhau một lúc lâu, Tuyền Cơ nhìn không được bèn hỏi.

“Không có việc gì.”

Bị đâm tám nhát kiếm mà chỉ trong năm sáu ngày đã có thể khỏi hẳn sao? May mắn là Long Phi Ly trẻ tuổi, thân thể cường tráng vô cùng khỏe mạnh mới không tới nỗi bị chết nhưng thương thế vẫn còn rất nặng.

Tuyền Cơ thấp giọng nói: “Người lại gạt ta.”

“Ta gạt nàng làm gì chứ?”

Tuyền Cơ làm sao mà tin tưởng được, vừa định kêu hẳn cởi áo ra cho nàng xem một cái thì trên cổ tay đột nhiên lạnh lạnh, nhìn lại thì thấy một hạt châu trong suốt trắng nõn.

“Đây là cái gì vậy?” Nàng hơi hơi tò mò.

Long Phi Ly giúp nàng cột chặt dây đeo rồi nói: “Nàng đã từng nói với ta hạt châu này là do cá chép trăm năm nhả ra. Dựa vào việc Mộ Dung Phái cũng nảy sinh lòng chiếm đoạt nó thì biết đó là một bảo vật. Ta sẽ không để cho bọn họ lại tiếp cận nàng cho nên đây là thời điểm trả vật này lại cho chủ nhân của nó.”

“Là bảo vật a? Vậy thì cho người là được.” Lòng Tuyền Cơ tràn đầy vui sướng, liền muốn gỡ dây đeo trên cổ tay ra.

Nghe được lời của nàng, khóe miệng Long Phi Ly hơi nhếch lên, bởi vì là bảo vật, cho nên đều muốn tặng cho đối phương, tâm tư hai người đều như nhau, hẳn nhìn không được cúi đầu hôn nàng.

Rất nhanh lại bị Tuyền Cơ đẩy ra, Long Phi Ly nhíu mày, “Sao rồi?”

“Hồng rồi, đồ đạc của ta đâu rồi?” Tuyền Cơ vội la lên, “Có phải cái hộp nhỏ còn để ở Đào Nguyên thôn hay không?”

“Trước khi rời khỏi quận Đào Nguyên, ta đã phái người đến đó lấy toàn bộ đồ đạc về rồi, chờ thân mình nàng nghỉ ngơi cho khỏe thì ta sẽ đưa cho nàng.” Long Phi Ly thần nhiên nói, sau này còn phải điều tra rõ xem trong đó cất giấu cái gì, đương nhiên điều này không thể để cho nàng biết.

Lúc này Tuyền Cơ mới hết lo lắng gật đầu, cười hì hì hôn lên môi hắn một cái, Long Phi Ly thấy Tuyền Cơ mặt mày hớn hở, bộ dáng yêu kiều thì trong lòng không khỏi hơi rung động, lại nghe thấy nàng nhỏ giọng nói: “A Ly, người ở trong này với ta, vị cô nương kia không buồn sao?”

“Nàng có phải là phi tử của người hay không vậy? Người có bao nhiêu phi tử...”

Thanh âm của nàng rầu rĩ, Long Phi Ly trong lòng căng thẳng, ôm chặt nàng nói: “Nàng không là của ta phi tử, nàng là —— ”

“Tẩu tẩu, tẩu tẩu, sao tẩu còn chưa tỉnh lại vậy? Thức dậy đi chơi cùng Ngọc Trí đi.” Giọng nói sôi nổi, có người nào đó đẩy cửa vào lại ngạc nhiên nói: “Ừa, Cửu ca, huynh cũng ở trong này à?”

Nàng thấy Tuyền Cơ ngồi ở trên đùi Long Phi Ly, thần thái hai người thân mật thì đỏ mặt lên, “Có phải Ngọc Trí đã quấy rầy các người hay không a?”

Khuôn mặt Tuyền Cơ trong phút chốc nóng lên, liền muốn đứng dậy tránh khỏi người Long Phi Ly, Long Phi Ly tức giận mắng Ngọc Trí: “Tuổi cũng đã lớn tại sao càng ngày càng không hiểu cấp bậc lễ nghĩa vậy? Đi ra ngoài!”

Ngọc Trí ủy khuất quyết quyết miệng, Tuyền Cơ nói với Long Phi Ly: “Người mắng nàng ta làm gì?”

Nàng mặc dù không nhớ ra nỗi Ngọc Trí nhưng theo trực giác thì rất thích nàng ta.

Ngọc Trí thấy Tuyền Cơ che chở nàng thì cũng to gan chớp mắt ngó Long Phi Ly, đột nhiên vỗ đầu, nói: “Cửu ca, vừa rồi ta gặp Như Ý tỷ tỷ ở trong vườn, Ngọc Trí thấy cô ấy cầm một chén mì có vẻ ngon lành lắm bèn hỏi cô ấy đi đâu, cô ấy nói đến thư phòng tìm huynh, có phải là muốn đem đến cho huynh ăn hay không vậy nhỉ?”

Nàng nói xong lại tự mình liếc nhìn cái bàn một cái, “Mì đâu? Đúng rồi, nơi này không phải thư phòng.”

Mì? Chẳng lẽ hôm nay là... sắc mặt Long Phi Ly khẽ biến đổi.

Tuyền Cơ liếc nhìn Long Phi Ly một cái, cắn môi cúi đầu... Như Ý, chính là cô nương ở ở trong tiệm thuốc hôm đó sao? Vừa rồi hình như hắn nói đó không phải là phi tử của hắn, nhưng mà thần sắc của hắn ...

“Ngọc Trí, người ở trong này cùng tẩu tẩu của người, nói chuyện với nàng cho nàng đỡ buồn, trước khi trăm trở về người không được phép rời đi, có hiểu được không?”

Tuyền Cơ gằn ra, Long Phi Ly đã buông nàng ra, đứng lên dặn dò Ngọc Trí.

Ngọc Trí gật gật đầu, lại lẳng lẳng nói: “Cửu ca, người muốn đi tìm Như Ý tỷ tỷ à?”

Long Phi Ly không trả lời nàng, vỗ vỗ mặt Tuyền Cơ nhẹ giọng nói: “Ta đi một lát sẽ trở lại, nàng chờ ta, chúng ta cùng nhau ăn tối. Ta cũng có một số việc nói với nàng.”

Hắn muốn đi tìm vị Như Ý cô nương kia sao? Tuyền Cơ trong lòng ghen lại, thản nhiên nói: “Được.”

Lúc đi ra ngoài Long Phi Ly liếc nhìn Ngọc Trí một cái, rõ ràng có ý cảnh cáo, sau khi Ngọc Trí cả kinh mới giật mình phát hiện chính mình đang làm chuyện ngu xuẩn cỡ nào.

Trước kia nàng không biết quan hệ giữa Như Ý cùng Long Phi Ly, nhưng sau chuyện ở Dư phủ thì làm sao nàng lại còn không rõ? Sau đó Long Tử Cẩm cùng Hạ Tang đều từng nói cho nàng biết việc này tuyệt đối không thể truyền ra trong cung, bằng không đối với Long Phi Ly cùng Như Ý đều rất bất lợi. Chuyện trong cung tuy rằng nàng cũng không hiểu hết toàn bộ nhưng quan hệ lợi hại giữa Thái Hậu và hoàng đế nàng vẫn mơ hồ hiểu được.

Như thế nào nàng lại ngốc đến mức nhắc đến chuyện của Như Ý ở trước mặt của Tuyền Cơ chứ? Cho dù nàng quen biết Như Ý sớm hơn nhưng ở trong lòng nàng, nàng càng thích Tuyền Cơ hơn rất nhiều. Hiện tại... thật rắc rối !

Nàng dậm chân một cái chạy đến trước mặt Tuyền Cơ thử gọi một tiếng, “Tẩu tẩu?”

Tuyền Cơ cười cười, kéo nàng ngồi xuống, nói: “Người là muội muội của hắn ư?”

Lúc này Ngọc Trí mới nhớ ra là Long Phi Ly có đề cập đến việc Tuyền Cơ bị mất trí, nàng sứt sứt mũi nắm lấy tay Tuyền Cơ.

Hai người nói chuyện một lát, Tuyền Cơ đột nhiên nói: “Ngọc Trí, mấy ngày nay ta chưa ăn gì nên hơi đói, muội có thể đi lấy chút đồ ăn mang đến cho ta hay không?”

Ngọc Trí không nghi ngờ gì, nói “Được! Tẩu chờ chút! Hạ Tang rất biết nấu ăn, ta đi tìm hắn!”

Tuyền Cơ thấy Ngọc Trí đã đi xa mới xuống giường, ánh mắt vô tình nhìn đến cái giá treo quần áo ở cạnh giường thì thấy có áo khoác ngoài treo trên giá, tựa hồ ban đêm Long Phi Ly ngủ lại ở trong này. Phía dưới cái giá có một cái bọc nhỏ.

Nàng hơi tò mò, vừa mở ra thì thấy đúng là cái hộp nhỏ của nàng và một quyển sổ con, ngoài ra còn một tấm bản đồ. Không hiểu rõ là vì sao nhưng nàng vẫn lấy cái hộp nhỏ cùng quyển sổ con ra nhét vào trong lòng rồi khoác áo choàng đi ra ngoài.

231. Chương 235: Giá Trị Liên Thành.

Vừa qua khỏi hành lang này chính là hoa viên. Một vài bông hoa vừa hé nở nhẹ nhàng thướt tha khẽ lung lay.

Bởi vì hắn muốn gặp Như Ý cho nên kêu Ngọc Trí ở bên cạnh trông chừng nàng sao? Tuyền Cơ cười, không, nàng không cần người khác trông chừng, nàng tình nguyện đi ra ngoài một lát.

Trong vườn có người ư?

Bóng dáng một người yên lặng ngồi trên ghế đá ... Là Như Ý? Tại sao cô ấy lại ở chỗ này? Nàng giật mình đứng lại, theo bản năng nàng xoay người tránh đi chỗ khác.

“Nương nương.”

Một giọng nói dịu dàng trong trẻo từ phía sau lưng truyền đến.

Như Ý đã phát hiện ra nàng, nàng cũng không tiện cứ như vậy mà rời khỏi nên đành xoay người lại cười với Như Ý.

“Nương nương, lại đây cùng nhau ngồi có được không?” Như Ý đứng lên, thần sắc tha thiết.

Tuyền Cơ do dự một lúc mới gật gật đầu.

Hai người ngồi xuống, trái tim Tuyền Cơ lại đột nhiên nặng trĩu. Như Ý ngồi ở trên bàn đá, trong tay đang nắm một vật gì đó ——

“Đây là ——” nàng nhin không được mở miệng hỏi, bàn tay nàng đặt ở trên đầu gối trở nên run rẩy.

Như Ý nhìn cây lược nhỏ bằng gỗ trên tay, ánh mắt khẽ bối rối, nói: “Nương nương, người đừng suy nghĩ nhiều, hôm nay là sinh nhật của nô tỳ nên Hoàng Thượng mới tặng lễ vật cho ta.”

“Lễ vật?” Tuyền Cơ kinh ngạc nhìn cây lược gỗ nhỏ kia, rốt cuộc loại lược này hắn đã làm mấy cây, nữ nhân trong cung mỗi người đều có một cây sao?

Giống bị nước đá dội vào trong tim, nàng cảm thấy thật lạnh lẽo.

Nguyện một lòng, bạch thủ phi ly.*

* : nguyện một lòng nắm tay nhau đến lúc bạc đầu, suốt đời không chia lìa nhau

Nàng vốn nghĩ rằng cây lược này chỉ có thể tặng ột người, nhưng hóa ra là nàng đã nhầm rồi. Những lời này cứ quanh quẩn trong lòng nàng.

Như Ý thấy sắc mặt Tuyền Cơ tái nhợt thì nghĩ rằng Tuyền Cơ mất hứng, trong lòng đau khổ nhưng cũng không khỏi hơi bức bối, ngay cả một cây lược mà Niên phi cũng muốn để ý sao? Không thời khắc nào nàng

dám quên ân cứu mạng của nàng ta, điều Ôn Như Ý nàng muốn chẳng qua chỉ là có thể được ở bên cạnh hoàng đế thôi.

Không đúng, đây rõ ràng là cây lược hắc muốn tặng cho nàng mà! Mặt trên còn dính một vết máu nhỏ đã khô lại. Hắc thay đổi ý định, không muốn đưa lại cho nàng thêm một lần nữa sao? Hay là Như Ý kỳ thật mới là người hắc muốn tặng. Đêm đó chẳng qua là vì hắc nhất thời hồ đồ thôi? Tuyền Cơ đau khổ cười, thấp giọng hỏi nói: “Như Ý cô nương, đây thật sự là vật hắc tặng cho cô sao?”

‘Nàng ta đang nghi ngờ ư? Chẳng lẽ Ôn Như Ý mình lại không xứng đáng nhận được một thứ lễ vật của hắc?’ Như Ý cười tự giễu, xiết chặt cây lược, nói: “Đúng vậy. Nương nương, người không cần để ý, nếu là sinh nhật của người, hắc nhất định sẽ tặng lễ vật càng trân quý hơn. Lần trước ở trong cung, chỉ là nhân hạ mà hắc cũng ban cho người rất nhiều trân phẩm trong cung, trong đó có vật nào không phải là vô giá đâu? Cho nên sinh nhật của người, hắc nhất định —— ”

Tuyền Cơ nắm cây lược, tay đã nắm chặt lại nhưng vẫn run run, nhẹ giọng cắt lời nàng, “Như Ý cô nương, đồ vật vô giá cuối cùng cũng phải có một cái giá nhưng có một số thứ vĩnh viễn cũng không thể dùng giá trị mà xem xét.”

“Nguyện một lòng, bạch thủ phi ly.”

Như Ý ngẩn ra, nhìn về phía hàng chữ nhỏ trên cây lược, nhắm mắt lại thấp giọng nói: “Không thể dùng giá trị mà xem xét... lời của nương nương Như Ý xin thụ giáo.”

“Trên người ta cũng không có tiền, không có vật gì có thể tặng cho cô.” Nàng cúi thấp đầu sợ để cho Như Ý nhìn thấy đôi mắt ẩm ướt của nàng, Tuyền Cơ hung hăng nhéo chính mình một chút, đó là lựa chọn của hắc có thể nào hận cô ấy được chứ, nàng thấp giọng nói: “Chúc sinh nhật vui vẻ.”

Như Ý quan sát sắc mặt lời nói của nàng thấy thanh âm Tuyền Cơ nghẹn ngào thì cảm thấy không đành lòng bèn cầm tay nàng nói: “Nương nương, về sau chúng ta hãy đối xử với nhau thật tốt có được không? Người có ân lớn với Như Ý, Như Ý...”

“Cô nương.” Đột nhiên có người đến gần.

Hai người ngẩn ra, đó là một tử vệ. Hắc đi đến trước mặt hai người cúi chào rồi lại cung kính nói với Như Ý: “Hoàng Thượng và Vương gia bày tiểu yến ở hậu viện, xin mời cô nương đi qua hội tụ.”

Như Ý trong lòng vui sướng, cái ngày hai người gặp lại thì Tuyền Cơ té xỉu, hắc từng nói với nàng hắc sai tử vệ đưa nàng hồi cung, nàng xuất cung đã nhiều ngày nếu làm cho Thái Hậu nghi ngờ thì tình cảnh của nàng sẽ trở nên nguy hiểm.

Nàng nói với hắc sẽ không sao đâu, nàng đã phái tử vệ truyền tin cho Cát Tường, nhờ Cát Tường chuyển lời đến Thái Hậu rằng nàng bị bệnh nhẹ, đến biệt viện ở ngoại thành tĩnh dưỡng vài ngày, biệt viện đó là Thái Hậu ban tặng cho nàng, nàng lại cho tử vệ cải trang thành nàng ở trong biệt viện đó.

Nàng nói với hắc sinh nhật của nàng sắp đến, nàng còn muốn ở bên hắc vài hôm nữa. Sinh nhật của cả hai người rất sát nhau, nàng trước, hắc sau, mọi năm đều là cùng nhau trải qua ngày sinh nhật.

Hắc đáp ứng nàng.

Thương thế trên người hắc còn khá nặng nhưng hắc vẫn quyết đoán quyết định lập tức đi ngay đến quận Yên Hà.

Tuyền Cơ vẫn mê man, hắc liền mua mấy chiếc xe ngựa khác khiến ọi người chia nhau ra mà ngồi, hắc cùng với Tuyền Cơ một mình một chiếc.

Trên đường đi, lúc nghỉ ngơi gặp hồ nước thì hắc tự mình lấy nước rồi lặng lẽ trở về xe ngựa, hắc tự mình... lau người cho Tuyền Cơ sao?

Nàng cứ suy nghĩ mãi, Tuyền Cơ vẫn ngủ say vậy hắc một mình ở trong xe ngựa sẽ làm gì? Hắc cứ trông chừng nàng như vậy, ngồi yên một tiếng động sao?

Trên vách núi đen hắc nguyện vì nàng chặt một cánh tay nhưng lại nhảy theo Tuyền xuống biển sâu. Tuy biết hắc vô công cực cao, nàng vẫn lo lắng cho an nguy của hắc, hắc mất tích mấy ngày, mỗi ngày nỗi sợ

hải đều giống như sợi tơ quấn chặt lấy thân thể của nàng, chặt đến nỗi nàng sắp không thở nổi, nếu lúc ấy nàng tự vẫn thì có lẽ hẳn sẽ không gặp tình trạng nguy hiểm như vậy, nhưng mà nàng không nỡ xa hẳn...

Nàng nghĩ hẳn muốn báo đáp ân tình của Tuyền Cơ, nhưng không lẽ bởi vì vậy mà hẳn giận nàng sao?

May mắn là có cây lược gỗ nhỏ này nói cho nàng...trái tim của hẳn.

“Nương nương, chúng ta cùng đi đi.” Như Ý cầm hai tay Tuyền Cơ, khẩn thiết nói.

Tuyền Cơ lắc đầu, gắng sức nặn ra một nụ cười, “Cô đi đi, ta còn định ngồi ở đây một chút, nhanh lên đừng để hẳn phải đợi.”

Như Ý thấy tâm ý nàng kiên quyết nên không muốn miễn cưỡng nàng, hạ thấp người vén áo thi lễ rồi rời đi.

Hoa nở rất đẹp, cũng có một vài cánh hoa rơi xuống đất, lẫn giữa mấy đóa hoa trên bàn đá có mấy hòn đá nhỏ sắc cạnh bén, Tuyền Cơ tiện tay nhặt lấy hai viên đá chơi trò tung hứng.

Một viên đá nhỏ rơi xuống khiến nàng chụp hụt, nàng lúnh quýnh khiến ngón tay bị đâm chảy máu. Tuyền Cơ kinh ngạc nhìn máu tươi rơi xuống giữa bàn nhuộm đỏ cánh hoa trông thật thê lương.

232. Chương 236: Lời Khó Hiểu.

Một bài thơ tự dưng hiện ra trong đầu, Tuyền Cơ cười cười, suy nghĩ sửa lại một chút rồi dùng máu trên ngón tay bị đứt nhẹ nhàng viết lên bàn.

Nàng viết xong lại lẳng lặng nhìn dòng chữ đỏ tươi trên bàn kia một lúc lâu, vết thương trên vai của nàng hình như đã được hẳn chăm sóc cẩn thận nên chỉ còn cảm thấy hơi hơi đau nhưng trên đầu lại đột nhiên đau buốt mãnh liệt, cuối cùng không có cách nào ức chế cảm xúc nàng xoay người chạy ra khỏi hoa viên, nàng cứ theo đường mòn mà chạy, bất giác ra đến cổng biệt viện.

Nơi này thật yên tĩnh còn trong hậu viện chắc đang rất náo nhiệt.

Hình ảnh một cây lược nhỏ mọc mọc chọt nhô lên một cái trong đầu, đầu óc đau đớn khó chịu nổi, Tuyền Cơ thống khổ kêu lên một tiếng ôm đầu chạy ra khỏi biệt viện thăm mong đuổi cơn đau này đi.

Trên đường không có nhiều cửa hàng lắm, biệt viện Long Phi Ly chọn nằm ở địa phương khá vắng vẻ, hoàng hôn buông xuống nhìn phong cảnh xung quanh thật tiêu điều, nháy mắt trời đã sắp tối.

Hơn mười bóng người mặc áo màu tím nhẹ nhàng đi theo sau lưng Tuyền Cơ. Mọi người nhìn nhau, hai gã tử vệ trong số đó định tiến lên phía trước đưa Tuyền Cơ trở về, bọn họ là trong số một trăm tử vệ được hoàng đế mới từ đề độ điều tới cùng với một ngàn cấm quân, cấm quân đóng quân ở vùng ngoại thành còn bọn họ phụ trách việc bảo vệ bốn phía chung quanh tòa biệt viện này. Họ không can thiệp vào hoạt động của chủ tử mà chỉ âm thầm bảo hộ, trong đó tử vệ bên cạnh Tuyền Cơ được hoàng đế phái tới nhiều nhất, tổng cộng gồm mười người.

Một bóng người màu xanh khẽ chuyển động dừng trước mặt đám tử vệ.

“Các người trở về đi, ta đi theo là được.”

Tuyền Cơ lão đảo một cái ngã xuống đất, nàng cười khổ, đang định gắng gượng đứng lên thì một bàn tay đưa tới trước mặt nàng.

Nàng ngờ vực ngẩng đầu lên nhìn, đúng là một thiếu niên tuấn tú mặc quần áo màu xanh, ánh mắt hẳn rất lạnh lùng, thần sắc lại hơi hơi căng thẳng.

“Người là...”

“Thanh Phong, Hoàng Thượng là sư huynh của ta.” Giọng điệu của thiếu niên không kiên nhẫn.

Ngày đó gặp mặt ở hiệu thuốc mặc dù Tuyền Cơ nhớ không rõ lắm nhưng vẫn còn có chút ấn tượng.

“Cám ơn.” Tuyền Cơ đặt tay vào trong tay nam tử, Thanh Phong hơi dùng sức kéo nàng dậy.

Tay hai người nắm cùng một chỗ, Tuyền Cơ chỉ cảm thấy bàn tay to lớn của Thanh Phong vừa nóng vừa ẩm ướt, dường như là đồ mồ hôi nóng, hẳn thật sự dùng sức nắm tay nàng chặt quá, tay hẳn thậm chí giống như cái kén bao lấy bàn tay mềm mại của nàng. Hắn không có ý buông tay, nàng cũng ngại rút ra, hai người cứ trầm mặc như vậy đứng một hồi lâu.

Cuối cùng, Tuyền Cơ đành phải nói: “À, ta đứng dậy rồi, cảm ơn.”

Thanh Phong lúc này mới kinh ngạc, làm như chụp phải củ khoai lang nóng phồng tay, hất tay nàng ra.

Tuyền Cơ vừa chua xót vừa buồn cười, thật sự là một người kỳ quái.

“Thanh... Phong, ta đi dạo một chút, lát nữa sẽ trở về.” Nàng nhẹ giọng nói, xem như là chào từ biệt.

“Ừ.” Thiếu niên lãnh đạm lên tiếng.

Đi được vài bước, Tuyền Cơ hơi ngạc nhiên, hẳn vẫn đi theo sau nàng.

“Người không quay về sao?” Tuyền Cơ thở dài, nói.

“Ta đi theo bảo vệ người.” Thanh Phong cứng rắn đáp lại.

Tâm tình Tuyền Cơ đau thương hỗn độn, cũng không muốn có người đi theo, nhưng hẳn vừa nói như vậy nàng không tiện từ chối, đành phải nói: “Cảm ơn.”

Hai người một trước một sau bước đi, nhìn cửa hàng thừa thớt trên đường bắt đầu lên đèn.

“Niên Tuyền Cơ.” Đột nhiên Thanh Phong ở sau lưng lên tiếng, giọng nói hơi trầm thấp, “Ta biết trong lòng cô không thoải mái.”

Tuyền Cơ sửng sốt, “Người làm sao mà biết?”

“Cô đừng quan tâm đến ta.” Thanh Phong lớn tiếng cắt lời nàng, trong lòng có chút phẫn nộ. Kỳ thật vừa rồi hẳn vẫn ở ngay trong vườn.

Trong lúc vô ý hẳn đi ra lại nhìn thấy nàng quẹo qua hành lang, sau đó nàng cùng Như Ý nói chuyện, nàng viết chữ ở trên bàn, hẳn đều nấp sau cây cột nhìn thấy hết. Hẳn vốn phải bỏ đi nhưng mà hẳn vẫn ngẩn nhìn nàng, vẫn... không thể rời chân.

Trong lòng hẳn thất kinh, đang định tránh đi thì đã thấy nàng thần sắc tái nhợt đi ra, hẳn cũng không tự chủ được mà theo đến đây.

Tuyền Cơ còn đang giật mình, thanh âm của Thanh Phong lại truyền tới.

“Trở về đi.”

“Ta muốn đi thêm một lát, người về trước đi.” Tuyền Cơ nói chưa dứt lời thì một hơi thở cực nóng đã đập vào tai.

“Như Ý cô nương là nữ tử tốt, cô cũng đừng đa tâm, vạn lần không được phản bội sư huynh.” Tuyền Cơ cả kinh, chỉ trong giây lát mà Thanh Phong đã ở bên cạnh nàng, trầm giọng nói chuyện.

“Phản bội?” Tuyền Cơ lập lại từ này, không rõ Thanh Phong có ý gì.

“Mẫu thân ta cho rằng cha ta ở bên ngoài có nữ nhân, nên sau đó bà lại... cấu kết với nam nhân khác, cha ta giết chết bà rồi cũng đi theo bà. Sư huynh đối với cô rất tốt, cô không thể phản bội hắn, cô đã hiểu chưa?”

Ban đầu Thanh Phong hạ giọng nhưng nói đến câu cuối giọng điệu đột nhiên trở nên gắt gao mãnh liệt.

Tuyền Cơ chấn động, mặc dù nàng đã quên Thanh Phong, nhưng vừa rồi trong chớp mắt cùng nhau nói chuyện, nàng cũng hơi hơi có cảm giác hẳn là một nam nhân che giấu tâm sự của chính mình rất kỹ.

Nàng không ngờ hẳn sẽ nói như vậy với nàng, dù sao đây cũng là việc riêng tư thương tâm của hẳn, hẳn làm sao có thể nói với nàng? Chẳng lẽ là vì cùng có quan hệ với Long Phi Ly nên trước đây hai người giao tình rất sâu ư?

Kỳ thật Tuyền Cơ làm sao biết được tâm lý mâu thuẫn buồn phiền phức tạp của Thanh Phong được? Cho dù là chính Thanh Phong đi nữa chỉ sợ hắn cũng không biết rõ.

Hắn từ nhỏ trải qua biến cố, tính tình trầm mặc quái đản. Long Phi Ly có ân sâu nặng đối với hắn hơn nữa hai người là huynh đệ đồng môn, tình nghĩa sâu đậm. Sau đó hắn lại phát hiện ra bản thân mình thích Tuyền Cơ, nhưng Tuyền Cơ lại là nữ nhân của Long Phi Ly.

Nữ tử này vĩnh viễn hắn không thể có được, nàng ở bên cạnh người hắn kính trọng nhất, hắn vừa vui mừng vừa đau khổ, hắn đau khổ áp chế tình cảm của chính mình, không ngờ ở Yên Vũ lâu hắn lại nhìn thấy Tuyền Cơ mỉm cười với Phong Chiến Bách, sau đó còn rơi vào tranh chấp giữa Long Chính Văn cùng Nạp Minh Thiên Lăng.

Đối phương là Long Phi Ly thì hắn có thể nhường nhịn, có thể yên lặng thủ hộ, nhưng nếu là nam tử khác thì hắn không nhịn được ghen ghét, mơ hồ có cảm giác phẫn nộ: vì sao nàng thích nam tử khác mà không có thể thích hắn.

Vì thế hắn vừa yêu nhưng vừa không nhịn được giận và hận Tuyền Cơ.

233. Chương 237: Mãi Mãi Gặp Nhau (trường Tương Kiến)

“Thanh Phong, người làm cái gì vậy?”

Mãi cho đến khi Tuyền Cơ kinh hoàng kêu lên thì Thanh Phong mới ý thức được chính mình đang nắm chặt vai Tuyền Cơ.

Hắn điên rồi, làm sao hắn có thể nói với nàng về thân thể của hắn chứ? Thậm chí đối đãi với nàng như bây giờ. Có điều đúng là lần này hắn vẫn luôn lo lắng mới biểu lộ ra, hắn biết rõ thân thủ của Long Phi Ly, khi nàng rút xuống vách núi đen hắn một lần nữa nghĩ rằng nàng đã chết nhưng nàng vẫn là êm đẹp Hắn vuốt đôi vai gầy guộc của nàng thì bỗng có một loại xúc động muốn ôm nàng vào lòng.

Trong nỗi kinh hoàng sợ hãi, hắn thất kinh đẩy nàng ra.

“Không ngờ nữ nhân của hoàng đế còn có thể thân mật với cận vệ như vậy!”

Một giọng cười mỉa mai lạnh lùng vang lên sau lưng, Thanh Phong rùng mình, hắn đã sơ ý đến mức ngay cả đối phương đến gần bên cạnh vẫn không phát hiện ra!

Hắn nhanh chóng xoay người lại, đẩy Tuyền Cơ ra sau lưng, lạnh lùng nhìn về phía đám người mới tới, đó là hai gã nam tử áo đen, tay chậm rãi nắm bội kiếm giắt ở thắt lưng, vì lời nói của bọn họ hắn liền muốn giết chết bọn họ!

“Chỉ bằng người thì không được đâu!”

Một tiếng cười duyên vang lên, lại có hai người từ bên hông nhảy ra, Thanh Phong và Tuyền Cơ kinh hãi, đúng là Mộ Dung Phái và Mộ Dung Lâm! Thanh Phong nắm chặt chuôi kiếm, vừa sợ vừa giận, nếu chỉ có hai hắc y nhân kia thì còn tốt chứ võ công hai huynh muội này thì chỉ có Long Phi Ly mới có thể đánh ngang ngửa một trận, hắn thật sự là đáng chết, như thế nào lại sai tử vệ trở về chứ? Tử vệ chiếm số đông, lại là tử vệ nên tuy không phải là đối thủ của đám người Mộ Dung Phái nhưng cầm chân bốn người này để cho Tuyền Cơ bỏ trốn thì chắc chắn không có vấn đề!

Một gã hắc y nhân bị thương ngã lăn trên mặt đất, Tuyền Cơ khản trương, Thanh Phong làm bị thương một người nhưng vai hắn cũng bị thương. Ánh kiếm hỗn loạn, mặc dù nàng không hiểu võ công nhưng cũng nhận ra Thanh Phong đã không thể chống đỡ nổi nữa. Cứ tiếp tục như vậy thì chắc hắn hẵn phải chết không cần nghi ngờ!

Nàng cắn răng một cái, nhặt thanh trường kiếm của hắc y nhân lên, Mộ Dung Lâm nhảy ra khỏi vòng chiến che miệng cười, “A, Niên phi nương nương của chúng ta cũng muốn gia nhập sao?”

Thanh Phong nghe vậy thì phân tâm, trên vai lại bị Mộ Dung Phái đâm một nhát, trên quần áo hằn dính đầy mồ hôi lẫn máu tươi.

Tuyền Cơ cười lạnh nói: “Ta không có võ công trong người, các người cũng không một kiếm giết chết ta, là vì muốn giam giữ ta dùng để uy hiếp người nọ phải không?”

Mộ Dung Lâm bị nàng nói trúng tâm sự thì cả kinh, lập tức lạnh lùng nói: “Đúng vậy thì sao?”

Ánh mắt Tuyền Cơ chuyển động, thanh kiếm đã đặt ngang trên cổ của chính mình, “Thả hấn trở về báo tin, bằng không ta lập tức tự sát, các người có thể lựa chọn dùng thi thể của ta để áp chế Long Phi Ly.”

“Người!” Mộ Dung Lâm giận dữ, nàng vốn đã hận Tuyền Cơ thấu xương, lúc này lại hận không thể cắn xé nàng thành từng mảnh nhỏ.

Mộ Dung Phái hừ lạnh một tiếng, rút tay về thu hồi nhát kiếm trí mạng đang nhắm thẳng vào giữa ngực Thanh Phong. Thanh Phong lấy kiếm chống đỡ mới ổn định được thân mình đang chực ngã xuống.

Trên mặt đầy mồ hôi lẫn với máu, hấn gắt gao nhìn chằm chằm Tuyền Cơ, ánh mắt thống khổ mãnh liệt, hấn vậy mà cần đến nàng cứu hấn!

Trong bóng đêm một chiếc xe ngựa chạy nhanh như bay.

Bên trong xe ngựa, Tuyền Cơ đang cuộn mình ngồi một góc ôm cái đầu đau buốt khê rên rĩ. Mộ Dung Phái cười nói: “Lâm muội, hình như đầu nữ nhân này có bệnh.” Ánh mắt Mộ Dung Lâm âm trầm, cười lạnh nói: “Như vậy mà đã kêu đau à? Có muốn ném thử cảm giác sống không bằng chết không?”

Mộ Dung Phái ngẩn ra, nghi hoặc nói: “Không phải là muội nhận được thư từ kinh thành của người nọ nói là chỉ giết hoàng đế mà giữ lại mạng của nữ nhân này, hấn còn có việc dùng đến sao?”

“Giữ lại mạng của nàng ta thì có thể, về phần dung nhan thì...”

Ánh trăng, mỳ trường thọ, rượu ngon.

Tuy rằng đơn giản nhưng hàng năm đều giống như nhau, Như Ý cảm giác hơi say, hai má ửng đỏ, Long Tử Cẩm mỉm cười lại châm rượu cho Long Phi Ly và Như Ý.

Như Ý khẽ liếc nhìn Long Phi Ly một cái, rốt cục nhịn không được đưa tay nắm lấy tay hấn phía dưới gầm bàn.

Đột nhiên một thanh âm lo lắng truyền đến, còn có lẫn tiếng khóc.

“Cửu ca, không xong rồi, Thanh Phong bị trọng thương, còn tẩu tẩu nàng... Huynh mau tới đây!”

Một thân ảnh nhỏ nhắn thoảng xuất hiện ở cửa hậu viện rồi nhanh chóng biến mất, Như Ý cả kinh, Long Phi Ly đã vén vạt áo đi ra ngoài.

Trong hoa viên, vẻ mặt Đoạn Ngọc Hoàn lo lắng, Ngọc Trí đã gấp đến độ bật khóc, Thanh Phong cả người đầy máu dựa vào người Hạ Tang, hấn vừa nhìn thấy Long Phi Ly thì tránh khỏi người Hạ Tang, quỳ gối xuống trước mặt Long Phi Ly, cắn răng nói nhỏ: “Sư huynh, ta xin lỗi huynh, Niên Tuyền Cơ bị Mộ Dung Lâm bắt đi rồi.”

Hấn đã nói muốn nàng chờ hấn cùng dùng bữa tối ... Giống như lúc ở Đào Nguyên thôn hấn lại một lần nữa bỏ nàng lại, Long Phi Ly nhắm chặt hai mắt lại, tay nắm thành quyền hung hăng đâm xuống bàn đá thì thấy hàng chữ đỏ sẫm trên bàn.

Hạ dạ yến, *

Lục tử nhất bôi ca nhất biến.

Tái bái trần tam nguyện.

Nhất nguyện lang quân thiên tuế,

Nhị nguyện thiếp thân trường kiện,
Tam nguyện như đồng lương thượng yển,
Tuế tuế trường tương kiến.

* : đây là bài thơ Trường mệnh nữ của nhà thơ Phùng Duyên Kỷ đời nhà Đường, chỉ trừ câu đầu ‘Xuân nhật yển’ được Tuyền Cơ sửa lại thành Hạ dạ yển cho hợp hoàn cảnh của nàng.

Thấy bài thơ, cả người Long Phi Ly chấn động, trong nháy mắt cảm thấy tim mình bị nghiền thành mảnh nhỏ.

Trừ Thanh Phong ra thì tất cả mọi người đều giật mình nhìn về phía hàng chữ trên bàn lại đột nhiên thấy ánh mắt cuồng nộ thô bạo của Long Phi Ly.

“Vì sao nàng lại đi ra ngoài?”

Như Ý cắn môi cười khổ, “Có lẽ là bởi vì cây lược gỗ Hoàng Thượng tặng cho Như Ý.”

Long Phi Ly một tay ấn lên vai Như Ý, trong hai tròng mắt hiện ra tơ máu đáng sợ, từng chữ từng chữ hỏi: “Cây lược gỗ nào?”

Yên Hà trấn là kinh đô của quận Yên Hà, rất phồn hoa nhộn nhịp, không hề kém cõi so với kinh thành. Nơi này là Yến Vân lâu, lầu nổi tiếng nhất trong trấn.

“A, tiểu nhị ca, sắc mặt người như đưa đám vậy bộ không sợ làm khách bỏ chạy hết sao?”

Tiểu nhị đứng ở cửa lầu cười gượng vài tiếng, cung kính nói: “Chào Thanh Loan tiểu thư.”

Thanh Loan tiểu thư là người nhà đại phú hộ trong trấn, có ai mà không kính sợ ba phần?

Hắn nhìn nhìn ba nam tử đi sau Thanh Loan, sắc mặt lại tươi cười, “Chào Chiến Bách công tử, chào Thư Vọng công tử, Ngũ Tứ cũng đến đây à.”

Thanh Loan tiểu thư cùng Thư Vọng công tử là huynh muội, họ Nhan; Chiến Bách công tử họ Phong, Phong gia và Bạch gia là hai nhà đại phú hộ nổi danh nhất quận Yên Hà, chỉ là Phong gia làm ăn nhất quán hạn chế, mới khiến cho danh tiếng Bạch gia vượt trên Phong gia, nhưng cuối cùng Bạch gia lại rơi vào kết cục gia đạo sa sút, người nhà phân tán khắp nơi, đương gia chủ tử Tử Hư lại mất tích, rốt cục không bằng Phong gia thực lực ổn định khó thể đánh ngã.

Thanh Loan cười nói: “Tiểu nhị ca, có giữ sương phòng tốt nào lại cho chúng ta không vậy?”

Tiểu nhị cười khổ, “Sương phòng tốt nhất ở đây sao có thể không chứa lại cho các vị được chứ? Nhưng vừa rồi có một người mặc đồ đen ác ôn đến đây, không hỏi rõ trắng đen đã chiếm mất, chướng quấy nói với hắn còn bị đánh ột trận nữa.”

234. Chương 238: Lại Gặp Lâm Thịnh

Thanh Loan quát một tiếng, “Còn có người không nói đạo lý như vậy nữa à? Nói gì thì bốn cô nương cũng phải lấy lại sương phòng này hết!”

Nàng nhắc váy đi lên lầu hai.

Bạch Chiến Phong cùng Nhan Thư Vọng nhìn nhau cười, hai người một người thì tính tình đậm bạc, một người thì tao nhã, thật sự không cần nhất định phải lấy sương phòng kia nhưng mà tên nóng nảy kia ra tay đánh người khác bị thương thì việc này cũng không thể ngồi xem.

Ngũ Tứ nói thầm nói: “Nếu vị cô nãi nãi này sinh ra là thân nam nhi thì sẽ có khối người chết.”

Thanh Loan quay đầu lại mắng: “Ngũ Tứ, đừng tưởng rằng bốn cô nương không nghe thấy người đang nói gì nha, nam tử hử, ta không cần làm nam tử —— ”

Nàng nói xong lặng lẽ liếc nhìn Phong Chiến Bách một cái, mặt đỏ lên, Nhan Thư Vọng cười to, vỗ vỗ bả vai Phong Chiến Bách.

Bách Chiến Phong cười nhẹ, hẳn hiểu tâm ý của Thanh Loan, cha mẹ cũng rất thích nàng, chỉ là hẳn đối với nàng, chỉ có tình cảm huynh muội, hơn nữa... theo bản năng hẳn sờ sờ một bên ngực. (editor: không biết là chàng sờ vào chỗ bị thương lần trước hay là sờ bên trái tim đang tan vỡ nhỉ ?)

Mấy người lên tới trên lầu, Thanh Loan cũng không nói gì mà trực tiếp xốc màn che đi vào ngay. Chỉ thấy một bàn có sáu người ngồi, đều mặc đồ màu đen, điều kỳ quái là một người trong đó trên đầu còn đội nón tre* có gắn khăn sa màu đen, che khuất toàn bộ khuôn mặt.

* : nguyên văn cv là trúc lạp tử

Thanh Loan cười lạnh, “Ta còn tưởng là người nào? Thì ra là một bọn người quái dị.”

Ngồi trong phòng đúng là bọn người Mộ Dung Phái, mọi người đang chuẩn bị dùng bữa, Mộ Dung Lâm cũng không dùng khăn che mặt. Nên biết nữ tử đều rất yêu quý dung mạo, nàng vừa nghe vậy thì giận tím mặt, bàn tay đập một cái, một chén trà nóng trên bàn đã hất về hướng Thanh Loan.

Thanh Loan bĩu môi, thân hình lóe lên tránh né.

“Chút tài mọn, chỉ thường thôi ——” nàng chưa nói dứt thì bỗng thét lên một tiếng thét chói tai, chỉ thấy một chén trà nóng bỗng khác đã hất lại đây, đúng là do Mộ Dung Phái ra tay, vừa rồi chẳng qua là một mưu kế dương đông kích tây nho nhỏ.

Đám người Mộ Dung thị cười to, việc đó chỉ diễn ra trong nháy mắt. Mắt thấy Thanh Loan muốn tránh cũng không thể tránh, đột nhiên một cổ chưởng phong ập đến, thấy cũng không lợi hại nhưng lại vừa đủ để bức toàn bộ nước trà bay ngược trở lại, Mộ Dung Lâm rung mình, lập tức lách mình tránh đi, nước trà hất lên người của người đang đội nón tre.

Bị nước nóng hất vào người nhưng người nọ lại không hề rên một tiếng. Bạch Chiến Phong hơi hơi nhíu mày.

Mộ Dung Phái cả kinh, tổ tông dòng họ Mộ Dung là người Tiên Nghiên đài, về sau vì tham luyện chốn hồng trần phồn hoa nên rời khỏi Tiên Nghiên đài, cuối cùng võ công cải biến chưa thể đạt tới cảnh giới cao nhất.

Nhưng dựa vào võ học căn bản của Tiên Nghiên đài thì từ khi hấn hành tẩu tam phương tứ phía tới nay thì trừ Long Phi Ly ra hẳn vẫn chưa từng gặp địch thủ, không ngờ nơi này lại có người võ công cao cường như thế.

Bên kia, Mộ Dung Lâm đã thay đổi sắc mặt, vừa sợ vừa nghi hoặc đánh giá nam tử áo trắng vừa ra tay.

Người này đúng là Bạch Chiến Phong. Hẳn vốn không định gây chuyện, nhưng thấy đối phương ra tay nặng thì không khỏi hơi tức giận, nước trà nóng bỗng lại bị hất mạnh về phía gương mặt của Thanh Loan, nếu trúng một chút sợ là Thanh Loan phải bị phỏng nặng.

Huynh muội Mộ Dung thị là người có thù tất báo, vẫy tay một cái gọi mấy tên thủ hạ, hai người ánh mắt nhìn nhau, bàn tay đã đặt lên trên chuôi kiếm.

Gương mặt của Thanh Loan đỏ bừng lên cả giận nói: “Chẳng lẽ chúng ta sợ các ngươi sao?”

Bạch Chiến Phong thần nhiên liếc nhìn đối phương một cái, đột nhiên hướng bên cạnh Nhan Thư Vọng nói: “Người đội nón tre kia bị người ta điểm huyết cam, Thư Vọng, người đi qua đó giải huyết đi.”

“Ai cho ngươi xen vào?” Mộ Dung Phái cười lạnh, kiếm đâm về phía Bạch Chiến Phong một nhát, Bạch Chiến Phong mỉm cười, tay áo phát nhẹ đẩy Thanh Loan ra.

Thân ảnh của hấn xuyên qua giữa ở mọi người, hóa giải toàn bộ chiêu số của huynh muội Mộ Dung thị và ba tên hắc y nhân, khiến cho Nhan Thư Vọng có thể giải huyết cho người đội nón tre kỳ quái kia.

Tay vừa phát ngang qua nón tre trên đầu của người đó, Nhan Thư Vọng rung mình, đó là một... Nữ tử ư?

Thanh Loan rất hiếu kỳ, cười hắc hắc phi thân đến đây, tay vừa vung lên đã nhanh chóng gỡ nón của người đó ra.

Nàng lại chợt kêu lên một tiếng lanh lảnh, gương mặt kiều diễm hoảng sợ thất sắc, “Quý!”

Nón rơi xuống, lộ ra mái tóc dài đen nhánh, là một nữ tử, nhưng dung mạo sao lại thế này được?

Hai bên má nhìn thấy có vết đao rạch ghê người, mà điều khiến người khác sợ hãi nhất là trên mặt nàng ta lại nổi hoa văn chằng chịt, hoa văn này lại rất giống một loại dây leo, khiến cho gương mặt của nàng ta tựa như bị hoa cỏ bò uốn lượn ở trên mặt!

Nhan Thư Vọng cũng lấp bắp kinh hãi, ngay cả Bạch Chiến Phong đang đánh nhau kịch liệt cũng xoay người lại liếc nhìn một cái.

“Lâm Thịnh.”

Một tiếng gọi nhẹ nhàng nghẹn ngào khiến Bạch Chiến Phong đại chấn, song kiếm của Mộ Dung Phái, Mộ Dung Lâm đã đâm đến trước ngực nhưng suýt chút nữa hắn đã quên tránh đi, có lẽ đây quả thật là thời khắc hỗn loạn nhất trong cuộc đời của hắn.

Người ngày đêm tưởng niệm cứ như vậy xuất hiện ở trước mắt, cũng không có nói gì khác, thậm chí đó cũng không phải tên họ của hắn... Nếu chỉ như lần đầu gặp...

Khi mới gặp nhau, ở giữa trăm ngàn người nàng cũng gọi hắn như thế này, ở trong đám người nhẹ nhàng gọi hắn.

Hắn giao chiến cùng với mấy người này, mặc dù đối phương hành vi ác độc, nhưng rốt cuộc là bình thủy tương phù, hắn không muốn đả thương người, vì vậy vẫn chưa dùng hết toàn lực, lúc này sau khi liếc thấy Tuyền Cơ hắn thầm nghĩ chạy nhanh đến bên cạnh nàng, thầm nghĩ đi qua xem nàng.

Chưởng lực của hắn xuất ra, lần này dùng hết mười thành nội lực chưởng phong khắp nơi, đám người Mộ Dung Phái chỉ cảm thấy một áp lực hung mãnh tiến đến, tất cả đều bị bức phải lùi lại.

Áo trắng chớp lên, Bạch Chiến Phong đã đến trước mặt Tuyền Cơ.

Hắn kinh ngạc nhìn gương mặt của nàng, ở bên cạnh Nhan Thư Vọng cùng Thanh Loan nhìn thấy đều chấn động, Bạch Chiến Phong tính tình cực kỳ đậm mật, ba người tương giao hai mươi năm chưa từng nhìn thấy thời khắc hắn tỏ ra cuồng loạn phần nộ như vậy.

“Là bọn chúng làm có phải hay không?”

235. Chương 239: Chỉ Có Nó Thôi !

Nghe thấy hắn hỏi, Tuyền Cơ nghiêng đầu tựa hồ đang cố gắng nhớ lại cái gì đó, cuối cùng lại sợ hãi lắc đầu mờ mịt nói: “Ta không biết...”

Trong tay áo bàn tay đã phải nắm chặt hết mức mới có thể ức chế ngăn cản chính mình không ôm nàng vào trong lòng?

Bạch Chiến Phong nhẹ nhàng cười, tức giận cùng đau lòng cũng đã dâng lên tới tận cổ họng, hắn định an ủi dỗ dành nàng một câu nhưng yết hầu chấn động, nói không thành tiếng.

Sau lưng, Ngũ Tứ kêu to, “Thư Vọng thiếu gia, Thanh Loan tiểu thư, còn không mau đến đây giúp đỡ?”

Đúng là đám người Mộ Dung Phái đều hướng về phía Bạch Chiến Phong mà tấn công, này giờ vì biết thiếu gia nhà mình vô công lợi hại nên Ngũ Tứ vẫn đứng ở cửa làm người qua đường Giáp, lúc này vội vàng chạy qua tiếp nhận công kích, tình hình đã cực kỳ nguy hiểm.

Nhan Thư Vọng rung mình kêu Thanh Loan, Thanh Loan lên tiếng trả lời, cắn môi liếc nhìn Bạch Chiến Phong một cái... trong lòng hơi hơi bất an, biểu ca cùng nữ tử bị hủy dung mạo này quen biết nhau sao?

Nhất định là chính mình đa tâm, nàng ta xấu xí như vậy, biểu ca làm sao có khúc mắc gì với nàng ta được chứ?

Nàng xốc lại tinh thần nhanh chóng gia nhập cuộc chiến.

“Người là Lâm Thịnh à?” Tuyền Cơ sợ hãi nhìn Bạch Chiến Phong, vừa sợ vừa run run lùi lại.

Trước mắt hiện lên bóng người mờ mờ đi tới, tay chân bị giữ chặt, nàng liều mạng lắc đầu phản kháng, liều mạng gọi tên một người nhưng mà vô dụng... Nàng bị buộc phải mở miệng ra, mùi thuốc đắng nghét cay gắt mũi miệng, sống dao lạnh như băng nhẹ nhàng rạch ở trên mặt của nàng...

“A ——” nàng ôm đầu ngồi thụp xuống, giọng khàn khàn: “Đừng mà, đừng mà, đau quá, không cần, long... Người tên là gì, ta nhớ không được, cứu ta, đừng đi uống rượu, ta đau quá, vì sao người không tới cứu ta?”

Bọn chúng đã làm gì với nàng! Vị phu quân của nàng đâu?

Bạch Chiến Phong nắm chặt tay lại, trong lòng rất đau, cắn chặt răng nhưng rốt cục cũng không kiềm chế được, vội tiến lên ôm nữ tử đang co rúm lại kia vào trong lòng.

Thân thể của nàng vẫn run rẩy ở trong lòng hắn.

“Lâm Thịnh, người là Lâm Thịnh ư?” Nàng đột nhiên lộ đầu ra, hỏi thật cẩn thận.

Ở trên đường phố trong kinh thành, lời nói giọng cười thản nhiên như vậy, lạnh lợi thông minh như vậy. Nàng cười hi hi gọi hắn là đại ca.

Hiện tại, nhìn ánh mắt thất thần của nàng, hắn biết rõ nàng đã quên hắn, thần trí của nàng đã thác loạn.

Có lẽ nên nói là nàng đã điên rồi.

Hắn không biết Lâm Thịnh là ai, có lẽ là một người có dung mạo cực kỳ giống hắn, là một người rất quan trọng với nàng, hắn cũng không cần biết Lâm Thịnh là ai, chỉ cần nàng vui vẻ là tốt rồi.

Nhưng mà miệng nàng sẽ không bao giờ cười như trước nữa rồi.

Đời người nếu thật sự có thể quay trở lại lúc ban đầu gặp gỡ, nếu nàng còn có thể vui vẻ tươi tắn giống khi đó vậy thì hắn tình nguyện không hề gặp nàng.

“Tuyền đệ, ” hắn nhẹ nhàng vỗ về thân hình run run của nàng, hắn vẫn gọi nàng giống như lần đầu tiên gặp mặt, bởi vì kỳ thật hắn còn không biết danh tính của nàng, căn bản là hắn cũng không cần biết danh tính của nàng.

Nàng là nàng, sẽ không bởi vì một cái tên thay đổi mà thay đổi.

Tuyền Cơ lẳng lẳng nhìn nụ cười tinh khiết như hoa lê của nam tử.

Hai mươi ba năm qua, lần đầu tiên nếm được hương vị mặn đắng mà mọi người thường nói đến. Bạch Chiến Phong cười cười, dùng nụ cười che khuất khóe mắt hơi ướt át, ôn nhu nói: “Tuyền đệ, người chờ chút, đại ca giúp người giết chết bọn người xấu này, sau đó sẽ đưa trở về kinh thành tìm phu quân của người, được không?”

“Phu quân, phu quân là cái gì?” Tuyền Cơ ngơ ngác hỏi, “Trở về? Trở về làm cái gì, trong lòng hắn không phải là ta mà.”

Hai người đã giao thủ, hắn biết võ công của nam nhân kia.

Tốt lắm, chẳng trách để mặc cho thê tử bị người ta bắt nạt, thương tổn. Hóa ra hắn chưa từng để nàng ở trong lòng.

Bạch Chiến Phong ôm chặt người trong lòng, ánh mắt hiển nhiên cũng đã trở nên lạnh lùng u ám, xơ xác tiêu điều.

Quần áo trước ngực lại đột nhiên bị một lực níu nhỏ nhỏ, hắn cúi xuống xoa đầu của nàng, nghe nàng cúi đầu lẩm nhẩm.

“Lâm Thịnh, người có thể giúp ta cướp hạt châu lại hay không?”

“Hạt châu nào?” Bạch Chiến Phong nao nao.

Tuyền Cơ lại nghĩ rằng hấn không muốn giúp nàng bèn thật cẩn thận giải thích cho hấn, “Ta không có cái gì hết, cây lược nhỏ cũng không có, hạt châu là bảo vật của ta, ta chỉ có nó thôi, Lâm Thịnh, người giúp ta được không?”

Kỳ thật, đúng như Bạch Chiến Phong phỏng đoán, lúc này đầu óc Tuyền Cơ tựa như tờ giấy trắng, thậm chí, ký ức mới nhất nàng cũng đã không nhớ được.

Khi lưỡi dao rạch từng nhát lên mặt, máu tươi ồ ạt chảy dọc theo cổ thành dòng, đầu nàng mặt nàng đau đến mức giống như bị người ta bấm vằm xé rách, nhưng mặc cho nàng kêu như thế nào cũng không có ai đến.

Không có ai đến.

Hình ảnh vốn đã mờ nhạt bị từng nhát từng nhát dao đau đớn moi sạch hầu như không còn lại gì.

Rốt cục thứ nàng có thể nhớ rõ chẳng qua chỉ là: một nữ tử tú lệ cầm lược, lúm đồng tiền nhợt nhạt hạnh phúc, một giọng nói, Hoàng Thượng bày tiểu yến ở hậu viện, xin mời cô nương đi qua hội tụ.

Còn nữa, có người đem hạt châu đeo lên tay nàng, khi da thịt hai người chạm nhau một chút ấm áp thoáng xuất hiện.

Nàng tựa hồ nhớ rõ người kia có nói, bởi vì đó là bảo vật cho nên đưa cho nàng.

Nhưng người kia là ai, nàng rốt cuộc không nhớ được.

Nàng chỉ có hạt châu này.

“Nam nhân muốn cướp hạt châu của ta, ta có bảo vệ nó nhưng mà ta đánh không lại hấn, Lâm Thịnh, ta không có cách nào...” Nàng nói vừa nhanh vừa vội, đột nhiên vén cao ống tay áo cho Bạch Chiến Phong xem.

Vết máu trên cánh tay kia... tức giận cùng phần hận trong lồng ngực nhất thời vỡ òa, Bạch Chiến Phong lạnh lùng nhìn Mộ Dung Phái thì thấy trên cổ tay của hấn có một hạt châu rạng rỡ chiếu sáng.

Đây là hạt châu hấn tặng cho nàng lúc ở trong phòng của Thúy Nhi! Thì ra hạt châu nàng nói là vật này? Đằng sau sự giận dữ là cảm xúc mừng rỡ mãnh liệt, Bạch Chiến Phong chỉ cảm thấy cảm xúc kia đã không có cách nào ức chế được nữa, hấn nhẹ nhàng hôn lên trán Tuyền Cơ, gấp gấp nói: “Chờ ta.”

Tiếng nói vừa dứt, hấn lắc mình gia nhập trận đánh.

Đám người Nhan Thư Vọng vốn đã ở vào thế bại trận, Bạch Chiến Phong vừa đến thì tình thế lập tức đổi ngược.

“Thanh Loan, muội hãy bảo vệ nàng ấy.” Hấn khẽ nhắc tay đẩy Thanh Loan ra khỏi vòng chiến.

236. Chương 240: Nhà Đại Ca.

Thanh Loan nhìn Tuyền Cơ ngồi dưới đất cầm hạt châu thưởng thức, lòng hơi trầm xuống.

Về sau lại có thêm một đám hắc y nhân nữa đến giúp cho những người đó thoát thân, nhưng cũng bị biểu ca đoạt được hạt châu trên cổ tay nam nhân kia. Biểu ca nói giặc cùng đường đành đuổi nhưng nhìn ánh mắt của biểu ca, nàng có cảm giác là hấn sẽ không bỏ qua như vậy.

Biểu ca cũng không thích xen vào chuyện thị phi, lần này lại... Hấn lập tức dặn Ngũ Thất đi tìm xe ngựa, tìm xe ngựa là chuyện đơn giản, đừng nói là ở Yên Hà trấn mà cho dù là ở khắp quận Yên Hà có bao nhiêu cửa hàng là của nhà họ Phong? Chỉ sợ là không dưới một phần ba.

Nàng kia chẳng những dung nhan xấu xí mà tựa hồ đầu óc cũng có chút vấn đề.

Hấn lại ôn nhu nhìn nàng ta như vậy, ánh mắt đó khiến cho nàng nhớ tới hai chữ tình nhân.

Không, không có khả năng !

Nàng quỳnh lên, vừa định đi qua hỏi biểu ca về quan hệ của hai người, Nhan Thư Vọng lại cười nói: “Ngũ Thất đã trở lại.”

Xe ngựa rộng rãi, xa hoa thoải mái, dừng cạnh cửa hậu viện của Yến Vân lâu.

Hắn muốn dẫn nàng ta trở về ư? Thanh Loan cắn cắn môi, bĩu môi nói: “Nhà di nương không xa mà, phải dùng xe ngựa sao?”

“Hôm nay lúc khởi hành, không phải muội than mệt đó sao?” Nhan Thư Vọng buồn cười hỏi.

“Vây vì sao lúc đi chúng ta không ngồi xe ngựa mà bây giờ nha đầu xấu xí này lại được ngồi?”

Ngũ Thất ngoài cười nhưng trong không cười, “Thanh Loan tiểu thư, cô muốn ngồi xe ngựa thì có ai không cho cô ngồi? Trong nhà cô cũng có nhiều xe mà!”

“Người!” Thanh Loan dậm chân một cái, nàng thầm oán than lời này là để cho biểu ca nghe, khéo mắt liếc thấy Bạch Chiến Phong lại đang muốn bế Tuyền Cơ lên xe ngựa, hình như căn bản không có chú ý tới lời của nàng.

Nàng nghiêng răng nghiêng lợi, Nhan Thư Vọng nhú mày nói: “Thanh Loan, muội làm cái gì vậy?”

“Nam nữ thụ thụ bất thân.” Thanh Loan cả giận nói.

“Cô nương này cũng đáng thương, xem ra lại có quen biết với Chiến Phong, muội tức giận làm cái gì chứ?” Nhan Thư Vọng cười nói.

“Các người!” Trùng mắt liếc nhìn Nhan Thư Vọng cùng Ngũ Thất một cái, Thanh Loan tức giận hừ một tiếng, quay đầu đi chỗ khác.

Tuyền Cơ nhìn thấy phải lên xe ngựa liền liều mạng lắc đầu, chui vào trong lòng Bạch Chiến Phong, “Không đi, ta sợ.”

Những người đó nhất định là đã từng tra tấn nàng ở trên xe ngựa, Bạch Chiến Phong trong lòng căng thẳng, thấp giọng nói: “Xin lỗi, là ta sơ ý.”

Hắn nghĩ nghĩ, buông Tuyền Cơ ra rồi cúi người xuống, nói: “Tuyền đệ, ta công người.”

Rốt cục không chỉ có Thanh Loan, ngay cả Nhan Thư Vọng cùng Ngũ Thất cũng kinh ngạc nhìn về phía Bạch Chiến Phong.

Bạch Chiến Phong công Tuyền Cơ đứng lên, cười nói: “Thư Vọng, ba người các người ngồi xe ngựa trở về đi, không đến nỗi lãng phí công sức vất vả của Ngũ Thất.”

“Biểu ca, ta cũng đi bộ!” Thanh Loan lại nghiêng răng nghiêng lợi.

...

Bạch Chiến Phong cố ý chọn đường nhỏ yên tĩnh mà đi, hoàng hôn buông xuống, cỏ xanh bên bờ sông cũng ánh lên một màu da cam rực rỡ.

Trên đường, mặc dù người đi đường không nhiều lắm nhưng cũng không ít, thấy mấy người bọn họ thì đều dừng chân nhìn liên tục mấy lượt, rất là khiếp sợ, người đội nón tre đeo khăn đen che mặt được Phong công tử công trên lưng rốt cục là loại người nào, xem dáng người thon thả kia thì dường như là một nữ tử.

Phong gia là đại phú thương trong quận, Phong Chiến Bách lại là con trai độc nhất trong nhà, trong lúc trà dư tửu hậu, trong quận có người nào không bàn tán xem rốt cuộc là khuê nữ nhà ai có may mắn có thể gả vào Phong gia, nghe nói quận trưởng cũng có ý đem thiên kim nhà mình gả cho hắn, sau đó lại bị Phong gia khéo léo từ chối.

Nhan gia cùng Phong gia đi lại với nhau rất thân mật, lại có quan hệ thông gia, đầu đường cuối phố đều phỏng đoán rằng địa vị thiếu phu nhân Phong gia chắc hẳn sẽ lọt vào tay vị Nhan tiểu thư kia.

Bạch Chiến Phong không thêm để ý một chút nào đến ánh mắt soi mói xung quanh nhưng Tuyền Cơ thật là sợ hãi, rúc vào cổ hắn.

Nàng không sợ hãi! Một động tác nho nhỏ lại khiến trong lòng Bạch Chiến Phong lại nhin không được dâng lên từng trận vui sướng, hai người dựa sát vào nhau, có thể nghe thấy hơi thở của nhau, Bạch Chiến Phong đột nhiên nghĩ thời gian này có kéo dài mãi cũng không sao.

Tuyền Cơ nằm ở trên lưng Bạch Chiến Phong, nhỏ giọng hỏi, “Lâm Thịnh, bây giờ chúng ta phải đi đâu vậy?”

“Về nhà.”

Nam tử khẽ mỉm cười, thanh âm từ trước mặt truyền đến.

“Người có biết nhà của ta ở chỗ nào không?”

“Sau này nhà đại ca chính là nhà của người.”

Ở phía sau Thanh Loan vừa nghe thấy thì choáng váng, lời này của biểu ca là có ý gì?

Nhan Thư Vọng cùng Ngũ Thất liếc nhìn nhau một cái, cả hai đều thấy được vẻ khiếp sợ trong ánh mắt của đối phương.

Có một số việc mặc dù không tận mắt thấy, nhưng liên tưởng lại tình hình ở kinh thành, Ngũ Thất cũng hơi mơ hồ hiểu được tâm tư của công tử.

Thanh Loan dừng chân lại, cười lạnh nói: “Xấu nha đầu kia chỉ bị thương trên mặt và đầu óc có vấn đề, cũng không phải là bị đau chân, tại sao muốn biểu ca công nàng ta chứ? Đã cứu mạng rồi mà còn phải lo ăn ở nữa à? Muốn ăn bao lâu ở bao lâu đây?”

Nhan Thư Vọng cười nói: “Muội cũng biết đầu nàng có vấn đề, vậy thì làm sao nàng hiểu đâu là tốt xấu, đâu là lẽ nghi luân thường chứ?”

Ngũ Thất khẽ than, “Biểu tiểu thư, cô nương này vốn cũng không xấu, dung mạo nàng vốn rất khá, cô cũng đừng nên gọi người ta là sửu nha đầu, xấu nha đầu gì đó.”

Thanh Loan thấp giọng nói: “Ngũ Thất, từ nhỏ người đã theo bên cạnh biểu ca, là thư đồng bên cạnh biểu ca, nữ tử này rốt cuộc là loại người nào vậy?”

Lúc này thanh âm của Nhan Thư Vọng nhẹ nhàng truyền đến.

“Thanh Loan, mấy hôm Chiến Phong hôn mê, muội nói xem người trong miệng hắn gọi là ai?”

“Tuyền đệ, sắp đến rồi, ta đưa người đi gặp cha nương ta, bọn họ đều là người hiền hoà, người đừng sợ. Độc và vết thương trên mặt người, đại ca nhất định sẽ nghĩ biện pháp chữa trị giúp người.” Bạch Chiến Phong ôn nhu nói, nhìn lại thì đã không thấy bóng mấy người phía sau.

Tuyền Cơ chỉ biết gật gật đầu, nàng tựa vào cổ hắn, hơi hơi động đậy thì làn da cách tấm lụa mỏng liền chạm vào mặt Bạch Chiến Phong. Trong lòng Bạch Chiến Phong hơi rung động, do dự một chút bèn nghiêng đầu chạm vào khuôn mặt của nàng.

Tuyền Cơ cười hắc hắc, lấy tay vén khăn che mặt, dùng mặt dụi vào mặt hắn.

Chẳng qua chỉ là một động tác nhỏ vô cùng thân thiết lại khiến Bạch Chiến Phong chấn động, cười khổ nói: “Tuyền đệ, đừng nghịch ngợm.”

Đột nhiên hắn nhớ tới ngày đó ở trong phòng ở Yên Vũ lâu trong kinh thành... tất cả tình cảnh khi hắn hôn nàng.

237. Chương 241: Bên Nhau Trăm Năm.

Đối với người ngoài xưng là họ Phong, trên thực tế, theo gia phả từ trên xuống dưới thì Phong gia lão gia họ Bạch, tên là Chiến Chỉ, phu nhân là Khang Ninh.

Giờ phút này, hai người đang ở đại sảnh uống trà nói chuyện, đột nhiên, nữ tỳ tên Xảo nhi vẽ mặt kinh hoàng thất thố vọt vào nói: “Lão gia, phu nhân, không tốt, không tốt.”

Đại nương Dung Thắm Nhi bên cạnh Khang Ninh mắng: “Xem tiểu nha đầu hồ ngôn loạn ngữ kìa!”

Khang Ninh cười nói: “Xảo nhi, phu nhân cùng lão gia rất tốt.”

Trừ quản gia Thạch Thúc cùng Dung Thắm Nhi ra thì mấy nha đầu người hầu trong phòng đều nở nụ cười.

Xảo nhi ủy khuất mếu mếu miệng.

Bạch Chiến Chỉ nhìn mọi người liếc mắt một cái, mọi người lập tức an tĩnh lại. Lão gia làm người mặc dù khoan hồng độ lượng, nhưng tính tình lại rất nghiêm túc, nô bộc Phong phủ không thể không sợ.

“Xảo nhi, có chuyện gì?”

“Bẩm lão gia, phu nhân, thiếu gia người... Người dẫn một cô nương về phủ, không phải, là công một cô nương trở về.”

Đừng nói là Xảo nhi sắc mặt kinh ngạc sắc mà mọi người trong đại sảnh nghe vậy đều lắp bắp kinh hãi.

Bạch Chiến Chỉ cùng Khang Ninh liếc nhìn nhau một cái, sắc mặt cũng ngạc nhiên.

“Cha, nương.”

Thanh âm này. . . . Khéo nhi hoảng sợ, tại sao thiếu gia xuất hiện a? Nàng le lưỡi, vội lùi sang một bên, cùng với một đám nô bộc, ánh mắt mở to nhìn về phía thiếu gia và cô nương mà thiếu gia đưa về.

Tầm mắt quét qua hai bàn tay đang nắm lấy tay nhau của Bạch Chiến Phong và nữ tử che khăn đen sau lưng hắn, Khang Ninh chấn động, nói: “Chiến nhi, vị cô nương này là ai?”

Bạch Chiến Phong nhìn Khang Ninh vuốt cằm, lại dặn dò: “Thạch thúc, dì Dung lưu lại, những người khác đều lui xuống đi.”

Mọi người đang lòng nóng như lửa đốt chờ xem dung mạo cô nương kia, lúc này nghe thiếu gia phân phó đều rất thất vọng nhưng cũng đành phải nhanh nhẹn lui xuống.

“Chiến nhi?” Bạch Chiến Chỉ khẽ nhíu mày.

Bạch Chiến Phong cười cười, kéo Tuyền Cơ đang tránh ở sau lưng hắn ra trước mặt, nói: “Tuyền đệ, người ngồi phía trên chính là cha mẹ của đại ca, để cho họ nhìn xem ngươi được không?”

Trừ Bạch Chiến Phong ra thì Tuyền Cơ đều rất sợ hãi những người khác, nàng sợ hãi nói: “Lâm Thịnh...”

“Mẫu thân đại ca là đại phu rất giỏi, ngươi để cho nàng xem xem, nàng mới có thể nghĩ cách chữa trị người.”

“Lâm Thịnh, ta bị bệnh sao? Vì sao phải chữa bệnh?”

“Ừm, trên mặt ngươi không phải rất đau sao? Thì đúng là bị bệnh, ngươi cũng không muốn bị đau hoài có phải hay không?”

Tuyền Cơ gật gật đầu, kéo ống tay áo hắn, nhỏ giọng nói: “Chỉ có thể nhìn xem thôi nha, bọn người ác độc kia nói ta là người quái dị, bọn họ cười ta mắng ta, ta sợ hãi lắm, bọn họ nói không thể để cho người khác thấy ta, sau đó lại bảo ta mang cái này, đội cái này, bọn họ mới không mắng ta.”

Bạch Chiến Phong vừa đau lòng vừa giận, nắm chặt tay Tuyền Cơ, “Tuyền đệ đừng sợ, đại ca sẽ không để cho bất luận kẻ nào thương tổn ngươi nữa, ta nhất định sẽ thay ngươi báo thù này.”

Tuyền Cơ cái hiểu cái không gật gật đầu, “Lâm Thịnh, vậy sau khi xem xong, người dẫn ta đi được không, ta chỉ muốn ở một chỗ cùng người thôi.”

“Được!”

Lời nói của Bạch Chiến Phong đừng nói là Khang Ninh mà ngay cả người trầm ổn thư thái như Bạch Chiến Chỉ cũng khiếp sợ không thôi.

Theo thần thái ngôn ngữ của Bạch Chiến Phong thì thấy dường như đối phương chính là nữ tử mà hắn yêu. Nhưng mà nữ tử này trên mặt có tật và điều khiến người ta giật mình nhất tựa hồ nàng là một người khờ?

238. Chương 242: Ngày Cưới Như Mộng (1)

Bạch Chiến Chỉ không phản ứng mạnh, chỉ chăm chú nhìn Bạch Chiến Phong: ” Tâm ý con đã quyết? ”

“Vâng”. Ánh mắt Bạch Chiến Phong sáng ngời, ngữ khí kiên định không dễ gì thay đổi.

Thanh Loan nhào vào trong lòng Khang Ninh, khóc òa, Khang Ninh vốn thương Thanh Loan, thấy vậy không đành lòng, nói: “Chiến nhi, Thanh Loan từ nhỏ lớn lên bên con, hai nhà đã vốn biết nhau, dung mạo và võ công cao cường, có chỗ nào không xứng với con, nương nghĩ, nếu con thật sự thích, thì thôi lấy cô nương kia làm thiếp, còn chính thê...”

“Nương” Bạch Chiến Phong cắt lời Khang Ninh, cương quyết nói: “Việc nạp thiếp xin nương đừng nhắc tới nữa, con đã có ý lấy nàng, nàng sẽ là chính thê của con, cả đời con chỉ có một mình nàng, không thêm một ai khác. Con không thể để nàng chịu ủy khuất”.

Bạch Chiến Phong là một người con cực kỳ có hiếu, tính tình nhũn nhặn ôn hòa trầm tĩnh, đâu đâu ở quận Yên Hà cũng nói Phong Chiến Bách là một công tử ôn nhũn như ngọc, nhưng trong lòng Bạch Chiến Chỉ và Khang Ninh đều biết, đứa con trai này tính tình kiên định, không bao giờ đắn đo một khi đã quyết định việc gì, tuyệt đối không sửa đổi.

Nghe Bạch Chiến Phong nói vậy, giận dữ cùng với thương tâm trong lòng Thanh Loan lan tràn, vùng dậy từ trong lòng Khang Ninh lao về phía Tuyên Cơ, Tuyên Cơ nhìn Chiến Phong quỳ trên mặt đất, thấy thú vị cũng bắt chước hắn ngồi xổm xuống, luồng kinh phong bạt tới, nàng hoảng sợ, nhưng không né tránh, theo bản năng nhắm chặt mắt lại.

Một tiếng kêu ầm nhĩn đau đớn, thân mình nàng đã được người ta ôm lấy, nàng tò mò, trợn mắt nhìn, Bạch Chiến Phong chắn trước mặt nàng, chướng của Thanh Loan dừng trên người hắn.

Mọi người thấy vậy kinh ngạc giật mình, hơi thở như ngưng lại.

Ngũ Thất cả giận nói: “Biểu tiểu thư, cô làm cái gì vậy?”

“Biểu ca, vì sao huynh lại che cho nàng ta? Rõ ràng huynh có thể tránh đi, vì sao lại không tránh?”. Thanh Loan lẩm bẩm.

Ánh mắt Bạch Chiến Phong tối xầm lại, nhìn về phía Thanh Loan: “Thanh Loan, muội là muội muội của ta, ta bỏ qua uội, ta bảo vệ nàng, vì nàng là thê tử của ta, nhưng, nếu có lần sau, chắc chắn ta sẽ không khách khí nữa, muội hiểu chứ?”

Thanh Loan khóc thất thanh, bịt miệng, chạy ra khỏi phòng.

Nhan Thư Vọng thở dài: “Dượng, dì, con đi xem nàng ấy”.

Khang Ninh cười khổ, bàn tay khẽ vẫy Dung Thắm Nhi, người sau hiểu ý, nói: “Biểu thiếu gia, chuyện con gái hãy để nô tỳ đi thì tốt hơn”.

Bạch Chiến Chỉ vỗ vỗ vai phụ nhân, nói: ” Việc đón dâu về sau hãy nói, nhưng đọc trên người tiểu cô nương này, nàng xem phải làm sao bây giờ?”.

Khang Ninh nhăn mày không nói, tay kéo Bạch Chiến Phong, Bạch Chiến Phong chăm chú :”Nương, cứ nói đừng ngại”.

“Độc này có tên là ‘hoa lạc hoa khai bách niên hiếu’”, Khang Ninh cười khổ, ngập ngừng không nói tiếp.

Nhan Thư Vọng mặc dù nghĩ đến Thanh Loan, nhưng nhìn thấy bộ dáng khó xử của Khang Ninh, bất chợt cũng không khỏi tò mò việc Tuyên Cơ trúng độc, nói: “Thực là một cái tên phong nhã.”

Quản gia Thạch Thúc từ trước tới giờ vẫn yên lặng không lên tiếng, bỗng chợt nói: “Biểu thiếu gia, thiếu gia đừng thấy tên này hay, phạm là vật độc, nhìn càng đẹp càng hấp dẫn lại càng độc, tên này càng hay.....”

Bạch Chiến Phong nhìn Tuyền Cơ đang ôm đầu không biết nghĩ tới cái gì, trong lòng khê run, nắm chặt tay nàng, nói: “Thạch thúc, thúc là cao thủ dùng độc, có thể giải thích rõ hơn không?”

Thạch thúc cùng Khang Ninh liếc mắt nhìn nhau, hai người một người là cao thủ dùng độc, một người là danh y lẫy lừng, lúc này sắc mặt cả hai đều lộ vẻ dăm chiêu khó nghĩ.

“Nương, Thạch thúc.” Bạch Chiến Phong cắn răng thúc giục.

“Hay là để ta nói cho,” Thạch thúc nói: “Độc này mỗi khi tới kỳ trăng tròn liền lan ra toàn thân, hoa nở rộ toàn thân xấu xí không chịu nổi, nếu chỉ là xấu xí thôi thì bỏ đi, nhưng dấu vết hoa nở để lại trên người lại không phải là nhỏ, tới kỳ trăng tròn tiếp theo, chỗ da đó sẽ bong ra từng mảng, cứ lặp đi lặp lại như thế, người trúng độc sẽ vì da thịt bong tróc thống khổ mà chết, loại đau đớn này có ai chịu nổi?”

Khang Ninh không đành lòng nhìn Tuyền Cơ, xoay người, chậm rãi nói: “Chiến nhi, độc này cả ta và Thạch thúc của con đều không thể giải, độc này được truyền từ Tây Hải, chỉ nghe thấy tên nhưng chưa bao giờ nghe thấy có phương pháp giải độc”.

Trong lòng Ngũ Thất run lên, lặng lẽ nhìn thần sắc Bạch Chiến Phong, thấy hần hơi hơi cúi đầu, không biết đang suy nghĩ cái gì, Bạch Chiến Chỉ dè dặt vai hần, Bạch Chiến Phong đột nhiên ngược lên nhìn, ánh mắt trong suốt như làn nước, “Thạch thúc, thay ta truyền lệnh cho những người trong bộ tộc trước đây của tổ tiên trong trấn, trong vòng một tháng phải bắt bằng được những người đó”.

“Tuân lệnh”, Thạch thúc khom người nói: “Ta lập tức đi làm ngay”.

Nhan Thư Vọng khê cười, nói: “Nhan gia cũng là một bộ phận trước đây của Bạch gia, xem ra việc này chúng ta muốn tránh cũng không được”

Hần trời sinh tính tình phóng khoáng, tình nghĩa với Bạch Chiến Phong vốn sâu đậm, chuyện Thanh Loan không hề khiến hần nảy sinh một chút hiềm khích nào.

Bạch Chiến Phong cũng cười trả lời: “Đệ từng nhìn thấy dung mạo mấy người kia, vừa hay, bây giờ đệ vẽ lại hình dáng của bọn chúng đưa cho Thạch thúc đi”.

“Bây giờ ư? Huynh cũng thật gấp quá đi”. Nhan Thư Vọng cười khổ.

Bạch Chiến Phong chăm chú nhìn Tuyền Cơ, nói: “Việc này liên quan tới tính mạng của nàng, ta làm sao dám chậm chạp dù chỉ một khắc”.

“Cha, nương, Chiến Phong muốn ngay lập tức tính chuyện hôn sự”

Khang Ninh cả kinh, tuy nàng biết tâm ý Bạch Chiến Phong đã quyết, nhưng vì thấy tính mạng Tuyền Cơ không biết được bao lâu nên vẫn còn do dự, không muốn Chiến Phong cưới nàng làm vợ. Chỉ cho là qua một một thời, tâm ý hần có lẽ sẽ giảm bớt, nhưng hiện tại Chiến Phong lại.....

Bạch Chiến Chỉ đã nhìn ra một vài manh mối, nói: “Chiến nhi, có phải con muốn tới Tiên Nghiên đài hay không? ”

Bạch Chiến Phong vuốt cằm: “Vâng, nếu ở trong kỳ hạn bọn họ không thể tìm được người hạ độc, con sẽ đưa nàng tới Tiên Nghiên đài tìm đại phu, con cùng nàng thành thân thì không cần phải lo lắng đến lễ nghĩa, không phải phân phòng, trên đường sẽ dễ chiếu cố cho nàng hơn rất nhiều.”

Bạch Chiến Chỉ gật gật đầu, thì thầm điều gì đó với Khang Ninh.

Khang Ninh cười khổ: “Phụ thân con nói đúng, Chiến nhi, mặc dù ngay cả việc hôn nhân đại sự con cũng chỉ là vì muốn chăm sóc cho nàng ta, tâm tư của con đã như vậy, nương có thể nói điều gì nữa? Thôi, bỏ đi bỏ đi, nương sẽ bắt tay vào chuẩn bị thay con”.

“Cám ơn cha, cám ơn nương”, Bạch Chiến Phong mừng rỡ, liếc mắt nhìn Tuyền Cơ, thấy nàng đang bình tĩnh nhìn mình thì giật mình, nhẹ nhàng ôm chặt nàng.

Bao nhiêu phong ba, tiền duyên lằm lổ, lúc này đây, hãy để cho hần chiếu cố nàng thật tốt.

239. Chương 243: Ngày Cưới Như Mộng (2)

“Dừng tay! Dừng động vào nàng! Tiểu Thất, Tiểu Thất!”

Mở bừng mắt, tay sờ soạng bên cạnh, lại trống không.

“Hoàng thượng”, có người bước nhanh tới.

Long Phi Ly hơi nhú mắt, người bên cạnh giường hắt là Hạ Tang, hắt đang muốn lau mồ hôi cho Long Phi Ly, Long Phi Ly đã cầm chặt tay hắt, cắn răng: “ Vì sao trẫm còn ở đây?”

Tĩnh lại hắt vẫn đang ở biệt viện trên trấn Tùng Phong ở quận Yên Hà!

Hạ Tang cười khỏ, mọi người thay phiên nhau hầu hạ hoàng thượng, vì sao hoàng thượng lại tĩnh lại trong khi hắt hầu hạ chứ? Long Phi Ly lúc này đang tức giận, ai cũng không dám động tới, hắt kiên trì nói: “Hoàng thượng, ngày đó sau khi người phái người đưa Như Ý cô cô về thì liền cưới ngựa đuổi theo nương nương, tức giận công tâm, miệng vết thương nứt ra, chảy rất nhiều máu, người không chống đỡ nổi mà ngã xuống ngựa —— ”

Long Phi Ly nhắm mắt lại, lúc này hắt mới bình tĩnh lại, hiện tại, hắt không thể gấp, không thể bấn loạn, càng không thể lại gục ngã xuống.

Nhưng thật sự là vừa nghĩ tới nàng còn trong tay những người đó, sự bình tĩnh của hắt lại bay sạch sành sanh.

Buông Hạ Tang ra, hắt nhẹ giọng hỏi: “Tử Cẩm đã phái tử vệ đi ra ngoài điều tra, phải không?”

“Vâng.”, Hạ Tang nhanh chóng trả lời: “Trên năm ngã đường từ Tùng Phong trấn đến năm trấn của quận Yên Hà, vương gia đều đã phái người đi tìm kiếm, cũng đã cho tử vệ thông báo cho trạm gác ngầm trên các trấn lưu ý những người khả nghi, Đoàn đại nhân cũng đã phái một nhóm cấm quân giúp đỡ điều tra”.

Long Phi Ly cười khê, ngắt lời hắt: “Mộ Dung Lâm là một nữ nhân xảo hoạt, chọn trấn Tùng Phong để ra tay thật là một việc làm thông minh. Hạ Tang, nếu trẫm là cô ta, trẫm nhất định sẽ cho người cải trang dịch dung chia ra năm đường đi, sau đó lại để lại ở mỗi trấn một ít manh mối, làm rối loạn tin tức, trẫm đoán, hiện tại các người đều đã nhận được tin của thám tử hồi báo là cả năm trấn đều khả nghi, có phải hay không?”

Hoàng thượng giống như tận mắt chứng kiến vậy, Hạ Tang cả kinh, quỳ xuống nói: “Hoàng thượng anh minh, quả thật đúng là như thế!”

Sắc mặt Long Phi ly trầm xuống, nói: “Đưa bản đồ cho trẫm.”

Ánh mắt lướt qua bản đồ, khéo miệng Long Phi ly kê cong lên, phân phó: “Hạ Tang, truyền lệnh xuống, sau nửa canh giờ, mọi người trong biệt viện lập tức theo trẫm xuất phát, lệnh cho Ngọc Hoàn nghỉ trại, các tập hợp các tốp cấm quân hợp lại, đi theo phía sau trẫm”.

Ngữ khí quyết đoán, khí thế bức người, Hạ Tang rùng mình, đáp: “Tuân lệnh.”

Hắt ngáp ngừng, hỏi: “Hoàng thượng, trong năm trấn, chúng ta phải tới trấn nào?”

“Trấn Yên Hà.”

“Thủ phủ quận Yên Hà ư? ” Hạ Tang hơi hơi khó hiểu.

Long Phi ly thản nhiên nói : “Trong năm trấn thì sông Nhạc Dương chỉ duy nhất chảy qua trấn Yên Hà, sau khi tới Yên Hà trấn, Mộ Dung Lâm lại có thêm một con đường thủy, thêm nữa, trấn Yên Hà là một trấn phồn hoa rộng lớn, muốn tìm không phải là dễ dàng, Mộ Dung Lâm chẳng nhẽ lại không chọn trấn này?”

Trong lúc hoàng đế hôn mê, mấy người tụ tập lại thương lượng đủ cách nhưng vẫn đắn đo không dám chắc phương hướng Mộ Dung Lâm đi, hiện tại, nghe Long Phi Ly nói, màn sương mù nhất thời được vén lên, Hạ Tang liên tục vuốt cằm, trong lòng phấn chấn hẳn lên, hắt cũng rất lo lắng cho an nguy của Tuyên Cơ, lúc này hoàng thượng tĩnh lại, không thể nào nói hết được sự sùng bái cùng tín nhiệm với vị chủ tử trẻ tuổi thông minh cơ trí này, nhưng hắt chắc chắn một điều, hoàng thượng nhất định sẽ cứu được Niên Phi!

Hắn cúi người hành lễ, đang muốn cáo lui, Long Phi Ly lại hỏi:

“Trăm ngủ bao lâu rồi?”

“Bẩm hoàng thượng đã hai ngày rồi”.

Long Phi Ly dầm mạnh một quyền xuống giường, bụi gỗ bay mù mịt, dầm gỗ cửa vào ngón tay hắn, máu tươi từ đó chảy ra, hắn lạnh lùng nhìn chăm chăm vết máu đỏ tươi, nhưng không lên tiếng.

Hạ Tang cắn chặt răng khuyên nhủ: “Hoàng thượng, người cứ như vậy nếu để Niên Phi nương nương biết, người sẽ rất đau lòng”.

“Đau lòng? Sao nàng còn có thể vì ta mà đau lòng được nữa?” Long Phi ly đột nhiên cười chua xót, ánh mắt dừng lại ở ánh nền trên bàn, thản nhiên nói: ” Hạ Tang, vừa rồi trăm nằm mộng, trong mộng những người đó tra tấn nàng”

Hắn nói tới đây thì ngừng lại một chút, Hạ Tang chăm chú nhìn sang đã thấy hoàng đế gắt gao nắm chặt chần dệm trong tay, những câu nói an ủi trong miệng không thể nào phát ra được.

Lúc này, giọng nói hoàng đế lại nhẹ nhàng truyền tới, nhưng lại mang một chút xa xăm

“Sau đó, nàng lạnh lùng nhìn trăm, nàng nói, nàng sẽ không cùng trăm hồi cung.”

“Hạ Tang, trăm nói cho người, không có khả năng, tuyệt không có khả năng, nàng không thể, trăm không cho phép. Cả đời này, nàng vô luận còn sống hay đã chết, cũng phải ở bên cạnh trăm, trăm cùng nàng sống tới trăm năm. Ngày sau, chết cũng phải chôn cùng một mộ.”

Chôn cùng một mộ, Hạ Tang rùng mình, ngữ khí hoàng đế lạnh lẽo giống như quỷ vương. Hắn muốn nói, chôn cùng một mộ thì chỉ có hoàng hậu, mới có tư cách này.

+++++

Phong phủ.

Trên bàn trong thư phòng, là sổ thu chi chi tiết của các cửa hàng Phong gia trong tháng này trên khắp cả nước, Bạch Chiến Phong cẩn thận xem xét, Ngọc Thất ở bên cạnh hầu hạ thiếu gia

Năm mươi tám tuổi, lão gia bắt đầu giao tất cả chuyện trong quý phủ cho hắn.

Ngũ Thất hỏi, thiếu gia có thể quản lý hết không? Mỗi lần Bạch Chiến Phong chỉ thản nhiên cười, nói, còn có thể.

Ngũ Thất biết, thiếu gia rất lợi hại, mấy năm qua, cửa hàng của Phong gia khai trương ngày càng nhiều, tài phú đã gần ngang ngửa với thế lực nhà Bạch Tử Hư trước đây.

Bạch Chiến Phong đột nhiên buông sổ sách trên tay, nhú mày, cười khổ nói: “Không được, lại sai rồi”

Ngũ Thất tò mò hỏi: “Thiếu gia, thu chi phòng này tính toán không đúng à?”

Bạch Chiến Phong lắc đầu khẽ cười: “Không phải, là thiếu gia của người”.

Giọng thiếu gia giương như là đang vui vẻ lắm? Ngũ Thất đen mặt, “Người tính sai, sao lại còn vui vẻ như vậy?”

Bạch Chiến Phong chỉ cười, đột nhiên như nhớ ra cái gì, giọng hốt hoảng: “Bữa ăn khuya của Tuyền đệ, người đã phân phó người chuẩn bị chưa?”

Ngũ Thất lệ rơi đầy mặt: “Thiếu gia, người tạm tha cho ta đi, đây là lần thứ ba người hỏi rồi, tiểu nhân đã sớm an bài xuống dưới rồi.”

Bạch Chiến Phong vừa lòng gật đầu, cười nói: “Nên thưởng, làm tốt lắm, người đừng quên nhắc nhở ta qua đó ăn cùng nàng.”

Bao lâu chưa nhìn thấy qua bộ dạng thiếu gia như thế này? Ngũ Thất phát điên, tức giận nói: “Tiểu nhân tuyệt đối tin tưởng, cho dù tiểu nhân không nhắc ngài, chắc chắn ngài cũng không quên”.

Miệng hần chưa nói xong, giọng nói hỗn loạn từ đâu đã cắt đứt lời hần: “Thiếu gia, thiếu gia, không tốt, không tốt.”

Xảo Nhi đẩy cửa tiến vào, vẻ mặt cầu khẩn, nói: “Thiếu gia, cô nương không cho chúng nô tì hầu hạ tắm rửa mà muốn người đi.”

240. Chương 244: Ngày Cưới Như Mộng (3)

Khi Bạch Chiến Phong tới phòng Tuyền cơ, mấy tỳ nữ sợ hãi đứng bên ngoài, người nào người nấy cả thân đều ướt đầm, chật vật không nói tả nổi.

Thiếu gia đi nhanh qua khiến Xảo Nhi đi phía sau thiếu gia thở hồng hộc nói: “Thiếu gia, nô tỳ muốn nói là cô nương đang cầu kính ở bên trong, không cho chúng tỳ nữ chạm vào người.”

“Đúng vậy, nàng nói chỉ cần Lâm Thịnh.” Một tỳ nữ tiếp lời: “Chúng tôi nghe thấy nàng gọi người như vậy, đành phải tìm người.”

Ngũ Thất vừa nghe, giật mình: “Ách, ý các người là, muốn thiếu gia hầu hạ nàng tắm rửa hả?”

“Không phải là chúng tôi muốn mà là cô nương muốn vậy.” Xảo nhi liếc xéo Ngũ Thất một cái.

Ngũ Thất nói thầm, “Nhưng cũng không thể nào muốn thiếu gia hầu hạ được, hay là để ta làm?”

Chúng tỳ nữ liếc hần “...”

Bạch Chiến Phong nhú mày, khuôn mặt tuần tú ứng đồ, bình thường hần quyết định việc nhanh chóng, nhưng lúc này lại không biết phải làm sao.

“Lâm Thịnh, Lâm Thịnh, người ở đâu?”

Giọng nói thẳng thốt từ trong truyền tới, Bạch Chiến Phong lo lắng hốt hoảng, cắn răng nói: “Xảo nhi, có khăn tay hay không? cho ta mượn một lúc.”

Mọi người lẳng lặng nhìn thiếu gia cầm lấy khăn tay buột hai mắt lại rồi đẩy cửa đi vào.

Bên trong nhanh chóng truyền đến tiếng người ngã xuống, Xảo nhi gãi gãi mặt, “ách, trên mặt đất có không ít đồ đạc lúc này cô nương ném.”

Người bị ngã xuống chắc không phải là thiếu gia chứ? Chúng tỳ nữ liếc mắt nhìn nhau, không kiềm chế được cười rộ lên.

“Ta nói cho các người biết, thiếu gia là người các người có thể cười sao?” Ngũ Thất cả giận nói: “Thiếu gia bị ngã vẫn là thiếu gia, thiếu gia bị ngã cũng là đúng.”

Chúng tỳ nữ : “... ”

Trong phòng,

Bạch Chiến Phong cười khổ, bị ướt chỉ là chuyện nhỏ, hần chưa từng chật vật như thế, ngã lăn bao nhiêu lần vì những đồ đạc vất vương trong phòng, nhưng, trong lòng lại cảm thấy vui vẻ.

Hần nghiêng tai lắng nghe, dựa vào tiếng thở để xác định phương hướng tiếng của Tuyền Cơ, phi than một cái đến bên cạnh bồn tắm, thân hình còn chưa đứng vững thì đã nghe thấy Tuyền Cơ ngọt ngào gọi hần: “Lâm Thịnh.”

“Tuyền đệ”, hần đáp lại một tiếng, rồi im lặng tiến về phía bên cạnh.

“Người làm gì mà không để ý tới ta? Các nàng cởi hết quần áo của ta, ta sợ hãi.” Tuyền Cơ vuốt bọt nước, ủy khuất nói.

“Xin lỗi, là đại ca sơ sót, Tuyền đệ, người tắm rửa xong chưa? Mặc quần áo vào đi, đại ca cùng ăn khuya với đệ được không?” Bạch Chiến Phong nói xong, bước sang một bên.

Nghe thấy tiếng nước chảy tí tách, yết hầu hần hơi căng thẳng.

Thân thể Tuyền Cơ, mặc dù hần mới nhìn thoáng qua trong chớp mắt, nhưng hần vốn yêu nàng say đắm, lúc này hần cảm thấy mặt mũi mình nóng rần như bốc cháy.

Tuyền Cơ tựa vào một bên bồn tắm, tò mò nhìn Bạch Chiến Phong càng ngày càng lùi xa, con mắt nàng xoay tròn, nói: “Lâm Thịnh, mặt ta đau quá.”

Nàng nói xong, kêu “ôi” một tiếng rồi che miệng lại, cười hì hì nhìn Bạch Chiến Phong.

Trước đó Khang Ninh đã bôi thuốc cho nàng, nàng trời sinh tính tình nhẩn nại, trong ý thức cũng không muốn tỏ ra yếu thế trước đám người Mộ Dung Lâm, trừ khi nhớ tới Long Phi Ly thì trong lòng đau đớn, còn ngoài ra cho dù là bị thương nặng sắp chết nàng cũng không hé răng kêu ca. Hoa độc chưa tới kỳ phát tác, mặc dù vết thương trên mặt còn rất đau nhưng nàng vẫn chịu đựng, chỉ là mặc dù trí nhớ nàng chưa quay trở lại, thần trí vẫn chưa thanh tỉnh, vẫn mơ hồ về chuyện nam nữ chung phòng, nhưng chung quy bản tính không mất đi, trong lòng nàng lại cho rằng Bạch Chiến Phong là người cực kỳ thân cận nên đối với hần không có một chút phòng bị né tránh.

Nếu là những người khác, Bạch Chiến Phong sớm đã nhận ra, nhưng càng quan tâm thì càng loạn, nghe thấy Tuyền Cơ kêu đau, hần khê động đã tới bên nàng.

“Tuyền đệ, ngươi nhịn một chút, đại ca đi lấy thuốc ngay bây giờ.”

Hần đang nói thì chợt nghe thấy tiếng nước rào rào, trước mắt đột nhiên bừng sáng.

Là Tuyền cơ đứng dậy, kéo khăn tay trên mặt hần xuống.

Ánh nến lay động, thân thể nữ tử trắng nõn xinh đẹp không mảnh vải che chắn lóa lờ trước mặt hần.

Hần nhìn nàng tới ngây người, nhất thời quên không lánh tránh.

Một lúc sau, hần mới vội xoay người, thầm mắng mình, khàn khàn nói: “Tuyền đệ, trả khăn tay cho đại ca, chúng ta chưa thành thân.”

Tuyền Cơ lại ôm mặt khê rên rĩ, trong giọng nói có chút sợ hãi.

“Ngươi lại nghịch ngợm rồi”, Bạch Chiến Phong khê trách, trong giọng nói ẩn chứa vài phần bất đắc dĩ.

“Không cần, không cần, a.” cho đến khi tiếng Tuyền Cơ khóc rống truyền tới, Bạch Chiến Phong mới ý thức được nàng không hề gạt hần, hần dẫn đo quay đầu lại, đã thấy Tuyền Cơ đang nhìn chăm chăm vào gương đồng bên cạnh bồn tắm, vẻ mặt hoảng hốt, trên gương đồng hiện lên gương mặt với những vết thương chẳng chịt.

Hần là trước khi leo vào trong bồn tắm, vì bị chúng tỳ nữ vây quanh nên nàng không thể nhìn thấy gương, bây giờ đứng lên thì vừa vặn nhìn thấy tấm gương đồng.

Bạch Chiến Phong vừa vội vừa giận, không phải hần đã cấm bất cứ nơi nào nàng tới đều không được đặt gương hay sao? Tại sao có thể sơ suất như thế?

“Đây không phải là ta, không phải ta.” Giọng Tuyền Cơ thất thanh truyền tới, đôi mắt đỏ ngầu, nàng gào thét, hai tay ôm đầu, ngồi xổm xuống, khàn khàn kêu: “Đau quá, đau quá, đừng qua đây, các người tránh ra.”

Trên bình phong là bố khăn dùng để lau người sau khi tắm xong, Bạch Chiến Phong lúc này làm sao còn tâm tư lo lắng điều gì, vội vàng giật lấy khăn quần lẩy thân mình trần truồng của Tuyền cơ, ôm nàng ra khỏi bồn tắm, đặt lên giường.

“Tuyền đệ, bình tĩnh, bình tĩnh, sẽ có biện pháp chữa khỏi mà”, ôm chặt thân mình đang run rẩy, trong lòng hần đau đớn, giọng nói cũng run nhè nhẹ.

241. Chương 245: Ngày Cưới Như Mộng (4)

Vết thương chẳng chịt do bị đao rạch trên mặt, có lẽ không thể khôi phục lại dung nhan như lúc đầu, nhưng Khang Ninh là danh y nổi tiếng, dùng thuốc sẽ giúp vết sẹo giảm đi rất nhiều, nhưng độc kia rất khó giải, hẳn nói như vậy không biết là an ủi nàng, hay đang an ủi chính bản thân mình.

Tiếng khóc của nàng từ trong ngực hẳn phát ra, quần áo trước ngực hẳn cũng đã ướt một mảng lớn, Bạch Chiến Phong cắn chặt răng, nghĩ rằng bất kể phải trả giá như thế nào hẳn nhất định cũng phải giải độc cho nàng.

“Sao chữa khỏi được?” Tuyền Cơ đột nhiên đẩy hẳn ra, giận dữ hỏi.

“Sẽ được, nhất định sẽ được!” Bạch Chiến Phong một lòng an ủi nàng, quả thật không chú ý tới ánh mắt nàng lúc này đã hơi hơi khác lạ.

Ánh mắt hẳn chứa bi thương nhưng lại trong suốt.

Tuyền cơ cười khê, nhìn thẳng vào mắt của Bạch Chiến Phong chất vấn: “Gương mặt xấu như quỷ, người không sợ sao?”

“Ta không sợ”, một câu trả lời không cần nghĩ ngợi.

“Gạt người.”

Bạch Chiến Phong nhìn nàng, nhẹ nhàng hôn lên môi nàng : “Ta không sợ.”

Tuyền Cơ giạt mình, nam tử ấy lại nhẹ nhàng hôn lên trán, lên mắt, mũi nàng, lên từng tác trên gương mặt nàng, kể cả những vết hoa độc.

Nàng nắm chặt quần áo hẳn, nàng nghĩ rằng hẳn sẽ run sợ, nhưng nụ hôn của hẳn lại kiên định. Hẳn không thấy hẳn đang hôn một người quái dị sao?

Không, không phải là người quái dị, hẳn đang hôn một nữ nhân như quái vật.

Nàng theo dõi ánh mắt hẳn, trong ánh mắt trong suốt của hẳn tràn đầy thâm tình cùng đau đớn, còn có một chút cảm xúc không thể nói rõ, nhưng tuyệt đối không có chút nào sợ hãi.

Tuyền Cơ cười cười, một cảm giác chua xót cùng với đau đớn, nhưng rất nhanh được che giấu

” Cảm ơn, mặc kệ người là ai”

Ngữ khí cách xưng hô như vậy khiến Bạch Chiến Phong chấn động, nhớ lại lời nàng vừa nói ra, hẳn vừa mừng vừa sợ, ” Tuyền đệ, người đã khôi phục trí nhớ phải không?”

Khang Ninh khi khám bệnh cho nàng đã nói, nàng đột nhiên si ngốc, không phải do trời sinh, có lẽ một ngày nào đó chịu kích thích, không chừng sẽ đột nhiên khôi phục trí nhớ.

Chuyện vừa nãy dọa nàng, làm cho nàng nhớ lại tất cả sao?

Tuyền Cơ cười khổ, lắc đầu, “Ta không biết ta là ai, ta chỉ nhớ rõ là người từng cứu ta khỏi tay một đám người xấu, sau đó, người nói người muốn_____”

Nàng nói tới đây thì dừng lại, tựa hồ ngập ngừng không biết có nên nói tiếp hay không.

Bạch Chiến Phong đột nhiên hiểu ra, thần trí nàng dường như đã tỉnh táo trở lại, nhưng trí nhớ chỉ tạm dừng lại ở hôm ở Yến Vân lâu.

Như vậy cũng đã khiến hẳn vui sướng không thôi, ôm chặt nàng.

” Tuyền đệ, người nói ta muốn thế nào, người nói đi, đại ca thích nghe người nói chuyện.”

Trên mặt Tuyền Cơ nóng lên, hơi nghiêng nghiêng đầu “Người nói người muốn kết hôn với ta:”

“Phải rồi.” Khóe miệng Bạch Chiến Phong khê cong lên nhưng lại nhanh chóng biến mất, khê hỏi: “Lúc đó thần thức người không tỉnh táo, người có trách ta không?”

Tuyền Cơ lắc đầu, “Ta nhớ rõ người, tuy rằng không biết người là ai, nhưng trong đầu ta có hình ảnh của ba người, trong đó một người là người, hình như người tên là Lâm Thịnh.”

Vẫn lại là Lâm Thịnh, nàng vẫn không nhớ ra hẳn, Bạch Chiến Phong cười khổ, thản nhiên nói: “Người nói còn có hai người nữa mà, trong đó một người là phu quân của người à?”

“Phu quân?” Tuyền Cơ hơi kỳ quái. “Phu quân của ta không phải là người sao? Hai người còn lại đều là con gái mà.”

Nàng nhú mày, day day thái dương, khổ sở hồi tưởng, “Không đúng, chúng ta vẫn chưa thành thân, người không phải phu quân ta, nhưng vì sao ta chỉ nhớ mỗi người.”

Hắn không thể giấu diếm nàng, nàng có quyền biết chuyện của mình, Bạch Chiến Phong cười khổ, nói: “Người vốn có một phu quân, nhưng mà ...”

” Nhưng mà cái gì?”

“Trong lòng hẳn không có người.”

Tuyền Cơ gượng cười, nói: “Không, không thể nào.”

Nàng chợt nhớ ra một chút ký ức, muốn từ trong chút hình ảnh mờ lung đó nhớ lại, nhưng trong đầu lại trống rỗng, đầu rất đau, không thể tìm ra trong đầu chút hình ảnh nào về người trước mặt.

Nhưng nàng chắc chắn một điều, ký ức đó chắc chắn rất đau khổ không chịu nổi, chỉ cần nàng thử nghĩ đến thì cảm giác đau đớn ấy lại trở dậy trong lòng nàng, nàng biết, người đó không yêu nàng

Bạch Chiến Phong kéo tay nàng, nhẹ nhàng xoa cái trán nhăn nhó của nàng, nhẹ giọng nói: “Không nghĩ ra thì đừng cố nghĩ, từ từ sẽ tốt thôi”

“Ừ”, Tuyền cơ dựa vào vai Bạch Chiến Phong, mặc hắn giúp nàng xoa bóp, nàng nhắm mắt lại giống như một con mèo con lười biếng.

Nam nhân này, giống như đã quen biết nàng từ rất lâu, ở một chỗ cùng hắn, quả thực rất thoải mái, rất an tâm.

Bạch Chiến Phong nhìn bộ dáng an tĩnh của nàng, trong lòng khẽ rung động, hôn lên trán của nàng.

Lập tức ngừng lại,

“Tuyền đệ, nếu người không muốn thành thân, đại ca nhất định...” trầm mặc rất lâu hắn mới dứt khoát lên tiếng.

“Cả đời chỉ có một mình ta, ta nhớ người đã nói như vậy, ta không nhớ rõ những người khác, chỉ nhận ra một mình người,” Tuyền Cơ cọ vào mũi hắn, không cho hắn nói tiếp.

Trong lòng Bạch Chiến Phong mừng rỡ như điên, có một số việc không cần phải nói ra, hắn hiểu được tâm tư của nàng.

Hắn hôn lên đôi môi của nàng.

Không phải là kiểu hôn ôn nhu như cơn gió nhẹ lướt qua, hắn tách đôi môi của nàng ra.

Cả đời hắn đây là lần đầu tiên yêu thương một nữ nhân, người hắn đã từng nghĩ rằng mình sẽ phải bỏ lỡ, người hắn muốn mang lại những thứ tốt đẹp nhất nàng thuộc về hắn, và cũng là nụ hôn đầu của hắn. Lần đầu tiên hắn động tình, nữ nhân này mặc kệ nàng đẹp hay xấu.

Thật lâu sau đó, nghe thấy tiếng thở hổn hển của nàng, Bạch Chiến Phong giúp nàng lau khô miệng, cảm thấy chính mình hơi quá nóng vội, hắn chưa từng nghĩ tới mình cũng có thể khát khao tới thế.

Cần rõ, tình cảm đối với nàng, hắn càng ngày càng không thể khống chế, mỗi lúc ở bên nàng, hắn lại ao ước thời gian dài thêm một chút nữa.

Hai người dựa sát vào nhau nói chuyện, cũng không có chuyện gì, hấn nói cho nàng biết kế hoạch đi tìm danh y, hấn nói, nàng nghe, hấn kém vui còn nàng thì an tâm, nàng nói nàng tin hấn, sau đó hấn cũng trở nên vui vẻ.

242. Chương 246: Ngày Cưới Như Mơ (5)

Nhìn thân thể xinh đẹp của nàng, hấn không có một chút tạp niệm, giờ phút này, hấn chỉ muốn bảo vệ nàng thật tốt, thật tốt.

Lo lắng những người đó sẽ còn quay lại, đương nhiên họ quay lại là chuyện tốt, bắt được bọn họ thì có thể lấy lại được thuốc giải..... Sớm đã phân phó Thạch thúc phái người tăng cường đề phòng trong Phong phủ, hộ vệ đều là một tay hấn và Bạch Chiến Chỉ huấn luyện, nhưng tự mình bảo vệ nàng mới khiến hấn an tâm.

Trong viện, Khang Ninh đang an ủi Thanh Loan, Thanh Loan cùng với Nhan Thư Vọng đêm nay ngủ lại.

Thanh Loan nức nở nói: “Dì, dì nói biểu ca còn có thể hồi tâm chuyển ý không?”

Khang Ninh thở dài, nói: ” Thanh nhi, những nam tử tốt trong quận theo đuổi con cũng không ít, con xem.....”

“Con chỉ thích biểu ca.” Thanh Loan nói xong, thấp giọng khóc lên: “Dì, dì nói xem, nếu nha đầu xấu xí kia chết, biểu ca có thể.....”

Đột nhiên, một tràng tiếng cười đùa từ hành lang khúc khuỷu truyền tới, là đám tỷ nữ hầu hạ Tuyền Cơ tắm rửa đang xì xầm bàn luận đoán xem quan hệ của thiếu gia và cô nương xấu xí kia.

Nếu không phải là Dung Thấm Nhi đã dặn dò thì khi mọi người nhìn bộ dáng cô nương kia nhất định sợ tới mức thét lên thất thanh. Thiếu gia cùng nàng ta rốt cuộc có quan hệ gì? Đầu nàng ta tựa như có chút vấn đề, nhưng thiếu gia thậm chí..... Tự mình giúp nàng ta tắm rửa? Điều này cũng quá độ để phải suy nghĩ rồi.

“Nếu thiếu gia chịu giúp ta tắm rửa, ta cũng nguyện ý làm một cô nương xấu xí,” Một hầu gái hai má ửng hồng, mấy người khác vừa cười vừa mắng nhưng không người nào phản bác, đều cực kỳ hâm mộ và ghen tị.

Hôn sự chưa công bố nhưng trong phủ, nô bộc nào cũng biết Tuyền Cơ là thiếu phu nhân tương lai, dù là ai cũng không thể tưởng tượng nổi nữ tử xấu xí như vậy nhưng lại được thiếu gia độc sủng.

Khang Ninh thấy thế cười nói :” Bọn nha đầu, có chuyện gì mà vui vẻ thế?”

Cầm đầu là Xảo Nhi, nàng hành lễ, nói: ” Phu nhân, thiếu gia không tốt”.

...

Nhìn căn phòng phía trước, Thanh Loan kinh ngạc rơi lệ, Khang Ninh cũng giật mình sững sờ tại chỗ. Vừa rồi nghe thấy một vài nha hoàn nói Chiến Phong giúp Tuyền Cơ tắm rửa, hai người đều lấp bắp kinh hãi, giờ lại tận mắt nhìn thấy ngọn đèn trong phòng cũng đã tắt.

Khang Ninh biết cách làm người của Bạch Chiến Phong, hấn tuyệt đối không phạm lễ nghi, nhưng không nghĩ rằng hấn lại ở trong phòng Tuyền Cơ, hấn đối nàng..... Khang Ninh đột nhiên cảm thấy kinh hồn khiếp đảm, đây rõ ràng là.....Yêu quá mức, chỉ mong về sau đừng xảy ra chuyện gì là tốt nhất.

Hôm sau, trong Phong phủ xảy ra một sự kiện.

Lúc Bạch Chiến Phong đưa Tuyền Cơ ra ngoài dùng bữa sáng, Tuyền Cơ thay đổi làm mọi người đều kinh sợ.

Bạch Chiến Chỉ và Khang Ninh vui mừng không kể xiết, thấy Tuyền Cơ mặc dù trí nhớ chưa phục hồi, nhưng cách nói năng và cử chỉ lại dường như đã tỉnh táo, Thanh Loan đứng bên cạnh nhìn Bạch Chiến Phong khoe miệng còn đang mỉm cười, hung hăng trừng mắt nhìn Tuyền Cơ vài lần.

Nhưng ngay sau đó liền xảy ra chuyện.

Bạch Chiến Chỉ hỏi tình hình trong nhà của Tuyền Cơ, hôm qua vội vàng, vừa gặp mặt lần đầu nhất thời chưa kịp hỏi chuyện, Bạch Chiến Phong là người quang minh lỗi lạc, cũng không giấu diếm việc Tuyền Cơ đã kết hôn, đem chuyện từ đầu tới cuối kể lại cho cha mẹ.

Bạch Chiến Chỉ ban đầu vốn không phản đối hôn sự, nhưng nghe vậy thì sắc mặt xanh mét, Bạch Chiến Phong im lặng không nói nửa lời, chỉ quỳ trên mặt đất, cầu mong cha mẹ thành toàn. Bạch Chiến Chỉ thấy tay áo bỏ đi, trước khi đi còn trầm giọng nói: “Nếu tổ tông Bạch gia đồng ý, vì phụ cũng không ngăn cản”

Ban đêm, trong từ đường Bạch gia.

Trên mấy trăm bài vị đều viết là họ Phong nhưng trên thực tế bên trong mỗi bài vị đều cất giấu một bài vị nhỏ, trên đó mới khắc tên họ thật sự của người Bạch gia.

Bạch Chiến Phong quỳ gối trước liệt tổ liệt tông, thân mình thẳng tắp, đây là ngày đầu tiên. Không cơm không nước, nếu hắn có thể chống đỡ được bảy ngày, Bạch Chiến Chỉ sẽ chấp nhận hôn sự của hắn và Tuyền Cơ.

Hắn nghĩ hắn sẽ nhất định qua được bảy ngày, hắn còn muốn đưa nàng đến Tiên Nghiên đài. Nhưng nhìn bài vị tổ tiên, hắn không khỏi nhớ tới công trạng cũng như những khuất nhục mà Bạch gia đã từng trải qua mấy trăm năm trước.

Hắn khẽ mỉm cười, bị buộc mai danh ẩn tích không phải không có oán hận, nhưng mà cho tới bây giờ, nháy mắt đã mấy trăm năm, hết thảy đã thành tro bụi, có cái gì mà không thể buông tay?

Đột nhiên, một tiếng động đập vào tai hắn, hắn rùng mình, cầm lấy viên đá nhỏ bắn ra rồi ngồi yên, nghe thấy một tiếng hừ nhẹ, hắn cả kinh xoay người nhìn lại, đã thấy Tuyền Cơ từ cửa tiến vào, ưỡn khuỷu nhìn hắn.

May mắn hắn chỉ muốn cảnh cáo đối phương nên còn không chế lực đạo, hắn vừa muốn đứng lên, Tuyền Cơ đã ngăn cản: “Người đừng động đây! Cha người nói, chỉ cần người đứng lên dù chỉ một chút liền phải tính lại từ đầu.”

Bộ dáng nàng ngây thơ, Bạch Chiến Phong không khỏi nở nụ cười nhạt, nói: “Mau lại đây cho ta xem nào.”

Tuyền Cơ bị đánh trúng đùi rất đau đớn, khắp khiêng nhảy lò cò một chân vào.

“Tuyền đệ, trước mặt tổ tông, không thể vô lễ.”

“Vâng”. Tuyền Cơ lè lưỡi.

Bạch Chiến Phong vội vàng vén váy nàng lên một chút xem xét, đầu gối trắng như tuyết đã nhuộm lốm đốm đỏ, hắn đau lòng tự trách, nói: “Đau lắm không?”

“Người để ta đánh lại, sẽ biết đau hay không đau.” Tuyền Cơ bĩu môi nói.

Bạch Chiến Phong cười cười, nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, tính tình nàng như vậy, là ước mơ tha thiết của hắn.

Hai người im lặng trong chốc lát, Bạch Chiến Phong dặn dò: ” Trở về đi”.

Tuyền Cơ giả bộ buồn rầu nói: “Không thể trở về a, ta vì người mà bị trọng thương, không thể đi nổi”.

Bạch Chiến Phong cả kinh, “Rất đau sao? Ta vốn tưởng là Ngũ Thắt, nên vẫn còn nhẹ tay, theo lý thì.....”

Nghe ngũ khí thực sự phân trần của hắn, Tuyền Cơ bật cười, nói: “Lừa gạt người thôi.”

Bạch Chiến Phong dở khóc dở cười, xoa mạnh lên đầu nàng.

“Trọng thương là giả, nhưng không thể quay về là thật.”

Bạch Chiến Phong hơi ngưng mi: “Tuyền đệ?”

“Đại ca, ta nói với phụ thân ngươi, ta muốn đến gặp ngươi. Tốt, ta nói xong rồi, chúng ta tập trung tinh thần mà quý đi, nói chuyện này, cười này, những việc lãng phí thể lực như vậy thì đừng làm nữa.” Tuyền Cơ cười hắc hắc.

Bạch Chiến Phong chấn động, đau lòng giận giữ nói: “Ngươi điên rồi sao? chớ nói là bảy ngày, thân mình ngươi duy trì hai ngày cũng không chịu nổi.”

243. Chương 247: Ngày Cưới Như Mộng (6)

Tuyền Cơ nhìn hần, chân thành nói: “Tuy là chuyện xảy ra trước đây ta không nhớ rõ, nhưng mấy ngày nay ta lại nhớ rất rõ ràng, ta biết ngươi thật tâm đối đãi ta, thành thân là chuyện của hai người, ta không thể để cho ngươi một mình gánh chịu.”

“Ta nói với cha ngươi, bảy ngày của ngươi, ta giúp ngươi quý một ít, ta có thể quý lâu chút nào, ngươi có thể bớt chịu khổ được chút đó.”

Âm thanh cuối cùng biến mất trong ngực hần, khí lực trên tay hần rất lớn, hần ôm nàng rất chặt lấy nàng khiến nàng suýt không thở nổi.

Nàng vất vả tránh ra đã thấy ánh mắt hần nóng rực, ngoài miệng lại mắng nàng: “Ngu ngốc!”

“Thêm một hai ngày đối với ta cũng không sao, ta có võ công, ngươi thì không giống vậy.....”

“Đại ca, võ công giỏi, có thể bảy ngày không ăn cơm không uống nước sao? Theo lý mà nói, nhiều nhất chỉ ba ngày.” Tuyền Cơ nghĩ nghĩ, hai mắt lóe sáng: “Võ công của ngươi có phải rất lợi hại hay không? Dạy ta đi?”

Bạch Chiến Phong bật cười, vốn muốn răn dạy nàng, bị nàng làm cho cười, muốn mắng cũng không được, vỗ vỗ vai nàng, nói: “Thân thể của ngươi không tốt, tập võ công cho khỏe mạnh cũng tốt, sau khi chúng ta ra ngoài, đại ca sẽ dạy ngươi.”

Hần nói xong, đột nhiên nhớ lại vết thương trên người nàng, trên ngực thể mà lại có một vết thương do đao kiếm, hần thở dài, ôm chặt lấy nàng.

“Ta sợ quý chưa chết thì đã bị ngươi siết ta chết trước”.

“Tuyền đệ, ngươi dựa vào người ta, đặt hết sức nặng qua người ta, như vậy ngươi sẽ dễ chịu hơn một chút.....”

Ngoài từ đường, một nam tử đứng khoanh tay.

“Lão gia”, Khang Ninh nhíu mày nói “Người thật sự muốn Chiến nhi quý trong đó bảy ngày ư? Cho dù hần có thể chống đỡ được bảy ngày, ta cũng lo lắng là độc trên người Niên cô nương..., sao không để bọn họ nhanh chóng thành thân, cho bọn họ khởi hành sớm ngày nào tốt ngày đó.”

Khi nàng thấy Tuyền Cơ cầu xin Bạch Chiến Chỉ cho nàng cùng quý với Bạch Chiến Phong thì trong lòng đã nảy sinh cảm tình với cô nương này. Bạch Chiến Chỉ thần nhiên nói: “A Ninh, cho hai đứa đứng lên đi, ngày kia thành thân”.

“Lão gia ?”

Bạch Chiến Chỉ mỉm cười, nói: “Theo ta thấy thì lai lịch Niên cô nương này không đơn giản, chỉ sợ nhà chồng là người có thể lực, chỉ là do nam nhân kia không để ý tình nghĩa trước, Chiến nhi lại rơi vào bể tình sâu đậm, nhân duyên này cũng không thể bình thường”.

“Chiến nhi là một người có chừng mực, hần đã từng nói với ta sau khi giải độc trên người Niên cô nương, liền lập tức đưa nàng trở lại để đồ, giải quyết chuyện tình kia cho dứt điểm. Ta bảo Chiến Nhi tới nơi này, mục đích không phải để khiển trách Chiến nhi, mà là muốn cho hần biết, hần cương quyết làm chuyện này thì phải kiên định tới cùng mới được, bằng không, về sau cũng sẽ làm khổ cô nương nhà ngươi ta.”

Hôm sau, trên núi phía sau Phong phủ,

Bạch Chiến Phong lấy khăn tay lau mồ hôi cho Tuyền Cơ, khen: “Tuyền đệ, không ngờ đệ có khả năng lĩnh ngộ cao như vậy, công phu nhập môn cơ bản lúc trước Ngũ Thất cũng phải luyện ba bốn ngày, mới có thể hiểu hết.”

Ngũ Thất bên cạnh bĩu môi.

Tuyền Cơ cười, cầm kiếm quơ mấy cái rồi lại tiện tay vẽ trên mặt đất.

Ngũ Thất đau lòng, “Niên cô nương, kiếm này là bảo bối của thiếu gia ta, cô cẩn thận một chút, đừng làm hư mất.”

Tuyền Cơ cười ha ha, nói: ” Nếu là bảo bối thì chắc hẳn là kiếm tốt, kiếm tốt sao dễ bị hư như vậy?”

Ngũ Thất : “...”

Tuyền Cơ nhìn bộ dáng hậm hực của Ngũ Thất, nhin không được trêu chọc: “Hơn nữa, ta cũng là bảo bối của thiếu gia nhà người vậy, sao hẳn có thể tiếc rẻ một thanh kiếm chứ?”

Ngũ Thất đen mặt: “Cô...”

“Đại ca, người nói xem ta nói có đúng hay không?” Tuyền Cơ cười cười quay đầu nhìn Bạch Chiến Phong.

Mặt Bạch Chiến Phong đỏ lên, Ngũ Thất bắt đầu giễu cợt Tuyền Cơ, Bạch Chiến Phong nhẹ nhàng ừ một tiếng, cuối cùng, nói thêm một câu: “Kiếm này đại ca tặng người.”

Ngũ Thất tức giận không ít, hừ lạnh vài tiếng: “Không chơi với các người nữa, ta đi đi cho rồi.”

Tuyền Cơ cười nói: “Là chính người muốn theo chúng ta làm bóng đèn điện đấy chứ.”

“Bóng đèn điện là cái gì? ” Ngũ Thất ngẩn ngơ, hỏi.

“Chính là người chuyên phá hoại tình cảm của những đôi hẹn hò đó.”

Thấy Ngũ Thất tức giận đi xuống núi, Tuyền Cơ lè lưỡi, ” Làm sao bây giờ? Hẳn bị ta chọc giận quá chạy mất rồi” Bạch Chiến Phong cầm tay nàng, cười nói: “Vừa may, đỡ mất công hẳn phá hỏng buổi hẹn hò của chúng ta”. Tuyền Cơ ôm bụng cười tới mức gập thắt lưng, theo cảm nhận của nàng, Bạch Chiến Phong là người nghiêm túc đường hoàng. Bạch Chiến Phong lại không ngại học hỏi kẻ dưới: ” Bóng đèn điện là cái gì vậy?”

Tuyền Cơ khoát tay “Đầu óc ta loạn rồi, thực ra ta cũng không biết đó là cái gì.”

Bạch Chiến Phong cười cười, không hỏi tiếp nữa, hai người ngồi xuống ngay tại chỗ, đỡ nàng nằm lên đùi mình hẳn mới nói : “Trên người người còn hai thứ rất kỳ quái.”

Tuyền Cơ ngẩn người, nói: “Người nói hai thứ này à?”

Nàng nói xong, từ trong lòng lấy ra cái hộp nhỏ quơ quơ.

Bạch Chiến Phong bật cười: “Không phải đã cất kỹ cho người rồi sao, tại sao lại lấy ra nữa?”

“Không biết, tự nhiên cảm thấy là phải mang theo hai thứ này bên người, tựa như ... mình bất cứ lúc nào cũng có thể bỏ mạng dưới vực sâu vậy.”

” Nói lung tung!” Bạch Chiến Phong nhéo mũi nàng, hạ giọng mắng.

“Đại ca, không cho phép người mắng ta.”

“Được”

“Nếu để cha nương người biết thì họ còn tưởng rằng ta khi dễ người.”

“Khi dễ cũng không sao.”

“Tuyền đệ, người thích cuộc sống bây giờ không?”

“Thích, tuy rằng bộ dáng giống như quỷ, cũng không biết chính mình là ai, nhưng có người rất tốt với ta.”

Bạch Chiến Phong trong lòng tê rần, hần biết, kỳ thật sau khi tỉnh táo lại thì nỗi bi thương của nàng càng ngày càng sâu hơn, nếu không nàng sẽ không cười gượng như vậy. Hần không thể làm gì cho nàng, chỉ có thể ở cạnh nàng, đợi cho thời gian chữa lành nỗi đau của nàng.

244. Chương 248: Ngày Cưới Như Mộng (7)

“Về sau đều sẽ như thế, người đừng có nghĩ tới việc bỏ mạng dưới vực sâu nữa.”

Tuyền Cơ cười, đột nhiên nói: “Đại ca, người thích cuộc sống như vậy không?”

“Đại ca thích ở cùng một chỗ với người.”

Tuyền Cơ nghe giọng hắn trầm thấp, không khỏi ngược lên nhìn mặt hắn, chỉ thấy trong đôi mắt đen láy sâu thẳm của hắn tràn ngập hình ảnh của nàng, nàng kinh ngạc nói: “Tự nhiên cảm thấy đây không phải là cuộc sống của người.”

Bạch Chiến Phong cười khê, “Ồ, vậy cuộc sống của ta nên như thế nào?”

” Nếu ở thời loạn, ta cảm thấy đại ca phải là một vị đại tướng quân danh tiếng lẫy lừng, bảo vệ quốc gia.”

Bạch Chiến Phong hơi chần động, Bạch gia lánh đời đã mấy trăm năm, nhưng mỗi một đời con cháu Bạch gia cũng không bao giờ quên chí hướng của tổ tiên, chăm chỉ học võ công binh lược.

Không gì không học, không gì không giỏi, đến thế hệ của hắn, Bạch Chiến Chỉ nói, tiên đế quá mức nhân từ, hành sự không dứt khoát, thành ra gây nên mối họa trong khi hắn còn tại vị, Hung Nô nhiều lần gây sự ở biên giới, nhiễu loạn cuộc sống của nhân dân, lúc đó binh lực của Hung Nô chưa mạnh, tiên đế cũng không đem quân tiêu diệt, mấy lần chiến tranh rồi lại chấp nhận đàm phán hòa bình, Bạch Chiến Chỉ phân tích nói, Hung Nô có một ngày chắc chắn sẽ lại khởi binh gây chiến.

Trên thực tế, trước khi Bạch Chiến Phong mười tám tuổi, được phụ thân dạy bảo, phần lớn thời gian hắn đều ở biên quan các nước, hóa trang thành tiểu binh lính, quan sát các cuộc chiến tranh của các quốc gia, chiến thuật này cũng giống như chiến thuật Long Phi Ly phái Trữ Quân Vọng ẩn mình trong doanh trại.

Lý luận suông thì rất hay, nhưng muốn rèn thành một thống soái tài ba, nếu không từng trải qua cuộc sống kham khổ nề nếp của nhà binh thì tuyệt đối không thể nào làm được, đây cũng là cơ sở sau này đã khiến Bạch Chiến Phong mấy lần đánh bại quân Hung Nô.

“Tuyền đệ, vì sao người nghĩ như vậy ?” Tuyền Cơ lắc đầu cười “Không biết, chẳng qua là có cảm giác như vậy”, trên người nàng dường như có rất nhiều điều khiến hắn phải tìm hiểu, Bạch Chiến Phong cười, không quan hệ, còn nhiều thời gian, chỉ là quả thật nàng đã nói trúng một số ý tưởng trong lòng hắn.

Hậu duệ, thuộc hạ của tổ tiên vẫn oán hận hoàng thất, nhưng không biết có phải vì dòng máu khí phách của đại tướng quân vương* vẫn hừng hực chảy trong người con cháu Bạch gia hay không mà sâu trong đáy lòng hắn vẫn hy vọng có một ngày có thể xông pha sa trường, tái hiện lại chí hướng tổ tiên hơn nữa còn mang lại cuộc sống thanh bình cho dân chúng.

Hắn nhẹ giọng nói: “Đại ca cũng từng nghĩ rằng, nếu có một ngày Tây Lương và Hung Nô khai chiến, đại ca sẽ đi tòng quân.”

“Không được, người phải đi làm đại tướng quân.”

“Thật là lời trẻ con mà,” Bạch Chiến Phong vuốt vuốt đôi mi khê nhú của Tuyền Cơ, cười nói: “Không lẽ làm đại tướng quân dễ dàng như vậy sao?”

“Vậy cũng không được, phải làm đại tướng quân, ừm, còn phải làm đại tướng quân vương.”

Bạch Chiến Phong cười ha hả, đôi mắt nhìn về cảnh vật phía xa, núi này rất cao, cỏ cây xanh mướt, ánh mặt trời chiếu rọi thật ấm áp, nhìn xa xa có thể nhìn thấy hết toàn cảnh của quận Yên Hà khiến cho người ta sinh ra dũng khí.

Hắn lẳng lặng nhìn, trầm mặc hồi lâu, mới nói: “Tuyền Cơ, trước đây có một vị tướng quân vĩ đại công lao cực kỳ cao, nhưng cuối cùng lại rơi vào kết cục ‘hết thỏ chó săn bị làm thịt’, người đoán xem con cháu của hắn có nên trở thành tướng soái cầm binh ra trận bán mạng cho quốc gia đó nữa hay không ? ”

Tuyền Cơ nhắm mắt, nghĩ nghĩ nói: “Hoàng đế làm chuyện bỉ ổi không có liên quan đến dân chúng, đứng trước chiến tranh thì ân oán cá nhân cho dù lớn đến đâu cũng không thể nào hơn được lợi ích của dân chúng.”

“Đại ca, ta nghĩ tới một câu như thế này: tiểu anh hùng thì hành hiệp trượng nghĩa, cứu giúp người khổ, còn đại anh hùng chính là vì nước vì dân, cúc cung tận tụy, có chết cũng không màng.”**

“Quốc gia, quốc gia, không phải đều nói có quốc thì mới có gia*** hay sao? Có người làm tướng quân, là vì quyền lực phú quý, có người vì hi vọng lưu danh muôn thủa, còn một tướng quân chân chính thì nên vì chính nhà của mình, vì nhà của dân chúng mà chinh chiến, đó mới là việc đại anh hùng nên làm, mới xứng với hai chữ tướng quân này, không phải sao ?”

Trừ tiếng chim kêu ngẫu nhiên truyền tới ra thì không gian đột nhiên trở nên tĩnh lặng không một tiếng động, Tuyền cơ thấy hơi hơi kỳ quái, không phải là lời của nàng làm hắn tức giận chứ?

“Đại ca,” Thử gọi hắn một tiếng, nàng vội vàng mở mắt ra, “Chuyện này ta cũng không hiểu lắm, chẳng qua là trong lòng...”

Nàng chưa nói hết câu cả người đã bị nhấc bổng lên, nàng sợ tới hết lên một tiếng, “Mưu sát tính mạng.”

Thân mình ngã xuống, Bạch Chiến Phong tiếp được nàng, ôm chặt lấy.

“Tuyền đệ, người nói cực kỳ đúng! Đại ca nhất định sẽ nhớ kỹ lời nói hôm nay của ngươi.”

Tuyền Cơ ngẩn ra, giọng hắn run nhẹ nhẹ, dường như hắn rất kích động, nàng khó hiểu nhìn vào mắt hắn, chỉ thấy ánh mắt hắn long lanh sáng quắc như một tia sáng diễm lệ, trong nháy mắt, ánh mặt trời dường như cũng kém sắc hơn.

“Đại ca...”

Bạch Chiến Phong đặt nàng đứng xuống đất, khẽ khụy gối nắm tay nàng, nhẹ nhàng hôn, cao giọng nói: “Tuyền đệ, nếu có một ngày quốc gia không tránh khỏi chiến tranh, đại ca nhất định sẽ tới biên quan, tuyệt không làm kẻ trốn tránh nấp sau người khác mà sẽ bảo vệ cha mẹ, bảo vệ người, còn có tất cả nhà người khác như lời của ngươi, đại ca muốn đệ bình an vui vẻ sinh sống tại nơi này.”

“Đại ca sẽ vì ngươi mà đánh cho tới cùng, ngươi ... có chờ ta không?”

Tuyền Cơ kinh ngạc, nhìn khoe miệng nam tử trước mắt khẽ nhếch, trong khoe mắt lại long lanh lấp lánh nước mắt, rơi xuống ướt tay.

Thật lâu về sau, khi nàng cùng một người đứng trên thành lâu, trong bóng đêm lạnh lẽo, nhìn về biên cương phương bắc xa xôi đầy khói lửa, nghe báo tình hình chiến tranh, nàng nhớ tới đã có một ngày, một nam tử từng nói với nàng, lời nói nhẹ nhàng kiên định mà bên môi còn ẩn chứa nét cười.

Hắn thích mặc áo trắng, nàng thích gọi hắn là Lâm Thịnh.

Xung hô như vậy sai lầm rồi, nếu lúc trước có thể gọi thêm vài tiếng đại ca, về sau có thể bớt tiếc nuối một chút hay không?

Tên của hắn, có một chữ Chiến, có lẽ nhất định là sinh ra để chiến đấu ột người, còn có một chữ Phong.

Phong, Mộc, Phong.

Có phải hay không, cây cho rừng, gió ắt sẽ thổi ngã? (AD: thua, chỗ này ta chém, không hiểu nổi cách giải chữ tiếng Trung, ta không biết tiếng Trung mà)

Nhưng trên đời này, quả thật từng có một người như vậy, người vì bảo vệ an nguy cho nàng mà tuyệt đối không đứng sau người khác, chiến đấu đến hơi thở cuối cùng.

Trên đường lớn ở trấn Yên hà

Trên đường, người đi đường đều vui vẻ, cho dù đó là do lây không khí vui mừng của người khác.

Ngày mai, là đại hôn của đại công tử Phong gia, tin tức làm chấn động cả quận. Kể từ ngày mai tất cả các tửu lâu của Phong gia sẽ đãi tiệc ba ngày ba đêm.

Vui mừng thì vẫn vui mừng nhưng đám đông cũng không khỏi hiếu kỳ đánh giá đám người có cả nam lẫn nữ trước mặt. Dù sao trong mắt mọi người thì đám người này không có ai dung mạo lại không xuất sắc. Trong số đó có một nam tử mắt phượng có dung mạo đẹp dễ cùng khí chất quý phái nhất.

Trong mắt người khác, hắn là mục tiêu để ngắm nhìn, mà ở phía trước cũng có một nữ tử áo trắng chính là mục tiêu của hắn.

* đại tướng quân vương : người giỏi nhất, người đứng đầu trong số các đại tướng quân, mình thấy dễ nguyên như vậy hay hơn.

** câu này tương tự như câu ‘hiệp chi tiểu giả, trừ cường phù nhược, hiệp chi đại giả, vị quốc vị dân’ ; nghĩa là việc nghĩa hiệp cũng chia ra thành nhỏ hay lớn, nhỏ thì chỉ là trừ kẻ ác giúp người yếu, còn vì dân vì nước mới là việc đại nghĩa hiệp.

*** Quốc gia, ‘có quốc rồi mới có gia’, ý nói trong chữ quốc gia, quốc là nước, gia là nhà, có đất nước thì mới có nhà.

245. Chương 249: Ngày Cưới Như Mộng (8)

Người này là Long Phi Ly.

Bóng dáng kia, hần hơi nhú mày, lập tức đi theo..... Nhưng mà, nàng không phải bị phái Mộ Dung Lâm bắt đi sao? Tại sao xuất hiện trên con đường này?

Lúc này, nữ tử áo trắng nâng tay áo lau mồ hôi, một niềm vui mừng như điên thành linh ủa vào trong lòng.

Trên cổ tay trắng muốt là viên cẩm lý châu.

Ngày đó, hần tự tay đeo lại giúp nàng.

Nghi ngờ làm sao thắng được nỗi băn khoăn nhớ mong mấy ngày qua, đã không còn băn khoăn hần nhanh chóng tiến lên, ấn bả vai nữ tử, giọng nói có phần run rẩy, căng thẳng.

“Tiểu Thất.”

Nữ tử chấn động, chậm rãi quay người, Long Phi ly ngẩn ra, một dải lụa trắng che khuất gương mặt nàng.

Ánh mắt ấy, đúng là nàng!

Hắn làm sao có thể nhận nhầm được!

Nữ tử nhú mày giống như con thỏ bị dọa cho sợ hãi, trong ánh mắt nét mi có vẻ sợ hãi cảnh giác.

Dùng sức đẩy hần ra, nàng lập tức chạy lẫn vào trong đám đông.

“Tiểu Thất.”

Một thanh kiếm chặn ngang trước mặt hần. Một nữ tử mặc quần áo màu hồng phấn chắn trước mặt hần, lạnh lùng nói: ” Không muốn chết thì rút ngay đi.”

Nàng ta nói xong, ánh mắt tìm tòi thấy thân ảnh màu trắng đã hòa lẫn trong đám đông như nước, nàng giận dữ, nhìn Long Phi Ly nói: “Xui xẻo.”

Nữ tử áo hồng chính là Thanh Loan, Long Phi Ly không nhận nhầm, người khi nãy quả thật là Tuyền Cơ.

Sau khi từ trên núi về phủ, Khang Ninh gọi nàng cùng Bạch Chiến Phong tới tiệm châu ngọc lớn nhất của Phong gia để chọn một ít trang sức, tuy rằng Khang Ninh đã giúp Tuyền Cơ chọn trước không ít thứ nhưng vì sợ không hợp ý nàng, nên bảo Tuyền Cơ tự mình đi xem.

Tuyền Cơ vốn không để ý tới chuyện này nhưng vì Bạch Chiến Phong sốt ruột, muốn đem tất cả đồ tốt nhất cho nàng, nên dẫn nàng tới đây xem. Thanh Loan nài nỉ đòi theo, Nhan Thư Vọng lo lắng tính tình điều ngoa cáu kỉnh của muội muội nên cũng theo tới.

Nhìn một hồi, thừa dịp Bạch Chiến Phong đang dạo chường quây chút chuyện, Thanh Loan đột nhiên muốn nói đưa Tuyền Cơ đi mua một vài thứ rồi nhanh chóng kéo Tuyền Cơ đi, nàng ta đi rất gấp, mới ra khỏi cửa hàng đó liền bị đám đông chia cắt hai người, thực ra nàng ta định đến chỗ xe ngựa đã chuẩn bị sẵn ở gần đó, đưa Tuyền Cơ đi.

Nào biết, giữa đường lòi ra một nam tử, làm đảo lộn kế hoạch, chắc là Tuyền Cơ lại trở về tìm Bạch Chiến Phong rồi.

Phá hoại ‘chuyện tốt’ của nàng... Nàng phần nộ, đâm kiếm về phía Long Phi Ly, muốn cho hắn một bài học.

Mất thấy Tuyền Cơ biến mất, Thanh Loan giận Long Phi Ly phá hỏng chuyện của mình, Long Phi Ly càng tức giận hơn nàng ta, hắn cũng không tránh, tay hướng về phía trước.

Không nghĩ tới đối phương có võ công, Thanh loan cười lạnh, chỉ như vậy đã muốn phá chiêu thức của nàng sao?

Trên tay nàng ra sức, đột nhiên cảm thấy một lực lượng lớn hóa giải toàn bộ sức lực của nàng, nàng chấn động, kiếm đã bị đối phương đoạt mất.

Lúc này, một giọng trách mắng vang lên: “Thanh Loan, muội lại gây chuyện gì đấy?”

Thanh Loan vừa thấy người tới là Nhan Thư Vọng, lập tức nói: ” Ca ca, người này khi dễ muội, giúp muội dạy dỗ hắn.”

Lúc này, đám người Long Tử Cẩm cũng tiến tới, Ngọc Trí bữu môi nói: ” Sao lại có người phụ nữ xảo quyệt như thế?”

Thanh Loan giận dữ, Nhan Thư Vọng lại ôm quyền, chào Long Phi Ly nói: “Tiểu muội lỗ mãng không hiểu chuyện, mong công tử và các vị thứ lỗi.”

Vừa rồi trên đường đi tới hắn đã nhìn thấy rõ ràng là Thanh loan ra tay trước nên cũng không thiên vị.

Long Phi Ly thấy cử chỉ và lời nói của Nhan Thư Vọng, biết hắn là người có vai vế, hắn đến đây để tìm người, không muốn sinh ra nhiều chuyện, thấy ngữ khí hắn thành khẩn, nói: “Công tử khách khí.”

Long Phi Ly giơ tay lên, đưa trả bội kiếm của Thanh Loan lại cho hắn.

“Tạ công tử đã bỏ qua,” Nhan Thư Vọng cười, Long Phi Ly đánh giá hắn, hắn cũng thăm đánh giá thân phận Long Phi Ly, luận về võ công, hắn còn chưa nhìn ra được độ nông sâu của đối phương, nhưng khí thế này chỉ sợ là rất ít người có được.

Hắn là người thoải mái hào sảng, thích kết giao bạn bè bèn cười nói: ” Câu cửa miệng chẳng nói, không đánh nhau không quen biết sao, ngày mai tại nhà anh em bà con của tại hạ có việc vui, nếu công tử không chê đồ ăn đơn sơ, mời chư vị bằng hữu tới Phong phủ uống ly rượu nhạt.”

“Cảm ơn ý tốt của công tử, nếu như từ chối thì quá bất kính rồi”. Ánh mắt Long Phi Ly khẽ động, cười đáp ứng.

“Đâu có, đâu có, công tử chỉ cần nói với người gác cổng là bằng hữu của Nhan mỗ thì có thể vào”. Nhan Thư Vọng thấy Long Phi LY sảng khoái thì rất vui mừng nói: “Tới lúc đó, Nhan mỗ ở trong phủ đợi đại giá của các vị.”

Thấy Nhan Thư Vọng và Thanh Loan đi xa, Long Tử Cẩm nhíu mi nói: “Cửu ca, ngày mai chúng ta thật sự đi uống chén rượu mừng này sao?”

“Đúng vậy”, Long Phi Ly vuốt cằm, “Hắn nói là Phong gia, chắc là Phong gia mà chúng ta được nghe nhắc tới trên đường đi.”

Hạ Tang rùng mình ,” Phú hộ đứng thứ hai ở quận Yên Hà ư?”

“Oa, ăn cưới, ngắm tân nương tử, thật tốt quá, đi đường cứ nghe nói về Phong gia thế này thế kia, Phong công tử tốt như thế nào, hôn sự long trọng như thế nào, rồi còn nói thân phận tân nương tử huyền bí, không biết là giai nhân phương nào, Ngọc Trí nghĩ nhất định là một vị đại mỹ nhân tuyệt sắc.” Ngọc Trí vỗ tay cười to, lập tức nhớ lại điều gì, khuôn mặt nhỏ nhắn nhanh chóng trở nên buồn rầu: “Vậy chúng ta không đi tìm tẩu tẩu nữa sao? Hay là Ngọc Trí không đi uống rượu đâu.”

Ánh Mắt Long Phi Ly khẽ nhìn về đám người, tìm, có thể nào không tìm chứ ? Hẳn vì nàng mà tới! Việc này, hẳn không muốn kinh động tới quan phủ địa phương, nếu có thể nhờ những phú gia nơi này hỗ trợ là tốt nhất, dù sao, họ quen thuộc tình hình nơi này nhất.

Nàng... đã đào thoát khỏi tay bọn người Mộ Dung Lâm, đang ẩn nấp trong quận này ư?

Hắn nhất định sẽ tìm ra nàng!

Đột nhiên, Ngọc Trí “A” một tiếng, chỉ xuống đất, hiểu kỳ hỏi :” Đây là cái gì?”

Thanh Phong tay mát lạnh, mũi kiếm lóe lên, khều thứ gì đó trên mặt đất vào trong tay, mọi người vừa nhìn qua, là một miếng ngọc bội hình tròn trắng tinh trong suốt.

“Trên ngọc bội có chữ viết.” Hạ Tang cười đọc lên: “Bạch... Chiến Phong?”

246. Chương 250: Ngày Cưới Như Mộng (9)

Ban đêm, trong Phong phủ.

Khang Ninh cầm hỷ phục đưa cho nàng thử, vừa mới rời đi, Tuyền Cơ cảm thấy hơi kỳ quái, trẻ như vậy, là ai gõ cửa nhỉ? Xảo nhi là tiểu nha đầu Bạch Chiến Phong phái tới chăm sóc chuyện ăn mặc của nàng, vội vàng đi mở cửa.

“Thiếu gia?” Xảo nhi che miệng cười, nói: “Thiếu gia, chú rể cùng tân nương tử trước đêm bái đường không thể gặp mặt nhau, nếu không muốn có chuyện xấu xảy ra.”

Bạch Chiến Phong cười cười, Ngũ Thất một bên đã mắng: “Nói bậy, nha đầu chết tiệt nhà ngươi nói lung tung.”

“Lui xuống cả đi.” Bạch Chiến Phong nói.

Tuyền Cơ ngạc nhiên, “Đại ca, sao ngươi lại tới đây? Không phải nói là không thể.....”

Bạch Chiến Phong nhẹ nhàng nói: “Tập tục là tập tục, an nguy của ngươi là quan trọng nhất, đặc biệt hôm nay ngươi lại bị một người xa lạ chặn lại, dù sao những người xấu kia còn ở nơi bí mật gần đây, hết thấy phải cẩn thận mới được!”

Tuyền cơ quay người nhìn nhuyển tháp bên cạnh giường, lo lắng bọn người lần trước bắt nàng quay trở lại, mấy ngày nay hẳn đều ngủ qua đêm trên nhuyển tháp để bảo vệ nàng, trong lòng nàng cảm thấy ấm áp.

Hai người ngồi xuống bàn, Tuyền Cơ nhíu mi, nói: “Đại ca, hiện tại ta chỉ lo lắng chuyện ngọc bội thôi.”

Hôm nay, lúc đi ra ngoài, đột nhiên bị một nam tử xa lạ trên đường, chặn lại, sau đó nàng bối rối thoát đi, quay trở lại ngọc điểm tìm Bạch Chiến Phong, không biết ngọc bội có phải rơi mất lúc đó hay không?

Đó là vật Bạch Chiến Phong đưa cho nàng lúc ở bên núi sau Phong phủ, hẳn nói hai người sắp thành hôn, nàng là thê tử của hắn, có một số việc, nàng cần được biết. Hắn đưa cho nàng tên trên ngọc bội mới là tên thật của hắn, cũng đề cập tới một ít bí mật gia tộc và chuyện đại sự liên quan đến sống chết của gia tộc.

Sau khi hai người trở về, nàng mới phát hiện không thấy ngọc bội, Bạch Chiến Phong đã cho Ngũ Thất quay lại tìm, nhưng không thấy.

Bạch Chiến Phong cười nói: “Trên đường đông đúc, bị người ta nhặt được cũng là bình thường.”

“Đại ca, xin lỗi, ta chỉ sợ rước lấy phiền toái.”

“Thiên hạ này đâu chỉ mình ta họ Bạch, người không cần lo lắng, chẳng qua lúc trước tổ tiên muốn ngăn ngừa hậu hoạn, mới sửa đổi dòng họ.”

“Nhưng mà, đó là lễ vật tổ phụ tặng cho người vào lễ đầy tháng của người, ta lại làm mất..... tổ phụ người chắc cũng tức giận.” Tuyền Cơ cắn môi, bất an nói, không nói đến chuyện bí mật gia tộc thì đó cũng là vật hấn cực kỳ quý trọng.

Bạch Chiến Phong nhẹ nhàng mỉm cười, xoa xoa đầu nàng, nói: “Nếu tổ phụ biết người thành con dâu Bạch gia, người cao hứng còn không kịp, sao có thể trách tội? Ngủ đi, trễ rồi, ngày mai còn phải vất vả đó, ngày kia chúng ta sẽ xuất phát.”

“Ừ.” Tuyền cơ đáp lời, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, trăng tròn hoa nở, bất an trong lòng ngày càng nhiều, bối rối, kinh sợ, lại có một cảm xúc mãnh liệt của trái tim, nàng không biết cái kia là cái gì, rầu rĩ, lại thấy đau đớn, dường như là sau khi gặp nam tử mất phương kia, trái tim nàng trở nên rối loạn.

Tiếng kèn, tiếng pháo, tiếng nhạc, tiếng cười đùa, âm thanh vui mừng không dứt bên tai.

Chạng vạng hôm sau, lúc Long Phi Ly dẫn mọi người tới Phong phủ thì đã qua thời điểm tân lang nghênh đón tân nương.

Lửa trên chậu than còn nồng, ánh lửa xanh còn bập bùng,朦胧 ánh lên gương mặt tươi cười của mọi người trong không gian đông đúc.

Tân khách nhiều như nước, một đám một đám gấp rút theo nhau tiến vào đại sảnh Phong gia.

Nghe tân khách liên tục vào cửa nói, tân lang tân nương vừa mới tiến vào khách đường, đang chuẩn bị kính trà Phong lão gia, Phong phu nhân, báỉ thiên địa.

Tân khách đông không kể xiết, đa số mọi người đều đứng ngoài cửa, đợi đám người khác ra mới có thể vào.

Ngọc Trí cười nói: “May mắn là chúng ta không tới quá muộn, bằng không đã bỏ qua mất trò hay, ta chưa thấy lễ báỉ đường thành thân trong dân gian bao giờ !”

Thanh Phong lạnh lùng nói: “Chúng ta tới sớm.”

“Người” Ngọc Trí trừng mắt nhìn Thanh Phong : “Thanh Phong chết tiệt, người cứ kiếm chuyện với ta!”

“Thôi được rồi, đừng náo loạn,” Long Tử Cẩm cười nói: “Thanh Phong nói cũng đúng, chúng ta chỉ tới uống rượu, tiệc tối nay còn chưa bắt đầu mà.”

Lúc này Long Phi Ly thản nhiên nhẹ giọng dẫn dò Đoạn Ngọc Hoàn vài câu, Đoạn Ngọc Hoàn vuốt cằm, nhanh chóng xoay người rời đi.

Trừ Ngọc Trí vẫn mở to mắt tập trung xem náo nhiệt ra thì đám người Long Tử Cẩm đều hiểu được là Long Phi Ly sai Đoạn Ngọc Hoàn đi sắp xếp an bài cấm quân.

Tới thật đúng lúc, quả không uống công.

Ngày hôm qua nhặt được ngọc bội, thật là vô tình? Có lẽ là của người ngoài, nhưng cũng rất có thể là của đôi huynh muội kia, nếu thật sự là của hai người thì có khả năng Bạch gia có quan hệ với Nhan gia thậm chí là Phong gia ở quận Yên Hà.

“Long công tử, các vị, tại hạ đã đợi lâu rồi.” Tiếng cười toát ra, một nam tử từ cửa lớn đi ra, mọi người nhìn thấy đúng là Nhan Thư Vọng.

Hôm qua hai bên trao đổi tên họ, hàn huyên vài câu rồi rời đi, hôm nay tân khách của Phong gia rất đông, không ngờ nam tử thực sự này đứng chờ họ.

Long Phi ly cười nói: “Chào Nhan công tử, hôm nay công tử bận rộn công việc, Long mỗ tới quấy rầy, sao dám nhận sự nghênh đón long trọng như thế?”

“Sao Long công tử nói vậy, mau mau mời vào, tân lang tân nương đang chuẩn bị báỉ đường, rất náo nhiệt.” Nhan Thư Vọng cười, dẫn mọi người đi vào.

Đi vào, quả nhiên phi thường náo nhiệt, trong phòng bố trí hoa lệ, dù là một chỗ rất lớn nhưng hai bên đều chật kín người, tiếng nói cười vang vọng tràn ngập sảnh đường.

Chính giữa sảnh có hai người đang ngồi, chính là Phong lão gia cùng với phu nhân

Long Phi Ly nói với Nhan Thư Vọng, bảo hắn cứ đi làm việc của hắn, sau đó uống rượu chúc mừng cũng không muộn, Nhan thư Vọng cười xin lỗi, cáo từ rồi tới bên cạnh đôi nam nữ trung niên ăn mặc đẹp đẽ, Thanh Loan cũng đứng một bên, cầm tay một tiểu cô nương năm sáu tuổi.

Long Tử Cẩm thấp giọng nói : “Cửu ca, xem ra Phong lão gia cùng Phong phu nhân không phải là nhân vật tầm thường.”

Long phi Ly cười, nói nhỏ: “Ánh mắt Thập đệ thật tốt”.

Ngọc Trí bĩu môi, “Đại phú hộ quận Yên hà, đương nhiên là không đơn giản rồi.”

“Tiểu nha đầu thì biết cái gì” Hạ tang cười nói.

Ngọc Trí hừ lạnh một tiếng, hỏi vị di nương bên cạnh :” Thấm Thấm, tại sao còn chưa thấy tân lang tân nương vậy?”

“Nha, tiểu cô nương, cô nhìn bên kia đi, không thấy sao?”

247. Chương 251: Đưa Nàng Trở Về.

Ngọc Trí vừa mới nhìn theo hướng ngón tay cô gái kia chỉ, trong phòng đã dội ra một tràng vỗ tay, chỉ thấy hai bên mé phòng đều có người đi ra, một bên phong độ ngời ngời, chú rể mặt mày tuấn tú như ngọc.

Hắn đứng yên trong sảnh, con ngươi sáng quắc lại phóng về phía bên kia, mọi người cũng dòm theo hướng đó. . . Phù dâu công tân nương bước ra. . .

Tiếng hoan hô lại nổi lên.

Hai con mắt của Ngọc Trí tỏa sáng, cứ đảo đi đảo lại trên người tân nương, hoàn toàn không đếm xỉa đến mấy tên đàn ông bên cạnh mặt đã biến sắc.

“Công tử Phong gia này đây lại chính là hắn?” Long Tử Cẩm cả kinh nói.

Hạ Tang, Thanh Phong nhìn nhau, cả hai cũng đều có vẻ khiếp sợ không ít.

Hôm đó, trong Yên Vũ lâu . . . Phong Chiến Bách. . .

Hôm đó, trong Yên Vũ lâu, Thanh Phong tuân lời sai khiến của Long Phi Ly, bám theo Phong Chiến Bách sát gót, sau đó thấy gã ôm Tuyên Cơ vào phòng thì lập tức về bẩm báo lại với Long Phi Ly. Mặc dù cực kỳ sửng sốt, song Long Tử Cẩm và Thanh Phong cũng không biết rõ phát sinh chuyện gì, Hạ Tang thì lơ mơ hiểu được đôi chút. Trình thám vẫn liên tục truy tìm tung tích của người đàn ông này, thế nhưng ngay tại quận Nhạc Dương thì đã để mất dấu vết của Phong Chiến Bách. . . Hắn hướng tia nhìn về phía Long Phi Ly, chỉ thấy khoe miệng Long Phi Ly khẽ nhếch một nụ cười, con ngươi sâu thẳm sáng quắc đã dần dần trở nên u ám.

Ánh mắt của Bạch Chiến Phong vẫn dán chặt lên người tân nương tử, hoàn toàn không để ý đến bọn Long Phi Ly.

Lúc này, tân nương tử đã xuống khỏi lưng phù dâu, Bạch Chiến Phong vượt vượt cái cầm, hướng về phía quả gia Thạch thúc thúc khẽ gật đầu, Thạch thúc thúc ngầm hiểu ý, đi tới trước đại sảnh, cười nói:

“Giờ lành đã đến, xin mời tân lang và tân nương làm lễ bái thiên địa, bái cao đường (cha mẹ), và giao bái.”

Đám người tức khắc trở nên im lặng, chỉ hồi hộp chờ phù dâu lên khai lễ.

Phù dâu diu tân nương đứng sánh đôi bên Bạch Chiến Phong, cười mím chi đoạn dọc to:

“Nhất bái thiên địa.”

Thanh Loan cười lạnh, nhẹ nhàng vỗ một cái lên người tiểu cô nương đứng đằng trước, đứa nhỏ đã sớm được chỉ bảo, gật đầu . . .

Từ cái kẻ hở ở bên cạnh, mọi người chỉ thấy trong đại sảnh có một cái bóng nho nhỏ chạy vụt đến trước mặt tân nương tử đang gặp nhẹ người xuống lạy, vươn tay kéo tuột chiếc khăn voan đỏ trên đầu nàng.

Ai nấy đều chấn động tâm thần, rất nhanh, có một người thất sắc đứng bật dậy kêu lên, rồi đồng thời là những thanh âm kinh hãi, khiếp sợ, hoảng loạn lần lượt ồ lên cả cái sảnh đường.

“Tân nương tử này sao lại có cái nhan sắc ma chê quỷ hờn như vậy chứ?”

Đám người bon chen xô đẩy, hoảng sợ cùng khinh bỉ mà đứng chỉ chỉ trỏ trỏ . . .

Ngẩn ngơ nhìn tấm khăn đỏ rơi trên mặt đất, Tuyền Cơ cười khổ, đang muốn khom lưng nhặt lên, một cánh tay trắng trẻo thon dài đã đoạt lấy nó trước nàng. Một giọng nói cũng đồng thời vang lên chậm rãi, kinh ngạc, đau đớn, phẫn nộ, nhưng lại có thể áp chế toàn bộ những âm thanh huyền não hỗn độn trong sảnh đường.

“Tiểu Thất.”

Tuế tuế trường tương kiến.

Trên mặt bàn đá, là câu thơ mà ngày rời đi nàng đã dùng ngón tay nhuộm máu viết lên, dường như cũng đã rạch những đường tứa máu trong lòng hần, siết chặt khiến hần không tài nào thở nổi.

Thời gian đó, hần cực lực kiềm chế chính mình không được phép nhớ lại câu thơ đó, không để mình nghĩ đến bộ dạng của nàng lúc ra đi, tất cả mọi tình huống.

Chỉ cần nghĩ đến, hần lập tức không còn bình tĩnh để tiếp tục chỉ huy, bố trí những đường đi nước bước.

Bởi vì, vừa nghĩ đến, lập tức muốn phát điên.

Mười bốn năm qua, hần chưa hề nặng lời với Như Ý một câu, ngày đó hần lại đoạt lấy cây lược trong tay nàng ta, lạnh lùng nói “Trẫm phái người đưa nàng trở về.”

Đoạn, hần bảo với Long Tử Cẩm:

“Lo chuyện này cho thỏa đáng.”

Vừa dứt lời thì lập tức chạy ra phía sau hậu viện, tháo cương ngựa đuổi theo. Hối hả quát ngựa, đuổi theo bằng tốc độ nhanh nhất có thể.

Gió gào thét bên tai, còn có thể nghe được cả miệng vết thương đang từng chút từng chút một nứt toác ra.

Không dám dừng, cũng không nguyện ý dừng lại, đến tận lúc ngã khỏi lưng ngựa, trước khi ý thức rơi vào trong bóng đêm tăm tối, bấy giờ trong đầu hần vang lên một giọng nói đang nói với hần: ‘Long Phi Ly, người sai rồi.’

Đúng vậy, hần đã sai mất rồi. Thậm chí còn chưa ra lệnh cho quân cấm vệ truy đuổi, chính mình đã lập tức đuổi theo.

Với thương thế của hần, dù cho có đuổi kịp, cũng khó mà cứu được nàng.

Thế nhưng, vừa nghe nói nàng đã rơi vào tay Mộ Dung Lâm, đầu óc hần đã không thể nào suy nghĩ khác được.

...

Dù cho kiềm chế ra sao nhưng sau đó vẫn cứ mãi suy nghĩ đến cảnh tượng gặp lại nàng, những lời muốn nói với nàng. Hần thậm chí đã tưởng tượng ra cả trăm tình huống, thế nhưng, không hề có một cái nào mở đầu giống như thế này.

Nàng cúi đầu, ngẩn ngơ nhìn tấm khăn voan đỏ trên mặt đất.

Nàng phải trở thành vợ của kẻ khác, dung nhan của nàng đều đã bị hủy hoại hoàn toàn, vết sẹo dữ tợn, da thịt lõm chi chít cả khuôn mặt.

“Là người.”

Khuôn mặt Bạch Chiến Phong nhăn nhúm, thân ảnh khẽ động, loáng cái đã che chở trước mặt Tuyền Cơ, mà Long Phi Ly so với gã lại nhanh hơn một bước.

Trong phòng, không biết có ai khẽ hít một hơi rồi trong nháy mắt không gian lại trở nên yên tĩnh.

Chỉ mới trong nháy mắt đó, người đàn ông có đôi mắt phượng đã nhanh chóng ôm tân nương dung nhan xấu xí mặc hỉ phục vào trong lòng, lui về phía sau một khoảng.

Nếu chỉ dùng một từ để biểu lộ tâm tình lúc bấy giờ thì Long Phi Ly chỉ có một từ “vô phương”.

Bình sinh trong đời, đây là lần đầu tiên cảm thấy bất lực như thế.

Toàn thân nàng vận một bộ đồ đỏ tươi. Đã từng, hẳn cũng cách một đoàn người như vậy, ở xa xa nhìn nàng đi về phía mình, toàn thân chỉ thuần một màu đỏ xinh đẹp nhường nào.

Nàng là tân nương của hắn, sao giờ đây còn có thể trở thành tân nương của kẻ khác?

Đó quả thực là một sự phẫn nộ đến đỉnh điểm, hắn chỉ muốn bóp cổ nàng.

Chỉ là, cả người nàng nép ở trong lồng ngực của hắn đang run rẩy không ngừng, miệng nàng khe khẽ hé ra, đôi mày nhíu lại, tựa như vàng trắng trước giờ chưa bao giờ tròn trên đất Tây Lương. Con người của nàng ánh lên sự hoảng loạn như một con thú nhỏ, khuôn mặt đầy vết sẹo lúng túng nhìn hắn.

Ở gần thì có thể thấy rất rõ ràng, đây chính là bị loại dao nhỏ sắc bén cực nhọn mà khoét, mỗi một dao hạ xuống, da thịt liền bị khoét ra, đau đến cùng cực, mà vết thương như thế cũng khó mà lành miệng. Quả thực là thứ thương tích khiến cho người ta tuyệt vọng. Còn có một vết sẹo ngay trên mí mắt, có lẽ chỉ cần dài thêm một chút nữa thì ngay cả con mắt cũng sẽ bị móc mù.

Một khuôn mặt chẳng chịt những vết hoa ảnh, dường như đã vùi dập cả quãng đời thanh xuân của người con gái, cái còn lại cũng chỉ có đau thương mà thôi.

Kỳ thực trong trí nhớ, bất quá nàng mới khoảng đôi mươi, so với Ngọc Trí cũng không lớn hơn là bao.

Nhưng mà những vết sẹo trên ngực nàng, trên vai, trên cánh tay, còn có trên khuôn mặt . . .

Nàng chỉ mới gả cho hắn mấy tháng, vậy mà dường như đã sống cả một cuộc đời rồi.

Phẫn nộ, bỗng chốc đều tan biến không còn dấu vết.

Một chút đau đớn chợt lóe lên từ đáy mắt rồi sau đó cứ chậm rãi lan rộng ra, đến lúc cả tầm mắt cũng dần trở nên mơ hồ.

Sau cùng, hắn nắm lấy hai bả vai nàng, nhỏ giọng nói:

“Tiểu Thất, chúng ta trở về được không?”

248. Chương 252: Mặc Kệ Như Thế Nào!

“Tiểu Thất, chúng ta trở về, ta sẽ chữa hết toàn bộ vết thương trên mặt cho nàng, ta giết sạch toàn bộ gia tộc nhà Mộ Dung báo thù cho nàng, có được không?”

Miệng hắn nỉ non hỏi có được không, ngón tay thon dài lại vuốt ve những vết sẹo trên khuôn mặt Tuyền Cơ, giọng nói cũng đã trở nên lạnh lẽo đến tận cùng.

Họ Mộ Dung . . . Trong con người vằn tia máu đỏ ánh lên vẻ hung dữ tàn bạo.

Chết, cũng không cho phép.

Hắn làm sao có thể để bọn chúng hà hiếp nàng như thế?

Giải Thủy Sinh, hắn đã phái tử vệ quay lại trong thôn bắt kẻ kia về cung.

Ai đã từng ăn hiếp nàng, một người hắn cũng không tha . . .

Hắn là ai kia chứ? Sao lại dùng giọng điệu như thế mà nói chuyện với nàng, đó là một giọng điệu lưu luyến yêu thương sâu nặng, cho dù có cố che giấu nhưng vẫn thấm đẫm nỗi đau thương sâu khổ, nhưng là, bọn họ không nên như vậy, người hắn yêu không phải nàng, không phải nàng . . .

Hai mắt trừng trừng chống lại đôi mắt phượng kia, tựa như có người dùng dao giáng mạnh một cú vào đầu, Tuyền Cơ xoa nhẹ gò má, quát to một tiếng, gắng hết sức đẩy người đàn ông đang ôm mình ra, hét lên:

“Người câm miệng đi, đừng có mà nói nữa, ta không muốn nghe người nói chuyện, người vừa mở mồm là ta đã thấy nhức đầu rồi . . .”

Rõ ràng hắn chỉ nói với nàng mấy câu, toàn bộ cảnh chém giết kinh hoàng trong xe ngựa ngày đó lại bùng lên trong lòng, Tuyền Cơ ôm chặt lấy đầu, hét lên tiếng.

Sau khi rời đi, rốt cuộc nàng đã trải qua những chuyện gì?

Bóng nàng hiện lên trong mắt hắn, những vết sẹo xấu xí trên mặt, ánh mắt đau khổ đắm nước mắt, hắn cứ ngây ngốc kinh ngạc mà nhìn nàng như thế, thoáng đã quên mất phải ôm lấy nàng trở lại trong lòng ngực.

Hóa ra, so với thời khắc này mà nói, đau đớn do tám mũi kiếm đâm vào nào có đáng gì. Long Phi Ly cười, trong khóe mắt đã ươn ướt một lần nữa mười bốn năm sau thời điểm phụ hoàng cùng mẫu phi ra đi.

Lạnh lùng liếc Long Phi Ly một cái, Bạch Chiến Phong bước nhanh đến bên người Tuyền Cơ, ôm nàng vào trong lòng.

Thanh Loan đột nhiên cảm thấy trong lòng hoảng loạn đan xen, khóe mắt biểu ca nhìn nàng, đó là . . . căm hận? Không, làm sao có thể như vậy? Hắn biết huynh ấy nhiều năm như vậy, chưa từng thấy huynh ấy nhìn một người như vậy.

Đừng nhìn nàng như thế! Trong lòng kinh hoàng khiến cho nàng chỉ muốn hét to lên. Vết thương đáng sợ nhất, thì ra là để cho người trong lòng của mình nhẹ nhàng liếc mắt một cái như vậy, thậm chí không cần đến một câu trách móc.

Khách khứa trong phòng hôm qua gặp bọn Long Phi Ly trên đường không ít, lại không ngờ được người đàn ông tuần tú này cuối cùng sẽ gây ra một trận náo loạn như thế.

Công tử nhà họ Phong, còn có nam tử trước mắt này, những nhân vật như vậy, mà sao tân nương xấu xí đến nỗi dọa người ta chạy kia lại có thể được cả hai người yêu?

Mọi người vừa sợ vừa tò mò, trong chốc lát nín thở, trong một căn phòng to thế này, lại không hề nghe một tiếng động nào.

Nhan Thư Vọng liếc nhìn sắc mặt tái mét của cha mẹ, trong bụng thầm kêu khổ không thôi, ai mà ngờ hắn chỉ vô tình mời, cuối cùng lại rước họa vào nhà.

Đang ngồi, Bạch Chiến Chỉ cùng Khang Ninh cũng đã đứng lên, mặt mày có vẻ nghiêm trọng.

Bạch Chiến Phong ôm chặt Tuyền Cơ, ghé bên tai nàng nói nhỏ:

“Tuyền đệ không phải sợ, đại ca sẽ không để cho người này tiếp tục làm tổn thương người nữa, đại ca đã từng nói, sẽ không để cho bất luận kẻ nào làm tổn thương người.”

Thân hình nhỏ bé của Tuyền Cơ trong ngực vẫn còn đang run rẩy.

Một tay bắt chéo ở sau lưng, con người dán trên người Bạch Chiến Phong càng trở nên trầm lạnh dữ tợn, Long Phi Ly phun ra từng chữ từng chữ:

“Buông tay! Nàng là thê tử của ta!”

Trên môi Bạch Chiến Phong cười nhạt một cái:

“Không thể! Kể từ lúc người bỏ rơi nàng, nàng đã không còn là thê tử của người!”

Nếu không vì hắn, nàng làm sao lại bị thương đến như thế? Ngay cả tính mạng cũng khó mà giữ được.

Lời này vừa thoát ra, khách khứa trong phòng lại kinh hãi . . . Cô con dâu này của Phong gia, thế nhưng lại là gái gả lần hai!

Tính khí Bạch Chiến Phong vốn điềm tĩnh, mặc dù trên mặt lúc này không biểu hiện gì, song trong lòng đã tức lồng ruột. Mà hấn càng giận, trên mặt lại càng thêm bình tĩnh, nhìn chằm chằm Long Phi Ly, khẽ cười nói:

“Vì sao ngươi không đến sớm hơn? Hai ba ngày trước, ngươi có biết tình trạng của nàng như thế nào hay không? Toàn bộ mọi chuyện nàng đã quên sạch rồi, nàng đã điên rồi!”

Một câu cuối cùng, Bạch Chiến Phong tựa hồ là tức giận mà rống lên, thanh âm ở sâu trong yết hầu bật ra rồi vọng lại, giống như quét mạnh qua lòng mỗi người.

“Nàng là do chính tay ngươi làm cho phát điên! Ngươi đã cưới nàng, tại sao lại không đối đãi thật tốt với nàng? Một cô gái như nàng, có điểm nào không đáng để ngươi quý trọng? Nếu trong lòng ngươi đã có người khác, vậy thì đừng lấy nàng. Mà đã lấy nàng, thì đừng có bỏ mặc cho loại người như vậy làm tổn thương nàng!”

Con người Bạch Chiến Phong như bốc cháy, chỉ thẳng ngón tay vào mặt Long Phi Ly, cũng nghiêng răng phun ra từng chữ:

“Thê tử? Không, ngươi không xứng!”

Nàng lại mất trí một lần nữa? Nàng thậm chí . . . điên rồi?

Nàng đã phát điên rồi!

Long Phi Ly chấn động cả người, hơi hơi cúi mặt, hai bàn tay cũng đã run rẩy dữ dội.

Từ lúc khăn voan của tân nương rơi xuống đã khiến cho bọn Long Tử Cẩm kinh hãi, đến nay nghe được Bạch Chiến Phong nói như vậy, trong lòng ai nấy đều như cái mặt trống bị gõ liên hồi!

Niên phi đã bị điên?!

“Cửu tẩu.” Long Tử Cẩm thấp giọng cười khổ.

Thanh Phong chậm chạp cup mắt xuống, lần đầu tiên cảm thấy hoảng sợ cùng đau đớn, lúc mới biết nàng một lần nữa đội khăn duyên ương cùng kẻ khác thì phẫn nộ, mà giờ đây đầu óc đã trở nên trống rỗng . . .

Hạ Tang liếc Ngọc Trí một cái, Ngọc Trí lại sợ hãi mà nhìn Tuyền Cơ trong lòng Bạch Chiến Phong, đưa tay lên bịt chặt miệng.

Trong phòng im ắng, không gian ngưng đọng tựa như côi chết, hoàn toàn tương phản với cái màu đỏ rực rỡ được bố trí khắp cả sảnh đường.

Ngũ Thất mới trước đó còn cùng Dung Thấm Nhi đến nội đường phân phó sửa soạn phòng tân hôn cho công tử, lúc này đi ra lại chứng kiến được một cảnh bãi đường như vậy của thiếu gia, khiếp đảm đến mức không nói được lời nào, chỉ ngây ngốc đứng một chỗ.

Mà người đàn ông có đôi mắt phượng trong sảnh kia, tuy là chỉ gặp một lần duy nhất tại Yên Vũ lâu, song làm sao có thể không nhớ? Hấn ta chính là đương kim hoàng đế! Vậy thì Niên Tuyền, nàng ta . . .

Giật mình một cái, gã hoảng sợ chạy đến bên cạnh Bạch Phiến Chỉ, ghé miệng vào bên tai Bạch Phiến Chỉ, run run nói . . .

Bạch Phiến Chỉ tuy đã trải qua biết bao sóng gió cuộc đời, thế nhưng lúc này cũng kinh hoàng đến lão đảo.

Ngoài cửa, bóng chiều cũng đã tàn những giọt nắng cuối cùng, trong sảnh đã sớm thấp nền đỏ, vẫn sáng rực như trước.

Dưới ngọn đèn, ánh hàn quang thỉnh thoảng lại lóe lên, khiến ọi người lóa mắt.

Thanh kiếm mỏng đã nhẹ nhàng vung lên, chỉ thẳng vào một thân hỉ phục công tử Phong gia.

“Phải, là ta không xứng.”

Những người khác thì không nói làm gì, còn Long Tử Cẩm nghe được một câu nói như vậy thì giật nảy mình. Người kia là Hoàng Đế, mà Hoàng Đế lại vừa nói mình không xứng đáng? Hay là nên hỏi là hiện tại hắn có biết là mình vừa phát ngôn cái gì hay không?

“Nhưng đêm nay ta nhất định phải mang nàng đi. Mặc kệ nàng hiện tại ra sao, mặc kệ ta không xứng, ta phải mang nàng đi.”

Mọi người chỉ nghe một thanh âm thản nhiên vang lên, ngay tại trong sảnh này, lời nói kia thoang thoảng mờ nhạt đến độ nghe không rõ, thế nhưng sự giá buốt tuyệt vọng thì dường như vang lên ngay trong lồng ngực từng người, khiến người ta không rét mà run.

249. Chương 253: Hãn Yêu Nàng.

Nam tử vẫn cúi đầu này giờ đột nhiên ngược mắt nhìn lên, mọi người đều thấy sự băng giá trong mắt hắn, vừa đụng vào thì lập tức không dám nhìn lần nữa, trong con ngươi ấy hàm chứa vẻ độc ác như ma quỷ.

Trong giọng nói của hắn rõ ràng là nồng đượm nỗi tuyệt vọng, song cánh tay cầm kiếm thoảng run một cái liền thôi, dáng vẻ ung dung điềm tĩnh như vậy làm người ta nảy sinh cảm giác : chỉ cần kẻ nào dám cản đường hắn, hắn sẽ giết ngay không tha. Nếu toàn bộ những người ở đây đều ngăn cản hắn, hắn sẽ giết toàn bộ.

Sau phút cả kinh có một số người rút cuộc không tự chủ được lùi ra phía sau. Hiện trường sắp nảy ra một cuộc giao đấu, đám người lập tức hỗn loạn cả lên.

“Lão gia?” Khang Ninh nhíu mày nhìn Bạch Chiến Chỉ, Bạch Chiến Chỉ nhắm nghiền con mắt rồi bất thành linh lại mở trừng, ánh mắt quét một vòng, cất cao giọng nói:

“Các vị hương thân, đêm nay Phong gia chỉ đành thất lễ, Phong mỗ ngay tại đây tuyên bố hủy bỏ hôn lễ. Quả thực là rất thất lễ, nhất định có ngày Phong mỗ sẽ đền chịu tội với các vị.”

Bấy giờ Bạch Phiến Chỉ đảo mắt sang Thạch thúc và vợ chồng họ Nhan một cái, mấy người ngẫm hiểu ý, tức khắc bắt đầu đi giải tán đám khách khứa.

“Hôn lễ không thể hủy.”

Cùng lúc đó, một giọng nói vang lên trong đại sảnh, thanh âm khiêm tốn mà nhã nhặn, song khí thế thì không hề thua kém Bạch Chiến Chỉ, đó chính là giọng nói của Bạch Chiến Phong. Một tay hắn đỡ lấy Tuyền Cơ, một tay đã nhanh nhẹn rút thanh trường kiếm ra.

Vào ngày đại hỉ như thế này mà tân lang lại còn ngằm mang binh khí bên người, không ai là không sợ hãi. Họ làm sao biết được Bạch Chiến Phong vẫn luôn lo ngại huynh muội nhà Mộ Dung sẽ thừa cơ tới xâm phạm nên sau khi đã ngằm bố trí phòng ngự thì chính mình cũng giắt binh khí bên người. Ngay từ khoảnh khắc đưa ra lời cầu hôn, hắn đã tự định ninh rằng Tuyền Cơ chính là sinh mạng của mình.

“Chiến nhi!” Bạch Chiến Chỉ trầm giọng khiển trách, lạnh lùng bảo:

“Thạch thúc, tiễn khách!”

Trước đó khách ào tới như thủy triều, thì lúc bấy giờ lại ào ra như đàn thú lạc bầy, trên mặt mỗi người đều hiển hiện vẻ kinh hoàng thất thố.

Bóng người đan giữa căn phòng, hai gã đàn ông cao lớn sừng sững đứng đối mặt nhau, kiếm đều chỉ thẳng trước mặt. Đám người Long Tử Cẩm cũng đã đi đến phía sau Long Phi Ly, mỗi người đều lăm lăm binh khí trong tay.

Trước nay vẫn một mực hiếu thảo kính trọng phụ thân, Bạch Chiến Phong nghiêng rằng nuốt lại lời định nói, ngưng mắt nhìn cái bóng của người khách cuối cùng hoảng loạn biến mất trong màn đêm hun hút bên ngoài cửa lớn, cúi đầu lên tiếng:

“Tuyền đệ, không có khách khứa chen chúc sảnh đường chúc tụng, người có oán đại ca hay không?”

Tuyền Cơ chậm rãi ngẩng đầu từ trong ngực Bạch Chiến Phong, ánh mắt dừng trên bàn tay siết chặt tấm khăn đỏ cũng đang cầm kiếm, cười cười lại khe khẽ lắc đầu.

Bạch Chiến Phong mừng rỡ đồng thời đẩy Tuyền Cơ ra phía sau lưng.

Nàng đã quên hẳn, thế nhưng lại cười với một người đàn ông khác, nụ cười bao dung mà dịu dàng như thế. Long Phi Ly không kìm được bật tiếng cười lớn, vết thương của hắn chưa lành, mấy ngày nay lại liên tiếp truy đuổi, khí huyết cuộn cuộn, trong cổ họng ngứa ngứa, một vị tanh ngọt đã trào ra nơi đầu lưỡi. Hắn chỉ đành gắng gượng nuốt xuống, cổ tay vừa động, đường kiếm mãnh liệt đã đâm về phía Bạch Chiến Phong.

Vung trường kiếm lên, con người Bạch Chiến Phong lóe lên như ánh chớp, không thêm lui mà ngược lại còn sẵn sàng nghênh đón.

Bấy giờ, Bạch Chiến Chỉ nghiêm giọng quát bảo ngưng lại: “Chiến nhi, nếu con vẫn còn coi ta là cha thì cho dù có chết, con cũng tuyệt đối không được động vào người này nửa phần!”

Bạch Chiến Phong chấn động toàn thân, võ công của hắn cùng Long Phi Ly vốn ngang tầm, cao thủ so chiêu thì chỉ cần một chút sơ hở nhỏ sẽ lập tức toi mạng như chơi. Hắn thoáng lưỡng lự, thanh kiếm lạnh lẽo của Long Phi Ly đã xé gió bay đến, Bạch Chiến Phong cười khổ, rốt cuộc kiên quyết buông kiếm, mũi kiếm đâm xuống mặt đất loang loáng, tia lửa bắn tung tóe khắp nơi.

Long Phi Ly cười gằn, thắng lợi như thế, hắn chẳng thêm!

Chỉ là thế kiếm của hắn đã xuất ra hết, không có cách nào rút lại được nữa, hắn nhanh chóng dè mạnh nội lực xuống, làm như vậy, nội lực ngay lập tức đánh trả lại, va chạm trong thân thể, phụt ra một ngụm máu tươi, mà mũi kiếm thì vẫn theo đà đâm vào trước ngực Bạch Chiến Phong, chẳng qua là thế đi cùng sức mạnh đã yếu đi thôi.

Một chuỗi biến cố liên tiếp xảy ra chỉ trong giây lát, cho dù là ai cũng không tài nào phòng bị nổi, một tiếng “phập” khe khẽ vang lên, máu tươi theo thanh nhuyễn kiếm ào ào chảy xuống trên áo Bạch Chiến Phong.

“Chiến nhi!” Khang Ninh đau lòng kêu thảm, đã bật khóc thành tiếng.

Tuyền Cơ kinh ngạc đến ngây người, đứng sững như trời trồng mà nhìn tấm khăn voan đỏ từ từ tuột ra khỏi tay Bạch Chiến Phong, rơi xuống trải trên mặt đất.

Nỗi căm uất tức thì dâng lên, nàng nghiêng rằng một cái, rút soạt thanh trường kiếm bên hông Ngũ Thất đứng cạnh mình. Ngũ Thất kinh hãi nhìn tình cảnh trước mắt, trong nháy mắt không kịp đề phòng đã thấy Tuyền Cơ cầm thanh bội kiếm. Bạch Chiến Phong chỉ dạy kiếm cho nàng một ngày, Tuyền Cơ căn bản cũng chỉ biết cách đâm tới, kỳ thực không có chiêu thức gì đáng kể . . .

Hôm ấy cho dù Long Phi Ly thân mang trọng thương, song Mộ Dung Lâm liên thủ với bảy người cũng không có cách nào chiếm được một chút tiện nghi của hắn, huống chi là một Tuyền Cơ chứ? Chỉ là, hắn vẫn ngơ ngẩn mà nhìn cái bóng đỏ tươi của nàng lao về phía mình, tựa như ngày đó trong Hoa Âm cung, toàn thân nàng vận một bộ hồng y, mỉm cười tiến về phía hắn.

Có lẽ, nụ cười ngày ấy, nàng cũng không phải vì hắn mà cười, cũng giống như, dòng lệ trên khuôn mặt nàng lúc này đây cũng không vì hắn mà rơi.

Phải, trong đầu nàng giờ đây chỉ còn là một trang giấy trắng, ngay cả quãng thời gian vền vẹn vài ngày bình yên tại xóm chài nhỏ ấy nàng cũng đã quên hết thấy. Một đêm kia, nàng vì hắn mà chạy vạy khắp đường phố cầu đại phu trị bệnh, vừa mong manh yếu đuối, lại vừa kiên cường bất khuất. Đến cuối cùng, khi cho rằng đã có thể từ từ mà thổ lộ tình cảm, ai ngờ hết thấy những gì đã xảy ra nàng đều đã quên sạch.

Nhưng nàng đã từng yêu hắn như vậy, hắn biết, rốt cuộc về sau hắn cũng đã biết, nàng yêu hắn đến nhường nào. Thời điểm nàng tự nguyện đồng quy vu tận cùng kẻ địch, trong nháy mắt giang sơn với hắn cũng chẳng còn ý nghĩa. Không phải là hắn không yêu non sông quý báu mà phụ hoàng đã tận tay giao phó, chỉ là, hắn yêu nàng, cho nên sẽ không bao giờ muốn nàng ra đi, thế thôi.

Trong Bích Hoa cung, lúc nàng tuyệt vọng mà lao mình vào mũi kiếm của Từ Hi một cách dứt khoát, hắn cuối cùng cũng thấu hiểu.

Thế nhưng đã muộn, bọn họ đã không thể quay lại.

Hiện tại, nàng vì một người đàn ông khác mà hận hấn thấu xương.

Vậy thì hấn còn có lý do gì để tránh một mũi kiếm này của nàng?

Cười khê một tiếng, chỉ nghe âm thanh mũi kiếm nhọn đã đâm phập vào trong ngực, hấn phát tay, ba mũi ngân châm lập tức bắn nhanh ra, phóng thẳng về phía ba gã tử vệ bí mật đứng nấp gần đó để bảo hộ hấn. Sợ bọn họ làm hại nàng, hấn bèn nhắm ngân châm vào đại huyệt của bọn họ, phong tỏa toàn bộ cử động của họ. Ba tiếng ‘phịch’ nặng nề đồng thời vang lên.

Như đóa mai đỏ tươi kiều diễm nở rộ trên tuyết, Tuyền Cơ ngơ ngác nhìn chính tay mình đâm thẳng trường kiếm vào ngực nam tử trước mặt, ý thức còn chưa tỉnh, dòng lệ đã từ trong khóe mắt lăn chã tuôn rơi.

“Tại sao người không tránh?” Nàng lẩm bẩm, tầm mắt mơ hồ, mà người kia lại cẩn thận lấy ra từ trong lòng một thứ, đưa cho nàng. Động tác của hấn nhẹ nhàng như vậy, dường như chỉ sợ sẽ kinh động đến nàng.

250. Chương 254: Không Kịp Trở Tay.

“Keng” một tiếng, kiếm đã rơi xuống đất, là một cây lược, một cây lược gỗ nhỏ.

Hết thấy toàn bộ hình ảnh dường như dừng lại ngay tại thời khắc ấy, Tuyền Cơ ngỡ rằng ngay cả thời gian hấn cũng đã ngưng đọng mất rồi.

Vật này . . .

“Vật này, chỉ dành cho nàng.”

Bấy giờ, nàng nghe giọng nói của hấn ở ngay trước mặt. Hình như hấn hoàn toàn chẳng buồn để ý đến vết thương trước ngực mà chỉ nhìn nàng đắm đắm, dường như muốn thu hết từng biểu tình nhỏ nhặt nhất của nàng vào trong mắt.

Nàng sợ ánh nhìn nóng bỏng như vậy của hấn, ngây ngốc nhìn chằm chằm cây lược nhỏ đang yên vị trên lòng bàn tay hấn, một vài hình ảnh chợt lóe trong đầu, quần quai như chỉ muốn bùng ra, mãnh liệt hơn hết thấy . . .

Nàng không nhận được đưa tay ôm lấy đầu, đau quá, chỉ cần nhớ tới một chút thôi thì lập tức sẽ đau như vậy . . .

Đột nhiên, Dung Thắm Nhi nãy giờ vẫn đứng không xa sau lưng Ngũ Thất chợt tiến đến gần, khuôn mặt được vẽ lo lắng, nói:

“Thiếu phu nhân, nô tì dìu người.”

Bà ta còn chưa nói hết lời, thỉnh linh đã rút một thanh chủ thủ từ trong lòng ra, hung hăng đâm thẳng về phía Long Phi Ly.

Từ khi Bạch Chiến Phong bị thương rồi đến Long Phi Ly bị Tuyền Cơ gây thương tích, mọi người ai nấy đều đang trong tâm trạng khiếp sợ, ánh mắt đều dán vào người Tuyền Cơ, mà tầm mắt Tuyền Cơ lại chỉ chằm chằm vào Long Phi Ly.

Sự tình xảy ra đột ngột, nàng cũng không hiểu vì sao, thậm chí không hề đoán đo nửa phút, lập tức nghiêng người chắn trước mặt Long Phi Ly.

“Tuyền đệ!” Bạch Chiến Phong kinh hoàng, nhìn thấy đã không kịp cứu.

Trong nháy mắt tựa hồ máu trong người đều đông cứng lại, Long Phi Ly gầm nhẹ một tiếng, muốn đẩy Tuyền Cơ ra nhưng thanh chủ thủ thì đã đâm tới người Tuyền Cơ mất rồi. Tuyền Cơ chỉ hự một tiếng, ngã vào lồng ngực của Long Phi Ly.

Một tiếng xé gió sắc ngọt lao tới, đồng thời một ngọn phi đao đã đâm vào sau ót Dung Thắm Nhi.

Chính là Bạch Chiến Chỉ ra tay, cả lão và Long Tử Cẩm đều quen sử dụng loại phi đao này. Long Phi Ly và Bạch Chiến Phong đều là những người cực kỳ tinh nhạy, chỉ là vừa nảy tâm tư cả hai đều đang dồn hết vào Tuyền Cơ, bởi vậy mới có cơ hội cho Dung Thắm Nhi thừa cơ hành động.

Mà Bạch Chiến Chỉ đã ở lâu với Dung Thắm Nhi, từ lúc bà ta đi ra đã nhận thấy giọng nói của bà ta khác thường, đến khi thấy thần sắc của bà ta chợt loáng lên vẻ hung tợn thì biết ngay đó không phải là Dung Thắm Nhi mà chỉ là một kẻ đã dùng thuật dịch dung giả dạng bèn lập tức ra tay.

Long Phi Ly hoảng hốt ôm Tuyền Cơ, cúi xuống xem xét vết thương của nàng. Long Tử Cẩm lập tức cũng vội vàng tiến lên sát nhập vòng vây.

May mắn là Bạch Chiến Chỉ ra tay nhanh nhẹn, vết thương nơi bụng Tuyền Cơ cũng không quá sâu, Khang Ninh bước tới nói với Long Phi Ly: “Hãy giao con bé này cho ta.”

Long Phi Ly liếc Khang Ninh một cái, cẩn thận trao Tuyền Cơ vào trong lòng bà.

Thạch thúc đã vào phòng trong cầm ra một hòm thuốc nhỏ, nói: “Dung Thắm Nhi đã bị đánh cho ngất xỉu trong kia.”

Khang Ninh một mặt giúp Tuyền Cơ băng bó, một mặt nhẹ nhàng nói: “Thương thể không đáng lo ngại, chỉ là tâm tình quá kích động, thân thể vốn đã suy nhược, cho nên mới không chống đỡ nổi đả kích như vậy.”

Bà nói xong lạnh lùng liếc Long Phi Ly một cái.

“Cám ơn.” Long Phi Ly lơ đãng nói, mắt chỉ chăm chăm nhìn Tuyền Cơ.

Thanh Loan chạy vội tới bên người Bạch Chiến Phong, nước nỡ nói: “Biểu ca, để ta giúp huynh băng bó vết thương.”

Khẽ gạt hai tay nàng ta đang bầu lấy trên cánh tay mình, Bạch Chiến Phong thản nhiên nói: “Cảm ơn, không cần.”

Thanh Loan trước giờ chưa từng nghe hắn nói năng lạnh lùng như vậy, bất gặp ánh mắt hắn vẫn dăm dăm vào người Tuyền Cơ, trong ánh mắt chứa đầy vẻ lo lắng, nàng chợt giật mình, lập tức che mặt khóc òa chạy ra.

Khang Ninh vừa mới dừng tay, Bạch Chiến Phong cùng Long Phi Ly đã lập tức cùng vươn tay ra toan đỡ lấy Tuyền Cơ.

Bạch Chiến Chỉ thở dài một hơi, nghiêm giọng bảo: “Chiến nhi, lui ra đi.”

“Cha, chuyện gì con cũng có thể nghe người, chỉ riêng về Tuyền đệ, tha thứ cho con không tuân mệnh.”

Đôi mày Bạch Chiến Phong nhíu lại, chậm rãi nói.

Ngữ khí của hắn tuy nhẹ nhàng, song vẻ mặt lại dứt khoát, kiên định.

Bạch Chiến Chỉ nhắm mắt, cười khổ: “Con có biết trượng phu của Niên Tuyền là ai không?”

“Hắn là ai cũng chẳng liên quan gì đến con, ngày đó hắn đã rũ bỏ trách nhiệm thì hôm nay đã không có quyền được hỏi đến việc của Niên Tuyền nữa.” Bạch Chiến Phong nghiêng rằng nói, hắn thấy vẻ mặt không đồng tình của phụ thân, trong lòng cũng đau khổ, hai tay siết chặt lại.

“Chiến nhi, người ấy là đương kim Thánh Thượng, người mà hôm nay con muốn kết hôn chính là phi tần của ngài ấy.” Vẻ mặt Bạch Chiến Chỉ nhăn nhó, đau khổ nói.

Trong phủ Phong gia, ngoài Ngũ Thất cùng Bạch Chiến Chỉ, ngay cả Khang Ninh cùng đám người họ Nhan đều không hề biết thân phận của Long Phi Ly, lúc này nghe nói vậy, ai cũng khiếp sợ.

Bạch Chiến Phong thoáng giật nảy một cái, nam nhân này thế nhưng lại là Hoàng Đế? Mà nàng, chính là Hoàng phi?

Một cảm giác bi phẫn dâng lên mãnh liệt, thoáng chốc đã sôi trào khắp trong lòng ngực. Mấy trăm năm trước, vì bàn tay tàn bạo của Hoàng gia mà Bạch gia gần như đã diệt vong, hôm nay... chẳng lẽ còn muốn hắn phải chấp tay mà dâng lên người con gái mà mình yêu nhất hay sao?

Nếu người ấy còn vấn vương thì hẳn không có lời nào để nói, cho dù lòng quặn đau, hẳn cũng cam nguyện tác thành.

Nhưng như vậy nàng sẽ không hạnh phúc, nàng sống như vậy đâu có vui vẻ gì.

Ngay cả Khang Ninh cười khổ mà tiến lại định giúp hẳn bằng bó vết thương, cũng bị hẳn dùng nội lực đẩy lùi ra tận mấy bước. Hẳn cả kinh, vội vàng thu lại luồng nội lực hùng hậu trong cơ thể đang cuộn cuộn bốc lên. Khang Ninh gật gật đầu với hẳn, ý bảo bà không sao, hẳn cũng gật đầu đáp lại, lại ngưng mắt nhìn về phía Tuyền Cơ.

Hai mắt nàng nhắm nghiền, cuộn mình nằm trong lòng Hoàng Đế. Nếu không bị hoa ảnh che lấp, hẳn nghĩ, khuôn mặt nàng giờ phút này hẳn sẽ tái nhợt. Vừa nghĩ như vậy, trong lòng hẳn đau đớn, nhất thời lại ngẩn ngơ.

Long Phi Ly đưa tay ấn huyệt đạo trên người mình cầm máu, đoạn lại siết Tuyền Cơ thật chặt. Thân thể mềm mại này, sau những ngày gian nan rốt cuộc đã trở lại trong vòng tay của hẳn. Dù nàng mất trí nhớ hẳn vẫn yêu hẳn, nếu không vừa rồi sẽ không liều mình cứu hẳn. Nàng vẫn là Tiểu Thất của hẳn, trong lòng hẳn sung sướng như điên. Từ nay trở đi, hẳn sẽ không bao giờ để nàng rời khỏi mình nữa.

Khẽ lườm Bạch Chiến Phong một cái, miệng hẳn nhếch lên lạnh lùng: “Phong Chiến Bách, Bạch Chiến Phong, quả nhiên là tài tình đến mức này.”

251. Chương 255: Trần Ai Lạc Định*!

Cả đám người Hạ Tang đều chấn động, hậu nhân của Bạch gia mà lâu nay bọn họ tìm kiếm lại chính là công tử nhà họ Phong đang đứng trước mắt đây sao? Đám người Khang Ninh cũng đồng loạt kinh hãi, Bạch gia đã lánh đời mấy trăm năm, vậy mà đến thế hệ này lại bị tìm ra?

Tâm tư Long Phi Ly cực kỳ linh mẫn, vừa nảy mặc dù rối loạn, nhưng lúc này đã trấn tĩnh trở lại, ý nghĩ vừa chuyển đã tổ tường hàm nghĩa trong đó. Hẳn cười nhạt một tiếng, nhìn Bạch Chiến Chỉ. Bạch Chiến Chỉ cười khổ, đang định lên tiếng thì Bạch Chiến Phong đã đến trước mặt Long Phi Ly, nói:

“Hoàng Thượng không cần phải thăm dò mọi người trong quý phủ mà làm gì. Biết rõ mọi chuyện chưa chắc đã là chuyện tốt, chẳng lẽ ngài không sợ hôm nay chưa chắc đã bước chân ra khỏi Phong phủ này được sao?”

Bầu không khí nhất thời lại trở nên căng thẳng một lần nữa. Sắc mặt Long Tử Cẩm sa sầm, cười gằn nói: “Một câu không bước chân ra khỏi Phong phủ được mới hay làm sao! Chẳng lẽ Bạch gia còn muốn hành thích vua à?”

Thanh Phong lạnh lùng nhìn Bạch Chiến Phong, trường kiếm đã tuốt sẵn.

Bạch Chiến Phong cười khê, giọng điệu thâm trầm: “Vua, cũng không phải là vua của Bạch gia. Trăm năm trước, gia tộc nhà họ Bạch chúng ta hầu như đã bị diệt sạch không còn ai, hôm nay ta đã từng nói, ta chỉ muốn bảo vệ nàng được bình an . . .”

Nói tới đây, hẳn thoáng ngừng lại, con người càng trở nên sắc bén.

Long Phi Ly ôm Tuyền Cơ, nhú mào cười lên: “Đáng tiếc, bình an của nàng còn chưa đến lượt người quản.”

Bạch Chiến Phong rút soạt thanh trường kiếm ra: “Ta sợ gì mà không dám thử một lần?”

“Chiến nhi!” Bạch Chiến Chỉ cả giận nói: “Con cũng biết vào đời tổ phụ của con, Bạch gia từng bị triều đình phát hiện tung tích, khi đó phụ thân của tiên đế trị vì, cũng chính là tổ phụ của đương kim Hoàng Đế đây, lúc đó tiên đế vẫn còn là hoàng tử, phụ thân ngài muốn tàn sát Bạch gia, chính tiên đế đã ra mặt khuyên ngăn, sau đó còn sợ phụ thân mình đổi ý, lại giúp Bạch gia che giấu hành tung, ngay cả chính ngài cũng cắt đứt liên hệ với Bạch gia, phòng ngừa việc bị tiết lộ tin tức. Trăm năm trước, triều đình với Bạch gia có mối thù diệt tộc, nhưng trước mắt tiên đế đối với Bạch gia lại có ơn cứu mạng.”

“Đại trượng phu đến ân oán còn không phân biệt được, con còn dựa vào cái gì mà đòi làm gương cho thế hệ mai sau? Con giao đấu với Hoàng Thượng, vừa rồi thế kiếm trì trệ, ngài ấy cũng đã hạ thủ lưu tình, đó mới là hành động của một bậc chính nhân quân tử. Ân nghĩa ngày trước, giao tình ngày nay, với Hoàng Thượng,

con không thể động đến! Phi tần của ngài con càng không thể đoạt! Nếu con vẫn khăng khăng làm theo ý mình, vậy đêm nay con hãy lập tức giết chết ta trước!”

Những lời nói của phụ thân, cứ từng câu từng câu dội vào trong lòng Bạch Chiến Phong, nhìn lại Tuyền Cơ, hần cất giọng cười vang, phun ra một ngụm máu tươi. Nhát kiếm của Long Phi Ly đâm vào ngực hần, nội lực đã triệt tiêu hơn phân nửa, thêm vào đó nội lực của hần vốn thâm hậu nên bị thương không nặng, nhưng lúc này trong lòng bị ai cùng cực, rốt cục tâm mạch bị chấn thương.

Long Phi Ly giao Tuyền Cơ cho Ngọc Trí, đứng khoanh tay, cao giọng nói: “Trăm năm trước, tổ tiên Hoàng Đế băng hà, cao tổ Hoàng Đế kế ngôi vốn là con người tàn bạo, không nhìn ra được nếu không có tướng hiền, tất không trị được nước, cho nên mới bức hại Bạch gia. Mà tiên đế là một đấng minh quân biết nhìn xa trông rộng, lại có lòng nhân từ, không đành lòng chứng kiến cảnh tàn sát, khiến cho hôm nay Hung Nô nổi loạn. Tiên Đế từng có di chiếu cho trẫm, tường thuật tóm lược giao tình cùng Bạch gia, cũng nói rằng năm đó trò chuyện cùng gia chủ Bạch gia vô cùng vui vẻ, khen rằng có tấm lòng của bậc Khổng Khâu (Khổng Tử), là một vị đại tướng có tài.”

“Chuyến này trẫm cùng với Niên phi là vì bách tính Tây Lương mong tìm được một vị đại tướng. Quan hệ với bọn Hung Nô đã như tên căng trên dây. Niên phi bị kẻ địch bắt đi, là trẫm có lỗi với nàng, nhưng việc này cũng không quan hệ gì đến chuyện quốc gia.”

Bạch Chiến Chỉ và Khang Ninh cùng nhìn nhau, trong lòng đều chấn động. Sau một trăm năm, chẳng lẽ gia tướng Bạch gia lại một lần nữa mặc giáp chinh chiến sa trường? Lo lắng, xúc động thoáng chốc đã dâng đầy trong lòng.

Bạch Chiến Phong nhớ lại lúc nhỏ phụ thân dạy dỗ mình, tựa hồ trong lòng phụ thân đang trông đợi điều gì, hần cũng không phải là không biết, lại nghĩ tới lời Tuyền Cơ nói với hần, ân oán cá nhân cũng không nặng bằng lợi ích trăm họ.

Tuyền đệ, lẽ nào ngay cả nàng đại ca cũng không bằng sao?

Nàng còn thương hần, có phải không? Nếu không, vừa rồi nàng sẽ không chấn nhát đao đó thay hần.

Chỉ là, hần là Hoàng Đế, làm thế nào có thể một lòng đối với nàng đây?

Ngưng mắt nhìn về phía nữ tử đang hôn mê, miệng hần bất giác mỉm cười. Ngọc Trí ôm Tuyền Cơ, vừa khéo bắt gặp ánh mắt của Bạch Chiến Phong, rõ ràng là hần đang cười, thế nhưng văng trán lại đơm một nỗi bi thương cô tịch, lòng nàng run lên mãnh liệt.

Bạch Chiến Phong lại liếc nhìn thi thể nằm trên đất... Kẻ này đã dám ra tay trong tình huống như vậy, hiển nhiên là một tử sĩ, phụ thân cũng không giữ lại mạng ả, hần là không thoát khỏi quan hệ với kẻ áo đen ngày đó. Nàng bị bắt, chỉ vì nàng là người của Hoàng Đế, trên đời này, người muốn giết Hoàng Đế rất nhiều ...

Nắm chặt thanh kiếm trong tay, hần đưa mắt nhìn Long Phi Ly: “Nếu người không thể bảo vệ nàng thương yêu nàng, hôm nay, mặc kệ người có phải là vua hay không, chúng ta cũng tránh không khỏi một trận quyết đấu. Ta chỉ hỏi người một câu, trong lòng người có nàng hay không?”

Ánh mắt của Long Phi Ly cũng đang dừng trên cái thi thể, nghe vậy bèn nói: “Bạch công tử, trẫm hy vọng có thể trò chuyện cùng người một lát.”

...

Không ai biết sau đó Long Phi Ly cùng Bạch Chiến Phong đóng cửa mật đàm cả một canh giờ là nói những chuyện gì. Nhưng điều làm ọi người giật mình là sau khi bước ra, Long Phi Ly lập tức hạ lệnh khởi hành, ngay hôm đó trở về cung.

Mà điều làm cho người ta giật mình hơn cả chính là ... Bạch Chiến Phong cũng đi theo.

Cắm quân dưới sự bố trí của Đoạn Ngọc Hoàn, luôn luôn cải trang từng nhóm nối gót sau xe ngựa của mọi người. Xe ngựa có hai cái, một cho Long Phi Ly, Tuyền Cơ cùng Ngọc Trí, chiếc còn lại dành ọi người.

Ngoài ra còn có thêm trăm tên tử vệ âm thầm bảo hộ, lúc này đây nghiêm ngặt, ngấm ngấm có, quang minh có, phòng thủ kiên cố như thành đồng.

Long Phi Ly lại sai tử vệ đi thông báo cho nhóm ngự giá Từ Hi đi Thu Sơn cũng tức khắc lên đường về cung, sẽ gặp nhau trước khi vào kinh thành.

Gần kinh có một khu rừng rậm rạp, mọi người dừng chân nghỉ tạm.

Tiếng nước róc rách, Bạch Chiến Phong xuống ngựa, đi về phía dòng suối trong rừng. Hắn đột ngột dừng bước, bên gờ thác, chỉ thấy một thiếu nữ áo tím đang lặng lẽ khỏa nước.

Hắn toan rời đi, nàng bỗng quay người lại, kêu: “Đại ca.”

Lụa mỏng che mặt, lộ ra vầng trán ảm đạm, đúng là Tuyền Cơ.

“Tuyền đệ.”

Tuyền Cơ cười cười, hắn thấy nàng hơi cúi mặt, hơi thở phả nhẹ lên tấm khăn, màng lụa tím khẽ phất, bàn tay ở sau lưng đã siết rất chặt song trên mặt cũng chỉ nhàn nhạt nét cười đáp lại.

“Hắn vẫn ở bên kia chờ ta, ta đi trước.” Tuyền Cơ nhẹ nhàng nói.

* : trần ai lạc định, ý là mọi việc tình cảm rắc rối đến hồi kết thúc.

252. Chương 256: Mê Tình Trong Rừng Rậm.

Tuyền Cơ mới vừa nhắc chân lên đi thì lại nghe tiếng của Bạch Chiến Phong từ sau lưng nói: “Tuyền đệ, ta...”

Tuyền Cơ xoay người lại, cười nói: “Đại ca có gì phân phó?”

“Ta... Có thể ôm người một cái không?” Bạch Chiến Phong cười khổ, thấp giọng nói.

Tuyền Cơ tựa hồ sững sốt, cặp mắt xuống.

“Tuyền đệ, là ta lỗ mãng.” Bạch Chiến Phong cười, nói: “Người đi đi.”

Hắn vừa dứt lời thì lập tức xoay người bỏ đi.

Sắc mặt của hắn thống khổ khiến Tuyền Cơ kinh ngạc đứng nguyên tại chỗ, vô lực nhúc nhích, ghen ngào nói: “Đại ca.”

Một luồng xung lực từ sau lưng đột nhiên ập đến, Bạch Chiến Phong chấn động, thân mình mềm mại thơm phức ôm ở bên hông của hắn, tưởng niệm đè nén mấy ngày nay rốt cục không thể áp chế được nữa, hắn xoay người lại ôm chặt lấy nàng.

“Các người đang làm cái gì?”

Trong tiếng nước chảy róc rách một giọng nói lạnh lùng truyền đến, hai người lấp bắp kinh hãi, chỉ thấy ở rừng cây phía trước Long Phi Ly miệng nhếch nụ cười lạnh nhìn hai người, Tuyền Cơ cúi đầu, Bạch Chiến Phong nói: “Không liên quan gì tới nàng, là do ta.”

“Trẫm vốn tưởng rằng người có lòng quy thuận nhưng người chung quy vẫn là một mối họa, cũng được thôi, mọi việc đều do người, hôm nay trẫm phải giết người.” Hai ngón tay hắn giơ lên, nhuyển kiếm bên hông đã nằm trong tay chỉ về phía Bạch Chiến Phong.

Tuyền Cơ lắc đầu, vội la lên: “Hoàng Thượng, không cần, nô tì van cầu người —— ”

Bạch Chiến Phong nhíu mi, tay áo cuộn lại, đẩy Tuyền Cơ ra xa đến mấy trượng.

Hắn quay đầu liếc nhìn Tuyền Cơ một cái thật sâu, hai chân khẽ nhún thi triển khinh công chạy vào sâu trong cánh rừng rậm rạp.

Ánh mắt Long Phi Ly trầm xuống, đuổi theo.

Tuyền Cơ nhún chân, khấn trương, chạy về chỗ xe ngựa đậu, định tìm đám người Long Tử Cẩm đi ngăn cản hai người đánh nhau, đằng trước lại nhanh chóng xuất hiện hai thân ảnh áo đen.

Thân ảnh lần lượt đổi chỗ cho nhau rồi tách ra, hai người đều là một thân áo trắng, lúc này đầy người đã nhuộm một màu đỏ rực.

Rốt cuộc vì trước đó Long Phi Ly đã bị thương quá nặng, thương thế nặng hơn Bạch Chiến Phong rất nhiều, thanh kiếm cắm xuống đất gượng chống thân mình, ánh hàn quang lạnh lẽo, kiếm của Bạch Chiến Phong đã chĩa trước mắt hắn.

Long Phi Ly cười ngạo nghễ, “Động thủ đi, giết chết trăm thì người sẽ có thể đưa nàng đi.”

“Ta không thể giết người, người là vua.” Bạch Chiến Phong thần nhiên nói, nhẹ nhàng dè lại vết thương máu chảy ra như suối trên người, trên người hắn bị Long Phi Ly đâm ba nhát kiếm, trong đó một nhát đâm vào bụng, vết thương rất sâu.

Hắn đi được vài bước, không thể chống đỡ nổi nữa, nhú mào, lấy tay vịn một gốc cây to trên mặt đất.

Tiếng vỗ tay hoan nghênh đột nhiên vang lên lạnh lẽo.

Hắn hơi kinh hãi, quay đầu nhìn lại thì thấy sau lưng có mười người vội vàng bước ra, hai người cầm đầu, một nam một nữ, dung mạo cơ hồ giống nhau như đúc, chỉ là trên mặt nữ tử kia có một vết sẹo xấu xí dữ tợn.

Đúng là đám người Mộ Dung thị do Mộ Dung Phái, Mộ Dung Lâm cầm đầu.

Long Phi Ly biến sắc, Mộ Dung Lâm đã cười duyên một tiếng, nói: “A, Hoàng Thượng, lần trước bà thím kia không giết chết người được nhưng lần này người sẽ không gặp may mắn như vậy đâu.”

Bạch Chiến Phong rùng mình, “Quả nhiên là các người.”

“Phong công tử, người cũng không ngờ tới phải không?” Mộ Dung Lâm giương giọng mà cười, “Người giảng đạo nghĩa quân thần ư, không sao, chúng ta thay người động thủ vậy.”

Mộ Dung Phái cười lạnh, “Ít nhiều cũng nhờ người đã làm hoàng thượng bị thương nặng, bằng không dựa vào thân thủ của hắn, chúng ta thật đúng là không thể có cơ hội xuống tay.”

“Ca ca, mau động thủ đi! Tuy nơi này cách xa chỗ bọn họ đóng quân một chút, nhưng cũng khó nói những người đó có thể tùy thời lại đây hay không.”

Mộ Dung Phái vuốt cằm, nhú mào cười, rút một cây chủy thủ ngắn từ trong lòng ra rồi bước về phía Long Phi Ly.

Bạch Chiến Phong cắn răng, vung trường kiếm lên, Mộ Dung Lâm che miệng cười, “Công tử đừng vội, ta sẽ nhanh chóng tiễn người ra đi.”

Nàng xoay người về phía Long Phi Ly nói: “Đúng rồi, Hoàng Thượng, quên bẩm báo, Niên phi ư, ta đã phái người đi hầu hạ nương nương rồi, trên đường người nhất định sẽ không tịch mịch đâu.” Nàng dừng lại, lạnh lùng cười, “Hồng nhan họa thủy, ta nhổ vào!”

Long Phi Ly cắn răng nói: “Nếu người dám chạm vào nàng thì trăm nhất định sẽ không bỏ qua cho người.”

Mộ Dung Phái xùy nhẹ, “Đợi kiếp sau đi.”

Miệng hắn bất giác trầm xuống, hai tên hắc y nhân lập tức tiến lên, một trái một phải gắt gao kiềm chế hai cánh tay bên vai của Long Phi Ly, ánh sắt lạnh chợt lóe lên, hắn giơ cao chủy thủ đâm mạnh về phía trái tim của Long Phi Ly.

Mộ Dung Lâm cười lạnh, vung tay lên, đám hắc y nhân còn lại nhận lệnh, thân hình lóe lên vây Bạch Chiến Phong vào giữa. Ánh mắt nàng ta lạnh lùng, không chớp nhìn Mộ Dung Phái đang động thủ ở phía trước mặt.

Một tiếng gầm rú mãnh liệt truyền đến, miệng nàng bắt giác nhếch lên, loại cảm giác vui sướng tàn nhẫn lan rộng từ khóe mắt đến đuôi lông mày.

Mắt thấy chủ thủ kia sẽ đâm ngập vào trái tim của hoàng đế, số hoàng đế đã tận, bóng bóng trắng khê nhúc nhích, hai gã hắc y nhân bị đánh văng ra, cánh tay Long Phi Ly đột nhiên chụp lấy cổ của Mộ Dung Phái.

Tay kia, hai ngón tay điểm nhẹ hướng về phía hỏ khẩu* của Mộ Dung Phái, đoạt được chủ thủ, hấn xoay ngược tay một cái, vũ khí sắc bén kia liền cắm vào vai Mộ Dung Phái.

Mộ Dung Lâm kinh hãi, còn chưa kịp có phản ứng thì phía sau gáy cũng đã trở nên lạnh lẽo, một thanh trường kiếm đặt trên cổ nàng ta.

Sau khi hoảng sợ thì nàng quay đầu nhìn lại, thấy người khổng chế nàng chính là Bạch Chiến Phong, sáu thân hắc y nhân đều đã ngã xuống đất, trong rừng, đám người Long Tử Cẩm, Thanh Phong, Đoạn Ngọc Hoàn không biết từ lúc nào đã đến đông đủ.

“Hay ột kế sách dụ địch.” Mộ Dung Lâm cắn răng, cười lên tiếng, ý cười quàng quạc ngừng lại nàng ta gắt gao nhìn chăm chăm Long Phi Ly, “Cầu hoàng đế, người thật bỉ ổi!”

Long Phi Ly nhẹ nhàng xoay chủ thủ cắm ở trên người Mộ Dung Phái, Mộ Dung Phái kêu la thảm thiết, mồ hôi ẩm ướt đầy đầu, ánh mắt Long Phi Ly lóe lên, khóe miệng hơi mỉm cười, “Trẫm đã từng nói nếu người chạm vào nàng, trẫm tất không buông tha cho người, sao người không chịu nhớ cho rõ? Người cho là trẫm nói chơi với người sao?”

Hắn vừa dứt lời, tay vỗ một cái, chủ thủ lại đâm sâu vào người Mộ Dung Phái thêm vài phân, Mộ Dung Phái điên cuồng rống ra tiếng, đầu gục xuống ngất đi.

“Ca ca ——” Hai mắt Mộ Dung Lâm đục ngầu, cắn răng cười lạnh nói: “Long Phi Ly, đừng quên là nữ nhân của người còn nằm trong tay ta.”

* : hỏ khẩu là khe hở giữa ngón tay cái và ngón trỏ

253. Chương 257: Chờ Nàng Tỉnh Lại.

“Sao cơ?” Long Phi Ly cười khê, Long Tử Cẩm đã đi tới đón lấy Mộ Dung Phái trên tay hắn.

Một tiếng cười duyên vang lên, mấy người từ một bên cánh rừng đi ra, lúc này, trời đã không còn tối, ánh mặt trời mới mọc.

Trong tay hai gã tử vệ dẫn theo hai tên hắc y nhân, một nữ tử lúm đồng tiền trong trẻo nói: “Mộ Dung tiểu thư tìm ta à?”

Đứng bên cạnh nàng là Hạ Tang, Hạ Tang cười lạnh nói: “Nương nương còn đang ngủ, lẽ nào lại để cho người quấy nhiễu chứ?”

Mộ Dung Lâm kinh ngạc nhìn nữ tử áo tím, run giọng nói: “Người không phải là Niên Tuyên Cơ?”

“Nữ nhân này sao lại ngu xuẩn như vậy chứ? Không phải Hạ Tang đã nói cho người là tẩu tẩu của ta còn đang ngủ sao? Đều do người làm hại, nàng bây giờ còn ngủ, vẫn ngủ...” Nữ tử hừ lạnh, nói xong tức giận lại xông lên, hung hăng liếc Mộ Dung Lâm một cái, đưa tay vuốt mặt một cái, tay đã cầm một cái mặt nạ mỏng manh tinh tế như cánh ve.

“Ngọc Trí công chúa?” Mộ Dung Lâm cả kinh nói.

Ngọc Trí vỗ tay cười to, lại nhảy nhót, “Còn không phải là bản công chúa ư? Cửu ca thập ca, các huynh thấy lúc này Ngọc Trí dịch dung có thành công không?”

Long Tử Cẩm cười mắng, “Tiểu nha đầu.”

Ngọc Trí nói xong lại bắt chước giọng nói của Tuyên Cơ, cười dài nhìn Bạch Chiến Phong nói: “Đại ca, người thì sao?”

Bạch Chiến Phong nghe thấy nàng gọi một tiếng đại ca thì nhìn nàng một cái, không trả lời lại, hẳn biết, nhân duyên của hắn cùng với người vẫn gọi hắn là đại ca kia đã hết, nhưng cách xưng hô này trong lòng hắn vẫn hy vọng chỉ dành riêng cho nàng.

Sau khi quen biết nàng, tựa hồ hắn có thêm rất nhiều hỷ nộ ái ố, cũng có ... lòng riêng, hẳn tự giấu cười.

Ngọc Trí kinh ngạc nhìn Bạch Chiến Phong, cắn cắn môi, Hạ Tang nhìn thấy thần sắc của Ngọc Trí, trong lòng hơi trầm xuống.

Lúc này, giọng nói của Long Phi Ly thản nhiên truyền đến, “Mộ Dung Lâm, trăm muốn có thuốc giải độc.”

Mộ Dung Lâm cất tiếng cười to, “Thuốc giải ư? Người nghĩ rằng ta sẽ đưa thuốc giải cho người sao? Nực cười!”

“Trăm nghĩ là người muốn giữ lại mạng sống.” Ánh mắt Long Phi Ly thâm trầm, ngữ khí lại cực kỳ ung dung.

“Ta sẽ không ngại thơ đến mức nghĩ là đưa thuốc giải cho người thì có thể đổi được mạng sống của hai huynh muội ta!”

Bạch Chiến Phong nhẹ giọng nói: “Nếu không giao thuốc giải ra, hai người các người chắc hẳn phải chết không thể nghi ngờ, người không phải là người ngu xuẩn, vì sao không thử tin tưởng là quân vô hí ngôn?”

Công tâm mà nói thì một câu nói hờ hững của Bạch Chiến Phong lại khiến cả người Mộ Dung Lâm chấn động, nàng không muốn chết...

“Long Phi Ly, người nói có thể tin được không?” Hung hăng nhìn về phía Long Phi Ly, một bàn tay của Mộ Dung Lâm thò vào trong ngực.

Long Phi Ly lạnh lùng nói: “Nếu người giao thuốc giải ra, trăm sẽ tha cho người một mạng.”

“Còn ca ca của ta nữa! Người phải đáp ứng ta, sau khi lấy được thuốc giải được thì phải lập tức thả hai người chúng ta đi, không thể có chút ngăn trở nào.”

“Được!”

Ánh mắt Mộ Dung Lâm xoay tròn, cánh tay giơ lên, một bình sứ nhỏ được ném về phía Long Phi Ly.

Long Phi Ly đón lấy bình sứ, nhìn về phía Thanh Phong.

Thanh Phong vuốt cằm, bước nhanh đến trước mặt Mộ Dung Lâm, Bạch Chiến Phong nhanh nhẹn ra tay điểm vào một số huyệt đạo của Mộ Dung Lâm.

Mộ Dung Lâm kinh hoảng nói: “Các người muốn làm cái gì?”

Thanh Phong cũng không nói gì, hai ngón tay nắm cầm dưới cửa nàng ta, nhét một viên thuốc màu nâu vào trong miệng nàng ta.

Ở bên kia, Long Tử Cẩm cũng làm như vậy đối với Mộ Dung Phái đang ngất xỉu.

Mắt phượng của Long Phi Ly khẽ nhướng lên, thản nhiên nói: “Loại thuốc này có tên là Tồi Tâm đan, độc tính rất chậm, chỉ là nếu không có thuốc giải thì sau nửa năm người trúng độc chắc chắn sẽ bị vỡ tim mà chết.”

“Mộ Dung tiểu thư, trăm nghĩ bây giờ có phải là người nên cho trăm thuốc giải thật sự hay không đây?”

Mộ Dung Lâm kinh hãi, nàng là người ác độc, vừa rồi đưa bình sứ kia cho Long Phi Ly thì trong đó chỉ chứa một loại thuốc giải, nếu người trúng độc chỉ uống một loại thuốc giải này thì dù bên ngoài hoa độc sẽ từ từ lui dần, hoa ảnh biến mất nhưng trên thực tế đến khi trăng tròn độc này vẫn có thể đúng hạn khởi phát.

Bạch Chiến Phong giải khai huyệt đạo cho Mộ Dung Lâm, Mộ Dung Lâm nhắm mắt cười thắm, “Người quả nhiên ngoan độc!”

Nàng run run đem một bình thuốc khác ném xuống đất, cắn răng nói: “Dùng hai thuốc cùng một lúc.”

“Sau nửa năm hãy đến để đô gặp mặt. Nếu nữ nhân của trẫm có cái gì bất trắc thì người cũng không cần đến đó nữa, độc này không lợi hại như hoa độc của người nhưng nghe nói lúc độc phát sẽ không chết ngay mà sẽ chậm rãi tra tấn, chờ cho tâm mạch đứt hết mới chết, tư vị đó chắc là rất khổ sở.” Long Phi Ly nhú mày cười, trong ánh mắt hiện lên tia nhìn âm lệ tàn nhẫn.

Mộ Dung Lâm rùng mình một cái, từ xưa đến nay, hình phạt tàn khốc nhất cũng không qua được hình phạt tàn khốc trong cung đình, thuốc độc nhất cũng nằm trong cung, nàng biết lời nói của Long Phi Ly là không giả.

Trong kỳ hạn nửa năm nàng không thể không đến để đô, đến lúc đó tính mạng lại rơi vào tay nam nhân này một lần nữa.

Nam nhân này một ngày còn chưa chết thì quả là một kẻ địch rất lớn.

Bạch Chiến Phong nhìn theo hai thân ảnh chật vật trốn vào trong bóng đêm, thản nhiên nói: “Người thật sự buông tha cho hai người bọn hắn?”

“Sư huynh?” Thanh Phong cũng khẽ nhú mày.

Long Phi Ly nói: “Nếu không thả bọn họ rồi đi, ai đưa thám tử của trẫm đi tìm hang ổ của bộ tộc Mộ Dung thị? Trẫm từng hứa với nàng chắc chắn phải giết hết bộ tộc nhà Mộ Dung báo thù cho nàng.”

Hắn ngừng một chút, thanh âm lạnh lẽo, “Một người cũng không tha.”

Người già, trẻ con, phụ nữ, một người cũng không tha? Bạch Chiến Phong hơi hơi nhướng mày, nói: “Hoàng Thượng còn muốn tìm người đứng sau lưng chỉ huy bọn họ nữa.”

Lời Bạch Chiến Phong nói ra, đám người Long Tử Cẩm mới biết được tâm tư của hoàng đế.

Đoạn Ngọc Hoàn cười, nói: “Hoàng Thượng, kẻ này hay lắm.”

Long Tử Cẩm nói: “Cửu ca, huynh xem, người đứng đằng sau chỉ huy có thể là người trong cung không? Có thể là Long Lập Dục hay không?”

“Chỉ sợ là không phải.” Long Phi Ly ngưng mắt, nhìn về phía xa xa nói.

Bạch Chiến Phong vừa rồi nhặt cái chai thứ hai trên mặt đất lên đưa cho Long Phi Ly.

“Cám ơn.”

Ngọc Trí cười hắc hắc, nói: “Đừng cảm tạ, chúng ta mau mau đi thăm cửu tẩu đi.”

Long Phi Ly vung vạt áo, sớm đã bước nhanh về phía trước, hắn... đã rất khẩn cấp muốn gặp nàng.

Lấy được thuốc giải, tâm tình tất cả mọi người đều hưng phấn, hiện tại chỉ chờ Tuyên Cơ tỉnh lại, trước khi đi, An Khang đã chẩn bệnh cho Tuyên Cơ sau đó có nói qua chỉ cần một thời gian, nàng nhất định sẽ tỉnh lại.

Đoàn người tới chỗ neo xe ngựa bên ngoài cánh rừng thì thấy mười mấy tên tử vệ cùng hộ vệ mặc thường phục vây quanh xe ngựa.

Long Phi Ly rùng mình, lập tức tiến lên, trầm giọng nói: “Nương nương ở bên trong xe có chuyện gì ư?”

Mọi người đi theo phía sau thấy thế cũng toát mồ hôi, chỉ sợ Tuyên Cơ lại xảy ra chuyện gì đó.

254. Chương 258: Giữ Liên Lạc.

“Bẩm Hoàng Thượng, nương nương không có chuyện gì.” Một tử vệ kiên trì bẩm báo.

Long Phi Ly nhướng mày, vén rèm lên, bên trong xe trống tuếch.

Hắn cả kinh, túm vạt áo tên tử vệ kia, nói: “Không phải là nương nương không có chuyện gì sao? Người đâu?”

“Hoàng thượng, nương nương người ở bên kia.” Mấy tên tử vệ liếc mắt nhìn nhau, chỉ chỉ về phía cây cối đằng sau xe ngựa, vẻ mặt khác thường, Long Phi Ly đang định đi qua đó thì thấy một đám tử vệ từ trong rừng cây bước ra.

Người được vây ở giữa đúng là Tuyền Cơ.

“Đi, đi, đi, bảo hộ quá chuyên nghiệp đi. Các người có thể tránh ra một chút được không? Làm ơn! Nơi này đã nhiều cây cối, ngựa của các người lại cao to, che hết tín hiệu của ta rồi.”

Thanh âm buồn rầu từ giữa vang tới, mọi người trợn mắt há mồm, tất cả tử vệ đồng loạt nhìn thấy sắc mặt xanh lét của Long Phi Ly đang đứng cạnh xe ngựa thì nhanh chóng tới hành lễ, Tuyền Cơ thấy vậy vội vàng đi ra.

“Tẩu ——” Ngọc Trí chạy tới định ôm Tuyền Cơ, Tuyền Cơ lại ra hiệu cho nàng đừng có lên tiếng rồi bước nhanh về phía trước, đi ngang qua Long Phi Ly, không thèm nhìn hắt, mọi người chỉ thấy nàng chăm chú nhìn chăm chăm vào cái hộp nhỏ trong tay, xoay xoay bốn phía, rồi lại đưa cái hộp nhỏ tới bên tai.

“Tân Truy Truy! Người trăm ngàn lần kiên trì cho bà đây, đừng cúp điện thoại, không chừng đời này chúng ta chỉ có thể liên lạc với nhau một lần này thôi đó, cái gì? Người nói cái gì? Nghe không rõ.....” Tuyền Cơ dậm chân một cái, gầm nhẹ: ” A? Người nói điện thoại phí cao? Người chết đi! Người mà cúp máy thì nhất định phải chết! Đợi bà đây tìm nơi có tín hiệu tốt đã, chờ ta chút!”

Mọi người từ Long Phi Ly cho đến mấy trăm tên tử vệ, trên mặt đều tỏ vẻ phẫn khích, ngay cả Bạch Chiến Phong cũng giật mình nhìn nữ tử áo tím trước mặt, Ngọc Trí trợn mắt nhìn, kéo kéo tay áo Long Phi Ly, vẻ mặt khẩn khoản: “Cứu ca, cứu ca, Niên tẩu không chỉ mất trí nhớ, dường như điên càng nặng lên, làm sao bây giờ?”

Long Phi ly nắm chặt hai cái bình nhỏ trong tay, gắt gao nhìn chăm chăm Tuyền Cơ.

Long Tử Cẩm, Hạ Tang, Thanh Phong cùng đứng chung một chỗ, vẻ mặt khiếp sợ nhìn Tuyền Cơ, Tuyền Cơ vừa hay lại tới bên người bọn họ, đột nhiên nàng hưng phấn quát lên, xua tay đuổi đuổi mấy người: “Tránh ra một chút, nhanh tránh ra một chút, có tín hiệu rồi!”

Mấy người nhìn nàng một cái, lại nhìn qua sắc mặt càng ngày càng xanh mét của Long Phi ly, Long Phi Ly vẻ mặt âm trầm vẫy vẫy tay, mọi người hiểu ý, nhanh chóng tránh sang một bên.

“Truy Truy, được rồi, nghe ta nói này” Tuyền Cơ vội, ” Ta có chuyện hỏi người, cái gì? Đã đến giờ đội khảo cổ ăn cơm?”

“Người ăn ít một chút thì chết à! Bà cô của ta, người có biết ta đang ở nơi nào không? Cái gì? Người nói ta mất tích? Truy Truy, người nghe ta nói nè, ta không mất tích, người mất tích là người, ta chỉ là đã chết.....”

“Người nói ta điên?” Tuyền Cơ vỗ đầu, gấp tới chảy nước mắt, “Được rồi, được rồi, trước hết không nói tới việc mất tích, ta hỏi người, ngân hàng tư nhân rốt cuộc có đi tìm người hay không? Mấy ngày trước đó người đi đâu? Người nói người luôn đi công tác cùng đội khảo cổ hả? Vậy tin nhắn kêu ta đến phố Tây Trữ nhà số 18 là của ai? ”

“Người không hề nhắn tin có chữ cho ta? Chỉ có gửi hai tin nhắn hình ảnh cho ta? Shit! Nhưng rõ ràng ta nhận được tin nhắn của người bảo tới phố Tây Trữ, nhà số 18, cái gì? Điện thoại của người từng bị mất mấy ngày ư? ”

“Đừng âm ỉ, đừng âm ỉ, nghe ta nói nè, thi thể của ta đâu? Người có thấy không? Cảnh sát có tìm người không? ”

“Thi thể gì á? Thi thể của ta..... Người nói ta điên? Được rồi” Tuyền Cơ khóc không ra tiếng, dựa vào một cây cổ thụ, nói: ” Người coi như là ta điên rồi, soái ca mắt xanh lừa ta, Truy Truy, trước tiên người đừng hỏi ta ở nơi nào, người tới phố Tây Trữ tìm số nhà mười tám, ở đó gặp một người con trai mắt xanh, bắt hắt tới Tây Lương tìm ta, chuyện này liên quan đến sống chết của ta, người nhất định phải đi! Người nói cho hắt biết, ta muốn trở về năm 2010 Trung quốc. Còn nữa, dung mạo của Ý Tuệ hoàng hậu, các người phải phục hồi xong chưa..... ê?”

“Không đủ năng lượng? chỉ có thể trò chuyện chưa được 1 phút?” Về mặt Tuyền Cơ đen lại, tiếng sần sật vang lên bên tai, giọng Tân Truy Truy dường như đã biến mất.

Nàng tức giận vung tay ném xuống đất, túm váy định đá văng nó đi nhưng chợt suy nghĩ, lại nhặt nó lên.

Chỉ có thể hy vọng Tân Truy Truy sẽ gọi lại, cú điện thoại vừa rồi là nàng gọi, đang ngủ trong xe ngựa, đột nhiên bị một tiếng chuông điện thoại đánh thức, khi tỉnh lại, nàng cảm thấy mình như vừa trải qua một giấc mộng rất dài.

Nhưng mà, tình cảnh trong mộng rõ ràng rất khác lạ, cuối cùng kết thúc là cảnh người nọ cầm chiếc lược gỗ đặt vào tay nàng, chủ thủ sáng choang lạnh lẽo trong tay một phụ nữ đứng tuổi ... nàng đã nhớ lại tất cả mọi chuyện, thậm chí cả thời điểm nàng bị điên.

Nhắm mắt lại, Tuyền Cơ thở dài, vừa ngẩng đầu lên đã thấy mọi người đang nhìn nàng quái dị.

Nàng ngẩn ra, ánh mắt nàng nhìn qua quần áo của Bạch Chiến Phong, lại nhớ tới tình hình lúc đi ngang qua Long Phi Ly, hơi trầm ngâm, mở miệng hỏi Ngọc Trí: “Bạch đại ca cùng Cửu ca của muội sao lại thế này?”

Nàng vừa lên tiếng thì toàn bộ mọi người đều chấn kinh, Long Phi Ly nhìn nàng chăm chăm, đôi mắt càng trở nên thâm trầm.

Cái miệng nhỏ nhắn của Ngọc Trí mở to, kinh ngạc nói: “Tẩu tẩu, rốt cuộc tẩu tẩu có mất trí hay không? ”

Tuyền Cơ than nhỏ, cười khổ: ” Tỳ nữ của ta tên Diệp Phong, sư đệ của Cửu ca muội tên Thanh Phong, đại ca tên thật là Chiến Phong, muội nói xem ta điên hay không điên?”

Miệng Ngọc Trí lại càng há to, nửa phút sau mới nói: “Máu trên người bọn họ đều là giả, là máu thổ hoang, dùng để lừa bọn Mộ Dung Lâm, Mộ Dung Phái.”

Tuyền Cơ gật đầu, cười cười nhìn Bạch Chiến Phong, nói: “Đại ca không có việc gì thì thật tốt.”

Nàng quả thực khôi phục trí nhớ, Bạch Chiến Phong vừa mừng vừa sợ muốn nói với nàng gì đó, nhưng lời nói vừa tới miệng, lại không thể phát ra, cuối cùng chỉ khẽ vuốt cằm.

Tuyền Cơ liếc mắt nhìn Long Phi Ly đang đứng cạnh xe ngựa cách đó không xa, cắn cắn môi rồi thông thả trở lại xe ngựa, nàng vừa kéo váy định leo vào xe thì sau lưng một giọng nói trầm thấp nam tính truyền tới: “Niên Tuyền Cơ”.

Trong giọng nói có vẻ hơi nghiêng rằng nghiêng lợi.

255. Chương 259: Khi Nào Tiễn Chúc (1)

Tuyền Cơ xoay người, hướng về phía Long Phi Ly vén áo thi lễ, rồi mới chui vào xe ngựa.

Xe ngựa rất lớn, bên trong thậm chí có đến hai cái giường, hai cái chần, mấy ngày nàng mê man, hẳn không ngủ cùng nàng sao?

Đúng rồi, khuôn mặt như vậy, ai không chán ghét? Nếu không phải là vô tâm vô phế nói chuyện với Tân Truy Truy, thậm chí căn bản nàng không thể đối mặt với nhiều người như vậy.

Truy Truy nói, nàng ta cùng Ngọc Hoàn cả hai đều không thể tìm thấy nàng, nghĩ rằng nàng mất tích, các nàng cũng đã báo cảnh sát, yêu cầu cảnh sát đi tìm. Các nàng cũng thử gọi điện thoại cho nàng, nhưng điện thoại tắt máy.

Ở đây không có chỗ sạc pin làm sao nàng dám để điện thoại ở chế độ chờ. Đêm đó ở Dư Phủ, vốn định gọi điện cho 2 người, nhưng đột nhiên Long Phi Ly vào, hai người đi ngủ, sau lại gặp phải chuyện của Như Ý và huynh muội Mộ Dung.

Điện thoại mất sóng, mãi cho tới khi ở thôn Đào Nguyên nhận được hình ảnh Truy Truy gửi, nàng mặc dù mất trí nhớ, nhưng may là sau khi xem hình ảnh xong rồi cũng biết tắt điện thoại đi. Ngày đó nàng lấy ra

nói cho Bạch Chiến Phong đó là bảo vật của nàng nhưng không có mở lên, cứ mở tắt như vậy cuối cùng điện thoại chỉ còn lại một nấc pin.

Một khi hết pin, nàng cũng không còn biện pháp nào liên lạc với Truy Truy.

Mặc dù Truy Truy có nói, đã nhận được tin tức của nàng, nàng ta rốt cuộc có thể an tâm đi ăn cơm chiều, bình an là tốt rồi.

Bình an.....

Tháo khăn che mặt xuống, lấy tay che mắt, cuối cùng không nhịn được nước mắt tràn ra đầy tay.

Có ai có thể nói cho nàng, rốt cuộc bây giờ nàng phải làm như thế nào không?

Sự xuất hiện của nàng làm đảo lộn cuộc sống của Bạch Chiến Phong, bộ dáng nàng bây giờ xấu như ma quỷ, làm sao có thể cùng người kia hồi cung?

Lược..... Hắn nói chỉ tặng cho nàng, vậy còn Như Ý thì sao? Cho dù dung nhan có như lúc đầu, giữa nàng và hắn còn có Như Ý.

Không thể trở về thế giới của chính mình, nàng còn có thể đi nơi nào? Nhưng mà, thật sự nàng muốn rời đi sao? Trở về được sao?

Tiếng nói chuyện cùng mùi đồ ăn bên ngoài truyền đến, nàng cắn chặt mu bàn tay, mới không để tiếng khóc bật ra.

Rèm đột nhiên bị vén lên, nàng lấp bắp kinh hãi, vội vàng lấy khăn che mặt, bối rối không biết quay mặt về hướng nào, nàng vừa vội vừa sợ, vội vàng cúi đầu.

Một bàn tay khẽ chạm vào cằm dưới của nàng, lực trên những ngón tay của đối phương ép nàng không thể không ngẩng đầu lên, là người nọ..... Nàng nhìn thấy hắn cau mày, đôi mắt đen tuyền sắc bén quan sát nàng thật kỹ.

“Người muốn dùng chỗ này thì ta đi ra ngoài”.

“Đi ra ngoài khóc à?” Long Phi Ly thản nhiên hỏi.

Tuyền Cơ sững sốt, cắn răng nói: “Con mắt nào của ngươi thấy ta khóc?”

“Ừ, đúng là lúc này không có thấy, trầm đứng ở bên ngoài, cách vách xe ngựa mỏng manh nghe thấy, có điều bây giờ cuối cùng đã nhìn thấy..”

Ngữ khí nam nhân này ung dung khiến Tuyền Cơ bối rối, cả giận nói: “Tránh ra, ta đi ra ngoài!”

“Đi ra ngoài? Không phải nàng sợ bên ngoài mọi người để ý dung mạo của nàng thế nào sao?” Long Phi Ly giữ gương mặt nàng lại, hỏi.

Nhìn thần thái bức bách của hắn, Tuyền Cơ nổi giận, tay chỉ vào giường, cười lạnh: “Không phải ngươi cũng để ý sao? Sao không đưa ta sang một xe ngựa khác?”

Long Phi Ly nao nao, xiết chặt cằm nàng, nói: “Vì vậy nên nàng khóc?”

Trong lòng Tuyền Cơ hoảng hốt, lập tức nhúc nhích người tránh, muốn đứng lên, Long Phi Ly lại nhanh tay hơn, ôm nàng vào lòng, ngồi xuống chặn đem.

“Trong hai giường, có một giường là của Ngọc Trí.”

“Ngọc Trí?” Tuyền Cơ ngơ ngác: “Ta cùng Ngọc Trí ngủ ở trong này hả?”

Long Phi Ly thở dài, lạnh lợi ngày thường của nữ nhân này hôm nay lại chạy đi đâu mất rồi không biết?

“Trầm cùng nàng một giường, Ngọc Trí một mình một giường, huynh muội Mộ Dung Phái luôn luôn lên nhìn trộm biết Niên phi ở trong xe ngựa này, Ngọc Trí ở trong này là để tiện cho kế hoạch hôm nay, đêm nay nàng ta không ngủ ở trong này nữa, chỉ có trầm cùng nàng thôi.”

Tuyền Cơ ngơ ngác gật đầu, chợt nhớ tới cái gì đó, cắn cắn môi cúi đầu.

256. Chương 260: Khi Nào Tiên Chúc (2)

Thậm chí, hắn biết ngày trước nàng xin ý chỉ đặc xá cho Phượng Thùt cung đều là vì tính toán rời xa hắn! Thời điểm ở thôn Đào Nguyên, hắn đã từng nghĩ đến, nhưng lại không miệt mài theo đuổi ý tưởng đó, không muốn miệt mài suy nghĩ đến.

Rốt cuộc nàng lại nói ra là muốn đi.

“Nàng cho rằng trăm sẽ để nàng đi sao?” Hắn lạnh lùng cười, hỏi lại.

“Người không cần một phi tần xấu xí như ta,” Tuyền Cơ cười khổ, “Ta về hoàng cung sẽ trở thành trò cười mà thôi.”

“Ai dám nói một câu, trăm liền giết kẻ đó.” Hắn nhìn chăm chăm nàng, chậm rãi nói.

Ánh mắt hắn kiên định, nàng biết, hắn nói được làm được, nhưng mà.... Tuyền Cơ cắn môi, cười cười, nhẹ nhàng nói: “Ta vĩnh viễn không làm được giống như Như Ý cô cô...”

“Trăm không cần nàng giống Như ý! Tính tình của nàng rất tốt, không cần phải thay đổi, tuyệt đối không cần!”

Hắn cúi đầu gần nàng, giọng nói trầm xuống.

“Tuy nói vậy nhưng chúng ta cũng sẽ không vui vẻ.” Trong lòng Tuyền Cơ bi thương, đáng vẻ Như Ý đột nhiên hiện lên trong đầu, nàng ta cầm cây lược gỗ khẽ nở nụ cười.

“Như Ý cô cô là một nữ tử tốt, nàng.....”

Miệng nàng chưa nói xong, hai vai đã bị hắn nắm chặt, nụ cười lạnh nở trên môi hắn.

“Niên Tuyền Cơ, rốt cuộc nàng muốn gì?”

Hắn là người nam nhân thông minh nhất mà nàng từng gặp, nhưng giờ khắc này, hắn chắc cũng nghĩ là nàng muốn lấy lui để tiến? Tuyền Cơ chưa xót, vấn đề này, trước kia hắn đã hỏi nàng không chỉ một lần, nàng nên trả lời như thế nào?

Chuyện ở Vực cung khiến cho nàng quyết tâm rời đi, sau khi xuất cung đã trải qua rất nhiều chuyện, cho dù có bỏ qua chuyện ở Vực cung, có thể làm cho chuyện mất đứa con chìm xuống tận đáy lòng, bọn họ còn có khả năng ở bên nhau không?

Vấn đề của hắn, câu trả lời của nàng kỳ thực rất đơn giản, nàng muốn hắn giống nàng, trong lòng chỉ có một người,

Đứng trước sinh tử, yêu một người ngược lại trở nên rất đơn giản, tựa như ngày đêm ở y quán, hắn sống, nàng sống, hắn chết, nàng chết cùng.

Nàng muốn nói cho hắn, lời nói tới bên miệng, đột nhiên lại ngập ngừng, kỳ thật, hắn làm sao lại không rõ điều này.

Ánh mắt hơi trầm xuống, đột nhiên ngừng lại.

Trong lòng bàn tay nàng là một chiếc lược gỗ nhỏ.

Nàng cả kinh, trong lòng bối rối không biết phải làm sao, ánh mắt kinh ngạc nhìn hắn, đôi mắt hắn lại sâu thẳm như nước, nhưng trong đó lại hừng hực ánh lửa.

Nàng cắn môi, thầm nghĩ phải đi ra ngoài thôi, hắn ôm eo nàng chỉ bằng một bàn tay, nàng dùng hết sức của bản thân, muốn thoát khỏi bàn tay hắn, nhưng cả người ướt đầm mồ hôi, vẫn không nhúc nhích được chút gì.

Thân thể hai người dính sát vào nhau lúc nào không ngờ tới, nàng nghe thấy tiếng thở nặng nề của hắn.

“Không phải nàng chê nó xấu xí, bảo trăm làm lại đưa cho nàng sao?”

Tuyền Cơ sững sốt, giọng nói của hắn giống như đang kìm nén, nàng không tự chủ được mà mỉm cười. Hắn quả nhiên luôn để lời nói của nàng đậm đò trong lòng. Nếu nói cho hắn, đó chỉ là lời nói khi làm nũng của nữ nhân, nàng có thể nói lại lời đó nữa không?

“Trẫm định khắc thêm lại vài thứ trên mặt rồi mới tặng cho nàng, sau đó trẫm đi thăm nàng, lược đặt ở thư phòng, Như Ý đưa mì đi qua....”

Giọng hắn bên tai nóng hổi phả vào da thịt nàng, nàng run mạnh người lên.

Rung động không phải chỉ ở thân thể, mà cả trong tâm.

Ý của hắn là Như Ý hiểu nhầm, sau đó nàng cũng hiểu nhầm?

Ở Bạch gia hắn nói, chỉ tặng nàng, là ý này sao? Hai lần hiểu lầm, lại dẫn tới một số chuyện ngoài ý muốn.....

Nàng gắt gao cắn cánh môi, trong lòng lại như hoa nở rộ.

Long Phi Ly là người sâu sắc cỡ nào, hai người lại ở cùng một chỗ, hắn lập tức cảm nhận được sự miễn cảm của nàng, vừa rồi nàng ở trong lòng hắn tựa quây, sớm khiến hắn động tình, lúc này, nhìn bộ dáng ngây thơ của nàng, im lặng không tiếng động, hắn nâng mặt nàng lên, hôn lên đôi môi nàng.

Rời cung không lâu, hai người trải qua nhiều phen sinh tử, giờ khắc này mới an ổn một chút, mặc dù trong lòng luôn khúc mắc về Như Ý, nhưng trong đáy lòng nàng, làm sao không nhớ, không khát vọng hắn?

Tuy rằng, mặc kệ là bằng tình cảm hay là lý trí, nàng vẫn hiểu được phải nói chuyện rõ ràng cùng hắn, nhưng lý trí, tình cảm cùng với bản năng là ba chuyện khác nhau.

Hơi thở, sự ướt át của hắn không hề cố kỵ mà lướt lơ trên chóp mũi nàng, đôi môi hắn giam cầm nàng, khiến nàng toàn thân mềm nhũn trong lòng hắn, mặc cho hắn tùy ý xâm chiếm trong miệng nàng.

Môi hắn ấn thật mạnh lên môi nàng, lưỡi hắn bức bách lưỡi nàng cùng nhau quấn quít, mặt khác lại như hút sạch hơi thở của nàng.

Nàng không kìm lòng được mà vòng tay ôm cổ hắn, nhẹ nhàng đáp lại hắn.

Nàng nghe thấy hơi thở hắn nặng nề, bàn tay to lớn không kịp tiến vào trong quần áo nàng, cứ vậy mà cách lớp quần áo vuốt ve mỗi một tác đường cong trên người nàng.

Ngực chợt lạnh, lược rơi vào bên trong áo nàng, sự thô ráp ấy kích thích da thịt nàng, nàng vừa thẹn vừa giận, tay muốn lấy lược ra, tay hắn lại giữ tay nàng lại sau lưng, chiếc lược tuột xuống, rơi trên bụng mềm mại của nàng.

Hắn nghịch ngợm điểm miễn cảm của nàng, nàng cắn chặt răng, nhưng vẫn không nhịn được mà phát ra tiếng rên tình tế.

Bên ngoài tiếng nói chuyện to nhỏ rời rạc dường như vang ngay ở bên tai, nàng cực kỳ xấu hổ, cắn vai hắn, không dám phát ra tiếng động nữa.

Thân thể bị hắn âu yếm, khô nóng vô cùng, chỉ có thể áp sát vào người hắn, một tay ôm cổ hắn, cũng mê loạn tiến vào trong quần áo hắn.

Hắn không phải là người trọng dục, nhưng lại mê luyện thân thể nàng, sau khi rời cung, chưa từng cùng nàng quấn quýt. Nàng ngượng ngùng, sóng mắt mê ly nhìn hắn, hoặc là khê chống cự lại hắn, hoặc là xấu hổ ảo não nhắm mắt lại, mặc hắn chiếm đoạt.

Dục vọng muốn chiếm lấy nàng không thể kìm nén được nữa, hắn kéo cao quần áo nàng lên, cởi bao khố của nàng ra.

Trên đùi chợt lạnh, Tuyền Cơ nhất thời tỉnh táo lại, cực kỳ xấu hổ, giật nhẹ quần áo Long Phi Ly nói: “Đừng làm ở chỗ này”.

Long Phi Ly nhú mày, thần sắc hơi hơi không kiên nhẫn, nói: “Ngay ở trong này.”

“Bên ngoài có người”

“Trẫm ra lệnh cho tử vệ đuổi bọn họ rời đi.”

Tuyền Cơ tái mặt, thế thì chẳng khác nào nói cho bọn họ biết hai người ở bên trong làm gì sao?

257. Chương 261: Hình Ảnh Thứ Ba (1)

Bọt nước khe bắn đầy lên mặt, thân mình nàng dán sát lên trên tấm áo choàng hắt trải ra trên mặt đất.

Nhớ lại lúc hắt ở trước mắt bao nhiêu người ôm nàng ra khỏi xe ngựa, đi đến thác nước ven hồ này thì mặt Tuyền Cơ liền đỏ tới tận mang tai.

Làm như vậy thì đâu có gì khác với việc ra lệnh cho tử vệ bảo những người khác rời đi, mọi người sẽ nghĩ như thế nào? Nàng đang xuất thần, thậm chí còn chưa kịp lật người lại thì hai chân của nàng đã bị hắt từ sau lưng tách rộng ra cực đại.

Không hề báo động trước, hắt đột nhiên tiến vào thân thể của nàng, lập tức lấp đầy thân thể của nàng, nàng suýt nữa không thể chịu nổi, nào có người nào lại trực tiếp như vậy, Tuyền Cơ cắn chặt môi, cả người run run, nắm chặt tấm áo choàng trên mặt đất, cử động mãnh liệt kia sắp xé rách thân thể nàng mất.

Ban đầu là cảm giác hơi đau đớn rồi đến cảm giác tê dại run rẩy mãnh liệt, nàng nhin không được cúi đầu kêu thành tiếng.

“Tiểu Thất, hãy gọi tên của ta.” Môi hắt bắt đầu tấn công, hôn lên cái mũi lên khóe môi, rồi hạ giọng dỗ dụ nàng.

Trong tiếng thở dốc khàn khàn nồng đượm dục vọng, hắt nói “Ta”, Tuyền Cơ rất thẹn thùng lặng lẽ hôn trở lại, nhưng liều chết không gọi tên hắt, tận lực nuốt tiếng rên rỉ vào lại trong bụng.

Hắt lại đột nhiên ngừng động tác, thái dương ướt đẫm mồ hôi, nàng có thể cảm nhận được hắt đang ở nơi sâu nhất của nàng nhẹ nhàng dâng trào rung động, nàng khó chịu vận vẹo thân mình, ủy khuất nói: “Long Phi Ly...”

Thanh âm kiều mị vang lên giữa không trung khiến chính nàng cũng hoảng sợ.

“Ừm?” Hắt mặt dày đáp lời, chuyên tâm ở trên lưng nàng thân mật hôn hít vuốt ve.

Bên trong người nóng rực khó chịu mà hắt lại chỉ bất động.

Tuyền Cơ vừa vội vừa giận, “Người đi ra ngoài.”

“Không.”

“Vậy người...” Nàng cắn chặt môi, lời nói xấu hổ như vậy làm sao nàng nói ra được chứ?

“Giống như vậy sao?” Long Phi Ly thản nhiên nói sau đó ấn mạnh vào sâu trong thân thể của nàng, Tuyền Cơ thất thanh kêu lên, tên yêu nghiệt này!

“Tiểu Thất, ta nói gọi tên của ta.”

Tuyền Cơ thật sự là muốn chết tâm, thầm mắng hắt là đồ yêu nghiệt, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Vịt thối, hỗn đản, hư hỏng...”

Nàng đang hăng hái mắng lại nghe thấy tiếng cười nhợt nhạt của hắt truyền đến, hắt khẽ động dậy trong thân thể nàng khiến thân mình nàng run lên, nắm chặt áo choàng của hắt trải trên mặt đất, tựa hồ hắt cảm giác được, ngay sau đó thân mình lại hơi tìm kiếm, càng tiến sâu vào trong thân thể của nàng hơn nữa.

Điểm mẫn cảm bị hắt tra tấn như vậy, Tuyền Cơ hoa mắt, rốt cuộc nhin không được nghiêng người ủy khuất: “A Ly”

Nàng nhìn thấy ánh mắt hắt rực lửa, thân mình nhanh chóng bị hắt lật lại...

Một cảm giác thật vui thích giống như những đám lửa bùng sáng lên, hai chân nàng vô lực bám trên người hắt, nước trong hồ bắn tung tóe, mồ hôi trên người hắt không ngừng lay động, rót xuống trên thân thể trơn mượt của nàng.

Nàng kéo đầu hắn, ghé vào lỗ tai hắn khóc nức nở, cầu xin tha thứ, hắn không thèm để ý, bên tai nàng thủ thỉ: “Tiểu Thất, hãy nói nàng không rời xa ta.”

Thẳng cho tới khi nàng quật cường ngất trong lòng hắn..... Long Phi Ly mới cầm một viên thuốc giải của Mộ Dung Lâm ra, vừa đặt trên cánh môi nàng, mảy chốt nhúu, bỏ vào chính miệng mình.

Ước chừng nửa canh giờ sau, nhẹ nhàng vận khí, nội lực thể lực không có gì đáng ngại, hắn mới cho nàng uống thuốc giải.

Bàn tay khẽ sờ vết sẹo trên mặt, hơi nhăn lại.

Mũi kiếm để trên mặt, một ngụm máu tươi cũng trào ra.

Bạch Chiến Phong hiểu là không thể tiếp tục luyện được nữa, một khi khí huyết nghịch phản lại, nặng thì có thể nguy hiểm đến mức tàn phế hoặc mất mạng.

Thanh kiếm cắm trên đất, hắn đau khổ cười.

Đây là lừa ai, tới tận cánh rừng bên này, thật là vì muốn luyện kiếm sao? Nhìn thấy Long Phi Ly ôm Tuyền Cơ vào nơi này, hắn không tự chủ được mà tiến vào theo.

Hạ quyết tâm buông tay, hiện tại lại như vậy là sao?

Tiếng rên rỉ đứt quãng bên thác nước kia như ẩn như hiện, từng lần từng lần đánh vào lòng hắn. Nếu không có Long Phi Ly dùng đá vụn cảnh tỉnh hắn thì có lẽ hắn đã không tỉnh táo lại, không nhúc nhích nổi.

Cây cối rậm rạp kia ngăn cách thân ảnh hai người, nhưng mà làm sao hắn lại không biết bọn họ ở bên kia làm gì?

Cắn răng cầm kiếm lên, một giọng nói mượt mà mềm mại truyền tới: “Bạch đại ca.”

Hắn nhíu mày nhìn lại, cách đó không xa, một thân ảnh nhanh nhẹn đi tới, là Ngọc Trí, quần áo màu tím trên người nàng còn chưa thay ra.

Hắn ngẩn ra, ánh mắt khẽ trầm xuống.

“Công chúa.” Hắn lên tiếng chào, cầm thanh kiếm, muốn rời đi.

Ngọc Trí chạy tới trước mặt hắn, ánh mắt to tròn ngây thơ nhìn hắn nói: “Bạch đại ca, đừng luyện kiếm nữa.”

“Bất luận kiếm pháp có tốt tới đâu, nếu không thường xuyên luyện, sẽ nhanh chóng sa sút.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngọc Trí cau có, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Huynh không phải đang luyện kiếm, mà là luyện mạng”.

“Cảm ơn đã quan tâm.”

Hắn đối với nàng, lễ phép mà lạnh lùng.

Lúc hắn nói chuyện cùng tấu tấu, không phải bộ dáng này, Ngọc Trí cắn cắn môi, có lẽ so với lần đầu tiên gặp mặt, nam tử ôn nhu điềm đạm này đã thay đổi..... trong đó ẩn chứa nhiều lạnh lùng hơn.

Trong hôn lễ ở Phong gia, hắn khiến cho nàng rung động không phải nhỏ, hắn chẳng những không hề ghét bỏ dung mạo của tấu tấu, mà khéo mắt, đuôi mày của hắn đều ngập tràn thương tiếc.

Nàng vì dẫn dụ huynh muội Mộ Dung mà giả trang tấu tấu, khi hắn ôm nàng vào trong lòng, kỳ thật nàng vẫn run rẩy nhẹ nhẹ.

Nhìn thấy hắn vào rừng, nàng cũng không tự chủ được mà theo hắn vào, muốn trò chuyện cùng hắn.

Hết thấy, không thể nói rõ vì sao, chẳng qua là trong đáy lòng đã có một khát vọng không thể nói lên lời.

“Bạch công tử.” Một giọng nói thình lình vang lên đánh vỡ sự im lặng và xấu hổ của hắn và nàng, Ngọc Trí ngẩn đầu nhìn lại, là Hạ Tang.

“Ngũ Thất tới, mang theo một lời nhắn quan trọng từ Bạch phu nhân, dường như có liên quan tới nương nương”.

Bạch Chiến Phong rùng mình, lập tức vuốt cằm : “Cám ơn, ta lập tức đến đó.”

Theo bản năng hắn nhìn về phía cánh rừng, nhẹ giọng hỏi: “Hoàng thượng đã biết chưa?”

Hạ Tang nói: “Tử vệ đang đi tìm hoàng thượng”.

Ngọc Trí tò mò hỏi: “Hạ Tang, lời nhắn gì vậy?”

Hạ Tang thản nhiên nhìn nàng một cái, không thèm nói gì, đi thẳng ra ngoài.

Ngọc Trí chép miệng, hình như nàng đâu có chỗ nào đặc tội với hắn, đây là thái độ gì vậy?

Bên thác nước, quần áo nam nữ lẫn lộn trên mặt đất, đột nhiên ánh sáng xanh sâu kín khẽ lấp lánh, cùng với đó là tiếng ca khàn khàn khẽ vang.

258. Chương 262: Hình Ảnh Thứ 3 (2)

Long Phi Ly vừa lấy tay vạch quần áo ra thì một cánh tay trắng nõn đã giữ tay hắn lại.

Hắn hơi hơi nhíu mày, đã thấy Tuyền Cơ làm mặt quỷ: “A Ly, tránh ra”

Thuận tay với chiếc áo choàng của nam nhân để che người lại, Tuyền Cơ cầm chiếc di động không ngừng reo từ trong lòng Long Phi Ly đứng lên, bước ra xa vài bước.

Liếc mắt nhìn biểu tượng trên màn hình, là ... Ngọc Hoàn?

Trong lòng chợt dâng lên một cảm giác kinh hãi cùng hoảng sợ không hiểu nổi, rõ ràng có thể liên lạc với Ngọc Hoàn là chuyện tốt, tại sao lại có cảm giác này?

Phía trước, đôi mắt phượng khẽ nhíu của Long Phi Ly đang dõi theo nàng.

Trên bộ ngực trần của hắn có mấy vết sẹo dữ dằn hằn sâu, Tuyền Cơ nhanh chóng cúi đầu, trong lòng đau đớn, đồng thời ấn nút nghe.

Tiếng Ngọc Hoàn nức nở truyền tới, hô hấp dồn dập, dường như cực kỳ bối rối.

“A Thất, người và Truy Truy làm sao thế này? Muốn hù chết ta sao?”

Tuyền Cơ sững sốt, vội hỏi: “Ngọc Hoàn, người nói gì thế?”

“Điện thoại của người không liên lạc được, ta cùng Truy Truy thậm chí phải tìm tới cảnh sát, hiện tại..... hiện tại ngay cả Truy Truy cũng mất tích.”

Tuyền Cơ kinh hãi, nắm chặt di động” Ngọc Hoàn, người đừng vội, Truy Truy sao lại mất tích được chứ? Hôm nay ta còn nhận được điện thoại của nàng ta mà”.

“Vậy người có nhận được tin nhắn hình của nàng ta không? A Thất, người mau nhìn cái hình đó đi, tại sao có thể như vậy? Người có nghĩ là Truy Truy đang đùa với chúng ta không? ”

Trong lòng Tuyền Cơ đột nhiên giật thót, tín hiệu không tốt, vậy mà nàng vẫn còn nghe thấy rất rõ tiếng Ngọc Hoàn thở hổn hển.

Ngọc Hoàn tỉnh tỉnh mạnh mẽ, vừa rồi nàng còn đang băn khoăn có phải mình nghe nhầm hay không, nhưng hiện tại nàng thật sự khẳng định rằng, Ngọc Hoàn đang hoảng loạn, hơn nữa, cực kỳ sợ hãi.

Hình? Rốt cuộc là hình gì?

Nàng đột nhiên cả kinh, chẳng nhẽ là đã phục hồi được dung mạo của Ý Tuệ Hoàng hậu sao?

“Ngọc Hoàn, lập tức gửi hình cho ta!”

“....”

Cái gì? mắt liên lạc?

Tuyền Cơ ngẩn người, thử mở đi mở lại vài lần nhưng vẫn không có tín hiệu.

Đem tất cả bộ dáng ảo não của nàng thu vào đáy mắt, bao gồm cả lời nói của nàng, ánh mắt Long Phi Ly càng trở nên nhăn nhúm, nàng nói chuyện với người khác, cái hộp nhỏ này không có khả năng cất giấu một người, rốt cuộc nó có gì huyền bí? Chẳng lẽ là một loại vu thuật sao?

Sắc mặt hần đột nhiên trầm xuống, xoay người một cái, đem người vẫn đang loay hoay với cái vật trên tay kia ôm vào trong lòng.

“Đừng chạm vào ta...”

“Mặc quần áo vào!”

Ngữ khí hần cực kỳ không tốt, Tuyền Cơ bĩu môi nhưng vẫn ngoan ngoãn làm theo.

Mới thắt đai lưng và đeo khăn che mặt lên, nàng đã thấy ở bên cạnh Long Phi Ly đã mặc quần áo chỉnh tề sạch sẽ tỉ mỉ, trái lại chính mình thì quần áo nhăn nhúm, tóc tai bù xù.

Long Phi Ly nhẹ nhàng khoát tay, một thân áo tím lướt xuống trước mặt hai người.

“Xin chủ thượng thứ tội.” Tử vệ vội vàng quỳ xuống, thanh âm rất sợ hãi.

“Trở về tị tới chỗ Hạ Tang lĩnh phạt.”

“Tuân mệnh.”

Tuyền Cơ kì quái, nhỏ giọng hỏi: “ Vì sao phải phạt hần?”

Long Phi Ly không nói, liếc nàng một cái rồi chỉnh lại cổ áo nàng, hung hăng nhéo mũi nàng, Tuyền Cơ lè lưỡi, tỉnh ngộ, hóa ra, khi này tử vệ này vừa tới, chắc là có việc cấp báo, nhưng trên người nàng chỉ khoác mỗi cái áo choàng của hần... Càng nghĩ càng thấy nam nhân này tính chiếm hữu rất mạnh, càng nghĩ lại càng thấy vui vẻ, nàng ôm cổ hần, cách khăn che mặt, hôn lên miệng hần một cái.

“Chủ thượng, hay là thuộc hạ cáo lui trước_____” Tử vệ vừa ngẩng đầu định báo cáo tình hình thì lại gặp phải cảnh này, trong lòng không ngừng kêu khổ.

Long Phi Ly ngẩn ra, nâng tay sờ môi, nhìn thoáng qua Tuyền Cơ đang dựa vào vai hần lấm bầm, trong lòng khê rung động, vốn là muốn đẩy nàng ra để xử lý việc chính sự, nhưng giờ lại đổi thành ôm chặt lấy nàng.

“Có chuyện gì?”

Tử vệ nghe thấy giọng Long Phi Ly có vẻ rất thoải mái, thì như mới nhặt lại được trái tim suýt rớt ra khỏi ngực của hần, cung kính nói: “ Chủ thượng, Bạch Phu nhân có gửi lời nhắn tới”

Đợi khi hai người đi ra khỏi cánh rừng thì tất cả mọi người đều đã đứng bên cạnh xe ngựa, chờ hai người tới.

Tuyền Cơ thấp thỏm không yên, mặt nóng lên, người nam nhân ôm nàng lại không hề để ý. Ánh mắt của Bạch Chiến Phong tựa hồ lướt qua nàng, trong lòng Tuyền Cơ buồn bã, hơi gục đầu xuống, nghĩ là phải tìm thời gian nào đó cùng hần nói chuyện thật rõ ràng.

“Cửu ca, Bạch phu nhân bảo Ngũ Thất đến chuyển lời.” Về mặt Long Tử Cẩm tràn đầy ý cười, lên tiếng trước tiên.

Tuyền Cơ ngẩn ra, nhìn thần sắc Long Tử Cẩm thì lời nhắn này xem ra ... là chuyện tốt.

Long Phi Ly vuốt cằm, nhìn về phía Bạch Chiến Phong.

Ngũ Thắt đứng bên cạnh Bạch Chiến Phong, cầm gậy liếc nhìn Tuyền Cơ cùng Long Phi Ly một cái. Giống như Long Tử Cẩm, mặt mày Bạch Chiến Phong cũng cực kỳ cao hứng.

“Hoàng thượng, Tuyền đệ nàng.... nương nương có khả năng phục hồi dung mạo.”

Long Phi Ly vừa nghe mừng rỡ không thôi, buông Tuyền Cơ ra, bước lên trước một bước, nói: « Bạch Phu nhân đã nghĩ ra phương pháp trị liệu ư? »

Tuyền Cơ ngăn người, cả người run nhè nhẹ, Ngọc Trí chạy vội tới, nhanh chóng nắm chặt tay Tuyền Cơ lắc lắc.

Nghe vậy, Bạch Chiến Phong lại khẽ nhíu mày.

Lúc này, Thanh Phong đi tới, thấp giọng nói: “Sư huynh, Bạch phu nhân nói, người nhớ tới một người có giữ một viên thuốc trong tay, thuốc này có khả năng giúp hồi phục dung mạo như ban đầu.”

“Là ai?” Long Phi Ly lạnh giọng hỏi, trong lòng lại hơi rung mình, xem thần sắc mọi người lúc này đều trầm mặc thì chỉ e người nọ không đơn giản.

Tuyền Cơ cũng lão đảo, nắm chặt tay Ngọc Trí, lòng bàn tay cũng toát đầy mồ hôi lạnh.

Bạch Chiến Phong cười khổ một tiếng, đang định mở miệng, đột nhiên một giọng ca từ trên người Tuyền Cơ vang lên, mọi người cả kinh nhìn Tuyền Cơ.

Tuyền Cơ buông tay Ngọc Trí ra, lấy điện thoại ra xem, nhìn biểu tượng màn hình, biết là Ngọc Hoàn gửi cái hình đó cho nàng, vừa liên tưởng tới sự khủng hoảng của Ngọc Hoàn khi này, một cảm giác hoảng sợ trong lòng không kìm được mà trào ra, ngón tay đặt trên nút bấm, nhưng nhất thời không dám ấn xuống.

259. Chương 263: Ai Là Ý Tuệ ?

Bất chấp mọi người bốn phía sẽ suy nghĩ như thế nào, nàng một mực không nhận là được..... Tuyền Cơ nhắm mắt lại, ấn nút.

Vì sao lại như vậy.....

Vừa nhìn thấy hình, nàng hoảng sợ, gắt gao bịt chặt miệng, mới không ném điện thoại đi.

Không thể ngờ tới là, trong hình ảnh này lại có đến hai gương mặt.

Mà hai gương mặt này...Chẳng trách Ngọc hoàn nói, Truy Truy đang đùa giỡn nàng.

Nếu đây là vui đùa, điều đó thực bình thường.

Nhưng nếu đó không phải là vui đùa thì quả là một sự khủng bố quỷ dị, hơn nữa, không ăn khớp nhau.

Hai người trong hình đều mang bộ dáng trang phục nữ nhân thời cổ đại, đồ trang sức, quần áo giống hệt nhau, tơ lụa đỏ thắm, thêu phượng hoàng rực lửa, lóng lánh ánh mặt trời.

Một Ý Tuệ hoàng hậu khi được phục hồi dung mạo trước kia lại mang hai hình dáng, điều này sao có thể?

Nếu là hai hình dáng xấp xỉ nhau thì còn có thể bỏ qua, vấn đề là hai người kia hoàn toàn khác nhau. Một người gương mặt tròn như trăng rằm, một người thì có khuôn mặt trái xoan nhỏ nhắn.

Mà hình dáng hai người này, cũng là những người mà cả ba nàng càng biết rõ hơn ai hết, cũng là tuyệt đối không thể nào xảy ra!

Một người là Tân Truy Truy, người kia chính là Chu Thắt.

Dựa vào mô phỏng của máy tính, tuy không thể phục hồi hoàn toàn chính xác chân dung nguyên trạng ban đầu nhưng cũng không thể nào biến thành chân dung của hai người khác nhau đến chín phần mười được.

Nếu không phải Truy Truy đùa với các nàng, thì khi nàng ta nhìn thấy hình ảnh này làm sao không sợ hãi chứ? Bởi vì hình ảnh này nên nàng ta mới bối rối mà trốn đi sao?

Từ hình ảnh đầu tiên nàng nhận được từ Truy Truy, nàng đã có một cảm giác mãnh liệt rằng, việc khảo cổ của Truy Truy cùng với việc nàng xuyên qua có một mối quan hệ rất chặt chẽ, bằng không, chiếc di động này cũng không vô cớ đi xuất hiện ở Tây Lương.

Tựa hồ dụng ý của việc này là muốn cho nàng xem được những hình ảnh này.

Rốt cuộc ai ở sau lưng nàng bày ra những trò này? Là nam tử mắt xanh kia sao? Hẳn làm vậy rốt cuộc là có mục đích gì?

Nàng đang bối rối, đột nhiên di động lại rung lên, nàng nhanh chóng mở ra.

Là tin nhắn của Ngọc Hoàn.

“A Thất, dưới đây là những tin nhắn của Truy Truy gửi cho ta kèm với cái hình đó, người xem xem. Người rốt cuộc đi đâu vậy? Điện thoại của người không có cách nào liên lạc được, nhận được tin lập tức tới nhà ta tìm ta.”

Tuyền Cơ chấn động, lập tức ấn nút kéo xuống.

Màn hình chớp động, một đoạn tin nhắn dài đập vào mắt nàng.

“Ngọc Hoàn, ta gặp phải chuyện đáng sợ nhất đời này, hiện tại, ta phải đi tìm hiểu chuyện này cho rõ ràng, việc này đừng nói cho A Thất, ta lo lắng nàng ta sẽ sợ hãi. Ba Ba vẫn tin ta không thể làm việc độc lập, tự mình khai quật cổ mộ là chuyện cao hứng nhất trong hai mươi mấy năm của ta, các người là bạn bè tốt nhất của ta, thậm chí A Thất còn ký bảo lãnh cho ta, nhưng cho tới ngày hôm nay, ta thực sự không biết sự kiên trì của ta là đúng hay sai.”

“Ta nói như vậy có lẽ người không rõ, sẽ cảm thấy rối loạn, nhưng hiện tại, khi tra cứu những đồ vật tuần táng và những văn tự khắc trên đó, chúng ta thật không biết là nên vui mừng hay kinh sợ khi phát hiện ra, ngoài thế giới của chúng ta, quả thật có tồn tại một thế giới song song khác, thế giới ấy cũng không hẳn là hoàn toàn song song, mà có lẽ có một vài điểm nào đó giao với thế giới của chúng ta, ngày chúng ta khai quật cổ mộ dần chính là một điểm trong số đó, thực ra nhiều năm về trước, Hoắc Kim cũng đã từng đưa ra khả năng này, một khi có chứng cứ xác thực thì những tiểu thuyết xuyên không mà ngày thường người mê mẩn cũng không hoàn toàn là hư cấu.”

“Từ chữ khắc trên đồ vật, vị Ý Tuệ hoàng hậu này là hoàng hậu dưới thời Khánh gia hoàng đế, là quân vương nổi tiếng nhất nước Tây Lương... Ý Tuệ là hoàng hậu thứ hai của hắn. Về vị hoàng đế này, không biết vì sao, ta thực có hứng thú. Nhưng mà, Ngọc Hoàn, người có phát hiện ra không, Tây Lương, Khánh Gia, đây không phải là đất nước và triều đại trong lịch sử mà chúng ta được biết ...”

“Ta vẫn luôn gửi tiến trình khảo cổ và hình ảnh cho người và A Thất. Hình ảnh vừa rồi gửi cho người là dung mạo Ý Tuệ hoàng hậu khi được phục chế. Vì sao có tới hai hình như vậy? Đó là bởi vì lúc trước chúng ta đều đoán sai rồi! Quan tài kia..... Trên thực tế, nó không phải quan tài bình thường, mà là quan tài ngầm, nói đúng ra là nó có hai tầng, quan tài bình thường thì chỉ có một cái quan tài nằm bên ngoài một quan tài khác, nhưng quan tài này lại rất cổ quái, nó được chia làm 2 tầng cao thấp”.

“Thợ làm quan tài này thực khéo léo tinh xảo, giữa hai quan tài, mắt thường không nhìn ra một chút khe hở nào, cho tới tận khi một nhân viên công tác vô tình làm đổ một loại chất bảo quản, chất lỏng mới ngấm vào khe hở nhỏ xíu giữa hai quan tài, chúng ta mới biết được quan tài này chứa hai thi hài, một trên một dưới. Các nàng ấy mặc đồ giống nhau như đúc, chúng ta phục hồi dung mạo kết quả là ra hai hình ảnh đó, người thấy đáng sợ không? Bởi vì khi phát hiện quan tài có hai gian quá mức khiếp sợ, khi đưa thi thể ra khỏi quan tài bị lẫn lộn với nhau, hiện tại chúng ta không thể nào phân ra được thi hài nào ở trên, thi hài nào ở dưới.”

“Thời điểm các nàng ấy qua đời đều còn rất trẻ, phỏng chừng không vượt quá hai mươi lăm tuổi. Nguyên nhân tử vong cụ thể là gì thì đội khảo cổ còn đang tìm kiếm. Nhưng mà, phương pháp hợp táng như vậy rất thần bí, Ngọc Hoàn, người đoán xem, rốt cuộc ai mới thực sự là Ý Tuệ hoàng hậu? Việc nằm cùng một quan tài đối với Ý Tuệ hoàng hậu chân chính mà nói là đại bất kính, nếu không phải là ý chỉ của hoàng đế thì nhất định không có khả năng hợp táng như vậy. Nhưng Gia Khánh hoàng đế có mục đích gì? Người

có từng nghe nói đến bảy mươi hai ngôi mộ giả của Tào Tháo chưa? Nơi này có một hoàng hậu thật một hoàng hậu giả, là hoàng đế lo lắng đời sau có người trộm mộ sao?”

“Ngọc Hoàn, ta không tin luân hồi, cũng vẫn cho rằng trên đời này có thể có người dung mạo giống hệt nhau, nếu trong quan tài này chỉ có một người, mà người này dung mạo giống hệt ta hoặc A Thất, thì ta sẽ tin tưởng đó là một sự trùng hợp. Nhưng hiện tại, hai nữ tử đã chết từ ngàn năm trước dung mạo lại giống ta và A Thất như vậy, mà hai thi hài này do tự tay ta khai quật ra, điều này chứng minh cái gì? Ta không biết, ta thực sự cảm thấy sợ hãi..... Ta có một cảm giác sắp tới sẽ nhanh chóng phát sinh chuyện gì đó, mà việc này chúng ta không thể nào khống chế được..... Gần đây hình như A Thất đã xảy ra một số chuyện, vài ngày trước, ta cùng nàng ta nói chuyện qua điện thoại, cảm xúc của nàng ta cũng không ổn định. Ngọc Hoàn, nhớ kỹ, chuyện này khoan hãy nói cho nàng ta biết, đợi ta tìm ra chân tướng, ta sẽ tìm các người.....”

260. Chương 264: Lựa Chọn Của Hắc (1)

Tuyền Cơ ngẩng đầu nhìn bầu trời, trời đã sáng. Trong tin nhắn có nói, Truy Truy vài ngày trước nói chuyện với nàng qua điện thoại, rõ ràng các nàng mới nói chuyện hôm qua, nói cách khác, thời gian hai thế giới không giống nhau.

Điều này không phải là trọng điểm, trọng điểm là, hai hình ảnh kia rốt cuộc là chuyện gì.

Truy Truy tính tình vốn ổn định, rất ít khi nói đùa, theo tin tức nàng gửi tới, ngữ khí cũng không giống như nói đùa.

Trong đầu hiện lên hình ảnh, đó là ở Đào Nguyên thôn khi nhìn thấy tượng thần Long hậu Tía Tô, khi đó trí nhớ của nàng mơ hồ, nhưng nàng cũng cảm thấy tượng thần kia không phải Tía Tô, hơn nữa cực kỳ quen thuộc, nàng cho là như vậy bởi vì bộ dáng đó là của Tân Truy Truy!

Nếu là lúc trước nhớ lại việc này thì nàng sẽ chấn động, nhưng hôm nay sau khi nhận được tin nhắn từ Ngọc Hoàn thì đã không còn chuyện gì đủ để làm nàng có thể giật mình thêm nữa.

Mộ đó là mộ của hoàng hậu Tây Lương, trong mộ là hoàng hậu thứ hai của Long Phi Ly.

Vậy Hoàng hậu ban đầu đâu? Đã qua đời hay là bị phế? Như Ý là thanh mai trúc mã của hắc, nàng cũng chắc chắn Long Phi Ly yêu mình tức là Niên Tuyền Cơ bây giờ, cho dù muốn lập hậu, cũng phải lập Như Ý hoặc Tuyền Cơ mới đúng. Vì sao chân dung người đó lại có bộ dáng của Truy Truy cùng Chu Thất?

Chẳng lẽ về sau thân thể Truy Truy và Chu Thất cũng bị đưa tới Tây Lương, Truy Truy thì không nói làm gì nhưng theo như lời soái ca mắt xanh, hiện tại Chu Thất đã chết, trừ phi hắc lừa nàng, thân thể Chu Thất tới nay vẫn được bảo tồn, hay là tại đất nước này có hai người bộ dáng giống hệt các nàng?

Hai nữ tử được chôn cùng một quan tài, vậy thì người được chú ý phải ở phía trên, nếu là ý chỉ của Kháng Gia hoàng đế, hắc vì lo lắng đời sau trộm mộ làm hư hỏng linh cửu, như vậy nữ tử ở tầng dưới mới là người hắc luôn tâm niệm, người đó mới là Ý Tuệ Hoàng hậu chân chính!

Như vậy, người nằm ở dưới là Truy Truy hay là Chu Thất? Hoặc là nên hỏi linh hồn trong thân thể hai người rốt cuộc là ai? Tại sao các nàng lại qua đời ở lứa tuổi thanh xuân tốt đẹp như vậy?

Thần tượng ở Đào Nguyên thôn rốt cuộc là có chuyện gì? Đó là Tía Tô thật hay là Tía Tô giả?

Tía Tô..... Mỗi lần nghe nhắc đến cái tên này, nàng đều cảm thấy thực sự đau lòng, về chuyện của nàng ta cùng Long Vương, trong đầu nàng luôn tồn tại một ít hình ảnh rời rạc và những đoạn ký ức ngắn. Đáng tiếc, nàng không nhìn thấy bộ dáng chân chính của Tía Tô. Nếu quả thực có luân hồi, Long hậu ngàn năm trước có thể là...chính mình không?

Nghĩ tới đây, Tuyền Cơ cảm thấy đầu đau như muốn vỡ ra, tựa hồ hết thảy nói lên điều gì đó, rất nhiều thời điểm việc đoán được tương lai mục đích là để ngăn cản một chuyện phát sinh. Chuyện Ý Tuệ hoàng hậu, chuyện ở Đào Nguyên thôn rốt cuộc là muốn nhắc nhở nàng thay đổi điều gì?

Trước mắt tình cảm của nàng và Long Phi Ly, áy náy của nàng đối với Bạch Chiến Phong cũng đã hỗn loạn không rõ. Nàng còn có khả năng làm thay đổi chuyện gì khác hay sao?

Qua chuyện cây lược, nàng hiểu là Long Phi Ly yêu nàng, nhưng còn Như Ý thì sao? Hẳn trước giờ chưa từng nói với nàng tình cảm của hắn đối với Như Ý rồi cuộc là cái gì?

Nàng cười khỏ, đang muốn gửi tin nhắn lại cho Ngọc Hoàn cùng Truy Truy, nhưng đột nhiên phát hiện, điện thoại đã ngừng sáng.

Pin đã hết!

Thân thể nàng lão đảo một cái, thiếu chút nữa ngã xuống, may mà được một người ôm vào trong lòng, Long Phi Ly mặt mày đen kịt: “Thân mình có khỏe không? Sao lại không thoải mái?”

Giọng nói tuy rất nhẹ, nhưng ngữ khí lại dồn dập lo lắng.

Nàng nhanh chóng lắc đầu.

Đột nhiên Ngọc Trí chỉ vào nàng kêu to: “Tẩu tẩu, trán của tẩu_____”

Nàng còn chưa kịp phản ứng thì đã thấy sắc mặt của mọi người thay đổi, Long Phi Ly ôm nàng tới sau xe ngựa, tháo khăn che mặt của nàng xuống, ánh mắt sáng quắc tuần tra trên mặt nàng.

“Tiểu Thất, bắt luận người này là ai, trăm cũng sẽ nhất định lấy thuốc về cho nàng”.

Tuyền Cơ mờ mịt, kinh ngạc nói: “A Ly, ta không phải đã xấu lắm rồi sao? Hiện tại lại càng xấu hơn à?”

Không phải, là Tiểu Thất của trăm trở nên xinh đẹp, hoa độc đã giải, hoa ảnh đã biến mất không còn dấu vết, chỉ cần trăm lấy được thuốc sinh cơ hoàn kia thì dung nhan của nàng có thể khôi phục như lúc đầu”.

Tuyền Cơ lấy tay che miệng, run giọng nói: ” Người nói thật ư?”

Nàng nói xong duỗi tay sờ hai gò má, cắn môi, trong lòng kích động, nhưng nhất thời không nói ra lời.

Long Phi Ly hôn lên mặt của nàng, hai người chìm đắm một lúc lâu, Long Phi Ly mới dẫn nàng ra ngoài, nói: “Hoa độc đã giải.”

“Chúc mừng hoàng thượng, chúc mừng nương nương.” Mọi người vui mừng, nói không ngớt.

Bạch Chiến Phong nhìn về phía Tuyền Cơ, Tuyền Cơ hơi cúi đầu, miệng thầm nói lời cảm ơn. Long Phi Ly thu hết hình ảnh đó vào đáy mắt, không nói gì, Thanh Phong đứng cùng một chỗ với Hạ Tang thì sắc mặt lại trầm xuống.

Ngọc Trí vui mừng, nói: ” Tẩu tẩu, hộp nhỏ kia của tẩu là bảo vật gì vậy? Vừa sáng lên vừa biết ca hát, tẩu còn cùng nó nói chuyện nữa, bên trong đựng một bé gái sao? Mau cho Ngọc Trí mượn xem một lát, dạy Ngọc Trí làm sao làm được như vậy đi.”

Tuyền Cơ chưa kịp trả lời, Long Phi Ly đã trầm giọng cắt lời Ngọc Trí: “Muội đừng nghịch ngợm, không được phép làm phiền tẩu tẩu muội.”

Hắn nhìn thoáng qua Bạch Chiến Phong, nói:”Theo như lời nói của Bạch Phu Nhân, rồi cuộc thì người đó là ai?”

Bạch Chiến Phong khẽ nhướng mày, nói: ” Người này, hoàng thượng cũng có biết, là sư bá của hoàng thượng Hành Diệp đạo nhân.”

Tuyền Cơ kỳ quái, vì sao sắc mặt của mọi người đều nghiêm trọng như thế, không phải là sư bá của hắn sao? Ngọc Trí kéo Tuyền Cơ qua một bên, nói: “Tẩu tẩu, tẩu không biết, Hành Diệp sư bá và sư phó của ta, cũng là sư phó của Cửu ca – chủ môn của Danh Kiếm sơn trang, có thù oán rất lớn, hẳn vốn là đại sư huynh, nhưng sư tổ lại truyền ngôi cho sư phó của chúng ta, sau đó hắn lại tự mình lập môn hộ khác, sáng lập ra Đoạn Kiếm môn, Cửu ca là đồ đệ tâm đắc nhất của sư phó, tẩu nói xem làm sao hắn có thể.....”

Long Tử Cẩm cười khỏ: “Bạch Phu nhân nói thuốc này tuy kỳ diệu, nhưng phải dùng trong vòng nửa tháng sau khi bị thương, nếu không liền mất đi công hiệu.”

“Hạ Tang, Ngọc Hoàn, lập tức chuẩn bị, tử vệ cùng cấm quân hợp làm một theo trăm tới Đoạn Kiếm môn.” Trên mặt Long Phi Ly không hề do dự, lên tiếng phân phó thuộc hạ.

Tuyền Cơ biết chuyến đi này nhất định hiểm trở, trong lòng đang do dự, chỉ sợ Long Phi Ly gặp nguy hiểm, đột nhiên tiếng ngựa hí vang, cách đó không xa, một con ngựa phi như bay tới, không đợi ngựa dừng lại một thân ảnh áo tím đã từ lưng ngựa bay xuống, quỳ trước mặt Long Phi Ly, người vừa tới dường như cực kỳ lo lắng.

“Bẩm hoàng thượng, Cát Tường cô cô truyền tin tới, nói Như Ý cô cô bệnh tình nguy kịch, thỉnh hoàng thượng lập tức hồi cung.”

261. Chương 265: Lựa Chọn Của Hấn (2)

Tuyền Cơ nhìn thấy rõ sắc mặt Long Phi Ly thay đổi, Long Tử Cẩm đã vội vàng tới bên cạnh tử vệ đứng đầu, thất thanh hỏi: “Như Ý cô nương làm sao?”

“Bẩm vương gia, y nữ chẩn đoán, là khí huyết không thông dẫn tới hộc máu, thuốc uống vào lại ho ra hết, dùng thuốc cũng vô dụng.” Cẩm vệ hạ giọng nói.

Lòng Long Tử Cẩm nóng như lửa đốt, nhìn lại Long Phi Ly, hơi thở nặng nề: “Cửu ca, ta lập tức trở về, còn huynh thì sao?”

Hấn nhìn vào ánh mắt Tuyền Cơ lại hơi tránh né.

Long Phi Ly khẽ nhủ mảy. Ngày đó, hấn giật cây lược khỏi tay Như Ý, lần đầu tiên suốt mười bốn năm qua nói nặng lời với nàng.

Bạch phu nhân nói, nếu quá nửa tháng, thương thế trên gương mặt Tuyền Cơ không thể trị được nữa, Hành Diệp là một người rất khó đối phó, nếu hấn không tự mình đi, thuốc này.....

Trong ánh mắt mọi người, Tuyền Cơ đột nhiên đi trở về trong xe ngựa.

Ngọc Trí kinh ngạc nói: “Tẩu tẩu...”

Ánh mắt Long Phi Ly dõi theo tấm rèm xe.

Long Tử Cẩm sửng sốt, mặc dù trong lòng thích Tuyền Cơ nhưng lúc này cũng không khỏi tức giận, cười lạnh một tiếng: “Cửu ca, huynh làm bạn với Niên phi đi, Ôn Như Ý cùng lắm cũng chỉ là một nữ quan cao cấp.”

Giọng hấn cực vang, đập vào rèm trên xe ngựa, tấm rèm cũng khẽ lay động.

Trong xe, tay đang túm một túi hành trang, Tuyền Cơ ngẩng ra, cười khổ xuống xe ngựa, hơi cúi đầu, ánh mắt mọi người vẫn dõi theo, nàng biết.

Nàng đi thẳng tới trước mặt Long Phi Ly.

Ánh mắt sáng rực như chim ưng của nam nhân kia nhìn theo nàng.

Loại ánh mắt dò xét này, nàng không thích. Tuyền Cơ cắn môi, đem túi đồ trong tay đưa cho Long Phi Ly, đột nhiên nhớ tới cái gì, lại rút tay về, Long Phi Ly giữ tay nàng lại.

Da thịt vừa chạm nhau trong chốc lát, cả hai đều nóng lòng, nàng cười cười, nói: “Trở về cũng phải mấy ngày, ngươi là người thích sạch sẽ, nhưng mà.... Ngươi sẽ cười ngựa chạy thật nhanh, khó có thể thay quần áo...Quần áo gì chứ, cứ để cho nó bẩn đi.”

Giọng nói của nàng gấp gáp, lại lấp bắp, nói xong lời cuối cùng, nàng buông tay, đơn giản không nói nữa. Một bên là chuyện liên quan đến tính mạng, nàng nghĩ, mình không nên như vậy, nhưng trong mắt không tìm được mà vẫn ẩm ướt.

Ngày thường nàng dám làm dám chịu, đôi mắt kim nén tới phát đau, nàng cũng không dám đưa tay lên lau.

Bởi vì một khi đã lau, nước mắt sẽ rơi càng nhiều.

Long Tử Cẩm kinh ngạc nhìn Tuyền Cơ, trong lòng hối hận, mím chặt môi, đi sang một bên, phân phó cẩm vệ chuẩn bị ngựa.

“Cửu gia, đừng quên là hai con.” Tuyền Cơ hạ giọng nói.

Trong ánh mắt của hắn, rõ ràng là tấm khăn che mặt của nàng đang nhẹ nhàng rung động, vết sẹo trên mí mắt mà cái khăn không cách nào che khuất được, theo động tác của nàng cũng khẽ rung động theo. Cho tới bây giờ hắn không phải là người do dự! Nhìn nàng một cái thật sâu, Long Phi Ly xoay người, tay vẫy Hạ Tang cùng Đoạn Ngọc Hoàn, hai người bước nhanh tới.

262. Chương 266: Ngây Ngốc Yêu Chàng (1)

Nàng không hiểu một câu chờ kia của hắn là có ý gì.

Mà hắn, cũng chẳng hiểu được lòng nàng.

Lòng của nữ nhi rất phức tạp nhưng thật ra cũng rất đơn giản.

Ở trấn Đào Nguyên, lúc hắn tình nguyện vì nàng mà chết, hay khi hắn đưa nàng cây lược, cho dù trí nhớ của nàng không còn, nàng vẫn nguyện ý sẽ cùng hắn sống chết không rời. Về sau, bởi chuyện cây lược, nàng cho rằng hắn hối hận vì đã lỡ hứa nên nảy sinh ra đủ thứ rắc rối . . . Thế nhưng, khi hắn nói cho nàng biết là do Như Ý hiểu lầm, khi hắn muốn nàng thì nàng cũng lặng lẽ đáp ứng hắn, kỳ thực nàng đã thẳng thắn thừa nhận tâm ý của mình đối với hắn rồi.

Liên tiếp trải qua những chuyện như vậy khiến cho nàng phải đắn đo suy nghĩ rất nhiều.

Nàng không thể nào chấp nhận kiểu chuyện tình tay ba, nhưng nàng sẽ không chạy trốn nữa, loạn trong giặc ngoài, trọng trách đè nặng lên đôi vai hắn, nàng sẽ cho hắn có thời gian để lựa chọn.

Hắn muốn nàng cùng trở về, thực ra hắn hoàn toàn có thể trực tiếp nói với nàng, thế nhưng cuối cùng hắn lại chọn cách chế ngự, buộc nàng phải khuất phục. Nếu so về mảnh khóc mưu mô, nàng làm sao bì được với hắn?

Trước đây nàng còn chưa thể suy nghĩ cẩn thận, hắn vốn đã nghĩ đến, nếu hắn muốn giết người của Phượng Thấu cung, chỉ cần trừ khử chỗ dựa trong cung của bọn họ là xong, còn Niên phu nhân nữa. . .

Nàng cười gượng, cảm giác mất mát quen thuộc lại dâng lên tự đáy lòng.

Chiếc mạng che mặt được đưa tới trước mặt nàng.

“Đại ca.” Tuyền Cơ khẽ cười.

“Cảm ơn.”

“Tuyền đệ, sắp khởi hành rồi, từ lúc muội bị thương tới giờ, đại ca đã tính thời gian, dù chưa tới nửa tháng song cũng đã quá nửa thời gian rồi. Chúng ta cần phải nắm chắc thời cơ, đối với các mối quan hệ rắc rối trong cung mà nói, dung mạo với muội là điều cực kỳ quan trọng, muội cứ yên tâm, dù là phải trả bằng bất cứ giá nào đại ca nhất định sẽ lấy thuốc này về uội.”

Tuyền Cơ muốn nói đôi lời với Bạch Chiến Phong, nhưng hắn vừa dứt lời thì đã rời đi, đến gặp hai người Hạ Tang và Đoạn Ngọc Hoàn để thương lượng công việc trên đường đi.

Bên kia, Ngọc Trí đang chăm chăm nhìn Bạch Chiến Phong. Nhìn ánh mắt của Ngọc Trí, Tuyền Cơ không khỏi thấy nao nao, nhưng lại không hề phát hiện sau lưng, sắc mặt Thanh Phong ngày càng u ám.

Phía chân trời, nắng rạng bừng lên giữa những tầng mây, chỉ mới này thôi sắc bình minh vẫn còn ửng hồng, vậy mà giờ đây ánh mặt trời đã chói sáng rực rỡ.

Tuyền Cơ chợt nghĩ, chỉ mong đường về, nên gió một quãng, mưa một chặng mới tốt.

Đoạn Kiếm Môn ở ngay giữa vùng tiếp giáp của quận Yên Hà và quận Vong Ưu, cách nơi này không xa lắm.

Long Phi Ly đã dẫn theo một nửa quân tử vệ, còn để lại toàn bộ cấm quân, bảo vệ an nguy cho Tuyền Cơ.

Một ngàn cấm quân dưới tay Đoạn Ngọc Hoàn này không phải hạng xoàng, toàn là tinh nhuệ hiếm có, một lòng trung thành tận tâm với Hoàng Đế.

Long Phi Ly còn e ngại nhiều người sẽ dễ lộ hành tung nên dọc đường đi, cấm quân được phân thành từng nhóm, ẩn mình ở các vùng phụ cận, khi khẩn cấp thì có thể điều động. Thế nhưng đội cấm quân này vẫn không hề biết người mình đang hộ tống trên đường này chính là phi tần của Hoàng Đế.

Trước khi đi, Long Phi Ly đã phân phó thủ hạ, tử vệ do Hạ Tang quản lý còn cấm quân thì do Đoạn Ngọc Hoàn cùng Bạch Chiến Phong điều động.

Trên đường, Ngọc Trí vén rèm lên cho thoáng, Tuyền Cơ thấy Bạch Chiến Phong cùng Đoạn Ngọc Hoàn vẫn cười ngửa theo sát bên hông xe, thỉnh thoảng lại rỉ rả trao đổi với nhau.

Đoạn Ngọc Hoàn thống lĩnh quân cấm vệ đã nhiều năm, Tuyền Cơ để ý, phát hiện giữa hai người, phần lớn là Bạch Chiến Phong nói, còn Đoạn Ngọc Hoàn chỉ im lặng nghe, thi thoảng gật gật đầu.

Nàng chợt ngộ ra dụng ý của Long Phi Ly, hần hẩn đã bắt đầu khảo hạch người này xem tương lai có thể đảm nhiệm vị thống soái dẫn dắt Tây Lương chinh chiến với Hung Nô được hay không. Ngoài võ công, còn phải có lòng trung thành, tận tâm tận lực cùng mưu thao kế lược mới xong.

Mảnh rèm nửa khép nửa mở, cuốn theo từng cuộn nắng nhàn nhạt khẽ khàng, Bạch Chiến Phong thi thoảng vẫn đưa mắt liếc qua bên này. Trừ cảm giác đau đớn mỗi lần nhớ tới người nợ, tựu chung Tuyền Cơ cảm thấy thực an lòng.

Đàn ông nhiều lúc là một loài động vật rất kỳ lạ, chỉ nhờ một người trung gian như nàng, Long Phi Ly lại dám giao phó cả ba mươi vạn đại quân vào tay Bạch Chiến Phong.

Hắn là một người cơ trí, hẳn sẽ không vương vào cái bẫy tình ái.

Có lẽ, đó mới chính là Hoàng Đế!

Có lẽ, một khi nàng đã quyết định đi theo hắn thì vẫn cần phải học hỏi rất nhiều thứ, ví như . . . bao dung, bao dung mà không phải thỏa hiệp. Đến lúc nào thiên hạ thái bình, hẳn sẽ phải quyết định giữa nàng và Như Ý.

Nếu như nàng không phải là duy nhất trong lòng hắn, vậy thì, nàng có thể ra đi!

Chỉ là, trong lồng ngực không ngăn được nỗi đau tê tái, nhấm nhát, khẽ hừ một tiếng: phải biết chăm lo cho bản thân, khiến cho bản thân vui vẻ, dù ột ngày nào đó sẽ phải lẻ loi cô tịch, một mình một bóng. Rồi đây những cuộc cãi vã giữa chúng ta rất nhanh sẽ chấm dứt, hoặc có thể nói sẽ không còn một bí mật nào mà đôi bên chẳng thấu tỏ. Ta sẽ vui vẻ mà yêu chàng, ngây ngốc yêu chàng, không cần so đo thiệt hơn . . .

Ngọc Trí ngẩn ngơ nhìn Tuyền Cơ, gió thổi tấm màn phất phơ, ánh mắt dịu dàng của Bạch Chiến Phong cũng theo đó mà lọt vào. Ngọc Trí kinh ngạc nhìn hắn, chỉ thấy hắn lẳng lặng liếc Tuyền Cơ một cái rồi lập tức quay đầu đi, nhìn thẳng phía trước, con người trong suốt mà kiên nghị.

Ngọc Trí cắn môi, tẩu tẩu là một người tốt, nàng không trách tẩu tẩu, chỉ là không biết Bạch đại ca liệu sẽ có thể thích một người khác được nữa không? Nàng hốt nhiên cảm thấy kinh hãi, sao mình lại có cái ý nghĩ như vậy được? Nàng nghiêng người định khép màn che lại thì thấy đôi mày liễu mác của Hạ Tang khẽ nhíu, nhìn nàng lạnh nhạt.

Trong lòng nàng rối rắm như tơ vò, rốt cuộc cảm thấy Hạ Tang bây giờ so với một Hạ Tang trước đây dường như có chỗ khác biệt . . . Bàn tay run lên, màn đã buông xuống.

Sao đàn đầy trời, vắt mái tóc ướt sũng ra sau lưng, Tuyền Cơ bước lên khỏi hồ mặc lại y phục.

Trong nhóm tử vệ cũng có con gái, họ đứng ở bốn phía canh chừng để cho nàng an tâm mà tắm rửa trong hồ. Đêm nay sẽ ngủ lại ở bìa rừng này. Vì phải hết sức che dấu hành tung, Bạch Chiến Phong quyết định chỉ đi men theo con đường nhỏ bên hẻm núi, ngày mai có thể sẽ đến được Đoạn Kiếm Môn.

Nàng mặc quần áo, ngồi dựa bên một tảng đá cạnh bờ hồ, thoáng ngẩn người. Đột nhiên từ bụi cây đằng trước truyền đến âm thanh lạo xạo khiến nàng hoảng hốt, hỏi: “Ai đó?”

Một bóng áo xanh chậm rãi bước ra từ dưới tàng cây.

“Thanh Phong?”

Tuyền Cơ lúc này mới yên lòng, chẳng trách sao tử vệ không ngăn cản. Mà Thanh Phong vẫn chậm chậm đi tới gần nàng, điệu bộ hình như có chút . . . kỳ quái.

Quán trọ ngoại thành Đế Đô.

Hai bóng người nhanh nhẹn nhảy khỏi lưng ngựa, lập tức có vài gã tử vệ từ trong phòng chạy ra tiếp nhận cương ngựa.

Ba con thiên lý mã liên tục phi nước đại không ngừng nghỉ, Long Phi Ly cùng Long Tử Cẩm chạy suốt đêm về đến Đế Đô.

263. Chương 267: Ngây Ngốc Yêu Chàng (2)

“Hoàng Thượng, để thần đi bẩm báo cô nương.”

“Không cần kinh động đến cô ấy, trăm cùng Thập gia qua đó là được.”

. . .

Từ quận Yên Hà trở về, cho tử vệ dịch dung thay mình lui ra, Như Ý vẫn luôn tĩnh dưỡng tại tòa điện mà Thái hậu ban cho.

Đây cũng chính là mưu kế của Long Phi Ly, tuy hẳn nghĩ chưa chắc nhà Mộ Dung là người của Thái hậu và Long Lập Dục, song trước khi chứng thực được điều đó, hẳn vẫn không đồng ý cho Như Ý mạo hiểm về cung như vậy. Một điều không nằm trong dự đoán chính là trước kia chỉ là giả vờ bệnh, ai dè sau lại mắc bệnh thật, Thái hậu cũng cho truyền ngự y đến bắt mạch, lại để Cát Tường ở lại chăm sóc Như Ý.

“Cửu ca, huynh vào trước đi, ta đợi ở đây.” Long Tử Cẩm dừng bước, nhẹ giọng nói.

“Hai người đã mấy ngày nay không gặp, nàng nhất định có nhiều điều muốn nói với huynh . . . Nàng vì huynh mà chịu khổ nhiều, huynh nên đối đãi với nàng ấy cho tốt.”

“Ừ.” Long Phi Ly đáp lời, vài tên tử vệ tiến tới toan đón lấy cái bọc nhỏ trong tay hắn, bị hắn ngăn lại. Long Tử Cẩm thấy lòng nao nao, chợt nhớ lại cái cảnh Tuyền Cơ cứ ôm khư khư cái bọc vải, cảm thấy hổ thẹn vô cùng, hẳn thậm chí còn chưa xin lỗi nàng một tiếng nào.

Con người Long Phi Ly lóe lên như chớp, hỏi: “Đã tra xét ổn thỏa chưa?”

“Xin chủ nhân yên tâm, bốn phía tòa nhà này đều có quân ta mai phục, buổi sáng sớm Thái hậu đã đến nơi này thăm dò, giờ ngọc thì mang toàn bộ bọn cung nữ rời đi rồi.” Giọng tử vệ nghiêm nghị mà cung kính bẩm báo.

“Làm tốt lắm, thủ vệ canh phòng Như Ý cô nương bên này tuyệt đối không được lơ là, ngoài ra lập tức chuẩn bị cho trăm ba con tuần mã.”

Ba con tuần mã? Long Tử Cẩm kinh ngạc, Long Phi Ly đã theo tử vệ đi xa.

“Chủ nhân, bên này.” Tử vệ dẫn đường, Long Phi Ly vội vã bước theo.

Đến trước cửa khuê phòng, Long Phi Ly phát tay, tử vệ lập tức cáo lui.

Hắn đẩy cửa bước vào, người con gái ngồi trước gương kêu lên một tiếng nhỏ, đứng bật dậy, dung nhan tươi đẹp, song chẳng phải Như Ý, mà chính là Cát Tường.

“Hoàng Thượng.” Cô ta vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, quỳ xuống hành lễ.

“Như Ý đâu?” Long Phi Ly đảo mắt trên chiếc giường trống không trong phòng, giọng nói đã lạnh đi.

“Như Ý, cô ấy . . .” Cát Tường thoáng nhú mày, vẻ mặt như đã đoán trước.

“Hoàng Thượng.” Một giọng nói run run phát ra từ sau lưng, Long Phi Ly quay người, chỉ thấy Như Ý vận bộ áo đơn bạc, trên vai khoác hồ tằm áo choàng đứng nơi cửa, kinh ngạc nhìn hần, con người lấp lánh, vẻ mặt không giấu nổi sự vui mừng.

Long Phi Ly khẽ nhủ mảy, đi đến bên người Như Ý, bình thần hỏi: “Nàng khỏi bệnh rồi sao?”

Như Ý cả kinh, cô ta là người thông minh, vừa nghĩ một giây đã hiểu được nguyên nhân, khóe mắt lập tức liếc qua Cát Tường.

Long Phi Ly là người sâu sắc cỡ nào chứ, hần nghiêng người liếc nhìn Cát Tường một cái, “Hình Cát Tường!”

Giọng nói của hần đã lạnh thấu xương, khiến lòng Như Ý cũng run lên.

Hần vung tay áo, toàn bộ đồ vật trên bàn đều bị cuốn theo, nháy mắt đã vỡ tan thành nát vụn.

Cát Tường kinh hãi, hai chân lẩy bẩy quỵ sụp trên đất, giọng run run: “Hoàng Thượng . . .Nô tỳ không có lừa người, nô tì . . .”

Long Phi Ly cười gằn một tiếng: “Người đương nhiên không có lừa trẫm, chỉ là tăng bệnh tình của Tâm Y nặng thêm chút thôi chứ gì!”

Như Ý cắn môi, cũng quỵ xuống, nói: “Hoàng Thượng, xin hãy vì Tâm Y, bỏ qua cho Cát Tường một lần này.”

Long Phi Ly tiến đến nâng Như Ý dậy, dịu dàng nói: “Dưỡng bệnh cho tốt, trước hết đừng về cung vội, đợi trẫm quay về sẽ bố trí sau.”

Như Ý gật đầu, lại hơi nhủ mảy, nói: “Chàng chẳng phải đã về rồi sao, lại còn muốn đi đâu . . .”

Long Phi Ly đã quay người, lạnh lùng nhìn phía Cát Tường, Cát Tường chỉ cảm thấy đôi mắt của Hoàng Đế như muốn đục khoét người mình, giạt nẩy một cái, toàn thân đã phát lạnh, run lẩy bẩy.

“Hình Cát Tường, đây là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng, đừng có mà thử chạm đến giới hạn của trẫm, người không thể trêu vào được đâu!”

Lời cảnh cáo hung ác của Hoàng Đế vẫn văng vẳng bên tai, một luồng lực mãnh liệt đã đập thẳng vào mặt, Cát Tường kêu một tiếng sợ hãi, sống lưng buột nhói, tức khắc phụt ra một ngụm máu tươi.

Như Ý trơ mắt nhìn cái bóng của Long Phi Ly nhanh chóng khuất vào màn đêm, lại nhìn chăm chăm Cát Tường, nghiêng răng nói từng chữ từng chữ: “Hình Cát Tường, cô muốn dồn cả hai ta vào chỗ chết mới cam tâm phải không? Cô làm như vậy, thử hỏi Hoàng Thượng làm sao còn tha thứ cho ta?”

Mặt Cát Tường trắng bệch, song vẫn nhướng mày cười to: “Ôn Như Ý, cô còn chưa nhìn rõ hay sao? Cô thắng rồi, hần vì cô mà quay về! Cô có dám nói rằng trong lòng không có chút hí hửng nào không! Ở trong lòng hần, rốt cuộc Niên Tuyền Cơ cũng chẳng bằng cô. Chẳng lẽ cô không hề nghĩ, nếu cô ta chết rồi . . . một mình ta thì không làm được gì, nhưng nếu cô chịu . . .”

Như Ý thất kinh, run giọng nói: “Cô nói gì cơ?”

Ngoài phòng, Long Tử Cẩm thấy Long Phi Ly mặt hầm hầm bước ra thì lấy làm kinh hãi, nói: “Cửu ca, Như Ý, nàng . . .”

“Nàng ấy không có việc gì, trẫm về quận Yên Hà trước.”

Con người Long Phi Ly thoáng lóe lên, nhảy lên lưng ngựa, phi như tên bắn. Bọn tử vệ cũng cấp tốc lên ngựa, trong tay mỗi người đều dắt theo một con tuần mã dũng mãnh phóng theo sau.

Long Tử Cẩm nghiêng răng một cái, cũng xoay mình đuổi theo. Chạy băng băng qua cả một đoạn đường, Long Phi Ly mới ghìm cương ngựa, nhìn tử vệ bên cạnh, giọng nói đã hơi trầm: “Truyền ý chỉ của trẫm đến tử vệ bên cạnh Cát Tường, bảo hần phải giám sát nhất cử nhất động của cô ta, nếu phát hiện cô ta có bất kỳ cử chỉ nào gây bất lợi cho Niên phi thì không cần xin chỉ thị của trẫm, cứ lập tức giết chết cô ta đi!”

“Rõ, thưa chủ nhân.”

Gió gào thét bên tai, Long Phi Ly siết chặt cái bọc vải nhỏ trong tay, trong đầu lại hiện ra hình ảnh Tuyền Cơ cố hết sức cạy ngón tay chính mình ra. Roi ngựa hung hăng quất vào bụng con ngựa, trong lòng hắn đột nhiên mãnh liệt dâng lên một cảm giác bất an, dường như có chuyện gì đó sắp xảy ra...

Theo như lộ trình tính toán, ngày mai chắc sẽ đến được Đoạn Kiếm Môn. Nàng là nữ nhân của hắn vậy mà thuốc để chữa trị cho nàng lại cần một gã đàn ông khác luôn có tình ý với nàng đi lấy hay sao?

Cô nàng Niên Tuyền Cơ này, thì ra cho tới tận hôm nay hắn vẫn chưa hề hiểu lòng nàng.

Lúc nàng không nói một tiếng nào mà bước vào xe ngựa, hắn nghĩ, chắc là nàng lại giận dữ bỏ đi.

Nếu như nàng mở miệng nói muốn hắn ở lại . . .

Tiểu Thất của hắn.

264. Chương 268: Hắn Xâm Phạm!

“Thanh Phong!” Tuyền Cơ thử gọi một tiếng, Thanh Phong vẫn chẳng nói chẳng rằng, cứ thế tiến về phía nàng.

Tuyền Cơ nhú mày, không tự chủ được lùi về sau mấy bước.

“Nàng đang đề phòng ta ư?” Thanh Phong đột nhiên cười lạnh.

Tuyền Cơ thấy sắc mặt hắn đỏ gay, hơi rượu nồng nặc bay tới trước mũi nàng, làm nàng khê hắt xì một cái. Thật không ngờ vào lúc này rồi mà Thanh Phong vẫn còn uống rượu được.

Bước đi của hắn càng lúc càng nhanh, vẻ mặt cũng càng lúc càng u ám, trong lòng Tuyền Cơ thoáng bất an, nói:

“Ta đi trước đây, người đừng có uống nhiều rượu như thế nữa . . .”

Mới đi vài bước thì đã có người thô bạo nắm lấy hai vai nàng, lẫn trong hơi rượu, giọng Thanh Phong khàn khàn nóng nảy mà điên cuồng vang bên tai nàng:

“Cô yêu Bạch Chiến Phong đúng không? Vì sao cô lại muốn gả cho hắn? Cô với hắn đã chung chạ thân thể? Đừng cho là ta không biết, xem ánh mắt hắn nhìn cô . . .”

Hai vai Tuyền Cơ bị hắn bóp đến phát đau, đã bắt đầu thấy giận, lúc này lại nghe thấy những lời bất kính như bắn của hắn, không khỏi nổi sùng lên: “Bọn ta không có xấu xa như người nói! Người có thể mắng ta thế nào tùy ý, nhưng không cho phép người sỉ nhục đại ca của ta!”

“Cô còn che chở hắn?” Thanh Phong cuồng nộ, gương mặt cũng trở nên thật dữ tợn.

“Sư huynh đối xử tốt với cô là thế, tại sao cô có thể làm như vậy chứ?”

Lực tay trên vai nàng càng lúc càng gia tăng, mùi rượu nồng nặc cũng phả lên da thịt của nàng, Tuyền Cơ vừa kinh vừa sợ, nói: “Người uống quá nhiều, buông . . .”

“Ta không có, ta không có, Niên Tuyền Cơ, nàng không nên như vậy!” Thanh Phong gào lên, hơi men nóng rực đã ép lên mặt Tuyền Cơ.

Da thịt hai người động chạm, hơi thở Thanh Phong càng ngày càng gấp gáp, bàn tay hắn nóng như lửa, Tuyền Cơ mặc dù ngây ngô nhưng suy cho cùng cũng đã từng trải qua chuyện nam nữ, nàng phát giác ra trong mắt của Thanh Phong là . . . dục vọng.

Nàng kinh hãi, ra sức vùng vẫy, chỉ nghe “roạt” một tiếng rất ngọt, áo lụa trên người đã bị hắn xé toang.

“Người điên rồi! Ta là nữ nhân của sư huynh người . . .” Nàng lắc đầu nguây nguẩy, âm thanh đã bị chôn vùi trong bàn tay của gã đàn ông kia.

Hai tròng mắt của Thanh Phong vẫn máu, si mê dán trên làn da trắng nõn như tuyết của Tuyền Cơ, lẩm bẩm: “Ta lại đang nằm mơ sao?”

Một tay hấn ghì hai tay Tuyền Cơ ra sau lưng, bịt miệng Tuyền Cơ lại, “Đừng âm ỉ, để cho ta ngắm nàng một chút, lần nào ta cũng đều nhìn không rõ thì đã tỉnh, không thể mỗi lần đều như vậy được, ta chỉ xem lần này thôi!”

“Dừng tay! Đại ca, Ngọc Trí . . .”

Cơ thể nặng nề của hắn đã đè lên người nàng, hấn võ công cao cường, uống rượu rồi mất đi nhân tính, động tác càng thô bạo, mặc cho nàng vùng vẫy bặt mạng, khóc lóc gào thét, thứ thanh âm vụn vặt kia cũng chỉ như tơ liễu không chút sức lực phảng phất bên hồ.

Tử vệ đều đã bị hấn đuổi đi . . . Tuyền Cơ tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Một chất lỏng âm ẩm bất chợt bắn lên mặt, Tuyền Cơ chấn động, thân thể nàng đã bị người ta giằng mạnh vào lòng, cánh tay choàng trên vai nàng của người nọ cũng run nhè nhẹ.

Nàng mở to mắt, chỉ thấy Bạch Chiến Phong ôm mình thật chặt, trường kiếm trong tay chỉ thẳng vào mặt Thanh Phong. Thanh Phong ôm lấy miệng vết thương nơi đầu vai, máu đã thấm đỏ vạt áo, hấn mở to hai mắt, ngơ ngác không dám tin nhìn Tuyền Cơ. Trong con ngươi ánh lên vẻ kinh hãi, từ trong cơn say cũng đã tỉnh táo lại.

Mặt mày Bạch Chiến Phong sa sầm, đôi môi nhếch lên báo hiệu một cơn giận dữ. Nếu không phải hấn thính tai, lắng máng nghe được tiếng kêu la của nàng thì nàng sẽ làm sao đây? Chỉ cần nghĩ đến việc nàng bị người ta hiếp đáp, hấn lập tức không thể nào nén được nổi căm hận cùng đau đớn kịch liệt.

Con ngươi của hấn dần dần thối lại, Tuyền Cơ biết hấn đã muốn giết người.

Nước mắt còn chưa khô, nàng cắn chặt răng, đưa tay ghì lại bàn tay cầm kiếm của Bạch Chiến Phong, lắc lắc đầu.

Bạch Chiến Phong liếc Tuyền Cơ một cái, lại lạnh lùng nhìn chòng chọc vào Thanh Phong, giọng nói khản đặc vì giận:

“Cút! Nếu để ta thấy người lảng vảng gần nàng nửa bước, ta chắc chắn sẽ giết người!”

Thanh Phong nhìn Tuyền Cơ đăm đăm, trong ánh mắt lộ vẻ hổ thẹn, thất thố, thỉnh thoảng hấn quát to một tiếng, chớp mắt đã xoay người chạy đi.

Tuyền Cơ vừa bối rối vừa xấu hổ, một tấm áo choàng đã phủ lên vai nàng, vẫn còn đọng hơi ẩm mỏng manh nhàn nhạt, nàng ngẩn người, Bạch Chiến Phong đã buông tay, nàng thấy hấn nhanh chóng xoay người đi.

“Tuyền đệ, mặc quần áo vào trước đã.”

Tuyền Cơ run run đáp lời, mặc áo khoác ngoài của hấn vào, nhớ lại tình cảnh vừa nãy, cuộc chạm mặt nơi miếu Long Hậu lại bắt đầu dậy lên trong óc, trong bụng cuộn lên mùi tanh tươi của cá, mùi nồng nặc từ rượu của Thanh Phong, ngón tay không nhịn được run lên nhè nhẹ, ôm mặt khóc.

Tiếng ghen ngào nức nở vang lên, Bạch Chiến Phong hoảng hốt, quay phắt người lại, trong tầm mắt của hấn là mái đầu cúi gằm của Tuyền Cơ, áo quần tả tơi, thân thể run rẩy, trong lòng vừa đau vừa giận, đôi mắt lại quét qua thanh kiếm sắc bén, chỉ hận vừa rồi sao lại tha cho Thanh Phong dễ dàng như thế.

Bạch gia mặc dù lánh đời, đối với thế sự chẳng màng, song Bạch Chiến Phong thừa nhận Long Phi Ly chẳng phải là một tên vua tầm thường. Dọc đường vẫn lảng lảng ở bên quan sát, hấn biết tên đó yêu nàng.

Chỉ là, tên đó lại một lần nữa bỏ rơi nàng, một lần nữa để cho nàng bị người ta làm nhục.

Nếu là hấn . . . hấn cười khổ, hấn đã không còn có thể mong muốn . . .

Dòng lệ không ngừng tuôn ra từ khóe mắt nàng, nàng cứ một lần lại một lần đưa tay lên gạt, tựa hồ cảm nhận được hấn đang quan sát mình, nàng ngẩng đầu lên cười cười, nụ cười gượng gạo thiếu sức sống đến thế . . .

Bạch Chiến Phong tiến lên một bước, cũng không e dè gì nữa, ôm Tuyền Cơ vào trong ngực.

Tuyền Cơ run lên, bàn tay nam tử to lớn vỗ nhè nhẹ sau lưng nàng.

Mặt hồ lấp lánh sóng nước, nàng hiểu, cái ôm này không hề vương một ý niệm hỗn tạp nào.

Ngả đầu lên vai Bạch Chiến Phong, nàng nhỏ giọng nói: “Đại ca, cảm ơn huynh.”

“Muội đã kêu ta một tiếng đại ca, sao vẫn còn khách sáo với ta như vậy ?”

Hai người ngồi dựa vào bên cạnh tảng đá.

“Đại ca, ta vẫn muốn hỏi huynh, chuyện tiếp nhận binh quyền huynh thực sự đã cân nhắc cẩn thận chưa?”

Bạch Chiến Phong nhìn đôi mắt đỏ hồng của Tuyền Cơ, ánh nhìn trong trẻo chăm chú, đã hiểu tâm tư của nàng, trong lòng thấy ấm áp, nói: “Còn nhớ những lời muội nói với ta không? Trước khi đất nước lâm vào đại nạn, bất kể là muội, là Hoàng Đế, hay là đại ca, cũng đều phải một lòng một dạ.”

Tuyền Cơ gật đầu, lại nghe Bạch Chiến Phong nói: “Chuyện của Thanh Phong, muội định xử lý sao đây? Hoàng Đế ở nơi ấy . . . ”

“Trước mắt có thể đừng nhắc đến . . . Hoàng Thượng được không?”

265. Chương 269: Hắc Mạo Phạm!

Tuyền Cơ cúi đầu, lúc này, nàng thực sự không muốn nhắc đến hắc.

Lúc này, hắc đang ở bên cạnh một nữ tử khác.

Cho dù không luyến tiếc, nhưng nàng thực sự không có một chút oán hận nào hay sao?

Về chuyện Thanh Phong, hắc đối với nàng . . . Nàng nhú chặt đôi mày, giọng nói trầm trầm của Bạch Chiến Phong vang lên:

“Việc này, Hoàng Thượng cũng nên biết.”

Ngọc Trí không nhớ mình đã đứng ở trong này bao lâu rồi, đầu tiên là phần nộ còn hiện giờ trên mặt cũng chỉ còn một nụ cười khổ sở.

Nàng theo chân Bạch Chiến Phong mà tới đây, không ngờ sẽ phải chứng kiến một màn như vậy.

Thời điểm Bạch Chiến Phong đâm Thanh Phong một nhát kiếm, nàng chỉ hận không thể cầm kiếm mà khoét vài cái lỗ trên người Thanh Phong, nàng không thể ngờ Thanh Phong lại có hành động như vậy với Tuyền Cơ.

Bóng sao mờ tím tấp phủ trên khuôn mặt hai người phía trước, cả hai đã ngồi tách ra, Tuyền Cơ dựa người lên tảng đá, nhắm mắt im lặng, không một động tác nào, tựa hồ đã chìm vào giấc ngủ.

Bạch Chiến Phong lại ôm lấy nàng, để cho đầu nàng ngả trên đầu gối mình, lại xé từ trên áo bào một mảnh vải khá to . . . Ngọc Trí cứ ngây ngốc mà nhìn hắc nhẹ nhàng xoa xoa mái tóc ẩm ướt cho Tuyền Cơ.

Làn sóng khẽ động, lấp lánh ánh lên nụ cười thỏa mãn trên khóe môi hắc. Nàng đột nhiên nghĩ, kỳ thực Bạch đại ca cùng tẩu tẩu cũng rất đẹp đôi, quang cảnh kia thư thái yên tĩnh, tựa như dòng nước lặng lẽ trôi trong hồ.

Nàng biết đây quả thực là một ý nghĩ đại nghịch bất đạo, rất có lỗi với Cửu ca, nhưng cái ý nghĩ ấy trong đầu nàng lại rất mãnh liệt.

Đột nhiên trước mắt khuôn mặt của tẩu tẩu lại biến hóa, nàng đưa tay dụi dụi mắt, không hiểu sao khuôn mặt kia trong nháy mắt đã biến thành chính mình . . .

Nàng lấy làm kinh hãi, nàng đối với Bạch đại ca. . .

Nàng chột dạ lui về phía sau, lại sợ gây tiếng động, đi một hồi thật lâu mới dám co cẳng chạy trốn.

Vừa mới vòng qua một bụi cây, không may lại đụng vào một người, trong giọng nói của người đó còn ẩn chứa ý trách móc:

“Lớn như vậy rồi, còn không biết cẩn thận một chút.”

Nàng ngơ ngàng bắt lấy cánh tay người kia, nửa ngày mới ngơ ngác kêu lên: “Hạ Tang.”

“Ừm.” Người đó dung mạo tuấn tú điềm tĩnh, đúng là Hạ Tang, hần nhú mày nói:

“Cứ từ từ, trở về xe ngựa ngủ đi. Sáng mai chúng ta đến Đoạn Kiếm Môn, tuy Hoàng Diệp là sư bá của Hoàng Thượng và cô, nhưng trước khi đi Hoàng Thượng đã dặn dò, muốn lấy cho được thuốc này, hoặc là phải cực kỳ lễ độ, hoặc là phải chiến đấu kịch liệt, sự tình nhất định rất nhiều rắc rối lằng nhằng.”

Ngọc Trí gật gật đầu, xoay người toan rời đi, một bàn tay thành linh túm lấy cánh tay nàng.

Nàng sửng sốt, ngoảnh lại nhìn Hạ Tang, Hạ Tang lại hơi hơi quay đầu đi.

“Ngọc Trí, trước lúc rời cung, ta cũng đã đề cập qua với cô. Chuyện của ngài, cô đừng quản nhiều, Hoàng Thượng sẽ không thích. Cô cũng mang sứ mệnh trong người, phải biết rằng không được mà cứ cố làm, cuối cùng cũng chỉ làm khổ chính mình.”

Tâm tình trong lòng nàng chẳng lẽ đã biểu hiện rõ ràng đến thế rồi sao? Ngọc Trí cắn môi, Hạ Tang đang muốn nói là Bạch Chiến Phong sẽ không yêu nàng có phải không? Nàng cười đau khổ, đẩy Hạ Tang một cái.

Hàng lông mi khép nhẹ, Hạ Tang kinh ngạc nhìn bàn tay chính mình bị Ngọc Trí đẩy ra, cắn răng cười, Hạ Tang, trong lòng mi đang chột dạ.

Đúng là cái sứ mệnh quái quỷ! Thấy cảm tình của Bạch Chiến Phong đối với Niên phi, mi biết rõ hần sẽ không yêu Ngọc Trí, trong khi lo sợ Ngọc Trí tổn thương, mi lại cũng hy vọng Ngọc Trí sẽ không yêu Bạch Chiến Phong như vậy.

Mi hy vọng, Ngọc Trí sẽ yêu mình.

Mi mong nàng sẽ yêu mi?

Hạ Tang cau mày cười lặng lẽ, chẳng lẽ mi mong công chúa lá ngọc cành vàng cao quý nhất Tây Lương sẽ đi yêu một tên nô tài? Hạ Tang, mi điên thật rồi!

Ngày trước, tình cảm đối với nàng còn có thể cố kìm nén, thế nhưng kể từ khi phát hiện tình ý của nàng đối với Bạch Chiến Phong, càng ngày thứ tình cảm mãnh liệt càng dồn dập cuốn phăng đi toàn bộ lý trí không còn chút dấu vết.

Một tiếng ầm ầm vang lên, trên tay máu tươi đầm đìa, hần lạnh lùng nhìn chăm chăm thân cây đổ nát trước mắt. Chuyện ngày mai, nhất định không thể phụ sự giao phó của Hoàng Thượng, có lẽ, ở trong cung chuyện kết đôi đúng là cũng nên, hần cũng cần phải mượn càng nhiều nữ nhân hơn mới mong dời lấp đi phần nào thứ tình cảm đáng sợ ấy. Sau khi trở về, hần sẽ . . .

“Hạ Tang?” Giọng nói sợ hãi vang lên phía trước mặt, Ngọc Trí đã chạy đi cực xa, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp lấp ló trong bóng đêm mờ ảo.

Căng mắt mà nhìn, vẫn không tài nào thấy rõ, chỉ có thể nghe tiếng bước chân của nàng lần theo đường cũ quay lại.

“Hạ Tang . . .”

Nàng bước nhanh tới, yếu ớt kêu tên của hần.

“Ngọc Trí, đừng có tới đây.” Giọng nói khàn đục của hần quát lên cắt ngang lời nàng.

Trong thanh âm của Hạ Tang còn ẩn chứa sự căm giận mà nàng chưa từng nghe. Thực ra, nàng cũng đã từng nghe cung nữ đề cập qua, Hạ tổng quản đối xử với mọi người hòa nhã, song thưởng phạt rõ ràng, nhiều lúc thi hành hình phạt cũng cực kỳ khốc liệt, nhưng ít ra ở trước mặt nàng, nàng cũng chưa bao giờ thấy một Hạ Tang như vậy. Hần đối với nàng, luôn luôn chiều chuộng, Ngọc Trí thoáng chần chừ, song vẫn quyết chạy tới.

Hành động chạy về phía hần như vậy, từ thuở bé đến giờ, nàng đã từng làm rất nhiều lần.

Lần này, cũng thế.

Áo quần kêu loạt soạt, không một chút dấu hiệu, Ngọc Trí chỉ cảm thấy có một luồng gió mát ào tới, thân thể chợt mềm oặt đi, trước mắt đã tối sầm.

Đỡ lấy thân hình của Ngọc Trí, Hạ Tang ngồi xổm trên mặt đất, ngón tay xoa nhẹ trên khuôn mặt nàng, da thịt chạm nhau, ngón tay hắn run lên khe khẽ, ôm nàng vào lòng.

Hắn đã điểm vào huyệt ngũ của nàng, tại nơi màn đêm âm u này, tại nơi rừng sâu tĩnh mịch này, hắn đã làm một chuyện mạo phạm như thế, hắn chỉ là muốn ôm nàng một cái.

Có lẽ kiếp này, đây là một lần cuối cùng.

Nàng và hắn, chung quy càng ngày càng xa cách.

Ngọc Trí, rốt cuộc phải làm thế nào, mới có thể đem lại hạnh phúc cho nàng?

Nếu hắn là một vị chúa tể nắm trong tay quyền sinh sát, hắn nhất định sẽ mang lại cho nàng những gì nàng muốn.

Nhưng hắn không thể, đáng tiếc, hắn không thể.

Thật nhiều năm về trước, khi ấy hắn còn chưa theo Hoàng Đế, bị chủ tử trong cung đánh chửi, bị bọn tiểu thái giám bắt nạt, ăn cơm thừa canh cặn mà bọn chúng vứt cho...

Cho tới lúc bấy giờ chưa một ai hỏi han đến hắn, hắn chẳng qua chỉ là một gã nô tài.

Cho đến ngày đó, nàng là một cô bé con nhỏ xíu theo cha tiến cung. Lúc ấy, nơi góc tường cung điện, hắn chỉ là một tên tiểu thái giám bị đánh cho cả người đầy thương tích, nàng là tiểu công chúa tình cờ đi ngang qua.

266. Chương 270: Nản Lòng Thoái Chí (1)

“Vì sao người ở trong này khóc?”

“...”

“Ngọc Trí có cái gì ăn thì sẽ cho người ăn, cùng chơi với người, người đừng khóc được không?”

“Trời ơi, công chúa của ta, tên nô tài này thực bẩn, ngài đừng chạm vào hắn, ngài là kim chi ngọc diệp, có thể nào chơi cùng một tên nô tài thấp hèn được chứ?”

“Người tên là gì?”

“Hạ Tang.”

“Ma ma, có nghe hay không, hắn không gọi là nô tài, hắn là Hạ Tang.”

Ngay dưới ngọn núi dẫn đến Đoạn Kiếm Môn.

Bởi vì Hành Diệp đạo nhân thủy chung vẫn là trưởng bối của hoàng đế, tiên lễ hậu binh, Đoạn Ngọc Hoàn cùng Bạch Chiến Phong cho cấm quân đóng ở dưới chân núi, Hạ Tang cũng chỉ dẫn hơn mười tử vệ đi theo.

Tính tình Hành Diệp cao ngạo, Long Phi Ly cho rằng nếu lấy thân phận người khác đi cầu thuốc, Hành Diệp ắt sẽ không tiếp kiến, vì vậy đành phải nói ra thân phận, bảo mọi người nói là thay hoàng đế đến tìm thuốc, như thế Hành Diệp nhất định sẽ đưa ra điều kiện để làm khó dễ, Long Phi Ly dặn dò đám người Hạ Tang, chỉ cần là điều kiện không vi phạm quốc pháp thì đều có thể đáp ứng, nếu không được thì lợi dụng địa vị hoàng đế cùng binh lực mà uy hiếp.

Lo lắng đến mối hận cũ giữa Đoạn Kiếm Môn cùng Danh Kiếm Sơn Trang, để tránh Hành Diệp gây khó dễ, Hạ Tang cùng Đoạn Ngọc Hoàn ban đầu lấy thân phận thương nhân bình thường cầu kiến, không ngoài dự liệu của Long Phi Ly, Hành Diệp quả nhiên cự tuyệt không tiếp.

Sau đó Bạch Chiến Phong tự mình đưa lên bái thiếp, đồng thời nói rõ thân phận của hoàng đế, Hành Diệp mới ra lệnh cho tiểu đồng mở cửa, nhưng hắn cũng không mời mọi người vào trong mà chỉ dẫn theo môn hạ trưởng lão cùng đệ tử đi ra, hơn mười người đứng theo trật tự, rất có khí thế.

Hành Diệp râu tóc đã bạc trắng quá nửa, ánh mắt âm ngoan, tuy cùng là đồng môn nhưng khi Thanh Phong cùng Ngọc Trí nhập môn, hắn sớm đã không còn ở Danh Kiếm Sơn Trang, cũng chưa từng gặp mặt.

Lúc này vừa thấy hắn, tất cả mọi người đều nghĩ người này toàn thân toát ra khí thế của hổ sói thật là rất không hợp với hai chữ đạo nhân.

Hạ Tang nói ra yêu cầu của Long Phi Ly, Hành Diệp lại nói: “Sinh cơ hoàn này là bảo vật trấn sơn của Đoạn Kiếm Môn ta, làm sao có thể dễ dàng tặng cho người khác được? Bần đạo xuất thân lỗ mãng, nhưng bất luận là ai, đã đi lại trên giang hồ thì nên theo quy cũ của võ lâm, lấy võ phục chúng!”

Hành Diệp ngụ ý đúng là phải giao chiến một trận!

Trên giang hồ ai chẳng biết, năm đó Danh Kiếm Sơn Trang truyền cho kẻ mạnh chứ không truyền cho đệ tử đứng đầu, Hành Diệp tuy là đại sư huynh, võ nghệ lại không bằng sư phó của Long Phi Ly nên cuối cùng mất đi vị trí trưởng môn.

Dù là như thế, trong võ lâm tên tuổi của Hành Diệp cũng đứng thứ ba, võ công cũng cực kỳ bá đạo lợi hại.

Hắn phái môn hạ đệ tử xuất chiến thì không nói làm gì nhưng nếu hắn tự mình ra tay, Long Phi Ly đến đây thì còn may chứ đám người Hạ Tang võ công mặc dù cao cũng không có ai là địch thủ của hắn.

Hành Diệp lạnh lùng liếc mọi người một cái, trào phúng nói: “Danh Kiếm Sơn Trang là thái sơn bắc đẩu của võ lâm, chỉ là một tiểu đồng quét sân cũng hơn hẳn người khác, bần đạo hôm nay liền thả con tép, bắt con tôm, mở rộng kiến thức một phen.”

Mọi người cả kinh, Hành Diệp giảo hoạt, nói lời khiêm nhường nhưng lại vô sỉ không thềm để ý đến thân phận trưởng bối, quả thực định tự mình ứng chiến.

Đoạn Ngọc Hoàn, Hạ Tang cùng Thanh Phong võ công sần sần như nhau, ba người nhìn nhau, Thanh Phong lặng lẽ liếc Tuyền Cơ một cái, nàng bắt gặp ánh mắt của hắn, lại thản nhiên quay đầu đi chỗ khác. Hắn vốn đã vì việc đêm qua hối hận không thôi, chỉ sợ Tuyền Cơ căm ghét hắn, không chút nghĩ ngợi, liền nhanh nhẹn tiến lên.

Ngược lại Hạ Tang thì thản nhiên nhìn Bạch Chiến Phong một chút, mọi người thì không biết, ngay cả Thanh Phong cũng chỉ nghĩ là đêm qua say rượu sơ ý nên mới bị Bạch Chiến Phong gây thương tích, nhưng Hạ Tang đã tận mắt thấy Bạch Chiến Phong cùng Long Phi Ly đánh nhau trong Yên Vũ lâu, biết nam tử này võ công sâu không lường được, nếu hắn xuất chiến, không biết có cơ hội thắng hay không? Đã thấy hắn ánh mắt vi ngưng, không biết đang suy nghĩ cái gì.

“Thanh Phong ở Danh Kiếm Sơn Trang xin sư bá chỉ giáo.” Thanh Phong rút kiếm ra khỏi vỏ, cất cao giọng nói.

Hành Diệp cười lạnh một tiếng, “Bọn tiểu bối không biết tự lượng sức mình, cũng tốt, hãy cho bần đạo nhìn xem Danh Kiếm Sơn Trang tiến bộ đến mức nào!”

Tuyền Cơ không hiểu võ công, chỉ thấy hai thân ảnh giao chiến giữa không trung, ánh kiếm tung hoành ngang dọc, Ngọc Trí ở bên cạnh nắm tay lại, khuôn mặt đỏ lên, cực kỳ khẩn trương, “Một, hai, ba ... Chiêu thứ bốn mươi chín chiêu, chiêu thứ năm mươi.”

Lúc nàng đếm tới chiêu thứ năm mươi thì một thân ảnh từ không trung ngã xuống, chính là Thanh Phong, trường kiếm của hắn dựng lên, muốn tiếp tục tái chiến, nhưng trong phút chốc đã phun ra một ngụm máu tươi.

Đoạn Ngọc Hoàn khê nhú mày, đang cân nhắc truyền cảm quân đến, nếu có thể không động binh đao là tốt nhất, sợ nếu Hành Diệp trong cơn tức giận, hủy viên thuốc đi... Đột nhiên, nghe Ngọc Trí hét to lên một tiếng, nhìn lại đã thấy một thân ảnh màu trắng đang cùng Hành Diệp giao chiến.

Lần này, Ngọc Trí thậm chí đếm được không chỉ năm trăm chiêu.

Đừng nói là Thanh Phong mà ngay cả Hành Diệp cùng môn hạ của hắn đều chấn động, nếu nam tử trẻ tuổi này muốn tranh hùng trong võ lâm thì danh vị trong võ lâm nhất định phải sửa lại.

Trong lúc hỗn loạn, hai bóng kiếm tách ra trong phút chốc, Bạch Chiến Phong cùng Hành Diệp từ trên không trung đồng thời nhảy xuống, hai tay chấp lại, làm như đang vận nội công.

Vốn là đám người Hạ Tang sau khi thấy Thanh Phong cùng Hành Diệp giao thủ thì không ôm chút hy vọng nào, hiện tại hy vọng lại lập tức bùng lên.

Ngọc Trí kéo Tuyền Cơ, vừa nói vừa nhảy nhót.

Thanh Phong nhìn về phía Bạch Chiến Phong trong sân, trong lòng vừa sợ vừa nghi hoặc.

Chỉ thấy chưởng lực của Bạch Chiến Phong vừa xuất ra thì trên người Hành Diệp lại hơi hơi lung lay một chút.

Hai phe đều cực kỳ khiếp sợ, tu vi của nam tử này thậm chí đã hơn cả Hành Diệp sao?

Hành Diệp trong lòng sớm than khổ, không ngừng tức giận lẫn hận, nội lực của đối phương cuộn cuộn đến, hắn đã bắt đầu vô lực chống đỡ. Ánh mắt Bạch Chiến Phong xẹt qua Tuyền Cơ, hắn đang định kết thúc trận so tài này, lại đột nhiên nhìn thấy ánh mắt oán độc của Hành Diệp.

Nếu đánh bại được Hành Diệp, hắn sẽ giao thuốc giải ra sao? Bạch Chiến Phong trong lòng rung mình, một ý niệm trong đầu nhanh chóng lóe lên, mi phong chợt tắt, thu lại một ít nội lực, Hành Diệp mặc dù không biết vì sao hắn như thế, nhưng cũng hết sức tận dụng thời cơ, nội lực xuất ra, Bạch Chiến Phong cẩn thận nhận lấy, một dòng chất lỏng ngọt tanh dâng lên yết hầu, hắn chỉ cười nói: “Đạo trưởng võ công cao cường, văn bối cam bái hạ phong, xem như là nể mặt văn bối may mắn tiếp được mấy trăm chiêu của đạo trưởng, mong rằng đạo trưởng vui lòng ban thuốc cho.”

Hành Diệp làm sao nghe không ra thâm ý trong lời nói đó chứ, nếu hắn đáp ứng giao thuốc ra thì nam tử này sẽ giả vờ bại dưới tay hắn!

267. Chương 271: Nản Lòng Thoái Chí (2)

Hắn ta rõ ràng đã chiếm thượng phong không phải sao?

Mấy người Hạ Tang nhìn về giữa sân liếc mắt một cái, đều kinh ngạc nghi ngờ, Hạ Tang cùng Đoạn Ngọc Hoàn rút cuộc xuất thân trong cung đình, vừa suy nghĩ đã hiểu được điểm kỳ quái trong đó.

Hành Diệp làm sao có thể dễ bị mất mặt được, thần sắc hắn nhăn nhó nói: “Hậu sinh khả ury, công phu của ngươi như vậy, nếu bản đạo cứng rắn phá hủy cũng thật đáng tiếc, thuốc này bản đạo có thể cho ngươi, ngươi không thể tiếp tục vận nội lực, nếu không tất kinh mạch đứt đoạn mà chết.”

Bạch Chiến Phong vuốt cằm, “Cảm ơn đạo trưởng.”

Hành Diệp thoáng nhìn Bạch Chiến Phong, Bạch Chiến Phong hơi nhíu mày, vận công thu hết nội lực lại, ánh mắt lạnh lẽo của Hành Diệp chợt lóe lên, rồi đột nhiên hét lớn một tiếng, Bạch Chiến Phong sớm biết hắn có tính toán này, nhưng vì để lấy được thuốc, mới liều mạng chịu một chưởng này.

Trong cơ thể nhẹ nhàng “Phốc” “Phốc” mấy tiếng, kinh mạch bị đứt, Bạch Chiến Phong biết chính mình đã bị nội thương rất nặng, hắn phản ứng cực nhanh, vừa chạm vào chưởng lực của Hành Diệp, toàn thân đã bắn đi.

Một dòng máu đỏ tươi tràn ra khóe miệng, hắn cười nhẹ nói: “Đạo trưởng công phu cao cường, văn bối xin thụ giáo.”

Hành Diệp cười to, sau lưng cả đám đệ tử của hắn đều lên tiếng hoan hô, ánh mắt vốn đang kinh nghi bất định nhất thời đã trở nên vênh váo tự đắc.

Tuyền Cơ cùng Ngọc Trí bước nhanh đến bên cạnh Bạch Chiến Phong, Ngọc Trí vội la lên: “Bạch đại ca, huynh sao rồi? Bị thương có nặng hay không?”

Bạch Chiến Phong cười cười, lắc đầu, Tuyền Cơ không lên tiếng, nhưng mi mắt chân mày đều đầy vẻ lo lắng, trong lòng hần khẽ run lên.

Cái loại cảm giác này chính là vui sướng.

Kiếp này hần và nàng không có khả năng ở bên nhau.

Hần buông tay không phải vì Long Phi Ly là hoàng đế, mà vì hần biết nàng yêu nam nhân kia.

Gương mặt của nàng giấu dưới lớp khăn che mặt nhưng khi nàng lấy túi hành lý giao cho hần, khoe mắt chân mày của nàng đều là hiện lên vẻ không đành lòng.

Trong chớp mắt đó hần đột nhiên hiểu được, hần yêu nàng như thế nào thì nàng cũng yêu người kia như thế ấy.

Đêm qua nói chuyện phiếm, hần nhận ra được sự bất an của nàng, hần bèn nói với nàng, hần lấy thân phận đại ca thay nàng đi xin thuốc.

Kỳ thật, hần có tâm tư riêng của hần, ở trong lòng hần, hần đối đãi với nàng như với thê tử.

Hần bước lên trước một bước, hơi khom người, nói: “Xin đạo trưởng ban thuốc.”

Tuy sinh cơ hoàn có công hiệu rất thần kỳ, nhưng cũng không phải là thứ giúp tăng cường công lực hay kéo dài tuổi thọ, Bạch Chiến Phong lại lấy danh nghĩa của hoàng đế đến xin thuốc, mặc dù có oán thù sâu nặng với Danh Kiếm Sơn Trang, nhưng rốt cuộc không thể nghịch ý hoàng đế, chọc giận hoàng đế thì hậu quả khó lường, hơn nữa bây giờ đã chiếm được lợi ích, cũng không thể cự tuyệt. Có điều muốn hần ban thuốc cũng không dễ dàng như thế.

Hành Diệp nhú mày cười, nói: “Viên thuốc này bảo vật của Đoạn Kiếm Môn ta, nhớ ngày đó bản đạo tiếp nhận từ trong tay của trưởng lão trong môn phái cũng phải hành lễ quỳ lạy dập đầu, Bạch công tử, người xem —— ”

Ý tứ trong lời nói của hần đã quá rõ ràng, nếu muốn lấy thuốc, Bạch Chiến Phong phải quỳ xuống dập đầu với hần.

Đây cũng là chỗ giảo hoạt của Hành Diệp, nếu Bạch Chiến Phong đồng ý thì thôi, còn nếu hần không đồng ý thì cho dù là hoàng đế, cũng không thể lên án hần. Hần thấy Chiến Phong vô công lợi hại, lời lẽ ý tứ đều bất phạm, là người hiếm có, tuy nói là làm việc cho hoàng đế, nhưng việc khuất nhục như vậy chưa chắc hần ta đã chịu được, nên cố ý nói như vậy.

Hành Diệp là tông sư một phái, ai ngờ lại hẹp hòi đến vậy, Đoạn Ngọc Hoàn cùng Hạ Tang liếc nhìn nhau một cái, thần sắc Thanh Phong trầm vụ vô chừng nhìn về phía Bạch Chiến Phong.

Ngọc Trí cũng đã không nhịn được nữa chỉ vào Hành Diệp mắng: “Lão mũi trâu kia, vừa rồi người rõ ràng đã đáp ứng cho thuốc, bây giờ sao lại lật lọng? Uống công người làm chương môn một phái! Ta khinh!”

“Đúng là bản đạo đã đáp ứng ban thuốc, cũng hết lòng tuân thủ hứa hẹn, chỉ là đây là thuốc quý, cách tiếp nhận trình trọng cũng là thỏa đáng, tiểu cô nương thì biết cái gì!”

Hành Diệp vừa dứt lời, đệ tử sau lưng hần lập tức nói: “Chương môn có ý tốt ban thuốc, ai cho người ăn nói bừa bãi?”

Một vài người kích động, đều đứng dậy, lớn tiếng quát mắng.

Đoạn Ngọc Hoàn nháy mắt ra hiệu với Hạ Tang, Hạ Tang hiểu ý, biết hần muốn đi điều binh, bèn giữ cánh tay hần lại, trước đó Hành Diệp đã nói, quả thật đã đáp ứng ban thuốc, nếu giờ phút này lấy binh lính ép buộc ngược lại sẽ rơi vào tình cảnh hoàng đế dùng cường quyền mượn có ức hiếp.

Hạ Tang nhú mi, đang cân nhắc đối sách, lại nghe Bạch Chiến Phong cất cao giọng nói: “Xin đạo trưởng đem thuốc ra, tại hạ liền khấu đầu.”

Tuyền Cơ sớm đã vì Bạch Chiến Phong bị thương lo lắng bất an, lúc này nghe hần nói vậy thì lấp bắp kinh hãi, mọi người cùng nhìn qua đã thấy thần sắc Bạch Chiến Phong không thay đổi, quần áo trắng tinh đứng hiên ngang, không kiêu ngạo không siểm nịnh. Hần vừa rồi mặc dù lắc đầu với Ngọc Trí ý bảo là không sao,

nhưng nàng biết hẳn nhất định là bị thương không nhẹ, hẳn đối với nàng như thế nàng đã không có cách nào báo đáp, có thể nào lại nhìn hẳn vì nàng mà chịu nhục?

Hành Diệp thần sắc đột biến, từ trong lòng lấy ra một cái hộp gấm, ánh mắt thoáng nghi ngờ nhìn về phía Bạch Chiến Phong.

Bạch Chiến Phong vén vạt áo, Ngọc Trí cúi đầu, không đành lòng xem, Ngũ Thất biết Bạch Chiến Phong tâm ý đã quyết, vẫn không dám nói lời nào, lúc này cắn chặt răng, hốc mắt cũng đã ẩm ướt.

Hạ Tang cùng Đoạn Ngọc Hoàn cũng hơi hơi nghiêng đầu.

Thanh Phong nắm chặt chuôi kiếm... Hẳn võ công cao cường, sớm nhìn ra là Bạch Chiến Phong nhường cho Hành Diệp, rõ ràng là hẳn ta đã thắng, hẳn ta lại vì một viên thuốc mà quỳ xuống trước đối thủ, đây là khuất nhục lớn nhất đối với người học võ, vì Niên Tuyền Cơ, hẳn lại cam nguyện như thế, giữa bọn họ như thế nào chỉ là tình bạn tri kỷ?

Áo trắng hơi hơi giơ lên, người Đoạn Kiếm Môn cất tiếng cười to, hô: “Dập đầu!”

Mặc dù phải chịu bỏ viên thuốc trong tay nhưng nhìn nam tử trước mắt chịu nhục, Hành Diệp chỉ cảm thấy lòng tràn đầy sung sướng, thỉnh thoảng nghe một thanh âm uyển chuyển cười nói: “Nam nhi chỉ lạy trời đất, cha mẹ, quân vương, lão đạo nhà người là gì của đại ca ta chứ? Người chính là bại tướng dưới tay hẳn, người quỳ trước hẳn ta còn sợ làm bẩn đất nữa là, hẳn sao có thể quỳ trước người?”

Hành Diệp vừa nghe thì giận dữ, đã thấy người nói chuyện đúng là nữ tử áo tím vẫn đeo khăn che mặt kia.

Dãy núi cao và dốc, đi lên rất mất thời gian, thời gian cấp bách, Long Phi Ly cùng Long Tử Cẩm thậm chí không kịp gấp mặt đội tử vệ cùng cấm quân dưới chân núi đã lập tức dẫn theo vài tên tử vệ lên núi.

Hai ngọn núi cao gần như tương đương nhau, một ngọn là Đoạn Kiếm Môn, chính giữa mây mù lượn lờ, bên dưới là vách núi sâu vạn trượng.

Long Tử Cẩm cười nói: “Cửu ca, nơi này không thể đi thẳng qua đó, nên chọn đường— ”

Hẳn chưa nói xong thì đột nhiên ngưng lại một chút, chỉ thấy Long Phi Ly gắt gao nhìn chăm chăm ngọn núi trước mặt, tựa hồ Đoạn Kiếm Môn ở đối diện đã xảy ra chuyện lớn gì đó!

268. Chương 272: Nản Lòng Thoái Chí (3)

Lúc Long Tử Cẩm nhìn qua thì thấy Tuyền Cơ đứng bất động trên mặt đất, Bạch Chiến Phong vén vạt áo, quỳ trước mặt Hành Diệp.

Hai ngọn núi khá xa nhau, mặc dù mơ hồ có thể thấy được tình cảnh ở ngọn núi đối diện, nhưng không cách nào nghe rõ lời nói, hẳn không biết rốt cuộc phát sinh chuyện gì nhưng sắc mặt Long Phi Ly đứng bên cạnh trong phút chốc đã trầm xuống.

Long Tử Cẩm hiểu được suy nghĩ của Long Phi Ly, Bạch Chiến Phong đối đãi như thế, Tuyền Cơ sẽ nghĩ như thế nào?

Mà giờ phút này, Long Phi Ly lại không ở bên cạnh nàng.

Huyệt đạo trên người bị điểm, Tuyền Cơ trơ mắt nhìn Bạch Chiến Phong quỳ xuống, nàng không dám nhìn nữa đành nhắm chặt hai mắt lại.

Nàng nhớ đến câu nói của Bạch Tử Hư, ‘kiếp này nợ, kiếp này sẽ trả lại’.

Nhưng mà tình cảm của Bạch Chiến Phong, nàng nên trả lại như thế nào?

Đột nhiên có tiếng người thét lên, nàng mở choàng mắt ra, nhìn thấy ở phía trước, một tên đệ tử của Đoạn Kiếm Môn từ từ ngã xuống, một mũi tên xuyên thẳng qua ngực của hắn.

Nàng không biết phải hình dung tình cảnh tiếp theo như thế nào, sự kinh hãi, hỗn loạn, tiếng kêu thê lương vang vọng khắp cả dãy núi, vô số mũi tên ẩn sau rừng cây từ khắp bốn phía phóng tới.

Trên người nàng ấm áp, Bạch Chiến Phong kéo nàng vào trong lòng, hần vận dụng khinh công, đoạt lấy hộp gấm trên tay Hành Diệp.

“Bạch mỗ đã hoàn thành lễ dập đầu, thuốc này ta cầm.”

...

“Giết lão đạo Hành Diệp!”

Vô số thân ảnh thoáng ẩn hiện sau những cây tùng trong rừng, mưa tên ngày càng dày đặc xé gió bay tới.

Đường như là có môn phái khác đến trả thù!

Nhiều đệ tử trong Đoạn Kiếm Môn bị trúng tên, Hành Diệp thở hổn hển múa kiếm ngăn cản mưa tên, dẫn đệ tử định lui vào cửa chính, nào ngờ cửa chính không biết đã bị khóa trái từ khi nào, nếu ở lại tại chỗ thì chỉ có thể chờ chết, tất cả mọi người đành vừa chống đỡ mưa tên vừa tiến lên phía trước.

Bên kia, hơn mười tử vệ che chở phía trước Tuyền Cơ cùng Ngọc Trí, Đoạn Ngọc Hoàn cùng Thanh Phong múa kiếm ngăn tên nhon. Nâng tay áo hất một mũi tên từ trên không bay tới, Bạch Chiến Phong rung mình, giao Tuyền Cơ cho Ngũ Thất, phi thân lên bắt được một mũi tên cầm trong tay quan sát, trong lòng thầm nghĩ không tốt, nói: “Tên này đúc cực kỳ tinh xảo, thợ rèn bình thường tuyệt đối không thể làm được, chỉ sợ đây không phải là giang hồ báo thù bình thường, ý đồ của đối phương rất khó lường, Hạ tổng quản, ta bảo vệ nương nương, người hộ tống công chúa, xông ra rời khỏi chỗ này, nhất định không được tùy tiện xuống núi mà phải ẩn vào trong rừng sâu, Đoạn thống lĩnh, người và Thanh Phong nghĩ cách đánh rút xuống núi, tập hợp tướng sĩ dẫn quân lên núi viện trợ, bắn khói sáng làm hiệu, chúng ta sẽ trở ra.”

Hắn nhẹ giọng nói nhưng mang theo khí thế rất uy nghiêm, mọi người nhanh chóng đồng ý, ngay cả Thanh Phong cũng vuốt cằm một cái, tử vệ lập tức chia làm hai nhóm, hộ vệ phía trước hai vị chủ tử, vung kiếm đi phía trước mở đường.

“Giết!”

Tiếng la hét vang dội, mưa tên dừng lại, trong rừng lại có mấy trăm người cầm kiếm trong tay lao vào chém giết mọi người.

...

Long Tử Cẩm chạy vội xuống chân núi, dọc theo đường đi ánh mắt ngoan lệ tàn nhẫn thị huyết của Long Phi Ly cứ hiện lên trước mắt hắn. Cửu ca đã đến đó cứu Niên phi cùng Ngọc Trí, cấm quân còn đóng quân ở dưới chân núi, hắn phải mau chóng dẫn binh lên núi cứu viện.

“Thiếu gia, người hãy đưa nương nương đi trước, ta ở đây chặn bọn chúng lại.” Trong rừng sâu, quần áo trên người Ngũ Thất đã ướt đầm máu, trên người bị thương không ít, hần vung thanh kiếm sắc bén lên chém giết đổ cả mắt.

Lúc này, mọi người đã hoàn toàn bị phân tán, tử vệ đều chết trận, bên cạnh Tuyền Cơ chỉ còn lại Bạch Chiến Phong cùng Ngũ Thất.

Bạch Chiến Phong phân tích không sai, nói là đến giết Hành Diệp nhưng trên thực tế người theo đuổi giết người của Đoạn Kiếm Môn rất! Thời gian quá trùng hợp, việc gây chiến với Đoạn Kiếm Môn chẳng qua chỉ là ngụy trang!

Hơn trăm tên kiếm sĩ giang hồ đều nhắm vào ba người bọn họ.

Mấy trăm năm trước, đại tướng quân vương một thân võ công tung hoành thiên hạ, nếu trước đó Bạch Chiến Phong không bị thương, thương thế rất nặng thì đừng nói là chỉ hơn trăm người này mà cho dù có nhiều hơn gấp đôi, hắn cũng không để vào mắt? Trong lúc vừa đánh vừa chạy, khí huyết cuộn cuộn, hần lại bảo hộ Tuyền Cơ trong ngực, trên người đã trúng tên.

Ngũ Thất từ nhỏ đã đi theo Bạch Chiến Phong, hai người rất ít khi xa nhau, tình cảm như tay với chân, lúc này tình thế nguy cấp, hắn đã quyết tâm liều chết, Bạch Chiến Phong làm sao không biết tâm tư của hắn? Thật sâu nhìn Ngũ Thất một cái, hắn ôm Tuyền Cơ cắn răng định thi triển khinh công tuyệt đỉnh rồi đi, nhưng thủy chung không thể rời khỏi nửa bước.

Hốc mắt Ngũ Thất nóng lên, múa kiếm thật nhanh đánh lui vài tên nam tử, lạnh lùng nói: “Thiếu gia, đi mau!”

Tuyền Cơ sớm đã rơi đầy nước mắt, kéo vạt áo Chiến Phong, nói giọng khàn khàn: “Đại ca, huynh nói cho ta biết đi, những người này là nhắm vào ta có đúng hay không?”

“Huynh không cần giấu giếm ta, chúng ta chia ra chạy trốn, truy binh theo chúng ta cũng là nhiều nhất! Những gì huynh làm cho ta đã đủ lắm rồi! Hãy giao ta ra đi! Nếu chỉ có huynh và Ngũ Thất, dựa vào khinh công của các huynh thì nhất định có thể an toàn rời đi.” Nhìn những vết thương đầy máu trên người Bạch Chiến Phong cùng Ngũ Thất, Tuyền Cơ giống như bị đâm vào tim, nghẹn ngào nói.

“Tuyền đệ.” Ánh mắt Bạch Chiến Phong đỏ hồng, vung tay lên, đoạt hết binh khí của mấy người phía trước, hung hăng đánh lui địch nhân đang tấn công Tuyền Cơ và Ngũ Thất, đao kiếm trong tay phóng nhanh ra lại giết thêm mấy người nữa, đồng thời hắn cũng bị trúng thêm một đao, một thân áo trắng ướt đẫm máu.

Ngũ Thất trong lòng rất đau đớn, trường kiếm trong tay cắm xuống xuống đất, vận nội lực toàn thân lên hai tay, song chưởng đặt lên lưng Bạch Chiến Phong, đẩy Bạch, Niên hai người ra xa mấy trượng, cười nói: “Thiếu gia, hãy đưa nàng đi! Nếu có tái sinh, Ngũ Thất lại hầu hạ người!”

Bạch Chiến Phong gầm nhẹ một tiếng. Kề sát thân hình hắn, Tuyền Cơ biết được nỗi thống khổ của Bạch Chiến Phong giờ phút này, hắn ôm nàng tiếp tục chém giết tiến lên phía trước, nàng nằm ở trên vai hắn, kinh ngạc nhìn về phía Ngũ Thất, trong tâm mắt mơ hồ là cảnh Ngũ Thất bị một thanh đao đâm vào ngực.

“Không cần! Ngũ Thất!” Nàng hét lên thảm thiết.

Một thiếu niên nhỏ nhắn trên đường phố trong kinh thành, một nô bộc trung thành trong Bạch phủ ở Yên Hà trấn, huynh đệ thân như tay chân của hắn.

“Niên Tuyền, xin hãy đối xử tốt với thiếu gia.”

Đây là thanh âm cuối cùng của hắn vọng bên tai nàng, nàng chỉ nhìn thấy một mảnh màu đỏ đau đớn loang rộng trong ánh mắt, tựa hồ muốn nhuộm đỏ cả cánh rừng xanh thắm này.

Nước mắt lại xóa nhòa tất cả, nàng không khỏi nhẹ giọng cười, Long Phi Ly, lúc này người lại ở nơi nào?

269. Chương 273: Nản Lòng Thoái Chí (4)

Thân mình đột nhiên bị buông xuống, Tuyền Cơ ngẩn ra, lúc này mới nhìn rõ hai người càng tiến sâu vào trong cánh rừng, đã sắp thoát khỏi truy binh, chỉ còn lại mấy người nhảy đến trước mặt cả hai người.

Mấy người kia cười lạnh, từng bước tiến tới.

Bạch Chiến Phong cười, nhẹ giọng nói: “Tuyền đệ, đợi ta quán lấy bọn họ, muội hãy thừa cơ bỏ chạy, vùng này cây cối rậm rạp, có rất nhiều hang đá, muội hãy trốn ở bên trong, đợi đến khi nhìn thấy tín hiệu của Đoạn thống lĩnh mới được đi ra.”

Hắn ôm nàng chạy suốt một đường, không biết đã giết bao nhiêu người, cũng chịu thêm không biết thêm bao nhiêu thương tích nữa, trên người có nhiều mũi tên thậm chí còn không kịp nhổ ra, áo trắng bị nhuộm đỏ tươi, ướt đẫm máu. Đây là lần thứ hai nàng nhìn thấy có người như vậy đứng trước mặt nàng, nhưng mà người này không nên như vậy, hắn không có trách nhiệm này.

Tuyền Cơ gương cười, lắc đầu, “Không, đại ca, ta chờ huynh. Nếu huynh không thể tiếp tục chống cự nữa thì ta sẽ ở trong này cùng huynh, như thế nào ta cũng không đi, làm sao cũng sẽ không đi.”

Bạch Chiến Phong đột nhiên chấn động, nàng nhìn thấu tâm tư của hắn, hắn thật sự đã không còn khả năng chống đỡ, cũng đã có ý định đồng quy vu tận với bọn người này để đổi lấy cơ hội cho nàng an toàn rời đi.

Nàng lại muốn cùng hắn đồng sinh cộng tử sao?

Tuyền Cơ không nói gì nữa, lui lại phía sau, màu áo tím nhẹ nhàng lay động trong làn gió khe luồn qua khe núi, nàng mỉm cười ngắm hắn.

Thân hình hắn vốn đã mất khả năng đứng vững, nhưng chỉ sau một ánh mắt của nàng, hắn nắm chặt trường kiếm trong tay chậm rãi đứng thẳng lên, ngạo nghễ nhìn kẻ địch ở phía trước.

Mây mù lượn lờ trên đỉnh núi, xa xa đột nhiên phẳng phất một khung cảnh.

Cũng vẫn là cảnh mây mù bay lượn, chớp mắt nhìn lại đã thấy vô số binh sĩ uy nghiêm đứng sừng sững, không đếm nổi số lượng.

Trên một cái đài cao trước mặt binh sĩ là một nam tử khôi giáp chỉnh tề, bộ dáng tuấn mỹ, khí thế hiển hách, cái loại khí thế mà theo cách nói của dân gian là sẽ khiến người ta hồn phi phách tán.

Đột nhiên, hắn nhẹ nhàng phóng tầm mắt về phía đằng sau đám binh sĩ, nơi đó có một thân ảnh màu tím mờ nhạt.

Hắn không nói gì rồi thu hồi ánh mắt, vẫn như bình thường triệu binh sĩ lên đài, tự mình huấn luyện.

Nam tử không nhìn thấy bóng người màu tím đó nữa nhưng Bạch Chiến Phong thì thấy được.

Đằng sau binh lính, một tử y nữ tử ôm một con thú nhỏ lông trắng muốt như tuyết, nấp phía sau cây cột, hạ giọng thì thầm.

Tuy nói là con thú nhỏ nhưng kỳ thật nó cũng không nhỏ lắm, thân hình nó đã suýt soát nữ tử kia nhưng nàng vẫn ôm chặt nó trong ngực, bộ dáng nó rất lừ đừ, nhưng đôi mắt lại sáng rực như sao nhìn chăm chăm vào những thân ảnh chuyển động linh hoạt trên đài.

“A Tuyết, có nhìn thấy chưa? Đó là chiến thần đó, rất tuấn tú có đúng hay không? Người luyện võ công cho thật giỏi thì có thể uy phong giống như hắn vậy.”

“Có một ngày, A Tuyết của Tía Tô cũng là chiến thần!”

“Kỳ thật, tỷ tỷ cũng không cần người làm chiến thần, nhưng mà nếu người có năng lực thì đám sói xấu xa kia sẽ không thể khi dễ người. Một khi mạnh mẽ thì người có thể ngao du khắp nơi, không còn bị câu thúc nữa. Qua một thời gian nữa tỷ tỷ sẽ đến Tây Hải, phải xa người một khoảng thời gian, tỷ tỷ không thể đưa người theo, nếu bị người khác phát hiện thì người sẽ bị bắt trở về nhân gian.”

Con thú nhỏ đang ngưng thần xem trận chiến chết sống trên đài đột nhiên ngoái đầu liếc nhìn nữ tử kia một cái, cúi đầu kêu vài tiếng, đầu gục xuống tỏ vẻ ủy khuất.

Nữ tử đột nhiên ngưng cười, cúi đầu hôn lên bộ lông của nó, nói: “A Tuyết không cần sợ hãi, ai dám động đến người, tỷ tỷ sẽ liều mạng với hắn. Người thật sự là một con quỷ hẹp hòi, như vậy làm sao làm chiến thần chứ? Tỷ tỷ muốn đến Tây Hải gặp một người, ừm, người kia đó hả, tỷ tỷ rất thích hắn, tựa như thích A Tuyết vậy đó. Chúng ta có hẹn, ta không thể lỡ hẹn, nếu ta lỡ hẹn hắn sẽ cho rằng ta chỉ yêu phụ hoàng. Kỳ thật người cũng từng gặp hắn rồi, chỉ là khi đó người bị hoả hình, thân thể yếu đuối, cứ ngủ suốt... Nếu không phải hắn ra tay, tỷ tỷ cũng không thể đưa người trở về, tỷ tỷ đánh không lại Lang Vương, hắn thì rất lợi hại, vừa ra tay đã biến toàn bộ lang tộc thành người ngã ngựa đổ...”

“Hắn nói hắn rất chán ghét ta quẩn quít lấy hắn, chán ghét ta gọi hắn là Hạo, nhưng hắn giúp ta cứu người, kỳ thật hắn vẫn luôn đi theo đằng sau ta có phải hay không? Bằng không làm sao có thể đúng lúc ra tay cứu chúng ta chứ? Nghe nói, hắn có một hồng nhan tri kỷ thân thể yếu ớt, hắn rất tốt với nàng ấy, không biết vì sao, ta có dự cảm là ta sẽ đúng hẹn, người không đúng hẹn là... Hắn...”

Nàng nói xong đột nhiên dừng lại, kinh ngạc nhìn về nơi xa xăm, cười cười.

Con thú nhỏ nhìn khoe miệng khê nhếch của nàng, lại đột nhiên nhìn về nam tử tuấn tú trên đài kia, hẳn ta đang nhìn nàng... Mà nàng đang xuất thần nhìn về hướng tây bắc...

Ngay khoảng khắc ngã xuống, Bạch Chiến Phong nhìn thấy đôi mắt vừa mỉm cười vừa bi thương của nữ tử trước mắt. Hắn giật mình nhìn nàng phục trên người hắn, rõ ràng hắn đã giết chết hết mọi người rồi mà!

Trong đôi mắt vẫn còn lưu lại hình ảnh ba gã nam tử cầm cung tên không biết đã đi đến sau lưng hắn từ lúc nào. Mũi tên đã rời khỏi dây cung, mấy tên nam tử kia tựa hồ cũng không ngờ nữ tử áo tím này lại xả thân cứu hắn. Trận chém giết lần này, cấp trên đã nói rõ chỉ có thể bắt sống nữ tử này, không được làm hại nàng, nhưng mà tên đã bắn ra, ba người chấn động...

Bạch Chiến Phong kinh hãi, tinh thần của hắn dường như cũng bắt đầu tan rã, Tuyền Cơ lại nắm chặt vạt áo của hắn, hắn không đủ sức để ngăn nàng.

“Tía Tô, không cần!” Tiếng kêu thống khổ muốn xé rách cả cổ họng.

Tuyền Cơ lại nhẹ nhàng cười, “Đại ca, chúng ta chết chung một chỗ đi.”

Nàng nói xong không tự chủ được nhìn về hướng tây bắc, kinh thành nằm ở hướng đó, nàng nhắm mắt lại, nước mắt chậm rãi chảy xuống dọc theo hai gò má.

Lúc ở Dư phủ rồi hiện tại... lần nào lần nào người đó cũng không ở bên cạnh nàng.

Sau đó bụng đau nhói, nàng vừa khóc vừa cười ra tiếng.

Kinh hoàng, sợ hãi, run rẩy chờ đợi cơn đau lớn hơn nữa ập đến, đột nhiên một cảm giác mát dịu phát qua người, nàng lấp bắp kinh hãi, đã thấy một thân ảnh trắng như tuyết che trước mặt nàng cùng Bạch Chiến Phong, người nọ hơi nghiêng đầu, nhìn thật sâu vào mắt của nàng.

270. Chương 274: Nản Lòng Thoái Chí (5)

“Làm sao có thể là người? Ta nhớ ra rồi, cái đêm di động xuất hiện ở Trữ Tú điện, người xuất hiện ở trước giường của ta chính là người. Nhưng mà trong tiệm đồ cổ, mái tóc trên đầu người rõ ràng là màu trắng, đêm đó lại thành màu đen, hiện tại vì sao lại biến thành bộ dáng này?”

Sau khi kinh hãi Tuyền Cơ lắc đầu cười khổ, “Truy Truy tìm được người phải không? Có phải là ta sắp chết nên người tối thăm ta một chút hay không? Có thể cứu hắn hay không, xin hãy cứu hắn...”

Nàng nói xong chỉ chỉ Bạch Chiến Phong, trong lúc kích động nàng cảm thấy bụng đau đớn kịch liệt, thanh âm nghẹn lại trong họng, ánh mắt đã khép lại ngất đi.

“Đưa nàng đi đi.” Nam tử vẫn trầm mặc không nói gì đột nhiên lấy tay vỗ lên trán Bạch Chiến Phong, thản nhiên nói.

Bạch Chiến Phong cơ hồ đã lâm vào hôn mê chỉ gắng gượng dùng ý chí chống cự lại, đôi mắt đã khê nhắm lúc này lại cảm thấy trên trán chột lạnh, thân mình mặc dù vẫn bị thương nặng nhưng thần trí trở nên tỉnh táo trở lại.

Hắn khẽ nhú mày nhìn phía trước, chỉ thấy ba gã nam tử kia ngã trên mặt đất, sống chết không rõ; cây cối trong rừng lay động, truy binh lại tới; nam tử trước mắt áo trắng như tuyết, đầu tóc đen rối tung xòa trên vai, nói là tóc đen nhưng chính xác là nửa trắng nửa đen, thần sắc mệt mỏi.

So với màu tóc ảm đạm, đôi mắt của hắn cũng là rất mệt mỏi, chỉ là con người mang một màu xanh lam.

Nam tử này rốt cuộc là ai? Hắn ta nhẹ nhàng phất tay một cái, lại giống như ban linh được ỳnh. Hắn nghe thấy Tuyền Cơ nói chuyện với hắn ta, dường như hai người có quen biết nhau?

“Còn không đi mau đi?” Nam tử mắt xanh nhẹ giọng trách mắng.

Bạch Chiến Phong vượt cầm, nhìn thấy Tuyền Cơ nằm phía dưới, đột nhiên chấn động, ôm nàng vào trong lòng, nói: “Cám ơn cứu giúp, ngày khác gặp lại xin trả đại ân, xin hỏi công tử —— ”

“Người không cần cảm ơn ta! Ta là ai nói ra người cũng không hiểu, mau đưa nàng rời khỏi đây đi!” Nam tử mắt xanh nhìn phía trước, lạnh lùng cắt lời hắn.

Bạch Chiến Phong cũng không nói nữa, ôm lấy Tuyền Cơ lập tức thi triển khinh công rời đi.

Nam tử mắt xanh đột nhiên xoay người lại, nhìn chăm chăm vào bóng dáng mắt hút của Bạch Chiến Phong, nhẹ nhàng khom người cúi chào, khóe miệng thoáng nở nụ cười khổ.

Cũng khó cho nàng có thể nhớ màu tóc của hắn. Có lẽ, mặc kệ lại có luân hồi mấy kiếp, tính tình của nàng cũng sẽ không thay đổi, tính tình mà Long vương Long Hạo, Tuyết Lang Vương A Tuyết và cả chiến thần đều yêu.

Cũng là tính tình hắn muốn yêu nhưng vĩnh viễn không có tư cách để yêu.

Luân hồi? Còn có thể có luân hồi nữa không? Nếu cả đời này cũng không được viên mãn cô tịch mà chết, nàng sẽ hồn phi phách tán, biến mất trong đất trời này.

Thấy nàng đau khổ, có bao nhiêu lần hắn muốn liều lĩnh đưa nàng đi, nhưng hắn không thể.

Đó không phải là điều nàng muốn !

Nàng nói, trong tiệm đồ cổ tóc của hắn màu trắng? Tiệm đồ cổ ư? Tiệm đồ cổ nào? Truy Truy là ai? Đó là chuyện tương lai sao?

Hắn khẽ nhú mi, lời nói vô tình của nàng, lại đúng là kiếp nạn của hắn.

Lực lượng thức tỉnh quá lớn, hắn đã cơ hồ không thể chịu nổi, thiên địa vạn vật có nguyên tắc của nó, sự tồn tại của hắn hôm nay chính là điều cổ quái nhất, hắn cũng có sứ mệnh của chính mình, nhưng khi thấy sinh mạng của nàng bị uy hiếp, có cơ hội, hắn vẫn xuất hiện.

Một khi hắn phạm vào giết chóc thì sẽ phải giảm phúc giảm thọ. Màu tóc đậm nhạt biểu hiện sinh mạng của hắn dài hay ngắn.

Trong Trữ Tú điện, là thời điểm hắn vừa mới thức tỉnh, hắn đi thăm nàng, tóc vẫn đen tuyền; nhưng sau đó hắn vì nàng phạm vào giết chóc một lần, giết hai người, dùng một vật để dẫn dắt người nọ rời đi, tóc của hắn liền biến thành màu sắc bây giờ.

Nếu tóc của hắn hoàn toàn biến thành màu trắng, thì đó chính là lúc hắn vĩnh viễn biến mất.

Hắn không thể không giết người, chỉ có vật đó mới có thể dẫn dắt người kia rời đi, có lẽ, không nên nói là ‘người kia’, bởi vì giống với hắn, người nọ đã thức tỉnh phần nào, là một ‘bán thần’*.

*: một nửa là thần, một nửa là người

Bởi vì có một người kèm chế, khiến cho người kia không thể can thiệp quá nhiều vào cuộc sống của Tía Tô, một khi người chế trụ hắn chết đi, toàn bộ thần lực trở lại với hắn, hậu quả chắc chắn sẽ không chịu nổi.

Trừ hắn ra, hai vị thần cực kỳ nguy hiểm cũng đã bắt đầu thức tỉnh.

Ba vị thần này, bất luận là người nào đều cũng sẽ hủy hoại kiếp này của Tía Tô. Còn trong hai vị thần có thể bảo vệ Tía Tô, vị kia vẫn chưa thể nhớ lại chuyện tình kiếp trước.

Trong đó, nam tử Tía Tô luôn tâm niệm vẫn còn trong vòng luân hồi số mạng của kiếp trước, không ngừng thương tổn nàng. Kỳ thật, chỉ cần hắn có thể thức tỉnh, thấy rõ chính lòng mình, ngàn năm trước, hắn – người duy nhất trong trời đất này có năng lực hủy thiên diệt địa, bức bách thượng đế thoái vị, làm cho hết thảy chư thần ngủ say lại tái sinh, thì có ai có thể chống lại hắn?

Túm một lọn tóc trước mắt, đôi mắt màu xanh lam trở nên dày đặc lại lạnh lùng.

Mười mấy nam tử mặt mày hung ác vọt đến, hắn cười ngạo nghễ, phóng người lên, chỉ nghe một tiếng quát to khủng khiếp, trong rừng sâu mệnh mông hoàn toàn không còn tồn tại nam tử áo trắng vừa rồi.

Trên một đỉnh núi cao, một con mãnh thú cả người trắng như tuyết, lạnh lùng nhìn con mồi phía trước nó.

Trên mắt thấy lạnh lẽo, mí mắt vừa xót vừa ngứa, Tuyền Cơ chậm rãi mở to mắt ra.

Dưới bụng đau như cắt, nàng bất chấp để ý tới, chỉ suy yếu kêu lên: “Đại ca, mắt xanh —— ”

Đột nhiên nàng cả kinh ngồi bật dậy, chỉ thấy Bạch Chiến Phong người đầy máu tươi nằm bên cạnh nàng.

Nàng liếc mắt nhìn khắp bốn phía mới phát hiện mình đang ở trong một hang động, một vài giọt nước mưa theo đỉnh thạch nhũ rơi lên người nàng. Bên ngoài có nước tí tách rơi, tựa hồ trời đang mưa.

Nàng cố hết sức lật thân mình Bạch Chiến Phong lại thì thấy sắc mặt hắc tái nhợt như tro tàn, đôi môi đã hoàn toàn không còn huyết sắc, trên tay vẫn nắm chặt một cái bình sứ nhỏ, nàng cúi đầu tự nhìn lại thì thấy trong vết máu loang lổ trên người mình có lẫn một ít bột màu trắng.

Đại ca thật sự là đồ ngốc, bị thương nặng như vậy mà cũng không quên cứu nàng trước.

Nàng mừng rỡ, biết đây là kim sang được cứu mạng, gỡ bình thuốc khỏi tay hắn, rắc lên mỗi chỗ vết thương trên người hắn.

Làm xong việc này, nàng run run cầm lấy kiếm của hắn ... Những mũi tên trên người của hắn phải được lấy ra!

271. Chương 275: Nản Lòng Thoái Chí (6)

Ánh mắt Tuyền Cơ khê khấp nhưng nàng không dám ngủ, tình trạng Bạch Chiến Phong rất không ổn, hắn đã mê man, nàng dùng tay áo lau lau nước mắt, bên ngoài trời mưa không thể nhìn thấy tín hiệu lửa khói.

Tay đầy máu tươi, nàng không dám đếm số lượng mũi tên nằm trên mặt đất, cho tới bây giờ nàng chưa từng làm qua việc đó, nàng thực sợ hãi việc phải sử dụng kiếm rạch da thịt hắn ra, hắn là một nam tử kiên cường nhưng lại bị những nhát dao của nàng làm cho đau đớn kêu rên thành tiếng.

Nàng biết động tác vụng về của nàng khiến hắn đau đớn biết bao, nhưng nàng không còn cách nào khác! Những thứ sắc bén này không thể nằm lại trong thân thể hắn.

Từ lúc tiến vào hang động đến bây giờ thời gian không biết đã qua bao lâu, sắc trời trở nên u ám, chắc là đã gần đến hoàng hôn rồi, nàng không dám tùy tiện đi ra ngoài, nhưng thương thế của hắn... Nàng thật sự thực sợ hãi.

Hiện tại việc nàng có thể làm chỉ là... chờ đợi!

Bọn họ sẽ không sao đâu! Cẩm quân rất đông, một khi lên núi, ắt sẽ đẩy lui quân địch, tìm không ra nàng, bọn họ sẽ tìm khắp trên núi.

“Đại ca, chúng ta sẽ không có việc gì! Huynh phải tiếp tục duy trì nha.” Nàng nhìn Bạch Chiến Phong, lưỡng lưỡng nói, không biết an ủi hắn hay là an ủi chính mình.

Môi hắn trắng bệch, sắc mặt lại đỏ bừng, mồ hôi trên trán đổ liên tục, nàng lấy tay áo nhẹ nhàng lau cho hắn, hắn vô ý thức nắm lấy tay nàng, cúi đầu nói: “Tuyền đệ, Ngũ Thất...”

Tuyền Cơ giật mình nhớ tới Ngũ Thất, nàng đột nhiên nhắm mắt lại, không dám nghĩ tới nữa, tình huống như vậy Ngũ Thất làm sao có thể sống sót?

Ngũ Thất là một trong số những bằng hữu không nhiều lắm của nàng! Nhưng hắn đã chết để cứu bọn họ.

Ngũ Thất là huynh đệ của hắn, nàng nên lấy cái gì để trả lại cho hắn đây!

Đó là tánh mạng, nàng không thể đền nổi, vẫn chưa thể.

Ngũ Thất nói, hãy đối đãi tốt với thiếu gia của hắn.

Vậy mà Bạch Chiến Phong lại gần như sắp chết vì nàng.

Run run lấy một vật từ trong lòng ra, ngắm cây lược gỗ nhỏ trong lòng bàn tay, nàng nhỏ giọng khóc lên.

“Lãnh quá... ”

Tuyền Cơ cả kinh, cất cây lược nhỏ vào trong lòng, hơi dùng sức rút bàn tay bị hấn nắm ra, tay kia sờ lên trán hấn, lại giúp hấn quần chặt quần áo trên người hơn một chút.

Trán hấn nóng như lửa, hấn đang phát sốt, chẳng trách mà kêu lạnh.

Lúc này nàng cũng không thể quan tâm đến cái gì khác nữa, vừa tháo thắt lưng, cởi áo ngoài của mình khoác lên người hấn.

Vô dụng, cả người hấn vẫn run lên, đau đớn co rúm lại.

Nàng trở nên hoảng loạn, đột nhiên nhớ tới người ta thường dùng đá lấy lửa, tay bèn lục tìm trong quần áo của hấn.

Có rồi! Nàng vui vẻ, lần lượt dùng sức ma sát đủ kiểu nhưng không có lấy một tia lửa xẹt ra, đá lửa sớm đã bị máu loãng trên người hấn làm ướt, hơn nữa trong hang động này cũng không có gì có thể dùng để đốt lửa.

Ngay cả chút việc nhỏ ấy mà nàng cũng không làm được, nàng vừa khóc vừa cười, ném đá lửa đi, suy nghĩ rồi cắn răng một cái, cởi bỏ trung y, đi đến cửa hang giơ quần áo ra thấm nước mưa rồi lại chạy vội về bên cạnh hấn, mở quần áo của hấn ra cho thoáng, giúp hấn lau người để hạ sốt.

Chạy qua chạy lại vài lượt như vậy, bụng đau như cắt, nàng cầm lấy đai lưng thắt chặt bụng lại rồi thật cẩn thận ôm Bạch Chiến Phong vào trong lòng.

Thân thể hấn vẫn nóng rực, vẫn khê run rẩy nằm trong lòng nàng, đôi môi khô khốc nứt nẻ, sốt cao như vậy nàng đã từng trải qua.

“Làm sao bây giờ?” Nàng lẩm bẩm nói, càng ôm hấn chặt hơn một chút.

Vô dụng. Tiếng rên của hấn vẫn nhọt nhọt truyền đến, mơ hồ không rõ nhưng lại đánh mạnh vào lòng nàng.

Trước kia cứ cảm thấy tình cảnh như vậy thật nực cười thực máu chó vậy mà hiện tại nàng lại chỉ có thể làm như vậy.

Sau khi nhìn hấn một lúc lâu, nàng nhẹ nhàng buông hấn ra, rừng rừng từ từ cởi hết tất cả quần áo trên người...

“Tẩu tẩu...”

Tiếng bước chân ồn ào, hỗn độn dồn dập lo lắng, thanh âm hoảng sợ hỗn tạp, Tuyền Cơ hơi hơi nhíu mi, chậm rãi mở to mắt ngồi dậy.

Ôi, thế này thì xem là cái gì?

Khóc không ra nước mắt, Tuyền Cơ thậm muốn bật cười.

Nàng đợi hồi lâu rốt cục cũng đã có người đến đây rồi.

Chỉ là hiện tại nàng nên miêu tả tình cảnh phấn khích trước mắt như thế nào đây?

Có thể nói đây chính những vẻ biểu cảm phong phú, tinh xảo nhất trong cuộc sống.

Bên ngoài rất ồn ào, chắc rằng có không ít cấm quân ở ngay ngoài sơn động.

Đoạn Ngọc Hoàn cùng mấy tử vệ đứng ngoài cùng, tất cả tử vệ đều cúi đầu, Đoạn Ngọc Hoàn nhíu chặt chân mày, thần sắc trên mặt có thể nói là —— cực kỳ khiếp sợ.

Ngọc Trí đứng bên cạnh Hạ Tang, kinh ngạc nhìn nàng cùng Bạch Chiến Phong, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, ánh mắt ra vẻ không thể tin nổi. Hạ Tang khê quay đầu đi.

Long Tử Cẩm cùng Thanh Phong một trái một phải đứng hai bên người nọ, trong đáy mắt toát ra vẻ... lo lắng? Phẫn nộ? Khiếp sợ, hay là cái gì khác nữa?

Nàng không hiểu, cũng không muốn tìm hiểu.

Nàng không có quan sát biểu tình của người nọ, chỉ khe khẽ cúi đầu nhìn nhìn chính mình cùng Bạch Chiến Phong.

Bạch Chiến Phong còn hôn mê bất tỉnh, nàng ôm lấy ngoại bào của hắn, bên trong trừ bỏ bao khổ trên người thì không có lấy một mảnh vải, cả tấm lưng trần lộ ra.

Rốt cục, nàng khoác ngoại bào của hắn lên che khuất thân mình, cắn răng đứng lên.

Từ từ đối diện với ánh mắt của người nọ.

Trong tất cả mọi người thì chỉ có hắn cùng với Long Tử Cẩm là quần áo còn trắng như tuyết, những người khác ít nhiều gì đều dính máu.

Đương nhiên là không người nào bị thương nặng như nam tử đang hôn mê kia, bởi vì gần như tất cả truy binh đều theo đuổi giết bọn họ đến tận đây.

Hắn cùng với huynh đệ của hắn che chở nàng đi đến nơi đây.

Nàng đã từng nhìn thấy dáng vẻ tức giận của người nọ, bởi vì số lần nàng chọc giận hắn cũng không ít, nhưng rốt cục lần đầu tiên nàng mới nhìn thấy bộ dáng cuồng nộ tới cực điểm của hắn, thậm chí nàng còn có thể nghe thấy rõ ràng hơi thở ồ ồ nặng nề của hắn.

Ừm, trong đôi mắt phượng thon dài xinh đẹp kia là một màu đỏ rực như máu, là ngọn lửa u ám mãnh liệt, sáng chói diễm lệ như phượng hoàng cháy bùng trong lửa, tràn đầy ... Sát ý.

Hắn muốn giết nàng cùng Bạch Chiến Phong.

Nàng nhìn thấy rãnh mạch.

Nàng cười nhẹ, hạ thấp người thi lễ, nói: “Hoàng Thượng cát tường.”

Hai bên hông tay nắm chặt run bần bật, hắn gơ mạnh bàn tay lên, Tuyền Cơ không né không tránh, cười khẽ một tiếng ghênh đòn.

272. Chương 276: Trả Nó Lại Cho Người.

Mắt nhắm lại, đợi thật lâu vẫn không thấy bàn tay kia rơi xuống mặt mình, Tuyền Cơ mở to mắt, Long Phi Ly nhìn nàng chăm chăm, ánh mắt đen thẳm sắc lạnh, khóe miệng khẽ nở nụ cười lạnh lùng tới cực điểm, bàn tay gơ giữa không trung đang run nhẹ.

“Sao không đánh?” Tuyền Cơ cười lạnh một tiếng, liếc mắt nhìn mọi người một lượt, “Hắn bị trọng thương rồi sốt cao, ta sưởi ấm cho hắn, tin hay không thì tùy các người!”

Thanh Phong mặt mày nhăn nhúm, ánh mắt phẫn nộ tóe ra lửa, trong phút chốc rút kiếm ra chỉ thẳng về phía Bạch Chiến Phong, lạnh lùng nói: “Cô lừa ai vậy?”

Ánh mắt Long Phi Ly lạnh lẽo quét qua thân hình Bạch Chiến Phong đang nằm trên mặt đất, rồi đột nhiên bóp cổ Tuyền Cơ, giận dữ cười lạnh: “Sưởi ấm? Niên Tuyền Cơ, đừng quên thân phận của chính mình! Nói như vậy chẳng nhẽ bản thân nàng không cảm thấy buồn cười sao? Nàng là phi tử của trẫm, sao lại ngu xuẩn tới mức đi sưởi ấm ột nam tử khác? Nàng quên thân phận của mình, nhưng trẫm thì vẫn không thể nào quên được, nàng đã từng muốn bãi đường thành thân với hắn!”

Đúng vậy, thân phận là phi tần của hoàng đế thì so với các nữ nhân khác trong thiên hạ càng phải hiểu rõ hai chữ kiêng kỵ là như thế nào! Nàng hiểu ý của hắn, nếu nàng và Bạch Chiến Phong trong sạch, nàng căn bản sẽ không sưởi ấm cho hắn!

Thân thể Tuyền Cơ lạnh như băng, run rẩy, hóa ra vốn dĩ là hắn không tin nàng!

Thương thế của Bạch Chiến Phong, rõ ràng hắn thấy tận mắt!

Hắn có thể trở về thăm Như Ý, nàng lại không thể cứu một nam nhân vì nàng mà thiếu chút nữa mất đi tính mạng!

Mặt của nàng bị người ta dùng dao rạch nát, hấn thậm chí chưa kịp an ủi nàng một câu đã vội vàng ra roi thúc ngựa trở về thăm nữ nhân yêu quý của hấn.

Nàng vẫn tiếp tục tự nói với mình, không cần so đo tính toán công bằng hay không công bằng.

Nàng quả nhiên rất ngốc.

Nàng đem trái tim mình cho hấn, hấn lại hết lần này tới lần khác dẫm lên nó.

Hốc mắt khê ướm, nàng lạnh lùng nhìn hấn, từng chữ từng chữ một cất tiếng hỏi: " Long Phi Ly, có phải bởi vì mỗi lần ta đều có thể vì người và người bên cạnh người mà sẵn sàng không màng tới cái chết, người liền cảm thấy Niên Tuyền Cơ ta hạ tiện tới mức người có thể hết lần này tới lần khác đối xử với ta như vậy hay không?"

Nàng cười, đôi mắt nhẹ nhàng lướt qua người Thanh Phong, cả người Thanh Phong chấn động, trường kiếm "keng" một tiếng rơi xuống đất.

Ánh mắt nàng mịt mờ, trong nháy mắt giống như tất cả những tức giận phần nộ đều trôi đi theo đôi mắt ấy, thân mình hơi lão đảo, bàn tay nắm trên cổ họng nàng chậm rãi buông ra, sự bối rối cứ như vậy mà thay thế toàn bộ cuồng nộ phần hận trong lòng hấn.

Cổ họng được buông lỏng, hô hấp trở nên dễ dàng hơn, vẻ mặt Tuyền Cơ đã đỡ bùng nhưng nàng vẫn cứ cười nhạt như trước, nhìn nam tử áo trắng ngay trước mặt mình, "Không phải nói ta là người đàn bà đánh đá sao? Cho dù Như Ý cô cô đối với ta có ân đi chăng nữa, ta vì vậy mà nguyện ý cứu nàng ta sao?"

"Mạng của ta thật sự không đáng một đồng nào sao? Ta cũng là người vậy, ta chỉ là một người con gái, ta cũng biết sợ hãi, ta chịu vì Ôn Như Ý mà hi sinh mạng sống của mình chẳng qua là bởi vì Niên Tuyền Cơ ta tiếc một cánh tay của Long Phi Ly người!"

"Ta cứu đệ đệ của người, cứu sư đệ của người, chẳng qua cũng bởi vì đó là người thân nhất của Long Phi Ly người!"

"Bọn họ đã làm cái gì cho ta? Còn Bạch Chiến Phong thì đã làm gì cho ta? Ta chỉ biết là Ngũ Thất đã chết, hấn cũng sắp chết rồi!"

Tự nói với mình là không cần rơi lệ, nhưng nước mắt ấy vậy mà vẫn tí tách từng giọt từng giọt, đua nhau rớt xuống, Tuyền Cơ nắm chặt lấy áo khoác trên người..... Trong mắt bọn họ, nàng nhất định rất chặt vật, chặt vật tới thảm hại.

Không sao cả, như vậy cũng chẳng sao cả!

"Tẩu tẩu, tẩu đừng như vậy, ta sợ." Đột nhiên Ngọc Trí chạy tới nắm lấy cánh tay nàng, đôi mắt đỏ bừng, nức nở nói: " Bọn họ không tin, Ngọc Trí tin! Ta tin mà, tẩu đừng như vậy! Ta biết tẩu khổ, tẩu đừng như vậy....."

Long Tử Cẩm liếc nhìn Tuyền Cơ một cái, sắc mặt nàng tái nhợt, tóc mây toán loạn, đột nhiên nghĩ lại, so với nàng, Như Ý luôn đoan trang thanh tú, chỉnh chu, mà nữ nhân tên Niên Tuyền Cơ này mỗi lần đều khiến cho bản thân mình thê thảm không chịu nổi, thương thế chồng chất.

Cái mũi hấn bắt đầu hơi chua xót.

Hạ Tang đột nhiên đi tới trước mặt Long Phi Ly quỳ xuống, tiếng nói đứt khoát : "Hoàng thượng, nô tài cũng tin tưởng Niên Phi nương nương tuyệt đối không làm chuyện có lỗi với Hoàng thượng, lần này chẳng qua là tình thế bất buộc".

Trừ Thanh Phong đang kinh ngạc nhìn chằm chằm xuống mặt đất, Long Tử Cẩm và Đoạn Ngọc Hoàn cũng chậm rãi quỳ xuống.

Kỳ thật không cần ai nói thêm điều gì, Long Phi Ly mặc dù trên mặt vẫn lạnh lùng như lúc đầu, nhưng trong lòng đã đau đớn và thống khổ tới tột cùng.

Một câu nói của nàng: "Chẳng qua là Niên Tuyền Cơ ta tiếc một cánh tay của Long Phi Ly người" giống như một thanh kiếm sắc bén đâm vào trái tim hấn.

Thậm chí sau khi theo nàng nhảy xuống vách núi đen kia hắn cũng chưa từng cẩn thận suy nghĩ đến việc đó.

Ở vị trí của hắn, kẻ địch ở trong tối lẫn ngoài sáng nhiều vô số kể, nhưng người cam tâm tình nguyện bán mạng cho hắn cũng không ít.

Có lẽ, quả thật như nàng nói, bởi vì mỗi lần nàng đều không chút do dự vì hắn mà chết, hắn liền cho rằng đó là lẽ đương nhiên.

Nhưng mà vì một cánh tay của hắn, không hề do dự lấy tính mạng của mình đánh đổi, trừ nàng ra thì còn có nữ nhân nào khác chứ?

Kỳ thật khi nhìn thấy nàng và Bạch Chiến Phong quần áo không chỉnh tề ở chung một chỗ, cảm giác ban đầu ập vào lòng hắn, không phải là nàng và hắn có cấu kết với nhau hay không, Bạch Chiến Phong bị thương rất nặng, hắn làm sao mà không nhìn ra.

Cuồng loạn như vậy, phần nộ như vậy, thậm chí là muốn hung hăng đánh nàng, chẳng qua là vì khúc mắc trong lòng hắn, hắn sợ hãi, sợ..... Nàng đã thay lòng đổi dạ!

Bởi vì, so với người ấy, hắn biết rõ hơn tất cả mọi người, hắn thua kém bao nhiêu. Vào thời điểm nàng cần hắn nhất, hắn lại ở bên cạnh một nữ nhân khác, mà lại có một người nam nhân khác sẵn sàng vì nàng mà không cần cả tính mạng.

Hết thấy nguy trang đều dập nát, vụn vỡ, hắn không thể nào chịu đựng nước mắt và vẻ mặt lạnh lùng quyết đoạn tuyệt của nàng được nữa, hắn bước vội tới trước mặt nàng, cởi ngoại bào khoác lên người nàng, “Cùng trầm trở về.”

Nàng lại nhìn hắn giống như nhìn một người xa lạ không hề quen biết, cười nói: “Bây giờ hoàng thượng tin tưởng nô tì rồi sao?”

“Hình như nô tì còn một chứng cứ nữa, có lẽ có thể chứng minh được là nô tì trong sạch, hoàng thượng muốn nhìn một chút không?”

Ngữ khí của nàng càng lúc càng trở nên lạnh lùng, trái tim hắn thắt chặt lại, nàng đè tay hắn với vào trong áo choàng. Lòng hắn chùng xuống, lòng bàn tay mở ra, nhuộm đầy máu đỏ tươi.

Ba mũi tên bắn ra, nam tử mắt xanh thay nàng đỡ được hai tên.

“Ta trúng một mũi tên, ta giúp Bạch Chiến Phong lấy hết mũi tên trên người ra, nhưng chính bản thân ta lại sợ chết, chỉ dám bê gãy thân tên, mũi tên vẫn ở trong người ta, không dám nhổ ra, hắn hiện tại là người sắp chết, không thể động vào ta, tình huống của ta thế này, người sẽ không nghĩ rằng là ta cường bạo hắn chứ?”

Nàng lạnh lùng nói, vật vẫn được nắm chặt trong lòng bàn tay này giờ bị ném mạnh xuống đất, “Trả lại cho người, đưa nó cho nữ nhân người yêu nhất đi! Từ nay về sau ta và người không thể nào ở chung một chỗ!”

273. Chương 277: Ai Sẽ Đau Hơn?

Trên mặt đất, một chiếc lược nằm điêu linh, màu sắc gỗ đỏ tươi....là do vết máu loang lổ kéo dài.

Không ai biết lai lịch của chiếc lược này, nhưng tất cả mọi người đều biết nó đối với hoàng đế có ý nghĩa gì, bởi vì nó lần đầu tiên hoàng đế nói nặng lời với Như Ý, ở Bạch phủ, Hoàng đế bị Niên Phi đâm một kiếm vẫn cẩn thận trao vật này cho nàng.

Lúc này, tất cả mọi người im lặng không lên tiếng, lẳng lặng đánh giá hai vị hoàng đế và phi tần kia.

Long Phi Ly nhớ mãi không quên, khi hắn bị trọng thương đưa chiếc lược cho nàng, miệng nàng khẽ hé lộ đồng tiền, hắn chưa bao giờ biết một nụ cười yếu ớt như vậy cũng có thể khiến hắn in sâu tận đáy lòng.

Thậm chí hắn đã từng nghĩ, nếu có kiếp trước, nàng chắc sẽ là một hoa linh.

Nàng nghĩ hẳn đem lược tặng cho Như Ý, từng vì cây lược này mà bị thương như vậy, bài thơ trên bàn đá ở biệt viện trong trấn Tùng Phong, hẳn chỉ nhìn qua một lần mà không hề quên lấy một chữ, nàng bị bắt đi, trong lòng hẳn cực kỳ bi ai nhưng cũng tràn ngập ngạo khí lẫn vui mừng, bởi vì nàng yêu hẳn như thế.

Trong chớp mắt đứng trước vực sâu nàng không chút do dự quyết đoán chừng nào thì lúc này, nàng thẳng thắn đứng đối diện hẳn, sắc mặt cũng chừng ấy kiên quyết dứt khoát. Khác với những lần khắc khẩu trước kia, lần này, hẳn có cảm giác rằng, nàng thật sự đã không còn cần hẳn.

Nàng thật sự muốn rời khỏi hẳn sao?

Hắn cúi người nhặt cây lược lên, tay cực kì run rẩy.

So với khi này, đánh hay không đánh, càng run rẩy hơn nhiều.

Cho tới nay tất cả mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay hẳn, chỉ có nàng là ngoại lệ.

Có rất nhiều chuyện bùng lên trong đầu hẳn, trong chớp mắt một ý tưởng hình thành.

Hắn không thể để nàng rời khỏi hẳn, nàng là của hắn!

Bắt đầu, là một giọng nói thản nhiên, giống như khi lâm triều hẳn thường khinh đạm cười quan sát thần thái văn võ bá quan, nhưng rất nhanh lại giống như hàng trăm người tranh nhau nói trong đầu hẳn, vô số tiếng kêu gào trong đầu hẳn.

Hắn đi tới trước mặt nàng, cầm tay nàng, đặt cây lược vào trong lòng bàn tay nàng, cắn răng nói: “Nàng muốn giận dữ như thế nào cũng được, nhưng vật này nàng không thể quăng đi”.

“Long Phi Ly”

Nàng đột nhiên gọi tên hẳn một cách thản nhiên.

Chỉ là một tiếng gọi cũng khiến hẳn trở nên vui sướng, nắm chặt tay nàng.

“Ta chỉ hỏi ngươi một câu, vật này có phải là cho ta hay không?”

Trong lòng Long Phi Ly hơi hơi chùng xuống, hẳn vuốt cằm suy nghĩ, lại nói: “Chỉ đưa cho nàng thôi.”

Hắn nói xong, ánh mắt kia chằm chằm theo dõi thần sắc trên mặt hẳn.

” Thật sự sao?” Nàng cười cười, hỏi.

“Quân vô hí ngôn”.

” Vật này đã cho ta, ngươi lại nắm chặt như vậy, ta còn tưởng rằng ngươi muốn lấy lại đưa cho người khác chứ.”

Long Phi Ly ngẩn ra, tuy chỉ mới xa nhau có một ngày, nhưng hẳn đã nhớ nàng tới điên cuồng, hiện tại hẳn thậm nghĩ muốn đưa nàng tới một nơi nào chỉ có nàng và hẳn, ánh mắt nhìn hai bàn tay đang nắm lấy nhau của hẳn và nàng, rốt cuộc vẫn phải chậm rãi buông ra, chỉ cần nàng chịu nhận lại cây lược này...

Tuyền Cơ cầm lược xoay xoay trong tay, quan sát một chút, thản nhiên nói: “Có biết máu này ở đâu ra không? Đây là máu của Bạch Chiến Phong, lúc ấy ta thực sợ hãi.... Ngươi trở về tìm nàng, ta không trách ngươi, ta lấy lược ra xem hết lần này tới lần khác, ta luôn luôn nghĩ rằng, ngươi nhất định sẽ trở về, các ngươi sẽ lên núi tìm, chỉ cần ngươi tới, ta sẽ không phải sợ nữa. Quả nhiên, ngươi tới, ta sẽ không sợ hãi nữa, bởi vì ngươi vừa tới, đã muốn giết chết ta.”

“Ngươi không hỏi ta một câu rằng ta có bị thương hay không, một câu cũng không có, ngươi chỉ thăm nghĩ giết chết ta”.

Tay đưa ngang, chậm rãi duỗi thẳng ra, cây lược trong tay nhanh chóng rơi xuống đất.

“Là đồ của ta, xử trí nó như thế nào là chuyện của ta, ta không muốn nó nữa thì sẽ vứt đi”.

Lúc này, toàn bộ mọi người đều cúi đầu.

Cây lược này nhất định là hoàng đế tặng cho Niên Phi, Tuyền Cơ làm như vậy, không ai dám tưởng tượng Long Phi Ly sẽ như thế nào.

Long Phi Ly không nói tiếng nào, lẳng lặng nhặt cây lược lên, chậm rãi cất đi, bước nhanh tới trước mặt Tuyền Cơ, ôm chặt nàng.

Tuyền Cơ cũng không giãy dụa, nhẹ nhàng nói: “Ừh, vừa vặn ta cũng không chống đỡ được nữa, người có thể lấy nường của ta, lấy người trong Phượng Thửu cung ra để ép ta làm một số chuyện ta không muốn, nhưng người cứ xem xem ta có thể chịu uy hiếp của người hay không?”

“Long Phi Ly, nếu Bạch Chiến Phong, nường của ta, và còn cả những người trong Phượng Thửu Cung của ta xảy ra chuyện gì, người nhớ kỹ, điều đó tương đương với việc người tự tay bức chết ta! Ta chôn cùng bọn họ là xong, dù sao, mạng của ta cũng không đáng giá”.

Hắn nghĩ nàng sẽ giãy dụa, nhưng nàng không có, lời nói của nàng sắp bức hấn phát điên, lồng ngực mãnh liệt phập phồng, Long Phi Ly nắm chặt bả vai Tuyền Cơ, nàng nhú mày, nắm tay hắn, ấn thật mạnh lên bụng chính mình.....

Nàng khẽ rên lên tiếng, trên trán đầm đìa mồ hôi, nhưng vẫn cười nói: “Nếu người muốn ta đau thì nơi này sẽ đau hơn đó! Rất đau!”

Bàn tay ướt đầm, nhìn dung nhan trắng bệch của nàng, Long Phi Ly giận dữ, cắn chặt răng, nàng biết rõ nàng đau đến thì hắn càng đau hơn.

Nàng đang dùng chính bản thân mình để trả thù hắn!

Nàng lại ôm cổ hắn, chậm rãi gục đầu xuống.

Nàng im lặng không tiếng động chống đỡ như vậy một hồi lâu, thời điểm nàng nhắm mắt lại, ánh mắt vẫn quyến luyến nhìn về phía Bạch Chiến Phong, Long Phi Ly vừa đau đớn vừa tức giận nhưng cũng không dám trì hoãn nữa, lạnh lùng phân phó Hạ Tang đưa Bạch Chiến Phong đi.

Mọi người nào ai dám nói điều gì nữa, Hạ Tang vội vàng đáp lời.

Ngọc Trí lau nước mắt đi về phía Bạch Chiến Phong, không chút ngại ngần cổ sức ôm Bạch Chiến Phong lên, Hạ Tang thần nhiên thu hết hình dáng đó vào đáy mắt, khẽ nói: “Công chúa, nô tài giúp người”.

Ngọc Trí gật đầu, lập tức lại nao nao: “Hạ Tang, người gọi ta là gì?”

Hạ Tang cười, không nói gì, Đoạn Ngọc Hoàn lại gần, hai người giúp đỡ đưa Bạch Chiến Phong đi ra ngoài, Thanh Phong liếc nhìn Tuyền Cơ nằm trong lòng Long Phi Ly một cái rồi lại cúi đầu.

Ngọc Trí cười khổ, nàng mãnh liệt cảm giác được, trong số bọn họ có một số người đã thay đổi.

Đặc biệt.....tẩu tẩu, dựa theo tính tình thường ngày của tẩu, tẩu ấy sẽ không dễ dàng đi cùng Cửu ca như thế.

Hiện tại nàng không có phản kháng, nhưng lòng của nàng, có lẽ đã chết.

Cửu ca rốt cuộc có biết hay không đây? Tuy rằng, Cửu ca là người thông minh nhất mà nàng từng biết.

274. Chương 278: Ích Lợi Khi Hồi Cung.

“Đây là làm sao vậy?” Hơi hơi mở mắt, Tuyền Cơ nhìn Ngọc Trí ở bên cạnh.

Ngọc Trí vội vàng đỡ Tuyền Cơ ngồi dậy, khẽ hoan hô: “Cảm tạ trời đất, tẩu tẩu rốt cuộc đã tỉnh rồi, nếu tẩu không tỉnh thì chắc Cửu ca sẽ hóa thành cạp mắt! Vừa rồi còn cúi kính ở bên ngoài! Đây là biệt viện ở Tùng Phong trấn, Cửu ca lo lắng cho thương thế của tẩu, muốn cho tẩu nghỉ ngơi một hai ngày rồi mới đi.”

Tuyền Cơ cất lời nàng: “Ngọc Trí, đại ca đâu?”

Ngọc Trí ngẩn ra, chậm rãi đứng lên, quay người đi.

“Đại ca ra sao rồi?”

Ngọc Trí nghe thấy giọng Tuyền Cơ run run, hoảng sợ, vội vàng xoay người ấn Tuyền Cơ nằm trở lại giường. “Đại ca không có việc gì, tẩu ngủ hai ngày, đại ca, hửn..... đã đi rồi.” Đôi mắt Ngọc Trí đỏ lên, khẽ nói: “Đã tìm được thi thể Ngũ Thất rồi, đại hửn nói muốn đưa Ngũ Thất về quê an táng.”

Tuy vẫn biết Ngũ Thất khó mà qua khỏi kiếp nạn, nhưng nghe chính miệng Ngọc Trí xác nhận, lòng Tuyền Cơ vẫn đau đớn khó kiềm nổi, gục đầu vào đầu gối, khóc nức nở.

Ngọc Trí ôm nàng, cũng nhỏ giọng khóc, nức nở nói: “Tẩu tẩu, thương thể của Bạch đại ca còn rất nặng, nhưng hửn cứ vậy mà ôm thi thể Ngũ Thất đi trở về.... Ta biết đại ca rất đau lòng, rất khổ sở, ta...”

Tuyền Cơ nhắm chặt mắt lại, cười cười, nói: “Hửn trở về cũng tốt, ta rút cuộc cũng chỉ gây họa cho hửn, trở về thì tốt rồi....”

Ngọc Trí ngăn ra, nói: “Tẩu tẩu, tẩu nói gì? Tẩu cho rằng hửn đi rồi không trở lại sao? Đại ca dặn Ngọc Trí nói lại với tẩu, hửn trở về xử lý xong hậu sự của Ngũ Thất rồi sẽ trở lại”.

Tuyền Cơ giật mình: “Vì sao hửn còn muốn quay trở lại?”

Ngọc Trí khẽ nói: “Bạch đại ca thật thông minh, hửn tựa hồ sớm đã đoán được tẩu sẽ hỏi như vậy, hửn dặn Ngọc Trí nói với tẩu, những cái khác thì không nói nhưng một khi hai quốc gia khai chiến, thì đó sẽ là hứa hẹn và trách nhiệm của hửn.”

“Đại ca...” Ánh mắt Tuyền Cơ phân tán trên chần, suy nghĩ xuất thần.

Ngọc Trí khẽ cắn môi dưới, nghiêng đầu cười đau khổ, chính bản thân nàng cũng đang thay đổi không phải sao?

Ý nghĩ hiện tại thật là điên cuồng.

Một bên là Cửu ca của nàng, một bên là Bạch đại ca.

Nàng muốn tẩu tẩu cùng một chỗ với Cửu ca, lại nghĩ tẩu tẩu cùng Bạch đại ca.... Như vậy tẩu tẩu sẽ không phải khổ như vậy, Bạch đại ca cũng vui vẻ, nhưng mà, nàng đối với Bạch đại ca cũng....

Nàng không ghen ghét với tẩu tẩu, nhưng nhiều lúc lại lặng lẽ tưởng tượng, nếu mình là tẩu tẩu thì thật tốt biết bao, bởi vì có Bạch đại ca yêu thương.

Xoa xoa nước mắt, Ngọc Trí nói: “Tẩu tẩu, ta đi xuống lấy thuốc tới cho tẩu”.

” Nha đầu, cảm ơn muội.”

Ngọc Trí mới đi được vài bước, nhẹn không được quay đầu lại, nhìn Tuyền Cơ nói: “Tại sao tẩu nguyện ý hồi cung cùng Cửu ca?”

Giọng nói xa xăm của Tuyền Cơ truyền tới: “Muội cho rằng hửn sẽ thả ta đi sao?”

Ngọc Trí lắc đầu, dường như là phản ứng theo bản năng.

“Ngọc Trí, lúc trước ta muốn rời khỏi hửn, kỳ thực ta không rời được, hiện tại, ta cùng hửn trở về, nhưng lòng của ta đã không còn ở đế đô. Nếu ta còn thương hửn, bất luận ta đi tới chỗ nào, cũng sẽ không cảm thấy tự do, nhưng nếu ta không còn thương hửn, ta ở nơi nào thì có gì quan trọng nữa?”

Ngọc Trí đi ra, lấp bắp kinh hãi..... Sao mọi người lại vẫn còn ở hoa viên thể này, nàng nhớ rõ trước khi nàng đi vào trong đó, bọn họ đã ở đây. Sau đó nàng ở trong phòng trông tẩu tẩu rất lâu, thậm chí còn ghé vào giường ngủ một lát, tẩu tẩu mới tỉnh lại, sao bọn người Cửu ca vẫn còn ở đây?

“Nàng ấy sao rồi? Có phải đã tỉnh lại rồi hay không? Đại phu đã nói bây giờ nàng nên tỉnh lại rồi mà.” Long Phi Ly vốn xoay lưng về phía nàng, đang hạ giọng dặn dò Đoạn Ngọc Hoàn gì đó, nhìn thấy Ngọc Trí đi ra, lập tức tới đón.

Ngọc Trí nhíu mày, nói: ” Cữu ca, huynh lo lắng thì sao không tự vào xem đi? Từ lúc đại phu lấy mũi tên trong người tẩu tẩu ra, huynh cứ đứng ở ngoài này suốt, buổi tối cũng không bước vào trông chừng tẩu tẩu ngủ”.

Sắc mặt Long Phi Ly hơi trầm xuống.

Ngọc Trí có chút sợ hãi, lè lưỡi nói: “Muội đi lấy thuốc cho tẩu tẩu uống”.

“Đứng lại.” Long Phi Ly khẽ quát.

Ngọc Trí cắn môi, không dám lơ mãng, trong lòng đang oán thăm.

Hạ Tang cười khở, hoàng thượng sao lại không muốn đi vào? Hắn đi theo hoàng thượng lâu như vậy, số lần nhìn thấy thần sắc chán chường như vậy trên mặt người chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, nhưng từ khi Niên phi tiến cung.....

Thần sắc Niên phi trước khi hôn mê ai cũng nhìn thấy được, Hoàng thượng trong lòng thống khổ, sợ nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của Niên phi, nên thà rằng không nhìn thấy nàng, nhưng cũng không làm thế nào mà bỏ đi chỗ khác được, buổi tối cũng không tới phòng khác ngủ, cứ canh chừng như vậy ở trong này suốt hai đêm.

Long Tử Cẩm liếc nhìn Long Phi ly, trong lòng thầm mắng Ngọc Trí ngu ngốc lúc này mà còn đi chọc Long Phi Ly, trên mặt vội làm ra vẻ tươi cười một chút, nói: “Ngọc Trí, nương nương tỉnh lại nói gì vậy? Cữu ca không ở đó, sợ là Niên Phi giận dữ phải không?”

Ngọc Trí ngẩng ngơ: “Không có đâu, tẩu ấy hỏi thăm về Bạch đại ca, từ đầu đến cuối chưa từng nhắc đến Cữu ca, ta hỏi nàng, nàng mới nói vài câu.”

Trừ Long Phi Ly sắc mặt thay đổi, mấy người khác kể cả Thanh Phong cũng đều sửng sốt, Hạ Tang nghiêng rằng nghiêng lợi, kéo Ngọc Trí sang một bên, mắng: “Long Ngọc Trí, ngươi là đầu heo sao?”

Ngọc Trí cười cười, ôm cánh tay Hạ Tang quơ quơ: “Hạ Tang ơi Hạ Tang, ta thích người gọi ta như vậy.”

Hạ Tang liếc cánh tay trắng trẻo nhỏ nhắn của Ngọc Trí, thản nhiên nói: “Người thích ta gọi người là đầu heo à?”

“Gọi ta Ngọc Trí,” Ngọc Trí nóng nảy dậm chân, hừ một tiếng, lại liếc thấy Long Tử Cẩm cùng Đoạn Ngọc Hoàn liên tục nháy mắt với mình.

Nàng ý thức được chuyện gì đó, chợt hoảng sợ chậm rãi nhìn về phía Long Phi Ly.

Long Phi Ly đứng yên, lạnh lùng nói: “Nàng nói trẫm thế nào?”

Ngọc Trí âm thầm kêu khở, mấy câu tẩu tẩu nói, nàng làm sao dám nói lại với Cữu ca? Lẳng lặng nhìn về phía Hạ Tang, Hạ Tang buông tay, chỉ tiếc không rèn sắt khi đang nóng.

Ngọc Trí chậm rãi lùi tới sau một cây cột, đem lời Tuyên Cơ nói một hơi, cuối cùng, thêm một câu của chính mình vào đó: “Tẩu tẩu nói, trừ việc phải nhìn thấy huynh thì hồi cung thực ra cũng tốt, có đồ ăn ngon có chỗ ở tốt, mỗi tháng còn có tiền tiêu vật.....A , rốt cuộc đã nói xong rồi, ta đi đây, đi lấy thuốc”.

Mọi người trợn mắt há hốc miệng, Long Tử Cẩm và Hạ Tang liếc mắt nhìn nhau một cái, mắt đều trợn tròn, nha đầu kia có cần phải thành thực như vậy không chứ?

275. Chương 279: Danh Vị Hoàng Hậu (1)

Phịch một tiếng, Long Phi Ly đã đá cửa bước vào.

Đoạn Ngọc Hoàn nói: “Lời của công chúa cũng không phải không có lý.”

“Đúng vậy,” Long Tử Cẩm cười nói: “Ít nhất cũng khiến cho Cữu ca đi vào.”

Thời điểm Long Phi Ly tiến vào, Tuyên Cơ đang chuẩn bị đi ra ngoài, trên người nàng quần áo đã chỉnh tề.

“Nàng muốn đi đâu?” Hấn siết bả vai nàng, trầm giọng nói, canh ở bên ngoài hai đêm, hấn có rất nhiều chuyện muốn nói với nàng, có một số chuyện không cần phải suy nghĩ, có một số chuyện lại phải suy nghĩ thật lâu.

Hạ Tang nói, Hoàng thượng, người đỡ nương nương đi.

Dỗ?

Hấn nghe thấy chữ đó thì lại sững sốt.

Đối với nữ nhân trong cung, hấn chưa từng làm việc này, cho dù, các nàng mang lại lợi ích rất lớn cho hấn.

Bao gồm cả Như Ý.

Hấn thậm chí hỏi Hạ Tang một câu, phải đỡ như thế nào?

Hạ Tang cũng ngăn người ngay chỗ, không dám tin vào câu hỏi của hấn.

Hấn vừa nghĩ lại đã cảm thấy u uất.

Sắc mặt của nàng còn rất tái nhợt, hấn nắm vai nàng, trong lòng bất chợt tê rần, nhìn thấy nàng dường như rất bình thản, trong lòng hấn lại hơi thấy tức giận.

Nàng không có tiêu sái như vẻ ngoài mặt nhưng nàng cũng không thèm nhìn tới hấn. Sau chuyện phát sinh ở Đoạn Kiếm môn, nàng đã không còn có ý tưởng ở cùng với hấn. Liếc mắt nhìn hấn, Tuyền Cơ nghĩ nghĩ, rồi cười nói: “Ta đang muốn đi tìm người.”

Sự chần chờ trong nụ cười của nàng sao Long Phi Ly nhìn không ra được chứ? Nàng lại nói nàng đi tìm hấn, làm cho sự tức giận sâu sắc chợt tiêu tán không còn dấu vết: “Nàng tìm trẫm à?”

“Ừm, ta muốn đến Bạch phủ nên đi nói cho người một tiếng.”

Vui vẻ trong chốc lát lập tức bị quét sạch, nàng khẩn trương đi tìm hấn như vậy sao? Long Phi Ly cười lạnh một tiếng, ôm lấy Tuyền Cơ trở về lại trên giường.

Tuyền Cơ nhúu mày, nam nhân kia cũng ngồi lên giường, khóa nàng trong lòng, tuyên bố: “Nàng làm sao cũng không đi được! Trẫm ở nơi nào, nàng ở nơi đó!”

Tuyền Cơ vỗ vỗ đầu, đang định lên tiếng thì ‘cạch’ một tiếng cửa mở ra, Ngọc Trí thò đầu vào thăm dò, “Tẩu tẩu, cháo và thuốc tối rồi đây...A, Cửu Ca ở đây ư?”

Nàng nhìn thấy cả hai người đang ở trên giường, mặt đỏ lên, đang bưng bát không biết nên tiến hay lùi thì Long Phi Ly đã nhanh chóng bước tới, cầm lấy cái khay trên tay nàng.

Ngọc Trí lè lưỡi, ‘cạch’ một tiếng, cửa lại đóng lại.

Ngọc Trí đáng thương..., Tuyền Cơ thấy vậy buồn cười, phì cười ra tiếng.

Long Phi Ly nhìn lúm đồng tiền tươi tắn của nàng, cả bụng tức giận không thể phát tác, đứng nguyên chỗ cũ nhìn nàng chằm chằm.

Mãi cho tới khi nàng đứng dậy khỏi giường đi tới, muốn đón lấy gì đó trên tay hấn, Long Phi Ly mới hoàn hồn lại, khê ho một tiếng, hấn vậy mà cứ si ngốc nhìn nàng như vậy.

“Long Phi Ly, người có thể để cho ta ăn no rồi mới tức giận được hay không? Người không tính bỏ đói ta đó chứ?” Tuyền Cơ nhún nhún vai.

Long Phi Ly nhúu mày, đặt cái khay lên trên bàn.

Tuyền Cơ chậm rãi ăn cháo, đột nhiên nhớ tới cái gì, khê nở một nụ cười.

Long Phi Ly nhìn nàng một cái, đạm thanh nói: “Cười gì vậy?”

“Chắc chắc”, Tuyền Cơ cười ha ha, tiếp tục chuyên tâm ăn cháo “Không nói cho người nghe.”

“Nàng!” Long Phi Ly ngăn ra, thấy nàng ăn ngon miệng, nhất thời ngậm miệng lại, giận nhưng không thể mắng nàng.

Tuyền Cơ ăn xong chén cháo nhỏ, nhìn mặt nhăn mũi ngửi chén thuốc đen kịt trước mặt, nói: “Bây giờ chúng ta tiếp tục.”

Ánh mắt Long Phi Ly chợt lóe sáng, đặt chén thuốc trước mặt nàng: “Uống hết thuốc rồi hãy nói sau.”

“Không, nói xong rồi uống.” Tuyền Cơ chống lại ánh mắt của nam nhân kia, cười nói: “Ta muốn tới Bạch Phủ.”

“Không thể!” Mặt mày Long Phi Ly đột nhiên lạnh băng, cười lạnh nói: “Nàng không phải nói giữa nàng và Bạch Chiến Phong là trong sạch sao?”

Tuyền Cơ mỉm cười, “Buồn cười! Ta tới Bạch phủ thì nhất định phải là vì giữa chúng ta có gì đó không rõ ràng nên mới có thể đi sao? Ta đã ở lại Bạch phủ mấy đêm, lại cùng hắn ở thạch động cả nửa ngày, chúng ta muốn có chuyện gì khuất tất thì sớm đã làm xong rồi.”

“Ngũ Thất đã chết, ta muốn đi thăm Bạch Chiến Phong, ta đi tới Bạch Phủ một chuyến, rồi mới cùng người hồi cung.”

“Niên Tuyền Cơ!”

Ánh mắt nàng không thuận theo hắn, khi nàng nhắc tới Bạch Chiến Phong thì chân mày khẽ nhăn lại, trong giọng nói đầy lo lắng và khẩn trương; Long Phi Ly giận dữ, đột nhiên đứng lên, hai bàn tay nắm chặt trên bàn.

“Bên cạnh hắn không có ai sao? Nàng muốn đi thăm hắn? Trẫm đã nói rồi, dù thế nào cũng không cho phép nàng đi!”

So với sự tức giận của hắn, ngược lại Tuyền Cơ lại không hề kích động chút nào mà chỉ lẳng lặng đứng yên nhìn hắn, “Vì sao người có thể trở về thăm Như Ý cô cô, ta lại không thể đi thăm hắn?”

Tiếng bát rơi xuống đất vỡ choang bên tai, vài giọt nước nóng bắn tung tóe trên tay, Tuyền Cơ cũng không thêm động đậy, nhẹ nhàng cười mặc kệ nam nhân đang ném vỡ tất cả mọi thứ trước mặt nàng.

Mắt phượng lộ vẻ u ám, nụ cười của nàng làm cho hắn chỉ muốn hủy diệt nàng, nghiêng người ôm lấy Tuyền Cơ, giọng Long Phi Ly trầm thấp đè nén lãnh khốc “Trẫm có thể làm không có nghĩa là nàng cũng có thể làm.”

“Mà chuyện người muốn ta làm chắc hẳn là ta phải phục tùng đúng không?” Tuyền Cơ cười cười, đột nhiên vòng tay ôm lấy cổ Long Phi Ly “Ví dụ như, bây giờ muốn ta hầu hạ người?”

Nàng cố ý chọc giận hắn! Ánh mắt Long Phi Ly khẽ trầm xuống, bước chân hướng về phía nhuyển tháp cạnh giường, ngồi vào ghế, khóa chặt nàng vào trong ngực.

“Muốn biết vừa rồi ta cười cái gì không?” Tuyền Cơ không giãy dụa, nhìn mảnh chén vỡ vụn trên mặt đất buồn bã nói: “Trước khi ăn cháo ta cười, là vì ta nghĩ rằng nếu ta nhắc lại chuyện đi tới Bạch Phủ, người nhất định sẽ tức giận, người tức giận thì sẽ ném đồ đạc, ta còn chưa ăn gì, người ném đi ta phải đói bụng, sau đó hả, ta không muốn uống thuốc, liền chọc tức người, để người ném chén thuốc đi.....”

Hắn sớm đã biết nàng không muốn uống thuốc, nhưng cuối cùng vẫn bị nàng khơi mào tức giận, nhưng nàng làm nhiều việc như vậy chỉ là vì không muốn uống chén thuốc này sao? Ngày thường mưu lược tính toán nhưng lúc này hắn lại không thể nào đoán ra lòng nàng.

276. Chương 280: Danh Vị Hoàng Hậu (2)

“Ngũ Thất đã chết, lòng ta khó chịu, cũng chỉ có thể tìm chút việc vui vẻ gì đó để khuây khỏa, đúng là ta muốn tới Bạch Phủ, chỉ vì ta muốn đi báo tử Ngũ Thất một chút, ta không định đi một mình, đương nhiên, nếu người không rảnh hoặc không muốn đi, người có thể phái một người thân tín đi theo ta.”

“Cái chết của hắn có thể đối với người thì không đáng là gì, nhưng mà ta đã chân chính hiểu được ý nghĩa của câu nói ‘ta không giết bá nhân’* kia.” Tuyền Cơ cười cười, nước mắt cũng đã rơi xuống.

* trong câu ‘ta không giết bá nhân nhưng bá nhân vì ta mà chết’: ý là mình không giết người nhưng người đó cũng là do mình hại chết.

“Trẫm đi cùng nàng, nàng muốn đi đâu trẫm đều cùng nàng đi....”

Nàng nghe thấy thanh âm rời rạc của hân bên tai, sau đó đôi môi ấm áp của hân chạm lên mặt nàng, hai người không nói gì, nàng dựa vào người hân cúi đầu bi ai khóc, đôi môi của hân lại lau sạch nước mắt cho nàng.

Sau khi khóc xong thì thế nào? Không thể giống như một đứa trẻ bị ủy khuất, mỗi lần khóc xong thì lại có thể vui vẻ cười đùa.

Có một số thứ vĩnh viễn không thể trở lại như trước, ví dụ như thời gian, sinh mệnh, trái tim và còn lựa chọn nữa.

“Long Phi Ly, người có nhớ ta đã từng nói với người ta luôn có dự cảm là người sẽ giết ta một lần nữa không? Ta nghĩ rằng nếu có một ngày người phải chọn lựa giữa ta và nàng ấy, người vẫn sẽ chọn nàng ta.”

Niên Tuyền Cơ cũng không biết vì sao lời này cứ lưu loát như vậy thoát ra khỏi miệng mình, từ trong lòng hân nàng ngẩng đầu lên đối mặt với hân.

Có lẽ là ủy khuất, có lẽ đó thật sự là một dự cảm, trong đầu trống rỗng nhưng lại bình tĩnh hờ hững nói ra những lời này, khóe miệng nàng cũng khẽ cong lên.

Nàng cười mà nước mắt lại lăn chã tuôn rơi, nàng vội vàng lau nước mắt, nhưng càng lau càng nhiều.

Môi nàng đột nhiên bị chặn lấy, hơi thở dồn dập của hân phả lên môi nàng.

Hân đùa nghịch lưỡi nàng, buộc nàng cùng hân quyến luyến, lại thêm đôi tay của hân ghì chặt lưng nàng, làm cho nàng hít thở không thông.

Dường như hân muốn chứng minh cho nàng điều gì đó.....

Nàng lẳng lặng chịu đựng, không phản kháng cũng không hòa theo hân.....Cho tới khi hân thở dốc vùi đầu vào gáy trắng nõn của nàng.

Cằm của nàng bị bàn tay to lớn của hân giữ chặt, đôi mắt hân sâu thăm thẳm, hơi thở vẫn còn hỗn loạn, phả vào mặt, vào cánh môi nàng.

“Sẽ không! Nếu có lần sau, mặc kệ là ai, trẫm cũng sẽ không bỏ nàng lại, từ giờ trở đi, chúng ta sẽ không bao giờ tách ra nữa.”

Nếu đổi lại là ngày trước, Tuyền Cơ nghĩ rằng nàng quả thật sẽ rất vui vẻ, dù sao nàng vẫn như thế, hết lần này tới lần khác đau lòng, vẫn hết lần này tới lần khác tự an ủi mình, cũng không biết là nàng đang lừa chính mình hay lừa ai nữa, cho nên tới khi tỉnh táo nhận ra mới thấy thật sự là đau đớn muốn chết đi.

“Ừm.” Nàng nhàn nhạt đáp lời, nghe cho vui cũng tốt, dù sao nàng cũng sẽ không tin nữa.

Hân dường như trở nên nóng nảy, điên cuồng hôn lên môi nàng, trên người chợt lạnh, thanh âm chói tai kia.....Quần áo của nàng thậm chí bị hân xé rách, hân tách hai chân nàng ra, giữ nàng ngồi trên lưng hân, một luồng nhiệt nổi lên trong bụng, buồn thay cho phản ứng sinh lý này, bởi vì thứ nóng rực của hân đang dâng trào ở nơi tư mật nhất của nàng.

Nàng ngấm nhìn hân, cảm giác này quả thật càng lúc càng mãnh liệt, hân đang muốn chứng minh cho nàng điều gì đây.

Nhưng mà, không phải như thế, thật sự không phải như thế.

Hơn nữa cũng không có quan hệ gì với nàng hết.

Nàng mệt mỏi nhắm mắt lại, nằm tựa vào vai hân, nói: “Vết thương của ta còn rất đau, không biết có thể vỡ ra hay không, nếu người thật sự muốn làm thì đừng dùng sức như vậy, còn có, đừng ra ở bên trong”.

“Khi chúng ta ở trong cánh rừng kia.....Người ở bên trong ta...Hy vọng không xảy ra chuyện gì, dù sao cũng đã qua vài ngày rồi, uống thuốc cũng muộn rồi.”

Đột nhiên, đau đớn từ bả vai truyền tới, xương cốt nàng sắp bị hấn bóp nát, nàng ngẩng đầu lên nhìn hấn, kinh ngạc khi thấy khuôn mặt tuần mỹ trở nên thô bạo ngoan độc: “Nàng không muốn có đứa nhỏ của trẫm?”

“Không phải không muốn, mà là người không cho phép!” Tuyền Cơ cười khổ, “Con của chúng ta chết như thế nào, chẳng lẽ người quên rồi sao?”

“Nếu ta đoán không sai, người chỉ cần nàng ta sinh đứa nhỏ cho người thôi.”

Chậm rãi ngả đầu dựa vào bờ vai rắn rỏi của hấn, Tuyền Cơ khẽ nói: “Hiện giờ thật sự là không muốn, hay là muốn cũng không được. Ta mệt chết đi mất, nếu hiện tại người không muốn làm, ta muốn ngủ.....”

Lời nàng chưa nói hết, đã bị hấn dùng môi mạnh mẽ khóa miệng nàng lại, hấn tựa hồ muốn trừng phạt nàng đến chết mới cam tâm, đầu lưỡi bị hấn cắn chảy máu, thân mình nhanh chóng bị hấn ôm lấy, trời đất như rung chuyển, nàng bị đặt trên đệm, hấn nặng nề ngồi trên người nàng, cảm bị hấn siết chặt, nàng đột nhiên không dám quan sát cảm xúc lúc này của hấn, nàng tưởng tượng chắc là sẽ hung tợn như quỷ dữ.

Vành tai bị hấn ngậm cắn, giọng nói tàn nhẫn của hấn vang bên tai: “Niên Tuyền Cơ, trừ vị trí phi tần và một đứa con, Ôn Như Ý vẫn chỉ là Ôn Như Ý! Nàng muốn rời khỏi trẫm ư? Bây giờ trẫm nói cho nàng biết, nàng đừng mơ tưởng! Cho dù trẫm có băng hà, phần mộ của trẫm vẫn có một vị trí của Niên Tuyền Cơ nàng! Nàng không muốn có đứa nhỏ của trẫm ư? Trẫm lại càng muốn nàng đêm đêm hầu hạ, sinh con cái cho trẫm!”

277. Chương 281: Danh Vị Hoàng Hậu (3)

Sau đó hấn không làm.

Sau khi hấn nói với nàng những lời gay gắt đó, nàng nhắm mắt lại, vẻ mặt đầm nước mắt nhìn hấn.

Nàng không phải là người hay khóc, nhưng từ khi gặp hấn, nước mắt của nàng so với cả một kiếp trước còn rơi nhiều hơn.

Tuyền Cơ nghĩ, hấn buông tha nàng không biết có phải vì gương mặt đầm nước mắt của nàng hay là vì điều gì khác nữa.

Nàng không rõ, nhưng Long Phi Ly lại biết rất rõ. Sau khi nói ra những lời đó hấn trở nên hoàn toàn tỉnh táo, hấn hiểu được, hấn đang.....sợ.

Nỗi khiếp sợ không thể làm chủ vận mệnh của chính mình vào đêm hấn bảy tuổi đó, mười bốn năm sau lại quay trở lại rõ ràng như thế. Ngoan cố nói với nàng những điều này chẳng qua là bởi vì hấn sợ hãi. Sợ hãi nàng không cần hấn, đặc biệt là khi nàng nhắc đến chuyện đứa nhỏ, nét mặt nàng cực kỳ bi ai.

Khi còn ở trong cung, nàng chưa từng đề cập tới chuyện đứa nhỏ, sau khi xuất cung, nàng cũng chưa từng nói qua.

Không nói, không có nghĩa là nàng quên, không nói không có nghĩa là nàng đã bỏ qua, chẳng qua là vì đau đớn đã hấn quá sâu.

Khi hấn nhìn thấy nụ cười tuyệt vọng trên khóe miệng nàng, hấn đột nhiên hiểu ra, có lẽ, căn bản không phải đột nhiên hiểu ra, mà rốt cuộc là hấn có thể nhìn thấu ác mộng sâu trong đáy lòng mình.

Cuối cùng, hấn không thể không chế mà nói lời hung dữ với nàng, bức nàng không thể rời khỏi hấn.

Ngay lúc hiểu ra nỗi sợ hãi trong lòng, đầu hấn đột nhiên trống rỗng.

Hấn muốn cùng nàng nói một số chuyện mà hấn đã suy nghĩ suốt hai đêm thức canh giữ ở bên ngoài.

Lúc này, thân mình nàng khẽ xoay đi, trên cổ nàng hiện ra vết bầm tím nhợt nhạt..... Mắt phượng đột nhiên tối sầm lại, lời nói tới miệng lại phải nuốt xuống.

Người trong cung Phượng Thửu, thậm chí mẫu thân của nàng, sinh mệnh những người này đều vô dụng.....Hấn muốn nói với nàng, đó là tiền đặt cược cuối cùng trong tay hấn.

Nếu cũng không thể sử dụng được thì làm sao đây?

...

Không hiểu rõ lắm ý nghĩa trong lời nói của hắn, có lẽ đó là đáp án trước kia nàng rất mong chờ, có lẽ rất gần với phỏng đoán giờ phút này của nàng. Nhưng mà, Tuyên Cơ không hỏi.

Không biết vì sao, cô lẽ chỉ là vì mệt mỏi, không phải vì điều gì khác nữa.

Ý nghĩ trong lòng hắn, nàng càng không biết.

Thậm chí, ngay cả với người hay tính toán với người khác như Long Phi Ly cũng không biết, giờ phút này hắn không muốn dụi dằm chẳng qua là bởi vì hắn sợ hãi, nếu ngay cả biện pháp cuối cùng trong tay đối với nàng cũng không có tác dụng.... Hắn có lẽ.... sẽ phát điên mất.

Yêu hay không yêu, bên nhau hay là tuyệt vọng, sau khi tất cả yêu hận qua đi, tất cả chung quy cũng sẽ trở thành tro tàn. Sau đó, ai cũng không biết ai, bởi vì là người nên cũng sẽ sợ hãi sẽ bị thương, bởi vì khả năng chịu đựng hóa ra cũng có giới hạn.

Ai cũng sẽ sợ hãi, hắn và nàng cũng vậy.

Cái kén càng dày, càng an toàn

.....

Nàng lẳng lặng nằm yên, lắng nghe hơi thở nặng nề của hắn nán ná trên người nàng.

Đột nhiên, bên tai vang lên tiếng động, hắn xoay người xuống giường, tiếp theo đó là tiếng một loạt đồ đạc bị lục tung cả lên.

Nàng hơi ngạc nhiên, bụng đột nhiên đau nhói, tay hắn đè chặt lên băng gạc, mùi thuốc chồn vờn quanh mũi.... Cái miệng của nàng đúng là miệng quạ đen, vết thương thực sự nứt ra rồi, ý thức của nàng có chút mơ hồ, mặc kệ hắn làm gì đó trên người nàng.

Sau đó, lúc nàng sắp ngủ, nàng nghe thấy tiếng chân hắn đi ra ngoài.

Không biết qua bao lâu, nàng bị hắn nhẹ nhàng lay tỉnh dậy, mắt nửa nhắm nửa mở, một muống nước thuốc đắng nghét được đưa tới miệng nàng.

“Không uống đâu, đắng lắm.”

Không phải là nàng giận đối với ai cả, nàng cũng không phải chưa từng uống qua thuốc đắng, nhưng mà, thuốc này thật sự rất đắng, vừa rồi ngửi qua thật chỉ muốn nôn ra.

“Đây là đơn thuốc Bạch Chiến Phong để lại..... Sẽ rất nhanh khỏi.”

Cúi đầu, không nhìn thấy bộ dáng hắn, thật lâu sau, nghe thấy tiếng hắn thản nhiên truyền tới.

Rất nhanh khỏi? Thương thế của nàng thì đáng gì so với thương thế của Bạch Chiến Phong chứ, vậy mà hắn lại gắng gượng đi rồi.

Vừa nghĩ đến đó, ánh mắt khô cạn bỗng chốc lại ẩm ướt, nàng vô thức nắm lấy tay hắn, sau đó cảm thấy tay hắn khẽ run.

“Ta uống thuốc.” Nàng khẽ nói.

“Ừh.”

Giọng hắn càng nhẹ nhàng hơn nữa.

Lúc uống thuốc, đập vào mắt nàng là bàn tay trắng trẻo nhưng lại có vài chỗ đỏ tươi của hắn.

Hai màu sắc tương phản đối lập nhau.

Nàng cảm thấy kì quái, mắt mở to hơn một chút, rốt cuộc nhìn thấy trên tay hắn có vài vết thương, ngoài ra còn dính một ít bụi than đen đen.

Hắn bị đứt tay.

Nàng đột nhiên nhớ lại khi ở Đào Nguyên thôn, khi hắn lần đầu tiên đun nước cho nàng, khoe mắt đuôi mày đều rực sáng, trong lòng hơi căng thẳng, thản nhiên hỏi: “Khuya như vậy rồi, ai giúp người sắc thuốc vậy?”

Mấy cánh cửa sổ trước mặt khẽ hé mở, không gian bên ngoài lập lòe ánh sao sáng đầy bầu trời, đã canh mấy rồi nhỉ? Nàng không nhận biết được nhưng biết quả thật là đã khuya.

“Hạ Tang.”

Hắn trả lời không hề do dự.

Có lẽ là bởi vì hắn không chút do dự nên ngược lại nàng lại biết được đáp án.

Sau đó, nàng ngủ rồi lại bị hắn đánh thức lần nữa.

Hơi nước ẩm áp lượn lờ trên người nàng.

Nàng bị hắn ôm ra khỏi giường, đặt ngồi trên tháp, quần áo bị hắn cởi sạch sẽ, từ đầu tới chân trần như nhộng.

Hắn giúp nàng lau người, ánh sáng hắt ra từ chiếc chậu rửa bằng đồng lóe lên trong bóng đêm u ám, hắn nhẹ nhàng vắt vắt chiếc khăn, giọt nước tí tách rơi xuống chậu. Khung cảnh chung quanh thực im lặng

Đêm dài thật yên tĩnh, cho dù là bốn phía đều có tử vệ ẩn mình, xa hơn một chút nữa lại có hơn một ngàn cấm quân.

Thân thể của hắn kề sát, quần áo hắn từ từ bị nước thấm ướt đầm.

...

Nàng bị đặt trở lại trên giường, âm thanh hắn tắm rửa truyền tới.

Ý thức của nàng tỉnh táo hơn một chút.

Khi hắn mang theo một mùi hương thơm ngát nằm xuống giường, kéo thân thể của nàng đang nằm xoay lưng về phía hắn vào nằm gọn trong lòng, nhẹ nhàng vỗ về bụng nàng, nàng hoàn toàn tỉnh táo lại.

278. Chương 282: Danh Vị Hoàng Hậu (4)

Lại không biết đã qua bao lâu nữa, tay hắn nhẹ nhàng buông xuống, nàng chậm rãi mở to mắt.

Ánh sáng từ viên dạ minh châu lập lòe.

Nàng rời khỏi lòng hắn, chống tay, ngẩng nhìn hắn ngủ say.

Mí mắt hắn có một quầng đen, có phải đã vài ngày hắn ngủ không ngon? Đôi môi có chút nhợt nhạt.

Nam nhân này rất anh tuấn cũng thích sạch sẽ gọn gàng, thật khó nhìn thấy bộ dáng lười nhai của hắn.

Rõ ràng là một cái ôm ôn tồn khi ngủ như thế này, không hiểu vì sao lại giống như bị người ta dùng chăn dày che hết mũi miệng, gắt gao bịt chặt, lòng của nàng càng ngày càng tuyệt vọng.

Ngoài cửa sổ, đột nhiên có cái gì đó nhoáng vụt qua. Nàng cả kinh, ngực đau nhói, mấy giọt máu ngọt tanh liên tục xộc lên cổ họng, nàng nhúu mày vội vàng nuốt trở xuống.

Ảo tưởng sao? Vừa rồi ngoài cửa sổ là..... Nam tử mắt xanh! Tuy chỉ thoáng qua trong nháy mắt, nhưng nàng lại thấy ánh mắt hắn nhìn nàng chằm chằm.

Duyên gặp gỡ đã hai lần, hắn luôn lạnh lùng, vì sao hiện tại lại dùng ánh mắt ấy nhìn nàng, vì sao hắn lại ở chỗ này?

Nàng kinh hoàng nằm xuống, hơi né tránh khỏi người Long Phi Ly một chút, hơi ấm trên người hắn, tiếng tim hắn đập, sẽ làm nàng... không thể nào đi vào giấc ngủ.

Đôi mắt khê nhúc nhích, Long Phi Ly nhú mày nhìn ngoài cửa, nàng vừa rồi nhìn thấy cái gì? Rõ ràng không có gì ngoài cửa sổ! Nhưng nàng lại tỏ vẻ bối rối.

Rất lâu sau, tiếng thở đều đặn nhẹ nhàng truyền tới, hần xoay người lại khê gọi: “Tiểu Thất.”

Không có tiếng đáp lại, bóng dáng im lặng, không có chút nhúc nhích. Rốt cuộc nàng đã ngủ say.

Nhẹ nhàng vòng tay qua, một lần nữa ôm nàng vào trong lòng.

” Long Phi Ly, ta đi đây.”

Thanh âm thản nhiên đó, còn khuôn mặt tái nhợt nữa.

Cả người chấn động, Long Phi Ly vùng dậy, trong lòng chỉ còn không khí lạnh lẽo.

Nàng đâu rồi?

Ánh mắt tìm kiếm, hần lập tức tông cửa xông ra ngoài.

Ngoài cửa, vài tên tử vệ đang đứng chờ.

Đó đúng là mấy tên tử vệ hần sắp xếp bảo vệ nàng, nàng không có khả năng đi được!

“Nương nương đâu?” Túm vạt áo một tử vệ, hần lạnh lùng hỏi.

Tử vệ kia cả kinh, vội đáp: “Bẩm chủ thượng, nương nương đang trong hậu viện, trừ mấy người thuộc hạ ở lại bẩm báo, những huynh đệ khác đều đi theo nương nương, chủ thượng đừng lo lắng.”

...

Đúng lúc đó đám người Long Tử Cẩm vừa đi ra, nhìn thấy thân ảnh gấp gáp của Long Phi Ly đang hướng về hậu viện, bọn họ nhìn nhau rồi cũng vội vàng theo qua.

Ánh mặt trời nhu hòa chiếu trên người nàng.

Thời điểm Long Phi Ly tới hậu viện, liền thấy Tuyên Cơ lẳng lặng đứng yên, quần áo trắng muốt một màu, giống như không hề nhiễm một hạt bụi nào.

Không biết vì sao, trước đây nàng thường mặc quần áo màu đỏ tím.

Nàng đặc biệt thích màu tím, mà hần cũng thích nàng mặc màu tím.

Đôi khi có rất nhiều chuyện đều không có nguyên do, giống như việc hần gọi ám vệ của hần là tử vệ.

Đột nhiên, hần cảm thấy màu trắng này hơi chói mắt, rõ ràng thoát nhìn nàng rất đẹp, đẹp không vương chút khói bụi nhân gian.

Khi nàng bị Mộ Dung Lâm bắt đi, lúc hần gặp lại nàng trên đường ở trấn Yên Hà, nàng cũng mặc một màu trắng toát.

Rồi sau đó đã xảy ra rất nhiều chuyện.

Nàng đứng đưa lưng về phía hần, hơi hơi ngửa đầu ngắm nhìn bầu trời, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Hần nhìn nàng, mọi người sau lưng cũng lặng lẽ nhìn hai người.

Nghe thấy tiếng động, nàng chậm rãi xoay người lại, hần chấn động, trên mặt nàng tô chút son phấn, hai má ửng đỏ.

Nàng mê man hai ngày, công hiệu sinh cơ hoàn cũng dần dần phát huy tác dụng, vết sẹo trên mặt nàng giống như rần lột da, dần dần tróc vảy, dấu vết vẫn còn nhưng đã nhạt đi, vết thương đang lên da non, hơi ửng đỏ, nước da nàng vốn trắng trẻo, trên khuôn mặt có hai màu trắng hồng phân biệt rõ rệt nhìn không hay lắm.

Mặc dù vẫn chưa phục hồi dung nhan như trước nhưng cũng không phải xấu xí, nhưng lúc này, nàng trang điểm son phấn có vẻ rất đột ngột lạ lẫm.

Bởi vì, giữa hai hàng mi của nàng hơi tái nhợt.

Tuy nói là tái nhợt nhưng dường như lại có chút ánh đen.

Cảm giác này thật không tốt.

Sáng sớm gió hơi lạnh.

Hắn bắt giác cau mày, tay vừa sờ trên vai, mới nhớ ra chính mình chỉ mặc trung y, thậm chí chưa kịp mặc ngoại bào, lấy áo đầu mà đưa cho nàng?

Ánh mắt nàng chăm chú trên mặt đất, dường như khê giật mình.

Hắn theo ánh mắt của nàng nhìn xuống, mới biết nàng đang nhìn chân hắn, dưới tình thế cấp bách, hắn chạy chân trần đuổi theo nàng, ngay cả giày cũng không mang.

Mặt hắn hơi nóng lên, tiến lên nói: “Đi vào ngủ tiếp một chút, đợi trầm sắp xếp rồi cùng nàng tới Bạch Phủ”.

Hạ Tang bị người đẩy lên trước, mắt khê lườm Long Tử Cẩm cùng Đoạn Ngọc Hoàn.

Long Tử Cẩm cười khở, nháy nháy mắt.

Hạ Tang hiểu ý, tối hôm qua Từ Hi truyền tin đến nhưng không ai dám đi quấy rầy hoàng đế.

Nhưng rõ ràng có nhiều người như vậy, tại sao chuyện khó nói này cứ đùn đẩy cho hắn chứ?

Hắn cười cười vô hại, lập tức liếc trở lại.

Đoạn Ngọc Hoàn và Long Tử Cẩm liếc nhìn nhau, Đoạn Ngọc Hoàn khê nói: “Ai bảo ngươi và Từ tổng quản cùng làm việc một chỗ!”

Lý do gì vậy chứ? Bởi vì hắn cùng lão già Từ Hi kia cùng thuộc Nội vụ phủ ư?

Ngọc Trí tò mò, khê hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Ánh mắt nhẹ nhàng lướt qua Ngọc Trí, Hạ Tang không nói gì đi thẳng về phía trước, việc này quả thật là quá khó! Nhưng không muốn nói cũng phải nói!

“Hoàng thượng, nô tài có việc bẩm báo”.

“Để sau hãy nói.” Long Phi Ly nhíu mày, liếc mắt nhìn mọi người một cái, “Các người lui xuống trước đi.”

Tuyền Cơ nhìn nhìn Hạ Tang, nói với Long Phi Ly: “Hạ Tổng quản là người đúng mực, chắc hẳn là có việc gấp.”

Ánh mắt Long Phi Ly khê gợn sóng, nhẹ nhàng kéo Tuyền Cơ vào lòng, nói: “Hạ Tang.”

279. Chương 283: Danh Vị Hoàng Hậu (5)

Hạ Tang nói : “Hoàng thượng, đoàn người đi Thu Sơn của Từ Hi đã tới Kinh Giao, Thái hậu đã mấy lần truyền tin tới Từ Hi, hỏi ngày nào hoàng thượng hồi cung, Từ tổng quản nói, theo như lời lẽ trong thư sớ là thái hậu đã nghi ngờ. Mặt khác, toàn bộ hoàng thành cũng đã chuẩn bị yến tiệc xong xuôi, bởi vì hai ngày sau là ngày sinh của hoàng thượng.”

Ngày đó Long Phi Ly ra roi thúc ngựa về để đô cũng phải mất một ngày, giờ chỉ còn hai ngày, đi thẳng về để đô thì vừa kịp, nhưng nếu Long Phi Ly đưa Tuyền Cơ tới Bạch phủ rồi lại đi về thì chắc chắn sẽ không kịp tiệc chúc thọ!

“Việc này trẫm đã biết.” Thần sắc Long Phi Ly không thay đổi, nói: ” Hạ Tang, truyền tin cho Từ Hi, hai ngày nữa trẫm hồi cung, hắn sẽ biết phải làm như thế nào.”

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều lấp bắp kinh hãi, Thanh Phong nhỏ giọng nói: “Sư huynh, ta theo huynh cùng Niên Phi nương nương tới Bạch Phủ”.

Long Phi Ly vuốt cằm : “Ừm.”

“Không cần”, Tuyền Cơ nhẹ nhàng ngắt lời, “Hoàng thượng, hồi cung đi.”

“Có phải cô không muốn ta đi theo hay không?”

Thanh Phong đột nhiên lên tiếng hỏi, vẻ mặt hẩn khiếp sợ không yên nhìn Tuyền Cơ.

Long Phi Ly khẽ híp mắt, thản nhiên hỏi: ” Vì sao Niên Phi lại không muốn người đi theo?”

Thanh Phong chần động, nhất thời sắc mặt thay đổi, hẩn cười khổ một tiếng, quỳ xuống trước mặt Long Phi Ly.

“Ta quả thật là không muốn người đi theo” Tuyền Cơ lắc đầu, nói: “Có điều quan trọng nhất là ta cũng không nhất định phải tới Bạch phủ”.

“Vì sao?” Long Phi Ly xoay người Tuyền Cơ lại, “Không phải nàng muốn đi viếng sao?”

“Hoàng thượng muốn đi sao?” Tuyền Cơ hỏi lại.

“Muốn, hẩn đã cứu nàng.”

Tuyền Cơ dường như nao nao, nhìn Long Phi Ly một lúc lâu, “Hẩn đã bị ta hại chết, có lẽ hẩn cũng không hy vọng ta đến viếng hẩn”

“Hạ Tang, theo lời trẫm đi sắp xếp đi.”

“Bởi vì không phải là Như Ý cô cô, cho nên không khó xử phải không?”

Nhẹ nhàng tránh khỏi vòng tay nam nhân, Tuyền Cơ đi về cửa viện.

Trong chốc lát không gian đóng băng lại, ngay cả Ngọc Trí đang oán hận nhìn Thanh Phong cũng không dám nói câu nào.

Bởi vì, bàn tay Long Phi Ly đang cứng đờ giữa không trung.

Tuyền Cơ cười khổ, nàng đang nói gì vậy, nghĩ nghĩ một chút rồi quay đầu lại, nói: ” Không nên để Thái hậu hoài nghi, hơn nữa, ta cũng chưa từng cùng người qua một lần sinh nhật nào, vì vậy vẫn nên hồi cung đi thôi”.

“Nàng muốn cùng trẫm đón sinh nhật?”

Không ai đoán được thần sắc Long Phi Ly lúc này, vừa rồi Tuyền Cơ nói như vậy ai cũng nghĩ hẩn nhất định sẽ nổi giận.

Khóe miệng hẩn cong lên, rất vui vẻ kinh ngạc nhìn chằm chằm Tuyền Cơ.

“Ừh.”

Bởi vì đây là lần đầu tiên cùng người qua sinh nhật cũng là lần cuối cùng. Tuyền Cơ khẽ cười, chất lỏng ngọt tanh kia lại hơi trào lên trong cổ họng. Đương nhiên, lời này nàng không nói ra. Cảm giác này rất... mãnh liệt.

“Ta đi vào trước.” Tuyền Cơ nhìn Ngọc Trí, cười nói: ” Ngọc Trí, lát nữa vào phòng ta một chút nhé.”

Ngọc Trí nhu thuận gật đầu.

“Trẫm đi vào cùng nàng.”

Long Phi Ly vừa định cất bước, Tuyền Cơ lại lắc đầu ngăn cản, “Chuyện Đoạn Kiếm Môn, hẩn là người rất bận.”

Chuyện ở Đoạn Kiếm Môn tất thấy đều kì quái, như vậy chân tướng sau lưng chuyện này thật thú vị. Đúng như lời nàng nói, quả thật hẩn còn rất nhiều việc cần xử lý, nhưng mà sắc mặt tái nhợt của nàng càng lúc

càng rõ ràng, trong lòng Long Phi Ly đột nhiên thất lại, bước nhanh tới bên cạnh Tuyền Cơ, “Cảm thấy trong người có chỗ nào không khỏe à?”

“Không có việc gì đâu, ta chỉ muốn nói chuyện phiếm với Ngọc Trí thôi.”

Giọng nói mặc dù đậm đặc nhưng lại rất kiên quyết.

Sự kháng cự trong mắt nàng, Long Phi Ly sao lại nhìn không ra? Vừa rồi nàng nói muốn bên hấn qua sinh nhật, hấn chỉ thấy mừng rỡ như điên, không muốn làm trái ý nàng, lại nghĩ mặc dù nàng khôi phục trí nhớ, nhưng sau khi trở về cần phải để thái y viện chẩn đoán chắc chắn máu tụ trong đầu đã tan hết hay chưa mới được.

Khi nàng xoay người, trong mắt bỗng thoáng nét ưu thương, mi hấn khê nhãn, bật thốt lên: “Tiểu Thất, sau khi hồi cung, trẫm sẽ sai lễ bộ truy phong Ngũ Thất làm Trung Dũng Hầu”

Tuyền Cơ ngăn ra, dừng bước, nhẹ nhàng cười: “Tạ hoàng thượng, nhưng Ngũ Thất không cần, người đã chết, tứ phong cao tới đâu thì cũng có ích gì chứ? Làm như vậy hấn có vui vẻ hơn chút nào không? Đã chết là đã chết, cái gì cũng không biết, cái gì cũng không cần.”

Nàng cúi đầu nhìn xuống đất, ngày đó ra đi cũng giống như bây giờ, mặc kệ hoa viên phía trước hay là hậu viện này đều có dấu vết hoa rơi.

“Hoàng thượng, nếu một ngày thần thiếp chết đi, người sẽ truy phong cho thần thiếp danh vị gì? Nữ tử trong hậu cung, vị trí hoàng hậu là tôn quý nhất, suốt một kiếp này có ai chẳng muốn tiến tới vị trí tôn quý nhất kia? Có phải thần thiếp cũng có thể được phong danh hiệu hoàng hậu....”

Cảm giác bất an ngày càng trở nên mãnh liệt, chưa kịp nghe rõ lời của nàng, nàng đã bước nhanh vào trong viện.

Chết? Hấn cảm thấy lòng trĩu nặng, một chữ này làm cho toàn bộ vui sướng ban đầu của hấn đều biến mất, tựa như hạnh phúc vừa ăn trộm được đó hiện tại lập tức phải trả lại cho người ta!

Nàng muốn cái gì, hấn đều cho nàng!

Vị trí hoàng hậu này, nàng cũng không biết rằng, hấn đã dự tính trao cho nàng, hấn muốn nàng đứng ở vị trí gần nhất bên cạnh hấn, nhưng không phải là sau khi nàng mất.

Hoàng đế không nói lời nào, không khí nhất thời như nghẹn lại, Ngọc Trí lè lưỡi nói: “Cửu ca, muối đi tìm tấu tấu.”

“Ừm.” Ánh mắt sắc bén quét lên người Thanh Phong, “Đường như trẫm đã bỏ lỡ trò hay gì đó, sau khi hồi cung chúng ta sẽ nói chuyện.”

Trên đường hồi cung, lại xảy ra một chuyện hết sức kỳ quái, khiến cho đáy lòng ai nấy đều ẩn chứa một chút lo lắng sợ hãi, nỗi sợ này kéo dài cho tới khi đến Kinh Giao tụ hội cùng Từ Hi, trở lại hoàng thành, Thái hậu dẫn hậu cung cùng bá quan văn võ đón chào.

280. Chương 284: Dồn Vào Chỗ Chết (1)

Trước khi xuất phát, Tuyền Cơ đưa ra một yêu cầu với Long Phi Ly, nàng muốn một chiếc xe ngựa cho riêng nàng và Ngọc Trí.

Tất cả mọi người đều nhìn thấy sắc mặt Long Phi Ly lúc ấy hơi hơi thay đổi, hấn nhìn chằm chằm Tuyền Cơ một hồi lâu, ngoài dự kiến của mọi người, hấn đồng ý với điều kiện là phải để cho đại phu bắt mạch lại cho Tuyền Cơ.

Đại phu chỉ nói vết thương của phu nhân chưa lành, thân thể suy nhược nhưng cũng không đáng lo ngại lắm. Sau đó, Long Phi Ly lập tức ra lệnh ọi người khởi hành.

Cảm giác lo lắng run sợ kia phát ra từ xe ngựa của Tuyền Cơ và Ngọc Trí.

Suốt đường đi không ai nhìn thấy Tuyền Cơ bước ra khỏi xe ngựa, càng không ai biết vì sao nàng muốn làm như vậy, không lẽ là vì giận đối hoàng đế?

Trên đường đi, mỗi bữa cơm đều là Ngọc Trí đi ra ngoài, không nói tiếng nào lấy đồ ăn rồi trở lại trong xe ngựa. Trừ việc đi ra ngoài lấy đồ ăn, Ngọc Trí gần như cũng không rời khỏi xe ngựa nửa bước.

Đêm trước khi tới hoàng thành, giống như những lần trước, Ngọc Trí cầm một ít lương khô định lên xe, Long Phi Ly lạnh lùng ngăn nàng lại, xoay người muốn tiến vào xe ngựa.

Trừ bỏ Thanh Phong dựa vào thân cây trầm mặc không nói gì, tất cả những người khác đều nhận ra một điều: rốt cuộc tính nhẫn nại của hoàng đế đã tới cực hạn.

Thanh Phong lặng im không nói, qua lớp màn xe mỏng manh tiếng Tuyền Cơ nhột nhột truyền ra, “Ta muốn ở một mình một lúc, A Ly, trở về rồi ta sẽ lại ở bên cạnh người được không?”

Long Phi Ly không tiến vào nữa.

Hắn cau mày, khóe miệng lại hơi mang ý cười.

Kéo Hạ Tang qua một bên, Long Tử Cẩm cười khổ nói: “Người bên cạnh Cửu ca nhiều năm như vậy, có từng thấy Cửu ca sủng ái một nữ tử nào tới mức như vậy không?”

Hạ Tang cười, “Niên Phi nương nương là một nữ tử tốt”. Hắn dừng lại, liếc mắt nhìn Long Tử Cẩm, khẽ nói: “Bởi vì Như Ý cô cô, nên Vương gia cảm thấy không ổn?”

“Không phải.” Long Tử Cẩm lắc đầu, “Trong lòng ta biết điều đó, nhưng mà, ta vẫn có cảm giác có chỗ nào đó không ổn, không biết có là vì Niên Phi quá im lặng hay là vì cảm xúc hiện giờ của Cửu ca. Hạ Tang, chẳng lẽ người không có cảm giác này sao?”

Đoạn Ngọc Hoàn hơi nhíu mi nói: “Vương gia, ngài sợ Niên Phi nương nương có thể sẽ làm hoàng thượng bị tổn thương ư?”

“Không phải có thể hay không mà là ai có thể” Hạ Tang thản nhiên: “Trước kia ai cũng không thể, hiện tại...”

Đế đô, hoàng thành.

Cửa cung một màu đỏ tươi thắm, trên cửa lấp lánh ánh màu vàng sáng chói.

Màu đỏ như son lay động tầm mắt, cửa cung mở rộng ra, đá dưới chân sáng trong như ngọc, mái cung điện phía xa xa cong cong lấp lánh ngọc lưu ly, khắp nơi một màu vàng huy hoàng xa hoa.

Phúc thọ, cẩm tú, ánh mắt ẩn chứa nét cười yếu ớt, một người đứng ở giữa, trái phải đều là những mỹ nhân dung nhan kiều diễm nghiêng nước nghiêng thành với đủ loại quần áo hoa lệ tập hợp như dây ngân hà, bên dưới là bách quan áo mũ chỉnh tề nghiêm trang kính cẩn phân theo thứ tự mà đứng chờ.

Ngoài đoàn người này ra, bốn phía cấm vệ quân, cung nhân cũng nhiều vô số kể.

” Hoàng thượng giá lâm !”

Tiếng hô vang vọng thánh thót như tiếng chuông cổ, khi liên thêu rồng vàng năm móng từ từ tiến tới, con rồng kia giống như vừa bay qua một tầng mây tím, ngạo nghễ nhìn khắp bốn phương trời đất, khi liên giá chậm rãi dừng lại, rồng vàng cũng đáp xuống.

Mười mấy cấm quân khom người tuân tự đi về phía liên giá, bên cạnh liên có ba người, trong đó, nam tử trẻ tuổi tuần tú mỉm cười, vung tay lên, ngăn cản cấm quân tiến lên hầu hạ, tự tay vén rèm, một nam tử mặc hoàng bào, dung nhan tuấn mỹ quý phái chậm rãi bước ra.

Đó chính là Kháng Gia hoàng đế Long Phi Ly

Hắn cũng không vội vàng đi về phía thái hậu, tần phi và bách quan mà khoanh tay đứng, thần thái tao nhã ung dung, thản nhiên nhìn về một cái liên ở phía sau.

Dưới trăm ngàn ánh mắt soi mói, một cô gái nhanh chóng nhảy xuống, nàng mặc một thân y phục rực rỡ, bên hông đeo ngọc bội phỉ thúy lung linh, miệng cười yếu ớt, dung nhan kiều diễm như đóa phù dung.

Khẽ hành lễ với hoàng đế, nàng nhẹ nhàng nhắc rèm phượng liền lên.

Ai cũng biết bên trong đó là ai, nhưng mà, không ánh mắt nào không nhìn qua, bao gồm cả người đứng đầu hậu cung, đứng đầu bá quan văn võ trong triều đình.

Áo váy màu tím, trang điểm đơn giản, Niên Tuyền Cơ.

Nàng là sủng phi của hoàng đế, dung mạo không tính là đẹp nhất, nhưng khi hoàng đế bước nhanh về phía nàng, nhẹ nhàng kéo nàng sát vào người dẫn về phía mọi người, mọi người đều để ý thấy dung mạo của nàng dường như có chút thay đổi.

Vốn đã không phải là nhan sắc quá kiều diễm, lúc này lại càng thêm tái nhợt tiêu tụy, mà điều khiến mọi người càng ngạc nhiên là hình như trên mặt nàng là có những vết mờ nhạt, không thể nói rõ đó là cái gì, nhưng nó từ một bên mí mắt nàng, uốn lượn kéo dài tới khóe miệng.

Trong lòng rất nhiều người thậm chí đã nảy ra một suy nghĩ: Có phải nàng đã...bị hủy dung hay không ?

Đi theo sát đằng sau hoàng đế và phi tần tiến về phía đoàn người cùng nghi thức long trọng, là ba nam tử vừa rồi đứng hầu ở bên cạnh long liên, nội vụ tổng quản Từ Hi, Hạ Tang và thiếu niên áo xanh Thanh Phong.

Cô gái mặc y phục rực rỡ cười nhìn về nam tử mặc cẩm y vừa bước ra từ cái liễn thứ ba, hai người đi song song với nhau cùng tiến lên phía trước.

Trước đó mấy bước là một rừng người đứng chờ.

Long Phi Ly cùng Tuyền Cơ đứng lại, khẽ cười vãn an Thái hậu, Thái hậu mỉm cười vuốt cằm, nói: “Rõ ràng là sinh nhật của Hoàng thượng, lại vì xã tắc và ai gia cầu phúc, vất vả cho hoàng thượng rồi.”

“Vì xã tắc là trách nhiệm của trăm, vì mẫu hậu là bổn phận làm con của trăm” Long Phi Ly cười nói, sau khi hần nói, mắt phượng khẽ lộ tia trào phúng, bách quan lễ bái, chúng phi thi lễ, cấm quân cung nhân tung hô vạn tuế.

Mẫu hậu? Mẫu hậu của hần còn bị nữ nhân trước mắt này giam cầm. Nhìn khóe môi hần cười yếu ớt, diễn xuất hoàn mỹ không lộ ra dấu vết, Tuyền Cơ khẽ cười, không rõ vui hay buồn. Lúc này nàng mới biết được ‘nguyên nhân’ hần tới Thu Sơn.

Nhưng mà mặc kệ như thế nào, qua việc này, hần đã thành công, hần tìm được Bạch Chiến Phong.

Có lẽ có một số việc giống như là định mệnh, đi một vòng cuối cùng nàng vẫn trở về chỗ này.

Ở chỗ chỉ có nam nhân đứng bên cạnh nàng và nữ nhân đẹp đẽ quý phái đối diện với hần.

Hoàng đế khẽ thu lại nụ cười nói: “Tất cả hãy bình thân.”

Trong đám đông khi chỉ có một người nhìn chăm chăm vào người, người có lẽ sẽ có thể nhận ra hần là ai?

Nhưng khi có rất nhiều người nhìn chăm chăm vào người thì người có khả năng phân biệt ai với ai nữa không?

Có điều có một vài người Tuyền Cơ luôn nhận ra được, hai người đứng hai bên hông Thái Hậu cùng tất cả nữ nhân trong hậu cung phía sau, cung nhân trong Phượng Thùt cung về mặt vui sướng đứng ở xa xa, Niên thừa tướng, Niên Tụng Đình, và Tam vương gia, Thất vương gia, Nạp Minh Thiên Lăng cùng đứng đằng trước bách quan trong triều.

Còn thêm Cát Tường và... Như Ý, trong đó có một người nhìn nàng với ánh mắt thực cổ quái.

281. Chương 285: Dồn Vào Chỗ Chết (2)

Nguyên nhân bị mọi người nhìn chăm chăm có rất nhiều.

Trong đó, mặt của nàng chắc chắn là nguyên nhân hàng đầu. Tuy rằng Long Phi Ly từng nói với nàng là mặt của nàng mặt sẽ từ từ tốt lên, chắc là lời an ủi rồi? Ai biết được?

Dung mạo đối nữ nhân có ý nghĩa như thế nào? Không phải là nàng không thêm quan tâm, nhưng hiện tại, tựa hồ có quá nhiều chuyện khiến cho nàng không thể không để ý!

Những người khác nhìn nàng cũng không có gì kỳ quái.

Nhưng ánh mắt này, hay có lẽ nên nói là nam nhân này, nàng cũng không biết hẩn. Vấn đề là ở chỗ này, nàng không biết hẩn!

Hẩn đứng sau lưng Long Lập Dục, ước chừng khoảng ba mươi tuổi, bộ dáng bình thường, đôi mắt lại cực kỳ u ám âm trầm, khiến cho nàng rất không thoải mái.

Hẩn không chỉ nhìn nàng, hẩn còn nhìn người nào đó trong sân nữa, nhưng mà ánh mắt hẩn quá nhanh nhẹn, nàng không biết rốt cuộc hẩn còn quan sát ai khác nữa.

Nếu dựa theo vị trí hẩn đứng thì quan chức của hẩn cũng không thấp. Hẩn rốt cuộc là loại người nào?

Suy nghĩ này tạm thời áp chế dục vọng muốn nhìn sang Như Ý.

Long Lập Dục lúc này lại nhìn sang, Tuyền Cơ thở dài, khẽ nghiêng đầu đi.

Ánh mắt chuyển đại sang chỗ khác nhưng lại khiến nàng phát hiện ra Long Phi Ly đang cùng Thái Hậu nói chuyện, đương nhiên là nội dung câu chuyện đã bị nàng ung ung dung dung bỏ sót, Long Phi Ly liếc nhìn Như Ý một cái, một cái liếc mắt thật rất nhanh rất đậm nhạt.

Đang ở trước mặt Thái Hậu! Hẩn không sợ bị phát hiện sao? Hay là vì hẩn... nhớ cô ấy ?

Nàng cười khổ, nàng thật sự đúng là càng ngày càng suy nghĩ nhiều.

Lúc này, lại có hai người nhìn về phía nàng, là... Long Chính Văn cùng Nạp Minh.

Nạp Minh khẽ nhíu mày, còn Long Chính Văn thì tao nhã cười với nàng, tựa hồ chuyện trước đây đã hoàn toàn tiêu tan.

Nàng không có làm gì đáp lại, ở chỗ này người người đều tinh tường, kỹ năng mất đi mày lại đều thấu hiểu sâu sắc.

Nghĩ nghĩ rồi nhin không được tự mua vui giải sầu, nàng nhẹ nhàng cười.

Nụ cười này có chút không đúng lễ nghi. Cũng không biết có phải là cử động của nàng quá lớn hay là lúc này câu chuyện của hoàng đế cùng Thái Hậu có liên quan đến nàng mà ánh mắt mọi người đều lữ lượt dán vào người nàng, tiếp theo lại nhìn về phía hoàng hậu.

Nàng ngẩn ra, đang không biết đã phát sinh chuyện gì thì Long Phi Ly đã buông nàng ra, đi đến bên cạnh hoàng hậu, miệng mỉm cười nắm lấy tay Úc Di Tú, Úc Di Tú thẹn thùng cúi đầu.

Tầm mắt nàng quay một góc bốn mươi lăm độ nhìn về phía Ngọc Trí cầu cứu thì thấy đám người Ngọc Trí toàn bộ đều biến sắc.

Rốt cuộc là có chuyện gì?

“Lúc trước bọn tỷ muội còn đoán già đoán non rằng người mang long thai trước tiên ắt phải là Niên phi nương nương, không ngờ là hoàng hậu tỷ tỷ lại có tin vui trước.”

Giọng nói này là... Tuyền Cơ nhìn về phía Hoa phi, chân mày khẽ dựng lên, cười dài nhìn nàng nhưng trong mắt lại không hề chứa ý cười!

Có mang? Có mang cái gì? Chắc không phải là mang thai đấy chứ! Tuyền Cơ đột nhiên chấn động, hoàng hậu có thai!

Nàng ấy mang thai đứa con của Long Phi Ly!

Trước khi xuất cung, Long Phi Ly rất ít sủng hạnh các phi tử khác nhưng lại đến tẩm cung của hoàng hậu mấy lần!

Ngực nàng đau buốt, kinh ngạc nhìn về phía Long Phi Ly, Long Phi Ly hơi hơi ngưng mi nhìn nàng một cái.

Vừa rồi Thái Hậu cùng Long Phi Ly nói đó là việc này! Chẳng trách mà tất cả mọi người đều đang nhìn nàng!

“Muội muội ngu dốt, xin Hoa tỷ tỷ chỉ giáo ột chút, vừa rồi tỷ tỷ nói ‘không ngờ là hoàng hậu tỷ tỷ lại có tin vui trước’ lời này là có ý gì? Chẳng lẽ tỷ tỷ không hy vọng hoàng hậu tỷ tỷ...” Một giọng nói kinh ngạc trong đám phi tần truyền ra.

Ngữ khí của nàng tỏ ra rất giật mình, khoe miệng lại nở cười mỉm, đúng là Tuệ phi.

Trong số phi tần trong hậu cung, trừ Tuệ phi – nữ nhi của đại tướng quân có gia thế tương đương với Hoa phi thì còn có ai dám công nhiên khiêu khích Hoa phi nữa cơ chứ?

Hoa phi nhất thời biến sắc, cười lạnh một tiếng, đang muốn phản bác nàng vài câu bỗng Thái Hậu lại thần nhiên nhìn nàng một cái, Hoa phi cắn răng hiểu đây là Thái Hậu cảnh báo không cho nàng tiếp tục lên tiếng để khỏi phải chọc giận Hoàng Thượng.

“Bọn muội muội đừng vì một câu nói đùa mà làm tổn thương hòa khí.” Hoàng hậu cười nói: “Hài tử của tỷ muội nào cũng đều giống nhau! Đều là huyết mạch của Hoàng Thượng.”

Hài tử của tỷ muội nào cũng đều giống nhau ư? Vị trí Tuyền Cơ đứng vừa vặn vị trí vừa vặn đối diện với các phi tần, người khác có lẽ không chú ý nhưng Tuyền Cơ rõ ràng nhìn thấy An Cẩn và Dao Quang nhìn nhau.

Lời này của Hoàng hậu quả thật là trái lương tâm! Khi đó nghe cung nhân nói là hoàng đế khó có con nối dõi, nàng còn từng suy đoán nguyên nhân, thậm chí oán thầm có phải là hắc ‘không được’ hay không, ngay cả nàng là người mới trong hậu cung mà cũng biết được là muốn mang thai giọt máu của nam nhân trước mắt này thì cơ hội có thể còn nhỏ hơn là trúng xổ số độc đắc nữa.

Trừ nàng lần đó “Mơ hồ” mang thai đứa con của hắc thì trước lần sau khi hắc đại hôn, trong hậu cung chưa từng có phi tử nào có tin vui! Trong hậu cung thì mẹ quý nhờ con, ngược lại, con cũng sang nhờ mẹ. Con của hoàng hậu tương lai sẽ có địa vị như thế nào? Điều này cũng không khó để tưởng tượng ra! Cục diện chính trị trong triều lẫn tình thế trong cung chỉ sợ sẽ sớm phải thay đổi.

“Lời của hoàng hậu rất hợp ý trẫm.” Long Phi Ly thần nhiên liếc nhìn Hoa phi, Tuệ phi một cái, hai người không dám nói nữa, hạ thấp người nói: “Hoàng Thượng nói phải!”

“Hoàng hậu phát hiện từ khi nào?” Long Phi Ly nhướn mày, ngữ khí hơi trách cứ, “Cũng không cho người truyền tin cho trẫm, thật sự là đáng phạt.”

Tuy là hắc nói như thế nhưng đôi mắt phượng lại chan chứa ý cười nhìn Úc Di Tú, chúng phi trong hậu cung không ai không hận hoàng hậu, nhưng dù ghen ghét đến cỡ nào cũng không dám để lộ ra chút gì ra ngoài mặt.

“Chúc mừng Hoàng Thượng!”

Úc Cảnh Thanh khởi đầu chúc mừng, chúng thần trong triều cùng đám người Long Lập Dục cũng đều cao giọng chúc mừng, Tuyền Cơ liếc nhìn Niên thừa tướng một cái, vị phụ thân này của nàng trên mặt đều tỏ vẻ bình thần, quả là có tiềm năng làm diễn viên.

“Hoàng Thượng còn nói trách phạt à, ai gia thấy người cao hứng còn không kịp, ” Thái Hậu cười nói: “Nhắc đến mới nhớ, hôm nay hoàng hậu cảm thấy buồn nôn khó chịu, truyền y nữ chẩn mạch mới biết được, Tú nhi hiền lành nhưng đúng là nhất thời hồ đồ, bất quá đây chuyện mừng, theo ai gia thấy thì đây đúng là lễ vật sinh nhật tốt nhất cho người nha.”

Thanh âm lọt vào tai lại giống như một tiếng sét đánh. Hài tử của hắc ... Tuyền Cơ cười khổ, cơn đau trong lồng ngực càng trở nên nhức nhối, thình lình nàng nghe thấy hoàng hậu nhẹ giọng hỏi, “Niên phi muội muội không có sao chứ, sắc mặt muội nhìn tái nhợt quá.”

282. Chương 286: Dồn Vào Chỗ Chết (3)

Sắc mặt hoàng hậu tỏ ra quan tâm thân thiết.

Sự quan tâm này của nàng khiến cho ánh mắt mọi người tập trung trở lại trên người Tuyên Cơ, hoàng hậu có long tự trước Niên phi, người này là sủng phi của hoàng đế, sau lưng Niên phi là Niên thừa tướng, sau lưng hoàng hậu là Úc thừa tướng, ai không trông chờ trò hay?

Long Phi Ly nhường mảy, tựa hồ định bước qua ngay, Thái Hậu lại nói: “Cát Tường, Như Ý, còn không mau đi qua đù Niên phi? Niên phi a, đi đường xa mệt nhọc, đừng nên để bị bệnh mới được.”

Long Phi Ly lúc này mới dừng lại.

“Tạ ơn Thái Hậu nương nương quan tâm.” Tuyên Cơ hạ thấp người thi lễ, nói.

Nhưng hai đại cung nữ chưa kịp đến gần thì hoàng hậu đã đi tới, đỡ lấy một bên cánh tay Tuyên Cơ.

“Hoàng hậu nương nương, không được đâu.” Tuyên Cơ vội vàng từ chối, trong ngực đột nhiên đau nhói, dòng máu tanh quen thuộc trong phút chốc liên tục dâng lên cổ họng, chực trào ra khỏi miệng.

Nàng thầm nghĩ không ổn, trong tình thế cấp bách hơi dùng sức đẩy hoàng hậu ra.

Hoàng hậu thét lên một tiếng thét, lão đảo mấy bước té ngã trên mặt đất.

Một tiếng hét này làm cho tất cả mọi người đều chấn động. Thái Hậu giận dữ, trách mắng: “Niên phi, người thật to gan! Nếu như long thai có chuyện gì ai gia nhất định không tha cho người!”

Hoàng hậu ôm bụng nằm dưới đất, nhìn về phía Long Phi Ly, nhú mi khẽ nói: “Hoàng Thượng.”

Sắc mặt Long Phi Ly đại biến, trong lòng nàng mừng thầm, hơi hơi vươn tay ra, Long Phi Ly lại lướt qua người nàng, vạt áo kia chỉ khe phất qua nàng nhưng nhanh chóng gần như quyết tuyệt.

Nàng đang khó hiểu thì một giọt nước âm ẩm rơi lên cổ, nàng cả kinh đưa tay lên sờ rồi thất thanh kêu lên, là... Máu!

Bốn phía đột nhiên trở nên yên tĩnh, nàng đột nhiên ý thức được là có gì đó xảy ra, nhìn về phía trước chỉ thấy Long Phi Ly đã kéo một người vào trong lòng.

Nàng kinh ngạc cùng hàng trăm ngàn ánh mắt của mọi người nhìn về phía hoàng đế cùng Niên phi.

Trước khi gặp gỡ nam nhân này, nàng chưa bao giờ nhìn thấy một đôi mắt nào đẹp như vậy, cũng như giờ phút này nàng chưa từng thấy gương mặt của hán đầu đón kịch liệt như vậy.

Hắn vội ôm chặt Niên phi, lạnh lùng nói: “Hạ Tang, tuyên Thái y, truyền viện chính và Thôi y nữ lập tức đến Trữ Tú điện.”

Hắn chưa nói hết câu, thân ảnh Hạ Tang cùng Thanh Phong đã biến mất.

Bàn tay buông lỏng, móng tay xẹt qua mặt, cho đến khi được hai đại cung nữ nâng dậy, nàng còn thất thố nhìn chăm chăm Niên phi.

Tay nắm chặt long bào, Tuyên Cơ đau đớn khó chịu nổi, chỉ cảm thấy trái tim mình bị người ta bóp chặt trong lòng bàn tay, dùng vũ khí sắc nhọn đâm xuyên vào, ánh mắt của nàng đã khép lại hơn phân nửa vẫn cố dùng hết khí lực nói:

“Ta không... Không phải cố ý đẩy nàng, ta sẽ không hại... Hài tử của người.”

Cái loại cảm giác đáng sợ đau đớn cùng tuyệt vọng từ đáy lòng Long Phi Ly lại bùng lên. Lần trước ở trong hang động, nhìn thấy nàng cùng Bạch Chiến Phong thân thể trần truồng ở cùng bên nhau, trước đó nữa ở Bạch phủ, nàng cầm kiếm đâm thẳng vào ngực hắn, lại thêm một lần trước nữa, nàng ở trước mặt hắn không chút do dự nhảy xuống vực sâu...

Tất cả mọi người chung quanh đều bối rối sợ hãi, thanh âm hỗn độn vang vọng... hắn làm như không nhìn thấy hết thấy, trước mắt hắn chỉ còn lại một màu đỏ tươi trên đôi môi, trên khóe miệng của nàng.

“Trăm biết, trăm biết, nàng đừng nói nữa, sẽ không có việc gì hết!” Hấn cuồng loạn lau dòng máu tươi không ngừng trào ra bên khóe miệng nàng.

“A Ly, ta... đau, khó chịu quá!” Ý thức của Tuyền Cơ bắt đầu mơ hồ, chỉ biết lẩm bẩm rên rỉ theo bản năng.

Nàng thường xuyên bị thương, trên người cơ hồ không có bao nhiêu chỗ lành lặn, đêm đó lau người cho nàng hấn nhìn thấy những vết thương xấu xí trên người nàng mà cả người cứng đờ thật lâu.

Nhưng mà nàng tính tình ngoan cường, bướng bỉnh, rất ít khi nào nói một chữ ‘đau’ trước mặt hấn, nếu nàng nói đau thì có nghĩa là rất đau!

Hấn đột nhiên nhớ lại lúc ở trong hang động vẻ mặt của nàng bị thương nhìn hấn.

Đúng vậy, hấn chưa từng hỏi nàng một câu là có sợ hãi hay không, có bị thương không, đau như thế nào.

Ý niệm trong đầu này khiến hấn không thể thờ nổi, hấn bế bổng nàng lên, thi triển khinh công chạy nhanh về Trữ Tú điện, mặc cho khung cảnh sau lưng hoàn toàn hỗn loạn khiếp sợ dồn thành một cục.

Trữ Tú điện.

Mọi người kể cả thái hậu và hoàng hậu cũng bị Đoạn Ngọc Hoàn dẫn quân ngăn cản ở ngoài cửa điện.

Từ Hi cau chặt mày đứng hầu một bên, Ngọc Trí sợ hãi run rẩy cầm lấy cánh tay của Long Tử Cẩm, vừa khóc vừa nói: “Thập ca, phải làm sao bây giờ? Có khi nào tẩu tẩu sẽ chết hay không? Tẩu ấy có thể chết hay không vậy?”

“Long Ngọc Trí!” Long Tử Cẩm cắn răng nói: “Nếu nàng ấy chết cũng là tại người hại chết! Tên lang băm kia không chẩn đoán ra thì cũng không nói, người cùng nàng ở chung một chiếc xe ngựa, sao người không cảm thấy bệnh tình của nàng được? Vì sao người không nói cho chúng ta biết?”

Tay rút khỏi cánh tay của Long Tử Cẩm, Ngọc Trí chậm rãi ngã khụy xuống đất, lẩm bẩm nói: “Đại phu nói tẩu tẩu không sao, ta cũng nghĩ là... Tẩu ấy nói tạm thời không muốn ở cùng một chỗ với Cửu ca... Phải rồi, là tại ta ngu ngốc, ở trong xe ngựa tẩu ấy đã mấy lần nôn ra máu, tẩu tẩu nói đây là chứng bệnh do u uất, Như Ý tỷ tỷ lúc đó chẳng phải cũng như vậy sao? Tẩu ấy nói hồi cung bảo Thái y viện kê chút thuốc là được, vậy mà ta cũng tin là thật.”

Nàng nói xong, cả người chấn động, chỉ thấy Long Phi Ly đột nhiên xoay người lại nhìn nàng một cái, một cái liếc mắt này vừa tàn nhẫn vừa lãnh khốc, trong ánh mắt mơ hồ có ý sát phạt.

Ngọc Trí che mặt khóc nức nở, trong đầu hiện lên một cái ý niệm: ‘nếu lần này tẩu tẩu không thể chữa khỏi, Cửu ca nhất định sẽ giết mình!’ Giết nàng đền mạng cũng là phải, nhưng mà rốt cuộc tẩu tẩu bị bệnh gì? Có thể chữa trị hay không?

Long Phi Ly không buông Tuyền Cơ ra, cứ ôm chặt lấy nàng ngồi trên giường.

Hấn nghĩ hấn sẽ phần nợ, sẽ hận nàng, nhưng trong lòng hấn chỉ có một nỗi thống khổ gắt gao.

Nàng không đi bái tế mà chịu cùng hấn hồi cung không phải là vì cùng hấn trải qua ngày sinh nhật, tên đại phu kia không chẩn đoán ra còn nàng đã sớm biết tình hình thân thể của chính mình rất xấu.

Cho nên, nàng dùng son phấn che đậy vẻ tái nhợt của chính mình.

Nàng không nói cho hấn, thậm chí nàng lừa gạt hấn!

Mà hấn lại cũng quá mức sơ ý, sa vào trong cái nhần mặt nhú mày lẫn nụ cười của nàng. Chẳng lẽ nàng muốn dùng phương thức này để trừng phạt hấn sao? Cùng hấn trải qua ngày sinh nhật xong rồi sau đó cứ như vậy mà chết đi?

283. Chương 287: Dồn Vào Chỗ Chết (4)

Nàng nằm trong ngực hấn, nặng nề lập lại lời vô nghĩa, nàng nói đến chuyện hài tử của hoàng hậu.

Hắn biết, nàng muốn nói với hắn là nàng không phải cố ý, bởi vì... Đó là hài tử của hắn.

Nàng suy yếu thở phì phò, khoe miệng đầy máu trông như cánh hoa đỏ tươi thật đẹp.

Chỉ là hoa nở càng đẹp sẽ càng chóng tàn. Bởi vì, hoa chỉ rực rỡ trong khoảnh khắc.

Bởi vì, phạm là thứ gì đó thật đẹp đa phần là dùng tính mạng để đổi lấy.

Có lẽ tựa như giữa bọn họ, nàng đem tất cả mọi thứ để cho hắn, nghĩ sẽ được trân trọng đáp lại.

Để rồi, không ngừng thất vọng.

Để rồi, lúc này đây, rõ ràng là nàng chịu theo hắn hồi cung, hắn cứ nghĩ bọn họ quả thật có thể quay trở lại một lần nữa. Hắn sẽ dùng cùng loại tình cảm đáp lại nàng một cách bình đẳng.

Nhưng tựa hồ đã không còn khả năng này nữa.

Khoảng khắc nàng ngã vào trong lòng hắn, hắn đã lập tức đoán được lần này nàng bệnh rất không bình thường. Tuy rằng, Thái y còn chưa tới, hắn còn chưa biết thân thể của nàng xảy ra chuyện gì, nhưng hết thấy trước mắt, gương mặt mày như tro tàn của nàng, hắn có cảm giác lúc này đây nàng quả thật không thể tiếp tục chống đỡ được nữa.

Nàng luôn kiên cường khiến cho hắn sinh ra một loại ảo giác là nàng... vẫn luôn tồn tại; nhưng hắn quên mất là kiên cường cũng có khi cạn kiệt.

Hắn đột nhiên nhớ tới đứa con của nàng.

Ngày đó khi hắn và nàng biết là có hài tử, sự lạnh lùng và chần chừ của hắn đã khiến cho hắn mất đi hài tử đó. Tuy rằng hắn biết rõ giữ lại hài tử đó sẽ gây ra nhiều sóng gió, nhưng mà đó là đứa con của hắn và nàng...

Ánh mắt đau rát, Long Phi Ly lại thản nhiên cười ra tiếng, xiết chặt vai Tuyên Cơ, mỗi một tiếng cười giống như một lưỡi sắc nhọn đâm mạnh vào tim hắn.

Hắn nhẹ nhàng hôn lên vành tai của nàng.

“Trừ nàng, hài tử của ai trăm cũng đều không cần, cho nên nàng hãy bình phục có được không?” Ngón tay lau vết máu bên miệng nàng. Hắn ngắm nàng, nhẹ nhàng cười.

Hoặc là, hắn sớm quên mất mùi vị nước mắt.

Hoặc là, thì ra thê lương tới cực điểm, ngay cả nước mắt cũng sẽ không có.

Có lẽ vì lời nói của hắn hoặc có lẽ nàng quả thật đã hơi tỉnh táo lại, nàng không có nói đến chuyện hài tử, nhìn vào ánh mắt của hắn, nhẹ nhàng cười.

“Long Phi Ly, có phải ta phải chết nên ngươi có chút áy náy với ta hay không, cho nên ngươi muốn lừa gạt ta như vậy? Đừng quên quân vô hí ngôn, ~ mẹ nó, ngươi là đồ vệt thối.”

Tuyên Cơ cười, nhắm mắt lại, lúc này vậy mà lại không có nước mắt.

Ngay cả nước mắt cũng không có, chẳng lẽ đã khóc đến khô cạn nước mắt rồi sao. Vậy thì cười đi. Vốn cũng không có người nào quy định là lúc chết nhất định phải khóc.

“Ta không cần sự thương hại bố thí của ngươi, ngươi đã nói sẽ cho nàng một phi vị và một đứa con, nếu ta không đoán sai thì đứa nhỏ đó sau này sẽ là hoàng đế tiếp theo của Tây Lương, bởi vì ngươi không thương hoàng hậu, ngươi yêu nàng...”

Vì sao rõ ràng là đang cười mà cả người lại có thể lạnh run như vậy, Tuyên Cơ thánh thót cười vang.

Đột nhiên biết là sẽ làm nàng đau đớn, Long Phi Ly vẫn siết chặt Tuyên vào trong lòng.

Quả nhiên, nàng vì đau đớn mà mặt mày nhăn nhú, sau đó cánh môi đỏ thắm tái nhợt lại nở nụ cười.

Hắn chưa từng nghĩ tới sẽ gặp được nàng, càng không nghĩ tới sẽ yêu thương nàng.

Hắn không có lừa nàng, hiện giờ đây là ý nghĩ duy nhất trong lòng hắn. Có lẽ, có lẽ là từ trước hắn đã có ý tưởng này.

Trong lòng hắn vốn có một cán cân cân bằng, một bên là nàng, một bên là Tâm Y. Cán cân này không biết từ khi nào đã bị lệch. Có lẽ là khi nàng rơi xuống vực, có lẽ là sớm hơn nữa.

Chỉ là hắn vẫn không muốn thừa nhận trên đời này lại có một người có thể chiếm giữ hoàn toàn tâm của hắn như vậy, hắn lại có thể vì nàng xem tình nghĩa mười bốn năm như mây khói.

Hắn là quân vương, không phải là quân vương thời thịnh thế chân chính, nếu có một người có thể đem nắm giữ toàn bộ cảm xúc của hắn thì đó không phải là chuyện tốt.

Trước khi gặp nàng, hắn nghĩ là hắn yêu Như Ý; sau đó hắn mới hiểu được thì ra đó quả thật không phải là như vậy. Nếu thật sự muốn trực tiếp so sánh, chính là, hắn không có dự vọng đối Như Ý, hắn vẫn chưa từng chạm vào nàng.

Hắn không phải người coi trọng tình dục, nhưng hắn là một nam tử bình thường, có khi cũng cần giải quyết, hắn là hoàng đế, cũng không có khả năng không sủng hạnh các nàng.

Nàng có lẽ không biết là hoàng hậu có con với hắn là vì trước lúc rời cung, có một đêm hắn mất khống chế, phóng thích ở trong thân thể Úc Di Tú, bởi vì, khoảng khắc đó hắn suy nghĩ đến nàng.

Trước đêm đó, nàng theo Như Ý học pha trà, nấu trà mang đến Trữ Tú điện tìm hắn, mà hắn đánh vỡ bát trà, phụ ý tốt của nàng, quan hệ của hai người cứng ngắc lạnh lùng. Hắn không ngờ sau đó nàng lại mượn tay An Cẩn, mỗi ngày đưa trà cho hắn.

Hôm hắn sủng hạnh hoàng hậu đó, hắn không nhận được trà của nàng, hắn biết nàng bị bệnh. Dưới thân là Úc Di Tú, hắn lại nhớ tới nàng, rất nhớ nàng. Sau đó hắn thậm chí không có ngủ lại tẩm cung của hoàng hậu mà giữa đêm khuya đến Phụng Thu cung tìm nàng...

Đương nhiên, việc hoàng hậu mang thai rất kỳ quái, là hoàng hậu hay là có người hữu tâm khiến cho hoa Tử Tích mất công hiệu?

Lúc nàng ở dưới thân hắn, ham muốn của hắn càng nhiều, mỗi lần nàng đều bị hắn tra tấn lợi hại. Trừ việc điên cuồng muốn chiếm lấy thân thể của nàng, hắn còn muốn thứ gì đó nhiều hơn nữa ở nàng. Hắn cũng nói không rõ đây là cái gì.

(AD: sắc với tên vịt thối này, người cũng biết là Tiểu Thất bị người tra tấn lợi hại vịt thối!)

Hắn thích nghe tiếng nàng ngâm nga, thích nghe nàng khóc lóc gọi tên của hắn, hắn muốn nàng chỉ có hắn. Những người khác không thể chạm vào nàng, ai cũng không thể, hai gã hoàng huynh của hắn lẫn Bạch Chiến Phong, ai cũng không thể.

Long Tử Cẩm đối với Như Ý như thế nào không phải hắn không biết, nhưng hắn không cảnh cáo hắn, trước khi gặp nàng, hắn nghĩ rằng đó là vì sự tín nhiệm đối với Long Tử Cẩm cùng Như Ý.

Về sau rốt cục hắn hiểu được là hắn không yêu Như Ý, tình cảm đối với nàng ấy không hơn một loại tình thân tri kỷ, một loại thói quen dùng thời gian mười bốn năm xây dựng. Bởi vì, chỉ có nữ nhân tên Niên Tuyên Cơ này hắn mới không dung thứ cho bất kỳ một nam nhân có niệm tưởng với nàng.

284. Chương 288: Dồn Vào Chỗ Chết (5)

Ngày đó hắn lựa chọn bỏ nàng quay trở về đúng là vì hắn lo lắng cho bệnh tình của Như Ý nhưng cũng vì chắc chắn là mặc kệ dung mạo của nàng có thể khôi phục hay không hắn đều yêu nàng. Dung mạo đối với hắn chẳng qua là túi da vô dụng, hắn yêu là tính tình của nàng.

Lúc ở biệt viện trong Tùng Phong trấn Yên Hà quận, hắn nói với nàng trừ vị trí phi tần và một đứa con, Ôn Như Ý chỉ là Ôn Như Ý.

Bởi vì hắn biết rõ ban danh phận cho Tâm Y chính là trách nhiệm của hắn đối với Tâm Y.

Nhưng giờ phút này, hắn không thể lại nhìn thấy nàng thống khổ, mặc kệ là thân thể của nàng hay là trái tim của nàng. Hắn hiểu được sự để ý của nàng, hiểu được nỗi đau của nàng. Cho dù phải phụ ai, thiếu nợ ai! Trách nhiệm, hắn sẽ nghĩ biện pháp khác để bồi thường lại. Hắn chỉ không muốn nàng đau lòng nữa! Nàng lại nghĩ hắn lừa nàng, nàng không hề tin tưởng!

Hắn vỗ về mái tóc của nàng, hôn lên vầng trán ướt đẫm mồ hôi của nàng, ôn nhu nói: “Đứa con của hoàng hậu trẫm sẽ không cần.”

“Không cần?” Tuyền Cơ cố hết sức nhíu nhíu mày, rất là nghi hoặc, không hiểu hắn đang nói cái gì, cúi đầu hỏi: “Sao lại không cần?”

“Việc này nàng không cần quản, nàng chỉ cần biết rằng, trẫm chỉ muốn có hài tử của nàng, ngủ một chút đi, đừng nói nữa, Thái y rất nhanh đến.” Tay nàng còn khê nắm vạt áo của hắn, hắn biết nàng rất đau, nhìn sắc mặt nàng càng ngày càng tái nhợt, hắn trở nên tỉnh táo lại, hắn tuyệt đối không để nàng cứ như vậy mà chết, hắn muốn ở cùng nàng, nàng cũng phải ở cùng hắn.

Hai mươi mốt năm qua hắn có được thiên hạ, lại giống như không có gì cả, sau khi đến nàng mang lại hạnh phúc cho hắn, hắn sẽ không để cho nàng rời xa hắn.

“Trẫm chỉ thích một mình nàng, nàng phải ở cạnh trẫm.” Hắn xoa mí mắt của nàng, ngữ khí nhẹ nhàng nhưng kiên quyết tuyên cáo.

Đột nhiên một tiếng khê gọi, “Như Ý tỷ tỷ.”

Là giọng của Ngọc Trí, Long Phi Ly không hề nhìn qua, trong mắt hắn chỉ có người đang nằm trong lòng.

Chỉ thích một mình nàng... vừa tiến vào liền nghe thấy hắn nói như vậy, Như Ý nắm chặt đôi tay khê run rẩy, trừ hoàng đế tất cả mọi người đều đang nhìn nàng, nàng biết.

Chắc hẳn là bởi vì tình trạng của Niên phi cực kỳ bất ổn nên hắn mới nói như vậy. Bằng không, hắn sẽ không chạy suốt đêm về đế đô, sau đó từ chỗ Từ Hi nàng mới biết được là hắn vốn muốn thay Niên phi đi xin thuốc, nhất định là như vậy rồi!

“Như Ý cô cô cũng đến đây à.” Tuyền Cơ chậm rãi mở mắt ra, hạ giọng nói: “Long Phi Ly, đưa ta trở về Phượng Thấu cung đi, ta... không muốn ở trong này.”

Không phải là ghen ghét cũng không phải giận dữ, Tuyền Cơ không nghĩ tại thời điểm này còn làm chút chuyện thân mật gì.

Long Phi Ly lại cười lạnh một tiếng, “Từ Hi, người thật to gan! Ai cho phép người cho người khác tiến vào đây?”

“Lão nô biết tội!” Từ Hi quỳ xuống, hạ giọng nói.

“Đưa các nàng ra ngoài.”

“Hoàng Thượng.” Cát Tường lên tiếng, lời nói của hoàng đế nàng cũng nghe thấy. Long Phi Ly chưa từng nói với phi tử nào như vậy, lời của hắn đây là tương đương hứa hẹn cho Niên phi độc sủng hậu cung!

Nàng liếc nhìn Như Ý đang cúi đầu trẫm mặc một cái, ngay cả Ôn Như Ý cũng không lần át được Niên Tuyền Cơ hay sao? Trong lòng kinh hoảng, không có cách bảo trì trấn tĩnh, lên tiếng trước cả Như Ý.

Niên phi nhìn về phía các nàng, sắc mặt nàng ta trắng như tờ giấy! Đôi môi anh đào của Cát Tường khê nhếch lên... Hoàng Thượng sủng ái nàng ta thì thế nào? Bệnh của nàng ta tựa hồ rất nặng, không chịu đựng nổi!

“Trẫm nói là đưa các nàng ra ngoài!” Nhìn thấy Tuyền Cơ nhíu mi nhìn Cát Tường, Long Phi Ly giận dữ nhìn về phía Từ Hi.

Từ Hi cả kinh, lập tức đứng lên, bước nhanh đến trước mặt Cát Tường hai người.

“Nô tỳ cáo lui.” Như Ý chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía Tuyền Cơ, nhẹ giọng nói: “Nương nương cẩn thận nghỉ ngơi.”

Nàng lôi kéo Cát Tường, lui xuống.

Tuyền Cơ cười khổ, Như Ý hận nàng, một cái liếc mắt này nàng hiểu được, nữ tử dịu dàng như nước này đúng là vẫn oán hận nàng. Trong lòng nàng bất an, cảm xúc vừa dao động trong ngực lại nổi lên một cơn đau cực độ, nắm chặt quần áo Long Phi Ly.

“Tử Cẩm, Thái y đâu?” Long Phi Ly vừa sợ vừa đau lòng, nhìn về phía Long Tử Cẩm, Ngọc Trí nghiêng ngả lao đảo đi đến bên giường, nàng muốn nắm tay Tuyền Cơ, lại bị ánh mắt rét buốt của Long Phi Ly lạnh lùng đảo qua, trong lòng sợ hãi nàng quỳ rạp xuống đất, ngơ ngác nhìn Tuyền Cơ.

Tuyền Cơ từ trong lòng Long Phi Ly vươn tay ra nắm lấy tay nàng, lại giật giật quần áo Long Phi Ly, “Đối tốt với nàng, nàng là muội muội của người.”

Bên kia, Long Tử Cẩm hiểu ý, hướng Long Phi Ly gật mạnh đầu một cái, mở cửa bước ra, lại đụng phải Hạ Tang đang vội vàng bước đến, trong tay hắn còn cầm lấy ống tay áo của viện chính, thấy cảnh tượng cực khẩn cấp, hắn bắt người rồi vội vàng đi tới.

Theo sát phía sau là Thanh Phong và Thôi y nữ.

“Hoàng Thượng, xin hãy buông nường nường ra để cho nô tỳ chần mạch.” Thôi y nữ vội la lên, nàng vừa thấy khí sắc Tuyền Cơ thì chấn động, biết nhất định rất khó giải quyết.

Tuyền Cơ cố hết sức cười, “Thôi cô cô, đến rồi sao?”

Nàng nhột nhột một tiếng, Thôi y nữ cảm thấy trăm mối cảm xúc ngổn ngang, không ngờ khi gặp lại Niên phi lại triển miên trên giường bệnh. Đã nói hồng nhan bạc mệnh, vận mệnh nữ tử này lại mỏng manh như vậy.

Long Phi Ly ánh mắt nhú chặt, đặt Tuyền Cơ nằm xuống giường, nhìn về phía viện chính, trầm giọng ra lệnh: “Người và Thôi y nữ cùng nhau chần bệnh đi.”

Viện chính hiểu được hoàng đế châm chước, đã không còn quan tâm đến tị hiềm nam nữ, nếu lúc này Niên phi không sao thì tốt, nếu... Hắn nhất thời toát mồ hôi lạnh, hơn mười mấy mạng người trong Thái y viện chỉ sợ sẽ phải chôn cùng vị nường nường này mất.

Hắn và Thôi y nữ nhìn nhau, Thôi y nữ lập tức lấy tục mệnh tham phiến bỏ vào trong miệng Tuyền Cơ.

Trừ hai người đang chần bệnh cho Niên phi, những người khác đều không dám gây ra tiếng động, Đoàn Ngọc Hoàn cùng Hạ Hầu Sơ cũng đã vào trong, cũng giống như những người khác lạng lẽ liếc nhìn Long Phi Ly một cái.

Bóng đánh mình hoàng đế đứng thẳng tắp, nhưng tất cả mọi người đều biết cảm xúc của Long Phi Ly đã táo bạo đến cực điểm.

Đột nhiên Thôi y nữ bật lên một tiếng kêu sợ hãi, nhìn về phía viện chính. Lão viện chính chậm rãi gật đầu, sắc mặt e ngại.

Tuyền Cơ đã ngất đi, hơi thở nàng cực kỳ mỏng manh, Long Phi Ly cảm thấy trầm xuống, cầm vạt áo trước của viện chính, cả giận nói: “Niên phi rốt cuộc bị bệnh gì?”

Thôi y nữ cười khổ quỳ xuống, “Bẩm Hoàng Thượng, nường nường không phải bị bệnh!”

285. Chương 289: Dồn Vào Chỗ Chết (6)

“Vậy là cái gì?”

Long Phi Ly chưa mở miệng, bên cạnh Ngọc Trí cùng Long Tử Cẩm đã trầm miện một lời nói.

“Là cổ độc.” Thôi y nữ chậm rãi nói.

Mọi người vừa nghe thì đều cả kinh, Niên phi vậy mà trúng cổ độc? Ngày đó tất cả mọi người cùng ở một chỗ, thủ vệ lại cực kỳ nghiêm mật, nàng làm sao lại trúng cổ độc, người hạ cổ chỉ ra tay với nàng lại là vì sao?

Loại cổ độc thần bí tà ác này so những loại độc bình thường càng đáng sợ hơn. Độc có thể trị, cổ thì khó giải.

Long Phi Ly mi tâm nhú chặt, thông thả buông viện chính ra.

“Thôi y nữ, đây có phải gọi là học máu cổ hay không?” Ngọc Trí ngẩn ngơ, trong lòng nàng khẩn trương, xoay người đến trước mặt Thôi y nữ, thất thanh nói.

Nếu không phải đang trong không khí giường cung bật kiếm, nỗi lòng chính mình cũng nặng trĩu, Hạ Tang nghĩ hẳn nhất định sẽ bật cười, học máu cổ, thiệt tình chỉ có nha đầu kia mới nghĩ ra.

Long Tử Cẩm liếc mắt khinh thường, kéo Ngọc Trí lại, “Bổn vương hoài nghi ngươi không phải thuộc huyết mạch vương tộc, học máu cổ nhằm nhĩ cái gì vậy, người nuôi đó hả?”

“Thập ca!” Ngọc Trí giận dữ, Hạ Tang liếc nàng một cái, nàng vội vàng biết điều không lên tiếng.

“Trong số trăm loại độc trùng chia làm nhiều chi, có một loại trùng ăn sạch chũr trùng, gọi là cổ.” Long Phi Ly ngồi trở lại trên giường, ôm Tuyền Cơ lại trong lòng, ánh mắt sâu thẳm.

Viện chính vuốt cằm nói: “Hoàng Thượng kiến thức uyên bác, đây đúng là cổ trùng.”

“Trẫm chỉ cần biết đây là loại cổ gì và biện pháp giải cổ.” Ánh mắt Long Phi Ly càng ngày càng trầm xuống, viện chính còn muốn nói thêm nữa lại bị hắt lạnh lòng cắt lời.

Tất cả mọi người nhìn về phía viện chính, đã biết là trúng cổ, vậy thì có thể giải hay không mới là vấn đề mấu chốt!

Viện chính cười khổ, trong ánh mắt lộ ra chút sắc thái kinh sợ, “Nhắc đến vừa đúng, loại cổ này cực kỳ tương tự như tòi tâm đan trong sách bí ẩn của đại nội, một khi phát tác, tim đau như cắt không thể chịu nổi, máu chảy như suối, loại cổ này có tên là tâm cổ. Nương nương trúng là sơ cổ, tình huống mặc dù nguy hiểm nhưng vẫn còn có thể cứu vãn, nếu trúng là tâm cổ vương, khởi phát cực kỳ khủng bố kỳ lạ, một khi phát tác hẳn là phải chết không thể nghi ngờ.”

Tôi tâm đan?

Mọi người hoảng hốt, sao lại trùng hợp như thế, Long Phi Ly ngày đó ép huynh muội Mộ Dung nuốt độc đúng là tòi tâm đan? Chẳng lẽ là bọn họ trả thù?

Nhưng nghĩ lại điều đó tuyệt đối không thể xảy ra! Bọn họ căn bản không có cơ hội ra tay, hơn nữa, nếu là bọn họ hạ cổ, sao lại không ép Long Phi Ly đưa ra giải dược của tòi tâm đan?

“Cách giải.” Thanh âm Long Phi Ly chợt vang lên, trong giọng nói chứa hàn ý, mọi người nghe thấy khê run lên.

Viện chính và Thôi y nữ nhìn nhau cười khổ, viện chính suy sụp quỳ xuống, thần sắc thảm bại, “Nô tài đối với cổ độc cũng đã nghiên cứu một thời gian dài, nếu nương nương trúng loại cổ khác, nô tài còn có phương pháp giải cổ, nhưng loại tâm cổ này lại cực kỳ âm độc, trong sách y cổ đều... cũng không có giải pháp!”

Lời viện chính nói xong khiến tất cả mọi người trở nên ngưng trọng, mùi máu tanh từ trên người Tuyền Cơ truyền đến, không khí trong phòng nhất thời trở nên tĩnh mịch lo lắng, chỉ có mỗi tấm màn thủy tinh còn nhẹ nhàng lay động réo rắt.

Không có giải pháp, nghĩa là Niên phi sẽ... Còn cả Thái y viện nữa! Chỉ sợ Long Phi Ly sẽ giết sạch người trong Thái y viện.

Thôi y nữ vừa phiền muộn vừa lo lắng nhìn về phía Tuyền Cơ, hai người duyên phận không ít, nhưng lúc này nàng không thể cứu sống nữ tử này.

Viện chính không nói tiếng nào, chỉ liều mạng dập đầu trên mặt đất.

Trừ Từ Hi không thích Tuyền Cơ thì những người khác ai cũng trở nên bi thống trầm trọng, Ngọc Trí che miệng lại, nước mắt theo khe hở tuôn rơi ra.

“Không, ắt sẽ có giải pháp.”

Đột nhiên thanh âm rất nhẹ truyền đến, trầm ổn lại kiên định.

Không ai nghĩ đến người lên tiếng chính là Long Phi Ly, càng không ai nghĩ đến giờ phút này Long Phi Ly lại bình tĩnh đến như vậy, một đôi hẹp mắt thon dài sáng rực diễm lệ.

“Cứu ca?” Giọng Long Tử Cẩm khẽ run run, hấn đau lòng cho Tuyền Cơ, nhưng cũng sợ Long Phi Ly vì chuyện Tuyền Cơ mà rối loạn tâm trí.

Long Phi Ly hướng hấn khẽ vuốt cằm, nhìn về phía Thôi y nữ, “Nói cho trẫm biết, trước khi lấy được thuốc giải, nàng còn có thể chống đỡ bao lâu? Lúc này thời gian nhất định phải chính xác, không thể để xảy ra chút sai lầm nào, có hiểu không?”

Thôi y nữ rung mình, thần sắc Long Phi Ly khiến cho tinh thần nàng căng lên, nàng tỉnh tể nhìn Tuyền Cơ một lát, nói: “Hoàng Thượng, loại cổ này gọi là tâm cổ, chỉ vì một khi phát tác nỗi lòng bị ảnh hưởng, tâm thần càng kích động thì sẽ càng đau đớn, dẫn đến nôn ra máu. Theo nô tỳ phỏng đoán, nếu nương nương ý chí kiên cường, nỗi lòng hòa hoãn, ít bi ít giận thì có thể chống đỡ được ba ngày, nếu không thì chưa chắc có thể qua khỏi đêm nay...”

Long Phi Ly gật đầu, mọi người thấy hấn ngẩng nhìn Tuyền Cơ thật sâu, dường như lại lâm vào trầm tư. Vừa rồi hấn nói tất có giải được, không người nào không sợ hãi nghi ngờ, không ai rõ nam tử này rốt cuộc đang cân nhắc cái gì.

Long Tử Cẩm ánh mắt sắc xảo, thấy Thôi y nữ ngập ngừng thì hòa nhã nói: “Thôi Nghê Thường, có chuyện gì người mau nói đi.”

Lăng Thụy Vương gia làm sao biết được tên của nàng? Thôi y nữ sửng sốt, trên mặt nóng ran, may mà mọi người trong phòng đều lưu ý đến hoàng đế và Niên phi ở trên giường, không có người nào nhìn thấy sắc mặt quần bách của nàng, “Trong sách cổ đều không cách giải tâm cổ, nô tỳ lại nhớ tới một người, có lẽ có thể giải được cổ độc của nương nương cũng không chừng.”

Long Tử Cẩm kinh hỉ đang định hỏi là ai, thanh âm Long Phi Ly lại thản nhiên vang lên, “Người nói là Thất vương gia?”

“Đúng vậy!” Thôi y nữ giật mình ngạc nhiên, Long Tử Cẩm đã kinh nghi nói: “Long Chính Văn ư?”

Đám người Hạ Tang cũng rất kinh ngạc, Ngọc Trí nhíu mi hỏi: “Vì sao là thất ca?”

Long Phi Ly lại nói: “Từ Hi, hãy làm cho tin tức Niên phi trúng cổ mau chóng truyền khắp trong cung đình; Hạ Tang, đem chuyện của Niên phi nói cho thất vương gia, truyền hấn đêm nay đến Trữ Tú điện, trẫm có việc thương nghị với hấn.”

Từ Hi cùng Hạ Tang lập tức đáp lời, Long Phi Ly đưa tay xoa mi tâm Tuyền Cơ, hạ giọng nói: “Tiểu Thất, trận này trẫm và nàng cùng đánh, ba ngày, hãy cho trẫm ba ngày thời gian!”

Trên tay hấn chợt lạnh, một bàn tay dè lên tay hấn, Tuyền Cơ đột nhiên mở to mắt ra.

286. Chương 290: Dồn Vào Chỗ Chết (7)

Long Phi Ly rất vui sướng, vuốt vuốt mái tóc của nàng, “Tiểu Thất, nghe thấy không? Ba ngày, sẽ không quá ba ngày, có lẽ sẽ ngắn hơn một chút.”

Thôi y nữ vừa mới cho nàng ngậm tham phiến, lại châm cứu cho nàng, tựa hồ tinh thần nàng khá hơn một chút, nàng lặng im một chút, nhẹ giọng nói: “Ba ngày phải không... Nếu ta có thể kiên trì, Long Phi Ly, người đáp ứng ta một việc đi.”

“Được, nàng nói đi.”

“Lần này nếu ta may mắn không chết, Long Phi Ly, chúng ta... hãy buông tha lẫn nhau đi.”

Mọi người đều nghe thấy Tuyền Cơ nói gì, nhưng tựa hồ không ai hiểu được nàng đang nói cái gì.

Đám người Long Tử Cẩm kinh ngạc nhìn về phía Tuyền Cơ, thậm chí Ngọc Trí thất thanh khẽ kêu lên.

Viện chính quỳ trên mặt đất khê run rẩy, làm như nghe nhầm, Niên phi xưng hô càn rỡ đối với hoàng đế, còn cả yêu cầu hoang đường lớn mật của nàng.

Thôi y nữ thì lại tựa hồ có chút hiểu được quan hệ của hai người trước mắt này.

Không nói sự khấn trương của hoàng đế đối với Niên phi, chỉ riêng việc dám đưa ra yêu cầu như vậy đối với hoàng đế, bọn họ... nhưng mà được sủng ái như vậy không tốt sao? Niên phi nàng...

Lúc nhìn hoàng đế đánh giá, Hạ Tang lại đồng thời không tự giác nắm chặt tay.

Giống như vừa rồi Long Phi Ly thực bình tĩnh, có lẽ còn trầm tĩnh hơn lúc này rất nhiều.

Hắn đứng dậy, hai tay khoanh phía sau, lẳng lặng quan sát Tuyền Cơ nửa ngày, bỗng thần nhiên cười nói: “Thì ra là như vậy.”

“Nàng luôn trốn trong xe ngựa, giấu giếm tình hình thân thể mình là chờ chết hoặc là chờ giờ khắc này. Hay cho kẻ dồn vào chỗ chết!”

Tuyền Cơ hơi nghiêng đầu không hề lên tiếng.

“Lời trầm nói, nàng không có nghe được sao? Ý trầm là cây lược kia chỉ đưa ột mình nàng. Nàng có hiểu không?”

Thanh âm của hoàng đế vẫn rất đậm nhạt, nhưng lại giống như một cái móc sắt móc vào tim mọi người.

“Được hay là không được?” Tuyền Cơ lại nhẹ nhàng cắt lời hắn.

Tiếng cười từ từ khuếch đại ra.

Hoàng đế đang cười.

Ngọc Trí vốn kinh ngạc nhìn Tuyền Cơ cùng Long Phi Ly, lúc này cũng không dám tiếp tục nhìn Long Phi Ly nữa. Lúc này không phải là sợ nhìn thấy nam nhân này tức giận, mà là sợ thần sắc thê lương trong đôi mắt tinh tế thon dài kia.

Chưa từng có người nào nhìn thấy Cửu ca như vậy.

Trước kia, Cửu ca ít khi tức giận, cho dù nàng có làm chuyện nghịch ngợm gì.

Thường thường chỉ có bọn Thập ca Hạ Tang, thậm chí là Từ Hi ngăn cản nàng.

Kỳ thật tính tình Cửu ca rất lạnh lùng.

Lần này sau khi hồi cung, nàng cứ cảm thấy hắn có chỗ nào đó không giống lúc trước.

Khi đó nàng không biết nhưng hiện tại cũng đã hiểu ra, trên mặt hắn so với ngày xưa có thêm ... vui buồn giận dữ.

Chỉ là vẫn chưa từng thấy thần sắc của hắn như bây giờ.

Nếu nói ngay khi tẩu tẩu đột nhiên té xỉu, hắn là cực kỳ bi ai, lo lắng hoảng sợ vậy thì hiện tại, nàng thật sự không hiểu nên hình dung Cửu ca giờ phút này như thế nào.

Tuyệt vọng hơn cả tuyệt vọng thì phải gọi là cái gì.

Vì sao, rõ ràng Cửu ca nói chỉ thích tẩu tẩu, vì sao tẩu tẩu còn muốn nói như vậy?

Nàng cũng không phải hiểu lầm ý nghĩa của chữ ‘buông tha lẫn nhau’.

Chính là không cùng ăn cơm, không cùng nói chuyện phiếm. . . . Không gặp mặt?

Tuyền Cơ khê khụ một tiếng, đôi mày liễu nhăn nhó.

Thôi y nữ lấp bắp kinh hãi, đi đến cạnh giường, đỡ lấy vai Tuyền Cơ lo lắng nói: “Nương nương, tâm cổ kị nhất là xúc động, tâm tình càng yên tĩnh càng tốt, hiện tại người đừng nghĩ gì hết đừng nói...”

“Thôi Nghê Thường, ” Long Tử Cẩm lạnh lùng nói: “Người có thể đừng nói gì hay không? Hoàng Thượng và Niên phi nương nương đang nói chuyện, làm gì có chỗ cho người xen vào?”

Thôi y nữ cắn cắn môi, sắc mặt đỏ bừng, lại châm cứu cho Tuyền Cơ mấy châm rồi lẳng lặng quỳ xuống đất.

“Thập đệ!” Long Phi Ly mắng, Long Tử Cẩm thấp giọng nói: “Vâng.”

“Tiểu Thất, ” Long Phi Ly ngồi trở lại bên giường, ôm Tuyền Cơ vào trong lòng, hôn lên đôi mắt của nàng, thấp giọng nói: “Việc này đợi nàng khỏe lại rồi chúng ta hãy nói sau.”

Tuyền Cơ chưa xót cười, cố hết sức nói: “Người phái người đến Phượng Thụ cung giúp ta lấy vài thứ được không?”

“Hoàng Thượng, nương nương xin hãy nói, nô tài lập tức đi ngay!” Hạ Tang bước nhanh tiến lên, khụy gối quỳ xuống.

Tuyền Cơ đột nhiên nhớ tới lúc ở kỳ viên người bên cạnh đều lạnh lùng với nàng.

Đến hôm nay cũng đã có nhiệt tình.

Nhưng hần và nàng...

“Cái gì vậy?” Long Phi Ly ôm chặt nàng.

“Sinh nhật của người ta cũng không thể chuẩn bị cái gì, bên người còn chút ngân phiếu, cũng là người cho, ta tự mình làm vài thứ. . . .”

Tuyền Cơ chưa nói hết lời, Long Phi Ly đột nhiên buông nàng ra, mọi người thấy hần bước nhanh đến chỗ một cái rương gỗ nước sơn màu vàng theo phong cách cổ xưa bên cạnh tấm rèm thủy tinh.

Tuy đây là tấm điện của hoàng đế nhưng đám người Long Tử Cẩm cũng khi có ra vào, lại chưa hề thấy qua cái rương này, không biết Long Phi Ly sai người làm từ khi nào.

“Hạ Tang, chìa khóa.”

“Vâng!” Hạ Tang cung kính nói, lập tức lấy trong lòng ra một cái chìa khóa đưa cho Long Phi Ly.

Mọi người nhìn vào trong rương chỉ thấy bên trong có vài bộ xiêm y của trẻ con mới sinh được gấp chỉnh tề, màu sắc rất cũ tựa hồ đã qua rất nhiều năm tháng, những người khác không rõ lắm nhưng Từ Hi thì biết đây là quần áo lúc nhỏ Long Phi Ly vẫn mặc, tất cả đều do Như phi làm.

Khi đó, hần được nuôi dưỡng ở bên cạnh Thái Hậu, Như phi đưa đồ đến cũng không dễ dàng.

Bên cạnh một ít quần áo kia có vẻ như là một quyển sổ con tự chế thô sơ.

Long Phi Ly lấy quyển sổ con ra, cẩn thận khóa rương lại, có thể thấy được hần cực kì yêu quý những thứ này.

“Là thứ này à?” Hần trở lại bên giường, đỡ Tuyền Cơ dậy, cẩn thận ôm nàng vào lòng, cười hỏi nàng.

Đây là lễ vật “Có lệ” nàng làm trước khi rời cung cho sinh nhật của Long Phi Ly, là lễ vật khoán, Tuyền Cơ giật mình sững sốt một lúc lâu, mới nói: “Làm sao có thể ở chỗ của người?”

“Ừm, trầm lắng lại đây .”

“Bây giờ ta làm hết những chuyện viết trên đó đi.” Ánh mắt vẫn dừng lại chỗ cái rương kia, Tuyền Cơ cố ý xem nhẹ tâm tình càng ngày càng xúc động mạnh mẽ, hạ giọng nói: “Nếu người không đồng ý, ta không có thể nào chống đỡ nổi ba ngày đâu.”

Long Phi Ly vốn nắm chặt quyển sổ kia, khóe mắt đuôi mày đều chứa một tầng ý cười mỏng manh, lúc này ý cười từng tắc từng tắc một biến mất.

Buông Tuyền Cơ ra, hần nặng nề đứng lên, xoay người đi.

Đầu hần cúi xuống, đôi mắt lẳng lặng nhìn chằm chằm xuống đất, không người nào có thể thấy rõ thần sắc lúc này của hần.

Thật lâu sau, hần quay người lại thật mạnh, thản nhiên cười nói: “Niên Tuyền Cơ, nếu trăm đồng ý, nếu trăm đồng ý với nàng thì thế nào?”

287. Chương 291: Ai Có Thuốc Giải (1)

Trữ Tú điện, ngoại viện.

Long Phi Ly đi ra, đứng ngay giữa sân. Mọi người ai nấy cũng theo ra, nhưng không một ai tiến lên. Lúc này, không ai dám nói một lời nào, ai nói gì cũng vô dụng.

Viện chính đã lui xuống, Thôi y nữ ở lại phòng chăm nom Tuyền Cơ.

Hai mắt Ngọc Trí sưng vù, vừa nãy ở trong phòng, nghe thấy Long Phi Ly đồng ý với Tuyền Cơ, thời điểm nhắc đến Bạch Chiến Phong, rốt cuộc nàng không nhịn được đã bật khóc.

Lúc này đây, nàng khóc không phải vì Bạch Chiến Phong, mà là vì vị hoàng huynh này của nàng.

“Trẫm đáp ứng nàng, một khi cổ độc trong người nàng được giải, cả đời này trẫm cũng sẽ không bước vào Phượng Thụ cung nữa bước, cũng sẽ không triệu nàng thị tẩm.”

“Vài ngày nữa Bạch Chiến Phong sẽ tới đến Đế Đô, có lẽ nàng có nhiều lời muốn nói với hần, vậy thì không được chết.”

Nàng vẫn nhớ rõ rành rành khi ấy Long Phi Ly nói chuyện, trong con người như phủ một lớp tro xám xịt.

Vì muốn tiếp thêm nghị lực sống cho chị dâu, trước khi đi huynh ấy đã nói như vậy.

Nàng chưa bao giờ nghĩ đến, Cửu ca cũng sẽ nói những lời như vậy.

Nàng luôn luôn suy nghĩ làm sao tẩu tẩu có thể trở về được? Trước đây nàng còn mơ mơ hồ hồ, lúc này dường như đã hiểu ra đôi phần.

Một câu nói kia của Cửu ca đã đánh thức nàng.

“Nàng luôn trốn trong xe ngựa, giấu giếm tình hình thân thể mình là chờ chết hoặc là chờ giờ khắc này. Hay cho kẻ dồn vào chỗ chết!”

Lòng người làm sao có thể rối rắm đến như vậy, nhưng sự thật vẫn như thế.

Không muốn đến Bạch phủ đi viếng là bởi tẩu tẩu vốn đã hiểu rõ bệnh trạng của chính mình, nàng sợ bản thân mình sẽ chết, nàng yêu Cửu ca, cho tới bây giờ chưa từng thay đổi, cho nên nàng vẫn trở về, muốn tận dụng khoảng thời gian cuối cùng được ở bên huynh ấy.

Thế nhưng, nàng không muốn ở cùng một chỗ với Cửu ca, cho nên mới giấu huynh ấy bệnh của mình, cứ để cho bệnh tình nặng thêm, kỳ thực nàng đã định chết đi.

Bởi vậy mà hiện tại, nàng mới đưa ra yêu cầu như vậy đối với huynh ấy.

Thì ra có đôi khi khiến cho người ta kinh hoàng không phải là cái chết, mà chính là phải sống như thế nào.

Chỉ là rõ ràng hai người đều đã trở về với nhau, yêu thương lẫn nhau, có sao lại đi đến tình trạng như hôm nay?

Ngọc Trí trầm nghĩ dường như đã hiểu rồi đấy, nhưng dường như lại chẳng hề hiểu một chút gì.

Chợt Long Phi Ly ho một tiếng, thân mình khẽ run lên, Ngọc Trí ngăn ra, đã thấy Thập ca xông tới, mặt nhẵn mày nhỏ, kêu: “Cửu ca!”

Ngọc Trí không yên lòng, lập tức tiến lên thì bắt gặp một vết máu loang lổ trên áo bào Long Phi Ly.

Nàng vốn tưởng là máu của Tuyền Cơ nhưng đôi mắt lại nhìn thấy Long Phi Ly khẽ lau khóe miệng.

“Cửu ca!” Lòng ngực nàng tê rần, chỉ nghe Long Phi Ly thản nhiên hỏi: “Ngọc Trí, vừa nãy trong số bách quan ra nghìn tiếp, nam nhân đứng sau lưng Tam ca cứ nhìn chăm chăm muội, muội có biết hần là ai không?”

Ngọc Trí chấn động, hóa ra Cửu ca cũng đã để ý thấy!

“Cửu ca, người kia là ai vậy?”

“Phương Sở Phàm.”

“Phương Sở Phàm theo dõi Ngọc Trí ư?” Long Tử Cẩm kinh ngạc hỏi.

“Ừ.” Long Phi Ly gật đầu, thật ra Phương Sở Phàm không chỉ nhìn mỗi Ngọc Trí, còn cả ... Niên Tuyền Cơ.

Ngọc Trí nhớ lại ánh nhìn thâm trầm của nam nhân kia thì chỉ cảm thấy cực kỳ chán ghét, cười lạnh nói: “Người này hành động bí hiểm, Nạp Minh Thiên Lãng so với hắn còn tốt hơn nhiều.”

“Muội thích Nạp Minh vương tử hơn một chút?” Long Phi Ly có vẻ trầm ngâm, nhìn về phía Ngọc Trí.

Ngọc Trí lắc đầu ừ đột.

“Nếu không phải vậy thì trẫm gả muội cho Phương Sở Phàm, muội có bằng lòng không?”

Từ trước khi rời cung, Ngọc Trí vốn đã sớm chẳng trông mong gì vào hôn nhân của chính mình rồi, lúc này nghe một câu này của Long Phi Ly, nàng vẫn thấy cả người trở nên run run. Nàng đứng bất động tại chỗ, đầu cúi gằm, trong cổ họng ngay cả một âm thanh cũng không nặn ra nổi.

“Nha đầu ngốc, Cửu ca muội đang nói giỡn thôi, muội còn cho là thật sao?”

Long Tử Cẩm cũng kinh ngạc không ít, hắn biết Long Phi Ly rất thương Ngọc Trí, bằng không Thái Hậu đã rất nhiều lần đề cập với Long Phi Ly, muốn hắn gả Ngọc Trí cho Phương Sở Phàm, Long Phi Ly lại vẫn án binh bất động, thà dắc tội với Thái Hậu, như vậy là vì cái gì chứ?

Tên Phương Sở Phàm này bề ngoài nhìn có vẻ âm vụ, tính tình ma mị quái đản, nếu nhất định phải chọn, vậy thì Long Tử Cẩm tình nguyện hứa gả Ngọc Trí cho Nạp Minh Thiên Lãng còn hơn.

Hiện tại Long Phi Ly đang nói giỡn với Ngọc Trí ư? Hoặc là chịu đả kích bởi chuyện của Niên phi, tâm tình nhất thời bất ổn mới nói như vậy?

“Hoàng Thượng, xin hãy cân nhắc.”

Một giọng nói hoang mang vang lên, người quỳ sụp phía sau lưng Long Phi Ly chính là Hạ Tang, giọng nói hẩn dường như đã nghẹn lại.

Long Phi Ly chỉ hỏi: “Hạ Tang, việc của Niên Phi đã nói cho Thất gia chưa?”

“Tình thế khẩn cấp nên nô tài đã phái người lo liệu thỏa đáng, sau đó nô tài cũng tự mình đi một chuyến nữa.”

Long Phi Ly gật gù đầu, lại hỏi: “Từ Hy?”

“Hoàng Thượng, lão nô đã phái vài tên nội thị truyền tin tức ra ngoài, chẳng đầy một chốc nữa thôi, chuyện Niên phi bị trúng cổ độc sẽ lan truyền khắp toàn bộ cung đình.”

“Ừ.” Long Phi Ly lại liếc Ngọc Trí một cái, “Trẫm cũng chỉ nói trước với muội một câu thể thôi, về sau hãy quyết định.”

Nếu là những kẻ khác thì thôi, song toàn bộ mọi người đứng tại đây thì đều hiểu rõ chuyện vừa rồi Long Phi Ly đề cập với Ngọc Trí chắc chắn hắn đã cân nhắc kỹ càng.

Chỉ là không ai hiểu vì sao hắn lại muốn làm như vậy!

Ngọc Trí cẩn mồi nhìn chằm chằm xuống đất, đột nhiên đụng phải ánh mắt của Hạ Tang.

Nàng đau khổ cười: Hạ Tang nói đúng, đã biết là không thể, chung quy cũng chỉ làm khổ mình.

Hạ Tang nhíu chặt đôi chân mày, đột nhiên đứng phắt dậy, tính bước qua chỗ Long Phi Ly.

Lúc này, chợt có một cấm quân bước nhanh vào, bẩm báo: “Hoàng Thượng, ngoài điện có Ngọc Kết Chi công công cầu kiến.”

Long Tử Cẩm cười lạnh một tiếng: “Tên Ngọc Kết Chi kia qua đây làm cái gì chứ?”

“Nếu trăm đoán không nhầm . . .” Long Phi Ly thoáng trầm ngâm, nhìn Đoạn Ngọc Hoàn, nói: “Người nói với Ngọc Kết Chi, bảo hắn tâu lại với Thái Hậu, tiệc mừng thọ sẽ dời ngày, thời gian nào thì trăm sẽ thông báo sau.”

“Ty chúc tuân chỉ.” Đoạn Ngọc Hoàn nhanh chóng rời đi.

Hắn ngừng một lát, lại nói: “Từ Hi, người dẫn dò Thái Y Viện, việc bắt mạch kê đơn, chăm lo cho Hoàng Hậu phải hết sức cẩn thận, nếu thai nhi xảy ra vấn đề gì, trăm tất nghiêm trị không tha!”

288. Chương 292: Ai Có Thuốc Giải (2)

Đêm khuya.

Thời điểm bước vào Trữ Tú điện, Long Tử Cẩm đã thấy Long Phi Ly đứng ở trong sân, ngưng mắt nhìn ánh đèn đuốc nơi cung điện xa xa.

“Cửu ca, khi nào Long Chính Văn sẽ tới đây?”

“Nhanh thôi.” Long Phi Ly đạm nhạt đáp.

Tâm trạng Long Tử Cẩm nặng nề, hắn rất lo cho tình trạng của Long Phi Ly, lén bàn bạc cùng bọn Hạ Tang, nhưng tuyệt không một ai hiểu nổi hành động hôm nay của Long Phi Ly.

Hạ Tang, Thanh Phong, Đoạn Ngọc Hoàn, Hạ Hầu Sơ, nhân dịp mọi người đều tụ tập ở đây, Long Tử Cẩm nói: “Cửu ca, rốt cuộc huynh có ý định gì? Vì sao đêm nay lại truyền Long Chính Văn tới đây?”

“Trước kia quận Vong Ưu vốn là chỗ đầm lầy, hoàn cảnh rất ác liệt, cổ thuật hoành hành, Thôi y nữ kiến thức thông thái cũng biết những chuyện này mới đề nghị trăm hỏi ý kiến Thất vương gia.”

Long Tử Cẩm gật gật đầu, lúc này trên mặt Đoạn Ngọc Hoàn có vẻ lưỡng lự, nói: “Hoàng Thượng, xin thứ tội cho vi thần cả gan, về thai nhi của Hoàng Hậu, ngài . . .”

Hắn muốn nói gì lại thôi, tuy việc này liên quan đến cục diện chính trị, song lại là chuyện trong nhà của Hoàng Đế, hắn hỏi như vậy khiến mọi người cũng đều run sợ trong lòng. Hoàng Đế từng nói với Tuyên Cơ hắn không muốn có đứa con của Hoàng Hậu! Thế nhưng đêm nay lại dặn dò thái y phải một mực chăm sóc, thế là làm sao?

“Hoa Tử Tích cực kỳ hiếm có, từ nước ngoài truyền vào, cũng không biết xuất xứ, vậy mà bây giờ lại có người nhìn ra được.” Hạ Hầu Sơ trầm ngâm, chợt nhíu mày nói: “Hoàng Thượng chính là muốn trấn an để làm cho bọn họ lơ đãng cảnh giác, để tìm kẻ đứng đằng sau tấm màn là ai ư?”

“Người đứng phía sau màn có thể là Hoàng Hậu hoặc là Thái hậu không?” Thanh Phong nhướn mày, hỏi.

“Cái này cũng chưa biết chắc được.” Hạ Tang đáp. “Nếu là Hoàng Hậu thì thôi, dù sao cô ấy cũng muốn có con nối dõi, chỉ sợ là kẻ có tâm tư gì khác thì càng phiền phức.”

“Mặc kệ có phải là Hoàng Hậu hay không trăm đều cảm thấy là Hoàng Hậu, mà có lẽ người đứng sau cô ta quả nhiên rất thông minh.”

“Thông minh?” Long Tử Cẩm nghi hoặc.

“Hôm nay trăm hỏi cung thì tin cô ta có thai lập tức truyền ra từ Loan Tú điện, điều này chứng tỏ cái gì?”

“Quả thực là vừa khéo.” Thanh Phong ngắt ra, giọng điệu đậm vẻ nghi ngờ.

Từ Hi lại lắc đầu nói: “Ý Hoàng Thượng chính là, Hoàng Hậu nương nương sớm đã biết có thai, chỉ là che dấu tin tức mà thôi?”

“Phải.” Ánh mắt Long Phi Ly thoáng đặc lại. “Trước khi trăm trở về, cô ta nếu muốn bảo vệ đứa nhỏ này thì ... rất khó. Người đầu tiên cô ta phải đối mặt chính là Thái hậu, ngoài Hoa phi ra, Thái hậu tất sẽ không

để cho bất kỳ phi tần nào sinh con được, mà Hoàng Hậu chờ đến ngày này mới để lộ ra tin tức thì càng có thể khẳng định kẻ đứng phía sau tấm màn chắc chắn không phải Thái hậu.”

Thanh Phong ra sức gật đầu, hỏi: “Vậy sư huynh chắc đã biết người đứng đằng sau là ai?”

Long Phi Ly không trả lời, Thanh Phong hiểu hiện tại điều băn khoăn duy nhất trong lòng hắn chính là cổ độc của Tuyền Cơ. Đừng nói là Long Phi Ly mà ngay cả hắn cũng lo phát sốt về tình trạng của Tuyền Cơ. Hắn say rượu làm loạn vốn là đối với Tuyền Cơ ấy này không thôi, sau đó ở trong động lại còn hỏi Tuyền Cơ khiến nàng kinh hoàng, hiện tại tuy trong lòng hắn vẫn bận tâm về chuyện nàng với Bạch Chiến Phong nhưng càng lúc càng cảm thấy ray rứt chịu không nổi.

“Cứu ca, vì sao huynh nói cổ độc kia tất có cách giải, viện chính đã nói phương pháp phá giải này vốn không tìm được, tuy Long Chính Văn lâu nay vốn ở vùng đầm lầy song chưa hẳn đã biết loại cổ độc này.” Long Tử Cẩm nhíu mày. “Qua hôm nay, chúng ta cũng chỉ còn lại có hai ngày mà thôi.”

Long Tử Cẩm vừa dứt mấy lời này, những người khác cũng đều đổ dồn ánh mắt nghi hoặc về phía Long Phi Ly.

Long Phi Ly chợt bật cười, chậm rãi nói: “Vì sao cổ độc trong người Niên phi lại chẳng phải là độc được giết người ngay tức khắc, các người chẳng lẽ chưa bao giờ nghĩ tới sao?”

Hạ Tang chấn động, bừng tỉnh đại ngộ, chẳng trách sau khi hoàng đế nghe viện chính chẩn bệnh thì vẻ mặt kỳ dị, hắn thất thanh nói: “Mục tiêu của đối phương không phải là Niên phi, mà chính là hoàng Thượng ngài!”

Ai này đều thất kinh, quả thực vấn đề Long Phi Ly nói rất đúng, nếu muốn hại Niên phi thì chỉ cần trực tiếp hạ độc giết chết nàng, cần gì còn phải phung phí thời gian như vậy?

Đối phương hành động như vậy cũng chỉ có một mục đích, đó là dùng tính mệnh của Tuyền Cơ hòng uy hiếp Hoàng Đế! Chẳng trách Long Phi Ly lại muốn Từ Hi lan truyền tin Niên phi trúng cổ, bởi muốn nói cho kẻ kia, bọn họ đã biết tình thế hung hiểm của Niên phi, người kia có thể bắt đầu ra điều kiện với hoàng đế để trao đổi tính mạng Niên phi!

Hóa ra, ban ngày Long Phi Ly đã nghĩ đến điều này!

“Đáng chết!” Long Tử Cẩm đầm một quyền, gầm nhẹ: “Rốt cuộc là ai?”

“Có chút kỳ lạ là nương nương làm sao trúng cổ được?” Đoàn Ngọc Hoàn nhíu mày, “Chúng ta ăn ở cùng nhau, rõ ràng là không thể nào có cơ hội để hạ cổ độc!”

“Long Phi Ly cười lạnh một tiếng: “Có thể đấy! Cũng không phải hoàn toàn đều ăn ở cùng nhau, Niên phi từng ăn một thứ mà các người đây đều chưa từng chạm qua!”

“Chẳng lẽ là thuốc giải của Mộ Dung Lâm?” Thanh Phong kinh hãi.

“Thuốc giải hoa độc trăm đã thử qua mới cho nàng dùng.”

Mọi người ai nấy cả kinh, Hoàng Đế cư nhiên vì Niên phi mà tự mình thử thuốc giải? Từ Hi thoáng cau mày, cặp mắt xuống.

Long Phi Ly đột nhiên bật tiếng cười nhẹ, thân hình hơi nghiêng nghiêng. Nhìn dáng vẻ của hắn, Long Tử Cẩm không hiểu sao lại nảy sinh mấy phần bi thương.

“Trong lòng hắn, hắn chính là quân tử, có lẽ, hắn quả thật là quân tử cho nên lấy được thuốc giải hắn bèn lập tức đưa cho nàng uống, không thể so với tâm địa tiểu nhân của trăm.”

‘Nàng’ và ‘hắn’ ở đây ai mà chẳng biết là Long Phi Ly đang nói về ai? Giữa vua tôi lúc bấy giờ vốn lời lẽ sôi nổi, giọng điệu Long Phi Ly lại mang vẻ lạnh lùng tự giễu, mọi người nhất thời không dám hé răng nói chen một lời.

Viên thuốc giải của Hành Diệp kia đúng thật là độc được sao?

“Ta đi giết hần!” Thanh Phong giận dữ, thân người vừa thoáng cử động thì Hạ Tang đã nhanh hơn, chắn trước mặt hần, trầm giọng nói: “Đừng kích động, nghe Hoàng Thượng sai bảo đã!”

“Không phải là Hành Diệp!” Khóe miệng Long Phi Ly trễ xuống, nói: “Thuốc giải đã bị hạ cổ độc trước đó.”

“Kể cả màn giang hồ báo thù rửa hận kia cũng đều là giả.”

“Cái gì?” Ngoài Đoạn Ngọc Hoàn cười khở, mấy người còn lại đều kinh hoàng khiếp sợ.

“Bọn tập kích giết người tại Đoạn Kiếm Môn rất đông đảo, song đã có hai chỗ sơ hở. Mục đích của bọn chúng cũng chỉ nhằm vào nữ nhân của trẫm mà thôi.”

289. Chương 293: Ai Có Thuốc Giải (3)

“Sư huynh, vì sao không cho ta đi giết Hành Diệp?” Thanh Phong vội la lên. “Có hai chỗ sơ hở ư?”

“Phải.” Ánh mắt Long Phi Ly thoáng xa xăm, nói: “Sơ hở thứ nhất hần Bạch Chiến Phong cũng đã từng nói cho các người, chính là mũi tên này có vấn đề.”

“Không sai!” Dường như nhớ lại điều gì, Long Tử Cẩm trầm ngâm nói: “Lúc ấy Bạch Chiến Phong bảo, tên được chế tạo rất hoàn mỹ, kỹ thuật chế tác ấy dân thường không thể có.”

“Loại tên ấy, Hoàng Thượng cũng từng sai ty chức đi xem xét, kỹ thuật chế tác quả thực cao tay, phải nói là có thể sánh ngang với lò rèn của quân đội.” Đoạn Ngọc Hoàn nói, “Cấm quân đuổi lên núi, đối phương lập tức bỏ chạy, hàng lối nghiêm chỉnh, một số ít sống sót bị bắt thì đều nuốt độc tự sát.”

“Chỉ có những kẻ đã qua huấn luyện hà khắc mới tạo ra được trận pháp như vậy, đây chính là sơ hở thứ hai. Nếu đi thăm dò từng điểm từng điểm một, còn rất nhiều manh mối có thể khẳng định nhóm người này đều không phải bọn giang hồ lỗ mãng mà là binh lính.” Long Phi Ly cười lạnh, “Kẻ chủ mưu là người tinh tế kín đáo, cho dù không bắt được người thì chung quy cũng thoát không nổi tai vạ từ Sinh Cơ Hoàn.”

Mọi người nhìn nhau gục gặt, mới biết được trận chém giết hôm ấy thế nhưng còn nảy sinh đủ thứ rắc rối, đối phương thậm chí đã sớm hạ độc trong Sinh Cơ Hoàn từ trước.

Tuyền Cơ uống thuốc hai lần, lần đầu tiên là giải hoa độc, mặc dù Long Phi Ly bức bách mộ Dung Lâm phải đưa thuốc giải ra, song hần vẫn còn e sợ, tự mình thử thuốc rồi mới dám cho Tuyền Cơ uống; lần thứ hai là Sinh Cơ Hoàn, lúc ấy tình hình cực hỗn loạn, thuốc thì chỉ có một viên, Bạch Chiến Phong liền trực tiếp đưa cho Tuyền Cơ uống.

Rốt cục giải được cực khổ tìm được lại biến thành độc dược.

Đối phương rốt cuộc là ai đây? Là Thái hậu, hay là người của Niên tướng? Hoặc có thể là một kẻ khác? Cuối cùng lại muốn trao đổi điều kiện gì với Hoàng Đế đây?

Mọi người nhất thời rơi vào hố sâu nghi ngờ, thoáng chốc đều trầm ngâm.

Long Tử Cẩm đột nhiên lại nghĩ tới cái gì đó, cau mày nói: “Nói ra cũng kỳ quái, chúng ta bí mật đi một chuyến, đối phương làm thế nào mà biết ta muốn đi lấy Sinh Cơ Hoàn?”

“Đó là một câu hỏi hay.” Long Phi Ly cười nhẹ nói: “Hôm Bạch phủ tổ chức lễ cưới, người của họ Mộ Dung cũng đã dịch dung trà trộn vào, đừng quên tin tức Sinh Cơ Hoàn là đến từ Bạch phu nhân.”

“Ý Hoàng Thượng là có thể còn có người ẩn náu ở Bạch gia, thám thính được tin tức mà Bạch phu nhân nhờ Ngũ Thất truyền đến nên sau đó quyết định ra tay?” Hạ Hầu Sơ nghĩ ngợi, hỏi: “Hoàng Thượng cho rằng đúng là người của Mộ Dung gia sao?”

Hạ Tang hơi trầm ngâm, nói: “Theo như nô tài thấy, lần này xem không giống như do họ Mộ Dung. Điều động đến mấy trăm tên binh sĩ, họ Mộ Dung hình như còn chưa có được năng lực đó. Hơn nữa nếu muốn

trao đổi thuốc giải cùng Hoàng Thượng, có sao chờ đến tận lúc Hoàng Thượng đưa nương nương về Đê Đô mà vẫn chưa có động tĩnh gì?”

Mấy người bắt đầu nhỏ giọng thảo luận, Long Phi Ly lắng lắng nghe, từ chối cho ý kiến, ánh mắt ngẫu nhiên lại liếc về phía căn phòng . . . Nàng ở bên trong đang ngủ yên giấc.

Giữa hai người bọn họ ... Hắn đã đồng ý với nàng, hắn sẽ không đặt chân vào Phượng Thùt cung nửa bước, cũng sẽ không triệu nàng thị tẩm, nàng vẫn còn ở bên cạnh hắn mà hắn đã bắt đầu nhớ nàng điên cuồng, mặc kệ như thế nào hắn nhất định phải chữa khỏi bệnh cho nàng trước đã!

Không lâu sau thì Long Chính Văn đến.

Trong phòng, tất cả mọi người đều đã bị đuổi đi.

Hạ Tang dẫn Long Chính Văn vào rồi nhanh chóng lui ra, khép cửa lại cho hai người.

Long Chính Văn cười, khiêm tốn hành lễ, Long Phi Ly lại nâng hân dậy, nói: “Thất ca hắn cũng biết nguyên nhân trầm mồi huynh đến chứ?”

Long Chính Văn nghe thế thì thu lại nụ cười, thần sắc dần dần trở nên nghiêm trọng: “Nghe trong cung báo là Niên phi nương nương trúng cổ độc.”

“Đúng thế. Trẫm nghe Thôi y nữ nói, quận Vong Ưu nhiều năm trước từng thịnh hành vụ cổ thuật, trẫm cũng bắt đắ dĩ mới phải thỉnh giáo Thất ca một phen.” Long Phi Ly thở dài, khẽ cười khổ nói.

Long Chính Văn vội vàng xua tay đáp: “Cống hiến sức lực vì hoàng thượng là chức trách của vi thần! Hoàng Thượng nói vậy thật đúng là khiến thần khiếp sợ. Nói đến cổ, vi thần cũng chỉ biết sơ sơ, trong quận vốn có người am hiểu, có điều từ Đê Đô đến quận Vong Ưu, đi đi về về nhanh nhất cũng phải mất hai ba ngày, chỉ sợ làm lỡ việc điều trị cho nương nương.”

Hắn vừa nói xong, đã thấy ánh mắt của Long Phi Ly rơi trên người mình, tựa như đang tinh tế quan sát hắn một phen.

Long Chính Văn thấy nao nao, hai người dù là huynh đệ, song tình cảm không sâu nặng, hắn cũng chỉ đành làm bộ tỉnh bơ, thần nhiên mà nhìn Long Phi Ly.

Long Phi Ly đột nhiên nắm lấy vai hắn, nói: “Lúc này hoàn toàn trông cậy vào Thất ca, xin Thất ca hãy dốc lòng.”

Long Chính Văn gật đầu, cất cao giọng nói : “Xưa nay thường nghe Hoàng Thượng cùng nương nương cảm tình sâu nặng, xin Hoàng Thượng yên tâm, thần nhất định sẽ dồn hết toàn tâm toàn lực! Xin hỏi Hoàng Thượng, nương nương trúng loại cổ gì? Thái y viện đã chẩn đoán chính xác rồi sao?”

“Tồi Tâm Cổ.” Long Phi Ly chậm rãi đáp.

Long Chính Văn nghe thế thì giật nảy người, than thở mấy tiếng, đoạn nói: “Làm sao lại trúng tâm cổ cơ chứ! Nếu là cổ khác thì còn may, cách giải tâm cổ nghe nói đã sớm thất truyền, có lẽ cũng chỉ có kẻ hạ loại tâm cổ này mới biết được phương pháp phá giải mà thôi!”

Đợi một lúc lâu không nghe thấy Long Phi Ly nói gì, hắn nhíu mày nhìn, chỉ thấy Long Phi Ly thoáng nhướn mày, đáy mắt như có chút xanh xao.

Long Chính Văn phát vật áo, quỳ xuống: “Thần bắt tội, xin Hoàng Thượng giáng tội.”

“Thất ca nào có tội gì, mau đứng lên đi.” Long Phi Ly đỡ hai tay hắn, hơi vận lực, kéo hắn đứng dậy.

Long Chính Văn thoáng trầm ngâm, con ngươi hơi động, thấp giọng nói: “Vi thần từng vì một nữ tử xin Hoàng Thượng phối hôn, nhớ khi đó tại ngự hoa viên lại tình cờ gặp mặt Niên phi nương nương dung mạo tương tự, còn nhận nhầm nương nương chính là cô ấy. Vi thần cùng nương nương coi như vẫn có chút nhân duyên, có thể xin Hoàng Thượng cho phép vi thần thăm nàng một phen được chăng?”

Long Chính Văn có vẻ cũng không ngờ Tuyền Cơ lại ở ngay tại Trữ Tú điện này, lúc Long Phi Ly vén tấm màn thủy tinh lên, hắn khẽ chấn động.

Bên trong trướng rồng, một nữ tử vận đồ tím đang lẳng lẳng nằm ngủ, trên khuôn mặt nàng ẩn hiện vẻ đau đớn, trong mắt hắn dung nhan nàng như tranh vẽ, dường như gợi lại chút ký ức vốn đã bị lớp bụi thời gian phủ mờ . . .

290. Chương 294: Ai Có Thuốc Giải (4)

Đột nhiên nàng ‘ưm’ một tiếng, tựa hồ nghe thấy tiếng động, cánh tay vô ý thức vươn lên không trung như muốn chụp cái gì. Hai người thấy vậy, rốt cuộc đều không cầm lòng được mà sải bước tiến lên phía trước.

Long Phi Ly ngồi bên mép giường, lông mày khẽ nhướn cười nói: “Vị bằng hữu đó của Thất ca giống Niên phi lắm sao?”

Long Chính Văn tựa hồ ý thức được bản thân mình thất lễ, khom gối quỳ xuống nói: “Thần trót vô lễ, thỉnh Hoàng Thượng thứ tội.”

Khoảng cách ban ngày tại khoảnh khắc này thoáng chốc trở nên thu hẹp lại, Tuyền Cơ trong lúc ngủ mơ bị mùi hương của Long Tiên Hương dẫn dụ, hơi hơi hướng về phía hơi ấm bên cạnh.

Tuy là còn có người ngoài ở đây song trái tim Long Phi Ly vẫn không nén được nhịp đập cấp bách.

Hắn yêu thích sự ỷ lại lúc này đây của nàng, liền ôm siết nàng vào lòng, không ngần ngại mà hướng về Long Chính Văn hạ lệnh trực khách: “Thất ca, trẫm e là không thể tiễn xa được.”

Long Chính Văn vẫn còn quỳ trên đất, nghe thế hạ giọng nói: “Thần xin cáo lui.”

Trong đầu thoáng hiện lên hình ảnh ban nãy, nam tử một thân áo gấm hoàng bào kia vươn ngón tay khẽ vuốt ve cánh môi nàng, lúc hắn xúc tấm màn thủy tinh đi ra lại nhìn không được quay đầu liếc một cái, lại thoáng thấy chiếc cằm của Long Phi Ly khẽ gác trên mái đầu Tuyền Cơ, đang suy tư mà nhìn hắn, khoe miệng như nhếch một nét cười nhạt.

Lòng hắn chùng xuống, tự nhiên nảy sinh cảm giác bị nhìn thấu nội tâm song nét mặt hắn vẫn không có gì khác thường, chỉ mỉm cười, đoạn nhanh chóng rời khỏi phòng.

Chờ cho tiếng bước chân ngoài điện dần dần biến mất, Long Phi Ly mới nhoẻn miệng cười. Thất ca, Long Chính Văn. Hắn cố gắng kìm nén ý tưởng muốn đoạt ngay lấy thuốc giải trên người Long Chính Văn. Đêm nay, lần gặp mặt này chỉ là để trao đổi mấy câu, quả nhiên chỉ ngắn ngủn vài câu đối thoại lại khá thú vị!

Hơi thở khe khẽ truyền đến, mới vừa rồi nàng có chút dấu hiệu tỉnh lại nhưng rồi lại nhanh chóng chìm vào giấc ngủ sâu. Nàng rất gầy yếu... Ngắm người nằm trong lòng một lát, Long Phi Ly lại nhẹ nhàng đặt nàng xuống giường.

Đảo mắt qua tấm màn một cái, chậm rãi nói: “Vào đi.”

Cái bóng tên tử vệ lập tức xuất hiện trước mắt.

“Bẩm chủ nhân, Như Ý cô nương chuẩn bị một bữa tiệc nho nhỏ, mời chủ nhân sang tịnh xá Kinh Giao chung vui một phen.”

Long Phi Ly khẽ cau mày, nói: “Trẫm không qua, bảo trẫm cảm tạ cô ấy, truyền lời của trẫm rằng, hiện nay tình hình hung hiểm, cô ấy không nên đến tịnh xá nhiều, sau này trẫm sẽ sắp xếp thời gian gặp cô ấy.”

“Tuân chỉ.”

Tử vệ lĩnh mệnh mà đi, tấm màn thủy tinh được xốc lên những hạt châu cũng theo đó thoáng đong đưa.

Ánh mắt quay trở lại trên khuôn mặt nữ tử đang nằm trên giường.

Hắn còn được bao nhiêu ngày có thể không kiêng nể gì mà ngồi đây ngắm nàng? Chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày bản thân cũng phải nhượng bộ. Phải, rốt cuộc hắn đã thua sạch cả tiền đặt cược cuối cùng mất rồi.

Kỳ thực, nếu hắn khư khư giữ nàng bên mình thì cũng không phải là không thể, chuyện lúc trước bất quá chỉ là một đồng hồ độn, tuần táng? Không, nàng nhất định sẽ không nhẫn tâm để ấu thân của mình hoặc bất kỳ người vô tội nào trong Phượng Thấu cung phải uống mạng.

Hắn chỉ cần giết một người trong Phượng Thấu cung, giết gà dọa khỉ cũng đủ để cho nàng chịu vào khuôn khổ. Chỉ là, hắn không muốn phải ép nàng nữa, giữa bọn họ đã nảy sinh nhiều hiềm khích lắm rồi.

Chuyện trên triều tuy rằng có khó khăn nhưng cuối cùng vẫn luôn tìm được giải pháp, còn về phần nàng, hiện tại hắn chỉ có chờ đợi mà thôi!

Ánh mắt lại lướt qua cái rương bên cạnh tấm màn thủy tinh, nơi đã đem cất cuốn sổ nhỏ đi.

Nàng làm quà sinh nhật tặng hắn.

Một đêm kia tại Vực cung, hắn nghe tỳ nữ Thúy Nhi của nàng nói, nàng vì hắn mà làm lễ vật này, sau đó nàng bị trọng thương, hắn đưa nàng về Trữ Tú điện, lại vội vã sai người đi lấy lễ vật của nàng đem đến.

Một quyển sổ kia viết đầy những chữ, hắn luôn thấy nàng thật thú vị, hắn thực sự yêu thích lễ vật này, chỉ là cũng không thể nào thực hiện được.

Hắn cười tự giễu, đột nhiên lại một lần nữa ôm nàng vào lòng, ngón tay khê khẽ trên đôi môi đã không còn chút máu nào của nàng, chậm rãi đặt một nụ hôn.

Nhẹ nhàng nhắm nháp, sau đó lại dần dần nồng nhiệt.

Ngày hôm nay chính là sinh nhật của hắn, dù sao hắn cũng phải đòi nàng một chút bồi thường, dù cho chỉ là nụ hôn từ một phía.

Hơi thở bị ngăn chặn, đôi môi mềm mại bị chiếm đoạt, Tuyền Cơ chợt nhíu mày từ từ mở mắt ra. Vốn là Thôi y nữ đã nghĩ ra cách dùng chút thuốc an thần cho nàng ngủ yên, như vậy tư tưởng sẽ không chịu chấn động gì đồng thời có thể bảo tồn được khí lực.

Thế nhưng hôm nay là sinh nhật của hắn, không ai biết được là nàng có thể chịu đựng nổi ba ngày hay không, hắn có chắc chắn tìm được thuốc giải hay không? Nàng bèn bảo Thôi y nữ giảm bớt liều lượng thuốc đi.

Hắn thấy nàng tỉnh lại, trong lòng nao nao, hai bàn tay nâng khuôn mặt nàng, cũng đã rời khỏi đôi môi nàng, hắn híp mắt nhìn nàng chăm chăm.

Bầu không khí trở nên ngưng nghị, Tuyền Cơ cười khổ.

“Sinh nhật vui vẻ.” Rốt cuộc nàng vẫn mở lời.

Lời nói bất ngờ bị đôi môi cuồng bạo của người kia nuốt mất.

Hắn dùng lực rất mạnh, nhưng nàng cũng không từ chối. Cả hai đều tuyệt vọng, môi lưỡi quấn quít lấy nhau . . . kích động, mê mê . . . mãnh liệt tựa như lời hứa ba ngày sau chưa từng tồn tại, nhưng sau đó ai cũng hiểu, cái giao hẹn kia sẽ không thay đổi.

Nàng sẽ không thu hồi, mà hắn cũng sẽ không nuốt lời.

Hôn xong, Long Phi Ly đẩy nhẹ nàng nằm trở lại giường, ôm Tuyền Cơ vào ngực, chỉ nói khẽ bên tai nàng: “Ngủ đi.”

Kỳ thực hắn muốn nói, trăm thực may mắn vì được trải qua sinh nhật cùng nàng.

Một cái bóng cao gầy yếu ớt in trên cánh cửa phòng đang hé mở, híp mắt nhìn vào trong phòng.

Trong phòng ánh đèn mờ ám, một cái sà nhà vung vãi áo quần, nam có, nữ có.

“Vương gia.”

Âm thanh nũng nịu kiều diễm kia nghe êm ái mê hoặc lòng người, nụ cười trên môi Long Chính Văn càng ngày càng lạnh.

Cô ả này là do một viên quan trong triều đưa tới, hòng bợ đỡ lấy lòng.

Dung mạo, tư thái cùng hương vị quả nhiên là vô cùng tốt, một công cụ dùng để phát tiết thì không còn gì tốt hơn.

Hắn khẽ nhắm mắt lại, thỉnh thoảng nhìn thấy hiện lên gương mặt tái nhợt của một nữ tử đang say ngủ, con người hắn chợt trở nên thẫn thờ . . . hung hăng tiến thẳng vào thân thể nữ nhân đang nằm trên giường kia .

Sau khi phát tiết xong, hắn đột nhiên rút phắt cái trâm cài tóc trên đầu nữ tử kia, vung tay ném “cách” một cái, cánh cửa kia chịu lực đánh mở toang ra.

291. Chương 295: Ai Có Thuốc Giải (5)

Ngoài cửa, thân hình một nữ tử áo tím bất chợt xuất hiện trước mặt. Nàng cũng không hoảng sợ né tránh, chỉ hừ lạnh một tiếng, cúi đầu nở nụ cười.

Long Chính Văn cũng cười, đẩy nữ nhân đang hoảng hốt kêu thất thanh trên giường ra, bóng người chớp lên, đã đến ngay trước mặt nữ tử áo tím.

Hắn ôm ngang người nữ tử kia, khoe miệng nàng ta khẽ nhếch, cánh tay rảnh rỗi thoáng giơ lên, chỉ nghe trong không gian vang lên vài tiếng động, đỉnh đầu nữ nhân nằm trên giường đã bị mấy ngọn phi đao nhỏ găm xuyên qua, hai mắt trợn trừng, dĩ nhiên là đã mất mạng.

“Một mỹ nhân yếu điệu như thế, thật đáng tiếc.” Long Chính Văn cười nhẹ.

Nữ tử áo tím giọng gắt gỏng: “Nếu không phải thân thể ta không khỏe, trong một thời gian không thể cùng chàng . . . Sao có thể để cho chàng như thế!”

Long Chính Văn hôn bên khoe lên môi nàng, thản nhiên nói: “Cái đó tạm thời hoãn lại một chút đi.”

“Không được, cái đó có quan hệ mật thiết đến tính mạng của chàng, tuyệt đối không thể hoãn lại.”

Long Phi Ly vì Niên phi mà lại lần nữa không lên triều.

Ngày hôm sau, tại Trữ Tú điện.

Long Tử Cẩm đứng ngồi không yên, la lên: “Cửu ca, lại đã qua một ngày nữa rồi, Long Chính Văn còn chưa có giải pháp mà tên hạ cổ độc kia thì vẫn chưa có động tĩnh gì cả.”

“Ừ, cũng đến lúc rồi.” Long Phi Ly day trán, khẽ giọng đáp.

Bấy giờ, cánh cửa Trữ Tú điện lại bị đẩy ra, Hạ Tang cùng Thanh Phong bước vào.

“Hoàng Thượng, nô tài có hai tin tức xin bẩm báo.”

“Nói đi.”

“Niên phu nhân trình thư lên nội vụ phủ, muốn vào cung thăm nương nương một lần.”

Con người Long Phi Ly chợt lóe, nói: “Ừ, người lệnh cho nội vụ phủ thu xếp một chút . . . Ngày mai đi, chỉ cần nói bệnh tình Niên phi hết sức nguy kịch, trăm đặc chỉ cho phép Niên phu nhân vào cung thăm viếng.”

Hạ Tang gật đầu, lại nói: “Bên chỗ hoàng hậu nương nương cũng sai người qua đây, bảo rằng Hoàng Hậu nương nương lo lắng cho bệnh tình của Niên phi, muốn qua thăm người.”

Long Tử Cẩm cười khẩy: “Đầu tiên là một đám nương nương đưa thiệp muốn đến thăm, giờ rốt cục cũng tới lượt Hoàng Hậu, Hoàng Hậu nương nương cũng thật nhẫn nại.”

Long Phi Ly liếc Hạ Tang: “Người tự mình đến tẩm cung của Hoàng Hậu một chuyến, nói Hoàng Hậu hiện đang mang thai, trầm rất xem trọng, nàng đừng tùy tiện đi qua đi lại, để ngừa kinh động đến thai nhi, qua vài ngày nữa trầm sẽ lập tức đến Loạn Tú điện thăm nàng.”

“Mặt khác, mau chóng truyền hai tin tức này khắp trong cung đi, hiện tại người hãy lập tức phân phó thủ hạ đi làm đi.”

Hạ Tang nhìn vẻ mặt nghiêm trọng của Hoàng Đế, hiểu rằng việc này cấp bách lắm rồi, vội vàng thi lễ, vội vàng đi thực hiện.

Mọi người nghe vậy thì đều ngẩn ra, Long Tử Cẩm cau mày hỏi: “Cửu ca, huynh làm vậy là có ý gì vậy?”

“Bãi triều, cho phép Niên phu nhân viếng thăm, từ chối đến tẩm cung của Hoàng Hậu đều là vì muốn cho đối phương biết Hoàng Thượng yêu quý Niên phi đến mức nào đây mà.” Hạ Hầu Sơ bước đến, cười mỉm nói, đi vào cùng còn có cả Đoạn Ngọc Hoàn.

“Cửu ca làm vậy là muốn ám hiệu cho kẻ hạ cổ biết bệnh tình Niên phi nường nường cực kỳ hung hiểm, Cửu ca lo lắng cho nường nường, muốn để cho kẻ hạ cổ không do dự nhanh chóng đưa ra điều kiện ư?” Được trạng nguyên Hạ Hầu Sơ nhắc nhở, Long Tử Cẩm vừa suy nghĩ liền biết được thâm ý của Long Phi Ly.

“Ừ.” Long Phi Ly gật đầu.

Đoạn Ngọc Hoàn cười khổ: “Ra thế, có điều Niên phi nường nường quả thực không chịu được bao lâu nữa. Ngày mai chính là ngày cuối cùng rồi.”

Mọi người nhất thời trầm mặc, ngay cả người có khả năng đoán được tâm ý của Hoàng Thượng là Hạ Hầu Sơ cũng im bất không lên tiếng.

Thanh Phong cắn hận nói: “Chỉ không biết kẻ kia ngầm ra điều kiện gì với sư huynh đây, nếu hắn đường đường xuất hiện, không thêm mai danh ẩn tính, nếu để ta biết được hắn là ai, ta nhất định giết không tha!” (YLD : uầy, cha này nóng tính)

Long Tử Cẩm cười gằn một tiếng: “Giết hắn thì có thể cứu được Niên phi sao? Hiện tại quan trọng nhất là phải xem điều kiện mà hắn muốn trao đổi ấy! Ta chỉ sợ đối phương cũng chẳng phải kẻ tốt lành gì.”

Vừa lúc Hạ Tang bước vào cửa, cười hỏi: “Ai mà chẳng tốt lành thế?”

Long Tử Cẩm nhún vai cười, tay cũng thả lỏng.

Từ Hi mất tăm mất tích từ tối hôm qua cũng theo Hạ Tang đi tới.

Long Phi Ly hỏi: “Sao rồi?”

Lúc hần hỏi câu ấy, vẻ mặt rất nghiêm trọng.

Mọi người đều hiểu, Từ Hi biến mất cả đêm qua nhất định là đã được phái đi làm chuyện gì đó cực quan trọng.

“Hoàng Thượng, toàn bộ tử vệ được cài bên người huynh muội nhà Mộ Dung đều đã chết sạch.” Từ Hi thấp giọng báo.

Long Tử Cẩm, Đoạn Ngọc Hoàn lại thăm rửa, Thanh Phong nện một đấm lên tường, cả giận nói: “Không thể tưởng tượng được Mộ Dung Phái với Mộ Dung Lâm lại có cái năng lực như thế cơ đấy! Ngày đó lẽ ra không nên tha cho bọn chúng!”

Khóe mắt Từ Hi khê cong, đang muốn mở lời, đột nhiên có một gã nội quan bước nhanh vào, gấp giọng tâu: “Bẩm Hoàng Thượng, Phương phiến vương ở ngoài điện, có việc khẩn xin cầu kiến.”

“Truyền hần vào.” Lòng mày Long Phi Ly khê nhướng, thản nhiên nói.

Mọi người ai nấy đều nghi ngờ không biết Phương Sở Phàm có gì mà muốn yết kiến vào lúc này, Phương Sở Phàm tiến lên, hành lễ, tâu: “Hoàng Thượng, vi thần có việc gấp muốn bẩm báo với Hoàng Thượng.”

Hần nói xong, đưa mắt đảo quanh mọi người trong phòng, Long Tử Cẩm cười lạnh, xem ra vị phiến vương này có vẻ là muốn bàn chuyện mật cùng Hoàng Thượng đây!

Hắn đang muốn bảo mọi người lui ra, Long Phi Ly lại mỉm cười nói: “Phương khanh, nơi này đều là tâm phúc của trẫm, người có việc gì cứ nói chớ ngại, không cần phải e ngại!”

“Cái này . . .” Phương Sở Phàm nhú mày, sau lại nhếch mép cười nói: “Hoàng Thượng, thực ra vi thần đến là vì chuyện Niên phi nương nương.”

“Ồ?” Giọng điệu Long Phi Ly như thể rất nghị hoặc, nghiêm túc nói: “Phương khanh, hãy nói rõ.”

Phương Sở Phàm cảm nhận giọng điệu Hoàng Đế hơi run run, biết hắn tâm tình không ổn, cực kỳ xúc động, trong lòng cười lạnh . . . Cứ xao động thế đi Long Phi Ly, song về mặt khiêm tốn nói: “Hoàng Thượng, vi thần có thể giải cổ độc của nương nương.”

Ai nấy đều thất kinh, kẻ hạ cổ chính là vị phiên vương cả ngày nịnh nọt ton hót vui vẻ bên Thái Hậu Phương Sở Phàm sao?

Long Phi Ly chợt cao giọng mà cười: “Phiên vương rốt cuộc là có kiến thức uyên thâm về giải cổ, hay là phải nói người hạ cổ Niên phi của trẫm cũng chính là phiên vương đây?”

292. Chương 296: Thương Long Khuyết (1)

“Sao Hoàng Thượng lại nói như thế ạ?” Phương Sở Phàm cười khổ hỏi.

Long Phi Ly cười đáp: “Đã không phải là Phương khanh hạ cổ vậy thì hẳn Phương khanh đến đây giúp giải cổ độc cho ái phi của trẫm mà cũng không cần báo đáp.”

Phương Sở Phàm biến sắc, chợt cười to.

Quả nhiên là Phương Sở Phàm hạ cổ!

Mọi người đều hiểu lời nói của Long Phi Ly có hàm ý gì.

Long Phi Ly đang ép Phương Sở Phàm phải thừa nhận là chính mình đã hạ cổ. Nếu Phương Sở Phàm không chịu thừa nhận, vậy hắn từ đầu đến cuối sẽ không đạt được thứ gì từ tay Long Phi Ly cả. Bởi vì hắn là bề tôi, chẳng qua chỉ là ‘trùng hợp’ biết giải cổ độc, vì Hoàng Đế mà tận tâm chính là bốn phận! Sao có thể cần báo đáp? Mà Phương Sở Phàm chắc hẳn cũng hiểu rõ điểm này, bằng không làm sao mà hắn có thể tự để lộ thân phận mà đến Trữ Tú điện?

Nói như vậy, từ hôm qua Long Phi Ly đã biết ai là kẻ hạ cổ rồi, cho nên mới nói những lời kia với Ngọc Trí?

Lòng ai nấy đều chùng xuống, Phương Sở Phàm vốn đã đưa ra lời cầu hôn với Long Phi Ly, vậy thì lúc này hắn sẽ muốn xin cái gì đây?

Là Ngọc Trí sao?

Hạ Tang nhú chặt mày, lạnh lùng nhìn Phương Sở Phàm, trào phúng nói: “Tin tức của Phiên vương quả nhiên là nhanh nhạy, việc nương nương lâm vào nguy kịch chúng ta cũng vừa mới biết, thế mà Phiên vương đã sớm nắm bắt được tin tức rồi.”

Đúng vậy! Hôm qua Niên phi bất tỉnh nhân sự, với bên ngoài chỉ nói là trúng cổ, song chưa truyền ra tình hình hung hiểm, thông tin về bệnh trạng nguy hiểm là do Hạ Tang vừa mới lệnh cho thủ hạ truyền ra mà thôi, chỉ mới khoảng chừng một khắc vậy mà Phương Sở Phàm đã biết, khẳng định là hắn thường xuyên ra vào cung.

“Sao Hạ tổng quản lại nói thế?” Phương Sở Phàm cười cười: “Bốn vương thân ở vùng thôn quê hoang dã, cực kỳ hâm mộ chốn hoàng cung mỹ lệ ở đế đô phồn thịnh, hôm rày vào cung làm khách, cũng chỉ như nhà quê lên tỉnh nên không tránh khỏi tính hiếu kỳ đi du ngoạn đây đó, nhờ vậy mới hay được chút tin tức.”

Long Phi Ly thông thả quay về chỗ ngồi, lạnh nhạt nói: “Phương khanh cứ việc đưa ra điều kiện chữa trị đi.”

“Hoàng Thượng,” Phong Sở Phàm đột ngột quỳ xuống, cười khổ nói: “Vi thần dám cả gan ra tay với nường nường, đầu phải không biết tội đáng muốn chết? Chỉ là, vi thần cũng có nỗi khổ bất đắc dĩ mà thôi. Thực không dám giấu diếm, Thái Hậu nường nường đối với Hoàng Thượng đã sớm có hiềm khích, chỉ e ...”

“Sao kia?” Long Phi Ly nhướn mày cười: “Mẫu hậu cùng trẫm xưa nay mẫu tử tình thâm, trẫm còn nghe nói khanh cùng thái hậu quan hệ thân thiết, thế nhưng hiện tại khanh lại ở trước mặt trẫm mà nói những lời này, không hiểu là có dụng ý gì?”

Phương Sở Phàm thở dài một tiếng, nói: “Hoàng Thượng, thần chịu đại ân của tiên hoàng, lại hiềm bất tài không thể báo đáp, giao hảo với thái hậu kỳ thực chỉ là phương án tạm thời, theo tin tức dò la được chỉ sợ là Thái Hậu định gây bất lợi cho Hoàng Thượng. Hiện tại rốt cục biết được dã tâm của Thái Hậu, thần mới phải bày tỏ tâm ý với Hoàng Thượng, chuyện Thái Hậu cùng Ôn gia nổi loạn chỉ e cũng không lâu nữa.”

“Mà nay tình hình với Hung Nô rất khó nói, một khi xảy ra chiến tranh, binh lực trong tay Hoàng Thượng không còn, đến lúc đó nếu Thái Hậu muốn gây khó dễ, vậy Hoàng Thượng lấy cái gì ra mà đối phó đây? Trong tay Sở Phàm có chút binh lực, mong được trợ giúp cho hoàng thượng một tay, lại e Hoàng Thượng không tin, chỉ đành làm ra hạ sách này...”

“Nực cười!” Long Tử Cẩm cười gằn, “Té ra Phiên vương hạ cổ cho hoàng tẩu ta cũng chỉ là muốn tuyên thệ lòng trung thành ư?”

“Một mai Thái hậu làm loạn, thần lập tức sẽ dẫn binh vào kinh xả thân vì hoàng đế . . . Chỉ vì thấy thần cùng Thái hậu qua lại gần gũi, thần biết Hoàng Thượng tất có ý nghi ngờ, đến lúc khai chiến Hoàng Thượng cũng sẽ không thể tin tưởng vi thần, vì vậy vi thần đành mượn cổ độc của nường nường mà xin lệnh bài Thương Long Khuyết, đến lúc đó mới có thể có quyền lĩnh binh tiến vào đế đô.” Phương Sở Phàm nói xong, lại khấu đầu ba cái thật kêu.

Tất cả mọi người ai nấy mặt đều biến sắc.

“Phương Sở Phàm, người đúng là điên thật rồi! Hoàng Thượng có thể nào giao lệnh bài Thương Long Khuyết cho nhà ngươi được!” Đoạn Ngọc Hoàn cả giận nói.

Người ở đây có ai mà chẳng biết lệnh bài Thương Long Khuyết có ý nghĩa như thế nào.

Phàm lúc chiến loạn, Thương Long Khuyết chính là phòng tuyến cuối cùng bảo vệ an toàn của kinh đô Tây Lương.

Thỏ khôn đào ba hang.

Thương Long chính là quân đội bí mật ẩn trong Đế Lăng mà trăm năm về trước được một vị Hoàng Đế của Tây Lương sáng lập ra. Mỗi đời hoàng đế khi truyền ngôi cũng đều sẽ truyền lại Thương Long khuyết cho vị vua kế ngôi.

Đội quân này cực kỳ thần bí, thành phần, quân số, ngoại trừ Hoàng Đế sáng lập ra thì các đời vua về sau cũng đều không biết gì, như vậy càng duy trì được tính chất thần bí của nó. Một khi đại họa lâm đầu, Hoàng Đế sẽ dùng Thương Long Khuyết để chính mình điều khiển hoặc là sẽ giao ột bề tôi được tín nhiệm để có thể điều động đội quân này đứng ra bảo vệ đế đô, hộ vệ cho Đế Vương.

Trong thời chiến loạn, người lừa ta gạt, đội quân này chỉ nghe theo lệnh của người nào nắm giữ Thương Long khuyết mà thôi.

Phiên Vương thì không được dẫn binh vào kinh thành, đây là quốc pháp Tây Lương đã quy định. Nhưng nếu Phiên vương nắm giữ Thương Long Khuyết thì cũng đồng nghĩa với việc hắn có quyền lãnh binh bảo hộ đế đô, quan trọng hơn là hắn sẽ có quyền điều khiển đội quân Đế Lăng kia.

Giao Thương Long Khuyết ra có nghĩa là gì? Là tương đương với việc đánh đổi tính mệnh của cả Hoàng Đế cùng toàn bộ xã tắc Tây Lương lúc nguy nan.

Phương Sở Phàm than nhỏ, đang định nói nữa, Long Phi Ly lại nhướn mày cười, đứng lên cắt ngang lời hắn: “Trẫm vốn còn tưởng rằng khanh sẽ cầu xin được lấy hoàng muội trẫm, lại chưa từng nghĩ tới khanh lại có một tấm lòng trung trinh đáng ngợi khen đến thế, như vậy đi, trẫm sẽ xem xét rồi thông báo cho khanh sau, khanh trước cứ tạm lui ra đã.”

“Thần xin đợi tin lành của Hoàng Thượng.” Khóe môi Phương Sở Phàm khê cong, khom người cáo lui, hần mới bước đến cửa điện, lại quay người nói có vẻ lo lắng : “Hoàng Thượng, về thân thể của nương nương vi thần quả thực rất lo, mong Hoàng Thượng, mong Hoàng Thượng sẽ sớm tuyên kiến, vi thần chờ mong mang thuốc qua cho nương nương.”

Cửa điện còn chưa đóng, Thanh Phong đã dợm đuổi theo, Từ Hi lại lạnh lùng chắn trước mặt hần.

“Gã Phương Sở Phàm này quả thực đáng giận, trước kia bản vương còn xem thường hần!” Long Tử Cẩm giận dữ siết chặt nắm đấm, “Thương Long Khuyết, cái đồ loạn thần tặc tử nhà hần đừng có mà mơ đến!”

“Hần nói năng nghe mới đường hoàng làm sao! Làm như tất cả mọi người mắt mù tai điếc không bằng!” Hạ Hầu Sơ nghiêng răng cười lạnh.

“Nói cho cùng, thực ra là hần đang muốn khoe khoang thị uy đây mà.” Hạ Tang liếc nhìn Long Phi Ly một cái, nói.

Đoạn Ngọc Hoàn trầm giọng: “Mặc kệ hần ra oai hay thị uy, chẳng nhẽ chúng ta không có năng lực xử lý hần sao?”

“Quả thực là không thể, hần đã nắm chắc điểm ấy rồi.” Long Phi Ly vẫn trầm mặc này giờ bỗng thần nhiên lên tiếng, “Cho dù hần có chữa khỏi cho Niên phi, chúng ta muốn trị tội hần cũng không được. Các người có biết vì sao không?”

293. Chương 297: Thương Long Khuyết (2)

“Hần chọn đúng thời cơ mà ra tay, nếu trị tội hần, hần tất nhiên sẽ tạo phản. Tây Lương sắp khai chiến với Hung Nô, hiện tại không thể động binh bừa bãi, vả lại, sau lưng người này còn có Thái Hậu.”

“Điều quan trọng nhất là...” Long Phi Ly cười khê, đôi đồng tử chậm rãi co rút.

Đêm khuya.

Mọi người ban ngày ở trong Trữ Tú điện vẫn chưa ai rời đi.

Ai nấy đều không biết điều trọng yếu nhất mà Long Phi Ly muốn nói là gì, mà hần thì vẫn chẳng lên tiếng. Song mọi người đều tự hiểu, hiện thời đối với Long Phi Ly mà nói, quan trọng nhất là phải lựa chọn.

Một bên là Tuyền Cơ, một bên là thiên hạ. Nếu ở tình huống khác, nếu Long Phi Ly phải dùng tính mạng mình mà đổi lấy mạng sống của Tuyền Cơ thì chỉ sợ hần sẽ đồng ý không chút do dự, song tình huống hiện tại rất khó, đây là giang sơn bao đời tổ tông và tiên hoàng truyền lại cùng với dân chúng bách tính.

Hần phải có trách nhiệm.

Long Phi Ly chấp tay đứng lặng trong sân thật lâu, không ai biết hần đang nghĩ gì.

Đột nhiên, có tiếng bước chân nhẹ nhàng dừng lại bên tai mọi người.

Cửa bên hông có một người đi vào. Người đến khoác tấm áo choàng đen tuyền một màu.

Long Tử Cẩm chợt nở nụ cười kín đáo, đi ra theo phía cửa bên trước tiên, những người khác cũng nối đuôi rời đi.

Lúc đi bên người Từ Hi, Hạ Tang nhẹ giọng nói: “Từ tổng quản, ngài và ta ở bên cạnh hoàng thượng nhiều năm, ta luôn luôn kính nể thái độ đối nhân xử thế của ngài, nhưng hành động lúc này đây, Hạ Tang không ủng hộ. Ngài và mẫu thân của Như Ý cô nương ngày trước có giao tình, nhưng việc Hoàng Thượng phải xử lý đã quá nhiều, hiện tại sẽ không thể nào quản thêm được chuyện của bất cứ kẻ nào nữa đâu.”

Từ Hi không nói gì, bước nhanh ra khỏi điện.

. . .

Long Phi Ly cũng đã nghe được tiếng bước chân phía sau lưng, thoáng cau mày.

“Ta nghe Từ tổng quản nói, chàng gặp phải sự tình hết sức rắc rối, ta hiểu chuyện của Niên phi nương nương đã khiến chàng rất lo lắng, bây giờ lại... Chàng dù sao cũng phải bảo trọng mới được.”

Giọng nói mềm mại uyển chuyển, một đôi tay từ phía sau chậm chậm vòng qua lưng áo hắn.

Long phi Ly xoay người lại, khẽ nói: “Tâm Y, nàng trở về đi, chúng ta hôm khác hãy nói chuyện.”

Tuyền Cơ tỉnh giấc, liều thuốc dùng không nhiều lắm, đã ngủ cả một ngày dài, hiện tại là đêm thứ hai rồi, không biết có còn đêm thứ ba hay không nữa? Nàng không biết, cho nên nhờ Thôi nữ y giảm lượng thuốc một chút, đêm nay, nàng muốn được nhìn thấy hắn.

Nàng bước xuống giường, không có chút sức lực, ngay cả bước đi cũng run rẩy kịch liệt.

Hắn không có ở trong phòng. Nàng khẽ nhíu mày rồi bước ra phòng ngoài, hắn cũng không có ở đó nốt.

Nàng đẩy cửa phòng ra, bấm vào ván cửa thông thả chậm rãi bước ra ngoài.

Trong sân có hai người đang đứng, nữ tử ở đằng sau ôm lấy nam tử.

Tuyền Cơ nhớ lại ánh trăng đêm ở Vực cung, còn cả ánh trăng rơi trên mặt nước trong đình thủy tạ ở Dư phủ, hắn cùng Như Ý thì đang ôm nhau.

Nam tử đột nhiên quay người lại, bắt gặp nàng, tựa hồ hơi chấn động.

Như Ý ngẩn ra, mày chau lại.

Cơn đau buốt kia lại bắt đầu nổi lên, Tuyền Cơ dè tay lên ngực, cười cười với Như Ý, đoạn xoay người trở vào trong.

Bước chân gấp gáp, chẳng biết là giẫm phải vật vấy hay là cái gì khác, “bịch” một tiếng, ngã sấp xuống.

Nàng gắng gượng chống tay xuống đất toan đứng lên, thân mình đã bị một người nào đó ôm lấy.

Nhìn nam tử trước mắt đăm đăm, hắn vẫn trầm mặc, trong con ngươi phản chiếu hình bóng của nàng. Nàng mấp máy môi, trong lòng có chút bất an, ngoảnh đầu muốn nhìn Như Ý, chỉ thấy bóng in nhàm nhỏ trên mặt sân, người đã chẳng còn tung tích.

Nàng bối rối quay đầu lại, Long Phi Ly vẫn nhìn nàng chăm chú.

Hắn cau mày rất chặt, giữa hai đôi lông mày bấy giờ làm thành hình chữ ‘xuyên’.

Rất ít khi thấy hắn như vậy, nàng cau mày, cơn đau trong lồng ngực càng tăng thêm bội phần.

Long Phi Ly kinh hãi, khom người ngồi trên mặt đất ôm nàng, đưa tay xoa cho nàng.

Tuyền Cơ chợt nghĩ, hắn đã không có phần nộ mà quát người này đánh người kia nữa rồi, thời điểm này, thấy hay thuốc cũng đều đã bất lực, hắn chỉ có thể làm như vậy mà thôi. Kỳ thực tay chân hắn rất vững, rõ ràng thường ngày thấy hắn cầm kiếm hay nhắc bút thì đều phong độ phóng khoáng là thế.

Hai người cũng không nhắc gì đến Như Ý, thậm chí cũng chẳng thốt ra một tiếng nào.

Nàng tựa vào ngực hắn, còn hắn nhẹ nhàng xoa người nàng, nàng bèn đưa tay lên sờ đôi lông mày của hắn.

Đôi tay đặt trên ngực nàng bỗng chốc cứng đờ.

Nàng nhìn khuôn mặt anh tuấn của hắn cận kề ngay bên mình, chóp mũi hắn đã đụng vào nàng, tiếp theo là đôi môi của hắn . . . Nàng từ từ nhắm mắt lại.

“Tẩu tẩu, tẩu còn ngủ sao? Mau nhìn xem nè, xem Ngọc Trí đưa ai đến nè!”

Một giọng cười hưng phấn vang lên, Tuyền Cơ cả kinh, đẩy mạnh Long Phi Ly ra.

Ngoài cửa viện, Ngọc Trí vẫn một thân màu hồng phấn, ngoài ra còn có một người vận đồ trắng là... Bạch Chiến Phong? Sau lưng hai người chính là bọn Long Tử Cẩm.

“Đại ca.” Lòng Tuyền Cơ vui vẻ, muốn đứng lên, Long Phi Ly đã đỡ nàng đứng dậy.

Bạch Chiến Phong bước nhanh tới chỗ hai người.

“Nàng thế nào rồi?” Hấn không nhìn Tuyền Cơ mà ánh mắt chòng chọc nhìn Long Phi Ly, trong con người ẩn chứa vẻ trách cứ.

Ngọc Trí nhanh nhẹn chạy tới, Long Phi Ly giao Tuyền Cơ cho Ngọc Trí, đoạn quay sang Bạch Chiến Phong: “Nàng không sao, nhất định sẽ không.”

Tuyền Cơ nhìn hai nam tử ngang tàng trước mắt, rung mình một hồi, mới nghiêng đầu về phía Long Phi Ly, nói nhỏ: “Có thể cho ta nói chuyện riêng với đại ca một lát được không? Ngọc Trí ở lại...”

Long Phi Ly thoáng trầm mặc, nói: “Ngọc Trí cũng sẽ đi cùng trẫm, tối nay trẫm sẽ quay lại.”

Lời này vừa nói ra làm tất cả mọi người lấp bắp kinh hãi, Ngọc Trí hiểu ý tứ Tuyền Cơ kêu mình ở lại, là tội hiềm ...

Động tác của Long Phi Ly cực nhanh, chớp mắt đã bước ra khỏi Trữ Tú điện cùng bọn Hạ Tang, Ngọc Trí cúi mặt nhìn chằm chằm mũi giày của mình, nhất thời không biết nên đi hay ở.

Nàng nhớ lại vẻ mặt lúc nói chuyện của Long Phi Ly vừa nãy, đột nhiên cảm thấy kỳ quái. Cừu ca một mặt thì thần nhiên nói chuyện, một mặt thì vẫn tham lam nhìn tẩu tẩu, chẳng khác nào một tiểu hài tử bị người ta đoạt mất thứ mà mình yêu quý. Nàng gửi thư cho Bạch Chiến Phong, để hấn tới gặp tẩu tẩu một lần, rốt cuộc thì đúng hay là sai đây?

Đình nhỏ ngoài điện.

Ngoại trừ Long Phi Ly, ai nấy đều còn đang kinh hãi trong lòng, Hoàng Đế mà lại giao tẩm cung của chính mình cho nữ nhân mình yêu nhất và một nam tử khác?

“Hạ Tang, truyền Phương Sở Phàm đến đây.” Long Phi Ly đột nhiên nói.

“Cừu ca, huynh quyết định rồi à?” Long Tử Cẩm thất thanh hỏi.

“Phải, ngay từ lúc Phương Sở Phàm chưa rời khỏi Trữ Tú điện, trẫm đã có quyết định rồi.” Long Phi Ly thần nhiên nói, “Bất quá trẫm chỉ luôn nghĩ, nếu không còn Thương Long Khuyết, trẫm nên làm thế nào mới tốt đây.”

294. Chương 299: Bố Cục Tinh Diệu.

“Lần này thì Long Phi Ly thua trắng tay rồi.” Mộ Dung Lâm thấy hấn nhìn lệnh bài trong tay đến xuất thần, lạnh lùng cười nói: “Buồn cười nhất là, hấn còn không biết Thương Long Khuyết này cuối cùng lại ở trong tay chàng.”

Long Chính Văn neho mắt, khóe môi khẽ nhếch một đường cong.

Trữ Tú điện.

“Trẫm đã thua.” Long Phi Ly thần nhiên nói.

“Chúng ta phải đoạt lại Thương Long Khuyết từ tay Phương Sở Phàm!” Lúc bấy giờ, Long Tử Cẩm cũng lên tiếng đồng tình với Thanh Phong.

“Đó là nếu như Thương Long Khuyết ở trong tay Phương Sở Phàm.” Trên môi Long Phi Ly thoáng một ý châm biếm.

“Cừu ca, huynh nói gì ta không hiểu.” Long Tử Cẩm nhú chặt mày, trong giọng nói đượm vẻ nghi hoặc.

Mấy người còn lại nhìn nhau, cũng không rõ ý tứ trong lời nói của Long Phi Ly là như thế nào.

“Thương Long Khuyết đã không còn trên tay Phương Sở Phàm, hoặc nên nói là, kỳ thực cho tới bây giờ Phương Sở Phàm chưa từng cầm đến Thương Long Khuyết.” Long Phi Ly liếc mắt nhìn mẫu giấy trong tay, trên nét chữ đó hơi mảnh khảnh, chắc là nàng đã dùng bút chấm mực mà viết.

“Sao có thể như thế?” Trong mấy người kia, ngay cả Hạ Tang cùng Hạ Hầu Sơ luôn luôn trấn tĩnh cũng thốt lên cả kinh.

“Không thể nào,” Long Tử Cẩm nhíu mày nói: “Rõ ràng chúng ta đã tận mắt chứng kiến Phương Sở Phàm cầm Thương Long Khuyết mà.”

“Lẽ nào mục đích của hần là muốn giao lệnh bài cho Thái Hậu?” Đoạn Ngọc Hoàn hỏi.

“Nếu Trẫm đoán không sai, Thương Long Khuyết giờ hần đang trong tay Long Chính Văn rồi.”

“Long Chính Văn?” Long Tử Cẩm khẽ nhắc lại, đã chấn động toàn thân: “Làm sao có thể?”

“Hoàng Thượng, hôm hồi cung nương nương ngắt xỉu, sau khi thái y viện chẩn bệnh, ngài có nhắc tới việc hôn sự của công chúa, mặc dù nô tài không biết vì sao ngài nghi ngờ Phương Sở Phàm, nhưng mọi việc về sau cũng đã chứng minh đúng là Phương Sở Phàm, dù cho cuối cùng hần không cầu xin lấy công chúa.” Hạ Tang giạt mình một cái, “Chẳng lẽ Phương Sở Phàm là người của Thất vương gia?”

“Trẫm cho rằng, Phương Sở Phàm cũng không phải là làm việc cho Thất ca.” Long Phi Ly đặt tờ giấy cùng túi gấm vào lòng bàn tay rồi đi tới một cái ghế đá trong sân ngồi xuống, liếc nhìn Từ Hi một cái.

Ánh mắt mọi người đều dồn cả vào Từ Hi, biết rằng việc tử vệ ngầm đi theo huynh muội Mộ Dung tất có liên quan đến Thương Long Khuyết.

Từ Hi thấp giọng nói: “Sau khi lấy được thuốc giải cho Niên phi nương nương, toàn bộ tử vệ đêm hôm đó Hoàng Thượng phái đi theo tung tích của họ Mộ Dung đều đã bị giết, mà đây cũng đều nằm trong dự liệu của Hoàng Thượng.”

“Kể có thể sai khiến được nhà Mộ Dung nhất định năng lực không nhỏ, toàn bộ đây đều là tử vệ Hoàng Thượng an bài, nhiệm vụ lần đó hần là chỉ có chết, để cho người đứng sau lưng nhà Mộ Dung giết hết tử vệ, như vậy sẽ dễ dàng đánh tan sự cảnh giác của đối phương.”

“Nhưng đối phương là ai?” Long Phi Ly khẽ cười: “Trẫm vẫn chưa biết, cho nên mới đề ra một giả thiết, mà giả thiết này xuất phát từ Mộ Dung Lâm, ngày đó lần đầu tiên gặp mặt trên đường ở trấn Đào Nguyên, trẫm lập tức chú ý ánh mắt cô ta nhìn trẫm rất kỳ quái, dường như là nhìn thấy được bóng dáng người nào qua người trẫm.”

“Trên đời này kẻ có dung mạo tương tự trẫm cũng chẳng nhiều, ví như Tam ca, Thất ca, Thập đệ, cùng một vài Vương gia ở các quận khác. Nếu đã chẳng phải là Thập đệ, vậy người kia rốt cuộc là ai? Dĩ nhiên, lúc đó người kia còn không biết là trẫm đang ở trấn Yên Hà, về sau Mộ Dung Lâm hần là đã nghĩ cách để cho người kia xác nhận, đó cũng là nguyên do sinh ra trận chém giết đêm ở Dư phủ.”

“Khi đó trẫm cũng chỉ nghi ngờ, hoặc là mình nhìn nhầm, người này kỳ thực cũng không phải là người trong cung? Nhưng không lâu sau xảy ra chuyện ở Đoạn Kiếm Môn. Thử nghĩ lại mà xem, tin tức về Sinh Cơ Hoàn là do Bạch phu nhân bảo Ngũ Thất đi thông báo, người của nhà Mộ Dung đã có thể cải trang thành Dung Thẩm Nhi, vậy thì sao không thể cải trang thành một kẻ nào đó ẩn trong Bạch phủ nghe lén tin tức chứ?”

“Điều đó nói lên rằng, bọn chúng đã biết chuyện Sinh Cơ Hoàn, mới bố trí mai phục tại Đoạn Kiếm Môn, mà sơ hở về mũi tên cũng như đám binh sĩ giả dạng dân gian hồ trong cuộc sinh sát tại Đoạn Kiếm Môn cũng có thể chứng tỏ rằng người kia tất có địa vị cực lớn, chắc chắn là người trong triều đình. Từ khi Ngũ Thất báo tin cho đến khi các người tới Đoạn Kiếm Môn xin thuốc bắt quả cũng chỉ kéo dài có một hai ngày, bọn họ lại có thể nhanh chóng bố trí được một lực lượng đông đảo đến thế, vậy thì chứng minh cho cái gì?”

Long Tử Cẩm nhanh trí hiểu ra, thất thanh nói: “Nhân mã của người kia đang ở gần đó! Đoạn Kiếm Môn ở chỗ biên giới giữa quận Yên Hà với quận Vong Ưu, mà Long Chính Văn chính là Quận Vương quận Vong Ưu!”

“Té ra là vậy!” Đoạn Ngọc Hoàn cùng Hạ Hầu Sơ cũng khẽ kêu lên.

“Nhưng đây chỉ là suy đoán, cũng là đoán bừa thôi!” Long Phi Ly nheo mắt cười khê: “Ngày đó về cung, trăm quan yết kiến, trăm đã cố tình liếc Như Ý một cái.”

“Khi đó Long Chính Văn cũng vô ý thức nhìn thoáng cô ta cái, đó chính là một hành động bản năng, có lẽ ngay cả chính hắn cũng không phát hiện được.”

“Hoàng Thượng đang thăm dò Thất vương gia.” Hạ Tang vỗ tay tán thưởng, “Bởi vì Long Chính Văn đã biết thân phận của Như Ý cô nương.”

“Nếu là do Thái Hậu và Tam ca làm, chắc chắn hành động của bọn họ sẽ lộ vẻ kiêng kỵ Như Ý, nhưng bọn họ không hề động tâm, cho nên hết thảy nghi ngờ trăm chỉ có thể đặt trên người Thất ca.”

“Nhưng khi đó còn có một chuyện rất cổ quái. Đó là việc Phương Sở Phàm nhìn Niên phi và Ngọc Trí.” Long Phi Ly cười lạnh, “Phương Sở Phàm có nhìn ngọc Trí thì cũng chẳng có gì khó hiểu, nhưng vì sao hắn lại nhìn Niên phi? Nếu là vì tò mò dung mạo nữ nhân của trăm, thì không khỏi quá sức lớn mật.”

“Lúc đó trăm vẫn còn chưa nghĩ ra chuyện này rốt cuộc có quan hệ gì với Phương Sở Phàm.” Long Phi Ly hơi cup mắt xuống, mọi người nhìn qua, thấy tầm mắt của hắn đang đảo qua đảo lại trên tờ giấy viết thư của Niên phi trong bàn tay.

“Sư huynh, về sau thì sao?” Thanh Phong hỏi với vẻ căng thẳng.

“Về sau không phải Niên Tuyền Cơ bị ngắt xỉu đó sao?” Long Phi Ly trầm ngâm nói: “Rồi được chẩn đoán ra là trúng cổ độc, loại vu cổ này nhiều năm thịnh hành tại quận Vong Ưu, khi đó trăm đã biết nhất định là Thất Ca đã hạ cổ trong Sinh Cơ Hoàn. Hắn không muốn lấy mạng Niên Tuyền Cơ, mà là muốn dùng nàng để uy hiếp trăm. Về phần Phương Sở Phàm, từ đầu tới cuối chẳng qua chỉ là một thủ thuật tinh xảo che mắt người mà thôi.”

“Thủ thuật che mắt?”

295. Chương 300: Niên Phi, Người Này...

Long Tử Cẩm gắt gao nhíu mày nói: “Cửu ca, vừa rồi huynh nói, tên Phương Sở Phàm kia không phải là thủ hạ của Long Chính Văn nhưng người ra mặt đúng là Phương Sở Phàm, vậy rốt cuộc —— “

“Sở trường của Ngọc Trí.” Long Phi Ly khóe miệng khê nhếch, đưa ra một lời bình luận.

“Sở trường của công chúa... Là thuật dịch dung?” Hạ Tang tiếp lời, mọi người giật mình, chưa có ai nghĩ đến chuyện này.

“Vậy ra tên Phương Sở Phàm xuất hiện trước mặt chúng ta căn bản là thủ hạ của Long Chính Văn dịch dung thành ư?” Giọng Thanh Phong run nhẹ nhẹ.

“Nhưng vì sao Long Chính Văn phải phí nhiều công sức như vậy?” Ánh mắt Hạ Hầu Sơ lộ vẻ thâm trầm, nói: “Nếu hắn không muốn bại lộ thân phận thì đại khái phải người ra mặt là được, vì sao phải giả mạo Phương Sở Phàm?”

Đây đúng là chỗ mọi người nghi ngờ, Long Tử Cẩm thậm chí khê thở phì phò, tỏ vẻ rất khẩn trương.

“Vị Thất ca này của trăm này thực thông minh.” Long Phi Ly nhẹ nhàng cười ra tiếng, ánh mắt nhìn vào tờ giấy, đột nhiên chuyển sang chuyện khác nói: “Trạng Nguyên nổi tiếng giỏi thư pháp, ngân câu thiết hoa, ngòi bút sắc bén. Người xem, chữ của Niên phi thực xấu, đúng hay không?”

Mọi người đều đang hết sức khẩn trương, thỉnh linh hoàng đế nói như vậy khiến tất cả đều giật mình sửng sốt, thấy Long Phi Ly khóe miệng đỏ sẫm, thần sắc thật sự nghiêm túc không hề giống như lời nói đùa. Hạ Hầu Sơ bị gọi đích danh thì trong lòng âm thầm kêu một tiếng ‘mẹ ơi’, không biết vị chủ tử hồ ly này rốt cuộc muốn nói gì, đành phải ngưng thần đoán trang nghiêm chính cưỡi gương nói: “Chữ của nương nương... cũng không phải là xấu.”

Hắn nói xong, đưa tay lên trán lau mồ hôi lạnh, nhìn mọi người nháy mắt ra hiệu: đáp án này của ta có ổn không?

Mọi người tựa tiểu phi tiểu, Long Tử Cẩm ngoài mặt thì cười nhưng trong lòng không cười: ‘Người thật đúng là nói dối không chớp mắt.’

“Chữ của nàng vừa xấu vừa khó coi, người khác cố tình đọc cũng chưa chắc đọc được, nhưng cũng không phải tại nàng, là do trước đây phu tử trong nhà không biết cách dạy, nàng bảo tên phu tử kia nói cho nàng là sói không có cánh, Tử Cẩm, lần ở Kỳ viên... Người còn nhớ rõ không? Cũng là do người lừa nàng đi vào đó, may mắn là Hạ Tang thận trọng, bằng không thì nàng phải vĩnh viễn ở lại bên trong đó rồi.” Long Phi Ly cười cười, gấp tờ giấy trên bàn lại, cất vào trong lòng.

Mọi người lại nhìn nhau, cuối cùng Long Tử Cẩm cái mũi nghèn nghẹn, cố gắng cười nói: “Thần đệ dĩ nhiên là nhớ rõ, Cửu ca, Niên phi nương nương bệnh tình chưa khỏi hẳn, huynh xem như vậy được không, lát nữa thần đệ đích thân đi qua đó thăm, xem nương nương có cần cái gì —— ”

“Như thế rất tốt.” Long Phi Ly vừa lòng gật gật đầu.

Không khí nhất thời trở nên yên tĩnh, Long Tử Cẩm nháy mắt về phía trước một cái, Hạ Tang đẩy Thanh Phong một phen, Thanh Phong đang đau lòng không yên bèn liếc xéo Hạ Tang một cái, nhú mào nói: “Sư huynh...”

Long Phi Ly ngăn ra, lập tức tiếp tục trả lời, cười nói: “Thất ca của trăm thông minh, trăm cũng nên cảm ơn hẳn không có xem trăm là người ngu ngốc. Trận chiến ở Đoạn Kiếm Môn trăm thấy được sơ hở thì làm sao hẳn lại không thấy được? Hẳn đoán được trăm nhất định sẽ hoài nghi người trong triều, đương nhiên, cho dù trăm tiếp tục tra xét cũng chưa chắc có thể tra được cái gì, nhưng mà thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện.”

“Cho nên hẳn đẩy Phương Sở Phàm ra.” Đoạn Ngọc Hoàn hoảng hốt nói: “Tên Phương Sở Phàm thật sự là một lựa chọn rất tốt, hẳn vừa có binh lực vừa lại nguyện trung thành với Thái Hậu.”

“Nhưng nếu tên Phương Sở Phàm này là giả, vậy Phương Sở Phàm thật ở đâu?” Hạ Tang hơi hơi nhú mào, đưa ra nghi vấn.

“Vấn đề này kỳ thật không khó giải quyết.” Ánh mắt Long Phi Ly chợt lóe sáng, nói: “Phương Sở Phàm thật còn đang ở dịch quán ngoài hoàng thành, chỉ là tạm thời bị làm cho hôn mê. Hôm trăm hồi cung, tên Phương Sở Phàm đứng giữa bách quan là giả, tên Phương Sở Phàm đến Trữ Tú điện cũng là giả.”

“Trong số ba người kế nhiệm Phiến vương thì thân phận địa vị của Phương gia thấp nhất, hẳn đến gặp trăm cầu hôn, là muốn nhân đó đề cao vị trí của Phương gia, Phương Sở Phàm vô cùng xem trọng mặt mũi lại sợ rắc rối cho nên chuyện bị chế phục ở trong dịch quán mất mặt như vậy, sau khi hẳn tỉnh dậy tuyệt đối không thể nói ra!”

“Mà chỉ trong vòng mấy ngày, Long Chính Văn đã sớm hoàn thành việc hẳn muốn làm, Hoàng Thượng cũng sẽ không công bố chuyện mất Thương Long khuyết.” Đoạn Ngọc Hoàn cười khổ, thở dài: “Núi cao sông dài, không ngờ vị Thất vương gia này đúng là nhân vật lợi hại như vậy.”

Hạ Tang nói: “Nô tài hiểu rõ Hoàng Thượng căn cứ vào tính nết của Phương Sở Phàm mà phán đoán chuyện dối trá này, vốn là người giả mạo Phương Sở Phàm về dung mạo điệu bộ lời nói tuy rất tinh diệu nhưng cũng khó có chỗ sơ hở.”

“Thêm nữa là động cơ hẳn nhìn Niên phi nương nương hôm đó!” Hạ Hầu Sơ chậm rãi nói: “Không giống với những người khác, hẳn không phải là chú ý đến dung mạo của nương nương, điều hẳn quan tâm là cố độc trên người nương nương có phát tác hay không!”

“Không sai.” Long Phi Ly vuốt cằm.

“Hoàng Thượng, có một chuyện nô tài vẫn thấy khó hiểu, người đã hiểu rõ tất cả vì sao còn định đem công chúa gả cho Phương Sở Phàm?” Hạ Tang cười khổ một tiếng, thấp giọng hỏi.

Long Tử Cẩm cười mắng, “Nô tài người còn quan tâm đến chuyện của Ngọc Trí hơn so với thập ca ta nữa.”

Thanh Phong có chút nghĩ ngợi liếc nhìn Hạ Tang một cái.

“Xin Hoàng Thượng nói rõ.” Đôi chân mào kiếm của Hạ Tang chợt tối sầm, hẳn quỳ trước mặt Long Phi Ly.

“Hạ Tang người ra vẻ nghiêm túc như vậy làm cái gì?” Hạ Hầu Sơ cười muốn kéo hắn dậy. Tuy nói kỹ cương quân thân, lễ nghi chủ tớ nghiêm cẩn, nhưng trừ Từ Hi thì mấy người tuổi tác đều xấp xỉ, lại có giao tình sống chết cùng hoàng đế, nói là quân thần không bằng nói là tình huynh đệ bằng hữu, ngày thường lễ nghi luật lệ cũng rất ít khi chú ý.

Long Phi Ly liếc Hạ Tang một cái, thật lâu sau mới nói: “Hạ Tang, Ngọc Trí kêu trầm một tiếng Cửu ca thì trầm không thể thẹn với xưng hô này. Một ngày nào đó ngoại chiến nội loạn sẽ bắt đầu, trừ phi nha đầu kia có thể tìm được phu quân phó thác chung thân thì không nói làm gì. Trầm biết Tử Cẩm cũng nghiêng về phía Nạp Minh, trầm suy nghĩ thật lâu, so với Nạp Minh thì gã Ngọc Trí vào phủ phiên vương thỏa đáng hơn.”

“Nạp Minh, người này tuy có dã tâm nhưng vẫn có thể xem là người hào sảng, lấy tính tình của Ngọc Trí thì chung quy không thể khống chế được hắn, Nạp Minh cũng sẽ không thiệt tình bảo hộ nàng. Mặc dù nàng không phải là muội muội ruột của trầm nhưng chỉ cần là một nữ tử thì so với việc gả ột người không thể bảo hộ nàng, không bằng gả ột người mà nàng có thể khống chế sẽ tốt hơn.”

296. Chương 301: Bãi Giá Phượng Thứ Cung (1)

“Còn nữa, hoàng đế Nguyệt Lạc lại đứng về phía Đại vương tử, chọn hắn làm thái tử, tên Đại vương tử này không thể so với Nhị vương tử Nạp Minh, hắn trời sinh tính tình rất tàn nhẫn, thích tranh đấu, Tây Lương cùng Nguyệt Lạc có thể duy trì hòa bình bao lâu còn là một ẩn số không biết trước được.”

Trong viện không ai thích Phương Sở Phàm, nhưng giờ phút này cũng không một người nào có thể phản bác lời của Long Phi Ly. Long Phi Ly đứng lên, hơi cúi người nâng Hạ Tang dậy, “Việc này, sau tiệc chúc thọ rồi hãy định đoạt.”

Hắn nghĩ nghĩ, hỏi Long Tử Cẩm, “Sắp xếp cho Bạch Chiến Phong ở nơi nào?”

“Trong một dịch quán khác trong hoàng thành.”

“Ừm, đến đêm tiệc chúc thọ thì hãy tuyên hắn tiến cung.” Hắn chuyển hướng nói với Từ Hi này giờ vẫn luôn yên lặng không nói gì.

Từ Hi vâng lệnh rồi đột nhiên chậm rãi hỏi: “Hoàng Thượng, trước khi người phái lão nô đi thăm dò cho rõ chuyện sống chết của những tử vệ theo dõi họ Mộ Dung thì người đã biết hết thấy mọi việc, vậy vì sao còn muốn giao Thương Long lệnh cho Thất vương gia?”

Cho dù Từ Hi không hỏi ra lời này thì này nghi vấn này cũng vẫn tồn tại trong lòng mọi người.

“Lão nô cả gan phỏng đoán một câu, đó là vì Hoàng Thượng không hy vọng chúng nô tài ngăn cản Hoàng Thượng giao ra Thương Long lệnh.” Từ Hi cười khổ một tiếng, ngữ khí nặng nề.

Long Phi Ly xoay người bước qua, sau một lúc lâu, mới khẽ nghiêng người nhứ mày cười lạnh nói: “Phải thì như thế nào?”

Vốn phải đối phó với kẻ địch ở nhiều mặt, tình thế đã cực kỳ bất lợi, hiện tại Thương Long lệnh lại rơi vào tay Long Chính Văn trong tay, hắn lại tinh ranh chuyển mọi nghi ngờ vào người Phương Sở Phàm, Long Phi Ly muốn làm gì hắn cũng không dễ dàng.

Người này đã có lòng phản nghịch! So với bất luận kẻ nào hắn đều sâu sắc hơn, thủ đoạn càng đáng sợ hơn.

Trong lời nói của Từ Hi mặc dù ẩn chứa vài phần chất vấn nhưng trên thực tế lời hắn không sai! Nếu mọi người biết trước là Long Chính Văn gây nên, cho dù liên quan đến tính mạng của Niên phi, trái phải rõ ràng trước mặt, một bên là xã tắc thì mọi người làm sao có thể không khuyên can hoàng đế được?

Nhưng đáp án chỉ sợ cũng không được!

Long Phi Ly ngao ngễ trả lời một câu như vậy đủ để thuyết minh Niên phi đối với hắn mà nói có ý nghĩa gì. Hắn đã sớm quyết định, khư khư cố chấp. Việc đã đến nước này, ai còn có thể nói gì nữa? Ai còn dám nói gì nữa?

Từ Hi lại đột nhiên quỳ xuống nói: “Hoàng Thượng, là lão nô đi quá giới hạn, nhưng Hoàng Thượng phải nhớ là: hồng nhan họa thủy!”

Sắc mặt Long Phi Ly trầm xuống, cười lạnh nói: “Hay ột Từ tổng quản trung thành sáng suốt!”

“Hoàng Thượng thiên tính minh mẫn thông tuệ, lão nô nhớ trước kia tiên hoàng thường nói, Hoàng Thượng là một nhân thịnh thế, nhưng hiện tại có một Niên phi là mầm tai họa, không nói cha nàng ta lòng muông dạ thú, ngay chính nàng —— ”

“Ngay chính nàng như thế nào?” Long Phi Ly giận dữ, một tay nắm áo bào lăm nhăm, một tay chỉ thẳng vào Từ Hi, “Nàng tốt hay xấu vẫn không tới phiên người được phép nói!”

Hai người chủ tớ tình cảm nhiều năm, chưa bao giờ tranh chấp kịch liệt như thế, mọi người chấn động, Long Tử Cẩm vội vàng tiến lên nói: “Cửu ca, việc cấp bách là Thương Long lệnh, chuyện khác hãy để sau rồi bàn.”

“Vương gia nói phải!” Hạ Tang tiếp lời: “Thất vương gia cực kì khó giải quyết, chúng ta có bắt được điểm yếu nào có thể vạch trần hắn hay không?”

“Xin Hoàng Thượng minh xét.” Mọi người nhìn nhau, cùng lên tiếng.

Long Phi Ly không nhìn Từ Hi nữa, ngữ khí thay đổi nói: “Trong chuyện này nếu muốn khiến hắn sai lầm, cũng không phải là không có cách.”

Mọi người vui vẻ, hoàng đế quả nhiên còn có bước tiếp theo.

“Ngày đó, trăm triệu Thất ca yết kiến, nhắc đến bệnh tình của Niên phi, hắn nói bản thân mình không đủ sức giúp, nhưng trong quận Vong Ưu có nhiều người am hiểu cổ độc, chỉ là đi về phải mất hai ba ngày, làm chậm trễ việc chữa trị bệnh, trên thực tế, thời gian mỗi loại cổ độc phát tác không giống nhau, trăm sai người truyền tin tức ra nhưng không có nói Niên phi trúng tâm cổ, hôm đó càng không nói gì đến bệnh tình Niên phi nguy ngập, hắn làm sao mà biết thời gian hai ba ngày không đủ? Đây là điểm thứ nhất.

Thứ hai, trăm cố ý nói cho hắn Niên phi trúng là tởm tâm cổ, lúc hắn trả lời lại nói thẳng là tâm cổ. Mặc dù chỉ khác một chữ nhưng cũng là không giống nhau. Chỉ vì lúc tâm cổ phát tác, triệu chứng cực kỳ giống như tởm tâm đan. Hai huynh muội Mộ Dung Lâm lại trúng tởm tâm đan, Thất ca vốn đã biết Niên phi trúng tâm cổ, trong lòng lại có ấn tượng với tởm tâm đan nên khi trăm nói sai hắn liền theo bản năng tự sửa chữa sai lầm.”

Mọi người lúc này mới hiểu được dụng ý ngày đó Long Phi Ly triệu kiến Long Chính Văn, đều không phải là vì lời nói của Thôi y nữ mà là để thử!

“Hoàng Thượng anh minh, vậy chúng ta đã có căn cứ chính xác trị tội Thất vương gia rồi.” Giống như những người khác, Hạ Hầu Sơ mừng rỡ, sắc mặt thay đổi lập tức khom người nói.

“Không, bây giờ thì chưa thể. Mặc kệ lệnh bài rơi vào trong tay ai thì tình huống hiện tại của chúng ta vẫn không thay đổi: Hung Nô, Niên thừa tướng, Thái Hậu, phiên vương. Thất ca sao lại chịu bó tay chịu trôi chứ, nếu lúc này xung đột vũ trang với Thất ca thì chỉ cần Niên thừa tướng và Hung Nô liên thủ...” Ánh mắt Long Phi Ly trầm xuống, cầm lấy một viên đá nhỏ trên bàn nhẹ nhàng ném vào một cành cây, trong không trung nhất thời có một đám cánh hoa rơi rụng.

Nhắc đến mối quan hệ rắc rối này, mọi người lập tức trầm mặc không lên tiếng, Long Tử Cẩm cười lạnh nói: “Long Chính Văn inh, chọn thời điểm rất chính xác!”

“Hoàng Thượng, nếu đến lúc Tây Lương ta khai chiến với Hung Nô, thất vương gia khởi binh, lại điều động quân đội để lằng vằng thì hậu quả e là cũng khó lường!” Đoàn Ngọc Hoàn tay nắm chặt thành quyền, tức giận nói: “Long Chính Văn, ty chức chần chừ sẽ không buông tha tên nghịch tặc này!”

“Cho nên trăm nói trăm thua.” Long Phi Ly thản nhiên nói.

Mọi người kinh hãi.

Ánh mắt sắc bén của Long Phi Ly ngưng lại, nhẹ giọng nói: “Bàn cờ này Thất ca sớm đã tính toán hết thấy, điều duy nhất hắn không biết được là trăm đoán ra hắn, cũng biết chính mình thất bại.”

“Các người chớ hoảng sợ, cũng chớ suy nghĩ nhiều, sau này kẻ địch của chúng ta vẫn là Hung Nô, Niên thừa tướng, Thái Hậu cùng phiên vương, chuyện thất vương gia cứ làm như không biết. Người tính còn phải dựa vào ý trời, giữa trăm và hần ai thắng ai thua đến lúc đó mới biết được.”

Không ai hiểu được lời này của Long Phi Ly, người tính trời tính hần, hẳn định thích ứng trong mọi tình cảnh, để mặc cho số phận sao? Nhưng mà thế cục trước mắt, nếu muốn xoay chuyển tựa hồ đã không có khả năng.

Lời này của hần lại khiến mọi người rất ủng hộ, thể hiện dũng khí liều lĩnh kiên quyết tiến lên phía trước.

Đột nhiên, một thái giám bước nhanh vào, hạ giọng nói gì đó vào tai Long Phi Ly.

Long Phi Ly liền đột nhiên cười gian xảo giống như con mèo đang ăn vụng, mọi người đang cảm thấy kinh ngạc thì nghe hần nói: “Tử Cẩm, Hạ Tang, Thanh Phong, theo trăm bãi giá Phượng Thứ cung.”

297. Chương 302: Bãi Giá Phượng Thứ Cung (2)

Mọi người nghe xong đều cảm thấy hồ đồ.

“Cửu ca, hay là thần đệ thay huynh đi qua đó, này... Không phải huynh đã đáp ứng Niên phi nương nương là không bước vào Phượng Thứ cung một bước sao?” Long Tử Cẩm cười khổ nói: “Không phải là thần đệ không hy vọng huynh cùng nương nương hòa thuận như trước, chỉ là quân vô hí ngôn —— “

“Vương gia nói có lý,” Hạ Hầu Sơ cười nói: “Hoàng Thượng, người muốn đến Phượng Thứ cung, có phải là nên suy nghĩ đến việc đổi lại tên tẩm cung của nương nương trước rồi hãy đến hay không?”

Đoạn Ngọc Hoàn vỗ tay cười to, “Hạ Hầu, ý kiến hay lắm!”

Hám Hạ Tang cười dài nói: “Nô tài lập tức đi làm.”

Long Phi Ly liếc Hạ Hầu Sơ, khước miệng khê nhếch, “Đề nghị của Trạng Nguyên rất hay, đúng là hợp ý trăm.”

Thanh Phong nhìn mọi người, giật mình sửng sốt một lúc lâu.

“Hạ Tang, việc này ngày mai hãy tiến hành cũng không muộn. Danh hiệu Tứ cung nhất diện gắn liền với phong thủy, truyền từ đời của tổ tông, lễ nghi không thể phế bỏ, việc sửa đổi cần phải xin phép lễ bộ, chọn tên tốt đẹp và ngày lành tháng tốt hãy đổi biển hiệu, nhất thời trong lúc canh ba cũng khó làm cho thỏa đáng.” Long Phi Ly cười nói: “Trăm quên mất là hôm nay mẫu thân Niên phi tiến cung thăm, trăm nên đi thăm một phen. Niên phu nhân ở đây, người cùng Tử Cẩm phải tiếp đãi cho tốt đừng để chậm trễ.”

Hóa ra vừa rồi thái giám bẩm báo là việc này. Hạ Tang cùng Long Tử Cẩm nhìn nhau, hai người họ tiếp đãi Niên phu nhân, vậy thì Hoàng Thượng tiếp đãi Niên phi à?

Hai người đồng thời bật cười.

Thì ra hôm đó Long Phi Ly đồng ý Niên phi đồng thời cũng an bài Niên phu nhân tiến cung là có ý này.

Hần nói đã quên, nhưng tất cả mọi người biết hần là người chỉ cần nghe qua thì không bao giờ quên, huống chi là việc liên quan đến Niên phi, chắc là vừa rồi bị tờ giấy nhấc của Niên phi làm cho nhất thời tức giận nên mới gác chuyện này qua một bên.

Hiện tại, một khi thái giám nhắc đến thì tâm tình hần lập tức trở nên vui vẻ lại.

Nhưng mà ——

“Cửu ca, Phượng Thứ cung vẫn gọi Phượng Thứ cung mà.” Long Tử Cẩm ngượng ngùng cười.

“Vậy thì có gì phải vội, trăm không đi vào đó là được.”

Long Phi Ly khê nhần mặt, giống như hần nói đến vấn đề kỳ quái gì vậy không bằng: “Hạ Tang, người phân phó ngự thiện phòng chuẩn bị rượu ngon, trăm mở tiệc ở Thái Trân Các chiêu đãi Niên phu nhân.”

Mọi người nhất thời buồn cười, đây quả thật đúng là không ‘Đặt chân’ vào Phượng Thấu cung, Hoàng Thượng đến Thái Trân Các ngay ngoài Phượng Thấu cung, còn sợ người ở bên trong dám không nghênh giá sao? Hơn nữa việc mở tiệc diễn ra ở nơi khác, cũng hoàn toàn không trái với ước định.

Trong vườn bên ngoài Phượng Thấu cung.

Long Tử Cẩm cùng Hạ Tang rõ ràng nhìn thấy vẻ mặt u ám của Long Phi Ly, hai người muốn cười lại không dám cười.

Niên phu nhân tiến cung thì không nói làm gì, sao còn hăng hái dẫn theo người nhà nữa chứ ?

Niên thừa tướng, Niên Tụng Đình, Như phu nhân, ngay cả Niên Dao Quang ở tẩm cung lân cận cũng chạy tới.

Bên ngoài cung, bọn họ và một đám nội thị cung tỳ quỳ đầy trên mặt đất. Vậy mà nhân vật chính Niên Tuyên Cơ không biết xảy ra chuyện gì, còn chưa chịu xuất hiện, chỉ có đại a đầu Điệp Phong cười cười đứng một bên.

Long Phi Ly tiến lên đỡ Niên phu nhân dậy, liếc mọi người một cái, thản nhiên nói: “Tất cả hãy bình thân.”

“Tạ ơn Hoàng Thượng.”

Như phu nhân đẩy tay Dao Quang, Dao Quang hiểu ý, đang định tiến lên thì đã thấy Long Phi Ly đột nhiên nhú mày, nhìn chăm chăm dưới chân.

Trên mặt đất có một khối gì đó.

Ngay cả Hạ Tang cùng Long Tử Cẩm cũng tò mò nhìn thứ dưới chân Long Phi Ly.

“Đây là cái gì?” Long Tử Cẩm rất là ngạc nhiên, bật cười nói.

Hạ Tang cười nói, “Vương gia, ngài nên hỏi đây là ai chứ?”

Lúc la lúc lắc đứng ôm chân Long Phi Ly là một đứa bé trai khoảng chừng hai ba tuổi, mình mặc cẩm bào thêu, có vẻ như là một thiếu gia nhà quý tộc, tay chân mập mạp, phần điều ngọc mài, bộ dáng ngây thơ rất đáng yêu.

Long Phi Ly nhú mày theo dõi nó, nó cũng tròn xoe đôi mắt đen láy nhìn Long Phi Ly, không hề sợ người lạ, nó nghiêng đầu nghĩ nghĩ, đột nhiên đặt móng ngời lên giày Long Phi Ly.

Mọi người cả kinh.

“Tiểu tử tông của ta ơi, ngươi làm cái gì vậy?”

Như phu nhân kêu nhỏ một tiếng, mặt mày thất sắc, nhìn Niên phu nhân một cái, dậm chân nói: “Tỷ tỷ, ta đã nói không nên đưa nó tiến cung mà.”

Niên phu nhân cũng hoảng sợ, bên kia, Niên thừa tướng sợ hãi nói: “Xin Hoàng Thượng thứ tội!”

Mặt hắc đỏ bừng, cả giân nói: “Dao Quang, còn không mau đem —— ”

Một giọng nói lại đột nhiên cắt ngang hẳn, “Lục tử, nhóc con đáng chết chạy đi đâu rồi? Để xem ta có đánh chết ngươi hay không nhé, ta cho ngươi uống mà ngươi dám phun đầy người ta, khi dễ tỷ tỷ bệnh nặng mới khỏi đi chậm hử, mau tới đây để cho ta đánh một chút coi... ông trời con, sao ngươi lại ngồi đằng đó! Giày có rất nhiều vi khuẩn, bẩn lắm.”

Mọi người trợn mắt há hốc mồm, một bóng người thon thả từ trong viện chạy vội ra, đi đến bên cạnh hoàng đế, một tay bế lấy đứa nhỏ.

Nữ tử ôm đứa nhỏ có hơi vất vả, thân mình khẽ loạng choạng, mọi người còn đang ngây người nhìn, Long Phi Ly mặt đen thui nghiêm nghị kéo nàng lần đứa nhỏ vào trong lòng.

Trừ Long Tử Cẩm cùng Hạ Tang lơ đãng, mọi người kể cả Niên phu nhân vẫn còn đang khiếp sợ, Tuyên Cơ này cũng quá mức can rỡ, dám nói giày hoàng đế bẩn?

Sắc mặt hoàng đế mặc dù ra vẻ lo lắng, lại không nói cái gì, ánh mắt nặng nề quét qua người Tuyền Cơ.

Như phu nhân hung hăng nhéo Dao Quang một cái, Dao Quang biết rõ đã mất cơ hội, đành cắn răng nhìn Tuyền Cơ.

Trước khi xuất hiện Tuyền Cơ bị đưa nhỏ làm cho cả người đều dơ bản xộc xệch, nàng đang định đánh cho thằng nhóc này một trận, nhất thời nóng giận xong thì trong lòng thấy ảo não, nàng thấy đứa nhỏ vào lòng nam nhân rồi ngoan ngoãn cúi người hành lễ, “Nô tì thỉnh an Hoàng Thượng.”

Hạ Tang cùng Long Tử Cẩm nhìn nhau một cái, Long Tử Cẩm vội nghiêng người đi, thân ảnh cao lớn không nhìn nổi trở nên run run, Hạ Tang che lại miệng, trong mắt hắt là hình ảnh Long Phi Ly hai tay vòng qua bế đứa nhỏ, bộ dáng cứng ngắc.

Cùng hoàng đế mắt to trừng mắt nhỏ, lục tử đột nhiên “Oa” một tiếng bật khóc.

Tuyền Cơ thỉnh an xong, thản nhiên nhướng mắt, trong lúc mọi người còn giật mình ngẩn người không biết làm sao, nàng chỉ vào Long Phi Ly nói: “Ê, ngài làm cho nó khóc rồi.”

298. Chương 304: Diễn Giả Làm Thực.

“Thả ta xuống dưới.”

Đi qua khỏi hoa viên âm áp của Thái Trần Các, Tuyền Cơ nhẹ giọng nói.

Long Phi Ly liếc nàng một cái, buông nàng ra nhưng lại cầm tay nàng.

Đột nhiên một cái khăn tay được nhét vào trong tay nàng. Sắc mặt Tuyền Cơ hơi thay đổi, Long Phi Ly lại tựa hồ không nhìn thấy, chỉ chăm chú vào động tác trên tay.

Chiếc khăn tay này nàng dùng để bọc túi gấm, sáng sớm vừa sai tiểu cung nữ đem trả lại cho hắn. Tuyền Cơ cười khổ, cầm khăn tay của chính mình nói: “Ta về đây.”

Hắn vẫn không buông tay, nơi làn da của hai người tiếp xúc với nhau bắt đầu trở nên nóng bỏng.

“Người còn phải ở lại đây tiếp tục vai diễn, còn phần của ta, ta đã phối hợp diễn xong rồi.”

Bàn tay bị nắm tê rần, đột nhiên hắn dùng sức rất lớn, đến nỗi bàn tay của nàng tưởng chừng như hoàn toàn bị che khuất trong bàn tay to lớn của hắn.

“Nàng cho rằng vừa rồi hết thấy đều là giả vờ?” Hắn hỏi.

Tuyền Cơ nhíu mi, “Ta không đoán ra bố trí sắp xếp của ngươi, nhưng tổn không ít công sức cuối cùng mới tìm được Bạch Chiến Phong, ngươi làm sao lại giao quân quyền cho Niên Tụng Đình được?”

Long Phi Ly cười nhẹ, không cho ý kiến.

“Long Phi Ly, mặc kệ ngươi sẽ làm gì Niên gia, ta chỉ cầu ngươi đừng thương tổn mẫu thân của ta và Lục tử.”

“Nàng có thể lựa chọn nói cho phụ thân nàng.”

“Người biết là ta sẽ không làm vậy.” Tuyền Cơ thấp giọng nói: “Ta về đây.”

Tay nàng vẫn bị hắn nắm lấy, chỗ bụng của hắn khẽ ma sát lên da thịt của nàng.

“Nàng vẫn chưa trả lời câu hỏi của trẫm.”

Tuyền Cơ ngẩn ra.

“Vừa rồi toàn bộ đều là diễn sao? Nàng chỉ cần trả lời trẫm, theo ý của nàng toàn bộ có phải là diễn hay không?”

Hơi thở của hắn có chút nóng nẩy, ồ ồ phả vào mặt của nàng, lại có cảm giác có vài phần khí thế bức người.

“Đừng như vậy, người đã từng đồng ý với ta.”

Nàng đột nhiên lại nghĩ tới ánh mắt u tối của hắn, tim nhảy loạn xạ, đẩy mạnh hắn ra, “Ta đi về.”

Là vì nàng hiểu được ánh mắt của hắn nên nàng mới sợ hãi.

“Tiểu Thất, cho dù nàng có nói cho Niên Vĩnh Hoa cũng không có tác dụng.”

Tuyền Cơ nghe vậy chấn động, quay đầu lại, cười lạnh nói: “Ta đã nói là ta sẽ không nói cho ông ấy, người không tin ư?”

Thanh âm cũng khẽ run lên.

“Vậy còn nàng? Nàng tin tưởng trăm sao?” Hắn hỏi lại, ánh mắt sáng quắc nhìn nàng, “Hay là nói, nàng vốn biết rõ tất cả những gì trăm làm, đâu là thật đâu là giả.”

Hắn đang ép nàng, hắn muốn nàng chính miệng thừa nhận là hắn xứng ái nàng.

Tuyền Cơ khẽ cắn môi, nói: “Ta không muốn nghe, ta thật sự phải trở về.”

Long Phi Ly cũng áp sát thân thể của nàng, hắn nhìn nàng, ngữ khí vừa lạnh lùng vừa hài hước.

“Nàng nói đem túi gấm trả lại chủ nhân vốn có, nàng muốn cùng trăm không ai nợ ai, vậy vừa rồi vì sao phải cầu trăm đừng thương tổn Niên phu nhân cùng đứa nhỏ kia? Trước đây không phải nàng nói đều không cần sao?”

Một cổ uất nghẹn nẩy lên trong đầu, Tuyền Cơ nhíu mi, lấy tay che mắt, không quan tâm đến cảm giác đang áp bức cõi lòng.

Tay nàng lại bị hắn gỡ ra, nàng chỉ kịp khẽ kêu một tiếng, cái mũi cao vút của hắn đã chạm vào mũi nàng, rồi đè sát mặt nàng, “Đừng nhúc nhích.”

“Nàng muốn phân rõ chiến tuyến với trăm vậy thì nàng không nên cầu xin trăm chuyện gì hết.”

“Người ——” Tuyền Cơ tức giận, muốn ngăn chặn một hơi nhưng lại không nói được.

Long Phi Ly cũng không để ý tới, chỉ đậm mặt tiếp tục lời nói của mình.

“Trăm không bức nàng, nhưng theo như nàng nói, giữa chúng ta hai bên đã thoả thuận rồi, nàng cầu xin trăm, trăm cũng có thể đòi nàng báo đáp vài thứ có phải hay không?”

Báo đáp? Tuyền Cơ rùng mình. Dù là buồn bức cũng được, giết mình cũng thế, môi của nàng đã bị hắn đè thật mạnh... vườn hoa bên ngoài thỉnh thoảng có nội thị cung nữ đi ngang qua, tay nàng cứng ngắc buông thõng hai bên hông, không dám đẩy nam nhân trước mặt ra.

Hắn không biết xấu hổ chứ nàng thì vẫn cần mặt mũi.

Mãi cho đến khi môi của nàng sưng lên, đầu lưỡi cũng bị cắn nát, hắn lại hung tợn nhìn nàng chằm chằm, “Nếu không phải là bọn Ngọc Trí đến, tối hôm qua rõ ràng nàng không có phản đối...”

Hắn khẽ nhíu mày, vỗ về cánh môi của nàng, nói giọng khàn khàn: “Đây là cho tối hôm qua, không tính.”

Tuyền Cơ tức nghẹn giọng, người này có phải là càng ngày càng quá đáng hơn hay không? Hắn biết trong lòng nàng suy nghĩ cái gì, hắn đáp ứng với nàng không hề đặt chân vào Phượng Thụ cung, đáp ứng nàng sẽ không triệu nàng thị tẩm, điều đó tương đương với việc hứa hẹn với nàng là hắn sẽ không bức bách nàng. Hiện tại, hắn lại thay đổi một loại phương thức khác để “Bức” nàng, hơn nữa, đường hoàng không chê vào đâu được.

Nàng dùng sức lau khóe miệng, hắn nhìn nàng chằm chằm, khóe miệng chậm rãi hiện ra nụ cười mỉa.

Nàng buồn bức ngược lại hắn thì cao hứng. Tuyền Cơ cắn môi, không nói một tiếng xoay người bước đi.

Không có đuổi theo Tuyền Cơ, Long Phi Ly hơi hơi phất phất tay.

Hạ Tang chậm rãi xuất hiện từ phía sau một cái cây.

“Động tác của người thật nhanh chóng.”

Thấy sắc mặt chủ tử hơi đen, Hạ Tang cười gượng nói, “Hoàng Thượng, vừa rồi ở Thái Trăn Các không phải ngài ám chỉ nô tài theo tới đây sao? Xin Hoàng Thượng phóng tâm, những chuyện nên xem lẫn không nên xem, hết thấy nô tài đều không phát hiện ra được.”

Long Phi Ly nhú mày, “Còn có chuyện người nên xem ư?”

“Hóa ra chuyện ngài và nương nương làm ở trong này đều là chuyện nô tài không nên xem à?” Về mặt Hạ Tang vô tội.

Long Phi Ly hừ lạnh một tiếng, nghiêm sắc mặt, Hạ Tang rùng mình, vội vàng cúi người đến gần.

Cho đến khi nghe Long Phi Ly phân phó xong, hắn vẫn còn khiếp sợ, sau một lúc lâu mới thấp giọng nói: “Nô tài hiểu rõ.”

Long Phi Ly vuốt cằm, lại thản nhiên nói: “Bảo cho Tử Cẩm, bảo hắn cần phải cẩn thận tiến hành cho thỏa đáng.”

Thu Thủy hiên.

Đã là canh ba, ngọn đèn bên trong mái hiên vẫn tiếp tục lay động mông lung.

Cho tất cả người hầu lui xuống, Dao Quang khoác sa y nằm ở trên tháp, thân hình như ẩn như hiện dưới lớp vải sa mềm mại, trong mắt lóe lên ánh sáng lạnh... Nàng vốn tự cho rằng mình là ‘nhân trung long phượng’, vậy mà mỗi ngày phải cùng bọn phi tần trong hậu cung nói chuyện nhàn thoai qua ngày, thường xuyên phải dùng khuôn mặt tươi cười cẩn thận nghênh tiếp nịnh bợ người khác. Tuyền Cơ độc chiếm sủng ái của hoàng đế, nàng lại đêm đêm tịch liêu khó chịu.

“Tuyền Cơ, người hãy chờ đó, Niên Dao Quang ta tuyệt đối sẽ không thua người!” Trong lòng uất hận, Dao Quang đứng dậy đi đến bàn trang điểm lấy ra hộp trang sức mang từ nhà mình đến, từ trong một cái ngăn ngầm lấy ra một hình nhân có viết tên Tuyền Cơ, hung hăng dùng kim châm đâm mạnh.

299. Chương 305: Mặt Nạ Của Thiên Tử.

Tuy cẩn thận nhưng vẫn bị kim đâm vào ngón tay của chính mình, Dao Quang ối ối một tiếng, lập tức bịt miệng che giấu âm thanh.

Dùng máu trên ngón tay vẽ bùa lên trên mặt hình nhân, Dao Quang vừa lòng nhe răng cười hắc hắc vài tiếng, thần sắc càng trở nên ngoan lệ, lại cắn ngón tay đã gần như ngừng chảy máu, làm cho hình nhân bị nhuộm đỏ tươi.

Ánh nến lập lòe ánh lên gương mặt xinh đẹp kiều mị của Dao Quang lại lộ ra một chút dữ tợn: hãy đợi đến lúc Hoàng Thượng sủng ái ta mà xem, Tuyền Cơ, tỷ tỷ nhất định sẽ cẩn thận tiễn người một đoạn đường!

Đột nhiên, trong không khí thoảng qua một mùi hương ngọt ngào, chắc là mùi hoa cỏ tràn vào qua cửa sổ nàng ta mở, nàng hơi hơi mơ màng, cảm thấy một cơn buồn ngủ ập tới, vội vàng cất hình nhân vào trong hộp, xoay người thông thả đi đến trên giường.

Tia nắng sáng từ ngoài cửa sổ xuyên thấu qua khe cửa sổ rơi trên mặt đất, Dao Quang bị tiếng chim hót bên ngoài cửa sổ đánh thức.

“Hoàng Thượng?” Phát hiện bên cạnh có người, Dao Quang trong lòng kinh hãi, nghe thấy nam nhân ngủ say khẽ gây ra tiếng động, nàng nắm chặt cánh tay rắn chắc của nam nhân đặt trên người mình, nhẹ nhàng dựa sát thân mình về phía sau, không để hở chút khoảng trống nào giữa hai người.

Bỗng đột nhiên lại cảm giác có hơi khác thường, nàng vội vàng xoay người sang chỗ khác.

Mắt nhìn nam nhân đang ở ngủ say, nàng nhất thời sợ tới mức toát mồ hôi lạnh khắp người, kinh hoàng kêu một tiếng, ngồi bật dậy rồi đẩy người đó, gấp gáp hô : “Ca ca, mau mau đứng lên! Sao ngươi lại ở chỗ này?”

Ngủ bên cạnh nàng không phải là hoàng đế mà chính là Niên Tụng Đình!

Nam nhân bị đẩy vài lần, lại vẫn hôn mê bất tỉnh, Dao Quang muốn kêu người tới nhưng không dám, chỉ đành dùng chăn che khuất Niên Tụng Đình trước đã.

Đang trong lúc do dự cửa lại bị đẩy ra, đám người hầu mạnh dạn tiến vào.

“Nương nương, nô tỳ nghe thấy ngài gấp giọng kêu to là có chuyện gì vậy?” Tỳ nữ bên người hỏi rồi định đến cạnh thay quần áo cho Dao Quang.

“Đứng lại!” Dao Quang hoảng sợ quát lớn, sắc mặt thoáng chốc trắng bệch, nàng cắn cắn môi, cổ trắn định nói: “Bản cung còn muốn ngủ thêm một lát, các người lui xuống trước đi.”

“Hôm qua trong Thái Trăn Các Niên tần có lòng tốt suy nghĩ cho Niên phi mà trẫm lại nặng lời, trẫm cứ đắn đo là nên đến thăm Niên tần, Niên tần sẽ không trách trẫm đến sớm chứ?” Vừa nói Long Phi Ly vừa thông thả đi vào Thu Thủy hiên, hần liếc mắt nhìn tấm màn buông xuống, mỉm cười.

Hạ Tang đi theo đằng sau hần cũng tươi cười dạt dào, Thanh Phong cùng vài tên nội thị nhìn như đứng tỳ ý nhưng lại che kín hết tất cả đường ra vào của Thu Thủy hiên.

Hạ Tang cười khê, thầm nghĩ: tiết mục này không thể thiếu phần ta được đâu, hần lên giọng trách mắng: “Các người còn không mau mau giúp nương nương thay quần áo.”

“Không cần!” Dao Quang hét sức sợ hãi kêu to.

Một đám tỳ nữ lập tức vội vàng tiến lên, màn vừa vén thì vài tỳ nữ đã thét chói tai, lộ ra thân hình Niên Tụng Đình. Dao Quang run run ngã nhào khỏi giường, quỳ rạp xuống đất.

“Hoàng Thượng, xin hãy tin tưởng nô tì, nô tì không biết vì sao trên giường lại có người.”

“Niên tướng quân như thế nào lại ở chỗ này? Không phải là đêm khuya sấm cung, lén tư tình với phi tử của trẫm đấy chứ?” Sắc mặt Long Phi Ly đột biến, mắt phượng thoáng hiện tia sáng lạnh lẽo, liếc Dao Quang một cái, Dao Quang chỉ cảm thấy giống như rơi vào hầm băng, bị không khí lạnh làm đông cứng, thân mình run run.

Sớm có nội thị bước qua, làm cho Niên Tụng Đình tỉnh lại, áp hần quỳ xuống dưới đất.

Long Phi Ly khoe miệng lộ ra một chút châm biếm: “Niên Tụng Đình, ngươi thật đúng là phản rồi!”

“Sao lại như vậy? Như thế nào lại như vậy?” Đồng tử Niên Tụng Đình co rút mãnh liệt, thất thanh gọi, “Hoàng Thượng, vi thần —— ”

Rồi đột nhiên bắt gặp sắc mặt giết chóc của hoàng đế, hần rất kinh hãi, cắn răng một cái, lập tức liền định vung tay bật dậy ngoan cố chống cự nhưng chỉ cảm thấy tay chân vô lực, hần hết sức hoảng hốt.

Rồi đột nhiên một tiếng động trầm đục vang lên, đau đớn mãnh liệt nhất thời lan ra toàn thân, hần cố mở hai mắt, cúi đầu nhìn xuống chỉ thấy một thanh kiếm sắc bén đâm xuyên qua tim.

Máu rơi tí tách từng giọt, chất lỏng đỏ tươi chảy dọc theo chuôi kiếm bạch ngọc xuống tay nam tử, bàn tay xinh đẹp kia cũng không chút run rẩy. Hoàng đế hơi hơi cúi người xuống, cười nhẹ bên tai Niên Tụng Đình nói: “Niên tướng quân, trẫm để cho Niên Dao Quang tiến cung là vì giờ phút này đây, ngươi thật đúng là... Không làm trẫm thất vọng.”

Hoàng hậu có thai, Niên phi bị coi thường, hoàng đế thương tiếc Niên phi, đem quân quyền giao cho Niên gia xem như ân sủng, hết thấy đều là giả ! Hôm qua trong Thái Trăn Các, Long Tử Cẩm chúc mừng, hai người cùng uống rượu đến say mềm, Long Tử Cẩm chỉ để cho Niên thừa tướng về trước, muốn cùng hần tiếp tục uống... sắc mặt Niên Tụng Đình lập tức xám trắng, ánh mắt tan rã, cười thảm một tiếng, lẩm bẩm nói: “Ta đã hiểu, ta đã hiểu...”

Long Phi Ly giật thanh kiếm ra, một cước đá văng thi thể Niên Tụng Đình, đậm bạc cười nói: “Đáng tiếc là đã muộn.”

Dao Quang hoảng sợ vụn phần, phủ phục lết tới dưới chân Long Phi Ly.

Long Phi Ly cười lạnh một tiếng: “Hạ Tang!”

Thân hình Hạ Tang lóe lên, chắn phía trước Dao Quang.

Long Phi Ly không bao giờ liếc nhìn nữ nhân này một cái nào nữa, phất tay áo đi ra ngoài.

Kim Loan điện.

Long Phi Ly sắc mặt như phủ một lớp sương lạnh như băng, khóe miệng lại lộ ra nụ cười yếu ớt: “Niên thừa tướng dạy dỗ một đời nhi tử thật tốt! Trẫm ủy thác trọng trách cho Niên gia, Niên thừa tướng a, người lại báo đáp trẫm như vậy!”

Hắn thoáng nhìn Hạ Tang, Hạ Tang hiểu ý, tuyên đọc thánh chỉ: “Niên Vĩnh Hoa không biết dạy dỗ, để cho nữ nhi nam nhi dâm loạn cung đình, Niên Tụng Đình đã dền tội, ban thưởng tội phi Niên Dao Quang bạch lăng ba thước, nể tình Phượng Thụ cung Niên Tuyên Cơ hiền lành thực đức, rất được lòng trẫm, thật là gương sáng cho phi tần trong hậu cung, đặc biệt miễn tội khi quân cho Niên gia, giáng Niên Vĩnh Hoa một cấp, binh quyền Niên Tụng Đình tạm thời giao cho Đoàn Ngọc Hoàn chưởng quản. Khâm thủ, tạ ơn!”

Niên thừa tướng ngã sụp xuống đất, tấm lưng khê rung động.

Bách quan hoặc run sợ e ngại bất an, hoặc thờ ơ lạnh nhạt, có điều mặc kệ là môn hạ của Niên thừa tướng hay là đảng phái khác, ai ai cũng kinh hãi. Hôm qua mới có tin từ trong cung truyền ra, hoàng đế giao quân quyền cho Niên gia, bất quá chỉ qua một đêm, thế chân vạc đã bị phá vỡ! Không có binh lực của Niên Tụng Đình chống đỡ phía sau, Niên thừa tướng chỉ là một con cọp không có răng, cho dù có sót lại khí thế nhưng cũng đã không còn sức mạnh lớn lao!

Thiên hạ đều nói, Thiên Tử trẻ tuổi ôn nhu từ hiếu, hết thấy đều là giả !

300. Chương 306: Nàng Không Hiểu Chuyện.

Nhìn bóng dáng vị triều thần cuối cùng biến mất ngoài cửa điện, Hạ Tang cười nói: “Chúc mừng Hoàng Thượng, tâm nguyện lớn đã được đền đáp!”

Long Phi Ly cười nhẹ, mở tấu chương trong tay ra.

“Niên phi nương nương nếu không phải được Hoàng Thượng che chở thì đừng nói là đã bị Niên gia đưa vào chỗ chết bao nhiêu lần, ngay cả việc hôm nay cũng vốn khó thoát khỏi vận rủi...”

Hắn liếc nhìn Long Phi Ly một cái, không dám nói tiếp... Long Phi Ly nhớ tới Tuyên Cơ, trong lòng không khỏi hơi giật mình. Đột nhiên lại muốn nhìn nàng một cái, cùng nàng chia sẻ niềm vui trong lòng.

Nhiều năm qua phải dung túng thế chân vạc này, không thể phá vỡ cũng không thể chèn ép, hôm nay chỉ là mới bắt đầu! Hắn nói với Hạ Tang: “Bây giờ trẫm trở về Trữ Tú điện, tuyên Niên phi đến đó gặp trẫm.”

Hạ Tang lĩnh chỉ đi ra ngoài, vừa định cười thì giọng Long Phi Ly lại vang lên sau lưng: “Không được lỗ mãng, đợi nàng ngủ trưa dậy rồi hãy tuyên.”

Hạ Tang chỉ đành quay lại trả lời rồi bước nhanh ra ngoài điện, lúc đó hắn mới dám cười ra tiếng.

Biết Long Phi Ly coi trọng chuyện này, Hạ Tang bèn tự mình đi một chuyến. Lúc đến Phượng Thụ cung, Điệp Phong – đại tỷ nữ của Tuyên Cơ nói là Tuyên Cơ đến Thu Thủy hiền.

Hạ Tang khẽ nhíu mày, Niên Dao Quang bị ban thưởng tự tử*, hiện tại cách thời điểm Niên Dao Quang bị hành hình chỉ còn vài canh giờ, Niên phi nương nương đến đó đừng phát sinh chuyện gì là tốt nhất.

* tự tử: buộc bị treo cổ chết

Trên Kim Loan điện đám người Long Tử Cẩm cũng không ở lại lâu mà cùng bách quan bãi triều. Lúc trở lại Trữ Tú điện, đám người Long Tử Cẩm, Hạ Hầu Sơ đến đầy đủ không sót một ai, ngay cả hữu thừa tướng Úc Cảnh Thanh và Đại Lý tự Lâm Tư Chính cũng có mặt, điều không ngờ nhất là hoàng hậu cũng đến.

Long Phi Ly ôm hoàng hậu ngồi một bên, cùng mọi người trò chuyện với nhau thật vui.

Hạ Tang thỉnh an với hoàng hậu, thấy hoàng đế cùng hoàng hậu vô cùng thân thiết, hẳn nghĩ rằng may mà lúc này Tuyên Cơ còn chưa đến.

Long Phi Ly liếc mắt nhìn hắn, hắn hiểu ý, đang định bấm báo với Long Phi Ly thì cửa điện lại lập tức bị đẩy ra.

Người vội vàng bước vào là Tuyên Cơ.

Hạ Tang thềm kêu không ổn, Niên phi tóc mai hỗn loạn, dáng vẻ tựa hồ cực kì gấp gáp, chưa xin phép đã tiến vào, cấm quân ngoài cửa biết nàng là sủng phi của hoàng đế nên cũng không ngăn cản.

Tuyên Cơ không ngờ có rất nhiều người đang ở đây, ánh mắt kinh ngạc nhìn chằm chằm vào cánh tay của Long Phi Ly đang đặt trên bụng Úc Di Tú, một chút sau mới định thần lại hành lễ.

Úc Cảnh Thanh và Lâm Tư Chính thoáng nhìn nhau, cả hai đều nhận ra sắc mặt không hài lòng của đối phương.

Mọi người cũng chào Tuyên Cơ, Tuyên Cơ cười cười, khoát tay, chỉ nói không cần đa lễ rồi khẽ cắn môi nhìn Long Phi Ly.

Long Phi Ly khẽ nhú mày, nói: “Sao không xin phép tiếng nào đã vào ngay? Lễ nghi cũng không để ý sao!”

Tuyên Cơ cúi đầu nói: “Hoàng Thượng nói phải, là nô tì lỡ mồm phạm lỗi.”

“Hoàng Thượng, Niên muội muội bệnh nặng mới khỏi, người đừng trách nàng.” Úc Di Tú cười cười, từ trong lòng Long Phi Ly đứng lên, bước tới thân thiết kéo tay Tuyên Cơ muốn nàng cùng ngồi xuống.

“Tạ ơn hoàng hậu tỷ tỷ.” Tuyên Cơ nói lời cảm tạ, nhưng lại khéo léo từ chối, chỉ nhìn thẳng về phía Long Phi Ly, “Hoàng Thượng, nô tì có nói mấy câu muốn nói với người, người xem...”

Úc thừa tướng than thầm, quả nhiên cha nào con nấy, cấp bậc lễ nghĩa Niên phi là không hiểu thật hay là giả vờ không hiểu, lại dám ương ngạnh như thế! Bên cạnh Lâm Tư Chính đã khẽ cười lạnh, ho khụ một tiếng.

Tuyên Cơ cười khỏ, mím môi, lại nhìn về phía Long Phi Ly.

“Không phát hiện trộm cùng các vị đại nhân đang nghị sự sao? Lát nữa hãy đến đi.” Ánh mắt Long Phi Ly càng sâu thẳm, ngữ khí mang theo một chút không kiên nhẫn.

“Vậy người bao lâu nữa mới nói chuyện xong?”

Tuyên Cơ nắm tay lại, thấp giọng hỏi.

Lâm Tư Chính lạnh lùng cười, nói: “Hóa ra chuyện Niên phi nương nương muốn thương nghị với Hoàng Thượng còn quan trọng hơn đại sự triều chính, vậy vì thần xin cáo lui.”

Hắn nói xong hướng về phía Long Phi Ly vái chào thật dài định rời khỏi.

“Xin lão sư dừng bước.” Long Phi Ly cất cao giọng nói, lại nhìn về phía Hạ Tang đứng bên cạnh, “Đưa Niên phi nương nương trở về tẩm cung trước đi.”

“Nàng đi về trước đi, lát nữa trẫm sẽ đến gặp nàng.”

Ánh mắt hắn lướt qua mặt nàng, Tuyên Cơ hiểu rõ tình cảnh xấu hổ lúc này, nhưng chỉ còn mấy canh giờ nữa Dao Quang sẽ... Nàng khẽ cắn môi, đi đến trước mặt Long Phi Ly khụy gối quỳ xuống.

Lâm Tư Chính nói: “Úc thừa tướng, ngài không đi cùng Lâm mỗ sao?”

Úc Cảnh Thanh nheo mắt nhìn Tuyền Cơ không nói gì, trong lòng hẩn giận dữ, còn hoàng hậu ở chỗ này mà.

Úc Di Tú cười nói: “Tốt lắm tốt lắm, muội muội có chút chuyện muốn nói với Hoàng Thượng, vậy bản cung cùng Úc thừa tướng, Lâm đại nhân và các vị đại nhân cáo lui trước.”

Long Phi Ly đứng lên, đi đến trước mặt Úc, Lâm hai người, cười nói: “Như thế thì hôm khác trầm lại thỉnh giáo tướng gia cùng lão sư.”

Úc Cảnh Thanh và Lâm Tư Chính trong lòng mặc dù căm hận Tuyền Cơ nhưng cũng không tiện làm hoàng đế mất mặt, đều hơi khom người, nói: “Thần không dám, xin cẩn tuân ý chỉ của hoàng thượng.”

Long Phi Ly xoay người nắm tay hoàng hậu, “Đi đường cẩn thận, đêm nay trầm đến Loan Tú điện thăm nàng.”

“Tạ Hoàng Thượng.” Hoàng hậu ôn nhu nói, cúi đầu thi lễ, lúc nàng ngẩng lên Tuyền Cơ chỉ cảm thấy ánh mắt nàng ta sáng như hoa như ngọc, dung mạo thanh lệ, tuy không đẹp bằng Hoa Tuệ nhị phi, ngay cả An Cẩn, Dao Quang cũng xinh đẹp hơn nàng vài phần, nhưng lúc này vừa ngẩng lên lại thấy ánh mắt nàng sáng rực, cực kỳ xinh đẹp.

Long Phi Ly cầm tay nàng, ngắm nhìn nàng một hồi mới dặn dò: “Hạ Tang, đưa hoàng hậu nương nương trở về tẩm cung, cẩn thận hầu hạ.”

Tuyền Cơ nhìn thấy trong lòng hơi ghen lại.

Hôm qua hẩn mới nói với nàng trong diễn có thật có giả, vậy tình hình trước mắt thì sao? Nếu nói là giả, nàng quả thật... không thể tin nổi.

Đêm nay hẩn định đến Loan Tú điện sao.

Nàng không nên nghĩ đến chuyện này, chuyện này không có quan hệ gì với nàng.

301. Chương 307: Không Thức Thời.

Sau một lúc lâu nàng mới tìm lại được giọng nói của chính mình.

“Ta đã đến Thu Thủy tiên, cấm quân canh gác không cho ta vào.”

“Nàng đến đây vì chuyện của Niên Dao Quang?” Long Phi Ly không hiểu nổi nhíu mày.

“Ừ.”

“Nàng muốn trầm tha cho nàng ta?” Long Phi Ly khẽ cười lạnh, “Niên gia hiện tại đang ở đầu sóng ngọn gió, có bao nhiêu người đang chờ đợi nàng phạm lỗi, nàng có biết không?”

Tuyền Cơ đang muốn nói chuyện, cánh cửa sau lưng đột nhiên được đẩy ra, một giọng nói theo đó truyền vào, “Nương nương, nếu nô tỳ là ngài, nô tỳ tuyệt đối sẽ không liều lĩnh mạo phạm Úc thừa tướng và Lâm đại nhân tới đây cầu xin đâu.”

“Ngài đã suy nghĩ cho sự khó xử của Hoàng Thượng chưa? Úc gia, Ôn gia, Niên gia, Niên thừa tướng ở trong triều có rất nhiều thủ hạ, nhưng nếu Hoàng Thượng muốn nhân cơ hội này kiên quyết hạ bệ Niên thừa tướng chỉ sợ không phải là điều không thể, người không làm như vậy, một trong những nguyên nhân đó chỉ sợ là có liên quan đến nương nương.”

“Nương nương cùng Niên thừa tướng mặc dù không thân cận, nhưng Niên gia là nhà mẹ đẻ của nương nương, Niên gia và nương nương cùng vinh cùng nhục, nếu Niên gia đổ như vậy thì nương nương ở trong cung...”

Thanh âm đến đây ngừng lại, đoàn người đi đến, chính là đám người Long Tử Cẩm, sau khi tiễn hoàng hậu, Úc Cảnh Thanh cùng Lâm Tư Chính bọn họ lại đi đường vòng, đi theo còn có Như Ý cùng Cát Tường.

Lời nói mới vừa rồi là Như Ý nói.

Tuyền Cơ đang nhìn Long Phi Ly, sau khi mọi người tiến vào ánh mắt Long Phi Ly không ở trên người nàng nữa, hần đang nhìn Như Ý.

Tuyền Cơ cười khỏ, lời vừa rồi đến miệng bị nuốt xuống.

Long Tử Cẩm nhìn nàng một cái, nàng khẽ cúi đầu, muốn nói chuyện với Long Phi Ly, Long Phi Ly lại lướt qua bên người nàng.

Bên tai truyền đến giọng của hần, “Sắc mặt sao lại trắng như vậy?”

Hần đang hỏi Như Ý.

Đúng rồi, vừa rồi nàng nghe Như Ý nói chuyện, mặc dù lời nói thật êm tai nhưng hơi thở lại thật yếu ớt. Nàng nao nao, nhướn mắt nhìn qua thấy ánh mắt thân thiết của Long Phi Ly đang nhìn chăm chú.

Cái loại hương vị chua xót lại từ từ nổi lên.

Như Ý không nói gì.

“Tâm Y?”

Long Phi Ly hơi hơi nhíu mày.

“Hoàng Thượng, có lẽ người muốn trách tội nô tỳ lắm miệng, nhưng mấy lời nô tỳ vẫn phải nói,” Sắc mặt Cát Tường trầm trọng, đột nhiên quỳ xuống, “Đúng là ngày đó nô tỳ nói dối bệnh tình của Như Ý, nhưng thân thể Như Ý không khỏe thì quả thật không phải là giả dối, tối hôm kia từ Trữ Tú điện trở về, cô ấy lại phát bệnh, cứ nằm suốt trên giường, nô tỳ muốn đến đây bẩm báo nhưng cô ấy không cho phép nô tỳ, nói là hiện tại hoàng thượng bận rộn, sợ làm phiền Hoàng Thượng.”

“Nếu không phải hôm nay Thái Hậu phái Cát Tường đến đây để hỏi Hoàng Thượng khi nào tổ chức tiệc chúc thọ...”

“Được rồi Cát Tường, đừng nói nữa!” Như Ý cắt ngang nàng, nhìn Long Phi Ly một cái, lại nhìn về phía Tuyền Cơ, khom người vén áo thi lễ, thấp giọng nói: “Nương nương, vừa rồi lời của nô tỳ nếu có chỗ nào mạo phạm xin nương nương đừng trách tội, nô tỳ chỉ là nóng nảy... không phải là cố ý mạo phạm.”

Cát Tường xuy nhẹ một tiếng, “Ta đã nói với cô từ sớm, cô thật tâm tốt với người ta, chuẩn bị người hầu trong cung, dạy người ta pha trà, trên Kim Loan điện người ta làm chuyện mạo phạm còn tự mình nổi giận đến bị bệnh, cô lại giúp người ta truyền y nữ chẩn bệnh, kết quả như thế nào? Hiện tại cô bị bệnh, người ta có hỏi thăm cô tiếng nào không? Người ta...”

“Hình Cát Tường!” Như Ý tựa hồ cũng hơi nổi giận, khẽ trách mắng: “Ta bảo cô đừng nói nữa! Trước mặt hoàng thượng, cô đã quên mất việc chính mà cô đến đây rồi sao.”

Lời Cát Tường nói, cho dù là ai nghe cũng đều thấy là có nghĩa khí.

Mỗi một câu đều có ý là: so với Như Ý, nàng chẳng qua chỉ là một nữ tử nhỏ nhen, hơn nữa, nàng vong ân phụ nghĩa, quên mất ân tình của Như Ý.

Tuyền Cơ siết chặt tay muốn nói với Long Phi Ly nhưng lại nói không nên lời, không một ai lên tiếng bởi vì Long Phi Ly đang gắt gao nhìn Như Ý, trong đôi mắt toàn là dung nhan của nàng ta.

Dung nhan thật tái nhợt.

Đúng là Như Ý bị bệnh.

Quốc pháp nghiêm minh, nàng làm sao mà không hiểu khó xử của hần chứ!

Nàng đến đây không phải là để cầu xin cho Dao Quang.

Khó có khi được tiến cung một chuyến, ngày hôm qua, Niên phu nhân cùng Như phu nhân vẫn chưa theo Niên thừa tướng hồi phủ, đêm qua Như phu nhân ở Thu Thủy hiên, còn Niên phu nhân ngủ lại Phượng Thấu cung.

Từ nhỏ nàng không duyên được ở với cha mẹ, Niên phu nhân lại thật tâm đối xử với nàng, nàng cùng Niên phu nhân thân thiết tâm sự đến nửa đêm, cơ hồ sắp đến bình minh mới ngủ.

Vừa mới ngủ được không bao lâu, Như phu nhân liền khóc sụt sùi chạy qua.

...

Như phu nhân nói, ‘là người hại chết tỷ tỷ người, nếu không phải người độc chiếm Hoàng Thượng, tỷ tỷ người sao lại làm chuyện ngu xuẩn kia với Tụng Đình được?’

Bị đánh chửi là yêu nghiệt, nàng cũng không đáp trả, sau đó nàng bị ép đến cầu xin hoàng đế, nàng cũng không quan tâm.

Cũng giống như lúc đầu, nàng không nói chuyện hẳn muốn tìm hậu nhân Bạch gia cho Niên thừa tướng biết, hiện tại nàng cũng sẽ không gây thêm phiền toái gì cho hắn.

Tuy rằng trong mắt nàng, tội của Dao Quang có lẽ không đến nỗi phải chết.

Nhưng khi Niên phu nhân quỳ xuống, nàng không thể trở mặt không để ý tới.

Có lẽ là do khúc mắc muôn thuở giữa thê thiếp, Niên phu nhân và Như phu nhân tuy có hiềm khích, nhưng Dao Quang bị xử tử, Như phu nhân gặt gao cầu xin Niên phu nhân, Niên phu nhân lại là người thiện lương, theo Niên phu nhân thấy thì nàng cũng nên cứu tỷ tỷ của nàng.

Có lẽ, nàng nên giả vờ đi cầu xin nhưng cuối cùng nàng vẫn trực tiếp cự tuyệt.

Như phu nhân hung hăng tát nàng một cái.

Ngay cả Niên phu nhân cũng không ủng hộ nhìn nàng, quỳ xuống đất cầu xin nàng, nói rằng ít nhất hãy giúp cho Dao Quang và Như phu nhân gặp mặt một lần cuối cùng.

Không có thủ dụ của hoàng đế thì ai cũng không thể bước vào Thu Thủy hiên.

Thân thể này là thân thể của Tuyền Cơ, Niên phu nhân là mẹ đẻ của Tuyền Cơ, nàng không muốn tạo ra chút phiền phức nào cho hắn nhưng vì cái quỳ này của Niên phu nhân, nàng không thể không đến cầu xin cho Dao Quang cùng Như phu nhân một lần cuối cùng.

Thật sự không thể.

Cả phòng đều là ánh mắt không đồng tình, nàng cười khổ, thở dốc, muốn mở miệng nói, bỗng Như Ý đột nhiên lão đảo một cái, ngã về phía trước, Long Phi Ly vươn tay ôm Như Ý vào trong lòng.

302. Chương 308: Cát Tường Bị Tát.

Nàng nghe thấy Long Phi Ly trách cứ nói: “Thân thể đã như vậy sao không ở trong viện dưỡng bệnh cho tốt? Cát Tường đến đây thông báo báo ý chỉ của Thái Hậu là được rồi, nàng lại đây làm chi?”

Như Ý nghẹn giọng nói: “Chàng bảo ta chờ chàng đến gặp mặt, cuộc hẹn lần này, ta không biết sẽ phải đợi bao lâu nữa nên mới nhân dịp thay Thái Hậu nương nương truyền chỉ theo Cát Tường đến đây, bằng không nếu ta không lấy cớ...”

Vừa rồi Cát Tường nói, Như Ý từ hôm ở Trữ Tú điện trở về thì bị bệnh ngay, đêm đó đã xảy ra chuyện gì nàng vẫn nhớ rõ.

Như Ý đến thăm hắn, nàng từ trong phòng đi ra gây trở ngại cho bọn họ, sau đó Như Ý bỏ đi, hiện tại Như Ý bị bệnh, hẳn nhất định là rất ảo não đau lòng.

Tuyền Cơ cười cười, cố ý xem nhẹ tư thế hai người trước mặt, khẽ cắn môi nói: “Long Phi Ly —— ”

“Hạ Tang, đi truyền y nữ.” Giọng Long Phi Ly lạnh lùng cất lên cất ngang nàng, hắn hơi trầm ngâm, nói: “Nói là Như Ý có cô đến truyền chỉ, bệnh cũ lại tái phát, té xỉu ở Trữ Tú điện.”

Hạ Tang hiểu ý, ở Trữ Tú điện mà truyền chỉ chẩn bệnh cho Như Ý thì quá mức lộ liễu, phải nói như vậy mới hợp lý. Hắn gật đầu đi ra ngoài cửa, lại khẽ liếc nhìn Tuyền Cơ một cái, thấy sắc mặt nàng tái nhợt,

trong lòng khê thở dài, cho dù là cầu xin cho Niên Dao Quang là không đúng nhưng Niên phi nương nương dù sao cũng bị bệnh nặng mới khỏi.

Ngay cả một cơ hội nói chuyện hần cũng không cho nàng sao? Tuyền Cơ túng quẫn, trong lòng nói thầm ta đây chỉ nói một lần cuối cùng thôi ...

Long Phi Ly lại bế Như Ý lên, bước nhanh vào bên trong tấm rèm thủy tinh, thanh âm đậm mặc truyền đến.

“Nàng trở về đi, trăm sẽ không đồng ý bất cứ khẩn cầu nào của nàng.”

Tuyền Cơ cắn chặt răng, thân mình không kiềm được khê run rẩy.

Nàng đang định tiến lên thì một thân ảnh lại chặn phía trước nàng, “Nương nương, lão nô đưa nương nương trở về.”

“Niên phi nương nương, Như Ý bị bệnh, cô ấy chỉ mong được gặp Hoàng Thượng một lần, như vậy cũng không được sao?” Đôi môi đỏ mọng của Cát Tường mấp máy, mặc dù giọng nói ôn nhu, đôi mắt đẹp ngấn lệ nhưng ngữ khí thật bức người.

Nhìn chằm chằm vào tấm rèm thủy tinh đã buông xuống, Tuyền Cơ đột nhiên giơ bàn tay lên, hướng vào mặt Cát Tường mà tát, Cát Tường kinh hãi, thất thanh nói: “Cô muốn đánh ta? !”

Mọi người cũng lấp bắp kinh hãi, ngay cả Hạ Tang vừa dợm bước ra khỏi cửa lẫn Long Phi Ly đang ở sau tấm rèm thủy tinh liêm cũng đột nhiên dừng bước.

Nguyên tưởng rằng sẽ có âm thanh vang dội nhưng rốt cuộc lại không có chút tiếng động.

Bàn tay chỉ dán vào khuôn mặt run run của Cát Tường rồi nhẹ nhàng rơi xuống.

Tuyền Cơ khê nhướng mày, nhẹ giọng nói: “Đánh người, ta đánh người làm chi? Không sợ lãng phí sức lực sao? Ngày hôm qua ta còn phải nằm ở trên giường đấy... Cát Tường cô cô, được hay không được chưa bao giờ do Niên Tuyền Cơ định đoạt, chỉ là cũng xin cô cô đừng quên, nếu Niên Tuyền Cơ chưa chết thì cũng là chủ tử của người.”

“Đừng dùng ngữ khí kinh ngạc như vậy nói chuyện với ta, nếu ta muốn giáo huấn người, nơi này ai cũng không thể ngăn cản ta! Trừ phi hần phế ta đi, nếu không, ta vẫn là nữ nhân của hần.” Nàng nói xong, tay chỉ thẳng tắp vào Long Phi Ly.

“Còn ngài nữa, Từ tổng quản, không cần nhọc công ngài, ta sẽ tự mình đi.” Ánh mắt Tuyền Cơ đảo qua Từ Hi, lạnh lùng cười.

“Như Ý cô cô, hãy dưỡng bệnh cho khỏe.”

Nói xong Tuyền Cơ kiên quyết xoay người rồi mới dám để cho nước mắt tuôn rơi.

Không ai dám lên tiếng, lần đầu tiên mọi người cũng kinh sợ ánh mắt của một người ngoài Long Phi Ly.

Ánh mắt đó long lanh nước, sáng rực như ánh lửa.

“Đứng lại!”

Sau lưng, giọng Long Phi Ly nặng nề truyền đến.

“Nàng nói đi, có phải là nàng muốn trăm đặc xá cho Niên Dao Quang hay không?”

Ánh mắt Long Phi Ly thâm trầm nhưng cũng như ánh mắt rực lửa của Tuyền Cơ, lúc này mọi người đều có một cảm giác mãnh liệt là, nếu Tuyền Cơ mở miệng, Long Phi Ly sẽ đáp ứng!

Nhất định sẽ!

Có lẽ là vì ánh mắt của Tuyền Cơ hoặc có lẽ là vì câu nói Tuyền Cơ, ta là nữ nhân của hần.

Một chân đã bước ra khỏi cửa, nghe vậy, Tuyền Cơ cười cười, “Trước khi đến, ta chưa từng nghĩ như vậy, hiện tại cũng thế.”

“Có lẽ, cho tới nay ta và người đều sai lầm rồi, hoặc là kỳ thật chúng ta đều không sai, sai là ở chỗ này, cuộc sống ở Đào Nguyên thôn mặc dù đơn giản, nhưng một đêm đó từng có vài phần vui vẻ.”

“Hạ Tang, cảm ơn người, vừa rồi chỉ có người không nhìn ta như vậy...” Thanh âm đã sắp trở nên run rẩy, Tuyền Cơ không nói tiếp nữa, cũng không quay đầu mà rời khỏi Trữ Tú điện.

“Ta đưa cô trở về.”

Sau lưng hình như là thanh âm khẽ run của Thanh Phong, nhưng nàng đã không còn quan tâm.

Đúng là vẫn không thể xin được.

Đi nhanh được một đoạn, Tuyền Cơ lấy tay che mặt, cười khổ.

Niên phu nhân nói, nếu nàng không đi cầu hoàng đế thì bà sẽ quỳ mãi ở tấm cung của nàng không đứng dậy.

Nàng đã đi cầu xin, lại... Nàng nên làm cái gì bây giờ.

“Cửu tẩu.”

Thanh âm trong trẻo từ sau lưng truyền đến, Tuyền Cơ sửng sốt, xoay người lại nhìn, đúng là... Long Tử Cẩm?

“Sao ngài lại ở chỗ này?”

Long Tử Cẩm nhẹ nhàng cười, “Bổn vương đến đây, là vì hai việc. Thứ nhất, lời vừa rồi của cô bổn vương không phục, không nhìn cô như vậy, trừ Hạ Tang ra còn có Long Tử Cẩm ta.”

Tuyền Cơ giật mình sửng sốt một lúc lâu mới bật cười ghen, hơi hơi xoay người thì lễ, “Vậy thì Tuyền Cơ xin lỗi ngài.”

Long Tử Cẩm nhướng mày, sắc mặt vui vẻ.

Tuyền Cơ cười đáp lại, cả hai hiểu ý lẫn nhau.

“Vậy còn việc thứ hai thì sao?”

“Việc thứ hai là bổn vương muốn hỏi một câu, cửu tẩu đến Trữ Tú điện kỳ thật là —— ”

Tay Tuyền Cơ buông lỏng, cúi đầu cười, nói: “Mẫu thân của Dao Quang và mẫu thân của ta muốn đến gặp Dao Quang một lần cuối cùng, không có thủ dụ của hoàng huynh của ngài, ai cũng không thể đi vào.”

Long Tử Cẩm khẽ thở dài, hạ giọng nói: “Thì ra cô đến là vì chuyện này.”

303. Chương 309: Ai Tương Tư Ai?

“Theo ta được biết, Niên tần cũng không tốt lành gì với cô, mẫu thân của nàng ta cũng vậy, cô cần gì vì nàng...” Long Tử Cẩm đột nhiên ngừng lời, nhìn chăm chăm thật kỹ Tuyền Cơ.

“Ta không có lương thiện như vậy, mà là vì không lay chuyển được mẫu thân của ta.”

“Cô cũng vì có lòng tốt, nếu không thì chỉ cần giả vờ nấn ná, nói với Niên phu nhân là không cần cầu xin được thủ dụ của hoàng thượng là có thể giải quyết mọi chuyện thôi.” Long Tử Cẩm cắt lời nàng, ánh mắt xa xăm, thản nhiên nói: “Ôn Như Ý trước kia cũng là một người lương thiện.”

“Trước kia ư? Hiện tại nàng...”

“Hiện tại... Ai biết được?” Long Tử Cẩm cười tự giễu, lại cất cao giọng nói: “Cửu tẩu, thần đệ đưa người đến Thu Thủy hiên nha!”

“Thu Thủy hiên?” Tuyền Cơ thắc mắc.

“Không phải cô muốn dẫn hai vị phu nhân đến đó sao?”

“Ngài có thủ dụ à?”

“Không có.”

“Không có thủ dụ làm sao vào được?”

“Khẩu dụ của Cửu ca... Giả truyền khẩu dụ!”

Sắc mặt Tuyền Cơ đen lại, “Cái này sao có thể được?”

“Coi như là thần đệ chuộc lỗi đi, lần đó ở trong rừng mạo phạm, Tử Cẩm vẫn bắt an.”

“Đây là khi quân!”

“...”

“Nếu không thì để ta đi giả truyền khẩu dụ cho.”

“Không được!”

“Vậy thì cùng mạo hiểm đi, chúng ta đi cùng nhau, bị phạt có lẽ có thể nhẹ bớt một chút?”

“Cửu tẩu... Đi thôi.” Long Tử Cẩm cười khê, đột nhiên lại hơi hơi nhíu mi, “Thôi Nghê Thường, người ra đây.”

Tuyền Cơ ngẩn ra, chỉ thấy ở bên hông cây cối khê rung động, Thôi y nữ mặt đỏ tai hồng bước ra.

“Nô tỳ chỉ đi ngang qua thôi.” Nàng ngập ngừng nói.

“Người đi ngang qua, sau đó thuận tiện trốn đi, lại thuận tiện nghe lén bốn vương cùng nương nương nói chuyện?” Long Tử Cẩm nhíu mày cười.

Thôi y nữ gấp đến phát hoảng, cuống quýt giải thích nói: “Hạ tổng quản tuyên nô tỳ đến Trữ Tú điện chẩn bệnh, nô tỳ quả thật vừa vịn đi ngang qua nơi này, nào biết —— ”

Tuyền Cơ cười nói: “Nào biết đụng phải Tuyền Cơ cùng thập gia đang nói mấy lời đại nghịch bất đạo, Thôi cô cô không biết làm sao, đành phải trốn đi.”

“Cũng không phải vậy.” Thôi y nữ phản đối đơn giản, nhẹ nhàng thở ra.

Ba người nhìn nhau, không khỏi bật cười.

Ánh mắt Long Tử Cẩm mơ màng, nói: “Ta nói Thôi Nghê Thường, tại sao lần nào người cũng đều có thể đi trúng chỗ người khác đang thương nghị chuyện bí mật vậy? Lần trước, bốn vương cùng Như Ý cô cô tâm sự, cũng là bị người bắt gặp. Thôi Nghê Thường, người không biết là nghe được những điều không nên nghe thì sẽ nguy hiểm đến tính mạng sao?”

“Ta ——” Thôi y nữ mặt cười ngượng ngùng, muốn biện giải vài câu, đáng tiếc nàng là người chính trực, càng gấp thì ngược lại càng lắp bắp nói không ra lời, đành phải cầu cứu nhìn Tuyền Cơ.

Tuyền Cơ xì cười một tiếng nói: “Được rồi! Thập đệ, ngài cũng đừng hù dọa Thôi cô cô nữa.”

“Bên Trữ Tú điện chắc cũng đang sốt ruột chờ, cô cô mau đi đi. Nhưng lời vừa rồi Tuyền Cơ cùng thập gia nói...”

“Nô tỳ không hề nghe thấy cái gì hết.” Thôi y nữ gấp giọng nói, khom người thi lễ với hai người xong đi vội vàng giống như chạy trốn.

Long Tử Cẩm cười ha ha, Tuyền Cơ bật cười, “Thật sự là rất kỳ quái, Thôi cô cô luôn bình tĩnh, tại sao mỗi lần nhìn thấy ngài đều giống như gặp phải ôn dịch vậy nhỉ?”

“Ôn dịch?” Long Tử Cẩm giật mình sững sốt một lúc lâu, cười mắng, “Ta nói cửu tẩu, tẩu không thể đổi cái gì khác dễ nghe hơn sao?”

“Cũng không phải sao? Không đúng, ngài làm sao biết được khuê danh của Thôi cô cô vậy?” Tuyền Cơ hơi ngạc nhiên.

Long Tử Cẩm nghiêm mặt, “Bí mật.”

Tuyền Cơ xuy nhẹ, “Đừng có nói là có người nào đó đang đơn phương tương tư Thôi cô cô nha.”

Long Tử Cẩm cười to, “Thần đệ nói Thôi Nghê Thường đơn phương tương tư thần đệ, người có tin hay không?”

Hắn cười, hơi nghiêng người nhìn Thôi y nữ liếc mắt một cái, bỗng thấy Thôi y nữ đứng ở cách đó không xa đang ngẩn nhìn hắn, thấy hắn liếc mình, nàng cả kinh quỳnh lên, dậm chân một cái, lập tức chạy trốn chết.

Long Tử Cẩm ngẩn ra, “Thôi Nghê Thường này bị gì vậy?”

Tuyền Cơ nhìn thấy hết, cười đến gập cả thắt lưng.

Lúc tới Thu Thủy hiên, Niên phu nhân cùng Như phu nhân đang lo lắng đợi ở bên ngoài, rất đông cấm vệ đang canh gác bên ngoài hiên.

Long Tử Cẩm đi tới trước, thấp giọng nói chuyện với thủ lĩnh cấm vệ.

Niên phu nhân nhỏ giọng an ủi Như phu nhân, Như phu nhân khóc nức nở, ánh mắt vừa oán độc vừa căm giận nhìn Tuyền Cơ, Tuyền Cơ chỉ làm như không nhìn thấy, nhàn nhã nhìn qua chỗ khác.

Đột nhiên, có vài cung nữ từ bên trong hiên đi ra, nhìn dáng vẻ chắc là thị nữ trong hiên, Tuyền Cơ đột nhiên nao nao, vừa rồi một cung nữ đi sát bên người nàng, mùi hương son phấn thoang thoảng trên người nàng ta có chút quen thuộc.

Vốn trong cung đa số là phụ nữ, có mùi son phấn cũng không có gì lạ, nhưng mùi hương trên người cung nữ này lại rất đặc biệt, có chút hương bạc hà mà hình như gần đây nàng từng ngửi được ở đâu đó thì phải.

Nàng lặng lẽ nhìn qua đánh giá, cung nữ kia đột nhiên xoay người nhìn nàng một cái, ngược lại nàng lại hoảng sợ, cung nữ kia cười hơi hơi khom người rồi đi.

Nàng còn đang nhíu mi suy nghĩ thì giọng Long Tử Cẩm lại truyền tới, “Vào đi thôi.”

“Nương, các người vào đi, Tuyền Cơ ở chỗ này chờ ngài.” Tuyền Cơ dìu Niên phu nhân đi đến cửa hiên.

Niên phu nhân gật đầu, lại vỗ vỗ tay nàng rồi cùng Như phu nhân đi vào.

Tuyền Cơ cùng Long Tử Cẩm đứng chờ một bên, thấp giọng tán gẫu với nhau. Tuyền Cơ tuy biết người Long Tử Cẩm tâm tâm niệm niệm là Như Ý vẫn lôi chuyện Thôi y nữ ra trêu ghẹo truy vấn hắn, Long Tử Cẩm cười vui vẻ, có ý trêu chọc lại Tuyền Cơ nhưng vẫn không chịu nói.

Hai người đang trò chuyện, Niên phu nhân đột nhiên đi ra. Nàng liếc nhìn Tuyền Cơ một cái, cười khổ nói:

“Tuyền nhi, tỷ tỷ ngươi không ngờ ngươi sẽ thay nàng cầu Hoàng Thượng để ẹ con các nàng gặp mặt lần cuối, nàng nói muốn gặp ngươi, có nói mấy câu muốn nói với ngươi.”

304. Chương 310: Hắn Có Thể Không Đến Sao!

“Nương, ta không nên vào thì hơn.” Tuyền Cơ nhẹ giọng nói, thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện.

“Niên gia xảy ra chuyện như vậy, nhà này xem như đã bị hỏng một nửa... Con gái à, coi như nương cầu ngươi, ngươi đi thăm nàng đi, để cho nàng được thỏa tâm nguyện.” Niên phu nhân xoa đầu Tuyền Cơ, thần sắc lộ vẻ bi thương.

Cửa phòng đóng chặt.

Tiếng khóc vẫn từ bên trong truyền ra, Tuyền Cơ trong lòng buồn bã, giật mình một lúc lâu sau mới đẩy cửa đi vào.

Như phu nhân ôm Dao Quang ngồi trên giường khóc hu hu.

Dao Quang nghe thấy tiếng động, ánh mắt quét qua, Tuyền Cơ không thể diễn tả hết cảm xúc trong ánh mắt của nàng ta, khủng hoảng, oán hận.. cái gì đều có, chỉ duy nhất không có sự cảm kích mà Niên phu nhân nói, đương nhiên là nàng cũng không cần Dao Quang cảm kích.

Trong lòng có chút bi thương, hoàng cung đúng là nơi ăn thịt người, Dao Quang dù đáng giận nàng cũng không làm sao giận được.

“Nương, người đi ra ngoài một chút đi, ta muốn nói mấy lời với Tuyền Cơ.”

Ngày xưa, Dao Quang luôn gọi nàng là muội muội, hiện tại dùng tên xưng hô, ngược lại bớt được vài phần giả dối thêm chút tự tại.

Lúc Như phu nhân đi qua bên cạnh Tuyền Cơ thì hung hăng trừng mắt liếc nàng một cái. Tuyền Cơ không để ý đến, bước nhanh về phía Dao Quang.

Hai mắt Dao Quang đỏ bừng, tròng trắng đầy tơ máu nheo lại nhìn nàng đến gần, đột nhiên buồn bã nói: “Tuyền Cơ, ngươi có biết ta đã nói gì với mẫu thân ta không?”

“Không biết, ngươi muốn nói cho ta sao?” Tuyền Cơ thản nhiên nói.

“Được, ta nói cho ngươi nghe, ta bảo mẹ ta là Niên Dao Quang ta không thấy được nhưng ta muốn người tận mắt nhìn thấy người không thể nào chết tử tế được!” Dao Quang lạnh lùng nói.

“Ừm, nếu bà ấy có thể nhìn thấy ta không được chết tử tế được như lời ngươi nói.” Tuyền Cơ giật mình, cười tự giễu cười.

“Niên Tuyền Cơ, ngươi quả là độc phụ, nguyên rửa rường của ta, ngươi yên tâm đi rường của ta nhất định sẽ không chết sớm hơn ngươi đâu, cuối cùng ta đã hiểu, ngươi cứ chờ xem, Hoàng Thượng giết người chẳng qua là chuyện sớm hay muộn thôi.” Dao Quang nói xong, hai tay xoa hai gò má, lẩm bẩm nói: “Niên gia chúng ta là chương ngại vật đối với hần, hần cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi. Ngươi đừng đắc ý, ngươi đừng đắc ý như vậy.”

Thanh âm Dao Quang khàn khàn sắc nhọn, giống như thanh đao sắc bén đâm vào, làm cho người ta có cảm giác run rẩy dựng cả tóc gáy. Mặc dù không e ngại lắm, nhưng đáy lòng Tuyền Cơ cũng thấy thê lương, không đành lòng nhìn tiếp, “Dao Quang, ta đi đây.”

“Tuyền Cơ, lúc ngươi ở cạnh Hoàng Thượng, hần có từng nhắc đến ta hay không?” Dao Quang lại chạy nhanh đến trước mặt nàng, chụp lấy cánh tay của nàng, “Ngươi nói cho ta biết đi!”

Tuyền Cơ cười khổ, ánh mắt của Dao Quang đã mất đi tiêu cự, rối loạn đảo quanh, dường như có chút điên cuồng.

Tuyền Cơ cười khổ, điên rồi cũng tốt, như vậy ít nhất lúc hành hình sẽ không thấy sợ hãi.

Móng tay Dao Quang bấm sâu vào trong da thịt của nàng, Tuyền Cơ khẽ đẩy một chút nhưng không thể tránh ra, đành phải nói: “Dao Quang, lúc Hoàng Thượng ở cùng một chỗ với ngươi, hần có thể nhắc tới nữ nhân khác hay không?”

“Đương nhiên sẽ không, sao hần làm như vậy được? Làm gì có nam nhân ở trước mặt một nữ nhân nhắc tới một nữ nhân khác?” Niên Dao Quang đột nhiên cười ha ha, “Tuyền Cơ, ngươi ngốc muốn chết! Ngươi ngốc như vậy tại sao hần lại đối xử tốt với ngươi chứ? Là vì ngươi thỏa mãn mọi nhu cầu trên giường của hần sao?”

Tuyền Cơ trên mặt hơi hơi nóng lên, nhất thời cũng không biết nói gì cho phải, trên cổ nàng đột nhiên đau nhói, là Dao Quang đột nhiên bóp cổ nàng.

“Vì sao hần chỉ sủng hạnh ta có một lần? Ta tuy là thứ xuất, nhưng so với ngươi ta xinh đẹp hơn thông minh hơn, ta không bằng ngươi chỗ nào chứ?”

Tuyền Cơ bị nàng ta bóp cổ không thể thở được, nhớ tới những chiêu võ phòng vệ đã từng được học, tay bổ về phía cổ của nàng ta, nhưng Dao Quang đã mất đi lý trí ngược lại sức lực mạnh kinh người, tay nàng còn chưa chạm được đến Dao Quang đã vô lực hạ xuống.

“Bây giờ ta liền giết ngươi! Bọn họ để cho ta chờ, ta không cần chờ, ta không cần đợi lát nữa, ta muốn ngươi chôn cùng ta.”

Không khí giống như từng chút từng chút bị rút khỏi khoang bụng, sắc mặt Tuyền Cơ đỏ lên, thần thức bắt đầu tan rã, trong lòng cười khổ: hóa ra ta lại phải chết trong tay một kẻ điên.

Đột nhiên một trận kinh phong sắc bén ập đến, chỉ nghe thấy Dao Quang kêu lên một tiếng sợ hãi, lực khổng lồ chế trên cổ nàng chợt biến mất, nàng mở to miệng hít lấy không khí, một bàn tay xoa lên lưng của nàng, nhẹ nhàng vỗ giúp nàng thuận khí.

Nàng vui buồn lẫn lộn, vừa ngưng mắt nhìn đã gương mặt tuấn tú nghiêm khắc của một nam nhân, không phải người nọ thì còn ai?

“Sao ngươi lại tới đây?” Nàng chấn động, kinh ngạc hỏi.

“Nàng chạy đến đây, trăm có thể không đến đây sao?”

“Lá gan của nàng càng lúc càng lớn, chuyện giả truyền thánh cũng dám làm, nàng có biết đó là tội gì không?” Long Phi Ly lạnh lùng nói.

Về việc này Tuyền Cơ tự biết đuối lý, nghiêng đầu, nhẹ giọng nói: “Việc này, là một mình ta—— ”

Long Phi Ly cười lạnh, cắt lời nàng, “Nàng cùng Tử Cẩm, không ai có thể thoát tội.”

“Thập đệ hân...”

Nàng còn chưa nói xong, Long Phi Ly lại khẽ nhíu mày, “Nàng gọi Tử Cẩm là gì?”

Tuyền Cơ sửng sốt, lập tức ý thức được cái gì, cách xưng hô này tựa hồ gián tiếp thừa nhận quan hệ thân thiết giữa hắn và nàng.

Ngữ khí Long Phi Ly hòa hoãn lại rất nhiều, bàn tay to bè siết lấy nàng định kéo đi ra ngoài.

Lúc này Tuyền Cơ mới nhìn thấy Đoạn Ngọc Hoàn, Hạ Tang và vài tên cấm quân cũng ở đây nên không tiện giãy dụa, nghĩ nghĩ, lại vội quay đầu liếc nhìn Dao Quang một cái, chỉ thấy Dao Quang cuộn mình trên mặt đất, vừa khựng hoảng vừa ghen ghét trừng mắt nhìn hai người.

“Sự thương hại kẻ địch của nàng sẽ hại chết chính nàng!” Long Phi Ly trầm giọng nói, chỉ ôm lấy Tuyền Cơ nhanh chóng rời đi.

Sau lưng, Niên Dao Quang đột nhiên đứng dậy, hình như trong nháy mắt đã tỉnh táo lại, nàng lạnh lùng nói: “Hoàng Thượng, trước khi chết Niên Dao Quang chỉ hỏi ngài một việc, không phải ngài thích Niên Tuyền Cơ, xem nàng ta như trân như bảo sao, nếu ngài tiếc rẻ một câu, ta có chết cũng sẽ hóa thành lệ quý đêm đêm nguyện rửa nàng ta đoan mệnh tuyệt thọ, phải chịu mọi tra tấn mà chết, không thể chết già!”

305. Chương 311: Nàng Vẫn Còn Có Ta.

“Niên Dao Quang, nói đi.” Long Phi Ly thản nhiên nói.

Trong hiên chỉ còn lại hắn cùng với Dao Quang hai người, Tuyền Cơ đã được Hạ Tang dẫn ra ngoài.

“Ngươi quả nhiên lưu lại, ngươi sợ ta nguyện rửa Niên Tuyền Cơ, ngươi thực sự yêu nàng ta như vậy ư? Nàng ta có cái gì tốt chứ?” Dao Quang lẩm bẩm nói, lại thê lương cười ra tiếng.

Long Phi Ly cũng không thèm nhìn tới nàng, khoanh tay lạnh lùng cười, “Vừa rồi nếu không phải Niên phu nhân tiến vào thỉnh cầu trăm thì ngươi cho là trăm sẽ lưu lại sao?”

Dao Quang giống như bắt được một đường sống, “Ngươi là vì lời của đại nương của ta nên lưu lại mà không phải vì Tuyền Cơ ư?”

Ánh mắt Long Phi Ly hơi động lại một chút không kiên nhẫn, “Sao ngươi còn không hiểu? Niên phu nhân là mẫu thân của Niên Tuyền Cơ.”

Vòng đỏ trong mắt Dao Quang càng rực lửa, khàn giọng nói: “Thì ra... vẫn là vì Tuyền Cơ, ta làm quỷ cũng sẽ không tha cho ả!”

“Quỷ ư?” Long Phi Ly cười nhạt, “Người là người còn không có tài cán gì, chết rồi thì còn có thể làm được cái gì? Trẫm ở bên cạnh Niên Tuyền Cơ, người cho là người có thể thương tổn được nàng sao?”

“Người muốn bảo vệ ả ư?” Dao Quang đột nhiên nhẹ nhàng cười, “Người chưa từng nói với ta nhiều lời như vậy, hiện tại rốt cục chịu cùng ta nói chuyện, vẫn là vì ả.”

“Không, tất cả đều là giả dối, người muốn diệt trừ Niên gia, sẽ có một ngày người lợi dụng ả xong rồi cũng sẽ giết chết ả, người nhất định sẽ giết ả!”

“Vì sao là ta mà không phải là Tuyền Cơ? Vì sao người phải đem tội danh dâm loạn ô uế này gán cho ta? Người muốn diệt trừ Niên gia, vì sao không chọn Tuyền Cơ làm người chịu tội thay?” Dao Quang đột nhiên hỏi từng chữ từng chữ một, giữa lúc thần thức của nàng ở mơ hồ lẫn thanh tỉnh, ánh mắt luôn mở to gắt gao nhìn chằm chằm Long Phi Ly, đến nỗi hốc mắt bắt đầu trở nên trắng dã, khuôn mặt nhìn cực kì dữ tợn.

“Bởi vì nàng là nữ nhân của trẫm, người không phải.” Tất cả nhãn nại đã sắp hết, Long Phi Ly thanh âm lạnh lùng, phất tay áo bỏ đi. Nếu không phải Niên phu nhân thỉnh cầu, căn bản là hắn sẽ không ở tại chỗ này nói một câu nào với Niên Dao Quang.

“Ta không phải là nữ nhân của người sao? Một đêm kia, người đối với ta ân ái đủ đường, người...” Dao Quang si ngốc nói, bước lại định kéo ống tay áo của hắn, “Hoàng Thượng, người đừng giết ta có được không, Dao Quang sẽ giống đêm đó hầu hạ người...”

Thân hình Long Phi Ly khẽ động, tránh sự đụng chạm của nàng, mắt phượng bắt đầu tà tà, “Đêm đó không phải là trẫm.”

“Người nói cái gì?” Dao Quang kinh hãi, thân mình đột nhiên ngã xuống đất.

“Người nói cái gì?”

Câu hỏi lần này là của người đứng ở ngoài cửa, Long Phi Ly khẽ nhíu mày, Tuyền Cơ đứng ở cửa giật mình hoảng sợ thất thố nhìn hắn, nàng nhíu chặt mày, ánh mắt lộ vẻ không thể tin nổi, giống như nàng quả thật không biết hắn vừa nói cái gì. Đứng ở chỗ của nàng còn có Niên phu nhân cùng Như phu nhân, sắc mặt hai người họ đều khùng hoảng, Hạ Tang đứng hầu ở giữa, chắc là Như phu nhân sốt ruột, thúc giục tiến vào, Niên phu nhân liền thỏa mãn ý bà. Hắn phân phó Hạ Tang ở ngoài hiên chăm sóc cho Niên phi cùng Niên phu nhân, nếu Niên phu nhân có yêu cầu gì, cũng đừng phật ý bà.

“Trẫm ở bên ngoài chờ nàng.” Lúc đi qua bên người Tuyền Cơ, Long Phi Ly đạm thanh nói.

Như phu nhân cắn răng, oán độc liếc Tuyền Cơ một cái, bước nhanh đi đến bên Dao Quang, ôm lấy nàng thất thanh khóc rống lên.

Dao Quang lúc này ngược lại không khóc không nháo, để mặc cho Như phu nhân ôm, nhìn chằm chằm Tuyền Cơ, trong ánh mắt toàn chất chứa oán hận, không khác gì Như phu nhân.

Đột nhiên, nàng đẩy mạnh Như phu nhân ra, chỉ vào Tuyền Cơ buồn bã nói: “Muội muội, người lại đây, tỷ tỷ nói với người một cây cuối cùng.”

Tuyền Cơ cúi đầu xuống, Niên phu nhân cười khở nói: “Con gái, đi qua đi.”

Một bên Hạ Tang dùng đôi mắt sắc bén cẩn thận trừng trừng nhìn Dao Quang, để phòng ngừa nàng ta làm hại Tuyền Cơ.

Tuyền Cơ trong lòng do vì lời nói mới vừa rồi của Long Phi Ly mà khiếp sợ, nhìn nhìn Niên phu nhân, rốt cục vẫn bước qua đó.

Dao Quang chậm rãi đưa tay vòng qua cổ của nàng, Tuyền Cơ chỉ cảm thấy cảm giác hít thở không thông như bị loài rắn độc quấn lấy thân hình lúc này lại nảy sinh, bên tai có cảm giác mát lạnh, Dao Quang ghé miệng ở bên tai nàng thấp giọng nói: “Muội muội, người có biết vừa rồi ta hỏi Hoàng Thượng cái gì không?”

Tuyền Cơ cười khở, không trả lời.

Dao Quang cũng nhẹ nhàng cười bên tai nàng, “Người có biết vì sao ta giữ một mình hắt lại để hỏi không? Bởi vì, ta hỏi hắt nữ nhân hắt yêu nhất là ai, người ở trong này, chưa chắc hắt sẽ nói.”

“Người nói chuyện này với ta để làm gì?” Tuyền Cơ trong lòng chấn động, trên mặt lại bình thản nói.

“Làm gì?” Dao Quang cười mỉa, “Bởi vì ta muốn chính tai nghe được mới thỏa lòng, người cho đó là người phải không, ta vốn cũng tưởng là người nhưng hắt lại nói cho ta một cái tên khác, không phải là người! Là một người mà người cũng không tưởng tượng được đâu! Còn nữa ta nguyện rửa người, một ngày kia người sẽ phải chịu hình phạt tàn khốc gấp bội hơn so với ta mà chết, bị ngũ mã phanh thây, bị chém ngang lưng.”

“Niên tần nương nương, đã đến giờ, xin mời nương nương lên đường.”

Thanh âm the thé đột nhiên truyền đến, Tuyền Cơ quay đầu, chỉ thấy mấy thái giám trật tự tiến vào, người đi đầu hai tay đang cầm một cái khay, bạch lăng trên khay đột nhiên lọt vào tầm mắt, trong lòng nàng trầm xuống, không biết là vì lời nói mới rồi của Dao Quang hay là vì khúc bạch lăng này.

Ngũ Thất rồi đến Dao Quang, mặc kệ là người tốt hay kẻ xấu, trong thế giới này, nàng lại tận mắt nhìn thấy có người sắp chết ở trước mặt nàng. Cảm giác hư không kinh sợ đột nhiên vỡ òa, trong lòng đầu trống rỗng, nàng đang mờ mịt không biết làm sao thì một cái cánh tay bá đạo kéo vào lại, “Đừng nhìn.”

Nàng nắm chặt ống tay áo nam tử bên cạnh, mặc cho hắt dẫn nàng đi ra khỏi phòng, mà hồn phách của nàng hình như vẫn còn ở lại bên trong căn phòng kia, tiếng khóc thê lương của Như phu nhân cùng với thanh âm oán hận sợ hãi la hét của Dao Quang từng chút một chút đập vào lưng, hắt ôm nàng bước nhanh ra ngoài, sau lưng, nội thị cầm vệ nhanh chóng theo sát.

Rốt cục cũng đi đến một chỗ ngập ánh nắng mặt trời, hắt dừng lại ôm chặt lấy nàng, ở bên tai nàng thấp giọng nói: “Đừng sợ, nàng vẫn còn có ta.”

Tựa hồ biết sự sợ hãi của nàng, hắt một lần một lần lặp lại...

306. Chương 312: Đêm Nay Gặp Gỡ.

Ban đêm, Phượng Thấu cung.

Tuyền Cơ chống cằm ngồi trước bàn, đầu óc còn đang ngẩn ngơ, đột nhiên, một bàn tay nhẹ nhàng ấn lên vai của nàng.

“Nương.” Nàng quay đầu lại gọi Niên phu nhân một tiếng.

Niên phu nhân cười hiền lành, nói: “Sắc trời không còn sớm.”

Tuyền Cơ hơi kinh hãi, nàng hiểu ám chỉ của Niên phu nhân.

Niên phu nhân cầm lấy cái bình sứ Tuyền Cơ đang thưởng thức trong tay, mở nút bình ra, ngón tay chấm chút thuốc mỡ nhẹ nhàng bôi lên mặt giúp nàng, nói: “Đừng nói người là vua của một nước, cho dù là dân chúng bình thường cũng có được mấy nam nhân thiện trọng như vậy chứ?”

Tuyền Cơ cười cười, lại khẽ “ui” lên một tiếng.

“Như Cơ đánh thật mạnh, mặt con đều sưng hết lên rồi, có điều Dao Quang mới chết, con cũng đừng trách nàng ta, nàng ta cũng đáng thương.”

“Nương, ngài là một người lương thiện.”

“Nương cũng có tâm tư riêng, nương từng nghĩ may mắn người chết là Dao Quang mà không phải là con.” Giọng Niên phu nhân run nhẹ, “Bọn họ đều nói đây là mưu kế của hoàng thượng, nếu không phải là Dao Quang thì là...”

Nàng nói tới đây thoáng nhìn qua bốn phía, Điệp Phong và Thúy Nhi vội vàng cúi đầu. Tuyền Cơ cầm tay Niên phu nhân, “Nương, trong phòng đều là nha đầu trung thành, có chuyện gì người cứ nói đừng ngại.”

Niên phu nhân hơi thở dài, “Như Cơ nói ta đừng có đắc ý, hiện tại hoàng thượng sủng ái người đều là giả, ngay cả lão gia cũng nói, Hoàng Thượng không hề động đến người, thậm chí đối với người càng thêm sủng ái

chẳng qua là vì ở trong triều hần còn có chút thế lực, Hoàng Thượng vì trấn an lòng người, nhất thời không thể làm quyết tuyệt, dân chúng thiên hạ đều nói Hoàng Thượng là người nhân từ, nhưng nếu đến lúc...”

“Nương thấy thế nào?” Tuyền Cơ cúi đầu cười, hỏi.

“Nương tư sắc bình thường, có thể gả cho cha người là vì trước kia nhà mẹ đẻ của nương giàu có, cha người từ khi còn trẻ lên đến được vị trí hôm nay thì trên quan trường luôn cần đến ngân lượng, lúc nương còn chưa lấy chồng, trong nhà thường có khách quý lui tới, sau đó lại sống với cha người, nương mặc dù không hiểu rõ việc triều đình nhưng đủ hạng người, đời này nương cũng đã gặp không ít, có lẽ, nương nhìn lầm rồi cũng không chừng, nhưng nương luôn cảm thấy Hoàng Thượng thật lòng đối đãi người.”

“Lúc người về nhà thăm bố mẹ, nương còn nhìn không ra nhưng hôm nay ở tẩm cung của Dao Quang nương thấy Hoàng Thượng đối với người tốt lắm, nhất là lúc Dao Quang bị hành hình, đứa nhỏ ngây thơ nhà người chắc còn không hay là lúc ấy người sợ hãi cả người đều run rẩy, lúc Hoàng Thượng kéo người đi ra ngoài, thần sắc người rất khấn trương, nương đi theo phía sau nhìn thấy rõ ràng hết thảy.” Niên phu nhân cười cười, nói: “Người không biết còn tưởng rằng Hoàng Thượng ôn tuyệt sắc mỹ nhân gì đó, nào biết thì ra là nha đầu xấu xí của nương.”

Tuyền Cơ ngăn người, Diệp Phong và Thúy Nhi đứng hầu bên cạnh đều che miệng nở nụ cười.

“Người vào trong gặp Dao Quang, khi đó nương cùng Như Cơ ở bên ngoài, Hoàng Thượng dẫn người đến đây, vừa vào liền lôi Thập gia đứng đợi bên cạnh ra mắng ột trận, nói tẩu tẩu người đã dính vào thế, sao người còn có thể làm theo. Tuyền nhi, nương nghe thấy lời hoàng thượng nói thì sửng sốt một lúc lâu, quy củ hoàng gia rất nghiêm ngặt, Thập Vương gia xem người là tẩu tẩu, Hoàng Thượng cũng cho rằng người là tẩu tẩu của đệ đệ của Ngài, thế này đã không còn là sủng ái mức độ bình thường nữa rồi.”

“Cho dù là giả vờ, Ngài đối với người yêu sủng nhưng cũng không cần làm như vậy, cho nên, nương đều không đồng ý với lời nói của cha người, Như Cơ cùng những người khác. Mặt của người bị Như Cơ đánh, Ngài vội vội vàng vàng cho người lại đây, đem theo thuốc mỡ đến cho người...”

Tuyền Cơ hơi hơi xuất thần, nhớ tới lúc ở bên ngoài Thu Thủy hiên, trước khi rời đi Long Phi Ly hung tợn nắm chặt bả vai của nàng, cộng thêm ngữ khí hung tợn kia nữa, “Nàng làm hại trẫm không thể đến Phượng Thù cung, vậy đêm nay nàng liền đến Trữ Tú điện đi, nhất định phải đến đây, hiểu chưa?”

Nhớ tới biểu tình trên mặt hần, trong lòng nàng mặc dù chua xót, cũng không khỏi bật cười.

“Đến đó làm cái gì?”

Chuyện ở Trữ Tú điện rồi đến cái chết của Dao Quang khiến lòng nàng lạnh lẽo, lúc ấy nàng chỉ kinh ngạc hỏi hần.

“Chúng ta nói chuyện về Như Ý.”

Lúc hần nói câu này, ngữ khí lại khôi phục vẻ đăm đăm quen thuộc nhưng thần sắc đúng là không cho phép nàng ương ngạnh cự tuyệt.

“Buổi tối người không phải muốn qua đêm ở Loan Tú điện sao?” Nàng nghĩ nghĩ, hỏi lại hần.

Hần đột nhiên nhún mày nở nụ cười. Sắc mặt nam nhân này thay đổi thật nhanh.

“Trẫm có nói qua đêm Loan Tú điện qua đêm sao?”

“Người chính miệng đồng ý với hoàng hậu.”

“Niên Tuyền Cơ, trẫm nói là đi thăm hoàng hậu, thăm hoàng hậu xong trẫm liền trở về Trữ Tú điện.”

Đi qua nói chuyện về Như Ý? Nàng đột nhiên nhớ tới lời nói của Dao Quang, nữ nhân hần yêu nhất, một nữ nhân không tưởng tượng ra được... Không tưởng tượng ra được, chắc là Như Ý rồi. Dao Quang không thể nào biết Như Ý, cho nên, Dao Quang hần là không có nói sai.

Nàng trúng cổ, lúc ở Trữ Tú điện, hần từng nói với nàng, hần chỉ thích một mình nàng.

Cái gì?

Long Phi Ly... rõ ràng nàng đã không muốn nghĩ đến hắn, vì sao lời của Niên phu nhân từng câu từng câu lại đánh vào trong lòng nàng? Nàng quả thật chết tâm đối với hắn rồi sao?

“Tuyền nhi, đi qua đó đi.” Niên phu nhân ôn nhu nói: “Nương không biết người và Hoàng Thượng giận hờn chuyện gì, tình thế của Niên gia, nương biết đã rất tệ, chỉ trông cậy vào sự sủng ái của hoàng thượng người còn có thể...”

“Nương,” Tuyền Cơ đưa tay ôm Niên phu nhân, “Niên gia ta mặc kệ, nhưng người và lục tử... Ta sẽ không để cho các người xảy ra chuyện gì.”

“Nếu hắn thật sự yêu ta thì sẽ không thương tổn các người.” Tuyền Cơ nhắm mắt lại, đứng bật dậy kêu: “Thúy Nhi, cầm đèn, ta muốn đến Trữ Tú điện.”

Điệp Phong cùng Thúy Nhi thoáng nhìn nhau, trăm miệng một lời nói: “Đã chuẩn bị từ sớm rồi!”

Tuyền Cơ bật cười, thôi, nếu muốn nói thì đem tất cả mọi chuyện đều nói cho rõ ràng hết thảy.

Lời nói dối trá của Dao Quang, chuyện về Như Ý mà hắn muốn nói.

Đêm nay phải nói rõ ràng tất cả.

307. Chương 313: Tất Cả Đầu Đúng.

“Nương nương, chúng ta quay trở về đi.” Thúy Nhi cầm đèn dẫn đường đột nhiên giữ chặt Tuyền Cơ lại.

Tuyền Cơ ngăn ra, “Làm sao vậy?”

“Xiêm y của người...” Thúy Nhi lắc đầu.

“Xiêm y của ta làm sao?” Tuyền Cơ cười nói: “Quần áo này vô cùng đơn giản, tốt lắm mà.”

“Nhưng mà quá đơn giản,” Thúy Nhi vẻ mặt đau khổ nói: “Điệp Phong tỷ tỷ còn chưa kịp giúp người ăn diện cho tốt người liền đi ngay, như vậy làm sao mà đi thị tẩm?”

Tuyền Cơ sững sốt một lúc lâu mới bật cười nói: “Ta không phải là đi thị tẩm, hơn nữa nếu như quả thật là đi thị tẩm, thì quần áo cũng cởi ra, ăn mặc xinh đẹp như vậy làm gì chứ?”

Thúy Nhi trợn mắt há hốc mồm, mặt đỏ tới mang tai, dậm chân nói: “Nương nương người —— ”

Hai chủ tớ đùa giỡn với nhau một trận, Thúy Nhi làm rơi đèn cung đình vào giữa đám cây cối bên đi vào nhật, đột nhiên “Phốc” một tiếng, tựa hồ là một trận gió xẹt qua làm ánh nến tắt ngóm.

Thúy Nhi nhớ ra trong hà bao có đồ đánh lửa, vội vàng lấy ra, Tuyền Cơ đi tới ngồi xổm xuống, hứng thú xem Thúy Nhi cố đánh lửa.

Đột nhiên một luồng ánh sáng thần nhiên từ tiền phương rọi lại đây, bên ngoài đám cây cối có tiếng bước chân chậm rãi đến gần.

“Đi nhanh lên chút.” Trong đó một người thúc giục tên còn lại, “Hạ tổng quản ngàn dặn vạn dặn giao phó, vạn nhất Niên phi nương nương ra khỏi cửa rồi thì phiền lắm.”

Tuyền Cơ hơi hơi tò mò, nghe thanh âm là hai gã nội thị, ra khỏi cửa rồi thì phiền lắm? Hai người này thay Hạ Tang đến truyền ý chỉ gì sao?

“Hoàng Thượng không phải đến chỗ hoàng hậu nương nương à? Tại sao lại phân phó Hạ tổng quản bảo Niên phi nương nương đêm nay đừng đến Trữ Tú điện?”

“Lão ca, chuyện khác thì ta không biết, chỉ biết là vừa rồi hoàng hậu nương nương đến Trữ Tú điện tìm Hoàng Thượng, sau đó...” Tên nội thị kia hạ giọng, “Hai người thân mật, người không phát hiện lúc ta thay Hoàng Thượng đóng cửa đã nhìn thấy rãnh mạch, quần áo tan tác hết.”

Hai người cúi đầu nói xong, nở nụ cười, tên nội thị ban đầu lại hỏi tên kia: “Vậy chứ không phải Niên phi nương nương có việc đi tìm Hoàng Thượng à?”

“Ai biết,” Tên nội thị kia cười nhạo nói: “Niên gia hiện tại không ổn, nương nương lại là người phá tướng, người nói Hoàng Thượng làm sao mà thích được? Nàng ta còn không biết tốt xấu đi tìm Hoàng Thượng, người nói xem hoàng hậu nương nương lại mang long tự, Hoàng Thượng như thế nào không yêu thương hơn một chút? Niên phi thì đáng gì?”

“Đúng vậy, chúng ta đi nhanh đi. Trở về rồi rảnh hai chúng ta còn có thể uống chung rượu.”

“Cũng không được! Ta nói mọi chuyện cho người, người trăm ngàn lần đừng để lộ ra, theo lời Hạ tổng quản dặn thì chỉ nói biên quan đưa tấu chương khẩn cấp đến, Hoàng Thượng phải xử lý.”

“Huynh đệ hiểu rõ, người cứ yên tâm đi.”

Đợi hai tên nội thị đi xa, Thúy Nhi mới đỡ Tuyền Cơ đứng lên.

“Nương nương.” Thúy Nhi run giọng, nắm tay hai chủ tớ đều là lạnh buốt.

Tuyền Cơ thản nhiên nói: “Thật đúng là bị tiểu nha đầu người nói trúng rồi, chúng ta trở về đi.”

“Nương nương, Hoàng Thượng hấn...” Thúy Nhi nắm đèn cung đình, lẩm bẩm nói: “Có thể nào đối xử với người như thế?”

“Hấn đối xử tốt lắm mà.” Tuyền Cơ cười khê, dặn nói: “Người chạy nhanh, mau đuổi theo hai gã nội thị phía trước nghe bọn hấn tuyên chỉ, cũng nên cho bọn họ trở về phục mệnh.”

Thúy Nhi lau lau nước mắt bên khóe mắt, “Hai người kia thực quá đáng, dám cả gan nói nương nương như vậy, nếu để hoàng thượng biết, tất sẽ không tha cho bọn hấn.”

Tuyền Cơ buồn bã nói: “Nô tài đều là nhìn sắc mặt chủ tử làm việc, tiểu nha đầu, người như thế nào còn không hiểu?”

Thúy Nhi làm sao không hiểu chứ, nghe thấy thanh âm Tuyền Cơ hơi ách lại dường như ẩn chứa chút ghen ngào thì không dám nói thêm nữa, nói: “Nương nương, hiện tại nô tỳ đi tìm bọn họ, không để cho bọn họ bước vào Phượng Thấu cung của chúng ta, đỡ mất công bắn chỗ của chúng ta.”

“Ừ, đi đi, ta trở về sau.”

Nhìn Thúy Nhi đi xa, Tuyền Cơ đứng trong bóng đêm một hồi lâu, cho đến khi nuốt lại hết cảm giác ghen ngào trong miệng mũi mới chậm rãi quay trở về.

Rõ ràng mới mấy canh giờ trước hấn còn nói, đêm nay nàng nhất định phải đến.

Nàng nói, nàng không biết có thể đến hay không.

Hấn lại nói, hấn sẽ luôn luôn chờ nàng ở Trữ Tú điện cho đến khi bình minh mà nàng không đến, hấn mới hết hy vọng.

Sau đó hấn không nói gì nữa, nàng đã có cảm giác mưa gió không cũng không lay chuyển được.

Giờ phút này, nàng lại mờ mịt không biết bắt đầu thế nào, không biết kết cuộc ra sao.

...

Rốt cục, tất cả mọi người đều đi xa.

Trong đám cây cối một thân ảnh chậm rãi hiện ra.

Ánh sáng đèn đuốc ở phía cung điện xa xa chiếu lên thân ảnh ăn mặc đẹp đẽ quý phái, khí chất tuấn nhã, đó chính là Thất vương gia Long Chính Văn.

Ném hòn đá nhỏ ở trong tay xuống, miệng hấn bất giác nở nụ cười mỉm, vừa rồi hấn dùng hai hòn đá nhỏ đập tắt ngọn đèn cung đình của tiểu cung nữ kia.

Đúng là một đêm quan trọng, buổi trưa đi một chuyến đến Thu Thủy tiên kia rất tốt, nghe được tin Long Phi Ly muốn Tuyền Cơ đến Trữ Tú điện, làm vài chuyện vặt —— đều là chuyện rất thú vị.

Bao gồm chuyện sớm hơn mọi người một bước ẩn vào Thu Thủy hiên, dạy Dao Quang một câu, dạy nàng một mình hỏi Long Phi Ly, sau đó một mình nói cho Tuyền Cơ, nữ nhân Long Phi Ly yêu nhất là ai.

Lòng người luôn nhiều lo nghĩ, Tuyền Cơ, nàng chắc sẽ ngờ vực vô căn cứ rồi.

Lại sai một tiểu cung nữ đem một thứ gì đó của Dao Quang chuyển ột người. Thứ này nếu biết cách lợi dụng sẽ có hiệu quả không tưởng được.

Hơi hơi ngoài dự liệu là cuối cùng Tuyền Cơ vẫn chuẩn bị đến Trữ Tú điện tìm Long Phi Ly. Hắn vốn tưởng rằng nàng sẽ không đi.

Có điều cũng không sao, nên cảm tạ... Long Tử Cẩm, vị thập đệ kia đã nhắc nhở hắn —— giả truyền thánh chỉ, hắn phái thủ hạ cải trang hai gã nội thị phụng mệnh lệnh Hạ Tang đi truyền chỉ.

Cửu đệ, từ trận đánh ở Đoạn Kiếm Môn, hết thấy mới chỉ là bắt đầu thôi, thứ Thất ca muốn không chỉ có giang sơn của người mà còn có nữ nhân của người nữa.

308. Chương 314: Khó Kim Lòng Nỗi (1)

Kim Loan điện.

Ngày hôm nay cũng giống như mấy ngày trước, hoàng đế lâm triều chỉ đơn giản nghe qua triều thần bẩm tấu rồi tức khắc tuyên bố bãi triều, không nói tiếng nào rời khỏi điện.

Tất cả triều thần đều kinh ngạc, Ôn Như Khải nhìn Niên thừa tướng đang nhìn chăm chăm vào bóng lưng của hoàng đế, lạnh lùng cười.

Hoa Âm cung.

“Ồ, có chuyện như vậy sao?” Thái Hậu tiếp nhận chén trà Ngọc Kết Chi đưa qua, khẽ nhíu mày, “Đừng nên là một tuồng kịch nữa thì hơn, chuyện Niên thừa tướng hoàng đế làm thật sạch sẽ lưu loát, vậy mà ngày xưa ai gia đã xem thường hắn.”

Long Lập Dục khẽ xuy một tiếng, “Mẫu hậu, chỉ bằng hắn mà muốn xoay chuyển cục diện là tuyệt đối không thể! Cậu, theo người thấy thì Long Phi Ly có chuyện gì thế?”

Ôn Như Khải ánh mắt ngưng trọng, sau một lúc lâu mới hạ giọng nói: “Không giống như đang diễn kịch, nếu ta không nhìn lầm thì đúng là hoàng đế bị bệnh, mặc dù hắn kiệt lực che giấu nhưng nhìn kỹ thì khí sắc hắn cực kém, lần này bệnh của hắn tuyệt đối không nhẹ!”

Thái Hậu đột nhiên đứng lên, trầm giọng nói: “Như Khải, người có chắc chắn không?”

Ôn Như Khải cả kinh, “Nương nương hỏi vậy là có ý gì?”

Thái Hậu cười lạnh, “Nhiều năm qua thân thể hoàng đế tráng kiện, chưa từng ốm đau, việc hoàng hậu có thai đối chúng ta mà nói vốn không phải là chuyện tốt nhưng nếu hoàng đế bệnh nặng thì không hẳn vậy!”

“Ý nương nương là...” Ôn Như Khải cùng Long Lập Dục nhìn nhau, hơi hơi hiểu được ý của Thái Hậu, cả hai đều vừa mừng vừa sợ.

Nếu hoàng đế chết, phò tá ấu chúa cai trị thiên hạ, điều này so với việc trực tiếp mưu nghịch không phải là càng ổn thỏa hơn gấp trăm lần sao?

“Chuyện không nên để lâu, ” Thái Hậu cười duyên một tiếng, “Phái người canh chừng kỹ Thái y viện, nếu hắn bệnh nặng thì vì không để cho người khác biết, hắn nhất định sai Thái y viện bí mật chẩn bệnh, thay đổi bệnh án.”

Trữ Tú điện.

Bên ngoài tấm rèm thủy tinh, sắc mặt mọi người không một ai là không nghiêm trọng.

Đột nhiên, một nữ tử vén rèm lên, bước nhanh ra ngoài.

“Nhạc cô nương, Hoàng Thượng như thế nào?”

Mọi người lập tức vây lại, người được Đoạn Ngọc Hoàn gọi là Nhạc cô nương chính là tiểu thư của Tổng đốc nha môn để đô Nhạc gia Nhạc Tinh Oánh.

Nhạc Tinh Oánh lắc đầu, thấp giọng nói: “Tình hình thực không ổn.”

“Có phải là thuốc không tốt hay không?” Thanh Phong vội la lên.

Long Tử Cẩm chau mày, “Nhạc cô nương, nếu cần thuốc gì chỉ cần cô nói ra là được.”

Nhạc Tinh Oánh cười khổ, “Nơi này là đại uyển hoàng cung, thuốc gì mà không có? Có điều thuốc tốt cũng không dùng được, thân thể hoàng thượng căn bản là không thể hấp thu được, người vừa uống thuốc vào thì liền nôn ra ngay, như vậy thì bệnh chỉ càng ngày càng nặng, hơn nữa mỗi ngày người còn gắng gượng xử lý triều chính.”

Nàng nói xong lại nhú mi nói: “Hoàng Thượng là ngoại hàn nội cảm, vốn chỉ cần uống vài chén thuốc là có thể khỏi hẳn nhưng hiện tại lại càng nghiêm trọng, điều khó giải quyết nhất là còn bị ho ra máu.”

Một bên Hạ Tang cười khổ, liếc nhìn đám người Từ Hi, Hạ Hầu Sơ một lượt, mọi người thần sắc đều u ám. Lần này bệnh của hoàng thượng tới dồn dập, mỗi người bọn họ đều hiểu rõ làm sao mà Hoàng Thượng bị bệnh.

Đêm Niên Dao Quang bị xử tử, sau khi từ tấm cung của hoàng hậu trở về, hoàng đế liền ở bên ngoài cửa Trữ Tú điện đợi suốt một đêm, nhưng cuối cùng Niên phi vẫn không đến.

Ngày hôm sau, hoàng thượng liền bị bệnh. Hắn trở nên càng trầm tĩnh lạnh lùng, cũng không để ý tới bệnh tình, cứ theo lẽ thường xử lý triều chính, đêm đó lại ngất trên giường, máu tươi ứa đầm một mảng chiếu lớn.

Cùng là chứng khạc ra máu, Như Ý là bị bệnh nhẹ, Tuyên Cơ là do bị cổ độc phát tác, cổ độc được giải thì bệnh tự khỏi, còn bệnh của Long Phi Ly mới là nặng nhất.

Hắn không cho truyền Thái y, lại kiên trì vào triều, hắn biết rõ là nếu để cho người khác biết hắn bị bệnh nặng thì triều chính tất sẽ rối loạn, mọi người vốn muốn mời đại phu y thuật inh bên ngoài bí mật tiến cung chẩn trị, Đoạn Ngọc Hoàn nhớ tới Nhạc Tinh Oánh, thì ra vị Nhạc tiểu thư này y thuật rất giỏi. Từ lúc gặp nhau ở Đào Nguyên quận, Đoạn Ngọc Hoàn và Nhạc Tinh Oánh thường xuyên liên lạc, trở thành bằng hữu rất tốt, lại biết Nhạc gia trong sạch lại cực kỳ trung thành nên mới mời nàng tiến cung chẩn bệnh cho hoàng đế.

“Theo ta thấy, Hoàng Thượng là bị tâm bệnh, trước giờ chữa trị tâm bệnh là phức tạp nhất nhưng cũng là đơn giản nhất.” Nhạc Tinh Oánh khẽ thở dài, chậm rãi nói.

Tâm bệnh, mọi người cười khổ, mỗi người đều biết là tâm được ở đâu, nhưng Long Phi Ly đã hạ tử lệnh, không cho phép bất cứ ai kinh động Niên phi.

Hạ Tang nghĩ là có phải sau khi Niên phi chết tâm thì đêm đó Hoàng Thượng cũng đã chết tâm? Chuyện trước đây giữa bọn họ đã khiến cho cả hai đều mệt mỏi, nếu có thể từ đó mà buông tay thì cũng chưa chắc không phải chuyện tốt. Nhưng mà hai người thật sự đều buông tay sao?

“Ta đi tìm Niên Tuyên Cơ!” Thanh Phong đột nhiên lên tiếng.

Chỉ là hắn còn chưa kịp đi ra cửa thì một giọng nói lạnh lùng cứng rắn đã từ sau lưng truyền đến, “Người dám!”

Không biết từ khi nào Long Phi Ly đã đứng ở phía sau tấm rèm thủy tinh, lạnh lùng nhìn chằm chằm Thanh Phong.

“Sư huynh, cho dù huynh giết ta, ta vẫn phải đi.” Thanh Phong cười khổ, nhắc chân định bước đi.

Long Phi Ly cười lạnh, “Trẫm sẽ không giết ngươi, nhưng về sau ngươi cũng không cần đi theo bên cạnh trẫm nữa, quân vô hí ngôn!”

Thanh Phong chấn động, thân hình như đông cứng lại.

“Các ngươi cũng vậy.”

Long Phi Ly hạ lệnh xong thì chậm rãi trở về giường.

Tất cả mọi người vốn đều có tâm tư giống như Thanh Phong, đó là dù bị Long Phi Ly xử tử cũng phải đi mời Niên phi đến, nhưng một câu này của Long Phi Ly khiến ai cũng đều sợ hãi.

Thân hình cao lớn trước mặt bước đi lại hơi lảo đảo, hốc mắt Long Tử Cẩm nóng ran lên xoay người đi.

Lúc này, ngoài điện nội thị truyền: “Như Ý cô cô đến.”

Long Tử Cẩm đi ra mở cửa, Như Ý vào đến, vẻ mặt lo lắng, “Hoàng Thượng thế nào?”

Nàng thấy mọi người không nói gì thì đã đoán được vài phần, là vì Tuyền Cơ ư? Nàng cười khổ, trong lòng đau đớn nghẹn ngào, nhẹ giọng nói: “Thái Hậu nương nương sai Như Ý tới hỏi, tiệc chúc thọ đêm nay có cử hành đúng hạn hay không?”

“Tình hình Cửu ca không phải nàng không biết, tiệc chúc thọ này có thể nào lại ——” Long Tử Cẩm thở dài một tiếng, đột nhiên lời nói bị thanh âm Long Phi Ly che khuất.

“Ngươi trả lời bà ta là tiệc chúc thọ này không thay đổi, Thái Hậu đã nhận ra manh mối, không thể không đi.”

309. Chương 315: Khó Kim Lòng Nỗi (2)

Hạ Tang nhìn liếc Long Tử Cẩm một cái, đột nhiên hai người có cùng ý nghĩ rằng hoàng đế dự tiệc chúc thọ cũng không hẳn là chuyện xấu, bởi vì có một người cũng sẽ đi.

Nhưng sự tình thường thường ra ngoài dự liệu của mọi người, trên tiệc chúc thọ, tất cả mọi người đến đông đủ .

Thậm chí, Bạch Chiến Phong cũng đến.

Chỉ trừ Niên phi.

Buổi tiệc là bày ở ngoài cung điện, sao sáng đầy trời.

Trên vị trí chủ vị, Long Phi Ly ngồi ở giữa, Thái Hậu cùng hoàng hậu chia nhau ngồi hai bên, Từ Hi Hạ Tang ở bên cạnh hầu hạ Long Phi Ly, Long Tử Cẩm từ xa xa nháy mắt với Hạ Tang, Hạ Tang bất đắc dĩ cười khổ, Long Tử Cẩm hỏi hần, hần cũng không biết gì, hần làm sao mà biết được Niên phi lại không đến.

Tuy là quân thần cùng nhau vui vẻ, nhưng Long Phi Ly đã uống rất nhiều rượu, không thể uống tiếp nữa, Hạ Tang thấy rõ, sau khi Hoàng Thượng bước vào, mắt phượng đảo qua các phi tần bên dưới, khóe miệng liền xuất hiện một nụ cười lạnh lùng.

“Hoàng Thượng, đừng uống nữa.” Từ Hi thấp giọng khuyên nhủ.

Thái Hậu đôi mắt nửa nhắm nửa mở, cười nói: “Tửu lượng của Hoàng Thượng rất tốt, hôm nay lại là ngày vui, uống thêm vài chén cũng không sao.”

“Lời mẫu hậu rất đúng! Hoàng Thượng, chén này vì thần kính người!” Long Lập Dục cười ha ha cười, nâng chén rượu lên cao.

Long Chính Văn cười, cũng nâng chén rượu trong tay lên, nói: “Hoàng Thượng đã uống một ly với Tam ca rồi, vậy ly rượu này của thần người cũng không thể không uống.”

Long Tử Cẩm trong lòng cười lạnh, chỉ sợ như lời Long Phi Ly, những người này đã nhận ra Long Phi Ly bị bệnh nặng, rượu có hại cho thân thể, chính làm thỏa mãn ý đồ của bọn họ. Hắn đứng dậy, ảo não nói: “Hai vị ca ca khó có khi vào kinh một chuyến, cùng Cửu ca thân cận, nhưng lại bỏ quên đệ đệ ta không hề nhớ đến một chút nào cả.”

Long Phi Ly thuận thế cười nói: “Vậy thì một ly này, hai vị huynh trưởng cùng Thập đệ uống đi, đừng để cho hắn nói trầm làm Cửu ca lại khi dễ hắn.”

Long Lập Dục hơi hơi khó chịu, Long Chính Văn lại cười khế, giơ chén rượu lên cao, uống một hơi cạn sạch.

Uống cạn xong quân thần đều cười to, mọi người lại rót thêm mấy chén.

Quá ba tuần rượu, Long Phi Ly cười nói: “Nhân ngày vui hôm nay, trẫm cũng có một tin vui tuyên bố với các khanh.”

Hắn nói xong đi xuống bực cao, đến trước mặt một nam tử diện mạo tuấn tú, quần áo trắng tinh ngồi bên cạnh Long Tử Cẩm, các quan viên khác vốn vẫn đang thắc mắc, không ai nhận biết nam tử áo trắng này là ai, mặc dù người này xem ra dung mạo xuất chúng, khí độ bất phàm, nhưng không có quan tước, sao lại được sắp xếp ngồi cạnh Thập Vương gia?

Lúc này mọi người thấy hoàng đế tôn quý tự mình đi xuống, giống như muốn giới thiệu hắn với người khác, thì càng cảm thấy tò mò, chỉ thấy Long Phi Ly đứng lại, mỉm cười, cất cao giọng nói: “Chư vị ái khanh, vị Bạch công tử này là hậu nhân của đại tướng quân vương mấy trăm năm trước giúp đỡ tổ tiên hoàng đế Tây Lương chúng ta nhất thống thiên hạ, nay trẫm đem ba mươi vạn đại quân giao cho Bạch ái khanh, tứ phong Bạch ái khanh làm đại nguyên soái thống lĩnh binh mã cả nước, tướng sĩ trước đây dưới trướng của Niên Tụng Đình cũng giao cho Bạch tướng quân tiếp quản.”

Trừ Long Chính Văn khoe miệng hơi hơi động chút ý cười ra thì từ Thái Hậu trở xuống, tất cả mọi người đều bàng hoàng ngây người!

Thanh niên hào hoa phong nhã trước mắt này chính là hậu duệ của đại tướng quân vương trăm năm trước uy hiếp Tây Lương ư? Điều này đã khiến ọi người cực kì bàng hoàng, nhưng điều càng khiến mọi người không thể tưởng tượng được là Hoàng Thượng thế mà lại giao binh quyền cho nam tử này. Bất luận có phải là hậu nhân của đại tướng quân vương đã chết hết từ trăm năm trước hay không, cho dù nam tử quả thật là hậu duệ của đại tướng quân vương nhưng giữa hoàng gia và Bạch gia vốn có ân oán, Hoàng Thượng làm sao dám đem binh quyền giao phó cho hắn? Các phe cánh trong triều từ lâu vốn nghĩ rằng binh quyền chắc hẳn sẽ được giao ột trong ba nhà Ôn gia, Niên gia hoặc Dung gia.

Niên thừa tướng liếc nhìn Long Phi Ly một cái, lạnh lùng cười, thì ra từ lâu người đã tính toán xong xuôi hết thảy, Long Phi Ly, người quả thật rất ngoan độc!

Thái Hậu cùng Ôn Như Khảm nhanh chóng trao đổi ánh mắt, Cát Tường, Như Ý ở sau lưng thấy rõ đôi tay ngọc ngà của Thái Hậu nắm chặt thành quyền, mày liễu nhíu chặt.

“Tạ đại ân của Hoàng Thượng, Bạch Chiến Phong ắt sẽ cúc cung tận tụy để tạ hoàng ân, bảo vệ quốc thái dân an.” Bạch Chiến Phong bước ra, vén vạt áo, quỳ xuống trước mặt Long Phi Ly, thanh âm kiên định trong trẻo.

Hai người mặc dù vì chuyện Tuyền Cơ mà đối nghịch, nhưng trong Bạch phủ mật nghị, trong rừng rậm hợp tác bắt giữ huynh đệ Mộ Dung, rồi đến giờ phút này giao phó trọng trách, ba mươi vạn tướng sĩ, trọng trách này không không phải là nhỏ, thứ giao phó không chỉ có binh quyền mà chính là tín nhiệm và lòng trung thành.

Long Phi Ly khẽ nhíu mày, ánh mắt xa xăm, hơi mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Chuyện của nàng không quan hệ đến binh quyền, không quan hệ đến chuyện quốc gia, trẫm có thể đem hạnh phúc của dân chúng Tây Lương phó thác cho người không?”

Ánh mắt đen thẳm của Bạch Chiến Phong sáng quắc như nổi giận, nói: “Chị này cũng vậy. Nàng đã từng nói trước mặt dân chúng, ân oán cá nhân cũng nhẹ tựa lông hồng.”

Trong đầu hiện lên một dung nhan không quá hoàn mỹ, Long Phi Ly nao nao... Một nữ tử, hẳn không nghĩ tới nàng lại có suy nghĩ như vậy, lập tức cất giọng lên cười, hẳn cùng với nàng... đã không thể tiếp tục, đêm nay nàng thậm chí còn không đến dự tiệc!

Hắn đi trở về vị trí chủ tọa trên đài cao, cầm lấy một chung rượu, ngửa đầu uống cạn.

Rượu nóng chậm rãi chảy dọc theo cổ xuống, bên dưới Long Tử Cẩm dẫn đầu mọi người khuyê gối quỳ xuống, tung hô vạn tuế thánh minh. Một đêm như vậy, ánh trăng sao sáng chói, đèn hồng rượu mạnh, tiếng người oang oang, hết thấy trước mắt giống như một bức tranh hư vô. Trong lòng hắn giống như bị lửa đốt, là vì tửu lượng không thắng nổi rượu hay vì lòng người đã chịu thua? Ai biết được?

Đợi toàn trường uống xong ba chén rượu mừng, hắn hỏi Từ Hi đứng bên cạnh: “Niên phi đâu rồi?”

Một câu hỏi này khiến cho toàn trường tỉnh rượu một nửa, cơ hồ mọi người lúc này mới lưu ý đến: Niên phi vẫn chưa tới.

Từ Hi kính cẩn đáp: “Niên phi nương nương nói Niên tần nương nương phạm tội lớn, hôm nay là tiệc chúc thọ Hoàng Thượng, nàng không còn mặt mũi đến dự tiệc, ở lại trong Phụng Thụ cung đóng cửa sám hối, chuộc tội cho tở tở.”

310. Chương 316: Khó Kìm Lòng Nổi (3)

Long Phi Ly nghe xong, trầm mặc trong chốc lát, mới thản nhiên nói: “Nàng luôn biết đúng mực.”

Nghe khẩu khí hồ hững của hoàng đế, không ít người trong triều thần nhìn về hướng Niên thừa tướng dò xét, thâm nghĩ quả nhiên trước đây hoàng đế sủng ái Niên phi đều là giả bộ, chỉ sợ Niên gia hiển hách ngày xưa rốt cuộc không còn tồn tại nữa, nhưng Niên thừa tướng ở trong triều chung quy cũng có chút thế lực, trên triều đình trừ hai nhà Ôn Úc là có thể chế nhạo, các quan viên khác đều không dám nói gì chỉ khư khư giữ mình.

Chúng phi tần nhẹ nhàng nở nụ cười, những ngày hoàng đế độc sủng Niên phi đã... kết thúc rồi.

Hoàng hậu liếc mắt nhìn An Cẩn đang ngồi bên dưới, khoe miệng khe khẽ, vị Cẩn tần này cũng từng rất được sủng ái, sau đó Hoàng Thượng có Niên phi, khoảng thời gian này Cẩn tần tựa hồ càng trở nên im hơi lặng tiếng, thậm trọng từ lời nói đến việc làm, có vài phần làm cho người ta không đoán được, lúc này nhìn về mặt nàng ta chậm rãi tràn đầy tươi cười, hoàng hậu khe khẽ nhấp một ngụm rượu chay (nguyên văn cv đó nha, chắc là rượu dùng cho người mang thai như hoàng hậu)... An Cẩn, cũng chẳng hơn gì những kẻ khác.

Tiếp theo sau đó thần tử cùng phi tần đều dâng lễ vật lên cho hoàng thượng, ngọc ngà châu báu, đồ cổ trân phẩm, cần cái gì thì đều có cái đó, mọi người thấy Long Phi Ly mặc dù nói là rất hợp tâm ý, nhưng thần sắc lạnh đạm, cũng không tỏ ra vui mừng gì bao nhiêu.

Lúc này hoàng hậu mỉm cười, nói: “Nếu Hoàng Thượng không chê, vậy xin cho nô tì bêu xấu đàn một bản, để trợ hứng cho ngài nhấm rượu thì thế nào?”

Hoàng hậu nổi tiếng là tài nữ, cầm kỳ thư họa không gì không giỏi, nàng vừa nói ra lời này mọi người lập tức cùng nhau hưởng ứng, Long Phi Ly triển mi cười, nói: “Vậy trăm liền kiến chân chờ đợi.”

Thái Hậu cười nói: “Ngày thường đến tắm cung của ai gia dùng trà, mọi người nài nỉ hoàng hậu soạn một khúc nhỏ, Tú nhi chỉ nói là tại nghệ sơ sài chắc là không chịu bộc lộ tài năng, hôm nay Hoàng Thượng đúng là rất có mặt mũi đấy.”

“Đúng vậy ạ! Hoàng Thượng, ngài xem chúng ta và hoàng hậu tỷ tỷ cùng là tỷ muội mà tỷ ấy lại ưu tiên cho ngài thôi.” Hoa Phi sắc giọng.

Hoàng hậu cười mắng, “Muội thật nói quá.”

Nàng nói xong liếc nhìn Tuệ phi một cái, cười nói: “Rất nhiều tỷ muội ở đây tinh thông cầm nghệ, tiếng đàn của muội cùng Tuệ muội muội tuyệt diệu, tỷ tỷ cam bái hạ phong, chỉ là giờ phút này không có tiếng nhạc, khó tránh khỏi thiếu chút sắc khoái, nhân dịp Hoàng Thượng vui vẻ, tỷ tỷ mới cả gan thử một lần, các muội thật đáng phạt.”

“Hoàng hậu đừng khiêm nhường, trầm cho là cầm nghệ của Mẫn nhi cùng Tuệ nhi ắt không bằng nàng đâu.” Ánh mắt của Long Phi Ly mang chút bồn chột, nói: “Làm sao dám ra đây đánh đàn.”

Tuệ phi cùng Hoa phi nhất thời nóng nảy, nói Hoàng Thượng thiên vị hoàng hậu tỷ tỷ.

Lúc này, thần tử bên dưới có người đề nghị, mời Tuệ Hoa nhị vị nương nương cũng biểu diễn một khúc đàn, để ọi người được rửa tai thưởng thức.

Thái Hậu cùng Long Phi Ly đều cười nói, như thế rất tốt.

Mọi người đều biết lần biểu diễn này tuy nói là trợ hứng nhưng thật ra chính là tỷ thí so tài cầm nghệ. Hoa phi cùng Tuệ phi cười dài nhìn về phía hoàng hậu, trong lòng lại cực kỳ khẩn trương, không biết rốt cuộc tài nghệ hoàng hậu như thế nào, chính mình nếu thua thì rất mất thể diện.

Hoàng hậu cười, được thị nữ dìu đi xuống dưới đài, ở chính giữa sân đã sớm có người chuẩn bị sẵn cầm án, bên trên đặt một cây dao cầm.

Tiếng đàn réo rắt, khi nhẹ như nước hồ lăn tăn gợi sóng, khi mạnh mẽ như sóng biển ào ào vạn trượng, uyển chuyển xảo diệu, khí thế hoa mỹ, khúc đàn của hoàng hậu còn chưa dứt, cả sảnh đường đã vỗ tay rào rào.

Long Phi Ly tự mình bước xuống dìu hoàng hậu đi lên, khen: “Người đàn khéo léo, khúc nhạc cũng tuyệt diệu.”

Sắc mặt hoàng hậu ửng hồng, mọi người thấy mặt mày Long Phi Ly đầy ý tán thưởng vui sướng thì đều nghĩ, vị hoàng hậu nương nương này có long thai, hoàng đế lại càng trở nên quyền sung hoàng hậu.

Lâm Tư Chính ngồi gần đó cười nhẹ nói: “Chúc mừng tướng gia.”

Úc thừa tướng vuốt râu cười, lại thần nhiên liếc nhìn qua Niên thừa tướng, hai người đối đầu trên triều nhiều năm, tranh đấu gay gắt, lúc này Úc thừa tướng xem tạm thời chiếm được một phần ưu thế. Niên thừa tướng cười đáp lại, sắc mặt thông thả từ từ trầm xuống.

Thái Hậu liếc nhìn Hoa phi một cái, hoàng hậu đã trở tài trước, Hoa phi không dám chậm trễ, đang muốn đứng lên, lại nghe Long Chính Văn cười nói: “Hôm nay là ngày vui, các vị nương nương cùng các vị đại nhân đều dâng lễ vật cho Hoàng Thượng, Phương đại nhân này, sao ngài còn giấu diếm chưa dâng lễ vật lên vậy?”

Hắn này vừa nói, mọi người trong sân mới nhớ ra Phương Sở Phàm vẫn chưa dâng tặng lễ vật.

Long Phi Ly cười khê, “Phương khanh ở xa tới, trầm đã cực kì cao hứng, như vậy so với bất cứ lễ vật gì cũng đều đáng quý hơn.”

Hắn biết Phương Sở Phàm không thể nào không tặng thọ lễ, chỉ là thuận thế mà nói thôi. Phương Sở Phàm trước mắt đã không phải là kẻ giả mạo lần trước, Long Chính Văn là người cẩn thận, tên Phương Sở Phàm giả mạo không thể dùng nhiều lần kéo khiến cho người khác nhìn ra manh mối thì rất phiền phức. Hắn cùng với Phương Sở Phàm thật chắc hẳn cũng có giao tình, điều thú vị là Long Chính Văn đang định nhắc Phương Sở Phàm cái gì đây?

Đám người Long Tử Cẩm cũng có cùng ý tưởng với Long Phi Ly, những cặp mắt sáng quắc đều nhìn về phía Phương Sở Phàm.

Phương Sở Phàm vội vàng bước ra khỏi hàng, quỳ xuống cung kính nói: “Hoàng Thượng, vi thần chuẩn bị chút lễ mọn, vốn nghĩ là đợi tiệc kết thúc mới dâng lên Hoàng Thượng, hiện tại —— ”

Hắn chưa nói xong, đột nhiên một tràng tiếng đàn từ mái đình phía trước truyền đến, mái đình kia cách xa nơi đây một khoảng, mọi người chỉ có thể nhìn thấy bóng người bên trong đình di chuyển chứ không thể nhìn rõ diện mạo.

Ngọc Trí vốn đang chống cằm, phiền muộn thưởng thức rượu trái cây... nàng nghĩ rằng tiệc chúc thọ đêm nay Cửu ca sẽ tuyên bố chọn hôn phu ình, lúc này hơi hơi chấn động, ném cái chén rượu đi nhìn về phía đám người Bạch Chiến Phong, Nạp Minh Thiên Lăng, quả nhiên, sắc mặt hai người họ cũng lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Khúc nhạc này...

Tiếng đàn động lòng người uyển chuyển hàm xúc, càng ngày càng gần, chỉ thấy mấy người từ trong đình đi ra, lúc đi chuyển vẩy dài tha thướt, xinh đẹp động lòng người.

Đợi đến đoàn người tới gần, mọi người mới biết là có năm nữ tử, thân mặc nghề thường, bốn người đi trước tay cầm đàn, bước đi chậm chậm.

Các nàng cùng dùng khăn sa mỏng che mặt, cho đến khi đi đến giữa sân, bốn nữ tử đi trước đột nhiên tách qua hai bên chờa lối cho nữ tử đi sau cùng chậm rãi tiến lên. Nàng mặc một bộ y phục màu tím, khăn sa che mặt khẽ lay động, nhẹ nhàng cất giọng hát.

Nàng nhẹ nhàng cất tiếng hát, đôi mắt long lanh như nước hồ thu lại dừng lại ở trên người của hoàng đế.

Lời ca nghe qua có chút khó hiểu, nhưng khúc nhạc du dương êm ái, nhẹ nhàng như kể lể, thêm vào đó là giọng hát phiêu linh của nữ tử, nhất thời làm cho người ta có cảm giá mê say. Nhưng rốt cuộc người này là người nào? Mọi người đang nghi hoặc thì thấy hoàng đế không biết đã rời khỏi chỗ ngồi từ khi nào, ánh mắt trầm ngưng, bước nhanh về phía nữ tử áo tím kia.

311. Chương 317: Khó Kìm Lòng Nỗi (4)

Không ai lưu ý đến sắc mặt lo lắng của Phương Sở Phàm lúc này đang liếc nhìn Long Chính Văn.

Ngọc Trí hơi hơi hít mạnh vào, khăn che mặt của nữ tử kia hiển nhiên đã được Cửu ca của nàng chính tay kéo xuống.

Phương Thấu cung.

Tuyền Cơ tựa vào cửa sổ bên cạnh nhụyến tháp, ngưng thần nhìn bầu trời đầy sao ở bên ngoài cửa sổ.

Đột nhiên, một tràng tiếng cười thanh thúy thổi qua, nàng biết là mấy tiểu cung nữ đến tiệc chúc thọ xem náo nhiệt đã trở lại, đang ngồi ở trong hành lang trên đùa lẫn nhau. Nàng cười cười, khép cửa sổ lại một chút, quay đầu nhìn Điệp Phong cùng Thúy Nhi một cái, hai nha đầu này vẫn ngồi ở bàn bên cạnh, đang vui đùa thuê thù.

Kêu hai người trở về phòng nghỉ ngơi, hai người chỉ nói chỗ của nương nương yên tĩnh một chút, các nàng muốn ngồi làm chút đồ thủ công rồi mới về. Niên phu nhân đã trở về phủ, nàng biết, hai người bọn họ có ý tốt, muốn ở trong này cùng với nàng cho đỡ buồn nên cũng không phụ lòng tốt của bọn họ. Thúy Nhi nói muốn dạy nàng thêu hoa, nàng vội vàng nói mấy chuyện cần sự tỉ mỉ, khéo léo này nàng không làm được.

Nàng khẽ nhắm mắt lại, bên ngoài hành lang tiếng bọn tiểu cung nữ nhốn nháo đã nghe rõ ràng hơn. Một vài nha đầu lão xảo thì thầm nói Hoàng Thượng sủng ái hoàng hậu nương nương như thế này, khúc nhạc hoàng hậu nương nương đàn lại hay như thế kia.

Bên tai có tiếng động, Tuyền Cơ hơi sững sốt, chỉ thấy trong phòng Điệp Phong đã đứng bật dậy, cả giận nói: “Mấy đứa nha đầu chết tiệt kia, xem ta có ra đó xé rách miệng bọn chúng hay không, dám ở chỗ này lải nhải mồm mép.”

“Bọn chúng cũng không phải cố ý, chỉ là thấy náo nhiệt nên cao hứng thôi, người so đó với bọn chúng làm gì? Mau mau ngồi xuống tiếp tục việc của người đi.”

Điệp Phong dậm chân một cái, oán hận nói: “Chủ tử lúc nào nói cũng dễ nghe hết.”

Thúy Nhi kéo kéo Điệp Phong, “Chúng ta làm tiếp đi, Điệp Phong tỷ tỷ, khúc vải này ta thêu đẹp lắm nè, có thể dùng làm gối đầu mới cho nương nương chúng ta đó.”

“Tính tình người giống y chang chủ tử của người à, ta không thêm để ý tới các người nữa.” Điệp Phong nhéo má Thúy Nhi, tức giận ngồi xuống.

Tuyền Cơ bước xuống nhuyển thấp đi qua ôm lấy Điệp Phong, Điệp Phong sửng sốt, không thể phát giận, phốc một tiếng bật cười.

Tuyền Cơ nhẹ nhàng cười, thông thả trở về nhuyển thấp tiếp tục chớp mắt. Giọng bọn tiểu cung nữ lại lọt vào tai.

Một người nhỏ giọng oán giận nói: “Nếu không phải Điệp Phong tỷ tỷ quy định thời gian, chúng ta sẽ không cần vội vàng vàng vàng trở về, còn chưa xem hết trò náo nhiệt nữa.”

“Đúng vậy, vị cô nương áo tím kia hát thật là hay, đáng tiếc là không thấy được bộ dáng của nàng.” Một tiểu cung nữ khác ảo não nói: “Chỉ thiếu chút nữa là Hoàng Thượng vạch khăn che mặt của nàng xuống rồi.”

Lời nói không đầu không đuôi của tiểu cung nữ khiến Tuyền Cơ hơi hơi xuất thần, đột nhiên một tiểu cung nữ cười nói: “Chúng ta trở về rồi nhưng mà Tiểu Song Tử cùng Tiểu Lã Tử ham chơi vẫn chưa trở về kìa, bọn họ chắc chắn là kịp nhìn thấy.”

Nàng nói xong, mấy người khác lập tức vỗ tay cười, “Đúng! Đúng! Đi hỏi bọn hần.”

“Ê, mau nhìn ra cửa... Vừa nhắc bọn họ, bọn họ liền xuất hiện.”

“Tiểu Song Tử, sao các người trở về sớm như vậy?”

“Đúng vậy, nếu đã trễ giờ Điệp Phong tỷ tỷ quy định rồi thì chẳng bằng đêm nay hãy trở về.”

...

Tuyền Cơ buồn cười, mặt Điệp Phong đã trở nên đen thui, cắn răng nói: “Mấy con khỉ lưu manh này, thật đúng là phản rồi! Nương nương, người đừng can ta, ta không thể không giáo huấn bọn họ một chút!”

“Tiểu nha đầu kia nói cũng đúng mà, đêm nay hãy trở về là đúng, phù hợp nguyên lý kinh tế học.”

“Nương nương!”

Chủ tớ hai người đang vui đùa âm ỉ, trong phút chốc cửa bỗng vang lên một tiếng bị đẩy ra, Tiểu Song Tử, Tiểu Lã Tử còn có mấy tiểu cung nữ toàn bộ hùng dũng tiến vào.

Điệp Phong cả giận nói, một tay chống hông, “Cả đám các người đều muốn bị phạt —— ”

Nàng còn chưa nói hết, Tiểu Song Tử sắc mặt lo lắng đã cắt ngang nàng, “Điệp Phong, chuyện lớn không ổn rồi!”

“Cái gì?” Ba chủ tớ trong phòng trong đều sửng sốt.

Lúc này Tiểu Lã Tử gõ Tiểu Song Tử một cái, sắc mặt cổ quái, “Nương nương, người đừng nghe hần nói, theo nô tài thấy việc này tính ra thật sự rất tốt!”

Tuyền Cơ cùng Điệp Phong nhìn nhau liếc mắt một cái, Điệp Phong trách mắng: “Nói không đầu không đuôi, hai người các người có thể nói rõ ràng mọi chuyện hay không?”

“Nô tài nói cho!” Tiểu Song Tử vừa giơ tay, lại bị một giọng nói cắt ngang, “Tẩu tẩu, tẩu tẩu, gặp chuyện không hay rồi !”

Mọi người trợn mắt há hốc mồm, từ ngoài cửa một người vọt vào, chính là công chúa Ngọc Trí.

Lúc này xem như Tuyền Cơ hoàn toàn mơ hồ, đỡ lấy Ngọc Trí vừa chạy vừa thở hổn hển, nói: “Chuyện muội muốn với ta và chuyện bọn họ muốn nói, chắc không phải là cùng một chuyện chứ?”

Ngọc Trí ngẩn ngơ, nhướn mày, kéo Tiểu Song Tử qua, nói: “Chắc là là cùng một chuyện. Tiểu nô tài nhà người, bản công chúa vừa mới nhìn thấy các người lén lút núp sau lưng nhìn lén chúng ta uống rượu.”

Tiểu Song Tử kêu oan: “Công chúa, nô tài nào có lén lút a?”

Tuyền Cơ cười mắng, “Ngọc Trí, sao muội nói người trong phòng ta như vậy!”

Ngọc Trí mếu máo, lại cười hắc hắc, nói: “Được rồi, người là quang minh chính đại nhìn lén.”

Cả đám người bị Ngọc Trí chọc cho cười rộ lên, Tuyền Cơ bất đắc dĩ, nói: “Ngọc Trí, muội có thể nói chuyện chính hay không?”

“Việc này kỳ thật cũng có liên quan đến Ngọc Trí. Ta vốn nghĩ đêm nay chết chắc rồi, Cửu ca nhất định sẽ nói đến chuyện hôn phu của ta, ai ngờ lại không có. Tẩu tẩu, tẩu đoán xem là vì sao?”

Tuyền Cơ cười khổ, “Ý nghĩ của Cửu ca muội ta làm sao mà đoán được?”

Ngọc Trí buông lỏng tay, “Tiệc chúc thọ kết thúc sớm, Cửu ca còn chưa nói gì thì đã kết thúc.” Nàng dừng một chút, lại chớp chớp mắt nhìn Tuyền Cơ một cái, mới nói: “Bởi vì Cửu ca đột nhiên rời tiệc. Tên khốn Phương Sở Phàm kia tặng một ca cơ cho Cửu ca, tẩu không biết đâu, ca cơ vậy mà biết cả bài hát của tẩu hát ở Yên Vũ lâu nữa, tức nhất là dung mạo của nàng ta... giống tẩu đến bảy tám phần.”

“Sau đó... Cửu ca của ta ngay lập tức đưa ả ca cơ kia trở về Trữ Tú điện.”

312. Chương 318: Khó Kim Lòng Nỗi (5)

Trữ Tú điện.

Long Phi Ly lấy mấy thứ lật vặt ra khỏi rương, khi xoay người lại đã thấy khuôn mặt nữ tử phía trước đổ ụp, thân hình ngọc ngà mịn màng đã trần như nhộng, nước da nàng trắng như tuyết, vóc dáng xinh đẹp lung linh, toàn thân toát ra vẻ mỹ hoặc mê người.

“Hoàng Thượng, xin để Uyển Nghi hầu hạ ngài ngủ nha.” Nữ tử then thùng cười, chân trần bước về phía Long Phi Ly.

Long Phi Ly liếc đồng quần áo rồi tung trên mặt đất, lạnh lùng nói: “Mặc quần áo vào.”

Uyển Nghi cả kinh, không dám nói tiếp, quăn bách cầm quần áo dưới đất lên, run run mặc trở lại rồi lặng lẽ liếc nhìn Long Phi Ly, cười nói: “Hoàng Thượng, Uyển Nghi có chỗ nào không tốt sao?”

Nàng là lễ vật Phương đại nhân dâng lên cho Hoàng Thượng. Nàng vốn là một ca cơ trong thanh lâu, chỉ mong có một ngày có thể gặp được một vị công tử giàu có thay nàng chuộc thân, thoát khỏi kiếp ca kỹ, không ngờ về sau lại được Phương đại nhân mua, đưa vào trong cung hầu hạ Hoàng Thượng. Lúc trước, nằm mơ nàng cũng không dám tưởng tượng đến điều này.

Hoàng đế là người trên vạn người, lại thêm tuổi trẻ tuổi trẻ, khí chất bất phàm, nàng sớm ái mộ từ lâu. Vừa rồi theo khúc nhạc Phương đại nhân phổ xướng mà hát, không ngờ Hoàng Thượng vừa nghe liền đi xuống tháo khăn che mặt của nàng ra, lúc nhìn thấy dung mạo của nàng, cả người hoàng thượng thậm chí hơi hơi chấn động, sau đó ngài đưa nàng về tẩm cung.

Ngài là nhân trung long phượng, nàng tuy then thùng nhưng lại ngàn tình vạn nguyện, cũng biết là nếu có thể làm nam tử này vui lòng thì ngày sau có thể vinh hoa phú quý đến mức nào.

Long Phi Ly không hề tiếng, nhìn chăm chú vào thứ gì đó trong lòng bàn tay, Uyển Nghi muốn biết hắn đang nhìn cái gì, nhưng dù cho thắc mắc vẫn không dám lỡ mồm, chỉ ngoan ngoãn đứng yên.

Thật lâu sau, hắn đưa tay chỉ về phía cái giường, thản nhiên nói: “Đi qua bên kia.”

Uyển Nghi mừng rỡ trong lòng, bước nhanh qua bên kia ngồi xuống mép giường.

Trong phút chốc giọng hoàng đế lại rét lạnh, “Ai cho ngươi ngồi chỗ đó!”

Nàng làm sao biết được rằng, trước đó ôm Như Ý vào đây nghỉ ngơi, Long Phi Ly cũng chỉ đặt nàng ngồi dựa vào trên nhuyễn tháp, trên giường lưu lại hơi thở của người đó, hắn không muốn để cho bất luận kẻ nào làm ô nhiễm.

Uyển Nghi hoảng sợ, mới hiểu ra là hoàng đế muốn nàng ngồi vào nhuyễn tháp, nàng không ngờ hoàng đế lại lạnh khốc như vậy, rõ ràng ban đầu ánh mắt hắn nhìn nàng thâm trầm yêu thương quyến luyến, cũng giống như bây giờ!

Hoàng đế đi tới ngồi xuống nhuỷên tháp, cầm thứ trong tay đưa cho nàng, lại đậm giọng phân phó: “Vấn tóc cho trẫm.”

Uyển Nghi nhìn cây lược trong tay, giật mình sửng sốt một lúc lâu, nam tử tôn quý nhất trên đời này nhưng lại dùng một cây lược gỗ đơn sơ thô ráp như vậy ư? Nàng nghi ngờ đầy bụng nhưng cũng không dám không tuân lệnh, tay run nhè nhẹ chạm vào kim quan trên tóc hần.

... .

Tóc hần đen nhanh, so với nữ tử còn đẹp hơn. Nàng không dám chậm trễ, tinh tế chải tóc cho hần.

Đột nhiên, một bàn tay của hần nắm lấy cổ tay của nàng.

Nàng vừa mừng vừa sợ, thuận thế dựa sát vào lưng hần, hần xoay cổ tay đoạt lại cây lược trên tay nàng, đứng lên, lạnh lùng nói: “Cút!”

“Hoàng Thượng?” Uyển Nghi kinh hãi, hai đầu gối khuỵu xuống, quỳ xuống đất nói: “Hoàng Thượng thứ tội, có phải Uyển Nghi làm đau người hay không? Uyển Nghi sẽ cẩn thận một chút, xin Hoàng Thượng ——”

“Không phải.” Mặt mày Long Phi Ly lạnh như băng, “Hoàn toàn không phải. Người rất dịu ngoan, nàng cần bản không phải dạng người như người, trẫm muốn người tới đây làm gì cơ chứ?”

“Đừng để cho trẫm nói đến lần thứ ba, cút đi!”

Cửa bị đẩy ra, nữ tử kinh hoàng thất thố, vẻ mặt ướt đầm nước mắt chạy ra ngoài, Từ Hi, Hạ Tang cùng Thanh Phong đang canh gác ở bên ngoài điện lấp bắp kinh hãi, ba người bước nhanh vào nội thất thì thấy Long Phi Ly té xỉu ở trên tháp, Từ Hi không nói hai lời, lập tức đi ra cửa, Hạ Tang biết hần là đi tìm Nhạc Tinh Oánh, vì tiện cho việc khám bệnh, Nhạc Tinh Oánh tạm thời ở lại trong cung, ngụ ở sân của Từ Hi.

Hạ Tang ánh mắt sắc xảo, xoay người nhặt cây lược rơi trên mặt đất lên, bỏ lại vào trong người Long Phi Ly.

Đêm đó, Hoàng Thượng đứng ở ngoài điện một đêm, quá nửa đêm trời mưa nhẹ, người không cho bất luận kẻ nào đến gần người, cũng không che không trú mưa, chỉ lạnh lùng nhìn chăm chăm về hướng Phượng Thú cung.

Lúc ấy hần muốn thay Hoàng Thượng đi tìm Niên phi, Hoàng Thượng lại ngăn cản hần, nói: “Trẫm đã nói là ở chỗ này chờ nàng một đêm, cho nàng thời gian suy nghĩ.”

Vốn bị mưa ướt lạnh, nhưng cũng chỉ là nhiễm phong hàn thông thường, thân thể Hoàng Thượng lại khỏe mạnh vậy mà hiện tại bệnh tình lại càng ngày càng nặng, không thể tiếp tục để kéo dài nữa!

Phượng Thú cung, viện ngoại.

Tuyền Cơ nhìn thoáng qua An Cẩn mới sáng tinh mơ đã dẫn một đám nội thị nha đầu lại đây “Ân cần thăm hỏi”, có vài phần dờ khóc dờ cười, cuối cùng, nói: “Cẩn tần, Tuyền Cơ đi vào trước, trong phòng nhỏ hẹp nên không thể mời cô đi vào ngồi.”

An Cẩn cười lạnh, nàng lẳng lặng đợi ngày hôm nay, rốt cục đến lúc có thể đến đây trả đũa một phen, để giải oán hận trong lòng ngày đó, làm sao dễ dàng buông tha, cười nói: “Nếu nơi này nhỏ hẹp vậy Niên phi nương nương đến chỗ An Cẩn ngồi chơi đi, trước kia không biết chừng Hoàng Thượng khi nào thì đến đây tìm đến nương nương, cứ sợ sẽ làm chậm trễ ngài, hiện tại chúng ta chắc là có thời gian nói chuyện phiếm dùng trà rồi.”

Đám người Điệp Phong Thúy Nhi ở sau lưng Tuyền Cơ nghe thấy tức giận đến hận không thể lập tức đuổi An Cẩn ra ngoài, nhưng Tuyền Cơ không có tổ ý sai bảo, mọi người cũng không dám lỗ mãng, dù sao hiện tại nương nương không thể so với lúc trước được sung ái, chỉ sợ sẽ gây phiền phức cho nàng.

Tuyền Cơ làm sao không biết An Cẩn suy nghĩ cái gì, không muốn dây dưa với nàng ta, đang định trực tiếp hạ lệnh trục khách, đột nhiên một vài tiểu cung nữ sau lưng cúi đầu kêu một tiếng, nói: “Nương nương, người xem kia!”

Tuyền Cơ hơi giật mình, nhìn theo hướng một tiểu cung nữ chỉ thì thấy Long Tử Cẩm, Hạ Tang vẻ mặt lo lắng đi tới, hai người đến gần, Long Tử Cẩm nhủu mày liếc nhìn An Cẩn một cái, “Xin Cẩn tần nương nương ơn chỗ làm việc một chút.”

An Cẩn cảm thấy rung mình, trên mặt lại cười nói: “Xin mời Thập gia.”

Nàng ta dẫn cung nhân lui về một bên, Long Tử Cẩm cùng Hạ Tang cũng không nói gì, hai người nhấc vạt áo lên, lập tức quỳ xuống trước mặt Tuyền Cơ, thấp giọng nói: “Thần đệ / nô tài xin mời nương nương đến Trữ Tú điện một chuyến.”

313. Chương 319: Hiểu Ra Chân Tình.

Cuối cùng nàng vẫn đến Trữ Tú điện một chuyến.

Ở Phụng Thụ cung, Long Tử Cẩm cùng Hạ Tang chưa nói gì với nàng, nàng cũng không hỏi nhưng vẫn không chút do dự đi theo bọn họ đến đây.

Hai người này đều là nam tử tốt, nàng không thể cự tuyệt.

Cho đến khi ở trên đường đi bọn họ nói cho nàng, hấn bị bệnh nặng.

Bệnh rất nặng.

Lúc đó nàng không thể nói rõ tâm tình chính mình như thế nào, đầu óc nàng trống rỗng, trong lòng đau đớn không kìm chế nổi, sau đó bắt đầu run rẩy lẫn sợ hãi.

Đến Trữ Tú điện, tất cả thân tín của hấn đều đứng ở cửa điện.

Nhìn thấy nàng đến, tất cả mọi người rất khiếp sợ nhưng đều bức thiết nhìn nàng.

Trên mặt Như Ý ướt đầm nước mắt, đôi mắt đỏ bừng, sưng húp.

Như Ý nhìn nàng một cái rồi khẽ xoay người đi, mắt nhắm lại.

Tuyền Cơ không nghĩ nhiều nữa, nhanh chóng lướt qua mọi người, đẩy cửa đi vào.

Tay vừa định vén tấm rèm thủy tinh lên thì một giọng nam tử đã nhẹ nhàng truyền đến, khàn khàn khinh đạm làm cho nàng nhớ tới cái đêm ở Đào Nguyên trấn, cái đêm mà hấn giằng co giữa sự sống và cái chết.

“Tâm Y.”

Một câu nói thản nhiên, làm cho nàng giật mình, bước chân đứng nguyên tại chỗ, nàng lẳng lẳng nhìn đôi giày của mình, không biết nên tiến hay lùi.

Thanh âm của hấn lại vang lên.

“Tâm Y, trăm đã bảo Hạ Tang nói với nàng kêu nàng trở về, hấn chưa nói sao?” Cùng với thanh âm suy yếu kia là từng trận ho khan không dứt, trái tim Tuyền Cơ bắt đầu bị quất mạnh, hấn không nên có bộ dáng gầy yếu như vậy, hấn nên vĩnh viễn tự tin, hăng hái, giống như vó ngựa phi trên con đường rộng thênh thang.

“Thôi được, nếu nàng đã ở đây vậy thì bây giờ trăm cùng nàng nói chuyện được chứ?”

Tuyền Cơ che miệng lại, muốn khóc lại nhịn không được muốn bật cười, tên này, cho dù là hỏi ý người khác, vĩnh viễn đều dùng ngữ khí không cho phép người khác cự tuyệt.

Hấn chính là Long Phi Ly của nàng.

“Là trăm phụ bạc nàng, ước định năm đó trăm không thể hoàn thành. Trăm đã đáp ứng một người, đời này chỉ thích một mình nàng ấy, chỉ cần đứa con mà nàng ấy sinh ra.”

“Trẫm và nàng ấy...” Hấn đột nhiên đùa cợt, “Luôn để lỡ mất nhau, có lẽ giống như nàng ấy nói, ở Đào Nguyên thôn, chúng ta từng có vài phần vui vẻ thật tình. Tâm Y, chuyện sai lầm nhất đời này của trẫm đó là trước đây không nhận rõ tình cảm giữa chúng ta mà đã vội vàng ước định cùng nàng, hại nàng hôm nay phải thương tâm.”

“Khi trẫm chưa gặp được nàng ấy, nàng đã cứu trẫm, trẫm nghĩ là phải đưa cho nàng thứ tốt nhất. Thập đệ thật lòng trân trọng nàng, trẫm cũng vậy. Tâm Y, nếu có một ngày, nàng cùng nam tử khác thành hôn, nàng có con, trẫm sẽ đối đãi với nó như với con của chính mình, con của nàng và con của nàng ấy, trẫm đều sẽ cân nhắc chọn lựa cho ngôi vị thái tử, chỉ chọn người nào ưu tú hơn.”

“Nếu bệnh lần này trẫm có thể qua khỏi được, trẫm cùng nàng ấy còn có thể...” Hấn nói tới đây, đột nhiên dừng lại, ho thật mạnh mấy hơi, lại thản nhiên nói: “Đừng thương tổn nàng ấy, nếu nàng thương tổn nàng ấy, cho dù là Tâm Y, trẫm cũng tuyệt đối không tha thứ, tuyệt đối không, nàng có hiểu không?”

“Đây là chuyện ngài muốn nói với ta ư, đây là suy nghĩ trong lòng ngài sao?”

Giọng nói bi thương chọt vang lên bên tai, Tuyền Cơ si ngốc lắng nghe, mặt đầy nước mắt, lúc này tim đập mạnh một cái, nhìn bên hông đã thấy Như Ý không biết vào từ khi nào rồi, nàng ấy kinh ngạc đứng, cả người hết sức run rẩy, miệng nàng ấy hơi cười, nước mắt cũng từ trong hốc mắt rơi xuống, ánh mắt mê lương tới cực điểm.

“Ừh.”

Một tiếng trả lời đơn giản truyền tới, nụ cười trên môi Như Ý càng lớn, ghen giọng hỏi: “Hoàng Thượng, ngài hẳn khoản ta sẽ hại nàng ấy, ngài không sợ là nàng ấy hại ta —— ”

“Nàng ấy sẽ không.”

Hấn cắt lời nàng, trả lời hết sức rõ ràng lưu loát.

Có thể nào hết lòng tin tưởng như vậy.

“Tốt lắm, ta hiểu rồi, ta cuối cùng xem như đã hiểu được.” Như Ý cười ha ha, Tuyền Cơ kinh ngạc nhìn nàng ấy, thấy nàng ấy đã cắn nát môi dưới, lấy tay từ từ che mặt lại, đột nhiên xoay người chạy vụt ra ngoài.

“Từ Hi, là người sao?”

Lời nói của hấn làm cho Tuyền Cơ phục hồi tinh thần lại, đứng rồi, hấn nằm ở trên giường nên không nhìn tới chỗ của nàng, cho nên hấn nghĩ rằng nàng là Từ Hi, vì quan hệ giữa Từ Hi và Như Ý rất sâu sắc.

“Người bảo Tử Cẩm chỉnh sửa tấu chương lại một chút giúp trẫm, lát nữa trẫm sẽ ra ngoài xem. Hôm nay đã quá giờ không lâm triều, trong triều đình chỉ sợ đã truyền ra lời bàn tán.” Hấn lạnh lùng cười, giọng nói tựa hồ đã khôi phục vài phần tức giận, một trận ho nặng lại lập tức truyền đến.

Cũng giống Như Ý, nàng đã hiểu được lòng hấn, không còn hiềm nghi. Về chuyện hoàng hậu, chuyện ca cơ chỉ cần nhất nhất hỏi hấn! Hiện tại, nàng cực kỳ bi ai, nhưng cũng hơi nổi giận, đã bệnh nặng như vậy sao còn có thể để ý chuyện tình gì khác chứ, việc cấp bách là phải dưỡng bệnh cho tốt!

Nàng lau nước mắt ở khóe mắt đi, đẩy màn thủy tinh ra đi qua chỗ hấn. Sau lưng những hạt châu trong suốt sáng choang giao nhau, vang lên bang bang.

Còn chưa kịp đi đến cạnh giường nàng lại nghe thấy hấn lạnh liệt quát, “Ai cho người vào đây? Bộ dáng của người có giống đi nữa cũng không phải là nàng, cút đi đi!”

Hấn biến nàng trở thành cô ca cơ kia sao? Tuyền Cơ vừa buồn cười vừa vui sướng, nghiêng người nhìn trên giường, chỉ thấy Long Phi Ly hơi hơi nhắm mắt, chắc là hấn chỉ tùy tiện liếc mắt sơ một cái, còn không kịp nhìn kỹ đã trực tiếp biến nàng trở thành người khác rồi

Nàng cắn cắn môi, đặt mông ngồi xuống giường, ánh mắt Long Phi Ly nhíu lại, chống người ngồi dậy, mở to mắt ra nắm chặt cổ tay của nàng.

Tuyền Cơ để mặc cho hấn nắm, nói: “Đau quá đi. Còn nữa, trước khi người bình phục, tạm thời ta không tính cút đâu.”

Long Phi Ly giống như không hề nhận ra tất cả mọi thứ, bàn tay nắm trên cổ tay nàng càng ngày càng siết mạnh đến mức sắp trật khớp, kinh ngạc nhìn nàng một hồi lâu, trầm mặc cả buổi rồi mới nói: “Nàng tới làm cái gì.”

“Ta thích đến thì đến thôi.”

“Nàng đi đi.”

“Tốt.”

Ánh mắt Tuyền Cơ khẽ liếc bàn tay của hắn, miệng thì nói kêu nàng đi đi vậy mà tay còn nắm chặt tay nàng đến mức bầm tím.

314. Chương 320: Người Kì Cục.

Tuyền Cơ mím môi cười cười, dùng tay kia vỗ vỗ mặt Long Phi Ly rồi lại nắm quần áo của hắn.

“Đôi mắt đen thui nè, thâm quầng luôn nè, cả ghen cũng có luôn, phải lau sạch ghen đi, còn nữa, quần áo này cũng không thể mặc nữa.”

Bàn tay kia của hắn đè lại bàn tay của nàng đang quấy rối lung tung trên người hắn, nàng nhìn lớp áo trắng mỏng manh của hắn một cái, chỗ trước ngực có một vết máu nhỏ, còn thêm chút nước thuốc dính bẩn nữa. Nhìn xuống bồn ngọc dưới giường, vừa rồi lúc bước vào nàng đã chú ý đến đến nó, trong bồn ngọc toàn là nước thuốc màu đen, nàng nhớ lại Hạ Tang đã nói hắn uống thuốc đều nôn ra hết.

Dung mạo của hắn vẫn tuấn mỹ, hốc mắt lại tối thui, đôi môi khô khốc, nứt nẻ, ấn đường xám xịt như tro, mũi nàng nghẹn lại, hai tay bị hắn nắm, nước mắt nước mũi chảy ròng ròng lại không thể lau.

Long Phi Ly cũng không nói gì, nhìn nàng chằm chằm, mặt mày nhăn tít, nàng nhẹ nhàng tiến sát vào trong lòng hắn, dụi lên quần áo của hắn, dây nước mắt nước mũi lên trên quần áo của hắn. (AD : Ak, chị chơi bẩn thế)

“Dù sao quần áo của người cũng đã dơ bẩn rồi, đừng lãng phí.” Giọng nói hàm hồ của nàng từ trong ngực truyền đến, một cảm giác hơi lạnh lạnh xuyên qua quần áo thấm vào ngực, thân mình hắn hơi hơi chấn động, một bàn tay buông nàng ra, thoáng chần chờ một chút rồi vỗ lên lưng nàng.

Đẩy mạnh hắn một cái, Tuyền Cơ chui ra khỏi ngực hắn, nói: “Ta đi ra ngoài một chút, người chờ nha.”

Tay nàng lại bị hắn lại nắm lấy, nàng ngẩn ra, nhìn hắn một cái, phát hiện ánh mắt hắn trở nên không tốt, lạnh lùng nhìn kỹ nàng.

Hắn vẫn không lên tiếng, chỉ thản nhiên lạnh lùng nhìn nàng như vậy.

Là sợ nàng sẽ bỏ đi sao? Nàng biết, hắn sẽ không nói... Tay hắn nóng nóng, nàng lại bắt đầu đau lòng, ôn nhu nói: “Ta đi ra ngoài lấy thuốc cho người uống.”

“Không phải vừa nãy mới nói sao, trước khi người bình phục, ta không tính cút đi đâu, đợi người khỏe rồi, có khí lực thì tự mình đuổi ta đi thôi.”

“Bây giờ trăm cũng có khí lực đuổi nàng đi.”

Hắn bất thành linh phun ra một câu trích thượng, Tuyền Cơ nhất thời sửng sốt, sau một lúc lâu, mới bật cười nói: “Vậy bây giờ người muốn đuổi ta đi à?”

Long Phi Ly không trả lời, nghiêng đầu, mi mắt khẽ nhướng lên, giống như đang cân nhắc cái gì đó.

Nhìn đường cong hoàn hảo của hắn, Tuyền Cơ dở khóc dở cười, hắn rốt cuộc suy nghĩ cái gì đây.

Nàng muốn đi ra ngoài kêu người đem thuốc tới, nhưng càng tránh tay hắn lại càng siết chặt hơn một chút, siết nàng đến đau buốt.

Nàng hơi buồn bực, nói: “Long Phi Ly, ta đi ra ngoài lấy thuốc.”

Hắn đột nhiên xoay lại, nói: “Có phải bọn Tử Cẩm đi tìm nàng hay không ?”

“Ừ.” Tuyền Cơ đáp lời, đầu còn chưa kịp gật xuống đột nhiên hấn đã dùng sức đẩy nàng ra, lạnh lùng nói: “Nàng đi đi.”

Có phải người bị bệnh người nào cũng vô lý như vậy không? Tuyền Cơ khẽ thở dài, lại không biết hấn đang để ý cái gì.

Nàng đứng lên, nhìn hấn một cái, lại giúp hấn chỉnh chỉnh quần áo rồi đi ra ngoài cửa.

Mới đi đến gần tấm rèm thủy tinh liêm, sau lưng lại truyền đến một tiếng động nặng nề, nàng lắp bắp kinh hãi, đã thấy Long Phi Ly ngã xuống dưới giường, sắc mặt càng trở nên tái nhợt, ánh mắt lại hung hăng nhìn nàng chằm chằm.

Nàng cuống quýt chạy lại, muốn dìu hấn đứng lên, hấn lại ra tay như chớp, ngón tay nhẹ nhàng phất qua thân mình của nàng. Nàng chỉ cảm thấy trên người tê cứng, sau đó cũng không cách nào nhúc nhích được nữa.

“Không phải còn muốn chạy hay sao?” Hấn thản nhiên nói, lấy tay chống mặt đất chậm rãi đứng dậy, tựa vào thành giường. Chẳng bao lâu sau hấn nhăn mày, hơi thở trở nên dồn dập.

Tuyền Cơ lúc này đã hiểu ra, nam nhân này..., nàng cười cười, ánh mắt lại cay xè.

Hấn nghĩ rằng nàng chỉ là vì bọn Long Tử Cẩm đến nài nỉ nàng, nàng mới đến đây, vừa rồi hấn kêu nàng đi rồi lại lập tức xuống giường ngăn nàng lại, nhưng ngay cả khí lực đứng lên cũng không có mới bị ngã.

Cuối cùng, hấn điểm huyết nàng.

Cho dù chặt vật, hấn cũng muốn nàng như vậy cùng hấn sao?

Thân thể của nàng không thể cử động, đành phải nhìn lại hấn, nhìn vào mắt hấn, nàng thấp giọng nói: “Long Phi Ly, ngươi còn khí lực không?”

“Nếu ngươi còn khí lực, ôm ta một cái được không?”

Hấn vốn hơi nhắm mắt lại dưỡng thần, nghe vậy mở choàng mắt, con ngươi đen tuyền hiện ra một màn sương mù.

Tuyền Cơ nghĩ là nếu hiện tại nàng có thể cử động thì nàng nhất định sẽ đến ôm hấn.

Nàng nghĩ như vậy cho nên cũng nói như vậy với hấn.

Sau đó, trước mắt nàng đột nhiên hoa lên, cánh tay hấn vươn tới thăm dò, kéo mạnh nàng vào trong lòng, nhanh chóng ôm chặt nàng.

Nàng ghé vào lỗ tai hấn nhỏ giọng nói: “Giải huyết cho ta đi, ta sẽ không đi đâu.”

Thanh âm thờ dốc của hấn trở nên nặng nề thêm một chút, ngón tay lại lướt qua mấy vị trí trên ngực và trên thắt lưng của nàng, thân mình nàng buông lỏng, cánh tay vòng qua thắt lưng hấn, dúi đầu vào trong lòng hấn, cúi đầu nói: “A Ly, sau này chúng ta đều cùng nhau ở một chỗ được không?”

Nàng nói xong lại bị đau đến la lên, hai bàn tay của hấn đột nhiên siết chặt nàng đến phát đau, không khí trong lồng ngực tựa hồ đều bị hấn đè ép ra ngoài hết. Nàng ngửi được mùi máu tanh mặn, vừa rồi ngay cả khí lực xuống giường hấn cũng không có, nàng biết là giờ phút này hấn muốn tức giận cũng đã không còn sức.

Đầu hơi hơi ngửa về phía sau, nàng nâng tay áo lên lau miệng hấn, hấn lại nắm lấy tay nàng, lạnh lùng nói: “Đêm đó vì sao không đến?”

“Ngươi còn dám nói ta hử?” Nàng nghe vậy cũng hơi hơi nổi giận, hung hăng cắn lên môi hấn một ngụm, “Chính ngươi cùng hoàng hậu... Cùng hoàng hậu lên giường rồi còn sai Hạ Tang phái người đến truyền chỉ cho ta nói là người phải xử lý tấu chương khẩn cấp từ biên quan!”

Long Phi Ly rùng mình, gắt gao nắm chặt hai vai Tuyền Cơ, “Tiểu Thất, nàng nói cái gì? Chậm rãi nói, nói rõ ràng hết mọi chuyện xem.”

Tuyền Cơ nâng tay đầm lên ngực hần, oán hận nói: “Vốn định chờ người hết bệnh rồi mới tính toán sổ sách với người, hiện tại là chính người đề suất đó nha, nói rõ ràng cái gì chứ, người đã làm chuyện gì chính mình còn không rõ ràng sao? Ta hăm hờ chạy tới tìm người, người lại cùng nữ nhân khác lên giường, đâm chết người nè, dám hung hăng với ta hả!”

315. Chương 321: Mất Đi Rồi Lại Có Được !

Tuyền Cơ nhìn Long Phi Ly nằm trên giường, trong lòng đang rất buồn bực.

Hần nghe chuyện xảy ra đêm đó xong thì chỉ nói một câu là có người giả truyền thánh chỉ cho nàng rồi lâm vào trầm tư, cũng may nàng đã bảo Hạ Tang truyền lệnh đem thuốc tới, bằng không nàng nghĩ hần sẽ không cho nàng đi... Nàng lắc lắc bàn tay bị hần nắm lấy dưới chân, lại nghĩ quả nhiên là không thể nói lý lẽ với người bệnh, tay hần lại hơi nắm chặt tay của nàng hơn một chút.

Hần biết vừa rồi nàng đã nghe được lời hần nói với Như Ý, xem ra hần sẽ không tính nhắc lại chuyện Như Ý với nàng, người này, muốn từ miệng hần nghe được vài câu hay ho tựa hồ rất khó, chỉ có lúc nàng bị bệnh hần mới nói vài câu, sau đó, nàng lục lợi trí nhớ trong đầu... không hề có nữa.

Nếu lúc trúng cổ không nản lòng thoái chí, có thể nghe thấy lời nói của hần, có phải hai người sẽ đỡ mất công đi lòng vòng một chút hay không, có điều khi đó xác thực quả thật là không thể, cũng không dám xác định tâm ý của hần, thương quá hóa sợ, nếu không có những tình tiết sau này thì nàng thật sự không biết, đối với người này bất luận như thế nào nàng cũng không thể buông tay được.

Nàng tự cười một mình, ngẩng đầu nhìn vẻ mặt tuần tú của hần, ừm, thật sự rất đẹp trai.

“Người thật xinh đẹp.” Nàng khen.

Một câu không đầu không đuôi của nàng tựa hồ đã kéo thần thức của hần trở về, hần thả tay nàng ra, khẽ nhướn mày nhìn nàng chằm chằm.

Thấy hần rốt cục đã chịu để ý đến mình, nàng lại vỗ vỗ lên gương mặt hần, “Chắc chắc, so với đám nam nhân Tổng Thừa Hiến, Lý Tuần Cơ, Hoàng Hiểu, tuyệt đối không thua kém a.”

“Bọn họ là ai?”

Tuyền Cơ ngăn người, ngữ khí của hần lại bắt đầu không tốt.

“Là những người nổi tiếng đẹp trai.” Nghĩ nghĩ, lại vội vàng bổ sung nói: “Là cái loại người có thể nhìn từ xa nhưng không thể tiếp cận được.”

“Không có khả năng. Nếu nổi tiếng thì không thể nào trầm lại không biết, trên khắp mười hai quốc gia đều không có những người này.”

Tuyền Cơ nuốt nước miếng, nhìn vẻ mặt tức giận của hần ra vẻ phải thật sự truy cứu nhìn nàng, nói: “Người không biết là tại người kiến thức nông cạn, đây là do phụ tử của ta nói cho ta biết, tóm lại chính là người đẹp thôi.”

Long Phi Ly đưa tay nâng gương mặt của nàng lên, ngữ khí nguy hiểm, “Lại là cái tên phụ tử kia à? Hình như nàng giấu diếm lắm rất nhiều chuyện.”

“Không có.”

“Vậy Lâm Thịnh là ai?”

“Chính là người có bộ dạng rất giống với Bạch đại ca.” Miệng lưu loát trả lời, nói xong, nàng chợt dạ cúi đầu xuống.

“Vậy là vì Lâm Thịnh mà nàng thích Bạch Chiến Phong à?”

Ngữ khí của hần... Càng trở nên nguy hiểm. Tuyền Cơ ảo não, ngẩng đầu lên, suy nghĩ một hồi lâu, mới nói: “Lâm Thịnh là bằng hữu trước đây, dung mạo hần xinh đẹp, người lạnh lùng, lại tài hoa, chính là mẫu người mà ai cũng sẽ thích, Bạch đại ca cũng là bằng hữu, đại ca giống như thân nhân ấy, người hiểu không?”

Thật lâu sau vẫn không nghe thấy hần hồi âm. Tuyền Cơ giật mình nhìn, đã thấy mắt phượng của hần khẽ nheo lại, nghiêm túc nhìn nàng.

Nàng chán nản muốn chết, liền tiến sát vào trong lòng hần, dụi mặt vào quần áo của hần.

Giọng nói của hần đột nhiên từ đỉnh đầu của nàng truyền đến, “Tiểu Thất, nàng nói như vậy, ta liền tin. Đừng gạt ta, nếu có một ngày, ta phát hiện nàng lừa ta, ta sợ ta sẽ giết nàng.”

Vẫn là giọng nói thản nhiên như cũ nhưng lại làm cả người nàng run lên, không biết vì sao, là vì hần cũng không xưng “Trẫm” mà lại dùng ngữ khí ngang hàng nói chuyện với nàng, hay là vì trong giọng nói của hần có sự kiên quyết không chấp nhận một chút phản bội nào?

“Nếu ta thật sự lừa ngươi thì ngươi liền giết ta đi.” Nàng vòng cánh tay qua thắt lưng hần, ôm chặt hần.

“Ừ.” Hần tựa hồ cảm thấy mỹ mãn, đưa tay nghịch tóc của nàng, nàng nghe thấy hần nói: “Ta cho nàng thời gian, cẩn thận suy nghĩ một chút, đừng lấy cơ sứt sẹo như vậy nữa, đến lúc đó trẫm chậm rãi với tính sổ với nàng, thí dụ như cái hộp nhỏ kia của nàng...”

Cái gì gọi là đừng lấy cơ sứt sẹo như vậy nữa? Tuyền Cơ có hơi phát điên, ngẩng đầu lên lại nhìn thấy nam nhân trước mặt đột nhiên nhợt nhạt nhếch miệng lên thì sửng sốt.

“Vì sao bây giờ không nói?” Nàng hơi hơi tò mò.

“Có chuyện khác quan trọng hơn.” Đặt tay nàng lên trên chân, hần nhẹ nhàng thưởng thức lại khẽ ho một chút, “Thí dụ như là ai giả truyền thánh chỉ.”

“Đó là ai?” Bàn tay xoa lưng giúp hần chợt ngừng lại, nàng lấp bắp kinh hãi, trong lòng cảm thấy bất an.

“Người kia nhất định đã từng đến Thu Thủy tiên, cũng nghe được lời trẫm và nàng nói chuyện.”

“Sẽ là ai? Lúc ấy trừ chúng ta ra, ta nhớ rõ có không ít người ở bên ngoài tiên xem náo nhiệt, bốn phía lại...”

“Là người kia.” Long Phi Ly thản nhiên nói: “Tiểu Thất, nàng phải nghĩ kỹ lại xem hôm đó còn có chuyện kỳ quái gì từng phát sinh hay không.”

“Chuyện kỳ quái ư?”

“Ừ, có lẽ hần còn có chiêu tiếp theo.”

“Ngươi biết hần là ai sao?” Tuyền Cơ lúc này mới ý thức được Long Phi Ly đã nhìn ra manh mối, trong lòng khẩn trương, nắm lấy quần áo của hần hỏi, “Thái Hậu? Phi tử của ngươi? Hay là cái người đã hạ cổ độc? Đúng rồi, là ai hạ cổ độc vậy? Sau đó vì sao có thể giải được vậy?”

“Nàng suy nghĩ lại mọi chuyện một chút rồi trẫm sẽ nói cho nàng biết, cẩn thận suy nghĩ đi.”

Tuyền Cơ buồn rầu lắc lắc đầu, tay buông thõng đầu hàng, “Nghĩ không ra.”

Long Phi Ly “Ừm” một tiếng, nói: “Vậy thì đừng nghĩ, biết ngay là không thể trông cậy vào cái đầu này của nàng mà.”

Tuyền Cơ bĩu môi, “Ta mà thông minh như vậy thì còn cần tới ngươi làm cái gì?”

Nàng mới vừa nói xong liền nhìn thấy vẻ mặt khó hiểu của hần.

Nàng không biết giờ phút này Long Phi Ly đang nghĩ cái gì.

Nàng rốt cục đã trở lại bên cạnh hần, mất rồi lại được là cảm giác vui sướng đến phát điên như thế nào, Long Phi Ly rốt cục đã được ném thử, có điều hần không định chia sẻ cảm giác này với ai cả, cho dù là nàng. Nếu thế sự vạn vật thực sự có một vị chúa tể cai quản thì hần chỉ sợ hần vừa đắc ý một chút sẽ kinh động đến vị thần chấp chương vận mệnh, sẽ khiến cho hai người tái lại nảy sinh mâu thuẫn.

Từ lúc nghe được nàng nói ‘sau này chúng ta đều cùng nhau ở một chỗ được không’, đáy lòng hần liền trở nên run run lẫn kích động, nhưng mà giờ phút này nghe thấy lời nói dí dỏm nho nhỏ của nàng, ánh mắt của hần vẫn hơi sáng lên, sau đó cúi người hôn nàng, làm như đã thật lâu không được hôn nàng.

316. Chương 322: Lược Của Ai.

Trong miệng hắn còn thoang thoang mùi thuốc, Tuyền Cơ cười khanh khách trốn tránh hắn, đang lúc hai người vui đùa âm ỉ, Tuyền Cơ đột nhiên đẩy Long Phi Ly ra, nói: “Ta nhớ ra rồi! Vì sao người nói với Dao Quang người trong lòng người là Như Ý?”

Nhớ tới chuyện này, Tuyền Cơ liền nổi giận, giơ nắm đấm nhắm vào trước ngực hắn lại nghĩ tới hắn bệnh nặng chưa khỏi nên đổi ý cắn lên cánh tay của hắn, Long Phi Ly nhướn mày, để mặc cho nàng cắn, nói: “Trẫm chưa từng nói gì hết.”

“Nhưng mà Dao Quang biết người trong lòng người là Như Ý.” Tuyền Cơ hừ lạnh, nhìn dấu răng nhọt nhọt một lúc rồi lại đổi một chỗ khác mà cắn. (AD : á, chị thật giống...cún, gọi cún cho văn minh, ta không thích câu J)

Long Phi Ly nghĩ nghĩ, lập tức hiểu ra điểm mấu chốt, xùy cười nhẹ, “Thật sự là có tâm tư.”

“Có tâm tư?”

“Niên Dao Quang nói như vậy, tự nhiên là có người dạy.”

“Có người dạy ư ?” Tuyền Cơ cả kinh, “Nhưng mà không có bao nhiêu người biết người thích nàng ta.”

Long Phi Ly đột nhiên không nói lời nào, liếc nàng một cái, ánh mắt rõ ràng có ý cảnh cáo.

“Người làm gì mà nhìn ta như vậy chứ? Thật dọa người.”

“Cái gì gọi là thích Như Ý?”

“Chính là ——” Tuyền Cơ lặc giọng, hiểu được ý tứ của hắn, vui sướng trong lòng, “Được rồi, là nàng ta nói bừa.”

“Vậy vì sao nàng ta biết là người thích Như Ý?”

Nàng hỏi xong, vui vẻ nhìn cái miệng của hắn méo xẹo, cười ha ha, “Chọc người thôi.”

Trong lòng cao hứng, nàng tiến đến hôn lên miệng hắn một cái.

Long Phi Ly khẽ than một tiếng, kéo nàng vào trong lòng.

Tuyền Cơ cười cười, chìa chìa cái giường, “Ta leo lên được không?”

“Ừ.”

Hắn nhìn nàng cởi giày thêu, cẩn thận để cùng chỗ đôi giày của hắn, đột nhiên hiểu được, vì sao mình không muốn nữ nhân khác chạm vào cái giường này.

“Vì sao người đó phải làm như vậy?” Nàng vừa lăn lông lốc leo lên, vừa chui vào trong lòng hắn, thấy tóc trên đầu của hắn xoa rối tung, nửa quỳ nửa ngồi lấy tay làm lược gỡ giúp hắn, lại cầm lấy một lọn tóc của chính mình nhìn nhìn, cười nói: “Tóc của người thật đẹp, không giống đóng cỏ khô của ta gì hết.”

Khóe miệng Long Phi Ly hơi hơi nhướn cười, thò tay lấy cây lược trong lòng ra, Tuyền Cơ vừa nhìn thấy thì cắn môi cười cười, đoạt lấy, tinh tế giúp hắn chải tóc.

Hai người cũng không nói chuyện, hắn lẳng lặng nhắm mắt lại, vịn thất lưng của nàng.

Nàng không có khống chế sức lực, có khi giật mạnh làm da đầu của hắn bị đau nhưng khóe miệng hắn từ đầu đến cuối vẫn đều cong lên, không hề ngậm lại.

Nàng chải chải một lát, vừa lòng gật đầu, bỏ cây lược vào trong một cái tiểu hà bao* giắt bên hông, lại chui vào trong lòng hắn, “Người tiếp tục nói chuyện cho ta nghe đi. Ta thích nghe người nói chuyện, giống như người nói nhăng nói cuội** ấy.”

“Cái gì gọi là nói nhăng nói cuội?” Hắn nhíu mày.

“Có nghĩa là rất hay đó, về sau người ta nói như vậy chính là ca ngợi người. Ê, người rất cuộc có muốn nói cho ta biết tên khốn kiếp đó là ai hay không vậy?”

Long Phi Ly không nói, lấy tay giặt tiểu hà bao của nàng xuống.

“Không phải là không cần thứ này sao?” Hấn bỏ lược vào lại trong lòng.

“Bây giờ thì ta cần có được không !” Tuyền Cơ xấu hổ, hấn chỉ trích nàng mượn gió bẻ măng.

“Trẫm không muốn cho nàng.”

Tuyền Cơ cắn môi một cái, thò tay vào trong người hấn dò tìm.

Long Phi Ly lại đề tay nàng lại.

“Khi đó người tặng cho ta, liền là của ta.”

“Nàng ném đi, trẫm nhặt lại cho nên đó là của trẫm.”

“Người cũng là của ta, cho nên nó cũng là của ta.”

Tuyền Cơ gỡ tay hấn ra, lại thò vào trong lòng hấn lấy lược lần này, hấn không ngăn cản nữa.

“Thấy chưa, nói không lại ta đâu.” Mặt nàng đắc ý, liếc hấn một chút, lại nhìn thấy hấn tựa hồ nao nao, khuôn mặt tuần tú ửng đỏ.

Tuyền Cơ cũng không nghĩ gì nhiều, bỏ lược trở lại trong tiểu hà bao của mình, lẩn qua thành giường, cảnh giác nhìn hấn một chút, đổi ý nhét kỹ hà bao vào trong lòng.

Nụ cười dào dạt đắc ý còn hiện trên khóe miệng bỗng bên hông nhói lên, hấn đột nhiên áp chặt nàng vào trong lòng, động tác của hấn có hơi gấp, cũng không ôn nhu, sự dồn dập lẫn thô lỗ làm nàng đau nhưng nàng lại nhẹ nhàng nở nụ cười, mặc cho hấn hôn lên môi nàng.

...

Đợi khoang miệng của nàng cũng lây dính vị thuốc đắng nghét từ miệng của mình, hấn mới buông nàng ra, ôm ấp nàng trong lòng.

“Vốn không tính nói cho nàng nghe, nàng có khi thông minh, có khi thực sự ngốc, không biết che giấu, hỉ nộ ái ố đều viết hết lên trên mặt. Nhưng người kia, nàng biết thì vẫn tốt hơn.”

“Cái gì gọi là ta có khi thật sự ngốc chứ... . Người lại nói nhăng nói cuội.”

“Ừh, cảm ơn.”

“ ... ”

“Rốt cuộc là ai vậy?”

“Thất ca của trẫm.”

Tuyền Cơ giặt mình sưng sốt một lúc lâu, mới kinh ngạc nói: “Sao lại là hấn?”

“Rất đơn giản, thiên hạ này Long Chính Văn cũng có hứng thú.”

“Ta còn xem hấn là bằng hữu, thì ra dã tâm hấn lớn như vậy.” Hơi hơi nổi giận với Long Chính Văn, trong lòng Tuyền Cơ lại đột nhiên nảy sinh một loại cảm giác hoảng sợ khó hiểu, “Nhưng mà hấn không muốn ta và người hòa hảo, chuyện đó và việc tranh quyền có quan hệ gì?”

Long Phi Ly ho khan vài tiếng, nói: “Hấn biết nàng có ý nghĩa gì đối với trẫm.”

Tuyền Cơ giặt mình, muốn dụ hấn chính miệng nói với mình vài lời thân thiết nên dù biết rõ vẫn cố ý hỏi, “Ý nghĩa gì ?”

Long Phi Ly lại tựa hồ không có cùng ý tưởng với nàng, chỉ nói: “Tiểu Thất, cẩn thận suy nghĩ một chút xem hôm đó rốt cuộc còn có chuyện gì xảy ra hay không, qua vài ngày nữa trẫm phải đến để lắng một chuyến, có khi phải mất vài ngày, nàng ở lại trong cung, trẫm muốn sớm phòng bị.”

“Để lắng?” Tuyền Cơ lập tức không chú ý tới phần sau của câu nói của hấn, hai mắt tỏa ánh sáng, “Có phải là chỗ mai táng linh của những vị đế vương những triều đại trước hay không?”

“Ừ.”

“Ta đi cùng với người.”

317. Chương 323: Tỉ Tê Tâm Sự

Nhớ tới những hình ảnh trong lăng mộ Tân Truy Truy tìm thấy, Tuyền Cơ rất sợ hãi nhưng cũng rất tò mò, muốn đi xem để lăng.

“Không được, nàng không thể đi.”

“Vì sao?”

“Thân phận của nàng không thích hợp, đợi sau này nàng được phong hậu thì mới có thể đến đó, đây là quy định do tổ tông định ra.”

“Vậy được rồi, ta ở trong cung chờ người trở về, hoàng hậu sẽ đi cùng với người à? Người đến đó làm gì?”

“Hoàng hậu không đi, trăm đến đó xem chỗ lăng mộ của trăm sửa chữa như thế nào.”

“Long Phi Ly, người lại dọa người ta, người còn trẻ như vậy, sửa lăng mộ làm gì chứ.” Tuyền Cơ lấp bắp kinh hãi.

Long Phi Ly vuốt vuốt tóc của nàng, cười nói: “Mộ phần của mỗi vị hoàng đế đều được bắt đầu tu kiến từ rất sớm.”

Hắn nói xong khẽ thở dài một chút, hắn đang lừa nàng.

Lần này đến đó là để thăm dò đánh giá quân đội để lăng, để sớm có chuẩn bị.

Đế lăng được xây dựng trên vùng núi non hiểm trở, quân đội để lăng vào thời chiến là một đội quân, còn ngày thường thực ra là những người canh giữ lăng mộ, nhiều thế hệ binh sĩ trong quân đội đều đóng quân sinh hoạt trong vùng rừng núi này, các đội quân chia ra canh giữ trong ngoài lăng mộ các vị đế vương tiền triều đã qua đời, vị thống soái canh giữ quân đội để lăng ẩn sâu trong khu vực lăng tẩm. Mặc dù có thể mang theo rất nhiều cấm quân, nhưng cấm quân không thể vào lăng mộ, không có Thương Long khuyết, việc xâm nhập vào khu vực lăng tẩm tìm kiếm thủ lĩnh quân đội để lăng có thể sẽ gặp nguy hiểm, để nàng ở lại bên ngoài lăng mộ cho cấm quân bảo vệ hắn lại không yên lòng, ở trong cung ngược lại sẽ thích hợp hơn.

“Vậy người mau mau trở về một chút nhé, được không?”

“Ừh.”

“A Ly, người còn chưa nói với ta là làm sao mà giải được cổ độc?” Tuyền Cơ có chút bất an.

“Là công của Thôi y nữ.” Long Phi Ly thản nhiên nói, hắn đã phân phó mọi người nói cổ độc là do Thôi y nữ giải.

Nghe thấy Long Phi Ly nói vậy, Tuyền Cơ mới hơi an tâm một chút.

Nàng khẽ nhắm mắt lại, Long Phi Ly thấy mi dưới của nàng thâm quầng, nàng lại ngáp mấy cái bèn khẽ trách mắng: “Tối hôm qua không có ngủ sao?”

“Ừh, mất ngủ, mấy ngày nay đều không ngủ được.” Trên thực tế, sau khi rời xa hắn trở lại Phượng Thấu cung, mỗi ngày nàng đều bị mất ngủ, hiện tại hai người nói rõ mọi chuyện, tâm tình nặng nề được thả lỏng, ngược lại nàng mới thấy mệt.

“Vì sao?” Khóe miệng Long Phi Ly từ từ nhếch lên.

“Không nói cho người nghe.” Tuyền Cơ hừ lạnh, đương nhiên là không thể nói nàng mất ngủ bởi vì hắn, vậy thì rất mất mặt.

Long Phi Ly nhẹ nhàng đặt nàng nằm ngang xuống, để đầu nàng gối lên đùi hắn, nhẹ giọng nói: “Ngủ một lát đi.”

“Không ngủ, thuốc sắp được mang tới rồi, ta muốn thấy người uống hết thuốc, không thể phun ra nữa, người thích sạch sẽ, đợi uống thuốc xong còn phải giúp người thay quần áo, quần áo này đều bị máu với nước thuốc làm bẩn hết trơn rồi.”

Long Phi Ly giật mình, thần sắc trên mặt càng trở nên nhu hòa, nghe thấy nàng gật gù nói xong, giọng nói mang vẻ buồn ngủ, hần đưa tay nhẹ nhàng vỗ về mái đầu nàng, không nói gì muốn cho nàng im lặng ngủ.

“Người nói chuyện với ta đi, ta không muốn ngủ.” Nàng nắm tay hần, hơi hơi hoảng hốt.

“Được.” Long Phi Ly hạ thấp giọng, “Sắp tới là kỳ thu tế, trước khi trăm xuất phát đi để lãg thì sẽ tới bãi săn Tây Sơn giáp với kinh thành sẵn sẵn, sẵn sẵn xong, Tam ca, Thất ca lập tức rời kinh trở về quận của mình. Về Thất ca, nếu gặp hần trong cung nàng cứ làm ra vẻ không biết gì, vẫn dùng lễ đối đãi, hiểu chứ?”

“Ta hiểu rồi, người cứ yên tâm.” Tuyền Cơ thận trọng gật gật đầu.

“Đến lúc đó trăm sẵn một vài con hồ ly lông đỏ, đưa cho phòng nữ hồng làm áo choàng lông cho nàng mặc qua mùa đông. Trước đây trăm theo phụ hoàng đi săn thú, phụ hoàng bảo phòng nữ hồng chuẩn bị xiêm y, mẫu phi mặc vào nhìn rất đẹp, nàng mặc nhất định cũng sẽ rất đẹp.”

Tuyền Cơ trong lòng âm áp, nói: “Mẫu phi của người nhất định là một mỹ nhân.”

“Ừh, trăm cảm thấy người rất đẹp. Phụ hoàng đưa trăm đến chỗ Thái Hậu nuôi dưỡng, mặc dù từ nhỏ luôn cảm thấy Như phi thân cận, nhưng khi đó vẫn không biết người là mẫu phi của trăm, mãi cho đến khi phụ hoàng mất, mẫu phi bị giam, sư phó phụng mệnh vào cung, Từ Hi mới cho trăm xem mặt chiếu của phụ hoàng.”

“Sau khi cứu được người, chúng ta cùng nhau cẩn thận phụng dưỡng người, ” nghe thấy thanh âm của hần hơi nghẹn ngào, Tuyền Cơ trong lòng tê tái, nắm chặt tay hần, thấp giọng nói: “Người thông minh như vậy, nhất định có thể cứu người ra.”

Im lặng thật lâu, hần không nói gì, Tuyền Cơ hơi hơi bất an, vừa định mở mắt ra, một nụ hôn ngọt ngào kéo dài được đặt lên trên đỉnh đầu nàng.

Nàng không biết, trận săn bắn ở Tây Sơn sẽ diễn ra hai lần, sau khi đến để lãg trở về là mùa đông lạnh lẽo, còn có thể đi săn một lần nữa, lần săn bắn thứ hai hần có an bài khác, có một số việc sẽ phát sinh.

Đối nàng mà nói chỉ sợ...

Trong lòng hơi trở nên xúc động, thân thể còn chút mệt mỏi, không bẽ nàng nổi, hần thấp giọng nói: “Tiểu Thất, ngồi lên trên đùi trăm đi.”

Nụ hôn nhẹ nhàng ngọt ngào của hần trên đầu nàng là một sự thôi miên hiệu quả nhất, Tuyền Cơ vốn hơi buồn ngủ, lúc này giật mình tỉnh táo lại, mặt hơi hơi đỏ, ngồi dậy ngồi lên trên đùi hần, mặc cho hần giữ chặt, nhợt nhạt hôn nàng thật sâu.

“A Ly.” Tuyền Cơ kéo chăn muốn tiến sát đến hơi ẩm ẩm áp bên người, lại thấy bên cạnh trống không.

Nàng khẽ quăn chăn ngồi dậy, nhìn qua bên cạnh, Long Phi Ly đã không thấy bóng dáng.

Lắc lắc đầu, lại liếc nhìn ánh mặt trời xa xa ngoài cửa sổ một cái, Tuyền Cơ mới nhớ ra là đã qua một ngày mới.

Ngày hôm qua, dưới đôi mắt nhìn trừng trừng của nàng và của những người khác, hần bưng chén thuốc uống mà không nôn ra nữa. Mọi người kích động bật kêu lên một tiếng. Thậm chí Nhạc Tinh Oánh còn nửa đùa nửa thật nói, như thế chứng minh là bệnh của Hoàng Thượng tuyệt đối không phải là vấn đề y thuật của nàng, mà là vấn đề của Niên phi nương nương.

Hần uống được chút thuốc, lại muốn đi ra ngoài xem tấu chương, nàng không cho, dưới tình thế cấp bách, nàng thốt lên lời nói muốn hần ngủ cùng nàng.

Mọi người mặt đỏ tai hồng lui xuống.

Đương nhiên, bọn họ chỉ ngủ thôi.

Nàng hầu hạ hẩn thay quần áo xong liền ôm hẩn ngủ, mấy ngày nay hai người đều mỗi một, một giấc ngủ này lại kéo dài đến nửa ngày một đêm.

Chắc hẳn là từ rất sớm hẩn đã thức dậy vào triều rồi.

Người này không thể có được một khắc rảnh rỗi. Nàng hơi hơi đau lòng.

318. Chương 324: Bị Người Khác Bắt Nạt (1)

Nàng đang đau lòng thì có ba tỳ nữ đi vào cung kính hành lễ, nói: “Nương nương, ngài tỉnh rồi. Hoàng Thượng nói bảo ngài chờ hoàng thượng trở về ăn cơm trưa. Nương nương có chuyện gì thì có thể phân phó nô tỳ đi làm.”

“Hoàng Thượng đâu?” Tuyền Cơ hỏi.

“Bẩm nương nương, Hoàng Thượng đã vào triều rồi.”

Quả nhiên là như thế! Tuyền Cơ thở dài, nhớ tới trước khi rời cung, quan hệ giữa hai người cứng ngắt, người nào đó nhốt nàng trong Trữ Tú điện, bên ngoài có cấm vệ bên trong có cung nữ canh gác, bèn cười nói: “Chắc Hoàng Thượng không bảo các người theo dõi ta, không cho ta đi ra ngoài đấy chứ?”

“Nô tỳ không dám.” Mấy tên tỳ nữ sợ tới mức cuống quýt quỳ xuống.

Tuyền Cơ vội vàng nâng họ dậy, bật cười nói: “Các người làm gì vậy? Ta đi về trước một chuyến, lát nữa sẽ đến đây.”

“Vâng ạ, để nô tỳ đưa ngài đi.”

“Ta tự mình đi là được rồi.”

“Vâng ạ.”

Sau khi rửa mặt thay quần áo, Tuyền Cơ liền lập tức rời đi, định trở về Phượng Thụ cung tìm mấy nha đầu như Diệp Phong, Thúy Nhi giúp đỡ — nàng muốn làm bữa cơm cho Long Phi Ly ăn.

Vừa đi nàng vừa nhớ tới chuyện tối hôm qua Long Phi Ly nói với nàng về đề lãng, lại nghĩ tới đám bạn Tân Truy Truy. Chuyện của nàng và Long Phi Ly đã yên ổn, đột nhiên nàng nhớ tới một chuyện là có thể tìm cách nạp điện cho điện thoại di động để liên hệ với đám bạn ở hiện đại hay không.

Tần Tưởng Lý dùng sấm sét để nạp điện — thôi bỏ đi, cách này không đáng nghĩ tới, nàng còn chưa bị sét đánh chết, phỏng chừng đã bị Long Phi Ly đánh chết trước rồi. Trong thần thoại, Tiểu Xuyên thì tự chế dụng cụ nạp điện, lợi dụng nguyên lý cảm ứng điện từ, dùng khung biến đổi cảm ứng từ có thể sinh ra dòng điện, phương pháp này trên nguyên tắc có thể thực hiện, công cụ cũng không phức tạp lắm, cần dây đồng, trục quay, nam châm là được, đừng nói là dây đồng mà cho dù là bắt chước Tiểu Xuyên dùng dây vàng thì Long Phi Ly cũng có thể làm cho nàng.

Vấn đề là, trên nguyên tắc thì có thể thực hiện nhưng bắt tay vào thực hiện thì phỏng chừng — không được.

Trước tiên cứ mặc kệ đi, thực hiện rồi tính sau.

Tâm tình nàng bay bổng, vừa huyết sáo vừa đi đi đến đến ngự hoa viên thì thấy trong đình bát bảo ở bên hông có một đám người tụ tập, không biết lại xảy ra chuyện gì.

Ngự hoa viên này khác với nàng hay sao ấy, hình như nàng chưa từng gặp chuyện gì tốt lành ở trong này thì phải.

Nàng hơi hơi ngạc nhiên, đứng lại quan sát thật kỹ, đúng là Hoa Tuệ nhị phi, An Cẩn đã ở đó, còn có một nữ tử mặc cung trang, nàng ta đứng nghiêng người nên không thấy rõ dung mạo lắm, xem bộ dáng tựa hồ là một vị phi tử nào đó của Long Phi Ly vị, mười mấy tên nội thị cung nữ đứng chung quanh các phi tần.

Những người này phô trương thực không ít. Nàng lắc đầu cười, đang định đi vòng theo đường nhỏ tránh đi thì bỗng một tiếng vang thanh thúy truyền đến, tựa hồ là tiếng tát tai, nàng hơi chần chờ, dừng bước, chỉ nghe có người phẫn nộ gầm nhẹ, “Cho dù đánh chết chúng ta, chúng ta cũng sẽ không nhận!”

Giọng nói này —— nàng lắp bắp kinh hãi, không do dự nữa chạy qua đó.

Đẩy một vài cung nữ ra, chen vào bên trong, nàng nhìn thấy hai cung tỳ tóc tai bù xù, quần áo hỗn độn bị mấy tên thái giám ẩn quỳ dưới đất, đôi mắt, khuôn mặt đỏ tấy, hai má sưng húp, vết máu loang lổ trên khóe miệng, bị đánh rất nặng.

Hai tỳ nữ này lại đúng là Điệp Phong và Thúy Nhi của nàng.

“Nương nương!” Hai đứa nha đầu đột nhiên nhìn thấy Tuyền Cơ, vừa mừng vừa sợ, Tuyền Cơ nhìn thấy một bên mắt của Thúy Nhi bị đánh bầm tím, khe híp lại cơ hồ mở không ra nổi, dưới hốc mắt toàn là máu, thì kinh hãi lẫn giận dữ, lạnh lùng nói: “Là vị nương nương nào cho người giáo huấn nha đầu của Tuyền Cơ vậy?”

“Niên phi nương nương, chẳng qua chỉ là hai ả tiện tỳ phạm lỗi thôi, chúng ta đều là chủ tử, có ai mà không thể đánh?”

Người lên tiếng là An Cẩn, môi nàng ta cong lên, bắt đầu cười nhạo.

“Xin hỏi Cẩn tần, nha đầu của ta phạm vào chuyện gì?” Tuyền Cơ cười lạnh nói.

An Cẩn thấy nàng mặt mày nghiêm nghị, hơi kinh hãi, Hoa phi đã cười ha ha, nói: “Ta nói Niên muội muội này, muội dạy dỗ nha đầu như thế nào vậy? Bọn này tay chân không sạch sẽ, dám tấy máy trộm cắp, tỷ muội chúng ta đang cùng vị muội muội mới này ở trong đình dùng trà, nha đầu của người đúng lúc đi ngang qua nên đến đây chào, lại mượn gió bẻ măng trộm đồ của muội muội mới của chúng ta, đám người ở Phụng Thụ cung có phải điên rồi hay không a!”

Mấy câu nói ban đầu mặc dù mang ngữ khí trào phúng rất khó nghe, nhưng câu nói cuối cùng này rõ ràng là vũ nhục thẳng thừng, Điệp Phong đang bị người ta khống chế quỳ trên mặt đất nghe vậy cũng giận dữ, phun một ngụm nước bọt, cười lạnh nói: “Xí, ai đánh rắm mà thổi vậy.”

“Tiện nhân!” Hoa phi giận dữ, một tay chỉ vào tên nội thị sau lưng Điệp Phong nói: “Đánh ả cho bản cung! Đánh thật mạnh vào! Xem ả còn dám mạnh miệng hay không!”

“Người dám!” Tuyền Cơ lui về sau một bước, chắn trước mặt Điệp Phong, lạnh lùng nhìn tên thái giám đang định động thủ kia.

Niên gia gặp sóng gió, tin tức ‘Niên phi bắt quả là một quân cờ của hoàng thượng, hiện tại đã bị Hoàng Thượng quăng đi’ đã truyền khắp toàn bộ cung đình, tiệc chúc thọ của hoàng thượng Tuyền Cơ không tham dự, tất cả mọi người đoán là ngoài mặt Niên phi tự mình nói đóng cửa suy gẫm, kì thực chắc hẳn là Hoàng Thượng chán ghét hạ ý chỉ, bằng không tại sao nàng có thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy được?

Cho dù nghĩ như vậy, biết Tuyền Cơ cũng không đáng sợ, nhưng rốt cuộc Tuyền Cơ là chủ tử, tên thái giám kia không dám dùng vũ lực lôi nàng ra, cánh tay giơ cao định động thủ nhất thời lơ lửng trên không.

“Nhà người không có nghe thấy mệnh lệnh của Hoa phi nương nương sao?” Tuệ phi vẫn lặng im đột nhiên lên tiếng, nàng khẽ mỉm cười, ngữ khí lại lạnh lẽo bức người.

“Cám ơn các vị tỷ tỷ giành lại công đạo vì Uyển Nghi, theo Uyển Nghi thấy thì không bằng việc này thôi đi, niệm tình hai nha đầu này cũng chỉ mới vi phạm lần đầu, hãy giao bọn chúng cho Niên phi nương nương đi.”

Thanh âm mềm mại khẽ chần chờ cất lên, Tuyền Cơ nao nao, lúc này mới chú ý tới nữ tử mặc cung trang bên cạnh An Cẩn, vừa nhìn thấy nàng lại lắp bắp kinh hãi, đây là ca cơ trong tiệc chúc thọ được Long Phi Ly đưa về Trữ Tú điện đó sao?

Nữ tử này dung mạo tú lệ, mặt mày ngũ quan quả thật giống nàng đến sáu bảy phần, đương nhiên, so với nàng rõ ràng là uyển chuyển ôn nhu hơn, thêm vào đó là bộ dáng tha thướt động lòng người, thật khiến người ta có vài phần cảm giác nhìn thấy chính mình.

Nàng và Long Phi Ly một ngày một đêm trước còn quấn quít bên nhau, nàng biết rõ Long Phi Ly cũng không thích nữ tử này, chẳng qua là vì nàng ta có dung mạo tương tự với mình mới dẫn nàng ta trở về.

Hạ Tang làm việc cẩn thận, đêm đó Uyển Nghi hoảng sợ chạy ra khỏi Trữ Tú điện, vì Long Phi Ly không có ra lệnh cụ thể phải xử trí nàng ta như thế nào, hẩn bèn an bài chỗ ở cho nàng ta, lại phái vài tên thái giám cùng cung nữ đến cho nàng ta sai sử.

319. Chương 325: Bị Người Khác Bắt Nạt (2)

Nhưng những người khác thì lại không nghĩ như vậy, bởi vì Niên gia đã xảy ra chuyện, tất cả đều cho rằng hoàng đế thích ca cơ Uyển Nghi này là vì sự phong tình, cũng nghĩ rằng đêm đó hoàng đế đã sung hạnh nàng, Uyển Nghi vì thể diện của mình, tất nhiên là sẽ không nói với người khác đêm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Uyển Nghi không biết, nàng vốn không có cơ hội được dâng cho Long Phi Ly. Trước khi đến đế đô Phương Sở Phàm thăm dò tin tức, biết hoàng đế cực sủng Niên phi, thấy Uyển Nghi dung nhan tương tự như Niên phi nhưng so ra càng kiều mị hơn nàng ta nên muốn dâng nàng ta cho hoàng đế.

Sau khi xảy ra chuyện Niên Tụng Đình, hẩn cũng phỏng đoán giống mọi người, hẩn nghĩ rằng hoàng đế chỉ lợi dụng Niên phi nên hủy bỏ ý niệm dâng hiến Uyển Nghi trong đầu, nào ngờ Long Chính Văn âm thầm đến dịch quán của hẩn, làm hẩn hôn mê rồi cho thủ hạ dịch thành bộ dáng của hẩn cùng Long Phi Ly trao đổi Thương Long khuyết, ở dịch quán lý nhìn thấy Uyển Nghi.

Trên tiệc chúc thọ, Tuyền Cơ không xuất hiện, Long Chính Văn biết Tuyền Cơ và Long Phi Ly gây nhau, liền đề xuất kế hoạch này, ép Phương Sở Phàm dâng Uyển Nghi lên, hy vọng làm cho quan hệ giữa hai người càng tệ hơn.

Hôm nay An Cẩn mời Uyển Nghi đến ngự hoa viên dùng trà, đến đình bát bảo này nàng mới biết được An Cẩn cũng mời Hoa phi, Tuệ phi đến đây. An Cẩn là phi tử đã thất sủng, Hoa phi Tuệ phi cũng không để vào mắt, chỉ vì thấy hoàng đế hình như rất có hứng thú đối với nàng Uyển Nghi này, cũng muốn biết nội tình nên mới đến đây.

Uyển Nghi càng không biết là tâm cơ An Cẩn rất sâu, hôm qua thấy Long Tử Cẩm cùng Hạ Tang đến mời Tuyền Cơ, cũng không biết là Long Phi Ly bệnh nặng, trái lại phỏng đoán rằng hoàng đế lại có an bài gì đó muốn mượn tay Tuyền Cơ đối phó với Niên gia. Nàng vẫn luôn hận Tuyền Cơ, hôm nay suýt chút đã sai người đến Phương Thấu cung mời Tuyền Cơ đến đây, cố ý dùng Uyển Nghi để chọc tức nàng, nào biết tỷ nữ vừa trở về báo mới biết được Tuyền Cơ không ở tam cung, nghĩ rằng Tuyền Cơ chỉ trùng hợp đi ra ngoài chứ không ngờ là Tuyền Cơ từ hôm qua đến sáng sớm nay ở tại Trữ Tú điện cả đêm chưa về.

Vài người đang tán gẫu thì trùng hợp Điệp Phong và Thúy Nhi đi ngang qua, An Cẩn nảy ra ý hay, liền kêu tỷ nữ gọi hai người đến đây chào hỏi các vị phi tần. Điệp Phong và Thúy Nhi thấy Tuyền Cơ suốt đêm chưa về, vốn định đến Trữ Tú điện hỏi thăm tin tức, không ngờ lại đụng phải đám người An Cẩn.

An Cẩn đột nhiên làm khó dễ, nói ngọc bội trên người Uyển Nghi sao không lại thấy, liền sai đại tỷ nữ A Thi lục soát người Điệp Phong và Thúy Nhi, A Thi hiểu ý, trước kia A Thi từng tát Điệp Phong, có hiềm khích với Điệp Phong, lúc này càng hận không thể hãm hại hai người bọn Điệp Phong, liền giả vờ tìm thấy trên người Điệp Phong ngọc bội An Cẩn vừa âm thầm đưa ỉnh.

Hoa phi Tuệ phi làm gì lại không rõ suy nghĩ của An Cẩn, hai người vốn không ưa Tuyền Cơ, nghĩ rằng hôm nay không thể trị được Tuyền Cơ, lấy nha đầu của nàng ra trút giận cũng tốt, cũng không ngờ màn kịch này lại diễn ra như vậy.

Uyển Nghi bộ dáng dịu ngoan, nhưng đã từng trải phong trần, tất nhiên là hiểu được vì sao lại như vậy, liền chỉ yên lặng xem mấy người họ bắt nạt hai tỷ nữ của Tuyền Cơ, cho đến khi Tuyền Cơ xuất hiện, nàng nhìn thấy bộ dáng Tuyền Cơ, đột nhiên nhớ tới lời hoàng đế nói đêm đó, chỉ sợ lúc ấy hoàng đế nói hình như là vị Niên phi này, nếu là như thế, hoàng đế chắc chắn yêu sủng Niên phi sâu đậm, trong lòng nàng thầm giết mình, lập tức ra mặt hoà giải.

“Uỷển Nghi muội muội không thể mềm lòng được!” An Cẩn cười lạnh, “Loại tỳ nữ xấu xa bực này nếu không bị giáo huấn, ngày khác tất sẽ thành mối họa.”

Tuyền Cơ ở một bên thấp giọng hỏi Điệp Phong đầu đuôi sự việc, lại nhìn thấy ngọc bội trên tay A Thi, đã định biện giải cho sự trong sạch của hai người bọn Điệp Phong, nàng vừa định lên tiếng không ngờ Hoa-Tuệ hai người tinh tế quan sát, sợ Tuyền Cơ đã nhìn ra manh mối gì đó, hai người bèn nháy mắt với nhau một cái, Hoa phi cười lạnh nói: “Thay bản cung bắt giữ Niên phi lại.”

Mấy tên thái giám còn đang chần chờ, Tuệ phi đã cười nói: “Có chuyện gì bản cung cùng Hoa phi nương nương phụ trách, hay là các người cho rằng danh vị của Niên phi nương nương cao hơn so với bản cung cùng Hoa phi nương nương?”

Nàng liếc Tuyền Cơ một cái, “Muội muội ở trong cung của chính mình như thế nào thì bản cung mặc kệ, nhưng dung túng hầu gái gây chuyện ở bên ngoài, bản cung cũng không thể không để ý tới mặc cho người khi dễ muội muội mới vào cung được.”

Mọi người lúc này làm gì còn có chút mảy may do dự nào nữa chứ, vài cung nhân bẻ ngoặt hai tay Tuyền Cơ ra sau chế trụ nàng, nói: “Đắc tội, Niên phi nương nương.”

Mắt thấy nội thị của Hoa phi giờ tay định đánh Điệp Phong, Tuyền Cơ biết Hoa phi, Tuệ phi hai người lấy khí thế ép người, giờ phút này cho dù có lý cũng không thể biện hộ, nàng trầm giọng nói: “Các người vu tội lung tung cho tỳ nữ của ta bộ không sợ Hoàng Thượng trách tội sao?”

“Hoàng Thượng?” An Cẩn cười khinh miệt, “Niên phi nương nương, người thấy Hoàng Thượng sẽ bảo vệ người hay là bảo vệ Uyển Nghi muội muội đây?”

Nàng nháy mắt với A Thi, A Thi ngầm hiểu ý, giả vờ không đứng vững, “Ôi” một tiếng, thân mình lảo đảo, bổ mạnh về phía Tuyền Cơ, Tuyền Cơ bị người khác chế trụ hai vai, không thể lui lại để tránh hay phản kháng gì, mấy tên nội thị hơi buông tay, nàng đã bị xô ngã xuống đất.

Nhìn thấy một màn này, phía sau đình bát bảo có một nữ tử khẽ nhếch môi lên, nha đầu đứng bên cạnh cười nói: “Hoàng hậu nương nương, ngài không định đi xem náo nhiệt sao?”

Hoàng hậu ngưng cười, đậm giọng nói: “Tâm ý hoàng thượng bản cung còn chưa đoán ra được, vạn nhất sai lầm thì làm sao? Bản cung có mang long thai trong người, cũng không cần sợ ai, vị Niên phi này tranh chấp với kẻ xấu, bản cung chỉ cần xem diễn là được rồi.”

Nàng nói xong, đột nhiên sắc mặt khẽ biến, xa xa có mấy thân ảnh bước nhanh về phía đình bát bảo, giọng của nàng hơi lo lắng nói, “Đi mau lên, là Hoàng Thượng.”

Bên ngoài đình bát bảo, mọi người còn chưa đi đến đây, một thanh âm khốc liệt đã lạnh lùng vang lên.

“Bắt tiện tỳ kia lại.”

Hai bóng xám chợt lóe lên, A Thi kinh hãi kêu lên một tiếng, đã bị hai cấm vệ bắt được hai cánh tay, sắc mặt Long Phi Ly u ám nặng nề đứng trước mặt mọi người, đám người Hoa phi chấn động, lập tức quỳ xuống thi lễ.

Long Phi Ly lạnh lùng cười, đang định nâng Tuyền Cơ dậy thì đã có người còn nhanh tay hơn hẳn, người nọ đỡ Tuyền Cơ lên, giật mình nói: “Tẩu tẩu, mặt của tẩu chảy máu rồi kìa, hai bên má vốn còn chưa khôi phục, lại thêm cái này làm phá tướng, nếu Cửu ca của ta không thích tẩu thì phải làm sao bây giờ?”

Tuyền Cơ thấy Ngọc Trí cười hì hì trước mắt, không cần sờ soạng mặt mình nàng cũng biết chỉ là trầy xước chút xíu thôi, bên kia có người lại nổi giận, “Từ Hi, chặt hai tay tiện tỳ kia đi.”

320. Chương 326: Biện Giải Không Tranh Chấp.

An Cẩn sớm đã rất bối rối hoảng sợ, run run nói: “Hoàng Thượng, xin hãy nghe nô tì nói, là Niên phi nương nương dung túng tỳ — ”

“Nhưng bây giờ trẫm không hỏi ai đúng ai sai!” Long Phi Ly cười lạnh, liếc Từ Hi một cái.

Tuyền Cơ ngẩn ra, trong lòng vừa ý thức được Long Phi Ly muốn làm cái gì thì cánh tay hắn đã vươn ra, kéo nàng vào trong lòng, ấn đầu nàng vào ngực chính mình, Tuyền Cơ trong lòng nhảy loạn, bên tai là tiếng hét hỗn độn kinh hoàng, còn có tiếng kêu gào thê lương thảm thiết.

Nàng gỡ tay hắn ra, run run từ trong lòng hắn ngẩng đầu ra nhìn thì chỉ thấy máu tươi chảy đầy trên mặt đất, hai bàn tay rõ ràng nằm trơ trọi, trong đó lộ ra một miếng ngọc bội bị một bàn tay che khuất hơn phân nửa, vốn là bàn tay trắng ngần nhưng giờ phút này trên chỗ cắt huyết nhục mơ hồ —ngực nàng thấy buồn nôn, suýt chút nữa nôn ói ra.

Ở bên cạnh, Ngọc Trí lùi ra sau lưng Hạ Tang không ngừng nôn khan.

A Thi nằm sóng xoài, tóc mai ướt đầm mồ hôi, đã ngắt đi, trừu An Cẩn gương mặt trắng bệch, ngã bệt tại chỗ không thấy nhúc nhích gì, Hoa phi, Tuệ phi còn cả Uyển Nghi đã sớm lùi ra phía sau.

Không người nào sắc mặt không trắng bệch.

Long Phi Ly thản nhiên phân phó: “Những nội thị vừa rồi mạo phạm Niên phi đều phải phạt đánh năm mươi trượng.”

Tiếng nói hắn vừa dứt thì đã có cấm quân tiến lên lôi mấy tên thái giám run run tóc tai rối loạn ra ngoài.

Môi Tuyền Cơ khê nhúc nhích, Diệp Phong và Thúy Nhi đang dìu nhau đứng lên, ánh mắt Diệp Phong sắc bén nhìn thấy Long Phi Ly nhẹ nhàng đưa mắt qua, bèn kéo Thúy Nhi phục trước mặt Tuyền Cơ, Thúy Nhi có chút không hiểu, thấp giọng kêu to một câu, “Chủ tử.”

Nhìn thấy ánh mắt Thúy Nhi bị thương, Tuyền Cơ bèn nuốt lời nói cầu tình trở lại, tránh ra khỏi lòng Long Phi Ly, tiến lên ôm Thúy Nhi, lại nắm lấy tay Diệp Phong.

Chúng phi vụ hãm Diệp Phong hai người, vốn là đã đuối lý trước, nhưng Long Phi Ly lại nói một câu ‘Không hỏi ai đúng ai sai’, thì có ai mà không kinh hãi? Nói như vậy nghĩa là cho dù người sai thật sự là Niên phi thì hắn cũng che chở nàng, vậy thì nếu người sai là các nàng thì sao đây?

An Cẩn lúc này đã khôi phục vài phần thần trí, kêu tiểu tỷ nữ A Tổ đang run rẩy bên cạnh dìu mình đi đến trước mặt Long Phi Ly, quỳ xuống khóc nức nở nói: “Hoàng Thượng trân trọng Niên phi tỷ tỷ, nô tì... Không dám nói thêm gì nữa, nô tì chỉ cầu công đạo, nhưng việc này quả thật là Niên phi tỷ tỷ có lỗi trước, việc này, Hoa Tuệ nhị vị tỷ tỷ cùng với Uyển Nghi muội muội đều có thể làm chứng.”

Hoa phi cùng Tuệ phi tiến lên, chân thành cúi đầu, Hoa phi nói: “Hoàng Thượng tới vừa đúng lúc, vừa mới nghe Cẩn tần nói tỷ nữ của Niên phi muội muội lấy trộm đồ của Uyển Nghi muội muội, nô tì cùng Tuệ muội muội đang không biết phân biệt đúng sai, chưa từng nghĩ đến nô tì của Cẩn tần lại lớn mật lỗ mãng như thế.”

Khá lắm Hoa phi, chỉ nói một câu thì đã giữ sạch quan hệ của chính mình cùng chuyện vừa rồi, sắc mặt An Cẩn càng trở nên thâm đậm... Hôm nay thật sự phải chết ở trong này sao? Hoàng Thượng đối với Niên phi là sủng ái thật sự hay là giả vờ sủng ái? Cho tới bây giờ, nàng thật sự không hiểu được.

Uyển Nghi hoảng sợ, căng thẳng run rẩy đi tới quỳ đến trước mặt Long Phi Ly.

Long Phi Ly không nói tiếng nào, ánh mắt từ từ nhìn Tuyền Cơ, Tuyền Cơ ngẩn ra, hắn muốn nàng định đoạt sao?

Tuyền Cơ nhú mi, nàng thấy A Thi bị phạt rất thảm, vốn không muốn truy cứu tiếp, nhưng An Cẩn lại ép buộc một lần nữa, nếu lần này bỏ qua cho nàng ta thì khó nói sẽ không có lần sau, nếu chỉ một mình nàng thì không sao nhưng cũng không thể cứ gây phiền phức cho người trong Phượng Thù hoài được.

Nàng buông Diệp Phong và Thúy Nhi ra, cắn môi, quỳ xuống bầm tấu: “Hoàng Thượng, nô tì có thể chứng minh vật này không phải do tỷ nữ của nô tì lấy trộm.”

Long Phi Ly tự tay nâng nàng dậy, gạt đầu nói: “Tốt lắm, nàng chỉ cần nói cho bọn họ nghe là được.”

Hắn không nói gì, nhưng tay hai người nắm nhau, cộng thêm ánh mắt hơi hơi mong đợi cổ vũ của hắn, nàng biết là nàng không có gì phải sợ hãi.

Nàng nhẹ nhàng cười, không sợ, cũng không lùi bước.

Đi đến trước mặt Uyển Nghi, đưa tay chỉ vào vũng máu, nàng nhẹ giọng hỏi: “Uyển Nghi cô nương, khối ngọc bội khắc hình tường vân này là của cô à?”

Uyển Nghi hơi chần chờ một chút, ở phía trước mặt An Cẩn đã biến sắc, nàng vừa muốn hét lên bảo không phải, nhưng đột nhiên nhìn thấy Long Phi Ly liếc nàng một cái, khóe miệng cười như không cười, tâm nàng u mê, kinh hoàng nuốt lời định nói trở vào.

Bên kia, Uyển Nghi đã thấy không thể không nhận bèn gật đầu.

“Điệp Phong, nhặt ngọc bội lên đi.” Tuyền Cơ nói.

“Vâng thưa nương nương.” Diệp Phong run rẩy lại chán ghét nhìn bàn tay trên mặt đất, nhắm mắt dùng một tay gỡ lấy ngọc bội.

Tuyền Cơ thấp giọng nói: “Trình ngọc bội lên cho Hoàng Thượng nhìn xem.”

Uyển Nghi trong lòng bất an, Hoa phi Tuệ phi liếc nhìn nhau một cái, còn đang thấy khó hiểu thì Diệp Phong dâng ngọc bội lên tay Long Phi Ly.

Ánh mắt Long Phi Ly nheo lại, khóe miệng khê nhếch, trong phút chốc An Cẩn chỉ nhìn đến thấy một miếng ngọc bội xanh biếc nặng nề dừng trước mặt mình, nhất thời lạnh toát cả người, xụi lơ trên mặt đất.

Uyển Nghi đang nghi ngờ kinh hãi, bên cạnh Tuyền Cơ xoay người nhặt ngọc bội lên, nhìn nhìn rồi nói: “Uyển Nghi cô nương, ngay cả ngọc bội của chính mình mà cũng không biết sao? Hình khắc trên miếng ngọc bội này không phải là tường vân mà là hình long phượng.”

Uyển Nghi mặt xám như tro tàn, giật mình tại chỗ, sau một lúc lâu, đập đầu mạnh với Tuyền Cơ, run giọng nói: “Cầu xin nương nương thứ tội, nô tỳ nhất thời bị ma quỷ ám ảnh, hồ đồ phạm lỗi mới nghe theo lời của Cẩn tần.”

Uyển Nghi cũng không hề đồ, không nói đến tình hình xảy ra đêm đó mà chỉ riêng cư xử hiện tại của hoàng đế thì nàng đã biết hoàng đế cực sủng Tuyền Cơ, quyền sinh sát liền nằm trong tay Tuyền Cơ, cho nên nàng không cầu xin hoàng đế ngược lại lại cầu xin Tuyền Cơ.

An Cẩn cười thầm một tiếng, nhìn chằm chằm Tuyền Cơ, lẩm bẩm nói: “Không thể nào! Người làm sao biết được?”

Tuyền Cơ lắc đầu, nói: “Cẩn tần, lần vu oan này thậm chí là do người nhất thời nảy lòng tham đúng hay không?”

An Cẩn cả kinh, nàng không nói gì, nhưng ánh mắt ảm đạm thất sắc cùng khiếp sợ cũng đủ khiến mọi người hiểu là Tuyền Cơ nói đúng!

“Tẩu tẩu, làm sao tẩu biết đây không phải là đồ của nàng ca cơ kia thế?” Ngọc Trí nhảy vọt đến, vẫn lắc tay Tuyền Cơ.

Tuyền Cơ cầm tay Ngọc Trí nhìn về phía An Cẩn.

“Ta đã hỏi nha đầu của ta, các nàng chỉ là trùng hợp đi ngang qua ngự hoa viên, thì chắc hẳn là người không thể nào đã chuẩn bị sẵn sàng để hãm hại các nàng, tỳ nữ A Thi của người sau khi soát người tìm thấy ngọc bội mà vẫn nắm chặt nó trong tay, điều này không phải có chút kỳ quái hay sao? Nếu đây là đồ của Uyển Nghi thì không phải nên trả lại cho chủ nhân của nó sao? Còn nữa, Uyển Nghi vừa mới tiến cung, chưa quen thuộc tình huống ở trong cung thì làm sao dám tùy tiện ra chủ ý đi hại người khác chứ, nhiều lắm cũng chỉ là phối hợp thôi.”

321. Chương 327: Những Lời Thỉnh Cầu?

Tuyền Cơ dịu Uyển Nghi dậy, hạ giọng nói: “Nơi này người làm chủ là Hoàng Thượng.”

Uyển Nghi cười khổ, thì ra vừa rồi Niên phi chỉ là thử mình! Niên phi căn bản không biết trên ngọc bội này có khắc hình gì, hình tượng vân gì gì chẳng qua là thuận miệng mà nói thôi.

“Niên phi nương nương thật sự là trí tuệ, không uổng công Hoàng Thượng yêu thương.”

Tiếng cười thản nhiên truyền đến, Tuyền Cơ cả kinh phát hiện ra người lên tiếng là Long Chính Văn. Bạch Chiến Phong cùng Nạp Minh Thiên Lăng cũng ở đây, chắc là bãi triều đi theo đến đây.

Tuyền Cơ nhớ tới dã tâm của người này, thân mình hơi hơi chấn động, Long Phi Ly đưa tay vòng qua thắt lưng của nàng, nàng nhớ lại lời hắc dận bèn lễ phép cười với Long Chính Văn.

Long Chính Văn cũng gật đầu cười đáp lại.

Long Phi Ly nhẹ nhàng liếc xéo An Cẩn, nói: “Cẩn tần, theo người thì trăm nên xử trí người như thế nào mới được đây?”

An Cẩn liên tục dập đầu, khóc lóc nói: “Hoàng Thượng, thấy Hoàng Thượng đối đãi với tỷ muội Niên thị vô cùng tốt, Niên Dao Quang lại làm ra việc đáng xấu hổ như vậy, nô tì cũng là bởi vì việc của Niên Dao Quang mà phỏng đoán Niên phi nương nương, sợ nàng gây bất lợi cho Hoàng Thượng, xin Hoàng Thượng nể tình nô tì luôn thành tâm với Hoàng Thượng mà tha thứ cho nô tì.”

Long Phi Ly nhú mày cười, “Thì ra là Cẩn tần suy nghĩ thay cho trăm, Cẩn tần không nói, trăm vẫn không biết đâu.”

Hắn nói xong khẽ ngừng một chút, liếc mọi người một lượt mới thản nhiên cười nói tiếp: “Đáng tiếc, trăm không thích người khác thay trăm chủ trương, đã hiểu chưa?”

Hoa phi Tuệ phi kinh hãi, lập tức quỳ xuống nói: “Nô tì cẩn tuân lời Hoàng Thượng dạy bảo.”

An Cẩn biết chính mình đã không còn hy vọng, cười nhẹ, ngoan cường nhìn về phía Tuyền Cơ, nhưng khi nghe tới Long Phi Ly nói “Giao cho Tông Nhân phủ theo luật trừng phạt” thì vẫn kinh hoàng lạnh run cả người.

Ai mà chẳng biết khổ hình trong Tông Nhân phủ rất khủng khiếp, người đi vào không có bao nhiêu người có thể đi ra?

“Thì ra từ đầu đến cuối người đều chưa từng yêu thích An Cẩn.” An Cẩn kinh ngạc nhìn Long Phi Ly, cười thầm nói, “Hoàng Thượng, tại sao người có thể bỏ ta được?”

Tuyền Cơ trong lòng thở dài, mắt sụp xuống, cánh tay đỡ vòng eo nàng cứng trảng mạnh mẽ, không chấp nhận cho nàng có nửa phần lùi bước lần mềm lòng.

“Hoàng Thượng, nô tì hiểu là Cẩn tần lần này gây ra tội rất lớn, nhưng vì tấm chân tình của nàng đối với Hoàng Thượng, Hoàng Thượng có thể nể mặt nô tì mà bỏ qua cho Cẩn tần lần này, biếm nàng làm cung tỳ hay không?”

Một thanh âm thanh linh cất lên—— Tuyền Cơ hơi giật mình, chỉ thấy hoàng hậu dẫn một đám cung nhân từ phía sau đám người Hoa phi đi ra, không biết Úc Di Tú đến đây từ khi nào.

An Cẩn vốn cũng mời hoàng hậu đến đình bát bảo này dùng trà, có điều Úc Di Tú đã lấy cớ khéo léo từ chối.

Hoa phi, Tuệ phi hai người không ngờ Long Phi Ly sẽ bảo hộ Tuyền Cơ đến mức này, Niên phi vẫn không hề thất sủng, bọn họ vừa sợ lại vừa đổ kỷ, trong lòng cả hai đều ảo não vì lần này đã gây ra phiền toái. Hai người và Tuyền Cơ sớm đã không nể mặt mũi nhau, cùng hoàng hậu tuy bất hòa nhưng ngoài mặt vẫn coi như có giao hảo, hiện tại thấy hoàng hậu cầu xin cho An Cẩn, đều nghĩ: ‘không bằng thuận nước đẩy thuyền, hiện tại hoàng hậu có thai trong người, mẫu bằng tử quý, rất được hoàng đế sủng ái, sao lại không khiến cho nàng ta cùng Niên phi tranh đấu?’

Hai người cùng nói: “Lời hoàng hậu tỷ tỷ rất đúng, mong Hoàng Thượng bỏ qua cho Cẩn tần lần này.”

Long Phi Ly mắt phượng khẽ nheo lại, ánh mắt lướt qua mặt hoàng hậu, nói: “Nếu nàng ta tái phạm thì sao?”

Ánh mắt của hần sắc xảo, trong lòng hoàng hậu cũng hơi kinh hãi, định thần lại một chút, cao giọng nói: “Hoàng Thượng, nếu An Cẩn tái phạm, là do nô tì không biết cách dạy bảo, không đợi Hoàng Thượng động thủ, nô tì lập tức sẽ trừng trị nàng, cũng nguyện gánh vác tội đảm bảo này!”

Long Phi Ly nói: “Hoàng hậu chỉ huy lực cung, nếu hiện tại hoàng hậu cũng ra mặt cầu tình, vậy trăm đành bỏ qua cho An Cẩn một lần, nhưng lần này An Cẩn đã phạm tội ác tày trời, nếu có tái phạm...”

Rốt cuộc mọi người đều hiểu ý của Long Phi Ly, nếu An Cẩn lại phạm sai lầm thì chỉ sợ hoàng hậu cũng khó trốn tránh trách nhiệm.

Mọi người mặc dù không rõ vì sao hoàng hậu ra mặt bảo vệ An Cẩn nhưng đều nghĩ rằng hoàng đế quả thật rất sủng ái hoàng hậu.

“Tạ Hoàng Thượng, hoàng hậu nương nương.” An Cẩn cúi người khấu tạ, hoàng hậu thở dài, “Cẩn muội muội, lần sau đừng tái phạm nữa.”

Nàng nói xong lại sai cung nữ bên cạnh nâng An Cẩn dậy, đẩy lòng Tuyền Cơ đột nhiên lại nảy sinh một cảm giác bất an.

Long Phi Ly liếc nhìn Uyển Nghi một cái, ánh mắt đó không còn sự sắc bén lúc vừa nãy nữa, Uyển Nghi trong lòng thả lỏng, lại nghe Long Phi Ly ý vị thâm trường nói: “Nạp Minh vương tử, thất ca, trăm nhớ là các khanh từng cùng với một vị cô nương ở để đô bình thủy tương phùng nhưng đều rất vừa ý, còn thỉnh cầu trăm tứ hôn, nghe nói dung mạo nữ tử kia rất giống Niên phi của trăm, vậy trăm đem vũ cơ này tặng ột trong hai khanh, không biết ý các khanh như thế nào?”

Uyển Nghi dù sao cũng là nữ nhân của hoàng đế, Long Chính Văn cùng Nạp Minh Thiên Lăng nhất thời nhìn nhau khẽ dò xét, Long Phi Ly cười nhẹ, nói: “Hạ Tang.”

Hạ Tang hiểu ý, đi đến trước mặt Uyển Nghi, nhẹ nhàng vén cao tay áo của nàng ta, chỉ thấy trên cánh tay trắng như tuyết của Uyển Nghi có một nốt chu sa.

Mọi người lấp bắp kinh hãi, thì ra Long Phi Ly cũng chưa hề chạm vào người ca cơ này.

Uyển Nghi xấu hổ, cắn răng cúi đầu.

Nạp Minh Thiên Lăng nhìn nhìn Tuyền Cơ, cười ngạo nghễ, “Tạ ý tốt của Hoàng Thượng, có điều không phải là người đó thì cũng không có ý nghĩa.”

“Vậy còn Thất ca thì sao?” Long Phi Ly cười nói.

Long Chính Văn liếc nhìn Uyển Nghi một cái, mọi người thấy thần sắc hần dường như rất là thương tiếc, đang âm thầm tò mò thì Long Chính Văn đã khiêm tốn cười, nói: “Như thế thì vi thần cảm ơn ý tốt của hoàng thượng.”

Uyển Nghi ngẩn ra, không ngờ trong họa lại gặp phúc, mặc dù không được Hoàng Thượng sủng ái, nhưng đi theo vị Vương gia này thì cũng thật sự rất vinh quang. Nàng vui quá mà khóc, nghẹn giọng nói: “Nô tỳ tạ đại ân của Hoàng Thượng.”

Lúc này, Tuyền Cơ nhìn thấy Bạch Chiến Phong hình như có chút suy nghĩ liếc nhìn Uyển Nghi một cái, ở bên cạnh, vẻ mặt Ngọc Trí buồn bực không vui.

Một trận sóng gió đến cuối cùng tựa hồ mọi người đều được đền bù ước nguyện, hoàng hậu cứu An Cẩn, thất vương gia vui mừng được mỹ thiếp, mà tin tức Long Phi Ly cực sủng Niên phi lại truyền khắp từng ngõ ngách trong cung đình, tai họa của An Cẩn khiến mọi người đều hiểu rõ, hiện tại ai cũng không thể đắc tội với Niên phi.

Trữ Tú điện.

Long Phi Ly ọi người lui xuống, chỉ giữ Tuyền Cơ ở lại. Tuyền Cơ thấy lúc rời đi Ngọc Trí liên tục nhìn Long Phi Ly, tựa hồ muốn nói với hắn cái gì đó, nhưng thấy Long Phi Ly sắc mặt bình thản lại không dám mở miệng, nàng đang định hỏi giúp Ngọc Trí thì Ngọc Trí đã cắn môi, bỏ chạy nhanh như trúng phải gió độc.

322. Chương 328: Không Chiếm Được

Dùng bữa trưa xong, Tuyền Cơ hầu hạ Long Phi Ly uống thuốc, bản thân mình thì lấy mút hoa quả lạnh trên bàn ra ăn, rúc vào trong lòng Long Phi Ly xem hắn phê duyệt tấu chương.

Rốt cục hắn cũng đã chịu hạ cây bút trong tay xuống.

“Người rốt cục đã xem xong rồi, thực mệt.” Tuyền Cơ phun một cái hạt trong miệng ra, lại duỗi tay lấy mút quả lạnh.

Long Phi Ly nhú mày nhìn nàng, vuốt ve quả mơ trên tay nàng, “Bữa trưa không thấy nàng ăn bao nhiêu hết mà toàn ăn cái này!”

“Ê,” Tuyền Cơ lại thò tay lấy.

Long Phi Ly đặt khay mút trên bàn ra xa, một tay ấn bụng Tuyền Cơ, Tuyền Cơ nhấp nhóm ở trong lòng hắn vẫn không với tới cái khay kia.

Hắn nảy sinh ý trêu đùa, ấn chặt nàng xuống, Tuyền Cơ cố gắng không có kết quả đành phải bỏ cuộc.

“Nàng đã biết trăm mệt thì hãy đầm lưng cho trăm.” Người nào đó nhú mày.

“Ai nói là người mệt, ta là nói ta mệt đấy chứ.”

“Chỉ ngồi không ăn mút quả mà cũng mệt mỗi à?” Người nào đó cười lạnh.

“Đó là động tác đòi hỏi yêu cầu rất cao đó, không tin thì người ngồi ăn mút hoa quả như vậy cho ta xem đi?”

Long Phi Ly chán ghét nhìn nhìn khay mút quả lạnh ở trên bàn, “Ai đem đến vậy?”

“Mang lên chung với thuốc của người, người phụ trách uống thuốc, ta phụ trách ăn cái này, không lãng phí.”

Tuy nói là không hầu hạ hắn nhưng nói xong Tuyền Cơ vẫn lấy khăn lau tay, giúp hắn nhẹ nhàng bóp vai, nghĩ nghĩ rồi nói: “Vì sao người phải xem nhiều tấu chương như vậy?”

Long Phi Ly hơi hơi nhắm mắt, “Vì sao nàng phải hỏi nhiều vấn đề như vậy?”

“Vì sao vừa rồi người không để ý tới Ngọc Trí?”

“Vì sao buổi sáng nàng chạy ra ngoài?”

“Ê, người trả lời ta trước đi, ta hỏi trước mà.”

“Nàng trả lời trăm trước đi, trăm vừa lòng thì sẽ trả lời nàng.”

Tuyền Cơ tức nghẹn, trên tay hung hăng đầm mạnh, “Ta đi ra ngoài là muốn cải thiện cuộc sống cho người, tìm nha đầu của ta hỗ trợ một tay làm cho người bữa cơm, không ngờ lại gặp đám người An Cẩn này.”

Long Phi Ly giật mình, hơi hơi cong khóe miệng, “Nàng chắc chắn là nàng biết làm chứ?”

“Ừh, phu tử của ta dạy, à không đúng, đây là nương của ta dạy.”

“Đừng chuyện gì cũng đổ lên đầu cái tên phu tử có lẽ có kia, nàng làm bữa tối đi.”

“Ngày mai rồi làm, ta muốn trở về thăm hai đứa nha đầu kia.”

“Thăm xong rồi đi làm bữa tối, đêm nay nàng ngủ chỗ này.”

“Ta trở về cung ngủ.”

“Vậy nàng đừng trở về thăm nha đầu nàng nữa.”

“... Được rồi, ta thăm xong sẽ đi làm bữa tối, đêm nay cùng người ngủ.”

“Ừh.”

Tuyền Cơ buồn bực, cũng không thèm giúp hấn bóp vai nữa, trở lại ngồi trong lòng hấn ngẩn người.

“Suy nghĩ cái gì? An Cẩn bị trừng phạt là đúng tội!” Ánh mắt hấn khẽ lạnh xuống.

“Ta không nghĩ đến An Cẩn, nhưng còn A Thi kia, người chặt hai tay nàng ta, còn thảm hơn là giết nàng ta.”

“À ta trước kia từng đánh nàng, hôm nay chỉ là vừa đúng lúc.”

Tuyền Cơ ngẩn người, “Đó là chuyện trước kia ở Thu Huỳnh tiên, người không nhắc ta cũng quên mất.”

“Trẫm không quên là được.”

“...”

“Vậy vì sao người lại tha cho An Cẩn?”

“Nếu nàng không muốn tha cho nàng ta thì ta truyền chỉ giết chết nàng ta.”

“Không phải vậy.”

Long Phi Ly cúi đầu nhìn Tuyền Cơ, sắc mặt nàng còn đầy vẻ nghi ngờ, thản nhiên nói: “Ban cho hoàng hậu một nhân tình.”

“Không hiểu.”

“Nàng không cần hiểu.”

Tuyền Cơ hừ nhẹ một tiếng, “Không cần thì thôi, vậy vì sao lại đem ca cơ kia ban cho Nạp Minh và Long Chính Văn?”

“Không ban cho bọn hấn chẳng lẽ ban cho Bạch Chiến Phong à?” Long Phi Ly cười nói.

“Ai, ta nói nhà người có thể phúc hậu một chút hay không vậy, người đem nàng ta cho đại ca của ta, mọi người sẽ liễu mạng với người đó.”

Long Phi Ly khẽ nhú mày.

“Đừng nói người chưa có nhìn ra nha.”

Long Phi Ly vẫn tiếp tục trầm mặc, không lên tiếng.

“Long Phi Ly, rốt cuộc người nghĩ như thế nào? Ngọc Trí nàng...” Tuyền Cơ nói xong lại dừng lại, thở dài.

“Để trẫm suy nghĩ đã.”

“Ừh.” Tuyền Cơ gật gật đầu, lại nói: “Trong cung tuy có không ít công chúa, nhưng ta biết người chỉ quan tâm Ngọc Trí, cũng chỉ xem nàng là muội muội, bằng không người sớm đã hứa gả nàng cho Nạp Minh hoặc là Phương Sở Phàm, người cũng muốn tốt cho nàng.”

Long Phi Ly đột nhiên hỏi, “Nàng thấy thế nào?”

“Ta thấy thế nào cũng không quan trọng, quan trọng nhất là Ngọc Trí và đại ca của ta thấy thế nào, A Ly, ta nói chuyện này người đừng để ý nha.”

“Ừh.”

“Ngược lại ta cảm thấy Hạ Tang tốt lắm.” Tuyền Cơ cười khỏ, “Đáng tiếc hấn...”

“Hạ Tang.” Long Phi Ly thản nhiên lập lại một câu rồi lại lâm vào trầm mặc.

Tuyền Cơ hơi thấy kỳ quái, nàng nghĩ rằng hấn sẽ giận dữ, dù hấn và Hạ Tang thân hậu, nhưng Hạ Tang...

“Người vẫn chưa nói cho ta biết vì sao đem Uyển Nghi ban thưởng cho bọn họ?”

Long Phi Ly cười khẽ, “Không phải bọn họ, chỉ Long Chính Văn thôi.”

“Vì sao?” Tuyền Cơ lấy làm lạ hỏi.

“Nạp Minh sẽ không muốn, mà Long Chính Văn nhất định sẽ nhận.”

“Người đã đoán chắc chắn như thế à?”

“So với Long Chính Văn, tâm cơ Nạp Minh cũng không tính là sâu, hẳn là người rất kiêu ngạo, cho nên tuyệt đối sẽ không nhận ca cơ kia, về phần thất ca của trẫm, lần đó hẳn coi trọng xin tứ hôn nàng, hẳn luôn bắn khoả trẫm sẽ canh cánh trong lòng, nhân cơ hội này nếu có thể chứng minh hẳn không để ý đến nàng lắm, tiêu trừ sự cảnh giác của trẫm, có sao lại không làm?”

“Đó là vì sao hẳn sẽ nhận chứ không phải vì sao người ban cho hẳn.”

“Tiểu Thất của trẫm đã trở nên thông minh rồi.”

Tuyền Cơ tức giận thưởng cho hẳn một quyền, Long Phi Ly nhú mày cười, “Có qua có lại mới toại lòng nhau, hẳn đã mượn tay Sở Phàm dâng nữ nhân lên cho trẫm, vậy thì trẫm liền đem lễ vật này trả lại cho hẳn.”

Hắn đột nhiên lạnh giọng, “Hắn muốn nàng, trẫm càng muốn khiến hẳn có thể nhìn thấy nhưng vĩnh viễn cũng không chiếm được, cho dù được thì cũng chỉ có thể là một kẻ thay thế nàng mà thôi.”

“Long Phi Ly người thật biến thái.” Tuyền Cơ rung mình một cái.

Long Phi Ly chỉ mỉm cười.

Tuyền Cơ thấy hẳn bị mắng còn thích thú, vừa bực mình vừa buồn cười, nói: “Mấy ngày nữa đi săn bắn gồm có đại thần, tần phi còn có... người đã quyết định danh sách chính thức chưa?”

323. Chương 329: Trận Đấu Săn Bắn.

Hai người đang nói chuyện, ngoài cửa truyền đến thanh âm thái giám, “Hoàng Thượng, nương nương, Ngọc Trí công chúa cầu kiến.”

Tuyền Cơ cười nói: “Muội muội của người đến rồi, vừa nãy nàng đã muốn tìm người, nghe thử một chút xem nàng muốn nói gì.”

Long Phi Ly hơi hơi nhướng mày, Ngọc Trí luôn luôn đợi ngoài Kim Loan điện, từ lúc hạ triều liền đi theo hẳn.

Tuyền Cơ mở cửa, Ngọc Trí cúi đầu đi vào, nhìn Tuyền Cơ rồi nhìn Long Phi Ly, nàng đứng một bên, hai mắt đảo qua đảo lại nhìn chăm chăm nhưng lại không nói lời nào.

Tuyền Cơ vỗ vỗ khuôn mặt Ngọc Trí, “Có gì muốn nói với Cửu ca của người thì nói mau đi!”

Ngọc Trí kéo tay Tuyền Cơ, lại nhìn Long Phi Ly, Long Phi Ly hơi trầm giọng, “Long Ngọc Trí!”

“Ta không tìm Cửu ca, ta tìm tẩu tẩu mà.” Trong lúc cả kinh Ngọc Trí thốt lên.

Tuyền Cơ cùng Long Phi Ly nhìn nhau, Tuyền Cơ bật cười nói: “Được rồi, muội nói đi.”

Ngọc Trí cắn môi, một hồi lâu mới nói: “Tẩu tẩu, danh sách tham gia trận săn bắn đã có chưa?”

Tuyền Cơ cười mắng, “Vừa rồi ta mới hỏi qua Cửu ca muội chuyện này đó, muội hỏi ta làm chi! Hỏi Cửu ca muội mới đúng chứ.”

Ngọc Trí mếu máo, do dự nhìn Long Phi Ly một cái, hẳn không để ý tới nàng mà chỉ cầm quyển sách đọc. Tuyền Cơ buồn cười, kéo Ngọc Trí đến một bên ngồi xuống, ôn nhu nói: “Muội đã gọi ta một tiếng tẩu tẩu, vậy để tẩu tẩu lắng nghe tâm sự của Ngọc Trí nhà chúng ta đi.”

“Tiểu nha đầu muội vốn tự nhiên hào phóng, hôm nay lại làm sao vậy?” Tuyền Cơ cười cười, vừa lòng nhìn khuôn mặt Ngọc Trí hai má đỏ ửng, xoay qua nói với Long Phi Ly: “A Ly, thần tử đi theo đến Tây Sơn có Bạch Chiến Phong phải không?”

“Ừ.”

Ánh mắt Ngọc Trí bỗng sáng rõ, nhếch miệng cười cười.

Tuyền Cơ ôm bụng cười lớn, Long Phi Ly ngẩng đầu lên khỏi quyển sách, thản nhiên nói: “Trong danh sách không có Long Ngọc Trí.”

“Cửu ca!” Ngọc Trí lấp bắp kinh hãi, “Ồ” một tiếng, gấp đến độ khuôn mặt nhỏ nhắn thành một cục, “Trước kia thu tể, lúc ta còn chưa tới Danh Kiếm sơn trang học võ không phải đều đi theo huynh và Thập ca đến Tây Sơn săn thú sao? Vì sao lần này không thể đi?”

“Bởi vì Bạch Chiến Phong đi.”

“Cửu ca.” Ngọc Trí dậm chân.

Tuyền Cơ thấy Ngọc Trí gấp đến độ sắp khóc, nhìn Long Phi Ly nói: “Người đừng ghẹo nàng nữa.”

Long Phi Ly không trả lời, tiếp tục đọc sách.

“Tẩu tẩu, tẩu nói giúp Ngọc Trí với Cửu ca vài câu với.” Ngọc Trí níu tay áo Tuyền Cơ, ầm ỨC nói.

“Cửu ca của Ngọc Trí ơi, trước khi muội muội người giặt rách quần áo của ta, người có thể đáp ứng nàng hay không?” Tuyền Cơ vừa bực mình vừa buồn cười, tuy là nàng nói giỡn, nhưng Ngọc Trí tích cực dùng lực níu áo cũng không nhỏ, nói không chừng sẽ thật sự giặt rách tay áo của nàng mất.

“Không sao, thế thì sẽ làm cho nàng cái mới.”

Một giọng nói không nóng không lạnh chậm rãi cất lên.

Ngọc Trí tròn mắt, Tuyền Cơ vỗ vỗ tay nàng, giặt tay áo lại, đi đến sau lưng Long Phi Ly, dấm lưng bóp vai cho hắn rồi nói: “Hãy cho Ngọc Trí đi theo đi.”

Long Phi Ly liếc nhìn Ngọc Trí một cái, ánh mắt Ngọc Trí lấp láy nhìn hắn mong chờ.

Tuyền Cơ cười mắng: “Nha đầu kia, có chuyện gì thì tìm Cửu ca của muội nói thẳng là được, sao lại đi lòng vòng thông qua ta, muội xem, muội đã chọc giận Cửu ca muội rồi kìa.”

“Đương nhiên, Cửu ca của người tính tình tốt, sẽ không so đo với người, có đúng hay không Cửu ca của Ngọc Trí?” Nàng hơi hơi cúi đầu, hai má chạm vào mặt Long Phi Ly.

Long Phi Ly gấp sách lại, lấy tay đè lại bàn tay đặt trên vai hắn của nàng, liếc nhìn Ngọc Trí.

Ngọc Trí khẽ mím môi, nhỏ giọng nói: “Là Ngọc Trí không đúng, Cửu ca, huynh cho ta đi với.”

“Vậy thì đi theo hầu hạ tẩu tẩu của người đi.”

Một câu nói thản nhiên khiến Ngọc Trí tưởng như đang nằm mộng, sau một lúc lâu mới trở nên nhảy nhót.

Tuyền Cơ thấy chuyện của Ngọc Trí đã có kết quả nên cũng không cần câu dẫn hắn nữa, rút bàn tay ra khỏi tay Long Phi Ly, thông thả trở lại bên cạnh Ngọc Trí.

Hai người đang cao hứng, thỉnh thoảng Long Phi Ly hỏi: “Ngọc Trí, người chỉ vì việc này mà đến à?”

Tuyền Cơ ngăn ra, Ngọc Trí đã cười hắc hắc, chạy đến bên bàn học, nịnh nọt nói: “Cửu ca thật thông minh.”

“Nói.”

“Người Tây Lương chúng ta lấy được thiên hạ từ trên lưng ngựa, hàng năm săn bắn không phải đều có trận đấu để khảo hạch thân thủ kỵ xạ của con cháu hoàng gia và văn thần võ tướng sao? Trong một thời gian quy định, người nào săn bắn được nhiều nhất thì sẽ được Cửu ca cùng mẫu hậu ban thưởng hậu hĩnh.”

Tuyền Cơ vừa nghe thấy thì cười nói: “Vậy thì rất hay.”

Rồi lập tức ảo não buông tay, “Đáng tiếc ta không biết cưỡi ngựa, không thể tham gia được.”

Ngọc Trí nháy mắt mấy cái, “Tẩu tẩu, tẩu có muốn cùng mọi người tham gia, mà không phải ở trong doanh trường chờ Cửu ca ta trở về hay không?”

“Ta cũng có thể chứ?” Tuyền Cơ vừa nghe xong cũng như gà rù khó hiểu.

Long Phi Ly nhú mày nhìn hai người, Ngọc Trí lại vỗ tay nói: “Chỉ cần làm theo phương pháp của Ngọc Trí đưa ra thì tẩu tẩu cũng có thể.”

“Không được!”

Hai người nghe Long Phi Ly gọn gàng dứt khoát nói một câu, nhất thời tức nghẹn, một hồi lâu, Ngọc Trí nháy mắt với Tuyền Cơ, Tuyền Cơ gật gật đầu.

Nắm chặt nắm tay đứng một bên, Ngọc Trí lo lắng nhìn chằm chằm Tuyền Cơ đang thì thầm với Long Phi Ly, đột nhiên Long Phi Ly thấp giọng nói gì đó, mặt Tuyền Cơ đỏ bừng, Ngọc Trí đang thắc mắc thì Tuyền Cơ ngẩng đầu cười nói: “Tốt lắm, Cửu ca muội đồng ý rồi.”

Ngọc Trí mừng rỡ, liên tục nói: “Tẩu tẩu thiên tuế!”

“Tẩu nói gì với Cửu ca thế?” Nàng lại ngạc nhiên hỏi.

“Chuyện người lớn, tiểu hài tử nhà người đừng có quản.” Mặt Tuyền Cơ nóng lên, nhỏ giọng nói.

Ngọc Trí vẻ mặt tươi cười, sờ sờ cái mũi, “Mặc kệ, không quản thì thôi, chỉ cần Cửu ca đưa danh sách tham gia và một thủ dụ cho Ngọc Trí toàn quyền phụ trách là được.”

Ba ngày sau, Phượng Thấu cung.

Tuyền Cơ đang làm thí nghiệm với mớ dây vàng, ở bên cạnh Điệp Phong, Thúy Nhi chỉ cảm thấy mới mẻ, tập trung tinh thần nhìn nàng làm việc.

Đột nhiên, Tiểu Song Tử chạy vào, không kịp lấy hơi đã gấp giọng nói: “Nương nương, quy tắc trận săn bắn mới vừa được công bố! Công chúa Ngọc Trí đang dán bố cáo ở ngự hoa viên, nương nương các cung và các đại nhân vừa hạ triều đều đi qua xem, người cũng mau mau đi xem đi, nô tài nghe nha đầu trong phòng xem rồi nói lại là quy tắc rất cổ quái nhưng cũng rất thú vị đó.”

324. Chương 330: Chia Nhóm Như Thế...

Ngày mai là ngày xuất phát đến Tây Sơn tham gia săn bắn! Tuyền Cơ trong lòng tràn đầy hưng phấn dẫn theo vài nha đầu nội thị chen vào đám người, sau khi xem xong quy tắc dán trên tường cùng danh sách tham gia một lượt thì nhất thời trợn tròn mắt.

Đây là quy tắc trận đấu cổ quái nhưng thú vị theo lời Tiểu Song Tử đấy ư?

Biết vậy thì đã không giúp nha đầu Ngọc Trí kia, đây là quy tắc gì chứ! Nàng thấy tức giận trong lòng, dụi dụi mắt rồi nhìn lại một lần nữa.

Quy tắc trận đấu kỳ thật rất đơn giản, so với quy tắc cũ thì không gì biến hóa, vẫn là thu hoạch được nhiều nhất thì có thể được hoàng đế và Thái Hậu ban thưởng, vấn đề là ở chỗ bố trí danh sách.

Năm ngoài nữ quyền nữ quan trong cung, gia quyền của các quan viên đều ở lại trong doanh trường bên ngoài bãi săn, đội bọn nam nhân đi săn bắn trở về mới ra nghênh đón chúc mừng. Lần này đây thì tất cả mọi người đều tham gia trận đấu.

Vì để ột ít nữ quyền không biết cưỡi ngựa cũng có thể dự thi nên có hai sắp xếp mới.

Thứ nhất là không thi đấu theo cá nhân nữa mà tính theo nhóm nhỏ. Ba người một nhóm, trong vòng hai canh giờ, nhóm nào săn được nhiều con mỗi nhất thì sẽ thắng. Một nhóm gồm hai nam một nữ, sắp xếp như vậy vừa có thể bảo trì tốc độ săn bắn vừa có thể bảo vệ cho nữ quyền không có võ công.

Thứ hai là sẽ phân chia khu vực săn bắn, cho dù nữ quyền không thể cưỡi ngựa cũng không có vấn đề gì. Đầu tiên mỗi nhóm sẽ được cấm quân đánh xe ngựa đưa người đến khu vực đã được phân chia, dựng lều đốt lửa trại, lúc trận đấu bắt đầu thì cấm vệ cũng sẽ ở lại trong khu vực săn bắn bảo hộ cho sự an toàn của nữ quyền.

Phạm vi khu vực săn bắn có giới hạn, nếu con mồi trong khu vực này chạy tới khu vực khác thì người khu vực trước đó không thể tiếp tục truy bắt. Như vậy việc đi săn đòi hỏi phải tốc chiến tốc thắng. Phạm vi săn bắn nhỏ hẹp khiến cho việc đi săn trở nên khó khăn hơn.

Vì để cho việc chia nhóm được công bằng nên trên bố cáo nói là dùng phương thức bốc thăm ngẫu nhiên để chia nhóm.

Thành viên của mỗi nhóm nhỏ đều đều đã được viết ra trên giấy trắng mực đen, lại có thêm dấu ấn ngọc tỷ của Long Phi Ly đóng lên trên thủ dụ từ sớm.

Ngọc Trí chết tiệt!

Điều này sao có thể là ngẫu nhiên? Bạch Chiến Phong, Hạ Tang cùng nàng một nhóm!

Hoàng hậu có thai, lần này không có đi theo, những tần phi địa vị thấp cũng không được sắp xếp, chỉ Hoa Tuệ phi đã được chia nhóm.

Hóa ra nha đầu Ngọc Trí kia chỉ làm việc có lợi cho chính mình.

Trừ Đoàn Ngọc Hoàn cùng Nhạc Tinh Oánh chung một nhóm là có vẻ lý tưởng, thì có không ít những nhóm đều khiến cho người ta nhìn thấy sẽ rơi lệ đầy mắt.

Nếu Hoa phi cùng Ôn Như Khải một nhóm thì cũng không sao, nhưng Tuệ phi lại cùng Ôn Như Khải một nhóm, đều là tướng thủ thành biên quan, một người cống hiến cho hoàng đế, một người lại làm việc cho Thái Hậu, phụ thân của Tuệ phi Dung tướng quân cùng Ôn Như Khải quan hệ như nước với lửa.

Mà quan hệ siêu cấp nước với lửa Niên thừa tướng, Úc thừa tướng, hai người này lại ở cùng nhau.

Long Tử Cẩm, Thanh Phong cùng y nữ Thôi Nghê Thường một nhóm. Nếu nha đầu Ngọc Trí này biết sắp xếp thì nên làm thỏa mãn ý nguyện Thập ca của mình, xếp Như Ý cho Thập ca mình.

Nếu chỉ như vậy thì cũng không sao cả, nào ngờ lại xếp Như Ý chung nhóm với Long Phi Ly, Nạp Minh Thiên Lăng cũng cùng nhóm đó.

Được rồi, Như Ý cùng Long Phi Ly một nhóm nàng cũng nhin, dù sao còn có Nạp Minh làm bóng đèn, hơn nữa nàng cũng nên tin tưởng Long Phi Ly.

Điều tệ nhất là, nha đầu Ngọc Trí này lại xếp nàng cùng nhóm với Long Lập Dục và Long Chính Văn, hai phần tử khủng bố này!

“Nương nương, người không sao chứ?” Điệp Phong cùng Thúy Nhi xem Tuyên Cơ vẽ mặt đen thui, sắc mặt tựa hồ cực kỳ không ổn, vội vàng đỡ lấy nàng.

“Ta làm sao không có chuyện được?” Tuyên Cơ ai oán kêu một tiếng, tiện tay gõ đầu Tiểu Song Tử một cái, “Thú vị cái đầu người đó!”

“Đi, theo chủ tử các người đi tìm công chúa Ngọc Trí tính sổ đi!”

Lần này giọng nàng cơ hồ là gầm nhẹ lên, nhất thời làm mọi người chung quanh hoảng hồn, Hoa phi, Tuệ phi đã có mặt, hai người khẽ xì một tiếng, đều tự mình lĩnh cung nhân tránh ra.

Một vài phi tần tỏ ra rất cung kính thi lễ, tránh đường cho nàng.

Nàng còn chưa đi được mấy bước, liền nhìn thấy một vật thể đồ chơi bay về phía mình, ngũ khí hưng phấn, “Tẩu tẩu, tẩu đã xem bố cáo chưa, có phải vui lắm hay không?”

Gặp mặt kẻ thù đang kiếm hết sức đỏ mắt, Tuyên Cơ cũng không quản thân ảnh mình hoảng và một đồng quan viên tùy tùng đằng sau Ngọc Trí, túm lấy cổ Ngọc Trí một phen, oán hận nói: “Nha đầu chết tiệt kia,

ta phải đem người bầm nhỏ ra ngâm dấm ăn, vui lắm vui lắm, người cùng đại ca của ta một nhóm đương nhiên là vui lắm, tẩu tẩu người là ta đây thì không vui lắm đâu.”

Ngọc Trí gãi gãi đầu, cười hắc hắc.

Tuyền Cơ cố nén ý niệm trong đầu muốn bóp chết nàng, hạ giọng ghé miệng bên tai nàng nói: “Người nói thật cho ta biết, việc chia nhóm có phải người động tay động chân vào hay không?”

Ngọc Trí chột dạ nhìn quanh, nhếch miệng cười cười, rất nhanh gật gật đầu, lại nói: “Nhưng mà trừ nhóm của ta ra, những nhóm khác đều là do mấy nha đầu của ta theo quy củ bóc thăm ra hết.”

Tuyền Cơ thật muốn chết tâm, hai tay nhéo mạnh hai má nàng, “Nha đầu của người làm xong rồi, chẳng lẽ người không có xem qua sao?”

“Tên nhóm của ta được viết ra đầu tiên, sau đó bọn nha đầu bắt đầu chia những nhóm khác, mẫu hậu phái Như Ý tỷ tỷ mang đồ đến tặng, Như Ý tỷ tỷ thấy mấy nha đầu của ta làm việc lộn xộn bèn ở lại giúp đỡ, tỷ ấy làm việc luôn chu đáo cẩn thận nên ta cũng không quan tâm đến nữa.”

Như Ý... Tuyền Cơ hơi hơi nhíu mày, nghĩ nghĩ, khẽ trách mắng: “Nha đầu chết tiệt, người mất nhiều công sức làm trò như vậy chỉ là muốn cùng nhóm với Bạch đại ca của người nhưng lại hại những người khác thâm, vì sao không chia hai người một nhóm cho rồi, lần này người cũng hại Hạ Tang luôn.”

Ngọc Trí giật mình, thấp giọng nói: “Hai người một nhóm không phải quá mức lộ liễu sao? Hơn nữa, ta cùng Bạch đại ca một nhóm, ta sợ những người khác sẽ mắng ta, chỉ có Hạ Tang sẽ không mắng.”

Tuyền Cơ thở dài, bên hông đột nhiên bị người nào đó choàng tay quan, thanh âm người đó thần nhiên truyền đến, “Cùng thăm qua đó xem.”

Nàng nhu thuận gật gật đầu, vừa ngẩng đầu lên thì đã sững sốt, Cát Tường, Như Ý cùng một vài nữ quan không biết đã tới từ khi nào, cũng đang đứng đằng trước bố cáo vừa xem vừa khẽ đùa giỡn.

325. Chương 331: Cố Gắng Nghịch Chuyển

Hai người đến gần, đám người Cát Tường vội vàng chào thi lễ, Như Ý nhìn thoáng qua cánh tay Long Phi Ly đặt trên lưng Tuyền Cơ, lại nhẹ nhàng nhìn thẳng vào mắt Long Phi Ly.

Tuyền Cơ trong lòng căng thẳng, muốn nhìn xem Long Phi Ly, lại nhớ tới lời hắn nói với Như Ý trong Trữ Tú điện, nàng nên tin tưởng hắn, nàng cũng sẽ tin tưởng hắn.

Một ánh mắt cũng chiếu vào bố cáo, Tuyền Cơ nhìn lại, chính là Bạch Chiến Phong, hai người nhìn nhau cười. Tuyền Cơ cũng biết lúc này Bạch Chiến Phong thật sự là dở khóc dở cười.

“Chà, đúng là sắp xếp như thế này à!” Một giọng nói mang vẻ trêu chọc từ bên cạnh truyền đến, mặc dù mang vài phần hài hước, nhưng sự hưng phấn trong giọng nói lại không hề che giấu chút nào, Tuyền Cơ nhìn lại, khẽ rửa thầm rồi lập tức thu hồi ánh mắt lại.

Đó chính là Long Lập Dục, còn cả Thái Hậu.

Long Phi Ly hành lễ với Thái Hậu, ánh mắt Thái Hậu híp lại, mắt liếc dài tờ bố cáo, cười nói: “Nghe nói là chủ ý của Ngọc Trí phải không? Tiểu nha đầu này thật là quỷ linh tinh.”

Ngọc Trí mặc dù không biết Long Lập Dục từng mạo phạm với Tuyền Cơ, còn cả dã tâm của Long Chính Văn, nhưng vừa rồi nghe thấy lời của Tuyền Cơ, lại nhìn thấy sắc mặt Long Phi Ly hơi hơi trầm xuống, nàng nghĩ cũng biết đã gây ra họa lớn, đang bất an không yên, lúc này nghe thấy Thái Hậu nói, bày ra khuôn mặt tươi cười với Thái Hậu rồi vội vàng cúi đầu, mắt hơi cụp xuống một chút, lại nhìn thấy lạnh lùng ánh mắt của Hạ Tang thì trong lòng run mạnh lên.

Long Lập Dục cười nói: “Niên phi nương nương, ngày mai xin chỉ giáo nhiều hơn nha.”

Tuyền Cơ cười cười, nói: “Lời vương gia nói, Tuyền Cơ không dám nhận, Tuyền Cơ không chỉ giáo ngài, ngài cũng đừng đến chỉ giáo Tuyền Cơ, ngày mai ngài sẵn thú của ngài, ta xem cảnh của ta, hết giờ thì lập tức chia tay.”

Long Lập Dục giật mình, lập tức nhú mày nói: “Niên phi nương nương cũng thật biết nói đùa, lời này nghe thấy khiến người ta sung sướng.”

Nam nhân này da mặt thật đúng là dày mà! Tuyền Cơ oán thầm.

Lúc này, tay Long Phi Ly đặt trên lưng nàng lại khê nhấn một cái, hai người tâm ý tương thông, trong lòng nàng rung mình, không đấu võ mồm cùng Long Lập Dục nữa, quyết định trực tiếp không thèm để ý đến hắn.

Ánh mắt Thái Hậu dừng trên mặt Tuyền Cơ một chút, cười nói: “Bố trí này rất xảo diệu, lúc này ai gia quả có thể mở rộng tầm mắt, Hoàng Thượng lần này cũng dự thi, võ nghệ và kỹ thuật cưỡi ngựa của Hoàng Thượng rất cao, ngài đừng có tiết kiệm phần thưởng ngài định ban thưởng nhé.”

Mọi người vừa nghe thấy thì đều cười to.

Bãi triều, Úc thừa tướng cũng đi theo Long Phi Ly đến, lúc này đang đứng sau lưng Long Phi Ly, cười nói: “Lời Thái Hậu rất có lý, theo lão thần thấy, lần này các nhóm của Hoàng Thượng cùng Nạp Minh vương tử, Tam gia cùng Thất gia, Ôn tướng quân, Bạch tướng quân cùng Hạ tổng quản, Từ tổng quản và Đoạn thống lĩnh, nhóm nào cũng đều rất mạnh, vị trí đứng đầu này, xem ra chỉ có lão thần cùng Niên đại nhân phải chịu thua thôi.”

“Đúng là! Kỹ thuật của chúng ta kém cỏi, cũng không có lời nào để nói, nhưng thật ra ——” Niên thừa tướng cười tiếp lời, trên mặt lại hơi lộ ra vẻ lo âu nhìn về phía Long Phi Ly, “Hoàng Thượng, vì thần vừa mới nghe thấy ở trên triều người căn dặn Đoạn thống lĩnh cho tất cả cấm quân hộ giá nên có chút lo lắng.”

Long Phi Ly vẫn trầm mặc khê nhú mày, “Lời này là có ý gì?”

Niên thừa tướng khom người nói: “Hoàng Thượng, binh lực hộ giá như vậy có phải là quá mỏng hay không? Dù sao, lần này Hoàng Thượng, Thái Hậu còn cả mấy vị nương nương, Vương gia —— ”

“Niên đại nhân lo lắng quá rồi.” Long Phi Ly khoát tay, mọi người chỉ thấy trong ánh mắt của hắn mơ hồ ẩn chứa một chút không kiên nhẫn, “Trẫm biết đại nhân có lòng trung thành, có điều binh lực như vậy đã đủ rồi, Tây Sơn chẳng qua vẫn giáp với kinh thành, trong khu vực săn bắn vốn có một lượng binh sĩ nhất định đóng quân, lần này thi đấu cho vui, dẫn theo nhiều người ngược lại càng thêm phiền phức.”

Niên thừa tướng khê thở dài một hơi, Úc thừa tướng vuốt cằm, nói: “Hoàng Thượng, lời Niên thừa tướng cũng rất có lý, chỉ có cấm quân hộ giá, Hoàng Thượng nên suy nghĩ kỹ lại.”

“Ừh.” Long Phi Ly thần nhiên trả lời một chữ.

Niên thừa tướng cup mắt xuống, đột nhiên trở nên lạnh lùng.

Long Phi Ly cười nói: “Thấy mẫu hậu cùng chư khanh nói chuyện rất cao hứng phấn chấn, lần này trẫm đích thân nghĩ ra rồi để Ngọc Trí viết bố cáo thay, trẫm còn chưa cần thận xem lại nữa.”

Bố cáo này không phải do Ngọc Trí nghĩ ra sao? Sao lại là do Long Phi Ly nghĩ ra rồi để Ngọc Trí viết thay? Hơn nữa vừa rồi rõ ràng hắn đã liếc mắt xem bố cáo kia mà. Tuyền Cơ đang cảm kỳ quái, đã thấy Long Phi Ly ngưng mắt nhìn, hơi giật mình, bật cười nói: “Ngọc Trí, nha đầu liều lĩnh nhà ngươi thật là đáng đánh đòn, sao lại đem thủ dụ cũ ra dán nữa, không phải đã nghĩ ra thủ dụ mới rồi sao?”

“Mới?” Ngọc Trí nghe vậy thì lấp bắp kinh hãi, vừa đụng phải ánh mắt của Long Phi Ly thì giật mình một cái, tỉnh ngộ, “Ôi” một tiếng thốt lên, mọi người lấp bắp kinh hãi, nhìn lẫn nhau, Thái Hậu nhú mày nói: “Hoàng Thượng, sao lại thế này?”

Ngọc Trí vỗ vỗ đầu, ảo não nói: “Mẫu hậu, người xem đầu óc Ngọc Trí thật ngốc, bệnh hay quên ghê gớm thật, vì quy tắc thi đấu và phân nhóm trên thủ dụ cũ có vài chỗ không ổn nên sau đó Cửu ca đã nghĩ ra thủ dụ mới, ta lại nhầm lẫn, đem thủ dụ cũ này ra dán lên đây.”

“Ồh, là như vậy sao? Thủ dụ còn có mới cũ nữa sao?” Long Lập Dục nhìn ra chút manh mối, lạnh lùng nói.

“Tam ca,” Long Tử Cẩm đứng sau lưng Long Phi Ly mỉm cười, nói: “Thủ dụ mới này thần đệ tận mắt thấy Cửu ca nghĩ ra, còn có thể không có sao?”

Hạ Tang cười, đi đến trước mặt Long Phi Ly, cung kính nói: “Hoàng Thượng, nô tài lập tức theo công chúa đi lấy thủ dụ mới lại đây, phải mau chóng dán lại một lần nữa, kẻo làm mất hứng thú của Hoàng Thượng, Thái Hậu nương nương cùng chư vị đại nhân.”

“Ừh.” Long Phi Ly khoe miệng khe nhếch, “Đi đi, đi mau về mau.”

Nói một hồi Tuyền Cơ cũng hiểu ra là làm gì có thủ dụ mới cũ gì chứ, nhưng cho dù mọi người có hiểu cũng biết nhất định Long Phi Ly cũng không hài lòng sắp xếp trên bố cáo này, sao dám không cho hoàng đế bậc thang đi xuống? Ngay cả Thái Hậu cũng không phản bác lời hấn được, lời này quả thật nói rất hợp lý!

Trong lòng nàng mừng thầm, nhìn qua nam nhân bên cạnh, bỗng thỉnh thoảng nghe một giọng nói vang lên: “Hoàng đế, đợi đã.”

Giọng nói này nàng chưa từng nghe qua, là ai vậy... Tuyền Cơ ngẩn ra, đã thấy nét mặt Long Phi Ly đã đột nhiên biến sắc.

326. Chương 332: Không Kịp Chuẩn Bị

Danh xưng ‘Hoàng đế’ này, mặc dù là Thái Hậu, cũng xưng hô Long Phi Ly là Hoàng Thượng, gọi thẳng ‘Hoàng đế’, là rất bất kính.

Mọi người tựa hồ cũng bị kinh sợ, theo ánh mắt Long Phi Ly, Tuyền Cơ nhìn qua hướng đằng sau lưng Thái Hậu, đã thấy có người đi tới. Không cần phân biệt nhiều, Tuyền Cơ cũng biết người nói chuyện nhất định là nữ tử đi chính giữa.

Trong nháy mắt, nữ tử đó đã tiến đến, Tuyền Cơ không dám xác định nhưng nàng biết —— thân phận người này không nhỏ!

Bà ta rất lớn tuổi, toàn bộ mái tóc đều đã bạc trắng, mặc dù đã không còn trẻ, nhưng khuôn mặt bà vẫn rất dễ nhìn, lúc còn trẻ tuổi hòa hoa phong nhã nhất định là một đại mỹ nhân. Bà ta mặc một bộ trang phục sẫm màu có thêu chữ thọ bằng chỉ bạc, Tuyền Cơ thấy hơi quen mắt, đứng rồi, Thái Hậu cũng thường mặc loại quần áo này, ý cầu được Phúc Thọ An Khang. Điều khiến cho Tuyền Cơ giật mình là Long Chính Văn cũng cùng kính kính ở một bên dìu bà ta.

“Khẩu kiến Thái hoàng thái hậu, Thái hoàng thái hậu thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế.”

Thanh âm lễ bái vang vọng một khoảng không gian, Long Phi Ly cũng lùi kéo nàng hành lễ với bà ta, Tuyền Cơ mới cảm thấy hơi có chút cảm giác như vừa tỉnh lại từ trong mộng. Bà ấy chính là Thái hoàng thái hậu, tổ mẫu của Long Phi Ly ư?

Nàng nhìn thấy ánh mắt của Thái Hậu có chút kinh ngạc khe lướt qua người Thái Hậu nhưng đã nhanh chóng biến mất, cười nói: “Mẫu hậu không phải ở Tĩnh Từ quan ăn chay niệm phật sao? Lần trước đại hôn lần sinh nhật của hoàng thượng, mẫu hậu cũng không trở về, Bích Nghi còn tưởng rằng mẫu hậu nhất định vẫn còn đang ở trong quan nghỉ ngơi một thời gian, tội nghiệp đón sơ sài này xin mẫu hậu chớ trách.”

Thái hoàng thái hậu khoát tay, cười nói: “Aiz, ai gia cũng đã xem như là người nửa xuất gia, đại hôn của hoàng đế ai gia cũng không trở về, chẳng qua là có đôi khi cũng thấy nhớ trong cung nên trở về một chuyến, Tĩnh Từ quan mới là chỗ ai gia muốn ở lâu dài.”

“Dù vậy cũng khó có dịp hoàng tổ mẫu trở về, nhưng tôn nhi không kịp đón chào, tựa như lời mẫu hậu nói trong lòng trăm bây giờ cũng rất lo lắng áy náy.”

Long Phi Ly buông Tuyền Cơ ra, cùng Long Tử Cẩm tiến lên trước, hai người đứng cùng một bên ngược lại với Long Chính Văn, dìu Thái hoàng thái hậu.

Thái hoàng thái hậu cười, vỗ vỗ tay hoàng đế, nói: “Người bận việc quốc sự, hơn nữa bây giờ không phải đã có thất ca của người rồi sao? Đứa nhỏ Chính Văn này nhu thuận, khó có khi được vài ngày vào kinh mà cũng vẫn đến Tĩnh Từ quan của ai gia mấy lượt, cùng ai gia ăn chay niệm phật, đúng là khó xử cho hấn rồi.”

Long Chính Văn cười nói: “Có thể cùng hoàng nữ ăn chay niệm phật chính là phúc phần của Chính Văn.”

Thái hoàng thái hậu nhú mi, ánh mắt hơi hơi xa xăm, “Đứa nhỏ nhà ngươi tính tình rất tốt, đáng tiếc phụ hoàng của ngươi...”

Tuyền Cơ nghe đến đó, trong lòng rơi lộp bộp một cái, không nói đến chuyện tên Long Chính Văn này rất xấu xa, nhưng hẳn tài hoa xuất chúng, biến Vong Ưu quận-một miếng đất lớn rách nát tiêu điều thành nơi phồn hoa lớn mạnh nhất cả nước, bản lĩnh này không thể khinh thường, người này nhất định từ nhỏ trí tuệ hơn người, lại nghe nói mẫu phi của hắn rất được tiên đế sủng ái, vậy tại sao tiên đế lại không thích hắn? Nói là tứ phong đất, kì thực một nửa là trực xuất đến địa phương bản hàn kia.

Thấy Long Chính Văn chỉ cười cười, không nói gì, ánh mắt Long Phi Ly sâu thẳm cũng nhìn không ra cái gì.

Thái hoàng thái hậu nói xong lại dừng lại, nhìn thấy Úc thừa tướng Niên thừa tướng vãi tên lão thần tiến lên thỉnh tội thì thở dài, cười nói: “Ai gia trở về vài ngày, sẽ ngụ ở trong dịch quán của Chính Văn. Các người cũng không cần tiếp tục nói thỉnh tội gì nữa, thật ra không phải là các người không đón tiếp mà là ai gia không cho Chính Văn nói, đó là ý ai gia, hoàng đế cùng lão thập đã ở trong hoàng thành, lão Tam cũng thường đến để đô, còn Chính Văn lại rất ít trở về, ai gia muốn cùng hắn vui vẻ ở chung mấy ngày.”

“Hôm nay nghe nói chuyển đi săn thu tế đều đã sắp xếp rất tốt, lại là nha đầu Ngọc Trí kia làm chủ, ai gia nhớ lại cảnh hồi trước cùng tiên hoàng đến bãi săn săn bắn, nhất thời tâm huyết dâng trào mới tới chỗ này nhìn xem. Ha ha, ai gia đã xem xong một lúc rồi các người mới đến, ta đứng một bên xem các người náo nhiệt từ này đến giờ.”

“Hoàng tổ mẫu bắt công, ngài chỉ cần thất ca hầu cận thôi.” Long Lập Dục cười nói.

“Hừ, lão Tam, con khỉ lưu manh nhà ngươi cũng đã đến để đô một thời gian rồi mà sao không thấy ngươi tới thăm hoàng tổ mẫu này vậy?” Thái hoàng thái hậu cười mắng, lại nhìn về phía Ngọc Trí, “Nha đầu Ngọc Trí cũng giống Tam ca của ngươi, đều là bọn nhóc không lương tâm, cũng may ngươi còn biết sai người mấy lần đem tặng ai gia mấy thứ đồ chơi mới mẻ của dân gian.”

Ngọc Trí cười hắc hắc đi tới, dựa vào người Thái hoàng thái hậu, sáng giọng: “Hoàng nữ nữ, trong am ni cô chỉ toàn là ni cô, ngài cũng không phải không biết là Ngọc Trí sợ nhất là đám ni cô ngốc nghếch này mà.”

Thái hoàng thái hậu cười cười, chậm rãi xoay qua quan sát Tuyền Cơ, đánh giá cao thấp một phen, mới nói: “Người chính là Niên phi ư? Chuyện của ngươi, ai gia đã được nghe không ít.”

Không hiểu sao Tuyền Cơ thấy trong lòng cả kinh, vị Thái hoàng thái hậu này mặt mũi hiền lành, khi nói chuyện với mọi người cũng dùng ngữ khí hòa ái, chỉ khi nhìn về phía nàng, ánh mắt bà ta mới hơi hơi lạnh xuống.

Nàng không dám chậm trễ, vội vàng cúi người hành lễ, nói: “Tuyền Cơ thỉnh an Thái hoàng thái hậu.”

“Ừ.” Thái hoàng thái hậu gật đầu, không nói thêm gì nữa, nâng nhướng mắt nhìn bố cáo trên tường, thần nhiên nói: “Ai gia thấy sắp xếp trên thủ dụ cũ này cũng rất tốt.”

Bà liếc nhìn Như Ý một cái, Như Ý lập tức xoay người thi lễ, nàng cười gật đầu rồi nhìn về phía Long Phi Ly, nói: “Hoàng đế, người đã gọi ai gia một tiếng hoàng tổ mẫu vậy ai gia cũng không ngại nói rõ, nha đầu Như Ý kia, ai gia cùng tiên hoàng đều luôn luôn vừa ý, ai gia ở Tĩnh Từ quan mấy năm nay, mỗi khi thời tiết thay đổi, thế nào nàng ta cũng đến chỗ ai gia ăn chay nói chuyện phiếm giải buồn, nha đầu tâm linh khéo léo nhường này mà làm nữ quan thì thật là ủy khuất, ai gia đã nghĩ tới đem nàng chỉ hôn cho người, đáng tiếc khi đó người và nàng hình như đều vô tình với nhau.”

“Sau này ai gia nghe nói lão Thập chung tình với nàng, có điều nàng cùng a Bích tình cảm cô cháu thân thiết, không nỡ bỏ a Bích nên vẫn theo bên cạnh hầu hạ. Mất thấy nàng cũng đã đến tuổi, hôn sự nữ nhi trong nhà không thể cứ chần chờ mãi. Phật gia luôn giảng về chữ duyên, lần này cũng là duyên phận cho phép, người hãy cùng Như Ý ở chung một chút đi, nếu thấy hợp mắt thì ai gia sẽ thay các người giải quyết chuyện hôn sự này, cũng coi như giải quyết tâm nguyện của ai gia.”

“Ai gia thấy Niên phi cũng là một nữ tử trầm tĩnh, có điều từ cổ chí kim, độc phòng chuyên sủng thường dễ gây ra họa, người cũng đừng quên! Hơn nữa giao nàng cho Tam ca và Thất ca của người, lão Tam Lão Thất giỏi võ công, tuy rằng trong rừng nhiều dã thú nhưng đều là huynh đệ trong nhà, không lẽ người sợ bọn hắn không bảo hộ Niên phi chu toàn sao?”

327. Chương 333: Độc Phòng Chuyên Sủng?

Trữ Tú điện.

Thương nghị công việc với Long Phi Ly xong thì mọi người lật đặt trốn đi giống như lúc này Ngọc Trí lui đi như gặp phải gió độc.

Tuyền Cơ thấy lúc Long Phi Ly đàm luận cùng mọi người vẫn rất bình thường, vậy mà lúc này bọn họ vừa chạy sạch thì tính tình hắn liền phát tác, bước nhanh vào trong nội thất, hạt châu trên màn thủy tinh va vào nhau loảng xoảng, Tuyền Cơ mím môi, đi theo vào.

Long Phi Ly nghiêng người tựa vào giường, không hề lên tiếng, bày ra gương mặt vô cảm.

Tuyền Cơ cũng nổi giận, nói: “Người tức giận cái gì? Ba bữa nay, người đều qua đêm ở chỗ Hoàng Hậu, Hoa phi, Tuệ phi, ta chưa tức giận nữa là!”

Long Phi Ly lạnh lùng nói: “Nàng đã không tức giận, vậy thì đêm nay trăm cũng đi là được.”

Hắn dứt lời bèn nhắc vạt áo lên định đi ra ngoài.

Tuyền Cơ phát cáu, ngồi vào mép giường, kêu lên: “Đi đi, mau đi đi! Ta cũng trở về Phượng Thụ cung tắm rửa rồi ngủ!”

Sau một lúc lâu, hắn không hề động dậy, nàng cũng không. Nàng không nhịn được nhìn qua thấy hắn đang dựa vào vách tường ở bên cạnh màn thủy tinh, mắt khẽ nhắm lại, sắc mặt biểu cảm cứng rắn kiên nghị, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Tuyền Cơ khẽ cắn môi, tiến lên ôm lấy Long Phi Ly, nàng nghĩ rằng hắn sẽ đẩy ra, nhưng không, hắn chỉ mở to mắt nghiêm nghị nhìn nàng chăm chăm rồi đột nhiên bẻ bồng nàng lên, đi đến bên cạnh giường, đặt nàng lên chân đệm, đưa tay thả màn che xuống.

Sau khi bị hắn hung hăng xâm chiếm một phen, nàng rất mệt mỏi bèn trở mình lăn qua một bên muốn ngủ, lại bị hắn ôm vào lòng, hai người trên người mồ hôi chưa khô, nàng vầy vầy tóc, giữ mồ hôi trên tóc lên trên người hắn.

“Ta muốn ngủ.” Tuyền Cơ thấp giọng thầm oán.

“Nói rõ ràng mọi chuyện rồi ngủ tiếp!” Long Phi Ly lạnh lùng nói.

Tuyền Cơ tức giận, lại nghe hắn nói: “Làm gì có người nào ban ngày ban mặt mà ngủ!”

Lửa giận bùng lên, nàng nói: “Làm gì có người nào ban ngày ban mặt mà làm chuyện đó!”

Giọng điệu của hắn lạnh lùng, làm như vừa rồi kẻ tiến chỗ sâu nhất trong thân thể nàng, giày vò nàng đến chết khiếp không phải là hắn vậy, Tuyền Cơ cực kỳ tức giận mắng một tiếng, dứt khoát không thèm nói lời nào nữa.

Hai người lặng im một hồi, tay hắn bắt đầu di chuyển trên người nàng, tuy chỉ là giúp nàng lau mồ hôi, nhưng thân thể vừa mới được âu yếm vẫn còn rất mẫn cảm, hơn nữa hai người lại dán sát vào nhau như thể, Tuyền Cơ thở hổn hển, thân thể bắt đầu nóng lên.

Nàng nghe thấy thanh âm trầm thấp lại càng rõ của hắn — tựa tiểu phi tiểu, vừa thẹn vừa giận, nói: “Long Phi Ly, nói chuyện đi!”

“Nàng biết rõ trăm không thể nào không đến chỗ hoàng hậu và các nàng ấy, nhưng đây chỉ là tạm thời thôi.”

“Ta hiểu, giống như bây giờ mà hoàng tổ mẫu của ngươi đã nói là ngươi độc sủng chuyên phòng, cho nên ta không tức giận, nhưng vừa rồi ngươi cũng không nên tức giận.”

“Nàng ở ngự hoa viên tự tiện chủ trương, chẳng lẽ trẫm không nên tức giận sao?” Long Phi Ly cười lạnh nói.

Tuyền Cơ cười khổ, nhớ tới lúc ở ngự hoa viên, hắn nghe Thái hoàng thái hậu nói xong, cũng không đồng ý, thậm chí suýt chút nữa liền làm trái ý của bà, định hủy bỏ tờ thủ dụ kia ngay, trong lòng nàng tới giờ vẫn còn sợ hãi. Cầm khê đụng vào lồng ngực của hắn, trên đó vẫn còn hằn lên mấy vết sẹo, đó là vết thương hắn đã chịu thay cho nàng. Nàng đặt môi hôn lên đó, hài lòng nghe thấy tiếng hít thở nặng nhọc của hắn.

“Vừa rồi ta lôi kéo ngươi, là vì ta không thể để cho ngươi vì ta ngộ nghịch hoàng tổ mẫu của ngươi trước mặt nhiều người như vậy, hiện tại ngươi đã phải gánh vác quá nhiều chuyện phiền lòng, ta không thể lại gây thêm phiền phức của ngươi——” nàng vùi mặt vào trong ngực hắn, thanh âm có chút mơ hồ không rõ.

Nàng chưa nói xong đã bị hắn xoay người áp chế, nụ hôn thô lỗ bắt đầu đùa giỡn trên người, trên thân thể của nàng, hai chân bị thân hình khỏe khoắn của hắn ngăn chặn không thể nhúc nhích, hai tay bị một tay hắn trói chặt, giơ cao lên khỏi đỉnh đầu.

Nàng thở phì phò, chịu đựng ngọn lửa hắn mạnh mẽ thấp lên trên thân thể mềm mại của nàng, nghe thấy hắn nặng nề nói bên tai nàng: “Ngỗ nghịch thì cứ ngỗ nghịch.”

Trong lòng nàng mềm nhũn cùng vui thích sắp khiến nàng vỡ tung, nàng không tự chủ được cong người lên áp sát vào hắn... Hắn lập tức trở nên điên cuồng mất khống chế...

Khi nàng tỉnh lại nằm trong lòng hắn thì đã thấy ánh sáng của viên dạ minh châu bên ngoài màn rơi vào.

Hình như hắn chưa hề ngủ, nàng vừa mở mắt ra liền nhìn thấy hắn ngắm nàng tha thiết. Làm chuyện đó hắn cũng sẽ mệt chứ, trên mặt nàng khê nóng lên, vùi mặt vào hõm vai của hắn.

“Không ngờ ngươi vẫn còn hoàng tổ mẫu, hình như bà là một người rất lợi hại.” Nhớ tới trận săn bắn ngày mai, nàng khê thở dài, “Ta thực không hiểu, bà ấy muốn ngươi và Như Ý cô cô ở cùng một chỗ, vì sao cũng không chịu tha cho ta, A Ly, ngươi còn nhớ rõ vừa rồi bà ấy nói như thế nào không, bà ấy nói, ‘Niên phi à, ai gia thấy sắc mặt ngươi trắng bệch, ngày mai chắc là ngươi sẽ không bị bệnh ngay đấy chứ.’”

“Đại khái là bà ấy cho rằng không được xếp cùng nhóm với ngươi thì ta sẽ giả vờ bị bệnh không tham dự. Trận đấu cũng chỉ có một ngày, mấy ngày còn lại đều là săn bắn tự do, ta nhất định phải đi, từ Tây Sơn trở về thì ngươi phải đến để lắng rồi, ta muốn ở cạnh ngươi lâu thêm một chút.”

“Ừh.” Long Phi Ly hôn má của nàng, vỗ về mái tóc của nàng, nói: “Không cần sợ hãi, nếu chỉ có một trong hai tên đó ở một mình cùng với nàng thì cho dù lúc ấy phải đụng chạm với hoàng tổ mẫu, trẫm cũng nhất định sẽ ngăn cản, nhưng hai người bọn họ cùng một chỗ thì sẽ kìm chế lẫn nhau, hơn nữa bọn hắn đưa nàng đi vào, sẽ không dám không đưa nàng lạnh lạnh trở ra đâu.”

Tuyền Cơ bật cười, “Lạnh lạnh? Nghe ngươi nói cứ như là ta sẽ thiếu tay gãy chân không bằng ấy.”

“Nói vậy!”

Tuyền Cơ cười cười, nói: “Lão nhân gia bà hình như rất thích Như Ý.”

Long Phi Ly khoe miệng hơi nhếch lên, “Trước kia bà ấy đã từng nói Như Ý là người trí tuệ, thức thời, cho dù làm chủ hậu cung, hắn cũng sẽ không yêu mị tranh giành tình cảm, đối đãi rộng lượng, bà rất vừa lòng. Bà ấy thích Như Ý cỡ nào thì trẫm không biết, nhưng trẫm biết rất rõ là bà ấy không thích trẫm.”

Tuyền Cơ kinh ngạc, tròn mắt nhìn.

Long Phi Ly vuốt nhẹ lên mắt nàng, thần nhiên nói: “Trẫm là con trai của Như phi, việc này trong cung không có nhiều người biết nhưng bà ấy cũng biết được. Trước khi lâm chung phụ hoàng đã nói cho bà, muốn nhờ bà quan tâm giúp đỡ trẫm, nhưng phụ hoàng lại xem nhẹ sự chán ghét của bà đối với mẫu phi của trẫm, bởi vì hoàng tổ phụ của trẫm trước kia cũng độc sủng một tỷ nữ, mà đối xử với bà rất lạnh nhạt.”

“Chẳng trách vừa rồi bà ấy nhắc đến chuyện độc sủng chuyên phòng lại chán ghét như thế.” Tuyền Cơ cười khổ nói.

“Giống như quan hệ giữa Ôn Hoa Mẫn và Thái Hậu, mẫu phi của Long Chính Văn kỳ thật là cháu gái của bà ấy, bà ấy luôn muốn Long Chính Văn kế thừa vương vị.”

328. Chương 334: Sâu Bên Trong Khu Vực Săn Bắn

Tây sơn.

Sau khi tới bãi săn, trừ Thái hoàng thái hậu cùng Thái Hậu ở lại trong doanh trướng, những người khác đều phân chia theo nhóm ghi trên thủ dụ, được cấm quân đánh xe ngựa hộ tống đến khu vực săn bắn đã phân chia sẵn.

Bạch Chiến Phong, Đoạn Ngọc Hoàn, Ôn Như Khải chờ võ tướng kiểm tra xe ngựa trang bị cùng đội ngũ cấm quân phân phối, Tuyền Cơ liếc nhìn Long Phi Ly một cái, hẩn ở bên cạnh cách nàng một khoảng cách, đang cùng Nạp Minh Thiên Lăng nói chuyện, Như Ý thỉnh thoảng góp vào một hai câu, ba người trò chuyện với nhau thật vui vẻ.

Hình như nhìn thấy ánh mắt chăm chú của nàng, Long Phi Ly khóe môi hơi nhếch lên, nghiêng người tha thiết nhìn nàng một cái, Tuyền Cơ đang muốn nhìn hẩn thêm vài lần nữa thì Long Lập Dục ở bên cạnh lại dụ nàng nói chuyện, nàng mắng thầm trong lòng một tiếng, quay đầu, ngoài mặt cười nhưng trong không cười với hẩn, nụ cười này thật nguy to, Long Lập Dục càng nói nhiều hơn, cũng may còn có Long Chính Văn thường giúp nàng chống đỡ vài câu.

Ba người trò chuyện, nghe thấy phía trước có tiếng ồn truyền đến, Tuyền Cơ nghe qua đúng là giọng của Ngọc Trí. Bạch Chiến Phong kiểm tra trang bị xong thì tấn gấu cùng Hạ Tang, Ngọc Trí thấy hai người đối đáp chuyện biên phòng nàng không hiểu chút nào thì buồn bực đến mức dậm chân trên mặt đất.

Tuyền Cơ buồn cười, đang định đi qua chế nhạo nàng vài câu, đuôi mắt liếc thấy Niên thừa tướng thân nhiên liếc nhìn Long Phi Ly một cái, ánh mắt chợt lóe lên sự tàn nhẫn lạnh lùng thì trong lòng nàng cảm thấy bất an, còn đang đắn đo thì lại nghe Thái hoàng thái hậu cùng Thái Hậu đi ra khỏi doanh trướng, tuyên bố xuất phát.

Nàng vốn chán ghét Long Lập Dục, về phần Long Chính Văn, nghĩ đến hẩn nhân cách cùng thủ đoạn của hẩn thì Tuyền Cơ liền căt giận. Lên xe ngựa, ba người hàn huyên vài câu, nàng bèn giả vờ tựa vào một bên chợp mắt, không nói chuyện nhiều với hai người họ. Long Lập Dục gọi nàng vài tiếng, nàng không trả lời, Long Lập Dục hừ lạnh một tiếng, nhưng Long Chính Văn thì thấp giọng nói: “Nương nương, người lạnh không?”

“Chính Văn mạo phạm.”

Tuyền Cơ còn đang nghi hoặc thì thấy trên người ảm áp, tựa hồ là một tấm cáo choàng được khoác lên người nàng, nàng nao nao, tay chân cứng ngắc, không dám phát ra tiếng động. Nàng nghĩ rằng nếu không phải đã biết nam tử này hiểm ác thì sự tỉ mỉ này của hẩn thực khiến cho người ta có chút cảm động.

“Thất đệ, chẳng lẽ ngươi cũng đối với Niên phi nương nương——” Long Lập Dục híp mắt nhìn, cười cười rồi đột nhiên bỏ lửng câu nói.

“Cũng?” Long Chính Văn hơi hơi nhú mi, thân nhiên nói: “Còn có ai khác sao?”

Long Lập Dục rửa thẳm, thấy mình nhất thời lỡ miệng bèn vội vàng nói: “Đó dĩ nhiên là Hoàng Thượng.”

Long Chính Văn cũng không chút hoang mang, cười nói: “Chính Văn còn tưởng rằng Tam ca nói là người khác chứ. Hóa ra Tam ca cũng từng nghe việc Chính Văn va chạm với nương nương à?”

“Người đang nói đến chuyện tứ hôn à?”

“Đúng vậy. Ngày đó Chính Văn cùng Nạp Minh vương tử từng gặp một vị cô nương ở trên đường trong đế đô, là một nữ tử huệ chất lan tâm, không ngờ sau đó gặp gỡ Niên phi nương nương trong cung, dung mạo cô

nương kia và nương nương rất giống nhau ——” Long Chính Văn nói xong, khẽ thở dài một cái, nói: “May mắn Hoàng Thượng khoan dung độ lượng, cũng không có trách tội.

“Ngược lại còn ban thưởng cho người một gã ca cơ có dung mạo tương tự Niên phi nữa.”

“Phải, Tam ca đừng cười, tóm lại là để an ủi nỗi tương tư khổ sở của Chính Văn.”

Long Lập Dục giương giọng cười to, “Nhìn không ra Thất đệ của chúng ta đúng là một kẻ si tình.”

“Trên đời này thực sự có người giống nhau như thế ư?” Hấn trợn mắt, ngạc nhiên nói. Hấn tâm tâm niệm niệm Tuyền Cơ, không ngờ người Long Chính Văn yêu quý lại có dung mạo tương tự như Tuyền Cơ, trong lòng thấy thập phần kỳ quái, lại nghĩ ba huynh đệ bọn họ đều yêu thích cùng một loại nữ tử.

Long Chính Văn cười, “Ừh, thật là xảo diệu.”

Hai người còn nói thêm vài câu, Tuyền Cơ nhắm mắt, chỉ nghe Long Lập Dục đột nhiên làm như vô tình nói: “Nghe nói thời gian trước thất đệ vì chuyện tứ hôn mà trở mặt với Nạp Minh vương tử, gần đây lại cùng vương tử đi lại thật gần gũi, đã rất nhiều lần lui tới dịch quán.”

Long Chính Văn cười nói: “Oan gia nên giải không nên kết, Chính Văn vẫn vì chuyện mạo phạm vương tử mà bất an.”

“Ồ, chứ không có nhắc đến chuyện khác sao?”

Long Chính Văn thần nhiên hỏi lại, “Chính Văn cũng nghe nói Tam ca cùng Nguyệt Lạc đại vương tử đi lại thân mật, không biết Tam ca cùng đại vương tử ngày thường thư từ qua lại là nhắc tới chuyện gì đây?”

Long Lập Dục không ngờ hấn nói như vậy, lắp bắp kinh hãi, nhất thời sắc mặt âm tình bất định.

Tuyền Cơ buồn cười, hóa ra tên khốn Long Lập Dục này quả thật xem nàng đã ngủ say như chết, nàng vội vàng lên tinh thần cẩn thận lắng nghe, tuy biết này hai người kiêng kị lẫn nhau, sẽ không ở trước mặt nàng đàm luận việc cơ mật gì, nhưng có thể nghe thêm chút tin tức ngoài ý muốn cũng tốt, trở về sẽ nói cho Long Phi Ly.

Nhưng câu nói của Long Chính Văn đã khiến cho Long Lập Dục cảnh giác, hai người đều ngưng nhắc đến đề tài này, sau đó chỉ nói đến một vài chuyện trong triều, hơn nữa đều là việc trong quán của mình.

Nàng nghe thật mệt mỏi, thực sự hơi buồn ngủ.

“Nương nương, đến rồi.”

Đột nhiên, một bàn tay nhẹ nhàng xoa vai của nàng, Tuyền Cơ run rẩy một cái, mở to mắt.

Long Chính Văn mỉm cười, đang ngắm nhìn nàng.

Tuyền Cơ phục hồi nụ cười, lại giả bộ nhìn nhìn áo choàng trên người, cảm kích nói: “Vương gia có lòng, cảm ơn.”

Long Chính Văn đón nhận áo choàng Tuyền Cơ đưa qua, dịu dàng nói: “Có thể cống hiến sức lực cho nương nương là vinh hạnh của Chính Văn.”

Tất cả xe ngựa đều đậu một bên, hơn mười tên cấm quân hộ vệ chung quanh, Tuyền Cơ ngồi vào vị trí xa phụ quan sát. Long Lập Dục cùng Long Chính Văn cầm cung tiễn, chạy thoăn thoắt trong rừng, giương cung kéo tên sẵn thú. Một số cấm vệ khác phụ trách lục tìm con mồi.

Nàng xem một hồi thì hoàn toàn không có hứng trí, tuy rằng hai nam tử kỹ thuật bắn cung cực kì lợi hại, quả nhiên là thiện xạ, tuy nàng không phải người ăn chay, nhưng nhìn thấy động vật bị tàn sát đổ máu trước mắt, chung quy cũng không đành lòng, dứt khoát trở về trong xe ngựa, kéo màn che xuống.

Mới vừa ngồi xuống, Long Chính Văn lại đi đến, cười nói: “Chắc là nương nương buồn, nếu nương nương không chê tài nghệ Chính Văn kém, Chính Văn nguyện dạy nương nương thuật bắn cung, làm cho nương nương cũng có thể tự mình đi săn, có được không?”

Tuyền Cơ cười đang muốn nhẹ nhàng cự tuyệt, lại nhìn thấy Long Chính Văn đột nhiên biến sắc, cất bước về phía trước, kéo nàng vào trong lòng.

329. Chương 335: Giết Tuyền Cơ

“Vương gia.” Tuyền Cơ không ngờ Long Chính Văn lớn mật như thế, lại nghĩ thái độ cư xử của hắn không nên lỗ mãng như thế, nàng vừa sợ vừa nghi hoặc, đang định đẩy hắn ra, nào ngờ hắn càng ôm chặt lấy nàng, hạ giọng nói bên tai nàng: “Đừng nhúc nhích.”

Tuyền Cơ cũng ý thức được không ổn, bên ngoài xe ngựa—— rất yên tĩnh.

“Bên ngoài có người đến đây à?” Tuyền Cơ thấp giọng hỏi.

Long Chính Văn gật đầu, “Nương nương đừng sợ, Chính Văn nhất định sẽ bảo vệ nương nương an toàn.”

“Chúng ta phải đợi ở trong xe ngựa sao?”

Bên ngoài tĩnh lặng làm cho Tuyền Cơ càng trở nên bất an, Long Lập Dục và cả nhóm cấm quân đều bị khống chế rồi sao?

Lưng áo đột nhiên căng thẳng, Tuyền Cơ lấp bắp kinh hãi, Long Chính Văn rút bội kiếm ra, trong ánh kiếm lấp lánh nàng chỉ thấy nóc xe đã bị phá vỡ, hắn ôm nàng phá nóc xe nhảy ra ngoài, cùng lúc đó, một thanh kiếm sáng choang cắt qua màn che của xe ngựa, đâm thẳng vào trong.

Trên mặt đất toàn là những người đã hôn mê kể cả Long Lập Dục.

Phía trước có mấy người đang đứng, đều mặc cùng một loại trang phục, người cầm đầu cười lạnh, trường kiếm trong tay chia thẳng vào hai người.

Chẳng trách có thể nhanh chóng khống chế Long Lập Dục cùng cấm quân như vậy, Tuyền Cơ cười khổ, thì ra là cố nhân.

“Niên phi nương nương, lâu nay có khỏe không?” Nữ tử cười dài nói.

“Chào Mộ Dung cô nương.” Tuyền Cơ thản nhiên nói.

Nàng đã từng chịu đau khổ trong tay nữ tử này nhưng hiện tại vẫn không úy kỵ, ả Mộ Dung Lâm này tính tình tàn nhẫn, cho dù sợ hãi cũng không có tác dụng gì.

Nàng nén xúc động quay đầu liếc mắt nhìn Long Chính Văn một cái, Long Phi Ly từng nói cho nàng biết Mộ Dung gia là do Long Chính Văn sai phái. Hiện tại, Long Chính Văn muốn bộc lộ dã tâm của chính mình rồi sao? Theo tình hình cẩn thận của Long Chính Văn thì làm sao có thể như vậy chứ? Hay là bọn họ định giở trò gì đó? Bây giờ nàng cũng không thể làm gì, cũng chỉ có thể giả vờ không biết gì hết.

“Nương nương, ngài đoán xem hôm nay ngài còn có thể thoát được nữa hay không?” Mộ Dung Lâm cầm kiếm chậm rãi đến gần, nhíu mày cười.

“Mộ Dung cô nương, người chắc chắn có thể đã bại thất vương gia sao?” Tuyền Cơ cười nói.

“Tại sao ngài nghĩ là hắn nhất định sẽ bảo vệ ngài?” Mộ Dung Lâm ngưng cười trong phút chốc, lạnh lùng hỏi vặn.

Tuyền Cơ nhìn về phía Long Chính Văn, “Vương gia, có đúng vậy không?”

Long Chính Văn giấu nàng một cái thật sâu, Tuyền Cơ chỉ cảm thấy trên người tê dại, thân mình chậm rãi rũ xuống trong lòng hắn.

Long Chính Văn cũng không để ý tới đám người Mộ Dung Lâm, ôm lấy Tuyền Cơ, đặt nàng vào trong xe ngựa, lại bước qua thăm dò hơi thở của Long Lập Dục.

“Chỉ là hôn mê thôi, ta không hề động đến hắn!” Mộ Dung Lâm nói.

Long Chính Văn lạnh lùng cười, “Long Lập Dục cùng nhau tiến vào bãi săn, nếu hắn xảy ra chuyện thì người khác sẽ nói như thế nào? Long Phi Ly sẽ nghĩ như thế nào?”

“Cho nên không có mệnh lệnh của chàng, ta cũng không có động đến hấn.” Mộ Dung Lâm ném thanh kiếm trên tay, tiến lên phía trước, kéo cánh tay của Long Chính Văn, dịu dàng nói.

“Vậy bây giờ nàng tới đây làm gì? Không phải nàng đang trên đường trở về Vong Ưu quận sao?”

“Chính Văn, chúng ta không thể thả Niên Tuyền Cơ, lần này là một cơ hội tốt. Không phải chàng nói hoàng đế yêu nàng ta sao? Lần trước Long Phi Ly thậm chí vì nàng ta mà ngay cả mạng sống cũng không cần, nếu chúng ta giết chết nàng ta, Long Phi Ly chẳng phải bị thống —— ”

Long Chính Văn thản nhiên cắt lời nàng, “Giống như Long Lập Dục, ta phải đưa Niên Tuyền Cơ an toàn ra khỏi đây, nếu nàng ấy gặp chuyện không may ở trong này, nàng cho rằng người đầu tiên Long Phi Ly giết sẽ là ai? Ta và Long Lập Dục đều không thể trốn tội.”

Hắn phất tay áo một cái, nói: “Nàng trở về đi, sẵn bần vừa kết thúc thì ta sẽ cùng Nạp Minh vương tử tụ họp rồi tức khắc trở về quận.”

“Chính Văn, với tài trí của chàng, ta biết nhất định chàng sẽ có biện pháp, ” Mộ Dung Lâm nhẹ nhàng cười, ánh mắt mong chờ nhìn hấn, “Tiểu tiện nhân này đã hủy dung mạo của ta, sinh cơ hoàn lại bị nàng ta ăn mất, cả đời này ta cũng không thể nào khôi phục dung mạo.”

“Lâm nhi, theo như nàng vừa nói Niên phi chết thì Long Phi Ly sẽ như thế nào, đó chẳng qua đều là cái cơ của nàng thôi, căn bản là nàng muốn giết Niên Tuyền Cơ.” Long Chính Văn khẽ nhắm mắt, nghiêng người lườm Mộ Dung Lâm.

“Đúng vậy!” Mộ Dung Lâm đột nhiên buông Long Chính Văn ra, cười khổ nói: “Chính Văn, ngày đó ca ca ta nói, ta còn không tin, nhưng hiện tại ta bắt đầu tin, dung mạo ả ca cơ kia rất giống Niên Tuyền Cơ, hôm đó chàng cũng không chạm vào ta, mà chỉ ở trong phòng ả, hàng đêm sủng ái ả, chàng thậm chí muốn ta và ca ca quay trở về quận, là không muốn ta ở trong này gây trở ngại chàng vui vẻ chứ gì.”

“Nàng vừa luyện tâm cổ xong, thân mình chưa thích hợp sinh hoạt vợ chồng.” Long Chính Văn hơi không kiên nhẫn, nhẹ giọng nói: “Nếu nàng không vui thì nàng có thể giết chết ả ca cơ kia!”

“Không!” Mộ Dung Lâm cắn răng, nói từng chữ từng chữ một: “Ta không giết ả! Ta chỉ giết Niên Tuyền Cơ. Chuyện ca ca ta không nghĩ ra, mấy ngày nay ta đã nghĩ ra.”

“Có một chuyện ta vẫn xem nhẹ. Nếu chàng không thương nàng ta thì ngày đó chàng có thể đem sinh cơ hoàn đổi thành viên thuốc bình thường rồi hạ cổ độc, chàng không nhất thiết phải lấy dung mạo của ta ra bồi thượng, lí do duy nhất là cái gì, chàng phải rõ ràng hơn ta! Trong cung truyền ra tin tức nói chàng từng thỉnh cầu hoàng đế tứ hôn, nghe nói dung mạo nàng kia tương tự như Niên phi. Bọn họ đều bị chàng lừa, người đó căn bản là Niên Tuyền Cơ có đúng hay không? Có điều khi đó chàng không biết nàng ta chính là Niên phi!”

“Tứ hôn ư? Vị trí vương phi chỉ có một! Nàng làm Vương phi của chàng vậy thì Mộ Dung Lâm ta đây là gì? Ca ca ta nói đúng, nam nhân đều muốn dành tặng thứ tốt nhất cho nữ nhân hấn yêu nhất. Hôm nay chàng muốn ta trở về Vong Ưu quận, cũng được! Chàng muốn ta giúp chàng làm gì đều được cả! Nhưng hôm nay ta nhất định phải giết Niên Tuyền Cơ!”

“Chính Văn, không phải là chàng yêu ta sao? Vậy hãy để cho ta giết chết nàng ta! Chàng hãy ngẫm lại xem, nữ nhân này có thể giúp chàng làm chuyện gì? Ta lại có thể giúp chàng làm chuyện gì!”

Nụ cười trên khóe môi Mộ Dung Lâm chậm rãi nở rộ, sắc mặt Long Chính Văn đậm mạc, khoanh tay đứng yên, không hề động đậy. Nàng liếc nhìn mấy tên thủ hạ một cái, mấy tên kia hiểu ý, cầm kiếm tiến về phía xe ngựa.

Một góc khác của bãi săn.

“Chàng định đi đâu?” Như Ý nhìn chằm chằm bóng dáng nam tử cao lớn tuấn tú trước mặt, cười hỏi, đôi mắt ửng đỏ, chân mày tái nhợt.

“Trẫm đi tìm nàng ấy, quy tắc nói không thể vi phạm việc đuổi bắt con mồi, nhưng không nói không thể tìm người.”

330. Chương 336: Phần Nộ Khó Nhịn

“Ca ca nàng đâu rồi?” Long Chính Văn đột nhiên thản nhiên hỏi.

“Đang trên đường trở về quận. Ca ca vẫn bị chuyện này làm cho tức giận nên không cùng ta cùng nhau quay trở về đây.” Mộ Dung Lâm cười dài nhìn mấy tên nam tử đến gần xe ngựa, đưa tay ghi mặt Long Chính Văn xuống, nhẹ nhàng hôn lên môi của hắn.

Trong khoang miệng nếm được bột phấn thơm ngòn ngọt, Long Chính Văn nhướng mày, lạnh lùng nói: “Đây là cái gì?”

“Chính Văn, ta sắp trở về rồi, chàng không nhớ ta sao?” Giọng Mộ Dung Lâm khàn khàn, lưỡi quần quít lấy đôi môi của hắn.

Long Chính Văn nhất thời hiểu ra, đây chính là hợp hoan tán*. Hắn chớp mắt, nắm lấy bả vai Mộ Dung Lâm, nói từng chữ từng chữ một i: “Mộ Dung Lâm, ở trong này làm chuyện nam nữ, nàng quả thật điên rồi!”

Ánh mắt Mộ Dung Lâm hiện ra ý cười, si ngốc ngẩn nhìn dung nhan tuần tú của hắn.

Đột nhiên một tia hàn khí lạnh như băng rất nhanh xẹt qua, trước khi đau đớn truyền đến là một thanh âm trầm đục, thanh âm này so với nỗi thống khổ ngay sau đó càng làm cho người ta trông rỗng và sợ hãi hơn.

Lúm đồng tiền của Mộ Dung Lâm nhanh chóng tan rã.

Nàng không thể tin cúi đầu nhìn xuống, ánh mắt chạm phải mũi kiếm nhô ra giữa bụng, cuối cùng trái tim đã chết lặng.

“Chính Văn, ngày đó ta bị Niên Tuyên Cơ đẩy ngã xuống vực, sau đó lại bị Long Phi Ly bắt được, hai lần đó ta đều nghĩ rằng ta hẳn phải chết không thể nghi ngờ... Ta chưa từng nghĩ rằng ta sẽ chết trong tay người.”

“May mắn là ca ca của ta, hắn... Hắn không có đến đây. Người thực ngoan độc, chắc là ngay cả ca ca của ta người cũng muốn giết !”

Mộ Dung Lâm thấp giọng nói xong, chậm rãi rũ mắt xuống.

Ánh mắt Long Chính Văn lạnh lẽo, cánh tay cầm kiếm nhanh chóng triệt hạ, hung hăng nắm lấy cánh tay phải của Mộ Dung Lâm đột nhiên vươn ra, cổ tay hơi dùng lực một chút, đã bóp gãy xương tay nàng ta, một cước đá văng nàng ta ra xa, mỉm cười, nói: “Lâm nhi, tính tình của nàng ta còn không rõ ràng sao?”

Mộ Dung Lâm phủ phục dưới đất, chủ thủ sáng choang rơi không xa cổ tay bị gãy, nàng thở phì phò, đã là hít vào nhiều mà thở ra không bao nhiêu.

Mấy nam tử đang tới gần xe ngựa khiếp sợ đứng yên tại chỗ, không biết kẻ nào bị ai rống lên một tiếng, mấy người nhất tề lao về phía Long Chính Văn.

“Ngu ngốc, đi... Đi nói cho ca ca ta biết, thay ta báo thù!” Mộ Dung Lâm hét lên.

Long Chính Văn khẽ nở nụ cười, thân ảnh trắng muốt xuyên qua giữa bọn họ.

Đến khi bóng trắng kia dừng lại trước mặt nàng ta thì Mộ Dung Lâm cười thảm, chỉ mới mấy chiêu mà hắn đã giết sạch thủ hạ của nàng.

“Vì sao?” Nàng dùng hết khí lực ngẩng đầu lên, ánh mắt oán hận chất vấn nam tử trước mắt khiến nàng mắt hết tất cả mọi thứ này.

“Bởi vì, ” Long Chính Văn chậm rãi xoay người, cúi xuống nâng hai má của nàng lên, “Thứ nhất, tâm cổ đã sắp luyện thành, thứ hai, ca ca người nói đúng, ta vốn định giữ lại vị trí chính phi cho nàng ấy, làm sao

cho người giết nàng được? Hơn nữa, ta chán ghét kẻ không nghe lời mà người lại khiêu chiến điểm máu chốt của ta.”

“Ta... Ca ca ta sẽ không bỏ qua cho người, người và Niên Tuyên Cơ cũng không ...”

Thanh âm trầm ách cứ thế mà ngừng lại.

“Không chết tử tế được sao?” Long Chính Văn thản nhiên cười nói: “Mộ Dung Lâm, ca ca người sẽ không biết là ta giết người, hắc sẽ tưởng là Long Phi Ly gây nên, hắc còn có thể gặp Long Phi Ly một lần, đừng quên, hắc cần thuốc giải của tởi tâm đan. Người nói xem lúc đó là hắc giết Long Phi Ly, hay là Long Phi Ly giết hắc?”

Ánh mắt sương hàn chậm rãi quét qua xe ngựa bỗng trở nên dịu dàng hơn một chút. Long Chính Văn nhúu mày, liếc nhìn khắp bốn phía một lượt, đem Long Lập Dục nâng đến sau lưng thi thể của Mộ Dung Lâm, làm cho tay hắc nắm chuôi kiếm cắm thẳng trên lưng Mộ Dung Lâm.

Hắc vừa mới đứng dậy thì phía dưới bụng trở nên căng thẳng... được lực hợp hoan tán phát tác, đây là bí được trong cung, được tính rất mạnh, trước kia hắc chơi đùa cùng Mộ Dung Lâm từng dùng qua.

Sự tự chủ của hắc vốn rất mạnh, nhìn xe ngựa cách đó không xa, lại đột nhiên trở nên dao động.

Không được! Hắc khê cắn răng, bây giờ vẫn chưa thể chạm vào nàng!

Nhớ tới vui sướng ngày đó cùng ca cơ kia, đó chẳng qua chỉ là kẻ thế thân của nàng... Nếu là nàng thì tư vị sẽ như thế nào! Dục vọng của hắc nhất thời trở nên mãnh liệt, đợi đến khi phát giác ra chính mình đang làm thì hắc đã vén rèm che trên xe ngựa ra, nhìn chăm chăm nữ tử vừa rồi đã bị hắc điểm huyết ngữ.

Trên mặt nàng vẫn còn nhọt nhọt mấy vết sẹo, da thịt mới lên rất non nớt, vô cùng mịn màng, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt nàng, ánh mắt ngây dại, lại nhìn thấy vết xanh tím trên cổ của nàng.

Phía dưới bụng hắc đột nhiên căng lên, nóng rực đau đớn mãnh liệt ập đến, giống như bị quỷ ám, hắc nhẹ nhàng mở cổ áo nàng ra, trên làn da trắng nõn quả nhiên càng xuất hiện thêm nhiều dấu vết từng được nam nhân ân ái.

Từng vết từng vết xanh tím ái muội... Nghĩ tới sắc mặt thẹn thùng của nàng ở dưới thân đệ đệ của hắc, rên rỉ hầu hạ, hắc nhất thời trở nên luống cuống phần nộ, dựa vào cái gì mà Long Phi Ly có thể cùng nàng đêm đêm ân ái còn hắc thì chỉ có thể chạm vào nữ nhân rất giống nàng kia chứ!

Kiếp trước, hắc yêu nàng hừng hực như lửa cháy, trong lòng nàng lại chỉ có Long Hạo, đời này nàng lại trở thành nữ nhân của hắc.

Ánh mắt hung hăng nhúu lại, trước đây theo phụ hoàng săn bắn, bãi săn này hắc đã tới nhiều lần, nơi này là khu vực săn bắn của bọn hắc, trừ những người nằm trên mặt đất này thì sẽ không có người xuất hiện ở vùng này, vào sâu hơn một chút có một vài hang động —— hắc vung roi quất lên lưng ngựa, con ngựa bị đau, lập tức phóng nhanh về phía trước ...

Chuyến đi săn bắt đầu từ giờ Thân, hiện tại là đầu giờ Dậu, còn một thời gian dài nữa mới đến giờ Thìn, cũng đủ cho hắc an bài sắp xếp.

Hiện tại, hắc muốn nàng trở thành nữ nhân của hắc!

“Có lẽ trong mắt nàng ấy ta thậm chí là kẻ không biết liêm sỉ, còn chàng thì sao, chàng cũng thấy ta như vậy sao? Ta thật vất vả mới có được một cơ hội ở chung với chàng, chàng cứ như vậy mà đi sao? Chàng và nàng ấy gặp nhau mỗi ngày, chẳng lẽ nàng ấy vẫn chưa thoả mãn, còn muốn tranh giành với ta hai canh giờ này ư?” Như Ý đau khổ cười, nói.

Long Phi Ly hơi hơi nghiêng người đi, nhẹ giọng nói: “Trẫm nghĩ rằng ngày đó giữa chúng ta đã nói đủ rõ ràng, Tâm Y, không biết bắt đầu từ khi nào thì người không thoả mãn không phải là nàng ấy mà là trẫm.”

331. Chương 337: Không Thể Nào Theo Đuổi

Xa xa Nạp Minh Thiên Lăng đang hào hứng sẵn bản, quay đầu cười la lên: “Hoàng Thượng, nhóm chúng ta mà giành được phần thưởng thì Ngài có thể nhận được một phần, bản thân Ngài cũng tiết kiệm được một phần ban thưởng đó, ngài còn ở bên kia làm cái gì? Mau đến đây giúp ta một tay đi!”

Long Phi Ly lại khẽ điểm chân một chút, lướt qua hắn, thanh âm vừa truyền đến thì thân ảnh đã biến dạng.

“Trẫm sẽ trở về ngay, mong vương tử quan tâm đến Như Ý cô nương một chút.”

Nạp Minh Thiên Lăng hơi hơi rùng mình, cũng không phải là vì Long Phi Ly đột nhiên rời đi, mà là —— hắn cúi đầu nhìn xem mẫu giấy cuộn trong lòng bàn tay, vừa rời trước khi rời đi Long Phi Ly đã đưa cho hắn.

“Oa, thu hoạch thực phong phú, chiến lợi phẩm của chúng ta lúc này không nhỏ a.” Ngọc Trí bỏ cung tiễn xuống, lấy khăn tay đưa cho Bạch Chiến Phong.

Bạch Chiến Phong hơi chần chờ, cuối cùng vẫn tiếp nhận, nói: “Cảm ơn.”

Ngọc Trí đỏ mặt lên, hé miệng cười đi về phía Hạ Tang.

“Phốc” một tiếng, trật lất, Hạ Tang tự giễu cười, đúng vậy, ánh mắt để ở bên kia thì làm sao có thể ngắm chuẩn xác được?

Thân ảnh của nàng đến gần, hắn bắt động thanh sắc tránh đi, giờ cung tiễn lên lần nữa, ánh mắt nhanh như chớp dừng tại chỗ một con thỏ hoang ở phía trước.

“Hạ Tang!”

Nam tử phía trước thay đổi vị trí mấy lần, Ngọc Trí cũng nóng nảy, thốt lên.

Lúc này Hạ Tang mới xoay người lại, thản nhiên nói: “Như thế nào?”

“Đưa cho người nè.” Ngọc Trí bĩu môi, nắm chặt cái khăn tay đưa tới trước mặt Hạ Tang.

Hạ Tang hơi hơi chần động, kinh ngạc nhìn cái khăn trong bàn tay nhỏ nhắn của nàng, thấp giọng nói: “Ta cũng có sao?”

Ngọc Trí kỳ quái, “Tại sao có thể không có?”

Nàng nói thầm, nhét khăn tay vào trong tay Hạ Tang, rồi cười mỉm nhặt cung tiễn của mình lên, theo bản năng nhìn lại, đã thấy Hạ Tang nhét khăn tay vào trong lòng, nàng mặt nhăn nhu mảy, đi đến bên cạnh Hạ Tang, vỗ vỗ bờ vai của hắn, “Vì sao không lau mồ hôi? Đầu còn đầy mồ hôi nè!”

Hạ Tang bị phát hiện, nhất thời trở nên quẫn bách, da mặt trắng nõn hơi ửng đỏ, cười khổ, không biết nói với nàng như thế nào, chắc cũng không thể nói đây là đồ nàng tặng, hắn không nỡ dùng?

Ngọc Trí hồ nghi quan sát hắn, hừ giọng: “Hạ Tang càng ngày càng kỳ quái !”

Nàng nói xong kiễng chân, dùng tay áo lau mồ hôi trên trán cho hắn.

Tay áo mang theo mùi hương thơm ngát thản nhiên lướt qua mặt hắn, Hạ Tang hồi hộp căng thẳng, tim đập mạnh, nhưng chụp mạnh lấy tay nàng, Ngọc Trí lấp bắp kinh hãi, không biết làm sao trừng mắt nhìn hắn.

“Đau quá, Hạ Tang, người làm cái gì vậy? Ta chỉ giúp người lau mồ hôi —— ”

Hạ Tang chợt phục hồi tinh thần lại, thả tay nàng ra, hơi hơi nghiêng người đi, “Nô tài đáng chết, đã mạo phạm công chúa.”

Giọng nói hắn tỏ ra chán ghét, Ngọc Trí ngẩn ngơ, kinh ngạc nói: “Nô tài công chúa cái gì, ta không thích nghe người nói như vậy, người biết ta không thích người nói như vậy mà. Có phải người không thích ta hay

không, người chán ghét ta có phải hay không? Ta luôn cảm thấy, không biết bắt đầu từ khi nào, người đã không thích ta —— ”

Hạ Tang nghe thấy giọng nàng ảm ức, nghẹn ngào chực khóc thì trong lòng đau đớn, quay người lại, định ngon ngọt dỗ dành, nhưng rồi nghĩ như vậy cũng tốt, hai người từ giờ ít qua lại, như vậy tưởng niệm càng ngày càng mãnh liệt đối với nàng không chừng cũng có thể từ từ giảm bớt.

Rõ ràng đêm đó ở trong khu rừng ở Yên Hà quận, hắn liều lĩnh lặng lẽ ôm nàng, tự nói với mình, đã là lúc phải kết thúc, không thể tiếp tục si tâm vọng tưởng, nhưng hắn lại giống như bị nghiện đêm đêm đều nhớ đến cái ôm trộm đó, nhớ đến nàng.

Đôi khi nhìn thấy Hoàng Thượng cùng Niên phi nương nương thân mật, hắn làm sao không khỏi mơ tưởng?

“Trước kia người không như thế, trước đây chúng ta không phải như thế, Hạ Tang...”

Nàng nghĩ hắn sẽ dỗ dành nàng giống như lúc trước, nhưng hắn không làm, chỉ lạnh lùng nhìn bản thân mình. Trong lòng Ngọc Trí rất thất vọng, nhẹ nhàng giặt tay áo Hạ Tang.

Tay áo của hắn hình như lại vừa lạnh vừa cứng rắn, không chút lung lay, không chút bất động.

Cảm giác bị dằn nén kia càng ngày càng rõ, Ngọc Trí cúi đầu, nước từ trong khóe mắt chảy ra, rơi xuống cánh tay của Hạ Tang.

Bàn tay trong tay áo bị nàng gắt gao nắm chặt khe run lên, nàng còn đang giặt mình ngạc nhiên, hắn lại lấy khăn tay vừa rồi nàng đưa cho hắn từ trong lòng ra, chạm vào mi mắt của nàng, nhẹ nhàng lau nước mắt.

Hơi thở trong lành của hắn phả bên tai nàng.

“Ngọc Trí, con người sẽ trưởng thành, tự nhiên sẽ thay đổi. Tựa như cô cũng có người trong lòng, đúng hay không?”

Ngọc Trí chấn động, ngẩng đầu nhìn Hạ Tang, “Người cũng biết ư?”

“Ừh, Hoàng Thượng, nương nương, mọi người đều biết. Nha đầu gốc, nam tử sẽ không thích cô thân cận với một nam tử khác như thế, chúng ta cũng nên có chút kiêng kỵ, đúng không?”

“Giống như mấy thứ khăn tay này, cô đưa cho Bạch tướng quân là được, không cần đưa cho Hạ Tang, đã hiểu chưa?” Hắn hơi cúi người xuống, vuốt vuốt tóc của nàng, bàn tay giống như phải bóng nhanh chóng thu hồi.

Ngọc Trí nhíu mày, trong nháy mắt, tựa hồ đã hiểu ra rất nhiều, quả nhiên mỗi người đều thay đổi phải không? Nhưng mà ngay cả tẩu tẩu từng có thay đổi rất lớn không phải cũng đã trở lại sao? Tẩu ấy rất tốt với Cửu ca, không hề chán ghét huynh ấy, không hề không để ý tới huynh ấy nữa.

Hạ Tang là bằng hữu thân cận nhất của nàng, nếu thích Bạch đại ca thì không thể tiếp tục tốt với hắn nữa sao? Hắn nói, Bạch đại ca sẽ để ý, ừm, đúng rồi, hình như khi đó Cửu ca cũng không thích tẩu tẩu nói chuyện với Bạch đại ca.

Tâm tình đang vui vẻ nhất thời trở nên ảm đạm, nàng không muốn mất đi Hạ Tang, Hạ Tang là người rất quan trọng của nàng, giống như Cửu ca, Thập ca, tẩu tẩu, không, không giống, nàng nhanh chóng phủ định ý nghĩ của chính mình, lại đột nhiên cảm thấy mờ mịt, rốt cuộc tại sao lại không giống?

Hạ Tang nhìn thấy Ngọc Trí mặt mày nhăn nhó, khuôn mặt nhỏ nhắn tỏ ra tái nhợt, trong lòng hắn càng cảm thấy chán ghét chính mình, nàng không biết là hắn chưa bao giờ chán ghét nàng, mà là chán ghét chính hắn.

Hắn thậm chí dùng lời nói ti tiện như vậy để bức bách nàng rời xa hắn, chẳng qua là để bản thân hắn dễ chịu hơn một chút, trong những giấc mơ trần trọc, hắn nhớ nàng, nhớ đến mức sắp điên mất! Nhưng vĩnh viễn vẫn không thể nào theo đuổi...

332. Chương 338: Nếu Dám Động Đến Nàng

Hai người đang căng thẳng thì thanh âm của Bạch Chiến Phong đột nhiên truyền đến, “Các vị hãy quan sát trước đi, ta rời đi một chút, lát nữa quay lại.”

Ngọc Trí ngẩn ra, Hạ Tang thản nhiên nói: “Bạch tướng quân muốn đi đâu?”

“Chiến Phong đi qua bên Niên phi nương nương nhìn xem một chút.” Bạch Chiến Phong nhẹ giọng nói: “Nếu không có gì đáng ngại, Chiến Phong lập tức trở về.”

“Được!” Hạ Tang gật đầu.

“Vậy làm phiền Hạ tổng quản bảo vệ công chúa.”

“Là chúc trách của Hạ Tang mà.”

Hai nam tử gật đầu một cái, Bạch Chiến Phong thân hình nhoáng lên, môi Ngọc Trí khẽ động đập thì hần đã đi mất.

Ngọc Trí nhẹ nhàng cười, “Hạ Tang, ta thật khờ, Bạch đại ca thủy chung chỉ tâm tâm niệm niệm tẩu tẩu.”

Hạ Tang lắc đầu, “Ngọc Trí, không phải đâu, mặc dù tiếp xúc với Bạch tướng quân không nhiều lắm, nhưng Hạ Tang cảm thấy hần là người chính trực, hơn nữa hiện tại khúc mắc giữa Hoàng Thượng và nương nương đã giải, với tính tình của hần tuyệt đối sẽ không can thiệp vào, hần chỉ muốn nương nương hạnh phúc thôi.”

“Vì sao người dám khẳng định như vậy?”

Long Ngọc Trí, bởi vì, Hạ Tang cũng muốn nàng có thể hạnh phúc một chút. Giấu đi ý nghĩ trong lòng, Hạ Tang trả khăn tay lại cho Ngọc Trí, “Hạ Tang may mắn đi theo bên cạnh hoàng thượng, đã từng nhìn thấy đủ loại hạng người.”

Ngọc Trí cúi đầu, không nhìn đến khăn tay Hạ Tang đưa trả, Hạ Tang cẩn thận gấp khăn tay ẩm ướt, bỏ lại vào trong lòng, nhẹ giọng nói: “Ngọc Trí, Tam Vương gia từng có lòng tơ tưởng đến nương nương.”

Có một số việc, lòng người hiểm ác xấu xa, Ngọc Trí nên biết mới không tái phạm lỗi lầm vô ý, có khi mỗi họa do vô tình gây ra còn lớn hơn bất cứ mối họa nào. Hần không nói chuyện Long Chính Văn ra, việc này, Hoàng Thượng sớm phân phó thuộc hạ, trừ bọn họ, không nên cho người khác biết.

Ngọc Trí cả kinh, “Hạ Tang, người nói cái gì? Chẳng trách hôm qua Cửu ca suýt chút nữa liên chống đối hoàng nữ nãi, thì ra là như vậy, thì ra là như vậy —— ”

“Ta thực đáng chết! Làm sao bây giờ? Không sợ, không sợ, cũng may còn có thất ca ở đó...”

Hạ Tang nhìn thần sắc bối rối của Ngọc Trí, khẽ thở dài một cái, nếu nói Long Lập Dục thực sự là tiểu nhân, như vậy Long Chính Văn chính là ngụy quân tử, tiểu nhân không đáng sợ, ngụy quân tử mới đáng sợ.

Bạch Chiến Phong cơ hồ theo sát Long Phi Ly chạy tới bên ngoài khu vực săn bắn của nhóm Tuyền Cơ.

Hần vừa nhìn thấy Long Phi Ly, Long Phi Ly cũng xoay người lại nhìn hần.

“Hoàng Thượng, vi thần chỉ là ——” Bạch Chiến Phong hơi hơi hạ thấp người, Long Phi Ly lại khoát tay, cắt lời hần.

“Trẫm hiểu, tướng quân không cần nhiều lời.”

Quân thần hai người nhìn nhau cười, sự tín nhiệm kiên định nhất, nhiều khi không phải có ngay từ lúc bắt đầu mà cần phải thành lập, đầu tiên là phải tin tưởng.

Đột nhiên, Bạch Chiến Phong nhướng mày, cả kinh nói: “Không tốt, có mùi máu tanh.”

Mũi Long Phi Ly cũng rất linh mẫn, cơ hồ đồng thời cũng cảm giác được, hai người nhìn nhau một cái, đều tự mình thi triển khinh công, bước vào phạm vi khu vực săn bắn.

...

Đợi đến khi nhìn thấy đám người Long Lập Dục nằm trên mặt đất, ánh mắt Mộ Dung Lâm mở to, hết sức oán hận nhìn lên trời, hai người xưa nay dù rất trấn định, cũng phải kinh hãi.

Đáng giận! Long Phi Ly nắm chặt tay, hắn không quên thương tổn khi nòng rơi vào tay Mộ Dung gia, lần này là ai? Là Long Chính Văn, hay là người của hắn?

“Hoàng Thượng, theo ngài thấy, nường nường là bị người của Mộ Dung gia đưa đi sao?” Bạch Chiến Phong nhíu chặt chân mày, qua lại xem xét dấu vết trên mặt đất.

Ánh mắt Long Phi Ly giống như tia chớp, nường nường nhìn vết thương sau lưng Mộ Dung Lâm một chút, giọng nói cứng ngắt: “Có ba loại tình huống, một là Long Chính Văn cố ý bố cục, phái người bắt nường đi; hai là có một nhóm người khác, đưa cả hai người đi, thứ ba là Long Chính Văn cùng Mộ Dung phát sinh nội chiến, hắn giết bọn họ... Nhưng vì sao hắn muốn đưa nường đi?”

“Tại sao?” Bạch Chiến Phong xoay người, cũng cẩn thận xem xét vết thương của Mộ Dung Lâm.

Ánh mắt Long Phi Ly càng trở nên trầm lạnh.

“Theo lý thuyết, tình huống thứ nhất có khả năng rất nhỏ, thất ca của trẫm là người cẩn thận lo xa, hắn sẽ không làm cho người ta có chút hoài nghi về hắn, mặt khác, Tiểu Thất là hắn đưa vào, nếu trong tay hắn xảy ra chuyện, cũng khiến hắn mất mặt, cho nên cho dù hắn muốn cướp đi Tiểu Thất, cũng sẽ không cướp từ trên tay mình.”

Bạch Chiến Phong gật gù đầu, “Không sai! Vậy thì chỉ có khả năng thứ hai và thứ ba!”

“Mặc kệ như thế nào, hiện tại chúng ta phải mau chóng tìm ra nường! Bạch tướng quân, khanh đuổi theo dấu bánh xe này, trẫm lập tức trở về doanh trại điểm binh mã tới đây!”

“Được!”

Bạch Chiến Phong khẽ ngưng mi, cười lạnh nói: “Thật là một kẻ rất狡 hoạt!”

Long Phi Ly hơi ngẩn ra, vừa nhìn thấy dấu xe, ánh mắt lợi hại quét khắp bốn phía, lập tức hiểu ý, đâm một quyền vào trên thân cây, lạnh lùng nói:

“Giỏi thật!”

Trên con đường phía trước, dấu vết xe ngựa thật là rõ ràng, có ba vết xe rẽ theo ba hướng, đi vào trong rừng sâu.

Rốt cuộc, vết xe nào mới là thật ?

Khóe miệng Long Phi Ly không còn chút ý cười, “Mỗi nhóm đều được trang bị ba chiếc xe ngựa, chủ tử một xe, cấm quân hai xe, hiện tại tất cả xe ngựa cũng không thấy, hắn dùng để che giấu tầm mắt, có lẽ, người bắt cóc Tiểu Thất cũng không ngờ chúng ta đến đây nhưng vẫn cẩn thận chuẩn bị chút việc nhỏ ấy.”

Bạch Chiến Phong khẽ nhíu mi, “Có lẽ Chiến Phong có một cách có thể dùng thử.”

Long Phi Ly vui vẻ, ánh mắt căng thẳng thoáng mở ra một chút.

Bạch Chiến Phong lập tức cẩn thận điều tra ba dấu vết trên đường, lấy tay nhẹ nhàng khều, hơi khô ráo, khóe miệng trẫm xuống, “Trên ba chiếc xe ngựa đều có số người ngang nhau, như vậy thì không thể tìm hiểu thiệt giả.”

“Trong hai chiếc xe ngựa có thể là chứa thi thể, ” Long Phi Ly trầm giọng nói, ánh mắt nhìn xuống đất, Bạch Chiến Phong nhìn theo ánh mắt của hắn, nhất thời hiểu ra, sắc mặt ngưng trọng, nói: “Vết máu trên mặt đất có dấu vết thân thể bị kéo lê, như vậy có một số thi thể bị chuyển lên xe, để mặc cho xe ngựa tự chạy đi.”

Long Phi Ly cắn răng nói: “Chiến Phong, khanh có biết điều này có ý nghĩa gì không? Nếu phải dùng thi thể để phân tán sự chú ý của chúng ta, vậy tức là đối phương không đủ người, không có chuẩn bị trước, như vậy thì người đưa Tiểu Thất đi, khả năng lớn nhất là Long Chính Văn!”

“Nếu hắn dám đụng đến nường... Nếu hắn dám...!”

333. Chương 339: Bay Trên Trời Cao

“Dấu vết đánh nhau còn rất mới, bọn họ rời đi cũng không lâu, có phải Long Chính Văn gây nên hay không, bây giờ vẫn chỉ là phán đoán. Việc này không nên chậm trễ, Chiến Phong, vẫn cứ làm theo kế hoạch lúc nãy đi, chỗ này gần khu vực săn bắn của khanh nhất, khanh qua đó thông báo cho Hạ Tang, sai một nhóm cấm quân đưa Ngọc Trí trở về doanh trại, những người còn lại, khanh và Hạ Tang cưỡi ngựa đuổi theo một hướng, bây giờ trầm lập tức trở về điều động người.”

“Được!”

Hai người gật đầu, chia ra hai hướng.

Trừ người của Mộ Dung gia đã chết hết, một số thi thể còn lưu lại trên mặt đất, một số được chuyển lên xe, Long Lập Dục cùng một đám cấm quân nằm trên mặt đất không có thương vong, hình như chỉ trúng mê dược rất nặng. Long Phi Ly hơi trầm ngâm, khu vực săn bắn cách doanh trại cũng không xa lắm, thậm chí còn gần hơn so với một vài khu vực đi săn khác, hẳn bỏ ý niệm qua bên đó điều động nhân mã, cho tay vào trong ngực, lấy ra một viên pháo hiệu đốt lên rồi lập tức thi triển khinh công trở về doanh trại.

Trở lại nơi đóng quân, sắc trời đã sẫm tối, lúc này hỏi tướng sĩ canh giờ ở ngoài doanh trại thì đã là giờ Dậu canh ba.

Tướng sĩ ở lại bảo vệ nhìn thấy hoàng đế, đều lấp bắp kinh hãi, Long Phi Ly không nói một tiếng nhanh chóng chọn ra một trăm cấm quân, lúc này, Thái Hậu cùng Cát Tường dìu Thái hoàng thái hậu đi ra, Thái hoàng thái hậu nhíu mi nói: “Hoàng đế, ngài làm cái gì vậy?”

“Hoàng tổ mẫu, sau này tôn nhi sẽ bẩm báo với ngài.”

Hắn khẽ gật đầu, leo lên ngựa, mắt lại nhìn thấy mấy chiếc xe ngựa trong rừng chạy như bay đến, chắc là nhìn thấy khói hiệu triệu tập nên trong lòng cấp bách, trên xe ngựa là đám người Long Tử Cẩm, Đoạn Ngọc Hoàn, Thanh Phong.

“Theo trầm đi tìm Niên phi!” Hắn vung tay lên, mọi người hiểu ý, đang định quay đầu xe ngựa, đột nhiên trên bầu trời một tiếng gào truyền đến. Trong bóng đêm, dưới ánh lửa ở phần đất bên ngoài doanh trại, chỉ thấy một con thú khổng lồ từ trên không trung đang bay xuống, ánh mắt màu xanh biếc giống như chim ưng, lao như tên bắn về hướng Long Phi Ly.

“Bảo hộ Hoàng Thượng!” Đoạn Ngọc Hoàn hô to một tiếng, cùng Long Tử Cẩm, Thanh Phong nhảy xuống ngựa xe, nhanh nhẹn chạy đến đây.

Cấm quân sớm đã vây quanh Long Phi Ly cùng Thái Hậu, Thái hoàng thái hậu, lại có người cầm đao chém về phía con vật đứng sừng sững phía trước đoàn người.

“Dừng tay!” Long Phi Ly quát lên ngăn lại, Long Tử Cẩm mặt đầy kinh ngạc, Thanh Phong thất thanh kêu lên: “Tiểu súc sinh!”

Đây đúng là sói con Tuyên Cơ nuôi dưỡng, đã mất tích nhiều ngày!

Có điều hiện tại gọi là sói con đã không ổn, con sói trắng trước mắt này đã to lớn như bọn sói ngày đó mọi người nhìn thấy ở Kỳ viên, bộ lông trên người đều trắng toát, lạnh lùng nhìn chằm chằm mọi người. Hình như nó bị thương rất nặng, hay là bị bệnh gì đó, thân mình hơi hơi lung lay, có chút không ổn, nhưng ánh mắt vừa lạnh lùng vừa kiêu ngạo, lại mang theo thần sắc thập phần lo âu.

Long Phi Ly nhíu nhíu mày, phân phó tướng sĩ bên cạnh, “Đừng làm bị thương nó, cẩn thận chăm sóc.”

Hắn đang muốn giục ngựa rời đi, sói con lại đột nhiên nửa khụy chân trước ngồi xổm xuống, hung ác gào vài tiếng với hắn, lại dùng sức đập hai cái cánh cứng rắn trên lưng.

Mọi người chấn động, con vật biết bay này dường như muốn Long Phi Ly ngồi lên lưng nó.

Long Phi Ly trong lòng thoáng động, trầm giọng nói: “Người muốn dẫn trầm đi tìm chủ tử của ngươi sao?”

Tiểu sói gật mạnh đầu, Long Phi Ly không chần chờ, nhảy xuống ngựa, ngồi trên lưng nó.

“Hoàng đế!” Thái hoàng thái hậu cùng Thái Hậu nhìn nhau, lạnh lùng nói, “Con vật này lai lịch không rõ ràng, đừng tới gần nó!”

Long Phi Ly chỉ sợ Tuyền Cơ đã bị nguy hiểm, cũng không đi để ý tới, hấn vỗ đầu sói con, sói con đứng bật dậy, nó chồm nặng, thân mình run rẩy lợi hại hơn, nó lại hung hăng gào một tiếng dài, bụi đất trên lông theo cái vỗ cánh rớt xuống, nháy mắt đã bay về lên không trung.

Nam tử mặc hoa phục cười tuyệt thú*, bay trên bầu trời, khí thế khiếp người, một đám tướng sĩ vẫn đang còn khiếp sợ, Long Tử Cẩm la lên, “Tất cả binh sĩ nghe lệnh, đi theo bốn vương!”

Hắn vung roi ngựa lên, đánh xe nhanh chóng đuổi theo bóng dáng con thú trên bầu trời.

Đoạn Ngọc Hoàn dẫn cấm quân lập tức đuổi theo.

“Vương gia — “Trong xe ngựa một cái đầu khê lộ ra, thần sắc thoảng bất an.

Long Tử Cẩm cười nói: “Quên bég cô mất rồi, lúc này nên cho cô xuống xe ngựa, làm gì có người nào giống cô vậy, ngồi xe ngựa mà cũng nôn đến thất điên bát đảo.”

Trên mặt hấn hơi áy náy, “Cô chấp nhận một chút, hiện tại không thể dừng lại.”

Thôi y nữ bị chế nhạo trên mặt đỏ lên, nhỏ giọng nói: “Ta không sao, Niên phi nương nương không có việc gì thì tốt rồi.”

...

Nhìn đại đội nhân mã biến mất ở trước mắt, Thái hoàng thái hậu gắt gao nhướn mày, thanh âm tức giận: “Niên phi này lại xảy ra chuyện gì nữa đây, không phải đang yên ổn đi săn sao? Lão Tam Lão Thất lại ở đó, còn có thể xảy ra chuyện gì! Hoàng đế vậy mà cũng lỗ mãng đi theo, vạn nhất bị con súc sinh kia làm bị thương thì làm sao bây giờ?”

Thái Hậu cười nói: “Mẫu hậu, ngài cũng đừng nổi giận, cũng đừng xem thường phi tần này, từ khi Niên phi tiến cung, chuyện xảy ra trên người nàng đặc biệt rất nhiều, Hoàng Thượng lại khấn trương giống như là cái gì đó.”

“Thái hoàng thái hậu có lẽ còn chưa biết hết, điều khiến mọi người không ngờ tới nhất là chuyện của tỷ tỷ Niên Dao Quang của nàng ta.” Cát Tường nhẹ giọng nói xong, lại khê thở dài một cái, “Tỷ muội trong nhà, đừng nên học theo mới tốt.”

Thái hoàng thái hậu lạnh lùng phát tay áo, nói: “Cát Tường, cái chết của ả Niên Dao Quang lăng lơ kia ai gia cũng biết, loại tiểu tiện nhân này nhắc đến cũng sợ bấn tai. Niên Tuyền Cơ ở trong cung theo đúng khuôn phép thì tốt, nếu có chút sai lầm nào thì ai gia nhất định không nhẹ tay!”

Khóe miệng Thái Hậu khê nhếch, lại đột nhiên nghe được Thái Hoàng Thái Hậu thần nhiên nói: “A Bích, nghe nói lúc Niên thị mới tiến cung, người đã từng xử tử nàng ta à?”

Bên ngoài sơn động sắc trời u ám, trước mắt ánh lửa trong suốt, phản chiếu một nữ tử quần áo thoảng được mở ra, thân thể mịn màng tinh tế, dung nhan điềm tĩnh.

334. Chương 340: Hấn Chỉ Cần Nàng

Ngắm nàng một lúc lâu, tay hấn động thủ cởi xiêm y của nàng ra.

Tuy rằng, hấn có cách có thể không làm cho nàng biết người chạm vào nàng là hấn, nhưng nếu có một ngày, vạn nhất nàng biết được thì sao? Chắc là nàng sẽ hận hấn tận xương tủy?

Thân thể nóng như hỏa cháy khó nhịn nổi, ngón tay nắm trên vai nàng càng ngày càng gấp, có lẽ vì động tác của hấn trên người nàng, nàng khê nhăn mày, mí mắt hơi hơi nhướn lên.

Nếu dùng thủ pháp nặng tay điểm huyết nàng thì sẽ không tốt cho thân thể của nàng, ở trong rừng hắc chỉ nhẹ nhàng điểm huyết của nàng. Qua một thời gian huyết đạo sẽ tự động được giải, nhìn thấy nàng có dấu hiệu tỉnh dậy, hắc nhú nhú mày, vươn tay đến trên người nàng, đang định điểm huyết nàng một lần nữa, lại nghe nàng thấp giọng khẽ lẩm bẩm gì đó.

Hắc hơi hơi nghi hoặc, ghé tai nghe, lại nghe được nàng đang gọi “A Ly”.

A Ly? Long Phi Ly?

Ngày thường, người kia là vua, nàng là phi tần, nàng cùng đệ đệ của hắc ở chỗ người khác không nhìn thấy đều kêu tên đối phương như vậy sao?

Nàng giao cả thân thể lẫn trái tim nàng cho hắc. Kiếp trước cũng vậy. Tại sao nàng có thể một mực khẳng định như vậy?

Rõ ràng khi đó, hắc quen biết nàng trước, bọn họ cùng nhau lớn lên, hắc dung túng nàng đưa con thú nhỏ của nàng đến nhìn lên hắc rèn luyện võ công binh pháp cho binh sĩ dưới quyền, nàng lại chỉ tâm niệm Long Hạo.

Thượng đế có ý đồ tấn công Long cung, định dụ dỗ hắc, nhưng trên thực tế, không có hắc cầm đầu binh tướng, thượng đế chưa chắc có thể như ý. Hắc thỉnh cầu thượng đế ban hôn, thượng đế cũng không cự tuyệt, bởi vì thượng đế hiểu tầm quan trọng của vị tướng soái này đối với thiên giới. Nàng lại cự tuyệt lời cầu hôn của hắc, gả cho Long Hạo, tình nguyện bị giam cầm ở Giao Nhân điện tối tăm không thấy ánh sáng.

Kiếp trước, nàng tên là Tía Tô.

Sau khi Tía Tô chết, Tuyết Lang Vương dùng một thân linh lực phong ấn lang tộc, tập hợp linh hồn của Tía Tô vì bị thương quá nặng mà phân tán trước khi chết.

Thiên giới cùng Long cung tiếp tục chiến tranh, chấm dứt bằng thắng lợi của Long Hạo. Long Hạo trở thành tân đế của thiên giới, nhưng hắc cũng không vui vẻ, hắc nhất định đưa Tía Tô trở về bên hắc.

Đáng tiếc, linh hồn Tía Tô lại quá mức yếu ớt, mà Long Hạo giết chóc quá nhiều, mặc dù có được linh lực cường đại nhưng không có ngưng hồn lực*.

Vì làm cho Tía Tô chuyển sinh, Long Hạo đi tìm Phật Đà, nhờ ông ấy bảo vệ linh hồn Tía Tô.

Phật Đà từ bi, niệm tình trong trận chiến này, vô số thần và người bị chết, đưa ra điều kiện lấy thần lực của Long Hạo để trao đổi linh hồn của Tía Tô, làm cho hết thảy thiên địa tiến vào giấc ngủ say, sau đó tái sinh.

Cuối cùng Long Hạo đồng ý điều kiện của Phật Đà, hy sinh thần lực, chết sau Tía Tô không bao lâu.

Còn thần lực của hắc bị Long Hạo phong ấn, rơi vào vòng luân hồi, sau khi tái sinh vẫn chưa thể cởi bỏ phong ấn, nhưng lần xin ban hôn trong ngự hoa viên, trong nháy mắt mất đi lại khiến cho hắc đêm đó khôi phục lại trí nhớ kiếp trước. Long vương Long Hạo tái sinh, kiếp này là Tây Lương quốc quân Long Phi Ly, cũng hoàn toàn không có trí nhớ của kiếp trước.

Tái sinh thì sao?

Cả đời này hắc mang theo oán hận kiếp trước muốn đoạt lại nàng, kèm theo thiên hạ của Long Hạo kiếp này.

Phần nộ cùng dục vọng một khi nổi dậy thì không thể khống chế. Dục tính phát tác lợi hại hơn, hắc cởi áo ngoài của nàng ra, nhẹ nhàng kéo vấy nguyệt sắc của nàng lên, làm cho nơi mềm mại nữ tính của nàng hoàn toàn hiện ra trước mắt hắc.

Dung mạo nàng cao cơ kia có giống nàng hơn nữa thì cũng không là nàng.

Thân thể nàng kia lộ ra, hắc không hề run rẩy, nhưng hắc nhìn nàng lơ lửng như vậy, ngón tay đã muốn run nhẹ nhẹ, hắc tỉnh táo hôn lên mặt nàng, đột nhiên cảm thấy giết Mộ Dung Lâm như vậy, thực là dễ dãi cho nữ nhân kia, hắc từng dặn dò Mộ Dung Lâm không thể động vào nàng, nữ nhân kia lại dám rạch mặt nàng!

Từ lúc ở trong một cái thôn hoang vắng ở đê đô nàng nói với tiểu nha đầu kia “Người đều tìm về cội nguồn, quê hương gia đình không thể bỏ, chỉ cần chịu nghĩ chịu làm, nhất định có thể thay đổi.” Hắn liền nhớ kỹ nàng! Phụ hoàng nhẫn tâm, hắn phải hao hết tâm lực biến đổi Vong Ưu quận mới có hôm nay!

Môi lướt dọc theo hai gò má của nàng xuống dưới, hắn ngậm lấy môi nàng... Còn tốt hơn so với trong tưởng tượng, hắn ôm cả người nàng vào trong lòng, nóng bỏng hôn lên cổ nàng, hắn biết, hôm nay bất luận như thế nào hắn đều sẽ không buông tha nàng.

Nụ hôn đơn thuần cùng ôm ấp đã không đủ để bình ổn khát vọng tận đáy lòng, là do được tính điều khiển hay là do khát vọng đã đè nén hàng ngàn năm?

Hắn vuốt ve cái bụng trắng mịn của nàng, đưa tay cởi bao khố của nàng ra.

Đột nhiên sắc mặt hắn đại biến, ngoài động truyền đến kêu gào chói tai, tiếng động mãnh liệt như sấm vang ở bên tai.

Tốc độ sói con cực nhanh, nhân mã đuổi theo sau lưng không theo kịp, nhảy xuống khỏi người sói con, Long Phi Ly không chút nghĩ ngợi, kéo vạt áo bước nhanh vào hang động tối đen trước mắt. Tiểu sói loạng choạng thân hình, kêu gào vài tiếng, cũng vội vàng chạy như bay vào trong.

Mùi khói lửa mỏng manh quanh quẩn trên chóp mũi, lửa trại trong động nhất định vừa bị người dập tắt không lâu, người đã rời đi rồi sao? Long Phi Ly nhanh chóng thấp sáng ngọn đuốc trong tay lên, nhướng mày nhìn thoáng qua sói con đang chạy theo bên cạnh hắn, vừa rồi nếu con sói này không lớn tiếng gào lên thì chưa chắc người trong động đã biết.

Sơn động có nhiều hang đá, khúc chiết quanh co, Long Phi Ly đi một bước, thì kinh hãi một bước, kinh hoàng, run rẩy, bất an tràn ngập trong lòng, nàng lại bị đưa đi rồi sao. Hiện tại rốt cuộc nàng đã gặp chuyện gì?

Đột nhiên, sói con rên lên một tiếng, hắn chấn động cả người, chỉ thấy trên tảng đá phía trước, lồng ngực nàng khê pháp phồng, nàng còn sống! Nhưng trên người nàng áo ngoài lại bị tuột đến ngang thắt lưng, làn váy nguyệt sắc bị vén lên cao, lộ ra thân thể ...

Hôm qua hắn từng âu yếm yêu thương nàng cả đêm...

Thân mình thoáng loạng choạng một cái, Long Phi Ly gắt gao cầm lấy mỏm đá bên cạnh mới ổn định thân hình, hắn nhắm mạnh mắt lại, trong đầu chỉ có một âm thanh đang điên cuồng gào thét: hắn mặc kệ có phải là nàng bị người khác xâm chiếm hay không, hắn vẫn muốn nàng! Hắn chỉ cần nàng!”

Sói con nửa ngồi nửa đứng trên mặt đất, bị thương nhìn Tuyền Cơ, cuối cùng nhếch miệng cắn quần áo của Tuyền Cơ, lại dùng móng vuốt cào cào, hình như muốn giúp nàng kéo quần áo trở lại như cũ.

Long Phi Ly cắn răng một cái, nhanh nhẹn bước qua, ôm Tuyền Cơ vào trong lòng, người cửa động truyền đến tiếng bước chân dồn dập đông đảo, hắn rống to lên nói: “Người bên ngoài nghe chỉ, không được phép tiến vào! Ai bước vào nơi này một bước, trăm lần giết kẻ đó!”

335. Chương 341: Mãnh Liệt Gấp Trăm Ngàn Lần

Âm thanh bên ngoài tức khắc trở nên yên tĩnh lại.

Long Phi Ly ném ngọn đuốc vào đồng củi khô trên mặt đất, mặc kệ cho nó bùng lên, ánh lửa sáng rực.

Sói con đứng trên mặt đất ngơ ngẩn nhìn Tuyền Cơ, đột nhiên lại nhảy lên trên tảng đá, bả đầu nhẹ nhàng dựa vào đùi Tuyền Cơ.

Long Phi Ly đặt Tuyền Cơ dựa vào bả vai của mình, giúp nàng mặc lại quần áo, kéo áo ngoài lại, định đưa tay giải huyệt cho nàng, ngón tay bỗng trở nên cứng ngắc, cúi đầu lần lượt hôn nhẹ lên trán nàng, giọng trầm xuống như đang nguyện rửa.

“Trăm nhất định sẽ giết người đó! Nhất định!”

Mỗi một lần nói, là an ủi nàng, hay là trấn an sự cuồng nộ lẫn phần hận mãnh liệt đến mức muốn hủy thiên diệt địa trong lòng mình?

Ngón tay run run, rốt cục không thể chạm đến người nàng đi.

Nếu ngay cả chính mình hắn cũng không thể trấn an được, vậy thì sau khi nàng tỉnh lại phải an ủi nàng như thế nào?! Hắn ôm chặt lấy nàng, cả người run run, sự đau khổ giờ khắc này hắn cũng không thể đối mặt.

Hắn vậy mà cũng không thể đối mặt.

Ánh mắt tàn nhẫn rơi xuống trên người sói con, sói con kêu nức nở, cọ vào chân Tuyền Cơ.

Tim Long Phi Ly nhảy lên một cái, đột nhiên trong đầu xuất hiện một ý niệm, hắn khẽ hít một hơi, nói: “Người xuống đi.”

Hình như sói con hiểu được lời nói của hắn, hơi chần chờ một chút rồi nhảy xuống.

“Không được nhìn qua đây.” Long Phi Ly cứng giọng phân phó.

Sói con tức tối kêu gào một tiếng với hắn, lại xoay lưng đi, ngồi xuống dưới đất, cả người cuộn thành một khối.

Ánh mắt Long Phi Ly nhíu chặt, nhanh chóng cởi bao khổ của Tuyền Cơ ra. (AD: Thật tội, chị hôn mê mà bị người ta lột... đến 2 lần)

Hắn nhắm chặt mắt lại, không hề chần chờ, thân đưa tay sờ soạng giữa hai chân nàng. Hơi ráo, ánh mắt hắn đột nhiên thả lỏng, lại tách thân thể của nàng ra một chút, cúi người xuống nhìn.

Sau một lúc lâu, hắn giúp nàng mặc lại quần chỉnh lại quần áo trên người, rồi gắt gao ôm chặt lấy nàng.

Lóng ngóng hôn lên mái tóc rối tung của nàng, lại sâu sắc hôn lên môi nàng, tách bờ môi nàng ra, gắt gao quẹt lấy.

Mãi cho đến khi cảm giác được quần áo bị kéo căng ra, hắn mới cúi đầu nhìn về phía sói con đang cắn ống quần của hắn, khóe miệng nở nụ cười điềm tĩnh âm áp, “Làm rất tốt! Là trẫm hiểu lầm người, mấy tiếng kêu trên không trung kia của người đã cứu chủ tử của người, cứu Tiểu Thất của trẫm.”

Sói con nghiêng đầu quan sát hắn một lúc lâu, giống như đang phân biệt nụ cười của hắn là thật hay giả, sau một hồi rốt cục đã khẳng định được đáp án, nó vui vẻ gào lớn vài tiếng, thân mình hơi lắc đảo một cái, ngã xuống đất.

Nó dùng sức cử động thân mình, muốn nhảy lên trên tảng đá nhưng lại ngã xuống đất, oa oa kêu hai tiếng.

Long Phi Ly khẽ nhíu mày, “Hình như người bị trọng thương, ngay cả năng lực tự bảo vệ mình cũng không có, vì vậy nên mới đi tìm trẫm tới cứu nàng sao?”

Sói con không lên tiếng, suy yếu vô lực cuộn mình thành một khối, si ngốc nhìn chằm chằm Tuyền Cơ.

Trận đánh ở Đoạn kiếm môn nó đã biến đổi thân hình, mặc dù liều mạng chính mình bị thương cũng không có phạm phải quá nhiều vết chóc, có điều chỉ riêng việc chống cự với những người đuổi theo giết nàng cùng Bạch Chiến Phong cũng đã tổn hao không ít linh lực của nó.

Sau khi nàng trở lại bên cạnh Long Phi Ly, đêm đó nó âm thầm đến biệt viện ở Tùng Phong trấn thăm nàng, lại nhìn thấy mi tâm của nàng xanh đen, hiểu được nàng lại có kiếp nạn, nó đứng bên ngoài cửa sổ bi thương nhìn nàng đau đớn.

Bởi vì chuyện cứu Bạch Chiến Phong trong sơn động, đêm đó, nàng và Long Phi Ly cơ hồ không thể vẫn hồi hiềm khích. Đáng tiếc, nó cũng không thể làm gì. Có một số việc, nó không thể nhúng tay, điều nó có thể làm là khi nàng đã bị uy hiếp nghiêm trọng, dùng linh lực còn sót lại càng ngày càng ít để bảo vệ nàng.

Nó muốn trở lại bên cạnh nàng nhưng cũng không dám, nó sợ cuối cùng bản thân mình sẽ không rời xa nàng. Lúc này đây, thân mình yếu ớt khiến cho nó tạm thời không thể biến trở về hình người, chứ đừng nói đến việc đánh nhau sống chết với người khác, nó chỉ có thể đi tìm người đến cứu nàng.

Có lẽ, nó nên tìm Bạch Chiến Phong, cuối cùng, nó vẫn lựa chọn Long Phi Ly.

Nó thầm mong nàng vui vẻ.

Long Phi Ly nhẹ nhàng buông thân thể Tuyền Cơ ra, đi đến bên người sói con, ôm lấy nó, sói con dùng đầu lưỡi liếm liếm bộ lông của mình, Long Phi Ly ánh mắt khê giương lên, đặt nó lên đùi Tuyền Cơ, lại nhẹ giọng nói: “Cẩn thận đừng đè nặng nàng, người đã trưởng thành rồi.”

Sói con liếc Long Phi Ly một cái, thần thái suy yếu lại kiêu căng, đưa mũi qua ngửi ngửi bàn tay của Tuyền Cơ, lại lè lưỡi liếm liếm, gác đầu lên đầu gối của nàng, nhắm mắt lại.

Long Phi Ly cũng không để ý, ôm Tuyền Cơ vào lại trong lòng.

“Cứu ca, tình hình bên trong thế nào? Tìm được cứu tẩu chưa vậy?”

Thanh âm trong trẻo truyền đến, Long Phi Ly không trả lời, bả đầu tựa vào trên đầu Tuyền Cơ, khê đắm chìm một lát trong sự yên bình nơi này.

Xe ngựa bốn ba trong rừng, Tuyền Cơ ôm sói con, nó mê man, nó vừa lớn vừa nặng, nàng cơ hồ không thể ôm nổi nó, nhưng nàng vẫn cố hết sức ôm nó, không muốn buông tay.

Long Phi Ly để cho nàng tựa đầu vào vai mình, liếc nhìn sói con một cái, đặt một nửa thân thể tuyết sói trên đầu gối của nàng lên đùi chính mình.

Tuyền Cơ cảm kích cười cười, tay vòng qua thân hình của sói con nắm lấy tay hắn.

“Nó mất tích đã lâu, sau khi hồi cung lại xảy ra nhiều chuyện như vậy, thậm chí còn chưa kịp đi tìm nó, có lẽ kỳ thật nó luôn luôn ở bên cạnh ta.”

“Ừh.”Hắn khê gạt đầu, xoay tay giữ lấy bàn tay nhỏ bé của nàng.

“A Ly.” Nàng nhích lại gần hắn, trong lòng vẫn còn kinh hãi bất an.

“Như thế nào?”Long Phi Ly thấp giọng hỏi, trong sơn động, hắn không có nói cho nàng biết chuyện quần áo nàng không chỉnh tề khi hắn tìm được nàng, hắn chỉ kể rõ chuyện xảy ra trước đó lại một lần. Hắn hiểu nàng đã rất cảnh giác đối với Long Chính Văn, như vậy cũng đủ rồi.

Hắn vốn không tính buông tha cho tên ca ca này, sau đêm nay, hắn biết hắn càng muốn tên ca ca này của hắn chết, dục vọng này so với trước đây còn mãnh liệt hơn gấp trăm ngàn lần! Có điều là bây giờ hắn chưa thể động đến người đó, bởi vì không thể để cho người khác lên án nàng không trong sạch! Chuyện đêm nay, không thể để cho bất kỳ ai biết được!

Xe ngựa dừng lại, đã đến doanh trại. Long Phi Ly cùng Tuyền Cơ đi xuống xe ngựa, đám người Long Tử Cẩm cũng đi xuống theo.

Trong doanh trại, từ lâu đã có đầy người đứng chờ.

336. Chương 342: Thiên Vị Ai

Long Phi Ly lo lắng Tuyền Cơ bị kinh hoảng nên chỉ cho xe ngựa đi từ từ, xe ngựa này đi quá chậm, trong doanh trại, người của các nhóm cũng đã trở về, Long Lập Dục cũng có mặt, sắc mặt âm trầm đứng ở bên cạnh Thái Hậu.

Thái hoàng thái hậu thân nhiên nói: “Hoàng đế cuối cùng đã đưa Niên phi trở về rồi.”

Nàng nhú mày nhìn thoáng qua phía sau, một cấm quân đang ôm con thú biết bay lúc này, ngữ điệu vi đề, “Niên phi không sao chứ?”

Tuyền Cơ rung mình, vội vàng đáp: “Nô tì không sao, tạ ơn Thái hoàng thái hậu quan tâm.”

“Vậy người có biết là người không sao nhưng những người khác cũng gặp không ít chuyện hay không!”

Tuyền Cơ cả kinh, chỉ thấy hai tên cầm quân đang dìu một người đi tới, chính là Long Chính Văn. Tuyền Cơ nhú mào, hình như Long Chính Văn bị thương rất nặng, một bên va dím đầy máu tươi. Nam nhân đưa nàng đi, sau đó bị Long Phi Ly cùng sói con đuổi theo, hần nhanh chóng rời khỏi đó, lại nguy trang thành dáng vẻ bị thương như hiện tại sao?

Long Phi Ly nắm tay nàng, hần khẽ bóp tay nàng một chút, nàng hiểu ý, trong lòng cười lạnh, trên mặt lại giả bộ ra vẻ giật mình hỏi: “Thất vương gia bị thương —— “

Sắc mặt Long Chính Văn thật tái nhợt, nhẹ giọng nói: “Tạ ơn nương nương quan tâm, chỉ là vết thương nhỏ không đáng ngại đâu.”

“Sao không đáng ngại chứ?” Thái Hậu thở dài, nói: “Nếu không phải Lão Thất vô công cao thân thể cường tráng, bị thương thành như vậy thì sớm đã chết ngất đi rồi.”

Nghe Thái Hậu nhắc tới, Thái hoàng thái hậu nhú mào, khiển trách: “Chính Văn, không phải bảo con theo Thái y đi băng bó vết thương sao? Tại sao lại chạy đến đây?”

Sắc mặt Long Chính Văn lo âu, nói: “Bọn giặc thật ác độc, Chính Văn che chở nương nương trốn đi, trên đường lại bị bọn chúng làm bị thương, thân thể không chống đỡ nổi hôn mê ngã xuống đất, sau khi tỉnh lại không thấy tấm tích của nương nương, lại lo lắng tình hình bên chỗ Tam ca, không cách nào lo nghĩ chu toàn nên không thể không trở về doanh trại tìm người cứu viện. Hiện tại thấy nương nương bình an trở về, trong lòng cảm thấy vui sướng, đặc biệt đến đây thỉnh tội với Hoàng Thượng.”

Hần nói xong, đi đến trước mặt Long Phi Ly, vén vạt áo quỳ xuống, nói: “Hoàng Thượng, vi thần có tội! Vi thần không thể bảo vệ nương nương chu toàn, vi thần đáng chết!”

“Người có tội gì chứ! Nếu không có người liều chết bảo hộ Niên phi thì bọn xấu sớm đã bắt cóc nàng đem đi rồi, làm sao còn có thể chờ hoàng đế đến cứu giúp.” Thái hoàng thái hậu nhú mào nói, trong mắt tỏ vẻ không tán thành, “Theo ai gia thấy thì hoàng đế nên thưởng cho người mới phải!”

Mọi người cùng nhìn về phía Long Phi Ly, hần lại trầm mặc không có lên tiếng.

Trên thực tế, chuyện Niên phi trong rừng bị tập kích, đến bây giờ mọi người vẫn mơ hồ không rõ, nghe Tam vương gia cùng Thất vương gia kể lại, chỉ biết là giữa lúc săn bắn thì có một đám người đột nhiên tấn công, mục tiêu dường như là Niên phi, Tam vương gia đem cầm quân chống đỡ bọn giặc, Thất vương gia che chở Niên phi rời đi, sau đó lại bị bọn giặc đó đuổi theo, Thất vương gia bị trọng thương ngất đi, Niên phi bị bắt, may mắn Hoàng Thượng nhớ Niên phi, đến khu vực săn của Niên phi xem xét, phát hiện ra việc này, trở về điểm binh đuổi theo đúng lúc, cứu được Niên phi.

Long Lập Dục cũng nhìn về phía Long Phi Ly, cảm thấy nghi hoặc kinh hoàng không thôi. Trong rừng, hần vừa mới đối mặt với đám người của nữ nhân áo đen kia thì đã bị đánh ngất đi, sau đó đúng là bị Long Chính Văn cả người đầy máu tươi làm cho tỉnh lại.

Long Chính Văn nói, lúc ấy hần ta tiến vào trong xe ngựa tìm Niên phi đi ra ngoài săn thú, không ngờ đột nhiên có người đến tập kích, cũng tuyên bố phải giao Niên phi ra, trong tình thế nguy cấp, hần ta lập tức đánh xe ngựa che chở Niên phi trốn đi, chưa được bao lâu lại bị đuổi theo, hần ta bị đánh ngất đi.

Sau khi hần ta tỉnh lại đã không thấy Niên phi, hần ta không đủ sức để đuổi theo, lại nghĩ tới Long Lập Dục, liền quay trở lại khu vực săn bắn, phát hiện Long Lập Dục cùng các cầm quân giết được một ít kẻ địch, lại không biết vì sao đều ngất xỉu, liền làm hần tỉnh lại, hai người cùng nhau trở về doanh trại điểm binh đuổi theo.

Không bao lâu, mọi người đi săn bắn trở về, Long Phi Ly cũng cùng Niên phi trở về.

Long Lập Dục trong lòng hiểu rõ những người trong rừng đó cũng không phải do mình giết, nhưng thấy Long Chính Văn nghĩ là do hần làm, hơn nữa trong tay hần cũng nắm trường kiếm đâm vào người nàng kia, tính tình hần lại rất hiếu thắng cho nên cũng nhận do mình làm.

Nhưng rốt cuộc là ai giết bọn họ, hần không nghĩ ra được, đối với việc này cũng không ngừng nghi hoặc không thôi, là ai muốn bắt cóc Niên phi đây?

Trong lòng hần còn đang cân nhắc, lại nghe Long Phi Ly thản nhiên nói: “Thất ca, huynh làm vậy là sao? Người bắt cóc Niên phi đi cũng không phải là huynh, trăm tại sao lại trách huynh?”

“Thất ca lui xuống bằng bó vết thương đi, huynh đã nhìn thấy hình dạng bọn giặc cướp này, trăm còn phải trông cậy nhiều ở huynh.”

“Tạ ơn Hoàng Thượng, Niên phi nương nung không giáng tội.” Long Chính Văn nói: “Vi thần nhất định giúp đỡ Hoàng Thượng tìm ra được bọn giặc cướp đó.”

“Ừm.” Long Phi Ly gật đầu, lại nhìn thoáng qua Long Lập Dục, cười nói: “Hoàng tổ mẫu và mẫu hậu cứ yên tâm, đại ân của Tam ca và Thất ca đối với Niên phi, trăm chắc hẳn sẽ ghi nhớ kỹ trong lòng.”

“Thần không dám.” Long Lập Dục nói.

Thái Hậu liếc nhìn Tuyền Cơ một cái, không nói cái gì nữa, Thái hoàng thái hậu lúc này mới gật gật đầu, “Huynh đệ cần phải thân thiết tôn trọng lẫn nhau.”

Nàng nhú mày, lại hơi trầm giọng nói: “Nhưng việc này cũng kỳ quái, Niên phi là một nữ quyến trong cung cấm thâm sâu, như thế nào vô cớ gặp phải kẻ xấu, đương nhiên ai gia cũng không muốn như vậy, nhưng theo lý mà nói, hoàng đế, bọn giặc cướp này cho dù có âm mưu thì phải nhằm vào ngài mới đúng, hay là vì Niên phi bình thường kết giao với rất nhiều người gây ra tai họa?”

“Vĩnh Hoa à, Niên gia của ngươi sao gây ra nhiều chuyện như thế!”

Niên thừa tướng tỏ vẻ sợ hãi, quỳ xuống trước mặt Thái hoàng thái hậu, nói: “Tội thần đáng chết!”

“Thôi đi.” Thái hoàng thái hậu thản nhiên nói: “Ngươi cũng là lão thần, hãy nhớ kỹ việc của trưởng nữ kia, đừng để cho tiểu nữ này —— “

Đừng để cho tiểu nữ này cái gì, chỉ sợ Thái hoàng thái hậu muốn nói là giẫm lên vết xe đổ, đến lúc này, tất cả mọi người đều nhận thức được: Thái hoàng thái hậu rất không thích Niên phi. Trong cung này chỉ sợ sẽ rối loạn, Hoa phi Tuệ phi ở bên cạnh nhìn, trong lòng cười lạnh, không ngớt mừng thầm.

Tuyền Cơ cắn chặt răng, không lên tiếng, nếu lão thái bà chết tiết này không phải là tổ mẫu của Long Phi Ly thì nàng nhất định sẽ mắng bà ta tám chục lần.

Long Phi Ly liếc mắt nhìn mọi người một lượt, buông Tuyền Cơ ra, chậm rãi tiến lên, cất cao giọng nói: “Hoàng tổ mẫu, nếu nói đến việc này thì mối họa đều không phải ở chỗ của Niên gia cùng Niên phi, hẳn là bọn giặc biết được tình cảm của trăm cùng Niên phi sâu nặng mới định bắt cóc Niên phi để áp chế trăm.”

Thái hoàng thái hậu khẽ cười lạnh, câu nói này của Long Phi Ly rõ ràng là thiên vị Niên phi, lại còn nói rõ với mọi người tâm tư của hần

337. Chương 343: Giáo Huấn Nô Tài

Sắc mặt bà trầm xuống, nói: “Như Ý, ngươi lại đây.”

Tuyền Cơ ngăn ra, chỉ thấy Như Ý chậm rãi từ sau lưng Thái Hậu bước ra, trên tay cột một mảnh khăn tay, trên đó có vài vết máu thấm ra.

“Hoàng đế, vừa rồi ngươi tránh đi, nha đầu Như Ý kia liền bị một con chồn hoang trong rừng cắn bị thương, việc này ngươi cũng có trách nhiệm.” Thái hoàng thái hậu thản nhiên nhìn về phía Long Phi Ly.

“Trước khi Hoàng Thượng rời đi từng dặn Nạp Minh cẩn thận chăm sóc cho Như Ý cô nương, việc này là lỗi của Nạp Minh.” Nạp Minh Thiên Lăng đi ra, khẽ khom người với Thái hoàng thái hậu, nói.

Thái hoàng thái hậu hơi thở dài, nói “Sao Vương tử lại nói như vậy?”

Một thân ảnh đã nhanh nhẹn đi đến trước mặt Như Ý, “Tại sao lại sơ ý như thế, không sao chứ?”

Đúng là Long Tử Cẩm.

Như Ý nao nao... vừa rồi hắn vẫn đứng bên xe ngựa dìu Thôi y nữ, nghe thấy hắn hỏi một câu, mới nhẹ giọng nói: “Là do ta sơ sẩy, Nạp Minh vương tử bắt được một con chồn hoang, ta đi qua xem, không ngờ con chồn đáng chết này nhất thời vẫn chưa chết hẳn... Như Ý cảm ơn vương gia đã lo lắng.”

Thái hoàng thái hậu thấy hình như Long Tử Cẩm một cái, đã thấy hắn ngẩng Như Ý một cái, nhưng không lên tiếng thì cười lạnh nói: “Thôi y nữ, còn không dìu Như Ý cô nương xuống xem thương thế cho nàng đi.”

“Nô tỳ tuân mệnh.” Thôi y nữ lặng lẽ liếc nhìn Long Tử Cẩm một cái, đã thấy hắn ngẩng Như Ý thật sâu, nàng cup mắt xuống, bước nhanh đi đến bên cạnh Như Ý, lại đột nhiên nhớ tới gì đó, nói: “Như Ý cô cô, vừa rồi nô tỳ đã đồng ý với Niên phi nương nương chấn trị cho tuyết sói, thương thế của con sói con kia tựa hồ rất nặng, có thể để cho nô tỳ chấn trị cho nó trước một chút, rồi sẽ đến doanh trường của cô cô——”

Nàng chưa dứt lời, trên mặt đột nhiên ửng đỏ, một tiếng thanh thúy vang lên, tất cả mọi người lấp bắp kinh hãi, đã thấy lão ma ma bên cạnh Thái hoàng thái hậu hạ tay xuống, Thái hoàng thái hậu cười lạnh nói: “Hay ột tên nô tài không biết điều!”

Trên mặt rất hồng, Thôi y nữ cũng không dám che mặt lại.

“Đánh tiếp cho ai gia!” Thái hoàng thái hậu lạnh lùng nói.

“Nô tỳ tuân mệnh.” Ma ma kia đáp lời, lại giơ tay lên tát vào mặt Thôi y nữ.

“Người làm cái gì vậy!” Thanh âm giận dữ hét lên, thân hình cao lớn chặn giữa hai người, nắm chặt tay vị ma ma kia.

Tuyền Cơ sớm đã chạy vội tới bên cạnh Thôi y nữ, thấy thế nàng vội vàng kéo Thôi y nữ lùi lại.

“Lão Thập, ai gia hỏi người đang làm cái gì vậy?” Thái Hậu nhíu mày nói: “Hoàng tổ mẫu của người muốn dạy dỗ một nô tài, làm gì đến phiên tiểu bối nhà người nhúng tay vào!”

Thái hoàng thái hậu hơi kinh ngạc, không ngờ Long Tử Cẩm dám cãi lại mệnh lệnh của bà trước cặp mắt của bao người, Long Tử Cẩm hơi khom người, nói: “Tôn nhi không dám, hoàng tổ mẫu là người thưởng phạt phân minh, sự việc có thứ tự trước sau, tôn nhi chỉ cảm thấy hành động của Thôi y nữ cũng không có gì không ổn.”

“Thứ tự trước sau?” Thái hoàng thái hậu trầm giọng nói: “Lão Thập, thứ tự trước sau cũng phải tùy vào tình huống đi, chẳng lẽ người không quan trọng bằng sức sinh?”

Như Ý đột nhiên quỳ xuống, thấp giọng nói: “Ân tình của Thái hoàng thái hậu, Như Ý khắc sâu trong lòng, có điều đây là con thú nhỏ Niên phi nương nương nuôi dưỡng, Như Ý chỉ là một nô tỳ, Thôi y nữ nói như vậy, cũng không gì đáng trách.”

“Vương gia, đúng không?” Nàng nói xong sâu kín nhìn Long Tử Cẩm một cái, đuôi mắt liếc nhìn về phía Long Phi Ly.

Long Tử Cẩm chấn động mạnh, kinh ngạc nhìn Như Ý, cánh tay nắm tay lão ma ma đột nhiên buông xuống, Thôi y nữ thấy dáng vẻ này của hắn, khẽ cười khổ, cắn môi, quỳ xuống nói: “Nô tỳ cam nguyện bị phạt.”

Tuyền Cơ chắn trước mặt Thôi y nữ trước, gấp gấp nói: “Thái hoàng thái hậu minh xét, việc này là do trước đây Tuyền Cơ nhờ Thôi cô cô, xin Thái hoàng thái hậu chớ trách phạt Thôi cô cô.”

“Niên phi nói thử xem, lần này nên chữa trị cho ai trước?” Ánh mắt Thái hoàng thái hậu nhẹ nhàng đảo qua mặt Tuyền Cơ.

Tuyền Cơ quay đầu nhìn sói con hôn mê cúi đầu ngủ say một cái, lại nhìn cánh tay của Như Ý, nhất thời không nói nên lời, có người bước nhanh tới, che trước người nàng, thần nhiên nói: “Thôi y nữ, y thuật của người rất cao, từ trước đến nay trăm rất tin tưởng, vết thương của Như Ý nếu có thể tiêu phí của người đến nửa canh giờ để chấn trị, vậy thì Thái y viện cũng không phải là chỗ người nên ở, trăm cùng Niên phi ở trong đại trường* chờ người một khắc, còn không mau dìu cô nương đi xuống chữa trị?”

* : lều lớn, lều chính

“Nô tỳ tuân mệnh.” Thôi y nữ cung kính đáp, tiến lên đỡ Như Ý. Như Ý thản nhiên nói: “Không làm phiền cô cô, nô tỳ tự mình đi được.”

Long Phi Ly khoác vai Tuyền Cơ, nói: “Hoàng tổ mẫu, mẫu hậu, trăm trở về doanh trường trước.”

Long Phi Ly nói xong, Thái hoàng thái hậu nhất thời không thể phát tác, trơ mắt nhìn Long Phi Ly dẫn Tuyền Cơ nghênh ngang mà đi. Bà ta giận dữ, dẫn người đi thẳng vào doanh trường của Long Chính Văn.

Theo Long Phi Ly trở lại đại trường, vài cấm quân khiên sói con vào, rồi khom người lui ra.

Tuyền Cơ ngồi chồm hổm dưới đất, lo lắng nhìn sói con bất tỉnh nằm trên tháp, trước đây ở trong Phượng Thấu cung không phải con thú nhỏ này chưa từng ngủ như vậy, có điều hình như lần này tình hình rất không giống.

Thân mình đột nhiên nhẹ hẫng, chính là Long Phi Ly ở sau lưng ôm lấy nàng, “Tiểu Thất, lần này Thái y đi theo không nhiều lắm, hai vị Thái y đã trị thương cho Long Chính Văn rồi, chỉ còn lại Thôi y nữ, nàng có trách trăm sắp xếp như vậy không?”

Tuyền Cơ lắc đầu, dựa đầu vào bên gáy của hắn, “Đây là an bài thích đáng nhất rồi. Hơn nữa, Như Ý cô cô bị thương, trong lòng người cũng khó xử.”

Long Phi Ly ôm chặt nàng, “Trăm qua chỗ Như Ý xem một chút.”

“Được!” Tuyền Cơ cười nói.

Long Phi Ly nao nao, xoay mặt nàng lại nhìn. Tuyền Cơ bật cười, “Người làm cái gì vậy! Ta không có mất hứng, người đi thăm nàng cũng đúng mà, quan trọng là chỗ này của người nè.”

Nàng đưa tay vỗ vỗ lên ngực hắn, ánh mắt Long Phi Ly như rực lửa, hôn môi nàng thật sâu—— nàng tin tưởng hắn!

Có một số việc, đã đến lúc phải kết thúc tất cả!

338. Chương 344: Người Gì Đó

Tuyền Cơ nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông của sói con, ngồi chờ Thôi y nữ đến đây, đột nhiên nghe thấy giọng Long Phi Ly từ bên ngoài lều truyền đến, vừa nghiêm nghị vừa lạnh khốc, như là đang mắng mỏ ai đó.

Hắn vừa mới đi ra ngoài, làm sao vậy?

Tuyền Cơ rung mình, rồi đi ra ngoài.

Nàng thấy Ngọc Trí đang bị Long Phi Ly lạnh lùng nhìn trừng trừng, chung quanh có không ít người đang nhìn, toàn bộ thuộc hạ thân tín của Long Phi Ly đều có mặt, còn có không nội thị, nữ tì cùng cấm quân đi ngang qua.

Ngọc Trí cúi đầu, không nói một tiếng. Mọi người định cầu xin giúp Ngọc Trí, Đoạn Ngọc Hoàn mới nói một câu, lập tức bị Long Phi Ly quở trách, mọi người biết tính của Long Phi Ly, không dám nói thêm gì nữa.

Long Phi Ly nhìn về phía Từ Hi, “Cho người trông chừng cẩn thận, tuyệt đối không được để cho công chúa tới gần đại trường một bước!”

“Vâng.” Từ Hi đáp, lại nhìn Ngọc Trí, lắc đầu.

Ngọc Trí ngẩng đầu, đôi mắt đỏ bừng, mặt đầy nước mắt, cầu xin: “Cửu ca, huynh uội vào thăm tẩu tẩu đi, lần sau Ngọc Trí không dám nữa đâu!”

“Lần sau?” Long Phi Ly nhất thời trầm giọng, “Không có lần sau nữa! Từ giờ trở đi, cách xa nàng ấy một chút!”

“Muội biết lỗi rồi,” Ngọc Trí cắn môi, mặt đỏ bừng, sợ hãi liếc nhìn Long Phi Ly một cái, lại nhìn xem mọi người chung quanh, cúi đầu khóc nói: “Muội thực sự biết lỗi rồi.”

“Không, Long Ngọc Trí, cho tới bây giờ ngươi vẫn không rõ cái gì gọi là trách nhiệm. Trẫm giao quyền sắp xếp trận săn bắn này cho ngươi, mặc kệ đây có phải là một trò chơi cho vui hay không, ngươi đã tiếp nhận thì nên tính toán cho toàn cục, nhưng ngươi xem ngươi đã làm ra chuyện gì, hừm?”

Ánh mắt Long Phi Ly lạnh như băng, “Suýt chút nữa ngươi đã hại tẩu tẩu của ngươi, ngươi có biết không?”

“Trẫm không muốn nhìn thấy ngươi nữa! Cút!”

Hạ Tang ở bên cạnh nhìn, cắn răng một cái, tiến lên, khom người thi lễ với Long Phi Ly, nhẹ nhàng lôi kéo Ngọc Trí, “Ta đưa cô trở về doanh trưởng.”

“Không! Ta không đi! Ta muốn thăm tẩu tẩu của ta.” Ngọc Trí bướng bỉnh, đẩy Hạ Tang ra, gắt gao nhìn Long Phi Ly.

Tuyền Cơ luôn luôn yêu thương Ngọc Trí, không đành lòng, bước nhanh tới nắm lấy tay Long Phi Ly, kéo hẳn sang một bên, thấp giọng nói: “Được rồi, muốn mắng đã mắng rồi, Ngọc Trí có lỗi, nhưng người ta là con gái, da mặt mỏng, ngươi mắng mỗ nàng trước mặt nhiều người như vậy thì thể diện nàng phải để ở đâu? Bạch đại ca ở ngay bên kia, Hạ Tang ở đây... Để cho ta nói chuyện với nàng được không?”

“Không mắng nàng, nàng vĩnh viễn cũng không hiểu rõ.” Long Phi Ly ánh mắt hơi ngưng trọng, “Một người có quyền lực càng lớn thì trách nhiệm cũng càng lớn.”

Tuyền Cơ giật mình, nắm chặt tay hắn, “Tâm tư của người làm ca ca như ngươi, nàng sẽ hiểu rõ mà.”

Trong doanh trưởng.

Ngọc Trí ngồi trên tháp, vuốt lông của sói con, thấp giọng nói: “Tẩu tẩu, thực xin lỗi, Hạ Tang nói uội, muội mới biết được hóa ra là Tam ca có lòng tơ tưởng đến tẩu.”

Tuyền Cơ hiểu hẳn là Hạ Tang không nói cho nàng chuyện về Long Chính Văn, vuốt tóc nàng, ôn nhu nói: “Tiểu nha đầu, muội có trách Cửu ca muội không?”

Ngọc Trí lắc đầu, “Muội sợ nhất là Cửu ca không để ý tới muội, ít nhất huynh ấy còn đuổi theo mắng muội, Cửu ca mà không để ý tới người khác mới là đáng sợ.”

Tuyền Cơ sững sốt, nở nụ cười, nhẹ giọng nói: “Ngọc Trí, kỳ thật việc này không phải ở chỗ xếp ai với ai cùng một nhóm mà là ở chỗ muội không làm tốt chuyện của mình. Cửu ca muội giao việc uội, là vì hắn tín nhiệm muội, cũng bởi vì tín nhiệm, cho nên không hỏi nhiều đến nữa, muội không nên chỉ thỏa mãn tâm tư của mình rồi thì quẳng mọi việc qua một bên, lại càng không nên khiến cho người khác nhúng tay vào.”

“Muội có biết ta cùng với Như Ý cô cô... Bởi vì có liên quan đến Cửu ca muội, hiện tại ở chung không tiện, ta không phải vì người nhúng tay vào là cô ấy mới nói muội, chuyện này, cho dù người đó là ai đều là không nên. Cửu ca muội nói, một người quyền lực càng lớn, thì trách nhiệm càng lớn, Ngọc Trí có hiểu chưa?”

Ngọc Trí mím môi cụp mắt, qua một thời lúc lâu mới gật đầu mạnh, ánh mắt long lanh, “Ngọc Trí đã hiểu.”

Tuyền Cơ cười cười, lại nói: “Vậy chuyện Bạch đại ca thì thế nào?”

Ngọc Trí lẳng lẳng nhìn Tuyền Cơ một lúc lâu rồi lại cúi đầu.

“Bạch đại ca là nam tử tốt, Ngọc Trí của chúng ta cũng là nữ tử tốt, có điều Ngọc Trí có hiểu rõ được tình cảm của mình với Bạch đại ca không?”

“Hiểu rõ được?” Ngọc Trí mê hoặc nói.

Thôi y nữ từ doanh trưởng của Như Ý bước ra, hai tỳ nữ bên ngoài trưởng vội vàng thả màn trước lại cẩn thận. Thôi y nữ hiểu, bởi vì Hoàng Thượng ở bên trong. Bắt đầu từ ngày hôm qua, trong cung có một lời

đồn, kỳ thật, cũng là không tính lời đồn, mà là chuyện Thái hoàng thái hậu ngầm đồng ý. Như Ý cô cô sẽ trở thành phi tần của Hoàng Thượng chứ không phải của Thập Vương gia.

Trong nhất diện tứ cung, không phải Tuyết Tùng cung vẫn còn để trống sao?

Chỉ là nếu cứ như vậy thì có phải người kia sẽ rất thương tâm hay không? Thôi y nữ cười tự giễu, vác hòm thuốc lên vai, chuẩn bị đến doanh trướng của hoàng đế — Niên phi nương nương đang chờ.

Mới đi vài bước, lại suýt chút nữa đâm sầm vào một người. Nàng liên tục xin lỗi, người kia lại thần nhiên nói: “Thôi Nghê Thường, mặt có không có sao chứ?”

Thôi y nữ ngẩn ra, “Vương gia?”

Người bước tới chính là Long Tử Cẩm. Hắn cười cười, rồi đi về phía doanh trướng của Như Ý.

Thôi y nữ theo bản năng gọi hắn lại, “Hoàng Thượng ở bên trong.”

Long Tử Cẩm hơi hơi chấn động, lập tức nói: “Ừm, vậy à?”

Thôi y nữ nhìn thấy ánh mắt cô đơn của hắn trong nháy mắt hắn xoay lại thì trong lòng nàng tê rần, vác hòm thuốc đuổi theo, “Thập Vương gia.”

“Còn có việc gì sao?” Giọng Long Tử Cẩm lạnh lùng.

Thôi y nữ cắn cắn môi, mở hòm thuốc ra, cầm một bình sứ nhỏ ra, thấp giọng nói: “Đây là... Đây là nước mật ong ta điều chế, ngài... Ngài nếm thử xem, rất... uống rất ngon.”

“Cám ơn.” Long Tử Cẩm từ chối, nghiêng người bỏ đi.

Ngón tay Thôi y ngón tay khê run, “Thực sự... Thật sự uống rất ngon, tâm tình sẽ... sẽ tốt hơn một chút.”

Long Tử Cẩm xoay mạnh người lại, đoạt cái bình trong tay nàng, ném xuống đất, nhú mày lạnh lùng cười, nói: “Ai cần cô làm nhảm ba cái thứ này chứ!”

339. Chương 345: Tình Làm Sao Kham!

Một mùi thơm nồng lan tỏa khắp bốn phía trên mặt đất, sắc mặt Thôi y nữ trắng bệch, cúi đầu, nghẹn giọng nói: “Đúng... Thực xin lỗi.”

Nàng vừa căng thẳng thì liền mắc tật xấu lấp bắp như vậy.

Cát Tường đang dẫn theo một vài cung nữ đi ngang qua, thấy rõ ràng tình huống này thì khóe môi nhếch lên, nói với mấy cung nữ ở bên cạnh: “Thấy rõ chưa? Ở trong cung điều quan trọng nhất là phải nhận thức rõ bổn phận của chính mình, đừng tưởng rằng được chủ tử bảo vệ nói tốt vài câu thì liền vọng tưởng bay lên làm phượng hoàng, cũng phải ước lượng bản thân mình được mấy cân mấy lượng mới tốt, đừng làm cho người khác chê cười.”

“Giày của vương gia đều bị làm bẩn hết rồi, mấy người các người còn không qua giúp Vương gia lau sạch sẽ à?” Cát Tường lại phân phó một vài cái cung nữ.

“Không nhọc lòng Cát Tường cô cô, để nô tỳ...” Thôi y nữ thấp giọng nói, cúi thắt lưng xuống, lấy khăn tay từ trong lòng ra hướng về phía giày của Long Tử Cẩm lau lau chỗ bị rượu bắn tung tóe vào.

Khăn tay vừa chạm vào giày thì Long Tử Cẩm đột nhiên tỉnh ngộ, “Thôi Nghê Thường.”

Hắn bắt lấy tay nàng muốn ngăn cản nàng, nàng lại cả kinh, nắm chặt khăn tay, hạ thấp người thì lễ rồi loạng choạng tránh ra.

Nhìn bóng dáng chật vật bôn tẩu đằng trước, Long Tử Cẩm hơi hơi thất thố, chốc lát sau xoay người lếc mấy cung nữ một cái, thần nhiên nói: “Lời Cát Tường cô cô dạy bảo, các người phải nhớ kỹ! Bổn vương lại cho các người một lời khuyên, trong cung này người bạc mệnh nhất chính là những nô tài lảm nhảm!”

Cát Tường biến sắc, mấy tiểu cung nữ sợ tới mức nhất thời không dám lên tiếng, Long Tử Cẩm lạnh lùng cười, phất tay áo rời đi.

“Ta đi pha trà cho người uống được không?” Như Ý cười nói, cúi đầu nhẹ nhàng lau khóe mắt ướt át.

“Ta thật không ngờ người đến gặp ta, bên này cái gì cũng không có, người chờ một chút, ta bảo tỳ nữ đi nấu nước.” Nhìn thật sâu nam nhân ngồi ở trên tháp một cái, Như Ý liền xoay người định đi phân phó tỳ nữ.

“Tâm Y, ” Long Phi Ly ngăn nàng lại, “Ngồi xuống trò chuyện cùng trầm đi.”

Như Ý gật gật đầu, ngồi vào vị trí bên cạnh hắn.

Tháp không lớn, hai người dựa vào sát nhau, hơi thở rõ ràng của hắn truyền đến, trong lòng nàng rối loạn, đã bao lâu nàng chưa cùng hắn ở cùng một chỗ như thế này? Vết thương trên tay thật đáng giá.

Tay hắn bình thản đặt trên đầu gối, nàng hy vọng hắn sẽ nắm tay của mình, nhưng sau một lúc lâu hắn trầm mặc, tay cũng không nhúc nhích.

Trong lòng nàng thất vọng, nàng đã từng nhìn thấy bộ dáng hắn và Niên Tuyền Cơ ở cùng một chỗ.

Không biết bắt đầu từ khi nào, cho dù ở bên ngoài, hắn cũng không chút tị hiềm, hắn sẽ nhẹ nhàng ôm lấy nàng ta, chỉ cần ở địa phương có nữ tử ấy, trong ánh mắt của hắn liền có nàng ta, thản nhiên, nhẹ nhàng, mặc kệ là hắn đang nói chuyện với ai. Đã như vậy thì ở Trữ Tú điện thì sao? Ở Phượng Thù cung thì thế nào? Hắn yêu thương nàng ta như thế nào? Hắn sẽ nói gì cùng nàng ta? Lại còn làm cái gì đối với nàng ta?

Hắn cùng những phi tần khác sinh hoạt vợ chồng, chính mình thậm chí sẽ không nghĩ nhiều, nhưng nàng cứ luôn cố gắng tưởng tượng cảnh vô cùng mật thiết giữa hắn và Niên Tuyền Cơ.

Qua câu nói ở Trữ Tú điện, nàng rốt cục đã biết rõ hắn thay lòng, hắn yêu thương Niên Tuyền Cơ, rất yêu. Hắn bị bệnh, Từ Hi cho nàng đến thăm hắn, nhưng nàng không có cách nào làm cho hắn khỏe trở lại; sau đó Niên Tuyền Cơ đến, không bao lâu sau, hắn bình phục.

Hắn thay đổi, vì thế nàng cũng thay đổi. Nàng mượn cơ hội Cát Tường đến Trữ Tú điện truyền ý chỉ của Thái Hậu để đi tìm hắn, cho hắn biết bệnh cũ của nàng tái phát.

Trong cung truyền đến tin tức Ngọc Trí lo liệu chuyện thi đấu săn bắn, lại nghe nói lần này công chúa muốn cho tất cả nữ quyến cũng cùng nhau tham gia thi đấu, đúng lúc Thái Hậu có chỉ sai mấy tiểu cung nữ lấy vài thứ đi tặng công chúa, nàng tự động tranh thủ việc này, muốn đi xem Ngọc Trí an bài như thế nào, thử xem ở bãi săn có thể tìm được cơ hội cùng hắn gặp mặt hay không. Lần đó sau khi nàng thương tâm rời khỏi Trữ Tú điện, hắn vẫn không ước hẹn nàng gặp mặt nữa.

Thấy được sắp xếp của Ngọc Trí, nàng nhiều lần do dự, cuối cùng vẫn động thủ sửa lại cách chia nhóm.

Hóa ra Niên Tuyền Cơ cùng hắn thật sự rất có duyên phận, bốc thăm ngẫu nhiên mà hai người lại chung một tổ. Nhạc Tinh Oánh cùng Long Lập Dục, Long Tu Văn một tổ, bản thân mình thì cùng Đoạn Ngọc Hoàn và một võ quan khác một tổ.

Nàng đột nhiên nảy ra ý tưởng, đem tên ba người đổi với nhau, như vậy liền thành ra nàng cùng hắn một tổ, Nhạc Tinh Oánh cùng Đoạn Ngọc Hoàn một tổ, mà Niên Tuyền Cơ cùng Long Lập Dục, Long Tu Văn một tổ.

Từ rất lâu trước đó Từ Hi đã từng nói cho nàng biết chuyện Long Lập Dục mạo phạm Niên Tuyền Cơ, Long Tu Văn cũng từng nhận nhầm Niên Tuyền Cơ là nữ tử mình tâm niệm, ỉn cầu hoàng thượng tứ hôn.

Nàng thật sự từng có do dự, cuối cùng vẫn thực hiện. Sự cảm kích trước đây đối với Niên Tuyền Cơ, vào thời điểm hắn nói lời nói đó ở Trữ Tú điện, có lẽ đã hoàn toàn hóa thành thù hận.

Hoặc là nỗi hận này, theo như Cát Tường nói, từ lâu đã nảy sinh, chẳng qua là chính nàng không phát hiện ra, có lẽ ban đầu ở trong rừng Lan, nhìn thấy hắn đem chiếc vòng Tây Hải Trân Châu đeo vào cổ Tuyền Cơ thì đã bắt đầu nảy sinh. Giống như Ngọc Trí công chúa, nàng cũng thích chiếc vòng trân châu này, nàng từng nghĩ rằng hắn không đem vòng trân châu đưa cho Ngọc Trí, là vì hắn biết nàng thích. Nào ngờ hắn lại đem trân châu đưa cho Niên Tuyền Cơ, nàng thì chỉ có thể đi lục tìm những hạt trân châu bị hắn giật đứt mà rút lại. Nàng có thể nào không hận?

Thái hoàng thái hậu thật sự thích nàng, trước khi có ý định chỉ hôn nàng cho hần, kỳ thật bà ta muốn đem nàng gả cho Long Tu Văn, bởi vì Thái hoàng thái hậu yêu thương nhất chính là đứa cháu Long Tu Văn này. Nàng cự tuyệt, Thái hoàng thái hậu liền thay đổi chủ ý, hỏi nàng có phải cảm thấy danh hiệu Vương phi còn chưa đủ tôn quý, muốn làm phi tử của hoàng đế hay không?

Quan hệ của nàng và hần không thể để cho người khác biết, nàng tạm thời cũng không thể gả cho hần làm phi tử, như vậy thì sẽ đánh mất tín nhiệm của Thái Hậu đối với nàng, vì thế nàng mỉm cười trả lời là không phải, nói nàng thâm mong ở lại bên cạnh Thái Hậu hầu hạ.

Không biết vì sao lần này Thái hoàng thái hậu hồi cung, bà lại nhắc lại việc này. Nhưng như vậy tốt lắm.

Nàng vì hần có thể làm được đến mức này, Niên Tuyên Cơ thì đã làm được cái gì? Bởi vì ở trong Dư phủ, nàng ta cứu nàng, lại bảo vệ cánh tay của hần sao?

Hần có thể nào quyết tuyệt như thế?

Thật vất vả mới lấy được cơ hội cùng hần săn bắn, hần lại bỏ rơi nàng, nàng đành phải lại dùng cánh tay của chính mình đánh bạc một phen, rốt cục hần vẫn đến đây! Hần vẫn yêu nàng, đối với Niên phi chẳng qua là nhất thời thấy đồ chơi mới mẻ, nhất thời mê luyện, có phải hay không?

340. Chương 346: Tàn Nhẫn Quyết Tuyệt

Hoàng đế vẫn im lặng, Như Ý rốt cục nhịn không được nói: “Hoàng Thượng, nơi này gặp mặt cũng không tiện, không bằng đêm nay chúng ta ước hẹn ở một chỗ chờ —— ”

“Không có gì đáng ngại.” Long Phi Ly thản nhiên nói: “Thái hoàng thái hậu đã biểu lộ tâm tư của bà, chúng ta gặp nhau ngược lại minh bạch, cũng không khiến người khác nghi ngờ.”

Như Ý gật đầu, trong lòng rất vui sướng.

“Tâm Y, còn nhớ rõ lời trẫm từng nói ở Trữ Tú điện không?”

“Ừ.” Như Ý cúi đầu trả lời rồi lại nói: “Người... có từng hối hận?”

Long Phi Ly hơi hơi ngừng lại một chút, nhẹ giọng nói: “Nàng cho là trẫm là vì hối hận mà đến?”

Như Ý chợt biến sắc, kinh ngạc nhìn hần.

Long Phi Ly quét mắt nhìn qua vết thương trên tay của nàng, “Nàng không cần phải làm như vậy.”

“Không làm như vậy, chẳng lẽ muốn ta chết người mới đến liếc mắt nhìn ta một cái sao?” Như Ý cười tự giễu.

“Không nên xem thường sống chết. Trẫm thật sự muốn đến xem thương thế của nàng, có một số việc, cũng muốn nói chuyện cùng nàng.”

Ánh mắt Như Ý nhìn xuống dưới đất, “Người nói đi, Ôn Tâm Y lắng nghe.”

“Chúng ta nhiều năm ở chung, nàng nên hiểu rõ là trẫm cũng không phải là người có tính nhẫn nại.” Ánh mắt sắc bén của Long Phi Ly chậm rãi quét tới người nàng.

Như Ý đột nhiên kinh hãi, cắn chặt răng, cũng không lên tiếng.

“Nếu đổi lại là người khác thì trẫm đã phải giết hần.” Long Phi Ly ngữ khí khinh đạm, đứng lên.

Khớp hàm Như Ý khẽ run lên, đột nhiên ngẩng đầu nhìn Long Phi Ly.

“Trẫm hỏi Ngọc Trí, nàng từng chạm qua danh sách chia nhóm, đây có phải là cách phân tổ ban đầu hay không, trong lòng nàng biết rõ.”

Như Ý trong lòng đau khổ, cười lạnh nói: “Cho dù ta có sửa đổi danh sách thì như thế nào? Người chỉ vì chuyện này liền muốn giết ta?”

“Nàng ấy vì cách phân tổ này mà thiếu chút nữa gặp phải tai họa, nàng có biết nặng nề cỡ nào không?”

Mâu sắc Long Phi Ly thâm trầm, ngữ khí băng hàn. Cả người Như Ý chấn động, tâm tư nàng nhanh nhẹn, lúc này bị ánh mắt hung ác của hắn khiến cho kinh sợ, nhất thời nói không ra lời.

Trong Tùng Phong trần hấn đoạt cây lược trong tay nàng, nói những lời rất nặng với nàng nhưng vẫn còn thua xa sự tàn nhẫn giờ phút này.

Đau đớn kịch liệt từ đáy lòng dâng lên, nàng thất hồn lạc phách nhìn hắn, vẫn không thể tin nổi.

“Nàng không thể ở lại bên cạnh Thái Hậu nữa, mấy ngày này, nàng tạm thời nghỉ cố xuất cung, xin Thái Hậu từ chức nữ quan đi.” Ánh mắt Long Phi Ly khẽ lay động, “Sau khi trầm đi để lắng trở về, sẽ lập tức an bài cho nàng rời cung.”

Thân hình Như Ý mềm nhũn, cơ hồ tê liệt ngã xuống tiểu tháp, lời của hắn ngoài mặt là vì tốt cho nàng, nhưng thực ra là —— muốn nàng rời xa Niên Tuyên Cơ!

“Vậy mẫu phi người thì sao? Chỉ cần chút nữa thì có thể điều tra ra vị trí cụ thể của tù thất, chẳng lẽ để thất bại trong gang tấc như vậy sao?” Nàng đứng dậy kéo cánh tay của hắn, vừa sợ vừa đau.

“Mẫu phi của trẫm, trẫm sẽ nghĩ cách cứu viện.” Long Phi Ly hơi hơi nhướng mày, “Tâm Y, trẫm không nàng vì nóng lòng mong thành công mà bị Thái Hậu biết được, làm hại bản thân mình.”

Như Ý ngẩn ra, trong lòng sinh ra mấy phần mừng như điên, “Cũng không phải bởi vì nàng ấy, có phải hay không? Người chính là không muốn ta mạo hiểm có phải hay không?”

Long Phi Ly nhắm chặt đôi mắt, “Đây là một nguyên nhân trong số đó, điều trẫm không mong muốn nhất là tự tay giết nàng!”

Như Ý hoảng hốt, bàn tay từ trên khuỷu tay hắn rớt xuống, thân mình hết sức run rẩy, phải xoay người vịn nhụyển tháp mới có thể đứng vững, “Người nói cái gì?”

“Nếu có lần nữa, trẫm sẽ giết nàng, nàng đã hiểu chưa? Rời cung, đối với nàng là tốt nhất.”

Dư âm mỏng manh còn vang lên bên tai, tấm màn đã bị khẽ xóc lên rồi lại buông xuống, bóng dáng mình hoàng đã từng rất tuần tú, lúc này lại biến thành tàn nhẫn.

Nàng thương hắn, hắn làm việc không do dự, trên người có một loại quyết tuyệt gần như tàn nhẫn, cường thế lại tịch mịch. Cho tới nay, đó là niềm kiêu ngạo của nàng, bởi vì chỉ có nàng mới có thể độc hưởng bí mật cùng sự tịch mịch của nam nhất tôn quý nhất cũng ưu tú nhất thiên hạ này.

Nhưng giờ phút này, nàng đã hiểu rõ ràng hơn lúc nào hết, sự tịch mịch của hắn không bao giờ thuộc về nàng nữa, bởi vì có một người xuất hiện, biến tất cả sự ôn nhu ngày xưa thành quyết tuyệt.

Nàng chậm rãi nhắm mắt lại, giờ phút này, nàng cũng đột nhiên hiểu rõ ràng hơn lúc nào hết, nàng muốn Niên Tuyên Cơ chết.

Doanh trường của Long Tu Văn.

Thái hoàng thái hậu sắc mặt lo lắng, trách cứ: “Tu Văn, người tội gì liều mạng bảo vệ ả Niên phi hồ mị kia như vậy ?”

“Hoàng tổ mẫu, dù sao nàng cũng là nữ nhân cứu đệ yêu nhất.” Long Tu Văn thản nhiên cười nói.

Thái hoàng thái hậu vừa nghe, lập tức trách cứ, “Người xem hắn là đệ đệ của người nhưng chưa chắc hắn đã nhận thức người là ca ca.”

Bà khẽ thở dài một cái, lại nói: “Phụ hoàng người bắt công, khi đó, các người đều còn nhỏ, hoàng đế mới bảy tuổi đăng quang, người chẳng qua cũng chỉ lớn hơn hắn hai ba tuổi, làm sao hiểu được cái gì, huynh đệ mấy người chơi đùa, người đẩy hắn rớt xuống giếng chẳng qua chỉ là vô tâm sơ ý, phụ hoàng người sùng ái tiện tỳ Như phi kia, cho rằng người có lòng xấu xa, lại phái người đến địa phương thâm sơn cùng cốc kia.”

Long Tu Văn thản nhiên nói: “Hoàng tổ mẫu đừng nói nữa, việc này đã qua nhiều năm rồi, tôn nhi cũng không để ở trong lòng. Thật ra hoàng tổ mẫu nhiều năm qua âm thầm trợ giúp Tu Văn, Tu Văn khắc ghi trong tâm khảm, không dám quên.”

“Đứa nhỏ người tâm tính thiện lương.” Thái hoàng thái hậu cười lạnh nói: “Nếu Long Phi Ly dám can đảm làm gì người, ai gia chắc chắn không tha cho hắn.”

“Đúng rồi, Tu Văn, vì sao lần này ai gia trở về, người muốn ai gia nhắc lại việc tứ hôn cho Như Ý vậy, ai gia rất vừa ý nhà đầu đó, chỉ hôn cho người không tốt sao? Sao người lại muốn hoàng tổ mẫu đem nàng chỉ hôn cho hoàng đế?”

Long Tu Văn cười cười, không lên tiếng. Như Ý yêu Long Phi Ly, Long Phi Ly lại yêu Niên Tuyền Cơ, làm sao hắn chịu đáp ứng việc tứ hôn chứ? Như Ý là nữ quan thân phận cực cao trong cung, sau khi hồi cung, Long Phi Ly sắp phải đi xa, Thái Hậu, hoàng hậu, lại thêm Như Ý, có một số tiết mục, chắc chắn rất phần khích! Trong lòng khẽ run lên, hắn đã sắp không nhận được mong đợi...

341. Chương 347: Cách Dạy Vị Ương

Trong lòng khẽ run lên, hắn đã sắp không nhận được mong đợi...

Khẩn cấp đi để lắng, là để điều tra quân đội để lắng hùng mạnh cỡ nào sao? Có ích gì không? Không có Thương Long lệnh, Long Phi Ly, người cho rằng có biện pháp thương lượng cùng thống soái quân đội để lắng sao, hắn sẽ cho người đi xem tình hình quân đội này hay sao?

Người không biết khi trở về, người sẽ còn lại cái thứ gì đâu!

Phượng Thụu cung, ban đêm.

Tuyền Cơ nhẹ nhàng vỗ về sói con đang thở khò khè ở bên cạnh, từ bãi săn trở về đã mấy ngày, Thôi y nữ đã từng chẩn bệnh cho sói con nhưng không cách nào tìm ra nguyên nhân bệnh. Sau khi trở về cung, hắn lại hai vị thái y trong Thái y viện đến chẩn trị cho sói con nhưng vẫn không tra ra căn nguyên. Nhạc Tinh Oánh cũng tới, vẫn là thúc thủ vô sách. Thôi y nữ cùng Tinh Oánh đều nói trở về xem xét sách y cổ, tìm xem có chỗ nào ghi lại chứng bệnh của thượng cổ thần thú hay không rồi sẽ nghĩ cách chữa trị.

Nhưng nó cứ ngủ suốt. Ngày hôm qua, nàng đến Trữ Tú điện, lúc trở về lại tìm không ra nó. Nàng phát hoảng, chạy khắp cung đi tìm, hắn biết được cũng sai người đi tìm khắp trong cung.

Sau lại, hắn và nàng cùng tìm thấy nó ở ven hồ nước bên cạnh Kỳ viên, nó quỳ rạp trên mặt đất, nhìn chăm chăm về phía Kỳ viên, không biết đang ở nhìn cái gì, bộ dáng có chút nóng nảy bất an.

Nàng có cảm giác là nó muốn rời đi, sau đó hình như lại phát hiện cái gì đó ở Kỳ viên nên mới ngừng lại hạ xuống. Nàng bị thương nhìn nó, nó nhìn nàng sau một lúc lâu, nhẹ nhàng cọ cọ vào mặt của nàng, theo nàng trở về.

Sau đó, trừ hai bữa sớm sáng tối nó mới giẫy dụa thức dậy để cho nàng đút cho nó ăn, buổi tối để cho nàng giúp nó tắm rửa, thời gian còn lại nó cứ ngủ suốt.

Hắn nói nó trưởng thành, sẽ đề nặng nàng, không cho nàng ngủ cùng nó, sai người làm một cái giường nhỏ đem tới cho nó.

Nàng cũng không quá để chuyện này, trừ phi nàng ngủ lại Trữ Tú điện, nếu không nàng vẫn cùng nó cùng ngủ. Chỉ là, lúc trước nó cuộn tròn nằm bên cạnh nàng hoặc lộng hành không cố kỵ ghé lên trên bụng nàng ngủ, còn bây giờ thì nàng lại rúc vào trong lòng nó mà ngủ.

Một ngày nào đó nó sẽ rời khỏi nàng. Trong lòng nàng hơi hơi đau đớn.

Nó đã sắp trưởng thành, trong cung thảng năm tịch mịch, thế giới trong cung cũng không tự do, khó được nó cứu hai lần, nàng làm sao nhẫn tâm giam cầm tự do của nó, núi cao trời rộng trong Kỳ viên mới là chỗ của nó.

Nhưng mà hiện tại thân thể nó không khỏe, nàng hy vọng có thể ở cạnh nó một khoảng thời gian ngắn, để cho thân thể của nó tốt lên rồi tính tiếp, tình hình hiện tại của nó căn bản không thể tự mình săn mồi ở bên ngoài, càng không thể chống đỡ những con sói khác được.

Nàng cẩn thận suy nghĩ, lại nghĩ tới người kia.

Ngày mai, hẳn phải xuất phát đi để lẩn, nhưng đêm nay hẳn không ở Phượng Thụ cung, nàng cũng không ở Trữ Tú điện, hẳn đến Loan Tú điện.

Nàng cẩn thận môi, chậm rãi nhắm mắt lại.

Hết sức nuồn ngủ mơ hồ, lại nghe thấy tiểu sói kêu gào một tiếng, nàng lắp bắp kinh hãi, mở choàng mắt, đã thấy qua ánh nến yếu ớt trên bàn, Long Phi Ly đứng ngay bên cạnh giường, đưa tay lướt qua nàng, ôm lấy sói con.

Nàng vừa mừng vừa sợ, “Sao người lại tới đây?”

Long Phi Ly không nói gì, lập tức đem sói con kêu ngao ngao đặt lên giường nhỏ bên cạnh, trách mắng: “Không phải đã làm cái tiểu tháp này cho nó rồi sao?”

Tuyền Cơ le lưỡi, thân mình hơi hơi vươn ra, đi sờ sói con.

Long Phi Ly nhíu nhíu mày, lại khẽ trách mắng: “Nằm xích vào một chút.”

Tuyền Cơ hừ khẽ một tiếng, quay cuồng nhích người vào, khoe miệng khẽ nhếch, nhìn hẳn ngồi xuống mép giường cởi áo, cởi giày.

Sói con nằm trên tiểu tháp cũng hừ lạnh một tiếng, xoay người lại ngủ tiếp

Nàng đang say sưa nhìn xem thì đột nhiên màn giường bị hẳn kéo xuống, nàng nhanh chóng bị hẳn kéo đến giữa giường, nàng vui cười giãy dụa lung tung, lại bị hẳn hung hăng đặt ở dưới thân.

Nàng đưa tay đẩy hẳn, giả vờ cả giận nói: “Chạm qua nữ nhân khác, không cho chạm vào ta.”

Long Phi Ly nhéo mũi nàng, mắng: “Tiểu đồ phụ.”

Nàng vốn giả vờ giận, lúc này cũng hơi hơi giận thật, ngày mai sẽ xuất phát, hẳn lại đến chỗ hoàng hậu. Nàng nghiêng đầu đi, không lên tiếng không thèm nhìn hẳn.

Hắn mỉm cười, nói: “Người không thích trẫm đến đây, vậy bây giờ trẫm đi là được.”

Nghe ngữ khí chế nhạo của hẳn, nàng vừa tức vừa giận, “Đi!”

Hắn cười, làm bộ muốn ngồi dậy, nàng lại không không chịu thua kém vòng tay qua cổ hẳn, buồn bã nói: “Đừng đi.”

Hắn nắm nàng, trong ánh mắt chan chứa yêu chiều, hôn lên môi của nàng.

Giữa hai người có quá nhiều đau khổ, vừa mới giao tâm đã phải ly biệt một khoảng thời gian, nhớ tới sắp ly biệt, nụ hôn nhẹ nhàng đã không thể vấn hồi, hai người lập tức mất khống chế, quần áo liền bị đối phương nhanh chóng cởi bỏ, đương nhiên, tình cảnh của Tuyền Cơ thảm hại hơn một chút, hẳn không phải là cởi mà là trực tiếp xé nát.

Hắn mạnh mẽ giữ chặt thân hình của nàng, Tuyền Cơ hơi hơi quay đầu đi, mặc hẳn lộ hành hôn hít tàn sát bữa bãi trên cổ nàng, mặc tay hẳn xâm nhập nơi tư mật nhất trên thân thể nàng.

“Ta còn tưởng rằng người không tới.” Đầu lưỡi khẽ hôn phớt trên vành tai hẳn, vừa lòng cảm thụ thân thể của hẳn khẽ run lên, nàng mơ hồ không rõ nói: “Ta sắp thành oán phụ mất rồi, đều tại người làm hại.”

Nàng nói xong, cắn vành tai của hẳn một cái thật mạnh.

Hắn thét lớn một tiếng, tay ở giữa hai chân nàng hơi dùng một chút lực. Khoái cảm mãnh liệt ập đến, nàng sợ hãi kêu một tiếng, theo phản xạ khẽ cong người lên, vừa then vừa giận, thoi một quyền vào giữa ngực hẳn.

Hắn cười nhẹ, bắt chước nàng, hôn lên vành tai của nàng.

Nàng nhẹ nhàng thở gấp, lại nghe hần thanh âm khàn khàn truyền đến, “Trẫm không có chạm vào nàng ta, chỉ qua đó ngồi một lát.”

Trong lòng nàng ngọt ngào, hôn lên má hần một cái, đột nhiên nhớ tới cái gì, thấp giọng nói: “Mấy ngày hôm trước không phải cũng từng đến bọn họ sao, lần lượt đến nhất diện nhị cung, cũng chỉ qua đó ngồi một lát sao?”

Long Phi Ly trong lòng hơi đau nhói, nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng, “Trên người vẫn còn vết sẹo, đợi qua mấy ngày nữa, không còn dấu vết rồi nói.”

Đáy lòng Tuyên Cơ thất vọng, hần không chạm vào bọn họ chỉ là vì vết thương này, nàng dụi đầu vào trong long hần, không lên tiếng.

Cảm giác đau đớn trong lòng kia càng mạnh hơn, Long Phi Ly ôm chặt người trong lòng, đưa tay vuốt vuốt tóc của nàng. Hần không nói cho nàng biết hần không chạm vào bọn họ, vết thương chẳng qua chỉ là thứ yếu, quan trọng nhất là, hần quả thật không muốn chạm vào bọn họ.

342. Chương 348: Ngọc Trí Xuất Cung

Loại cảm giác này có từ sau chuyện ở Vực cung.

Nhưng hần không nói cho nàng, bởi vì tình huống này sẽ không duy trì được bao lâu, sau khi từ đế lăng trở về, cuộc sống trong hậu cung vẫn tiếp tục như thường. Hần là hoàng đế, không thể chỉ chạm vào một mình nàng. Hiện tại, vẫn chưa được.

“Phải đi bao lâu?” Thanh âm của nàng khẽ truyền đến.

“Chậm thì mười ngày, nhanh thì sáu đến bảy ngày.”

“Sớm trở về một chút.”

“Được.”

Nàng chui ra khỏi lòng hần, ngồi lên trên đùi của hần, đưa tay nắm dây đai cột tóc của hần.

“Từ Hi, Ngọc Hoàn và Thanh Phong đồng hành cùng trẫm, Hạ Tang sẽ ở lại trong cung lo cho nàng, có chuyện gì nàng chỉ cần tìm hần hoặc Thập đệ là được.” Long Phi Ly nắm lấy bàn tay đang vuốt tóc của nàng.

“Ta cũng không phải tiểu hài tử, không cần người lo.” Tuyên Cơ trong lòng vui sướng, ngoài miệng lại khẽ sáng giọng.

“Nha đầu Ngọc Trí hôm qua nói, ngày mai đại ca cũng khởi hành.” Nàng hơi hơi thở dài: “Nghe nói là về nhà một chuyến.”

“Ừh, trẫm cho Chiến Phong trở về Yên Hà trấn một chuyến thăm song thân, sau này chiến sự căng thẳng, trong một khoảng thời gian chỉ sợ khó trở về nhà.”

“Không phải biên quan vẫn chưa có động tĩnh gì sao?” Tuyên Cơ cả kinh, “Người cho Bạch đại ca đi gấp như vậy, chẳng lẽ —— ”

Trận chiến này, sắp phải đánh rồi sao? Nàng bỏ dỡ câu hỏi, kinh hãi không thôi.

Long Phi Ly cũng không nói thêm gì nữa, gác cảm trên tóc nàng, nhẹ nhàng vuốt ve. Nàng đưa tay vỗ vỗ cằm hần, ngẩng đầu nhìn hần, ánh sáng bên ngoài màn rọi vào, đôi mắt của hần sâu thẳm ám ngung.

Nàng hiểu rõ chuyện này trong lòng hần chuyện tình quan trọng thế nào, loại gánh nặng này không có bao nhiêu người có thể gánh vác được. Trong lòng đau nhói, hai tay vòng qua lưng hần, siết chặt lấy hần, “Ta sẽ luôn ở bên cạnh người.”

“Ừh.” Hần gật đầu, lại nhẹ giọng dặn nói: “Ở trong cung cẩn thận một chút, không có chuyện gì thì đừng rời khỏi Phượng Thấu cung, ai mời nàng đến những tẩm cung khác thì nàng cứ nghĩ cách từ chối, cho dù là Thái hoàng thái hậu hay Thái Hậu cũng không có vấn đề gì.”

“Vị lão thái thái kia của người không dễ từ chối đâu?” Tuyền Cơ nhún nhún vai, bắt đầu nói.

“Tránh đi.” Giọng hần âm trầm, “Nếu bà ta áp chế nàng, nàng cứ đổ trách nhiệm lên người trẫm.”

Trong lòng Tuyền Cơ âm áp, hôn lên môi hần

“Trẫm để lại ở chỗ Hạ Tang một vật, vật này đủ để bảo vệ nàng bình an... Chờ trẫm trở về.” Nụ hôn của nàng khiến cho hơi thở của hần dần dần thô lỗ, Long Phi Ly chợt đảo khách thành chủ, ôm lấy cả người nàng đặt nằm xuống giường.

Tuyền Cơ hiểu rõ chuyện sắp diễn ra, trên mặt nóng lên, nhỏ giọng nói: “Đừng ——sói con còn đang ở đây.”

Hần nhú nhú mày, xoay người xuống giường, Tuyền Cơ đang thắc mắc thì đã thấy hần nhấc bổng sói con lên, nàng chỉ kịp nghe được tiếng sói con tức tối kêu một tiếng, hần đã đẩy cửa đi ra ngoài.

“Ôi, người đem sói con đi đâu thế?” Nàng trợn mắt há miệng, lập tức đứng dậy xuống giường, chỉ đi tới cửa lại bị hần quay trở lại chặn ngang người ôm lấy trở về giường.

“Trẫm bảo nội thị trực đêm đưa nó đi nghỉ.”

Hần thậm chí không cho nàng cơ hội hỏi thêm gì nữa, liền che lấp miệng của nàng, cởi sạch quần áo còn sót lại trên người nàng, đưa nàng tiến vào thế giới chỉ có hần và nàng ...

Khi Tuyền Cơ tỉnh thì đã gần đến buổi trưa, Long Phi Ly sớm rời đi.

Nàng buồn bã vò tóc, rõ ràng tối hôm qua đã bảo lúc hần thức dậy cũng phải đánh thức nàng, hần lại vô thanh vô tức rời đi. Giống muốn đền bù mấy ngày nay không làm, đêm qua hần tuy phá lệ ôn nhu, nhưng mặt khác lại không thoả mãn, đây đưa đến trời gần sáng hần mới bằng lòng tha cho nàng ngủ.

Nàng cực kỳ mệt, vừa ngủ đã quá thời gian hần xuất phát.

Nàng đang bực mình tức giận thì một loạt tiếng gõ cửa nho nhỏ truyền đến, Diệp Phong ở ngoài cửa thấp giọng hỏi: “Nương nương, người thức dậy chưa?”

Tuyền Cơ vội vàng lấy bộ quần áo trên giường mặc vào, “Dậy rồi, người vào đi.”

Cửa vừa mở ra, Ngọc Trí cũng bước vào, Diệp Phong hạ thấp người thi lễ rồi liền lui ra, lại thay hai người đóng cửa lại.

Tuyền Cơ cười nói: “Tiểu nha đầu sao lại đến đây?”

Ngọc Trí ôm cổ của nàng, lập tức đỏ mặt lên, Tuyền Cơ nhìn theo ánh mắt của nàng, chỉ thấy xiêm y của chính mình bị xé rách một lỗ rất dài, vạt áo vừa rồi không buộc cẩn thận, hơi hơi lộ ra, dưới xương quai xanh đầy vết hôn ngân xanh xanh tím tím, gương mặt của nàng cũng hồng đỏ bừng, khẽ khụ một tiếng, Ngọc Trí nhất thời cười vang.

Tuyền Cơ thưởng nàng một cái cú, buồn bực nói: “Nói chuyện.”

Ngọc Trí lúc này mới ngừng cười, tựa vào trong lòng nàng, nói: “Tẩu tẩu, Ngọc Trí tới chào từ biệt tẩu.”

Tuyền Cơ ngăn ra, nói: “Sau khi đi sẵn trở về, Cửu ca của người không phải đều cho Phương Sở Phàm cùng Nạp Minh lui rồi sao? Không đem người hứa hôn cho bất kỳ ai trong bọn hần. Nghe nói, hôm nay Phương Sở Phàm cùng Nạp Minh đều lần lượt khởi hành trở về quận và Nguyệt Lạc quốc.”

Ngọc Trí gật gật đầu, nói: “Nói đến mới nhớ, hôm nay có nhiều người đi thật, Cửu ca, Bạch đại ca đi rồi, Tam ca cùng thất ca cũng phải quay về đất phong.”

“Trừ họ Phương kia, sáng nay Ngọc Trí đều từ biệt bọn họ rồi, Thất ca cùng Nạp Minh đều cười nói, ở đế đô từng gặp được hai nữ tử rất giống tẩu tẩu và Ngọc Trí. Cửu ca từng nhắc nhở muội, muội đương nhiên không có thừa nhận, bọn Thất ca cũng không nói gì, chỉ nói hôm khác gặp lại, lại nhắc Ngọc Trí thay họ ân cần thăm hỏi tẩu tẩu.”

Tuyền Cơ nhớ tới đoạn duyên phận trước kia, cũng cười cười, lại đột nhiên nhớ tới Long Tu Văn, trong lòng run lên.

“Ba người bọn họ tối hôm qua còn đi uống rượu, đáng tiếc muối và tẩu không thể đi.” Ngọc Trí nhún nhún vai, trong giọng nói không không tiếc nuối.

“Sai lại ba người?” Tuyền Cơ hơi hơi thắc mắc.

“Bạch đại ca, Thất ca cùng Nạp Minh đó, hôm nay Nạp Minh nói.”

“Cũng khó trách, để đô binh thủy tương phùng, ai ngờ về sau lại mọi người lại gặp lại ở trong cung. Ngày đó có lẽ đều biết mỗi người lai lịch không nhỏ, nhưng chắc Bạch đại ca đại khái không dự đoán được thân phận của bọn Nạp Minh và thất ca, mà bọn họ chỉ sợ càng không thể tưởng được Bạch đại ca chính là hậu nhân của Bạch gia.”

“Đúng vậy.” Ngọc Trí gật đầu, lại khẽ thở dài một tiếng.

“Sao thế, không nhớ xa Bạch đại ca?” Tuyền Cơ sờ sờ đầu nàng.

Ngọc Trí nhú mi, “Tẩu tẩu đừng cười muối, không phải Bạch đại ca, là vì chuyện muối xuất cung.”

343. Chương 349: Họa Nổi Lên Trong Cung (1)

Tuyền Cơ thực sự không ngờ, ba ngày sau khi Ngọc Trí chào từ biệt nàng ra cung thì liền xảy ra đại sự. Thời điểm Điệp Phong mang tin tức báo cho nàng biết, Tuyền Cơ thẳng thốt, ngã ngồi xuống ghế trong sảnh.

Ngoại trừ hai cấm vệ quân thuộc đoàn hộ tống đưa Ngọc Trí xuất cung mang theo trọng thương trở về cung báo tin thì toàn bộ những người khác đều đã gặp nạn. Một trăm cấm vệ quân đang di chuyển qua khu rừng tại quận Nhạ Dương đều bị giết.

Toàn bộ đều bị người ta giết, Ngọc Trí thì bị bắt đi mất tăm tích, hiện sinh tử chưa rõ.

Điệp Phong đứng bên cạnh, gương mặt còn chưa lấy lại huyết sắc song vẫn kể lại mọi điều rõ ràng. Chúng cung nhân trong phòng nghe xong đều kinh hồn táng đảm, mặt mũi trắng bệch.

Trong lòng Tuyền Cơ cảm thấy cực kỳ khó chịu, nôn nóng. Ngay buổi sáng Long Phi Ly rời cung tới để dâng thì Ngọc Trí nhận được thư khẩn từ Danh Kiếm sơn trang. Trong thư đề cập chuyện một vị sư huynh trong sơn trang thành thân nên nàng liền xin lệnh của thái hậu được trở về trang chúc mừng. Trong buổi sáng đó, rất nhiều người đều rời đi và Ngọc Trí cũng vậy. Nàng còn nhớ, hôm đó Ngọc Trí còn tủm tỉm cười chào tạm biệt nàng, nói khi hồi cung sẽ mua tặng nàng vài món đồ chơi dân gian.

Vì lo an toàn khi đi đường, Ngọc Trí cùng một trăm cấm vệ quân đều cải trang xuất hành, đường đi cũng cực kỳ bảo mật. Làm sao có thể phát sinh tai họa thế này?

Cả người Tuyền Cơ đột nhiên chấn động, chớp lấy tay Điệp Phong.

– Cấm quân trở về báo tin nói thế nào? Có biết kẻ giết người là loại người nào không?

Điệp Phong nhíu mày, đáp:

– Bẩm nương nương, theo lời cấm quân trở về báo tin thì đám cướp kia chính là đạo phỉ trên núi, chuyên giết người cướp của, bọn chúng lại bắt công chúa và đám nữ quan, thị nữ đem đi.

Tiểu Song Tử cả giận, lên tiếng:

– Quả là tà đình! Bọn chúng càng ngày càng ngang ngược, ngay cả công chúa mà cũng dám bắt đi. Đám trộm cướp này đúng là chán sống!

– Đúng vậy đó! – Tiểu Lã Tử xen vào. – Không phải vừa rồi Điệp Phong có nói là sau khi Thái hoàng thái hậu và thái hậu biết chuyện đã rất giận dữ, thập vương gia cũng tự mình lãnh binh đi cứu người. Các người tưởng đám đối nghịch với triều đình thì đám tạp nham đó còn mạng để sống sao?

– Thái hoàng thái hậu vốn đã chuẩn bị trở về Tĩnh Từ quan, nghe thấy tin này gấp đến độ lập tức hủy bỏ chuyến đi. Nếu không thì tốt quá, đỡ phải gây chuyện với nương nương chúng ta. – một tiểu cung nữ bĩu môi nói.

Thúy Nhi ánh mắt sắc xảo, nhận thấy Tuyền Cơ này giờ chau mày nhăn trán, lo lắng gọi nàng vài tiếng.

Tuyền Cơ chỉ nhẹ giọng “Ừm” một tiếng. Mọi người đều biết tình cảm giữa nương nương và công chúa Ngọc Trí rất sâu đậm nên trong tình cảnh này cũng không dám lên tiếng. Điệp Phong nhin không được bèn nhỏ giọng trấn an:

– Nương nương đừng quá lo lắng, Chẳng phải vương gia đã lãnh binh đi cứu công chúa rồi sao. Nhất định công chúa sẽ...

Tuyền Cơ lắc đầu, cười khổ đáp:

– Các người nghĩ xem, nếu đám cướp này biết thân phận lá ngọc cành vàng của công chúa thì liệu bọn chúng có dám giết người cướp của không? Nói cách khác, bọn chúng tất không biết thân phận của công chúa. Và nếu không biết thì các người nghĩ, bọn chúng sẽ xử trí những nữ nhân bắt được như thế nào?

Một lời nhắc nhở của Tuyền Cơ khiến cả đám người bình tĩnh đại ngộ. Ngay lập tức, mặt ai cũng tái mét. Nếu thế thì công chúa và đám cung quan tỳ nữ kia chỉ sợ — — khó bảo toàn trong sạch!

Nếu suy nghĩ sâu xa thêm thì chuyện Ngọc Trí mất tích có điểm rất đáng ngờ! Tuyền Cơ day day trán, trong lòng bối rối bất an chuyện thế này mà hắn lại không có ở đây.

Sau một hồi suy nghĩ, nàng thấp giọng phân phó:

– Điệp Phong, Thúy Nhi, theo ta tới chỗ Hạ tổng quản!

** **

Thời điểm Tuyền Cơ tới chỗ ở của Hạ Tang thì thấy hắn đang khoanh tay đứng trong sân viện, mặt mày ngưng trọng, lạnh lùng.

Hạ Tang thấy Tuyền Cơ tới thì hơi bất ngờ. Hắn đang định cúi người hành lễ thì Tuyền Cơ đã lên tiếng ngăn lại:

– Hạ Tang, giữa ta và người còn câu nệ lễ tiết sao?

– Tạ nương nương! – Hạ Tang hơi cúi đầu.

– Các người lui xuống trước đi! – Tuyền Cơ nhìn Điệp Phong.

– Dạ, nương nương. – Điệp Phong cùng Thúy Nhi lập tức lui xuống.

Hạ Tang thấy Tuyền Cơ cho hai nha đầu lui thì cũng vung tay lên, lệnh cho đám nội thị trong viện rời đi.

– Hạ Tang, mục đích của ta đến rất đơn giản. – giọng điệu của Tuyền Cơ rất ôn hòa. – Người ra cung đi, đi đưa Ngọc Trí trở về!

Hạ Tang chấn động, nhúu mày nhìn Tuyền Cơ. Mãi một lúc sau hắn mới đáp lời:

– Nô tài phụng mệnh hoàng thượng, ở lại cung bảo vệ nương nương, dù thế nào cũng không thể rời đi!

Tuyền Cơ cười khổ, nói:

– Hạ Tang, về chuyện Ngọc Trí chắc người đã nhìn ra nhiều điểm đáng ngờ. Thế nhưng có những vấn đề dù biết trước thế cục nhưng chúng ta vẫn không thể không đánh theo những gì sách đã dạy. Sau khi nghe được tin tức, lòng ta vẫn không yên được. Ta cảm thấy lần này Ngọc Trí gặp họa lớn rồi!

Hạ Tang bấm chặt mấy móng tay vào lòng bàn tay, cắn răng, gượng cười đáp:

– Vương gia cũng đã lên đường tìm cách cứu viện công chúa.

– Đó là Tử Cẩm, không phải người. Nếu người không đi, người không sợ sẽ hối hận cả đời sao? – Tuyền Cơ nhìn chăm chăm Hạ Tang. – Đi đi, ta ở trong cung sẽ cẩn thận tự bảo vệ chính mình. Ta sẽ chờ hắc trở về và cũng chờ người đem Ngọc Trí bình an trở về!

Hạ Tang nghe vậy lập tức quỳ rạp xuống, giọng nói run run:

– Hạ Tang tạ ơn đại ân của nương nương!

** **

Phượng Thùt cung.

Tuyền Cơ nằm ghé vào cái bụng trắng muốt của sói con, ngón tay vờn nhẹ quanh bộ lông của nó. Sói con vẫn còn ngủ.

Sau khi Hạ Tang rời cung, ngoại trừ lo lắng cho Ngọc Trí thì trong lòng Tuyền Cơ còn nổi lên một cảm giác bất an vô cớ. Đó là một thứ cảm giác rờn rợn, chơi vơi không tài nào xác định nổi.

Tối khi nhìn thoáng qua vật ở đầu giường thì nàng mới từ từ an tâm chút. Đó là thủ dụ hắc giao cho Hạ Tang, trước khi rời cung Hạ Tang đã đem nó đưa cho nàng. Đêm trước khi đi, Hạ Tang có nói vật này có thể bảo vệ nàng bình an. Nàng mở thủ dụ ra xem, đây quả thực là thứ có thể bảo vệ nàng bình an! Nếu thủ dụ này không thể bảo hộ nàng chu toàn thì trên đời này không còn thứ gì có thể làm được điều đó.

Vì chuyện của Ngọc Trí mà hôm qua các cung phi, phi tần đều tới tẩm cung Thái hoàng thái hậu và thái hậu thỉnh an. Chỉ duy nhất mình nàng không đi, lấy cớ là bị bệnh. Nàng nhớ kỹ lời hắc căn dặn, tuyệt đối không đi chỗ nào hết.

Lập tức tin tức nàng vì được sủng mà kiêu cùng với chuyện Ngọc Trí mất tích nhanh chóng được lan truyền khắp hoàng cung. Nghĩ tới đó, Tuyền Cơ chỉ biết cười khổ rồi vòng tay ôm Sói con. Đột nhiên, giọng nói gấp gáp của Thúy Nhi vang lên ngoài cửa:

– Nương nương, hoàng hậu nương nương cầu kiến.

344. Chương 350: Họa Nổi Lên Trong Cung (2)

Bất đắc dĩ, Tuyền Cơ đành đi ra ngoài gặp hoàng hậu. Gặp rồi hoàng hậu cũng chỉ cười bảo nghe nói nàng không khỏe nên cố ý tới thăm. Sau đó nàng ta còn sai người đưa tới rất nhiều trân dược, đồ ăn bổ dưỡng để nàng tẩm bổ cơ thể.

Tuyền Cơ cũng chỉ biết cảm tạ lấy lễ. Để ý thấy sắc mặt hoàng hậu hơi trắng nhợt, trông khá tiêu tụy nên nàng cũng buột miệng quan tâm hỏi:

– Hình như trông hoàng hậu cũng không được khỏe?

Hoàng hậu cười, xoa xoa bụng, nói:

– Chắc tại đứa nhỏ này nghịch ngợm gây ra thôi.

Nhìn cái bụng hơi nhô ra của hoàng hậu, trong lòng Tuyền Cơ bất giác ảm đạm xuống nhưng trên mặt vẫn một bộ bình thản, cẩn trọng lựa lời:

– Hoàng hậu nương nương phải bảo trọng!

– Nương nương, hay là người nên tuyên y nữ tới xem sao đi ạ. Tình trạng này chưa chắc đã do long thai đâu! – Tỳ nữ bên người của Hoàng hậu sầm lo nói.

– Hoàng hậu nương nương không tuyên y nữ tới xem sao? – tuy trong lòng khó chịu nhưng nghĩ đó cũng là hài tử của hắc nên Tuyền Cơ vẫn không khỏi lo lắng.

– Muội muội có lòng! – Hoàng hậu thở dài, nói. – Chuyện công chúa đã khiến Thái hoàng thái hậu và thái hậu lo lắng quá rồi, bản cung không muốn làm tình hình loạn thêm.

Nói xong, đột nhiên nàng ta ôm bụng, sắc mặt nhăn nhó đau đớn. Tuyền Cơ sợ hãi tiến lên đỡ nàng rồi quay sang nói Điệp Phong:

– Mau đi tìm Thôi cô cô!

Thế nhưng hoàng hậu lại khoát tay, thấp giọng trấn an:

– Muội muội, không cần đâu. Đợi bản cung trở về tắm cung sẽ tuyên y nữ tới! Thân mình muội muội không tốt, bản cung tới thăm sao có thể gây phiền toái cho người? Vả lại nếu ở trong này tuyên y nữ sẽ không tốt đối với muội muội. Chuyện truyền ra ngoài, người trong cung không biết lại đàm tiếu lung tung rằng bản cung bị bệnh ở chỗ muội, đổ lỗi uội sao?

... ..

Tiến chân hoàng hậu, Tuyền Cơ trở lại phòng. Nàng ngả người lên bụng Sói con hãy còn đang say ngủ, đầu mày nhướn chặt. Khi này rốt cuộc hoàng hậu vẫn lệnh cho thị tỳ đưa mình về Loan Tú điện chứ nhất quyết không ở lại Phượng Thụ cung tuyên y nữ. Mặc dù nàng cũng có để ý nhưng vẫn không tài nào đoán ra được ý đồ đến đây của hoàng hậu. Nếu nói nàng ta tới là để khoe long tự thì nhìn không giống; mà sắc mặt của nàng ta trông rất tiêu tụy, cái này cũng không giống như làm bộ.

Chạng vạng cuối ngày, trong cung truyền ra tin tức hoàng hậu xuất hiện triệu chứng rong huyết, tình hình long thai cực xấu, nguy cơ sanh non là rất cao. Sau chuyện Ngọc Trí thì tin tức này lại khiến hoàng cung nhất thời lung chuyển, lâm vào một đám mây mù.

Đây là ngày thứ tư sau khi Long Phi Ly rời cung.

Nghe nói các cung phi, phi tần đều đến thăm nhưng Tuyền Cơ vẫn như trước – không bước chân ra khỏi cửa!

** **

Buổi tối, Tuyền Cơ vì lo nghĩ chuyện Ngọc Trí, lẫn lộn cả đêm không tài nào ngủ được, mãi tới khi khoảng trời bên ngoài cửa sổ hừng sáng nàng mới nặng nề đi vào giấc ngủ. Giữa cơn mê man, sương mù bao phủ, nàng lâm vào một giấc mộng. Nàng mơ thấy gương mặt vặn vẹo, đau đớn của hoàng hậu; thấy Thôi y nữ nói thai nhi của nàng ta khó bảo toàn. Tuyền Cơ run sợ từ trong mộng tỉnh lại, đầu ướt đầm mồ hôi.

Đột nhiên bên cạnh vang lên tiếng thở hổn hển, Tuyền Cơ ngẩn ra quay sang nhìn thì thấy Sói con đang lơ đãng mở mắt tỉnh giấc. Cảm giác vui sướng dâng lên trấn an sự sợ hãi khi này trong lòng, Tuyền Cơ hôn hờ ôm cổ Sói con rồi lại bị nó vật lại, áp xuống. Tuyền Cơ bị áp, cười mắng:

– Nặng như vậy là muốn ép chết ta hả? – nói rồi nàng lại ôm chặt cổ nó, dụi dụi. – Người ngủ suốt, sắp hù chết ta rồi đó!

Mãi một lúc lâu không thấy tiếng động gì, Tuyền Cơ cảm thấy kỳ quái liền ngẩng đầu lên xem. Nàng giật mình phát hiện hai mắt Sói con như đang phát sáng nhìn nàng chăm chú, ánh nhìn trông rất thâm trầm.

Nàng ngập ngừng gọi một tiếng “sói con”, nó khe khẽ kêu một tiếng như đáp lại. Bất ngờ, nó né khỏi cái ôm của nàng, rúc đầu vào cổ nàng rồi lung tung liếm cắn gáy nàng. Nói là cắn nhưng lực rất nhẹ nên khiến Tuyền Cơ bật cười khanh khách, liên tục cầu xin tha mạng:

– Ngứa lắm, ngứa lắm, đừng liếm nữa!

Nàng nhìn không tới phía gáy nên cũng không phát hiện ra trong đôi mắt thâm trầm kia của Sói con ẩn dấu một tầng đau đớn kịch liệt.

Một người một sói vui đùa một trận âm ỉ, sau đó Sói con lại nặng nề nằm úp sấp xuống giường, mắt khép lại. Tuyền Cơ dựa vào bụng nó, giúp nó gỡ gãi da lông làm chiếc đuôi của nó thi thoảng nhúng lên.

Nỗi sợ hãi và bất an trong giấc mộng từ từ tan biến, Tuyền Cơ lại cảm thấy cực kỳ buồn ngủ. Đúng lúc này, ngoài cửa truyền tới tiếng gọi khe khẽ của Thụy Nhi:

– Nương nương, hoàng hậu nương nương đến.

Hoàng hậu lại tới làm gì nhỉ? Thân thể nàng ta không khỏe, chẳng phải nên ở tẩm cung nghỉ ngơi cho tốt sao? Tuyền Cơ hơi rùng mình nhưng vẫn đứng lên. Lúc nhìn tới cuộn màu vàng đầu giường thì nàng liền vội vùi nó xuống dưới gối rồi gọi Thúy Nhi vào bảo nàng ra nói với Điệp Phong tiếp khách chu đáo. Bản thân nàng thì nhanh chóng vệ sinh qua một chút rồi mặc quần áo đi ra.

Ra tới đại sảnh thì thấy Điệp Phong đang dâng trà cho đám người hoàng hậu, Hoa phi, Tuệ phi cũng tới đây. Điều khiến cho Tuyền Cơ kinh ngạc chính là An Cẩn đang đứng sau lưng làm thị nữ cho hoàng hậu. Không ngờ, từ ngày hoàng hậu cứu An Cẩn ra thì nàng ta liền trở thành thị nữ bên cạnh hoàng hậu?

Trên tay An Cẩn ôm một chút chó nhỏ toàn thân màu trắng như tuyết, trông rất là đáng yêu. Tuyền Cơ cảm thấy có điều không ổn nên thầm nhắc chính mình phải cảnh giác cao độ.

– Niên phi tới rồi sao! – Hoàng hậu cười đứng lên muốn kéo tay nàng ngồi xuống.

Tuyền Cơ thấy thế liền vội nói:

– Hoàng hậu nương nương, không cần!

Nàng đang định đỡ hoàng hậu ngồi xuống thì An Cẩn đã nhanh bước tới, vươn tay đỡ hoàng hậu. Chỉ là, vì hành động này của nàng ta đã khiến chú chó nhỏ nhảy xuống, bỏ chạy.

– Còn không mau đi bắt Tuyết nhi trở về? – Hoàng hậu thấp giọng trách mắng.

– Dạ, nô tỳ đi ngay! – An Cẩn hạ thấp người, cung kính đáp.

Tuyền Cơ rùng mình. An Cẩn vốn là người tâm cao khí ngạo, tuy nói hoàng hậu có ân cứu giúp nhưng nàng ta thực sự cam nguyện làm một gã cung tỳ dưới chân hoàng hậu sao?

Nghĩ rồi nàng liếc nhìn Điệp Phong, Điệp Phong hiểu ý liền đi theo An Cẩn bắt chú chó nhỏ. Thấy thế, hoàng hậu liền nhàn nhạt cười, nói:

– Muội muội chớ trách, đây là vật nuôi mới của tỷ tỷ. Nó còn nhỏ, lại chưa được dạy dỗ nhiều nên không biết quy củ.

– Không sao! – Tuyền Cơ cười đáp lại, rồi liếc nhìn Hoa phi, Tuệ phi bên cạnh chào hỏi – Hai vị tỷ tỷ sao cũng tới đây thế này?

Khóe miệng Tuệ phi giương lên, đáp:

– Ta cùng Hoa phi tỷ tỷ đến tẩm điện thăm hoàng hậu tỷ tỷ thì thấy hoàng hậu tỷ tỷ đang chăm sóc chú chó nhỏ thực đáng yêu này nên cũng nói chuyện góp vui. Lại nghe An Cẩn nói Niên muội muội có nuôi một con thú biết bay. Hoàng hậu tỷ tỷ vì không thể đi săn nên vẫn chưa được thấy bộ dáng của con thú biết bay kia. Tỷ tỷ tò mò nên chúng ta liền đưa nàng tới đây chiêm ngưỡng. Mà y nữ cũng nói, đi lại nhiều chút cũng có lợi đối với thai nhi

Tuệ phi đang nói dở thì đột nhiên một tiếng hét thất thanh vang ra từ trong phòng.

345. Chương 351: Họa Nổi Lên Trong Cung (3)

Thanh âm phát ra từ phòng ngủ Tuyền Cơ. Mọi người cả kinh, thỉnh linh một bóng người lao nhanh ra, tóc tai rối tung, vẻ mặt hoảng hốt! Đúng là An Cẩn!

– Sao lại thế này? – hoàng hậu lên tiếng, nhíu mày hỏi.

An Cẩn hoảng sợ, run giọng đáp:

– Vì Tuyết nhi chạy vào phòng ngủ của Niên phi nương nương nên nô tỳ định cùng Điệp Phong đi vào tìm thử để đưa Tuyết nhi ra. Nào biết tiểu thú của Niên phi nương nương nuôi đứng canh giữ trước cửa phòng, vừa mới thấy nô tỳ đi tới liền làm nô tỳ bị thương!

Vừa nói An Cẩn vừa vươn tay ra. Chỉ thấy trên mu bàn tay xuất hiện một vết cào dài, sâu, máu thịt lẫn lộn. Hoàng hậu nhướng mi song không nói gì. Ngược lại, Hoa phi cong cong khóe môi, nói:

– Niên muội muội, tục ngữ có câu “Chó cậy gần nhà, Gà cậy gần chuồng”, xem súc sinh người dường đã làm ra chuyện gì?

Tuyền Cơ thâm nghĩ, Sói con sẽ không tùy ý làm bị thương người khác, vì sao lại tấn công An Cẩn? Trong lòng hơi nảy lên bất an, nàng đang định nói vài câu thì hoàng hậu đã dịu giọng cướp lời:

– Muội muội, Tuyết nhi bướng bỉnh vẫn còn đang trong phòng người. Có thể để tỷ tỷ vào trong đó bắt nó ra hay không?

Tuyền Cơ suy nghĩ một chút rồi đáp:

– Sói con của Tuyền Cơ khiến tỷ nữ của nương nương bị thương là do Tuyền Cơ dạy bảo không chu toàn. Thân mình hoàng hậu nương nương không tiện, mà Hoa phi, Tuệ phi hãy còn đang dùng trà, vậy để Tuyền Cơ vào trong mang nó ra cho tỷ tỷ.

– Sao muội muội lại nói như vậy, không cần khách khí với tỷ tỷ. – Hoàng hậu thở dài một tiếng. – Tuyết nhi kia tính tình khó chiều, chỉ sợ người khác khó mà đựng vào. Tốt nhất vẫn nên để tỷ tỷ đi một chuyến.

Nói xong, nàng ta đứng lên rồi mang theo vài tên nội thị, cung nữ đi về phía phòng ngủ của Tuyền Cơ. Hoa phi, Tuệ phi lúc này chỉ cười nhạt trào phúng, ám chỉ hoàng hậu vô dụng. Tiểu thú kia làm bị thương người của hoàng hậu, đây đúng là một cái cớ để trách phạt Tuyền Cơ tội quản giáo không nghiêm... Thế mà, hoàng hậu lại buông tha cho Tuyền Cơ. Nhưng bản thân hoàng hậu còn chưa nói gì nên hai người bọn họ càng không nghĩ nhiều chuyện, chỉ đi theo sát sau lưng hoàng hậu. Tuyền Cơ khẽ cau mày, bất đắc dĩ dẫn đám người Thúy Nhi nhanh đi vào trong.

Tới cửa phòng ngủ liền thấy Sói con đang ngồi chồm hổm ở bậc cửa. Cơ thể nó đã trưởng thành khá to lớn nên ngồi ngay phía cửa đã cản trở ánh nhìn của mọi người về phía trong phòng. Khuôn mặt Sói con trông khá là hung hăng, còn Diệp Phong đứng bên đã trắng bệch mặt nhưng nó tuyệt không để ý.

Thấy Tuyền Cơ, ánh mắt Sói con mới dịu dàng đi chút. Cả đoàn người chứng kiến bộ dáng hung ác của Sói con thì đều e ngại. Lúc này, hoàng hậu chỉ lạnh giọng, ra lệnh:

– Tuyết nhi, đi ra ngoài!

Tiếng chó sủa truyền ra từ trong phòng, nghe qua có thể thấy nó đang run lẩy bẩy. Có lẽ Tuyết nhi cũng e ngại Sói con đang ngự ở cửa, không dám đi ra.

Hoàng hậu nhăn mày, lập tức một tỷ nữ đứng bên cạnh lên tiếng:

– Nương nương, để nô tỳ làm cách này thử xem. Ngày trước mỗi lần cho ăn chỉ cần huýt một tiếng là Tuyết nhi lập tức ra ngay.

Tuyền Cơ bất giác thấy rung mình. Tỷ nữ này đứng quá gần nàng khiến cho ký ức về chuyện xảy ra ở bên ngoài Thương Thủy hiện hiện lên.

Là mùi hương bạc hà!

Tuy đây không phải là cung nữ ngày đó nhưng trên người các nàng đều có một mùi hương na ná – mùi hương bạc hà dịu dịu. Và chính mùi hương này càng khiến cơn run rẩy trong lòng Tuyền Cơ nặng nề hơn.

Lập tức, nàng muốn mở miệng tiễn khách nhưng một tiếng huýt sao cao vút vang lên. Theo phản xạ, nàng liếc nhìn sói con. Sói con dường như hiểu được ý nàng liền đứng bật dậy rồi lại đột nhiên từ từ gục người xuống. Tuyền Cơ kinh hãi, nơi khóe mắt đã liếc thấy nụ cười đang khai triển trên môi An Cẩn.

Tuyền Cơ bất chấp đám người đang có mặt, vội vàng cùng với Diệp Phong đi vào đỡ lấy cơ thể sói con. Chỉ trong chớp mắt, bộ dạng Sói con trở nên suy yếu vô cùng, trông giống với trạng thái mê man lúc trước.

Hoàng hậu thấy thế bèn nhẹ giọng hỏi han:

– Tiểu thú của muội muội làm sao vậy? Không có chuyện gì chứ?

Tuyền Cơ chỉ cười khổ đáp lại. Lúc này, một bóng trắng vụt nhanh qua người nàng.

– Tuyết nhi. – hoàng hậu tươi cười gọi, nàng đang định cúi xuống ôn lấy chú chó nhỏ thì Hoa phi cả kinh kêu lên.

– Miệng nó đang ngậm cái gì thế kia?

Hoàng hậu cũng giật mình phản ứng. An Cẩn vội vả đề Tuyết nhi lại, lôi một cục vải thô khá rách rưới từ miệng nó ra. Tuệ phi tinh mắt đã nhìn ra đó là thứ gì, sắc mặt lập tức trắng nhợt, lấy tay che miệng cười lạnh:

– Sao lại có thứ này ở đây?

Đó là một búp bê bằng vải, trên đó quần loạn mấy vòng lụa trắng. Gương mặt của búp bê khá ấn tượng, đuôi mắt hơi nhếch, miệng màu đỏ tươi, phía bụng hơi nhô lên. Và điều khiến cho người ta dễ tâm suy diễn, càng khiến lòng người không rét mà run chính là trên đoạn lụa trắng viết loang lổ chữ màu đỏ và rải khắp con búp bê vải là những cây trâm màu bạc sắc nhọn.

– Nương nương, trên này có ghi ... là tên của ngài! – An Cẩn run giọng bấm báo.

Nhất thời, thanh âm im bật. Nhưng sau tiếng thông báo của An Cẩn, toàn bộ ánh mắt của mọi người không hề nhìn về phía hoàng hậu mà phóng lên người Tuyền Cơ.

Vật này do Tuyết nhi lấy ra từ trong phòng Tuyền Cơ, mà trước đó Sói con canh giữ ở trước cửa, không cho phép bất cứ kẻ nào đi vào. Đến lúc này, mặc dù cả người Tuyền Cơ đã lạnh như rơi vào hầm băng nhưng ngược lại không hề sợ hãi. Búp bê dùng để nguyên rửa, ngâm châm, vu oan, nhân chứng... thì ra từ đầu tới đuôi là một vở diễn đã xem quen mắt!

Tuyền Cơ đứng lên, hai hàng mày nhíu lại. Có điểm bất đồng chính là trước xem trong ti vi thì thấy rất buồn cười, giờ thì rơi xuống đầu mình hẳn sẽ không dễ chơi.

– Niên Tuyền Cơ! Không ngờ tâm địa người lại độc ác như vậy! Chính bản thân người không thể mang long tự đã chẳng tính, thế nhưng người lại nguyên rửa độc địa hoàng hậu nương nương!/? Thực uống phỉ hoàng thượng đã sủng ái người! – Hoa phi lạnh mặt, lên án.

An Cẩn thì thấp giọng, thì thảo tố tội:

– Hoàng hậu nương nương, thì ra bệnh của người đều do tiểu hình nhân này làm hại! – nói xong, ả nheo mắt lườm Tuyền Cơ. – Niên phi nương nương, người thực độc ác!

Sau đủ lời quy kết, Tuyền Cơ quyết định im lặng, xoay người xem Sói con thế nào. Điệp Phong, Thúy Nhi cùng đám cung nhân trong Phụng Thụ cung đã sớm bị dọa cho khiếp sợ. Lúc này thấy Tuyền Cơ không tranh không biện, An Cẩn lại được dịp đắc chí tiểu nhân khiến Điệp Phong cực kỳ bi phẫn. Nàng cả giận lên tiếng:

– Vật đó không phải do nương nương chúng ta làm. An Cẩn, người đừng ngậm máu phun người!

An Cẩn sao còn để người của Phụng Thụ cung vào mắt, ả cười nhạt một tiếng rồi chất vấn:

– Ai ngậm máu phun người? Ai là người nói dối? Chứng cứ đã rành rành trước mắt.

– Người ... tiện nhân này! – Điệp Phong giận dữ mắng chửi. Thúy Nhi một bên nhìn sang Tuyền Cơ, một bên giữ chặt tay Điệp Phong lại.

Hoàng hậu vẫn trầm mặc này giờ liền bình thần nhìn về phía Tuyền Cơ, giọng điệu kiên quyết:

– Muội muội, bản cung luôn muốn “Dĩ hòa vi quý”. Nếu người muốn hại bản cung, có lẽ bản cung sẽ niệm tình khi xưa mà không truy xét; thế nhưng hiện tại người mà người muốn hại lại là long tự của hoàng thượng! Việc này bản cung nhất định phải bẩm trình lên Thái hoàng thái hậu và thái hậu nương nương!

346. Chương 352: Phương Pháp Tự Cứu

– Người còn gì để nói không?

Tuyền Cơ thở dài rồi liếc mắt nhìn sang bốn phía. Nàng bị bắt tới tẩm cung của thái hậu, trong chốc lát căn phòng rộng đã ngập đầy người của hậu cung; còn nàng thì đã quỳ tới chết lặng cả hai đầu gối. Vị lão phật gia thái hoàng thái hậu kia cũng đã tới, hết hăng hăng giáo huấn rồi chuyển qua mắng chửi xối xả, thậm chí mắng xong còn phải cần tới ma ma bên cạnh giúp nàng vỗ lưng thuận khí. Ngược lại, thái hậu trông khá thờ ơ, lạnh nhạt. Đám phi tần ở bên thì chịu trách nhiệm châm ngòi thổi gió, thêm mắm thêm muối. Vị hoàng hậu là người bị hại thì ngồi yên phận trên ghế, trưng ra một gương mặt tiêu tụy. Cát Tường và An Cẩn thì chỉ cười lạnh ngó liếc nàng, tuyệt không lãng phí nửa phần biểu hiện. Còn Như Ý... về mặt lạnh nhạt, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Tuyền Cơ không biết lão thái thái kia đang mắng cái gì, nhưng tóm lại không phải là thứ câu chữ mà một người ăn chay niệm phật có thể phát ra. Dù sao thì bà ta cứ mắng việc của bà ta; còn nàng thì cứ nghĩ việc của nàng!

Rốt cuộc là ai đã dàn cảnh? Búp bê vải, máu chó, ngân châm... có điều mấy thứ đạo cụ này không quan trọng. Hiệu quả trò chơi này đã đạt được, người chủ trì chắc hẳn cũng thuộc dạng inh vì đã khiến những người xung quanh nàng phải ra cung. Nàng không dám đánh cược với tính mạng của Ngọc Trí, lại càng không nhẫn tâm để Hạ Tang hối hận cả đời.

Tất cả mọi chuyện phải tính toán kỹ lưỡng, không thể bỏ sót bất cứ một điểm thừa nào. Nhất định Long Phi Ly có để lại tử vệ trong cung, nhưng nếu tình hình đã đến mức này thì chỉ sợ người truyền tin trong cung tới Long Phi Ly đã gặp chuyện bất trắc!

Nếu người chủ trì là hoàng hậu thì nhất định không chỉ một mình nàng ta. Bất Ngọc Trí cũng coi như một kẻ hoàn hảo nhưng bảo giết trăm cấm vệ quân thì hoàng hậu không dám! Nói thêm, nếu không có bên ngoài hỗ trợ thì bản thân hoàng hậu luôn ở thâm cung có muốn giết trăm cấm vệ quân cũng là điều không thể. Tuy nói Úc tướng cũng có tư tâm, cũng không chịu ngồi yên một chỗ nhưng chung quy lão vẫn là thần tử tam triều, luôn đứng bên cạnh Long Phi Ly. Thế nên chuyện Ngọc Trí sẽ không phải do lão làm.

Nếu vậy, còn ai có thể đứng sau lưng hoàng hậu?

Đang suy nghĩ nhập tâm, thỉnh thoảng Tuyền Cơ nghe thấy giọng thái hậu lạnh lẽo vang lên:

– Niên thị, ngươi có nhận tội hay không? Ngươi còn có gì để nói?

Lại một câu “còn gì để nói”, có thể đổi sang câu nào khác hay không?

Phỏng chừng vì biểu tình của nàng quá mức tự do tự tại đã khiến đám người này nóng hết cả người. Dù sao, nàng cũng nên vì bản thân mà biện bạch vài câu; nhưng nếu biện bạch hữu dụng thì còn cần gì tới mớ cung tâm kế này? Nghĩ nghĩ, Tuyền Cơ hướng hoàng hậu bồi đáp:

– Hoàng hậu nương nương, chú chó kia của người được huấn luyện rất tốt, ta có điểm khen! Nhưng nếu thay bằng tiểu lang của ta làm thì có lẽ làm tốt hơn nữa!

Lời nàng vừa nói ra khiến cho sắc mặt hoàng hậu đại biến. Nàng ta bật đứng bên, chỉ thẳng ngón tay vào mặt nàng:

– Niên phi, ngươi

Thế nhưng ngón tay nàng ta chỉ run nhẹ nhẹ chốc lát rồi lại lập tức ôm chặt bụng. An Cẩn đứng một bên thấy thế liền phát hoảng lên:

– Hoàng hậu nương nương, ngài có ổn không?

Thái hoàng thái hậu lên cơn giận dữ, ra lệnh a ma bên cạnh:

– Thay ai gia vả vào miệng nàng!

Vài tiếng bốp bốp chát chát chói tai ngay sau đó vang lên. Lũ nữ nhân đứng phụ họa nhếch mép mỉm cười, vui sướng khi thấy người gặp họa. Tuyền Cơ quệt miệng, chửi thầm: *** (* chắc là “Mẹ nó!”), sức của lão bà đáng chết này đúng là khỏe, phỏng chừng có sống thêm vài cái N mười năm cũng không thành vấn đề! Đánh đau tới mức nàng ứa cả nước mắt. Nhưng nghĩ tới Long Phi Ly, nàng lại cố nhịn xuống. Nàng tính,

đợi hắn trở về, nhất định phải đánh hắn một trận cho hả giận vì dám đem nàng bỏ lại chỗ này một mình... Và điều kiện tiên quyết là nàng không bị đám người này chinh đến chết!

– Tiệp tỷ, ngươi còn không nhận tội? – thái hoàng thái hậu cười lạnh. – Hay là muốn ai gia dụng hình?

Tuyền Cơ thầm kêu khổ trong lòng. Mấy hình phạt trong cung này nhìn qua trong sách đã sờn da gà; giờ muốn dùng trên người nàng thì nàng khẳng định ngay cả móng tay cũng chịu không nổi rồi! Tuyền Cơ cố tận lực khiến cho bộ dạng mình bị thương chút, có điều vừa rồi bị ma ma kia đánh cho rằng cũng muốn rút ra ngoài nên cũng không nhất thiết phải giả vờ. May mắn người kia còn để cho nàng lá bài bảo mệnh; nhưng nàng nên dùng như thế nào, có thể dùng hay không, hay là dùng vào thời điểm nào thích hợp?

Áp chế nỗi sợ trong lòng, Tuyền Cơ tính toán một chút rồi thấp giọng đáp:

– Thái hoàng thái hậu, xin đừng tra tấn! Chỉ cần ngài đồng ý với Tuyền Cơ hai điều kiện, cho Tuyền Cơ một cơ hội giải thích thì đợi sau khi Tuyền Cơ làm rõ mọi chuyện, ngài nếu vẫn không tin thì Tuyền Cơ lập tức nhận tội!

– Nực cười. Một tội phi như ngươi mà còn có lá gan ra điều kiện với ai gia? – thái hoàng thái hậu nhíu mày cười lạnh.

Thái hậu đứng bên cũng hừ lạnh một tiếng, rồi quay sang thái hoàng thái hậu nhẹ giọng khích bác:

– Mẫu hậu, người cần gì phải lãng phí lời với tiệp nhân này? Nếu nàng ta không chịu nhận tội thì cứ trực tiếp dùng đại hình là được rồi.

Thái hoàng thái hậu gật đầu, đang định ra lệnh thì Tuyền Cơ cười khổ nói:

– Hoàng thượng từng nói với Tuyền Cơ rằng, mặc dù người không thân cận với thái hoàng thái hậu nhưng ...

Tuyền Cơ mới nói được một nửa đã khiến sắc mặt thái hoàng thái hậu trầm xuống. Tuyền Cơ lại tiếp tục nói, miệng cười giễu:

– Nhưng vị hoàng tử mẫu của hoàng thượng năm đó đứng đầu hậu cung, khí độ cũng như phong cách hoàn toàn bất đồng với người khác. Không chuyên quyền, không áp chế, luôn lấy tình lấy lý để làm người khác phải phục. Hôm nay xem ra... hoàng thượng bấy lâu nay đã lầm tưởng rồi!

Vàng trán thái hoàng thái hậu vốn đã hơi giãn ra nhưng nghe được câu cuối của Tuyền Cơ thì lập tức nổi cơn giận dữ:

– Ngươi nói cái gì?

Cát Tường cười thầm, nghĩ Tuyền Cơ này đã chọc giận thái hoàng thái hậu rồi! Nàng ta liếc mắt nhìn Như Ý đứng bên cạnh thì thấy khoe miệng Như Ý hơi trầm xuống, không có lấy nửa điểm vui sướng.

– Không phải sao? – Tuyền Cơ không cười nữa, nhìn chằm chằm thái hoàng thái hậu, nói từng chữ rõ ràng.

– Nếu thái hoàng thái hậu đúng là dùng lý lẽ để làm người khác phục thì còn e ngại gì hai điều kiện của Tuyền Cơ? Hay là nói, con búp bê vải kia vốn do người ta muốn hãm hại Tuyền Cơ, cho nên các người đều sợ cho ta một cơ hội giải thích?

– Không có khả năng! – An Cẩn nhìn ánh mắt đầy ý tứ của hoàng hậu bèn tiến đến quỳ trước mặt thái hoàng thái hậu, cất cao giọng. – Thái hoàng thái hậu, xin đừng tin lời nói dối của tội phi kia! Con búp bê vải kia là do Tuyết nhi công ra từ trong phòng Niên phi, là nô tỳ tận mắt chứng kiến. Hai vị nương nương Hoa phi, Tuệ phi cũng có thể làm chứng!

– Đúng là thần thiếp tận mắt nhìn thấy! – Hoa phi cung kính bẩm báo.

Tuệ phi thấy thế cũng lập tức tiếp lời:

– Bẩm thái hoàng thái hậu, trước khi Niên phi hồi cung thân thể hoàng hậu tỷ tỷ vẫn bình an khỏe mạnh; hiện tại hoàng hậu nương nương bị hiện tượng rong huyết, vừa vận ứng với lời nguyện rửa trên búp bê vải kia.

Thái hoàng thái hậu nghe vậy chau mày, còn Tuyền Cơ thì chỉ cười khê một tiếng:

– Ô, nếu các vị tỷ tỷ đều một lòng một miệng nói là tận mắt nhìn thấy thì tại sao lại sợ không cho Tuyền Cơ một cơ hội biện hộ? Đúng là, lời hoàng thượng nói thì ra....

– Được rồi! – thái hoàng thái hậu trầm giọng lên tiếng. – Tạm thời ai gia cho người một cơ hội để người tâm phục khẩu phục. Nói ra hai điều kiện của người!

Cát Tường nghiêng rằng, trách không được vừa rồi Như Ý — — Nàng lại nhìn sang Như Ý nhưng nàng ta vẫn như trước, không có biểu hiện gì.

347. Chương 353: Như Thấy Ý Trầm

Thời điểm Cát Tường và Như Ý phụng chỉ dẫn đám nội thị, cung nữ tới Phụng Thụ cung thì đám cung nhân trong Phụng Thụ cung đã loạn thành một đoàn, kẻ thì đứng ngồi không yên, kẻ thì đi đi lại lại không mục đích. Bên ngoài có mười mấy cấm vệ quân đang bảo vệ.

Cát Tường khoanh tay đứng bên cửa nhìn, trong lòng thầm đắc ý, cảm giác vui sướng như sắp biến thành hồ nước đầy tràn ra ngoài. Nàng ta cười nhạt một tiếng rồi phất tay lệnh cho nội thị:

– Đưa đi!

Tiểu Lữ Tử giọng run run, lên tiếng:

– Cát Tường nữ quan, nương nương chúng ta hiện đang ở đâu? Ngày muốn đưa chúng tôi đi nơi nào?

Điệp Phong ngày trước cũng làm việc dưới trướng Như Ý, giao tình giữa hai người cũng rất tốt; mà nàng ấy cũng rất hay giúp đỡ Tuyền Cơ. Tuy nhiên, sau chuyện thị phi không vui, Tuyền Cơ cũng không hề động tới chuyện nảy sinh hiềm khích với Như Ý nên Điệp Phong vẫn một dạ tin tưởng. Điệp Phong nhìn Cát Tường rồi đi tới trước mặt Như Ý, giọng điệu gấp gáp:

– Nữ quan, nương nương sao rồi? Ngài ấy có ổn không?

Cát Tường hừ lạnh một tiếng, cười nói:

– Nàng ổn hay không, đợi lát nữa chẳng phải các người thấy sẽ biết sao?

Điệp Phong nghe vậy liền vui vẻ:

– Vậy mọi người là tới đưa chúng ta đi gặp nương nương sao?

Nói xong, Điệp Phong quay đầu nhìn Thụy Nha, vẻ mặt kích động:

– Thụy Nha, có nghe chưa? Còn nhớ rõ lời nương nương nói hay không? Đúng là nương nương có cách!

Thụy Nha vui sướng gật đầu.

Nghe cuộc đối thoại của hai người, Như Ý khẽ nhíu mày. Còn Cát Tường thì hình như có không có kiên nhẫn, giọng điệu khiêu trách:

– Các người còn không mau làm việc, giải các nàng đi!

– Dạ!

Mười mấy tên nội thị lập tức tiến lên, chế trụ đám người trong Phụng Thụ cung. Thấy hai người Tiểu Song Tử, Tiểu Lữ Tử khó chịu giãy dụa phản kháng, Cát Tường vừa ý cau có hàng mày thanh tú. Nàng ta đang định lệnh ấy nội thị giáo huấn hai người một trận thì Điệp Phong đã nhanh miệng trách mắng:

– Hai người các người chẳng phải vừa la hét muốn đi gặp nương nương sao? Đừng làm loạn nữa, hiện tại bọn họ sẽ đưa chúng ta đi gặp chủ tử.

Hai gã thái giám nghe vậy lập tức vui vẻ hẳn, không còn vùng vằng tay chân. Cát Tường cười lạnh. Hai điều kiện của Tuyền Cơ: một là, muốn thái hoàng thái hậu đưa toàn bộ người trong Phụng Thụ cung tới Hoa Âm cung để nàng nhìn thấy bọn họ, xác nhận bọn họ không có việc gì; hai là, hy vọng lúc nàng biện

hộ, thái hoàng thái hậu có thể triệu Úc thừa tướng, Niên thừa tướng, Lâm Tư Chính, Hạ Hầu Sơ và còn vài quan to nhất phẩm trong triều đến Âm Hoa cung làm nhân chứng!

– Khoan đã! – đoàn người đang chuẩn bị rời khỏi Phượng Thấu cung thì Như Ý đột nhiên lên tiếng ngăn cản.

Cát Tường không hiểu có gì chuyện gì, chỉ thấy Như Ý thản nhiên nói:

– Cát Tường, người cần gì lừa các nàng?

Cát Tường càng thêm khó hiểu, đang định đính chính thì Như Ý so với nàng nhanh hơn:

– Chúng ta tới đây không phải muốn đưa các người đi gặp Niên phi nương nương mà là đi phủ Tông Nhân.

Đám người Điệp Phong kinh hãi, vài cung nữ nhát gan đã sợ tới mức bật khóc. Thúy Nha quỳ xuống trước mặt Như Ý, liều mạng dập đầu, giọng nói tha thiết:

– Nữ quan, van cầu ngài để cho chúng nô tỳ được nhìn thấy chủ tử, chỉ cần nhìn một lần cũng được. Van cầu ngài!

Chuyện ở Vực cung ngày đó, Long Phi Ly muốn giết Tuyền Cơ, chính Như Ý đã mở miệng xin tha. Thúy Nha biết, Tuyền Cơ vì chuyện của hoàng thượng và Như Ý đã thống khổ, ưu thương thế nào nhưng đối với cái ơn của Như Ý hôm đó thì nàng vẫn cảm kích.

Cát Tường khó hiểu. Rõ ràng các nàng phụng mệnh thái hoàng thái hậu đem những người có liên can trong Phượng Thấu cung áp giải tới Hoa Âm cung, vì sao Như Ý lại — Lúc nàng đang định lên tiếng thì nhìn thấy Như Ý khẽ liếc nhìn mình. Hai người làm việc cùng nhau đã nhiều năm tất nhiên đã khá ăn ý nên nàng lập tức im lặng.

– Điệp Phong, xin lỗi. Ta không thể giúp người. Chúng ta cũng là làm theo lệnh thôi! – Như Ý nhẹ giọng nói.

Đột nhiên, Điệp Phong giống như hóa điên, liều mạng giãy dụa, la hét:

– Không được, ta muốn gặp nương nương, Như Ý nữ quan, Điệp Phong cầu xin ngài!

Vài tên nội thị đứng phía sau kìm tay nàng thấy có điều không ổn, một tên nội thị tức giận liền tát Điệp Phong một cái. Người trong Phượng Thấu cung vốn thân như ruột thịt, thấy thế cũng bốc hỏa. Tiểu Lữ Tử và Tiểu Song Tử mắt đỏ long lên sòng sọc, vùng vằng muốn lao lên đánh nhau.

Thấy thế, Như Ý lạnh lùng quát:

– Muốn làm phản! Ai cho người động thủ đánh người!

Tên nội thị đánh Điệp Phong kia sợ hãi, lập tức quỳ xuống, giọng điệu kinh hoàng:

– Nữ quan tha tội!

Như Ý đi tới trước mặt Điệp Phong, than nhẹ một tiếng rồi hạ giọng nói:

– Bảo người trong Phượng Thấu cung nghe lời, đừng làm trái lệnh; bằng không người chịu khổ chính là các người, có hiểu không?

Điệp Phong gật đầu rồi nắm chặt lấy tay Như Ý, mắt nàng lóe lên một tia sáng, giọng hạ thấp:

– Nữ quan, Điệp Phong cầu ngài một chuyện. Xin ngài nhất định phải giúp Điệp Phong, giúp chủ tử của chúng ta!

– Ta không.... – Như Ý lắc đầu, nàng còn chưa nói hết câu thì Điệp Phong đã lấy từ trong người ra một vật rồi dùng sức nhét vào trong tay nàng.

... ..

Đợi mọi người đã đi hết, Cát Tường thấy Như Ý vẫn còn đứng tại chỗ thì lấy làm lạ, cười hỏi:

– Vì sao người lại muốn gạt các nàng?

Như Ý không nói chỉ giơ lên cuộn vải màu vàng trong tay.

Cát Tường cả kinh, chăm chú nhìn thì thấy trên tấm vải vàng kia là những dòng chữ mạnh mẽ, rộng bay phượng múa: “Trong lúc trầm ra cung, một khi Niên phi tại Phượng Thùt cung có phạm phải tội gì thì cũng không thể trách tội trừng trị. Mọi sự đợi trầm hồi cung sẽ quyết định. Nếu kẻ nào làm trái, lập tức xử trảm! Bất luận ai thấy thủ dụ này như thấy ý trảm! Khâm thủ!”. Bên dưới thủ dụ là dấu ấn ngọc tỷ của hoàng đế.

Cát Tường nghiêng rằng, cười thâm đậm:

– Ngay cả thứ này hẳn cũng tính tới. Giao cho Niên Tuyền Cơ cái này đúng là hẳn đã yêu thâm nàng ta rồi! Như Ý, người có biết lúc nghe thấy tin Niên phi nguy khốn ta có bao nhiêu vui vẻ? Rốt cuộc hoàng hậu vẫn ra tay, nhưng sự sắp thành lại bại. Ngàn tính vạn tính, chung quy không đánh lại nổi một đạo ý chỉ của hắn!

Như Ý vẫn trầm mặc như trước, cánh tay xoay xoay thủ dụ một lát rồi bình thản nói:

– Thì ra là như thế! Niên phi quả thực rất thông minh!

– Sao? – Cát Tường cười lạnh, chất vấn.

– Người ngẫm lại lời nói của hai tỷ nữ khi nãy. Trước khi Niên phi bị bắt tới Hoa Âm cung, thời gian cấp bách không kịp cầm thủ dụ này đi nhưng vẫn có thời gian nói mấy câu với nha đầu bên người rồi giao thủ dụ cho nàng ta. Nhất định các nàng đã bàn bạc rằng Niên phi nhất định sẽ nghĩ cách đưa mọi người trong Phượng Thùt cung tới Hoa Âm cung và Điệp Phong cũng mang theo thủ dụ cứu mạng đến. Trong khi đó nàng còn ra điều kiện thứ hai với thái hoàng thái hậu, triệu tập tất cả quan viên nhất phẩm trong triều tới Hoa Âm cung. Tới lúc đó, nàng ta chỉ cần đưa thủ dụ này ra... Người đoán xem tình thế sẽ ra sao?

Lúc này Cát Tường mới bừng tỉnh đại ngộ:

– Nàng sợ Thái hoàng thái hậu cho dù thấy thủ dụ cũng vẫn dụng hình phạt riêng; nhưng nếu các quan thần đều có mặt, khi chứng kiến thủ dụ này sẽ không ai có thể động nàng nữa. Chỉ cần vậy thì tiện nhân này sẽ chờ được tới lúc hoàng thượng trở về!

Nhóc: Theo đề nghị của một bạn đang edit BQ thì truyện Bạo Quân có một số thay đổi về tên nhân vật cho sát với bản gốc, vì số chương BQ đã post quá nhiều nên không thể sửa các chương trước được, Nhóc post bảng tên nhân vật của truyện dưới đây, các độc giả đọc thì để ý dùm nhé! Cảm ơn và xin lỗi vì sự phiền phức này!

Bảng tên nhân vật:

Long Phi Ly (A Ly) – Tuyền Cơ (A Thất) – Chu Thất – Tiểu Thất

Long Hạo – Tử Tô (Tía Tô) – Phật Đà

Như Ý – Tâm Y – Truy Truy

Long Tử Cẩm – Thôi Nghê Thường

Hạ Tang – Long Ngọc Trí

Đoạn Ngọc Hằng – Nhạc Thanh Thanh (Nhạc Trọng Suốt-Nhạc Tinh Oánh)

Bạch Chiến Phong (Phong Chiến Bách – người này trong truyện họ Phong) – Bạch Giả Ngụy (Bạch Giả Dối – Bạch Tử Hư) – Lâm Thịnh

Lưu Cảnh – Tuyết Lang Vương – Tiểu lang (Tiểu sói)

Ngọc Khẩu (công công Ngọc Nút Thất/Nút Buộc)

Từ Hi – Thanh Phong – Điệp Phong – Thúy Nha(Thúy Nhi)

348. Chương 354: Lời Đe Dọa Của Điệp Phong

– Ừm! – Như Ý gật đầu. – Đây là một phương pháp rất thông minh. Đáng tiếc, đáng tiếc!

– Đáng tiếc là người đã nhìn ra manh mối, mà nha đầu của nàng lại cam tâm tình nguyện giao ý chỉ này cho người. Vừa rồi, không phải nàng nhờ người đưa thủ dụ này giao cho chủ tử của mình sao? – Cát Tường cười lạnh. – Cho dù chúng ta lấy được thủ dụ này thì thế nào? Chẳng phải vẫn phải đưa ra. – Cát Tường đang nói, chợt nâng cao giọng. – Như Ý, chẳng lẽ người định giấu thủ dụ đi? Nếu để hắn biết được, người và ta....

Như Ý đột nhiên cười nhạt khiến Cát Tường nghi hoặc:

– Như Ý, rốt cuộc người muốn làm gì?

– Ai nói ta muốn giấu thánh chỉ đi! – Như Ý thu lại nụ cười, miệng phát ra từng chữ rõ ràng.

... ..

Hoa Âm cung.

– Điệp Phong, im miệng! Đừng nói nữa! – Tuyền Cơ đã hiểu tất cả. Chẳng lẽ nàng lại phải một lần nữa nhìn thấy nha hoàn của mình chết trước mặt mình sao?

Không chỉ nàng, mà toàn bộ nô tài trong Phượng Thùt cung đều bị dụng hình; trong đó, Điệp Phong và nàng là bị phạt nặng nhất. Những người khác bị đánh ba mươi trượng, nàng bị đánh năm mươi; còn Điệp Phong vì bị thêm tội nhục mạ Như Ý nên đã bị đánh bảy tám mươi trượng. Dù mặt miệng nàng đều là huyết nhưng nàng vẫn cắn hận Như Ý, hơi thở dù mỏng manh nhưng vẫn mắng chửi:

– Ôn Như Ý, người lừa ta. Người hại nương nương chúng ta. Điệp Phong ta có chết cũng sẽ không tha cho người. Nương nương, ta có lỗi với ngài...

Tuyền Cơ bị hai gã nội thị ấn xuống nên không thể làm gì ngoài việc đau lòng nhìn Điệp Phong. Nàng quay sang nhìn đám quan viên đã được gọi đến đứng xếp dãy hai bên nhưng vô dụng rồi, nàng không thể đưa ra thánh chỉ! Trước khi đám người Phượng Thùt cung đến thì Như Ý đã giao thủ dụ cho thái hoàng thái hậu. Bà ta thấy thủ dụ liền giận dữ, cười lạnh quát:

– Giải ột Niên phi, dám tính kế ai gia! Hôm nay cho dù hoàng đế có ở đây cũng không bảo vệ được người!

Thủ dụ đã bị thái hoàng thái hậu cầm, Tuyền Cơ không thể đưa ra thủ dụ trước mặt mọi người nên sẽ không còn ai có thể cứu được các nàng.

Nãy giờ Niên thừa tướng vẫn quỳ trên đất cầu xin tha tội. Rốt cuộc thì vị thân phụ này cũng vì Tuyền Cơ mà làm được chút chuyện; chỉ e mục đích là không muốn tai họa lần này liên lụy tới Niên gia. Mưu hại long tử của hoàng hậu là tai họa đe dọa tới cả gia tộc.

Tuyền Cơ nhìn Như Ý, trong lòng phát lạnh. Thừa cơ nội thị phía sau hơi phân tán, nàng dùng sức giãy ra rồi lảo đảo chạy đến bên cạnh Điệp Phong bảo hộ nàng, sau đó ngược nhìn thái hoàng thái hậu:

– Đừng đánh nữa! Muốn đánh thì đánh ta!

Thúy Nha hốt hoảng, chạy tới bên người Tuyền Cơ, giọng điệu run rẩy:

– Vật kia là do nô tỳ làm, không liên quan tới nương nương của chúng ta! Là nô tỳ làm!

Cả sảnh đường lập tức lâm vào im ắng. Thái hoàng thái hậu vung tay lên, nội thị chấp lệnh hành hình lui xuống. Tuyền Cơ vội vã ôm lấy Điệp Phong đang hấp hối vào lòng, vừa sợ vừa thương mà quay sang trách mắng Thúy Nha:

– Thúy Nha, người nói bấy bọ gì thế hả?

Hoàng hậu liếc nhìn An Cẩn, An Cẩn nâng nàng dậy sau đó cười yếu ớt chất vấn:

– Người nhận là người làm? Vậy bản cung hỏi người, người cũng biết tên tự của bản cung là gì?

Thúy Nha bị hỏi như vậy liền cứng miệng, không biết phải đáp lại như thế nào. An Cẩn đứng một bên mừng thầm, một gã tỳ nữ thấp hèn làm sao biết tên tự của hoàng hậu? Trừ phi búp bê vải kia đúng là người trong Phượng Thấu cung làm, nhưng đó là trừ phi, sự thực thì không phải. Búp bê vải là do An Cẩn ả nghe theo kế hoạch của hoàng hậu, để cho Tuyết nhi bí mật mang vào sau đó chính nó lại mang ra!

Thái hậu lúc này cười lạnh nói:

– Khen ột kẻ mạo nhận để thế thân! Tội danh làm hại hoàng hậu há có thể một tiện nô thấp kém có thể gánh vác? Ai gia thấy người còn chưa đủ can đảm để làm chuyện này!

Cách nói của thái hậu như một lời dẫn tội, một tiểu nha đầu dù có gan tày trời thì cũng không dám mưu hại hoàng hậu. Tuyền Cơ cười khổ, tội danh chủ mưu lại đổ hết lên nàng, hoàn toàn có cơ sở. Vậy thì nàng sao có thể để Thúy Nha thay mình chịu tội! Lần này chỉ sợ khó thoát khỏi cái chết. Chung quy vẫn không thể đợi hần trở về!

... ..

Thái hoàng thái hậu giận không thể át, vỗ mạnh lên mặt án mấy cái:

– Thái hậu, người cần gì phải nhiều lời! Cả trên dưới đều bất chính, tất cả những nô tài liên can trong Phượng Thấu cung đều đáng luận tội! Niên phi có ý định hãm hại hoàng hậu là chuyện đã rõ một rõ hai, lập tức thi hành cung hình!

Cung hình? Vậy thì tử tội khó mà thoát được! Khóe miệng Cát Tường dần cong lên, trong lòng vui sướng tột độ. Nàng liếc nhìn Như Ý đứng bên cạnh thì thấy người này này giờ vẫn cụp mắt, đứng không nhúc nhích. Thấy tình thế nghiêm trọng trước mắt, Hạ Hầu Sơ vội bước ra khỏi hàng ngũ, quỳ xuống, giọng điệu gấp gáp bẩm tấu:

– Mong thái hoàng thái hậu cân nhắc, chuyện lần này vô cùng nghiêm trọng. Vi thần cho rằng nên chờ hoàng thượng hồi cung rồi định đoạt mới thấu đáo.

– Lời của trạng nguyên là có ý gì? – ánh mắt sắc lẹm của thái hậu quắc lên, giọng thản nhiên. – Ai gia thì không nói nhưng chẳng lẽ ngay cả thái hoàng thái hậu cũng không có quyền xử trí một tội phi sao?

Nghe vậy, thái hoàng thái hậu càng lên cơn giận, lạnh lùng cười chất vấn:

– Hoàng đế? Hoàng đế nhìn thấy ai gia cũng phải hạ mình cung kính thi lễ, tôn ai gia một tiếng hoàng tổ mẫu. Hôm nay ai gia quyết trị tội Niên phi thì thế nào?

Vài vị quan đứng về phe Úc thừa tướng cũng bước ra khỏi hàng, cất cao giọng bẩm tấu:

– Xin thái hoàng thái hậu vì hoàng hậu chủ trì công đạo.

Giữa lúc nước sôi lửa bỏng, đám người Phượng Thấu cung chỉ biết hoảng sợ nhìn về phía Tuyền Cơ. Điệp Phong cố lấy hơi, nhướn người nhìn nàng, giọng thều thào:

– Nương nương, nương nương...

– Đừng sợ! – Tuyền Cơ ôm chặt Điệp Phong, ánh mắt bình thản nhìn Như Ý. Như Ý như cảm giác được bèn ngẩng đầu lên, lạnh lùng đón nhận cái nhìn của Tuyền Cơ.

Đúng lúc này lại có thêm một vị quan bước ra khỏi hàng. Hần nhúu mày nhìn Tuyền Cơ một cái rồi quỳ xuống trước mặt thái hoàng thái hậu, từ tốn lên tiếng:

– Thái hoàng thái hậu, người có thể nghe một lời của lão thần?

*** **

Bên trong nhà tù tối tăm không chút ánh sáng, đâu đâu cũng ngập ngụa mùi hôi tanh của máu.

Tuyền Cơ ôm Điệp Phong, còn Thúy Nha và đám cung nữ, nội thị thì đang ngồi bên cạnh khóc nức nở. Ai ai cũng nhận rõ một điều rằng Điệp Phong sắp trụ không nổi. Đây chính là đại cung nữ mà Như Ý tự tay ban cho nàng và hôm nay nàng ấy cũng gián tiếp chết trong tay Như Ý. Càng nghĩ càng hận, Tuyền Cơ cố nghiền chặt răng, nước mắt trào ngược lên rồi rớt xuống mặt Điệp Phong.

– Nương nương, đừng như vậy! – Điệp Phong gượng cười, tay lần tìm cầm chặt tay Tuyền Cơ. – Nương nương, người nhất định sẽ không có chuyện gì. Người sẽ... sẽ bình an đi ra ngoài. Hoàng thượng rất nhanh sẽ ... sẽ ... sẽ tới cứu người!

Tuyền Cơ bị Điệp Phong nắm chặt tay tới mức cảm thấy tê tê, nhám nhám. Chợt nàng sức nhớ khi này lúc Hạ Hầu Sơ quỳ gối bên cạnh đã âm thầm nhét vào tay nàng một cuộn giấy nhỏ! Nàng khẽ vuốt tóc Điệp Phong rồi chuyển nàng ấy cho Thúy Nha, còn mình thì cố nhịn đau đứng lên, đi tới bên tường có treo một ngọn đèn mờ mờ vật trên tay ra xem.

349. Chương 355: Nụ Hôn Của Sói

Vừa rồi khiến tay nàng đau chính là một viên thuốc. Tuyền Cơ thật không ngờ cất giấu bên trong cuộn giấy nhỏ kia là một viên thuốc và điều nàng càng không ngờ tới chính là chuyện vừa rồi Lâm Tư Chính đã cứu nàng một mạng. Ông ta đã khuyên giải thành công và khiến thái hoàng thái hậu phải tạm thời dẹp đi ý định đánh chết nàng.

Lâm Tư Chính nói, việc thái hoàng thái hậu chấp pháp ở chốn hậu cung không có gì là đáng trách; nhưng Niên phạm tội không chỉ mưu hại long tử mà còn gây họa tới Niên gia. Tốt nhất nên lấy cái nhẹ trong quốc pháp mà chấp hình, đồng thời chiêu cáo thiên hạ như một lời răn đe. Tạm thời giam nàng vào ngục, đợi lão suy xét định tội và mức hình phạt dành cho Niên phi cùng Niên gia thì sẽ lập tức chấp hình; và thời gian chậm nhất sẽ không quá đầu giờ Ngọ!

Trước khi vụ án búp bê vải này xảy ra, nếu luận về oán hận đối với Tuyền Cơ, một lòng muốn dồn Tuyền Cơ vào chỗ chết thì chưa hẳn là thái hoàng thái hậu. Bà vốn chỉ không thích Tuyền Cơ vì thấy nàng mỉa mai hoặc hoàng đế, độc sủng chuyên phòng. Mà người muốn Tuyền Cơ chết phải là thái hậu. Trước kia, thấy Long Phi Ly mắc bệnh nặng nên thái hậu tham vọng phù trợ tân chủ để nắm thiên hạ; nào ngờ về sau Long Phi Ly lại nhanh chóng khỏe mạnh. Bản thân thái hậu cũng không hy vọng đứa nhỏ trong bụng hoàng hậu được sinh ra, là con gái thì không nói nhưng nếu là con trai... Long Phi Ly tuổi còn quá trẻ, lại sớm có con nối dõi, việc này sẽ tăng thêm lợi thế cho hần.

Bề cánh và thể lực hậu thuẫn của Thái hậu quá mạnh; kinh nghiệm đối với chiêu trò trong chốn hậu cung cũng đã có thừa thì sao lại không nhìn ra điểm kỳ quái trong sự việc búp bê vải này? Vấn đề ở chỗ, mọi người đều thấy khí sắc của hoàng hậu lúc này rất kém. Nên cho dù là Tuyền Cơ hay hoàng hậu tự mình hạ thủ, nếu lần này mưu kế sử dụng tới long tử thành hoặc bại thì cũng đủ để thỏa mãn tâm tình của thái hậu; chẳng những thế còn có thể thừa dịp trừ bỏ Tuyền Cơ. Chỉ là, lúc này bà ta đã từ bỏ ý định muốn mượn cái chết của Tuyền Cơ làm cái cớ cho Niên thừa tướng mưu phản. Không còn binh mã trong tay Niên Tụng Đình, Niên thừa tướng đã mất đi một nửa thể lực thì việc mưu nghịch là lẽ tất nhiên.

Điều khiến cho thái hậu sầu lo, bất an chính là việc Long Lập Dục dây dưa tình cảm với Niên Tuyền Cơ. mấy tháng gần đây bà ta đã âm thầm phát hiện được Long Lập Dục có tư tâm với Niên Tuyền Cơ. Niên Tuyền Cơ là nữ nhân của Long Phi Ly, sao bà ta cho phép Long Lập Dục chạm vào. Thừa dịp này giết luôn Tuyền Cơ để tránh hậu họa về sau.

Lại nói, Lâm Tư Chính và Thái hoàng thái hậu có giao tình rất tốt, ông lại còn là thầy của hoàng đế. Thế nên cho dù Lâm Tư Chính là người xét định hình phạt thì Tuyền Cơ cũng trốn không được cái chết. Thái hoàng thái hậu mặc dù không thích Tuyền Cơ nhưng cũng nể tình giao vụ việc này cho ông.

Mọi người trong cung đều biết, Lâm Tư Chính có mối quan hệ rất tốt với Úc thừa tướng, dĩ nhiên sẽ không nghĩ Lâm Tư Chính muốn cứu Tuyền Cơ. Và ai cũng nghĩ ông chỉ đơn thuần muốn suy xét hình phạt đối với Niên gia nên mới đưa ra thỉnh cầu kia với thái hoàng thái hậu. Thế nhưng không một ai biết được rằng, trước khi tiến cung Hạ Hầu Sơ đã đích thân tới Lâm phủ một chuyến. Tại Lâm phủ, Hạ Hầu Sơ đã quỳ xuống cầu Lâm Tư Chính. Hần cũng không nói gì nhiều, chỉ kể lại đoạn thời gian hoàng đế bị bệnh nặng và nguyên nhân khiến ngài bình phục một cách nhanh chóng. Cuối cùng, hần chốt hạ một câu: “Niên phi chính là mệnh của hoàng thượng!”

Lâm Tư Chính là một người bảo thủ, vì chán ghét Niên tướng nên có ý nghĩ Tuyền Cơ là dạng cha nào con nấy. Nhưng khi Long Phi Ly còn nhỏ, ông chính là người dạy hần pháp lệ (*pháp luật+luật lệ) Tây Lương;

với ông – Long Phi Ly vừa là vua vừa là trò. Lâm Tư Chính cũng suy nghĩ, đắn đo mãi, cuối cùng vẫn ra mặt kịp thời ngăn cản họa sát thân cho Tuyền Cơ. Đương nhiên, Tuyền Cơ cũng không biết được mấy chuyện nội tình này.

Trong thứ ánh sáng lờ mờ, nàng cố nhìn kỹ mấy dòng chữ trên tờ giấy: “Nương nương chớ lo, trước khi hoàng thượng hồi cung Sơ sẽ nghĩ cách bảo hộ nương nương. Còn một việc nữa, Sơ lo rằng nương nương sẽ phải chịu hình nên có đưa một viên thuốc. Viên thuốc này là truyền được bí truyền của gia đình nương Sơ. Nếu không phải vết thương chí mạng thì có thể bảo vệ tâm mạch. ”

Tuyền Cơ mừng rỡ, lập tức chạy lại bên cạnh Điệp Phong thì thấy nàng ấy đã ngất lịm đi. Thấy Tuyền Cơ dùng tay tách miệng Điệp Phong ra để nhét thứ gì đó, Thúy Nha nghi hoặc hỏi:

– Nương nương, đó là thứ gì vậy?

– Đây là tham hoàn (*thuốc dạng kéo dài, bảo trì tính mệnh) do Hạ đại nhân đưa. Nó có công hiệu chữa thương vô cùng tốt, mau giúp ta cho Điệp Phong nuốt vào.

Mọi người nghe vậy nhất thời tươi tỉnh hẳn lên; ngược lại Thúy Nha chỉ nhìn Tuyền Cơ, định nói gì đó nhưng lại thôi.

Sau khi uống thuốc, hô hấp của Điệp Phong đã bình ổn một chút, không còn hiện tượng thở dốc khó khè nên có thể an tâm là tính mạng đã được bảo toàn. Tuyền Cơ đỡ Điệp Phong nằm xuống, sau đó quan tâm hỏi tình hình mấy nha đầu bên cạnh rồi một mình lùi về một góc. Đột nhiên, Thúy Nha bước vội về phía nàng rồi ôm lấy cổ nàng, khóc nức nở:

– Nương nương, vì sao người không thể ích kỷ một chút? Thương thế của người mặc dù không nặng như Điệp Phong nhưng cũng không hề nhẹ chút nào. Huống chi, trước đó người cũng đang bị thương, giờ lại thêm một trận trượng hình thì thân thể sao có thể tốt lên được? Giờ viên thuốc cứu mạng kia đã cho Điệp Phong uống, vậy còn người phải làm sao đây?

Tuyền Cơ chỉ cười nhẹ, dụi đầu vào lòng Thúy Nha. Năm mươi trượng khác với ba mươi trượng ở chỗ Thúy Nha và những người khác còn có thể đi lại nói chuyện nhưng còn nàng thì chân tay đã lạnh như băng, toàn thân trên dưới không có lấy một chút khí lực, đầu óc đã có hiện tượng choáng váng muốn hôn mê bất tỉnh.

Lúc này mọi người cũng đã nhìn ra Tuyền Cơ có điều không ổn. Sau một trận nhốn nháo bất an thì tất cả đều tùm lại quanh nàng. Thúy Nha cùng vài cung nữ giúp cởi lớp áo bên ngoài cho Tuyền Cơ, sau đó xé vải quần vết thương bên hông nàng lại. Còn Tiểu Song Tử và Tiểu Lữ Tử thì cởi áo khoác ngoài của mình để đắp cho nàng. Tiết trời vào thu mặc dù mát mẻ nhưng bên trong nhà lao không thể sánh với bên ngoài, đây quả thực là nơi tốt cùng của sự lạnh lẽo.

Không lâu sau, Tuyền Cơ cũng lâm vào giấc ngủ sâu giống Điệp Phong. Mọi người chỉ biết lau nước mắt, ngồi chờ một bên. Đột nhiên, một trận tiếng bước chân hỗn độn vang lên khiến cả đám người nhìn nhau không chớp mắt. Đây là phòng giam trong cung, không giống với những chỗ khác nên tù phạm cũng không phải ai cũng được. Đợi tới khi nhìn thấy thứ đẩy cánh cửa phòng đại lao ra thì bọn họ vừa mừng vừa sợ.

Là tiểu lang của Tuyền Cơ!

Bốn chân của tiểu lang bị xiềng xích sắt, trông bộ dạng nó khá là lếch thếch, lạng lẽ nhưng khi nhìn thấy Tuyền Cơ thì lập tức chạy tới bên cạnh nàng, dùng mõm đẩy đẩy mặt nàng.

** **

Tiểu lang thật sự rất ngông cuồng, không cho bất luận kẻ nào chạm vào Tuyền Cơ. Bản thân nó thì nằm úp sấp bên người Tuyền Cơ, dùng móng vuốt kéo nàng sát vào cơ thể mình giúp nàng sưởi ấm. Mọi người nhìn thấy vừa bực mình lại vừa buồn cười.

Đêm đã sâu, mọi người đã yên tĩnh ngủ, khắp khu nhà lao lâm vào im ắng, không có lấy một chút tiếng động.

Vì lo nghĩ cho thương thế của Tuyền Cơ nên Thúy Nha vẫn không thể yên giấc. Ngủ tới nửa đêm, nàng cảm thấy đầu óc mình nặng nề giống như bị yểm cái gì đó nhưng không tài nào mở mắt ra. Nàng sợ Tuyền Cơ có chuyện nên cố cắn chặt răng, cả người tập trung sức lực, cuối cùng cũng mở mắt được. Trong chớp

nhóang, đường nhìn của nàng bị thu hút bởi hình ảnh đối diện... Thúy Nha vội khựng người lại, trái tim nhảy dựng liên hồi nhưng ý thức vẫn không thể nào tin tưởng..

Đã không thấy tiểu lang bên cạnh Tuyền Cơ đâu, thay vào đó là một nam tử cao lớn mặc y phục màu trắng, mắt màu xanh lam, mái tóc hoa râm nhẹ nhàng lay động.

Nam tử kia ... đang hôn nhẹ lên trán chủ tử nàng!

Và điều khiến người ta kinh hãi chính là gương mặt hấn vốn vô cùng tuấn mỹ, hàng mày sắc đậm, đôi mắt như hồ sâu trong vắt nhưng ... nhưng khuôn mặt của hấn lại từ từ biến hóa thành một người khác. Và người này Thúy Nha nàng đã gặp rồi. Đây chính là người đã từng cứu giúp nàng. Rốt cuộc, nàng nhìn không được liền run giọng hỏi:

– Bạch công tử? Không! Rốt cuộc người là ai?

350. Chương 356: Chiến Phong Hay Lưu Cảnh?

Lần đầu tiên gặp mặt trên đường lớn tại đế đô, hấn nói, hấn tên là Phong Chiến Bách; sau đó tái kiến trong cung, chủ tử nói, hấn tên là Bạch Chiến Phong. Rõ ràng vừa rồi dung mạo của hấn là người khác, sao bây giờ lại biến thành Bạch công tử? Đâu mới là gương mặt thực sự của hấn? Hấn rốt cuộc là ai? Thúy Nha khiếp sợ tới độ cứ chăm chăm nhìn hấn, chỉ có hô hấp là càng ngày càng dồn dập.

Nam tử mắt xanh nhẹ nhàng để Tuyền Cơ gối lên chân mình rồi bình thản liếc nhìn Thúy Nha:

– Vấn đề người phát hiện ra sao? Cũng đúng, linh lực của ta quá yếu mà ý chí của người thì quá mạnh mẽ, so với những người kia mạnh hơn nhiều.

Thúy Nha theo phản xạ ngoái nhìn xung quanh thì thấy tất cả mọi người đều đang chìm trong giấc ngủ. Điều này khiến nàng kinh hãi và mơ hồ hiểu được rằng nguyên nhân là do nam tử này làm. Nàng rất muốn chạy qua che chở cho chủ tử nhưng trực giác nàng mách bảo nam tử này sẽ không làm tổn thương Tuyền Cơ. Có điều vừa rồi hấn không nên làm vậy với nương nương. Sao hấn có thể hôn chủ tử của nàng, nương nương chính là của hoàng thượng a! Nghĩ đi nghĩ lại chính nàng cũng chẳng biết mình nên làm gì bây giờ. Sau một hồi trầm tư suy đoán, nàng vẫn quyết định nói ra nghi vấn của mình:

– Người là ai?

– Tuyết Lưu Cảnh!

Tuy tướng mạo hấn là Bạch Chiến Phong nhưng so về phong thái thanh khiết, dịu dàng lại không giống cpp; ngược lại có vẻ lạnh lùng. Khi hấn nói ra tên của mình, ánh mắt kia phát ra một cảm giác rất dịu nhẹ, ôn hòa. Chi tiết này làm Thúy Nha cảm thấy hình ảnh hai người dường như đang dần hòa vào nhau.

– Đã lâu lắm rồi không có ai hỏi tên của ta. – Lưu Cảnh nhàn nhạt nói rồi khéo môi chọt cong lên ý cười rồi hấn cúi nhìn Tuyền Cơ.

Ánh mắt này... trái tim Thúy Nha nảy lên một cái... giống với ánh mắt hoàng thượng dành cho chủ tử, yêu thương vô ngần, da diết sâu nặng nhưng nếu nhìn thoáng qua lại cảm giác có điều gì đó ẩn khuất phía sau.

– Một ngàn năm, hay là đã bao lâu? Có lẽ đã lâu tới mức ta ta không còn nhớ được thời gian nữa. – Lưu Cảnh cười, thì thào một mình. Năm ngón tay thon dài nhẹ vỗ về mái tóc Tuyền Cơ, ánh mắt càng trở nên dịu dàng. – Tên là do nàng đặt, nhưng nàng lại thích gọi ta là A Tuyết. Mà cũng không đúng, kỳ thực ta cũng không phải A Tuyết.

– A Tuyết? – Thúy Nha bật thốt hỏi rồi lại cứng miệng lắp bắp. Hấn vừa nói một ngàn năm... Hấn đã sống một ngàn năm?

Có lẽ nỗi khiếp sợ đã làm giọng nói của nàng không được bình thường:

– Người là yêu quái, đừng chạm vào chủ tử ra!

Nói rồi nàng run run muốn đứng dậy thì phát hiện cơ thể mình hoàn toàn không có chút thương tổn nào. Chẳng kịp thắc mắc, nàng vội la lên:

– Yêu quái nhà ngươi, mau buông!

– Yêu quái? – Lưu Cảnh hơi nghiêng đầu tự hỏi, giống như lâm vào trầm tư. Mãi một lúc sau ý cười lại nhợt nhạt trở lại trên môi hắn. – Người nói đúng, ta là yêu quái. Người trong tộc ta đều nói ta là yêu quái, bởi vì hình dáng của ta khác với họ... Thế nên bọn họ mới muốn thiêu chết ta.

Thúy Nha còn đang vùng vằng đòi giằng lấy Tuyền Cơ, nghe vậy cũng nao nao.

– Sau đó ta gặp nàng. Nàng nói, hình dáng A Tuyết không giống người khác, đó là độc nhất vô nhị! – nói xong, Lưu Cảnh lại ôm lấy Tuyền Cơ, dùng mặt mình nhẹ nhàng cạ cạ mặt nàng.

Thúy Nha dừng lại mọi động tác, cả người như bị thôi miên, chỉ biết ngơ ngác nhìn nam tử trước mắt. Chợt Lưu Cảnh lại bật cười:

– Ta nói chuyện này với một tiểu nha đầu như ngươi để làm gì nhỉ?!

Hắn ôm chặt Tuyền Cơ, không nói thêm gì, chỉ lẳng lẳng ngắm nhìn vầng trăng giữa màn đêm đen bên ngoài. Thúy Nha chợt nhớ tới chuyện trước kia mình từng hỏi một thuyết thư tiên sinh (*gần giống người kể chuyện, diễn giả ngày nay) rằng vì sao hắn không ở lại cố hương của mình mà lại khắp nơi kể chuyện xưa cho thiên hạ. Thuyết thư tiên sinh nói với nàng rằng, nói chuyện xưa để mình bớt tịch mịch, cô đơn. Ngữ điệu của nam tử trước mắt ... cũng na na giống với thuyết thư tiên sinh.

Không hiểu sao, nàng lại chẳng cảm thấy sợ, thứ cảm giác hắn sẽ không thương tổn Tuyền Cơ mãnh liệt đến không ngờ. Nhưng rõ ràng hắn nói mình gọi là Lưu Cảnh, vậy tại sao dung mạo lại là Bạch công tử? Hắn sống đã ngàn năm, tên là do chủ tử đặt, sao có thể? Nàng vốn không tin tưởng chuyện hoang đường nhưng lúc này tất cả mọi người đều bị yểm mê man, mình nàng thì chẳng thể làm gì.

– Vì sao ngươi lại biến thành Bạch công tử? – nhin không được, nàng bèn chất vấn.

– Đây vốn là hình dáng của ta, gương mặt trước đó chỉ là tùy tiện biến hóa ra thôi. – Lưu Cảnh nhàn nhạt đáp.

– Vậy ngươi là Bạch công tử? – câu trả lời kia khiến Thúy Nha vừa kinh vừa sợ vừa mê mang không hiểu.

– Hắn sao? – Lưu Cảnh lại cười nhẹ, sau đó lại để Tuyền Cơ gối lên chân mình.

Thúy Nha nhìn cánh môi hắn mấp máy, cố lắng tai nghe thì chỉ thấy hắn thì thào: “Ta còn có thể cùng nàng bao lâu?”. Nghe như giọng hắn mà cũng có khi do nàng phỏng đoán. Nàng hãy còn nhạc nhiên thì thấy hắn vung tay phải lên, hướng về phía nàng phất nhẹ:

– Thúy Nha, đoạn ký ức này ngươi không nên có, giống như chuyện ta dẫn ngươi tới Vực cung ngày đó.

Thúy Nha sực tỉnh, hôm đó dẫn nàng tới Vực cung chính là tiểu lang — — Bất giác, nàng như hiểu ra được điều gì, cả người run lên bần bật:

– Ngươi là tiểu lang?

Lưu Cảnh không đáp. Linh lực trên người hắn quá yếu, bằng không thời điểm ngửi thấy mùi nguy hiểm tại Phượng Thúy cung hắn đã có thể chặn đứng đám người hoàng hậu. Thế nhưng lúc đó hắn lại ngất đi. Từ lúc đó, hắn mê man nằm tại Phượng Thúy cung, mãi tới khi bị người áp giải vào nhà giam này. Việc này ngược lại đúng ý hắn! Nhìn dung nhan nàng tiều tụy, hắn biết nàng bị thương không nhẹ. Hắn rất đau, muốn ôm nàng một cái nên mới nỗ lực biến trở lại hình người. Sự thực thì hắn đã cố miễn cưỡng duy trì tình trạng yếm mộng lên mọi người,, linh lực cũng đã không thể tiếp tục chống đỡ. Không ngờ, chấp niệm của Thúy Nha đối với Tuyền Cơ quá mạnh nên nàng đã tỉnh lại.

Có lẽ là tịch mịch đã lâu lắm nên hắn mới nói vài ba câu với Thúy Nha. Nghĩ lại, hắn cười tự giễu mình. Đang định xóa đi ký ức về khoảng thời gian vừa rồi, tình linh một cổ dự cảm không tốt lành đập thẳng vào tim hắn. Khẽ cau hàng mày rậm, hắn lạnh lùng cười, giọng thì thào:

– Long Hạo, có phải ngươi để nàng xảy ra chuyện thì ngươi mới bằng lòng trở về?!

** **

Ban đêm, Loan Tú điện sáng trưng đèn đuốc, phía bên ngoài là một cảnh hỗn độn. Đám tỳ nữ, bà đỡ lũ lượt bưng những thau nước ấm đi ra đi vào, vẻ mặt ai cũng hoảng sợ. Thái hoàng thái hậu cùng thái hậu cũng đã đi giá tới Loan Tú điện; giờ phút này cả hai đang lo lắng đứng ngồi không yên ngoài điện.

– Mẫu thân! – hoàng hậu kêu khóc, cả người ướt đầm mồ hôi, mái tóc cũng rối tung rối mù dính bết vào trán, tay siết chặt tay Úc mẹ.

Úc mẹ chỉ biết lau nước mắt, nhẹ giọng an ủi:

– Tú nhi, kiên nhẫn một chút!

Đúng lúc, giọng nói lo lắng của Thôi y nữ truyền tới:

– Hoàng hậu nương nương, ngài cứ co cứng cơ thể thế này sẽ khiến sản đạo không mở ra được. Ngài đừng sợ, thả lỏng cơ thể, để nô tỳ thi châm đưa cái thai chết yếu này ra.

351. Chương 357: Không Còn Kịp Nữa Rồi!

Cuối cùng thì đứa nhỏ vẫn chết. Hoàng hậu nằm đó, mím chặt môi, nước mắt không ngừng chảy xuống. Phát hiện cơ thể mình có vấn đề, nàng đã âm thầm nói với mẹ để đưa đại phi tiến cung xem bệnh. Quả nhiên, hiện tượng rong huyết liên tục xảy ra đồng nghĩa với việc cái thai đang chảy ra khỏi cơ thể người mẹ. Nàng đã biết trước đứa nhỏ không thể giữ được nên thừa cơ bày một màn kịch này khiến Tuyên Cơ phải chôn cùng càng tốt! Về sau, nàng còn có thể có lại đứa nhỏ!

Trước kia, có một tỳ nữ mới tiến cung, được phân vào tẩm cung của nàng. Mẫu thân tỳ nữ kia là người của một tiểu quốc nằm trong mười hai nước nhưng vị trí lại khá xa xôi. Lúc còn bé, tỳ nữ này thường cùng mẹ sống tại tiểu quốc một thời gian nên hiển nhiên nhận ra loài hoa Thừa tự (* tạm coi là tên loài hoa) từ quê hương mình du nhập vào. Khi tỳ nữ nói rõ ngọn ngành về loài hoa này thì nàng mới kinh hãi phát hiện ra bí mật về long tự của hoàng đế.

Sau đó nàng hỏi tỳ nữ cách khống chế loài hoa Thừa tự rồi lặng lẽ cắt đi bộ rễ của cây hoa khiến cho nó không phát ra mùi hương độc hại mê người kia nữa. Quả nhiên, ngay sau đó nàng hoài thai long tự. Khi nàng biết mình có thai thì cũng là lúc người kia cùng Niên phi ra cung lên Thu sơn, e sợ thái hậu sẽ hãm hại nên nàng nghe lời cha là Úc thừa tướng dặn dò, giấu nhem chuyện mang thai đợi tới khi người kia hồi cung.

Ngày ngênh đón Long Phi Ly hồi cung lại xảy ra chuyện của Niên phi. Niên phi bị trúng cổ, miệng phun đầy huyết. Lúc đó nàng bị Niên phi đẩy ngã nhưng hấn không thèm nhìn nàng dù chỉ một cái, chỉ vội vã ôm Niên phi trở về Trữ Tú điện. Hôm ấy, nàng bị động thai khí. Nguyên nhân cũng không phải vì cái đẩy của Niên phi bởi tiện nhân kia cũng không có dùng lực mà do tâm tình nàng buồn bực gây động thai. Bắt đầu từ khi đó, thân thể của nàng ngày càng sa sút. Lúc ở ngự hoa viên đám người An Cẩn xung đột với Niên phi, nàng đang âm thầm theo dõi thì đột nhiên thấy hấn từ xa đi tới nên vội vàng tránh đi. Chỉ vài bước chân mà nàng cảm thấy bụng mình đau như bị ai đó bóp siết nên đã có dự cảm chẳng lành rằng thai nhi này có lẽ không giữ được.

Bởi thế nàng mới cứu An Cẩn. Trong khoảng khắc, nàng chợt nhớ tới vật mà tỳ nữ mình phái tới bên cạnh Niên Dao Quang cầm về và một kế hoạch nhanh chóng được hình thành trong đầu nàng. Vật kia chính là thứ mà Niên Dao Quang trước khi chết phái người đưa tới cho nàng – một búp bê người bằng vải nhuộm đậm máu tươi, trên mặt viết tên Niên phi – nói rằng đây là lễ vật của nàng ta!

Lúc nàng đang còn đắn đo thời cơ sử dụng búp bê vải kia thì hấn lại đề xuất chuyển đi tới để lăng. Nàng hiểu được, thời cơ đã đến! Đứa nhỏ dù sao cũng không thể giữ được, nhưng Niên phi thì chắc chắn phải kéo xuống!

Nàng thương hấn, nhưng nàng vẫn không thể nào nhìn thấu được nam nhân có bề ngoài xuất chúng nhưng tâm tư cực kỳ thâm trầm này. Hấn đối với Niên phi là yêu là sủng, hấn đối với nữ nhân kia là thật tâm hay là lợi dụng – nàng khó mà phân biệt thật giả. Có lẽ vì nàng không biết rốt cuộc hấn yêu thích điều gì trên người Niên phi bình thường kia; thế nên nàng nghĩ, hấn kỳ thực cũng không yêu Niên phi. Nhưng nếu nhìn kỹ ánh mắt, nét mặt hấn dành cho Niên phi thì lại khiến nàng có cảm giác hấn đối với nữ nhân kia là thật

tâm. Bản thân nàng cũng không có cách nào từ bỏ sự huyền nghi và đổ kỵ trong lòng mình, thế nên nàng quyết định động thủ.

Nếu Niên phi chết, hắc hồi cung chắc chắn sẽ giận dữ nhưng nàng không sợ hắc quy kết tội ỉn. Dù sao, đó cũng là đứa nhỏ của hắc, đứa nhỏ đã chết, hắc nhất định đau lòng, cũng sẽ thương nàng và sẽ không trách hỏi nàng. Và lại, trên còn thái hoàng thái hậu, dưới còn An Cẩn. Tuyệt nhiên là từ tay An Cẩn nhảy xuống, bởi thế mọi chuyện mới diễn biến thành thế này không phải sao.... Tới lúc ấy, có chết cũng là An Cẩn.

Sau này, nàng sẽ có cơ hội có đứa nhỏ của hắc. Nhất định là hắc vì lo lắng cho thế cục nên không muốn nữ nhân có thai. Nhưng dù sao hắc vẫn thích đứa nhỏ, bằng không trước đêm xuất phát đi để lắng sao hắc còn đích thân tới thăm cung thăm nàng? Nàng cỡi y phục muốn hầu hạ hắc nhưng hắc lại nói cẩn thận đứa nhỏ! Hắc là vì đứa nhỏ nên mới kiềm chế dục vọng, không chạm vào nàng!

Tính thời gian, hắc cũng sắp trở về. Đêm nay là đêm thứ năm sau khi hắc rời cung nên nàng cố tình ăn được khiến bệnh tình chuyển xấu. Đúng như dự đoán, sau khi đau bụng liền bị xuất huyết, điều này đã gây chấn kinh khắp hoàng cung. Thái hoàng thái hậu lệnh cho Thôi y nữ tới xem bệnh, Thôi y nữ liền phát hiện đứa nhỏ đã chết, cuối cùng không thể không áp dụng cách phá bỏ cái thai này đi.

Nàng tuyệt đối không thể đợi Lâm Tư Chính cân nhắc mức hình phạt, nàng muốn trước khi hắc trở về, thái hoàng thái hậu sẽ giết chết nữ nhân kia!

** **

– Bẩm thái hoàng thái hậu, thái hậu, long thai của hoàng hậu nương nương không thể giữ được. Thôi y nữ đang tìm cách lấy cái thai chết yêu ra. – một y đồng về mặt hoảng hốt chạy tới bẩm báo.

Thái hoàng thái hậu nghe tin mà choáng váng đứng không vững khiến thái hậu phải tiến lên đỡ bà.

– Là trai hay gái? – thái hậu thở dài một tiếng rồi hỏi.

– Là Long tử!

– Long tử?! – Thái hoàng thái hậu nghe vậy càng thêm giận dữ. – Yêu nghiệt Niên Tuyên Cơ kia, nếu không phải nàng dùng tà thuật yêu ma thì long tử sao có thể không giữ được! Người đâu, truyền ý chỉ của ai gia, lập tức ban Niên thị tự ải chi hình!

Ngọc Khấu đứng bên cạnh thái hậu lập tức cung kính vâng lời:

– Nô tài xin đi xuống ban ý chỉ!

... ..

Lúc này tại Kỳ viên...

Vùng này thực hẻo lánh, mà nếu có người đi qua tất cũng bị dọa cho chết khiếp nên chẳng ai dám bén mảng tới. Lúc này giữa những rừng liễu rũ ngả bóng ven hồ xuất hiện hơn mười con sói đáng vẻ hung ác đang rít gào bao vây một con sói tuyết trắng. Cả người sói tuyết bị thương nhưng khí thế vẫn không hề suy giảm, đôi mắt sắc lẹm lạnh lùng nhìn chằm chằm bầy sói.

Đột nhiên, đáy mắt sói tuyết lóe lên, cả người lập tức lao tới một bên. Phía đó là một con sói từng bị soi tuyết công kích, bị thương khá nặng nên lúc này thấy nó lao tới tấn công thì chấn động. Trong chớp mắt con sói sắp bị sói tuyết đánh gục thì một tia sáng lạnh vút qua – một thanh kiếm sắc bén vung tới trước mặt bầy sói.

Lưu Cảnh rừng mình, động tác bị chặn lại, ngoái đầu lại nhìn. Một tiếng cười khê vọng lên từ trong bóng đêm mịt mù:

– Tuyệt Lưu Cảnh, cũng đã đến ngàn năm, đúng là lâu rồi không gặp?! Xem tình hình của ngươi lúc này hình như không ổn rồi. – người tới tay cầm trường kiếm, từ từ bước ra từ phía sau bầy sói. – Ngươi thậm chí còn không thể biến trở về hình người.

Ánh mắt sắc bén của Lưu Cảnh đảo quanh người mới tới. Trong bóng đêm, nhờ quãng sáng nhòe nhoẹt của mấy ngọn đèn xa hắt chỉ thấy người này tuấn mi lông mục, khóe miệng nhếch cao nụ cười tà ý. Đây chẳng phải Thất vương gia Long Tu Văn mấy ngày trước tạo phản?!

– Sao? Muốn phá vòng vây chạy đi báo tin cho Long Hạo? – Long Tu Văn thông thả lấy ngón tay miết nhẹ khóe môi, nói từng chữ rõ ràng. – Hiện tại nàng đã sắp bị xử tử, không còn kịp nữa rồi! Vả lại, tính thời gian hành trình lần này Long Hạo có trở về nhanh nhất cũng phải đến đêm mai! Người có biết, ngày đó ta trốn trong Thương Thủy hiện kỳ thực là muốn nhìn nàng một chút. Bởi vì ta biết Niên Dao Quang nhất định sẽ chết trước khi nàng xuất hiện. Không ngờ, lần đó lại khiến ta phát hiện ra một chuyện thú vị. Ta giả truyền lời Niên Dao Quang, đem vật kia đưa cho hoàng hậu, mục đích chính là hôm nay!

352. Chương 358: Chém Giết Trăm Người (1)

Mặt mày Long Tu Văn khá là bình thản như vốn dĩ mọi chuyện nên là như thế:

– Vài năm trước tiền cung, ta đã để ý tới hoa Thừa tự; sau đó mua chuộc được tỳ nữ bên cạnh hoàng hậu nói ra bí mật về vấn đề long tự. Nếu hoàng hậu có thai sẽ là một lời cảnh tỉnh cho thái hậu: trừ khi Long Phi Ly chết, thái hậu có thể phò tá chủ nắm thiên hạ; ngược lại, nếu Long Phi Ly có con nối dõi thì đây chính là việc gây bất lợi nhất cho bà ta. Nữ nhân này hành động rất cẩn trọng, nhưng chậm chạp không chịu hành động nên buộc ta phải nhắc nhở bà ta không thể tiếp tục chờ. Đây cũng chính là thời điểm để hành động.

– Búp bê người vải kia vốn dùng để nguyên rửa hoàng hậu, không ngờ tới hoàng hậu lại hoài thai long loại, mà thai nhi này lại không thể giữ được. Điều này hoàn toàn ứng với lời nguyên trên búp bê người vải kia.

Long Tu Văn nhàn nhạt nói, rồi chợt nở nụ cười, ánh mắt tà tà liếc tới một nơi nào đó phía cung tường.

– Người muốn Tử Tô chết? – đồng tử Lưu Cảnh phóng lớn, giọng nói nghẹn trong cổ họng nhưng không giấu được sự phẫn nộ, giận dữ.

Long Tu Văn không đáp, mãi một lúc sau hắn mới buồn bã thông báo:

– Ta phái người giết hết những kẻ đưa tin cho cửu đệ. Không kịp rồi!

Nói xong, hắn bỗng vùng kiếm, ngăn cản hành động của Lưu Cảnh:

– Còn muốn chạy? Không, Tuyết Lưu Cảnh, người chỉ có thể ở chỗ này bồi bổ vương cho tới khi mặt trời xuống núi.

... ..

Phượng Thụ cung trong khoảnh khắc mặt trời ló dạng chiếu rọi phương Đông.

Ánh sáng cắt ngang qua bóng đêm nhưng lại không xóa được tiếng kêu khóc bi thảm trong viện. Vốn là một cung điện của phi tử, khoảng sân của Phượng Thụ cung cũng đủ lớn nhưng lúc này có vẻ sắp bị sự chen ép phá nứt. Tất cả các cung phi, phi tần, công chúa đều đến đầy đủ, còn có thêm vô số nội thị, cung nữ.

Thậm chí Thái hoàng thái hậu còn truyền gọi những vị trọng thần hôm qua được gọi tới Hoa Âm cung tới làm nhân chứng. Con giận của bà đã không thể át xuống, trong đầu luôn xoay vòng suy nghĩ Niên phi kia đúng là yêu nghiệt, nếu không mê hoặc lòng vua thì cũng âm mưu hãm hại hoàng hậu, hại chết long tử. Bà mặc dù không thích Long Phi Ly nhưng Long Phi Ly kẻ vị đã nhiều năm song không phạm phải lỗi lầm nào. Chỉ là, bà thấy long mạch ngày càng suy nên vô cùng chờ mong đứa nhỏ trong bụng hoàng hậu.

Hôm nay, điều khiến mọi người không ngờ chính là việc hoàng hậu cũng đích thân tới tham dự. Nàng ngồi bên cạnh Thái hoàng thái hậu, mặc một bộ y phục màu tối, gương mặt vô cùng tái nhợt, bầu mắt thâm quầng, nhan sắc càng héo úa.

Đám người của Phượng Thụ cung cùng Thụ Nha vừa khóc vừa ôm chặt Diệp Phong hầy còn đang hôn mê, tất cả bị dồn về một góc. Thời điểm sắc trời mới hửng sáng, Ngọc Khẩu đã đến nhà lao tuyên chỉ muốn đưa Tuyền Cơ đi. Mọi người bị đánh tỉnh, lúc này mới phát hiện Thụ Nha cũng hôn mê bất tỉnh dưới đất,

còn Diệp Phong thì vẫn còn mê man. Hai nội thị liều mạng cản lại đám binh lính còn các nha hoàn thì xông lên nào cản nào cầu nhưng cuối cùng Tuyền Cơ vẫn bị đám binh lính kia mang đi.

Tuyền Cơ bị ban thưởng treo cổ vào giờ Thìn (*tầm 9-10h sáng) tại sương phòng trong Phượng Thấu cung. Lúc này nàng đang được Ngọc Khấu và vài tên nội thị dẫn vào. Trong phòng hoàn toàn im ắng nhưng không một tiếng động nào vang lên. Đám tần phi, cũng nữ vừa kinh vừa sợ, tụ thành từng nhóm đứng bàn tán với nhau. Phía bên kia, một thiếu niên mặc cẩm bào bị cấm quân kìm trên mặt đất – là Hạ Hầu Sơ. Vừa rồi hắn liều mạng tiến lên ngăn cản khiến Thái hoàng thái hậu giận dữ lệnh cho cấm quân bắt hắn lại.

Lâm Tư Chính đứng một bên, vẻ mặt xanh mét, hai hàng mày như xoắn vào nhau. Niên thừa tướng cũng không kém, mặt mày trắng bạch. Chỉ có Úc thừa tướng nhàn nhã cười lạnh, từng chi tiết trên gương mặt lão thần chất chứa sự căm giận.

Giờ Mão đã trôi qua, những người có mặt tại hiện trường đều nín thở chờ đợi một thời khắc. Khoảng sân thật tĩnh lặng, ngoại trừ những tiếng kêu la bi thương của đám cung nhân bị cấm vệ quân áp giải bên ngoài vọng vào nghe như tiếng chuông gọi hồn.

Đột nhiên, Cát Tường đi ra, cúi người bẩm báo:

– Bẩm Thái hoàng thái hậu, thái hậu, hoàng hậu nương nương, giờ Thìn sắp tới.

Thái hoàng thái hậu gật đầu, nói với Như Ý đứng bên cạnh mình:

– Đi vào nói với Ngọc Khấu, lập tức hành hình!

Như Ý nắm chặt lấy đôi tay run rẩy của mình, giọng cố giữ cho vững vàng, nhận lệnh:

– Cẩn tuân ý chỉ của Thái hoàng thái hậu!

Hoàng hậu liếc nhìn An Cẩn, An Cẩn hiểu ý liền từ phía sau hoàng hậu đi ra, quỳ gối dập đầu bẩm báo:

– Thái hoàng thái hậu, xin thứ cho nô tỳ tội mạo phạm to gan. Nhưng nô tỳ có một chủ ý, cả gan xin ngài....

Thái hoàng thái hậu không kiên nhẫn, quát bảo:

– Nói mau, đừng làm chậm trễ giờ hành hình.

– Dạ! – An Cẩn vui vẻ, vội vàng trình bày. – Nô tỳ thiết nghĩ, Niên phi tội ác tày trời, tại sao không đổi hình phạt treo cổ thành trượng tử, lập tức chấp hình trong viện này. Thứ nhất vừa xoa dịu được cơn giận của Thái hoàng thái hậu, thái hậu, hoàng hậu nương nương; thứ hai cũng cảnh cáo đến toàn bộ người trong cung lấy đó làm gương, không dám phạm tội.

– Việc này... – Thái hoàng thái hậu còn đang trầm ngâm suy tính thì thái hậu đã nhân cơ hội chen vào.

– Mẫu hậu, chủ ý này của tỳ nữ quả thật có lý. Bích Nghi nghĩ nếu làm vậy thì quả là một lời răn đe hiệu quả tới tất cả! Là một dịp khó có!

Thái hoàng thái hậu nhíu mày siu nghĩ một hồi mới gật đầu tán thành:

– Ai gia vốn muốn để cho Niên thị một chút thể diện. Nhưng người nói đúng, vậy thì cứ làm thế đi!

– An Cẩn!

Người cũng sẽ phải chết, tại sao còn phải chịu thêm một trận vũ nhục như thế?! Tiểu Song Tử cùng Tiểu Lữ Tử vừa đau vừa giận hét gào tên An Cẩn. Nếu không phải có cấm quân cầm kiếm đứng bên áp giải thì hai người sớm đã nhảy tới liều mạng với ả An Cẩn này.

Thấy thế, An Cẩn chỉ lười lạnh rồi lập tức lui về đứng sau lưng hoàng hậu.

– Như Ý, Cát Tường, còn không làm theo ý chỉ của Thái hoàng thái hậu? – thái hậu hắng giọng, liếc mắt nhìn Như Ý rồi phân phó.

... ..

– Ngọc công công, Như Ý nữ quan ở bên ngoài vừa truyền ý chỉ Thái hoàng thái hậu, lệnh cho ngài đem Niên phi ra ngoài, hình phạt được sửa thành trượng hình trong viện. – một nội thị vội vã chạy vào phòng, lấy hơi bầm bảo.

Ngọc Khấu nhượng mào, khoát tay:

– Ta đã biết, người đi xuống trước bầm với Thái hoàng thái hậu rằng ta sẽ lập tức đưa Niên phi ra ngoài!

– Dạ!

Nhìn nội thị kia chạy đi, một gã nội thị khác đứng bên cạnh Ngọc Khấu trông có vẻ bất an, thấp giọng hỏi:

– Công công, vị Niên phi này... chúng ta còn phải...

Ngọc Khấu ngắt ngang lời hần, giọng rắn đẽ:

– Đừng nói gì hết, hiện tại chúng ta đưa nàng ta ra ngoài!

Nói rồi hần liếc mắt nhìn Tuyền Cơ nãy giờ ngồi trên giường, cúi đầu không nói lời nào; ánh mắt lập tức trở nên sắc lạnh. Tấm lụa trắng đã treo lên, nút kết cũng đã thắt, cổ áo Niên phi cũng vừa được bọn hần lột cởi làm lộ ra da thịt phía gáy.

... ..

Khi đột ngột thứ nhất đánh xuống người Tuyền Cơ, giờ Mão sắp qua, giờ Thìn sắp tới. Những đợt trượng không ngừng nâng lên hạ xuống cơ thể nữ tử. Như Ý mím chặt môi, hàng mi rũ xuống liếc sang bốn phía. Sắc mặt của đám người ở đây cũng thực phong phú, có sợ hãi, có lo lắng, có hưng phấn, có kẻ thậm chí còn vui sướng không kiềm chế nổi...

Đủ loại khuôn mặt, nhiều không đếm xuể!

Nhưng riêng nàng lại không có lấy một chút vui sướng; thay vào đó là một thứ cảm giác tỉnh mạch và chột dạ. Rõ ràng trước đó nàng đã hạ quyết tâm nhưng lúc này lại không ngừng suy tính... Nếu hần biết thì nàng phải làm gì đây? Hần sẽ làm gì nàng? Nếu ... nếu Niên Tuyền Cơ chết!

353. Chương 359: Chém Giết Trăm Người (2)

Phải đánh bao nhiêu trượng thì hình phạt trượng tử mới kết thúc? Một nữ tử có thể chịu đựng bao nhiêu trượng? Như Ý nhắm mắt, không dám nhìn tới vùng màu đỏ chói mắt kia... Nàng ấy không hề xin tha, vừa nãy còn có thể nghe thấy tiếng rên rỉ thống khổ bị đè nén trong cổ họng nhưng hiện tại đã bất động. Nàng sắp chết sao? Trái tim nàng thất lại. Đột nhiên một trận tiếng động xôn xao vang lên phía góc sân. Như Ý mở mắt, chỉ thấy bên cạnh đám người của Phượng Thù cung xuất hiện nha đầu bên người Tuyền Cơ là Thúy Nha đang gào khóc, hét lớn:

– Sao lại thế này?

Nha đầu kia nãy giờ vẫn hôn mê, chắc vừa mới tỉnh lại. Nhưng giờ đã không còn kịp rồi – Như Ý thầm nghĩ trong đầu. Rốt cuộc, tầm mắt của nàng vẫn rơi xuống người Tuyền Cơ. Máu từ trong bộ y phục của nữ tử chảy ra, cả người nàng là máu loãng, trông giống như bị ngâm trong một hồ phẩm màu đỏ. Đột nhiên, cảm giác vui sướng vốn bị nỗi sợ hãi cùng với sự run rẩy áp chế nãy giờ trào dâng mãnh liệt. Nếu Niên Tuyền Cơ chết thì hần sẽ là của nàng! Đúng, từ trước đã là như vậy rồi!

Nàng không làm gì cả! Nàng không hề giấu thủ dụ đi, ngược lại nàng đem nó giao cho Thái hoàng thái hậu. Là Thái hoàng thái hậu coi thường thánh chỉ. Nếu Tuyền Cơ chết thì những người biết chuyện Tuyền Cơ muốn đem thủ dụ giao ra trước mặt quan thần làm nhân chứng trong Phượng Thù cung cũng chỉ có hai nha đầu là Điệp Phong và Thúy Nha! Nếu muốn giết hai nha đầu này... cũng không khó!

Nghĩ vậy, khóe miệng Như Ý từ từ nhếch lên một nụ cười, hơi nước bên khóe mắt từ từ tán đi.

Nàng không thể quay đầu được nữa.

Tuyền Cơ, xin lỗi!

Như Ý vừa mới đưa tay lau nước mắt thì đã thấy Thúy Nha vùng vẫy khỏi sự kiềm giữ của hai gã nội thị, chạy đến bên cạnh Tuyền Cơ. Tuyền Cơ rõ ràng đã không thể động đậy nhưng lúc này lại ra sức nâng người dậy, giọng điệu lạnh lùng:

– Quay lại!

Vài tên nội thị chấp hình chấn động. Đến lúc này đã có hơn trăm trượng đánh xuống, đừng nói tới chuyện trước đó Niên thị đã từng chịu hình thì cũng đã sống không nổi. Ngay cả bọn hắc cũng đánh tới mức mệt mỏi, thế mà nàng vẫn có sức chống đỡ đứng lên?

Thái hoàng thái hậu cùng thái hậu cũng giật mình; ngay lập tức Thái hoàng thái hậu nghiêng răng ra lệnh:

– Người đầu, bắt tiện nô kia ra. Còn Niên phi, tiếp tục đánh cho ai gia, đánh tới lúc nào trượng tể mới thôi! (* theo T thì chắc muốn đánh tới khi nào gãy nát gãy gãy mới thôi, ngắn gọn là tới lúc nào chết thì thôi!)

Thúy Nha nhìn Tuyền Cơ, miệng bất giác mỉm cười, hai tròng mắt cũng đã ừng ực nước:

– Nha đầu, ngươi không thấy mình gốc sao?

– Chủ tử, đừng mà! – Tiểu Song Tử kinh hãi la lên nhưng liền bị Tiểu Lữ Tử bên cạnh tát ột bạt tai. – Cầm miệng! Người điên rồi!

Một trận hỗn loạn này nhất thời chấn kinh tất cả mọi người. Trong lòng Như Ý chợt lóe lên một ý nghĩ nào đó. Trước khi cầm quân kịp túm lấy tay Thúy Nha thì nàng đã nhanh đưa tay lên mặt cào gờ, ngay lập tức một khối diện cụ rơi bịch xuống đất lên tiếng trả lời ọi nghi hoặc.

– Sao có thể có hai Niên phi?

Như Ý chỉ cảm thấy lỗ tai mình lùng bùng, bốn phía như đại loạn, vô số thanh âm kinh hãi rú lên. Mà đứng ở phía trước nàng, Thái hoàng thái hậu, thái hậu và hoàng hậu cũng đã đứng bật lên.

Cầm vệ quân vội vã lao tới nhưng lại không dám bắt Thúy Nha, bởi Thúy Nha trong sân lại biến thành ... Niên phi!

Vậy người đang chịu hình kia là ai?

Ngọc Khấu đứng sau lưng thái hậu đã tái mét mặt. Thái hậu hơi nhếch môi, vén váy bước nhanh tới trước mặt Tuyền Cơ, đưa tay bóc một lớp da trên mặt nàng. Trong nháy mắt, mọi người bị choáng váng, lại một chiếc diện cụ nữa bị ném ra.

Tráo đổi thân phận, nữ tử cả người đầy huyết lạnh chịu trượng hình này giờ chính là nha đầu Thúy Nha của Niên phi.

Thái hoàng thái hậu lão đảo đứng không vững, hoàng hậu vội đỡ lấy bà từ phía sau. Đợi ổn định lại cảm xúc, cả người Thái hoàng thái hậu phát run, một tay ôm ngực, một tay chỉ vào Tuyền Cơ, cười lạnh quát:

– Khen ột Niên Tuyền Cơ! Khen ột màn thay mặt đổi đào! Phẫn, ngươi muốn làm phẫn! Người đầu, thay ai gia bắt lấy tiện nữ này. Mười cầm vệ quân cùng lúc chấp hình, loạn côn đánh chết nàng cho ai gia!

Trước tình cảnh này, Tuyền Cơ chỉ cười nhạt rồi nhìn đám cầm quân vây quanh mình, giọng điệu cũng lạnh tới cực điểm:

– Đừng chạm vào ta, ta sẽ tự đi!

Mọi người vì hơi lạnh tỏa ra từ người nàng mà không dám lại gần. Tuyền Cơ bình thản cúi xuống ôm lấy Thúy Nha; lúc này nàng ấy đã xụi lơ người, giống như không có xương cốt. Nhẹ nhàng gạt vài sợi tóc ướt dính trên mặt Thúy Nha, Tuyền Cơ nhỏ giọng hỏi:

– Vì sao lại làm như vậy?

Lần xung đột ở thượng hoa viên ngày ấy đã làm bị thương mắt của Thúy Nha; hiện giờ trên mí mắt tiểu nha đầu vẫn còn vết sẹo. Nghĩ tới đây, Tuyền Cơ cắn chặt môi, rốt cuộc vẫn không khổng chế được hai bàn tay đang run bần bật của mình.

Thúy Nha cười cười, vươn tay vuốt nhẹ mặt Tuyền Cơ:

– Nương nương, người nói Thúy Nha gốc nhưng kỳ thực người còn gốc hơn. Vì sao người lại ... vì sao người lại chạy ra đây? Chỉ còn vài cái nữa thôi là tốt rồi. Nô tỳ chết thì người cùng với Điệp Phong tỳ tỳ và mọi người... mọi người sẽ cùng chờ hoàng thượng trở về.

– Người còn chưa chết, sao ta có thể không ra? – Tuyền Cơ cười đáp, nước mắt nặng nề rơi xuống mí mắt Thúy Nha.

Cả người Thúy Nha đột nhiên cứng đờ, vẻ mặt thất thần nhìn Tuyền Cơ, đồng tử co rút vài cái rồi từ khoe miệng máu tươi không ngừng tuôn ra suối, đôi mắt từ từ khép lại.

– Nữ quan, đừng ra ngoài, nữ quan! – bên ngoài viện, nữ tử đang bị mấy y đồng giữ tay lại chợt hung hăng giầy dụa, nhanh chóng té ra một y đồng có thân hình thấp bé rồi chạy vội lại trước mặt Tuyền Cơ.

– Thôi nữ quan. – Tuyền Cơ lấy lại ý thức, nhìn chằm chằm gương mặt đầy nước mắt của Thôi y nữ.

Tại chốn hoàng cung lạnh lẽo này, các nàng chưa một lần trò chuyện, gặp gỡ thân mật, còn chưa kịp... Thôi y nữ nghĩ, nàng tuyệt không hối hận vì hành động lúc này của mình. Nàng hiểu tâm tình của nữ tử trước mắt nàng. Không chờ đợi thêm, nàng ôm lấy Thúy Nha rồi hứa hẹn cùng Tuyền Cơ:

– Nương nương, ta nhất định sẽ cố hết sức cứu nàng ấy! Nhất định sẽ cứu!

– Đa tạ! – Tuyền Cơ mỉm cười, nắm chặt tay nàng.

Tất cả những người

có mặt tại hiện trường giống như bị bỏ bùa, không một ai nhúc nhích, chỉ đứng nhìn chăm chú tình cảnh diễn ra trước mắt, ngay cả Thái hoàng thái hậu cũng ngăn người một chỗ. Mãi tới khi thái hậu hắng giọng, quát lớn:

– Còn không mau bắt giữ Niên phi!

Tuyền Cơ lập tức bị cấm quân túm lấy nhận xuống nền đất; còn mười tên cấm quân khác thì nhanh chóng vào vị trí chuẩn bị tượng hình.

– Buông nàng ra! – đúng lúc này Điệp Phong tỉnh dậy, đập vào mắt chính là vô số đường gậy đánh xuống người Tuyền Cơ. Không nghĩ ngợi gì, nàng vùng dậy chạy lại.

– Điệp Phong, đừng!

Lời của Tuyền Cơ còn đang nghẹn trong yết hầu thì một cấm quân đứng sau lưng Điệp Phong đã vung kiếm đâm về phía nàng. Một kiếm xuyên thấu bả vai, Điệp Phong ngã gục xuống đất. Tiểu Lữ Tử gào thét chạy lên đỡ nàng rồi tận mắt chứng kiến Tiểu Song Tử và hai tiểu cung nữ đang điên cuồng chạy về phía mình bị kiếm đâm xuyên bụng. Tất cả diễn ra tựa như những thước phim lướt nhanh qua màn hình, nhanh tới mức không ai có thể nắm bắt. Tuyền Cơ như hóa điên muốn vùng dậy nhưng lại tránh không được những đường gậy nặng nề nện vào người... Tiếng gậy gỗ đánh vào người như đánh vào tim gan nàng, đau đớn trong chớp mắt bị cắn nuốt sạch sẽ. Ánh mắt nàng trống rỗng nhìn vũng máu đang từ từ lan ra trên nền đất, miệng không cất giấu nổi nụ cười thê lương: “Long Phi Ly”

Giữa cơn mê hoảng, nàng như thấy một đôi giày gấm thêu rồng đang bước nhanh về phía mình. Bất giác, nàng nhớ tới tình cảnh lần đầu tiên hân và nàng gặp nhau; tuy rằng nàng biết lúc này chỉ ảo giác của bản thân!

354. Chương 360: Chém Giết Trăm Người 3

Nhưng mà... vì sao nàng lại thấy kiếm quang hiện lên giữa không trung, tiếp đó tiếng kêu sợ hãi của những cấm vệ quân phía sau mình lần lượt ngã xuống.

– Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!

Thanh âm này là — — Trái tim nàng nảy lên, thân ảnh màu vàng kim từ từ xuất hiện trong tầm mắt. Nàng không dám tin, thực sự không dám tin, thậm chí còn định vươn tay ra chạm tới mũi giày đang dừng trước mắt mình. Còn chưa kịp chạm tay thì cả người nàng đã bị người ôm vào trong lòng.

– Sau này không bao giờ để nàng lại một mình nữa!

Mùi hương quen thuộc, giọng nói quen thuộc!

Nàng ôm chặt cổ hắn, tầm mắt mờ mịt nên không nhìn rõ gương mặt hắn cho lắm. Nàng chỉ biết, dù giọng hắn rất dịu dàng nhưng nếu nhìn kỹ sẽ thấy trong đôi mắt phượng sắc bén kia đang từ từ trào dâng lửa giận. Tay hắn cẩn thận né vết thương của nàng, miệng thốt ra từng chữ rõ ràng:

– Thủ dụ trẫm đưa cho nàng đâu?

Vẫn là ngữ khí ôn nhu nhưng nàng biết, hắn tức giận đã muốn tới cực điểm. Càng nhẹ nhàng thì càng phần nộ. Tuyền Cơ từ khuỷu tay hắn ngẩng đầu lên thần thờ nhìn vũng máu trên đất. Vũng máu của những người bạn ngày xưa vui cười với nhau, nay sinh tử chưa biết.

Tâm Long Phi Ly trầm xuống. Hắn biết thương thế của nàng không nhẹ nhưng hắn càng sợ sự tĩnh mịch trong mắt nàng. Hắn không biết đã xảy ra những chuyện gì nhưng người trong Phượng Thấu cung đã chết là sự thật! Hắn nhìn đám người đang quỳ trên đất, hắn còn chưa cho phép bọn họ đứng lên; bao gồm hoàng hậu sắc mặt tiêu tụy, bộ dáng yếu ớt sắp ngã sắp xuống; bao gồm thái hậu đang dìu Thái hoàng thái hậu, dùng vẻ mặt bất mãn nhìn hắn.

Bất mãn? Vậy điều hắn bất mãn sẽ do ai thỏa mãn? ! Đúng, nhất định là còn có người tiếc nuối. Nếu hắn hỏi cung trễ một chút nữa thì nàng sẽ chết! Mười tên cấm vệ quân cùng một lúc chấp hình, một lần mười gậy, được lắm! Trước kia nàng cũng đánh, cũng giận, cũng dỗi hắn nhưng hắn luyện tiếc không muốn động nàng dù chỉ một cọng lông. Bọn họ làm sao dám!

– Để trẫm đưa nàng vào trong trước! – vật y phục ướt đẫm máu tươi của nàng khiến tay hắn run lên. Cổ cương chế lửa hận trong lòng, hắn cẩn thận bế nàng lên.

Thế nhưng nàng lại ngăn động tác của hắn, nắm chặt lấy ống tay áo hắn. Hắn cúi đầu nhìn, lồng ngực đau tới mức hít thở không thông: Vẫn là đôi mắt trước khi ly biệt, đôi mắt đen linh động. Đêm đó, hắn xâm chiếm cơ thể nàng, nàng dùng đôi mắt lấp lánh tinh quang nhìn hắn rồi thẹn thùng đáp lại. Thế nhưng, vẫn đôi mắt đó, hiện tại lại rỗng không. Giọng nói của nàng chậm chậm truyền vào tai hắn, thẳng thốt, vô hồn giống như đôi mắt kia, một thanh âm trống rỗng:

– A Ly, ngày đó Hạ Tang ra cung đi tìm Ngọc Trí, ta nói với hắn rằng ta sẽ bảo vệ mình thật tốt, ngoan ngoãn ở trong cung chờ chàng về. Rốt cuộc ta cũng chờ được chàng, nhưng người của Phượng Thấu cung đã chết. Ta không thể tự bảo vệ mình, càng không có năng lực bảo hộ bọn họ; ngược lại là bọn họ bảo vệ ta. Còn nhớ rõ thời điểm ta mới tiến cung, chàng lệnh cho Cát Tường tới dạy ra cách sinh tồn trong cung... thì ra ta vẫn chưa học được. Ta tự nói với mình rằng, không cần thay đổi. Ta không muốn hại người nhưng hình như có một số người không phải người chỉ cần phòng bị là được; trừ khi các nàng chết trước người! Ta sai rồi, ta thật sự sai lầm rồi! Ta muốn cùng chàng ở bên nhau thật lâu, thật lâu; nhưng ta cứ như vậy thì chỉ làm liên lụy tới chàng. Ta phải thay đổi, có đúng không? Chàng nói cho ta biết, có đúng như vậy không?

Ánh mắt nàng chợt sáng bừng lên, nhìn hắn như đang chờ mong hắn cho nàng một đáp án; như chỉ cần hắn nói đúng thì nàng sẽ làm ngay.

Sự bi thống cùng cơn phần nộ trong lòng Long Phi Ly đã tới giới hạn.

– Không, Niên Tuyền Cơ, vĩnh viễn, vĩnh viễn không cần thay đổi! – hắn đau lòng nhưng không nén được giọng điệu tàn nhẫn. Thanh âm này cứ phiêu tán rồi khuếch đại trong tai, trong đầu nàng.

Hắn chỉ cần nàng như vậy, trắng trong tinh khiết như một đóa hoa lê. Bắt đầu từ lúc ngồi lên ngôi vị hoàng đế này, hai tay hắn đã nhiễm đầy máu tươi. Hắn không muốn nàng giống hắn. Hắn không cần nàng thay đổi. Hắn không cho phép nàng thay đổi! Kiểm chế ý nghĩ kích động của mình, hắn ôm chặt lấy Tuyền Cơ rồi nặng nề hỏi lại một lần nữa:

– Thủ dụ đâu?

– Chàng hỏi Ôn Như Ý. – nàng nhẹ giọng đáp, khẽ dụi đầu vào lòng hắn rồi không còn lên tiếng nữa.

Tâm Y?! Long Phi Ly niết nắm tay, ánh mắt co rút nhìn về phía Từ Hi:

– Lập tức an bài cho người ở Thái y viện tới chữa trị cho người Phụng Thấu cung.

– Dạ! – Từ Hi vung tay lệnh ười mấy nội thị phía sau đi lên phụ giúp đám người Phụng Thấu cung. Ai còn sống thì được nâng đi chữa trị, còn thi thể những nội thị, cung nữ bị đâm chết cũng được nâng xuống.

Như Ý quỳ trên đất, đầu cúi gằm xuống, tay run lợi hại. Đột nhiên, nàng nghe tiếng người nọ thân nhiên vang lên:

– Tất cả đứng lên đi!

Nàng đang định nâng mắt lên nhìn thì thành linh bị ánh mắt lạnh lẽo của nam nhân chụp lấy:

– Ôn Như Ý, thủ dụ của trẫm ở chỗ người?

Như Ý chấn động, lập tức quỳ sụp xuống, hai hàm răng cắn chặt rồi từ từ ngẩng đầu lên, tận lực làm cho giọng nói của mình bình ổn:

– Bẩm hoàng thượng, thủ dụ... nô tỳ đã giao cho Thái hoàng thái hậu.

Trong đám người lập tức nhón nháo hẳn lên: “Thủ dụ gì?!” . Tầm mắt Long Phi Ly lại chuyển sang Thái hoàng thái hậu, giọng vẫn đều đều:

– Hoàng tổ mẫu, ngài đã xem qua thủ dụ của trẫm phải không?

Sắc mặt Thái hoàng thái hậu đột biến, nhưng nghĩ lại mình là hoàng tổ mẫu của hắn, lúc nào tới phiên hắn chất vấn, chỉ trích bà?

– Đúng, ai gia đã xem qua. Nhưng vậy thì thế nào? – Thái hoàng thái hậu cười lạnh, đưa tay chỉ về phía Tuyên Cơ. – Hoàng thượng, ngài có biết sủng phi của ngài đã dùng yêu thuật nguyên rửa, hại chết hài tử duy nhất của mình? Ngài có biết đó là long tử! Nếu không phải Tú nhi phúc lớn mạng lớn thì không chừng đã bị nàng hại chết rồi.

Hoàng hậu hợp thời đưa tay lau lau nước mắt sau đó để cho hai gã tỳ nữ nâng đứng lên, đi tới trước mặt Long Phi Ly lại im lặng quỳ xuống. Long Phi Ly liếc mắt nhìn hai gã tỳ nữ. Bị ánh mắt sắc bén của hắn xẹt qua, hai tỳ nữ sợ phát run. Tiếp đó giọng hắn lạnh lùng vang lên:

– Đỡ chủ tử các người đứng lên!

Nói xong, hắn quay sang nhìn Thái hoàng thái hậu, miệng khê cong lên ý cười:

– Hoàng tổ mẫu, có hai việc trẫm muốn nói cùng ngài. Thứ nhất, cái thai của hoàng hậu không phải là hài tử duy nhất của trẫm. Niên phi cũng từng hoài thai long tử. Việc thứ hai, xin hỏi hoàng tổ mẫu ai là hoàng đế của Tây Lương?

Lời hắn vừa nói ra khiến Thái hoàng thái hậu chấn động. Ngay cả thái hậu cũng phải nhờ ma ma bên cạnh đỡ mới đứng vững. Còn đám triều thần, phi tần bên dưới cũng sững sốt. Niên phi từng có long tử? Cát Tường sớm đã sợ mất hồn mất vía, bất giác nhìn sang Như Ý.

Đứa nhỏ của hắn và Niên phi...? Như Ý quỳ trên mặt đất bỗng thấy lòng mình trống rỗng, cơ thể run rẩy không thể kiềm chế, thậm chí đôi môi cũng đã bị cắn chảy máu.

355. Chương 361: Chém Giết Trăm Người (4)

Niên phi cũng từng có hài tử với hoàng thượng, vậy chuyện này là khi nào? Vì sao trong cung lại không hề có một chút manh mối hay tin tức gì? Là do hoa Thù từ mất công hiệu? Hoàng hậu ngẩng đầu nhìn Tuyên Cơ nhưng tình cờ đón nhận ánh mắt nghiền ngẫm, giễu cợt của Long Phi Ly. Nàng giật mình, lập tức cúi đầu xuống.

– Sao? Vấn đề của trẫm khiến hoàng tổ mẫu khó xử? – ánh mắt Long Phi Ly vừa lạnh vừa xa cách, trong lòng ôm Tuyên Cơ đi tới trước mặt Thái hoàng thái hậu.

Nhất thời, Thái hoàng thái hậu giống như bị ai quất một roi vào lòng. Tiên đế vốn là người hiền từ, nhân hậu, sao lại sinh ra một người con như thế này? Chỉ cần nhìn liếc qua khuôn mặt kia cũng đủ nhận thấy mọi lời nói đều là những mũi tên nhọn hoắt, lợi hại. Bất giác, bà kinh hãi hơi lùi lại phía sau mấy bước.

– Xin hỏi lão sư. – Long Phi Ly chuyển tầm mắt đi, cất cao giọng hỏi. – Y theo luật lệ Tây Lương, kháng chỉ thì phải luận xử tội thế nào?

Lâm Tư Chính rung mình, không ngờ Long Phi Ly lại hỏi mình như vậy. Ông khẽ nhủ mày rồi khom người nghiêm túc đáp:

– Nếu luận theo tội sẽ bị ... giết!

Một chữ “Giết” kia bật ra khiến Thái hoàng thái hậu vừa giận vừa hãi, tay run run chỉ thẳng vào người Long Phi Ly:

– Người muốn làm gì? Còn muốn vì một nghiệt phi mà giết hoàng tổ mẫu người?

Cho dù Long Phi Ly không mở miệng nhưng tội danh kia đã giáng lên đầu Thái hoàng thái hậu một cách hợp lý. Tất cả mọi người có mặt chẳng còn đủ sức chịu đựng, liền đồng loạt quỳ xuống. Úc thừa tướng, Ôn Như Khải cùng nhiều trọng thần khác bước ra khỏi hàng, vẻ mặt nghiêm trọng:

– Mong hoàng thượng cân nhắc!

Khóe miệng thái hậu khẽ nhếch lên cất giấu một nụ cười khinh lạnh, giọng điệu phát ra cũng có vài phần đe dọa:

– Hoàng thượng, ngài sao có thể làm chuyện đại nghịch bất đạo?

Úc thừa tướng dập đầu, lão lệ rớt ra, giọng khản thiết:

– Hoàng thượng, Niên phi dùng ta thuật nguyên rửa hoàng hậu; Thái hoàng thái hậu cũng chỉ muốn vì hoàng hậu đòi lại công đạo. Nếu hoàng thượng vì vậy mà trách cứ Thái hoàng thái hậu thì chỉ sợ thần dân trong thiên hạ nếu biết sẽ vô cùng thất vọng! Cầu hoàng thượng cân nhắc! – Úc thừa tướng dẫn đầu, một hàng dài các trọng thần cũng dập đầu theo, trăm người một lời bẩm tấu.

Long Phi Ly cười lạnh, đang định đáp trả thì tay áo bị người trong lòng kéo xuống:

– Đứng vì ta mà mâu thuẫn với bọn....

Tuyền Cơ chưa nói hết câu đã cảm nhận được cánh tay Long Phi Ly đang ôm mình chợt vòng chặt lại. Nàng ngẩng ra, từ trong lòng hấn ngẩng đầu lên liền bắt gặp vẻ mặt đau đớn, thâm trầm kia. Thế nên, nàng cũng không nói tiếp, cánh tay lặng lẽ vòng ôm thắt lưng hấn.

Thanh Phong này giờ đứng ngay bên sườn Long Phi Ly nên thấy rõ ràng mọi chuyện. Trong lòng hấn buồn vui lẫn lộn, sư huynh yêu nàng và nàng cũng vậy. Trong chuyến đi tới để lắng lắng này, sư huynh đã hỏi hấn chuyện đêm đó nên hấn cũng kể lại ngọn ngành. Hấn từng sợ, từng lo nhưng một khắc nói hết ra với sư huynh đã hạ tảng đá lớn trong lòng hấn xuống. Lúc ấy sư huynh đã hung hăng đánh hấn một quyền, còn rút kiếm chỉ thẳng vào hấn mà nói: “Thanh Phong, nếu người có thể như Bạch Chiến Phong kính nàng hộ nàng thì người và ta vẫn là huynh đệ. Còn nếu người đối với nàng có một chút chi tâm thì tình huynh đệ giữa chúng ta đoạn tuyệt, chính tay trẫm sẽ giết người!” Nếu sư huynh muốn mạng của hấn thì hấn không nói hai lời sẽ giao nộp. Hấn biết sư huynh yêu nàng, dĩ nhiên hấn sẽ không tranh đoạt cùng sư huynh, chỉ cần nàng cũng chân thành yêu thương sư huynh. Chỉ là, sư huynh tín nhiệm Bạch Chiến Phong đến vậy sao?

Người cũng nhìn thấy rõ mọi cử chỉ của hai người còn có Như Ý. Lúc hấn cúi đầu nhìn Niên phi, đột nhiên nàng nhớ tới lời Long Tử Cẩm từng nói.

— Ôn Như Ý, cho tới bây giờ hấn chưa từng nhìn người như vậy!

Trong miệng đã nếm được vị mặn tanh của máu, giờ khắc này nàng chỉ muốn xông lên tách hai người bọn họ ra. Hấn nhìn Tuyền Cơ như vậy, hấn yêu Tuyền Cơ như vậy, vì nàng hấn thậm chí không tiếc đắc tội với trọng thần tam triều?

– Hoàng thượng, quốc có quốc pháp, gia có gia quy! Không dùng quy không thành gia, không dùng pháp không thành quốc!

Chợt một tiếng nói cao vút vang lên từ phía cửa viện. Mọi người giật mình quay lại nhìn, người tới chính là Hạ Hầu Sơ không biết đã thoát đi tự khi nào, lúc này trở về cùng với một đám quan viên trẻ tuổi. Đây chính là thế lực mới do chính Long Phi Ly bồi tài, tuổi đời đều còn trẻ, chức vị quan tước còn chưa bằng các lão thần nhưng cũng đã có địa vị trong triều đường. Nhất tề quan viên trẻ cũng đồng loạt quỳ xuống, cất giọng hô to:

– Quốc có quốc pháp, gia có gia quy!

– Đúng là quốc có quốc pháp, gia có gia quy! – Long Phi Ly cười rồi nụ cười cũng nhanh chóng tắt đi, tầm mắt lại đảo quanh tất cả mọi người một lượt. – Hoàng tổ mẫu muốn trưng tể Niên phi, đó là dùng gia pháp của hậu cung; trẫm thống trị Tây Lương trước nay đều tuân theo quốc pháp. Chẳng lẽ hoàng tổ mẫu tuân theo truyền thống, quy củ mà trẫm lại làm ngược lại, khác nào miệt thị quốc pháp, còn gì là gốc rễ của một đất nước? Trẫm lập thủ dụ đã nói rõ, bất luận Niên phi phạm vào chuyện gì cũng phải đợi trẫm hỏi cung rồi mới quyết định. Bất luận kẻ nào vi phạm thủ dụ này, chính là xúc phạm tới quốc pháp!

– Còn nữa, về chuyện hình nhân vải, trẫm muốn hỏi một câu. Nơi này có bao nhiêu người tin tưởng sự linh hiệu của loại bùa chú nguyên rửa này? Nếu tin lập tức đứng ra cho trẫm! Trẫm sẽ lập tức mời pháp sư về làm một hình nhân vải, viết tám chữ tên tự của trẫm lên đó. Nếu sau đó trẫm vô sự thì toàn bộ những người thờ phụng thứ yêu ngôn kia chờ trẫm hạ lệnh xử trảm! Thế nào? Có ai muốn đứng ra không?

Giọng điệu của hoàng đế dù rất nhẹ, rất trầm nhưng lại lạnh lẽo, sắc bén dọa người. Nếu nói tới mấy yêu thuật nguyên rửa này thì ai cũng nửa tin nửa ngờ, sao dám chắc chắn? Cả đám người cũng sớm bị những lời Long Phi Ly nói làm cho khiếp vía, một chữ “Trẫm” đủ khiến toàn bộ ngừng hô hấp; thậm chí tĩnh lặng tới mức một cái kim khâu rơi xuống đất cũng nghe được.

Niên tướng thì cười lạnh suy xét, Hạ Hầu Sơ vốn có giao tình khá tốt với Niên Tụng Đình, thực không ngờ hẳn lại chính là người của hoàng đế. Thái hoàng thái hậu thì mặt trắng bệch, cả người run run vì giận vì bất lực nhưng không thể nói một lời. Thái hậu thì nhướng mày, bà ta vốn định quy kết cho hoàng đế tội bất hiếu bất kính, muốn dạy dỗ một phen nhưng bất thành. Bà ta đang tự ân hận, trước kia vì sao lại nghĩ tiện nhân Niên phi kia chỉ là một con đồi ngoan ngoãn?

Long Phi Ly không nói nữa, xoay người lại giao Tuyền Cơ cho Đoạn Ngọc Hằng. Đoạn Ngọc Hằng và Thanh Phong luống cuống mỗi người một bên đỡ nàng. Mọi người không biết Long Phi Ly định làm gì, vừa sợ vừa nghi, ngay sau đó hần cởi long bào ra, ném xuống đất, cao giọng tuyên bố:

– Pháp không thể phế nhưng hoàng tổ mẫu là tổ mẫu của trẫm. Trẫm lấy long bào này thay cho tổ mẫu! Lão sư, mời chấp hình!

Đánh long bào? Đây là chuyện lần đầu tiên xảy ra từ khi khai quốc tới nay! Tất cả mọi người bị dọa đến ngất người. Lâm Tư Chính run run cầm cây gậy từ tay một cấm vệ quân, chầm chậm đi tới trước long bào màu vàng rực rỡ.

– Hoàng tổ mẫu, vì trẫm nhớ thương lão nhân gia ngài nên mới để ngài có thể tùy ý hỏi cung nhiều lần. Có điều trẫm lại quên mất việc tuổi tác ngài đã lớn, ngài lại thích sự yên tĩnh nên Tĩnh Từ quan mới là nơi mà ngài nên ở lâu dài. Việc này cứ quyết thế đi, trẫm sẽ phái người hộ tống ngài trở về. – Long Phi Ly liếc nhìn Thái hoàng thái hậu, nhẹ giọng quyết định.

Sắc mặt Thái hoàng thái hậu như già đi mấy tuổi trong chớp mắt, bà nhìn Long Phi Ly rồi đi tới trước mặt hần, cười khổ nói:

– Hoàng thượng, ngài điên rồi! Có lẽ vì vậy mà ngài so với phụ hoàng ngài có tiền đồ hơn rất nhiều!

– Tà hoàng tổ mẫu khích lệ! – Long Phi Ly bình thản đáp song mắt lại đặt tới một người, trong đôi đồng tử hiện rõ sự rét lạnh khát máu.

356. Chương 362: Chém Giết Trăm Người (5)

Chỉ là một cái nhìn tưởng chừng vô hại nhưng Như Ý cảm thấy tim mình như bị đâm phập một nhát, lỗ hổng càng lúc càng lớn, trống vắng tới vô cùng... Lại là cảm giác tỉnh mạch này. Đau, không, so với nó thì cái chết còn dễ chịu hơn nhiều. Vì sao hắn lại nhìn nàng như vậy? Hắn đã biết trong chuyện này nàng giữ vị trí nào sao? Rõ ràng chỉ thiếu một chút nữa thôi. Đáng tiếc Thái hoàng thái hậu đã không còn có thể giúp nàng. Nàng biết, mặc dù hắn không thích Thái hoàng thái hậu nhưng lại kính trọng người. Vì Niên phi, hắn còn việc gì không dám làm? Tâm nàng đau quá!

Đột nhiên Đoàn Ngọc Hằng nhỏ giọng nói gì đó khiến sắc mặt hắn thay đổi cực nhanh, vội thu hồi ánh mắt đang dừng trên người nàng rồi quay đầu nhìn Niên phi.

Tốt nhất không nên nhìn nữa! Nàng nghiêng đầu, thấy hoàng hậu trao đổi ánh mắt với Úc thừa tướng, còn bên kia Thái hậu hơi nhúc nhích môi. Long Phi Ly bước nhanh tới trước mặt hoàng hậu, giọng sang sảng:

– Đứa nhỏ trong bụng hoàng hậu tuy không phải vì lời nguyên rửa hãm hại nhưng chuyện hình nhân kia là thật, hiển nhiên là có kẻ sắp tâm hại người. Hành động này rất độc ác, luận về tội sẽ bị phạt nặng! Niên phi xưa nay đức hạnh đoan chính, vả lại có mối quan hệ tốt với hoàng hậu nên chắc chắn sẽ không có ý mưu hại hoàng hậu. Trẫm e là có người hãm hại Niên phi vì vụ việc có rất nhiều điểm đáng ngờ. Vụ này đặc biệt giao cho Đại lý tự khanh Lâm Tư Chính nghiêm tra.

– Thần tuân chỉ! – Lâm Tư Chính quỳ xuống, dập đầu nói.

Hoàng hậu run lên bần bật, Long Phi Ly thấy thế liền nắm lấy bàn tay nàng, giọng rất ôn hòa:

– Tú nhi, nàng đau vì mất con thì trẫm cũng đau. Nàng yên tâm, mặc dù không phải nguyên rửa nhưng việc dùng châm đâm lên hình nhân cũng thể hiện lòng dạ độc ác của thủ phạm, trẫm tuyệt đối sẽ không bỏ qua. Mặt khác, trẫm cũng sẽ tới thái y viện xem bệnh án, nhất định sẽ tìm ra được nguyên nhân nàng sinh non.

Nghe thấy hắn nói “tới thái y viện xem bệnh án”, hoàng hậu giật thột người. Nếu không phải nguyên rửa thì chỉ cần nhìn bệnh án sẽ biết nguyên nhân chính là rong huyết kéo dài khiến sinh non! Nghĩ tới ánh mắt cười giễu vừa rồi của Long Phi Ly, hoàng hậu càng thêm bần loạn. Hắn chắc chắn sẽ tra ra tiền căn hậu quả, tra ra chính nàng lợi dụng việc cái thai không thể giữ được mà giả họa cho Niên phi? Nhưng giờ phút này, nụ cười của hắn, lời nói nhỏ nhẹ của hắn — nàng hãy còn lằng lằng giữa sự bối rối và cảm giác vui mừng nên không biết phải làm gì bây giờ. Long Phi Ly lại tiếp tục hỏi ý kiến Úc thừa tướng:

– Theo Úc thừa tướng thấy nên an bài như thế nào?

– Lão thần cẩn tuân theo thánh ý của hoàng thượng.

Kỳ thực, Úc thừa tướng sao tin tưởng chuyện hoàng hậu bị sinh non là do hình nhân kia làm hại? Trước khi sự việc này xảy ra, bản thân lão cũng không biết chuyện hoàng hậu đã dựng màn kịch giả họa cho Tuyền Cơ. Mãi tới đêm qua sau khi Úc mẹ tiến cung bồi sản thì hoàng hậu mới bảo Úc mẹ truyền đạt lại tin tức, lúc này lão mới biết căn nguyên sự tình.

Lão làm người xưa nay luôn chính trực, cũng một lòng một dạ trung thành với Long Phi Ly. Vốn lão không tán thành việc này, thậm chí sau khi nghe xong còn nổi giận; thế nhưng việc đã đến nước này thì đâm lao đành phải theo lao. Vả lại lão cũng có chút tư tâm trong đó. Lão với Niên thừa tướng là kẻ địch nhiều năm, lại thêm chuyện chứng kiến Niên phi quần quýt lấy hoàng thượng tại Trữ Tú điện lần đó khiến lão sinh bất mãn với nàng. Hoàng thượng đối với Niên phi cực kỳ sủng ái, cũng không biết là mưu sách qua mặt Niên thừa tướng hay là chân chính yêu sủng nàng. Nếu là trường hợp thứ hai thì chỉ e sẽ nguy hại tới địa vị của hoàng hậu.

Long Phi Ly đột nhiên trở về tham dự vào vụ việc, một phen chất vấn kéo sự việc lắng xuống nhưng làm mọi người không thể cãi lại. Sự thực thì Úc gia vốn đã đuối lý trước nhưng không biết hoàng đế đã nhìn ra chút manh mối nào chưa. Mặt khác, hoàng thượng mặc dù sủng Niên phi song cũng rất có tâm với hoàng hậu; hướng hồ hoàng đế còn cố ý ủy nhiệm cho người tra án lần này là Lâm Tư Chính – người có mối quan hệ rất tốt với Úc thừa tướng. Cho dù Lâm Tư Chính có tra xét ra điều gì thì bằng mối giao tình nhiều năm

giữa hai người, cũng có thể đem sự việc xem xét lại. Đây đã là sự niệm tình đủ lớn, lão sao còn dám nói thêm nữa?

Như Ý quỳ một bên cười tự giễu. Mặc dù hắn vừa mới hồi cung nhưng chỉ trong một khoảng thời gian cực ngắn đã có thể tính toán tốt mọi chuyện. Trước thì dùng chính mình làm vật nghiệm hình nhân thi châm để giải tội cho Niên phi. Có điều bác bỏ việc dùng hình nhân để nguyên rửa hại người vẫn chưa đủ bởi vật kia được lấy từ phòng Niên phi, dù Niên phi có ý định hại người cũng đủ để cấu thành tội lớn trong hoàng cung. Thế nên, hắn tuyên bố trước mặt thái hậu, Úc thừa tướng và các lão thần giao nhiệm vụ tra án lần này cho Lâm Tư Chính. Vì Tuyền Cơ, hắn có thể làm mọi thứ chu toàn tới mức đó, vậy... còn nàng thì sao? Hắn sẽ xử trí nàng thế nào? Nếu hắn biết được nàng đã làm chuyện gì thì hắn có thực sự động tới nàng không? Hắn bỏ được sao?

... ..

Tất cả mọi việc được định đoạt tốt, Long Phi Ly nhìn Hạ Hầu Sơ, phân phó xuống:

– Tất cả những người tiếp xúc hoặc liên quan tới vụ án, Niên phi và Phượng Thụ cung; mặc kệ là phụng mệnh hay không, mặc kệ là quan phẩm cao hay thấp, toàn bộ áp giải vào đại lao. Đợi Lâm Tư Chính điều tra rõ sự tình sẽ luận tội rõ ràng!

An Cẩn vẫn luôn đứng phía sau hoàng hậu lúc này đã sợ tới mức không thể khống chế — cả người ả run như ngọn đuốc trước gió. Ắt mới chỉ thở hổn hển một tiếng đã thấy Long Phi Ly làm như vô tình nhìn qua phía ả.

– Hoàng tổ mẫu, mẫu hậu, trăm đi trước! – Long Phi Ly hơi cúi người cho có lễ. Thái hoàng thái hậu thở dài một tiếng rồi khoát tay, sau đó thái hậu tiến lên dìu bà rời đi.

– Ôn Như Ý. – Cát Tường gọi nàng một tiếng, trong thanh âm tràn đầy kinh hoảng, loạn nhiễu giống như con mồi bị rơi vào tay gã thợ săn.

Như Ý không đáp, trong chớp mắt bị cấm quân giữ hai tay về phía sau, nàng vẫn còn nhìn thấy dư ảnh hắc ôm Niên phi bước nhanh vào Phượng Thụ cung. Hắn hơi nghiêng nghiêng đầu, mặt dán sát vào mặt Niên phi, thì thào cùng nàng nói gì đó, giống như là dỗ dành, an ủi.

*** **

Trong sương phòng tại Phượng Thụ cung.

Thôi y nữ đã đưa Thúy Nha tới thái y viện để chữa trị; đám nội thị, cung nữ của Phượng Thụ cung cũng đang tập trung tại đó.

Trong ngoài sương phòng đều im ắng. Từ Hi sắp xếp vài nội thị, cung nữ mới đứng hầu bên ngoài cửa; còn dẫn thêm hai vị y nữ tới. Long Phi Ly đứng bên giường, hai tay vòng trước ngực, sắc mặt cứng ngắc nhìn mấy y nữ, y đồng đang vệ sinh cho Tuyền Cơ để tránh làm ảnh hưởng tới vết thương trên lưng. Trên đầu Tuyền Cơ đã đâm đũa mồ hôi, mỗi khi y nữ chạm vào vết thương, nàng lại cắn chặt môi. Long Phi Ly thấy mà giận mà đau, giọng điệu cũng biến hung ác:

– Tay chân cẩn thận làm nhẹ một chút, không thấy nàng rất đau sao?

Hai y nữ sợ hãi quỳ xuống khiến Tuyền Cơ dù đau nhưng vẫn phải bật cười:

– A Ly, chàng cho người đi qua xem tình hình mọi người thế nào rồi. Đừng mắng hai vị y nữ này mà tội nghiệp. Nhưng thực ra các nàng làm nhanh một chút cho xong, ta muốn ôm chàng một cái.

– Được! – gương mặt cứng đờ của Long Phi Ly nháy mắt liền dịu đi, hắc liếc nhìn hai y nữ kia, phân phó.

– Động tác nhanh một chút, đã hiểu chưa?

Đáng thương cho hai vị y nữ, vừa nghe thấy lời Niên phi nói thì mặt đỏ tai hồng, tình linh bị hoàng đế lạnh lùng liếc mắt một cái đã khiến trái tim nho nhỏ kinh hãi. Hai nàng cuống quýt đứng lên rồi thận trọng tiếp tục công việc.

357. Chương 363: Chém Giết Trăm Người (6)

Nàng bướng bình không chịu dùng thuốc tê, mãi tới khi người hấn phái đi đưa tin tức về mới chịu ngoan ngoãn để mặc hấn ôm ấp rồi nằm im úp sấp trên người hấn. Long Phi Ly càng nghĩ càng đau lòng nhưng hấn chết cũng sẽ không nói những lời dỗ dành, an ủi; rốt cuộc cũng chỉ dùng tay vỗ nhẹ lưng nàng.

– Làm sao chàng biết mà trở về đúng lúc nguy cấp vậy? – giọng của nàng khàn khàn truyên tới.

Hấn biết, kỳ thực hấn trở về không coi là đúng lúc bởi Phượng Thửu cung thương vong vô cùng thâm trọng. Một nội thị, vài cung nữ đã chết; là bị kiếm đâm thấu ngực, chết ngay tại chỗ. Còn hai tỷ nữ bên cạnh nàng: Điệp Phong trước đó đã chịu trọng thương, sau lại bị đâm vào vai, thương thế rất nặng nhưng may là tính mạng không bị nguy hiểm. Còn Thúy Nha, thương thế so với Điệp Phong còn nặng hơn gấp nhiều lần. Thôi y nữ nói nếu chỉ cần đánh thêm một gậy nữa thì mạng của nàng không thể giữ. Vấn đề là với vết thương như vậy, xương cốt bị đánh gãy đã ảnh hưởng tới tận lục phủ ngũ tạng bên trong; cho dù hiện tại có cứu sống được âu cũng là do duyên mệnh, sống cũng chẳng được bao lâu.

Nếu không có nha đầu kia kéo dài thời gian thì hôm nay người chết chính là nàng! Thời điểm hấn chạy tới, nàng đang bị mười tên cấm quân cùng một lúc đánh gậy; điều may mắn là đây mới chỉ là lượt đánh thứ hai — nghĩ lại khiến hấn rùng mình, bất giác ôm chặt nàng. Nàng vẫn im lặng, dù hấn ép lên vết thương làm nàng đau cũng không hét lên, chỉ cố cuộn mình lại rúc vào lòng hấn.

Hấn vẫn chưa nói cho nàng biết, kỳ thực hấn vừa mới tới để lắng liềm vôi và quay lại, vì hấn đột nhiên cảm thấy bất an, nóng lòng khó chịu. Hấn sợ nàng có chuyện! Hấn sợ lỡ như thủ dụ cũng không thể bảo hộ được nàng!

Dọc đường đi, phát hiện ra thì thể đám tử vệ là hấn biết nàng nhất định đã xảy ra chuyện ở trong cung, tử vệ tới báo tin nhưng lại bị người có ý đồ giết chết! Hấn giống như phát điên, chạy liên tục một ngày một đêm trở về. Vừa tới cửa cung kịp bắt một tên nội thị tới hỏi thì quả nhiên là có đại sự xảy ra! Long Tu Văn nhất định biết mục đích chính hấn tới để lắng liềm này và cũng phỏng đoán hấn không thể tìm được danh sách số lượng quân đội tại đế lăng. Nhưng Long Tu Văn không biết, dù hấn không có Thương Long khuyết nhưng cũng đã nghĩ ra cách có thể nắm bắt tình hình quân đội tại đây. Việc sắp thành lại bại song hấn không hối hận! Đây là lần đầu tiên hấn cảm thấy may mắn vì đã không hoàn thành một việc. Nếu mất nàng vậy hấn chiếm được cả thiên hạ thì thế nào!

– Ngoan, ngủ một giấc, đem vết thương dưỡng lành. Chuyện lần này đã có trăm. – hấn đưa hai tay nâng mặt nàng lên rồi cúi đầu hôn vào má nàng, dừng thật lâu.

– Ngọc Trí bị bắt đi rồi, chàng đã biết chưa? Nhanh đi cứu nàng.

Vừa rồi Hạ Hầu Sơ đã đem chuyện xảy ra trong cung mấy ngày nay và tình hình vụ hành quyết nói sơ qua cho hấn nghe. Nghe giọng điệu lo lắng của nàng, Long Phi Ly cảm thấy tâm mình mềm ra, dần dần mở rộng. Nàng vẫn luôn nghĩ cho hấn, nghĩ tới hấn; thậm chí còn để Hạ Tang ra cung. Hạ Hầu Sơ không thường xuyên ở trong cung nên sự tình biến chuyển đều nằm ngoài tầm kiểm soát. Hạ Tang là người sắc bén, tinh táo lại quen thuộc trên dưới hoàng cung nên nếu Hạ Tang có ở đây thì nàng đã chẳng phải gánh chịu kiếp nạn này.

– Ừm, nàng đừng lo, chỉ cần quan tâm tới bản thân. Trăm đã phái người đi trợ giúp Tử Cẩm và Hạ Tang rồi.

Sau khi nghe Hạ Hầu Sơ kể lại, hấn đã hiểu chuyện Ngọc Trí thực ra là một cái vỏ bọc, mục đích chân chính của đối phương chính là nàng! Ước thừa tướng sẽ không giúp hoàng hậu giết cấm quân bắt cóc Ngọc Trí; vậy nên người có lý do để làm như vậy chỉ có Long Tu Văn. Nhưng Long Tu Văn vốn yêu nàng, vì sao lại muốn hại chết nàng?

Nếu nói — Long Phi Ly lâm vào suy tư, chẳng lẽ Long Tu Văn muốn dùng cách tráo đổi thân phận để đưa nàng ra cung? Nhưng hấn lập tức nghĩ tới một chi tiết nhỏ khác — với bản tính thận trọng như Long Tu Văn tuyệt đối sẽ không phạm phải sai lầm như vậy!

Thời điểm Thúy Nha chịu hình, nàng vẫn còn mê man, mãi sau mới tỉnh lại rồi chạy ra ngăn cản việc hành hình. Nếu Long Tu Văn phái người trà trộn vào đưa diện cụ cho hai người để tráo đổi thân phận thì Thúy

Nha vì muốn cứu mạng nàng nhất định sẽ đồng ý; nhưng Long Tu Văn liệu sẽ bỏ sót việc tính toán tới ý nguyện của nàng sao? Vì phòng việc nàng tỉnh lại làm gì đó gây rối, Long Tu Văn nhất định sẽ dùng được khiến nàng hôn mê hoặc nặng tay điểm huyệt ngủ của nàng. Nếu vậy, sẽ không có chuyện để cho nàng tỉnh lại đúng vào lúc đang hành hình.

Theo lời Hạ Hầu Sơ nói, thời điểm nàng đột nhiên tỉnh dậy chạy ra ngoài khiến tình hình cực kỳ hỗn loạn. Nội thị tên Tiểu Song Tử hét lên một tiếng “Chủ tử, dừng!” thì nội thị Tiểu Lữ Tử liền lập tức bịt miệng Tiểu Song Tử lại. Nói cách khác, lúc đó hai nội thị này đã biết việc tráo đổi thân phận giữa các nàng. Tiểu Song Tử đã chết, hẳn phải người đi hỏi chuyện Tiểu Lữ Tử thì Tiểu Lữ Tử nói lúc bọn họ còn ở trong nhà lao, khi nương nương bị bắt đi thì đột nhiên nói nhỏ với hai nội thị một câu rằng mình là Thúy Nha; ngoại trừ câu này thì cái gì cũng chưa kịp nói.

Nếu không phải Long Tu Văn, vậy thì ai là người đã tráo đổi thân phận giữa nàng và Thúy Nha? Trước khi hành hình, trong phòng giam liệu có từng phát sinh chuyện gì khác? Việc này xem ra chỉ có mình Thúy Nha biết!

Long Phi Ly đang xuất thần suy xét tình huống thì chợt nghe nàng lên tiếng:

– Vậy là tốt rồi, ta nhớ Ngọc Trí.... Ta muốn đi nhìn Thúy Nha và mọi người.

Nhất thời, hần nổi giận lập tức đè lại người nàng:

– Dù sao cũng không cho phép nàng đi! Hiện tại nàng tới đó cũng chỉ làm ảnh hưởng các nàng dưỡng thương thôi.

Lời nói của Long Phi Ly khiến Tuyền Cơ đơ người tại chỗ, chốc chốc lại cúi đầu, giọng nghẹn ngào:

– Ủm, có lẽ các nàng cũng không muốn nhìn thấy ta. Là lỗi của ta, là ta hại các nàng thành như vậy.

– Nói bậy gì đó! – nhìn bộ dáng không chút sức sống của nàng khiến lòng hần tê đau, nhin không được thấp giọng trách mắng. – Nàng không sai. Nếu nói sai thì nàng chỉ sai ở một chỗ, nàng có biết đó là cái gì không?

Thấy Tuyền Cơ sững sốt, Long Phi Ly chỉ đành than nhẹ một tiếng rồi hôn lên khóe môi nàng:

– Lúc ấy nàng không nên chạy ra, nếu không sự hy sinh của Thúy Nha sẽ trở thành vô nghĩa.

– Ta biết. – nhớ tới Thúy Nha, cái mũi Tuyền Cơ lại cay xót, giọng cũng nức nở theo. – Ta vừa tỉnh lại thì thấy nàng đang phải chịu phạt, nàng không hề nhúc nhích... ta biết có lẽ nàng đã chết nhưng nếu không phải thì sao?

Long Phi Ly đưa tay lau nước mắt trên má nàng, định trách mắng nàng thêm vài câu nhưng sau một lúc lâu nhìn ngắm nàng lại quyết định hạ giọng xuống thật nhẹ nhàng:

– Ủm, nàng đúng!

Nói rồi, hần chạm vào huyệt ngủ của nàng... Đây mới là nàng, người mà hần yêu!

** **

Lúc Tuyền Cơ tỉnh lại thì Long Phi Ly đã không ở bên cạnh, vết thương trên lưng vẫn còn rất đau, phía dưới thân là lớp đệm thật dày. Mùi thuốc đông y nồng nặc truyền tới, nàng hơi nâng mắt nhìn thì vừa vặn có người đẩy cửa đi vào.

– Thôi nữ quan?

Thôi y nữ nghe nàng gọi liền mỉm cười:

– Nương nương tỉnh rồi, nào, để nô tỳ hầu hạ người uống được.

– Thúy Nha và mọi người có khỏe lên chút nào không? – Tuyền Cơ khẩn trương hỏi. – Sao người không ở bên cạnh chăm sóc các nàng, ta không sao.

Thôi y nữ âm thầm buồn bã trong lòng nhưng ngoài miệng vẫn cố dịu giọng đáp:

– Các nàng đều... tốt!

Ánh mắt Tuyền Cơ chậm chậm lấy lại độ sáng, nàng gật đầu rồi như nhớ tới cái gì liền hỏi:

- Hoàng thượng đâu?
- Hoàng thượng... – bộ dáng Thôi y nữ trông có vẻ như bị dọa.

358. Chương 364: Chém Giết Trăm Người (7)

Đêm, tại Phượng Thấu cung.

Tại đình các bên ngoài viện có hơn người bậc thang kéo lên, Long Phi Ly một mình một người lạnh lùng đứng phía trên, một thân cẩm bào màu trắng, mắt lạnh như sương chăm chú theo dõi cấm quân đang hành hình phía trước. Đoạn Ngọc Hằng đứng cạnh bàn chém (*vốn là giam trăm=cầu đầu trăm, long đầu trăm=máy chém), Từ Hi, Thanh Phong phân đứng ở hai bên.

Tuyền Cơ dường như không thể tin vào mắt mình, cố nhìn cho rõ sẽ thấy hơn mười người đang bị cấm quân kìm giữ, trên đất la liệt những thi thể bị chặt đứt đầu của cung nữ, nội thị... Nền gạch bạch ngọc giờ đã không còn nhận ra màu sắc vốn có, máu đã chảy thành suối đỏ. Tiếng la khóc, mùi máu tanh ngập ngụa trong không khí. Đèn đuốc được thấp sáng, trong đám người hỗn độn có thể nhận ra hoàng hậu, Hoa phi, Tuệ phi, các cung tần mỹ nữ đều có mặt; xung quanh còn chật ních vô số cung nhân tụ lại thành từng nhóm. Thỉnh thoảng vang lên tiếng tru tréo, khóc lóc của vài cung nhân vì chịu không nổi hình phạt. Sắc mặt hoàng hậu lúc này trông trắng bệch, hai mắt sưng đỏ.

Tuyền Cơ cố chịu đựng cơn choáng váng, neho mắt nhìn đám người chưa bị xử trăm phía giữa sân. Có hơn mười cung nữ, Tuyền Cơ nhận ra được bọn họ đều là tỳ nữ của hoàng hậu. Trong đó, còn có hai gã tỳ nữ đã từng gặp ở Thương Thủy hiên và trong lần tìm kiếm Tuyết nhi tại Phượng Thấu cung. Phía sau là một người không ngừng khóc lóc, run rẩy – là lão ma ma bên cạnh Thái hoàng thái hậu. Và ngay sau lưng lão ma ma chính là — An Cẩn; và còn có hai đại tiểu nha hoàn A Thi – A Tổ trước kia của ả.

Nàng ẩn trong đám người, nghe tiếng la hét, tiếng bình luận... bản thân nàng cũng đang phát run vì sợ hãi, ngay cả yết hầu muốn phát ra chút âm thanh gì đó nhưng cũng cứng lại. Thôi y nữ đứng bên cạnh đã muốn nóng nảy:

- Nương nương, nô tỳ đưa người trở về!

“Niên Tuyền Cơ!” – một tiếng hét vang lên khiến Tuyền Cơ giật mình. Vô số ánh mắt lập tức phóng tới nàng. Đám người phía trước từ từ tách sang hai bên, thân ảnh An Cẩn loạng choạng lao ra, nghiêng rằng cười lạnh:

- Thế nào? Đến tiễn ta sao?

Trong lòng Tuyền Cơ lúc này ngổn ngang đủ mọi cảm xúc; còn nam tử đứng trên bậc thang đã không kiên nhẫn nhượng mày rồi lập tức bước nhanh xuống, đi về phía nàng, vẻ mặt thân thiết:

- Sao lại qua đây?
- A Ly, vì sao —

Long Phi Ly không để nàng nói hết câu, cắt ngang:

- Không vì sao cả. Lâm Tư Chính đã tra ra, là đám nội thị, cung nữ trong cung hoàng hậu bị An Cẩn xui khiến lấy hình nhân đâm châm giá họa hãm hại nàng. Trẫm đã sớm nói nếu tra ra sẽ lập tức luận tội chịu trọng hình.
- Nhưng lão ma ma kia là ma ma bên cạnh Thái hoàng thái hậu, việc này chẳng phải ngang nhiên đắc tội với tổ mẫu?

Long Phi Ly không đáp mà vươn tay khẽ xoa xoa hai má nàng, giọng điệu cực nhẹ, cực quan tâm:

- Còn đau không?

Tuyền Cơ ngẩn người, mãi một lúc mới sực nhớ ra chuyện mình bị lão ma ma kia đánh mấy cái bạt tai. Nhớ rồi mới khiến nàng hốt hoảng, bật thốt ra:

– Chàng định làm bạo quân!

Dưới ánh sáng chớp choáng của đèn đuốc, máu tươi đang từ từ lan tràn khắp mặt đình. Nàng chợt thấy hấn thật tàn nhẫn nhưng nàng biết, hấn tàn nhẫn là vì ai. Thấy môi nàng giật giật, hấn lại cướp lời:

– Những người ở đây đều phải giết, nàng trở về đi!

Thình lình, Thôi y nữ hét lên một tiếng sợ hãi:

– Nương nương cẩn thận!

Tuyền Cơ lấp bắp kinh hãi khi thấy An Cẩn không biết tự khi nào đã thoát khỏi sự kiềm chế của cấm quân, chạy như điên về phía hai người, đoản đao sắc lạnh trong tay hướng phía nàng đâm tới. Tuyền Cơ không hề động, bởi vì hấn ở ngay phía trước nàng. Nàng biết, chỉ cần nơi nào có hấn thì không một ai có thể làm nàng bị thương.

Quả nhiên, động tác của hấn đã nhanh hơn một bước. Nàng thậm chí còn chưa nhìn thấy rõ thì cơ thể An Cẩn đã mềm oặt rơi xuống. Ấn tượng cuối cùng mà An Cẩn lưu lại cho nàng chỉ là một đôi mắt trắng dã đầy hoảng sợ, oán hận. Mặc dù đã cố nhịn xuống nhưng cổ họng vẫn vô thức rung rung vài tiếng. Sao có thể không sợ hãi?

Đột nhiên, hấn nhú mày, chậm chậm ngồi xổm xuống, dùng ống tay áo lau lau chiếc giày thêu của nàng. Nàng ngẩn người nhìn hấn dùng lực tẩy đi vết máu dính trên giày nàng; ống tay áo vốn trắng như tuyết đã bị nhiễm đỏ loang lổ. Vết đỏ tươi kia dần dần lan ra, có cảm giác nó sẽ nhanh chóng thấm vào lớp y phục bên trong.

Bốn phía vang lên tiếng hít khí lạnh, nhưng chỉ trong nháy mắt mọi tiếng động lại biến mất. Nàng ngẩng đầu nhìn bầu trời, màn đêm giống như chiếc khung dệt, còn những vũng máu loãng kia như những tấm rèm từ từ lan tràn, bao phủ. Đám người chật ních, giọng nói, tiếng động, thi thể, đầu, nữ nhân... nàng không muốn ở lại chỗ này nữa. Vội vàng rút chân khỏi tay hấn, nàng vội vã xoay người bỏ chạy như sợ bị thương.

Sự sống và cái chết, ở thế giới cũ tuy sinh tử cũng diễn ra hàng ngày nhưng không có chuyện ai đó được nắm quyền sinh sát trong tay. Còn đêm nay, trong số những người chết tại đây có bao nhiêu là tội bao nhiêu là ác; cũng có kẻ bất đắc dĩ, chỉ là phụng mệnh làm việc chứ không hề thích cái ác. Mỗi thế giới lại có những nguyên tắc, luật pháp riêng của nó và đây là một thế giới của phân tranh thiên hạ, một thiên hạ của hoàng đế. Vượt qua không gian, xuyên qua ngàn năm, nàng dùng sự chấp nhất của mình khiến hấn yêu thương nàng. Dù đã có những tháng ngày phải trải qua sinh tử nhưng cảnh tượng máu nhiễm đỏ như địa ngục này vẫn khiến nàng bị chấn động, bị mê huyền. Nàng đã thay đổi cuộc đời của những ai? Là ai vì nàng mà thay đổi số mệnh, đánh mất tính mạng?

Đó là sinh mệnh! Những người này chết đều tạo thành nghiệp, trong đó có nàng. Chẳng những thế, hấn vì nàng mà trên tay nhiễm máu, vì nàng mà lưng đeo bêu danh.

Nguyệt sương ngân hoa ~~ Nàng lao đảo chạy đi, tâm như trống không nhưng vẫn hỗn loạn. Được vài bước, nàng dừng lại, kinh ngạc nhìn phía trước. Nam tử áo trắng đang đạp nguyệt mà đi tới.

Long Phi Ly vẫn duy trì tư thế nửa ngồi nửa quỳ trên mặt đất, ngón tay còn mở ra giống như vừa nãy còn đang nắm cổ chân nhỏ nhắn của nàng. Hấn không nói lời nào, chỉ nhìn chăm chăm ống tay áo đỏ sẫm của mình, màu trắng đã không còn sạch sẽ. Ngẩng đầu nhìn lên, hấn thấy nàng đang đứng giữa đường đi, thấy nàng kinh ngạc nhìn nam tử áo trắng dịu dàng, thanh khiết như ngọc phía trước.

À, Bạch Chiến Phong cũng đã trở lại!

Long Phi Ly chậm rãi đứng dậy, khóe môi cong lên. Thế nào? Niên Tuyền Cơ, nàng chê ta dơ bẩn? Coi ta là một kẻ tâm ngoan thủ lạt, giết người như ma? Nam tử trước mặt nàng vĩnh viễn thanh cao không tỳ vết; còn ta tay nhuộm đầy máu tươi vĩnh viễn nhiễm bẩn không thể cứu rỗi?

– Hoàng thượng! – tiếng hoàng hậu run run gọi hấn.

Long Phi Ly lại như mất điếc tai ngơ, chân bước nhanh về phía trước, đi tới sau lưng Tuyền Cơ rồi hung hăng kéo ngược người nàng lại, ép nàng phải nhìn về phía hắn.

– Long Phi Ly! – nàng kêu hắn một tiếng.

Hắn chợt cảm thấy vẻ mặt của nàng như kẻ mê huyền, không biết đi nơi nào, cũng không biết phải làm sao mà đi. Hắn siết chặt gáy nàng, cắn nát môi mình rồi cúi xuống hôn nàng, mặc kệ đám người xung quanh, mặc kệ Bạch Chiến Phong còn đang đứng phía trước.

Hắn muốn vấy bẩn nàng bằng chính máu và sự dơ bẩn của mình!

359. Chương 365: Ý Loạn Tình Mê

Hắn điên rồi!

Trước mặt nhiều người như vậy, còn có Bạch đại ca.

So với sự ồn ào ban nãy thì lúc này không gian tĩnh lặng tới mức có thể nghe thấy tiếng hít thở của mọi người, ánh mắt của bọn họ như dao như điện phóng tới hai người. Mà nói một cách chính xác là phóng tới người nàng.

Khi lưỡi của hắn lọt vào khoang miệng, nàng có thể nếm được vị máu trên đó. Nghĩ tới cảnh chết chóc trước mắt, rồi mùi máu tanh lợm ngập ngụa trong không khí khiến mọi thứ trong bụng nàng trào ngược cổ họng. Nàng muốn đẩy hắn ra.

Thế nhưng cánh tay hắn để bên hông nàng thít lại, nàng bị đau phát giận. Trong nháy mắt nhìn vào mắt hắn, một đôi mắt sâu đen hun hút, nàng có cảm giác như mình bị đánh nhốt nơi đáy vực không thấy ánh sáng... là lạnh, là đau, là mất mát.

Nàng hoảng hốt, nàng đang làm gì thế này? Nàng đang phủ nhận mọi việc hắn làm vì nàng?

Biết là hắn chẳng sợ sự uy hiếp từ phía hoàng tổ mẫu, nhưng đó là trường bối của hắn. Riêng việc đem lão ma ma bên cạnh bà ta ra trị tội cũng không phải là chuyện nghĩ là làm được. Hắn sẽ lại mang danh ngỗ nghịch hoàng tổ mẫu, tất bị triều thần bình phẩm, chê trách. Chém giết nhiều người như thế cũng chỉ là hành động bảo hộ nàng. Không phải thích giết chóc mà vì muốn tuyên cáo khiến cho không một ai dám động đến nàng. Trong đám người kia, hơn phân nửa là người của hoàng hậu. Hắn không động tới hoàng hậu nhưng dùng cách này để cảnh cáo nàng ta.

Nếu suy nghĩ cẩn thận thì rất dễ để hiểu được. Mặc kệ hắn sai hay đúng nhưng tất cả mọi việc hắn làm đều là vì nàng! Nếu không có nàng thì hắn cũng không cần phải làm mấy chuyện đó khiến bản thân phải bêu danh, phải hứng chịu công kích.

Vậy nàng sao có thể trốn tránh?

Có lẽ vì sự chần chừ và cái nhìn thấu suốt nỗi đau của nàng, hắn dùng sức che đi mắt nàng, cánh môi đỏ tươi yêu đã tách ra, rời khỏi môi nàng.

Long Phi Ly lạnh lùng cười:

– Trẫm thích nhìn những cảnh thế này, nếu nàng muốn thì cứ đi vào trong!

Nàng ngẩn ra, ống tay áo hắn đã lướt qua người nàng. Ánh mắt nàng lóe lên khi nhìn thấy vết máu đỏ sẫm trên ống tay áo hắn...

– Long Phi Ly! – nàng vội vã, lên tiếng gọi hắn.

Hắn làm như không nghe thấy, bước chân không chút do dự. Bóng dáng màu tuyết trắng kia nhìn thoáng qua cũng đủ cảm nhận một sự cao ngạo, lạnh lẽo.

Hình bóng hắn càng ngày càng xa.

Đám người kinh loạn kia dường như nhìn ra chút manh mối — — hai người họ đang bắt hòa.

Nàng thấy hoàng hậu mím chặt môi. Nàng nhìn nàng ta chăm chăm và nàng ta cũng nhìn lại. Hoa phi, Tuệ phi thì nhếch môi cười, vui sướng khi thấy người gặp họa. Bạch đại ca vẫn còn ở phía sau.

Đám người vẫn đông đúc như thế, rồi xác chết, không khí thực khó chịu. Lúc này nàng đột nhiên hoài niệm thứ mùi vị trong miệng hân, chẳng màng đó cũng là vị máu.

Nàng mặc kệ, nàng không quản.

Hai người lúc nào cũng xảy ra mâu thuẫn, vốn chẳng có mấy thời gian vui vẻ, hòa thuận; nếu có cũng thực ngắn ngủi. Cảm giác xa cách như vậy không phải là thứ nàng có thể chấp nhận.

Hân đau, nàng cũng đau.

Hân đi rất nhanh, thoáng cái đã thấy bước lên bậc thang. Phía trước lênh láng màu đỏ khiến nàng run rẩy, không tài nào bước đi nổi.

Nàng cắn môi, cơ thể phối hợp, hai chân cũng dùng sức mà ngã về phía trước. Trong đám người kia có biết bao kẻ mở miệng cười chê.

Chợt nàng sững sờ nhìn lên, phía xa xa có hình bóng hai người — — là Cát Tường và Như Ý? Sao các nàng cũng đến đây?

Bất giác, nàng cười khổ. Quả nhiên, hân không hề động tới Như Ý.

Nói không hận Như Ý thì là giả. Nếu lúc đó Như Ý không nhúng tay vào thì người của Phượng Thấu cung sẽ không phải chết. Nhưng ngay chính nàng cũng không biết mình muốn hân xử trí Như Ý như thế nào?

Sau một trận ầm ĩ, nàng nhìn thấy bóng lưng hân hơi cứng lại. Nàng ảo não! Vừa rồi lúc ngã sắp xuống nàng cũng kêu thảm một tiếng, nàng ngã rất thật! Hiện tại đứng lên không được, mà có muốn cũng chẳng thể. Là nàng tự tìm! Thế nhưng cảm giác bị người ta cười nhạo chẳng tốt tý nào, hơn nữa, phía trước có Như Ý, phía sau còn Bạch đại ca.

Nàng cúi đầu, nhìn lòng bàn tay bị xước tứa máu, vừa đau vừa rát; trong lòng cũng chua chua cay cay. Nàng thầm mắng một câu đáng đời. Đúng lúc chợt có một cánh tay vòng qua eo nàng:

— Ngã có bị làm sao không?

Giọng nói vừa lạnh vừa cứng, giống như chủ nhân không nguyện ý hỏi câu này. Nàng mừng vui trong bụng, vươn tay nắm lấy áo của người kia. Người kia nhũn mày, ánh nhìn quái dị rơi xuống người nàng một lúc lâu. Cuối cùng hân vẫn ôm nàng lên.

— Long Phi Ly...

Không có tiếng đáp lại.

Nàng nghiêng đầu, dựa vào ngực hân, giọng dịu dàng:

— Là ta không đúng.

Hân vẫn trầm mặc như cũ, chỉ là cái ôm thêm chặt kéo nàng rời đi.

Nàng liếc mắt nhìn sang vẫn còn thấy mơ hồ thân ảnh Bạch đại ca. Tuyên Cơ biết, y cũng chỉ vừa mới rời đi, có lẽ là sau khi nhìn thấy nàng và người kia bình thường trở lại.

Trong lòng mặc dù hơi ảm đạm nhưng vẫn không giấu nổi sự bất an. Dường như hân cảm nhận được, giọng nói nhàn nhạt:

— Đang suy nghĩ cái gì?!

Tuyên Cơ ngắt ra, đáp:

— Sau khi trở về ta sẽ nói cho chàng biết ta đang nghĩ cái gì.

Đột nhiên, hân dừng lại. Tuyên Cơ kinh ngạc, hân lại tính toán cái gì? Trước thì vì Thúy Nha, Điệp Phong lo lắng, sau thì phải chứng kiến cảnh tượng máu me này ... Cảm giác bị ai khi nãy chợt tan biến, nàng vừa giận, vừa buồn cười, bướng bỉnh nói:

– Thả ta xuống dưới.

Khóe môi hắn hạ xuống, cánh tay trên người nàng ngược lại siết chặt hơn.

Tuyền Cơ suy tính một chút rồi đề nghị:

– Nếu chàng muốn biết ta nghĩ gì thì trước hãy thả ta xuống.

Long Phi Ly cười lạnh một tiếng, đáp:

– Tùy nàng!

Hai chân vừa chấm đất, Tuyền Cơ liếc nhìn những người phía sau mình, trong lòng chợt bối rối.

– Sao không nói? – Long Phi Ly vừa mở miệng nói thì ngay lập tức cả người cứng đờ.

Đám người Từ Hi theo hầu hạ Long Phi Ly đã nhiều năm nên biết vị chủ tử trẻ tuổi này vốn hành xử rất cẩn thận, trầm ổn; chưa một lần nhìn thấy bộ dạng mất hồn của hắn. Vậy mà hiện tại, mắt phượng sâu đen đang căng ra, thể hiện rõ sự kinh ngạc, sững sùng.

Xa xa, phía dưới tán cây, sắc mặt Cát Tường và Như Ý đều thay đổi — — Tuyền Cơ đang hôn Long Phi Ly trước mặt bao nhiêu người!

360. Chương 366: Người Kỳ Quái

Sau chuyện ngày đó, nàng và Cát Tường được phóng thích khỏi nhà lao. Hắn cũng không hề động tới nàng, chứng tỏ hắn đối với nàng vẫn hữu tình. Nhưng, nàng tới đây để rồi nhìn thấy gì? Chợt vui rồi chợt kinh, nàng sắp không chịu đựng nổi sự thống khổ giày vò này. Hắn hôn Niên phi, trước mặt bao người công khai hôn Niên phi. Hắn đưa lưng về phía nàng nên nàng không thể nhìn thấy vẻ mặt của hắn. Song nàng có thể tưởng tượng ra sự bức thiết và mãnh liệt của hắn. Thậm chí, hắn mất cả khống chế. Nếu không phải thì một người như hắn tuyệt đối không làm ra một chuyện mất mặt như vậy. Chém giết trăm người còn chưa đủ? Hắn yêu nàng ta say đắm, nhưng đã tới mức điên cuồng thể này ư?

Đột nhiên, hắn lạnh lùng lùi người lại, bỏ đi.

Bọn họ vì chuyện gì đó mà xích mích sao? Nàng không dám xác định song trong lòng lại mừng thầm.

Thế nhưng rất nhanh sau đó mọi chuyện lại có biến hóa. Niên phi đột nhiên ngã xuống đất, rốt cuộc hắn vẫn quay lại nâng nàng ta dậy. Sau đó, nữ nhân kia hôn hắn, giữa bao ánh mắt dò xét, không biết liêm sỉ. Hắn tựa như cứng đờ người rồi trong nháy mắt bế nữ tử kia lên, đi thẳng về phía Trữ Tú điện.

Nàng nhìn thấy tất cả mọi người có mặt tại đây đều biến sắc. Đến lúc này, không một ai trong cung không biết, hoàng đế sủng ái Niên phi tới mức nào!

Như Ý đưa tay lên che mặt, nàng nhìn thấy giữa khe hở các ngón tay là hình ảnh Từ Hi và Thanh Phong đang rời đi.

Trước đó, hắn lệnh cho Từ Hi báo với nàng là canh ba đêm nay gặp nhau ở Vực cung. Nàng vốn không phải là một người hành sự theo cảm tính, thế nhưng nhìn theo bóng dáng hắn dần mờ khuất, rốt cuộc nàng cũng không kiềm chế được. Sau khi chào Cát Tường một tiếng, nàng lẳng lặng vòng ra đường nhỏ đi theo bọn họ.

Tại Trữ Tú điện.

Thời điểm Như Ý, Từ Hi cùng Thanh Phong trở về thấy trong ngoài điện đều im ắng, cửa sân chỉ khép hờ. Thanh Phong và Từ Hi Sực nhớ ra cấm quân trực đêm cũng chỉ được phép tuần tra phía bên ngoài, mà trong điện hình như cũng không có tiếng động gì. Hai người cả kinh, Thanh Phong nhảy lên đẩy mạnh cánh cửa ra.

Ba người lập tức bị hai hình ảnh đang quấn vào nhau phản chiếu trên bức tường làm hoảng sợ.

Long Phi Ly đứng dựa vào tường, Tuyền Cơ bị vòng khóa nằm trong lòng hần, quần áo xộc xệch bị cởi ra phân nửa, tóc tai rối tung. Thời điểm mọi người bước vào, môi Long Phi Ly còn đang dừng trên cổ Tuyền Cơ.

Tuyền Cơ nghe tiếng động liền xoay người lại, khuôn mặt đỏ ửng còn chưa tán.

Long Phi Ly lập tức thay đổi sắc mặt, chớp mắt kéo quần áo trên người Tuyền Cơ lên bọc kín mít nàng lại rồi lạnh lùng trừng mắt ba người kia.

Hần... thậm chí lệnh cho cấm quân rời đi, nôn nóng muốn nàng ta ngay tại nơi này? Đau đớn vì kết quả mình nghiệm được, Như Ý cắn răng xoay người chạy đi.

Sau tắm mình thủy tinh.

Long Phi Ly đưa tay sờ sờ môi mình, khóe miệng bất giác hơi cong lên. Hần cẩn thận đem nữ nhân đang say ngủ trên người mình đặt xuống giường nệm. Sợ đụng tới vết thương trên lưng, hần còn chu đáo chỉnh tư thế nằm cho nàng.

Vết thương của nàng rất nặng nên chỉ tắm rửa sơ sơ. Hai người mới nằm xuống, trò chuyện được đôi ba câu thì nàng ghé vào người hần, xem hần như cái nệm rồi chìm vào giấc ngủ.

Đột nhiên, những thanh âm nhỏ nhỏ, thì thào phát ra từ miệng nàng.

Đêm khuya thanh tĩnh, hần nghe được rõ ràng. Nàng thì thào gọi tên Thúy Nha và Diệp Phong; còn có vài nô tài đã chết.

Thậm chí, nàng còn vô thức vươn tay giữa hư không, cố gắng nắm bắt thứ gì đó, miệng không ngừng gọi:

– Tiểu lang, mày đang ở đâu?

Long Phi Ly nhướng mày. Nhớ lại, thái hoàng thái hậu cực kỳ căm hận con sói tuyết của nàng nên cũng hạ lệnh nhốt nó vào nhà lao. Nhưng sau đó con sói lại biến mất một cách kỳ lạ. Theo những người trong Phụng Thấu cung được cứu ra thì ngay từ lúc Ngọc Khẩu tới bắt Tuyền Cơ đi hành hình thì mọi người đã không còn thấy tăm hơi nó đâu.

Long Phi Ly nhìn thoáng qua sắc trời bên ngoài cửa sổ, sau đó kéo chăn lên đắp cho nàng rồi mới đứng dậy mặc quần áo đi ra ngoài.

** **

Giữa cơn mê man, nàng cảm giác có người đang nhìn mình, ánh mắt thâm u, là ai?

Nàng cố sức nhìn rõ nhưng chỉ thấy một khoảng mờ lung phía cửa sổ và một tia sáng chợt lóe nhanh qua!

Ánh mắt kia ... đang ở bên ngoài cửa sổ!

Tuyền Cơ cả kinh, ngồi bật dậy, hét lên:

– A Ly!

Bên cạnh vẫn còn lưu lại mùi long tiên hương nhưng người đã không thấy. Hần lại đi đâu rồi? Dưới chân vẫn còn hơi ấm của hần.

Nàng ôm lấy chăn, nhớ lại cảnh hai người triền miên ngay giữa sân điện mà nóng mảy mảy.

Lúc đó cả hai đều kích động. Hần bế nàng trở về, vừa mới vào tới cửa điện đã vung tay lệnh cho cấm quân lui hết ra. Thậm chí hần còn không thèm đi vào thư phòng, ngay giữa sân điện đòi hỏi nàng. Đương nhiên, vì lo lắng cho vết thương của nàng nên hần không làm gì. Chỉ là một phen vuốt ve, thăm dò kịch liệt kia của hần cũng đủ để nàng mặt đỏ tới mang tai. Mãi tới khi đám người Như Ý kéo qua...

Kịch liệt thì kịch liệt thế nhưng sau khi hai người trở lại trong phòng thì hần liền làm mặt lạnh với nàng.

Nàng da mặt dày ôm cứng lấy hần, lúc hần nhàn nhạt hỏi một câu “Sao nàng chỉ giả vờ ngã thôi mà cũng khiến tay mình bị thương được vậy” thiếu chút nữa hù nàng chết khiếp.

Nàng cười cười, ngẩng đầu lên, ánh mắt xẹt qua cửa sổ, lập tức miệng lắp bắp kinh hãi. Cửa sổ này mở ra lúc nào? Nàng nhớ rõ, trước khi hai người đi ngủ thì mấy cánh cửa đã được đóng kín lại kia mà.

Nàng sức nhớ tới ánh mắt trong giấc mơ ban nãy, cả người đánh cái rùng mình. Nàng bướng bỉnh cắn răng, bước xuống giường đi tới bên cửa sổ với ý định đóng nó lại.

Bóng đêm u ám, tĩnh lặng, nhờ vài ánh đèn bên ngoài viện hắt ánh sáng tới nên nàng còn có thể nhìn thấy hơn mười cấm quân đang đi tuần phía ngoài sân.

Nàng tự trấn an, chắc mình suy nghĩ nhiều quá rồi!

Tay vươn ra, dùng chút lực lập tức đóng cửa sổ lại.

Đúng lúc cánh cửa khép lại, một góc ống tay áo màu trắng lóe lên. Sợ thì sợ nhưng nàng vẫn đánh liều mở cửa sổ ra thì nhìn thấy một nam tử mặc y phục màu trắng đang đứng phía dưới, chăm chú nhìn nàng.

Suýt chút nữa nàng hét lên, chân phải giật lùi lại mấy bước mới có thể đứng vững.

Đã khuya khoắt thế này, sao lại có người xuất hiện ở đây? Cấm quân còn đang ở bên ngoài, sao hắn có thể đi vào? Đúng lúc đó, nàng thấy miệng hắn khẽ nhúc nhích, thì thào nói gì đó.

Tuyền Cơ còn đang thắc mắc thì thân hình hắn đã lóe lên, nhảy vào một phòng bếp khác trong viện.

Tuyền Cơ chần chờ một chút rồi đóng cửa sổ, trở lại thư phòng rồi đẩy cửa đi ra ngoài.

Người kia nói với nàng ba chữ: Đi theo ta!

Hắn là Bạch Giả Ngụy.

361. Chương 367: Như Ý Chết (1)

Tuyền Cơ nói nàng muốn trở về Phượng Thửu cung nên cấm quân không dám cản trở nàng xuất nhập mà đề nghị đưa nàng đi.

Nàng cự tuyệt. Mặc dù không thấy bóng dáng Bạch Giả Ngụy nhưng nàng biết hắn nhất định sẽ cho nàng chỉ thị.

Nàng thở dài một hơi, lá gan của mình tính ra cũng thật lớn. Không có Long Phi Ly ở bên thể mà nàng cũng dám xuất đầu lộ diện. Nhưng không hiểu sao trực giác mách bảo nàng nên làm như vậy.

Quả nhiên, sau khi đi một hồi qua khu vườn cây cối mọc um tùm tối om, một thân ảnh màu trắng đã đứng sẵn phía trước vườn.

Từ chỗ này đi thêm một đoạn nữa sẽ tới — — Vực cung.

Nàng đứng né trong bụi cỏ rậm, mày nhíu lại đầy nghi ngờ: Bạch Giả Ngụy muốn nàng tới chỗ này làm gì? Vừa mới tới đây thì bóng dáng hắn đã tiêu thất, rốt cuộc là có chuyện gì?

Trong khi nàng đang thắc mắc thì đột nhiên từ bụi cỏ phía trước xuất hiện một thân ảnh màu lam. Nàng đang định trốn đi thì đối phương đã phát hiện ra, nhìn về phía nàng với ánh mắt kinh ngạc.

Nàng cả kinh, người đang đi nhanh về phía nàng không ai khác chính là Long Tử Cẩm.

– Cứu tẩu! – nhìn bộ dạng hắn thực mệt mỏi, mày kiếm nhíu lại. – Sao tẩu lại ở chỗ này?!

Hắn nói rồi cười chua xót:

– Vừa vặn đệ cũng đang muốn đi tìm cứu tẩu. Chỉ là sự tình cấp bách chỉ sợ không kịp nên mới không chạy qua Trữ Tú điện.

Tuyền Cơ càng thêm nghi hoặc, vừa mở miệng hỏi “Ngọc Trí” thì Long Tử Cẩm đã kéo tay nàng, thấp giọng nói:

– Thần đệ đắc tội.

Long Tử Cẩm không nói thêm gì, lập tức kéo nàng vào trong cánh cửa lạnh cung. Tuyền Cơ chấn động. Tình cảnh trước mắt này ~~ nàng cảm thấy rất quen thuộc. Chỉ có một câu để hình dung “Cảnh còn người biến.”

Nhưng nàng thực sự... thực sự không nghĩ tới Long Phi Ly lại đối đãi với Như Ý như thế này.

Trước mắt, Từ Hi đang quỳ trên đất, Thanh Phong lẳng lặng đứng một bên không hề ra tiếng. Long Phi Ly tay cầm nhuyễn kiếm, mũi kiếm lạnh lẽo, sắc nhọn hướng thẳng tới Như Ý.

Như Ý không cười không khóc, chỉ im lặng đứng đó, tĩnh lặng tựa như một người đã chết.

– Từ Hi tìm người tới đây? – Long Phi Ly không hề quay đầu, giọng nói lạnh lùng. – Ngọc Trí thế nào?

Long Tử Cẩm cười khỏ, đáp:

– Suốt đêm đệ chạy về cũng chỉ muốn báo cáo chuyện Ngọc Trí với huynh, không ngờ...

Không ngờ, Long Phi Ly lại có sát ý với Như Ý. Trong lòng Tuyền Cơ lúc này ngổn ngang trăm mối cảm xúc. Nhất định là Long Tử Cẩm vừa trở về hoàng thành liền được Từ Hi báo chuyện Long Phi Ly muốn giết Như Ý, nên Long Tử Cẩm mới vội vàng chạy tới đây.

– Cữu ca, thần đệ cầu xin huynh đừng giết Ôn Như Ý! – Long Tử Cẩm thở hắt ra một hơi, nâng vạt áo quỳ xuống.

Long Phi Ly cũng không để ý tới, thần sắc có chút ngạc nhiên liếc nhìn Tuyền Cơ một cái:

– Nơi này không có chuyện của nàng!

Tuyền Cơ cười cười, khó nói cảm giác của mình lúc này là vui hay buồn. Nàng chậm rãi đi tới bên cạnh nam nhân kia.

Gương mặt vốn vô hồn của Như Ý chậm chậm lấy lại thần sắc, khoe miệng hơi cong cong ý cười. Nàng ta nhìn Tuyền Cơ, giọng điệu nhẹ nhàng:

– Nương nương, người đã nói gì với hoàng thượng ư?

Tuyền Cơ ngẩn ra một hồi rồi lập tức hiểu được. Như Ý nghĩ nàng đã nói gì đó với Long Phi Ly nên mới khiến hắn động sát ý sao?

– Ta không hề nói gì cả! – nàng đón nhận ánh nhìn của Như Ý, bình thản đáp.

Như Ý thần người, thân mình hơi loạng choạng lùi về sau. Nàng ta cười khiến cả người phát run lên, đường nhìn quắc đánh trên người Tuyền Cơ:

– Không có khả năng!

– Đúng là nàng chưa nói gì cả. Tâm Y, chuyện thủ dụ là trẫm hỏi Điệp Phong. – Long Phi Ly nhàn nhạt lên tiếng.

Như Ý chấn động, môi hơi nhếch lên nhưng mãi một lúc lâu mới phát ra tiếng:

– Cho nên là người thực sự muốn giết ta? Người muốn hại nàng là Úc Di Tú. Hoàng thượng, sao người lại muốn giết ta? – Như Ý cười nhạt, nước mắt từ từ dâng lên đầy hốc mắt.

– Hoàng tổ mẫu là tổ mẫu của trẫm, vô ý vô khúng* (*kiểu không có gì kiềm hãm, gây sợ hãi được). Nhưng đối với quan lại của Tây Lương thì thánh chỉ đại biểu thứ gì? Trước mặt bách quan nếu nàng không đưa thủ dụ ra được thì tất cả mọi người sẽ lập tức chết. Bởi vì người nên thiếu chút nữa nàng đã phải chết. Người đã hiểu chưa?

Giọng điệu của Long Phi Ly vẫn lãnh đạm như trước song Tuyền Cơ nghe vào lại không cách nào không chế cơ thể mình phát run. Nàng lặng lẽ nắm chặt lấy tay hắn.

Hắn vì nàng mà muốn giết Như Ý sao? Đúng vậy! Nếu không có Như Ý nhúng tay thì người của Phương Thửu cung sẽ không phải chết, Điệp Phong sẽ không phải nằm liệt trên giường, Thủy Nha cũng sẽ không phải hôn mê bất tỉnh. Nhưng nữ nhân này đã quen biết hắn mười bốn năm! Nơi hắn đứng là chỗ cao lạnh

giá, bao năm tháng qua chính nàng ta là người luôn đứng phía sau, song hành cùng hắn trên đoạn đường dài.

Hiện tại, hắn muốn giết một nữ nhân có với hắn mười bốn năm tình nghĩa. Tuyền Cơ biết, so với ai khác thì hắn là người thống khổ nhất. Vậy mà đêm nay nàng còn trách móc hắn. Lúc nàng trách hắn tàn nhẫn thì hắn đã tàn nhẫn với chính bản thân mình, đều là vì nàng – Niên Tuyền Cơ.

Cả người Như Ý lão đảo rồi ngã phịch xuống đất. Rốt cuộc không cần phải lừa gạt chính mình, rốt cuộc nàng cũng được nhắm nháp cái cảm giác so với tuyệt vọng còn thê thảm hơn này.

– Long Phi Ly, người thay lòng đổi dạ. Hôm nay, thậm chí người còn muốn giết ta! – nàng ngẩng đầu, nước mắt chan hòa, miệng cười như hoa.

– Thay lòng đổi dạ sao? – ánh mắt Long Phi Ly nheo lại. – Tâm Y, cho dù có gặp gỡ Niên Tuyền Cơ hay không thì nếu người gặp nguy hiểm, ta đều nguyện ý dùng tính mạng mình để đổi lấy mệnh của người.

Thân mình Như Ý run lên, kinh ngạc nhìn chằm chằm nam tử bình thản đứng trước mặt mình.

Long Phi Ly buông tay Tuyền Cơ ra, đi tới trước mặt Như Ý, hơi cúi người, ghé sát vào tai nàng, nhẹ giọng nói:

– Điều khác biệt chỉ là từ khi biết nàng, trong lòng ta có nàng; còn trước khi biết nàng, trong lòng ta chưa từng có ai! Thế nhưng ta vẫn nguyện ý vì người mà chết!

Không ai biết Long Phi Ly nói gì với Như Ý. Long Tử Cẩm chăm chú dõi theo Như Ý liền phát hiện vẻ mặt nàng đại biến rồi lập tức đẩy Long Phi Ly ra. Gương mặt nàng tràn đầy bi thương, môi mím chặt rồi bật cười ha ha:

– Ta đã hiểu. Rốt cuộc đêm nay Ôn Như Ý ta đã hiểu, người chưa từng yêu ta! – Cho tới bây giờ đều không có! – Như Ý che mặt, lấy tay lau quệt nước mắt, giọng nói cũng hồ hững. – Động thủ đi!

Long Phi Ly chậm chậm nhắm mắt lại. Long Tử Cẩm rõ ràng thấy thanh nhuyễn kiếm nằm trên cánh tay như bạch ngọc của nam nhân không hề run rẩy.

Sát ý của Long Phi Ly đã quyết!

Long Tử Cẩm hoảng hốt, bò tới trước mặt Long Phi Ly, nắm chặt lấy cánh tay hắn, giọng phát run:

– Cửu ca, xưa nay chúng ta là huynh đệ, thần đệ chưa bao giờ cầu xin huynh điều gì. Hôm nay Tử Cẩm cầu xin huynh, chỉ cần huynh bỏ qua cho nàng thì đệ sẽ lập tức đưa nàng rời cung, suốt đời không để nàng đặt chân vào hoàng cung, không tới gần cửu tẩu dù là nửa bước!

362. Chương 368: Như Ý Chết (2)

– Lão nô cầu hoàng thượng đừng giết Như Ý cô nương. Hoàng thượng, nếu hôm nay người động thủ thì người nhất định sẽ hối hận! – Từ Hi vừa nói một câu đã bị Thanh Phong dùng kiếm đặt ngang yết hầu.

Nam nhân này hành động đủ ngoan! Tuyền Cơ thấy rõ Long Phi Ly liếc nhìn Thanh Phong một cái. Long Tử Cẩm cười khổ một tiếng, đứng dậy, rút bội kiếm bên hông ra:

– Cửu ca, trừ khi huynh giết chết ta, nếu không ta tuyệt đối sẽ không để huynh giết nàng!

Long Phi Ly nhú mày, cổ tay hơi giơ lên đã khiến Long Tử Cẩm cảm thấy hoa mắt. Kiếm trong tay Long Phi Ly hóa thành vô số mũi nhọn đâm tới phía Long Tử Cẩm.

Mới xuất thủ đã dùng chiêu thức sát ý bá đạo nhưng Long Tử Cẩm biết Long Phi Ly sẽ nương tay, sẽ không thực sự giết hắn. Nhưng nếu hắn không tiếp được chiêu này thì chỉ trong tích tắc, Long Phi Ly lập tức sẽ đoạt được mệnh Như Ý.

Trong lúc Long Tử Cẩm đang do dự thì thân hình Long Phi Ly đã lóe lên, lướt qua người hắn lao thẳng tới trước mặt Như Ý. Mũi nhuyễn kiếm lóe sáng lướt qua bên sườn khiến Long Tử Cẩm kinh hãi. Lúc này hắn mới hiểu được chiêu khi nãy của Long Phi Ly là dụ địch, ép hắn phải lưỡng lự. Một chiêu kiếm này giống

như đâm vào người hắn... Trong lòng Long Tử Cẩm nửa lạnh nửa thanh tỉnh... Hắn kinh hãi quay người lại nhìn phía Như Ý thì nhất thời đỡ người.

Niên Tuyền Cơ đang che ở trước người Như Ý.

Mũi kiếm trên tay Long Phi Ly gần như chạm vào ngực nàng. Sợ làm nàng bị thương, hắn lập tức thu kiếm, trầm giọng ra lệnh:

– Niên Tuyền Cơ, quay lại bên cạnh trẫm!

– A Ly, để thập đệ đưa Như Ý ra cung đi!

– Nàng ta muốn giết nàng và người của nàng! – ánh mắt Long Phi Ly sắc lạnh. – Gối đầu của nàng bị nước mắt làm ướt là vì sao? Niên Tuyền Cơ, nếu lần này nàng ngăn cản thì sau này đừng bao giờ khóc với trẫm nữa!

Tuyền Cơ cười khổ. Động tác của Long Phi Ly quá nhanh nên nàng không dám rời khỏi Như Ý mà chỉ hạ giọng nói:

– Nếu đêm nay chàng nhất định phải giết nàng ấy thì ta cũng quyết ngăn cản tới cùng.

Khóe miệng Long Phi Ly cong lên, cười lạnh đáp:

– Được, tùy nàng!

Long Phi Ly thu kiếm bỏ vào vỏ, xoay người bỏ đi. Trước khi đi còn lạnh nhạt nói:

– Đêm nay trẫm tới Loan Tú điện, nàng trở về Phượng Thùt cung đi!

Ổng tay áo của Long Phi Ly nhẹ nhàng bay bay trong gió. Đi được vài bước, hắn quay lại nhìn Long Tử Cẩm:

– Để cho nàng ta từ biệt Thái hậu rồi nhanh chóng an bài cho nàng ta ra cung.

Từ Hi muốn nói gì đó nhưng lại thôi. Tới tận lúc thân ảnh Long Phi Ly biến mất, cánh tay cầm kiếm của Long Tử Cẩm vẫn còn run run. Nếu không có Tuyền Cơ mở lời thì Như Ý đã chết!

Long Tử Cẩm quỳ xuống trước mặt Tuyền Cơ, giọng điệu nghiêm túc:

– Cửu tẩu, Long Tử Cẩm nợ tẩu một mạng. Một ngày nào đó thần đệ nhất định sẽ báo đáp ân tình này!

Tuyền Cơ lắc đầu. Hành động này của nàng cuối cùng đã thành công chọc điên Long Phi Ly!

Đúng lúc nàng đang định đuổi theo Long Phi Ly thì thanh âm khàn khàn của Như Ý vang lên phía sau:

– Vì sao?

Tuyền Cơ quay lại bên cạnh Như Ý, vì nàng ta cúi mặt xuống nên nàng không thể thấy rõ cảm xúc. Nàng thở dài, thấp giọng nói:

– Như Ý, lúc trước, ngươi là người mà ta kính trọng nhất trong hoàng cung này. Ta từng nghĩ, hắc thân cận với ngươi là bởi khí chất đặc biệt trên người ngươi. Ngươi là một người thông minh nhưng lại không có tính kế hại người, cũng không giống các nữ quan khác thích mượn sức thủ hạ, cung nữ để kết bè kết phái.

– Điệp Phong là người tặng đến cho ta, nàng ấy rất tốt với ta. Điều ấy cũng đủ chứng minh lúc đầu ngươi không hề có chút tư tâm nào! Vì sao lại thay đổi? Tử Cẩm từng nói với ta, ngươi là một người thiện lương! Hiện tại, ngươi hại chết mọi người trong cung của ta, chẳng lẽ những lúc đi ngủ ngươi không thấy sợ hãi sao?

– Đối với hắn mà nói, sự tồn tại của ngươi luôn đặc biệt. Còn nhớ lúc ở Dư Thanh phủ, hắn thậm chí tự nguyện chặt đứt một cánh tay để cứu ngươi. Cho dù là không thương nhưng khiến cho hắn vĩnh viễn nhớ tới tình cảm của ngươi chẳng phải tốt hơn sao? Vì một nam nữ sẽ không yêu thương mình mà ngươi biến thành kẻ tàn nhẫn, không thấy ngu ngốc ư? Chỉ bằng hãy biết trân trọng người trước mắt!

Như Ý ngẩng đầu lên nhìn. Tuyền Cơ cười khổ:

– Kỳ thực ta rất hận ngươi, hấn giết ngươi thì ta mới thấy giải được hận!

Nàng nhắm mắt, chân vấy hơi xao động. Bên cạnh vang lên tiếng Thanh Phong:

– Vì sao ngươi lại ngăn cản sư huynh?

Tuyền Cơ nhìn hấn, không nói gì mà nhanh bước rời đi.

Long Tử Cẩm cười nhẹ, ánh mắt liếc nhìn Thanh Phong, giọng điệu đầy chua sót:

– Thanh Phong, quái vật như ngươi thì sao hiểu được?

Nói xong, Long Tử Cẩm nửa quỳ trước mặt Như Ý, cố cười nói:

– Như Ý, kỳ thực nàng cũng không hiểu, có đúng không?

Như Ý cắn chặt môi, cúi đầu không nói gì.

– Nàng ngăn cản Cửu ca là vì nàng yêu thăm Cửu ca. Như Ý, cửu ca không phải là một người nhân từ, biết nương tay nặng nhẹ như nàng tưởng tượng. So với bất kỳ ai thì huynh ấy còn ngoan tâm hơn. Chắc nàng rất hận cửu ca, nhưng kỳ thực cửu ca cũng không tàn nhẫn như nàng nghĩ. Huynh ấy có lẽ sẽ giết nàng không chút do dự nhưng huynh ấy sẽ thống khổ thật lâu. Có ai biết là bao lâu? Có lẽ là cả đời!

– Mười bốn năm, nàng ở bên cạnh huynh ấy đã mười bốn năm. Đối với một đời người thì có được mấy cái mười bốn năm đó?! Bản thân Tuyền Cơ cũng rất hận nàng nhưng nàng không đành lòng làm cửu ca đau đớn!

– Như Ý, cửu ca giết nàng là vì Tuyền Cơ. Tuyền Cơ ngăn cản Cửu ca giết nàng là vì cửu ca. Tình cảm giữa bọn họ thực cổ quái nhưng vĩnh viễn không một ai có thể xen vào!

Thanh Phong nhìn chằm chằm đám cây bụi ngoài viện, sau một hồi trầm mặc cũng yên lặng ra đi sân.

Một giọt lại một giọt, nước mưa nhanh chóng rơi xuống, lan tỏa.

“Leng keng” một tiếng, kiếm trong tay rơi xuống. Long Tử Cẩm ôm Như Ý vào lòng, thấp giọng nói:

– Như Ý, nàng có nguyện ý gả làm thê tử của ta không? Trở thành nữ chủ nhân Lăng Thụy vương phủ. Cả đời này ta tuyệt đối sẽ không nạp sủng phi và tiểu thiếp. Đợi chuyện Ngọc Trí được giải quyết, đợi cửu ca đánh dẹp bè lũ Hung Nô làm phản, ta sẽ đưa nàng rời khỏi hoàng cung, du ngoạn danh thắng của Tây Lương, có được không?

Như Ý từ từ ngẩng đầu từ trong lòng Long Tử Cẩm, miệng cười, giọng điệu mềm nhẹ hỏi lại hấn:

– Vậy còn Thôi Nghê Thường thì sao?

Long Tử Cẩm giật mình, ngăn người.

** ** *

Trữ Tú điện.

Tuyền Cơ vừa mới gục đầu xuống chiếc bàn thì cửa bị đẩy ra — — Long Phi Ly bước vào.

Hai người đối diện mà lòng đều ngổn ngang, sượng sùng.

– Không phải nói nàng trở về Phượng Thấu cung sao?

– Không phải chàng đi tìm hoàng hậu kia sao?

Hai người dường như cùng lúc hỏi đối phương. Sau một hồi không khí trầm mặc, nam nhân hờn giận hỏi vặn lại:

– Gì mà đi tìm hoàng hậu kia?

Tuyền Cơ chạy vội tới, ôm chặt lấy nam nhân. Thế nhưng Long Phi Ly vươn tay, chỉ một chiêu đã đẩy nàng cách ra vài bước.

363. Chương 369: Người Trong Mơ Là Ai?

– Ta trở về trước, sau khi ta đi thì bọn họ cũng đã quay về. Giờ chắc cũng đã canh bốn, mà canh năm chàng đã phải vào triều rồi, nên ngủ một giấc đi. – Tuyền Cơ dịu giọng nói vài lời rồi đi ra phía cửa.

– Đã canh bốn, vậy nàng còn muốn giống ma giống quỷ lượn lờ trên đường hả?

Giọng nói trầm thấp của hắn đánh thẳng vào lưng nàng.

– Không sao, bên đây có nhiều cấm quân, ta tìm vài người cầm đèn dẫn đường là giống người thôi!

Nhưng tay nàng chỉ mới đặt lên bệ cửa thì một trận gió lớn đột nhiên đóng sập cửa lại, còn phát ra âm thanh “Rầm” kinh người. Tuyền Cơ giật mình, xoay người nhìn lại thì thấy ống tay áo Long Phi Ly vừa mới hạ xuống.

Hắn cười lạnh, giọng châm chọc:

– Trở về rồi khóc ướt chiếc gối kia hả?

Tuyền Cơ cười khổ, tay đưa lên muốn kéo cánh cửa ra. Đúng lúc này, hơi thở phía sau lưng trở nên lạnh lạnh, bả vai lập tức bị nắm chặt. Tuy nhiên hắn không hề dùng sức; nàng biết vì hắn kiêng kỵ thương thể của nàng. Cái mũi chốc chốc cay cay, xót xót. Cả người nàng nhích gần vào lòng hắn, hắn vươn tay ôm lấy nàng.

– Chịu đựng không khó chịu sao?

Mặc dù giọng hắn còn lạnh lạnh nhưng tay lại nhẹ nhàng vỗ về lưng nàng. Nước mắt của nàng lại từ từ làm ướt áo hắn.

– A Ly, ta có lỗi với bọn họ. Vừa rồi, ta nói với Ôn Như Ý rằng “Người hại chết người trong cung của ta, chẳng lẽ lúc ngủ người không thấy sợ hãi sao?” nhưng người sợ hãi là ta mới đúng! Đêm nào ta cũng không thể ngủ! Ta nợ bọn họ một lời giải thích, một tiếng xin lỗi. Đừng nói tới đám người Tiểu Song Tử đã chết, mà ngay cả Diệp Phong và Thúy Nha cũng sẽ không tha thứ cho ta!

– Vừa nãy nàng nhìn thấy, phải không?

Mắt mũi đều bị bao phủ bởi cơn cay nóng, Tuyền Cơ nghe ra giọng điệu nam nhân hơi cứng lại.

Nàng không đáp.

Đột nhiên, Long Phi Ly nâng cằm nàng lên rồi thô bạo hôn xuống.

Nàng vùng về đưa tay vòng qua thắt lưng hắn, mặc cho lưỡi hắn tách hai hàm răng nàng ra rồi quần quýt, khuấy đảo khoang miệng nàng phát đau.

– Tử Cẩm chỉ nhìn tay phải trẫm, bởi vì tay phải trẫm cầm kiếm. – Long Phi Ly khẽ nhếch mày, nụ cười đầy tự giễu.

Tuyền Cơ run run nắm lấy tay trái hắn.

Lúc đi vào, nàng đã phát hiện tay phải của hắn cầm kiếm lạnh lùng chỉ thẳng vào Như Ý nhưng cánh tay trái buông lỏng bên người lại run run.

Nếu một kiếm kia lấy đi tính mạng Như Ý thì có lẽ cả đời này hắn sẽ bị ám ảnh.

Hắn ôm chặt nàng, đè lên vết thương trên lưng nàng.

Có lẽ là do đau đớn nên rốt cuộc nàng khóc nức lên nghẹn ngào:

– Thân tình của chàng quá đơn bạc, không thể gây hiềm khích với Tử Cẩm.

Ngay cả điều này nàng cũng giúp hắn suy nghĩ. Nếu Như Ý chết, tình cảm huynh đệ giữa hắn và Tử Cẩm bao lâu nay sẽ hóa hư không, cuối cùng sẽ chẳng được gì.

Trái tim Long Phi Ly thít lại, đau đớn kéo tới đánh úp hần, đẩy mọi thứ cảm xúc lên đỉnh điểm. Hần si ngốc hôn tóc nàng, chỉ hận không thể đem nàng hòa vào cơ thể mình. Hần biết, việc tha thứ cho Như Ý sẽ trở thành nỗi ám ảnh lớn nhất cả đời nàng!

Nhớ tới những lời vừa rồi nghe được ở Phượng Thấu cung, tâm hần càng thêm đau, vòng tay thêm siết chặt bả vai nàng:

– Nô tài của nàng rất thành thật mà sao một chủ tử như nàng lại không chịu thành thật một chút. Vì sao không hỏi thăm lấy ngân phiếu?

Tuyền Cơ sưng sốt, thốt lên hỏi:

– Làm sao chàng biết!?

Long Phi Ly ôm nàng, đi tới bên bàn ngồi xuống để nàng dựa một cách thoải mái rồi mới trầm giọng nói:

– Vừa rồi trầm đi qua Phượng Thấu cung. Ta nghĩ chắc nàng đã về phòng ngủ nên đi tìm đại tỳ nữ của nàng. Nàng ta cũng đã có thể miễn cưỡng đứng lên, đi lại. Nàng ta kể lại, nàng đem tiền sinh hoạt hàng tháng và trang sức đưa cho nội thị tên Tiểu Lữ Tử để hần giao cho gia đình những nô tài đã chết.

– Ủm! – Tuyền Cơ mím môi, đáp. – Trước khi rời cung, ta đã phân phát số ngân phiếu lần trước chàng cấp cho bọn họ. Tiền sinh hoạt hàng tháng tuy nhiều nhưng trong nhà có nhiều con nhỏ, đồ ăn không đủ...

– Đồ ngốc! – vừa đau vừa giận, ngoại trừ trách cứ một câu thì hần cũng chẳng biết nên làm gì với nàng.

Tuyền Cơ lại bắt đầu nghi hoặc:

– Chẳng phải vừa rồi chàng nói đi tìm hoàng hậu sao?

Khó trách hai người một trước một sau trở về.

– Ủ! – Long Phi Ly gật đầu. Hần chỉ nói mấy câu với Úc Di Tú. Hần không động nàng không có nghĩa là nàng có thể tùy tiện làm càn. Số người bị chém giết đêm nay đa số là người của Loan Tú điện, cũng đến lúc đổi huyết cho nơi này.

Nhớ lại lúc ở Vực cung hần có nói nặng lời với nàng nên thời điểm từ Loan Tú điện trở về liền quyết định tới Phượng Thấu cung. Thấy nhà chính không thấp đèn, hần lập tức đi tìm Diệp Phong rồi tiện thể xem thương thế của Thúy Nha. Thúy Nha vẫn còn mê man, gương mặt cũng tiêu tụy đi nhiều. Lúc này hần mới sức nhớ, phân phó Từ Hi lệnh cho phủ Nội vụ trợ cấp bạc và ngân phiếu cho gia đình các nô tài, tỳ nữ. Diệp Phong không ngừng tạ ơn, rồi cười khổ nói chủ tử sau khi trở về liền tức tốc làm hai việc. Thứ nhất là giúp Thúy Nha thay quần áo, việc thứ hai là lục tung cả phòng lên để tìm trang sức...

Hai người đang trò chuyện, Long Phi Ly cảm thấy giọng nàng dần dần thấp thì biết nàng đã rất mệt mỏi nên nhẹ nhàng ôm nàng vào phòng trong. Hần cười hài, đang định nằm xuống thì thấy mí mắt nàng giật liên tục, tiếp đó là miệng không ngừng gọi tên:

– Truy Truy, Ngọc Hoàn.

Hần nhú mày. Đây là lần đầu tiên hần nghe thấy hai cái tên này. Là bạn khuê phòng của nàng trước khi xuất giá sao?

Hần không hề biết, lúc này Tuyền Cơ đang chìm trong một cơn mê mộng cực kỳ cổ quái.

Giữa ngã tư đường náo nhiệt, một nữ tử mặc y phục đỏ đi ở phía trước còn nàng đang đuổi theo phía sau.

Chớp một cái, không hiểu sao nàng lại đang đứng bên ngoài tử kính một gian hàng. Trên lớp tử kính thủy tinh phản chiếu bóng dáng nữ tử khi này — Nàng ấy đột nhiên xoay người lại khiến nàng lấp bắp kinh hãi. Nàng ấy bình thần nhìn nàng, khuôn mặt kia là Truy Truy? Nhưng chỉ một giây sau lại biến thành Ngọc Hoàn.

Tuyền Cơ kinh hãi, ngồi bật dậy, trên trán đầm đìa mồ hôi lạnh. Một bàn tay xoa nhẹ má nàng, sau đó ôm nàng vào lòng:

– Tiểu Thất?

– A Ly, ta mơ một giấc mơ rất kỳ quái. – nàng bất an nói.

Long Phi Ly bình thần nói:

– Vừa rồi trăm cùng vừa có một giấc mơ.

– Sao? – Tuyền Cơ nhẹ nhàng dựa vào lồng ngực hơi ẩm mồ hôi, vươn tay lau mồ hôi giúp hắn, thân thiết hỏi. – Mơ thấy cái gì?

364. Chương 370: Tình Huống Phức Tạp

– Trăm mơ thấy Ngọc Trí và Hạ Tang.

Tuyền Cơ khẩn trương hẳn lên:

– Tử Cẩm trở về có nói gì không? Tìm thấy Ngọc Trí chưa?

– Vẫn chưa. Tình hình không khả quan cho lắm. Hạ Tang và Tử Cẩm tách ra, Hạ Tang tiếp tục tìm kiếm còn Tử Cẩm thì trở về cùng trăm thương lượng nên làm như thế nào. – thần sắc Long Phi Ly khá ngưng trọng. – Nhạc Dương là một quận lớn, mặc dù phần hoa đông đúc nhưng các vị trí trung ương lại cách xa nhau. Trong quận có khá nhiều núi rừng, đã có không ít kẻ bỏ đồng bằng lên núi xưng vương, cướp bóc của quan lại và các đoàn thương gia. Nơi đây sơn đạo đông, địa hình lại hiểm trở, nếu muốn tìm kiếm một người thì quả thực rất khó và tốn thời gian.

Tuyền Cơ nhíu mày, nói:

– Cẩm quân đào thoát về được có báo rằng đối phương là toán cướp. Trước ta cũng lo lắng bọn chúng là sơn phỉ sẽ đe dọa tới sự trong sạch của Ngọc Trí. Tuy nhiên, ngấm lại thời điểm Ngọc Trí bị mất tích quá trùng hợp, Hạ Tang vừa rời cung còn ta thì xảy ra chuyện. Liệu có phải trong cung có người giở thủ đoạn, và đám người bắt cóc cần bản không phải đạo phỉ?

Long Phi Ly cười nhẹ, đưa tay gõ gõ trán Tuyền Cơ:

– Nào vẫn còn hoạt động, không tính là ngốc!

Tuyền Cơ buồn bực muốn gõ lại hắn nhưng đã bị nam nhân nắm lấy tay, đầu dựa vào vai nàng, giọng đều đều:

– Nhìn mọi chuyện có vẻ như tình cờ, bình thường nhưng thực ra chỗ nào cũng tính toán rất tinh vi. Lần này chắc cũng một tay thất ca bố trí.

– Mọi người trong cung đều biết giữa Hạ Tang và Ngọc Trí tình nghĩa thâm sâu. Ngày xưa Ngọc Trí học nghệ ở Danh Kiếm sơn trang, Hạ Tang cũng nhiều lần thay trăm và Tử Cẩm tới sơn trang thăm hỏi. Một trận ở Đoạn Kiếm môn, Bạch Chiến Phong bảo hộ nàng còn Hạ Tang thì liều chết bảo vệ Ngọc Trí. Sau khi hồi cung, giữa mọi người cũng có qua lại. Thất ca là một người thận trọng, ánh mắt cũng rất sắc bén nên chắc chắn đã nhìn ra tình cảm mà Hạ Tang dành cho Ngọc Trí.

– Làm cho Tử Cẩm rời cung là bước đầu trong kế hoạch của hắn. Nàng thử nghĩ một chút, một trăm cấm vệ quân được huấn luyện bài bản làm sao đám đạo phỉ kia có năng lực giết sạch, gần như không còn ai sống sót? Mà vốn có thể âm thầm giết sạch cấm vệ quân vậy tại sao lại cố tình để lại hai tên? Mục đích chính là để trong cung biết sự hung tàn của bọn chúng, khiến người không thể không lo lắng và Hạ Tang không thể không rời cung.

Tuyền Cơ gật đầu, hỏi tiếp:

– Chàng vừa nói đạo phỉ bình thường không có năng lực làm như thế, vậy có khi nào giống với lần trước ở Đoạn Kiếm môn, đối phương chính là người của Long Tu Văn cải trang thành phỉ khấu?

Ánh mắt Long Phi Ly biến lạnh, cười đáp:

– Chuyện ở Đoạn Kiếm môn hẳn có thể đổ toàn bộ lên Phương Sở Phàm. Còn ở quận Nhạc Dương nhiều đạo phỉ, là nơi tốt nhất để bố trí mà không để lại sơ hở. Đạo phỉ vốn là những kẻ quen thuộc địa hình nhất,

vì sao hắn không nhập gia tùy tục? Chỉ cần có tiền, trong tình huống đối phương tiết lộ thân phận của Ngọc Trí thì có gì khó khi muốn chỉ đạo đám đạo phi? Chỉ cần bố trí vài thủ hạ giỏi vào đám trộm cướp là có thể khống chế đại cục.

Tuyền Cơ trợn mắt, hạ giọng thốt lên:

– Không sai, như vậy sẽ thuận lợi hơn. Hắn tung tiền thuê người, cho dù chúng ta tìm thấy Ngọc Trí thì đám phi đạo kia cũng sẽ không biết sự hiện diện của hắn.

– Ủm! – Long Phi Ly xoa xoa tóc nàng. – Tiểu Thất của trẫm có tiến bộ!

Tuyền Cơ vừa bực mình vừa buồn cười, bắt lấy bàn tay hắn, lách người đẩy đầu hắn đang đặt trên vai mình ra rồi dùng đầu mình thụi vào ngực hắn.

Long Phi Ly chỉ dùng năm ngón tay đã cố định nàng trong lòng mình. Tuyền Cơ nhìn lại đã thấy sắc mặt hắn khá ngưng trọng. Nàng vừa định lên tiếng hỏi thì hắn đã mở miệng:

– Tiểu Thất, trẫm lo lắng nhất là trường hợp thất ca sai người giết Ngọc Trí! Vốn dĩ mục đích của hắn khi bắt Ngọc Trí đi là dụ Tử Cẩm và Hạ Tang rời cung, nếu đã đạt được thì Ngọc Trí cũng không còn giá trị lợi dụng nữa.

Tuyền Cơ rung mình, cả người run lên:

– Hắn thực sự không niệm chút thân tình?

– Rất khó nói. Vị thất ca này của trẫm rất hiếu thắng và tàn nhẫn. – ánh mắt Long Phi Ly dần tối đi. – Vậy nên hiện tại chúng ta phải đánh cược một keo. Cược cùng Long Tu Văn, cùng một khoảng thời gian, cược trong lúc hắn còn chưa để cho đám phi tặc kia hại Ngọc Trí, trước khi hắn thay đổi chủ ý phải cứu Ngọc Trí ra.

– Lúc này nhất định hắn đang phát điên. Trẫm đoán mục đích của hắn là mượn cái chết để đưa nàng ra cung. Khi nàng bị ban thưởng hình phạt tự ái, bị giam trong lao, chắc hẳn hắn đã có kế hoạch giống những gì người ở Phượng Thấu cung đã làm, đánh tráo mang nàng đi.

– Hắn muốn đem ta đi? – Tuyền Cơ lấp bắp kinh hãi. Mãi một lúc sau nàng mới cười khổ nói. – Long Tu Văn... hẳn quả thực là phát điên rồi!

– Mọi chuyện tưởng như thành lại bại trong tích tắc. – Long Phi Ly cười lạnh. – Đúng là người tính không bằng trời tính. Trước khi hắn đánh tráo thì nàng đã được Thụy Nha thể thân. Đó là điều thứ nhất, còn điều thứ hai là trẫm trở về sớm hơn một ngày so với dự tính của hắn.

Tuyền Cơ cười cười rồi vẽ mặt nhanh chóng đổi sang nghi ngờ:

– Nói tới lại thấy có việc kỳ quái, nếu không phải Long Tu Văn thì vì sao Thụy Nha lại có nhận diện cụ thể tráo đổi với ta? Hơn nữa, sau đó cũng không thấy tiểu lang đâu.

Long Phi Ly thản nhiên ừm một tiếng rồi vuốt nhẹ đầu nàng:

– Việc này để trẫm suy tính, trẫm sẽ tìm vật nhỏ kia về cho nàng!

Tuyền Cơ bật cười:

– Đúng, đúng, đúng. Dù sao ta nghĩ cũng không ra, để dành cho chàng vậy. Nhưng có điều tiểu lang của ta không phải vật nhỏ nha, mà là vật lớn đó! Nếu thành tinh có thể biến hình thành người thì nhất định sẽ trở thành một thiếu niên sỏi tuấn tú!

Cánh tay đặt trên vai nàng chợt đè nặng xuống. Tuyền Cơ cảm thấy kỳ quái liền quay sang nhìn thì thấy Long Phi Ly đang nheo nheo mắt, không biết đột nhiên nghĩ tới chuyện gì.

– A Ly?

– Hửm?

Trong lòng Tuyền Cơ vô cùng lo lắng cho Ngọc Trí nên cũng không truy cứu sự đăm chiêu lúc này của Long Phi Ly:

– Tiểu lang và Ngọc Trí đều phải tìm nhưng rốt cuộc Ngọc Trí phải làm sao mới tốt? Long Tu Văn lần này thất thủ, ta sợ cho dù hắn không giết Ngọc Trí thì cũng sẽ dùng nàng làm con tin.

Long Phi Ly gật đầu:

– Không sai, trẫm cũng đang băn khoăn chuyện này. Thế nên trẫm mới tính ra cùng một chuyến đi tìm Ngọc Trí.

– Vậy còn ta? – Tuyền Cơ nóng nảy hỏi.

Long Phi Ly cười:

– Tất nhiên là nàng đi cùng trẫm.

Tuyền Cơ vui sướng, cọ cọ vào gáy hắn, lại nghe hắn nói tiếp:

– Tiểu Thất, làm sao nàng có thể tới Vực cung lúc đó?

– Chẳng không hỏi ta cũng quên luôn. – Tuyền Cơ nhú mày. – là Bạch Giả Ngụy dẫn ta tới.

Long Phi Ly ngẩn ra, sắc mặt tức thì tối sầm, một chữ một chữ phun ra:

– Lần này phiền toái rồi!

365. Chương 371: Nhạc Dương Vương Phủ

– Al Ly? – vừa nghe thấy hắn nói vậy, không hiểu sao trong lòng Tuyền Cơ thấy bất an. Hai người tay nắm tay, nàng hung hăng nhéo hắn một cái.

– Trẫm từng hạ lệnh cho Hạ Hầu Sơ sắp xếp Bạch Giả Ngụy đảm nhiệm một chức vụ ở Hàn Lâm viện. Sau đó biểu hiện của hắn cũng rất xuất sắc nên trẫm đã từng triệu kiến hắn tới Kim Loan điện...

Lời nói của hắn liền bị ai đó ngắt ngang:

– A, ta nhớ rồi. Chính là lần ta đánh chàng phải không?

Long Phi Ly trẫm mặc một lúc rồi mới liếc xéo nàng một cái:

– Nàng không nhớ cũng không sao!

Tuyền Cơ cười to, dùng mặt cọ cọ vào mặt hắn:

– Đáng thương! Ai bảo chàng nói dối chuyện ngủ cùng Dao Quang, lại còn làm cao không thèm nói thật với ta!

– Niên Tuyền Cơ!

Tuyền Cơ thè lưỡi, hôn một cái lên mặt nam nhân lấy lòng. Long Phi Ly thuận thế hôn môi nàng. Sau một đoạn im ắng, hai người lại quần quít với nhau mấy hồi rồi mới tách ra. Long Phi Ly áp môi mình lên môi nàng khiến Tuyền Cơ bối rối:

– Chẳng nói...

Long Phi Ly chép chép môi:

– Sau hắn bị phát hiện ra thân phận liền rời khỏi chỗ ở do Hạ Hầu Sơ an bài. Trên thực tế, Bạch Giả Ngụy chỉ mới tiến cung một lần mà thôi!

Tuyền Cơ giật mình, nhất thời tỉnh ngộ ra chuyện gì đó:

– Võ công của hắn rất tốt, muốn né tránh cấm quân không phải là khó. Nhưng hắn không có khả năng quen thuộc địa hình trong cung! Hắn biết Trữ Tú điện, thậm chí còn biết lãnh cung ở chỗ nào!

– Ừm! – Long Phi Ly gật gật đầu rồi lại bật cười: – Lại có chút tiến bộ!

Tuyền Cơ ngăn người, lửa giận cũng chẳng thêm bốc lên, cũng từ bỏ ý định thưởng cho hắn vài cái đấm. Nàng nghĩ một chút rồi nói tiếp:

– A Ly, nếu nói Bạch Giả Ngụy rất quen thuộc tình hình trong cung thì.... – nàng cả kinh, im bật.

Ánh mắt Long Phi Ly trầm ngâm, giọng điệu cũng lạnh đi vài phần:

– Đúng! Hắn chỉ có thể là người trong cung, chỉ là không biết hắn đang đội lốt người nào!

Tuyền Cơ chợt nghĩ tới một chuyện, nhớ lại một người – viên ngọc hình cá chép, Bạch Chiến Phong.

Bạch đại ca từng nói viên ngọc kia là do bằng hữu của hắn tặng, mà vị bằng hữu đó chính là Bạch Bạch Giả Ngụy.

Sau đó, thời điểm gặp lại Bạch Bạch Giả Ngụy trong phủ, Long Phi Ly, Long Tử Cẩm cùng mọi người đã từng đề cập tới lai lịch của Bạch Bạch Giả Ngụy. Vậy thì người mà bọn họ nhìn thấy vốn không phải là Bạch Giả Ngụy, hắn đã chết năm trước rồi. Nói thế, người đưa viên ngọc kia cho Bạch Chiến Phong là Bạch Giả Ngụy giả; hơn nữa lúc đó Bạch Chiến Phong còn bảo nàng nên đề phòng Bạch Giả Ngụy.

Bạch gia vốn ở thủ phủ quận Yên Hà, địa vị ngang hàng với “Phong” gia (*họ của Bạch Chiến Phong). Sau đó Bạch gia lụn bại, Giả Ngụy chết nhưng Bạch gia vẫn làm theo lời dặn dò của Giả Ngụy là giấu nhem tin hắn chết. Thế nên không mấy người ở quận Yên Hà biết chuyện Bạch Giả Ngụy chết. Chính điều này càng nổi lên vấn đề. Rốt cuộc Bạch đại ca có biết Bạch Giả Ngụy đã chết? Hắn nói nàng nên đề phòng rốt cuộc là Bạch Giả Ngụy thật hay Bạch Giả Ngụy giả?

Nếu là Bạch Giả Ngụy giả thì sao?

Nàng đang định nói với Long Phi Ly thì thấy hắn đã rời giường, mặc quần áo, điệu giọng căn dặn:

– Trẫm vào triều. Thương thế của nàng còn chưa tốt, ngoan ngoãn ngủ tiếp đi. Trẫm sẽ phái người tìm Thôi y nữ lại đây thay được. Đợi trẫm giải quyết những việc khẩn trong triều sau đó chúng ta sẽ lập tức đi Nhạc Dương quận.

– A Ly ... – nhìn mới quay lại nhìn nàng thì ngoài cửa đột nhiên truyền vào giọng điệu dồn dập của Từ Hi.

– Hoàng thượng, lão nô có việc gấp bẩm báo.

Giọng của lão khiến người nghe có cảm giác giật thột hết hồn. Đại thái giám này vốn là người trầm ổn, thế mà lúc này nghe giọng lại run run, cực kỳ bi ai. Tốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Long Phi Ly nhíu mày:

– Tiến vào!

Thời điểm Từ Hi vén màn thủy tinh lên thì Long Phi Ly cũng vừa vặn khoác thêm ngoại bào lên cho nàng.

Tuyền Cơ ngoái nhìn chỉ thấy sắc mặt Từ Hi cực kỳ bi thảm, bước chân cũng loạng choạng, thực kỳ quái. Từ Hi thở hắt ra một tiếng rồi quỳ rạp xuống trước mặt hai người.

Tuyền Cơ bất giác nắm chặt lấy tay Long Phi Ly. Long Phi Ly trầm giọng, nói:

– Từ Hi!

Ánh mắt Từ Hi co lại, cười khổ đáp:

– Hoàng thượng, Niên phi nương nương, Như Ý cô nương uống độc tự sát. Mặc dù được phát hiện sớm nhưng Thôi y nữ nói tình huống hiện tại rất nguy cấp, cơ hội sống sót thực mong manh. Hiện tại Như Ý cô nương vẫn cố giữ lại chút hơi sức, nói muốn gặp mặt nương nương.

Cả người Tuyền Cơ chấn động. Thật không ngờ bọn họ còn chưa ra cung thì mọi chuyện đã trở nên phức tạp như vậy.

*** **

Mà lúc này ở quận Nhạc Dương, Hạ Tang cũng phải đối đầu với tình cảnh khó khăn trước nay chưa từng gặp

Hiện hân đang ở Phiên vương phủ tại quận Nhạc Dương.

Một trăm tử vệ võ công thượng đẳng theo Long Phi Ly từ để lãng trở về đã tức tốc lên đường trợ giúp thế nhưng tình hình lúc này không phải phụ thuộc vào số lượng hay thân thủ. Trước đó, số nhân mã Long Tử Cẩm đưa tới có thừa mà Hạ Tang hân cũng dẫn đi hơn mười danh thủ giỏi của phủ Nội vụ. Phiên toái nằm ở chỗ, quận Nhạc Dương có quá nhiều cường đạo, chiếm cứ các ngọn núi rải khắp. Muốn tìm ra nhóm tặc đạo nào phóng hỏa cũng đã không phải chuyện dễ dàng, huống chi... Cũng khó trách Long Phi Ly ngầm có ý muốn triệt phiên (* kiểu thu hồi quyền lực của quan quân hạt và đất đai).

Quận Nhạc Dương là quản hạt của Phiên vương khác họ tên là Trang Thanh. Trang Thanh này là người có dã tâm lớn, cai trị quận bằng nhiều thủ đoạn mạnh mẽ, đề cao thuế má, tăng cường luyện binh song đối với vấn đề dân sinh lại không quan tâm, đề cường đạo hoành hành ngang nhiên bên ngoài. Mùa thiên tai năm trước do không chịu lo chuyện phòng tránh lũ lụt nên Nhạc Dương gánh chịu trận đại hồng thủy gây mất người mất của, hậu quả nặng nề. Việc này đã khiến Úc tướng bầm tấu việc triệt phiên ngay tại triều đường song Long Phi Ly không tỏ thái độ gì.

Lúc đó Long Phi Ly còn đang tính toán chuyện lật đổ Niên tướng, chần chừ vì muốn giữ lại thế lực kiềm chế Thái hậu. Khi Niên tướng đổ, thái hậu lại chuyển sang móc nối với các phiên vương với mục đích một ngày nào đó Tây Lương giao chiến cùng Hung Nô thì hai bên liên hợp, lúc đó hậu quả thực khôn lường.

Chỉ một chuyện là triệt phiên nhưng Long Phi Ly đang ngầm nhắc nhở các phiên vương rằng: hiện tại là hân, cho dù về sau có là thái hậu nắm quyền thì ý định triệt phiên của hoàng thất không phải là nói suông. Tình hình hiện đang ở thế chân vạc, các bên tự kiềm chế nhau, nếu không có chuyện gì thì Long Phi Ly sẽ không động tới bọn họ. Ngược lại, nếu thái hậu kéo Long Phi Ly xuống khỏi long ý, thế chân vạc bị đánh vỡ, trong tình huống đó thái hậu chắc chắn sẽ phải triệt phiên. Đến lúc này, ba phiên vương sẽ là điều kiêng kị của thái hậu, trong đó quan trọng nhất chính là Trang Thanh này! Sau Niên tướng, phiên vương ngược lại sẽ trở thành một thế lực khác có thể kiềm chế thái hậu.

Thái độ làm người của Trang Thanh mặc dù cao ngạo nhưng cực kỳ kiêng kị Long Phi Ly. Hạ Tang vốn là người rất thân cận bên cạnh hoàng đế nên hân đối với Hạ Tang tất cung tất kính. Sau khi biết chuyện, hân lập tức tổ chức tiệc rượu khoản đãi Hạ Tang, hợp tác nghĩ cách cứu viện công chúa. Và cũng vì muốn thể hiện sự kính trọng nên hân cũng gọi hết nhóm cơ thiếp trong nhà ra tiếp khách.

366. Chương 372: Vân Lý Ngọc Thúy

Trang Thanh để huyện lệnh huyện Nhạc Dương ngồi một bên bồi tiếp, gọi tiểu thiếp thứ mười mới nạp vào phủ tên Nguyệt Cơ tới rót rượu cho Hạ Tang, rồi phân phó nha hoàn châm rượu cho những người còn lại của phủ Nội vụ.

Bàn tay trắng muốt, mềm mại nắm lấy bầu rượu; lúc gơ lên để lộ ra chiếc vòng phỉ thúy đeo trên cổ tay. Phỉ thúy màu hồng nhạt, trên trong như có mây khói màu xanh đang lưu động càng tôn thêm vẻ đẹp bàn tay của mỹ nhân. Hạ Tang vốn đang trò chuyện cùng Thanh Trang, thỉnh thoảng bắt lấy cổ tay Nguyệt Cơ khiến nàng kêu lên một tiếng “A”, rượu trên tay cũng rơi đổ tung tóe trên mặt bàn.

– Hạ tổng quản, không biết tiểu thiếp của bốn vương đã đắc tội với ngài sao? – Trang Thanh mắt lim dim cười nói.

Hạ Tang thu tay về, đáy mắt nhúc nhích vài tia sáng, giọng cũng biến gấp gáp:

– Là Hạ Tang không đúng, Trang vương chớ trách. Nhưng Hạ Tang xin hỏi thập phu nhân một câu, vòng tay này của phu nhân là mua từ đâu?

Nguyệt Cơ nghe Hạ Tang hỏi vậy, ánh mắt lóe lên, ậm ừ một hồi mới đáp:

– Bẩm Hạ tổng quản, vòng tay này thiếp mua ở cửa hiệu ngọc bảo trong quận.

Hạ Tang nhếch miệng cười, mắt lại nhìn chằm chằm vòng tay kia thêm một lần nữa rồi mới ra tiếng:

– Hạ Tang sớm nghe quận Nhạc Dương là một quận giàu có và đông đúc bậc nhất, trong triều cũng không ít đại nhân luôn đề cập tới vấn đề thuế má tại quận, song hoàng thượng lại nói Trang vương cũng không

thay đổi nhiều nên việc tăng thuế không cần nhắc lại. Đúng là trăm nghe không bằng một thấy, quận Nhạc Dương đúng là giàu có vô cùng, Trang vương cũng thực rộng rãi, ngay cả vòng ngọc phi thúy của thập phu nhân cũng đã giá trị hơn mười vạn lượng bạc.

Sắc mặt Nguyệt Cơ lập tức biến đổi; đệ nhất phu nhân của Trang Thanh cùng vài tiểu thiếp đồng loạt nhìn về phía Nguyệt Cơ với ánh mắt đầy ghen tỵ.

– Hạ tổng quả, ngài nói vòng tay này trị giá hơn mười vạn lượng? – Trang Thanh chau mày.

Hạ Tang trầm ngâm gật đầu, đáp:

– Vòng tay này danh gọi Vân lý ngọc thúy, được chế tác cực kỳ tinh xảo, bên trong ngọc có cả chữ. À, Trang vương, ngài xem kỹ những khối màu xanh bên trong ngọc trông khá giống chữ “Ngọc” đúng không?

Trang Thanh nắm lấy cổ tay Nguyệt Cơ giơ lên nhìn, quả nhiên thấy một chữ “Ngọc” như ẩn như hiện giữa đám mây màu xanh lưu động bên trong vòng tay. Tới lúc này, vẻ mặt Nguyệt Cơ đã trắng bệch. Trang Thanh giận giữ tát một bạt tai vào mặt nàng:

– Tiện nhân, còn không mau nói vòng tay này làm sao có được?

... ..

Đêm nay ánh trăng không được sáng tỏ, phẳng phất như bị che phủ bởi một lớp sa mỏng, thực mờ mịt lung.

Tại đại lao huyện Nhạc Dương thuộc quận Nhạc Dương. Vài tên ngục tốt đang phê phởn uống rượu, trên bàn la liệt lá bài/

– Mẹ chó! Lại thua rồi! – một tên ngục tốt nhắc cái túi đeo bên eo, đem túi tiền ném bịch lên bàn rồi ngửa đầu tu ừng ực mấy ngụm rượu.

Mấy tên còn lại nhặt bạc, miệng cười ha hả. Một tên lên tiếng:

– Lão vương đầu, bồng lộc tháng này của người đều đã biếu các huynh đệ, đêm nay tốt nhất người nên về nhà mà ôm nữ nhân của mình ngủ; chúng ta đây còn phải tới thanh lâu kiếm vài cô nương ngủ cùng mới được.

Ngục tốt bị thua tiền hừ lạnh, nhổ toẹt một bãi nước bọt rồi ngồi phịch xuống một bên phì phèo hút thuốc.

Nhà tù rất tĩnh lặng, tuy nói trong này giam không ít người nhưng đêm càng sâu càng lạnh, cho dù có là mấy tên phạm nhân hung ác cũng hoàn toàn im ắng. Đột nhiên, một tiếng nói truyền ra từ một phòng giam khá gần chỗ đám ngục tốt ngồi:

– Nay, ta cũng muốn ném thử tẩu thuốc đó!

Vài tên ngục tốt liếc mắt nhìn nhau rồi cùng quay lại nhìn phòng giam kia. Cả đám chỉ thấy bên trong là một nữ tử tuổi còn rất trẻ đang ngồi trên giường đá, lưng tựa vào tường, ánh mắt đầy mỉa mai nhìn về phía bọn hắn. Dung nhan nàng cực diễm lệ, đôi môi đỏ mọng mềm mại, chỉ mới nhìn thoáng qua cũng đủ khiến tay chân lòng gan đám ngục tốt ngứa ngáy.

Nữ nhân này là trộm cướp, là một trọng tù. Nói ra thì nàng cũng thật lớn mật, cướp ai không cướp lại đi động mẩu thân của huyện lệnh huyện Nhạc Dương. Lão nhân gia trên đi thăm viếng, đang trên đường hồi phủ đi ngang qua khu rừng rậm thì bị theo dõi. Vốn dĩ phiên vương, huyện lệnh đã thỏa hiệp ổn thỏa với đám đạo phỉ trên núi rừng, chỉ cần mỗi tháng đạo phỉ giao nộp một lượng vàng bạc tương đương thì quan binh sẽ không can thiệp vào; đổi lại đám đạo phỉ chỉ cướp bóc đám thương nhân, lữ hành chứ không động tới nhóm thân thích của quan gia. Nữ tặc này không biết là do ngu hay không biết mà đơn thương độc mã đi cướp lão thái thái.

Bên cạnh lão thái thái dĩ nhiên có cao thủ, đây chính là người do huyện lệnh phái theo bảo vệ mẩu thân lão. Nữ tặc này địch không lại nên cuối cùng bị bắt. Nếu không phải có đại nhân tại triều đình tới, phiên vương lệnh cho huyện lệnh đi bồi rượu thì đêm nay huyện lệnh đã xử trí nữ tặc này.

367. Chương 373: Trái Tim Rung Động

– Không được, ta là người có ân tất báo. – đêm khuya thanh vắng, một nữ nhân đứng nhìn chăm chăm nam tử mặc thanh sam, miệng thốt ra.

Đáp lại là một tiếng cười khê, nam tử bước ra từ sau dãy đèn đuốc khiến nữ nhân giật mình ngây người – nam nhân này trông thật đẹp. Ánh nhìn nhàn nhã, đôi mắt sáng lấp lánh như mặt hồ dưới ánh nắng, môi hồng răng trắng trông như một thiếu niên tuần tú, nhã nhặn, lãng tử. Thế nhưng gương mặt hoàn toàn bất đồng, từng đường nét sắc cạnh như được gọt dũa, một thân quần áo sắc xanh tạo cho người đối diện có cảm giác cực bình thản, yên tâm. Hắn mỉm cười, nhìn nữ tử:

– Cô nương, hiện giờ ngay cả tính mạng mình còn không giữ được thì cô nương làm thế nào để báo ân?

Nữ nhân này tên Lãnh San, trời sinh nàng bản tính cao ngạo nên vừa nghe thấy hắn nói như vậy liền nổi giận. Nàng biết võ công hắn cực cao, bản thân nàng còn chưa nhìn thấy rõ hắn đã dùng binh khí hay ám khí thì trong tích tắc hắn đã khiến vài tên ngục tốt ngã bịch xuống. Mà nàng cũng không cần hắn cứu bởi vì nhà cũng có quen biết với phiên vương, còn cha và huynh nàng chính là đệ nhất đạo tặc tại quận Nhạc Dương này, chiếm sơn làm chủ, thủ hạ giỏi cũng rất nhiều.

Nàng giận dữ cùng cha và huynh nên bỏ nhà đi, sau đó gặp mẫu thân huyện lệnh trong trên đường rừng. Nàng đang buồn bực trong lòng nên động thủ cướp đồ lão thái thái kia. Nào biết bên cạnh bà ta có giấu cao thủ khiến nàng thất thủ bị bắt giam. Nếu nàng nói ra tên của cha, huynh mình thì tên huyện lệnh kia cũng không dám động vào nàng; chỉ là nàng còn chưa hết giận nên mới rước một thân lao ngục thế này.

Đúng lúc này nghe thấy nam tử nói vậy thì cơn tức trong bụng bị chọc vào, đang định mở miệng phản ứng thì lại thấy nam nhân mặt mày như họa kia khê cong môi cười, càng phát ra hương vị tuần dật phiêu lãng. Trong lòng nàng nảy lên một cảm giác yêu thích khó hiểu, lời đến miệng lập tức đổi:

– Xin hỏi tính danh công tử.

– Hạ Tang. – nam tử nhàn nhạt trả lời.

– Hạ Tang. – Lãnh San mấp máy lặp lại, ánh mắt như thiêu đốt nhìn chăm chăm Hạ Tang, hỏi một vấn đề cũ. – Tại sao người lại cứu ta?

– Ta thích liền cứu. – khước môi Hạ Tang hơi mở, chột hàng mày chau lại. – Có người đến.

Nam nhân nhẹ nhàng bỏ một câu có vẻ nguy cấp, đường nét trên mặt vẫn tao nhã như thường. Lãnh San thăm rung động trong lòng, ngơ ngác dõi theo hắn thì thỉnh thoảng nhìn thấy cổ tay nàng.

– Đi theo ta!

... ..

Nhìn phía dưới những mái hiên như chớp lóe qua, Lãnh San mới hiểu được nam tử này chẳng những võ công cao cường mà khinh công cũng cực đỉnh. Truy binh phía sau càng ngày càng đông, đèn đuốc thấp sáng trưng cả một khu vực, tiếng la hét dồn sát ngay sau lưng khiến nàng hơi lo lắng. Đang nghĩ nhất định sẽ đuổi kịp thì bất ngờ hắn ôm nàng nhẹ nhàng bay lên giữa màn đêm, trong chớp mắt đã thoát khỏi sự truy đuổi của binh quan, ẩn mình vào núi rừng.

– Hạ công tử, hình như người khá quen thuộc với tình hình của huyện nha này. Rốt cuộc người là loại người nào? Vì sao phải cứu... – Lãnh San nghi hoặc hỏi, vừa rồi trong nhà lao truy binh kéo đến, chính hắn đã mang nàng trốn ra ngoài bằng một cánh cửa nhỏ khác.

– Quả là một tiểu thư thông minh, không chỉ quật cường mà còn có đầu óc phán đoán. – Hạ Tang cười, ngắt ngang lời nàng. – Nếu Hạ Tang che giấu không nói ra có vẻ sẽ bị coi là người hẹp hòi rồi. Tại hạ là một người bà con xa của phiên vương, nhà tại đế đô, mấy ngày nay tới Nhạc Dương du ngoạn. – nói tới đây, Hạ Tang hơi chững lại.

Đôi mắt Lãnh San lập tức sáng ngời:

– Ta vừa mới nghe nam nhân kia nói, tối hay huyện lệnh tới phủ phiên vương tiếp khách quý đền từ triều đình, phải chăng là người?

Hạ Tang khẽ nhếch khóe môi, không lên tiếng trả lời.

– Người là người của triều đình, vì sao lại ... – Lãnh San từ nhỏ đã đi theo cha, huynh, tuy lấy việc cướp bóc làm nghề nhưng cũng có ánh mắt nhìn người. Thấy Hạ Tang một thân khí chất thanh quý, mặc dù hắn không thừa nhận là người từ đế đô tới nhưng Lãnh San có thể khẳng định vị nam tử anh tuấn trước mắt mình chính là vị đại nhân đến từ đế đô. Bất giác, ánh mắt chuyển tới chỗ bàn tay hai người đang nắm chặt, mặt chợt đỏ phừng lên, miệng cũng thôi không nói nữa.

Vì lo sợ đối phương giết người diệt khẩu, mấy hôm nay Hạ Tang vẫn bí mật tiến hành điều tra nhưng vì không có kết quả gì nên sau một hồi tính toán Hạ Tang mới quyết định tối nay đi tìm phiên vương tại quận Nhạc Vương là Trang Thanh. Hạ Tang hẳn đi theo Long Phi Ly đã lâu, hiển nhiên biết Long Phi Ly chưa từng lời lỏng với các phiên vương nên đối với Trang Thanh xem như nắm rõ. Hắn cũng biết Trang Thanh từng cấu kết với đám trộm cướp. Đương nhiên, gặp phải chuyện công chúa, hắn tất nhiên không dám chậm trễ. Nhưng dù gì việc này càng ngày càng nhiều người biết, giả như Ngọc Trí chưa gặp nạn nếu tin tức bị lộ ra thì không cần Long Tử Cầm hạ lệnh, đám trộm cướp kia nhất định sẽ giết chết nàng. Tội bất cớ công chúa sẽ bị tru di cửu tộc.

Các nhóm phi tặc tại quận Nhạc Dương cũng không biết chuyện công chúa bị cướp, mà phiên vương cũng có chút quan hệ với đám sơn tặc. Khi Lãnh San nghe nói Hạ Tang là bà con của phiên vương, dù biết hắn từ triều đình tới nhưng lại không hề e sợ. Ngược lại, nhìn dung mạo hắn anh tuấn như ngọc, tuổi còn trẻ mà đã làm quan, trong lòng nàng càng thêm vui mừng.

– Phiên vương mới nạp một tiểu thiếp xinh đẹp, nhưng ta lại tình cờ nghe được huyện lệnh nói chuyện gần đây hẳn đang giữ một nữ tử, mặc dù to gan lớn mật làm loạn nhưng luận về dung mạo thì không hề kém tiểu thiếp kia của phiên vương. Ta thấy tò mò nên nhân buổi tối đến đại lao xem thử thực hư, quả nhiên... không hề thất vọng!

Lời nói của nam nhân từ tốn vang lên khiến lồng ngực Lãnh San đã phập phồng mất khống chế, hai má càng thêm đỏ ửng như bị thiêu nóng. Hạ Tang buông tay nàng ra nhưng nàng thì muốn hắn tiếp tục nắm tay mình mới tốt. Nàng vốn giết người như ma, tính tình kiêu ngạo, không biết xấu hổ bao giờ nhưng lúc này không khỏi cúi đầu, ngượng ngùng nói:

– Người đã cứu ta, không sợ biểu huynh người trách người sao?

Không thấy nam nhân trả lời, Lãnh San giật mình ngẩng đầu lên thì đã thấy Hạ Tang đang mỉm cười thưởng thức nhìn mình. Chốc chốc, mặt nàng đỏ phừng lên. Hạ Tang thấy thế bật cười, nói:

– Cho dù ta mở miệng nói với phiên vương muốn đưa tiểu thư tới thì cũng không có gì khó; chỉ là muốn giữ chút thể diện cho huyện lệnh kia. Dù sao tiểu thư động vào mẫu thân hắn, ta lại âm thầm cứu người đi; hắn không biết người cướp đi là ai, có muốn chửi cũng chỉ dám chửi trong bụng.

Trong lòng Lãnh San càng thêm hưng phấn, nghe được lời này của Hạ Tang càng thêm rung động. Bất giác, nàng tiến sát người gần người hắn, giọng như làm nũng:

– Nếu người có thể tới sớm một chút thì tốt rồi! – trong giọng nói có vài phần trách cứ, hờn dỗi giữa những đôi tình nhân.

– Lời này của tiểu thư là có ý gì? – về mặt Hạ Tang không có biểu hiện gì.

– Vòng ngọc của ta bị tên lao ngục cầm đi, nghe mấy tên ngục tốt nói chuyện thì hẳn ta muốn dâng lên tặng cho tiểu thiếp mới nạp của phiên vương, chính là vị phu nhân vừa rồi người nói tới. – Lãnh San sẵn giọng trình bày.

– Ô, là vòng ngọc của tiểu thư? – Hạ Tang cười nhạt.

368. Chương 374: Hứa Hẹn Cả Đời

Sắc mặt Lãnh San đỏ lên vì thẹn, miệng ngập ngừng hỏi:

– Người có chê ta làm nghề này?

Hạ Tang lắc đầu làm Lãnh San cười đến là vui vẻ:

– Vậy ta cũng không sợ nói cho người biết, cái vòng tay kia là do ta đoạt được từ một vị tiểu thư giàu có.

– Ô, vậy sao.

Những chiếc bóng nghiêng ngả từ rừng cây đổ xuống gương mặt Hạ Tang, loang lổ ma mị, đôi mắt hấn chớp cái đã lạnh đi:

– Hạ công tử. – Lãnh San cúi đầu nói chuyện cùng Hạ Tang nên không hề phát hiện ra ánh mắt lạnh băng của hắn, chuyên chú bộc bạch. – Nơi này cách nhà ta khá gần, cảnh sắc trong núi cũng rất đẹp, sao người không đi lên du ngoạn, xem như không uổng công đến quận Nhạc Dương một chuyến.

Lãnh San vốn nghĩ hắn sẽ vui vẻ đồng ý, nào biết hắn lại nhẹ giọng nói:

– Tiểu thư làm nghề này chắc đã gặp qua rất nhiều bảo vật. Nhìn chiếc vòng ngọc kia có thể thấy thủ nghệ rất tinh xảo, tất không phải vật bình thường; mà nữ tử có thể xứng mang món trang sức này cũng tất không tầm thường. Thật không biết tiểu thư thiên kim kia là người phương nào? Lỡ như gặp phải người khó dây thì chẳng phải phiền phức?

Trong lòng Lãnh San như có dòng nước đường ngọt lịm chảy qua vì nghĩ hắn đang quan tâm mình, nàng cười nhẹ đáp:

– Công tử không cần vì San lo lắng, vụ vị thiên kim tiểu thư kia là do huynh San tiếp nhận, nghe nói là chỉ nữ của một đại phú hộ tại quận Yên Hà. Quận Yên Hà vốn giàu có, đông đúc nên có rất nhiều gia đình phú quý mà nhà này cũng không có quan hệ với quan gia. Vị thiên kim tiểu thư kia vốn có hôn ước với một công tử, thế nhưng cha nàng tham tài nên cố ý đem nàng gả cho người có tài lực hơn. Trong một chuyến xuất hành, vị công tử kia vì quá phần nỗ nên phái người tới thuê chúng ta giết chết đám hộ vệ; về phần đám người hầu đi theo và tiền vật thì tùy chúng ta xử trí. Chúng ta vốn người đông thế lực mạnh, có thể xem là đứng đầu tại quận Nhạc Dương này nên vị công tử kia không tìm lắm người.

– Hạ công tử, chuyện này vốn cha ta được vị công tử kia dặn dò là tuyệt đối không được tiết lộ ra ngoài; mặc dù chúng ta không sợ nhưng dù sao đối phương là một đại nhân giàu có gia thế, một khi để lộ tin tức ra bị truy cứu cũng không tốt. Nhưng mà công tử có ân cứu mạng San, San tất không giấu diếm người.

– Vậy nhóm tiểu thư đã xử trí đám nữ quyến này thế nào?

Lãnh San hơi ngạc nhiên vì câu hỏi của Hạ Tang. Nàng có thể cảm nhận được ngữ khí của nam tử đột nhiên trở nên thâm trầm ngoan lệ; song nhìn gương mặt hắn vẫn từ tốn như trước, trên môi còn ẩn hiện ý cười. Nàng thăm mắng chính mình đa nghi, cười đáp:

– Trong môn nam tử nhiều, đều đã thưởng cho bọn hắn làm ấm giường!

Sau một lúc lâu, không thấy nam tử tuần tú đang hơi cúi đầu xuống trả lời, Lãnh San cũng chẳng biết hắn đang suy nghĩ cái gì, chần chờ một chút mới cắn cắn môi ướm hỏi:

– Hạ công tử, chúng ta đi có được không? San mất tích cũng đã hai ngày, cha, huynh ta chắc cũng lo lắng, đợi lên núi San sẽ... hầu hạ công tử thật tốt để báo đáp ân cứu mạng này. – Lãnh San xưa nay cao ngạo nhưng lúc này trông như một tiểu cô nương đang xấu hổ, giọng nói dịu dàng, tha thiết mê say.

Nói xong, nàng chủ động nắm lấy tay Hạ Tang, Hạ Tang cũng không đẩy ra, ngược lại còn nắm chặt tay nàng, giọng cực nhẹ, cực dứt khoát:

– Đi thôi!

Bị bàn tay to lớn của nam nhân nắm chặt, Lãnh San gần như dựa hẳn nửa người mềm yếu của mình vào lòng nam nhân. Trong bóng đêm, hai người men theo đường núi mà đi. Thường ngày tính tình Lãnh San rất lãng mạn nhưng lúc này trong lòng không hề có ý phòng bị, nói cũng nhiều hơn:

– Lại nói tới chiếc vòng tay kia, kỳ thực ta cũng không hiểu giá trị của nó cho lắm, chỉ là thấy đẹp mắt liền lấy đeo. Mà nha đầu kia cũng rất cứng đầu, nàng mang theo không ít châu báu, vàng bạc nhưng sống chết cứ nắm lấy cái vòng tay nàng không chịu buông. Thế nên ta không thể không giáo huấn nàng ta một chút, đánh cho ngất đi rồi mới lấy được chiếc vòng này.

Hạ Tang đi chậm hơn nửa bước ở phía sau nên Lãnh San không phát hiện ra đôi mắt nam nhân này đã đỏ au một màu máu, có đau đớn, có tàn nhẫn, có lạnh lẽo. Người Long Phi Ly phái đi hiện đang trên đường tới, một bức thư cũng đã được bồ câu đưa thư đưa tới, nội dung nói rõ rằng xác xuất chuyện lần này có thể là âm mưu của Long Tu Văn là rất lớn. Hẳn dự đoán, tên công tử có hôn ước với con gái phú gia muốn mượn đao giết người nhất định là vị thất vương gia này rồi! Tin tức về vị công tử này cũng không hề được nhắc tới, với tính cẩn thận của Long Tu Văn thì không đời nào hắn lưu lại dấu mối về thân phận của mình. Hẳn căn bản không cần ra mặt, chỉ cần phái thủ hạ giả dạng thành vị công tử này là được rồi.

Vả lại, trong lòng hắn ngoại trừ nữ tử có đôi mắt trong veo, sáng lấp lánh kia... lúc này đây giữa bóng đêm thê lương, giữa ánh trăng lạnh giá, sao hắn có thể tiếp tục giả vờ? Nàng bị đánh, khốn kiếp hơn là bị biến thành vật làm ẩm giường!

...

Ngọc Trí – người được hắn chở che trong lòng bàn tay từ khi còn nhỏ, người hắn âm thầm yêu thương hơn mười năm nay, rốt cuộc đã gặp phải tai ương gì? Chỉ cần nghĩ tới, cảm giác lại giống như dùng móng tay cào vào vết thương còn chưa kết vảy. Trong lòng ngoại trừ sự đau đớn không ngừng lan tràn thì chỉ còn cảm giác lạnh lẽo đến tận cùng, so với đêm thu trước mắt thêm tiêu điều, so với ánh trăng trên đầu thêm vắng vẻ.

Vân lý ngọc thúy là món lễ vật do đám quan viên phía Bắc dâng lên vào dịp sinh nhật phó tổng quản phủ Nội vụ là hắn, giá trị cực xa xỉ, ý nghĩa cực thâm sâu. Hạ Tang như Thúy, còn Ngọc ở trong, một chữ NGỌC nho nhỏ nằm ở bên trong khối phỉ thúy... Đó là một lời hứa hẹn cả đời trong lòng hắn, hứa hẹn cả đời bên cạnh bảo vệ... một lời hứa không thể nói ra, cũng không dám nói ra. Hắn rất ít khi nhận lễ vật, nhưng món quà này ngoại lệ sau đó được giao cho Ngọc Trí. Ngọc Trí vẫn luôn mang trên tay, chưa từng tháo ra.

... ..

Lãnh San vì chuyện khắc khẩu với cha và huynh nên đã giận dữ xuống núi hai ngày nay chưa về, Lãnh Phi Hồ – môn chủ Phi Hồ môn cực kỳ lo lắng nên đã phái người ra ngoài đi tìm. Bấy giờ Lãnh Phi Hồ thấy Hạ Tang đưa Lãnh San về, lại nghe Lãnh San kể lại những chuyện đã trải qua nên biết thân phận tôn quý của Hạ Tang, vui mừng quá đỗi. Vị huynh kia tên Lãnh Bằng trời sinh tính kiêu ngạo, âm lãnh này đối với Hạ Tang cũng rất có kính có lễ. Hai cha con cùng các đương gia môn chủ Phi Hồ tổ chức yến tiệc chiêu đãi tại sảnh lớn, Lãnh San ngồi bên cạnh Hạ Tang, vui vẻ hầu rượu.

Rượu quá ba tuần, Hạ Tang đang dự định tìm hiểu tin tức về Ngọc Trí thì tên Lãnh Phi Hồ kia gật gù cười nói:

– Bằng nhi, trong phòng con gần đây chẳng phải mới thu nhận một nữ nhân sao? Nghe nói nàng ta có thể đánh đàn, biết chút xa múa. Mau kêu nàng ta ra múa hát góp vui cho Hạ đại nhân chẳng phải rất tốt?

Tay Hạ Tang hơi rung một cái, rượu trong chén theo đó té đổ ra mu bàn tay; lồng ngực hắn chợt căng cứng, ánh mắt cũng trầm xuống. Lãnh San cười, dùng khăn tay giúp hắn lau vết rượu, quan tâm hỏi:

– Công tử sao vậy?

Hạ Tang cần chén rượu hướng về phía Lãnh Phi Hồ đang ngồi ở xa làm một động tác kính rượu, miệng thần nhiên cười đáp:

– Có rượu mà không có ca múa thì quả thực thiếu vui. Khó có cơ hội được chủ nhân có nhã ý, Hạ Tang xin nhận!

369. Chương 375: Làm Khó Lúc Gặp Lại

Lãnh Bằng cười, sáng khoái nói một tiếng “Hào!”. Đợi tới khi nữ tử kia đi ra, hai người mặt đối mặt, vẻ mặt nữ tử thể hiện rõ sự kinh ngạc, miệng còn mấp máy khẽ gọi gì đó khiến Lãnh Bằng nổi lên nghi ngờ. Ngược lại, Hạ Tang vẫn giữ biểu tình như thường, nhìn Lãnh Bằng cười hỏi:

– Cơ thiếp này của Lãnh công tử làm sao vậy?

Lãnh Bằng thấy Hạ Tang hỏi thế thì mọi nghi ngờ trong lòng tiêu tán, mắt quét về phía nàng kia, giọng khiêu trách:

– Đại nhân của triều đình đang ở chỗ này, người không được thất lễ.

Nàng kia cúi đầu không nói, sau đó lấy lại tinh thần cầm đàn ngồi xuống góc đại sảnh bắt đầu ca hát. Hạ Tang ngửa cổ uống một ngụm rượu rồi tự nhiên nói chuyện phiếm với Lãnh Phi Hổ và Lãnh Bằng. Hắn biết nữ nhân kia, nhưng đó không phải Ngọc Trí! Nàng ta là tỳ nữ bên cạnh Ngọc Trí, tên là Yến nhi. Vậy Ngọc Trí hiện đang ở đâu? Đang suy nghĩ, đột nhiên Lãnh San dựa sát vào người hắn. Nữ nhân này động tay động chân với Ngọc Trí, hắn hận không thể giết chết nàng ngay lập tức; lúc này thấy nàng ta nhích sát người mình, hắn phải mạnh mẽ khống chế cảm xúc nếu không đã quăng nàng ta ra xa rồi. Nhưng hiện tại đã biết Yến nhi vẫn còn sống, đợi sau khi tiệc tan hắn phải nghĩ cách gặp mặt nàng ta để hỏi xem Ngọc Trí hiện ở nơi nào. Bây giờ vẫn chưa thích hợp để ra mặt điều tra, hơi manh động sẽ đánh rần động cỏ.

Mùi thơm của thức ăn từ đâu bay tới càng ngày càng nồng, ngay sau đó là một trận tiếng bước chân truyền vào từ ngoài cửa, lẫn trong đó còn có tiếng xích sắt va vào nhau leng keng. Cả người Hạ Tang cứng ngắc tại chỗ, hơi nâng mắt lên nhìn thì thấy một đoàn tỳ nữ đang đi vào đại sảnh, trên tay là các khay thức ăn. Bất đồng với các tỳ nữ kia, hai nữ tử đi cuối hàng bị xích sắt quấn quanh tay, quần áo cũ kĩ, rách nát. Một trong hai nữ tử tóc tai rối mù, đầu cúi rất thấp. Trong lòng Hạ Tang nổi lên một cảm giác sợ hãi, nhìn không được chăm chú nhìn. Nàng kia hình như cũng cảm nhận được ánh mắt của Hạ Tang nên ngẩng đầu lên, hung hăng trừng mắt nhìn lại hắn.

Trong nháy mắt, cả hai đồng thời ngẩn người! Dù là Hạ Tang trầm ổn nhưng vẫn không thể kiềm chế được cảm xúc. Mãi tới khi ánh mắt tò mò của Lãnh Bằng bắn tới thì hắn mới vội thu lại cảm xúc, cười nhạt hỏi:

– Hầu gái này có vẻ đặc biệt bất hảo? Nên mới bị đối xử thế này, thậm chí còn bị hủy dung mạo?

Khi mấy từ cuối cùng phát ra, chén rượu trong tay Hạ Tang đã không thể ngừng chao đảo, rung lên. Một cái nhìn kia đủ để bình tâm nhưng cũng đủ để làm hắn đau đớn.

Là nàng! Là Ngọc Trí của hắn! Nàng không chết, không còn điều gì so với chuyện này khiến hắn mừng như điên. Nhưng hắn có thể cảm nhận được, nàng không còn là Ngọc Trí như trước đây. Một cái nhìn của nàng dành cho hắn chất chứa đầy mạnh mẽ, bất khuất nhưng ẩn sâu trong đôi mắt to sáng linh động kia là phong sương, cất giấu sau khóe mắt đỏ tươi kia là đau thương.

Bộ dáng của nàng khiến hắn nhớ tới một người – Niên phi khi còn ở trong Bạch phủ tại trấn Yên Hà. Khi đó, Niên phi bị hủy dung, giống hệt Ngọc Trí lúc này. Tình trạng của Ngọc Trí không nghiêm trọng như Niên phi nhưng dung nhan đã không còn như cũ. Hai bên trái phải gương mặt bị phá nát bởi những đường đao cắt rạch, thậm chí hai tay nàng còn bị đeo mớ gông xiềng nặng nề.

Là kẻ nào làm?

Khi đó hắn từng nghĩ, hoàng thượng đã dùng thứ tâm tình gì để nhìn Niên phi, trong lòng ngài đang suy nghĩ điều gì? Hiện tại, hắn rốt cuộc cũng hiểu được, đó là sự phẫn nộ, bi thống, hận không thể chịu đựng thay cho nàng nhưng lại không làm được!

Trong đại sảnh, ca múa vẫn từng bừng. Ngọc Trí là người rất am hiểu đàn tranh mà Yến nhi ở bên cạnh nàng đã lâu nên cũng học được chút ít. Lúc này, nàng đang lặng lẽ đặt đồ ăn lên bàn thì thỉnh thoảng một tiếng cười dâm loạn vang lên. Hạ Tang liếc mắt nhìn qua thì phát hiện một gã nam nhân nhỏ thó đang vươn tay muốn chạm vào ngực nàng. Hắn phải nghiêng chặt răng mới không lật bàn chạy lên đánh chết tên tam đương gia của Phi Hổ môn kia.

Ngọc Trí hơi lùi về phía sau, thân hình lảo đảo song bàn tay khiến người ta phát buồn nôn kia vẫn mơn trớn trước ngực nàng. Một chuyện này đã khiến cả đại sảnh cười ầm lên. Tên tam đương gia kia thấy thế chỉ cười nham nhở:

– Dù người có cởi sạch quần áo thì cũng chẳng có nam nhân nào thêm đụng vào người. Tự hủy dung mạo, ta nhờ vào!

Ngọc Trí bị phần tốt độ, đang định vung tay lên thì bất giác nhìn về phía Hạ Tang. Nàng biết là hấn tới cứu mình nên nàng không muốn thêm phiền toái cho hấn. Bản thân nàng hiện tại có thể trở về hay không trở về thì có gì khác biệt? Nhưng nàng không thể khiến hấn lâm vào nguy hiểm. Hai ánh nhìn vội vã tách ra, bởi lớn lên cùng nhau nên chỉ cần một ánh mắt cũng đủ để biết tâm tư đối phương.

Triệt lui ánh mắt, nàng không hề do dự tát một cái lên mặt tên nam nhân kia, ngay lập tức một cổ lực đánh úp tới ngực nàng khiến nàng bay về phía sau rồi rơi bịch xuống đất. Nàng oạng choạng đứng lên, đưa tay lau vết máu bên khóe môi. Yển nhi đang gầy đàn trong đại sảnh, thấy Ngọc Trí bị đánh cũng không dám lên tiếng vì sợ gây họa vào thân. Những người này có bao nhiêu độc ác, nàng biết và vẫn còn nhớ rõ họ đã đối xử thế nào với Ngọc Trí.

Tam đương gia giận dữ, đang định nhảy lên tiếp tục đánh Ngọc Trí cho hả giận thì Hạ Tang bắt được thời cơ, liếc mắt nhìn Lãnh San rồi bỏ một câu nhảm chán:

– Hứng thú đều mất hết!

Lãnh San nghe vậy, hàng mày liễu nhướng lên, vẫy tay ra hiệu ấy tên lâu la đang đứng canh ngoài cửa:

– Còn không mau kéo tiểu tiện tỳ này xuống, nhốt vào nhà kho.

Hạ Tang nhấp ngụm rượu rồi quay sang cười với Lãnh San khiến mặt nàng ta nóng lên hầm hập. Hạ Tang lại đứng lên, đi ra giữa sảnh, lên tiếng:

– Thiếu môn chủ biết cách thưởng thức, quả thực không tồi!

Lãnh Bằng cười to đầy tự đắc rồi ngoắc ngoắc Yển nhi, Yển nhi yểu điệu đứng lên. Hạ Tang hơi cúi người xuống, tay gảy một dây đàn, một chuỗi âm thanh uyển chuyển, thánh thót như nước chảy rung lên. Giữa không gian như có sấm chớp nổ ngang, Yển nhi lấp bắp kinh hãi. Ánh mắt Lãnh Phi Hổ đầy thâm thúy, cười nói:

– San nhi, Hạ công tử thích huyền trúc (*một loại đàn), con phải học cho tốt vào!

– Cha! – Lãnh San cười then thùng, nũng nịu nhìn về phía Hạ Tang đang đi trở về bàn.

Khóe môi Hạ Tang cũng cong lên phối hợp, tay cầm chiếc chén đưa lên.

... ..

Tiệc rượu cũng không kéo dài, Lãnh San thấy vẻ mặt Hạ Tang có vẻ mệt mỏi liền nhanh chóng sai người sắp xếp nơi ở để Hạ Tang nghỉ ngơi.

Canh bốn, một bóng người lặng lẽ hé mở cửa phòng Hạ Tang. Cánh cửa hơi mở ra, người kia nhanh chóng lách mình đi vào trong.

– Hạ tổng quản?

Người tới chính là người được Lãnh Bằng thu làm cơ thiếp, Yển nhi. Thì ra, vừa trong yến hội Hạ Tang đã mượn chiếc huyền cầm, dùng võ công thượng thừa của mình biến những thanh âm kia thành tiếng nói, truyền âm cho Yển nhi: “Tôi tìm ta!”. Mọi người chỉ chú ý tới một thoáng âm thanh như tiếng suối róc rách kia mà không để ý tới môi Hạ Tang hơi nhúc nhích.

Trong căn phòng tối, giọng nói âm trầm đầy áp lực của nam nhân vang lên:

– Hiện tại nàng bị tách ra giam giữ ngược lại để cho ta hành động. Nói cho ta biết kho bếp ở chỗ nào?

370. Chương 376: Thanh Sam Tẩy Cũ (1)

Mặc dù người còn ở xa, khe hở lại khá nhỏ nhưng với đôi mắt tinh nhạy của Hạ Tang thì nhìn rõ kho bếp kia là chuyện dễ dàng. Căn phòng đó cửa hơi mở, ánh trăng không thể chiếu đến, bóng tối u ám ngập tràn khắp góc ngách tạo cảm giác không yên bình, không tốt lành chút nào. Đợi đến lúc tới gần, đập vào tai hắn là tiếng thở dốc nặng nề. Mặc dù hắn chưa từng làm chuyện kia nhưng loại âm thanh này – trong lòng kinh hoàng, hắn đẩy mạnh cửa ra nhảy vào rồi dùng nội lực khép cửa lại.

Giữa đông hỗn độn, nam nhân đang nằm úp sấp trên người nữ tử kinh hoàng quay người lại nhìn chăm chăm hắn.

Tình cảnh này ... Hạ Tang chỉ cảm thấy một cổ lửa nóng bị thổi bùng trong đầu, từng chút từng chút thiêu đốt cổ họng rồi lan tràn không thể dừng lại. Tên tam đương gia nhỏ thó dâm loạn cả người trần truồng đang đè lên người Ngọc Trí cũng bị xé rách quần áo, lộ ra nửa thân trên.

Hai mắt Ngọc Trí nhắm chặt, mí mắt khẽ giật giật, trên mặt ướt đẫm nước mắt. Cơ thể trắng muốt như cao vắn không hề nhúc nhích, hai chân bị tách ra, đai lưng và một phần chân váy nằm trên bàn tay gầy trơ xương của tên nam nhân kia. Nàng thậm chí còn không thể cử động vì tên này đã điểm huyết đạo nhằm vũ nhục nàng! Đường như nghe thấy tiếng động, Ngọc Trí mở bừng mắt, đáy mắt hoảng loạn nhìn Hạ Tang.

– Hạ công tử — - tên tam đương gia kia kêu một tiếng nịnh nọt nhưng chỉ trong chớp mắt, hai mắt hắn trừng to đầy sợ hãi, đau đớn.

Đó là sự sợ hãi vì không thể tin, sự đau đớn dừng lại vĩnh viễn không nguyên do – hắn chết mà không kịp nhắm mắt. Đặt trên yết hầu hắn là một bàn tay trắng nõn không thuộc về hắn, một bàn tay mạnh mẽ với những ngón tay thon dài. Xương cổ vỡ nát, cái đầu không còn thứ chống đỡ phát ra một tiếng “Rắc” ngoẻo hắn về một bên rồi đổ gục xuống, cả cơ thể hơi giật lên. Máu từ trong miệng trào ra từ khóe môi, tí tách rơi khiến bàn tay kia bị nhiễm đỏ.

Ngọc Trí vẫn ngơ ngẩn nhìn hắn, ánh mắt thần ra.

Một góc sáng sữa của phòng bếp có đặt một chiếc thùng gỗ, trong đó có ít nước sạch. Hắn di chuyển. Đôi mắt mất đi tiêu cực vẫn cố dõi theo thân ảnh nam tử trẻ tuổi trước mắt. Hắn đi tới bên thùng gỗ, nhúng tay vào bên trong... Cái đầu dù đã chết lặng nhưng vẫn còn có thể phân tích. Hắn nhất định là dùng khá nhiều sức để tẩy rửa vì thùng nước vốn không đầy nhưng bọt nước lại bắn tung tóe ra ngoài. Hắn rửa một hồi, hình như đã muốn sạch liền với tay vào ngực áo, lấy ra một chiếc khăn tay nhưng lập tức bỏ vào lại, sau đó chà tay vào chiếc thanh sam lau khô.

Ngọc Trí còn nhớ rõ, chiếc khăn tay kia là của nàng đưa cho hắn lau mồ hôi trong buổi đi săn ngày đó; lúc ấy hắn không dùng mà bỏ vào trong ngực áo. Hiện tại nhớ lại, nàng có cảm giác động tác của hắn vẫn trân trọng và cẩn thận như vậy.

Hạ Tang lặng lẽ đi tới trước mặt nàng, cúi xuống rồi cởi bỏ huyết đạo cho nàng. Cái yếm của nàng đã bị tên nam nhân kia xả xuống một nửa làm lộ ra một bên ngực. Hắn vẫn trầm mặc không nói lời nào, thay nàng buộc dây yếm sau đó nhẹ nhàng kéo áo khoác lên mặc lại cẩn thận. Động tác của hắn giống với thái độ làm người của hắn xưa nay, chu đáo đâu vào đấy; nhưng đôi tay này đang run rẩy không ngừng. Rõ ràng vừa rồi lúc hắn giết người động tác cực nhanh và tàn khốc, ổn định, lưu loát tới mức dù chỉ là một cái rung cũng không thấy.

Xong xuôi, nàng bị hắn ôm vào lòng, lúc đầu là chần chừ, lơ lửng nhưng rồi lập tức siết chặt, chặt tới mức nàng không thể thở, mọi hô hấp đều bị ép lại trong lồng ngực. Trên người hắn cũng có mùi rượu nhưng không chua thối khiến nàng phát nôn giống tên kia mà ngoài mùi rượu ra còn có mùi hương thanh mát mà nàng thích. Nàng vươn tay, ôm chặt lấy hắn, tham lam hít hà hơi thở trên người hắn.

– Ngọc Trí... Là ta không tốt, ta không thể bảo vệ nàng.

Nàng nghe được giọng hắn khàn khàn lặp đi lặp lại hai câu bên tai mình, dồn dập, thống khổ. Cơ thể hắn so với nàng còn run rẩy lợi hại hơn.

Hắn nói một lần lại một lần, giống như sau này hắn sẽ không bao giờ nói lời nào khác nữa.

Nàng sợ, nỗi sợ so với thời điểm tên nhân kia làm nhục nàng càng nặng nề hơn. Rốt cuộc, nàng cũng thoát khỏi bộ dạng cứng ngắc như khúc gỗ, mọi giác quan có cảm giác. Nàng dùng mặt chạm vào mặt hắn, dùng đầu cọ vào cái trán cao rộng với hàng mày rậm của hắn. Tiếng khóc từ trong yết hầu phát ra... Hạ Tang, ta không sao, hắn ta chưa... Người đã đến rồi!

Cánh tay phía sau lưng nàng không ngừng tăng thêm lực, hắn ôm siết lấy nàng một hồi lâu rồi mới từ từ buông nàng ra. Hắn nâng mặt nàng lên, dùng mặt mình áp vào mặt nàng, cọ nhẹ.

Trước kia, bọn họ cũng từng thân thiết như vậy. Rồi sau đó năm tháng nhiều, ai cũng phải trưởng thành. Thời gian âm thầm cuốn đi, nàng cũng có con đường riêng và cũng có người để thương nhớ!

Hắn lấy từ trong ngực ra chiếc khăn tay mà bản thân hắn luyện tiết dùng tới để lau đi nước mắt cho nàng rồi hai người lại rúc vào nhau. Không ai nói lời nào, tựa hồ cũng không ai muốn lên tiếng.

Một lúc lâu sau, Hạ Tang khẽ vuốt ve gương mặt đầy thương tích của nàng, nhẹ giọng hỏi:

– Đây là thuật dịch dung sao?

Giọng nói của hắn không bình ổn, nàng có thể nghe ra. Nhìn hắn cẩn thận gấp chiếc khăn tay cho vào lại trong ngực, nàng cố gượng cười, nói:

– Không phải, Hạ Tang, đây không phải thuật dịch dung. Làm diện cụ cần thời gian nhưng lúc đó xe ngựa của ta bị cướp, tình cảnh vô cùng hỗn loạn, làm sao kịp? Nữ quan đi theo ta nói, nếu đám nữ quyến chúng ta bị bắt thì nhất định ... khó bảo toàn sự trong sạch, sau đó các nàng sẽ biến thành đồ chơi của đám nam nhân trên núi kia. Lúc ấy ta nghĩ, ta là một công chúa, ta là muội muội của Cửu ca, nếu sống thì phải sống có tôn nghiêm nên ngay vào lúc tẩm màn xe ngựa bị xóc lên, ta đã nghĩ tới tẩu tẩu... vì thế ta đã dùng chủy thủy rạch mặt mình.

Nghe tới đây, lòng Hạ Tang co rút lại, bàn tay to nắm kéo đầu nàng áp vào ngực mình. Giọng Ngọc Trí nhỏ truyền ra từ lồng ngực hắn:

– Hạ Tang, Sinh Cơ hoàn chỉ có một viên duy nhất trên đời, sau này ta sẽ mãi trong bộ dáng như ma như quỷ này!

Hắn nghe được sự đau khổ trong giọng nói của nàng, tâm càng trào dâng sự lo lắng không yên. Hắn chỉ hận không thể thay đổi người bị hủy dung là mình thì tốt biết mấy. Tầm mắt đánh về phía ngoài cửa sổ, ánh trăng bị vấy mây đen, sắc trời càng ngày càng tối. Màn đêm đen này sắp qua, bình minh cũng sắp đến nhưng trong lòng Hạ Tang lại dấy lên một nỗi bất an, giống như có chuyện gì đó sắp xảy ra. Phải nhanh chóng rời khỏi nơi này mới tốt.

371. Chương 377: Thanh Sam Tẩy Cũ (2)

Hạ Tang trầm ngâm suy tư một lát rồi thấp giọng nói:

– Ngọc Trí, ta vốn định bây giờ mang nàng đi nhưng biện pháp này hiện không ổn. Vừa rồi ta đã thả pháo sáng lệnh cho vài cao thủ trong phủ nội vụ tới đây tiếp ứng, người của Thập ca nàng cũng đang tập trung khu phụ cận. Nàng chịu khó một chút, trước hết ta cần phải xử lý thi thể này, đợi người của phủ nội vụ tới thì chúng ta lập tức rời đi! Ta đã thám thính qua, Phi Hổ môn hiện có hơn trăm người, cho dù có bị phát hiện thì ta vẫn có thể mang nàng xông vào núi. Về nhóm nữ quan, tỷ nữ đã đi theo chăm sóc nàng, ta nhất định sẽ dẫn người tới cứu.

Ngọc Trí gật đầu nghe theo nhưng đột nhiên Hạ Tang lại nhíu mày:

– Nàng ở trong này, đừng đi ra ngoài.

Hắn nhẹ nhàng đẩy cửa đi ra. Vừa rồi nghe thấy có tiếng động quả nhiên không ngoài dự đoán, giữa sân viện, dưới ánh trăng có một người đang đứng, không ai khác chính là Yến nhi. Hạ Tang bình thản hỏi:

– Sao ngươi lại qua đây?

Về mặt Yến nhi hoảng sợ tột độ, thình lình quỳ sụp xuống, miệng lắp bắp:

– Hạ tổng quản, Yến nhi thực có lỗi với công chúa, có lỗi với ngài.

Hạ Tang cau mày, với trí óc nhạy bén như hắc thì lập tức hiểu được có chuyện gì. Sắc mặt hắc theo đó tối đi, miệng nở một nụ cười lạnh rồi bước nhanh lại phòng bếp bế Ngọc Trí lên.

– Hạ Tang! – Ngọc Trí giật mình thốt lên. Hạ Tang cúi đầu cụng vào trán nàng, dịu giọng trấn an.

– Hiện tại chúng ta đi!

Ánh lửa từ khe cửa rọi vào ngày càng sáng, âm thanh bên ngoài cũng đã lớn dần. Ngọc Trí kinh hãi ôm lấy Hạ Tang; còn Hạ Tang thì vẫn một bộ dáng bình tĩnh bế nàng đi ra ngoài.

Trong viện, khắp dãy hành lang đèn đuốc được thắp sáng trưng; kẻ thì cầm đao kiếm đứng sẵn, kẻ thì giơ cao cây đuốc vây xung quanh không dưới mười người. Đứng ở giữa là một người – đúng là môn chủ Phi Hồ môn – Lãnh Phi Hồ, bên cạnh là Lãnh Bằng, còn có các đương gia từng gặp qua ở đại sảnh. Trên mặt mỗi người đều có biểu hiện phong phó, cổ quái, kinh hoàng, hung ác... Lãnh Sang ngăn người đứng một bên nhất thời giật mình, đôi mắt ngập nước. Yến nhi quỳ dưới đất, vẻ mặt bối rối bấn loạn, tầm nhìn cũng bị nước mắt xóa nhòa. Cách đó không xa là một nữ tử trung tuổi tóc tai bù xù bị người dè xuống, gương mặt bị phẫn, miệng không ngừng la hét:

– Yến nhi, người đứng là phản đồ. Sao ta có thể dạy dỗ một kẻ phản nghịch như ngươi hả?!

Ngọc Trí nhìn Yến nhi rồi lại nhìn nữ tử trung tuổi kia, mặc dù chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra nhưng nhìn tình cảnh trước mắt thì chỉ e muốn đi cũng khó. Nàng nở một nụ cười chua xót, ghé vào tai Hạ Tang nói:

– Đây là Tiêu nữ quan, hôm đó chính là nàng đã nhắc nhở ta.

Ngọc Trí không rõ chuyện gì nhưng Hạ Tang thì biết, Yến nhi phản bội bọn hắc!

Hôm gặp nạn bị đám phỉ tặc đánh cướp, Tiêu nữ quan vốn là một lão cung nhân nên lập tức nắm được tình hình. Trừ khi có người rắp tâm, nếu không thì đám phỉ tặc này e là không biết đây là xe của công chúa. Thử hỏi, có đám phỉ tặc nào dám đối địch với triều đình? Bà lập tức đem suy nghĩ của mình nói cho Ngọc Trí rồi phân phó các cung tỳ khác tuyệt đối không được làm lộ thân phận công chúa ra ngoài; bằng không mọi người sẽ bị giết để diệt khẩu. Sau khi bị bắt tới đây mấy ngày, ngoại trừ Ngọc Trí bị hủy dung nhan thì những người khác mặc dù bị phân phát cho đám nam nhân trong môn nhưng vẫn luôn ghi nhớ tới lời dặn của Tiêu nữ quan, chỉ xưng Ngọc Trí là tiểu thư.

Thấy Ngọc Trí nhìn mình, Yến nhi cảm thấy vô cùng áy náy nên liên tục dập đầu khóc:

– Công chúa, nô tỳ không phải cố ý mật báo. Ở đây tốt xấu gì Yến nhi cũng là một cơ thiếp, nếu trở lại trong cung thì nô tỳ chẳng là cái gì cả! Huống hồ, thân thể nô tỳ đã trao cho thiếu môn chủ... Hạ tổng quản vốn là người rất trân trọng công chúa, ngài ấy nhất định sẽ không bỏ qua cho những người ở đây.

Sau một hồi hỗn loạn, rốt cuộc Ngọc Trí cũng hiểu được mọi chuyện. Một cảm giác vô lực, hụt hẫng không biết từ đâu kéo tới, nàng nhìn Yến nhi, cười lạnh:

– Yến nhi, ngươi và ta là chủ tớ nhiều năm, Long Ngọc Trí ta có từng bạc đãi ngươi? Hôm nay ngươi hại ta cũng không quan trọng nhưng ngươi lại hại cả Hạ tổng quản!

Tâm tư nàng lo cho Hạ Tang nên những chữ cuối cùng cũng gầm lên, vừa sợ vừa giận.

– Công chúa, là lỗi của nô tỳ. Ta là nữ quan dạy dỗ nàng nhưng lại dạy ra một súc sinh vong ân bội nghĩa!

– Tiêu nữ quan khàn khàn nói.

Ngọc Trí lắc đầu, mỉm cười nói:

– Không, ngươi làm rất tốt, là người cứu Ngọc Trí, giúp ta chờ được tới lúc Hạ Tang tới.

Nàng giãy dụa từ trong lòng Hạ Tang muốn xuống dưới, đứng bên cạnh hắc. Nếu ôm nài thế này hắc sẽ không thể thi triển võ công, nàng không muốn trở thành gánh nặng cho hắc. Lòng Hạ Tang căng thẳng theo động tác của nàng, hắc vươn tay nắm chặt lấy tay nàng.

Lãnh Phi Hồ liếc mắt nhìn Lãnh Bằng, cả hai đều nhìn ra suy nghĩ của đối phương từ vẻ mặt. Không ngờ lần này bọn họ lại đụng phải người mà trên đời này tuyệt không nên dây vào. Giết cấm vệ quân, bắt cóc

công chúa... Ai ngờ nha đầu xấu xí kia lại là muội muội mà đương kim hoàng đế yêu thương nhất, một công chúa cành vàng lá ngọc chính hiệu! Nếu không phải Yến nhi kia khai ra thì — Đây chính là tử tội, tru di cửu tộc!

– Người là tổng quản trong cung, người không phải là nam nhân, người là thái giám... người là một thái giám... – Lãnh San nhìn chăm chăm bàn tay hai người kia nắm chặt lấy nhau, cười khan mấy tiếng. – Vậy mà ta lại thích người... – đôi mi thanh tú chốc chốc lại nhướng lên, thanh âm thê lương biến thành tiếng quát. – Người cho rằng tối nay người thoát được sao? Ta mặc kệ người là loại người gì, tối nay ta nhất định sẽ bắt được người. Người chính là của Lãnh San ta, người là của ta!

– San nhi, người điên rồi! – sắc mặt Lãnh Phi Hổ trầm xuống, đôi mắt nặng sát khí, giọng điệu hung ác. – Đêm nay bọn hắc đều phải chết! Chỉ có giết chết bọn hắc thì chúng ta mới được an toàn! Nếu không, người chết sẽ là chúng ta!

Lãnh Bằng âm trầm tiến lên một bước sau đó vẫy tay ra hiệu cho các đương gia muốn xông lên.

Phiên vương Trang Thanh có giao tình tốt với Lãnh Phi Hổ, vả lại hàng tháng bọn hắc vẫn đều đặn nộp tiền bạc ngân phiếu cho Trang Thanh. Lúc trước dù biết Hạ Tang là quan triều đình, còn là bà con của phiên vương nhưng bọn hắc không có ý kiến. Thậm chí còn nghĩ nếu sau này Lãnh San có thể đặt vấn đề hôn nhân với Hạ Tang thì có người nhà làm trong triều cũng tốt. Tuy nhiên, tình thế lúc này hoàn toàn trái ngược, Hạ Tang đúng là quan nhưng là tổng quản phủ Nội vụ, vì cứu công chúa mà đến. Bây giờ chỉ có một kế duy nhất đó là giết tất cả bọn họ mới có thể tránh họa diệt môn. Lãnh Phi Hổ và Lãnh Bằng đã quyết định, cả đám người Phi Hổ môn cũng hung hăng đồ mạt, sát ý cuộn cuộn.

Đột nhiên, Hạ Tang cười khê một tiếng, giọng điệu nhàn nhã:

– Quân đội của triều đình lập tức sẽ đến, các người muốn trốn cũng không được. Hơn trăm cấm vệ quân đã chết nhưng công chúa không chết, điều hoàng thượng muốn chính là công chúa vô sự. Các người muốn tội càng thêm tội hay là muốn lấy công chuộc tội? Nếu bây giờ các người hạ vũ khí quy hàng thì Hạ Tang sẽ một mình lãnh trách nhiệm, bảo đảm các người không chết!

Cả đám người đều đang ở thế tấn công nhưng nghe thấy Hạ Tang nói thì khựng lại, vẻ mặt hoang mang.

– Không! Thiếu môn chủ, người đừng tin lời Hạ tổng quản nói! – thành linh, Yến nhi đang cuộn mình quỳ dưới đất bật người dậy, miệng không ngừng can gián. – Trong cung có tỷ nữ nói bấy sau lưng công chúa, ngay đêm hôm đó bị người của phủ nội vụ mang đi, chưa thấy trở về. Công chúa không biết chuyện này nhưng đêm đó là ta tận mắt chứng kiến. Hạ tổng quản coi trọng nhất là công chúa, các người đối xử với công chúa như vậy, hắc nhất định sẽ không bỏ qua cho các người. Chúng ta đều phải chết!

372. Chương 378: Thanh Sam Tẩy Cũ (3)

Nháy mắt, sắc mặt mọi người đều thay đổi.

Cả người Ngọc Trí run lên. Trong cung, mọi người đều nói tính tình Hạ Tang ôn hòa, hạ nhân nếu có chuyện gì thì chỉ tìm Hạ Tang, không tìm Từ Hi. Đối với người ngoài, Hạ Tang luôn giữ gương mặt tươi cười, ôn hòa; đối với nàng càng thêm sủng nịnh, dung túng. Thậm chí, cho tới bây giờ nàng vẫn không nghĩ tới Hạ Tang sẽ giết người, càng không biết Hạ Tang đã làm những chuyện gì sau lưng nàng.

Nghĩ tới, nàng run run nhìn Hạ Tang với vẻ mặt kinh hãi. Hạ Tang chỉ cười tự giễu, tay hai người đang nắm cùng một chỗ thế nhưng tay nàng đang run rẩy. Hắc dùng thêm sức mà nắm lấy. Ngày thường hắc có thể để nàng giận dỗi bỏ đi hoặc làm bất kỳ điều gì nhưng hiện tại thì không được!

Tay hắc cũng đột nhiên truyền đến cơn đau, là móng tay nàng đang dùng sức bấm vào lòng bàn tay hắc. Dù đang phải đối diện với những con mắt đầy sát khí, thù địch nhưng nàng vẫn kim lòng không được mà liếc nhìn gương mặt hắc. Trong mắt nàng là một mảnh trong suốt, không hề có ghê sợ và căm hận.

Lãnh Bằng như được cảnh tỉnh, hô lớn với Lãnh Phi Hổ:

– Đúng! Hôm nay chỉ có một mình Hạ Tang ở đây! Cha, giết chết bọn họ rồi vùi thi thể; cho dù triều đình có truy cứu thì bọn họ tìm không ra chứng cứ, chúng ta sống chết không nhận thì bọn họ nào biết thật giả

và sẽ nghĩ có lẽ Hạ Tang báo tin sai cũng không chừng! Bây giờ, chúng ta chỉ có một con đường để lựa chọn, nếu chúng ta quy hàng thì tính mạng sẽ nằm trên tay đối phương. Cha, chúng ta không thể mạo hiểm như vậy!

Lãnh Phi Hồ vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh, đáy mắt hơi lóe lên liền rút đại đao bên hông, chỉ thẳng vào Hạ Tang.

– Đồ tiện tỳ nhà người! – Tiêu nữ quan chết lặng cả người, không hiểu lấy sức đâu ra giẫy khỏi sự kiềm chế của hai tên lâu la. Hai tên này vì lực chú ý đều đổ trên người Hạ Tang và Yến nhi nên nhất thời không đề phòng liền để bà thoát.

Tiêu nữ quan nhìn chằm chằm Yến nhi, đang muốn xông về phía nàng ta thì một lưỡi đao từ phía sau đã xuyên qua ngực bà. Máu tươi chảy ra như suối từ ngực Tiêu nữ quan, bước đi cũng loạng choạng rồi khựng lại, cả người đổ gục xuống đất. Ngọc Trí kinh hãi nhìn qua thì thấy bà đã đứt hơi mà chết, hai mắt vẫn mở trừng trừng oán hận nhìn Yến nhi.

Trong khi tầm mắt đau đớn của Ngọc Trí còn đang đặt trên người Tiêu nữ quan thì Hạ Tang đã đánh gục một tên đương gia gần nhất bằng một chưởng, sau đó đoạt kiếm của tên đó. Hắn một tay ôm nàng, một tay vung kiếm phong tỏa cả hai người rồi lao về phía trước dẹp đường mà chạy.

Sau một trận hỗn loạn, chiến đấu kịch liệt, Ngọc Trí cơ hồ không có cơ hội để thở. Cũng trong tình cảnh thế này, bọn họ đã từng cùng nhau trải qua ở Đoạn Kiếm môn. Điểm bất đồng chính là, hôm đó địch nhân phần lớn là đuổi theo Tuyền Cơ và Bạch Chiến Phong còn hôm nay mỗi người đều muốn mạng của nàng và Hạ Tang. Nàng cũng cầm đao kiếm chém giết nhưng lại không giúp đỡ được gì nhiều cho Hạ Tang.

May mắn là kẻ truy đuổi bọn nàng không nhiều như truy binh ngày đó đuổi theo Tuyền Cơ và Bạch Chiến Phong; đối phương cũng không có cung tiễn, không thể dả thương người từ khoảng cách xa. Mà Hạ Tang cũng không giống Bạch Chiến Phong ngày đó vừa đến là đã bị nội thương nghiêm trọng. Võ công của Hạ Tang mặc dù không bì được với Long Phi Ly và Bạch Chiến Phong nhưng cũng thuộc dạng trác tuyệt phi phàm, vả lại khinh công vô cùng lợi hại nên một bên đánh một bên đi, dù bị thương không nhẹ song hắn vẫn che chở cho Ngọc Trí chạy tới giữa sườn núi. Có điều, hắn phải bế một người, thân thủ không thể so với ngày thường; đại bộ phận đám lâu la đã bị bỏ lại khá xa nhưng ba kẻ đứng đầu Lãnh gia kia cùng vài tên đương gia vẫn đuổi theo sát sao.

Chỉ trong tích tắc, đám người kia đã bọc thành vòng tròn vây hai người họ ở giữa.

... ..

Ngọc Trí biết, nếu không mang theo mình thì với võ công của Hạ Tang, đừng nói là toàn thân trở ra mà giết chết bảy, tám tên trước mắt này cũng không phải việc khó. Nàng nhìn bộ y phục thanh sam của Hạ Tang đã loang lổ vết máu, trong lòng vừa đau vừa day dứt; nàng chỉ sợ sẽ làm phiền hà tới hắn. Nàng hơi kéo ống tay áo hắn, nhỏ giọng nói:

– Một mình ngươi đi đi! Ngày khác thay ta và Tiêu nữ quan báo thù là được rồi!

Hạ Tang cong môi cười, trong lòng thầm nghĩ: Ngọc Trí, nàng làm sao biết được, đúng như Yến nhi nói, kỳ thực ta là một người rất tàn nhẫn. Nếu bản thân ta có thể đi thì ta đã sớm đi rồi. Nhưng không thể đem nàng đi, cho dù ta có bình yên vô sự thì có ý nghĩa gì?

– Đừng nhiều lời, chú ý địch nhân!

Hắn không nói những lời đồng sinh cộng tử nhưng Ngọc Trí biết hắn sẽ không bỏ nàng lại. Nếu là Cửu ca và Tẩu tẩu, một người lãnh khóc như Cửu ca nhất định cũng sẽ nói với tẩu tẩu rằng, hắn sẽ không bỏ lại nàng!

Thế nhưng Hạ Tang không nói.

Lúc này, nếu đứng ở đây là Cửu ca hay Thập ca, nàng biết bọn họ sẽ không bỏ nàng lại. Nhưng bọn họ là ca ca của nàng, Hạ Tang cũng là ca ca nhưng rõ ràng cũng không phải ca ca. Bình thường nàng vẫn luôn chọc hắn tức giận nhưng chưa bao giờ thấy hắn mắng nàng. Thậm chí, tỳ nữ nói xấu sau lưng nàng, hắn — liệu có phải hắn đã giết tỳ nữ kia?

Nàng không dám khẳng định nhưng trong đầu vẫn lờn vờn ý nghĩ này. Đây không phải là hấn bình thường mà nàng biết. Nàng có thể cảm nhận được sự tàn nhẫn và đáng sợ trên người hấn nhưng nàng lại thấy đau lòng.

Vì sao, một chút đau lòng, một chút hoảng hốt? Cảm xúc kỳ quái như vậy không biết bắt đầu từ đâu và kết thúc thế nào. Đột nhiên, nàng hạ quyết định, nếu hai người rơi vào tình thế ác liệt, nàng sẽ— Đang chìm trong suy tưởng, bất chợt nàng liếc thấy ánh mắt âm tà của Lãnh Bằng nhìn lướt qua mình, cả người run lên. Cảm nhận được động tác của nàng, Hạ Tang càng ôm chặt nàng vào lòng. Bốn phía vắng lặng, kinh phong đang ngấm cuộn trào, đao kiếm chỉ ánh lóe sáng đầy trời.

Hạ Tang liên tục công kích đối phương, nàng thì được hấn cẩn trọng che chở, không hề bị tổn thương dù chỉ một chút; còn hấn, vết cắt trên chiếc áo đơn càng lúc càng nhiều. Nàng không biết hấn bị thương bao nhiêu chỗ nhưng máu tươi cứ thế không ngừng chảy ra.

Hạ Tang vẫn giữ bình tĩnh, chiêu thức không hề loạn nhưng lòng nàng thì càng ngày càng hoảng. Nàng cắn răng hạ quyết tâm, trường kiếm trong tay vung lên đặt ngang cổ mình song lại trùng hợp hóa giải được một kiếm đâm tới. Tên Lãnh Bằng kia bất ngờ không tấn công Hạ Tang mà chuyển qua tấn công nàng. Không ngờ vận may đến, nàng vô tình thoát khỏi một kiếm trí mạng. Hạ Tang trong nháy mắt đã hiểu được hành động thực sự của nàng, sắc mặt tức thì thay đổi, giọng phát lạnh:

– Long Ngọc Trí, nàng muốn làm gì hả!?

Ngọc Trí ngẩn ra, không biết nói gì. Lãnh Bằng quan sát cục diện, trầm giọng nói ra suy đoán của mình:

– Cha, các người tấn công Hạ Tang. San nhi, người cùng ta tấn công công chúa. Chúng ta đánh không lại Hạ Tang, chiêu thức của hấn không hề có sơ hở nhưng hấn có một nhược điểm trí mạng, nhược điểm duy nhất đó chính là nàng ta!

373. Chương 379: Thanh Sam Tẩy Cũ (4)

Tại doanh địa. Lửa trại được thấp sáng, binh sĩ dàn thành hàng đứng khắp nơi, đây chính là binh lính, thủ hạ của Lăng Thụy vương phủ.

– Lần này căn bản không cần tới chúng ta, một mình Hạ tổng quản đã xối tung hang ổ Phi Hổ môn kia. – một binh lính cười nói. – Các người nói xem, hoàng thượng sẽ thưởng gì cho ngài ấy? E là chức quan lại được thăng cao.

– Ngài ấy đã ngồi vào vị trí hiện tại thì còn gì hứng thú với mấy chức quan kia. Sau này Từ tổng quản lui về thì vị trí đó sẽ dành cho ngài ấy. – một binh sĩ khác nói.

– Ta nghĩ chắc không phải, vấn đề ở chỗ thân phận ngài ấy không thể ban thưởng bình thường. Ngài ấy mới chỉ ngoài hai mươi, so với chúng ta còn nhỏ hơn mấy tuổi nhưng đã ngồi đến chức tổng quản. Các người nghĩ, nếu ngài ấy không phải thái giám thì sẽ làm chức vị gì?

– Chức vị này không thể nói được, ta chỉ biết nếu ngài ấy không phải thái giám thì đó chính là tội khi quân. Thời điểm tiên đế còn tại vị, hấn tuổi còn nhỏ đã được xuất nhập cung hầu hạ vua nên đối với nữ nhân e là hiểu biết nhiều so với ta và người. Nhưng đó là nữ nhân của tiên đế, chứ đừng nói tới hiện tại là nữ nhân của hoàng thượng. Tuy ngài ấy là tâm phúc của hoàng thượng nhưng hoàng thượng sẽ bỏ qua sao? Mà ngoài hoàng thượng còn có thái hậu nương nương kia! – một tên cười bình phẩm.

Nói xong, cả đám cười ha hả một trận. Dù sao vị này cũng là một đại thái giám, quyền cao chức trọng nên mọi người đều rất kiêng dè, cười thì có thể to nhưng nói chuyện chỉ dám nhỏ giọng, thì thảo.

– Theo ta nghĩ, thưởng cái gì cũng uống công, một trận tại Phi Hổ môn đã khiến ngài ấy thành nửa phế nhân rồi. – có người thở dài nói, giọng hạ thấp xuống. – Ta có quen biết với một huynh đệ bên phủ Nội vụ, đêm qua nhóm bọn họ đuổi tới trước tiên nên cũng thấy được chút sự tình.

– Vậy lão ca mau kể cho chúng ta nghe với. – vài tên binh sĩ nháo lên, càng vây chặt lại.

– Tuy nói chúng ta ăn bổng lộc của vua, vì vua phân ưu nhưng Hạ tổng quản cũng gánh chịu nhiều hy sinh. Các người nghĩ đi, gương mặt của công chúa cho dù bị rạch thêm một đao thì thế nào? Hạ tổng quản vì vì giúp nàng chấn một đao mà bị thương gân tay, xem như bồi nguyên một cánh tay trái. Đừng nói tới dùng võ, chỉ e sau này muốn cầm bát đũa cũng không nổi.

– Không phải nói chỉ bị thương gân chân phải sao? Sao giờ lại thành tay trái?

– Cả chân phải và tay trái đều bị thương tới gân cốt. Lúc đó Hạ tổng quản giao thủ cùng mấy tên một lúc, tay trái bị thương nhưng không hề triệt kiếm về phòng thủ. Thiếu môn chủ tên Lãnh Bằng kia không ngờ ngài ấy lại ương ngạnh như vậy nên tìm sơ hở tấn công vào gương mặt công chúa. Ngay lúc đó, Hạ tổng quản đã dùng một tay trái bẻ gãy cổ của hắn còn chân phải lộ sơ hở khiến Lãnh Phi Hổ phát hiện. Lão ta không phải loại ngu ngốc, biết những vết chém bình thường không thể gây thương tổn cho Hạ tổng quản nên lão liền đâm một kiếm vào gân chân phải của ngài ấy. – binh sĩ kể chuyện tiếp tục nói.

Cả đám nghe xong được một trận cảm thán, vừa kính nể vừa cảm khái. Bị phế đi tay trái và chân phải thì cho dù hắn có võ công lợi hại thì cũng là một thân tàn tật. Ngay cả binh sĩ vừa nói Hạ Tang một thân thái giám cũng vì hắn mà thở ngắn thở dài.

– Các người chắc không biết. – một người lại nhỏ giọng lên tiếng. – Nghe người trong cung nói, Hạ tổng quản và công chúa lớn lên cùng nhau từ nhỏ, giao tình rất sâu đậm.

– Chuyện này cũng lạ, dù gì đó cũng là nữ nhân của người ta, có ai đối đãi như vậy? Theo người nói, tên Lãnh Bằng kia cũng chỉ tấn công vào mặt công chúa chứ không phải chỗ trí mạng nào, ngài ấy tội gì phải hy sinh tay chân của mình. Xem ra, chuyện này phần đa cũng vẫn vì quyền vì thế, các người cũng không cần thấy đáng tiếc. – binh sĩ nói chuyện đầu tiên lên tiếng.

Lời binh sĩ này vừa ra, bốn phía đều im bất tiếng động, ai ai cũng có vẻ mặt hoảng sợ đồng loạt nhìn về phía sau lưng hắn. Tên lính nói xong, khéo mắt liếc nhìn đã phát hiện công chúa đang đứng ngay phía sau mình, gương mặt lạnh lùng; tên binh sĩ sợ tới mức suýt cắn nát lưỡi mình. Công chúa không quát nạt, chỉ nhẹ giọng nói:

– Nơi này có mấy trăm người, chỉ có các người túm tụm thành nhóm nói chuyện huyền thuyên. Sao? Ngày thường các người cũng thế này hộ vệ vương phủ Thập ca ta?

Hơn mười tên binh lính kinh hãi, toàn bộ vội quỳ rạp xuống đất, dập đầu tạ tội.

– Các người nói Long Ngọc Trí ta không quan trọng, nhưng nếu còn một lần nữa để ta nghe được các người nói xấu Hạ tổng quản thì ta nhất định sẽ cắt lưỡi đám các người ném cho chó ăn.

Ngọc Trí trầm giọng uy hiếp, hơi thở vì tức giận không ngừng phun vào tấm sa mỏng đeo trước mặt khiến nó xao động. Bên dưới tấm sa là một đôi mắt hạnh, chậm chậm liếc nhìn đám binh lính đang quỳ dưới đất một lượt. Bị ánh mắt sắc bén của nàng quét tới, tên nào tên nấy run lấy bấy cúi rạp đầu. Bọn hắn nghe nói tính tình vị công chúa này hoạt bát, hiền lành nhưng giờ thì hình như không phải. Lúc cả đám binh sĩ ngược đầu lên thì thân ảnh mềm mại kia đã ở xa xa; chiếc bóng nhỏ nhắn hòa cùng lớp lớp cây rừng đổ dài trên nền đất, chậm chậm tiến về phía doanh trường của Hạ tổng quản.

Vào doanh trường, Ngọc Trí khoát tay lệnh ấy nội thị trong phủ Nội vụ lui xuống dưới. Trong lều trại rộng lớn chỉ còn nàng và Hạ Tang, không một tiếng động – Hạ Tang vẫn chưa tỉnh lại.

Ngọc Trí ngồi xuống một góc tháp, ngây ngốc nhìn nam tử đang mê man nằm đó. Chốc chốc cái mũi cay xè, đầu nàng nhẹ nhàng gục xuống, tựa vào lồng ngực ấm áp đang phập phồng yếu ớt kia. Từ Phi Hổ môn trở về, hắn đã nằm trong doanh trường này ngủ một ngày một đêm. Hắn cũng có tỉnh lại một lần, tuy thời gian ngắn ngủi nhưng vẫn chu đáo phân phó người đi xử lý chuyện Phi Hổ môn, lo hậu sự cho Tiêu nữ quan rồi phái người lập tức truyền tin về đế đô và Trang vương phủ. Mỗi một việc đều được xử lý một cách thỏa đáng, đầu vào đó.

Từ đầu tới cuối nàng chỉ đứng từ xa nhìn hắn, không dám lại gần. Nàng nhìn đại phu trong Lăng Thụy vương phủ băng bó vết thương trong khi hắn đang hôn mê; nhìn hắn tỉnh lại cẩn trọng dặn dò thuộc hạ làm việc. Thời điểm hắn nói chuyện, thì thoáng nhìn nàng một cái, ánh nhìn thực bình thản; sau đó, hắn lại ngủ. Thương thể của hắn rất nặng nhưng tuổi trẻ lực tráng nên sẽ nhanh chóng hồi phục những vết thương

trên người; có điều vô pháp khôi phục tay chân hắn trở lại như lúc ban đầu. Đại phu vẫn chưa nói cho hắn biết nhưng tin tức đã truyền ra bên ngoài, vài binh lính đã biết chuyện. Sau khi hồi cung chắc chắn cũng truyền khắp hoàng cung. Vậy còn hắn, thời điểm tỉnh lại rồi cuộc hắn đã biết mình bị thương như thế nào chưa? Có lẽ, vừa rồi nàng nên đem đám binh lính nói lung tung ra đánh ột trận, dù sao nàng cũng phải tìm chỗ phát tiết. Hiện tại, nàng chỉ biết ngồi đây nắm chặt quần áo hắn... Tình cảnh đêm qua vẫn còn hiện lên rõ ràng trước mắt nhưng bản thân nàng lại đau đớn, hoang mang không biết phải làm sao.

374. Chương 380: Thanh Sam Tẩy Cũ (5)

Hắn nhất định chưa biết thương thế của mình, nếu không hắn sao có thể trấn định, bình tĩnh như thế? Có lẽ vì hắn đi theo tòa băng sơn là Cửu ca nàng quá lâu nên bị nhiễm rồi, ngay cả thần thái kia cũng rất giống Cửu ca. Cửu ca là kiểu người dù trời có sập xuống vẫn bình thản, ung dung; ngoại trừ một số thời điểm đụng phải chuyện liên quan tới tẩu tẩu.

Bỗng nhiên có người nhẹ nhàng xoa xoa tóc nàng. Ngọc Trí ngẩn người, ngược đầu lên nhìn thì thấy Hạ Tang đang chăm chú nhìn mình, ánh mắt thâm sâu. Nàng giật nảy mình, cơ thể dựng lên giống như chim sợ cành cong:

– Người tỉnh rồi?

Bộ dáng của nàng lúc này được gói gọn trong bốn chữ: chân tay luống cuống. Hạ Tang hơi nhíu mày, từ lúc trở về từ Phi Hồ môn, nàng vẫn giữ bộ dáng này trốn tránh hắn. Hắn đã tỉnh khi nàng bước tới gần bởi hắn ngủ cũng không được an ổn. Trong lúc đại phu xử lý vết thương, hắn cũng không hoàn toàn mất đi tri giác, hắn vẫn thấy nàng đứng đó nhìn mình không chớp mắt, tay nắm chặt góc màn. Hình như nàng muốn nhìn hắn nhưng lại sợ điều gì đó. Nhìn nàng như vậy, sao hắn có thể yên tâm ngủ. Vừa rồi, vì hắn tham lam một thoáng ôn nhu nên mới không kinh động nàng mãi tới khi nước mắt nàng thấm ướt y phục hắn. Nàng liệu đã biết tâm tư của hắn chưa? Hắn đột nhiên thấy hãi nhưng nàng đã nhanh hơn, đứng bật lên rồi bước về sau mấy bước tránh né. Nàng đứng sau tấm màn nhìn hắn, vẻ mặt sợ hãi trông như một đứa nhỏ đã làm sai chuyện gì đó. Thấy phản ứng này của nàng ngược lại làm Hạ Tang yên lòng. Hắn đảm chiêu nghĩ như hiểu ra được điều gì liền lên tiếng:

– Ngọc Trí, nàng lại đây.

Ngọc Trí lắc đầu, miệng nói lý nhí:

– Ta đi xem thuốc đã sắc được chưa, rồi ... rồi... nói bọn họ mang thuốc vào cho người.

– Vậy còn nàng? – Hạ Tang chống tay xuống tháp, giọng ngời dậy rồi nhẹ giọng hỏi. Ánh mắt hắn vẫn không dứt ra khỏi người nàng, đánh giá cẩn thận.

– Ta cái gì? Ta đi ra ngoài. – trong lòng Ngọc Trí vô cùng hỗn loạn, ngữ điệu cũng gấp gáp hẳn lên.

Nàng nói đi ra nhưng chân như bị đóng đinh trên mặt đất, không nhích được một phân, mắt lảng lảng nhìn hắn. Hạ Tang thấy thế, trầm giọng hạ lệnh:

– Ta nói, lại đây. Ta có chuyện nói với nàng.

– Không! – Ngọc Trí kêu lên một tiếng rồi đi như bay về phía cửa trường muốn trốn đi.

– Nếu nàng không tới thì để ta qua. Nhưng dù sao chân của ta cũng không đi nhanh được, chỉ cần nàng đi nhanh chút thì ta nhất định theo không kịp.

Giọng của Hạ Tang thản nhiên truyền tới từ sau lưng, Ngọc Trí giật mình đứng chững lại. Thương thế của hắn ... Hắn đã biết! Là nàng hại hắn ra thế này! Nàng muốn chạy cũng không dám chạy, vì sợ hắn thực sự sẽ đuổi theo, sợ hắn sẽ bị ngã... nàng muốn quay lại nhìn hắn nhưng nàng lại sợ!

Bỏ đi thân phận kia, hắn vẫn là một người vĩ đại; mà cho dù hắn là thân phận kia thì có ai dám đắc tội với hắn! Hắn là Hạ Tang – vô công lợi hại, làm việc cực nhanh nhạy và là tâm phúc bên cạnh Cửu ca. Nhưng tay trái hắn sau này chỉ có thể làm việc nhẹ, không bao giờ có thể thi triển võ công, một thân võ công cao

cường như hấn cũng trở nên vô dụng! Còn chân phải hấn, lúc đi đường thậm chí còn không vững... Càng nghĩ, nước mắt nàng càng tuôn ra như suối.

.. ..

– Long Ngọc Trí, ta đếm tới ba, nếu nàng không qua thì ta liền đi qua chỗ nàng.

Giọng nói sau lưng tăng thêm vài phần sắc bén, uy hiếp. Ngọc Trí run lên, nàng biết hấn đi đường không tiện nên vội vã quay người chạy lại gần tháp.

– Người đừng đứng lên. – nàng ngồi xuống, nước mắt không ngừng rơi dưới tầm sa mỏng che mặt.

Nàng đang định đưa tay lau lệ thì tay hấn so với nàng càng nhanh, ngón tay thon dài nhẹ nhàng chạm vào bầu mắt nàng. Rồi một tiếng thở dài hắt ra, nàng bị kéo vào trong lòng hấn. Rốt cuộc Ngọc Trí không kiềm chế được nữa, bật khóc trong lòng nam tử.

– Đừng khóc, ta cũng chết, nàng khóc cái gì? Đợi ta chết, nàng khóc cũng không muộn. Vết thương cũng không phải nghiêm trọng lắm, cũng không nhất định không thể khôi phục. Thái y trong cung có lẽ sẽ có biện pháp.

Giọng điệu hấn nhẹ nhàng, băng quơ càng làm tâm nàng đau nhưng cũng hơn một phần giận. Ngắc đầu lên từ trong lòng hấn, nàng mắng:

– Bọn họ nói đúng, ta đã trở thành người quái dị, trên mặt dù bị rạch thêm vài nhát cũng chẳng sao. Vì sao người lại làm như vậy? Người có biết làm vậy thực ngu ngốc hay không? Hạ Tang, người đứng là đồ ngốc... ngu ngốc, người cũng không phải ca ca ta, vì sao người lại đối đãi với ta như vậy? Ta phải lấy cái gì để trả lại người đây? – lòng nàng cực bi ai, nước mắt đã làm ướt sũng tầm sa che mặt khiến nó dính bết vào mặt càng thêm khó chịu.

– Rạch thêm vài vết cũng không vấn đề? Làm sao có thể không có vấn đề!? – nàng nghe thấy hấn lẩm bẩm rồi dùng tay nhẹ nhàng gỡ tầm sa che mặt xuống.

– Ngọc Trí, trước mặt ta vĩnh viễn không cần mang thứ này.

Cả người Ngọc Trí chấn động, mở to mắt nhìn Hạ Tang; đáy mắt hấn sáng ngời cũng đang chăm chú nhìn nàng. Đột nhiên nàng cảm thấy xấu hổ vô cùng. Gặp lại tại Phi Hồ môn, tình thế nguy hiểm nên nàng không có thời gian để thẹn thùng nhưng giờ khắc này... cây nến dường như sắp cháy cạn, mặc dù ánh sáng nhạt nhưng vẫn chiếu rõ tuần nhan như ngọc của hấn. Còn nàng... dung nhan của nàng... chỉ cần xem một lần đã khiến nàng ném nát chiếc gương.

Đúng, nàng tuy không bị thương nặng như tẩu tẩu lúc đó nhưng vì tuyệt hậu hoạn, nàng cũng đã tự ra tay khá nặng. Chỉ cần nhớ tới tình cảnh đó, một cỗ sợ hãi, khủng hoảng liền sôi sục trong đầu rồi lan khắp cơ thể. Nàng không dám nghĩ tiếp, cũng không dám nhớ lại. Đột nhiên, nàng bật đứng dậy, gương mặt sợ hãi. Nàng sợ đôi mắt sáng lấp lánh kia của hấn sẽ nhìn thấy bộ dạng xấu xí của mình, hai tay bùm che mặt mình, miệng bật khóc nỉ non cầu xin:

– Người đừng nhìn! Thật xấu xí, giống như quỷ vậy!

Hấn vươn tay phải bao lấy hai tay nàng rồi dùng lực kéo xuống, sau đó duỗi tay trái ra chạm nhẹ vào từng vết thương trên mặt nàng. Nàng muốn gạt tay hấn ra nhưng nghĩ tới tay trái hấn bị thương gân cốt nên không dám; cuối cùng nàng cắn môi, mắt nhìn đi chỗ khác để mặc hấn nhẹ nhàng vuốt ve.

Hạ Tang thấy nàng khóc tới hai mắt đã sưng đỏ ửng, đôi mắt ngày thường linh động, vui vẻ giờ chất chứa thêm bi ai. Hấn vì nàng mà bị thương, cho dù tàn phế cũng cam tâm tình nguyện. Còn nàng thì sao, dung mạo của nàng bị hủy, mặc dù giữ được thân trong sạch nhưng trải qua chuyện bị cướp bắt thì còn mấy ai tin tưởng nàng trong sạch!? Nghĩ tới đây ngực hấn thít lại đau đớn, cơn đau kịch liệt vì thương tiếc vì lo lắng rốt cuộc không thể áp chế mà bộc phát. Hấn như người vô thức, đôi môi đã đặt một cái hôn nhẹ lên mặt nàng.

375. Chương 381: Thanh Sam Tẩy Cũ (6)

Hạ Tang thực không ngờ mình sẽ mất khống chế, một khắc chạm vào mặt nàng đã khiến thần trí hấn tan tác. Sao hấn có thể xúc phạm nàng? Sự kinh hãi chiếm cứ đầu óc, hấn vừa định dứt ra thì “Phụt” một tiếng vang lên, ánh lửa bùng lên một cái rồi ngọn nến vụt tắt. Lều trưởng bỗng chốc lâm vào bóng đêm.

Nàng không đẩy hấn ra, không hề có ý phản kháng thậm chí còn nắm chặt lấy quần áo hấn. Mặt nàng nóng quá! Hơi thở thơm ngát của nàng dần lan tỏa. Tay nàng thực mềm mại, bám vào lồng ngực hấn... Tất cả khiến tâm hấn rối loạn. Tình cảm bị áp lực hơn mười năm qua giờ phút nàng đã bị lung lay. Giữa màn đêm tĩnh lặng, tay nàng đang nắm lấy áo hấn càng ngày càng chặt, càng ngày càng run rẩy; da thịt dưới tay hấn cũng thực nóng.

Trong cung, lúc nào cũng đi theo hoàng đế nên hấn có rất nhiều chuyện để xử lý, sắp xếp; ngoại trừ lúc ngủ, tâm trí rất ít khi có khoảng trống để suy nghĩ. Lúc này, não hấn giống như bị nhồi nhét thứ gì đó, không kịp tự hỏi, chỉ còn lại bản năng. Hấn nâng mặt nàng, cẩn thận hôn lên từng vết sẹo của nàng. Nàng thở ngày càng dồn dập, hơi thở như hương lan.

Môi hấn dừng trên mặt nàng, hô hấp so với nàng càng thêm nặng nề. Tim nàng đánh bạo, bàn tay run run lần tìm tới sau lưng hấn, nắm chặt lấy quần áo hấn. Hấn gầm nhẹ một tiếng rồi hôn lên môi nàng. Nhìn không rõ, chỉ còn là cảm giác. Một khi cảm giác đã chiến thắng thì bản năng sẽ lập tức trỗi dậy, rõ ràng, chân thật, bao trùm lên tất cả. Giờ phút này, hành động không còn theo lý trí mà đã quy hàng tình cảm!

Cả cuộc đời này, nàng là người thân duy nhất của hấn. Hấn yêu nàng đã nhiều năm, nói không rõ bắt đầu từ khi nào. Hấn yêu nàng, bắt đầu từ sự cảm kích, cảm kích vì được tôn trọng rồi đến âm áp, âm áp vì có nàng bầu bạn; sau đó là sự thân cận của tình huynh muội và cuối cùng là yêu đến say đắm. Hấn từng có suy nghĩ, từng cho rằng mình yêu nàng chỉ vì nàng là nữ nhân duy nhất thân cận với hấn. Nhưng càng trưởng thành, hấn hiểu được suy đoán đó không đúng! Nàng ra cung đi học nghệ, mỗi đêm dài sau khi hoàn thành công việc, trước khi đặt lưng xuống giường đi ngủ, hấn sẽ nhớ nàng! Thời điểm thủ hạ đưa vài cung nữ xinh đẹp tới cho hấn lựa chọn để bầu bạn hàng ngày thì hấn mới chân chính hiểu được tình cảm của mình.

Nàng vốn là một cấm kỵ, hấn không thể đụng vào. Vì bí mật của hấn và cũng vì thân phận của nàng. Mà theo thói đời, càng cấm kỵ thì càng theo đuổi, càng áp lực thì càng khao khát; nhất là đã trải qua sinh tử, thiếu chút nữa chẳng còn tương lai.

Bóng đêm này tới thực tình cờ và đúng lúc.

Hấn muốn nàng, muốn được chạm vào nàng như thế này, muốn đến phát điên. Thế nhưng người trong lòng nàng lại không phải là hấn. Nghĩ tới điều này, hấn chẳng muốn buông tay, ngược lại càng ra sức đoạt lấy. Mọi chuyện đã thông suốt, hấn chẳng kiêng dè, làm theo bản năng tách miệng nàng ra, tham nhập vào bên trong, cuốn lấy lưỡi nàng, dây dưa không một khe hở.

Hạ Tang đã rối loạn, Ngọc Trí còn loạn hơn. Đầu óc nàng đã lâm vào mê huyền, choáng váng, chứ đừng nói tới chuyện chống cự. Kỳ thực, nàng hiểu hai người đang làm gì. Đây hoàn toàn không phải là việc mà một ca ca và muội muội có thể làm. Cho dù nàng bị hủy dung mạo thì trong thâm tâm vẫn không muốn trốn tránh loại chuyện này. Nhưng hoàn toàn trái ngược với nam tử dơ bẩn kia, nàng không chán ghét sự đụng chạm của Hạ Tang, tuyệt không có! Hấn muốn làm thế nào thì nàng đều nguyện ý; nàng nguyện ý theo ý hấn! Không chỉ vì hấn cứu nàng, không chỉ vì hấn vì nàng mà bị thương; mà trong đáy lòng nàng đã hiện hữu một thứ khao khát, khao khát muốn được thân thiết hơn với hấn!

Trong khoảng khắc môi hấn áp lên má nàng, nàng nhớ tới vẻ mặt hấn mỗi khi nhìn nàng, nhớ giọng điệu hấn mỗi khi mắng nàng, nhớ động tác cực cẩn thận khi hấn đem khăn tay của nàng bỏ vào trong ngực. Nỗi khao khát càng ngày càng cháy bỏng. Và khi môi hấn chạm vào môi nàng, nàng đột nhiên hiểu được: hấn giống như một huynh trưởng nhưng hấn không phải ca ca của nàng. Vốn dĩ hấn cũng chưa từng xem mình là ca ca của nàng!

Lúc này, nàng cực vui sướng, lại càng không ngừng được sự tham lam trong lòng. Nàng không thể nói rõ cảm giác của mình là thế nào nhưng nàng nguyện ý theo yêu cầu của hấn. Động tác thực phối hợp, ngón tay nàng túm chặt lưng áo hấn, thuận thế hạ đầu xuống một chút để hấn có thể thuận lợi thăm dò. Khi đầu lưỡi hấn chạm vào hầu căn nàng, cả người nàng hơi cứng lại rồi từ từ thả lỏng, bạo dạn đưa lưỡi liếm

nhẹ miệng hần. Động tác của nàng hình như gây chấn động không nhẹ lên hần. Hai người gần như dính sát vào nhau nên nàng có thể cảm nhận được cơ thể hần đang run nhẹ.

Sau đó, tay hần nhanh chóng lướt từ trên mặt xuống, tay trái đặt trên bả vai nàng còn tay phải thì vén y phục nàng lên, trượt vào trong cái yếm. Hô hấp của nàng vì động tác này mà cứng lại, khẩn trương tới mức không dám thở. Tới khi hai tay hần nắm lấy bầu ngực tròn trịa thì nàng rớt cuộc nhin không được rên lên một tiếng. Trong bóng tối, thanh âm này nghe thực kiều mị, ngay cả nàng cũng phải hoảng sợ.

Một tiếng rên nho nhỏ của nàng dường như khiến hần càng thêm cuồng nhiệt. Hần ngang nhiên thăm dò cơ thể trắng ngần bên dưới lớp quần áo của nàng, lòng bàn tay hơi thô ráp vì những vết chai sần mỗi lần ma sát càng làm hô hấp nàng trở nên nặng nề, gấp gáp, bất lực.

– Hạ Tang, Hạ Tang ...

Nàng vô thức kêu tên hần; đột nhiên hần rút tay khỏi người nàng, tay phải dùng chút lực đã bế nàng ngồi lên đùi mình. Nàng nghe thấy tiếng thở của hần so với nàng càng dồn dập, hỗn loạn; bàn tay nắm sau lưng đã đụng đến lớp y phục ướt đầm của hần. Nàng ngượng ngùng vùi đầu vào gáy hần, mặc hần kéo ngoại bào của mình trượt xuống cùi trỏ, lớp y phục hững hờ nằm trên cánh tay...

376. Chương 382: Thanh Sam Tây Cũ 7 [warning +18]

Khi môi hần chạm vào nơi mẫn cảm trước ngực nàng, khi thì hôn khi thì cắn, khi thì nhẹ khi thì nặng khiến cả người nàng run lên, cả người như bị khơi dậy một trận nóng cháy khó chịu rồi quét khắp tứ chi.

Thân thể càng nóng càng khiến thần trí Ngọc Trí mê muội, nàng không biết mình phải làm gì, chỉ theo bản năng vùi sát vào người hần làm cho hai người càng thêm thân mật. Ở trong lòng hần khiến bao bất an của bị triệt tiêu, và dường như chỉ có như vậy mới có thể giảm bớt khó chịu trong cơ thể và khiến cơn đau đớn, khao khát khó hiểu phía hạ thân từ từ biến mất.

Mới trước đây, hần vẫn thường ôm nàng vào ngực; sau đó khi cả hai đã trưởng thành, hần không còn ôm nàng như thế nữa. Thi thoảng nàng bị ủy khuất hoặc tủi thân vì chuyện gì đó thì hần mới ôm vào lòng an ủi. Nàng đã sớm cảm nhận được lòng tay ấm áp, rộng lớn của hần nhưng hiện tại hai người dính chặt vào nhau thế này, nàng mới phát hiện ra cơ thể hần thực tình trắng, cơ bắp chứ không hề gầy yếu thư sinh như vẻ bề ngoài.

Nàng nghe thấy tiếng hần thở dốc càng ngày càng nặng, môi hần từ trên cơ thể trở lại môi nàng. Nàng nghe thấy giọng hần khàn khàn thì thầm, thanh âm chậm chậm tiêu tán giữa cánh môi nàng.

– Ngọc nhi!

Hần không gọi nàng là Ngọc Trí, lại càng không kêu là công chúa, hần gọi nàng là Ngọc nhi. Không hiểu sao nàng rất thích cách xưng hô mới mẻ này.

Hần vẫn tiếp tục chiếm đoạt môi nàng, không chịu buông ra, một lần lại một lần khàn khàn gọi tên nàng. Một tay hần đỡ phía sau lưng nàng, còn một tay nhẹ nhàng xoa nắn, nắm giữ, hưởng thụ. Cảm giác như giữa trưa hè đang say ngủ, bỗng được cơn gió mát thổi lướt qua, thổi bay mọi nóng bức; rồi lại cảm giác như được vẩy lên người những giọt nước mát lạnh, từ môi rồi tới cả cơ thể.

Trong lòng háo hức, lâng lâng khiến Ngọc Trí không biết phải làm sao để bình ổn lại cơ thể đang run run của mình; vừa thẹn vừa ngượng, nàng muốn làm gì đó đáp lại hần nhưng lại giật mình nghĩ làm thế liệu có bị xem là không có liêm sỉ? Đầu óc mê mẩn rồi cuộc cũng hoạt động, mà thời điểm hoạt động lại nghĩ tới chuyện này... thật xấu hổ! Bất giác, cánh tay vòng sau lưng hần đánh nhẹ một cái.

Vì cái đánh của nàng, Hạ Tang hơi khựng người lại. Hai người quá gần gũi nên nàng có thể cảm nhận được điều này. Sau đó, môi hần chậm chậm rời khỏi môi nàng, lúc tách ra còn kéo theo đường tơ dịch bọt từ khóe miệng cả hai. Nếu có ánh đèn, nhất định trông cảnh này rất kích thích và kêu gọi. Bàn tay đang đặt trên người nàng cũng không động dậy nữa, song nơi mềm mại của nàng vẫn còn ngượng ngùng nằm gọn trong tay hần, cảm nhận một cách rõ ràng sự thô ráp. Nàng chợt cảm thấy bất an, không chỉ vì sự vui thích của cơ thể mà còn vì cảm giác của hần. Hần không thích nàng sao? Nghĩ vậy, nàng hơi tủi thân, bất an trong

lòng càng theo đó lớn dần. Vì sao? Vì nàng đánh hấn? Nhưng mà... đó là vì trong lòng nàng cảm thấy vui... Nàng không hiểu, cũng không chắc chắn, khê cần môi... Lấy hết can đảm, nàng kéo gáy hấn xuống, ngốc nghếch hôn hấn, học cách hấn làm với nàng.

Cả người hấn dường như chấn động, ngay cả cánh tay đang đỡ phía eo nàng cũng run lên kịch liệt. Nàng cũng không suy xét nhiều tới phản ứng của hấn nên cái lưỡi bạo dạn vói vào trong miệng hấn; trong nháy mắt, chiếc lưỡi của cả hai nhanh chóng quấn vào nhau. Nàng chợt thấy đau, bởi bàn tay đang nắm trọn bầu ngực nàng dùng sức niết vào. Nàng đau, muốn thốt ra thành tiếng nhưng hấn lại nhanh hơn một bước, dùng lưỡi bứt bách nàng, đảo khách thành chủ. Nụ hôn của hấn càng ngày càng gấp khiến lồng ngực nàng càng ngày càng thiếu dưỡng khí. Vô thức, nàng lại bầu chặt vào quần áo hấn. Nếu không có cánh tay phải mạnh mẽ của hấn ôm lấy eo nàng thì nhất định nàng đã xuy lơ, té ngã rồi.

Theo tiếng thở gấp gấp, tay trái hấn vội vã tìm kiếm xuống dưới váy nàng, phát hiện ra nơi tư mật rồi nhẹ nhàng vuốt ve. Cả người nàng phút chốc nóng như bị thiêu cháy. Tay hấn mặc dù bị thương nhưng ngón tay vẫn vô cùng linh hoạt, không cần dùng nhiều sức nhưng động tác ấn niết, xoa nắn rất nhẹ kia cũng đủ khiến hạ thân nàng bốc hỏa. Bao khổ dưới váy đã ẩm ướt, cảm giác xấu hổ và thích thú giống như ngón tay hấn liên tục áp bách nàng, khiến nàng cảm thấy mình sắp chết mất thôi.

Nàng không hề nghĩ rằng hai người sẽ thế này. Dù biết giữa nam nữ phải có chút chuyện thân mật gì đó, điều này mấy lão mama và nữ quan trong cung đã chỉ dạy, song từ trước tới nay nàng chưa hề trải qua nên không biết tiếp theo hấn sẽ làm gì nàng. Hiện tại, nàng chỉ biết rằng, mình đang run và cũng sợ nữa nhưng nàng sẽ không ngăn lại... nếu hấn muốn nàng.

Nghĩ tới đây, bất chợt nàng như ý thức được điều gì, trái tim nảy lên một nhịp. Nàng quên, nàng đã quên mất... Cho dù bản thân nàng không biết liêm sỉ nhưng hấn sao có thể làm chuyện này với nàng được?

ngươi là thái giám, ngươi là một thái giám... Vậy mà ta lại thích một tên thái giám!

vấn đề ở chỗ thân phận ngài ấy không thể ban thưởng bình thường. Ngài ấy mới chỉ ngoài hai mươi, so với chúng ta còn nhỏ hơn mấy tuổi nhưng đã ngồi đến chức tổng quản. Các ngươi nghĩ, nếu ngài ấy không phải thái giám thì sẽ làm chức vị gì?

Câu nói của Lãnh San và tên binh lính kia oanh tạc vào đầu Ngọc Trí khiến mọi thứ nổ tung một tiếng. Nàng vội nhắm tịt mắt lại, cảm giác như từ trên mây rơi xuống đất. Quá bất ngờ làm nàng không biết nên phản ứng thế nào, trong đầu không ngừng lướt nhanh vài hình ảnh. Khi làm việc này, rốt cuộc bọn họ xem như trò chơi hay là gì khác? Ý nghĩ này vừa xuất hiện lập tức bị nàng phủ định. Không phải, nàng không quan tâm cái gì mà dơ bẩn; hấn là một nội thị thì thế nào? Hấn vẫn là Hạ Tang!

Nàng biết, hấn yêu nàng, không phải là sự trân trọng đơn thuần trong tình huynh muội. Giống như tên binh lính kia nói, cho dù với thê tử của mình cũng không nhất định làm được như vậy; thế mà vì gương mặt đã bị tàn phá của nàng, hấn cam nguyện hy sinh tay chân mình. Càng nghĩ, nàng càng cảm thấy mình thực may mắn vì có được một người như vậy yêu thương. Bản thân nàng cũng thích hấn, sự “thích” này không còn giống với trước kia, cũng không giống tình cảm đối với Bạch đại ca. Bạch đại ca... hình như đã rất lâu nàng không nghĩ tới y.

Tâm tư của chính mình... vậy mà tới tận lúc này mới biết!

Cánh tay run rẩy của nàng chậm chậm hạ xuống, nàng không dám động vì sợ bị hấn phát hiện ra dị trạng và suy nghĩ của mình, sợ hấn sẽ để ý. Nàng ôm chặt cổ hấn, mặc hấn thăm dò, miệng cong lên cười – một nụ cười cất chứa chút ngọt, chút đắng. Thân mình nàng chợt run lên, bởi nút thắt đai lưng trên váy đã bị một bàn tay nóng rực nhẹ nhàng kéo xuống...

377. Chương 383: Xuân Nhan Trong Lòng

Hấn sẽ làm như thế nào?

Nàng đột nhiên khản trương đến mức sắp không thở nổi, cúi đầu khê gọi “Hạ Tang” .

Bàn tay của hấn đã tiến vào trong bao khổ của nàng đột nhiên cứng đờ.

Nàng còn chưa kịp phản ứng thì thân mình đã bị hấn đẩy mạnh ra.

Trong bóng tối, thanh âm của hấn run run bất an: “Ngọc Trí, ta thực đáng chết, ta đã mạo phạm nàng.”

Từ trước đến giờ nàng chưa từng nghe thấy giọng điệu hối hận tự trách như vậy của hấn, nàng muốn nói với hấn là hấn không có mạo phạm nàng, là do nàng tự nguyện.

Bỗng từ bên ngoài trưởng hai giọng nói kính cẩn truyền đến.

“Bẩm công chúa, thuốc của Hạ tổng quản đã được sắc xong, nô tài đưa vào được không?”

Ngọc Trí lấp bắp kinh hãi, vẻ mặt quần bách, bộ dạng của hấn và nàng thế này... Nếu để cho người khác nhìn thấy rồi lan truyền ra ngoài — nàng đang sợ hãi bất an thì bàn tay của hấn đã bịt miệng của nàng lại, nói khẽ bên tai nàng: “Đừng sợ, nếu bọn họ tiến vào, ta liền giết bọn họ, không ai có thể hủy danh dự của nàng.”

“Cung nữ kia——” Ngọc Trí hơi chấn động, nhớ tới chuyện cung nữ lén nói xấu sau lưng nàng.

Hạ Tang khẽ cười trào phúng: “Nàng nghĩ rằng ta thích giết người lắm sao? Ta đã thả nha đầu xuất cung. Đối với kẻ hại nàng, ta không thể để ở lại bên cạnh nàng, nhưng chán ghét một người cũng không nhất định phải giết nàng ta. Cung nữ kia dù có nói linh tinh, chẳng qua chỉ là nô tài, Hạ Tang cũng là nô tài.”

Thân hình Ngọc Trí khẽ run run, nàng biết, nếu đổi lại là Cửu ca thì phỏng chừng cung nữ kia sẽ không trốn khỏi một kiếp.

Nàng cả thấy may mắn vì hấn không có giết tiểu cung nữ kia, nhưng nàng không thích nghe hấn tự xưng là nô tài.

Nàng lặng lẽ đưa tay nắm lấy tay hấn, nhưng vừa chạm vào thì hấn lại tránh đi. Ngọc Trí cả kinh, trong lòng thấy ngượng lạnh.

Lúc này, người bên ngoài trưởng lại gọi mấy tiếng, một nội thị ngạc nhiên nói: “Ồ, công chúa không ở đây sao? Vừa rồi rõ ràng còn thấy nàng đi vào mà.”

Một người khác tiếp lời, “Chắc là đã tránh đi rồi, người xem, bên trong trưởng đèn đuổi tối thui, chắc chỉ có Hạ tổng quản của chúng ta đang nghỉ ngơi thôi.”

“Vậy đem thuốc này trở về hâm lại, lát nữa hãy đem đến.”

“Cũng được, đi thôi, đừng làm phiền Hạ tổng quản nghỉ ngơi.”

Tiếng bước chân rời đi, mơ hồ còn nghe được đoạn đối thoại dứt quãng của hai người.

“Lần này Hạ tổng quản lập được công lớn, người thử nói xem Hoàng Thượng sẽ ban thưởng như thế nào?”

“Làm sao mà ta biết được,” một người khác cười nói: “Hạ tổng quản của chúng ta tuổi còn trẻ, dung mạo lại tuấn tú, nếu ngài ấy không phải... công chúa cảm kích, ủy thân gả cho ngài chẳng lẽ không phải là phần thưởng tốt nhất hay sao?”

“Đúng vậy, giao tình giữa hai người bọn họ vốn thâm hậu, lần này ngài ấy thành như thế là vì công chúa, công chúa nhất định cảm kích cả đời.”

Ngọc Trí kinh ngạc lắng nghe, trên tháp thoáng có tiếng động, chính là Hạ Tang vịn tháp bước xuống, hấn tựa hồ đang sờ soạn tìm thứ gì đó trên bàn, cước bộ nhẹ nhàng di chuyển.

Đột nhiên, Ngọc Trí nghe được “rầm” một tiếng, giống như là tiếng ghế bị đụng ngã.

Nàng vội hỏi: “Hạ Tang, người đừng động, muốn lấy cái gì để ta lấy cho.”

Tiếng cười của Hạ Tang vang lên trong bóng tối, hơi mang vẻ tự giễu cợt.

“Bởi vì ta là một kẻ tàn phế sao.”

Ngọc Trí nghe vậy trong lòng đau đớn, vừa định lên tiếng thì ánh nến trên bàn đột nhiên sáng lên, nàng thấy Hạ Tang đứng ở bên cạnh bàn thản nhiên nhìn nàng, ánh mắt sáng quắc nhưng sắc mặt thì tái nhợt.

Nàng theo bản năng cúi đầu nhìn lại chính mình, ngoại bào rớt xuống bên hông, lộ ra một mảng cánh tay, cái yếm lỏng lẻo, mơ hồ nhìn thấy khuôn ngực trắng mịn như tuyết, trên làn da hiện đầy những vết đỏ ửng, chính là vì hấn vừa rồi — nàng hết sức xấu hổ, cúi đầu xuống.

Hạ Tang chậm rãi bước tới, ánh mắt Ngọc Trí sụp xuống, vừa vặn nhìn thấy bước chân của hấn, hấn là người luyện võ, biết cách phân phối sức lực nhưng khi bước đi chân phải vẫn hơi khập khiễng.

Ngọc Trí mũi chua xót, cũng không thêm quan tâm đến quần áo xóc xếch, liền định nhào vào trong lòng của hấn.

Hấn lại hơi trầm giọng, “Đừng tới đây.”

Ngọc Trí kinh ngạc, đứng nguyên tại chỗ, ngẩn người nhìn nam nhân sắc mặt lãnh đạm trước mắt, cảm thấy buồn bã mất mát.

Đã phát sinh chuyện gì, vừa rồi rõ ràng bọn họ đang rất tốt mà.

Hấn dừng lại cách chỗ nàng đứng mọc rễ một bước, vén vạt áo lên chậm rãi quỳ xuống, nhẹ giọng nói: “Công chúa, Hạ Tang thất đức mạo phạm, nô tài trở về sẽ lập tức thỉnh tội với Hoàng Thượng!”

Ngọc Trí hoảng hốt, run giọng nói: “Người nói cái gì? Hạ Tang, những chuyện vừa rồi, người không có bắt buộc ta, đều là ta tự nguyện mà. Rốt cuộc người đang nói thỉnh tội gì chứ?” Nàng quỳnh lên, hốc mắt đỏ kè.

“Nàng không cần cảm kích hoặc là thương hại ta, cho dù ta có chết ở Phi Hồ môn thì cũng là do ta cam tâm tình nguyện.” Hạ Tang nhẹ nhàng cười, gương mặt tuấn nghị lộ vẻ lãnh đạm thờ ơ.

Ngọc Trí đã hiểu ra, hấn nghĩ rằng nàng đang báo ân sao?

Nàng lắc đầu quây quây, nước mắt không ngừng rơi, nghẹn ngào khẽ gọi: “Không phải là thương hại! Không phải mà! Là ta tự nguyện, ta nguyện ý mà, Hạ Tang.”

“Như thế nào cũng được, ” Hạ Tang chậm rãi đứng lên, thản nhiên nói: “Chúng ta tức khắc lên đường hồi cung đi, ngày đó nàng đi rất vội, ta vốn định nói với nàng về chuyện thành thân của ta.”

Ngọc Trí chấn động cả người, hai mắt nhìn chằm chằm Hạ Tang, “Người rốt cuộc đang nói cái gì thế?”

“Thời gian cũng đã xác định, hơn nữa công chúa là thiên kim cành vàng là ngọc, Hạ Tang chỉ là một nô tài. Nô tài thành thân, đương nhiên không dám kinh động đại giá của công chúa.”

Ở Phượng Thửu cung, Tuyền Cơ đang ở trong phòng Thúy Nhi xoa bóp tay chân cho nàng, thỉnh linh cửa phòng bị đẩy mạnh ra.

Ngọc Trí vội vã chạy vào, trong mắt ngấn lệ, cắn môi đứng bên cạnh Tuyền Cơ, chỉ sợ hãi gọi một tiếng “Tẩu tẩu”, rồi không nói gì nữa.

Tuyền Cơ bảo cung nữ tiếp tục xoa bóp cho Thúy Nhi rồi tiến lên ôm lấy Ngọc Trí, trán nhẹ nhàng chạm vào trán của Ngọc Trí, cười yếu ớt.

“Gặp ác mộng sao?”

Ngọc Trí không nói gì, chỉ khẽ lắc đầu.

“Vậy thì vừa mới hồi cung, tại sao không nghỉ ngơi cho khỏe? Xem này, chạy gấp đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn cũng đỏ bừng hết.”

Ngọc Trí cắn răng, cúi gằm đầu xuống kéo Tuyền Cơ đến thiên điện, đóng cửa lại xong mới oa một tiếng, ôm chầm lấy Tuyền Cơ, bật khóc nức nở.

378. Chương 384: Gia Yến Ở Phượng Thửu Cung (1)

Ngọc Trí cắn răng, cúi gằm đầu xuống kéo Tuyền Cơ đến thiên điện, đóng cửa lại xong mới oa một tiếng, ôm chầm lấy Tuyền Cơ, bật khóc nức nở.

Tuyền Cơ không biết làm sao, lại sợ nói gì đó không đúng khiến Ngọc Trí thương tâm nên chỉ đành dờ dảnh chung chung.

“Cứ khóc đi, khóc ra được thì tốt thôi. Có chuyện gì đợi khóc xong rồi hãy nói.”

Ngọc Trí nhìn vai áo Tuyền Cơ bị chính mình khóc làm ướt một mảng thì hơi ngượng ngùng. Lệ ngừng rơi nhưng trong khoảng thời gian ngắn vẫn khó có thể nén sự ghen ngào lại.

“Tẩu tẩu, ta đã hại Hạ Tang rồi.”

Tuyền Cơ nghe vậy bèn nhớ tới thương thế của Hạ Tang, Hạ Tang luôn mang lại cảm giác ấm áp, cho dù xảy ra việc lớn cỡ nào vẫn luôn trấn định nở nụ cười.

“Chút thương tích của Hạ Tang tuy bây giờ phải chịu chút đau khổ nhưng từ từ dưỡng thương thì tương lai có thể khá hơn nhiều. Muội cũng đừng quá lo lắng.”

“Tẩu tẩu, mấy hôm nay Ngọc Trí đã sớm suy nghĩ cẩn thận. Dù Hạ Tang có bị thương nặng hơn, Ngọc Trí cũng không sợ. Nhưng mà, nhưng mà hắn sẽ kết hôn, bọn tiểu thái giám chết tiệt dưới quyền hắn còn nói là Hạ Tang là người tốt, bình thường đối xử với mọi người cũng không tệ nên phải giúp hắn tiến hành hôn sự thật tốt nữa.”

Lúc này trong lòng Tuyền Cơ cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều. Nàng rút khăn tay của mình ra lau nước mắt cho Ngọc Trí. Nhưng có lau như thế nào thì nước mắt vẫn chảy ra, Tuyền Cơ bật cười xì một tiếng, đưa khăn tay cho Ngọc Trí, chính nàng thì chậm rãi thông thả đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống.

Ngọc Trí xấu hổ lẫn giận dữ : “Tẩu tẩu, tẩu nói gì đi chứ, hai ngày sau Hạ Tang sẽ thành thân, ta phải làm sao bây giờ?”

“Muội làm sao bây giờ đó hả? Từ bỏ đi vậy.”

“Tẩu tẩu!” Ngọc Trí nhào tới đâm vào người Tuyền Cơ, giống như cô bé con đang làm nũng.

Tuyền Cơ ôi một tiếng, Ngọc Trí thấy vậy thì vội vàng bỏ tay xuống.

“Có phải tẩu vẫn chưa khỏi hay không?” Nàng nhẹ nhàng dùng tay kéo vạt áo của Tuyền Cơ lên. Tuyền Cơ ngăn Ngọc Trí lại, kéo nàng ngồi xuống bên cạnh mình rồi rót một chén trà cho nàng, cười nói: “Không sao. Chỉ muốn muội cũng thương xót ta một chút thôi.”

Tuyền Cơ nhớ tới lúc bọn họ trở về được ít ngày, dường như nàng loáng thoáng nghe nói Hạ Tang đang vội vàng tìm đối tượng thành thân ình. Tuy rằng nam nhân này luôn tươi cười đối mặt mọi việc nhưng chỉ sợ trong lòng hắn còn đau đớn nhiều hơn Ngọc Trí gấp mấy lần.

Nàng cẩn thận quan sát Ngọc Trí, vốn định lại trêu nàng vài câu, nhưng nghĩ vừa rồi tâm trạng nàng cũng hơi buông lỏng nên lời trêu ghẹo liền nuốt trở vào.

“Ngọc Trí, muội hãy thật lòng trả lời ta một câu. Mặc kệ Hạ Tang có ra thế nào thì muội cũng nhất định chọn hắn, có phải hay không?”

Ngọc Trí ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn Tuyền Cơ, thanh âm hơi run rẩy nhưng ánh mắt lại kiên nghị dị thường: “Phải. Đời này lão nương liền quán lấy Hạ Tang.”

Sắc mặt Tuyền Cơ đen thui, Ngọc Trí này, thật sự là đã trở về.

“Chao ôi, tiểu nha đầu lừa đảo, còn dám nói thế với ta. Người làm lão nương thì ta đây làm cái gì?”

“Tẩu tẩu là thiên hạ đệ nhất mỹ nữ, vĩnh viễn trẻ trung mỹ mạo.” Thốt ra từ mỹ mạo xong Ngọc Trí bỗng hơi hoảng loạn, nàng gượng tỏ ra bình thản, dường như trong lòng cũng không để ý nhiều.

Tuyền Cơ nhìn thấy hết, trong lòng cảm thán, viên sinh cơ hoàn cuối cùng trên đời này đã cứu chính mình, đã không còn viên thứ hai để cứu Ngọc Trí. Nàng cũng không biết trong lòng Long Phi Ly có chủ ý gì, cả đời của Ngọc Trí hạnh phúc hay bất hạnh phụ thuộc vào cơ hội lần này.

Tuyền Cơ trong lòng đã ra quyết định, nàng xoay qua nhìn Ngọc Trí, mỉm cười nói: “Được rồi, vậy lão nương sẽ bắt chắp mọi giá thay người làm chủ. Ngày mai chúng ta đón gió tấy trần cho Hạ Tang ngay tại trong cung này.”

Tuyền Cơ tự mình làm chủ, bày tiệc ở Phượng Thấu cung để đón gió tấy trần cho Ngọc Trí cùng Hạ Tang thoát nạn hồi cung. Suy nghĩ một hồi, chỉ một mình cũng không ổn. Nếu khúc mắc đã có liên quan đến Bạch đại ca thì dĩ nhiên phải mời hẳn đến luôn.

Miệng Tuyền Cơ lẩm bẩm, một lát sau đã định ra danh sách mở tiệc chiêu đãi.

Ngày hôm sau, trời trong nắng ấm, bầu trời xanh thẳm, một vài đám mây lơ lửng trôi phía chân trời.

Phượng Thấu cung một mảnh thanh bình,

Khách được mời đến dự tiệc đã đến đông đủ, chỉ có mỗi Hạ Tang là không thấy đâu. Mặc dù Ngọc Trí đã đội khăn che mặt vẫn không dám ngẩng đầu nhìn thẳng vào Bạch Chiến Phong ngồi đối diện. Bạch Chiến Phong mỉm cười, quay mặt đi, cùng Hạ Hầu Sơ ngồi bên cạnh nói chuyện thời sự.

Thanh Phong vẫn luôn cau mày như trước kia, lạnh lùng nhìn rượu và thức ăn trên bàn, không nói một lời.

Cung nhân dâng trà lên, Đoạn Ngọc Hoàn thay Nhạc Tinh Oánh mở nắp tách trà ra, nói một câu: “Cho vào chút đi.” Rồi im lặng không nói gì nữa.

Tinh Oánh liếc mắt nhìn Đoạn Ngọc Hoàn một cái, khóe miệng hiện ra một nụ cười khê, cầm khăn tay lặng lẽ che lại.

Ngọc Trí sốt ruột nhìn Tuyền Cơ ngồi bên cạnh. Tuyền Cơ đành phải cầm lấy tay Ngọc Trí, khê ấn vào lòng bàn tay nàng ý bảo Ngọc Trí thả lỏng, im lặng chờ đợi.

Đến khi thấy trời đã gần giữa trưa, Tuyền Cơ cũng hơi hơi vội vàng xao động, sắc mặt trầm xuống, kêu người đi thúc giục Hạ Tang một lần nữa.

“Tiểu Lã Tử, người đi xem xem mấy người đi lúc trước đã trốn ở xá xinh nào rồi? Người không thấy, cũng không có ai trở lại đáp lời một tiếng. Nếu Hạ tổng quản đi chậm quá thì các người có dùng cách hay dùng lưng công cũng phải khiêng Hạ tổng quản đến đây cho lão nương.”

Ngoài cửa truyền đến tiếng cười to ‘ha ha’. Tuyền Cơ giật mình một cái, tiếng cười quá mức quen thuộc. Theo tiếng cười, Long Phi Ly đi đến, Hạ Tang đi theo phía sau, ngoài ra còn có một vài cung nhân của Phượng Thấu cung.

“Ái phi cũng quá bạc tình. Trẫm bảo ái phi mời chúng ái khanh cùng nhau mở tiệc tấy trần cho Ngọc Trí cùng Hạ Tang, vậy mà ái phi không đợi trẫm đến đã định khai tiệc.”

Mọi người vội rời khỏi chỗ ngồi, ào ào cung nghênh vạn tuế. Tuyền Cơ bất đắc dĩ đành phải cùng hành lễ theo, nàng lén dò xét sắc mặt Long Phi Ly, muốn nhanh nhanh nắm được tâm ý của Long Phi Ly.

Trong lúc nàng còn đang suy tư dò xét, Long Phi Ly đã dìu nàng đứng lên, cánh tay đỡ lấy Tuyền Cơ dùng sức siết chặt. Tuyền Cơ bị đau muốn tránh nhưng làm sao tránh được hẳn.

Nàng ra sức trừng mắt nhìn Long Phi Ly, khóe miệng hằn lại nhếch lên châm biếm, ghé bên tai Tuyền Cơ nói: “Lá gan càng ngày càng lớn, định lén ta đem muội muội của ta gả cho ai đây?”

“Là đón gió tấy trần cho Ngọc Trí cùng Hạ Tang, vậy Ngọc Trí cùng Hạ Tang hãy cùng ngồi đầu vị trí quan khách đi. Hạ Hầu Sơ, khanh ngồi bên cạnh trẫm, tấu chương lúc này còn hai câu chưa nói xong. Ngọc Hoàn, Chiến Phong, ủy khuất các khanh vậy, hôm nay xem như gia yến, chỗ ngồi chúng ta cũng không sắp xếp theo phẩm giai thứ tự.” Nói xong, Long Phi Ly liền nắm tay Tuyền Cơ đi tới chủ vị.

Cung nhân vội vàng kéo ghế dựa ra, Long Phi Ly nhú mày. Ánh mắt Tiểu Lã Tử sắc xảo, liền nhanh nhẹn tiến lên quỳ xuống.

Long Phi Ly thở dài nhìn nhìn Tiểu Lã Tử, thản nhiên nói: “Khí trời mùa thu vẫn hơi rét lạnh, hãy lấy cho chủ tử các người hai cái đệm lại đây đi.”

379. Chương 385: Gia Yến Ở Phượng Thấu Cung (2)

Long Phi Ly đón nhận cái đệm, đặt một cái ở trên mặt ghế, ấn Tuyền Cơ ngồi xuống, lại thả một cái ở bên hông Tuyền Cơ, vuốt vuốt mái tóc của Tuyền Cơ, nói: “Chỗ thắt lưng này tạm thời vẫn phải chú ý một chút, hôm khác trăm bảo Thái y viện làm cho nàng một cái đai lưng, quần thắt lưng lại, tốt nhất không thể để nhiễm phong hàn.”

Long Phi Ly vốn không quan tâm, mặc kệ người khác, Bạch Chiến Phong khinh đạm nhấp rượu, những người khác sớm biết nên cũng không nói gì, chỉ có Tuyền Cơ cảm thấy trên mặt đỏ bừng như bị hỏa thiêu.

Mọi người đều ngồi xuống, Nhạc Tinh Oánh cũng sợ ngộp ngừng, Hoàng Thượng không nhắc đến mỗi mình nàng, nàng nên ngồi như thế nào đây?

Đoạn Ngọc Hoàn khẽ liếc nàng một chút, làm như vô tình kéo một cái ghế dựa ra, ngón tay khẽ kéo ống tay áo của Tinh Oánh, âm thầm nháy mắt ra hiệu.

Tinh Oánh hiểu ý, âm thầm cảm tạ. Đoạn Ngọc Hoàn tiếp tục kéo một cái ghế khác, lần lượt cùng Tinh Oánh ngồi xuống.

Tuyền Cơ liếc xéo Long Phi Ly một cái, hóa ra trong thứ tự chỗ ngồi này còn có Càn Khôn nha, rõ ràng là muốn tạo thuận lợi cho Đoạn Ngọc Hoàn mà.

Long Phi Ly thản nhiên đối diện ánh mắt của Tuyền Cơ, bàn tay bên dưới nắm lấy tay nàng.

Tuyền Cơ vốn vẫn không yên lòng về người không mời mà tới này, không biết hẳn tới là tốt hay xấu, nàng rút tay tránh, nghĩ nghĩ bèn đặt lên bàn nhắc tách trà lên, khiến hẳn nhìn thấy được nhưng lại không nắm được.

Long Phi Ly cũng không tức giận, nhẹ nhàng cười, nói: “Gia yến diễn ra ở Phượng Thấu cung, vậy thì hết thấy đều do nương nương các người làm chủ, trăm coi như là khách của Niên phi, lúc này trăm vượt quá chức phận an bài số ghế, Niên phi không có ý kiến gì chứ?”

“Nô tì không dám.” Tuyền Cơ trong lòng nín thở: người không vượt cũng đã vượt, còn nói hết thấy đều do Niên phi làm chủ gì nữa chứ!

Long Phi Ly cùng mọi người nói vài câu, thức ăn đã được dọn lên, bắt đầu khai tiệc. Ngọc Trí đeo khăn che mặt, ăn thật chậm, ngẫu nhiên nàng ngẩng đầu lên, ánh mắt len lén nhìn Hạ Tang ở bên kia rồi lại im lặng cúi đầu ăn.

Hai mắt Tuyền Cơ cơ hồ luôn dán vào người Hạ Tang cùng Ngọc Trí, mấy lần suýt chút nữa đã đem thức ăn nhét vào trong lỗ mũi, ngoại trừ Ngọc Trí lúc nào cũng cau mày ra thì những người khác đều bị động tác của nàng chọc cười.

Hạ Tang thản nhiên mỉm cười, sắc mặt bình tĩnh, nhìn không ra một chút manh mối nào. Long Phi Ly bên cạnh lại càng khó đoán hơn, một câu cũng không thốt ra khỏi cổ họng. Tuyền Cơ không hiểu được tâm tư của hẳn, thấy mặt mày Ngọc Trí đã chầm chực khóc thì trong lòng hơi sốt ruột, suy nghĩ một chút bèn bưng chén rượu, cười nói: “Một chén rượu nhạt, nô tì ở chỗ này thay Hoàng Thượng tạ ân Hạ Tang đã cứu mạng Ngọc Trí của chúng ta.”

Nàng nói xong nâng chén hướng về phía Hạ Tang, Hạ Tang lập tức đứng lên kính cẩn đáp lễ.

Tuyền Cơ lại nói: “Chén rượu này xem như thay Hạ Tang cùng Ngọc Trí đuổi xúi quẩy. Mọi người hãy cùng cạn một chén đi.”

Mọi người mỉm cười cạn chén, lại cùng Ngọc Trí nói vài lời an ủi thân thiết, Tuyền Cơ quay đầu lại nhìn Long Phi Ly, cười nói: “Ngày mai Hạ Tang thành thân, mọi người hôm nay vừa vận tập hợp cùng nhau, vậy hãy cùng chúc mừng hẳn, Hoàng Thượng có đồng ý không?”

“Ừh.” Long Phi Ly gật đầu, nâng chén rượu hướng Hạ Tang.

Hạ Tang rùng mình, hắn đi theo Long Phi Ly nhiều năm, mặc dù không thể hoàn toàn đoán được tâm tư thâm trầm của Long Phi Ly nhưng rất đối với thần sắc của Long Phi Ly thì hiểu rất rõ, đa phần đều có thể đoán được là hắn đang vui hay đang giận.

Vừa rồi Long Phi Ly cố ý liếc mắt một cái, ẩn ý nhắc nhở, hồng thượng đã biết chuyện của mình cùng Ngọc Trí rồi sao?

Ngọc Trí... Đêm trước khi hồi cung, hắn đã nói với nàng là trở về sẽ đi thỉnh tội với Hoàng Thượng nhưng đắn đo mãi, hắn vẫn chưa làm như thế, hắn sợ Hoàng Thượng trách phạt nàng. Nàng là kim chi ngọc điệp, ngày xưa, Hoàng Thượng còn chưa hắt không trách hắt có tư tưởng gì đối với nàng, huống chi hôm nay hắn đã trở thành kẻ tàn phế? Niên phi biết thì cũng không có gì kỳ quái, chắc hắt nàng đã nói gì đó với Niên phi nên mới có chuyện gia yến hôm nay. Bằng không thì với sự cẩn thận cùng thương yêu của Niên phi đối với nàng thì nhất định biết lúc này nàng không thích náo nhiệt, làm sao còn có thể mở yến tiệc gì chứ?

Hắn không dám cùng nàng thân thiết, không muốn nàng vì báo ân mà ủy khuất chính mình nên tiện lời đưa ra chuyện thành thân để diệt bỏ ý niệm trong đầu của nàng đồng thời cũng chặt đứt vọng tưởng của chính mình.

Đêm đó, suýt chút nữa hắt đã hỷ nàng...

Lúc này, Tuyền Cơ khẽ than một tiếng, nói: “Hạ Tang cũng thành thân rồi, vậy còn Ngọc Trí chúng ta thì sao?”

Gương mặt Tuyền Cơ ở ngay trước mắt Long Phi Ly, ngữ điệu nhẹ nhàng, hơi thở nhẹ nhàng phả vào mặt khiến trong lòng Long Phi Ly khẽ rung động, sự bất mãn lúc vừa mới tiến vào tiêu tán đi rất nhiều, hắt thấy nàng muốn nhắc đến chuyện Ngọc Trí thì bất giác khẽ nhướng mày.

“Sao nương nương lại nói thế?.” Mặc dù không biết Tuyền Cơ có ý gì, như Tinh Oánh nhớ tới lời Tuyền Cơ dặn bèn cười đáp lời: “Muội muội của Hoàng Thượng chẳng lẽ còn phải lo không gả đi được sao? Hơn nữa công chúa Ngọc Trí là muội muội Hoàng Thượng thương yêu nhất.”

Giao tình nhiều năm nên vừa rồi mọi người rất chịu khó an ủi Ngọc Trí, nhưng lúc này —— Tuyền Cơ liếc nhìn một vòng bàn tiệc, thấy từ Long Phi Ly trở xuống, mấy nam nhân kia đều tích tụ như kim*, nàng biết bọn họ cũng khó xử, nhưng Ngọc Trí sắp bật khóc rồi, nàng cũng đành bất chấp tất cả, nói: “Tinh Oánh, nếu là lúc trước thì chuyện đó là đương nhiên, nhưng hiện tại ai còn chịu lấy xấu nha đầu chúng ta nữa chứ.”

Nàng vừa thốt ra câu này thì từ Long Phi Ly ra, toàn bộ mọi người đều biến sắc. Cổ tay Ngọc Trí vốn đang chậm rãi và cơn cũng cứng lại.

Hạ Hầu Sơ thăm nghĩ vị nương nương này quả thật chẳng kiêng kỵ gì, vội lên tiếng: “Công chúa tính tình thanh nhã, hiểu tri thư, thông âm luật, có câu cưới vợ cầu hiền thực, cho dù là dân chúng bình thường cũng noi theo lễ này chứ huống chi quan lại, hơn nữa công chúa lại là kim chi ngọc điệp —— ”

“Ta còn sợ là các người không lên tiếng ——” Tuyền Cơ khoé miệng khẽ nhếch, “Quan lại trong lời này cũng bao gồm Trạng Nguyên lang chứ?”

Nàng nói xong, bàn chân khẽ khều khều giày Long Phi Ly, muốn hắt bảo Hạ Hầu Sơ cùng phối hợp với nàng, dù sao nam tử không thể so với Tinh Oánh, không thể dễ dàng xuất nhập hậu cung, việc này cũng chưa nói trước với bọn họ, lúc này chỉ có thể tùy cơ ứng biến.

Giày thêu của nàng còn chưa kịp đá đến chỗ hắt thì một bàn tay to lớn đã đặt lên đầu gối của nàng, chỉ nghe Long Phi Ly thản nhiên nói: “Hạ Hầu cùng Ngọc Trí tình nghĩa khá tốt, nếu là Hạ Hầu, trầm cũng là đỡ lo.”

Hạ Hầu Sơ nghe vậy thì sững sốt, lên tiếng cũng không phải, không lên tiếng cũng không phải. Lời của Niên phi vốn đã làm khó hắt, hiện tại Hoàng Thượng lên tiếng, chẳng lẽ hắt có thể nói không sao!

Lúc này, Hạ Tang vừa ngước đầu lên, nhẹ giọng nói: “Bẩm Hoàng Thượng, Trạng Nguyên gia từ nhỏ đã có hôn ước.”

380. Chương 386: Gia Yến Ở Phượng Thửu Cung (3)

“Hạ Tang, ý của ngươi là Ngọc Trí chúng ta chắc hẳn phải làm tiểu thiếp à?” Tuyền Cơ làm bộ cả kinh nói.

Ngọc Trí ngẩng đầu nhìn Hạ Tang, Hạ Tang ngẩn ra, đã thấy nàng trắng bệch sắc mặt, làm sao hắn lại không biết Tuyền Cơ đang mượn Hạ Hầu Sơ để ép buộc hắn, nhưng vừa rồi Long Phi Ly lên tiếng khiến hắn không kịp dẫn đo, còn chưa suy nghĩ cẩn thận đã nói ra chuyện Hạ Hầu Sơ có hôn ước.

Lúc này, ánh mắt thất thần của Ngọc Trí khiến hắn đau xót trong lòng, cầm lấy chén rượu, uống một hơi cạn sạch.

Hạ Hầu Sơ không biết trong hồ lô của hai vị đế phi này có bán thuốc gì, hắn cùng với Ngọc Trí chỉ có tình cảm huynh muội, hơn nữa có ai chẳng biết là Ngọc Trí thích Chiến Phong, may mắn Hạ Tang đứng lúc giải vây thay hắn. Không ngờ Tuyền Cơ lại bổ thêm câu này, thiếu chút nữa khiến hắn bị dọa đánh rớt chén rượu.

“Thế nào, nha đầu, không muốn làm thiếp à?” Tuyền Cơ nhìn về hướng Ngọc Trí.

Ngọc Trí buông bát đĩa xuống, thấp giọng cười cười, “Tẩu tẩu, cho dù làm thiếp, cũng không có người nguyện ý lấy ta đâu.”

Tuyền Cơ nghe xong cũng giật mình, trong lòng buồn bã, nhất thời cũng không biết làm thế có tốt hay không nữa.

Bàn tay đặt ở đầu gối nàng khẽ ấn nhẹ một cái.

Tuyền Cơ nhìn về phía Long Phi Ly, Long Phi Ly liếc mắt Hạ Hầu Sơ, nhàn nhạt nói: “Hạ Hầu thấy thế nào?”

Hạ Hầu Sơ cả kinh, mồ hôi toát đầy trán, “Hoàng Thượng minh giám, vi thần không dám làm công chúa ủy khuất.”

“Theo vi thần thấy, nếu Trạng Nguyên gia đã có hôn ước trong người, tùy tiện hủy hôn là bất nghĩa, hơn nữa hôn ước đã được định trước, nếu Hoàng Thượng tứ hôn, hai vị tân nương xem như ngang nhau, chẳng kể lớn nhỏ.”

Tuyền Cơ nao nao, nói lời này là... Bạch đại ca ư? Ánh mắt hai người vừa chạm nhau, nàng nhìn thấy ánh nhìn long lanh trong mắt hắn, trong lòng biết hắn đã nhìn ra trò xiếc của mình, nàng hơi mỉm cười, Bạch Chiến Phong cầm lấy chén rượu, thoáng nâng lên một hơi uống cạn.

Khóe môi hắn vẫn là ý cười ôn nhu, nhưng tựa như cái chết của Ngũ Thất, những chuyện đã trải qua ngày xưa, kiếp này sao còn có thể như lúc ban đầu?

Bạch Chiến Phong vừa cất lời, Đoạn Ngọc Hoàn cười to nói: “Đề nghị của Bạch tướng quân rất hay!”

Tinh Oánh nhướn mày cười, thản nhiên nói: “Đề nghị đúng là hay, nếu sau này Đoạn thống lĩnh cũng gặp tình huống khó xử như vậy cũng không ngại làm theo.”

Đoạn Ngọc Hoàn ngẩn ra, ngữ khí nữ tử bên cạnh bình thản, nhưng tại sao nghe ra... Tóm lại, trong lòng hắn nảy sinh chút cảm giác không yên.

Tuyền Cơ cùng Ngọc Trí nhìn nhau, cùng là nữ nhân, các nàng sao có thể không hiểu ẩn ý trong lời nói của Tinh Oánh kia chứ. Tuyền Cơ đột nhiên giật mình nhớ đến lời ngày xưa Bạch Chiến Phong ở trong phủ từng nói với Bạch Chiến Chỉ cùng Bạch phu nhân. Cho dù ở hiện đại, cũng không hẳn có thể cả đời lấy một người, huống chi đây là thế giới trọng nam khinh nữ?

Nàng nâng chén rượu, cười nói: “Tinh Oánh, Ngọc Trí, chúng ta kính trọn đời một kiếp một đời.”

“Kính.” Tinh Oánh gật đầu.

Đoạn Ngọc Hoàn không tự chủ được nghiêng đầu liếc nhìn Nhạc Tinh Oánh một cái, đã thấy nữ tử ngày xưa hiện ngang lúc này mặt mày thật trịnh trọng.

Ngọc Trí cầm lấy chén rượu, cười tự giễu, uống cạn.

Đám nam nhân đang ngồi nhất thời trầm mặc, ánh mắt Thanh Phong hơi hơi xẹt qua người Tuyền Cơ rồi nhanh chóng dời đi. Bàn tay Tuyền Cơ vừa đặt lên đùi liền bị Long Phi Ly nắm chặt đến sinh đau.

Tuyền Cơ cười khổ trong lòng, nàng cứ nhiên nói loại lời nói này trước mặt hoàng đế, có điều nàng nguyện ý tin tưởng hắn sẽ làm được.

Bạch Chiến Phong đột nhiên nói: “Đoạn thống lĩnh, lời nương nương vừa mới nói, ngài thấy thế nào?”

Đoạn Ngọc Hoàn giật mình khựng người lại, không ngờ Bạch Chiến Phong lại hỏi mình như thế, suy nghĩ một chút rồi trả lời: “Cả đời chỉ một... Nếu Ngọc Hoàn có thể gặp được nữ tử chung tình, tất nhiên sẽ không cưới thêm nữa.”

Bạch Chiến Phong liếc mi cười khẽ, nói: “Hóa ra vừa rồi ngài nói đề nghị rất tốt là muốn nói cho Chiến Phong vui.”

Đoạn Ngọc Hoàn cười, đang muốn nói chuyện lại nhìn ánh mắt Tinh Oánh nhẹ nhàng nhìn qua thì giật mình, nhất thời tỉnh ngộ, nâng chén kính Bạch Chiến Phong, cảm tạ hắn nhắc nhở, đã thấy ánh mắt hắn dường như vừa mới nhanh chóng dời khỏi người ai đó, ôn thuận trầm ngưng.

Tuyền Cơ không dám tiếp tục liếc Chiến Phong nữa, cho dù hai người cũng không có gì ái muội, nhưng Long Phi Ly đang ở ngay bên cạnh. Nàng nhìn thoáng qua Hạ Tang, hắn đang uống rượu hết ly này đến ly khác, nhìn như thanh thản nhưng nếu trong lòng không có gì, tại sao lại uống như vậy?

Nàng rót thêm rượu vào chén của Long Phi Ly, cười nói: “Đề nghị của đại ca, Hoàng Thượng thấy thế nào?”

Ánh mắt Long Phi Ly khẽ động, lại nhìn về phía Ngọc Trí, “Ngọc Trí, đề nghị của Chiến Phong, muội thử nói ý kiến của muội cho trẫm nghe xem.”

Mọi người nhất thời cả kinh, Long Phi Ly dường như thập phần nghiêm túc, chẳng lẽ thật sự cố ý tính hứa hôn Ngọc Trí cho Hạ Hầu Sơ?

Ngọc Trí cắn môi không nói, thật lâu sau, thê lương mỉm cười, “Cửu ca, người quái dị như ta không ai chịu cưới, làm vậy không phải sẽ hại Hạ Hầu đại ca sao?”

Nghe thấy thanh âm đau khổ của nàng, Hạ Tang cắn răng một cái, buông chén rượu, nói: “Hoàng Thượng, từ lâu nghe nói Bạch tướng quân cùng công chúa tính tình tương xứng, giao tình sâu sắc, trừ Trạng Nguyên gia, sao Hoàng Thượng không nghĩ —— ”

Hắn chưa nói xong, lại bị Ngọc Trí lạnh giọng cắt ngang: “Hạ Tang, nói vậy ta và người quen biết hình như không chỉ mười năm, không phải giao tình càng sâu đậm hơn sao, có phải cũng có thể tính cả người vào hay không?”

Ngọc Trí đột nhiên đứng lên cười lạnh chất vấn, đám người Hạ Hầu Sơ đều cả kinh, bình thường quan hệ của nàng cùng Hạ Tang rất tốt, hôm nay dường như hai người mâu thuẫn rất lớn.

Đoạn Ngọc Hoàn cười hoà giải nói: “Công chúa đừng nói đùa, sao cũng kéo Hạ Tang vào được chứ?”

Ngọc Trí giễu cợt cười, cắn răng nói: “Đoạn đại ca, có thể Long Ngọc Trí ta thích thái giám đấy!”

Mọi người chỉ nghĩ Ngọc Trí nói giỡn, nhưng sắc mặt Hạ Tang đại biến, Long Phi Ly hơi hơi nhếch môi.

Ngọc Trí đột nhiên đứng dậy quỳ trước mặt Long Phi Ly, nói: “Cửu ca, Ngọc Trí cảm ơn huynh cùng tẩu tẩu lo lắng cho Ngọc Trí. Có điều Ngọc Trí cùng Bạch đại ca cả hai đều vô tình, Ngọc Trí có người mình thích, chỉ là —— ”

Nàng cúi đầu cười ra tiếng, “Hắn trẻ tuổi đầy hứa hẹn, rất nhanh sẽ có thê tử của mình, hắn sẽ không cần Ngọc Trí.”

Nàng nói xong thì lao ra khỏi Phượng Thấu cung, không quay đầu lại.

381. Chương 387: Động Phòng Hoa Chúc

Một ngày bận rộn cũng qua đi. Buổi tối trong hoàng cung im ắng, lặng yên.

Tối nay trong sân viên của Hạ Tang đúng là phi thường náo nhiệt. Treo trên cửa là đèn lồng đỏ sẫm, mặt trên lại dán đôi chữ hỷ màu đỏ. Đứng ở cửa viên là một tiểu thái giám, bên trong nườm nượp người xem lễ.

Đột nhiên một tiếng sấm vang lên. Hạ Tang nhìn bầu trời đầy mây đen kịt, lắc lắc đầu, ban ngày vẫn kaf bầu trời trong xanh, đến buổi tối trời lại đổ mưa. Ông trời phải chăng đang khóc cho ta xem. Ta thành thân thì có gì mà ông trời lại bày ra bộ mặt khóc lóc cho ta xem chứ.

Cũng khó trách lão thiên gia mất hứng, trong lòng Hạ Tang cũng không rõ là tư vị gì. Tân nương tử chính là tiểu cung nữ mà vài năm trước hắn đã cứu từ tay quý phi, vẫn xem hắn như phụ mẫu tái sinh, đối với hắn đều là nói gì nghe nấy. Bình thường hắn cũng hay đưa bạc giúp đỡ gia đình nàng, có thể gả cho hắn, cũng không ngại việc chỉ là trên danh nghĩa, nàng đều nguyện ý. Nhưng còn Ngọc Trí, Ngọc Trí phải làm sao bây giờ?

Các tiểu thái giám dưới quyền đều vui vẻ đến chúc mừng, cảm xúc của Hạ Tang cũng dần dần tăng vọt.

Trong lòng một trận rung động, Hạ Tang nhìn quanh bốn phía, nhưng không phát hiện bất cứ điều gì.

Cuối cùng giờ lành đã tới, cũng không hề nhìn thấy thân ảnh của nàng, ngay cả cung nhân bên Thượng Thấu cung cũng không có một ai đến chúc mừng. Có lẽ trong lòng Niên Phi vẫn còn trách Hạ Tang. Tính toán của Niên phi làm sao Hạ Tang không hiểu, nhưng Hạ Tang chỉ là một tên nô tài tàn tật, làm sao dám dè dặt công chúa.

Cung nhân thông truyền ở cửa cất tiếng hô to: “Hoàng thượng giá lâm!”

Hốc mắt Hạ Tang không chút ướt át, liền đứng dậy, nhất chân phải đi nhanh.

Nhìn thấy Long Phi Ly đã đi vào viên, Hạ Tang lập tức quỳ xuống. Còn chưa mở miệng, Long Phi Ly đã tiến lên đưa tay nâng hắn dậy.

“Miễn lễ. Cẩn thận hỷ phục nhăn nhúm hết bây giờ. Trẫm cũng là nhất thời nổi hứng, đến nơi này của người uống chén rượu mừng.”

“Hoàng thượng đích thân tới, đã là hoàng ân mênh mông, Hạ Tang sợ hãi.”

Long Phi Ly ngồi vào chỗ của mình, tuyên bố nghi thức bắt đầu. Sau khi hỷ nương hát hỷ khúc, nghi thức cuối cùng cũng kết thúc. Hạ Tang nhìn người hỷ nương già cùng cung nữ đưa tân nương đi động phòng, rốt cục lặng lẽ thở dài một hơi.

Nghi thức chỉ là nghi thức, không có nghĩa là chân thực. Chính là trong cung tịch mịch có người ở bên để tán gẫu an ủi tinh thần và xua tan tịch mịch.

Nhưng Ngọc Trí một chút động tác đều không có, chẳng lẽ nàng thật sự thương tâm? Chỉ cần không sinh ra cái ý nghĩ gì đột xuất là tốt rồi.

Long Phi Ly đôi mắt nhất thê, đã cảm thấy một chút biến hóa. Trong lòng yên ổn, khoe miệng nhếch ý cười, đứng lên, nâng cao chén rượu trong tay. Bên dưới quỳ xuống một mảnh.

“Trẫm chúc Hạ Tang cùng phu nhân trăm năm hảo hợp, bạch đầu giai lão. Tắc cả mọi người bình thân cùng cạn chén đi.” Cạn chén, Long Phi Ly nhìn Hạ Tang liếc mắt một cái, Hạ Tang hiểu ý, gật gật đầu. Long Phi Ly rời ghế: “Đêm nay trừ những người tối nay cùng ngày mai phải trực, thì đều có thể không say không về. Tửu lượng của Hạ tổng quản, các người tự mình lãnh giáo đi.” Trước khi đi, nâng Hạ Tang đang quỳ đứng dậy, cười yếu ớt: “Động phòng hoa chúc, tự giải quyết cho tốt.”

Cung tiễn hoàng thượng, Hạ Tang hoàn hồn nhìn kỹ một chút hiên trường, chút biến hóa nho nhỏ, làm sao có thể tránh được ánh mắt hắn.

Bị đám tiểu thái giám thay phiên nhau chuốc rượu, Hạ Tang có chút bất đắc dĩ. Một đám người âm ỹ muốn nháo động phòng, Hạ Tang tà tà liếc xuống vị trí chính giữa sân, mỉm cười đáp ứng.

Trong phòng hoa chúc, nến hỷ đỏ thắm, ánh nến vàng như đang nhảy một vũ khúc tươi vui. Ánh nến chiếu đến màn lụa đỏ thắm, khiến chần đềm màu đỏ càng thêm chói mắt. Tân nương im lặng ngồi trên hỷ giường, có phải hay không cùng với những tân nương đêm tân hôn nơi dân gian là đồng dạng tâm tình. Hỷ nương thấy Hạ Tang đến gần, liền cao hứng. Hạ Tang vào phòng, liền xoay tay đóng cửa, chặn lại những tiểu thái giám đang hiếu kỳ bên ngoài.

Hạ Tang phất tay, hỷ khăn trên đầu tân nương bị xốc hết lên. Lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo. Hạ Tang lạnh lùng cười, quỳ rạp xuống đất : “Nô Tài Hạ Tang cung nghênh công chúa.”

Ngọc Trí không thể kìm chế, tự xốc mặt nạ trên mặt ra. “Hạ Tang, người nhất định phải cùng ta như vậy phải không? Người đừng quên người vừa mới cùng ta bái thiên địa.”

“Hạ Tang dù bất tài, nhưng bản thân cùng với ai bái thiên địa vẫn rất rõ ràng. Khi Hạ Tang bái thiên địa thì công chúa vẫn còn ngồi ở bàn thứ ba bên trái đại sảnh.” Hạ Tang cảm thấy xấu hổ, bản thân hẳn ở cùng Ngọc Trí nhiều năm như vậy, cũng không theo kịp đôi mắt sắc bén của hoàng thượng.

Ngọc Trí bị vạch trần, có chút ảo não, chỉ vào mũi Hạ Tang, lớn tiếng quát: ” Dù sao, qua đêm nay, người chính là người của lão nương rồi, đầu phủ hỷ khăn, ai biết lúc ấy ai với người bái thiên địa.”

“Xin hỏi công chúa, thê tử tân hôn của Hạ Tang đang ở đâu?”

“Hừ, đã bị ta thả ra cung rồi. Hiện tại, phỏng chừng cũng đã ra khỏi cửa thành.”

“Không có khả năng!” Tiểu cung nữ đối với hắn nói gì nghe nấy, làm sao có thể phản bội hắn mà đi.

“Có gì là không có khả năng. Nữ nhân đều rất yêu gương mặt của mình. Ta vừa nói hoặc là đem nàng biến thành mặt hia giống ta, hoặc là ta đưa nàng xuất cung cùng người nhà đoàn viên, nàng liền ngay lập tức lựa chọn xuất cung.”

“Người quả thực là hồ nháo! Là nữ nhân ai không yêu quý dung nhan của mình? Ai nguyện ý biến thành người quái dị!” Hạ Tang, lời nói mang theo dao găm, từng nhát từng nhát phóng ra.

Trong khoảnh khắc, trong phòng yên tĩnh đến đáng sợ, Ngọc Trí ánh mắt trống rỗng. Không hề nhúc nhích. Hạ Tang cung không phát ra âm thanh nào, nhìn chăm chăm Ngọc Trí, trong lòng từng đợt đau đớn co rút.

Ngọc Trí chậm rãi cởi bỏ hỷ phục, tháo trâm cài đầu xuống, động tác lưu loát. Hạ Tang nhìn trâm cài, thật hy vọng Ngọc Trí có thể nhào về phía trước, đem trâm cài trực tiếp đâm vào lòng hắn, dùng đau đớn da thịt áp chế cái đau trong lòng hắn là dễ chịu hơn rất nhiều.

Hạ Tang nhẹ giọng gọi Ngọc Trí, chậm rãi đến gần nàng, đẩy tay ra, đem trâm cài lấy đi. Nhìn ánh mắt Ngọc Trí, Hạ Tang quỳ rạp xuống đất. “Hạ Tang dùng lời lẽ mạo phạm đến công chúa, thỉnh công chúa trách phạt.”

Ngọc Trí đẩy Hạ Tang che ở trước người, chạy ra ngoài.

Bên ngoài truyền đến từng trận tiếng sấm, mưa to đột nhiên giảm dần.

Hạ Tang yên lặng một lúc lâu, đột nhiên đứng dậy, đuổi theo.

382. Chương 388: Trong Mưa Không Khống Chế Được

Hắn tìm kiếm thân ảnh nàng trong màn mưa đêm đen kịt, tay chân bị thương đang đau nhức.

Chân vẫn cứ bước về phía trước, không muốn quay đầu, không muốn đi tìm nữ tử bị nàng trục xuất ra khỏi hoàng cung.

Chỉ đơn giản thi triển kinh công, cũng không quản sẽ khiến chân phải càng đau. Không ngại, chân của hắn đã phế, chỉ cần có thể tìm được nàng.

Tuy rằng, nàng cũng không có chỗ để đi, khóe đủ nháo đủ cũng chỉ có thể quay về tấm điện của mình, nhưng nhìn dung nhan quật cường cùng thương tâm của nàng vừa rồi khi chạy đi, lòng tràn đầy nỗi nhớ, hắn thật sự không thể quay về viện của mình.

Còn về phần khi tìm được nàng rồi, phải đối mặt với nàng như thế nào, phải nói gì với nàng, hẳn thật sự không biết.

Thủ hạ bên người hắn đã tùy tiện hỏi qua Khâm Thiên Giám, ngày hôm nay không phải ngày lành, trận mưa sớm này nhất định là để ứng với lời của hắn mà.

Mưa rơi xuống tựa rèm thác, dưới màn mưa như tấm Thủy Châu là những lầu các mông lung xinh đẹp.

Thấp thoáng bên trong là những bóng người dưới ánh đèn, bên ngoài lại không có một bóng dáng ai.

Đột nhiên, hắn dừng cước bộ.

Trong rừng lan, nàng một thân hỉ phục nằm ngang trên mặt đất trong màn mưa.

Hắn kinh hãi, nhát chân, đi tới trước mặt nàng, đưa tay nâng nàng dậy, gọi nàng:

“Ngọc Trí?”

Ngọc Trí chấn động, ngẩng đầu, hiện lên trong ánh mắt mong lung của nàng là thân ảnh quen thuộc, nàng nhẹ nhàng cười ra tiếng, “Tân lang sao lại đến đây?”

Hạ Tang nghe nàng ngữ khí trào phúng, nhất thời khổ sở, cuối cùng, đem nàng ôm lấy, thấp giọng nói: “Ta đưa người về.”

“Ta không về, ta thích nằm đây cùng toàn thân ước sùng, dù sao toàn bộ hoàng cung đều nhìn ta chê cười, sau lưng ai không nói Long Ngọc Trí ta như thế này như thế nọ, bắt quá là bị Cửu ca đề xuống mà thôi.”

“Người quan tâm ta làm gì chứ! đi về làm tân lang của người đi, tân nương tử của người cũng chưa đi được bao xa, người phái người đuổi theo, không chừng còn kịp động phòng hoa chúc đó.”

Rõ ràng có màn mưa che dấu, vẫn không tự chủ được đưa tay lau đi nước mắt. Có lẽ vì mưa lạnh, lệ nóng, mới có thể không tự chủ được như thế. Sau một lúc, Ngọc Trí lại ngẩn ra dừng tay, nàng không muốn bày ra bộ dáng yếu đuối trước mặt hắn.

Nàng dùng sức đẩy ngực hắn ra, giấy dũa thoát khỏi người hắn, kéo váy dài, lai ngồi trở lại mặt đất.

Đuổi, đuổi như thế nào đây.

Ánh mắt nàng sững sờ, trên mặt hắn tràn đầy đau khổ, hắn làm thế nào có thể giải thích cho nàng?

Nửa quỳ nửa ngồi, Hạ Tang kiên quyết nâng Ngọc Trí lên, “Ngọc Trí, ta mang người về, chúng ta nói chuyện một chút.”

Ngọc Trí trừng mắt, trầm mặc một lúc lâu, rốt cục gật gật đầu.

Nhìn hắn đưa tay muốn bế nàng nàng, nàng lắc đầu nói: “Không. . . . Ta tự đi.”

Hạ Tang cúi đầu nhìn tay trái mình, tự nhiên sinh ra một phần vô lực cùng phần nộ. Nàng nghĩ, hắn chỉ có một tay dùng lực, thì hắn sẽ không thể ôm được nàng sao?

Ngọc Trí thấy thế, nhất thời hiểu được hắn đang nghĩ gì, trước kia, rất nhiều việc nàng không hiểu, vô tâm vô phé, hay tùy hứng, hay gặp rắc rối, lại càng không hiểu được việc phải đi nghiền ngẫm tâm tư người khác. Mấy ngày nay, sau khi hồi cung, nghĩ đến những chuyện xảy ra trong mấy ngày gần gũi kia, nghĩ đến hôm nay là ngày hắn thành thân, nàng căn bản là không thể chợp mắt, đêm qua liên cả đêm không ngủ. Suy nghĩ một đêm, nghĩ rất nhiều thứ, hôm nay tẩu tẩu lại tìm nàng nói chuyện hồi lâu, cùng người khác tâm sự tựa hồ mọi chuyện trong nháy mắt liền rõ ràng, cũng minh bạch rất nhiều.

Nàng lạnh lùng cười, chế giễu: “Hạ Tang, từ đầu đến cuối, người để ý là không phải ta, mà là người!”

“Bởi vì người để ý, mới có thể cho là ta vì báo ân, ta dù có báo ân, cũng không nhất thiết phải dùng chính thân thể mình! Chẳng lẽ người muốn” Ngọc Trí cắn răng nói tiếp: “Muốn xâm phạm ta giống như tên nam nhân đêm đó, nghĩ ta là kẻ quái dị, thứ có thể dùng chỉ có khối thân thể không hề xấu xí này, nhưng điều kiện tiên quyết là không nhìn đến khuôn mặt này.” (ko hiểu lắm, chém đại vậy :D)

“Ta biết ta là kẻ quái dị, một kẻ quái dị chết tiệt, lòng ta cũng tràn đầy ác độc, ta cũng muốn biến tân nương tử của người thành kẻ xấu xí giống ta.!”

Mưa lạnh, cũng không bằng được lời nói tự giễu của nàng, nàng khiến hắn bắt đầu sinh lửa giận, tức giận từ trong lòng muốn phá tung mà ra, hắn cắn chặt chẳng để nén, nàng lại vẫn cứ nói tiếp, hắn gầm nhẹ một tiếng, rốt cục không thể chịu đựng thêm một chút nào nữa, đột nhiên nghiêng người xiết chặt vai nàng, ngoan thanh nói: “Long Ngọc Trí, câm miệngj! Lập tức câm miệng! Ta không cho người nói mình như vậy!”

Nàng cho tới bây giờ vẫn chưa thấy qua hắn như vậy, trong mắt hắn là tức giận khiếp người, đôi con ngươi lợi hại như phun ra từng luồng lửa nóng, gân xanh nổi đầy trán. Hắn đối với nàng trước đến nay vẫn là ôn nhu cùng sủng nịch, Cửu ca, Thập ca cũng thường trách mắng nàng, nhưng hắn vẫn chưa từng, nàng biết, hắn không nữa.

Nàng có điểm kinh ngạc với bộ dáng này của hắn, bả vai bị hắn nắm đến đau xiết, tay trái hắn bị thương, nàng sợ hắn làm vết thương nặng hơn nữa, nghĩ như vậy nhưng lại không nhịn được tiếp tục mở miệng.

“Ta chính là có bộ dạng của quỷ, ta có gì là không thể nói! Người cũng bởi vì ta có bộ dạng này mà không muốn ta! Chính người không cần thì thôi, dựa vào cái gì muốn đem ta giao cho Bạch đại ca? Hạ Hầu đại ca có hôn ước trong người, chịu lấy ta, một kẻ không trinh không khiết, một nữ nhân xấu xí đã là tốt lắm rồi, ta còn có thể cầu gì hơn? Dù Cửu ca là hoàng đế, nhưng còn ai nguyện ý muốn ta, cho dù muốn ta, căn bản cũng sẽ không yêu ta! Đêm đó, người nhất định cảm thấy rất buồn cười phải không, một nữ nhân xấu xí như ta cứ nhiên lại muốn leo lên giường của người!”

“Hạ Tang, ta hận chết người, ta nghĩ người yêu ta, nguyên lai người cũng không cần ta, người cũng không cần ta!”

Nàng mặt kệ đôi mắt của hắn đã đỏ đến như muốn tóe ra lửa, cũng không quản khí gì đến lực đạo của hắn trên tay nàng gia tăng, chỉ cần hắn vận thêm chút lực, liền có thể đem xương cốt nàng bóp nát, nàng hít một hơi thật sâu nhìn nam nhân trước mắt, sau khi khóc đến mức không thở nổi, lại liều mạng đẩy hắn ra.

Trong lòng cảm xúc ngổn ngang, là yêu là giận, hay là gì khác, Hạ Tang không biết, cũng không muốn biết, lý trí cũng mất đi, tồn tại lúc này, hết thảy là sự thống khổ cùng tiếng la khóc của nàng, tất cả tất cả đều khiến hắn muốn điên mất, hắn cúi đầu hung hăng bịt kín môi nàng, đem tất cả nước mắt nàng, toàn bộ đều nuốt vào cổ họng chính mình.

383. Chương 389: Thử Xác Và Tinh Thần Quán Giao

“Mau nhìn, vừa rồi có phải là có người hay không?” Một nội thị cả kinh nói.

Tên còn lại cười mỉa: “Người uống nhiều rượu quá rồi đó, loại thời tiết quỷ quái này, làm gì có ai võ nghệ cao cường đến, lại nói, đi vào quấy nhiễu Hạ tổng quản nghỉ ngơi, còn không phải là tự đi tìm chết sao?”

Vào phòng, nhớ tới lời nói của hai tên nội thị trong viện, Ngọc Trí vẫn là cười không ngừng.

Lúc vừa rồi quả thật là có người võ nghệ cao cường, hắn ôm nàng vào sân của mình mà còn phải lên lúc tiến vào, chắc chắn.

Hạ Tang đi tới cửa, nhìn về phía giường, trên giường là tiểu nữ nhân đang cười đến gập cả bụng, không khỏi mỉm cười, “Ngồi xuống đi, ta pha nước cho nàng tắm rửa.”

“Àn.” Ngọc Trí vốn đang cười đến vui vẻ, nghe Hạ Tang nói tắm rửa, nghĩ đến việc bản thân mình lại ở trong phòng hắn tắm rửa, khuôn mặt nhất thời nóng rực, cúi đầu, tiếng cười nhất thời lại như tiếng muỗi kêu.

Hạ Tang nhìn nàng hai má đỏ hồng, trong lòng không khỏi căng thẳng, ôn nhu nói: “Đói bụng sao?”

Ngọc Trí thành thực gật đầu, hai ba ngày nay, trong đầu toàn là chuyện hắn thành thân, làm sao nuốt trôi nổi cái gì.

Hạ Tang cười định đi ra ngoài, Ngọc Trí vội nói: “Lấy đại cái gì đó vừa rồi còn dư là được, đừng phí toái.”

Nàng là công chúa cao quý trong cung, lại không có nửa phần tính tình công chúa, Hạ Tang trong lòng liền mềm mại, nói: “Hoa mai cao, đường hoa quế, lại thêm một chén cháo gạo nếp bác bảo có được không?”

Đều là món nàng thích ăn, Ngọc Trí trong lòng vui rạo rực, nhần nhịn, chung quy vẫn là không thể nhìn được mà bật cười, nhảy xuống giường, chạy đến cửa, tiến vào trong lòng Hạ Tang.

Vốn muốn đi ra ngoài, nàng lại thỉnh linh chạy tới như vậy, Hạ Tang dừng cước bộ, liền trở tay ôm lấy nàng.

Trong rừng lan, khi hắn không thể khống chế được mà hôn nàng, hắn liền biết, lần này hắn rốt cuộc đã không thể buông tay, không phải thương hại hắn, là nàng nguyện ý đem mình cho hắn, khi nàng nói ra điều này, nàng không biết hắn có bao nhiêu vui sướng, lòng mừng rỡ như điên.

Khi nàng nói mình là người quái dị, khi nàng khóc nói hắn không muốn nàng, hắn đã muốn điên rồi, hắn như thế nào lại không muốn nàng? Người hắn muốn vốn chỉ có mình nàng.

Cho dù nàng hối hận, hắn cũng sẽ không buông nàng ra .

Ma xui quỷ khiến, lại lặng lẽ dẫn theo nàng , quay về chỗ của mình.

Tân phòng của hắn đêm nay.

Hắn thật đúng là điên rồi, lại không chú ý hết thấy như vậy.

Cái gì cũng chưa nói, lại biết rõ tâm tình của nhau, trong lòng hai người đều là kinh hãi, rút vào nhau, cũng không nguyện ý buông ra.

Thật lâu sau, ngọc Trí hắt hơi một cái, Hạ Tang nhíu mày thăm mẩn mình thật không nên, hai người đều là một thân ướt đầm, hắn thì cũng thôi đi, còn nàng vạn nhất bị lạnh, thì không tốt chút nào. Mặc dù không muốn, nhưng vẫn vội vàng đem nàng ra khỏi lòng mình, vuốt ve tóc nàng, nói: “Ta đi mang nước đến cho nàng.”

.....

Ngọc Trí nhu thuận ngồi lại trên giường, không dám nói lời nào, cách tắm bình phong, nàng yên lặng nghe hắn sai cung nhân mang nước đến.

Mấy tên nội thị mặc dù kỳ quái không biết vì sao người Hạ tổng quản lại ướt nhẹp như vậy, nhưng nghe thấy thanh âm phía sau tấm bình phong, lại nhớ rõ đây là đêm tân hôn của Hạ tổng quản, cảm thấy không nên hỏi nhiều, sau khi đem bồn tắm an bài thỏa đáng, bày thức ăn ngon, liền rời khỏi phòng.

Nhìn thân ảnh cao to đang đóng cửa lại, Ngọc Trí liền nhảy xuống giường, chạy đến sau lưng Hạ Tang, ôm lấy hắn,

“Hạ tang, người vĩnh viễn đều ở bên Ngọc Trí, được không?”

Tuy rằng đã xác định tâm ý của nhau, nàng vẫn là không nhìn được mà lo được lo mất, nàng hiểu được, con đường về sau của họ rất gian nan.

Hạ Tang không nói gì, xoay người lại hôn nàng, đem môi nàng mút đến sưng đỏ, lại nhẹ nhàng liếm liếm vành tai nàng.

Vành tai truyền đến một trận tê dại, thân mình Ngọc Trí liền trở nên mềm nhũn, nằm gọn trong lòng nam nhân, để mặc tay hắn nâng lấy eo nàng.

“Ta sẽ không rời khỏi nàng, trừ phi ta chết.”

Thanh âm của hắn truyền đến từ đỉnh đầu, Ngọc Trí lại nóng nảy, đẩy ra hắn, “Người đừng nói vậy.”

Hạ Tang nhìn nàng vẻ mặt thất sắc, nao nao, đây đúng là suy nghĩ của hắn, không nghĩ tới nàng có thể sợ hãi đến vậy, hắn mặc dù thông minh, nhưng cho đến bây giờ vẫn chưa từng trải qua chuyện này thì làm sao hiểu được những kiêng kỵ trong lòng nữ nhân. Trước kia, mỗi khi hoàng thượng cùng Niên phi giận dữ, hắn đều khuyên hoàng thượng nên đi dỗ dành Niên phi, giờ đến lượt hắn, hắn lại chẳng biết làm như thế nào để dỗ Ngọc Trí.

Ngọc Trí quệt miệng, trừng mắt nhìn hắn, hung ác nói: “Về sau không cho phép người nói như vậy!”

Nhìn nàng bộ dạng tha thiết, Hạ Tang trong lòng rung động, không tự chủ được lại hôn nàng.

Vừa hôn xuống, hai người đều động tình, tay Hạ Tang bắt đầu mò vào trong quần áo Ngọc Trí, xoa nắn da thịt lạnh lẽo ướt át của nàng, hắn cả kinh, liền ôm nàng đến thùng tắm.

Ngọc Trí ngượng ngùng, cúi thấp đầu xuống.

Hạ Tang nắm tay, ngón tay run nhè nhẹ, giải khai vạt áo bên hông nữ tử.

Quần áo từng cái từng cái rơi xuống, trước mặt hắn giờ là thân thể trắng tuyết, đôi chân dài thon thả, lưng linh dưới ánh nến long phượng, Hạ Tang nuốt nuốt nước miếng, nhìn thân thể trắng muốt của nàng, hô hấp khó khăn, cả đời này hắn cũng chưa từng khấn thề như vậy, dù là lúc đem hoàng thượng chọc giận cũng chưa từng lo lắng như giờ phút này.

Ngoại bào, áo đơn, chân váy đều được nam nhân tháo xuống chỉ còn lại duy nhất cái yếm cùng bao khố, Ngọc Trí cắn môi, chờ hắn đem trói buộc cuối cùng trên thân thể nàng cởi ra.

Sau một lúc lâu, nam nhân đối diện lại vẫn không hề có thêm động tĩnh gì nữa.

Ngọc Trí có chút bất an, nắm chặt ngón tay, ngẩng đầu nhìn hắn, liền thấy một nam nhân đang si ngốc nhìn nàng, toàn thân nàng chợt nóng bừng như lửa, cắn chặt răng, từng bước tiến lên áp vào trong lòng ngực của hắn.

Thân thể vừa tựa vào ngực hắn, nàng liền có thể cảm giác được hắn rõ ràng chấn động.

“Ngọc Trí.” Hạ Tang khàn giọng gọi, thậm chí không đợi chờ hết ý phục của nàng, bàn tay liền trượt vào bên trong cái yếm của nàng mà sờ nắn.

Vùng tròn trịa bị nam nhân nắm lấy, nghe hơi thở ồ ồ của hắn, Ngọc Trí thở dốc, tay nhỏ bé sờ hại vào bên trong quần áo ướt sũng của Hạ Tang. . . Sau đó nàng nghe hắn gầm một tiếng, cũng trong nháy mắt, yếm cùng quần của nàng bị hắn dùng lực xé toạc ra, nàng toàn thân xích lô mềm nhũn dựa vào thân thể hắn để mặc cho thân hình cứng rắn của hắn chống đỡ.

384. Chương 390: Mưa Tán Hứa Tình

“Hạ Tang, tay chàng.”

“Dù chỉ còn một tay ta vẫn có thể ôm lấy nàng”

“.”

“Vậy chân chàng.” Nàng lo lắng kêu lên, Hạ Tang lại nhẹ giọng trách mắng: “đừng lộn xộn.”

Ngọc Trí không dám giãy dụa nữa, để mặc hắn ôm nàng lên, tựa đầu lên thân thể hắn để từng luồng hơi thở phủ lên thân thể nàng, nàng biết, chân hắn hơi khập khiễng, nhưng hắn vẫn có thể vững vàng ôm lấy nàng.

Hồi lâu sau, hắn mang nàng đặt vào bồn tắm, Ngọc Trí đau lòng, vòng tay ôm lấy cổ nam nhân, cúi đầu gọi: “Hạ Tang, Hạ Tang”.

Sự khô nóng cùng hơi thở hỗn loạn vừa mới áp xuống, lại bị cái ôm của nàng làm cho trôi dạt, càng muốn yêu thương nàng. . . . Hạ Tang nhanh chóng thu liễm tâm tư, cầm lấy khăn vải, thay nàng tắm rửa.

Khi ngón tay hắn theo khăn vải chạm vào thân thể nàng, mặt Ngọc Trí nóng lên, cắn môi, xoay người hôn lên miệng Hạ Tang, giọng nói khàn khàn:

“Cùng nhau tắm được không?”

Ngón tay thon dài run lên, khăn trượt khỏi bàn tay, tản ra trong nước.

Ban đêm, Trữ Tú điện.

Long Phi Ly đem phần tấu chương cuối cùng khép lại.

Lúc đi vào phòng, nhìn đến Tuyền Cơ chỉ mặc một kiện áo đơn, ghé vào giường, vẻ mặt xuất thần đang nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ, không biết là đang nhìn cái gì. Long Phi Ly nhú mày, kéo chăn đắp lên người nàng, trách mắng: “Thân thể còn chưa khỏe hẳn lại không chú ý giữ lạnh, về sau lớn tuổi, mỗi khi trời lạnh lại mắc phong thấp, đau chết nàng.”

Tuyền Cơ bĩu môi, “Đau chết ta, chàng không đau lòng à?”

Long Phi Ly ngẩn ra, dở khóc dở cười, hướng mũi nàng sờ sờ, Tuyền Cơ ô ô la lên, chui trốn vào giường, vừa lẩn vừa lật, Long Phi Ly sợ nàng lại chạm vào miệng vết thương, liền oán hận buông tay.

Hắn cởi ngoại bào, vừa ngồi xuống giường, Tuyền Cơ liền đem đầu nhét lại đây, nằm úp sấp gối đầu lên đùi hắn, cười hì hì nói : Giúp ta xoa vai, mệt mỏi quá”.

“Ái phi lời này là nói ngược chẳng.”

Tuyền Cơ hưởng thụ nhắm mắt lại, nam nhân của nàng giúp nàng vuốt ve bả vai, nhẹ nhàng vỗ về lưng nàng.

“Một đêm này mưa không ngớt, A Ly chàng nói xem có phải sau cơn mưa trời sẽ sáng không?”

“Khó nói.”

Nam nhân thần nhiên nói: “Không chừng mưa còn lớn hơn nữa.”

Tuyền Cơ nhú mày, nói thầm: “Tư tưởng người này thật là u ám, không tích cực.”

” Oh, trầm nói thời tiết như vậy thì là tư tưởng u ám, không tích cực?” Long Phi Ly nhếch môi, “Vậy nàng nói xem, nàng cùng Ngọc Trí đã làm nên việc gì tích cực?”

Tuyền Cơ lấp bắp kinh hãi, nghiêng đầu liếc nhìn sắc mặt hắn, nhưng không thấy gì khác thường, nghĩ nghĩ, khóe miệng chậm rãi nhòe cười: “Nô tì thay Ngọc Trí tạ hoàng thượng ân điển.”

Long Phi Ly cười lạnh nói: “ Giỏi ột vị tấu tử tấn trách”

Tuyền Cơ nhìn hắn lúc này tựa hồ muốn tức giận, lòng nàng hơi hơi không yên, nhanh nhẹn ngồi lên dựa vào trong ngực hắn, chân chó giúp hắn xoa nắn bả vai: “Nhìn bộ dạng của chàng, không phải đã biết rồi sao? Vốn cũng chẳng có gì có thể giấu diếm được chàng hử đường của Hạ Tang chàng cũng đã đến rồi, bên kia lại không truyền đến tin tức gì, không phải biểu thị chàng không ngăn cản Ngọc Trí đó sao, ta đây.....”

Long Phi Ly hun hăng hướng bụng nàng néo một cái, Tuyền Cơ bị đau, liền một quyền nện trả cho tên nam nhân kia, Long Phi Ly nắm lấy bàn tay không an phận, liếc mắt nhìn nàng một cái: “Nàng dạy Ngọc Trí phương pháp gì? Lấy dung mạo ép Hạ Tang?”

Tuyền Cơ ngẩn người, “Làm sao chàng biết?”

Long Phi Ly hừ khê, đỡ nàng nằm xuống, Tuyền Cơ oán hận nói: “Đồ yêu nghiệt, đừng tưởng rằng chàng chuyện gì cũng đều đoán đúng, cùng lắm là cho chàng che đậy.”

Long Phi Ly hướng trên đầu nàng dùng sức nhấn một cái, ” Nàng lo cho bản thân mình đi, không ngủ, liền làm.”

Tuyền Cơ chấn kinh, khuôn mặt nóng rực đỏ hồng, vừa thẹn vừa giận, giơ tay đánh lên người tên nam nhân dưới thân, Long Phi Ly luồn bắt lấy tay nàng, nhẹ nhàng hôn lên.

Chỉ đơn giản là khê hôn, môi của hắn ở trên tay nàng dẩy lên Tinh Tinh Chi Hỏa, Tuyền Cơ cơ hồ muốn bắt chắp cả liêm sỉ mà muốn thốt lên rằng “Vậy làm đi”.Đang bị chính ý nghĩ liễu lĩnh của mình làm cho hoảng sợ, trong đầu lại thoáng hiện lên nghi ngờ gần đây, nàng liền nắm lấy y phục của Long Phi Ly mà hỏi:

“Nói cho ta biết bí mật của Hạ Tang”

“Buồn cười, Hạ Tang thì có thể có cái bí mật gì?” Long Phi Ly thần nhiên hỏi lại.

“Không thể để người trong cung, nhất là Thái Hậu biết được bí mật này, tỷ như, năm đó. . . .triệt không sạch chẳng hạn.” Tuyền Cơ hôn lên vành tai nam nhân, khẽ nói:

“Ngọc Trí nói cho ta biết một chuyện, khi Hạ Tang ở cùng nàng, tựa hồ có cái loại dục vọng này.”

“Ngọc nhi.” Hạ Tang nhồm dậy cúi người nhìn nữ tử bên giường, tay nhẹ vỗ lên mặt nàng.

Hơi hơi cuộn người lại thành một đống ở góc giường, ngoài cửa sổ ánh sáng đã chậm rãi xua tan bóng đêm. Tuy biết nàng còn buồn ngủ, nhưng nhiều nhất là một khắc nữa, liền phải đưa nàng trở về Thăng Bình điện.”

“Hạ Tang”. Ngọc Trí mí mắt giật giật, lại nhích nhích về phía nam nhân dựa sát vào lòng hắn, mơ hồ nói: “Đừng ồn, đều là tại chàng, ta vừa mới ngủ, đừng làm ồn, ta muốn ngủ, ta không về, ta muốn ngủ cùng chàng.”

Ngọc Trí hai mắt nhắm chặt, nên không thấy được khuôn mặt tuần tú đỏ ửng của Hạ Tang, cẩn thận buông nữ nhân trong lòng ra, hắn xuống giường, đi ra sau bình phong, trong bồn tắm là những cánh hoa phân tán, cùng chiếc khăn vải trắng trôi nổi trong nước,,

Hắn cầm lấy khăn vải vắt nhẹ, lại thông thả trở về giường, hơi hơi vén chăn lên, dưới chân là thân thể nhỏ nhắn vẫn chưa mặc y phục, giữa đôi chân trắng muốt, là một vệt đỏ tươi như một đóa hoa.

385. Chương 391: Xin Hãy Nhớ Kỹ Ta (1)

“Tiểu Thất, lại gặp ác mộng sao? Mau tỉnh lại.”

Trên mặt như có cái đồ đang nhẹ nhàng mơn trớn, Tuyền Cơ thân mình nhảy dựng, mở to mắt, đập vào mắt là đôi mắt đen tuyền của một nam tử tuần mỹ.

Nàng ghé vào trên người hắn, có chút mờ mịt, nâng tay vuốt ve hàng chân mày của nam nhân.

“Người là ai, thật xinh đẹp.” Nàng lẩm bẩm nói.

Đối phương rốt cục không chịu được liền nổi giận, mặt nhăn mày nhướn, lạnh lùng liếc nhìn nàng, thật lâu sau, thấy nàng vẫn là bộ mặt ngu ngơ, nam nhân hơi hơi nổi giận, trách mắng:

“Đã nói mơ bao nhiêu lần rồi, để ta truyền Thôi y nữ đến bắt mạch cho nàng, nàng lại không chịu. Hôm nay trẫm sẽ cho truyền nàng ta đến đây, nàng không muốn cũng phải muốn.”

Tuyền Cơ bị mắng lại ngẩn người, hồi lâu sau, hai tay vòng lên cổ nam nhân, thấp giọng nói: “A Ly, chàng là Long Phi Ly, ta là Niên Tuyền Cơ, nơi này là Tây Lương.”

Long Phi Ly nhíu nhíu mày, xoa xoa trán nàng, sau đó lại ôm lấy nàng

“ Lại mơ thấy giấc mộng kia nữa rồi?”

“Ân.”

Tuyền Cơ gật gật đầu, trong mộng là một hồng y nữ tử, nàng ta đàn đứng tại một ngã tư đường, nhìn về phía trước, rồi nàng ta lại đột nhiên xoay người, khuôn mặt có chút giống Ngọc Hoàn, lại có chút giống Truy Truy.

Kể từ khi Bạch Tử Hư dẫn nàng đến Bích Hà cung, nàng liền bắt đầu có giấc mộng này, mỗi đêm đều như thế.

“ Mơ thấy hai bằng hữu trước khi nàng xuất giá?”

“Ân.” Mặt nàng cọ cọ trên cổ hắn.

“Nếu nhớ các nàng ấy, trẫm liền ban thánh chỉ tuyên các nàng ấy tiến cung thăm nàng,

Tuyên nghe ra được trong giọng nói của Long Phi Ly không hề có chút vui vẻ, mỗi lần tỉnh lại, nàng luôn hỏi hần:

“ Ngươi là ai?”

Hần thực để ý chuyện này.

Nàng nói với hần, đó bất quá chỉ là nói mớ, cho rằng mình vẫn còn ở chốn khuê phòng, khi đó nàng chưa biết hần. Thực tế, trong mộng, nàng đang ở Trung Quốc năm 2010, đó hoàn toàn không phải là thế giới của hần, nàng làm sao có thể biết được hần?

Mỗi lần mơ thấy giấc mộng đó, nàng ở trong mộng liền không hề có trí nhớ về hần. Vừa tỉnh lại cũng thật ngu ngơ. Hần liền không vui, thậm chí còn nổi giận nữa.

Lúc này, vừa nghe hần nói, nàng liền hoảng sợ, lật đặt nói :

“ Các nàng đều đã thành gia ở mười hai quốc gia khác, đường xá xa xôi, tuyên như thế nào được?”

Long Phi Ly mâu quang trầm xuống, lạnh lùng cười, nói:

“ Muốn nói dối trăm, đạo hạnh của nàng còn chưa có đủ đâu.”

Tuyên Cơ kinh hồn tán đảm, cắn cắn môi dưới, nhất thời bối rối không biết nói gì cho phải.

“Tiểu Thất, nàng vẫn còn giấu diếm ta một ít sự tình. Ta nói rồi, bí mật liên quan đến cái hộp nhỏ, đừng có lấy cớ sức sọ, đã hiểu chưa?”

Tuyên Cơ ngẩn ra, ngược mắt nhìn nam nhân trước mặt, liền thấy đôi mắt sáng quắc thông tuệ của hần đang nhìn nàng.

Nàng biết, lời vừa rồi, là hần dùng tư cách trượng phu để nói với nàng, mà không phải là một vị quân vương của Tây Lương quốc. Hần đâu chỉ là không muốn nàng lấy cớ sức sọ, hần còn muốn nàng nói thật. Nàng có nên nói cho hần biết lai lịch thật sự của mình không? Nếu là như vậy, liệu đối với lịch sử Tây Lương sẽ có ảnh hưởng gì không? Trừ phi soái ca mắt lam nói không sao, nếu không nàng tuyệt sẽ không dám nói lung tung. Lại nói, hần đối với nàng là như thế nào? Là thích tiểu Thất trong thân thể Tuyên Cơ đúng không?

Thông thường khi xuyên qua, nữ chủ thường lo lắng nhất chính là nam chủ có ý kiến gì với bản thân mình, mà một trong những ý nghĩ thường xuyên nhất là: hần liệu có xem nàng là yêu quái mà giết chết không?

Long Phi Ly của nàng liệu có như vậy không?

Nghĩ đến đây, nàng vừa sợ vừa buồn cười, giặc mình ngây ngốc một lát, lại cười khanh khách.

Long Phi Ly mày nhíu càng sâu, đôi tay thon dài nắm lấy cằm nàng, Tuyên Cơ kêu thảm không ngừng, Long Phi Ly cười lạnh một tiếng, mới buông lỏng tay.

“Chàng, tên chết tiệt này, thật đúng là muốn chính chết ta đi, bí mật gì chứ, nếu ta nói cho chàng biết, ta là hồ ly tinh biến thành, cũng không cho phép chàng mang ta đi nướng lên.” Tuyên Cơ xoa xoa cằm cả giận nói.

“ Với dung mạo cùng thân thể này mà nàng muốn làm hồ ly tinh?”

Long Phi Ly vốn đang đen mặt, lúc này, khóe miệng nhếch lên, ý cười trên môi trong như một tên yêu nghiệt.

“Con mẹ nó chứ, ta đây là heo tinh, mèo tinh, thỏ tinh, buổi tối ngủ cùng chàng đều mang chàng ép khô!” Tuyên Cơ tức giận không nhẹ, bỏ khỏi người nam nhân, chạy trở về góc giường, “Cút, biến lên triều đi.”

Long Phi Ly vụn màn lên, liếc nhìn sắc trời, xoay người chậm rãi nói: “Nàng có thể đem trăm ép khô?”

Tuyên Cơ miệng nói không kịp cản, lúc này nghe người nào đó nói xong, mặt nóng lên, chui thẩn vào chăn. Thanh âm Long Phi Ly cách tấm chăn truyền đến, lạnh lạnh thẩn nhiên:

“Nàng không nguyện ý nói cùng trăm, vậy đợi Thôi nữ y đến, mang việc bị bóng đè nói cho nàng ta biết, để nàng ta chẩn bệnh, kê thuốc đúng bệnh, đã hiểu chưa?”

Tuyền Cơ nghe xong, trong lòng chợt ề ảm cùng ảm áp, vẫn nằm yên trong chăn, lắng nghe âm thanh hắt mặt quần áo, rồi lại nghe tiếng bước chân ra khỏi phòng của hắt.

Nàng đột nhiên đá chăn, vội vàng xuống giường, vung rèm thủy tinh đuổi theo.

Hạ Tang đi qua tân hôn, nên trong thư phòng là Từ Hi đến thay, cùng với một vài nội thị đang hầu hạ hắt rửa mặt, Thanh Phong ôm kiếm đứng ở một bên.

Nhìn Tuyền Cơ quần áo không chỉnh tề, Long Phi Ly nhất thời nhăn nhó hàng lông mày.

Nội thị vốn là hoạn quan, hầu hạ cuộc sống hàng ngày của đế phi cũng không có gì, nhưng Long Phi Ly lại không thích nam nhân khác nhìn thấy thân thể Tuyền Cơ, chỉ cần nàng ở Trữ Tú điện, hắt nhiều nhất là cho vài cung tỳ vào trong hầu hạ, cho dù nàng không lỏa thể, chỉ cần bộ dáng như hiện tại, quần áo hỗn độn, tóc rối tung, xuân quang ảm hiện.

Mặt hắt đen lại, đang muốn bảo nàng đi vào, nàng lại vươn tay ôm chặt lấy hắt. Câu trách cứ vừa đến cửa miệng, lại nhất thời tiêu tán.

Thanh Phong hơi hơi hạ tầm mắt, Từ Hi ở bên ho nhẹ một tiếng:

“Hoàng thượng, đã đến giờ vào triều.”

Long Phi Ly vuốt cằm một chút, nhẹ giọng nói: “Tiểu Thất, trầm rất nhanh sẽ trở về.”

“A Ly, nếu có một ngày, tựa giấc mộng kia, ta không nhớ ra chàng là ai, chàng cũng nhất định phải nhớ rõ ta là ai, được không?” nàng bình tĩnh nhìn chằm chằm qua vầng sáng mỏng manh cùng bầu trời bao la bên ngoài khung cửa sổ, sắc trời sáng tỏ, rõ ràng mưa đã ngừng, nhưng trong lòng Tuyền Cơ lại mơ hồ nổi lên lo lắng, tựa hồ hôm nay sẽ phát sinh chuyện gì đó.

“Nói vậy!, Nàng như thế nào lại không nhớ ra trẫm!” Long Phi Ly thanh âm giận dữ nói.

“Đúng vậy, ta như thế nào lại không nhớ ra chàng, Niên Tuyền Cơ như thế nào lại quên Long Phi Ly, hậu cung ba ngàn, chỉ có chàng quên ta”. Tuyền Cơ cười nhẹ.

386. Chương 392: Xin Nhớ Kỹ Ta (2)

Trong lời nói của nàng bất chợt lộ ra ưu thương, ôm nữ nhân trong ngực, Long Phi Ly cơ hồ muốn thốt lên, lệnh cho Từ Hi truyền lệnh hủy bỏ buổi lâm triều hôm nay, hắt hơi kinh hãi.

Đúng, hắt yêu nàng, yêu hơn cả tánh mạng, nhưng hắt có nguyên tắc của mình. Vậy mà hôm nay, lại vì buồn vui của nàng mà lo lắng đến mức muốn đặt cả sự vụ qua một bên, hoãn sự vụ một ngày cũng không sao, nhưng không được.

Bọn họ ngày thường ở cùng nhau đều là vui vẻ thoải mái, vuốt ve tóc nàng, hắt lần đầu tiên dùng ngữ khí trịnh trọng “Tiểu Thất, sau khi hạ triều, trẫm sẽ nói chuyện cùng nàng.”

Tuyền Cơ cả kinh, thầm mắng mình điên rồi, nhanh chóng đẩy hắt một cái, cười nói “Chàng đi nhanh đi! Chắc thường ngày quá an nhàn, nên tự mình nói lung tung thôi.”

Long Phi Ly không nói gì, chỉ đỡ bả vai nàng, mâu quang lợi hại, đảo một lượt trên mặt nàng.

“Hoàng thượng, đã canh năm rồi” Từ Hi hơi khom người.

Tuyền Cơ cười cười, đẩy tay hắt ra, quay người hướng rèm thủy tinh đi đến, bỗng, trên vai lại cang thẳng, bên tai chỉ nghe tiếng Từ Hi :”Hoàng thượng “

Thân thể nàng bay lên không, bị bế lên, hắt trầm mặt bế nàng vào trong, rèm thủy tinh buông xuống, hắt đột nhiên áp nàng lên tường, không nói lời nào, lặng lẽ áp môi lên môi nàng.

.

Hắt ly khai. Nàng bị hắt thả lại trên giường, đắp chăn kín mít.

Hắt đúng là một tên ác nhân, nhưng có khi cũng rất ôn nhu.

Nhưng là nàng đã hết buồn ngủ, ngồi dậy rửa mặt, thay quần áo xong, liền ngồi ở trên giường, nhìn ra ngoài cửa sổ mà sợ run.

Cũng không biết vì sao, hy vọng sau cơn mưa trời lại sáng.

Có lẽ là vì giấc mộng cổ quái mỗi đêm, có lẽ là muốn đuổi theo Truy Truy, có lẽ là vì không biết sói con ra sao, cũng có lẽ là vì chẳng biết tại sao trong tâm lại luôn ảm đạm bất an.

Có lẽ là vì còn vướng vấn chuyện Ngọc Trí cùng Hạ Tang, nàng vẫn không rõ ý nghĩ của Long Phi Ly về Hạ Tang, rốt cuộc đêm qua Long Phi Ly cũng không nói gì thêm, có lẽ hẳn cũng có bản khoản của hẳn, cuối cùng, chỉ nói một câu: “Trong cung không còn là nơi mà tiểu nha đầu kia nên ở.”

Thật ra nàng cũng có chút hiểu, trong cung nhiều người lắm miệng, nên hẳn ngầm đồng ý cho Hạ Tang ở cùng Ngọc Trí, Ngọc Trí cần một người chiếu cố nàng, Ngọc Trí đáng giá mà Hạ Tang cũng vậy. Vì cô muội muội này, hẳn kỳ thật cũng đã tốn không ít tâm tư.

Có lẽ, còn là vì chuyện Như Ý. . . Như Ý, đang nghĩ đến đây, ngoài rèm cửa liền truyền đến thanh âm, ngẩng đầu nhìn sắc trời bên ngoài cửa sổ, trời đã sớm sáng tỏ.

Nghe thanh âm, tựa hồ còn có người đi theo cạnh hẳn, chần chờ một chút, nàng vẫn là đi ra ngoài.

Trong thư phòng, trước mặt Long Phi Ly, là Hạ Tang đang quỳ thẳng tắp, thấy nàng, Hạ Tang vội vàng hành lễ.

Cũng không biết Ngọc Trí có đem Hạ Tang thu phục hay không, nhưng nếu Ngọc Trí đã qua đêm trong phòng Hạ Tang đêm qua, thì mặc kệ Hạ Tang có phải là nội thị thật hay không, Hạ Tang cũng không thể rũ bỏ được trách nhiệm.

Về Ngọc Trí, nàng biết hai người tất có chuyện cơ mật cần thương thảo, nhìn Long Phi Ly liếc mắt một cái, hẳn liền chăm chú nhìn nàng. Nàng cười nói: “Ta về Phượng Thửu cung trước, trưa lại đến tìm chàng.”

Long Phi Ly hơi trầm ngâm, lại nhìn nàng một cái, mới gật gật đầu.

Thời điểm nàng ra khỏi cửa, nghe được Long Phi Ly hỏi, “Chuyện Phi Hồ môn đã xử lý ổn thỏa chưa?”

“Bẩm hoàng thượng, các trọng phạm đều đã đền tội, những kẻ còn lại đã giao lại cho huyện nha xử lý, về phần Yến Nhi, nàng đã theo công chúa nhiều năm, công chúa tất không thể nhẫn tâm, nhưng lại phản bội chủ tử nô tài đã đem nàng giết chết.

“Tốt!”

Thanh âm ầm ầm truyền đến, xa xa phía sau lưng, Tuyên Cơ không nghe nữa, bước nhanh rời đi.

Hạ Tang theo bên người Long Phi Ly nhiều năm, đều giống nhau, luôn làm việc lưu loát, dứt khoát, nên ngoan tuyệt thì tuyệt sẽ không mềm lòng.

Nàng đang bắt đầu quen dần với việc Long Phi Ly đối tốt với nàng, nếu có một ngày, hẳn đối với nàng ngoan tuyệt, liệu nàng có thương tâm mà chết hay không?

Nhú nhú mi tâm, đột nhiên cười nhẹ, thầm mắng mình thật đúng là nghĩ nhiều, cái gì cũng tưởng tượng được.

Trở lại Phượng Thửu cung, sau khi thăm Thúy Nhi, trở lại trong phòng, lấy di động ra, lại bắt đầu mân mê nghiên cứu cách nạp điện đã bị gác lại lâu nay.

Không biết qua bao lâu, chắc cũng chừng một hai canh giờ, vẫn chẳng có động tĩnh gì, đúng là gặp quỷ mà! Đây người kim tuyến, nàng trong cơn tức giận liền ném cái trục quay trong tay đi, trục quay bay ra gần cạnh cửa, cánh cửa lại vừa được mở ra, trục quay vừa vặn dừng tại chiếc giấy thêu hoa văn ô long sơn thủy màu vàng.

“Chàng đến rồi?”

Long Phi Ly nhất trục quay, nhìn nữ nhân khuôn mặt vốn đang như mướt đặng, bỗng chốc lại cười híp mắt tựa như hoa, tâm tình ngưng trọng từ lúc vào triều sớm đến giờ mới thoáng nhẹ đi một chút.

Lúc lâm triều, khuôn mặt nàng không ngừng hiện lên, Thật là, nói cái gì mà ba ngàn giai lệ, cái gì mà nói mê, hắn lúc ấy thật sự tức giận. Hắn đối với nàng thế nào, nàng vẫn chưa rõ sao?

Nàng tự động tự giác đi tới tiến vào trong ngực hắn, trong lòng vừa động, hắn vươn tay nhanh chóng ôm lấy nàng, hắn thích nàng ý lại như vậy, nàng không giống với các phi tần khác, thích làm nũng để cầu sủng hạnh.

Hai người cũng không đóng cửa lại, gắt gao rúc vào nhau, qua một lát, hắn đang muốn cùng nàng nói qua chuyện lúc sáng.

Điệp Phong lại bước nhanh tới, hướng hai người cúi người thi lễ, nhíu mi nói: “Hoàng thượng, nương nương, Lăng Thụy vương gia muốn thỉnh nương nương đến ngự hoa viên một chuyến, nói là Như Ý . . . Như Ý cô cô hôm nay rời cung, lần trước không gặp được, nên bây giờ . . . “

Điệp Phong trong lòng oán hận Như Ý đã hại Tuyền Cơ cùng cung nhân Phượng Thửu cung, nên ngữ khí trong lời nói rất khó chịu, nhưng Long Tử Cẩm vừa phái người tới đây thông truyền, nàng không thể không báo.

Tuyền cơ nghe vậy, theo bản năng liếc mắt nhìn Long Phi Ly một cái, ngày đó Như Ý uống thuốc độc tự sát, hai người chạy vội đến viện của Như Ý, nhưng lại không nhìn thấy người, không biết Thái Hậu đã mang nàng đến chỗ nào tịnh dưỡng, sau lại truyền ra tin tức, Như Ý đã được cứu.

Biết Long Tử Cẩm một lòng hướng về Như Ý, nên gia yến ngày đó, Tuyền Cơ cũng không mời hắn đến.

Lúc này, nàng có nên đi hay không ?

387. Chương 393: Khóc Xong Lại Cười

Nàng nhất thời phiền chán, đảo đảo mắt, mâu quang rơi xuống chiếc điện thoại đang nằm trên bàn, tùy tay cất vào tiểu hòm bao đang đeo bên hông.

“A Ly, chàng đi không?” Nghĩ nghĩ, ngang ngắc đầu nhìn về phía Long Phi Ly.

Nhìn bộ dáng ngây thơ của nàng, Long Phi Ly cười cười, vuốt ve tóc nàng, “Nàng đi thì ta đi, nàng không đi, ta đi làm gì!”

Nàng thích nghe hắn nói như vậy, ngoài thân phận là quân vương một nước, hắn còn là trượng phu của nàng.

Nàng cười cười, đang muốn để Diệp Phong phái một tiểu cung nữ đi truyền lời cho Long Tử Cẩm rằng nàng sẽ không qua, bên ngoài sảnh lại truyền đến vài âm thanh, Long Phi Ly nhíu mày, “Diệp Phong, người ra xem thử đi.”

Diệp Phong vâng lệnh lui xuống, đi nhanh ra cửa. Chuyện đã giải quyết xong, cũng không cần lo lắng nữa, Tuyền Cơ đi qua đóng cửa, vừa xoay người, Long Phi Ly đã đến sau lưng nàng, nàng cười nhẹ, vươn tay vòng lên cổ hắn.

Hắn ôm lấy nàng, đi đến tháp thượng bên cửa sổ ngồi xuống, nàng xoay người cởi giày cho hắn, cũng tự cởi giày thêu, ngồi lên đùi hắn.

Sau khi nhìn nam tử lạnh lùng đến si ngốc, ánh mắt dần trở nên mềm mại, Tuyền Cơ đang muốn nói chuyện, tiếng đập cửa lại dồn dập truyền đến.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, Long Phi Ly hơi hơi không kiên nhẫn, âm thanh lạnh lùng nói: “Vào đi.”

Đi vào là Diệp Phong, Tiểu Lữ tử cùng vài cung tỳ, còn có một gã sai vặt lạ mặt.

Gã sai vật kia nhìn thấy hai người, lập tức quỳ gối thi lễ, Tuyền Cơ nhìn gã sai vật chừng mười lăm mười sáu tuổi, bộ dáng thật là đáng yêu, trong lòng liền thích tiểu hài tử này, đang muốn cho hắn đứng lên, Long Phi Ly lại sầm mặt xuống:

“Thật là càng ngày càng trở nên hoang đường, tôn ti trật tự cũng không phân biệt được nữa rồi, trở về nói cho chủ tử của ngươi biết, là trẫm không cho Niên phi qua đó, hỏi hắn trong mắt hắn có còn vị huynh trưởng là trẫm nữa hay không, đừng cho là Cửu tẩu dễ nói chuyện rồi lẩn lút trẫm.”

Gã sai vật, cùng đám cung nhân nhất thời sợ tới mức thở cũng không dám thở, thầm nghĩ, “Hoàng thượng phát lửa giận rồi.”

Tuyền Cơ lúc này mới biết gã sai vật kia là thư đồng trong phủ Long Tử Cẩm, nàng nhìn đôi đồng tử đang kinh hãi đảo quanh, rồi lại sợ hãi nhìn mình, cho rằng Long Tử Cẩm nhất định là vì đang rất nóng lòng, mới có thể vừa phái người đến đây truyền tin không lâu, lại liền phái thêm gã sai vật của mình sang.

Nàng lặng lẽ liếc mắt nhìn Long Phi Ly một cái, đang tính toán làm sao để khuyên hắn, Long Phi Ly lại vung tay lên, nói: “Đều lui xuống cả đi.”

Mọi người cũng không dám nói gì nữa, đang muốn nối đuôi nhau ra ngoài, gã sai vật lại quay đầu liếc mắt nhìn Tuyền Cơ một cái, Long Phi Ly cười lạnh nói: “Nói cho chủ tử ngươi biết, trẫm sẽ cùng Niên phi qua đó.”

Gã sai vật vừa mừng vừa sợ, nói: “Bẩm vạn tuế gia, Vương gia đã chuyển địa điểm sang Bích Hà cung.”

Điệp Phong theo Tuyền Cơ đã lâu, nên khi nhìn ánh mắt hoàng đế cũng có thể hiểu được chút ít, nhanh nhẹn tiến thiếu niên kia đi, rồi lui xuống.

Tuyền Cơ khẽ thở dài, “Lát nữa đến đó, chàng cũng đừng tức giận với Tử Cẩm.”

Long Phi Ly không nói gì, cúi người nắm lấy chân Tuyền Cơ, mang giày vào cho nàng, Tuyền Cơ trong lòng bất an, nhìn bộ dáng này của hắn, chút nữa chỉ sợ Long Tử Cẩm khó thoát khỏi trách phạt, đưa tay đẩy đẩy hắn, ghé vào tai hắn ôn nhu nói, “Đệ ấy cũng có khổ tâm của mình, chàng là ca ca cũng nên thông cảm mà bỏ qua cho đệ ấy, được không?”

Thấy hắn không lên tiếng, Tuyền Cơ lại đẩy hắn.

“Ân.”

Long Phi Ly sau khi trẫm mặc một lúc lâu, mới ném ra một chữ.

Bích Hà cung.

Tuyền Cơ không ngờ là sẽ có nhiều người ở đây như vậy, Long Tử Cẩm, Hạ Hầu Sơ, Đoạn Ngọc Hoàn, thậm chí cả Hạ Tang cùng Ngọc Trí cũng đều ở đây, lại càng không cần nói đến Từ Hi cùng Thanh Phong — Những người bên cạnh Long Phi Ly đều đến.

Tâm tư Long Phi Ly, cùng hiềm khích giữa nàng và Như Ý — Tuyền Cơ hiểu, Từ Hi cùng tác cả mọi người đều là nể mặt Long Tử Cẩm mới đến đây, Đây cũng là nguyên nhân Long Tử Cẩm chọn nơi hẻo lánh như Bích Hà cung, tránh cho người khác nhìn thấy. Vậy là trước đó Như Ý đã hướng Thái Hậu xin xuất cung.

Ngọc Trí vừa thấy Tuyền Cơ, lập tức lún đồng tiền như hoa, đi tới thân thiết kéo tay nàng. Tuyền Cơ vỗ tay nàng, mi tâm vừa động, tốt cục nhìn về phía Như Ý đang đứng bên người Long Tử Cẩm.

Cả người nàng gầy đi rất nhiều, một thân y phục màu hồng cánh sen giản dị, không thêu hoa, sắc mặt trắng xanh, giữa hai hàng mày ẩn ẩn hiện ra chút tiểu tỳ, khiến khuôn mặt càng thêm gầy nhợt. Đôi mắt nàng rất to, ánh mắt sáng ngời, cùng với sắc mặt cách một trời một vực.

Tâm Tuyền cơ nảy lên một cái, một cổ bất an kỳ quái từ đáy lòng chậm rãi truyền đến, sương mù vờn quanh trong lòng. Nhìn không rõ, nhưng nó lại tồn tại một cách chân thực.

Mọi người thấy hai người đến, vội vành hành lễ, Long Tử Cẩm cười nói: “Như Ý sẽ giao lại biệt viện ở kinh thành.”

Hắn nói xong lại nhìn về phía Như Ý, ôn nhu nói: “Ngày đó bị Thái Hậu mang đi nàng không phải nói rằng có lời muốn nói với Niên phi nương nương sao?”

Như Ý không nói gì, thậm chí lúc mọi người hành lễ, nàng vẫn đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích, mi tâm nhíu chặt, đôi con ngươi sáng ngời nhìn chằm chằm Long Phi Ly cùng Tuyền Cơ cách đó không xa.

Nhất thời không rõ là nàng đang nhìn ai, Hoàng đế hay là Niên phi? Trong lòng mọi người rung mình, lại đột nhiên nghe thấy thanh âm khàn khàn của nàng truyền đến: “Là người?”

Người khác không biết, nhưng Tuyền Cơ lại biết rõ, nàng ta là đang nhìn Long Phi Ly, bởi vì mâu quang của nàng cùng mình không chút giao nhau.

Trong lòng Tuyền Cơ nghi ngờ, đã thấy nàng hơi hơi nghiêng mắt, thanh âm run rẩy của nàng lập tức truyền đến: ” Sony Erisson?” (vậy là pik rồi ha :D)

Một tiếng như kinh lôi đánh vào lòng, Tuyền Cơ trong nháy mắt chấn kinh, thân hình sợ run, chậm rãi cúi đầu nhìn tiểu hà bao bên hông mình, vừa rồi tùy ý cất vào, đi một đoạn nên di động từ trong túi lộ ra ngoài.

Có một số việc cũng như ác mộng vậy, đều không thể né tránh, nhưng nếu như ngày đó, sau đêm tân hôn của Hạ Tang cùng Ngọc Trí, nàng cùng Long Phi Ly không đến Bích Hà cung, có phải hay không có thể tránh được mọi chuyện sẽ phát sinh?

Ánh mắt dừng ở thân ảnh trong gương, dừng trên dung nhan chợt kinh của nữ tử, ánh mắt nóng ướt, Chu Thất nhẹ nhàng cười, gương đồng này tên là “Tổ” (từ tổ ở đây là vạch ra cho người khác biết)

Một mặt kính, cười, ngàn năm trong nháy mắt.

(Ở đây mình không hiểu lắm, nhưng có lẽ giống như là đang xem ti vi vậy. Chu Thất nhìn những gì xảy ra với người con gái trong gương rồi cười)

Nếu những gì trong gương là của một người nào khác, có lẽ sẽ lệ rơi đầy mặt, nhưng sẽ không thương tâm, cũng có lẽ sẽ thương tâm nhưng sẽ không đến mức cữu viễn (theo mình là đau đớn khắc sâu trong lòng, vĩnh viễn ^^), khóc xong liền cười, rồi lại có thể tiếp tục cuộc sống phồn hoa, thật là tốt biết bao.

Nơi này là số mười tám phố Tây Trữ, Trung Quốc, năm 2010.

388. Chương 394: Nhật Ảnh Chi Biến

Ngón tay Chu Thất vuốt ve mặt kính, trong gương, cảnh xuân tươi đẹp của ba năm thời gian vẫn còn đang hiển hiện.

Chưa từng nghĩ rằng sẽ có một ngày mình vậy mà có thể nhìn thấy được cuộc đời của bản thân sẽ trôi qua thế nào, cũng chưa từng nghĩ thời gian vui vẻ lại ngắn ngủi trôi qua trong thoáng chốc.

Nàng đột nhiên nhắm mắt lại.

Kỳ thật không cần xem Tổ kính, có một số việc nàng như thế nào lại không nhớ ra được?

Linh hồn trong thân thể Như Ý đã không còn là Như Ý, nàng cũng không biết linh hồn kia là ai, có lẽ Như Ý tự sát đã cho du hồn kia một cơ hội.

Nàng có chút hoảng hốt khó hiểu, nàng không hiểu câu ” Là người” mà Như Ý thốt lên khi nhìn thấy Long Phi Ly là có ý gì.

Nàng thậm chí không kịp cùng Như Ý nói gì, thì một gã sai vặt khác của Long Tử Cẩm đã đến thúc giục, nói xa giá mà Thái Hậu an bài đã ở bên ngoài cửa cung.

Mi tâm Như Ý nhíu chặt, nàng liếc mắt nhìn Long Phi Ly, rồi ly khai.

Ánh mắt ấy tràn đầy phức tạp.

Khi đó Tuyền Cơ cũng từng muốn gặp nàng ta, nhưng Như Ý đã xuất cung, nàng sẽ không gặp lại cô gái kia nữa.

Khánh gia năm thứ mười lăm, mùa đông trôi qua rất nhanh, nhưng cuối năm đó, lại xảy ra một chuyện mà nàng trở tay không kịp.

Lúc đó, Chiến Phong đã mang quân đến biên cảnh, Ôn Như Khải đi theo — biên thù lại xảy ra đại sự.

Tây Lương cùng Hung nô thường có mua bán trao đổi qua lại, đông chí tới gần, Hung Nô có một thương đội hơn trăm người tại Nhật Ảnh thành thuộc Tây Lương toàn bộ đều bị giết, Hung Nô chỉ trích dân chúng Tây Lương giết người cướp của, liền cho sáu mươi vạn đại quân tiếp cận. Sử gọi "Nhật Ảnh chi biến".

Hai nước cho sứ thần ngoại giao mang quân bày mưu tính kế tiến hành hòa đàm mấy ngày đêm, sứ thần Tây Lương là một viên quan trẻ tuổi, Hạ Hầu Sơ. Một khi hòa đàm bất thành, xảy ra đại chiến là việc không thể tránh khỏi. Mọi người đều biết, traanh này bất quá là âm mưu của Hung Nô, càng rõ ràng rằng, đây sẽ là một trận đánh gian nan.

Hung Nô luôn khao khát Tây Lương phồn hoa, lúc tiên đế còn tại vị, Hung Nô cùng Tây Lương cũng từng xảy ra chiến tranh, Hung Nô thất bại liền lập hiệp ước chấm dứt chiến tranh. Hoàng đế năm đó chăm lo phát triển kinh tế, không chú trọng quân sự, mà binh sĩ Hung Nô sau khi bại trận lại nặng về quân sự, tăng cường luyện binh. Tiên đế nhân hậu, ngày đó buồn tha cho quân Hung Nô, nên đã trở thành mối họa ngày hôm nay.

Thời gian về sau, vị đế vương trẻ tuổi của Tây Lương, Long Phi Ly mười năm trù bị, quân Tây Lương dự tính chỉ khoảng ba mươi vạn, hơn nữa dù tính thêm binh lực trong tay gia phụ Tuệ phi cùng Niên Tụng Đình cũng không hơn bốn mươi vạn. Hung Nô xuất ra sáu mươi vạn binh lực, cảnh nội còn có hơn mười vạn, tổng cộng tám mươi vạn, binh lực của Hung Nô đã gấp đôi Tây Lương.

Hai nước giao chiến, cũng không dám xuất toàn bộ binh lực, tất sẽ lưu lại trên dưới mười vạn nhằm phòng thủ các thành nơi biên quan. Hung Nô là dân du mục dân phong cường hãn. Nếu chiến sự xảy ra, ba mươi vạn quân đánh với sáu mươi vạn quân, kết quả không khó để đoán trước.

Tuyền Cơ hiểu, nếu tập trung binh lực trong tay các vị phiên vương cùng ba vị vương gia Long Lập Dục, Long Tu Văn, Long Tử Cẩm, hơn nữa còn có binh lực trong tay Ôn Như Khải, thì trận này có thể đánh, còn có thể thắng! Nhưng, trừ Long Tử Cẩm, còn lại đều lấy cớ, không ai chịu xuất binh. Thân binh trong tay Long Tử Cẩm cũng không nhiều, hơn mười vạn binh sĩ trong tay Ôn Như Khải mặc dù đã tuân thủ, nhưng lại không đáng tin, tùy thời đều có thể phản lại.

Mấy ngày liên tiếp, trên điện Kim Loan, không khí khẩn trương, bách quan gian nan khổ cực, hoàng đế cũng buồn bực trong lòng, nên đưa ra ý kiến đến bãi săn để săn thú giải buồn. Vốn, tại trong lúc mấu chốt này, hoàng đế không nên gây thêm nhiều chuyện, nhưng hoàng đế tâm tình cực kém, đã cách chức một gã quan viên mới tấn phong, cũng không người nào dám phản đối.

Đó là một ngày trước ngày săn thú, thời tiết rét lạnh, sáng sớm Tuyền Cơ cùng Diệp Phong hái hoa mai, Tuyền Cơ tự mình pha trà, mang sang Trữ Tú Điện cho Long Phi Ly, bồi hấn phê duyệt tấu chương.

Long Phi Ly phê duyệt xong tấu chương, liền ôm Tuyền Cơ nhắm mắt nghỉ ngơi, Tuyền Cơ nhìn sắc mặt hần trầm xuống, liền xoa lên đôi mày hần, sẵn giọng: "Làm bộ hung thần ác sát như vậy làm gì chứ! Nói ta nghe một chút chuyện vui trong triều đi."

Long Phi Ly đột nhiên mở to mắt, không nói tiếng nào, chăm chú nhìn nàng.

Tuyền Cơ hoảng sợ, hần lại đem đầu gác qua nàng trên vai, thản nhiên nói:

"Thực sự là có một chuyện mà ai cũng rõ, tiểu quan trong coi thương nghiệp mà trẫm đã cách chức tại buổi săn thú"

Tuyền Cơ cười lên khanh khách.

"Thế nào?" Long Phi Ly khẽ nhấp hớp trà, đôi tay thon dài ôm lấy mặt Tuyền Cơ, cuối người mớm cho nàng.

Tuyền Cơ đang cười, nước trà đột nhiên chảy vào cổ họng, ho đến mặt đỏ bừng.

Long Phi Ly vuốt ve gương mặt đỏ bừng của nàng, cười đến vui vẻ

Tuyền Cơ tức giận, hấn lại nhẹ nhàng hôn lên tóc của nàng .

Tuyền Cơ liền hạ hỏa, trong lòng tò mò, nghĩ nghĩ, hỏi, “Đó là một tân quan?”

“Ái phi thật thông minh.” Long Phi Ly khoe miệng nhếch lên.

Tuyền Cơ bật cười, nói: “Cái này cũng không khó đoán, trên triều số quan viên mua bán chức vị, thân thuộc với chàng, chỉ nhìn chàng làm việc, biết chàng làm việc có chừng mực, sẽ không phản đối, những đảng phái khác, chàng làm gì, bọn họ hoặc là không dám phản đối hoặc là ngoài mặt thuận theo. Như vậy người kia phỏng chừng là tân quan.

” Ân “

Long Phi Ly đưa tay khẽ nhẹ tách trà, ngắm nhìn cánh hoa mai chìm nổi thản nhiên nói: “Người nọ thơ từ ca phú, văn phong rất tốt, theo lý lịch, cũng có vài phần liêm chính, có những kiến giải về đạo trị quốc cũng hơi bất phàm, là một nhân tài trị quốc, hiện tại đang đảm nhiệm chức vụ tại Hàn Lâm Viện.”

“Ồ hấn là ai?”

Tuyền Cơ càng lúc càng tò mò, để được Long Phi Ly tán thưởng không phải là dễ, nếu là ở hiện đại, nam nhân này nhất định là một ông chủ cực kỳ hà khắc.

” Là ân khoa thám hoa năm nay, hình như tên Trương Tiến”. Long Phi Ly xoa xoa mi tâm, trong mắt có chút trào phúng, “Tên gọi là Trương Tiến, người lại không biết tiến thoái, không khéo đưa đẩy, trăm dù muốn trọng dụng, cũng phải xem xét lại.”

“Trương Tiến?”

Tuyền Cơ nao nao, thân hình nhảy dựng, “Tên này hình như ta đã nghe qua ở đâu đó.”

“Ân, lại là nghe phu tử nàng nói đi.” Long Phi Ly cười lớn.

Tuyền Cơ cười mắng, “Chàng, thật đáng ghét mà!”

Nàng càng mắng, hấn càng cười đến yêu nghiệt, ánh mắt sáng quắc nhìn nàng chăm chăm, ánh mắt sâu xuống, nàng nhìn không hiểu, nhưng lại càng say mê.

Đêm đó, hấn hưng hăng muốn nàng rất nhiều lần.

Giữa trưa hôm sau, nàng còn đang ngủ say trên long sà, bị Từ hi dẫn một đám nội thị lôi dậy — tuyên bố tội danh, phản nghịch.

389. Chương 395: Tịch Thu Gia Sản Xử Tử Toàn Gia

Thế sự xoay vần biến đổi thật nhanh, thậm chí không hề có bất kỳ điềm báo trước nào, liền xích nàng lại giam vào ngục, bị nhốt trong đại lao trong cung.

Hỏi Từ Hi đã xảy ra chuyện gì, Từ Hi cũng không lên tiếng, chỉ yên lặng liếc nhìn nàng một cái rồi liền rời đi.

Nếu là Hạ Tang, nàng còn có thể nghe ngóng được chút gì đó. Đáng tiếc, sau khi Như Ý xuất cung không lâu Hạ Tang cũng cùng Ngọc Trí một trước một sau mà rời cung. Trong cung truyền rằng, Hạ tổng quản muốn ra ngoài trị thương, mà công chúa bất quá là trở về Danh Kiếm sơn trang. Hết thấy đều thuận lý thành chương. Nhưng Tuyền Cơ hiểu, bọn họ có lẽ phải thật lâu mới có thể trở về.

Thăng đến một buổi tối vài ngày sau, khi Diệp Phong thần sắc hoảng sợ đến thăm, nàng mới biết được, Niên tướng tạo phản! Tại trước đêm giao chiến, trước ngày Long Phi Ly đến bãi săn Tây Sơn, Niên tướng tự mình lên lúc mua mấy ngàn binh mã bao vây bãi săn Tây Sơn.

Cũng giống buổi săn bắn hôm tế thu, hoàng đế tuổi trẻ khí thịnh chỉ dẫn theo mấy trăm quân đến Tây Sơn.

Khi Long Phi Ly đưa ra đề nghị đến Tây Sơn săn bắn trên triều, Niên tướng liền hiểu rõ nhất định là bởi vì thế cục khẩn trương, hoàng đế không có chỗ phát tiết, muốn đến bãi săn Tây Sơn giải sầu, lại nghe hần phân phó Đoàn Ngọc Hoàn dẫn theo binh sĩ, quân số lần này cùng với lúc tế thu cũng không kém bao nhiêu, nhân đó, hần liền nổi lên ý niệm trong đầu, mật báo Hung Nô: nếu trước khi cuộc chiến xảy ra có mà có thể giết được hoàng đế, Tây Lương tất loạn, khi đó Hung Nô cùng Tây Lương đánh một trận, Hung Nô muốn chiếm Tây Lương cũng sẽ không mất bao nhiêu khí lực.

Hung Nô Thiên Vu lập tức cho phép.

Lại đáng tiếc thay, hết thấy bất quá đều là kế gậy ông đập lưng ông của vị thiếu niên Thiên tử Tây Lương. Vào mùa thu trước đó khi lần đầu mang binh lên núi, đã lên kế hoạch một cách chu toàn.

Vị Hoàng đế trẻ tuổi bất quá là vẫn chờ ngày đông hàn Hung Nô tìm cơ gây khó dễ. Hung Nô ở vùng phía Bắc, khí trời giá lạnh, đối với việc tác chiến càng có lợi, Hung Nô nếu muốn khai chiến, tất sẽ chọn mùa đông.

Trong bãi săn đã sớm có tinh binh mai phục.

Niên tướng thất bại, Niên gia suy sụp. Tuyền Cơ bị giam trong lao thất nơi cấm cung, trăm miệng ăn trong Niên gia đều bị bắt vào Tông Nhân phủ.

Tuyền Cơ biết Long Phi Ly sẽ không giết nàng, lòng lại tràn đầy sầu lo, nhớ đến Niên phu nhân cùng Lục Tử, cũng có chút tức giận vì sao người nọ lại không nói cho nàng biết, phải chăng vì sợ nàng vì Niên gia cầu tình nên đã âm thầm tiến hành mà không nói cho nàng biết sao?

Nàng hỏi thăm về Niên phu nhân, Điệp Phong quanh co một hồi, đỏ mắt thấp giọng nói: “Nương nương, chờ qua hết năm nay, ngay lập tức . . . sẽ tịch thu gia sản xử tử toàn gia.

Tịch thu gia sản xử tử toàn gia! Tuyền Cơ kinh hãi, một lúc sau mới thốt nên lời. Vậy Niên phu nhân cùng Lục Tử đáng yêu kia thì sao? Tuy nói Niên tướng âm mưu phản nghịch, huynh đệ nhi tử Niên tướng khó mà tránh thoát được quan hệ, nhưng ít ra gần trăm nữ quyến cùng hạ nhân tôi tớ Niên gia đều không biết chút gì!

“Điệp Phong, người nói với chàng, ta muốn gặp chàng.” Tuyền Cơ nóng nảy, nàng biết đây là làm khó cho hần, dù sao tội phản quốc, không phải là nhỏ, toàn bộ người Niên phủ, nàng không có khả năng quan tâm hết, nhưng Niên phu nhân cùng Lục Tử.....

Điệp Phong vốn đang cúi thấp đầu, lúc này đột nhiên che miệng, khóc nói:

“Nương nương, bên ngoài thời thế đổi thay, đại thần trong triều đều ký vào một bản tấu chương muốn hoàng thượng giết người, những đại thần giao hảo với Ôn tướng quân, hay những người từng có mối tương giao tốt với phụ thân người năm xưa, còn có những cựu thần do Úc tướng quân cầm đầu, tất cả bọn họ đều muốn người chết.”

“Trên Kim Loan điện Hoàng thượng đã đồng ý!”

“Cái gì ——“

Tuyền Cơ chấn động cả người, nhưng lại lập tức thấp giọng cười nói: “Sẽ không, làm sao có thể, chàng làm sao có thể muốn giết ta.”

“Là Lăng Thụy Vương gia dốc hết sức ngăn cản, còn có Đoàn đại nhân khổ sở cầu tình, hiện tại ai cũng không biết hoàng thượng nghĩ như thế nào!” Điệp Phong khóc nức nở, lại đưa mắt nhìn về phía mấy tên trông cửa, hạ giọng nói: “Nương nương, hiện tại đám nô tài trong Phượng Thửu cung chúng ta đều bị cấm quân canh chừng, nhờ có Lăng Thụy Vương gia âm thầm giúp đỡ, nô tỳ mới có thể vào đây thăm người.”

Tuyền Cơ nhú mày, cho dù Điệp Phong nói thế, nàng vẫn chắc chắn Long Phi Ly sẽ không giết nàng, hần nhất định có suy nghĩ của hần.

Triều thần đều muốn giết nàng cũng không có gì kỳ quái, Niên tướng phản quốc, ai mà không cho nàng là yêu nghiệt hại nước? Những viên quan giao hảo tốt với Niên tướng giờ phút này sẽ càng thêm tích cực thay chiều đổi hướng, bảo vệ tính mạng bản thân.

“Nương nương, Vương gia nói, ngài ấy nhất định sẽ nghĩ biện pháp cứu người ra khỏi đây.”

Diệp Phong trước khi đi đã ở bên tai nàng thấp giọng nói một câu như vậy.

Tuyền Cơ có cảm giác, có lẽ đây là người nợ muốn mượn lời của Long Tử Cẩm nói cho nàng biết. Nàng không lo lắng hắn sẽ giết nàng, hiện tại điều nàng lo lắng nhất là Niên phu nhân và Lục Tử. Hắn không phải là một người nhân từ! Nàng nhất định phải gặp hắn!

Từ Hi chỉ xuất hiện vào ngày áp giải nàng vào đây, sau đó cũng chưa từng trở lại, trong lao có mấy tên cai ngục, không biết có phải là người của hắn hay không, nàng hướng bọn họ yêu cầu được gặp hoàng thượng, một gã cai ngục mặt thịt hung hăng gắt nàng một tiếng nói: “Yêu nghiệt!”

“Nơi biên cương lúc này đã bắt đầu đánh rồi, đồ tiện nhân, có biết không, trận đầu quân Tây Lương chúng ta đã thắng!”

Một gã cai ngục khác cười nói: “Bach tướng quân thần cơ diệu toán, đột nhiên tập kích, đánh cho Hung Nô trở tay không kịp!”.

Tên cai ngục lúc trước tiếp lời, “Cũng không hẳn vậy, bên này Niên tướng âm mưu thất bại, bên kia Bạch tướng quân đã lập tức xuất binh tập kích, Hung Nô vốn đang chờ tin Niên tướng âm mưu ám sát hoàng thượng thành công, nên không kịp phòng bị.

Mấy người bọn họ càng nói càng tỏ ra hưng phấn, hướng Tuyền Cơ phun ra vài câu mắng chửi, rồi trở lại cửa lao tiếp tục uống rượu.

Tuyền Cơ nâng tay lau vết dơ trên mặt, rồi chậm rãi thông thả quay về ngồi bên mép giường, hai tay ôm lấy đầu gối, biết tin Bạch Chiến Phong thắng trận, trong lòng nàng cũng cực kỳ cao hứng, trước hết nàng muốn tinh tế cân nhắc, suy nghĩ cẩn thận một chút sự tình.

Long Phi Ly tất nhiên đã sớm ước định thời gian với Bạch Chiến Phong. Long Phi Ly dự Niên tướng rơi vào thế buộc phải hành động, cùng một ngày hai bên đồng thời hành động, thừa dịp Hung Nô đang chờ tin tức hoàng đế bị ám sát, tiền phát chế nhân.

Hòa đàm bất thành bất quá chỉ là nguy trang, đối với Tây Lương hay Hung Nô mà nói, cũng đều là nguy trang!

Hung Nô tất đánh Tây Lương.

Tây Lương binh yếu, lại đánh thắng trận đầu, sĩ khí tăng lên.

Một trận này, xảy ra là tất yếu!

Nàng hít sâu một hơi thật dài, đã rõ ràng được chuyện Long Phi Ly cùng Bạch Chiến Phong, lại lo lắng tình trạng lúc này của Niên phu nhân.

Suy nghĩ kỹ càng , đoán đo chủ ý.

390. Chương 396: Cảm Tình Diễn

Đêm hôm đó, nằm trên giường mơ mơ màng màng, đột nhiên cửa lao mở ra, nàng cúi đầu kêu một tiếng, ”A Ly.”

Trên người đột nhiên tê rần, có người một cước đạp lên trên bụng nàng.

Nàng thống khổ nức nở, chỉ nghe có người nói: “Bệnh tình không có báo lên?”

“Sao có thể không báo, tội phản nghịch, Niên gia ngày mai bị tịch thu gia sản xử tử toàn gia rồi, tuy nói nữ nhân này nhất định cũng sẽ bị xử tử, nhưng thánh chỉ vẫn chưa hạ.” Một kẻ khác không kiên nhẫn nói: “Chém chết tất chấm dứt sạch sẽ, nhưng nếu chết trong lao thì chúng ta sẽ gặp phiền phức.”

“Thế thì sao chứ?” Người lúc trước hạ giọng nói; “Người nói, nàng ta rốt cuộc cũng là nữ nhân mà hoàng thượng đã sủng hạnh qua, có thể hay không —“

Người còn lại lập tức phản bác, cười nhạo nói: “Tất nhiên sẽ không! Người suy nghĩ chút đi, năm đó tướng quân Niên Tụng Đình xảy ra chuyện, rồi lại đến chuyện Niên tướng, những sủng ái trước kia đều là giả, sau chuyện Niên Tụng Đình, mọi người đều thấy Niên phi được sủng ái, kỳ thật hoàng thượng không hề yêu thương nàng ta như vậy, tỷ tỷ Niên Dao Quang của nàng đề tiện dụ dỗ, nay đã hưởng tiêu ngọc vẫn. Ta vốn cũng không hiểu, nhưng hai ngày trước, ta cùng với một vị biểu ca đương sai trong Hàn Lâm viện uống rượu, nói đến chuyện giết hay không giết Niên phi, hắn đã cho ta biết một chút bí sự, ta mới coi như là hiểu rõ.”

“Lời này là sao?” Mấy người khác lập tức hứng thú.

Người nọ thấp giọng nói: “Vị biểu ca của ta ở Hàn Lâm Viện là một tên chạy vặt, cũng thường có cơ hội nghe các Đại học sĩ nói chuyện lúc rảnh rỗi. Các người nói Đại học sĩ phân tích việc này như thế nào, một số người vốn cũng không rõ ràng lắm, nhưng lời vị Thám hoa Trương Tiên nói cũng rất có đạo lý. Vị tướng quân mới nhậm chức Bạch Chiến Phong, trận thắng vừa rồi cũng coi như là chiếm được lợi thế về mặt thời gian. Các người ngẫm lại mà xem, chuyện Niên tướng vừa mới bại lộ, cấp tín cấp tốc phát đi, nhận được tin đại khái còn phải thảo luận chiến thuật, Bạch tướng quân lại chưa nhận được tin tức đã phát động công kích, làm sao có khả năng! Trừ phi là hoàng thượng đã sớm có mặt chỉ.”

Mọi người vừa nghe hai mặt nhìn nhau, một lúc lâu sau, mấy người vỗ tay cười to, một người vừa nghĩ nói: “Lời này của người cũng chỉ giải thích được hoàng thượng dụng kế khôn ngoan, nhưng cùng với việc giết hay không giết Niên phi lại chẳng chút liên quan.”

Người lúc trước kể chuyện cười nói: “Đây đúng là mấu chốt vấn đề! Vị Thám Hoa kia nói, Niên Tụng Đình gian díu với Niên tần, hoàng thượng muốn giết Niên gia, tạm thời còn chưa phải lúc, muốn tru di cửu tộc, cái này thật sự là có chút tàn nhẫn, các người nói dân chúng trong thiên hạ sẽ cảm thấy như thế nào?” Đó là thứ nhất, thứ hai, tâm hoàng thượng cũng không thật sự đặt ở Niên gia, lúc ấy nếu Niên tướng bị liên lụy mà chết, vậy làm sao có biến cố tại bãi săn? Hung Nô muốn xâm lấn nước ta, cũng phải lựa chọn thời gian, với lại hòa đàm trước kia không phải vẫn còn sao, Hung Nô muốn xâm chiếm Tây Lương chúng ta, không phải là sẽ ở quốc gia khác tạo ra lý do rồi lại ngang ngược mượn cớ, làm gì còn muốn ngăn chặn và hòa đàm chứ.”

“Ngày đó hoàng thượng thật sự đến bãi săn là để đi săn? Bất quá là cho Niên tướng cơ hội để làm phản mà thôi, ngài ấy chính là biết rõ Niên tướng nhất định sẽ khởi sự, nên trước đó đã cùng Bạch tướng quân quyết định phát động tấn công Hung Nô, lúc đó Hung Nô vẫn còn đang chờ tin tức từ Niên tướng, làm sao có thể có bất kỳ sự phòng bị nào? Hơn nữa đến lúc này, các nước khác cũng không thể nói Tây Lương chúng ta hủy hòa đàm trước, mà chính là Hung Nô và Niên tướng muốn giết quân chủ Tây Lương chúng ta trước!”

“Người nói tỉ mỉ từng việc một như vậy, bản thân ta cũng đã hiểu, hoàng thượng không phải là thực sự sủng ái Niên phi, sủng ái hai vị Niên phi đều là giả, chuyện Niên Tụng Đình, bất quá chỉ là mượn cớ sủng ái Niên phi mà tha cho Niên gia, chờ thời cơ thật tốt để tiêu diệt cửu tộc Niên gia, dân chúng không hề biết, làm sao cảm thấy ngài ấy tâm ngoan thủ lặc? Quan trọng nhất là, mặc dù Tây Lương chúng ta xuất binh trước, nhưng người khác lại không thể lên án, lần xuất binh đầu tiên, lại làm cho trận đầu diễn ra thật nhanh.”

Bên tai, âm thanh hưng phấn của mấy tên cai ngục vẫn tiếp tục vang lên. Tuyền Cơ rốt cuộc cũng nghe không nổi nữa. . . . Trương tiến, quả là một vị Thám Hoa tài hoa. Những lời phân tích này nghe rất hợp lý.

Đều là giả dối? Làm sao có thể!

Nếu nói hắn yêu thương nàng chỉ là giả dối, là diễn cho người khác xem, những yêu thương trân trọng mà hắn đối với nàng thì sao? Hắn đã sớm biết rõ nàng sẽ không giúp Niên gia, hắn sao còn có thể lợi dụng nàng? Nếu tất cả chỉ là giả dối, vậy chuyện tình ở chốn đào nguyên thì sao? Hắn cơ hồ ngay cả tính mạng cũng suýt mất. . . .

Còn có chuyện tình Như Ý thì sao? Chuyện Như Ý cũng là giả sao? Làm sao có thể? Sẽ không! Sẽ không! Cả người mệt mỏi thống khổ, ngay cả duy trì ý chí cũng đang trở nên dần mỏng manh? Nàng nên tin tưởng

hắn, nàng nên tin tưởng hắn.

Nhưng trước đó, nửa điểm hắn cũng không nói cho nàng biết, vừa rồi bọn họ có nói, sang năm sẽ tịch thu gia sản xử tử cả nhà Niên gia! Hắn muốn chém đầu cả nhà Niên gia!

Nàng dùng chính thân thể mình làm tiền cược, hắn có đến không? Âm thầm thay thế Niên phu nhân cùng Lục Tử không được sao? Nhưng, nếu như vậy . . . nếu muốn cứu Lục Tử, thì phải tìm một đứa trẻ tuổi tác tương đương, nàng không thể . . . Nhưng còn Niên phu nhân, không thể tha cho bà ấy sao?

Suy nghĩ một hồi, hốc mắt chua xót, nỗi đau trong lòng còn hơn xa so với cái đau của thân thể.

Niên phu nhân, vị mẫu thân hiền lành này, hắn đối với và ấy cũng có phần kính trọng! Nếu hắn thật sự không đến, cái đó nói lên điều gì, hết thảy thật sự đều là giả sao? Không! Nàng không tin! Cảm tình diễn, ai cũng không thể làm được!

Nàng đưa tay che kín mặt, đột nhiên bên cạnh vang lên tiếng đồ vật va chạm.

Nàng cả kinh, mắt nhấp nhòe mơ hồ hiện lên một bóng người, một bàn tay nắm lấy cằm nàng, nhét viên thuốc vào miệng nàng, " Nếu không muốn giống những kẻ kia thì mau nuốt xuống, đây là giải dược. Tuy thuốc bột phát tán trong không khí, ngay lúc đó đã tan hết, ngươi vừa rồi mặc dù vô ý che kín mặt mũi, những cũng đã hít vào không ít."

Tuyền Cơ cố hết sức dịch chuyển thân mình, chỉ thấy phía trước là một nội thị áo xanh đang đứng, lông mày nhíu lại nhìn nàng tựa như đang suy nghĩ điều gì đó.

Người này là ai? Mặt mũi trông rất bình thường, nhìn qua cũng không có gì đặc biệt, nàng không biết nam tử này, cảm giác choáng váng càng lúc càng nghiêm trọng, nàng nuốt nhanh viên thuốc xuống miệng.

Cười khê một tiếng, người nọ đột nhiên nói: "Ngươi biết ta là ai sao?"

Thanh âm này, nàng nhận ra được! Là người kia sao? Không đúng! Làm sao có thể?

391. Chương 397: Quên Nội Dung Võ Kịch (1)

"Cát Tường?"

Người nọ biến sắc, cười lạnh, tay quơ lên mặt một chốc, gương mặt nam tử đột nhiên biến thành nữ tử nhẹ giọng nói: "Thỉnh lực không kém!"

"Sao cô đến đây?" Tuyền Cơ nhất thời gia tăng cảnh giác.

"Tại sao lại đến?" Cát Tường nhếch khóe môi, "Nuông nường có phải nghĩ rằng Cát Tường đã chết? Vì người mà bị hoàng thượng giết chết, dù sao Niên phi ngày đó cũng đã thấy, hoàng thượng vì người mà giết nhiều người như vậy!"

Hai chữ "Ngày đó" cơ hồ bị nàng nghiêng thật chặt, trong lời nói nồng đậm ý tứ châm chọc.

Thân hình Tuyền Cơ run nhẹ, nhưng không hề yếu thế, lạnh lùng cất tiếng: "Cho dù là hôm nay, chàng cũng sẽ không làm gì ta, nếu không còn chuyện gì khác, mời cô lập tức đi cho!"

"Sao lại không có chuyện gì?" Cát Tường sắc mặt trầm xuống, nháy mắt lại khanh khách nở nụ cười, "Nuông nường, cô cảm thấy trong người có chỗ nào không khỏe không?"

Tuyền Cơ đột nhiên nhớ đến viên thuốc vừa rồi, đến ngay cả tiểu hài tử cũng biết, thù người lạ đưa cho tuyệt không thể ăn bậy.

Sau khi cả kinh, nàng không khỏi khê cười khổ, cũng không cảm thấy không thoải mái ra sao, chỉ là bụng vốn trống rỗng, thân thể gầy yếu đến cực hạn.

Cát Tường nhìn không chuyển mắt, nhìn kỹ sắc mặt nàng, kinh nghi, "Người đó nói viên thuốc có độc, người như thế nào lại không có việc gì?"

Người đó vẫn là nàng? Tuyền Cơ trong lòng cả kinh, trên mặt lại cười nhẹ hỏi: "Ai?"

Cát Tường cười lạnh, “Người là người sắp chết, vậy có cần thiết phải biết không?”

Đêm nay nếu không ăn cơm, nàng rất có thể cứ như vậy mà chết đi, nhìn vẻ hung ác trong mắt Cát Tường, nàng biết, Cát Tường còn có toan tính khác.

Ý nghĩ mới lóe lên trong đầu, cổ lại đột nhiên căng thẳng, lập tức đau đớn không thể hít thở, ở Thương Thủy Hiên ngày đó, còn có Long Phi Ly cứu nàng, hôm nay không khí đang dần cạn kiệt, nàng vô lực giãy dụa.

Ngồi dựa trên giường, thân mình chậm rãi xụi xuống, mắt mơ hồ trở nên tối dần, chỉ nghe thanh âm tàn nhẫn của Cát Tường, “Ngài ấy không giết, ta sẽ giết, ta sẽ . . .”

Tay quoe quào lung tung về phía Cát Tường, lại nghe được một tiếng thét kinh hãi, “Buông nàng ta ra!”

Áp lực trên cổ đột nhiên biến mất, trong tầm mắt mơ hồ nàng nhìn thấy Cát Tường bị một người đẩy qua một bên vách tường lao thắt, hai thân ảnh mạnh mẽ dằng co.

Cát Tường lớn tiếng gào thét, “Người điên rồi, điên rồi!”

Tuyền Cơ chỉ nhìn thấy thanh anh đang gắt gao áp chế một tử ảnh, nàng nghiêng ngả lão đảo bò xuống giường, muốn tìm người đến giúp.

Một tiếng thét chói tai, thanh ảnh thân hình co rút, chậm rãi ngã trên mặt đất, im lìm không động đậy.

Trên lưng y phục nội thị, lộ ra một thanh đao đầy máu. Chính là bội đao của những tên cai ngục.

Tuyền Cơ kinh hãi đến không thở nổi, nhìn tử ảnh đang ngã dựa vào bên mép tường.

Sao lại là nàng ta! Tuyền Cơ cả người chấn động, đối phương lại bò dậy, giật mình kêu một tiếng, bò qua người Cát Tường, đưa tay ôm chặt lấy nàng, hai cánh tay run lập cập vòng quanh người nàng, “Người có sao không? Người không làm sao chứ, ta . . . giết nàng, ta đã giết người!”

“Như Ý, không, người rốt cuộc là ai?” Tuyền Cơ run giọng hỏi.

Người này, đúng là Như Ý.

Không, đã không còn là Như Ý.

Nàng ta giống nàng, cũng là một u hồn đến từ thế giới khác!

Như Ý đột nhiên cười chua xót, nàng đang muốn nói chuyện, thì có tiếng buocs chân dồn dập từ cửa lao truyền đến.

Tuyền Cơ còn đang cùng Như Ý nắm chặt tay nhau, khiếp sợ, mờ mịt, không biết phải làm sao, những người đó đã nhanh chóng đến trước mặt hai người.

Hắn đến đây! Còn có Long Tử Cẩm, Từ Hi cùng Thanh Phong.

Hắn rốt cục đã tới, trong lòng Tuyền Cơ buông lỏng, cả người khó chịu, lại mỉm cười sáng ngời, một cánh tay mạnh mẽ nâng eo nàng lên, nàng đang muốn dựa vào thân hình to lớn ấm áp kia, thì lại phát giác người nọ là Long Tử Cẩm.

Nàng ngẩn ra, nhìn về phía Long Phi Ly, đôi phượng mâu của nam nhân ấy đang chăm chú nhìn vào khuôn mặt Như Ý, lại thoáng nhìn lên trên, thản nhiên nói: “Ồn Như Ý, người tới đây làm gì?”

“Chàng nghĩ rằng ta và nàng ta là đến để hại Niên phi nương nương sao?” Như Ý chấn động, cúi đầu cười khẽ hỏi lại.

“Cứu ca.” Long Tử Cẩm tràn đầy vẻ lo âu, tuyền Cơ đỡ cánh tay hắn, vội nói: “A Ly, Cát Tường muốn giết ta, là nàng đã cứu ta.”

Có lẽ vì cùng đến từ một thế giới mà mơ hồ sinh ra cảm giác quen thuộc, người ta cứu nàng, mặc dù đối với dung mạo trước mặt có phần kiêng kỵ, nhưng Tuyền Cơ không thể không giải thích.

Long Tử Cẩm kinh ngạc, Long Phi Ly màu sắc thâm trầm, từ chối cho ý kiến. Như Ý sắc mặt tái nhợt, cười chua xót, nghiêng người ra khỏi cửa lao thất, nàng lật đật rời đi, dưới chân lão đảo, ống tay áo màu vàng lóe lên, Long Phi Ly bắt được tay nàng.

Nàng bỗng nhiên chấn động, bình tĩnh lại, mới thấp giọng nói: “Cám ơn.”

Chẳng biết tại sao trong lòng Tuyền nộ cười chột tất.

Thi thể Cát Tường bị khiên đi, mấy tên cai ngục cũng bị đổi đi?

Tuyền Cơ không ngờ Cát Tường vậy mà lại chết ở đây, nàng kia ở hiện đại nhất định là chưa từng giết người, lúc này vì cứu nàng . . . cảm thấy phiền muộn, nàng cười khổ, cả người vô lực, khế dựa vào mép tường, bọn người Từ Hi yên lặng đứng hầu ngoài cửa lao.

Long Phi Ly chấp tay sau lưng đứng trước mặt nàng.

Tuyền Cơ thể nhưng lại càng có cảm giác bất an không yên, nàng rõ ràng có một bụng nghi vấn muốn hỏi hần, giờ khắc này, lại hoàn toàn không mở miệng được! Trong lúc này đây giữa bọn họ tựa hồ đột nhiên đã sinh ra một vách tường ngăn cách.

Do dự mãi, rốt cục vẫn phải lên tiếng, “A Ly, nữ quyền tướng phủ vô tội, bọn họ thậm chí không biết nam nhân của mình ở bên ngoài làm chuyện gì.”

“Mẫu thân của ta, bà ấy”

Long Phi Ly đột nhiên xoay người, không hề lên tiếng, chỉ thần nhiên liếc mắt nhìn nàng một cái.

Cái nhìn này, lạnh lẽo vô cùng. Trong lòng nàng muốn biện giải, nhưng lại nói không nên lời, thăm đạm cười, tuy biết vô lý, nhưng vẫn mặc kệ ý niệm đó, ” Tiểu đệ của ta, nó vẫn chỉ là một đứa bé, dùng mạng của ta để đổi, được không?”

“Tiểu Thất, mạng của người cho tới bây giờ cũng không phải là của người, nếu như vậy, giao dịch này làm sao có thể thành đây?”

“Chàng nói cái gì?”

Long Phi Ly cười nhẹ, bàn tay vừa lật đột nhiên nắm lấy cằm nàng, “Tuyệt thực/ Người muốn uy hiếp trẫm? Người muốn thế nào tùy người! Cho dù bây giờ có chết đi cũng không có gì khác biệt! Nếu không phải hoàng hậu cầu tình, đại hình ngay mai người làm sao thoát được!”

392. Chương 398: Quên Nội Dung Võ Kịch (2)

Khánh gia năm thứ mười lăm cứ thế trôi qua. Nàng bị giam trong lao.

Tại nơi đó mặt người lãnh khốc, bóng dáng lạnh lùng quyết tuyệt rời xa.

Mùa xuân năm thứ mười sáu, Niên gia bị tịch thu gia sản, nàng bị giáng chức làm cung nữ, một cung tỳ chuyên làm những công việc nặng nhọc.

Nghe nói, hoàng hậu, Hoa Tuệ nhị phi khi đó rất được sủng ái.

Những ngày này trôi qua thật khổ, thân thể nàng, lòng nàng, nàng không biết vì sao hần muốn đối xử với nàng như vậy, hần không nói gì với nàng, nàng cứ nửa tin nửa ngờ mà sống qua ngày.

Sau đó bắt đầu tuyệt vọng.

thậm chí chờ hai người mang hết những giả dối ra thiêu rụi, mang tro tàn thổi tan đi, rồi cứ vậy mà xem như không còn gì.

Đoạn ngày sau vậy mà lại có điểm bình thản như nước.

Trừ, sói con vẫn không thấy bóng dáng. Nghe Tiểu Lữ Tử nói, lần cuối nó ở bên nàng là đêm trong đại lao. Khi đó, cung nhân Phụng Thụ cung vẫn còn đầy đủ.

Trừ, Thúy Nhi đã chết. Nàng chết vào đêm người nọ đến nhà lao, trước đêm Niên phủ bị chém đầu. Khi đó, toàn bộ hoàng cung đều nói hoàng thượng phải giết Niên phi.

Vốn, Thôi cô cô nói Thúy Nhi có lẽ có thể sống qua mùa đông này, còn có thể đứng lên đi lại, bởi vì ánh mắt nàng rất sáng, khi nàng nhìn Niên phi nường nường, đôi mắt như lóe sáng, ương ngạnh nghĩ rằng sẽ kiên trì sống sót để có thể chăm sóc người thật tốt.

Nhưng, nếu muốn vậy thì sao lại phải ra đi?

Phụng Thụ cung tan, cung nhân nơi này bị phân đi các phòng khác, Điệp Phong thường xuyên tiếp tế cho nàng, cũng giúp nàng làm chút việc. Ngoài Điệp Phong với vài tiểu cung nữ Phụng Thụ cung trước kia vụng trộm giúp nàng một chút, còn lại không ai giúp nàng.

Long Tử Cẩm cũng sai người âm thầm giúp nàng vài lần, sau thì cũng không còn động tĩnh gì nữa. Không người nào dám làm trái ý hoàng thượng, hoàng đế ban lệnh xuống, Long Tử Cẩm cũng không dám làm gì.

Điệp Phong nói, Thúy Nhi lúc ra đi rất bình tĩnh, nàng nói nàng đi trước một bước, nàng sẽ ở thế giới bên kia chờ nường nường, sẽ lại tiếp tục hầu hạ nường nường.

Lại trừ, Như Ý đã trở lại trong cung, vẫn ở tại tẩm cung Thái Hậu, vẫn bình yên như lúc nàng rời đi, phong quá vô ngân.

Nghe nói, người nọ lại có người mới pha trà cho hắn, bởi vì nàng không bao giờ pha trà cho hắn nữa. Sau khi nàng bị giáng chức, Tuệ phi bắt đầu pha trà cho hắn, Thái Hậu không thích Tuệ phi, liền để Như Ý chuyên vì hắn mà pha trà, đối với người khác mà nói, đó chính là Như Ý sau khi hồi cung, đối với nàng mà nói, đó là Như Ý sau khi sống lại.

Vào một lần Thái Hậu thiết yến, nàng làm vỡ một chậu hoa do Phiến vương tiến cống, Hoa Tuệ phi muốn nhân chuyện này, muốn nàng chịu hình.

Như Ý giúp nàng, quả thật thông tuệ thiện lương tựa như Như Ý lúc ban đầu.

Đồng thời, người nọ lại phạt đánh nàng.

Lần đầu tiên đánh nàng.

Sau đó, lại là một chút buồn bã thê lương.

Bị thả ra ngày đó, trừ bỏ có thêm túi gấm trên người, lòng nàng trống rỗng

Túi gấm là Tử Cẩm sai gã sai vặt nhét vào người nàng, là của Bạch đại ca gửi từ phương xa.

Đây chính là một vật mang tin đến từ phương xa, đáng mừng là có thể nghe được tin tức bình an của Bạch đại ca nơi chiến trường.

Đáng tiếc là, vào lúc nàng bị thả ra ngày đó, nàng nghe nói, vào mấy ngày trước, Đoạn Ngọc Hoàn trong một chiến dịch gần Nhật Ảnh thành, năm ngàn tinh binh do hắn thống lĩnh đều bị diệt, chỉ có hắn còn sống.

Chiến sự căng thẳng, vị thống lĩnh cấm vệ quân này cũng bị điều đến tuyến tuyến. Không nghĩ tới, vận khí của hắn lại kém như vậy, vừa đến không lâu, liền nếm mùi thất bại, hơn nữa lại còn là thảm bại.

Tinh Oánh có lẽ rất đau lòng, vị nữ tử này cũng gấp gấp theo Đoạn Ngọc Hoàn chạy ra tuyến tuyến.

Xem xong, nàng vuốt ve túi gấm mà Bạch Chiến Phong đưa đến lại đột nhiên buồn rầu lạt lẽo chợt lóe nơi đáy lòng.

Trong túi gấm, chứa một miếng gỗ cây tước cùng một chiếc lá màu tím.

Trucows khi Bạch Chiến Phong lên đường, nàng cùng Long Phi Ly từng thiết yến tiễn biệt hắn. Trong bữa tiệc, nàng nói, nàng thích biển sa mạc cát vàng, lúc ấy, hai nam nhân ấy đều khẽ cười.

Nàng nghĩ liệu bản thân sẽ phải héo rũ nơi cấm cung này, hay là tìm người kia một lần, đến cuối cùng hết hy vọng, thì sẽ trốn khỏi cung.

Không lâu, lại lại xảy ra một việc.

Khiếp sợ các nước, khiếp sợ Tây Lương đại sự.

Tây Lương kỷ niên đại sự. Sự kiện kia, nhân sự biến ảo, làm cho người ta đoán không ra, đoán không ra khởi điểm.

Ánh mắt khép hờ, Chu Thất nhìn lại tấm gương, trong hồi ức của nàng, chỉ có mình nàng trải qua.

“Tổ kính”, lại còn phản chiếu một ít việc và người có liên quan với nàng.

Đây là nàng quên nội dung vở kịch sao? Nàng cả kinh, gắt gao nhìn chằm chằm mặt kính

Trong “Tổ kính”, lúc này hiện lên một hình ảnh.

Nhà lao.

Mấy nam nhân đang rời khỏi nhà lao.

Người ở giữa, vận cẩm bào thêu hoa văn Kim Long.

Đó là một đêm trước ngày trăm miệng ăn nhà Niên gia bị xử trảm.

“Tuyệt thực? Người muốn uy hiếp trẫm? Người muốn làm thế nào tùy người, hiện tại có chết cũng chẳng có gì khác biệt, nếu không phải hoàng hậu cầu tình, đại hình phạt trượng ngày mai sao người có thể thoát được!”

Đây là những lời mà Long Phi Ly đã lạnh lùng thốt ra khi rời khỏi nhà lao ngày ấy?

Ở cửa nhà lao, Long Phi Ly cho đám người Long Tử Cẩm lui đi, một mình một người tiến vào trong bóng tối.

Chu thất hơi hơi nhăn lông mày, hắn muốn đi đâu?

Bước chân trầm ổn dừng lại, Chu Thất càng lúc càng chân động, nơi này là Bích Hà cung?

Long Phi Ly tới nơi này làm gì?

Nàng đưa tay che ngực, trong gương, hắn đã đẩy mở viện môn ——

393. Chương 399: 399 Quên Nội Dung Vở Kịch (3)

“Người vừa rời lúc sắp ngã xuống, ta nghe được ba chữ Bích Hà cung, ta còn tưởng mình nghe lầm rồi chứ.”

Tử y nữ tử xoay người lại, sắc mặt trắng bệch, trên quần áo lại loang lỗ vết, máu.

Chu Thất giật mình, rồi lại cười, quả là Như Ý.

“Vì sao trở về?” Long Phi Ly lãnh đạm hỏi.

Như Ý hơi hơi buông tầm mắt, khổ sở nói: “Vẫn là câu nói trong lao thất, chàng cho rằng ta và Cát Tường trở về là để hại nàng ta sao?”

“Không, ta vĩnh viễn cũng sẽ không hại nàng.” Nàng đột nhiên ngẩng đầu, chăm chú nhìn Long Phi Ly.

Ánh mắt của nàng cũng giống lúc tiễn biệt ngày đó, thật trong trẻo. Rất sáng, rất kiên định, Chu Thất đứng trước gương. Lặng lặng cười —— A Ly, ánh mắt như vậy chàng sẽ thích sao?

Long Phi Ly lại nhẹ giọng nở nụ cười, “Đừng nói chắc như vậy. Trẫm dựa vào cái gì tin tưởng người?”

“Long Tử Cẩm hôm nay còn nói với ta, không hiểu được tâm tư của chàng, vì sao lại đối xử với nàng ta như thế?” Như Ý nhợt nhạt nở nụ cười, ánh mắt gian nan rời khỏi người nam nhân, nhìn về bóng tối xa xăm, “Chàng đang bảo vệ cho nàng ta, vì sao không nói với nàng ta?”

Long Phi Ly hơi hơi nghiêng người, đứng chấp tay, thân ảnh cao lớn, lãnh mạc (lạnh lùng thờ ơ)

Chu Thất nhìn vào ánh mắt Như Ý, rồi lại rơi trên bóng dáng kia, ánh mắt si ngốc.

Đỡ lấy gương, ý cười càng sâu; vở diễn vốn của hai người, vì sao lại vẫn là ba người rối rắm.

“Chỉ vì nàng ta ngày đó ở Bích Hà cung đã buông tha Ôn Như Ý, có được không?”

Rốt cục, Như Ý cười khổ nói.

“Ôn Tâm Y, nếu không muốn chết, trở về mang chuyện lúc người còn nhỏ vào lễ mừng năm mới được Niên phi cứu giúp nói cho Thái Hậu biết, giải thích rằng muốn báo ân, cái khác người tự mình ứng phó.”

Tham âm đậm mặt đột nhiên truyền đến, Như Ý cả kinh, “Tại sao muốn nói chuyện này với Thái Hậu?”

“Người cho là trong đại lao kia đang giam giữ ai?”

Lời nói vẫn còn ở bên tai, bóng dáng đã tiêu thất nơi cửa, Như Ý cả người run lên, không kịp nghĩ nhiều, liền nhanh chóng đuổi theo ra ngoài.

“Long Hạo.”

Chu Thất nghe thanh âm từ trong miệng nữ nhân bật thốt ra, nàng không biết liệu linh hồn có thể có độ ấm hay không, nhưng lại cảm thấy trên người lạnh như băng . . . Long Hạo không phải lang quân của Tía Tô trong truyền thuyết Long Vương sao? Nàng vừa sợ hãi vừa run rẩy, nhìn nam nhân trong gương.

Nam nhân đang bước nhanh, cước bộ đột nhiên dừng lại, Như Ý cười nhẹ nói: “Khi Tuyền Cơ bị nhốt vào trong lao, Thái Hậu đã cài người ở bên người nàng phải không? Kể cả đêm nay, vẫn có người ở trong bóng tối xem chúng ta diễn, chàng không nói cho nàng ta biết, là vì sợ nàng ta lộ ra sơ hở, chàng không muốn Thái Hậu biết chàng . . . chàng yêu nàng ta, trận đầu truyền đến tin thắng lợi, nhưng tình thế nơi tiền tuyến hiện tại lại càng ngày càng căng thẳng.”

“Chàng lo lắng Thái Hậu cùng các Phiên vương sắp tới sẽ khởi sự! Như vậy, Thái Hậu sẽ không thể dùng nàng để uy hiếp chàng, cũng chỉ có khi chàng không yêu nàng ta, nàng ta mới có thể không gặp bất kỳ nguy hiểm nào!”

“Chuyện hình nhân, chàng nhất định đã điều tra rõ và bắt được nhược điểm của hoàng hậu, ngày đó chàng không động đến Hoàng Hậu, không chỉ vì lo lắng đến thế lực Úc gia, quan trọng chính là, chàng muốn để nàng ta tới cứu Tuyền Cơ! Mấy ngày gần đây Úc thừa tướng mạnh mẽ muốn xử tử Tuyền Cơ, nhưng cháu gái hẳn lại hát điệu ngược lại.”

Thanh âm Như Ý ngày càng khàn đi, “Nàng tuyệt thực, chàng bắt đắc dĩ đành phải đến đây . . . chàng quan tâm cẩn thận như vậy, thậm chí không dám để tử vệ ở bên người nàng, sợ Thái Hậu biết chút gì đó. Chàng sớm đã đoán được, Tuyền Cơ thân là tử tội, hiện tại đang là thời điểm mấu chốt, sẽ không có nhiều người nguyện ý làm ra chuyện mưu hại nàng.”

“Cố tình giết một Cát Tường. Ngày ấy khi chàng muốn giết ta, kỳ thật cũng đã có ý định giết Cát Tường rồi, đáng tiếc tử vệ không thể tìm được nàng ta, nàng ta mất tích. Nàng ta thấy chàng vì Tuyền Cơ mà giết hơn trăm người, nhất định biết chàng sẽ không bỏ qua cho nàng ta, cho nên nàng ta trốn đi cho đến đêm nay.”

“Thăm tử ản trong lao thấy ta cứu Tuyền Cơ, trước kia Như Ý đối với Tuyền Cơ rất tốt, Thái Hậu còn có thể cho rằng Như Ý tính tình lương thiện, hôm nay ta vì nàng giết người còn có thể nói lên được điều gì đây? Chàng hẹn ta đến Bích Hà cung, là vì muốn cho ta một sự đối đãi, bởi vì ta cứu nàng, chàng thay nàng mang ân huệ này trả lại . . .chàng quả nhiên yêu nàng ta.”

Ánh sáng trong mắt dần trở nên ảm đạm, nước mắt từng giọt tuôn rơi. Như Ý rốt cục nhịn không được đưa tay che khuất ánh mắt, khàn giọng khóc rống lên, “Chàng trước sau vẫn sợ ta sẽ hại nàng! Ta sẽ không hại nàng, chàng không biết nàng đối với ta mà nói là gì! Chàng cũng không biết chàng đối với ta mà nói là gì!”

Long Phi Ly chậm rãi xoay người lại, màu sắc lạnh lùng, không kiên nhẫn nói: “Vừa rồi người nói cái gì mà Long Hạo?”

“Hoàng thượng, chàng có tin trên đời này có tái sinh không? Giả như hôn nhân, từng nên duyên vợ chồng, như vậy sẽ không có dây dưa kiếp sau, nếu cho tới bây giờ vẫn không thể bên nhau, thậm chí là ôm hận mà chết, như vậy một số người có lẽ sẽ có kiếp sau.”

Như Ý cúi đầu nhìn xiêm y của mình, trên đó hiện lên những vết bẩn đỏ tươi ghê người.

“Chàng làm hết thấy e rằng đã tính toán mọi chuyện, chàng không muốn biết tại sao sao? Chẳng lẽ chàng chưa từng mơ thấy những giấc mơ giống như đã từng trải qua sao?”

” Chàng biết rõ trong truyền thuyết, chính thể của Long Vương là long hậu Tía Tô, nhưng người hán yêu là một nữ nhân khác, sườn phi của hán Mạc Bính.”

“Long Vương muốn bồi thường cho Tía Tô, nên đã chuyển sang kiếp sau, hán đối xử tốt với nàng mười bốn năm, nhưng sau vẫn cứ gặp lại Mạc Bính, vì thế, hán cũng lại yêu nàng.” Như Ý chậm rãi quỳ rạp trên đất, nghiêng đầu ánh mắt trối chắt trên người nam tử trước mắt, nước nỡ nói: “Ôn Như Ý chết qua một lần, nhớ lại được một ít chuyện, còn chàng, Long Hạo, chàng khi nào thì mới có thể nhớ ra được đây?”

“Người nói người là tía tô?”

Long Phi Ly mâu quang càng tối lại, liếc nhìn nàng một cái, không nói gì, xoay người rời đi.

Như Ý ngồi dưới đất, bóng dáng cao to cao ngạo kia dần khuất xa, rốt cục trong tầm mắt chỉ còn là một chấm nhỏ, nước mắt lại trào dâng.

“Như Ý uống thuốc độc, một khắc thân tử, ta vào thân thể của nàng ta, có trí nhớ của nàng, ta biết đó cũng là trí nhớ của ta, ta vốn là một phần của Như Ý, rất nhanh ta lại nhớ đến chuyện kiếp trước, hơn nữa còn cùng người phía trước trải qua, Long Hạo, Long Hạo, chàng có biết thân mang trí nhớ tam sinh đâu khổ biết nhường nào không?”

“ Ta sao lại hại nàng, nàng mặc dù là Mạc Bính, nhưng cũng chỉ có thể mà thôi”

Thanh âm nghẹn lại, nghe nữa cũng không rõ cuối cùng Như Ý nói cái gì. Linh hồn tuy nhẹ hẫng, nhưng Chu Thất không cách nào chống đỡ nổi trọng lượng của mình, trong kính kính ngoại*, vì sao không phải là kính hoa thủy nguyệt, nàng ngã nhào trên đất, hai tay run rẩy vuốt ve gò má. Sao lại có thể như vậy? Chuyện xưa về Tía Tô không ohair chỉ là một truyền thuyết thôi sao? Hiện tại nữ tử này Nàng ta là Tía Tô?

(* trong kính kính ngoại: gương phản chiếu đời thực bên ngoài.)

Không, nhất định là có chỗ nào đó nhầm lẫn rồi!

394. Chương 400: Thân Thể Của Nàng

Giao nhân điện, trong đầu dĩ vãng kia vụt hiện lên một đoạn ngắn, nàng thật sự là vị sườn phi Mạc Bính kia của Long Vương?

Nàng vẫn đau lòng vì Tía Tô.

Đây rốt cuộc tính là gì đây? Đời trước chiếm lấy hạnh phúc của Tía Tô, đời này lại cướp đi hạnh phúc chuyển thế của nàng.

Chém eo cho nên hiện tại mới có báo ứng này sao? Chu Thất co rút lại, một cái chớp mắt, vạn ý niệm ủa đến.

Một giọng nói lạnh lùng vang lên, “ A Thất.”

“Lưu Cảnh, người đã trở lại.” Chu Thất cười cười, thân mình vẫn không hề nhúc nhích.

Lưu Cảnh lạnh lùng nhìn chằm chằm Tổ kính, nhẹ cong khóe môi, đột nhiên, giương tay. Chu Thất chỉ cảm thấy trước mắt có ánh sáng hiện lên, toàn bộ hình ảnh trong Tổ kính đều biến mất.

“Người làm gì vậy?” Chu Thắt thất kinh.

Lưu Cảnh liếc nhìn nàng một cái, đột nhiên ngồi xuống cạnh nàng.

“Thương tâm như vậy, thì xem làm gì!”

“Lưu cảnh, ta không muốn cãi nhau với người, người đừng chọc ta.”

“Nga, bắt chước người khác chơi trò u buồn, thôi kệ vậy, A Thắt, cho người dựa vào một chút.” Lưu Cảnh vỗ vỗ chân mình.

Chu Thắt sững sờ một chút, khoe miệng co dật, dở khóc dở cười, rất hiếm khi được thấy bộ dạng này của Lưu Cảnh, đương nhiên, số lần nàng gặp mặt hắn cũng không nhiều, nhưng rất quen thuộc, bởi vì nó cũng thế sói con của nàng.

Con sói kỳ quái. Lúc còn là một chú sói con thì thực ôn thuận, ít nhất là đối với nàng —thích dính lấy nàng, thích liếm môi nàng. Biến thành người rồi, lại trở thành một người rất đáng tin cậy.

Àn, biết hắn là sói con là chuyện sau này rồi, sau đó, lại xảy ra một sự kiện. Nếu có thể, nàng vĩnh viễn cũng không hy vọng nó sẽ phát sinh.

Mất ước ước, lật đật nói. ” Một linh hồn, không có trọng lượng dựa vào người, người cũng không đau không ngứa, chơi không vui.”

Lưu Cảnh nghe vậy chăm chăm nhìn nàng cả một lúc lâu, mới thản nhiên nói, “Chờ ta chút.”

Chu Thắt hơi hơi kỳ quái, hắn đã vào trong phòng.

Một chốc, trong phòng truyền ra thanh âm của vật nặng bị kéo ra.

Chu Thắt cảm thấy kỳ quái, nhìn sang, Lưu Cảnh đang từ bên trong đi ra, trên tay lôi theo một cái bao vải bố lớn.

Hắn kéo vật kia chậm rãi đi ra.

Đồ vật bên trong, hình dạng quỷ dị, Chu Thắt nhận không được rằng mình một cái, ” Đây rốt cuộc là vật gì, nhìn rất giống một con người.”

“Không sai, chính là người. Không đúng, là cổ thi thể.” Dem túi to để sang một bên, Lưu Cảnh cúi người mở nút buộc miệng bao.

Chu Thắt cứng đờ cả người, có thể đem mấy chữ “Là cổ thi thể” nói giống như ” Là một quả dưa hấu’ ,” Là củ cải” trên đời này chỉ sợ cũng không có được mấy người.

Lưu Cảnh lại liếc nàng một cái, “Người sợ hãi như vậy làm gì, người cũng không phải là chưa từng chưa chết qua.”

“Ta quyết định bảo trì im lặng, ta vào trong.”

Chu Thắt mặt đầy hắc tuyến, dù thi thể này sạch sẽ hoàn hảo, nàng cũng không nguyện ý nhìn chứ nói gì đến khối thi thể máu thịt lẫn lộn.

“Không được.” Lưu Cảnh khuôn mặt tuần tú trầm xuống, tay hướng túi to mở ra, một thân thể nữ tử mạnh mẽ hiện ra trong tầm mắt Chu Thắt.

Bất ngờ đối diện không kịp phòng bị hay sợ hãi, nàng nhìn đến mặt ngây ra như phỗng.

Nàng mở to hai mắt, nhìn thi thể trên đất, lại nhìn Lưu Cảnh, mở miệng run run lên tiếng, “Người không phải nói, nàng đã bị loạn đao chém chết sao? Thi thể này cũng nên thiếu rồi, sao lại. tại sao lại ở chỗ này?”

Trên cái kia, không, thân thể kia, tóc dài xoa vai, ngũ quan đó, dáng người đó, đúng là Chu Thắt — chính là nàng!

“Nhìn ta!” Lưu Cảnh vẻ mặt không đổi, Chu Thắt đang đây một bụng nghi ngờ, nam nhân thân hình cao lớn bỗng đứng trước mặt nàng, đột nhiên đưa tay đỡ lưng nàng.

Nàng thậm chí còn chưa kịp nói chuyện, một cỗ lực đạo đã đánh lên người nàng, nàng giật mình kêu lên một tiếng, thân mình bay lên, ánh mắt vừa nhắm lại đã mạnh mẽ rơi xuống.

Cũng không có đau đớn gì, trái tim còn đang run rẩy, cả người căng thẳng, đã bị người ôm vào lòng.

Nàng giật mình sững sờ hồi lâu mới phục hồi lại tinh thần, áp lên bờ ngực ấm áp một cách thụ động, nhìn nam tử đang ngưng mắt nhìn nàng.

Run rẩy nâng hai tay, giơ lên trước mắt, nàng không thể tin được mà nhìn thật lâu, mới dám tin tưởng mình đã thật sự trở lại thân thể của mình.

Nàng cười to, ôm chặt lấy Lưu Cảnh.

Cánh tay vững chắc vòng lên lưng nàng, bàn tay to xoa xoa tóc nàng.

Động tác ôn nhu như vậy không hề giống Lưu Cảnh chút nào, nàng mỉm cười lớn tiếng cười mắng: “Người gạt ta! Cơ thể ta vẫn hoàn hảo! Nhưng, vừa rồi, người vừa lôi vừa kéo, lỡ như bị trầy xước gì đó thì sao, người không thể ôm ngang kiểu công chúa, hay vác trên vai cũng được sao. Đợi ta kiểm tra một lượt mà có bị gì, xem ta có đánh chết người không.”

“Ta không có khí lực để ôm lấy người.” Thanh âm thản nhiên của hắn theo tiếng cười của nàng truyền đến, Chu Thất khẽ hừ một tiếng.

Sau lưng, Lưu Cảnh kinh ngạc nhìn tấm lưng nữ tử, một giọt hồng nhuận chói mắt dính trên y phục.

Tay theo mái tóc của nàng hạ xuống, vỗ nhẹ lưng nàng, thuận thế lau đi dơ bẩn trên y phục nàng, cuối cùng, mới nhẹ nhàng lau đi màu đỏ nơi khoe miệng mình.

“Người là tiểu yêu tinh, yêu tinh thì sao lại không có khí lực? Lưu Cảnh, biến thành sói cho ta ôm.” Chu Thất xoay người lại, miễn cưỡng ôm hắn trong lòng, cười hì hì nói.

Lưu Cảnh liếc nàng một cái, không nói gì.

Chu Thất liền gãi gãi hắn, Lưu Cảnh nhú mày, bàn tay giơ lên, bắt lấy bàn tay không an phận của nàng, mắng: “Đừng lộn xộn, ta là nam nhân.”

Chu Thất trên mặt nóng lên, không dám làm càn nữa, người vừa động, tính lạnh lẽo nhích nhích ra khỏi người hắn, Lưu Cảnh lại liếc nàng một cái, “Người bây giờ có trọng lượng rồi, ta có thể đau có thể ngứa.”

Chu Thất sững sờ, vừa rồi nàng chỉ là nói đùa, cũng không nghĩ tới hắn lại cho là thật, nhưng nếu không có câu nói vô tâm này, hắn sẽ còn cất giấu thân thể của nàng.

“Lưu Cảnh, vì sao người lại đem cơ thể ta giấu đi?”

“Lưu Cảnh không lên tiếng, đem người Chu Thất nằm ngang xuống, để nàng gối đầu lên đầu gối mình, mới nói: “Người muốn khóc thì khóc đi, đừng nói nhảm.”

Trên đỉnh đầu Chu thất, thanh âm thản nhiên của Lưu Cảnh truyền đến, “Người thật sự cho rằng Ôn Như Ý chính là Tía Tô?”

Nàng ta lầm tưởng mình là Tía Tô, nàng ta chính là Tía Tô? Nếu nàng ta là Tía Tô, vậy người là ai?”

“Sườn phi Mạc Bính! Nàng ta mới là Mạc Bính! Long Vương đối với Tía Tô yêu hơn sinh mạng, người nếu muốn lo lắng, không bằng nên lo lắng Long Phi Ly có thể hay không nhận lầm.”

395. Chương 401: Tiên Nghiên Đài, Tuyết Tùng

“Lưu Cảnh, đầu ta có chút không dùng được, người có thể nói lại một lần nữa cho ta nghe được không?” sau khi ngốc trẻ một lúc lâu, Chu Thất run giọng nói, “Ta hình như nghe thấy người nói ta là Tía Tô, phải không?”

“Kiếp trước người là thần, chứ không phải là heo.” Lưu Cảnh nhắm mắt lại.

Chu Thắt nhìn lại, Lưu Cảnh vẻ mặt khinh bỉ, bĩu môi, khóe miệng lại he hé nở nụ cười, bắt chước hắt mắt lại. Lưu Cảnh hơi hơi trợn mắt, bình tĩnh nhìn lúm đồng tiền của nữ tử. đã trải qua nhiều chuyện như vậy, sao còn có thể cười như vậy chứ? Nhưng, nàng tuy cười như vậy, trong lòng cũng chẳng vui vẻ gì.

“Lưu Cảnh” thanh âm của nàng nhu nhược, Lưu Cảnh giật mình, ngưng thần lắng nghe.

Nhưng lại chỉ dừng ở đó, hồi lâu nàng mới cười nói: “Người đừng gạt ta, Long Vương không thương Tía Tô.”

“Hắn yêu Tía Tô, chỉ là Long Hạo lúc sinh tiền không biết đó chính là Tía Tô thôi.”

“Không, người hắn yêu là Mạc Bính, người không phải vừa mới nói Như Ý chính là Mạc Bính ư, cho nên cho dù hắn nhận nhầm Như Ý là Tía Tô, nhưng thật ra là hắn yêu Mạc Bính.”

“Nhưng ta là Tía Tô, ta lại còn rất sung sướng, ta không thua thiệt so với ai, ta có người yêu, đã cứu một con tuyệt lang. kiếp trước kiếp này, còn có chư thần, ngấm lại, thật mật mù trống rỗng, tựa như giấc mộng, nhưng lại giống như đã từng cùng một vài người trải qua điều gì đó, nhớ lại những điều đó, cuộc sống của Chu Thắt cũng không phải chỉ là một tờ giấy trắng, thật tốt.”

“Lưu Cảnh, người là hậu duệ của Tuyết Lang Vương phải không? Cho nên mới đưa ta đến Tây Lương. Bởi vì thế giới 2010 không có Long Hạo cũng không có Long Phi Ly.”

“Chỉ là. ta không hiểu, lúc trước khi vừa đến Tây Lương, vì sao người không nói cho ta biết những điều này? Rốt cuộc vận mệnh của Chu Thắt sẽ ra sao? Rõ ràng theo như Vị kính, ta chết ở phố Tây Trữ, có rất nhiều vết thương, nhưng trên cơ thể mà người vẫn gìn giữ lại không bị tổn hao gì.”

Lưu Cảnh không trả lời, hồi lâu, mới nhếch miệng, nói: “Ta là ai không quan trọng, thân thể người vẫn còn không tốt sao, cần gì phải biết nhân quả. A Thắt, có một số việc, ta không thể can dự vào, càng không thể nói cho người hay Long Phi Ly chuyện kiếp trước, đây cũng là ước định trước khi tái sinh của Long Phi Ly với Phật Đà.”

“Theo Phật thiền, trải qua là một loại lịch luyện, đạt thành chính quả độc vô chi kính, không thể đạo cũng không thể triệt, trong đó tiền duyên, kiếp trước đủ loại, cơ duyên tương hợp, sau này người sẽ biết.” (hix, chém bừa, không biết có sai quá lỗi hay không, mọi người thông cảm =.=!)

Chu Thắt mở to mắt, nhìn Lưu Cảnh, mê muội lắc đầu.

“Người không cần biết.” Lưu Cảnh thần nhiên nói, mặt mày xa xăm, “Lúc trước, không phải la hét muốn biết Long Phi Ly đi Tiên Nghiên Đài hay là hỏi cũng sao?”

Chu Thắt đại hỉ, bật ngồi dậy, “Người đồng ý cho ta xem Vị kính, vẫn câu nói ấy, ta không thể trở về sao? Lưu Cảnh, ta nhất định phải trở về! Thế giới này không có hắn, ta ở nơi này.”

Đuôi mắt nàng thê lương. Lưu Cảnh nhắm mạnh hai mắt, đứng lên, ngoan thanh cắt ngang lời nàng, “Không thể trở về!”

“Tiểu Trát là thánh vật Phật gia, người lần trước sống lại, là vì có nó, ta không có năng lực để đưa người trở về!”

Lưu Cảnh nghĩ rằng nàng sẽ náo loạn, nhưng khi hắn nói xong, Chu Thắt lại chỉ cúi đầu không lên tiếng.

Nàng mang theo dung mạo Tía Tô chuyển sang kiếp này thành Chu Thắt, lúc Tía Tô không vui, sẽ nhẹ nhàng mím môi, lúc này vẻ đau khổ trên mặt nàng giống như đúc, nhếch khóe môi, Lưu Cảnh trong lòng đau đớn, đã biết phải làm gì!

Hắn chỉ muốn nàng vui vẻ!

Bản thân bị thương, linh lực còn lại không nhiều, lại mạnh mẽ đem linh hồn của nàng nhập về thân thể, nên chờ qua mấy ngày nữa làm tiếp việc này, như vậy, tối thiểu mạng của hắn còn có thể kéo dài lâu một chút, ở bên nàng lâu một chút. Chỉ vì một câu nói giận dỗi của nàng. . . .mà hắn cũng có thể kiếm được một cái ôm. Hắn vẫn là đem thân thể của nàng lấy ra.

Đắn đo cân nhắc, muốn đưa nàng trở về, nhìn sự hoạt bát vui vẻ, mắt mày vui sướng của nàng, lại nghĩ đến, nếu nàng thật sự có thể trở về, nhất định sẽ chịu càng nhiều khổ sở, khả năng lớn nhất đó là sẽ bị hại chết, nếu nàng ở lại thế giới này, mặc dù tránh không khỏi vận mệnh hồi phi yên diệt, nhưng vẫn còn mấy ngày, hẳn cũng không nhất định sẽ tìm được biện pháp cứu nàng. Trong mấy ngày này, ít nhất hẳn có thể che chở nàng chu toàn, để nàng vui vẻ.

Hắn nên làm gì đây?

Nhất chân quay về nội thất cước bộ đột nhiên định trụ ——canh bạc này, cứ cước một ván đi.

“A Thất, thời không chỗ chúng ta, thời gian so với Tây Lương nhanh hơn vài ngày, Long Phi Ly bây giờ còn đang ở pháp trường, Tiên Nghiên Đài hay cung Tuyết Tùng, người đoán thử Long Phi Ly rốt cuộc sẽ đi nơi nào, nếu người đúng, ta sẽ nghĩ biện pháp đưa người trở về! Nếu người đoán sai, vậy hãy ở lại thế giới này đi.”

Hắn không phải mới vừa nói không thể đưa nàng trở về nữa sao? Hiện tại ——Chu Thất chợt kinh chợt hãi, nhất thời giật mình đứng nguyên tại chỗ.

“Một giờ sau, chúng ta sẽ xem lại Vị kính, người nói Long Phi Ly yêu Mạc Bính, ta cho là hắn yêu Tía Tô, Như Ý nghĩ rằng mình là Tía Tô, không hoàn toàn ám chỉ Long Phi Ly nàng chính là Tía Tô, hẳn vị tất sẽ không nhận nhầm Như Ý là Tía Tô, mới có cục diện sau này, mới có thể khiến cho nàng ta có đứa nhỏ, người cần suy nghĩ cho cẩn thận.”

“Lưu Cảnh, những gì trong Tổ kính, người đều xem rồi sao?” Chu Thất cắn môi, nghĩ nghĩ hỏi.

Lưu Cảnh lắc đầu, lúc ấy hắn đã ở Tây Lương, mỗi người đều tự mình trải qua, cùng xuất hiện.

“Vậy phỏng đoán của người cũng không nhất định là đúng. Tổ kính, người mở lại một lần nữa đi, ta muốn xem lại, nếu không xem Tổ kính, ta căn bản sẽ không biết đêm ở nhà lao Như Ý từng cùng Long Phi Ly gặp mặt một lần nữa, có lẽ lúc này đây ta có thể từ những việc mình đã quên hoặc bỏ lỡ mà tìm ra một chút manh mối.”

Ánh mắt nàng sàng ngời, Lưu Cảnh hơi hơi, nhăn lông mày, tay phất một cái, hình ảnh trong gương lại một lần nữa dừng ở Bích Hà cung. . . . Long Phi Ly đi xa, Như Ý quỳ raph trên đất, nhìn chăm chăm hai vật trong tay.

Chu Thất ngưng mắt nhìn sang, không lâu sau khi Tây Lương phát sinh đại sự nàng mới biết được linh hồn bên trong thân thể Như Ý là ai . . . đây là nỗi đau mà nàng đến chết cũng không nguyện nhắc đến.

Nhưng kỳ thật, trước mắt hình ảnh đã sớm ánh thị.

396. Chương 402: Bất Ly Bất Khí (1)

Trên tay Như Ý là hai chiếc điện thoại. Trong đó, một cái là của nàng, bởi vì mặt trên có một lỗ thủng nhỏ không dễ phát hiện. Hai chiếc điện thoại, đều là của nhãn hiệu Sony Ericsson, cùng loại.

Mở ra một chiếc di động khác, trên màn hình di động là ảnh ba nữ tử chụp chung: Chu Thất, Truy Truy và Ngọc Hoàn, Tầm ảnh này ba người đều có, nhưng cùng dùng một nhãn hiệu di động, chỉ có hai người là giống nhau. Người dùng loại khác là Ngọc Hoàn.

Như Ý trước mắt là ai?

Trách không được lại có loại cảm giác run rẩy này, đó là cảm giác rối loạn, là kinh hãi, mà không phải cảm giác an toàn. Lần đến nhà lao trước đó, nàng đã biết thân phận của nàng rồi chứ.

Di động của mình, nàng đã để lại trong chiếc gối con ở cung Phượng Thụ, điện thoại đã gần hết pin, cũng không có ý giấu đi, hơn nữa nàng bị bắt ở Trữ Tú điện, làm sao còn có thể quan tâm đến cái điện thoại nữa đây?

Nàng đến Phượng Thụ cung, có lẽ là để tìm chút dấu vết để lại, lại tìm được chiếc điện thoại mà ngày đó nàng vẫn canh cánh trong lòng. Nàng ta lúc đó nhất định là đã rất kinh hãi, là cùng một loại điện thoại,

nàng ta chỉ cần gỡ pin điện thoại ra, gắng vào điện thoại của nàng, là có thể từ trong điện thoại mà tìm được một ít thông tin.

Nếu là điện thoại của người khác, chưa hẳn có thể phát hiện được gì, nhưng trong điện thoại của Chu Thất, có lưu số điện thoại và hình ảnh, nếu người này biết Chu Thất, không cần đoán, liền có thể xác định được thân phận. Cho nên đêm đó, nàng ta đến nhà lao tìm nàng.

Như Ý đi tìm Tuyền Cơ, cũng là tìm Chu Thất.

Vậy Ngọc Hoàn đâu? Ở hiện đại các nàng còn chơi thân với Ngọc Hoàn, nhưng duyên phận lại chẳng hề có chút tương quan, hay có lẽ nàng ta cũng đang sắm vai một nhân vật nào đó trong đất nước này?

Chu Thất khẽ mỉm cười, hình ảnh trong gương lại đổi qua một cảnh khác.

Ngày đó, hoàng cung, đế đô thậm chí toàn bộ Tây Lương đã xảy ra đại sự, đối với một số người mà nói, hẳn là cả đời khó quên!

Giữa trưa ngày đó, Tuyền Cơ tỉnh dậy trong căn phòng dành cho thô sử nha hoàn, đó là một căn phòng lớn, lại không có lấy một bóng người, nhìn ra cửa sổ, trong sân cũng rất vắng lặng.

Sau khi ra khỏi nhà lao, thân thể nàng càng thêm suy nhược, ác mộng liên tục, hơn nữa tình thế biên cương ác liệt, Tây Lương bị đánh bại mấy trận, hao tổn không ít nhân mã, toàn bộ hoàng cung trong lòng ai nấy đều bàng hoàng, rồi lan ra cả đế đô, toàn bộ Tây Lương. Thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, đêm qua nàng lại đột nhiên sốt cao, Thôi nữ y đã âm thầm chẩn trị cho nàng, lại dùng một ít thuốc an thần để giúp nàng ngủ yên.

Hướng nữ quan xin nghỉ bệnh nửa ngày, nữ quan kia vốn cũng không nhiều lời, một nữ quan bên cạnh lại kéo nàng ta qua nói nhỏ vài câu. Nàng mơ hồ nghe được nữ quan kia nhắc đến hai chữ Như Ý, nữ quan trước đó nghe xong lấy làm nghi hoặc liền buồn chuyện.

Có lẽ nên cảm ơn linh hồn không biết là ai đến từ hiện đại trong thân thể Như Ý kia. Kỳ thật, cho dù biết được tên tuổi của nàng ở hiện đại thì sao chứ, các nàng vốn không quen biết, dù sao Trung Quốc cũng rất lớn.

Sau khi bị giáng chức nàng lại trở vào nhà lao lần thứ hai, lần đó sau khi được Tông Nhân phủ thả ra, nàng có đi tìm Như Ý, nhưng lại không tìm được nàng, Nàng ẩn ẩn có cảm giác Như Ý là cố ý tránh nàng. Nàng không biết vì sao, nổi bất an trong lòng lại càng thêm mãnh liệt, biết rõ Như Ý của hiện tại đã không còn giữ nổi hận của nữ tử trước kia, Như Ý hiện tại thậm chí đã vì cứu nàng mà giết người, sau đó khi nàng bị Hoa Tuệ phi xử phạt vì làm vỡ bồn hoa trong tiểu đình, cũng đã giúp nàng biện hộ.

Như Ý không gặp nàng, nhưng cũng âm thầm giúp đỡ nàng, ít nhất cuộc sống so với trước kia đã thoải mái hơn rất nhiều.

Uống thuốc xong, nàng liền chìm vào giấc ngủ, không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng, chung quanh không nên an tĩnh như thế, giờ đang là canh giờ bắt đầu của một ngày bận rộn, bốn phía lại yên lặng đến quỷ dị.

Nàng nhất chân, mờ mịt nhìn xung quanh, cửa phòng đột nhiên bị đẩy mạnh ra, một người chạy vội vào, chính là Điệp Phong. Nàng mờ mờ hồ hồ nhại, sắc mặt trắng bệch, trong đôi mắt tràn ngập thần sắc sợ hãi.

“Nương nương, mau đi theo nô tỳ!”

Điệp Phong nắm chặt tay nàng, muốn kéo nàng ra ngoài, tay run run gắt gao giữ chặt cánh tay nàng,

“Điệp Phong, đã xảy ra chuyện gì?” Tuyền Cơ trong lòng hốt hoảng, không hiểu, nhanh chóng chỉnh đốn lại tinh thần, bắt lấy tay Điệp Phong ngăn nàng lại.

Điệp Phong cười thắm, “Nương nương, trên Kim Loan điện xảy ra chuyện lớn rồi! Buổi lâm triều hôm nay, Thái Hậu đến Kim Loan Điện. Trên điện đưa ra thư từ qua lại gần đây của Hoàng thượng và Hung Nô, chỉ trích Hoàng thượng ngỗ nghịch bán nước, muốn đem phần lớn lãnh thổ Tây Lương giao cho Hung Nô để ký hiệp ước nghị hòa. Đại quan của Ôn tướng quân đã vây quanh hoàng cung, quân đội của phiên vương cũng đã tiến vào hoàng cung, những cung nhân dậy sớm làm việc đều bị quân binh bắt gom lại một chỗ. Biết

người bị bệnh, hôm nay nô tỳ cũng cáo bệnh, muốn đến đây thăm người, sợ bị người khác thấy, nên chỉ đi đường nhỏ, mới tránh được những binh lính kia.”

“Nương nương, Thái Hậu nhất định sẽ không bỏ qua cho người, chúng ta đi mau đi!”

Tuyền Cơ kinh hãi, tâm như bị cái gì đó hung hăng nghiền nát. Buồn cười! Long Phi Ly sao có thể nghị hòa với Hung Nô! Dù đến bây giờ nàng đã không còn dám chắc về tình cảm mà hấn dành cho nàng, nhưng nàng biết, hấn nhất định sẽ không mang lãnh thổ dâng cho Hung Nô để cầu hòa! Là Thái Hậu cố tình gây khó dễ! Lại chọn đúng thời điểm máu chốt này! Tình hình chiến đấu nơi biên cương đang căng thẳng nguy ngập, Ôn Như Khải vậy mà lại mang quân quay về, bọn họ không sợ sự miệt thị vì làm mất nước sao?

Bệnh nàng chưa khỏi, vừa rồi lại tức giận công tâm, một trận choáng váng đánh úp lại, người nàng lúc nóng lúc lạnh, phải vịn tay Diệp Phong mới có thể đứng vững.

Diệp Phong cả kinh, cuống quýt đỡ lấy nàng, vội la lên: “Nương nương, người làm sao vậy?”

Tuyền Cơ biết hiện tại không thể bối rối, dựa vào cánh tay Diệp Phong, nhắm mắt suy tư hồi lâu, đột nhiên một tia nghi hoặc chợt lóe lên.

Nàng chăm chú nhìn Diệp Phong, Diệp Phong hoảng sợ, còn tưởng rằng thân thể nàng bị làm sao, gấp đến độ sắp khóc lên, liên thanh hỏi.

Tuyền Cơ không trả lời, từng chữ từng chữ hỏi lại, “Diệp Phong, em có chuyện gì giấu diếm ta phải không?”

“Nương nương?” Diệp Phong nhú mi, thần sắc vừa vội vừa hỗn loạn, mơ hồ.

“Tình thế trên Kim Loan điện nhất định cực kỳ ác liệt, chuyện trên Kim Loan Điện, em làm sao có thể biết được rõ ràng như vậy?”

Diệp Phong “Ai nha” kêu một tiếng, khản trương, “Nương nương, người đừng để ý đến những chuyện này nữa, mau chạy theo nô tỳ đi, dọc đường nô tỳ có gặp được Tiểu Lữ Tử, những điều này là hấn nói cho nô tỳ biết. Hấn để nô tỳ dẫn người đến Bích Hà cung, hấn sẽ nghĩ biện pháp đưa xe ngựa đến đầu bên kia, trong lãnh cung có một con đường nhỏ thông ra ngoài cung, nương nương, chỉ cần chúng ta có thể ra đến đầu bên kia, không chừng có thể chạy ra khỏi hoàng cung!”

Tuyền Cơ cười khổ, “Diệp Phong, em còn không biết, chúng ta không thể đi đến đó. Vấn đề mà vừa rồi ta hỏi em, bất quá bây giờ lại ở trên người Tiểu Lữ Tử.”

“Em suy nghĩ một chút đi, chuyện trên Kim Loan điện là chuyện hấn không nên biết, vậy mà hấn lại biết!”

Hai tròng mắt Diệp Phong ngưng tụ, đột nhiên thất thanh kêu lên: “Người muốn nói tiểu Lữ Tử có vấn đề?”

chú thích:

– ần ần: mơ hồ

397. Chương 403: Bất Ly Bất Khí (2)

“Hơn nữa, Diệp Phong, nếu chàng vô sự, ta còn có thể rời đi, nhưng chàng gặp chuyện, dù thế nào ta cũng không rời khỏi chàng.”

Diệp Phong giật mình, “Chủ tử, hoàng thượng ngài ấy đối với người.”

Tuyền Cơ lắc đầu, “Ta muốn đi tìm chàng, Diệp Phong, em không cần phải lo lắng cho ta, thời thế hiện giờ, em có thể xuất cung là chuyện tốt, nhưng Tiểu Lữ Tử có vẻ ——”

Nàng đang nói, thì thấy Diệp Phong hoảng sợ nhìn ra ngoài cửa, nàng theo ánh mắt Diệp Phong nhìn lại, chỉ thấy bốn gã nội thị bộ dáng xấu xa đang đứng ngay cửa, nhìn chằm chằm hai người, khóe mắt đuôi mày, ần ần toát lên lệ khí.

Chủ tớ hai người chấn động, một người trong đó đi ra, hơi hơi khom người, “Niên phi nương nương, mời đi theo ty chúc.”

Điệp Phong lạnh lùng nói: “Các người là nội thị cung nào?”

Tuyền Cơ giữ chặt Điệp Phong, cười lạnh nói: “Không, bọn họ là quân nhân!”

Mấy người ở cửa liếc nhìn nhau, trong mắt không dấu nổi vẻ kinh ngạc, người đứng đằng trước cười nói: “Nương nương nhân lực thật tốt.”

“Là các người nóng vội quá mà thôi, nếu là nội thị sao lại xưng là ty chức?” Tuyền Cơ chậm rãi nói: “Rất cuộc các người là ai?”

Người nọ cả kinh, lập tức nói: “Chúa thượng đã sớm giao phó, nương nương không cần sợ hãi, ty chức tuyệt đối sẽ không tổn thương người! Người chỉ cần đi theo ta là được.”

“Các người là cùng một bọn với Tiểu Lữ Tử?” Điệp Phong cắn răng, thân mình run nhẹ.

“Tiểu Lữ Tử nào?” Một nam nhân thô kệch hét một tiếng, vài tên nam tử đã bước nhanh về phía hai người, người nói chuyện lúc trước trầm giọng nói: “Giết tỳ nữ kia, nhớ không được làm tổn thương Niên phi.”

Tuyền Cơ kinh hãi, kéo Điệp Phong ra sau lưng, mắt thấy mấy người đó đã đến gần chớp tới hai người, một người trong đó ra tay ngoan tuyệt, nắm ngón tay nắm lại, hung hãn đánh lên đỉnh đầu Điệp Phong, Tuyền Cơ trong lòng đau xót, khàn giọng kêu lên: “Đừng làm hại nàng ấy!”

Điệp Phong tự biết khó thoát khỏi cái chết, gắt gao nhắm mắt lại.

Kinh phong trên đỉnh đầu đánh úp lại, nhưng sự đau đớn khiến người ta sợ hãi lại không đến, Điệp Phong run rẩy mở mắt ra, đã thấy nam nhân trước mặt mình lù lù bất động, miệng há lớn, thần sắc dự tợn cứng ngắc, nam nhân bên cạnh muốn bắt Tuyền Cơ cũng đứng im, mắt trợn to. Hai tên nam tử phía sau, đã nằm sấp trên mặt đất không hề nhúc nhích.

Những người trước mặt đều đã chết! Trong nháy mắt nàng nhắm mắt lại, toàn bộ bọn họ vậy mà đã chết!

Điệp Phong lúc này mới thét ra tiếng thét chói tai, mọi kinh hãi trong tâm đều thét lên thành tiếng, Tuyền Cơ lay nhẹ thân mình, dõng bước đến bên nàng, kéo nàng vào lòng.

Ánh mắt nghi hoặc sợ hãi của hai người nhìn lại, Tiểu Lữ Tử đang khoanh tay đứng ở cửa nhìn các nàng.

Là hấn cứu các nàng! Đừng nói là Điệp Phong không biết Tiểu Lữ Tử đã ra tay như thế nào, dù là Tuyền Cơ cũng chỉ thấy Tiểu Lữ Tử giương nhẹ tay áo, trong thoáng chốc mấy nam nhân đã mất mạng.

“Nương nương, ta đến đưa người xuất cung, hãy theo ta.” Nội thị trẻ tuổi tự nhiên nói.

Tuyền Cơ kinh hãi, bộ dáng thần thái của người này đều là Tiểu Lữ Tử, nhưng loại ngữ khí trong trẻo mà mãnh mẽ này, không phải là một nội thị bình thường nên có.

Điệp Phong chạy lên chắn trước mặt Tuyền Cơ, run giọng nói: “Người không phải tiểu Lữ Tử, người rất cuộc là ai? Người muốn mang nương nương đi đâu?”

Tiểu Lữ Tử nhẹ nhàng cười, “Người có thiên diện, chỉ là không giống với ngày thường mà các người đã nhìn thấy mà thôi.”

Tuyền Cơ lại kéo Điệp Phong ra sau lưng mình, trong lòng ngược lại lại trở nên bình tĩnh, nàng có cảm giác, dù Tiểu Lữ Tử này là thật hay là giả thì ý đồ đến đây tựa hồ cũng không phải là ác ý.

Tiểu Lữ Tử liếc nhìn Tuyền Cơ một cái, âm giọng nói: “Niên phi, người ngày thường cũng là một người biết cách xử sự, không tranh giành, không hại người, là một người bao dung, nơi này không phải là nơi người có thể sống yên ổn.”

Hắn lấy từ trong lòng ra một chiếc vòng ngọc, nói: “Khi ta gỡ thứ này xuống từ trên người người, thì cũng là lúc ta nhận phần ủy thác này từ Tiên Nghiên Đài, rất nhanh, nơi này sẽ xảy ra một đại tai kiếp, người phải theo bọn ta rời khỏi đây. Xin hãy yên tâm, mười người bọn ta có thể bảo vệ người bình an.”

Điệp Phong mờ mịt không biết nói gì, Tuyền Cơ cả người chấn động, Tiên Nghiên Đài! Nàng không biết Tiên Nghiên Đài là nơi nào, nhưng cái tên này, ngày đó tại Bạch phủ nàng đã từng nghe Bạch phu nhân

nói qua, khi đó nàng trúng kịch độc, dung nhan bị hủy, lúc đó Bạch Chiến Phong muốn dẫn nàng đến Tiên Nghiên Đài cầu y.

Ở nói không rõ đó, có thể trị được loại độc mà không ai trị được, có thể thấy được Tiên Nghiên Đài là một nơi phi phàm. Nghe cách nói của người này, dù chỉ vài câu ngắn gọn, lại ôn tuệ hơn người, nhưng — nàng cười cười, hỏi ra nghi ngờ trong lòng, “Ngọc này không phải là vật của Tuyền Cơ.”

Tiểu Lữ Tử mâu quang tối lại, “Không phải của người, tất nhiên là có người nhờ vả.”

“Là ai?” bàn tay Tuyền Cơ xiết chặt, mồ hôi đã ướt cả bàn tay.

“Kim thượng*.” Tiểu Lữ Tử liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, thần sắc ngưng lại.

* kim thượng : Vua đang tại vị

Diệp Phong chỉ cảm thấy hoa mắt, thân hình nam tử chớp lên, đã đến trước mặt hai người.

“Việc này không nên chậm trễ, bây giờ phải lập tức rời đi!”

Nàng không có ý định đi, hai chữ “Kim Thượng” thốt ra, nàng càng không thể đi, hắn vẫn luôn nhớ đến nàng! Nàng còn cầu gì đây? Trong mắt Tuyền Cơ ảm ướt, trên môi lại không tự chủ được mà mỉm cười, “Xin người hãy mang Diệp Phong rời khỏi đây, ta không đi, ta sẽ không đi, mặc kệ đây là nơi ta không thể an phận mà sống!”

Tiểu Lữ Tử lông mày liễm liễm, “Không được. Ước định này đã bắt đầu từ trăm năm trước, ta không muốn ép buộc người, nhưng Tiên Nghiên Đài không thể không hoàn thành ước hẹn.”

Lúc này, dường như Diệp Phong đã minh bạch được chuyện gì, khàn giọng chất vấn: “Tiểu Lữ Tử, người rõ ràng có võ công, vì sao trước kia mấy lần Phượng Thửu Cung gặp kiếp nạn, người không ra tay cứu giúp?”

“Diệp Phong cô nương, sống chết có số, đó là mệnh, không phải là điều mà chúng ta nên nhúng tay.” Tiểu Lữ Tử thần nhiên lên tiếng, mâu quang lại hướng Tuyền Cơ, nói: “Nếu người bướng bỉnh, Lữ Tổng đành phải mạo phạm.”

Tuyền Cơ lắc đầu, lùi về phía sau, cười nói: “Các người có thói quen đứng nhìn chuyện sinh tử, mặc kệ người vật thay đổi vẫn luôn bất động như núi, Tiên Nghiên Đài, Tiên Nghiên Đài, Tuyền Cơ không biết trên đời này có thần tiên hay không, nhưng các người quả thật có thể coi như là tiên nhân rồi, nhưng chúng ta không phải, chúng ta chỉ là những người bình thường, có thất tình lục dục, chỉ đơn giản vì một vài người mà sống, cũng vì một số người mà chết.”

“Ta sẽ không đi theo người, ta muốn đến Kim Loan điện!”

398. Chương 404: Ngụy Cấp

Lữ Tổng cũng không nói chuyện, thân hình hắn đột nhiên nhoáng lên, Diệp Phong kêu lên thất thanh, hắn đã điểm huyết Tuyền Cơ, ôm lấy nàng, lại thần nhiên liếc nhìn Diệp Phong, “Nếu người muốn đi theo bên cạnh Niên Phi, chúng ta có thể mang người đi cùng.”

“Ta hiển nhiên sẽ không rời khỏi người.” Diệp Phong quá vui mừng, theo Lữ Tổng ra khỏi cửa.

Hắn lại đột nhiên dừng bước, ngẩng đầu nhìn bốn phía, nhẹ giọng nói: “Oh, lại có người tới nữa? Các hạ, hiện thân đi.”

Diệp Phong cả kinh, lại không biết người mà Lữ Tổng nói là người một nhà hay là địch nhân, quanh bốn phía tường gạch ngói xanh này còn có người sao?

Khi nàng còn đang kinh nghi, một thanh y, một hồng y, cùng chính là Hạ Tang cùng công chúa Ngọc Trí đã rời cung một đoạn thời gian xuất hiện. Còn có một tử y nam tử, cũng chính là tử vệ!

“Tẩu tẩu.” Ngọc Trí vừa kinh vừa mừng, liên tục gọi.

Tuyền Cơ mừng rỡ, gọi: “NGọc Trí, sao muội lại đến đây? Mau cứu ta, ta muốn đi tìm Cửu ca của muội.”

Ngọc Trí lau khôe mắt ướt át, nói: “Bọn muội vẫn qua lại thư từ với Thập ca, biên quan báo nguy, Cửu ca đã phân tích qua thể cục, biết mấy ngày này tất xảy ra đại sự, trong thư Thập ca cũng đã nói cho bọn muội biết, bọn muội liền lặng lẽ trở về. Mọi người đều ở đây, bọn muội không thể bỏ đi một mình, sống hay chết, chúng ta cùng gánh chịu!”

Tuyền Cơ cười trong nước mắt, nhìn Lữ Tổng, “Tiểu Lữ Tử, đã nghe chưa? Nể tình ta và người có một năm tình nghĩa, van cầu người, thả ta đi.”

Lữ Tổng nhíu chặt mày rồi lại thả lỏng, “Tổng quản là phụng mệnh hoàng thượng mà đến?”

Hạ Tang nhẹ lắc đầu, cười nói: “Ngày đó, Hạ Tang đưa người đến cung Phượng Thụ, không nghĩ tới, một nội thị nho nhỏ, vậy mà lại là ngọc hổ tàng long, chính như nường nường nói, cũng là một đoạn duyên phận, hôm nay chúng ta tội gì phải đánh tới người sống ta chết.”

Lữ Tổng cất cao giọng nói: “TRách nhiệm của Lữ Tổng là che chở chu toàn cho Niên phi, người là tâm phúc của hoàng thượng, hiểu được tâm tư của hần, tự đáy lòng hần là muốn đưa Niên phi xuất cung an toàn, người cần gì phải cản trở Lữ Tổng?”

Hạ Tang liếc nhìn Ngọc Trí, mâu quang hơi trầm xuống, Ngọc Trí nắm lấy tay hần. Điệp Phong ở một bên chấn kinh, Hạ Tổng quản cùng công chúa ——

Lữ Tổng vốn cũng chẳng trông chờ điều gì, thần sắc không đổi, chỉ là hơi nhướn mày.

Hạ Tang thần nhiên nói: “Từ lúc hoàng thượng mang ngọc tặng cho nường nường cho đến nay cũng đã được một đoạn thời gian, khi đó mọi chuyện còn chưa phát sinh, ngài ấy có thể tìm người dịch dung thành nường nường là đã có thể đưa nường nường rời khỏi hoàng cung, vì sao phải đợi cho đến hôm nay khi đại quân áp đến mới phiền đến Tiên Nghiên Đài?”

Lữ Tổng mặt mày khóa sâu, không nói tiếng nào nhìn Hạ Tang.

“Người kỳ thật cũng hiểu, Hoàng thượng bắt quá là muốn nhìn nường nường nhiều thêm một chút, nếu hôm nay bại, đó là vĩnh sinh.” Hạ Tang cười nói: “Nường nường kỳ thật cũng vậy.”

“Tổng quản đại nhân muốn vi phạm mệnh lệnh của Hoàng thượng?” Lữ Tổng nhíu mày hỏi lại.

Ngọc Trí bĩu môi nói: “Nói này giờ, người còn không hiểu sao? Chúng ta là muốn Cửu ca và tẩu tẩu ở bên nhau.”

Hần làm sao không rõ, chỉ là —— Lữ Tổng thở dài một tiếng, trong mắt lưu quang ôn oán, thả Tuyền Cơ ra, nhẹ giọng nói: “Tổng quản đại nhân, lên đi, Tiên Nghiên đài có quy củ của Tiên Nghiên Đài, người phải giết được ta thì mới có thể mang người rời đi.”

* ôn oán: ôn nhu mà trong suốt

Thần sắc Hạ Tang khê biến, đột nhiên cúi người ở bên tai Ngọc Trí nói nhỏ vài câu.

Trong viện âm thanh đánh nhau kịch liệt tựa hồ vẫn còn ở bên tai, tay áo phiêu phiêu lấp lánh trên con đường u tối trong Lan Lâm. Chạy thẳng đến đây, chỉ cách nhau một cánh rừng, bên ngoài vang lên âm thanh thét to của binh sĩ. Đột nhiên, một bạch y nam nữ từ dừng lại, nắm chặt bạch y nữ tử. (đoạn trên Ngọc Trí bận áo hồng, chạy xuống đây lại thành áo trắng rồi =.=!)

Hai người này chính là Ngọc Trí và Tuyền Cơ. Hạ Tang mang theo tử vệ đánh nhau sinh tử với Lữ Tổng, Ngọc Trí thừa cơ mang Tuyền Cơ ra ngoài.

Tuyền Cơ cả kinh, đã thấy trong mắt Ngọc Trí nước mắt đóng đầy, “Tẩu tẩu, trước cửa điện Kim Loan đã bị ba ngàn binh lính của Ôn Như Khải vây quanh, Thập ca lĩnh chưa tới một ngàn thân binh đang giằng co cùng Ôn tặc ở cửa điện, ngoài hoàng thành, các võ quan bên Cửu ca cũng đã dẫn hơn ba vạn cấm quân chống lại binh lính của Ôn tặc, phiên vương, bên bọn chúng cộng lại cũng phải gần hai mươi lăm vạn tinh binh.”

Quân số cách xa như thế, đại thế đã mất! Bạch đại ca, Dung tướng quân cùng binh sĩ còn đang tác chiến tại biên quan, những người này lại muốn xâm xé Tây Lương! Người nọ ngạo khí, không chịu cắt đất cầu hòa với Hung Nô, Hung nô nhập chủ Tây Lương, bách tính Tây Lương sẽ không còn có thể an cư lạc nghiệp được nữa! Binh, ở biên quan còn đang tử thủ chống chọi, hãn không triệt binh, thì hôm nay Tây Lương cũng sẽ bị mất trong tay bè đảng bọn sai lang hay sao?

* Nhập chủ: kiểu như cai trị, đô hộ

Trong lòng nàng cực kỳ bi ai, ngoài rừng bốn phía đều là quân binh, cũng giống như Ngọc Trí, nàng không dám khóc thành tiếng, vành mắt cũng đã nóng ướt.

“Tẩu tẩu, bây giờ tẩu không thể ra ngoài, phải đi đến cuối Lan Lâm, ở cuối Lan Lâm có một cánh cửa thông với Kim Loan điện, tẩu có thể đi vào từ chỗ đó. Tinh Oánh sẽ ở đó tiếp ứng cho tẩu.” Ngọc Trí nâng tay lau nước mắt, căn rằng muốn nhanh chóng nói cho xong lời dặn dò.

“Tinh Oánh không phải đang theo Ngọc Hoàn ra chiến trường hay sao? Sao lại trở về?”

“Không biết tại sao, Thập ca nói, Cửu ca đã sớm âm thầm gọi nàng và Ngọc Hoàn trở về! Nhưng việc để tẩu đi gặp Cửu ca, những người khác không biết, chỉ có muội, Hạ Tang cùng Tinh Oánh biết, những người khác nhất định sẽ ngăn cản, nhưng Tinh Oánh cũng là nữ nhân, nàng cũng hiểu được lòng của tẩu.”

Tuyền Cơ càng nghi ngờ, lập tức giật mình, “Ngọc Trí, muội không đi cùng với tỷ sao?”

“Xin lỗi, tẩu tẩu, Ngọc Trí chỉ có thể đưa tẩu đến đây. Muội muốn quay lại, Hã Tang hãn hãn đã chết.” Ngọc Trí khóc nói: “Muội muốn trở lại, muốn cùng hãn chết cùng một chỗ.”

“Ngọc Trí, muội nói bậy bạ gì vậy?” Tay chân Tuyền Cơ lạnh lẽo, cả người run run, lại giật mình vội nói, “Ngọc Trí, muội đừng nói bậy.”

Ngọc Trí bị thương cười, “Tẩu tẩu, may mắn là người của Tiên Nghiên Đài đang ở nơi khác tiếp ứng, đến đây chỉ có mình Lữ Tổng, càng may mắn là Lữ Tổng cùng tỷ có một đoạn nhân tình, Hạ Tang nói uội biết, là Lữ Tổng cố ý để tẩu rời đi. Hãn nói hãn không nhằm, bởi vì với võ công của Lữ Tổng, dù mang theo tẩu đánh nhau, cũng có thể giết hãn và tử vệ, Lữ Tổng thả tẩu qua một bên là có tính toán, muội mới có cơ hội mang tẩu rời đi.”

Nhưng, Lữ Tổng cũng có trách nhiệm của hãn, trừ khi giết hết bọn Hạ Tang, nếu không khi quay về Tiên Nghiên đài hãn sẽ không thể giao phó.”

399. Chương 405: Tranh Giành Trong Điện Phủ

Các nàng cách cửa ra Lâm Lan còn xa lắm không?

Không xa!

Tuyền Cơ nhất thời lại không có cách nào nhất chân bước tiếp, nếu Hạ Tang thật sự đã chết, nàng làm sao có thể để Ngọc Trí trở về chịu chết? Nhưng nếu Hạ Tang thật sự đã chết, nàng phải dựa vào lập trường nào để ngăn cản Ngọc Trí trở về làm bạn bên Hạ Tang?

Nàng muốn nhanh chóng đến bên người kia, nhưng nàng cũng không bỏ được Hạ Tang cùng Ngọc Trí.

Khi không phải đối mặt với lựa chọn, vẫn cứ luôn cho rằng, trên đời này không có quá nhiều lựa chọn có thể làm cho người ta khó xử, bất quá là xem ai nặng ai nhẹ, cũng khẳng định có nặng có nhẹ. Nguyên lai, lại khó như vậy.

“Tẩu tẩu, đây là lần cuối cùng Ngọc Trí làm mặt nạ da người.” Lấy từ trong lòng ra một miếng mặt nạ mỏng như cánh ve mang lên mặt Tuyền Cơ, Ngọc Trí nắm chặt tay Tuyền Cơ, trong đôi mắt nước mắt như đã bốc hơi toàn bộ, sáng ngời dị thường. “Con đường của tẩu là ở phía trước, còn Ngọc Trí là ở phía sau.”

“Ngọc Trí không hối hận.”

Hơi thở ấm áp còn vương vấn bên tai, thân ảnh hồng nhạt đã tiêu thất sâu trong sắc xanh âm u.

Tuyền Cơ khẽ căn môi, cất bước tiến về phía trước.

Bóng người nghiêm cẩn, sánh vai nhau thành một khối.

Trước cửa đại điện màu vàng, y bào xanh nhạt, nữ tử cao gầy đầy anh khí đứng ở giữa, cầm quân bao vây xung quanh.

Một bên khác, một gã tướng lãnh một thân chiến bào khô giáp, đứng đầu, nam nhân sắc mặt lãnh lệ, trên vầng trán tràn đầy sự đặc ý. Chung quanh hắn, binh sĩ vây quanh, dày đặc.

Tinh Oánh quả nhiên ở đây! Núp sau thân cây Tuyền Cơ thầm giật mình, cửa hông bên này toàn bộ là quân của Ôn Như Khải, nhìn sơ qua, Tinh Oánh bên kia chỉ có không đến một trăm cấm quân, mà binh lực bên tướng lãnh Ôn Như Khải lại gấp mấy lần Tinh Oánh!

Toàn bộ hoàng cung, thiên la địa võng, có chạy đằng trời!

Nàng giữ chặt làn váy, trong lòng lo lắng, Ôn binh ở ngay phía trước Lâm Lan, cận bên nàng, làm thế nào để đến gần Tinh Oánh đây?

Kim Loan điện.

Mâu quang lướt nhìn những quan viên bên cạnh mình, cùng ba gã phiến vương mặc khô giáp, ý cười trên môi son nữ nhân càng ngày càng đậm, nhíu mày nhìn về phía nam tử trẻ tuổi trên long tọa nơi đài cao.

Nam tử mâu quang bình tĩnh, thản nhiên nhìn bách quan bên dưới.

Tại đây lập khẩu, lại có vài người bên Thái Hậu, nơm nớp lo sợ đi qua bên kia.

Đột nhiên, thanh âm ầm ĩ vang lên, cửa chính điện mở rộng ra, hai người cất bước đi vào, đúng là Thập vương gia Long Tử Cẩm và đại tướng quân Ôn Như Khải.

Theo sát sau lưng Long Tử Cẩm là một tử y nữ tử, im lặng đứng khoanh tay ở góc điện, chính là Ôn Như Ý.

Thái Hậu nhìn thoáng qua Như Ý, hơi hơi ninh lông mày, lại nhìn về phía Ôn Như Khải, Ôn Như Khải hướng bà gật gật đầu, trên môi nhất câu, chỉ trừ sắc lệ(1)

Đuôi mắt Long Tử Cẩm tối lại, sắc mặt khó coi, Thái Hậu càng thêm khẳng định Ôn Như Khải đã bố trí bên ngoài thỏa đáng, bằng không hắn sẽ không tiến vào cùng Long Tử Cẩm — tuy rằng, điều này chứng tỏ đã đến thời khắc cuối cùng!

“Thế nào, còn có ai muốn đi qua bên ai gia không?”

Thanh âm đĩnh đạc(2) của nữ nhân, vang vọng bốn vách tường đại điện, một vài quan viên chỉ cảm thấy khí thế bức người, lại tiêm lại duệ (3), mâu quang như muốn đâm vào thân thể, làm cho người ta rùng mình.

Long Lập Dục vẫn đứng bên cạnh Thái Hậu lúc này nhướng mày cười, ánh mắt vi tà, liếc nhìn Úc Tướng, “Úc tướng, ngài là cự thần tam triều, vẫn muốn mình ngoan bất linh (4), ủng hộ tên nhi tôn(5) Long gia ngỗ nghịch này sao?”

Úc tướng cười lạnh, “ Giả thư làm phản, ai mới là loại con cháu ngỗ nghịch! Ta nhỏ vào!”

Hắn nói xong lại ngông cuồng nhìn những quan viên bên Thái Hậu, lạnh lùng nói: “Các người đều điên rồi sao! Hoàng thượng rõ ràng là thiên tử Tây Lương do tiên hoàng truyền lại, sao có thể dung loại đàn bà tấn kê ti thần(6), lập lại quốc quân.”

Không nói Ôn phái, Niên phái ngày xưa giờ phút này đều đã “Cải đầu minh chủ”, phái trung gian cơ hồ còn lại không bao nhiêu người, thậm chí vài tên cự thần vậy mà cũng hợp nhau phản chiến(7), tuy vậy mấy năm nay hoàng đế dụng tâm bồi tài một đám quan viên trẻ tuổi như Hạ Hầu Sơ, vẫn đứng nguyên tại chỗ, không hề dịch chuyển nửa tấc.

Nhưng những quan viên bên hoàng đế chỉ còn lại không đến một phần tư.

Ngoài điện đại thể ác liệt, tuy biết đại thể đã mất, nhưng đáng giận là ngay cả trong điện này khí thế cũng đã thua, sinh tử trước mắt, đều là một bọn người ham sống sợ chết, Úc tướng thở dài một tiếng, cùng Lâm Tư Chính trao đổi ánh mắt, bất lực, trên khuôn mặt tràn đầy bi thương.

Mất quyền sở tre được coi là tín thư, không bằng không chứng — cũng thế, bất quá chỉ là tìm cớ, đâu cần có sự phán quyết của quan phủ.

“Long Phi Ly, giao ngọc tỷ truyền quốc ra, ta còn có thể tha cho ngươi một mạng.” Ôn Như Khải bước nhanh đến phía trước, hộ giáp trên tay phát ra âm thanh rõ ràng, một tay chỉ về phía thanh niên đang ngồi trên long tọa.

Từ lúc Thái Hậu bắt đầu cầu trách (8) hoàng đế vẫn luôn trầm mặc, lúc này hơi hơi nghiêng đầu, nhìn nội thị bên cạnh, “Từ Hi, thư gì đó, nhặt lên cho trẫm xem.”

Mọi người giật mình, theo ánh mắt hoàng đế rơi xuống mấy tín thư bằng tre ngũ khí nhẹ nhàng — những thư từ qua lại của Hoàng đế Tây Lương và Hung Nô

Từ Hi cung thanh ứng, chậm rãi bước xuống dưới.

Thần tử trên điện phần lớn đều là nhân tinh, ngày trước sao không nhìn ra ba lăng(9) giữa Thái Hậu và Hoàng đế, tất nhiên, có lẽ khi đó một số người còn chưa rõ ràng lắm, nhưng giờ phút này trong lòng ai lại không rõ những quyển thư tín kia là thật hay giả, không nghĩ tới là, Thái Hậu vậy mà lại muốn đẩy tiểu nhi tử khỏi quyền tọa, để nâng đỡ cho đứa con trai cả!

Vừa rồi khi Thái Hậu xông vào Kim Loan điện đem thư ném qua, nét mặt hoàng đế cũng vẫn có thể trầm tĩnh, lúc này rốt cục kềm nén không được muốn vì mình mà biện hộ sao? Nhưng mà đây là có dụng ý gì! Mấy cựu thần sau lưng Thái Hậu đều lắc đầu mà thán.

Long Phi Ly tiếp nhận thư, ánh mắt khinh thường dừng trên quyển thư, tay nắm lai, vịn tay ghé đứng lên, xóc vạt áo, bước nhanh xuống dưới.

Một vài quan viên thế nhưng lại theo sự mạnh mẽ kia mà trở nên khấn trương bất an.

Đôi giầy thêu hoa văn kim long dừng lại trước mặt Long Lập Dục.

Mọi người nghe thất Long Phi Ly nhẹ giọng cười nói: “Chà, Tam ca, ngươi muốn ngôi vị hoàng đế này, lại muốn tránh sau lưng mẫu thân ngươi để bà ta giúp ngươi giành lấy sao? Thật hèn nhát!”

Tất cả mọi người chấn động, Long Lập Dục lập tức thay đổi sắc mặt, “Long Phi Ly, ngươi nói gì!”

Chú thích: (đây là chú thích theo editor nha, có gì sai sót thì mọi người sửa dùm ^^), vì mình thấy giải nghĩa ra thì ko hay nên để nguyên văn và chú thích lại ^^

- (1) Chí trừ sắc lệ: tràn đầy sự khuyến khích
- (2)Đỉnh các: phong độ đứng đầu, tức đầy uy quyền
- (3) lại tiêm lại duệ: lạnh lạnh, sắc sảo, bén nhạy
- (4) Minh ngoan bất linh: ngu muội không linh lợi
- (5) Nhi tôn: con cháu
- (6) Tẩn kê ti thần: nô nê là loại đàn bà làm loạn nước loạn nhà.
- (7) Phản chiến: cũng tựa tựa như phản bội vậy đó^^
- (8) Cầu trách: mắng nhiếc trách cứ
- (9) Ba lăng: sóng gió

400. Chương 406: Nữ Vương?

Long Phi Ly cũng không thèm nhìn lại hắn, phượng mâu chuyển qua Thái Hậu, “Tỳ ản Tây Lương cực kỳ vụng về, Thiên Vu Hung Nô bao lưu dấu gốc của triện ản không giống giả. Nhật Ảnh thành còn đang chiến đấu chống giặc, mẫu hậu liền không ngần ngại mà tính toán, chọn đúng thời điểm này để đổi quốc chủ, chẳng lẽ các người đã cùng Hung Nô đạt thành hiệp nghị nào đó rồi? Đến lúc đó trầm chết, nếu Bạch Chiến Phong thuận theo các người, đây tất nhiên là điều đáng mừng, nếu hắn phản đối, lúc này Ôn đại tướng quân cùng quân Hung Nô giáp công(1), Bạch Chiến Phong sao có thể chống lại? Đến lúc đó thu hồi binh quyền trong tay hắn, như vậy giang sơn Tây Lương muốn phân chia như thế nào, còn không phải do mẫu hậu làm chủ sao?

-giáp công: theo hai mặt đánh vào

“Nhưng, tỳ ản này lại làm không được tốt lắm!”

Thái Hậu cả kinh, nổi giận nói: “Người nói bậy bạ gì đó?”

Mọi người nghe được, thanh âm kia đã có vài phần run run.

Long Phi Ly cười nói: “Người cho dù có nhận cũng không sao, người trên điện này đều do người làm chủ, sai đâu đánh đó, người cho dù có mang toàn bộ Tây Lương dâng cho Hung Nô, cũng không ai nói gì người! Đáng tiếc là, người lại sinh ra một tên ngu xuẩn!”

Long Lập Dục giận dữ, muốn xông lên trước, trên mũi lại đột nhiên tê rần, âm thanh xấp quyển trúc ném qua, từ trên mặt hắn bay xuống, rơi vãi khắp xung quanh.

Nhìn quần áo mình hoàng trước mặt, chỉ thấy nam tử phía trước cười khinh miệt, quay người trở về long tọa.

Long Lập Dục công nhiên bị nhục, trong lòng một cổ lửa giận không thể áp chế, gầm nhẹ một tiếng, rút bội kiếm bên hông, hướng lưng Long Phi Ly đâm tới.

Tuyền Cơ nhíu mi, còn đang chần chờ, thì thành linh nghe thấy có tiếng gào to, “Ai ở trong rừng?”

Nàng cả kinh, lập tức tỉnh ngộ, bản thân trong lúc lơ đãng đã phát ra tiếng động rồi, cũng không kịp trốn tránh, trên lưng căng thẳng, đã bị người bắt lấy, dẫn đi ra ngoài.

Hai gã binh lính mang nàng đến trước mặt tướng lãnh, người sau khẽ nhíu mày, liếc nhìn nàng, tâm nàng nảy lên như muốn chui ra khỏi lồng ngực, tên võ tướng này theo bên người Ôn Như Khải, ngày đó trong Phượng Thấu cung, khi nàng bị Thái hoàng thái hậu ban tội xử tử, đã từng chạm mặt qua.

Võ tướng nọ quét nhìn Tuyền Cơ mấy lượt, thấy nàng dung mạo bình thường, chỉ cho là một tiểu cung nữ xông bừa vào nơi này, hướng hai gã binh lính vung tay lên, hai người liền mang Tuyền Cơ giải qua một bên.

Có giả diện cụ của Ngọc Trí che lấp, Tuyền Cơ lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, nhưng hiện tại đang nằm trong tay đối phương, phải làm sao đây? Nàng lại không thể nói cho Tinh Oánh thân phận mình!

Nàng vốn đang lo lắng, đột nhiên linh cơ vừa động, hô lên: “Luận võ kén rể tại Đào Nguyên trấn!”

Binh lính canh giữ nàng lắp bắp kinh hãi, một tên trong đó hung hăng tát nàng một cái, “Lộn xộn cái gì!”

Tinh Oánh vốn hơi cúi thấp đầu, nghe được tiếng vang, ngẩng đầu liếc nhìn lên trước, hơi nhún vai, giống như đối với tiểu cung nữ lộn xộn này cũng không nghĩ ngợi hay toan tính gì, mâu quang lại nhìn về phương xa.

Võ tướng kia nhìn nàng, ánh mắt chuyên chú, sinh lòng nghi hoặc, thành linh, Tinh Oánh kêu lên một tiếng sợ hãi, giống như nhìn thấy vật gì đáng sợ sau lưng hắn, hắn cả kinh, chợt xoay người nhìn lại, bên tai lại nghe thấy tiếng gầm nhẹ, thâm nghĩ không tốt, trong lúc hắn quay người, chỉ thấy trong không trung một đạo lục ảnh lóe lên mạnh mẽ vụt qua.

Khi thân ảnh chạm đất, chỉ thấy trong lòng Tinh Oánh đang ôm một bạch y thiếu nữ, gấp rút lui đến trước cửa hồng Kim Loan điện, bạch y thiếu nữ kia đúng là tiểu cung nữ vừa rồi.

Kim Loan điện.

“Hoàng thượng cẩn thận!”

Tiếng kêu thanh thúy tràn đầy lo lắng sợ hãi vang lên từ một góc cuối cung điện, Thái hậu nhú chặt chân mày, nhìn về phía sau cung điện, tầm mắt nhất thời trở nên tàn nhẫn, dừng trên người Như Ý.

Kiểm phong đã đến ngay sau lưng nam tử, Long Lập Dục vui vẻ, thỉnh thoảng một đạo hàn quang hiện lên trước mắt, hần từ miệng rẽ chuyển sang kinh hãi, thu kiếm về phòng vệ.

Long Phi Ly cước bộ chưa ngừng, tựa như không hề phát giác, trong nháy mắt, đã đi đến long tọa trên Kim Loan điện.

Hần kinh sợ tránh ra, liền thấy được người tiếp kiếm chiêu của hắn chính là thiếu niên ngày thường vẫn ít lời Thanh Phong.

Hắn khó chịu, đang muốn vung kiếm đánh trả, Thái Hậu đã lớn tiếng quát: “Dục nhi!”

Hắn cắn răng một cái, thu trường kiếm về, hung hãn ném đi.

Thanh Phong cười lạnh, “Không biết tự lượng sức mình! Bọn hèn nhát!”

Lời này vừa ra, lập tức dẫn đến một tràng tiếng cười, cũng chính là Hạ Hầu Sơ cầm đầu một đám quan viên trẻ tuổi cao giọng cười ha hả.

Long Lập Dục sắc mặt đỏ lên, gắt gao nhìn về phía Long Phi Ly, trên ngôi cửu ngũ, Long Phi Ly thản nhiên nhìn hắn, khóe môi nhếch lên một hình cung khinh bạc.

Hắn trong cơn giận dữ, bước chân nhảy qua, vai lại bị nắm chặt, nghiêng đầu nhìn lại, sau lưng Ôn Như Khải đang nhìn hắn chậm rãi lắc đầu.

Thái Hậu lạnh lùng nhìn về phía Như Ý, khóe miệng trầm xuống, nói: “Người là người của hắn?”

Như Ý từ sau lưng Long Tử Cẩm đi tới, hơi hơi nhú mi, cuối cùng gật đầu, nhẹ giọng nói: “Dạ, a di”

Trong mắt Thái Hậu xẹt qua lệ sắc, hơi hơi ngửa đầu cười lạnh nói: “Uổng công ai gia cho tới bây giờ luôn đối với người yêu thương bồi tài! Người vô cớ uống thuốc độc tự vẫn, ai gia còn ban biệt viện cho người tỉnh dưỡng trị liệu, tiện đồ nhà người lại không biết phân biệt tốt xấu! Nhưng người rất ngu ngốc có biết không? Người nếu hôm nay không lộ mặt, như vậy còn có thể lưu lại một mạng!”

Như Ý cười, nhẹ giọng nói: “A di, Như Ý tạ người nhiều năm ân tình, nhưng Như Ý không hối hận!”

Long Tử Cẩm thần sắc âm trầm mỉm cười, Như Ý đã bước nhanh lên bậc thang, đứng cạnh bên người Long Phi Ly, Long Phi Ly mâu quang khẽ nhúc nhích, Như Ý trong lòng nảy lên mãnh liệt, hắn đang nhìn nàng!

Lúc này, dưới bậc Long Lập Dục lại cất tiếng cười, khinh mạn nói: “Oh, nguyên lai người là nữ nhân của hắn. Cung không sao cả, người cùng tiện tỳ phản nghịch này hôm nay chết chung một chỗ đi, cũng chớ trách biểu huynh nhân tâm!”

Mọi người ở đây thấu vậy cũng cảm thấy kinh ngạc ngoài ý muốn, ai cũng không nghĩ tới đại cung nữ bên người Thái Hậu lại là nữ nhân của Hoàng đế! Ngay cả Úc Cảnh Thanh cùng Lâm Tư Chính cũng trở mắt nhìn chăm chú, vẻ mặt kinh ngạc.

Thái Hậu mâu quang nhất tà, dư quang nơi đuôi mắt dừng lại nơi đám người Trang Thanh cùng Phương Sở Phàm và một vài phiến vương khác đang chau đầu nói nhỏ cái gì đó, trong lòng bà ta căng thẳng, ngày đó Úc Cảnh Thanh cùng Long Phi Ly bày mưu đặt kế, trên điện Kim Loan nêu lên vấn đề triệt phiến, bà ta cùng một vài tên phiến vương vốn qua lại thân thiết, khi đó lại mất đi, đám người Trang Thanh cũng đối với bà ta nảy sinh cảnh giác, sợ bà ta một khi chống quyền cũng sẽ triệt phiến. Lần này khởi sự, trước đó bà ta đã cùng đám người này gặp mặt, cấp cho bọn họ nhiều lợi ích, sau khi cùng ba người bàn bạc, hôm

nay lại nhanh chóng gây khó dễ trên Kim Loan Điện, không co ba người có thời gian suy nghĩ cùng kiên kỵ, mới thúc đẩy đến cục diện chiếm ưu thế giờ phút này, nhưng cũng chính đã đánh một nước cờ hiểm.

401. Chương 407: Hóa Thành Khói Bụi

Ánh mắt Long Phi Ly cũng có phần sắc bén, đoán ra bà ta cùng Hung Nô đã đạt thành hiệp nghị, giang sơn phân làm hai nửa!

Vu hãm Long Phi Ly thư từ qua lại cùng Hung Nô, ẩn triện trên đó đúng là do Hung Nô ẩn lên, mà tỳ ấn của Tây Lương cũng là ẩn giả!

Nước đi này là để lật đổ Long Phi Ly!

Đương nhiên, bất luận Long Phi Ly có vạch trần hay không, chư thần thượng triều đều biết rõ những tín thư này là thật hay là giả, Long Phi Ly vừa phân tích, chứng cứ mật hiệp giữa bà ta và Hung Nô, như vậy cũng có làm sao!

Thắng là vua, thua là giặc!

Cải triều đổi chủ, dân chúng ngu muội trong thiên hạ này cần một lý do!

Đây chính là lý do!

Mặt khác, nếu ngày sau Bạch Chiến Phong không chịu thần phục, cũng có thể mượn Hung Nô để trừ bỏ Bạch Chiến Phong.

Mặc dù phải dứt bỏ một nửa giang sơn, nhưng đây cũng là biện pháp duy nhất để con ruột bà ta Long Lập Dục hưởng quả giang sơn!

Không biết lúc này mấy tên phiên vương đang thương nghị điều gì, nếu bọn họ lâm thời đổi ý hoặc phản chiến thì thật phiền toái, việc này không nên chậm trễ! Thái Hậu lông mày rúng động tín toán, cùng Ôn Như Khải bên cạnh nhanh chóng trao đổi ánh mắt, liếc nhìn triều thần một vòng, trầm giọng nói: “Các vị đều là trụ cột của triều đình Tây Lương, ta không thể đứng nhìn giang sơn mà tiên hoàng đã giao lại bị mất đi trong tay Long Phi Ly! Ai gia mặc dù đau nhưng cũng chỉ có thể vì nghĩa lớn diệt thân!”

“Thái hậu nương nương nói phải! May mà tiên hoàng còn có tam hoàng tử, Tử Trữ vương gia trí hiếu vẹn toàn, Tây Lương đang trong thời buổi rối ren, nước không thể một ngày không có vua, chúng ta sao không ủng hộ Tam vương gia vi đế (1), dẫn dắt quân dân Tây Lương, chống đỡ kẻ thù bên ngoài, bảo vệ giang sơn Tây Lương!”

-vi đế: trở thành hoàng đế

Ôn Như Khải lời nói vừa dứt, liền vén áo quỳ rạp xuống trước mặt Long Lập Dục.

Chúng thần bên này nghe xong, thấy vậy, lập tức quỳ rạp xuống, đồng thanh: “Chúng thần nguyện ủng hộ Tử Trữ Vương gia vi đế!”

Thanh âm ầm ầm, chấn động bốn phía vách điện kim bích huy hoàng.

Long Lập Dục cùng Thái Hậu cười lạnh, nhìn về phía nam tử đang ngồi trên Kim Loan điện.

Dưới bậc, Thanh Phong, Long Tử Cẩm mày nhíu lại, Hạ Hầu Sơ cùng một đám quan viên ai nấy đều mang thần sắc lo lắng nhìn về phía Long Phi Ly. Vị quân vương trẻ tuổi này từ lúc bắt đầu cho đến bây giờ phần lớn đều trầm mặc, khí thế trầm ổn, khiến mọi người dù chết cũng không hối hận vì đã ủng hộ, mọi người mặc dù không sợ chết, nhưng lúc này lại không biết người nam nhân này đang suy nghĩ điều gì, thần thể hần không còn thẳng tắp như vừa rồi nữa, mà chỉ lười biếng dựa vào long tọa, mâu quang sụp xuống.

Từ xa nhìn lại, quanh thân như tụ lại một thành cảnh tượng sụp đổ.

Ngay cả nam nhân xưa nay vốn luôn trầm ổn trấn định mà cũng nhụt chí sao?

Mọi người trong lòng đều là thê lương, buồn bã cứ dâng đầy.

Long Tử Cẩm cười khỏ, giữa đôi mày là một mảnh thâm đậm, vừa sải bước về phía trước, lẩm bẩm nói: “Cứu ca.”

Ngoài Từ Gi, Như Ý là người cách Long Phi Ly gần nhất, nàng chậm rãi quỳ rạp xuống cạnh người Long Phi Ly, nhẹ nhàng cười, thấp giọng nói: “Bất kể thế nào, Long Hạo, ta đến cuối cùng, vẫn sẽ bên cạnh chàng.”

Nàng nói xong liền muốn kéo tay hắn, Long Phi Ly lại đột nhiên cả người chấn động, nàng vừa mừng vừa sợ (tưởng bỏ kia =))), đã thấy hắn đứng mạnh dậy, trong mắt hàn quang như đuốc, chăm chăm nhìn về phía cửa hông đang đột nhiên mở toang, một thân ảnh nhỏ nhắn màu trắng chạy vội vào, một lực ảnh đuổi theo sát sau lưng nàng ta.

“Long Phi Ly, cứu mạng!”

Theo tiếng gọi khe một bạch y nữ tử đột nhiên xông vào, một cái chớp mắt, tất cả mọi người kinh ngạc đến ngây người! Chỉ nghe Long Phi Ly trầm giọng nói: “Nhạc Tinh Oánh, tránh ra!”

Lực ảnh nhún mình, xoay người trên không trung, vươn tay ôm lấy bạch y nữ tử phía trước, cùng lúc đó, những tiếng kêu thảm thiết phá không vang lên, gã võ tướng Ôn gia cùng vài tên binh sĩ đuổi theo sát sau lưng các nàng trong nháy mắt ngã xuống đất.

Ổng tay áo tung bay, bàn tay bạch ngọc ra tay nhanh như thiểm điện, cửa hông mở rộng kia bị một luồng kinh phong đánh qua, một tiếng vang lớn, lập tức khép kín.

Mọi người còn chưa nhìn rõ, đã thấy thân hình hoàng đế nhoáng lên, dừng ở trước mặt Nhạc Tinh Oánh, đem bạch y nữ tử trong lòng nàng ta tóm lấy như tóm một con gà con mà ôm đến bên người.

“ Tại sao nàng lại ở đây?” Long Phi Ly ôm chặt lấy nữ nhân, lớn tiếng quát hỏi.

Đám người Long Tử Cẩm chấn động, đây chính là Long Phi Ly lúc vừa nãy, một cái quay đầu, lại giống như đã trở thành một người hoàn toàn khác!

Nữ nhân kia là ai?

Nháy mắt xuất hiện, nháy mắt chọc giận Long Phi Ly.

Không nói đến bọn người Long Tử Cẩm, ngay cả đám người Thái Hậu cũng đều kinh ngạc nhìn về phía nam nhân đã khó mà xoay trở cục diện.

Như Ý kinh ngạc nhìn tình cảnh trước mắt, đầu ngón tay run nhè nhẹ, cảm xúc về độ ấm vừa rồi khi chạm vào cánh tay hắn vẫn còn đây.

Nhạc Tinh Oánh lặng lẽ thối lui sang một bên, nhẹ nhàng cười nhìn về phía Bạch y nữ tử trước mắt.

Cô gái này, đúng là Tuyền Cơ.

Tuyền Cơ cũng ngây dại, ngăn cách nhú ngày, tình thế vừa rồi, tim hãy còn đang đập rất nhanh, nếu không có nam nhân đang mặt mày giận dữ trước mắt này kịp thời ra tay, nàng cùng Nhạc Tinh Oánh có lẽ đã bị truy binh phía sau giết chết.

Ngón tay run rẩy nắm lấy tay hắn, chậm rãi liếc nhìn bốn phía, trong lòng tràn đầy thê lương, cục diện như thế, hôm nay nàng chỉ có thể bồi hắn đến nơi này thôi sao?

Ngày đó, bọn họ còn cùng uống trà hoa mai, nói cười chuyện tân Thám Hoa lang, vậy mà đã trôi qua lâu như thế.

Nàng thiếu chút nữa thì đã quên mất mùi vị cùng độ ấm nơi ngực hắn.

Nàng không để ý đến cơn giận cùng sự thô bạo của hắn, nhẹ nhàng tiến sát vào trong lòng ngực của hắn.

Nàng có thể cảm giác được toàn thân hắn đều cứng lại, một hồi lâu, hắn mới đột nhiên thắt chặt vòng tay.

Nàng ôm chặt hông hắn, thanh âm run rẩy, cười nói, “Ta mang giả diện cụ của Ngọc Trí.”

Hô hấp của hắn ồ ồ.

Nàng giật mình sững sờ, lại nghe thấy thanh âm trầm thấp của hắn chậm rãi truyền đến: “Niên Tuyền Cơ, dù nàng có hóa thành khói bụi, trẫm cũng nhận ra nàng!”

402. Chương 408: Tình Thế Đột Biến

Mặc dù không trông cậy hắn có thể nói lời dễ nghe gì Nhưng nói vậy thì chẳng tốt lành gì cả —Tuyền Cơ giật mình sững sốt một lúc lâu, trong lòng tràn đầy vui sướng.

trong những câu chuyện xưa kinh điển thường nói tiếp thế nào nhỉ? Nghĩ nghĩ, nàng thấp giọng nói: “Đừng đẩy ta ra, nghĩ cũng đừng nghĩ!”

Hắn không đáp lời nàng, bàn tay to siết nàng đến đau nhức

Nàng vui sướng nhưng cũng không khỏi hơi hơi xấu hổ, cả điện này toàn người là người, tuy nói từ ngày bách nhân bị trảm, nàng đối với hắn....., bêu danh họa danh đã truyền khắp cung đình, nhưng giờ đây khi đang hăm sâu trong lòng hắn, vẫn cảm giác được rõ ràng lực đạo trên cánh tay hắn vẫn giống ngày xưa, biết mọi ánh mắt đều đang hướng về trên đầu nàng. Nàng bất an đẩy đẩy hắn.

Hắn đem nàng nói ra một chút, ngón tay thon dài, lau lên mặt nàng, đem mặt nạ trên mặt nàng tháo xuống bỏ vào trong ngực mình.

Nàng cúi đầu, lấy chân điện mục để gạt người trong tình cảnh này, trên mặt nóng như lửa đốt, hắn cũng không cho phép nàng lùi bước, nắm lấy tay nàng, dẫn nàng lên long tọa.

Lực chú ý từ trên người hắn hơi lệch đi, lúc này liền nghe được âm thanh xầm xì khắp điện.

Lặng lẽ đánh giá một lượt, ngay cả Long Tử Cẩm và Thanh Phong cũng nhìn chằm chằm nàng vẻ mặt khiếp sợ. càng không cần nói đến người khác. Nàng không quan tâm.

Nhưng, người ngồi phía bên phải long tọa của hắn, ánh mắt sâu kín bên cạnh đó lại khiến nàng bất an run rẩy.

Nàng ta đã không còn là Như Ý, đối với nàng cũng từng có ân cứu mạng, tình yêu thật sự sẽ khiến cho người ta trở nên keo kiệt đồ kị sao? Kỳ thật, cho dù là Như Ý, nếu nói là hận, không bằng nói hận chính mình suy nghĩ quá đơn giản mà đã làm hai cung nhân Phương Thửu cung. Nhưng bất quá đó chỉ là lời biện hộ, ai mới là người sai đây.(khúc này J chém bừa, mọi người đừng ném đá nha =.=!)

Một tiếng chất vấn vi lệ vang lên lại chặn đứt suy nghĩ của nàng, “Sao ngươi lại ở đây?”

Nàng kinh ngạc, sững sờ nhìn lại, là Long Lập Dục!

Nàng giật mình, chẳng lẽ bốn tên nội thị đến bắt nàng là do hắn phái tới?

Bàn tay phủ trên tay nàng đột nhiên siết mạnh, đau đớn truyền đến, nàng kinh ngạc nhìn nam nhân bên cạnh.

Long Phi Ly lại liếc mắt nhìn Long Lập Dục, “Tam ca, lẽ nào ngươi chẳng những đối với ngôi vị hoàng đế của trẫm có hứng thú, mà ngay cả nữ nhân của trẫm cũng muốn chiếm có sao?”

“Phải thì như thế nào!”

Hắn phái người đi đón Tuyền Cơ, vốn là muốn tránh cho nàng ngày sau bị thái hậu bức vào tử địa, nào biết Tuyền Cơ lại không biết tốt xấu mà xông vào đây, Long Lập Dục vốn đang một bụng tức giận, lúc này không có chỗ xả giận, lập tức trả lời một cách mỉa mai.

Quần thần hai mặt nhìn nhau, Thái Hậu thấy thế, trong lòng giận dữ, trách mắng: “Dục nhi!”

Long Lập Dục cả kinh, không dám nói nữa, hung hăng quét mắt qua người Tuyền Cơ.

“Giải cho tên tử tôn Long Gia không biết liêm sỉ!” Long Tử Cẩm lạnh lùng cười, Hạ Hầu Sơ cùng mọi người lập tức cười rộ lên.

Ôn Như Khải âm thầm nhíu mi, nhanh chóng ngăn lại Long Lập Dục đang trong cơn giận

Thái hậu mắt phượng trầm xuống, từng bước bước lên phía trước, “Long Phi Ly, ngọc tỷ, người có giao trả hay không?”

Long Phi Ly liễm liễm lông mày cười khế, “Mẫu hậu muốn có ngọc tỷ truyền quốc này, trừ phi trẫm chết đi!”

“Chúng thần thề chết theo hoàng thượng.” Hạ Hầu Sơ cao giọng, dẫn đầu vén áo quỳ xuống.

Úc Tướng, Lâm Tư Chính rùng mình, lập tức dẫn đầu một đám thủ hạ, môn sinh quỳ xuống mà bái, Long Tử Cẩm cùng những quan viên trẻ tuổi khác cũng lập tức quỳ gối.

Thái hậu cười lạnh, “Úc Cảnh Thanh, Lâm Tư Chính, thật uổng phí các người là cự thần tam triều, đúng là không biết tốt xấu!”

Bà ta chuyển hướng về đám người Phương Sở Phàm, nói: “Thỉnh ba vị phiên vương thay ai gia bắt lấy hai tên nghịch thần này.”

Ôn Như Khải đưa ánh mắt ra hiệu, lập tức phần lớn thần tử đều giương giọng, cất tiếng: “Thỉnh phiên vương bắt giữ nghịch thần!”

Chúng thần còn lại vừa nghe, nào dám chậm trễ, lập tức tỏ thái độ, lớn tiếng hô theo.

Mấy người Trang Thanh vốn còn đang chần chờ, thấy tình thế như vậy, sắc mặt trầm xuống, hướng Úc Cảnh Thanh và Lâm Tư Chính đi đến.

Tuyền Cơ chỉ cảm thấy trên tay buông lỏng, Long Phi Ly buông nàng ra đứng lên, nam nhân nhìn xuống dưới bậc, mặt mày ngưng trọng.

Long Lập Dục cười to, ngẩng đầu hướng về phía Long Phi Ly, khinh mạng nói: “Cửu đệ, người mới vừa rồi không phải vẫn còn có thể chống đỡ sao? Thế nào, hiện tại chung quy cũng thiếu kiên nhẫn rồi sao? Ngồi vị hoàng đế và nữ nhân của người, Long Lập Dục ta đều muốn! Người có thể làm gì được ta!”

“Hắn đương nhiên không thể làm gì được người! Đáng tiếc thần đệ cũng không dám gạt bừa ý Tam ca.”

Cửa điện phút chốc rộng mở, một người bước nhanh đến. Khi cánh cửa sau lưng hắn chậm rãi khép kín.

Vén vén chỉ là một cái liếc mắt, mọi người đều nhìn thấy bên ngoài quân sĩ dày đặc, không khí âm trầm, khẩn trương. Trong khoảng thời gian ngắn, không thể phân biệt được là binh sĩ của ai với ai.

Mọi người chấn động, Thái Hậu rùng mình, ngẩng đầu nhìn người mới đến.

Nguyên lai ánh dương quang bao phủ trên thân người theo cửa điện khép lại nhanh chóng tán đi.

Không còn tia sáng phản chiếu.

Nam nhân thần nhiên cười, khuôn mặt ở trước mặt mọi người lập tức rõ ràng.

“Long Chính Văn, người tới đây làm gì?” Long Lập Dục hơi kinh hãi, hung hãn nhìn về phía nam nhân tuần mỹ đang đi về phía hắn.

Cầm y nam tử đứng lại, khoanh tay sau lưng, khinh miệt liếc mắt nhìn về phía hoàng đế trên long tọa, vừa lòng khiến sắc mặt hắn khê biến, mới đem ánh mắt dừng lại trên người Long Lập Dục cùng thái hậu bên cạnh.

“Lời này của Tam ca thật buồn cười, xin hỏi Tam ca một câu, người đến đây là để làm gì?” Long Chính Văn nhếch môi cười, hơi hơi chế giễu.

“Chẳng lẽ Thất đệ cũng muốn phân một chén canh?” Long Lập Dục cười lạnh, thái hậu chau mày, cùng Ôn Như Khải trao đổi ánh mắt — bọn họ sớm biết Thất vương gia không phải hạng người hời hợt, lại không nghĩ rằng hắn sẽ chọn thời điểm này để xuất hiện, hắn là đến để tương trợ hoàng đế hay là còn có mưu đồ gì khác?

Nhìn Long Chính Văn nhẹ nhàng nhún mày, cũng không nói chuyện, thái hậu trong lòng nghi ngờ, môi vừa động, đã thấy hắn mâu quang sắc bén, chăm chú nhìn về long tọa, từng chữ từng chữ nói: “Ta tới là muốn hỏi Cửu đệ đòi lại hai thứ!”

Long Phi Ly đột nhiên ngã trở lại chỗ ngồi phía sau, mâu quang sụp xuống “Thất ca mời nói!”

Thái hậu càng thêm kinh nghi, đó chính là Long Phi Ly vẫn còn trầm ổn lúc vừa rồi sao, sao khi Long Chính Văn đến lại trở nên lo lắng không yên như vậy?

Bà ta trong lòng sinh bất an, thanh âm Long Chính Văn nhẹ nhàng truyền đến, gõ vào bốn vách tường nơi điện Kim Loan.

“Cũng giống như Tam ca, giang sơn cùng nữ nhân của người!”

403. Chương 409: Người Thắng Làm Vua (1)

Một câu, không người không giết mình!

Long Phi Ly thả xuống mâu, Tuyền Ki thấy không rõ thần sắc trên mặt hắn, nhưng nàng chưa từng đã từng gặp như vậy Long Phi Ly, hắn giống như cả người bình thường đều suy bại !

Nàng xem đến dưới tay hắn nhân gắt gao nhìn hắn, nàng hiểu được ưu tư của bọn họ, nàng kinh ngạc nhìn hắn, cũng quên che dấu, càng không nghĩ đến muốn hạ giọng vẫn là khác, nàng đau lòng như vậy hắn. Thân thủ nắm lấy tay hắn, nàng động lại của hắn, nói : “A Ly, trừ ngươi ra, ta sẽ không lại cùng nam nhân khác, ta và ngươi cùng chết.”

Nói xong có tiếng.

Cục Long Tu Văn buổi nói chuyện, vốn là làm cho cả đại điện khiếp sợ không thôi, đồn thành trong xanh phẳng lặng. Tuyền Ki lời mà nói..., liền giống nhau ở mỗi người bên tai nói ra bình thường, rõ ràng vô cùng.

Long Lập dự nhất thời thay đổi sắc mặt, dù là Long Tu Văn bình tĩnh thâm trầm, khóe môi cũng mỉm cười nói chìm, hắn động lại hướng Tuyền Ki, nhẹ giọng nói: “Tuyền Ki, ngày đó ta và ngươi ở để đồ cùng nhau du lịch đầm tiêu, chẳng phải cũng thật nhanh nhẹn? Người nếu theo ta, người đó là ta Long Tu Văn sau! Long Phi Ly không thể đưa cho ngươi ta đều đã cho ngươi!”

Tuyền Ki không ứng, tay nàng bị phản khóa tiến thân giữ nam nhân lòng bàn tay, nàng đã cảm thấy mỹ mãn, người khác cùng sự sẽ cùng nàng không quan hệ. Nàng chỉ là một tiểu nữ tử, không hơn.

Trăm trên điện chừ thần càng ngày càng kinh, bỏ này có Thái Hậu cựa vào Tam vương gia, này thất vương gia ngày thường nhìn như không tranh sự đời, quân tử tao nhã, nhưng lại cũng có một chưởng giang sơn đã tâm! Mà hai gã Vương gia đều là giống nhau, này giang sơn mỹ nhân, không rơi giống nhau!

Lúc này, bản lĩnh mạng đi tróc bắt bố úc Lâm Nhị nhân vãi tên phiên vương đều dừng lại tay chân, nghi ngờ nhìn về phía Long Tu Văn. Thái Hậu cũng đã cười lạnh, cũng nói ra mọi người sở nghi, “Long Tu Văn, ngươi dựa vào cái gì ở trong này đại phóng quyết từ! Chỉ bằng ngươi quên lo quận về điểm này thân binh? Một vạn vẫn là hai vạn?”

Long Lập dự cầm đầu, Thái Hậu một bên sở hữu quan viên đều tứ thanh cười ha hả. Long tử găm cùng Hạ Hầu sơ giao thay đổi cái ánh mắt, bất an nhìn về phía Long Phi Ly, giờ phút này hoàng đế nhưng lại liền giống thay đổi cá nhân dường như.

Ở nơi này là bọn họ vắng tích sở nhận thức Long Phi Ly, tuy nói biết rõ cục diện không thể văn hồi, nhưng nghĩ đến giờ phút này sự tình quả là nơi đây, hai người dưới các quan viên đều bị ảm đạm.

Tất cả mọi người biết —— Long Phi Ly quả thật đại thế đã mất rồi!

Long Tu Văn cũng không tức giận, chậm rãi vòng liếc mắt một cái mọi người, nhẹ nhàng cười mở.

Kia nhẹ nhàng mỏng manh tiếng cười, nhưng lại đem mọi người phúng trào tiếng động đều đắp che lại, mỗi người đều có thể nghe được lời của hắn rành mạch phun ra nuốt vào ở bên tai.

“Ngoài hoàng thành, Tu Văn Cửu đệ cầm quân chính là tứ vạn không đủ, ân, này không đề cập tới cũng thế, nhưng chư vị không ngại nhất tướng, này bên ngoài đều là Ôn Tướng quân cùng ba vị phiên vương binh mã, Tu Văn là như thế nào đi vào tới đây đại diện?”

“Kia tất nhiên là trong triều có người dễ làm sự, đúng hay không?” Hấn thản nhiên cười, trong mắt hào quang phong duệ lộ, trên môi ý cười một chút, lạnh lùng nhìn về phía Thái Hậu, “Thí dụ như, Thái Hậu nương nương nhân cấp Tu Văn làm được phương tiện.”

Long Lập dực một tiếng cười nhạo, “A, thất đệ này mạnh miệng cũng thật vang!”

Ôn như Kai lại khẽ nhíu mày, hồ nghi nhìn về phía Thái Hậu, đã thấy Thái Hậu cũng đọng lại mặt mày, nửa tin nửa ngờ.

Nhưng Thái Hậu rốt cuộc là thói quen gặp trường hợp người, môi son nhếch lên, nói : “Mặc dù ai gia bên người một ít bọn đạo chích hạng người mua cho người thông, được rồi chút mặt phương tiện, người vô binh vô mã lại vọng tưởng lấy đến ưu việt muốn thiên hạ này? Thất vương gia, nơi này cũng không phải là của người quên lo quận! Không có nói chuyện với người phần!”

Long Tu Văn bất uẩn bất hỏa, thản nhiên hỏi ngược lại: “Như thế nào bọn đạo chích hạng người? Thái Hậu nương nương bên người đại thái giám cũng coi như sao?”

“Người nói cái gì?” Thái Hậu chấn động.

Lúc này trong điện đột nhiên một tiếng cự vang, nàng thẳng tắp nhìn về phía cửa điện, một cái bộ mặt thanh niên tuấn tú đẩy cửa đi đến, cung kính hạ thấp người, cười nói: “Nô tài ra mắt Thái Hậu nương nương!”

Lần này, chớ nói Thái Hậu khiếp sợ, liền ngay cả cửu kinh sa tràng ôn như Kai cũng thất thanh hô lên, “Ngọc nút thất, người là Long Tu Văn nhân?”

Ngọc này nút thất là Thái Hậu bên người đại hồng nhân, liền như Từ hi cùng hạ tang về phần hoàng đế bình thường, đã ở nội vụ phủ thân ở nặng chức, người nào không biết này lén tuyệt mật việc Thái Hậu nhất định giao cho không ít cấp ngọc này công công đi làm. Hấn lại đứng là thất vương gia Long Tu Văn nhân!

Thái Hậu tức thì nóng giận công tâm, thân mình lay động, ôn như Kai cả kinh, vội vàng nâng ở nàng, Thái Hậu khoát tay, khẽ cắn ngăn nha, cười lạnh nói: “Hảo một cái ngọc nút thất! Hảo người một cái Long Tu Văn! Long Tu Văn, người tựa hồ đã quên, mặc dù cho người đi vào đến thì như thế nào?”

Kia phiên vương trang thanh tâm lý chính chắn, lấp, bịt] cháy, lúc này tiếp lời trào phúng: “Quên lo quận không đủ ba vạn binh mã, Ôn Tướng quân mười vạn binh mã, ta ba người các chương năm vạn binh sĩ, ngoài hoàng thành tổng cộng hai mươi lăm vạn binh tướng, người kia nghĩ quân chỉ sợ ngay cả Hoàng Thành cũng vào không được liền toàn bộ chết hết, vẫn là nói người binh lính có thể lấy nhất chống đỡ thập, không biết tự lượng sức mình!”

Trang trong trẻo nhưng lạnh lùng cười, một tiếng ám ách cười nhẹ làm mất đi nam nhân trong cổ bật ra, mọi người chính khoe, đã thấy Long Tu Văn chậm rãi thu nạp mâu quang, “Trang vương, nếu nói là ngọc này nút thất giả truyền Thái Hậu nương nương ý chỉ đem Tu Văn binh mã dẫn dụ đến đâu?”

“Thì tính sao?” Long Lập dực lạnh lùng cười, “Thất đệ, người thật đúng là muốn làm hoàng đế muốn điên rồi! Nếu thật động thủ, này trong hoàng cung ta cậu có ba bốn ngàn binh mã ở, đủ có thể chấn người nhất thời, Hoàng Thành cách đây hoàng cung lại có rất xa? Một quả lửa khói lệnh tiễn, hai mươi lăm vạn binh mã là được tức thời tới! Ba vạn tinh binh? Ta nhổ vào!”

Hấn lời nói vừa ra, quần thần lại là một trận cười to, Long Tu Văn thay đổi sắc mặt, Thái Hậu, ôn như Kai cùng trang thanh đám người thấy thế, trên mặt đã là một mảnh khinh miệt trào sặc.

“Thực buồn cười không?”

Một đạo thản nhiên thanh âm của theo trên điện truyền đến, mọi người ngẩn ra, cũng đều hơi kinh hãi, này nói chuyện đúng là nhìn đến Long Tu Văn liền giống như kinh cụ sâu vô cùng, vẫn ngồi ở Long chỗ ngồi trầm mặc không nói khảnh gia hoàng đế Long Phi Ly.

“Mẫu hậu, nếu trăm nói, thất ca binh không chỉ ba vạn, mà là nhất định nhiều hai mươi lăm vạn, ngài còn có thể cảm thấy tốt như vậy cười sao?”

404. Chương 410: Người Thắng Làm Vua (2)

“Làm sao có thể! Hoàng thượng người vẫn là cứ thế thân đi, này nói gì sai buồn cười ngôn!”

Trước hết nói trách cứ là cái kia ngày thường mọi việc nao núng địa phương sở buồn, hấn độ Long Phi Ly giờ phút này đã như chó nhà có tang, cũng không sợ hãi, nói chậm chọc .

Kia nhiều năm ức áp tựa hồ tức thì được đến thư mở, hấn xem Long Phi Ly cười nhẹ, lại không lên tiếng nữa, trong lòng đồn cang, vừa định nói lại phúng, đã thấy tiền phương Thái Hậu đám người một chút thay đổi sắc mặt.

Hấn run lên, theo ôn như Kai ánh mắt nhìn đi, đã thấy mới vừa rồi bị bán buôn lỗi sai, thần sắc ảm đạm Long Tu Văn cười lạnh lạnh mớ.

Cục đạm quét trên bậc cùng mình bộ dáng vài phần giống quá nam nhân, Long Tu Văn cười dài một tiếng, “Cửu đệ, ngoài có hổ lang, bên trong có sài báo, lại vô trách người tại đây trương ghế ngồi vào hiện tại, người so với những người này thông minh rất nhiều.”

Long Phi Ly cũng không nói chuyện, chính là hơi hơi nghiêng người, gương cánh tay đem Tuyên Ki kéo vào trong lòng.

“Nhưng thật ra đáng tiếc!” Long Tu Văn nhìn đến Tuyên Ki nhu thuận dựa vào kia nam nhân trong lòng, mâu quang trầm xuống, tiếng cười đồn tắt, nhìn ngọc nút thắt liếc mắt một cái, “Người nọ là người dẫn dụ đến , người cấp Thái Hậu nương nương, Tam vương gia cùng các vị phiên vương nói một chút đi.”

Trăm ngọc nút thắt hiểu ý, hơi vuốt cằm, bước nhanh tới Thái Hậu trước mặt, cung thanh nói : “Bẩm Thái Hậu nương nương, Vương gia bình mã thật là ba mươi vạn.”

Hạ xuống, toàn bộ điện tĩnh mịch, không nói Thái Hậu nhất phương mọi người, liền ngay cả ức tướng, Lâm tư chính, Long tử găm chờ Long Phi Ly bên này nhân cũng chấn động.

Điều này sao có thể! Đó là toàn bộ quên lo quận cũng không có xa xa không có như thế dân cư, này Long Tu Văn sao có thể có thể nắm trong tay ba mươi vạn binh mã?

“Không có khả năng! Người nói bậy! Nhiều quân ta tâm!”

Thái Hậu đôi mi thanh tú vẽ một cái, sắc mặt dữ tợn, lớn tiếng khiển trách.

“Buồn cười! Nếu bốn vương không có tất thắng chỉ tính, người cho rằng bốn vương sẽ xuất hiện tại đây trên điện Kim Loan sao?” Long Tu Văn thanh âm chợt lạnh, lại thê liếc mắt một cái Long chỗ ngồi thần thái thân mật nam nữ, khóe mắt đuôi lông mày đã hơi hơi không kiên nhẫn, giống như không nghĩ nhiều hơn nữa làm cư ~ triền.

“Lính của người mã trộm đến vẫn là thưởng , hay là hỏi lên trời mượn tới?” Long Lập dự đi nhanh đi phía trước, cười lạnh cất vắn.

Long Tu Văn cười, lập tức lạnh giọng đánh gãy hấn, “Thừa Tam ca cát ngôn, Tu Văn binh chứng thật là mượn tới, chẳng qua, này hỏi đều không phải là trời xanh, mà là. Thảng lặc lộng!”

“Người cùng người mẫu thân vẫn ý đồ lung lạc thảng lặc lộng nước đại vương tử nạp ngày mai nguyệt, là Tu Văn bạn tốt!” Long Tu Văn từng chữ từng chữ nói, mâu quang ngoan lệ chậm rãi nhìn quét quá trên điện mọi người.

”Tam ca, còn nhớ rõ ngày đó Tây Sơn bãi sản, ta và người cùng cưỡi một chiếc xe ngựa, lời nói , người hỏi cặp Tu Văn cùng này tháng lạc lõng Nhị vương tử nạp ngày mai sáng đi lại thân mật việc, Tu Văn hỏi lại người cùng đại vương tử quan hệ sao?

“Phụ hoàng trên đời là lúc, hảo tân khách, khi yến các nước vương hầu, ta mẫu phi Thục phi cùng tháng lạc lõng đại vương tử chi mẫu Tiêu phi đều bắn ra một tay đàn rất hay, Tiêu phi năm mới tùy tháng lạc lõng quốc chủ làm khách đế đô, nhị phi tinh táo quen biết, kết làm tỷ muội tri kỷ.”

“Sau ta bị phụ hoàng nhấn tâm lưu đầy quên lo quận, kia Tiêu phi nhớ ta mẫu, cùng ta có nhiều liên hệ, ta cùng với đại vương tử tình nghĩa cũng bởi vậy như huynh đệ tay chân.”

“Ta cùng với kia nạp ngày mai sáng giao hảo, bất quá là vì che lấp người mẫu hậu cùng Long Phi Ly chú ý. Tháng lạc lõng quốc chủ bệnh thể suy nhược, này tháng lạc lõng sớm muộn gì cầm quyền đó là đại vương tử, bọn người du thuyết đại vương tử, hứa lấy hậu đãi điều kiện, nếu ta cũng ra giống nhau điều kiện, hứa lấy Tây Lương thổ địa chi mời rượu, người nói, này đại vương tử hội giúp ai!”

Long Lập dực môi mấp máy, lại kinh Chad nói không ra lời, liên tục lui mấy bước, “Phanh” một tiếng, nhưng lại đụng vào kia Phương Sở buồn trên người đi!

Thái Hậu sắc mặt tái nhợt, giống nhau lập tức thương lão mấy tuổi, giữa lông mày kia đoàn nhân luyện võ tham thành mà làm cho chân khí phản phệ gây thương tích hắc khí trong nháy mắt khắc đen đặc, một ngụm đỏ tươi phun ra, lẩm bẩm nói: “Người nói đúng, mẫu thân người Thục phi ngày đó cùng tháng lạc lõng kia Tiêu phi. Quả thật giao tình hậu soạt, ai gia như thế nào không nghĩ tới, ai gia như thế nào không nghĩ tới.”

Không ai có thể lập tức tá thực Long Tu Văn trong miệng binh mã, nhưng cũng không ai lại hoài nghi Long Tu Văn lời nói là giả! Thái Hậu trong lời nói đã cho thấy hết thấy!

Ôn như Kai cắn răng một cái, gắt gao đỡ lấy Thái Hậu kiên cánh tay, “Tỷ tỷ, người trấn định một chút, chúng ta còn không có thua!”

“Ôn như Kai lãnh binh nhiều năm, không phải là không có đánh quá lấy ít thắng nhiều trận! Năm vạn chi kém, chúng ta vị tất thì không thể thắng!”

“Tướng quân lời nói cực kỳ!” Trang thanh rùng mình, ngoan thanh nói : “Tháng lạc lõng đại quân lặn lội đường xa mà đến, mà ta chờ quân sĩ lại trải qua mấy ngày liền nghỉ ngơi lấy lại sức, trận này trận nếu đánh nhau, ai thua ai thắng, còn không nhất định đâu!”

Thái Hậu cả người chấn động, cắn răng nói: “Như Kai cùng Trang vương nói đúng!”

Vừa rồi liền tinh thần sa sút đả tức giận Long Lập dực lập tức cũng tới tinh thần, lạnh lùng thoáng nhìn Long Tu Văn, “Thất đệ, Long Phi Ly tại đây tròng trận ở bên trong, nhất định là kẻ bại, nhưng ta và người ở giữa thắng bại còn không có phân! Người mơ tưởng ta chờ bắt chiến mà hàng!”

Long Tu Văn không có lên tiếng, híp mắt mâu nhìn mọi người liếc mắt một cái, mọi người chợt cảm thấy trong lòng cự nặng.

Rốt cục, Long Tu Văn nhẹ giọng nói: “Không! Các người thua! Không sai, của chính ta thân binh ba vạn, hơn nữa nạp minh[sáng] cho ta mượn hai mươi bảy vạn binh, cùng ba mươi vạn binh mã. Nhưng chết ở trên tay của ta mặt khác còn có mấy vạn binh!”

“Đế lăng quân đội! Nói đến bốn vương đồ nên hảo hảo cảm tạ của ta hảo Cửu đệ! Đế lăng quân đội dũng mãnh thiện chiến, phỏng chừng binh lực không dưới năm vạn. Bốn mươi vạn đối ba mươi vạn, các người nói đi, ân?”

405. Chương 411: Người Thắng Làm Vua (3)

Đế lăng quân đội!

Long tử gắm nhìn Hạ Hầu lần đầu mắt, Thanh Phong cũng nhúu mày nhìn lại đây. Theo Long Tu Văn đi vào này đại điện bắt đầu, tình thế mà bắt đầu kịch liệt chuyển biến, không nghĩ tới biến hóa này

càng như thế nhiều gãy, một hồi so với một hồi làm cho người ta kinh cụ, theo ngọc nút thắt đến thảng lặc lông cung cấp hai mươi bảy vạn binh mã. Long Tu Văn đem đầy đủ mọi thứ đều tính tốt lắm! Nếu ba mươi vạn quân đối chiến hai mươi lăm vạn, kia thắng bại quả thật còn có khả năng. Nhưng mà nhiều hơn mười vạn nhiều, tắc không thể lại giống nhau mà nói!

Tâm cổ đổi để lăng quân, vài người đều hiểu được chuyện ngày đó, không khỏi tương giai cười khổ.

Úc tướng vẻ mặt đục ngầu chi nước mắt, một tay chỉ vào Long Tu Văn, lớn tiếng trách nói : “Người này không cười con cháu, ngày khác tử xuống hoàng tuyền, sao có thể diện gặp tiên hoàng còn có này Long gia liệt tổ liệt tông!”

Cục ngọc nút thắt sắc mặt trầm xuống, liền muốn tiến lên, Long Tu Văn hướng hần khoát tay, ngọc nút thắt lui trở lại một bên, khoan tay lấy hầu mệnh lệnh.

Lâm tư chính một tiếng thở dài, thân thủ vô nhẹ lão hữu bả vai —— không biết mượn này an ủi mình vẫn là bạn tốt. Đuôi mắt Dư Quang lý, một đám thê chết theo thanh niên sớm không đành lòng, mâu quang buông xuống, liền giống —— Long chỗ ngồi đích nam tử trẻ tuổi, mâu quang mộc mạc sơ mạc, là biết khi biết thế, không bao giờ nữa thưởng không cãi đi.

Hần còn nhớ rõ năm đó thư phòng giáo viên, này đệ tử thì giờ chính mậu, tay cầm bút lông cừu, môi mặt một chút mỏng hình cung, bút chỉ thiên hạ hăng hái.

Trăm thiếu niên này hiểu được một cái nhần tự, thư phòng bên ngoài, hần rốt cuộc không thấy được quá kia làm càn mặt mày, vốn, để vương sinh sát cho tâm phân chúc tự nhiên.

Loạn trong giấc ngoài, có thể đi đến hôm nay, có lẽ xác thực Như Long Tu Văn theo như lời, đã tính khó được, chính là, hần mang theo tiên hoàng di chí, cùng với này tuổi trẻ Vương đi đến hôm nay, mặc dù không hối hận lại luôn luôn hận tiếc a!

Tây Lương bản đồ lớn, cả nước phồn hoa, vạn dặm Hà Sơn cẩm tú, nhưng vô luận cuối cùng rơi vào Thái Hậu tay hoặc Long Tu Văn chi túi, đều muốn cát đất vòng , nước không hề nước. Điều nói nước phá núi sông ở, nay, này nước không phá, núi sông cũng đã không hề! Hần sao không rõ ức tướng chi nộ, chính là bỏ dĩ thân hi sinh cho tổ quốc, lại còn có gì pháp khả vi?

“Để lăng quân đội!”

Bên tai một tiếng bén nhọn khàn giọng, nghe qua cũng là Thái Hậu.

Thái Hậu kinh sợ dưới, cùng ôn như Kai nhìn nhau liếc mắt một cái, thân mình đã thẳng run, bên cạnh, trang thanh lại trầm giọng quát: “Không có khả năng! Nhất phái nói vậy! Trăm năm tới nay, này chi ăn lông ở lỗ để lăng quân đội chỉ truyền tân quân, làm sao người khả năng có này chấp chương chi quyền!”

“Đúng là! Người muốn đoạt kia Long Phi Ly ngôi vị hoàng đế, hần còn có thể giúp người bất thành?” Bức đến lông mày và lông mi, Phương Sở buồn kinh hãi không thôi, lúc này vẫn còn giống như vì tăng thêm tí hứa tin tưởng, lông lộng gầm nhẹ ra tiếng.

“Nha.” Long Tu Văn thản nhiên nhất phôi nặng, cũng không tranh cãi, cười nói: “Hiện tại, này trong cung cao thấp đều là bốn vương cùng thảng lặc lông chi binh, về phần kia để lăng quân đội cũng đang ở trên đường xuất phát tới rồi, bán đêm canh giờ tiếp xúc đến, các người nếu không tin, giấy lát là được biết.”

Đem bại người, này trên đại điện một hồi chưa chiến mà tranh giành, hần muốn nói đã đủ! Mười năm một kiểm, hôm nay đứng ở chỗ này, hần biết, hần muốn , nhất định có thể đòi lại! Long Tu Văn chậm rãi thu lại ý cười, mâu quang xẹt qua ba gã phiên vương.

Lăng Lăng thoáng nhìn, trang thanh đám người không biết trước mắt nam tử ý gì, vốn đã rối loạn một tắc vương, giờ phút này lại càng không cầm lẫn nhau ngờ vực vô căn cứ, lại nghe được Long Tu Văn nói : “Chư vị là muốn làm xem xét thời thế nhân vẫn là kia ngu dốt manh tùy theo đồ, không ngại hảo hảo nhất tướng.”

“Tất bại chi trận, hơn nữa tổn binh hao tướng, cái này cũng thôi, nếu bồi thượng tánh mạng.”

“Bổn vương lời này cũng áp dụng cho thượng triều các vị đại nhân, nếu có chút vứt bỏ quãng người, bổn vương giống nhau không giết, khác thị này tiền công tích, một lần nữa phân phối ủy nhiệm.”

Dư âm đậm nghĩ, Long Tu Văn thậm chí không có nhìn nhiều, chỉ xem tiền phương Thái Hậu thần sắc, liền đã biết mọi người ý tưởng như thế nào. Đây thượng triều chư thần, lác lư hạng người nhiều, Phong đà gặp sử, vốn là nhân chi thường tình, hắn đã muốn phiền chán. Mâu quang hướng kia cao chỗ ngồi nhân thoáng nhìn, nữ tử như cũ im lặng nhìn bên cạnh nam nhân, hắn cười, kia nam nhân lại chỉ thừa vẻ mặt bại sắc thôi!

Vung áo dài bãi, hắn bước nhanh đi hướng tiền phương kia thế gian hiển hách nhất vị trí.

“Người muốn làm gì!”

Tiếng rống giận dữ từ phía sau lưng mà đến, hắn khóe môi nhất câu cười lạnh, đi lại không chỉ.

Sau lưng, ngọc nút thắt đã cùng Thanh Phong triển ~ đầu cùng một chỗ.

Một chút Tử Ảnh đột nhiên xu thế bước lên trước, hắn nao nao. Làm cho này ngày xưa quen thuộc nhan sắc, lướt này Nguyệt Mi cong cong tú lệ nữ nhân liếc mắt một cái, tâm cười, như ý. Đừng tông, cũng là cổ nhân .

Đang muốn đem nàng vãi ra, phía sau lưng kinh sợ tiếng động truyền đến, “Đừng đụng nàng!”

Nga, cái kia cái thập đệ! Hắn cười, tay áo sau này phất một cái, kia chạm đất cổ ngã thanh âm của thoáng chốc đại thế đáng ghét tiếng kêu. Trước mắt lại đột nhiên có ánh sáng mũi nhọn nhanh-mạnh mẽ thiểm mà qua, hắn rung mình, thân mình mau mau sau này hướng lên, tránh khỏi lần này hung hiểm công kích. Tay kia thì, thế đi không chậm, vẫn là giả ở như ý trên người.

Như ý đau kêu ra tiếng, hắn đã nháy mắt ổn định thân hình, đã thấy Tuyền Ki đem như ý đổ lên sau lưng, một thanh nhuyễn kiếm nhẹ nhàng chỉ vào cổ họng của hắn, Long Phi Ly nghiêng người che ở Tuyền Ki trước mặt.

“Nữ nhân này, ta mạn phép muốn!” Hắn lãnh lệ cười, rút ra bên hông bội kiếm, hướng Long Phi Ly trước ngực đâm tới, chế giễu: “Cửu đệ, người nếu đem nàng tặng cho ta, thất ca không chuẩn có thể lo lắng tha cho người một mạng.”

Hắn truyện cười liên tục, xuất kiếm lại cực mau lệ tàn nhẫn.

“Hảo, trăm đem nàng cho người!”

Vi ách tiếng nói tùy binh khí phá không phách đánh thân nhiên truyền đến, hắn ngăn ra, đã thấy Tuyền Ki cũng giật mình sững sốt mặt mày, màu vàng tay áo bào một quyển, Long Phi Ly cực nhanh ôm thượng bờ eo của nàng, lập tức mặt mày lạnh lùng, đem nàng thôi đưa cho hắn.

Cũng không nghĩ tới này thời điểm hắn nhưng lại buông tha nàng. Long Tu Văn cười lạnh, thân thủ tự muốn đem Tuyền Ki ôm vào trong lòng.

Tuyền Ki liền kinh ngạc nhìn Long Phi Ly thân hình lướt qua nàng, đem bị thương không xong như ý khinh ôm vào nghỉ ngơi. Dạ, như ý là bị thương, nhưng Long Phi Ly nhưng lại muốn đem nàng đẩy đi ra lấy đổi như ý sao?

406. Chương 412: Người Thắng Làm Vua (4)

Có một ti thanh âm ngạnh ở yết hầu, ánh mắt chạm được như ý khóe miệng lưu hồng, Tuyền Ki chung quy không có kêu đi ra. Kỳ thật, muốn hét, cũng không biết hô cái gì, chính là trong lòng thật sự chấn, lấp, bịt] sợ.

Nàng thật sự không muốn bị Long Tu Văn đụng tới, nách áo hướng hắn hung hăng đánh tới, hoặc là, hắn liền ăn chút đau, hoặc là khiến cho nàng té xuống!

Trong lòng nàng khó chịu, nghĩ đồ cảm thấy có chút buồn cười, cười nhạt ra tiếng.

Long Tu Văn mặt mày đốn lãnh, hấn đó là liều mạng chịu nằng va chạm thì như thế nào? Nhưng nằng đối với hấn lãnh đậm đến tận đây, hấn muốn cho nằng một chút giáo huấn, hơi chút chần chờ, chợt thay đổi sắc mặt.

Cục Long Phi Ly nhưng lại ra tay cực nhanh, cánh tay giương lên, thúc giục phun chưởng lực hướng như ý lưng nhất đưa, đem nằng đưa hướng Từ hi. Từ hi ngẩn ra, nhưng hấn rút cuộc đi theo Long Phi Ly bên người đã lâu, một chút sẽ gặp toan tính lại đây, ngồi yên nhất tịch thu, đã xem như ý đỡ lấy.

Như ý tự giễu cười, nhìn sườn phương cao to tuyền tú thân ảnh liếc mắt một cái, kiên định gần như Lãnh Mạc, lại cứ không mang theo nửa điểm chần chờ.

Chính là, hấn đứng là vẫn còn cứu nằng. Nằng nên làm cái gì bây giờ mới tốt! Nằng càng ngày càng không thể ức áp đối với hấn cảm tình, nhưng A Thất cùng hấn cũng là lương tình tương duyệt, từ tiền thế đến kiếp này.

Trăm nằng hơi hơi nhắm mắt lại, nghiêng đầu, lại cứ thiên nghe được thanh âm của hấn, một câu, đã hung hăng đánh rơi ở trong lòng.

“Người nếu không lên nằng!”

Thân mình nghiêng tới trước, Tuyền Ki vốn đã nhắm mắt lại, hạ quyết tâm hoa lệ lãnh xuống đi. Chớp mũi lại lượn lơ thượng thân nhiên Long Tiên Hương, nằng đột nhiên mở mắt ra, thân mình cũng đã bị xả quay về cái kia quen thuộc hoài bão.

Long Phi Ly một tay ôm nằng, một tay cầm kiếm lạnh lùng chỉ vào chỉ bước ở ngoài Long Tu Văn.

Tuyền Ki chợt kinh chợt hỉ, tâm tình kích động, nếu chỉ có hai người một chỗ, sớm liền đánh cắn kia oan gia đi, giờ phút này cũng không hảo phát tác, hung hăng trừng mắt nhìn Long Phi Ly liếc mắt một cái, thân mình hơi hơi dùng sức, liền muốn tránh ra hấn.

Vòng ở nằng bên hông đích tay cô phải chết thực, không chút sút mẻ.

“Cửu đệ hảo tuần công phu!” Long Tu Văn lông mày mũi nhon giương lên, cười nói: “Chính là, người nói người này thân võ công có thể đánh giết được bên ngoài bao nhiêu người? Một trăm? Một ngàn? Một ít vạn cái có thể tiến hành sao?”

“Muốn giết người này loạn thần tặc tử, ta Cửu ca công phu dư dả!” Long tử gắm bò người lên, nhất lau khóe miệng bần ô, cười lạnh nói.

“Giết?” Long Tu Văn khóe miệng hơi trầm xuống, Long tử gắm cả kinh, trên diện một người đột nhiên hướng cửa điện phương hướng chạy đi —— cũng là vẫn cùng Thanh Phong giao thủ ngọc nút thắt, hấn lúc này hư chiêu nhoáng lên một cái, bứt ra liền đi.

Long tử gắm linh cơ vừa động, hô: “Thanh Phong, bắt được hấn! Hấn muốn tới bên ngoài tìm người tiến vào! Chỉ cần chúng ta đem Long Tu Văn bắt ở, chúng ta liền còn không có thua!”

Thanh Phong lại càng không nói chuyện, nhảy dựng lên, thân hình ở giữa không trung một phen, lãnh mình đuổi theo đến ngọc nút thắt trước mặt. Hai người lại chiến cùng một chỗ.

Cấp sẽ bị loạn, loạn tác trí tổn hại. Long tử gắm lời này nhắc nhở ôn như Kai đám người, hấn cùng với trang thanh nhất đối ánh mắt, đã dẫn vài tên võ tướng Tề (đủ) hướng Long Tu Văn Lăng Không được đem lại đây.

Long Tu Văn kiếm quang mở ra, cũng đã đẩy ra mấy người chiêu thức. Long Phi Ly vòng quanh Tuyền Ki, mọi người liền ở hai người trước mắt động võ, kinh phong tùy kiếm quang dạng , Tuyền Ki chỉ cảm thấy xúc mặt làm đau, tức giận về tức giận , cuối cùng vẫn là thực không chí khí dựa sát vào nhau tiến trong ngực của nam nhân.

Long Phi Ly cúi đầu nhìn nằng một cái, nhìn bộ dáng của nằng không khỏe, khinh ninh lông mày, nhuyển kiếm vung lên, chém ra mấy đạo hào quang, kia sắc bén thoáng chớp đem ôn như Kai đám người vội vã đến dưới bậc.

Long Lập dực thấy thế hỗn hển, cả giận nói: “Long Phi Ly, người là điên rồi mới đi trợ Long Tu Văn!”

Hạ Hầu sơ cười lạnh, phản môi lấy cơ, “Chẳng lẽ hoàng thượng liền nên trợ mày chờ?”

Long Lập dực nhất thời nghẹn lời, Long Tu Văn cao giọng mà cười, “Tạ Cửu đệ viện thủ! Chính là ——”

Hắn giọng nói đột nhiên rơi, mâu quang hơi hơi hướng lên trên, tham hướng đỉnh điện, mọi người chính hơi cảm thấy khác thường, đã thấy hắn ý cười rồi đột nhiên chuyển nùng, ôn như Kai mới chịu triển khai tân luân phiên công kích, lại nghe được một tiếng Trường Khiếu đột vang, điếc tai hội điếc.

Tuyền Ki bị thanh âm này chấn động, chợt cảm thấy lòng dạ khó chịu, Long Phi Ly thân thủ nhanh che lỗ tai của nàng.

Nàng khi hắn trong lòng chiếm giữ hoảng sợ ngẩng đầu, đã thấy kia khung đỉnh tro bụi tốc nhưng mà , ngỗ Thạch thoát phá tiếng động mãnh liệt, cứu vãn , lại có hơn mười người Hắc y nhân phá đỉnh mà rơi, cầm kiếm mâu bảo vệ ở Long Tu Văn bốn phía.

Tình thế lại thay đổi!

“Không phải muốn bốn vương sao?” Long Tu Văn khoe môi lãnh kiêu, “Cho dù Long Phi Ly tự mình ra tay, cũng bất quá cùng bốn vương chiến cái ngang tay, không có bị phục, bốn vương như thế nào tiến này Kim Loan điện? Ngọc nút thắt, còn không mau đi!”

Hắn đột nhiên lời nói xoay chuyển, Thanh Phong đang ở chỗ cửa điện cùng ngọc nút thắt giao thủ, trên điện cự biến, hắn vi phân thần, hai người võ công bản ở sần sần như nhau , ngọc nút thắt đã một chưởng vùng mở cửa điện.

Ánh mặt trời lại lọt tiến vào, một lùm một lùm, ánh đánh vào trong điện mỗi người trên người.

Thái Hậu sắc mặt thảm bại, thân mình sau này ngã đi, Long Lập dực nhưng lại cũng đã quên đi đỡ, Phương Sở buồn dần dần đi đến Long Tu Văn sau lưng, trang thanh hai tên phiên vương lập tức cũng cúi đầu đi tới.

Hướng quan nhắm mắt theo đuôi, càng ngày càng nhiều.

Điện này ngoại, đều là Long Tu Văn binh!

Cơ hồ tất cả mọi người biết, trận này triều đình chi tranh giành, vị này thất vương gia thắng!

Long tử gắm cười khổ, hướng giữ nhìn lại, úc tướng, Lâm tư đang cùng Hạ Hầu sơ đẳng mọi người vẽ mặt suy bại, như nhau vừa rồi Long Phi Ly.

Ở hơn mười Hắc y nhân tốc vây ở bên trong, Long Tu Văn thu kiếm vào vỏ, châm chọc cười, lạnh lùng miết hướng Long Phi Ly.

Góc chết tử cục, hết thấy đều đã xong!

Long Phi Ly ôm lấy Tuyền Ki, mâu quang sớm không bằng vừa rồi, giống như vô hỉ cũng không bi, chính là trầm tĩnh nhìn về phía cửa điện.

Một người chậm rãi đi đến.

Phản quang, đến thân hình sáng.

Người này tại sao lại ở chỗ này? Mọi người lấp bắp kinh hãi, Long Tu Văn hơi hơi ninh lông mày —— đương nhiên, tuy nhỏ cảm ngoài ý muốn, nhưng cũng vô cái gì phải sợ!

“Ty chúc báỉ kiến hoàng thượng, năm phi nương nương!”

Người tới vừa mới đứng lại, tức khắc vén quần áo quỳ lạy, thần thái kính cẩn.

Người này cũng là đoạn ngọc hoàn —— bóng mặt trời trong thành ăn thảm bại chi trận trí năm ngàn quân sĩ toàn quân bị diệt để đồ cấm quân thống lĩnh.

Cùng lúc này, trên đại điện, mọi người nghe được Long chỗ ngồi thẳng tắp mà đứng nam nhân thần nhiên thanh âm của.

“Ân, ngọc hằng, cực khổ. Thất ca, người thua!”

407. Chương 413

Cùng lúc này, trên đại điện, mọi người nghe được Long chỗ ngồi thẳng tắp mà đứng nam nhân thản nhiên thanh âm của.

“Ngọc hằng, cực khổ. Thất ca, người thua!”

Long Tu Văn cả người chấn động, lập tức cười lạnh nói: “Cửu đệ, người điên rồi!”

Tất cả mọi người sinh ra cùng Long Tu Văn đồng dạng ý tưởng. Nguyên lai, đoạn ngọc hoàn bị hoàng đế bí mật triệu hồi để đô!

Cục chính là này thì như thế nào! Trừ phi đến là trắng chiến phong, đem trên chiến trường mấy chục vạn đại quân cũng dẫn theo trở về, nếu không, chỉ bằng một gã cầm quân thống lĩnh chẳng lẽ liền có thể chống cự điện này ngoại Long Tu Văn bốn mươi vạn binh?

Nhưng trắng chiến phong căn bản không thể thoát thân! Trắng chiến phong mặc dù có biện pháp thoát thân, cũng mang không trở về gì quân tốt, trừ phi tướng ngày hôm đó quý thành bị công hãm!

Long Lập dực trong mắt bôi quá vẻ trào phúng, nâng ở Thái Hậu, người sau cùng ôn như Kai đồng dạng thâm đạm mà cười, cũng không tin!

Trăm này không dám tin yên chỉ những người này, Từ hi, như ý, Thanh Phong, Long tử gấm, Hạ Hầu sơ, úc sống chung Lâm tư chính đám người mặc dù cao hống, lại không một đám tín.

Long Phi Ly vòng mọi người liếc mắt một cái, đuôi mắt Dư Quang cũng là Tuyền Ki lúm đồng tiền Như Hoa khuôn mặt nhỏ nhắn, hạnh trong mắt lộ vẻ trong vắt lượng vui sướng, hai mắt Tinh Tinh mà lượng, giống Tinh giống quang, ánh sáng ngọc rạng rỡ.

Trong lòng hấn căng thẳng, vòng ở trên người nàng đích tay cũng càng thu càng chặt.

Nàng bị đau, kháng nghị bĩu môi, hấn đột nhiên nhin không được nhẹ giọng hỏi: “Cao hống như thế làm cái gì?”

Nàng trả lời đúng lý sở đương nhiên, “Chúng ta thắng a.”

“Làm sao thắng?”

Hoàng đế thanh âm của giường dừng ở toàn bộ trên đại điện.

Dưới bậc, Lâm tư chính nhin không được thật mạnh một lần nữa đánh giá vài lần người học sinh này, hấn lại tựa hồ như cái gì cũng không hạ bận tâm, con người vì lẽ, chính là chuyên chú nhìn bên cạnh nữ tử khuôn mặt.

Giống nhau câu trả lời của nàng đến cỡ nào trọng yếu.

Tuyền Ki hồ nghi nhìn xem Long Phi Ly, hạ giọng nói: “Người không phải mới vừa nói Long Tu Văn thua? Ta đây tất nhiên là khoái hoạt , chẳng lẽ không đúng sao?”

Nhìn nàng sau lại hỏi được có vài phần thật cẩn thận, một cái chớp mắt, Long Phi Ly trong lòng nọ vậy đạo đây thường càng buộc chặt một ít.

Nàng tin hấn! Thương hấn thua, tin hấn thắng.

Tam sinh hữu hạnh đi, cuối cùng cả đời có thể gặp được thượng một người như vậy.

Không cần nhiều dư lời mà nói..., nàng đầy mắt cười, hấn đã mất tiếc.

“Làm cho ngọc nút thắt thông tri phía sau tướng lãnh xong, lập tức tiến vào.”

Long Tu Văn thanh âm của ở trên điện vang lên, bên trong ầm ầm ngậm một tia không dễ cảm thấy vô cùng lo lắng.

Hắn ở phân phó bên người hai gã Hắc y nhân.

Vừa mới cửa điện mở ra một cái chớp mắt, ngọc nút thắt đi ra ngoài, mọi người vì trong điện tình hình sở nhiếp, đồ không lại đi nhìn ngọc nút thắt. Đây bên ngoài rậm rạp đứng thảng lạc long binh lính, ngọc nút thắt lại giống như rồi đột nhiên tiêu thất bóng dáng, này vào cũng là đoạn ngọc hoàn!

“Thất ca, không cần phải người đi qua!” Long Phi Ly đạm thanh cắt đứt hắn.

Long Tu Văn cười lạnh, không rãnh mà để ý biết, rất nhanh lại đại biến sắc mặt.

Cùng Long Tu Văn giống nhau, trên điện mọi người cũng trong nháy mắt khắc thay đổi sắc mặt!

Bởi vì, ngoài điện, lại đi vào một người.

Người này, cùng đoạn ngọc hoàn giống nhau, ai cũng chưa từng lường trước đến hắn lại ở chỗ này xuất hiện.

Thảng lạc long nước Nhị vương tử —— nạp ngày mai sáng!

Trái lại Long tử găm run giọng hỏi mọi người khiếp sợ: “Nạp Minh vương con, làm sao ngươi đã tới?”

Nạp ngày mai Lăng Lăng thanh cười, chậm rãi nói: “Nhanh đuổi chậm đuổi, may mắn rốt cục vượt qua! Là hoàng thượng mời nạp minh[sáng] lại đây làm khách.”

Hắn nói xong hơi hơi liếc mắt một cái Long Tu Văn, Long Tu Văn trong lòng trầm xuống, cười lạnh nói: “Nếu vương tử này tới là vì Long Phi Ly biện hộ cho, kia xin thứ cho Tu Văn vô lễ, Tu Văn tuyệt không nên đồng ý!”

“Thất vương gia, ngươi cho là nạp minh[sáng] muốn ngươi buông tha hoàng thượng? Tuyệt không nên đồng ý? Buồn cười! Ai muốn ngươi đáp ứng!” Nạp ngày mai sáng khinh xuy mà cười, ánh mắt thê hướng trên điện mọi người càng phát ra nghi ngờ mặt mày.

“Thất ca, ngươi vẫn là không hiểu.”

Long Tu Văn trong lòng rung mình, gắt gao thành hướng theo trên bậc chậm rãi đi xuống Long Phi Ly.

Long Phi Ly phác thảo môi cười, “Nạp Minh vương con căn bản không cần vì trăm biện hộ cho! Hắn lần này tới, đã tặng trăm nhất kiện lễ vật.”

Long Tu Văn mày khóa sâu, lệ thanh nói: “Cái gì lễ vật?”

“Hai mươi bảy vạn binh mã.”

Hoàng đế thanh âm của rơi xuống, toàn bộ đại điện, nhất thời lâm vào một mảnh hoang phế tĩnh mịch, rất nhanh, lại tuôn ra một trận kinh hỉ hoan hô tiếng động. Long Phi Ly dưới tay, sở hữu quan viên đều rối loạn, sôi trào!

“Cái gì hai mươi bảy vạn binh mã?” Long Tu Văn thân mình nhoáng lên một cái, cắn răng lớn tiếng hỏi.

” này, không phải ở cửa sao?” Nạp ngày mai sáng nhú mày cười nói.

“Đó là bốn vương binh mã!” Long Tu Văn thanh âm càng lệ, trong mắt lộ ra một cỗ cuồng nhiệt đặc tượng mất một tác vương hung quang, “Đó là đại vương tử mượn bốn vương binh mã, ngươi không có quyền động nó!”

Nạp ngày mai sáng từ trong lòng lấy ra nhất kiện vật cái gì, trầm mặc một hồi lâu, mới thản nhiên nói: “Vương gia nói không sai! Ở thảng lạc long, binh mã quyền to về đại ca của ta sở quản hạt, nạp minh xác thực không có quyền hỏi đến.”

Long Tu Văn giương giọng mà cười, cất bước mà trước, một phen thu lên nạp minh[sáng] áo, cười lạnh nói: “Kia tất nhiên là đương nhiên!”

“Chính là, nếu hỏi đến là không là nạp mình[sáng] đâu?” Nạp ngày mai sáng thấp mầu xet qua tróc giữ tại chính mình trên mặt quần áo đích tay, mỉm cười, “Đại ca của ta là trưởng tử cháu ruột, cũng tuyệt đại có thể là thảng lạc lỏng tương lai quốc chủ, nhưng hiện tại thảng lạc lỏng quốc quân vẫn là phụ hoàng ta !”

Hắn đột nhiên dừng thanh âm, trong tay mình[sáng] vàng lằng gắm lựa vung, bố trí bức rút ra, chỉ thấy trên cửa hắn giấy trắng mực đen, dưới tay một quả bảo lưu dấu gốc của ấn triện màu son.

“Thất vương gia, đừng quên nhớ nạp mình[sáng] mẫu thân nãi thảng lạc lỏng sau, phụ hoàng mặc dù sủng nhất Tiêu phi, nghĩ đứng thẳng đại ca của ta vì thái tử, nhưng dù sao cùng ta mẫu hậu cũng vợ chồng tình thâm, đối với ta mẫu tử có mang áy náy loại tình cảm.”

“Nạp mình[sáng] quỳ cầu phụ hoàng mấy ngày đêm, cầu được cái này lễ vật —— hai mươi bảy vạn binh mã tất cả đều tương trợ cho Tây Lương quốc quân Long Phi Ly.”

Liên giống thân thủ liên nhưng đưng đích mỹ lệ bình thường, đến cuối cùng, cánh bị báo cho biết bất quá là cách ảo mộng cảnh một hồi. Long Tu Văn đại chấn, hắn mầu quang chợt ám, chớp liền đi cướp đoạt nạp ngày mai sáng trong tay thánh chỉ, Long tử gắm cùng Thanh Phong kinh hãi, phi thân đi qua tương hộ.

“Ở nạp mình[sáng] tiến vào phía trước, thánh chỉ sớm truyền khắp thảng lạc lỏng tướng lãnh thị duyệt, thất ca, người chỉ để ý chém giết.” Long Phi Ly khoanh tay ở phía sau, nhẹ nhàng cười nói.

Long Tu Văn thật mạnh nhắm mắt, cuối cùng, đột nhiên trợn mầu, cắn răng cười lạnh nói: “Long Phi Ly, người luôn luôn tại chậm kéo dài thời gian, chờ nạp ngày mai sáng lại đây.”

“Nạp mình[sáng] rời đi Tây Lương phía trước, thám tử báo, trong cung hai người các người cũng không ở chung mật đàm là lúc, ngược lại là ta cùng với hắn cùng một chỗ thời gian nhiều nhất, hắn về nước về sau, trong vương phủ có ta thám tử, các người cũng không thư lui tới ——”

Cửa hắn nghi ngờ rất nhanh bị nạp ngày mai sáng cười nhẹ đánh gãy.

“Về nước trước, nạp mình[sáng] cùng hoàng thượng gặp qua một lần. Từ lúc Tây Sơn bãi sản, ta liền nhận được hoàng thượng ám lần lượt giấy tiên, ước hẹn khi hắn đi để lằng trên đường gặp mặt. Hắn xuất phát đi để lằng ngày đó, ta chào từ biệt quay về thảng lạc lỏng, trên thực tế, ta cũng không có lập tức về nước.”

“Nguyên lai đúng là như vậy!” Long Tu Văn thân mình run run, ngửa đầu cười to, cuối cùng, hắn lạnh lùng nhìn thẳng Long Phi Ly, từng chữ từng chữ nói: “Người cho là người thắng sao? Còn có một loại khả năng người chỉ sợ cũng không có dự đoán được!”

“Thái Hậu cùng phiên vương trên tay quân đội tổng cộng hai mươi lăm vạn, ta có ba vạn thân binh, có khác để lằng quân ước năm vạn nhân, nếu ta nhóm mọi người binh lực tạo thành minh quân tấn công người, người nói sẽ như thế nào?”

Mấy bận cự biến, Thái Hậu vốn đã ôm vọng vỡ vụn, lúc này lại ẩn ẩn dấy lên một tia hi vọng, ôn như Kai cùng Phương Sở buồn mấy người cũng thật mạnh vuốt cằm. Bọn họ phản Long Phi Ly, Long Phi Ly tất sẽ không bỏ qua bọn họ, nếu phản chỉ cùng Long Tu Văn hợp tác, này ích lợi ưu việt, chiến thắng về sau lại thương nhân cũng chưa hắn không thể!

Long Phi Ly híp mắt mầu đánh giá hai người liếc mắt một cái, rốt cục nhẹ nhàng bật cười.

“Thật là. Nếu bọn người tam phương kết minh, lại tăng thêm để lằng quân, cùng sở hữu ba mươi ba vạn binh, trăm bên này cầm quân tứ vạn, hơn nữa thảng lạc lỏng hai mươi bảy vạn, cũng bất quá ba mươi một vạn binh tướng.”

“Nhưng nếu để lằng quân đội nếu không thuộc loại còn người? Thất ca, người nói ngọc hoàn tại sao lại lúc này xuất hiện? Người muốn điều động để lằng quân, nhất định phải phái người đi đưa Thương Long khuyết, người khiến một ngàn binh mã hộ tống Thương Long khuyết đi trước để lằng, trăm lại mạng đoạn ngọc hoàn điều năm ngàn tinh binh đi đoạt người Thương Long khuyết. Người nói, này Thương Long khuyết cuối cùng hội dừng ở trong tay ai?”

“Đoạn ngọc hoàn đã muốn đã trở lại!”

Long Tu Văn lẩm bẩm thanh nói : “Cái gì năm ngàn tinh binh, cái gì bóng mặt trời thành nhất dịch đoạn ngọc hoàn sở lĩnh năm ngàn binh mã toàn quân bị giết hết thấy đều là giả dối!”

408. Chương 413: Người Thắng Làm Vua (5)

Cũng chính vào lúc này, bên trên đại điện, mọi người nghe thấy thanh âm thần nhiên của nam nhân đang đứng thẳng tắp trước Long tọa.

“Ân, Ngọc Hoàn vất vả rồi, Thất ca, người thua!”

Long Chính Văn toàn thân chấn động, lập tức cười lạnh nói: “Cửu đệ, người điên rồi!”

Tất cả mọi người đều nảy lên cùng một ý nghĩ với Long Chính Văn, nguyên lai, Đoạn Ngọc Hoàn đã được hoàng đế bí mật triệu hồi về để đồ!

Nhưng cho dù như thế thì sao chứ! Trừ phi người đến là Bạch Chiến Phong, mang theo mấy chục vạn đại quân nơi chiến trường trở về, nếu không, chỉ bằng một gã thống lĩnh cấm quân sao có thể chống cự được với bốn mươi vạn binh bên ngoài của Long Chính Văn?

Nhưng Bạch Chiến Phong căn bản là không thể thoát thân! Dù Bạch Chiến Phong có biện pháp thoát thân, cũng không mang được theo binh tốt gì trở về, trừ phi là muốn Nhật Ảnh thành bị công hãm!

Trong mắt Long Lập Dục thoáng qua tia trào phúng, nâng giữ Thái hậu, bà ta cùng Ôn Như Khải cười âm ỉ, cũng không tin.

Không dám tin cũng không chỉ có bọn họ, đám người Từ Hi, Như Ý, Thanh Phong, Long Tử Cẩm, Hạ Hầu Sơ, Úc Cảnh Thanh cùng với Lâm Tư Chính mặc dù cao hứng, nhưng cũng là không dám tin.

Long Phi Ly liếc nhìn mọi người chung quanh, dư quang nơi khóe mắt đọng lại trên khuôn mặt nhỏ nhắn với lúm đồng tiền như hoa của Tuyền Cơ, mắt hạnh trong vắt ánh lên niềm vui sướng, hai mắt linh lợi mà tràn đầy sự tin tưởng, đơn thuần sáng rõ.

Lòng hân hân rộn ràng, gấp gấp, vòng tay trên người nàng thêm siết chặt.

Nàng bị đau bấu môi kháng cự, hân đột nhiên không nhịn được mà nhẹ giọng hỏi: “Cao hứng như thế làm gì?”

Nàng trả lời đúng lý hợp tình, “Chúng ta thắng rồi.”

“Làm sao thắng?” Thanh âm hoàng đế vang lên vang vọng khắp đại điện.

Dưới bậc, Lâm Tư Chính không nhịn được mà một lần nữa đánh giá lại thật kỹ người học trò này của hắn, hắn lại như không hề bận tâm bất cứ điều gì, con người đen thẳm, chỉ chuyên chú nhìn khuôn mặt nữ tử bên cạnh. Tựa như không gì quan trọng bằng câu trả lời của nàng.

Tuyền Cơ hồ nghi nhìn Long Phi Ly, hạ giọng nói: “Chàng không phải vừa nói Long Chính Văn thua? Ta đương nhiên là vui vẻ, chẳng lẽ không đúng sao?”

Nhìn nàng hỏi xong lại có vài phần cẩn trọng, chớp mắt, lòng Long Phi Ly thất lại như đang có một sợi dây siết chặt.

Nàng tin hắn! Thương hắn thua, tin hắn thắng. Tam sinh hữu hạnh, cuối cùng đời này đã có thể gặp người như vậy!

Không cần nhiều lời..., đáy mắt nàng cong cong ánh cười, hắn đã không còn gì tiếc nuối.

“Lệnh cho Ngọc Kết Tử thông tri tướng lĩnh phía sau, lập tức tiến vào.” Thanh âm Long Chính Văn vang lên trên điện, ầm ầm một tia lo lắng không dễ nhận thấy. Hắn phân phó hai gã hầu y nhân bên cạnh.

Tức thì cửa điện mở ra, Ngọc Kết Tử lập tức ra ngoài, mọi người bị tình hình trong điện sửng sốt, nên không ai để ý đến Ngọc Kết Tử rời khỏi..... Trùng trùng bên ngoài đều là binh sĩ Lạc Nguyệt quốc, bóng dáng Ngọc Kết Tử lại dường như đột nhiên tiêu thất, người vào lại là Đoạn Ngọc Hoàn!

“Thất ca, không cần phái người đi nữa!” Long Phi Ly đạm thanh ngăn hấn lại.

Long Chính Văn cười lạnh, không buồn để ý đến, nhưng chỉ trong phút chốc sắc mặt liền đại biến. Cũng như Long Chính Văn, trong nháy mắt tất cả mọi người trong đại điện đều biến sắc! Bởi vì, từ ngoài điện, lại có thêm một người tiến vào. Người này, cũng giống như Đoạn Ngọc Hoàn, không ai lường được là hấn sẽ xuất hiện ở đây.

Nhị vương tử Lạc Nguyệt quốc – Nạp Minh Thiên Lăng!

Trái với sự khiếp sợ của những người ở đây, Long Tử Cẩm run giọng hỏi: “Nạp Minh vương tử, sao người lại ở đây?”

Nạp Minh Thiên Lăng cười nhẹ, chậm rãi lên tiếng: “Nhanh chóng chạy tới, may mắn cuối cùng cũng tới kịp lúc, là hoàng thượng mời Nạp Minh đến đây làm khách.”

Dứt lời, hấn hơi hơi liếc mắt nhìn Long Chính Văn, Long Chính Văn trong lòng trầm xuống, cười lạnh nói: “Nếu vương tử tới là để biện hộ cho Long Phi Ly, thì thứ cho Chính Văn vô lễ, Chính Văn tuyệt không đồng ý!”

“Thất vương gia, người cho là Nạp Minh tới là muốn người buông tha cho hoàng thượng? Tuyệt không đồng ý? Buồn cười! Ai muốn người đồng ý chứ!” Nạp Minh Thiên Lăng khinh thường cười nói, ánh mắt lướt nhìn thần sắc ngày càng trở nên mờ mịt của mọi người trên điện.

“Thất ca, người vẫn là chưa hiểu.”

Long Chính Văn rùng mình, gắt gao nhìn Long Phi Ly đang chậm rãi bước xuống.

Long Phi Ly cong môi cười: “Nạp Minh vương tử căn bản không cần phải biện hộ cho trẫm! Lần này hấn đến là vì muốn tặng trẫm một kiện lễ vật.”

Long Chính Văn cau mày, thanh lệ nói: “Lễ vật?”

“Hai mươi bảy vạn binh mã.”

Thanh âm hoàng đế vừa rơi xuống, toàn bộ đại điện nhất thời lâm vào một mảnh hoang phế tịch mịch, rất nhanh, lại vang lên từng trận tiếng hoan hô kinh hỉ. Những quan viên dưới tay Long Phi Ly đều nao động, sôi trào!

“Hai mươi bảy vạn binh mã nào?” Long Chính Văn nhao lên, cắn răng, lớn tiếng hỏi.

“Không phải đang ở cửa sao?” Nạp Minh Thiên Lăng nhún mày cười nói.

“Đó là binh mã của bốn vương!” thanh âm Long Chính Văn càng hung lệ, trong mắt lóe lên tia hung quang, “Đó là binh mã bốn vương mượn được từ đại vương tử, người không có quyền hỏi đến!”

Nạp Minh Thiên Lăng lấy từ trong lòng ra một vật, trầm mặc một hồi, mới thản nhiên lên tiếng: “Vương gia nói không sai! Ở Lạc Nguyệt, đại quyền binh mã đều thuộc sở hạt của đại ca ta, Nạp Minh đích thực là không có quyền hỏi đến.”

Long Chính Văn giương giọng cười, cất bước lên trước, nắm lấy cổ áo Nạp Minh Thiên Lăng, cười lạnh nói: “Đó là lẽ đương nhiên!”

“Nhưng, nếu người hỏi tới không phải là Nạp Minh ta thì sao?” Nạp Minh Thiên Lăng hạ mắt liếc nhìn bàn tay đang nắm lấy áo mình, mỉm cười “Đại ca ta đúng là trưởng tử, cũng tuyệt đại có thể là quốc chủ tương lai của Lạc Nguyệt, nhưng quốc quân hiện giờ của Lạc Nguyệt quốc vẫn là phụ hoàng ta!”

Hấn đột nhiên dừng thanh âm, lựa giấu trong tay Nạp Minh Thiên Lăng bùng ra, trải rộng, trên tay hấn là giấy trắng mực đen, góc bên dưới ẩn một dấu triện màu son.

“Thất vương gia, đừng quên mẫu thân Nạp Minh là ai, phụ hoàng mặc dù sủng nhất Tiêu Phi, cũng luôn muốn đại ca ta là Thái Tử, nhưng dù sao với mẫu hậu ta cũng là phu thê tình thâm, đối với mẫu tử ta vẫn luôn có loại tình cảm ấy này”

“Nạp Minh đã cầu phụ hoàng mấy ngày mấy đêm, cuối cùng cũng đã cầu được lễ vật này – toàn bộ hai mươi bảy vạn binh mã đều là để tương trợ cho quốc quân tây Lương quốc, Long Phi Ly.”

Long Chính Văn đại chấn, ánh mắt chợt tối, chớp tới cướp lấy thánh chỉ trong tay Nạp Minh Thiên Lăng, Long Tử Cẩm cùng Thanh Phong kinh hãi, phi thân lên tương trợ.

“Trước lúc Nạp Minh Thiên Lăng tiến vào, thánh chỉ sớm đã được truyền đến các tướng lĩnh Lạc Nguyệt, Thất ca, người còn muốn chém giết.” Long Phi Ly chấp tay ra sau, nhẹ nhàng cười nói.

Long Chính Văn nhắm mạnh hai mắt, cuối cùng, đột nhiên trợn mắt lên, cắn răng cười lạnh nói: “Long Phi Ly, người từ đầu đến cuối chỉ là muốn kéo dài thời gian, chờ Nạp Minh Thiên Lăng đến.”

“Trước khi Nạp Minh Thiên Lăng rời khỏi Tây Lương, thám tử bẩm báo, trong cung hai người chưa từng mật đàm cùng nhau, ngược lại thời gian ta và hắn ở chung rất nhiều, sau khi hắn về nước, trong phủ cũng có thám tử của ta, các người không hề có thư từ qua lại.”

Nghi ngờ của hắn rất nhanh được Nạp Minh Thiên Lăng đánh tan.

“Trước khi về nước, Nạp Minh có gặp qua hoàng thượng một lần. Từ lúc ở bãi săn Tây Sơn, ta đã nhận được mật thư của hoàng thượng, ước hẹn gặp mặt trên đường đến Đế Lăng. Ngày hắn xuất phát, ta cũng cáo biệt về Lạc Nguyệt quốc, trên thực tế, ta cũng không hề lập tức về nước.”

“Nguyên lai là vậy!” Long Chính Văn thân hình run run, giữa đầu cười to, cuối cùng hắn lạnh lùng nhìn thẳng Long Phi Ly, từng chữ, từng chữ nói “Người cho là người đã thắng sao? Còn có một khả năng sợ rằng người cũng không đoán được!”

“Binh mã trên tay Thái hậu cùng phiên vương tổng cộng hai mươi lăm vạn, ta có ba vạn thân binh, ngoài ra Đế Lăng quân ước tính cũng năm vạn quân, nếu ta kết đồng minh, gom binh lực cùng tấn công người, người nói sẽ ra sao đây?”

Mấy phen cự biến, mọi hy vọng của Thái hậu vốn đã vỡ vụn, lần này lại ầm ầm dấy lên một tia hy vọng, Ôn Như Khải cùng bốn người Phương Sở Phàm cũng mạnh mẽ suy tư.... Bọn họ phản Long Phi Ly, Long Phi Ly tất sẽ không bỏ qua, nếu cùng Long Chính Văn hợp tác, thì còn có ích hơn, sau chiến thắng cũng có thể thương lượng được!

Long Phi Ly híp mắt liếc qua đánh giá hai người một lượt, rồi lại nhẹ bật cười.

“Thật là. Nếu các người tam phương kết minh, lại thêm Đế Lăng quân, cùng ba mươi ba vạn binh trên tay, trăm bên này có bốn vạn cấm quân, Lạc Nguyệt quốc hai mươi bảy vạn, bất quá cũng chỉ hơn ba mươi một vạn binh.”

“Nhưng nếu Đế Lăng quân không còn nằm trong tay người? Thất ca, người nói vì sao Đoạn Ngọc Hoàn lại xuất hiện lúc này? Người muốn điều động Đế Lăng quân, nhất định phải phải người đưa Thương Long Khuyết, người cho một ngàn binh mã hộ tống Thương Long Khuyết đến Đế Lăng, trăm lại cho Đoạn Ngọc Hoàn điều động năm ngàn tinh binh đi đoạt lại Thương Long Khuyết. Người nói, Thương Long Khuyết cuối cùng sẽ thuộc về ai?”

“Đoạn Ngọc Hoàn đã trở lại.”

Long Chính Văn lẩm bẩm nói: “Năm ngàn tinh binh cái gì! Toàn quân năm ngàn tinh binh do Đoạn Ngọc Hoàn thống lĩnh tại Nhật Ảnh thành bị diệt hết thấy đều là giả dối!”

409. Chương 414

Hôm qua tình tiết lại diễn, nguyên lai còn có thể như lâm kỳ cảnh. Còn có thể hơi hơi kích động.

Ánh mắt theo trong kính điều đi, chu thất nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Trận kia trận, sau lại vẫn là đánh, nhưng cơ hồ không có gì trì hoãn —— Long Phi Ly thắng.

Từng cái triều đại, mặc kệ ở hiện đại vẫn là văn thương đại lục, lấy ít thắng nhiều chiến dịch cũng không ít, nhưng cũng không không phải mỗi lần đều có thể có hiệu quả, nhất là ở lòng tràn đầy cho là mình sẽ thắng sau lại lại bị báo cho biết đầy đủ mọi thứ đều sai lầm rồi thời điểm. Mà một suy, lại mà kiệt, khí thế nếu trước thua, thì thôi thua ngũ thành, lại càng không phải nói số lượng kém không ít. Hơn nữa để lảng quân, Long Phi Ly cùng ủng ba mươi sáu vạn binh mã, Long Tu Văn, Thái Hậu cùng phiên vương binh mã cộng lại bất quá hai mươi tám vạn binh.

Cục sau lại, Long Phi Ly nói chút nói, song phương binh mã số lượng lại có thay đổi. Kỳ thật hẳn cũng chỉ là hướng ba gã phiên vương lập lại Long Tu Văn trong lời nói. Trước hết, hẳn nhìn về phía Phương Sở buồm.

Cái kia ngày đích nói, nàng còn nhớ rõ rất rõ ràng.

—— ba vị cùng Thái Hậu, Thất gia liên thủ, nếu thua, thua chính là tánh mạng. Trên thực tế, trầm cùng ba vị cũng không thù riêng, không có phi thủ tính mạng các người nguyên nhân, trầm muốn giết chính là Thái Hậu cùng Long Tu Văn. Nếu ba vị hàng, này phiên, trầm hội triệt, nhưng trầm có thể lưu tính mạng các người cùng sở hữu vinh hoa phú quý. Trầm khả hướng điện này thượng mọi người thề, tất không hại tính mạng các người cùng gia quyến, nạp Minh vương con cũng có thể làm chứng kiến.

Trầm tâm lý công phòng có khi rất đơn giản. Phương Sở buồm trước hết quy hàng. Theo sau, là khác hai gã phiên vương.

Chu thất khẽ cười mở, nghĩ rằng, nàng tổng hội nhớ rõ người kia đôi. Khi đó trên điện Tuyền Ki cũng là chắc chắn tin tưởng —— bởi vì cặp mắt kia đang nói chuyện thời điểm, lợi hại mà chắc chắn, tựa như, nếu một khi khai chiến đánh nhau, hẳn nhất định sẽ thắng!

Hắn rất mạnh cứng rắn, thậm chí lập tức liền khai ra triệt phiên bằng giá, này phiên vương lại đáp ứng rồi.

Cuối cùng, trên tay hẳn hơn mười lăm vạn binh mã, cùng Thái Hậu, Long Tu Văn tướng so sánh với, bốn mươi một vạn đối mười ba vạn, tam so với không có một dừng lại. Hẳn dùng gấp ba binh đi đánh Thái Hậu cùng Long Tu Văn. Ở đánh để đô trận kia nhuộm máu chi chiến trước kia, trên triều đình, sớm đánh quá một hồi không có khói thuốc súng chiến tranh.

—— chiến tranh mục đích là cái gì? Thắng mục đích vậy là cái gì? Như thế nào mới tính thắng? Không phải trên chiến trường lấy dũng hợp lại, lấy cái chết đánh như vậy một hồi thắng lợi, là có thể lưu lại càng nhiều nhân tánh mạng.

Đây là hẳn sau lại nói cho nàng biết . Hẳn giết nhân thời điểm có thể không chút nào trong nháy mắt, lại nói cho nàng nói như vậy, vì sao nhân tính có thể như thế mâu thuẫn? Nàng không biết, chính như nàng không biết nàng tại sao phải yêu hẳn.

Sau lại, nàng hỏi hẳn, vì sao lúc ấy hẳn phải nàng đẩy hướng Long Tu Văn đi cứu như ý. Nàng hiểu được, nếu nàng cùng như ý hai người lúc ấy đều ở Long tòa trước, hẳn vị tất có thể bận tâm, nàng không phải để ý hẳn cứu như ý, chính là, nàng không nghĩ lấy dính đến Long Tu Văn hơi thở, hẳn lại mình bạch chưa.

Hắn nói: hẳn sẽ không để cho Long Tu Văn đụng tới nàng.

Quả thật, khi hẳn đem nàng một lần nữa ủng tiến trong lòng phía trước, Long Tu Văn cũng không có đụng tới nàng, chẳng sợ góc áo.

Nàng hỏi: người dám như thế chắc chắn?

Hắn nhìn nàng một cái, trả lời rất đơn giản: dám.

Nàng nói: đó là ta chuẩn bị hoa lệ lặn xuống đi, mới cho người thời gian.

Hắn cười lắc đầu, nói kết quả sẽ không thay đổi, hắn nhất định sẽ không để cho Long Tu Văn chạm vào nàng.

Nàng giật mình, khó chịu hỏi lại: người mỗi sự tính toán chu đáo, chẳng lẽ vốn không có người không dám chắc chắn chuyện tình?

Hắn trầm mặc thật lâu, nói một câu: có, ta không dám chắc chắn trận này phản loạn kết quả, mới đưa người xuất cung.

Nàng tưởng, có lẽ, đây là hắn nói qua tới động lòng người tình nói .

Nàng sau lại suy nghĩ thật lâu, ẩn ẩn hiểu được, hắn có của hắn tính toán, nhưng cũng đúng là đổ, đổ nạp ngày mai sáng có thể đuổi tới, đổ đoạn ngọc hoàn bình có thể đem Long Tu Văn bình đánh bại, chặn lại Thương Long khuyết.

Bởi vì không dám xác định, hắn mới dùng về phần Long Tu Văn gấp năm lần binh lực đi đoạt Thương Long khuyết. Ở không xác định ở bên trong, đem có thể thắng tỷ lệ gia tăng đến lớn nhất.

Về khi đó trên điện Kim Loan hắn cứu như ý chuyện tình, nàng cũng tưởng mình bạch rồi chút, hắn không nghĩ khiếm hạ như ý tình. Có lẽ, không quan hệ yêu, nhưng có liên quan tình nghĩa. Nàng lại chắc chắn, ngày đó Bích Hà trong cung, hắn nhọc quả thực giết như ý, như vậy trong lòng hắn có một đồng nhất định sẽ dưới giường giác.

Bất luận là ai, mặc kệ đến cỡ nào quyết tuyệt, kỳ thật tổng bại bởi thời gian. Mười bốn năm, về phần có thể sống đến kỳ di chi năm cả đời, dài sao? Không nhiều dài, nhưng cũng tuyệt không ngắn.

Nàng hiểu được, nàng có thể biết.

Cung biến về sau, ngay sau đó hai năm, giống như sênh sịch mạch nghiền dính vào trong lòng bàn tay, lại như nước theo khe hở mà qua.

Thời gian, như chậm vừa nhanh.

Ngày đó thân ở trong đó, là một bức họa cuộn, thật dài bức họa cuộn tròn, tựa như thanh minh thượng hà đồ, mỗi một tránh, có người, có vật, có việc, Lưu Kim mà nặng.

Tinh tế suy nghĩ, quang cảnh nặng nề.

Lại quay đầu, có lẽ bất quá là dùng tam nói mấy ngữ liền có thể tường thuật tóm lược. Lưu lại , chính là mơ hồ phong cảnh cùng người sự, còn có điều đủ loại trở tay không kịp đắc ý ngoại.

Nhưng này loại hoặc vui mừng hoặc bi thống tâm tình, trí nhớ hội nhớ nhanh.

Long Tu Văn cùng Thái Hậu ở liên binh về sau, vẫn ném mùi thất bại. Hôm đó liền bại xuống. Long Tu Văn cùng Thái Hậu vây cánh đều bị cầm.

Sau lại, Thái Hậu dùng như phi tánh mạng đến trao đổi chính mình, Long Lập dực còn có ôn như Kai mạng.

Đáng tiếc, thất bại.

Như ý cùng hắn giống nhau, ngày đó thắng xinh đẹp nhất trận! Nàng vốn là đã tìm hiểu như phi bị tù ước chừng vị trí, từ lúc mọi người đi vào triều đình phía trước, nàng liền mượn Long tử gấm trên tay hơn danh tím vệ lên vào địa cung, cứu ra như phi. Như ý rõ ràng biết, ngày đó Thái Hậu lực chú ý sẽ chỉ ở triều đình, địa cung tất không đề phòng.

Nàng hiểu được, như phi đến khi hắn đắc ý nghĩa. Làm như phi ngồi ở trên giường êm bị người mang ở trên điện xuất hiện thời điểm, nàng xem đến hắn nhắm chặt một đôi phượng mâu, mở thời điểm, nhưng lại hơi đỏ kia bôi huyền đen, vừa vội bước bôn tẩu đi xuống.

Ở ánh mắt mọi người lý, nàng xem thấy hắn nhấc lên vạt áo, chậm rãi quỳ rạp xuống như phi trước mặt.

Trong thiên hạ, năm ấy hai mươi hai tuổi hắn, dưới gối chỉ quỳ một người.

Một ít sát, nàng muốn khóc, hấn rút cục tự do. Trên đời này, nếu vì liberdade nguyên nhân, lại có cái gì không thể bỏ qua!

410. Chương 414: Chuyện Năm Đố

Tình tiết ngày đó tái hiện, nguyên lai còn có thể giống một kỳ cảnh như thế. Biến hóa khôn lường.

Dời mắt khỏi mặt kính, Chu Thắt nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Trận chiến đó cuối cùng vẫn là đánh, hiển nhiên Long Phi Ly thắng.

Mỗi triều đại, dù là thực tại hay Vân Thương đại lục, việc lấy ít thắng nhiều cũng không phải ít, nhưng cũng không phải tất cả đều thành công, nhất là khi trong lòng vốn tin chắc sẽ thắng nhưng đến cuối cùng lại được tin rằng tất thấy đều không phải. Một khi đã suy kiệt, khí thế nếu thua trước, thì đã thua mất năm thành, còn chưa kể thua kém về số lượng. Ngoài Đế Lăng quân, Long Phi Ly đã nắm trong tay ba mươi sáu vạn binh mã. Long Chính Văn, Thái hậu cùng Phiên Vương binh mã cộng lại bất quá cũng chỉ có hai mươi tám vạn.

Đến cuối cùng, chỉ dựa vào vài lời của Long Phi Ly, số lượng binh mã song phương lại có sự thay đổi. Kỳ thật hấn cũng chỉ lặp lại lời nói trước đó của Long Chính Văn với ba gã phiên vương. Trước là Phương Sở Phàm.

Lời nói ngày đó nàng còn nhớ rất rõ ràng.

” — ba vị cùng Thái hậu và Thắt gia liên thủ, nếu thua, chính là thua cả tánh mạng. Tính ra trăm cùng ba vị cũng không có thù oán gì, cũng không có lý do để lấy đi tánh mạng các vị, trăm chỉ muốn diệt Thái hậu và Long Chính Văn. Nếu ba vị đầu hàng, thế lực Phiên vương, trăm sẽ triệt, nhưng trăm có thể lưu lại tánh mạng cùng vinh hoa phú quý cho các vị, trăm có thể cam đoan trước điện, sẽ không hại đến tánh mạng các vị cùng gia quyến, Nạp Minh vương tử có thể làm chứng.”

Tấn công tâm lý, có đôi khi lại rất đơn giản. Phương Sở Phàm dẫn đầu quy hàng. Tiếp đến là ha gã phiên vương còn lại.

Chu Thắt khẽ cười, nghĩ, nàng vẫn còn nhớ rõ ánh mắt đó, trên điện ngày đó Tuyên Cơ vẫn luôn tin tưởng – bởi vì ánh mắt hấn khi ấy, sắc bén mà kiên định, tựa như, một khi khai chiến, hấn nhất định sẽ thắng!

Hấn mạnh mẽ cứng rắn, dù đã thắng thần công khai ý định triệt Phiên, nhưng những gã Phiên vương kia cũng vẫn thuận theo.

Đến cuối cùng, trên tay hấn lại có thêm mười lăm vạn binh mã, so với Thái hậu, Long Chính Văn, bốn mươi một vạn so với mười ba vạn. Hấn dùng số lượng binh mã gấp ba lần để đánh với Thái hậu và Long Chính Văn. So với trận chiến nhuộm đầy máu đó trên đế đô thì trên triều, trước đó lại là một cuộc chiến không mùi khói súng.

Chiến tranh, mục đích là gì? Thắng lợi, mục đích là gì? Thế nào mới gọi là thắng? Không phải trên chiến trường lấy dũng hợp lại, đánh đến hơi thở cuối cùng, mà là giữ được tính mạng của thật nhiều người.

Đây là điều mà sau này hấn nói cho nàng biết. Khi giết người hấn có thể không hề chớp mắt, nhưng lại nói với nàng những lời đó. Vì sao tính cách của một người lại mâu thuẫn đến thế? Nàng không biết, cũng như không biết vì sao nàng lại yêu hấn.

Sau đó nàng lại hỏi hấn, vì sao lúc đó hấn lại phải đẩy nàng cho Long Chính Văn để cứu Như Ý. Nàng biết, nếu lúc đó nàng và Như Ý đều đứng trước Long tọa, hấn sao còn có thể bận tâm nhiều đến thế, nàng không phải để ý chuyện hấn cứu Như Ý, mà là nàng không muốn bị Long Chính Văn chạm vào, hấn biết rõ. Hấn nói: hấn sẽ không để Long Chính Văn chạm đến nàng.

Quả thật, khi hấn một lần nữa đẩy nàng về phía trước, Long Chính Văn không hề chạm vào nàng, dù chỉ là một góc áo.

Nàng hỏi: “Chàng dám chắc như thế?”

Hấn nhìn nàng một cái, trả lời rất đơn giản: “Dám.”

Nàng nói: “Đó là vì ta đã chuẩn bị cứ thế hoa hoa lệ lệ mà lặn xuống, chàng mới có thêm thời gian.”

Hấn cười, lắc đầu, nói kết quả sẽ không thay đổi, hấn nhất định sẽ không để Long Chính Văn chạm vào nàng.

Nàng giật mình khó chịu hỏi lại: “Mỗi một chuyện chàng đều đã tính toán chu toàn, chẳng lẽ không có chuyện gì là chàng không nắm chắc sao?”

Hấn trầm mặc hồi lâu, mới nói một câu: “Có, ta không dám chắc về kết cục của cuộc mưu phản này, nên mới định đưa nàng xuất cung.”

Nàng nghĩ, có lẽ, đây là lời nói động lòng nhất mà hấn đã nói vào hôm đó.

Về sau suy nghĩ lại, nàng mới hiểu, hấn tuy có tính toán của hấn nhưng nó cũng chính là một ván cược, cược Nạp Minh Thiên Lăng có thể tới kịp, cược Đoạn Ngọc Hoàn có thể mang binh đánh bại được quân của Long Chính Văn, cướp được Thương Long Khuyết. Vì không nắm chắc, nên hấn mới dùng binh lực gấp năm lần để đi đoạt Thương Long Khuyết. Vì không nắm chắc, nên mới đem tỉ lệ thành công đặt ở mức cao nhất.

Còn chuyện cứu Như Ý trên Kim Loan điện, nàng cũng đã nghĩ thông đôi chút, hấn không muốn nợ thêm ân tình của Như Ý. Có lẽ không liên quan gì đến yêu, chỉ đơn giản là vì tình nghĩa. Nàng chắc chắn, tại Bích Hà cung ngày đó, nếu hấn thật sự giết Như Ý, có lẽ trong lòng hấn sẽ mãi mãi không được bình yên.

Bất luận là ai, dù có quyết tuyệt đến mức nào, kỳ thực cũng sẽ bại bởi thời gian. Mười bốn năm, nếu so với một đời người, có dài không? Không tính là dài, nhưng cũng tuyệt không hề ngắn.

Nàng biết, nàng có thể hiểu được.

411. Chương 415

Thái Hậu đám người kết cục, nàng không biết. Chính như nàng không biết nạp mình[sáng] vì sao tương trợ Long Phi Ly.

Nếu chỉ luận giao tình, nàng nói cái gì cũng không tin tưởng. Cho dù Long Tu Văn hướng giao tình sâu đậm kẻ đại vương con mượn binh cũng như lấy Tây Lương làm trù.

Chỉ biết là, làm Thái Hậu ở trên điện nhìn đến như phi thời điểm, người trước sợ tới mức ngã xuống đất, sau lại, hấn liền sai người đem bọn họ áp xuống. Xử tử, lưu đầy, nhân trệ. Nàng không biết Long Phi Ly sau lại xử trí như thế nào Thái Hậu bọn họ. Nếu không có đương trường luận tội tru diệt, nghĩ đến ngấm hạ khổ hình khó thoát khỏi. Dù sao, Thái Hậu đem như phi hại tới cái dạng này Long Phi Ly không phải có cừu oán không báo người.

Nhưng Long Tu Văn kết cục, nàng cũng là biết đến. Có lẽ nên, kia không tính kết cục.

Cục nàng vạn thật không ngờ sẽ có như vậy biến chuyển, Long Phi Ly cũng không có nghĩ đến, tất cả mọi người thật không ngờ —— bao gồm Long Tu Văn chính mình đi.

Long Phi Ly đương trường liền muốn giết Long Tu Văn, như phi lại ngăn lại.

Nàng nói, nàng năm đó vẫn là tâm tỳ thời điểm, một lần, phạm vào Thái Hậu kiêng kỵ, Thái Hậu vốn muốn giết nàng, Long Tu Văn chỉ mẫu Thực phi lại cứu nàng.

Trăm nàng cũng bởi vậy ở Thục phi thủ hạ làm việc không chịu bắt nạt, lại sau lại, gặp gỡ tiên đế, chịu long sủng.

Vốn, ở nàng phía trước, Thục phi tướng mạo đẹp tính nét lại hảo, là sủng quan hậu cung phi tần một trong. Sau lại. Tiên đế lại đã yêu nàng, thẳng đến hoàng vong đều toàn tâm yêu nàng, sau lại Thục phi buồn bực mà chết, cho Thục phi nàng luôn có quý, cảm giác, cảm thấy] là mình đoạt đi rồi thuộc về của nàng sủng ái. Sau lại, tiên hoàng càng nhân Long Tu Văn ngộ thương Long Phi Ly mà đem cái này Thất nhi con lưu đầy quên lo quận.

Tất cả mọi người quỳ xuống nói, không thể thả hổ về rừng.

Long Phi Ly nắm chặt quyền, nàng rõ ràng nhìn đến trong mắt của hắn đặc hơn sát ý. Hắn tướng Long Tu Văn tử, nàng nói không rõ ràng cái loại cảm giác này, giống nhau Long Tu Văn cướp đoạt là không vền vền là của hắn giang sơn, còn có cái gì khác quý giá gì đó.

Hắn quỳ đến như phi trước mặt, như phi lại thở dài một tiếng nói: đứa nhỏ, nếu mẫu phi có đi đứng, như vậy mẫu phi hội quỳ xuống cầu người.

Nàng biết, tất cả mọi người biết, bọn họ trong lúc đó phân biệt mười bốn năm, hắn không muốn ở gặp lại sơ khắc liền vung mẫu thân đắc ý, nhưng này vừa để xuống, lấy Long Tu Văn chi trí, muốn muốn giết, chỉ sợ khó hơn nữa.

Long Tu Văn nhẹ nhàng nở nụ cười, nhìn Long Phi Ly, nói : “Nếu có chút một ngày, Long Tu Văn chết đi hỏi vô ý truyền ra, như vậy người Long Phi Ly đó là cái nên bị vạn dân kính ngưỡng, hết lòng tuân thủ hứa hẹn hảo hoàng đế, cũng là hiếu thuận mẫu thân hảo nhi tử!”

“Đúng rồi, tuổi của người phi tư vị thật tốt, kia thân mình lại trắng lại trơn, hơn nữa ngực ~ tiền một chút chu sa, *** cực kỳ, đồ không biết Tam ca có phải hay không cũng bởi vì hưởng qua tư vị mới như vậy nhớ mãi không quên đâu.”

Long Tu Văn trong tiếng cười, lúc ấy, trên diện tất cả mọi người thay đổi sắc mặt.

Long Phi Ly trong mắt một mảnh tinh hồng, trên trán gân xanh bật ra mạo, nếu không có Từ hi gắt gao giữ chặt, hắn vị tất sẽ không đương trường giết Long Tu Văn.

Nàng thân mình mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã nhào trên đất, hắn gắt gao ôm nàng.

Nàng hiểu được, mặc kệ này đó triều thần nghĩ như thế nào, ai cũng không dám nói nàng một câu gì, như phi lại hơi hơi thay đổi sắc mặt.

Ngọc nút thắt không biết tung tích, mà Long Tu Văn, cuối cùng bị để cho chạy.

Hắn vốn muốn nhốt Long Tu Văn, người sau thực thông minh, nói nếu không có liberdade, hắn liền tự sát.

Long Tu Văn lúc ấy thản nhiên cười nói: như phi, người đã hại chết ta mẫu phi, khiến cho con của người đem nàng nhi tử cũng giết chết đi.

Đã không có trông mắt hốc mắt nhìn chằm chằm Long Phi Ly, như phi liền muốn tránh ra xem ra cung nàng cư trú giường êm bờ xuống

Rốt cục, Long Tu Văn đã không có tất cả này nọ, lại cô đơn lưu lại tánh mạng.

Hắn bước ra cửa điện hết sức, nhẹ nhàng liếc nàng liếc mắt một cái, ánh mắt rét lạnh tà tứ.

Nàng trong lòng run lên bần bật.

Nàng không biết, có phải hay không bởi vì Long Tu Văn câu nói kia vẫn là như thế nào, đêm đó, như phi thiết cái tiểu gia yến, như phi không có gọi nàng, nàng vốn không biết —— hắn chỉ nói cho nàng hắn mẫu phi gọi hắn đi qua nói vài lời nói.

Nàng biết, cửu biệt gặp lại, hai người tất có rất nhiều thứ muốn tán gẫu, chỉ cười thúc giục hắn nhanh đi. Hắn thật sâu nhìn nàng một cái, mời nàng chờ hắn, liền dẫn Từ hi rời đi.

Không có của hấn trữ tú điện, nàng ở một biệt, liền muốn trở về phượng thứu cung đi một chút. Phượng thứu cung phát sinh quá nhiều lắm chuyện, ngày xưa cung nhân mặc dù đã đều bị trục xuất trở về, nhưng rất nhiều người đều đã mất.

Thúy nha, tiểu song con, vài cái đáng yêu tiểu cung nữ, còn có Tiểu Lữ con.

Nói lên Tiểu Lữ con, để đô chi loạn về sau, liền rốt cuộc chưa thấy qua Lữ Tổng. Đây mê giống như nam tử nói vậy đã trở về tiên nghiên mực đi.

May mà, hấn còn không có tu thành tiên, tiên nhân không niệm tình. Hạ tang không có chết, chỉ chịu nội thương rất nặng, Ngọc Trí cùng trong hoàng cung nghỉ ngơi.

Nàng quay về phượng thứu cung nhìn nhìn điệp Phong đám người, liền đến hạ tang bên kia tham xem. Long tử găm đám người đã ở, Ngọc Trí vừa khóc vừa cười ở quan tâm hạ tang.

Nàng an ủi Ngọc Trí thật lâu sau, lại nhỏ giọng nhắc nhở trong suốt vài câu, nếu nàng cùng đoạn ngọc hoàn lại đi biên tái, thỉnh thay nàng mang nói mấy câu cấp trắng chiến phong, lúc đó, trong suốt cùng đoạn ngọc hoàn đã xác định quan hệ.

—— đại ca, trân trọng ngàn vạn.

Theo bên kia đi ra, nàng cô linh linh trong cung đi rồi một hồi lâu, cuối cùng, đi như ý sân. Nàng muốn cùng nữ tử này nói chuyện.

Như ý trong viện nha đầu lại nói, như Thái Hậu thiết gia yến, bác đi như Thái Hậu bên kia.

Nàng không nhớ ra được mình là như thế nào rồi đi . Trong bóng tối, một mình một người chậm rãi đi tới.

Hấn không có nói cho nàng biết, như phi thiết là gia yến, càng thêm cũng không nói gì như ý sẽ đi. Nàng hiểu được, hấn là không muốn nàng nghĩ nhiều. Kỳ thật, như phi tướng mời như ý phân chúc tự nhiên, dù sao, là như ý cứu nàng.

Như phi, như ý, tên xấp xỉ, giống nhau cũng là duyên phận một hồi.

Chính là, nàng vẫn là nhện không được trong lòng chua xót. Ôm chính mình song chường một mình đi tới, này đêm, hơi lạnh.

412. Chương 415: Tình Thương Yên Hà (1)

Hai năm sau trận cung biến ngày đó, mọi chuyện đã qua tựa như món kẹo mạch nha, cứ dính dóp mãi trong lòng bàn tay, lại tựa như dòng nước, cứ len theo từng khe hở mà vượt mất.

Thời gian chậm chậm trôi.

Cảnh tượng ngày đó, tựa như một bức họa cuốn, một cuộn tranh thật dài, như Thanh Minh thượng hà đồ, mỗi một cảnh, có người, có vật, có việc, vàng son chói lòa.

Tinh tế suy nghĩ, quang cảnh nặng nề.

Quay đầu nhìn lại, có lẽ bất quá cũng chỉ cần dăm ba câu là có thể tóm lược được. Những gì còn lại, ngoài cảnh và người mơ hồ, còn có loại trở tay không kịp.

Loại tâm tình vừa vui mừng vừa bi thống đó, vụt đến vụt đi rất nhanh.

Long Chính Văn liên binh cùng Thái hậu, cuối cùng vẫn phải ném mùi thất bại. Thất bại, vậy cánh Thái hậu cùng Long Chính Văn cũng bị bắt.

Sau đó, Thái hậu lại dùng mạng của Như phi để đổi lấy mạng mình, Long Lập Dục cùng Ôn Như Khải.

Đáng tiếc thất bại.

Đối với Như Ý và hần, thì đó chính là trận thắng đẹp nhất! Nàng ta vốn đã đoán được vị trí đại cung nơi Như phi bị giam giữ, trước khi vào triều, nàng đã mượn tử vệ trong tay Long Tử Cẩm lên vào đại cung cứu được Như phi, Như Ý biết rõ, hôm đó mọi lực chú ý của Thái hậu sẽ dồn hết lên trên triều, địa cung tất không đề phòng.

Nàng biết ý nghĩa của Như phi đối với hần, khi Như phi nằm trên nhuyễn kiệu xuất hiện trên điện, nàng thấy hần nhắm chặt phượng mâu, khi mở ra, trong đôi mắt đen tuyền lại có chút đỏ, bước vội xuống thêm.

Trước mọi ánh mắt, nàng nhìn hần nhắc vạt áo, chậm rãi quỳ rạp xuống trước mặt Như phi.

Trong thiên hạ này, hần năm ấy hai mươi tuổi, chỉ quỳ dưới gối một người.

Khoảnh khắc đó, nàng chực khóc, hần cuối cùng cũng đã có thể yên lòng. Trên đời này, nếu là tình mẫu tử, thì có gì là không thể.

Kết cục của đám người Thái hậu nàng không biết. Cũng như nàng không biết vì sao Nạp Minh Thiên Lăng lại giúp Long Phi Ly.

Nếu chỉ bàn luận về giao tình, nói gì nàng cũng không tin. Long Chính Văn dù có giao tình sâu đậm với Đại vương tử. Nhưng nếu muốn mượn binh cũng phải lấy Tây Lương làm lễ.

Chỉ biết khi Thái hậu nhìn thấy Như phi trên điện, liền sợ tới mức ngã khuỵ, sau, hần lập tức sai người áp giải bọn họ rời khỏi đại điện. Xử tử, lưu đầy, lãng trì,.. Nàng không biết Long Phi Ly sẽ xử trí bọn họ như thế nào. Tuy không công khai luận tội tru diệt, nhưng cũng không thoát khỏi cảnh ngấm ngấm dụng khổ hình. Dù sao, thái hậu đã hại Như phi thành ra như vậy, mà Long Phi Ly lại không phải là kẻ có thù không báo.

Tuy nhiên, kết cục của Long Chính Văn nàng có biết. Có lẽ đó cũng không được tính là kết cục.

Nhưng nàng vạn lần cũng không ngờ sẽ có chuyển biến như vậy, Long Phi Ly cũng không lường trước được, tất cả mọi người ai cũng không ngờ được – bao gồm chính bản thân Long Chính Văn.

Long Phi Ly muốn lập tức giết Long Chính Văn, nhưng Như phi đã ngăn lại.

Bà nói, năm đó khi vẫn còn là một tân tỳ, có một lần, đã phạm vào kiêng kỵ của Thái hậu, Thái hậu vốn muốn giết bà, nhưng mẫu thân Long Chính Văn là Thục phi đã cứu bà.

Về sau, bà ở bên hầu hạ Thục phi cũng không hề chịu bất kỳ áp lực nào, sau này gặp gỡ tiên đế, nhận được long sủng.

Vốn, trước bà, Thục phi đoan trang xinh đẹp, là phi tần được sủng ái nhất hậu cung. Về sau, tiên đế yêu bà, cho đến cuối đời vẫn toàn tâm yêu bà, chính vì vậy Thục phi buồn bực mà chết. Đối với Thục phi, bà luôn luôn quý trọng, lại luôn cảm thấy mình đã đoạt đi sự sủng ái thuộc về bà. Sau tiên đế lại vì Long Chính Văn ngộ thương Long Phi Ly mà lưu đầy đưa con thứ bảy này đến quận Vong Ưu.

Tất cả mọi người đều quỳ xuống trăm miệng một lời, không thể thả hổ về rừng.

Long Phi Ly nắm chặt quyền, nàng thấy rõ trong mắt hần lúc này đã dày đặt sát ý. Hần muốn Long Chính Văn chết, nàng không thể nói rõ cảm giác này, giống như thứ Long Chính Văn cướp không chỉ là giang sơn của hần, mà còn có thứ khác quý giá hơn.

Hần quỳ trước mặt Như phi, Như phi lại thở dài cất tiếng: “Con à, nếu mẫu phi có thể đứng lên, mẫu phi nhất định sẽ quỳ xuống cầu xin con.”

Nàng biết, tất cả mọi người đều biết, mười bốn năm cách biệt, hần không muốn vào thời khắc gặp lại này lại khiến mẫu phi hần không vui, nhưng nếu lúc này nhân nhượng, với tài trí của Long Chính Văn, sau này muốn giết, khó lại càng thêm khó.

Long Chính Văn nhẹ nhàng nở nụ cười, nhìn Long Phi Ly nói: “Nếu có một ngày, tin Long Chính Văn chết truyền ra, như vậy Long Phi Ly người sẽ được vạn dân kính ngưỡng, một hoàng đế trọng chữ tín và còn là một nhi tử hiếu thuận.” “Phải rồi, Niên phi của người tư vị thật không tồi, thân thể trắng nõn, mịn màng, trước ngực lại có nốt chu sa, đẹp mê người, phải chăng Tam ca cũng đã từng ném qua tư vị của nàng rồi nên mới nhớ mãi không quên.”

Trong tiếng cười của Long Chính Văn, trên điện tất cả mọi người đều biến sắc.

Trong mắt Long Phi Ly một mảnh tình hồng, trán nổi gân xanh, nếu không phải Từ Hi giữ chặt, hẳn tất đã giết Long Chính Văn.

Thân thể nàng mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã nhào xuống đất, hần gắt gao ôm nàng.

Nàng biết, mặc kệ ngày đó triều thần nghĩ thế nào, cũng sẽ không có ai dám nói nàng một câu, nhưng Như phi lại hơi thay đổi sắc mặt.

Ngọc Kết Tử không rõ tung tích, mà Long Chính Văn cuối cùng vẫn thoát thân.

Hần vốn muốn nhốt Long Chính Văn, nhưng người này cũng thật thông minh, nói nếu không được tự do, hẳn thà tự sát.

Long Chính Văn lúc ấy thản nhiên cười nói: “Như phi, bà đã hại chết mẫu phi ta, sao không để con trai bà giết luôn con trai bà ấy đi.”

Dùng hốc mắt vốn đã trống rỗng nhìn thẳng về phía Long Phi Ly, Như phi liền muốn bò từ trên kiệu xuống....

Cuối cùng, Long Chính Văn đã không có được mọi thứ, chỉ còn lại duy nhất tính mạng.

Hần bước ra khỏi cửa điện, nhẹ nhàng liếc nàng một cái, ánh mắt rét lạnh tà tử.

Lòng nàng run lên bần bật. Nàng không biết, có phải vì lời nói của Long Chính Văn hay là vì sao mà đêm đó Như phi thiết gia yến, lại không gọi nàng, nàng vốn không biết...hắn chỉ nói với nàng mẫu phi gọi hắn đến để nói vài lời.

Nàng hiểu, cửu biệt tương phùng, hai người sẽ có rất nhiều chuyện để nói, chỉ cười giục hắn đi nhanh đi. Hắn nhìn nàng thật sâu, bảo nàng chờ hắn, rồi dẫn Từ Hi rời đi.

Không có hắn ở Trữ tú điện, nàng ở một mình, liền muốn về thăm cung Phượng thứu một chút.

Phượng thứu cung đã phát sinh quá nhiều chuyện, cung nhân ngày xưa bị trục xuất cũng đã trở về, nhưng cũng có rất nhiều người đã ra đi mãi mãi...

Thụy Nhi, Tiểu Song Tử, một vài tiểu cung nữ đáng yêu, còn có Tiểu Lữ Tử. Nói đến Tiểu Lữ Tử, sau ngày để đô chi loạn, nàng vẫn chưa từng gặp lại Lữ Tổng. Có lẽ hắn đã trở về Tiên Nghiên đài.

Cũng may, hắn vẫn chưa tu thành tiên, tiên nhân không niệm tình.

Hạ Tang không chết, chỉ bị nội thương rất nặng, đang ở trong cung Ngọc Trí tĩnh dưỡng.

Nàng quay về Phượng Thứu cung thăm bọn Điệp Phong xong, liền đến chỗ Hạ Tang. Đám người Long Tử Cẩm cũng ở đây, Ngọc Trí vừa cười vừa khóc chăm sóc Hạ Tang.

Sau khi an ủi Ngọc Trí, nàng lại nhẹ giọng gửi gắm Tinh Oánh vài câu, nếu nàng cùng Ngọc Hoàn trở lại biên thủy, nhờ nàng gửi mấy lời đến Bạch Chiến Phong, khi ấy, Tinh Oánh cùng Đoạn Ngọc Hoàn đã xác định quan hệ.

...đại ca, xin hãy bảo trọng.

Rời khỏi cung điện của Ngọc Trí, nàng cô linh bước đi trong cung cấm. Cuối cùng, dừng chân trước sân viện của Như Ý. Nàng muốn cùng nữ tử này nói chuyện.

Nha đầu trong viện Như Ý lại nói, Như Thái hậu thiết gia yến, nàng ta đã sang đó rồi.

Nàng không nhớ rõ bản thân đã rời khỏi nơi đó như thế nào, trong bóng tối, một người một bóng chậm rãi bước đi.

Hắn không nói với nàng, Như phi thiết gia yến, cũng không hề nói Như Ý sẽ đến. Nàng có thể hiểu, hắn chỉ là không muốn nàng suy nghĩ nhiều. Kỳ thật, Như phi mời Như Ý, cũng là lẽ tự nhiên, dù sao cũng là Như Ý cứu bà.

Như phi, Như Ý, tên có chút tương tự, cũng là một loại duyên phận.

Nhưng, nàng cũng không nhịn được mà chua xót trong lòng. Vòng hai tay ôm lấy chính mình, lặng lẽ cất bước, đêm nay thật lạnh.

413. Chương 416

Long Tu Văn thật sự thực thông minh. Vừa rồi ở trữ tú điện, nàng nhiều lần truy vấn dưới, Long Phi Ly nói cho nàng Tây Sơn bãi sản chuyện.

Long Tu Văn cố ý đem nàng trên người đặc thù nói ra, Long Phi Ly lại nội liễm, loại tình huống đó, vẫn là một chút thay đổi sắc mặt. Phản ứng của nàng càng sâu. Điều là bản năng. Không biết là bãi sản chuyện, nhưng này chút mất sắc nhân, lại hội phỏng nàng cùng Long Tu Văn quan hệ.

Như phi cũng nghe ở trong tai đi. Ôn bích dụng cụ không thích nàng không quan trọng, nhưng như phi là của hần mẹ đẻ, đối ở hiện đại, đó là nàng bà bà . Bà tức quan hệ, quả nhiên phóng tới làm sao, nhiều khi đều có vấn đề.

Gia yển, nghĩ đến là một tiểu gia yển. Bởi vì cho dù thân như Long tử gấm cũng không có đi qua —— ở hạ tang bên kia, nhà đó yển lại sẽ có mấy người?

Cục mùa xuân thì khí trời còn lạnh đi, bằng không, nàng làm sao có thể càng chạy càng lạnh?

Nàng ở rồi rầm những thứ gì đâu? Như ý đã không phải là cái kia như ý, vì sao luôn run rẩy bất an? Theo như ý tử mà sống lại ở Bích Hà cung Saionara, đến đại lao, lan tâm tiểu tạ, Kim Loan điện. Cẩm giác, cẩm thấy], chính mình đối như ý cẩm giác rất kỳ quái, mà Trọng sinh như ý đối Long Phi Ly tựa hồ cũng không xa lạ.

Tiền tuyến còn tại đánh giặc, nhưng Hoàng Thành trận này náo động, lại làm cho đề đô bên này chuyện lớn cơ hồ đều hết thấy đều kết thúc. Tuy rằng, cũng không có thiếu sự tình phải xử lý, hướng quan nhất định sẽ triệt tiêu một đám, thay một ít tân máu, hậu cung quan hệ cũng sẽ có một chút hay biến hóa, đầu tiên, hoa phi phỏng chừng sẽ bị biếm lãnh cung.

Trăm còn có, nàng phải đem sói con tìm về, đêm đó, nó rõ ràng ở trong đại lao, sau lại lại không hiểu tiêu thất. Lại nhất là, rốt cuộc là ai cho nàng cùng thủy nha mang lên trên mặt nạ da người. Nhưng mặc kệ như thế nào, nàng cùng hần trong lúc đó, hần là từ nay về sau hạnh phúc khoái hoạt, giống sở hữu chuyện xưa kết cục.

Trên người càng ngày càng lạnh, nàng cần phải trở về.

Trong bóng đêm, nàng hí mắt mâu biện một chút trữ tú điện phương hướng, đang muốn đi lên phía trước, lại rồi đột nhiên nghe được một tiếng giận dữ mắng mỏ, “Ai bảo ngươi chạy loạn khắp nơi?”

Nàng ngẩn ra, quay đầu lại nhìn đến Long Phi Ly nhanh nhẹn ánh mắt. Sau lưng của hần, Từ hi dẫn vài tên tiểu thái giám tay nắm đèn.

“Trữ tú điện nội thị nói ngươi trở về phượng thứu cung, của ngươi đại a đầu lại nói ngươi đi hạ tang bên kia, hạ tang bên kia cũng không còn thấy Ảnh nhi, ô muội đèn hỏa ngươi đi ra làm cái gì! Bên người cũng không mang những người này, đại loạn vừa qua khỏi, tuy nói có tím vệ tuần , nhưng bên cạnh ngươi tổng nên mang những người này!”

Hần nổi giận dùng dùng trách hoàn một lần, đại khái là xem nàng hợp lại song chương, thân mình run nhẹ, mâu quang trầm xuống, lại đuổi thân thủ đi sờ mặt nàng.

“Như thế nào như vậy lạnh? Áo choàng đâu?”

Cơn giận của hần càng tăng lên.

Trong lòng nàng chấn, lấp, bịt] sợ, thấp giọng nói: “Ta hiện tại trở về đi.”

Không muốn cùng hân ẩm ỹ, nàng xoay người rời đi —— đêm nay vẫn là quay về phượng thú cung đi. Nàng khó chịu, nhưng biết cũng không thể trách hân, hân cũng có của hân khó xử.

Có lẽ là trong khoảng thời gian này mệt , lao ngục, cung dịch, nàng thật lâu không có nghỉ ngơi thật tốt qua, không muốn cùng hân tranh chấp, thậm chí trở về ngủ một giấc.

Mới mại từng bước, đã bị hân thô vượt qua chặn ngang ôm lấy.

Trữ tú điện.

Hai người tắm rửa quá, hân đem nàng ẩm giường ~ kéo vào trong lòng.

Giường vi ngoại, Dạ Minh Châu quang huy ôn Oánh.

Nàng đưa lưng về phía hân, hân đột nhiên chi đứng người dậy, thăm dò xem nàng.

Nàng nhắm mắt lại, vẫn cảm thấy ánh mắt của hân nóng rực, phiền chán kêu một tiếng, thân thủ đi đắp ánh mắt của hân.

Hân chấp quá tay nàng, độn ở lòng bàn tay, hơi hơi trầm giọng, “Chính mình phạm vào sai còn cái kỉnh?”

“Ai với người nào loạn?” Nàng chống đối trở về.

Cho là hân hội hung hăng lại trách nàng một chút, hân lại trầm mặc.

Nàng mặt nhăn nhu mày, rốt cục nhìn không được mở to mắt, lại nhìn đến hân thật sâu nhìn chăm chăm nàng, như muốn đem nàng xâm chiếm bóc lột như vậy, trên mặt hân nóng lên, đang muốn xoay người, lại bị hân hôn lên cánh môi.

Năm gia sự về sau, hai người liền tách ra. Ngật đáp cái gì đều thôi, lúc này một khi thân thiết lên, thế nào còn có thể được chia sẻ.

.

Thật lâu sau, hân hơi thở không xong ở môi nàng nhẹ nhàng vuốt ve, “Tiểu Thất, thay tắm sinh đứa bé.”

Nàng ngẩn ra, từ bắt tay thân thiện sau, bỏ rừng rậm kia quay về hân không có khống chế, ở nàng thể ~ nội phóng thích bên ngoài, hồi cung sau, hai người chuyện phòng the mặc dù thật là kích ~ liệt, nhưng hân vẫn là có nhiều tiết chế, không có ở nàng bên trong phóng thích. Rất ít thời điểm, hân làm ở bên trong, cũng sẽ làm cho thái y viện mở chút không thương thân ~ thể thuốc thiện cho nàng uống xong tránh thai.

Hiện tại —— bọn họ rốt cục có thể có con của mình sao?

Nàng vừa mừng vừa sợ, đột nhiên nhớ tới Lục tử, lại nghĩ tới năm phu nhân, trong lòng buồn bã, lại nghe được hân nhẹ giọng nói: “Lục tử cùng mẹ người thân đều không có tử, ngay tại yên hà đứng ẩn , ẩn vào đại thành phố. Đãi Hung Nô chuyện nhất rồi, trăm liền dẫn người đi tìm bọn hân.”

Nàng lập tức sững sốt, lập tức vui mừng quá đổi, hân thế nhưng nhìn ra tâm sự của nàng —— kích động đích thân lên miệng của hân.

Của hân mâu một chút thâm, hai người lại cư ~ quán hồi lâu, nàng cho là hân hội yếu nàng, cuối cùng, hân lại chỉ đem nàng cẩn thận ôm trở về trong lòng, nói : “Ngủ đi, mấy ngày trước lao ngục tai ương nào loạn , thân thể này trụ cột phá hư, chậm rãi điều trị hảo .”

Thanh âm bình thản, lại có thể nghe ra hân trong giọng nói thương tiếc cùng khẩn trương.

Nàng cùng hân dán chặt lấy, nàng có thể cảm giác được. Hân muốn nàng! Nàng cần cần môi, tiến sát trong lòng ngực của hân, nhỏ giọng nói: “Có thể .”

“Mau ngủ.”

Lòng ngực của hân hơi hơi phập phồng, thanh âm có chút khàn khàn. Trong lòng nàng ngọt ngào, nhắm mắt lại.

Nghĩ đến như vậy vui mừng, vừa nặng quay về bên cạnh hắn, sẽ rất mau đi vào giấc ngủ. Na tri đạo, mặc dù mệt mỏi, lại thủy chung ngủ không được.

Trong lòng mỉm cười nói nóng nảy, thật mạnh nhắm lại mắt, trên tóc bàn tay to của hắn nhẹ nhàng tráo rơi, “Có chuyện gì hãy cùng trầm nói.”

Thanh âm của hắn thực thanh tĩnh, không có bất kỳ buồn ngủ —— có lẽ, nàng chung quanh đi loạn, hắn sớm ngủ ra vấn đề.

“A Ly, có thể hay không làm cho như ý xuất cung?”

Nàng đột nhiên thốt ra mà ra.

414. Chương 416: Tình Thương Yên Hà (2)

Long Chính Văn thật sự rất thông minh. Vừa rời ở Trữ Tú điện, nàng truy vấn nhiều lần, cuối cùng Long Phi Ly cũng chịu nói cho nàng biết sự tình đã xảy ra ngày đó tại bãi săn Tây Sơn.

Long Chính Văn cố ý đem những đặc thù trên cơ thể nàng nói ra, Long Phi Ly dù là kẻ có tính tình nội liêm trong tình huống đó vẫn có chút biến sắc. Phản ứng của nàng càng rõ ràng..., đều là bản năng. Dù không biết rốt cuộc ở bãi săn đã xảy ra chuyện gì, nhưng dựa vào chút thần sắc này, tất sẽ có những nghi ngờ và phỏng đoán về quan hệ giữa nàng và Long Chính Văn.

Như phi cũng nghe thấy, Ôn Bích Nghi không thích nàng, nàng cũng chẳng bận tâm, nhưng Như phi là mẹ ruột của hắn, nếu ở hiện đại thì đó chính là mẹ chồng của nàng. Quan hệ giữa mẹ chồng nàng dâu quả nhiên luôn có nhiều vấn đề.

Gia yến, cứ nghĩ đến đó chỉ là bữa gia yến nho nhỏ. Dù thân cận như Long Tử Cẩm cũng không đến, mà lại ở chỗ Hạ Tang, vậy trong bữa gia yến đó sẽ có ai đây?

Phải chăng vì xuân đang đến, nên khí trời cũng chuyển lạnh, nếu không vì sao nàng càng chạy lại càng lạnh?

Nàng đang ngổn ngang rối rắm vì điều gì chứ? Như Ý vốn đã không còn là Như Ý của trước kia, nhưng vì sao lòng nàng lại luôn run rẩy bất an? Từ ngày gặp mặt tại cung Bích Hà, đến đại lao, đến lan uyển trong thủy đình, rồi đến Kim Loan điện.... Đường như bản thân đối với Như Ý luôn có một cảm giác rất kỳ quái, mà Như Ý trọng sinh đối với Long Phi Ly tựa hồ cũng không hề xa lạ...

Nơi tiền tuyến vẫn còn đang đánh giặc, nhưng trận bão động tại Hoàng Thành này lại khiến cho chuyện lớn nơi đế đô cơ hồ đều kết thúc. Tuy cũng có không ít vấn đề cần phải xử lý, quan lại nhất định phải được thanh lọc, thay máu, hậu cung cũng sẽ có một vài biến hóa, đầu tiên Hoa phi có thể sẽ bị biếm vào lãnh cung.

Còn có, nàng phải đi tìm sói con về, đêm đó, nó rõ ràng ở trong đại lao, sau đó không biết vì sao lại biến mất. Lại nhất là, rốt cuộc ai đã mang mặt nạ cho nàng và Thúy Nhi.... Nhưng mặc kệ thế nào, nàng và hắn, từ nay về sau sẽ được vui vẻ hạnh phúc, giống như những cái kết viên mãn trong những câu chuyện xưa.

Trên người càng ngày càng lạnh, nàng cần phải trở về.

Trong bóng đêm, nàng hí mắt nhìn về hướng Trữ Tú điện, đang muốn bước về phía đó, lại đột nhiên nghe được một tiếng mắng mỏ đầy giận dữ, “Ai cho nàng chạy loạn khắp nơi?”

Nàng ngẩn ra, quay đầu liền bắt được ánh mắt tràn đầy lửa giận của Long Phi Ly. Sau lưng hắn, Từ Hi đang dẫn theo vài tên thái giám cầm đèn.

“Nội thị trong Trữ Tú điện nói nàng về Phượng Thụ cung, đại a đầu của nàng lại bảo nàng đã sang bên chỗ Hạ Tang, mà bên Hạ Tang cũng không thấy bóng dáng nàng đâu cả, tối lửa tắt đèn, nàng ra ngoài làm

gì? Bên người cũng không mang theo một ai, đại loạn vừa qua, tuy đã có tử vệ tuần tra, nhưng bên cạnh nàng ít nhất cũng phải mang theo người, nàng không biết sao?”

Hắn nổi giận đùng đùng giở giọng trách mắng một hơi, đại khái là thấy nàng vòng hai tay ôm trước ngực, người run nhè nhẹ, ánh mắt liền trầm xuống, duỗi tay xoa xoa mặt nàng.

“Sao lại lạnh như vậy? Áo choàng đâu?”

Cơn giận của hắn lại càng tăng lên. Lòng nàng thất lại, thấp giọng nói: “Ta về.”

Không muốn âm ỉ với hắn, nàng xoay người rời đi – đêm nay vẫn nên về Phượng Thấu cung thì hơn. Nàng khó chịu, nhưng cũng biết không thể trách hắn, hắn cũng có khó xử của hắn.

Có lẽ trong khoảng thời gian này, vì mệt mỏi, lao ngục, cung dịch, nàng đã lâu không được nghỉ ngơi tốt, không muốn tranh chấp với hắn, chỉ mong được trở về ngủ một giấc.

Mới bước được một bước, đã bị hắn thô bạo chặn ngang ôm lấy...

Trữ Tú điện.

Tắm rửa xong, hắn bế nàng lên giường ôm vào lòng. Bên ngoài giường, dạ minh châu phát ra ánh sáng dịu dịu ấm áp. Nàng đưa lưng về phía hắn, hắn lại đột nhiên nhổm người dậy, nhìn nàng với ánh mắt thăm dò.

Nàng nhắm mắt lại, nhưng vẫn cảm nhận được ánh mắt nóng rực của hắn, phiền chán kêu lên một tiếng, giơ tay che đi ánh mắt của hắn. Hắn chạm tay lên tay nàng, xoa nhẹ, hơi hơi trầm giọng, “Bản thân đã sai, lại còn cấu kỉnh?” “Ai thêm làm loạn với chàng!” Nàng đắp lại.

Vốn tưởng hắn sẽ hung hăng trách nàng thêm một phen nữa, nhưng hắn lại trầm mặc.

Nàng mặt nhăn mày nhu, rốt cuộc nhin không được mở to mắt, lại thấy hắn đang chăm chú nhìn nàng... thật sâu, như muốn thấu rõ lòng nàng, mặt nàng nóng lên, đang muốn xoay người, lại bị hắn hôn lên cánh môi.

Kể từ khi Niên gia xảy ra biến cố, hai người liền tách ra. Cũng chưa từng gần gũi, lúc này một khi thân thiết, làm sao có thể tách rời.

.....

Thật lâu sau, hắn hơi thở gấp gấp nhẹ nhàng vuốt ve môi nàng, “Tiểu Thất, hãy sinh cho trẫm một hài tử.”

Nàng ngẩn ra, từ sau khi giảng hòa, trừ một lần ở trong rừng hắn không khống chế, phóng thích trong thân thể nàng, sau khi hồi cung, chuyện phòng the tuy có kịch liệt, nhưng hắn vẫn rất tiết chế, không hề phóng thích bên trong. Dù có cũng sẽ cho Thái y viện mang thuốc tránh thai cho nàng.

Giờ đây, cuối cùng bọn họ đã có thể có con của mình rồi sao?

Nàng vừa mừng, vừa sợ, đột nhiên nhớ tới Lục Tử, Niên phu nhân, trong lòng buồn bã, lại nghe thấy hắn nhẹ giọng nói: “Lục Tử cùng mẫu thân nàng vẫn bình an, hiện đang ẩn cư tại quận Yên Hà. Sau khi giải quyết được chuyện đại Hung nô, trẫm sẽ dẫn nàng đi tìm họ.”

Nàng lập tức sững sốt, vui mừng quá đổi, hắn vậy mà lại nhìn ra tâm sự của nàng – liền kích động hôn một cái lên môi hắn.

Hắn trầm ánh mắt xuống, hai người lại quần quýt hồi lâu, nàng cứ tưởng hắn sẽ yêu nàng, nhưng cuối cùng, lại chỉ cần thận ôm nàng vào lòng, rồi nói: “Ngủ đi, mấy ngày trước nàng ở trong lao ngục đã phải chịu nhiều khổ sở, thân thể hiện tại rất yếu, cần phải điều trị thật tốt”

Thanh âm tuy bình thản nhưng vẫn có thể nghe ra trong giọng nói đó là sự thương tiếc cùng khấn trương.

Hai người quần quýt, nàng có thể cảm giác được...hắn muốn nàng! Nàng cắn cắn môi, tiến sát vào trong ngực hắn, nhỏ giọng nói: “Có thể mà!”

“Mau ngủ.”

Lòng ngực của hắn hơi phập phồng, thanh âm cũng có chút khàn khàn. Trong lòng nàng ngòn ngọt, chậm rãi nhắm mắt lại.

Nàng cười vui vẻ, lặn xuống bên cạnh hắn, nghĩ rằng rất nhanh sẽ chìm vào giấc ngủ. Thế nhưng, dù mệt mỏi, lại vẫn không tài nào ngủ được.

Lòng có chút nóng nẩy, nhắm thật chặt mắt lại, bàn tay to trên tóc nàng xoa nhẹ, “Có chuyện gì hãy nói với trẫm.”

Thanh âm của hắn rất thanh tĩnh, chẳng hề có chút buồn ngủ nào – có lẽ, khi thấy nàng đi lại lung tung, hắn đã sớm ngủ yên rồi.

“A Ly, hãy cho Như Ý xuất cung, được không?”

Nàng đột nhiên thốt lời

415. Chương 417

Ban đêm, mặt mày cung. Nơi này là tân Thái Hậu như phi tử điện, trong cung thất chiếu đến sơ hở ái dâm đèn đuốc.

Vài cái tỳ nữ im lặng đứng hầu tại hạ thủ, ẩm trên giường, như phi một tiếng than nhẹ, nói : “Từ hi, cấp ai gia nói điểm chuyện này đi.”

Từ hi thấp giọng ứng, Long Phi Ly cùng Tuyên Ki ngủ lại sau, hắn liền trở về của mình sân, như phi phái người đem hắn kêu lại đây.

Như phi lại là thần nhiên thở dài một tiếng, “Ai gia, ai gia. Xưng hô thế này, Từ hi a, a như thật không ngờ còn có thể giống như này một ngày.”

Cục“Đây đều là Thái Hậu Hồng Phúc, hoàng thượng thánh minh, còn có như ý cô nương Thông Tuệ nhờ vả.”

“Ân, nói lên kia như ý cô nương, ai gia rất là vừa, cũng là nàng đem ai gia cứu ra.” Như phi cười cười, lại hơi hơi dừng lại, “Ai gia cùng hoàng thượng nhiều năm không thấy, Từ hi, người là bên người hoàng thượng già cung nhân rồi, cấp ai gia nói nói ta đây chuyện của con đi, vậy. Nói nói năm phi chuyện.”

Từ hi rùng mình, đột nhiên nhớ lại hôm nay trên điện Long Tu Văn trong lời nói.

Trẫm *****

Trữ tử điện.

Nam tử sau một lúc lâu không nói, Tuyên Ki trong lòng trầm xuống, cúi đầu cười nói: “Xem ta đây là nói gì đó, ân, ta ngủ.”

Nàng vừa trở mình, Long Phi Ly đã đem nàng ôm đến trên người.

Nàng có chút vô thố, vì hắn cặp kia huyền đen lợi hại mâu thật sâu nhọn nhát đánh giá chính mình.

Chính chắn, lấp, bịt] sợ, dúm đầu vào hắn cổ, hắn lại đem mặt của nàng nhẹ nhàng nâng lên.

“Tiểu ghen phụ.”

Hắn già mắng nàng ghen phụ, nàng tức giận buồn, cắn răng nói: “Người đi chết đi! Không ghen chính là không thích người.”

Nàng mắng xong, lại giật mình —— của hắn lông mày đậm giương, khóe môi khinh phác thảo.

Hắn đang cười?

Nàng còn tại ngơ ngác, hần lại đem đầu nàng áp chế, “Hảo. Ngày mai trẫm liền nghĩ chỉ.”

Sở hữu vẻ lo lắng giống nhau một cái chớp mắt quét sạch sẽ, trong lòng lại có chút trầm trọng, Tuyên Ki thấp giọng nói: “Ta không tốt.”

Vừa mới cùng điệp Phong nói lên Bích Hà cung chuyện, điệp Phong cười khỏ, nói: chủ tử, người ngày đó không nên ngăn cản hoàng thượng. Lợi kiếm đâm đương trường liền bị mất mạng, so với không thể nuốt độc vẫn có thể cứu chữa chậm chi ky , nàng hại chết nhân, nên đền mạng .

Điệp Phong nói, nàng chung quy không thể làm được —— nhưng là quả thật không muốn làm cho như ý ở tại chỗ này, đối với hần, nàng không nghĩ che dấu trong lòng mình ma.

“Người tốt lắm.” Thanh âm của hần trở nên không hờn giận.

Nàng mạnh ngẩng đầu, gằm nhẹ nói: “Người thích ghen tị nữ nhân sao? Nàng là ân nhân cứu mạng của ta, ta không có dung người chi lượng, ta ——”

Nàng thốt nhiên cảm mềm, hần khước mắt nhếch lên tinh tế vằn, trong cổ bật ra thanh âm của có chút mặt không xong.

Cảm tình hần ở đặc ý?

Nàng càng sợ kinh ngạc, hần càng cao hứng, hai người vui đùa âm ỉ , nàng cơ hồ không thể tưởng tượng đây là đang trên triều đình chính là cái kia nhân, rốt cục hần một cái xoay người, đem nàng đặt ở dưới thân, trầm giọng nói: “Nếu không ngủ.”

Minh châu vàng sáng, Phong vãn giường ~ vi, bị cuốn mở đích thật nhỏ trong khe h, mơ hồ có thể thấy được, tuyết trắng thượng một chút chu sa kiều diễm như tích. Nữ tử thanh âm của chậm rãi thoát phá.

Rõ ràng ngủ trước, nói một bộ con dâu kế hoạch tác chiến, làm cho hần đem nàng tỉnh lại, buổi sáng đi cho hần mẫu thân thỉnh an, lại đi tiểu phòng ăn làm một ít thức ăn, hảo chờ hần hạ triều một đạo đến mặt mày cung bồi mẫu thân hần ăn cơm.

Chính hần làm việc quy luật khắc kỷ, đối với nàng cũng không đột nhiên —— canh năm thiên khinh thủ nếp chân lúc thức dậy, tượng trưng kiểu nhẹ nhàng hoán nàng vài tiếng, liền nghe được hần nói: vẫn là ngủ tiếp chút sẽ vì hảo, trẫm hạ triều liền dẫn người đi mặt mày cung thỉnh an dùng bữa. Mẫu phi nơi đó, trẫm làm cho người ta đốt chút an thần yên lặng ngủ hun hương, nàng sẽ không sáng sớm.”

Hần đây là cái gì mưu ma chước quỷ?

Không biết là lời của hần mời nàng chiều rộng tâm vẫn là như thế nào, nàng bắt tranh khí bò không dậy nổi —— tối hôm qua không nên náo loạn , nhất náo loạn, hai người liền. Hần là sáng khoái tình thần rồi, thân thể của nàng lại giống tan cái.

Nhưng tối hôm qua, hần không có. Tránh thai.

Tại từ trách vừa vui sướng trong mơ hồ , liền nghe được có người bổ nhào xuy cười, nhìn lại cũng là điệp gió.

Nàng thu thập thỏa đáng, nấu chút trà, cũng không làm cho điệp Phong lấy, chính mình bưng liền chạy nhanh dẫn theo điệp Phong ra điện, nghĩ tới đi mặt mày cung cho hần mẫu thân thỉnh an —— mặc kệ như phi đã dậy chưa, nàng chờ chính là.

Mới trở ra cửa điện, chợt nghe điệp Phong một tiếng kinh thét lên: “Người tới nơi này làm cái gì?”

Nàng còn không có phản ánh lại đây, một chút thân ảnh đã bước nhanh chạy tới ôm lấy nàng.

“Long Phi Ly hạ chỉ, để cho ta xuất cung, A Thất, ta không muốn cùng người tách ra.”

Một tiếng thanh thúy, trong tay nàng dụng cụ vỡ thành bụi mù.

Lưu cảnh thân thủ đem nàng hướng trong lòng dẫn theo mang, chu thất cười cười.

Nếu sớm nhìn đến tổ trong kính ngày đó Bích Hà cung tình cảnh, ở biết nàng là ở truy truy về sau, còn có thể đem nàng lưu lại sao?

Có lẽ, hội; nhưng là hứa, không biết.

Lúc ấy nhưng chỉ là vui sướng, lôi kéo nàng cười to kêu to vui sướng —— vì thế, “Như ý” đối với nàng cùng Long Phi Ly hảo, ở truy truy bỏ tự ở bên trong, đã thành bởi vì A Thất.

Nàng không có bằng hữu, các nàng cơ hồ cùng nhau lớn lên, nàng tin truy truy.

Có lẽ, truy truy lúc ấy giấu giếm nàng, quả thật không nghĩ nàng nghĩ nhiều, đồng thời cũng ức chế tự thân nghĩ nhiều đi.

Chính là, đó là từng.

Tuy rằng, có lẽ từng có như vậy từng.

Một năm lợi nhuận quang cảnh cứ như thế trôi qua.

Mặc kệ phần hoa sau lưng bao nhiêu thiệt giả, thời gian vốn là như vậy đi qua.

Ở trắng chiến phong lần đầu đánh tan Hung Nô, ở hạ tang cùng Ngọc Trí rời cung, ở đoạn ngọc hoàn cùng trong suốt kết thành vợ chồng, ở nàng cùng như phi không mặn không nhạt quan hệ ở bên trong, ở truy truy cùng Long Phi Ly từ từ hữu hảo trùng qua đi.

Nói đến truy truy cùng Long Phi Ly hữu hảo, tối thiểu, ở Tuyền Ki xem ra là như vậy, bởi vì truy truy không phải như ý, nàng lại không biết Long Phi Ly!

416. Chương 417: Tình Thương Yên Hà (3)

Ban đêm, Nghi Dĩnh cung. Nơi này chính là tẩm cung của Thái hậu Như phi, trong cung đèn đuốc sáng trưng.

Tỳ nữ yển lặng đứng hầu bên cạnh, trên giường ấm, Như phi than nhẹ một tiếng: “Từ Hi, nói chút chuyện cùng ai gia đi.”

Từ Hi thấp giọng đáp lời, sau khi Long Phi Ly và Tuyền Cơ ngủ, hần liền trở về viện của mình, đã thấy Như phi cho người gọi hần đến.

Như phi lại thản nhiên buông tiếng thở dài, “Ai gia, ai gia...xưng hô thế này, haiz...Từ Hi, thật không ngờ còn có thể có một ngày hôm nay.”

“Đây đều là hồng phúc của Thái hậu, hoàng thượng thánh minh và Như Ý cô nương thông tuệ.”

“Ừm, nói đến Như Ý cô nương đó, ai gia rất hài lòng, cũng là nàng đã cứu ai gia ra khỏi nơi đó.” Như phi cười cười, rồi hơi dừng lại, “Ai gia và hoàng thượng đã lâu không gặp mặt, Từ Hi người là cung nhân lâu năm bên người hoàng thượng, hãy nói cho ai gia biết chút chuyện của hần...nói về Niên phi đi.”

Từ Hi rùng mình, đột nhiên nhớ đến lời của Long Chính Văn trên đại điện ngày đó.

Trữ Tú điện.

Nam tử một lúc lâu vẫn không nói gì, lòng Tuyền Cơ trầm xuống, cúi đầu cười nói: “Xem như ta chưa nói gì, ừm, ta ngủ.”

Nàng vừa trở mình, Long Phi Ly đã ôm nàng lên.

Nàng có chút thất thố, vì đôi mắt đen tuyền mà sắc bén kia đang đánh giá nàng thật sâu. Nàng cúi đầu mình thật sâu vào cổ hắn, hắn lại nhẹ nhàng nâng khuôn mặt nàng lên.

“Tiểu tức phụ.”

Hắn lại mắng nàng là tiểu tức phụ, nàng tức giận, cắn răng nói: “Chàng đi chết đi! Không ghen chính là không thích chàng.”

Mắng xong, nàng mới giật mình – lông mày hắn khẽ nhướng, khóe môi cong cong phác thảo nét cười.

Hắn đang cười?

Khi nàng còn đang ngơ ngác, hắn lại áp đầu nàng sát vào hắn, “Được, ngày mai trầm sẽ ban chỉ.”

Những lo lắng vừa rồi dường như đã bị quét sạch chỉ trong chớp mắt, lòng nàng lại có chút nặng nề, Tuyền Cơ thấp giọng nói: “Là ta không tốt.”

Vừa nói với Diệp Phong về chuyện Bích Hà cung, Diệp Phong cười khở, nói: “Nương nương, ngày đó người không nên ngăn cản hoàng thượng. Một kiếm đoạt mạng, còn hơn là uống thuốc độc rồi từ từ cứu chữa, nàng ta hại chết người thì phải đền mạng.”

Lời Diệp Phong nói, chung quy nàng không thể làm được – nhưng nàng quả thật không muốn Như Ý ở lại, đối với hắn, nàng không muốn che dấu tâm ma trong lòng mình.

“Nàng rất tốt.” Thanh âm của hắn không hờn, không giận.

Nàng ngẩng phắt đầu lên, gằm nhẹ nói: “Chàng thích nữ nhân ghen tị sao? Nàng là ân nhân cứu mạng của ta, ta lại không dung được nàng ấy, ta...”

Nàng đột nhiên ngậm miệng, khóe mắt hắn tinh tế nhếch lên, từ trong cổ họng bật ra thanh âm khe khẽ như cố nén. Hắn đang đắc ý? Nàng càng kinh ngạc, hắn càng cao hứng, hai người vui đùa âm ỉ, nàng cơ hồ không thể tưởng tượng được đây chính là kẻ cao cao tại thượng trên triều đình, cuối cùng hắn xoay người, đem nàng đặt dưới thân, trầm giọng nói: “Nếu không ngủ...”

Dạ minh châu ôn oán, rèm trướng khẽ lay, lộ ra một khe hở nho nhỏ, mơ hồ có thể thấy được trên nền tuyết trắng một nốt chu sa kiều diễm như ngọc... Thanh âm nữ tử khe khẽ vang lên...

Rõ ràng trước lúc ngủ, đã nói với hắn về kế hoạch con dâu tác chiến, muốn hắn gọi nàng dậy, buổi sáng đi thỉnh an mẫu thân hắn, rồi đến trừ phòng làm ít thức ăn, chờ hắn hạ triều thì đến Nghi Dĩnh cung bồi mẫu thân hắn dùng bữa.

Bản thân hắn làm việc luôn có quy tắc kỷ luật, vậy mà đối với nàng lại không như thế - canh năm thức dậy, hắn chỉ nhẹ nhàng gọi nàng vài tiếng tượng trưng, rồi thấp giọng nói: “Vẫn là nên ngủ thêm một chút thì tốt hơn, trầm hạ triều sẽ dẫn nàng đến Nghi Dĩnh cung thỉnh an rồi dùng bữa. Chỗ của mẫu phi, trầm đã cho đốt huân hương an thần, bà ấy không thức dậy quá sớm đâu.”

Mơ mơ ước gì vậy?

Không biết lời hắn nói là muốn nàng thả lỏng tâm tình hay là thế nào, nhưng nàng cũng không có khí lực mà bỏ dậy nổi – tối hôm qua lẽ ra không nên náo loạn, náo một hồi... hai người liền..., hắn thì thần thanh khí爽 rồi, còn nàng thì....

Nhưng tối hôm qua, hắn không có.... tránh thai.

Từ trách cứ đến mừng vui, trong mơ hồ nàng nghe có tiếng cười truyền đến, nhìn lại thì ra là Diệp Phong.

Nàng thu thập ổn thỏa, pha chút trà, cũng không để Diệp Phong giúp, nàng tự mình bưng lấy mang theo Diệp Phong ra khỏi điện, muốn đến Nghi Dĩnh cung thỉnh an mẫu thân hắn – mặc kệ Như phi đã dậy hay chưa, nàng chờ là được.

Mới bước đến cửa điện, chợt nghe Diệp Phong thét lên đầy kinh ngạc: “Người đến đây làm gì?”

Nàng còn chưa kịp nhìn lại, thì một thân ảnh đã chạy nhanh đến ôm lấy nàng.

“Long Phi Ly hạ chỉ, cho mình xuất cung, A Thất, mình không muốn xa cậu...”

Thanh âm thanh thúy vang lên, trà cụ trong tay nàng vỡ tan thành bụi mù.

Lưu Cảnh dang tay ôm nàng vào lòng, Chu Thất cười cười. Nếu sớm nhìn thấy tình cảnh tại Bích Hà cung ngày đó trong Tổ Kính, thì sau khi biết cô ta là Truy Truy, nàng còn có thể lưu cô ta lại hay không? Có lẽ có, nhưng cũng có thể không, nàng cũng không biết.

Lúc ấy chỉ duy có vui sướng dâng trào, nàng ôm cô ta cười to trong niềm vui sướng – vì như thế, “Như Ý” đối với nàng và Long Phi Ly đều rất tốt, vì Truy Truy trong thân thể Như Ý, đã vì A Thất.

Nàng không có bạn bè, hai người lớn lên cùng nhau, nàng tin Truy Truy.

Có lẽ, Truy Truy trước đó giấu diếm nàng, cũng không phải cô ta có tính toán gì, đồng thời cũng không cho phép bản thân nghĩ nhiều.

Nhưng, cũng chỉ là từng thôi.

Cho dù, có lẽ từng có như vậy đi chăng nữa.

Một năm cứ thế bình yên trôi qua.

Mặc kệ phía sau sự phồn hoa kia có bao nhiêu thật giả, thời gian cứ thế trôi qua.

Khi Bạch Chiến Phong lần đầu đánh tan Hung Nô, khi Hạ Tang cùng Ngọc Trí rời cung, khi Đoạn Ngọc Hoàn cùng Nhạc Tinh Oánh kết thành phu thê, khi quan hệ giữa nàng và Như phi không mặn, không nhạt, khi quan hệ giữa Truy Truy và Long Phi Ly dần như bằng hữu.

Nói đến tình hữu hảo giữa Truy Truy cùng Long Phi Ly là ít nhất, lúc đó Tuyền Cơ nghĩ như vậy, bởi vì Truy Truy không phải là Như Ý, cô ta cũng không nhận ra Long Phi Ly

417. Chương 418

Nói đến truy truy cùng Long Phi Ly hữu hảo, tối thiểu, tại kia khi Tuyền Ki xem ra là như vậy, bởi vì truy truy không phải như ý, nàng cũng không nhận ra Long Phi Ly —— truy truy nói, 2010 năm, nàng đã phát hiện song tăng hòm quan tài bí mật về sau, một ngày ban đêm lặng lẽ một người trở lại sở nghiên cứu lý, mở ra quan tài, liền mất đi tri giác, khi... tỉnh lại đã đến nơi này. Cái khác, nàng không nói cái gì nữa. Tuyền Ki từ nhỏ chỉ biết, truy truy tính tình có điểm cổ quái, cũng sẽ như mình giống nhau khi có ... hay không tâm không phổ đại a, đồng thời lại cực kỳ trí cao hững hờ im lặng, dù sao, giống nàng như vậy niên kỷ kỷ, đã bắt tiến sĩ học vị, lại tham gia đại lượng buồn tẻ lịch sử nghiên cứu công tác nữ sinh ít lại càng ít.

Không biết, ở Long Phi Ly xem ra tử mà sống lại như ý là một người như thế nào, hẳn hội cảm thấy được hiện tại như ý là không đồng ư, hẳn thì như thế nào đối đãi nàng cùng như ý đột nhiên chuyển biến tốt đẹp quan hệ.

Nàng bắt đầu cũng có chút không yên, có một trễ, Long Phi Ly lại đột nhiên nói với nàng, người vui vẻ là tốt rồi.

Hắn làm cho người ta nghĩ mà sợ sâu sắc!

Cục nàng cùng truy truy đãi cùng một chỗ thời gian thật nhiều, truy truy cũng có khi cũng sẽ tùy Long tử gắm xuất nhập Long Phi Ly thư phòng.

Long tử gắm cùng nàng lên nói qua như ý chuyện. Long tử gắm cười nói, có lẽ một lần tử sinh, thật sự làm cho như ý cải biến. Nay thay đổi tốt lắm, chính là, hẳn lúc nói chuyện, có chút phiền muộn —— như ý thủy chung không chịu tiếp nhận hẳn.

Nàng cũng nổi lên một tia ảm đạm, trên thực tế, vị này đa tình thập ông thích người đàn bà kia đã muốn mất. Nếu là cái kia đã chết đi như ý, trước khi chết không biết là nghĩ như thế nào đâu rồi, có nghĩ tới hay không cùng vị này Vương gia cùng nhau. Chính là, hết thấy đều đã không thể nào biết được .

Trăm mà Long tử gắm cùng thôi y nữ trong lúc đó, bỏ nhào tổ mê ly, nàng cũng đại khái hiểu được, Long tử gắm có lẽ đem thôi y nữ coi thành tri kỷ bình thường bằng hữu, nhưng cũng không tình yêu nam nữ; thôi y nữ cũng, nàng yêu Long tử gắm.

Nàng cùng thôi y nữ đi được rất gần, giống cùng trong suốt giống nhau trở thành tốt lắm bạn rất thân. Long Phi Ly cũng nhân thôi y nữ đối với nàng hảo, thật là yêu thích người này nữ tử, thăng chức nàng trở thành thái y viện phó y chính —— thôi y nữ y thuật cùng y đức, cũng quả thật hoàn toàn xứng đáng. Nghe nói, nhiều năm nhẹ đích quan viên hướng nàng cầu hôn, Long Phi Ly còn thân hơn từ chối chuyện này. Sau lại, thôi y nữ khéo léo từ chối .

Mà nói đến trong suốt, cũng là nhất cọc duyên phận, nói tỉ mỉ , nguyên lai trong suốt mẫu thân cùng năm phu nhân lấy chồng tiền đúng là khăn tay chi giao. Trong suốt mẫu thân đau lòng năm phu nhân chuyện tình, nàng âm thầm nói cho trong suốt năm phu nhân chuyện tình, trong suốt hiểu được trong đó lợi hại, không có nói cho nhạc phu nhân, cười nói, nếu có chút một ngày nàng cùng hoàng thượng bởi yên hà đứng, nàng nhất định đại mẫu vẫn an.

Cùng trắng chiến phong cũng khi có gặp mặt. Đầu là nhiều người tại tràng, bọn họ rất ít nói cái gì đó, có khi cũng liền một ánh mắt trao đổi, nhưng biết lẫn nhau mạnh khỏe, nàng rất sung sướng.

Khi đó nàng, kỳ thật bỏ qua một cái vấn đề rất trọng yếu, mà truy truy chưa cùng nàng nói qua —— truy truy giống như toan tính trí nhớ.

Nàng đi đoán quá Long Phi Ly ý tưởng —— trên thực tế, Long Phi Ly người này nhìn người xem sự tâm tư trăm ngàn khó nói, nhưng Long tử gắm đâu rồi, quen thuộc ngày xưa như ý Long tử gắm nhưng lại hoàn toàn không có cảm thấy được hiện tại như ý là không đồng sao? Trừ phi truy truy rất quen thuộc như ý chuyện tình!

Long Phi Ly cùng một chúng thân tín sẽ ở thư phòng thảo luận một ít tình hình chính trị đương thời vấn đề, đương nhiên, phân chúc cơ mật các nam nhân sẽ ở hạ triều sau đích trên điện Kim Loan thương thảo.

Ngẫu nhiên, các nàng ở thời điểm, hội chen vào nói mấy câu. Bỏ qua một bên trước kia đủ loại, truy truy giải thích, tất cả mọi người thật là tán thưởng.

Nàng biết, Long Phi Ly cũng là, nàng xem đến hẳn hơi hơi ánh mắt tán thưởng —— hẳn từ trước đến nay là một hà khắc “Lão bản” .

Nàng cũng sẽ kể một ít nói, nhưng rất ít nói có liên quan chính kiến gì đó, chỉ nói chút lời nói dĩ dõm. Có chút chính vụ, nàng đều không phải là không hiểu được, chính là nàng càng ưa thích như vậy một ít —— nhìn đến Long Phi Ly có khi vì vụn vặt lông mày, nàng tưởng đợi hẳn cười cười.

Long Phi Ly cũng cổ quái, hội nhìn chăm chăm nàng kể một ít nước miếng nói, khỏe môi giờ lên, không biết hẳn đang cười nàng bốn vẫn là như thế nào.

Phía sau, nàng có khi hội không dùng thấy nhìn đến truy truy nhìn nàng, sau đó thần nhiên cười mở.

Điệp Phong vẫn là không thích như ý, không hiểu vì sao nàng đột nhiên cùng như ý tốt lắm, nhưng trở ngại, vương] ở mặt nàng thượng, không nói gì, chỉ nói mời nàng hết thấy cẩn thận, mình cũng hội giám thị lấy như ý hành động.

Lo lắng quá, nàng vẫn là không nói cho Long Phi Ly chính mình đều không phải là nguyên lai Tuyên Ki. Nếu hẳn thích là chu thất, nàng là không phải Tuyên Ki lại có cái gì vội vàng?

Truy truy cũng nói, hay là trước đừng nói cho hẳn. Có lẽ sẽ đối lịch sử có ảnh hưởng gì cũng nói không cho phép.

Các nàng lên cũng sẽ đoán cái kia song tầng hòm quan tài bí mật, cũng thử liên hệ Ngọc Hoàn, nhưng vẫn liên lạc không được. Sau lại, truy truy đích điện thoại pin cũng sống thọ và chết tại nhà, môn mê Faraday điện từ nguyên lý rất nhiều lần đều không có thành công, xem ở hồ ca phong nhã phân thượng, không có mắng hấn.

Này đã hơn một năm lý, Long Phi Ly tức chính triều đình nhân sự, rồi sau đó cung —— trên thực tế, ở cung biến về sau, nàng một lần nữa bị đóng cửa phi, cũng không có người đưa ra phản đối, nàng hiểu được, sau lưng của hấn nhất định hao tổn tâm tư, hấn chưa nói, nàng cũng không còn hỏi.

Hoa phi bị lưu đầy, hoàng hậu vẫn bảo lưu lại trung cung vị trí, dung tuệ cũng vẫn là tuệ phi. Ưc sống chung dung tướng quân đều là công thần, mà năm tướng là một gã phản nghịch —— đại thần trong triều đều ở nhìn! Thiên hạ này dân chúng đều ở nhìn!

Nàng hiểu được, cũng không để ý phân vị. Hấn lại nói với nàng, không cần thật lâu, hấn sẽ cho nàng nữ tử nặng nhất vinh quang.

Hấn đối với nàng càng ngày càng sủng ái.

Bỏ nàng, hoàng hậu cùng tuệ phi, cung biến về sau, hấn liền không có bay qua khác phi tần bài tử. Hoàng hậu cùng tuệ phi tẩm cung, hấn sẽ đi, nhưng đi không nhiều lắm. Hậu cung tựa hồ bắt đầu. Thùng rỗng kêu to.

418. Chương 418: Tình Thương Yên Hà (4)

Nói đến tình hữu hảo giữa Truy Truy cùng Long Phi Ly là ít nhất, lúc đó Tuyền Cơ nghĩ như vậy, bởi vì Truy Truy không phải là Như Ý, cô ta cũng không nhận ra Long Phi Ly - Truy Truy nói, năm 2010, nàng phát hiện bí mật song tầng quan tài về sau, đêm một ngày nọ lặng lẽ một mình trở lại bên trong sở nghiên cứu, mở quan tài ra, liền mất đi trí giác, khi tỉnh lại thấy đã đến nơi này. Những thứ khác, nàng không biết gì nữa. Tuyền Cơ từ nhỏ cũng biết, Truy Truy tính tình có điểm cổ quái, cũng giống như nàng lúc đó, vô tâm vô phế, đồng thời lại cực kỳ thích yên lặng, dù sao, nữ sinh như nàng, tuổi còn trẻ, có học vị tiến sĩ, lại tham gia toàn những công tác nghiên cứu lịch sử buồn tẻ rất hiếm có.

Không biết, do Long Phi Ly thấy Như Ý là một người chết đi mà sống lại, cảm thấy được hiện tại Như Ý bất đồng trước đó, hấn có thắc mắc vì thấy quan hệ giữa nàng cùng Như Ý đột nhiên chuyển biến tốt đẹp?

Nàng lúc đầu cũng có chút thấp thỏm, có một đêm, Long Phi Ly lại đột nhiên nói với nàng, người vui vẻ là được rồi.

Hấn nhảy cảm làm cho người ta nghĩ mà sợ!

Nàng và Truy Truy thời gian ở bên nhau ngày càng nhiều, Truy Truy cũng có lúc theo Long Tử Cẩm vào thư phòng của Long Phi Ly.

Long Tử Cẩm cùng nàng lên lút nói qua chuyện Như Ý. Long Tử Cẩm cười nói, có lẽ một lần sinh tử, thật sự làm cho Như Ý cải biến. Thay đổi này rất tốt, chỉ là, hấn ta có chút phiền muộn vì Như Ý thủy chung không chịu tiếp nhận hấn.

Trong lòng nàng cũng có một tia ảm đạm, trên thực tế, nữ nhân vị Thập gia kia thích đã không có ở đây. Nếu là Như Ý đã chết đi kia, trước khi chết không biết nghĩ như thế nào đây, có nghĩ tới sẽ cùng vị Vương gia này hay không. Chỉ là, hết thảy đều đã không thể nào biết được.

Còn giữa Long Tử Cẩm cùng Thôi Y Nữ, nàng cũng đại khái hiểu, Long Tử Cẩm có lẽ đem Thôi Y Nữ coi thành bằng hữu tri kỷ, nhưng không phải là tình yêu nam nữ; Thôi Y Nữ thì không, nàng yêu Long Tử Cẩm.

Nàng cùng Thôi Y Nữ khá gần gũi, cùng với Nhạc Tinh Oánh trở thành bạn thân thiết. Long Phi Ly cũng bởi vì Thôi Y Nữ đối xử với nàng tốt, cũng quý mến nữ tử này, thăng chức nàng trở thành phó y chính Thái Y Viện - y thuật cùng y đức của Thôi Y Nữ cũng xác thực hoàn toàn xứng đáng. Nghe nói, nhiều quan viên hướng nàng cầu hôn, Long Phi Ly thân thiết tự hỏi tới chuyện này. Nhưng, Thôi Y Nữ uyển chuyển cự tuyệt.

Mà nói đến Tinh Oánh, cũng là duyên phận, nói tới, thì ra mẫu thân Tinh Oánh cùng Niên Phu Nhân trước khi lấy chồng là bạn bè thân thiết. Mẫu thân Tinh Oánh đau lòng chuyện Niên Phu Nhân, nàng âm thầm nói cho Tinh Oánh biết chuyện, Tinh Oánh hiểu lợi hại trong đó nên không nói cho Lạc phu nhân, cười nói, nếu có một ngày nàng cùng Hoàng Thượng đến Yên Hà trấn, nàng nhất định đi thăm đại mẫu.

Cũng có lúc gặp mặt Bạch Chiến Phong. Ở đây có nhiều người, bọn họ rất ít nói gì với nhau, có khi chỉ một ánh mắt trao đổi, nhưng biết rõ hai bên mạnh khỏe, nàng rất sung sướng.

Khi đó nàng, kỳ thật bỏ qua một vấn đề rất trọng yếu mà Truy Truy chưa cùng nàng nói qua - Truy Truy có trí nhớ của Như Ý.

Nàng đoán qua ý tứ của Long Phi Ly - trên thực tế, Long Phi Ly là người có tâm tư sâu xa, nhưng Long Tử Cẩm quen thuộc với Như Ý ngày xưa lại hoàn toàn không cảm thấy Như Ý hiện tại bất đồng sao? Trừ phi Truy Truy rất quen thuộc chuyện của Như Ý!

Long Phi Ly cùng một vài thân tín ở thư phòng thảo luận một chút tình hình chính trị đương thời, đương nhiên, phần cơ mật nhất sẽ được thương thảo ở hạ triều sau Kim Loan điện.

Ngẫu nhiên, các nàng sẽ chen vào vài câu. Truy Truy giải thích những hiểu biết trước kia làm tất cả mọi người đều tán thưởng.

Nàng biết rõ, Long Phi Ly cũng vậy, nàng nhìn thấy ánh mắt tán thưởng của hắn - hắn ta từ trước đến nay là một “Lão bản” Hà khắc.

Nàng cũng nói đôi lời, nhưng rất ít nói có chuyện quan trường gì đó, chỉ nói chút ít lời dí dỏm. Chuyện chính vụ, nàng cũng không phải là không hiểu được, chỉ là nàng ưa thích nói đùa như vậy một chút - - chứng kiến Long Phi Ly cau mày nhăn trán suy tư, nàng muốn trêu chọc hắn ta cười.

Long Phi Ly cũng cổ quái, nhìn chằm chằm nàng nói, khoe môi gợn lên, không biết hắn ta đang cười nàng ngốc hay như thế nào.

Lúc này, nàng có khi có cảm giác chứng kiến Truy Truy nhìn qua nàng, sau đó nhàn nhạt cười.

Điệp Phong còn chưa thích Như Ý, không hiểu vì cái gì nàng đột nhiên cùng Như Ý quan hệ tốt, nhưng ngại nàng nên không nói gì, chỉ muốn nàng phải coi chừng, chính nàng cũng giám thị cử động của Như Ý.

Cân nhắc qua, nàng cũng chỉ biết không có nói cho Long Phi Ly chính mình cũng không phải là Tuyền Cơ. Nếu hắn ta thích là Chu Thất, nàng là Tuyền Cơ hay không là chuyện không vội gì.

Truy Truy cũng nói, hay là trước đừng nói cho hắn ta. Có lẽ có ảnh hưởng gì đối với lịch sử cũng không biết.

Các nàng cũng lén lút suy đoán cái song tăng quan tài bí mật kia, cũng thử liên lạc Ngọc Hoàn, nhưng vẫn liên lạc không được. Về sau, pin di động của Truy Truy cũng hết, thử các nguyên lý điện từ Faraday,.. rất nhiều lần cũng không thành công.

Hơn một năm nay, Long Phi Ly điều chỉnh nhân sự triều đình, hậu cung - hậu cung thay đổi về sau, nàng một lần nữa là phi, cũng không có người đề xuất phản đối, nàng hiểu, hắn sau lưng nhất định hao tổn tâm tư, hắn ta chưa nói, nàng cũng không hỏi.

Hoa Phi bị lưu vong, hoàng hậu vẫn bảo lưu vị trí, Dung Tuệ cũng vẫn là Tuệ phi. Úc tướng và Dung tướng quân đều là công thần, mà Niên tướng lại là phản nghịch - - đại thần trong triều đều đang nhìn! Dân chúng thiên hạ đều đang nhìn!

Nàng hiểu, cũng không thêm để ý phần vị. Hắn ta lại nói với nàng, không lâu sau, hắn ta sẽ cho nàng vinh quang cao nhất.

Hắn đối với nàng càng ngày càng sủng ái.

Trừ nàng, hoàng hậu cùng Tuệ phi, hậu cung thay đổi về sau, hắn không lật bài tử của phi tần nào. Tẩm cung hoàng hậu cùng Tuệ phi, hắn cũng đi, nhưng đi không nhiều lắm. Hậu cung tựa hồ bắt đầu... thùng rỗng kêu to.

419. Chương 419

Tú nữ trạc chọn tiến cung, mỗi ba năm một lần, hắn chặn lại nội vụ phủ bên kia an bài —— mà nội vụ phủ, hạ tang rồi đi về sau, cầm quyền như cũ là Từ hi, phó tổng quản vị trí liền từ Từ hi thủ hạ nhân tiếp được.

Như phi bên kia - ý kiến rất lớn, một ít cự thần cũng đều thượng tấu làm cho Long Phi Ly chọn trạc tân phi tiến cung. Bởi vì, hoàng hậu, tuệ phi cùng nàng cũng không có sở ra.

Hoàng hậu cùng tuệ phi không có sinh dục cũng không kỳ quái, nàng biết hắn động tay chân, nhưng này nhiều năm tới nay, hắn cùng với nàng cũng không có tránh thai, nàng lại không có thể mang thai hài tử của hắn. Nàng sủng quan hậu cung, không thể nghi ngờ thành Phong trên ngọn sóng.

Hắn che chở nàng, cũng không có người dám nói cái gì, mà hướng quan lý, quan lớn, cũng bất quá là ức tướng, Lâm tư chưa kịp thủ số ít cự thần thượng tấu gián nói trạc chọn tân phi, cái khác đều là hắn một tay nhắc rút ra nhân.

Cục nàng rất không yên tĩnh, hắn lại lo lắng thân thể của nàng vì nhiều, dù sao nàng trước kia bị thương hại rất nhiều, thể cốt kém, làm làm cho thời y nữ cẩn thận thay nàng kiểm tra. Thời y nữ vài lần chẩn tra, chẩn án đều là —— nương nương thân thể mặc dù yếu, nhưng trải qua đã hơn một năm điều dưỡng, đã khôi phục không ít, cũng không có gì không chữa bệnh trạng.

Thân thể hắn tốt lắm, bọn họ lần đầu tiên. Thì có đứa nhỏ, vì sao hiện tại ngược lại nghi ngờ không hơn đâu? Sau lại, hắn cũng làm kiểm tra, thân thể hắn cường kiện, càng không khác thường.

Rất kỳ quái.

Trăm nàng luôn luôn tại tướng, nàng nên làm như thế nào mới tốt —— hắn cũng không là ăn nói lung tung nhân, nàng biết, không lâu về sau, hoàng hậu cùng tuệ phi, hắn sẽ có an bài, đến lúc đó nàng sẽ trở thành vì hắn duy nhất vợ.

Nhưng hắn là Vương! Vương không thể không có làm con nuôi người!

Nàng biết chắc nói, dã tâm của hắn rất lớn! Hắn có tranh giành thiên hạ dã tâm —— thiên hạ này, không còn là Tây Lương!

Vân thương, có chút quốc gia cùng du mục dân tộc còn thực hoang man, không nhìn được giáo hóa, kinh tế văn hóa không phát đạt, nàng biết trong lòng hắn có một đại thống nhất, đại phồn hoa mộng.

Hắn còn thực tuổi trẻ, hắn cũng không cấp, nàng biết hắn ở kế hoạch —— Tây Lương vốn là đại quốc, mười năm sinh tụ, mười năm sinh lợi, nàng có loại dự cảm, hắn sẽ trở thành vì vân thương bá chủ!

Nam nhân như vậy, có thể nào không có đứa nhỏ?

Như phi trước kia cũng bị tiên hoàng sủng quan hậu cung, nhưng thay đổi vị trí, đã có rất nhiều bất đồng. Nàng có lẽ có thể chịu được con hắn chỉ sủng ái một nữ nhân, nhưng nàng không thể tán thành hắn không có con nối dòng.

Nàng cùng như phi quan hệ không tốt. Như phi yêu thích truy truy, nàng làm cho truy truy có khi giúp đỡ nói lên vài câu —— nàng không phải muốn như phi tán thành, nàng chỉ là muốn cùng hắn cùng đi hiệu thuận hắn này từng chịu quá rất nhiều cực khổ mẫu thân.

Nhưng là, có lẽ là duyên phận, có lẽ là ngày đó trên đại diện tất cả vào trước là chủ, có lẽ là con nối dòng vấn đề không thể điều hòa mâu thuẫn, truy truy cũng nói chính mình tận lực. Nàng cùng như phi quan hệ có đi hướng ác liệt xu thế.

Nàng rất nhiều bất an.

Đêm nay, nàng từ trong mộng trất tỉnh, bị hấn ôm chặt lấy, nàng xem đến hấn mẫn mầu đau lòng. Thật sâu nặng nề duệ, lại viết đau lòng.

Nàng tiến sát trong lòng ngực của hấn.

Bàn tay lau chùi nàng hấn ẩm ướt phát, hấn ôn nhu hỏi nàng làm cái gì mộng.

Nàng đã muốn không làm tiếp cái kia truy truy cùng Ngọc Hoàn mộng —— có lẽ là bởi vì truy truy đã tại bên người nàng.

Vẫn là biết làm chút ác mộng, lại tựa hồ như không có gì bề ngoài thu ý nghĩa, không giống phía trước cổ quái mịt mờ. Mỗi lần, hấn đều đã cẩn thận hỏi nàng, nàng liền nói cho hấn biết, sau đó, khi hấn lắng nghe ở bên trong, của nàng sợ hãi biết một chút điểm tan hết.

“Làm hai cái mộng.”

“Nói cho trăm.” Hấn vỗ nhẹ nhẹ lưng của nàng sống.

“Ta mơ thấy sói con cùng thúy nha. Bọn họ đứng ở một gian phòng ốc lý xem ta , vẻ mặt hoảng sợ, giống như sau lưng ta có chút cái gì vậy, ta thực sợ hãi, xoay người nhìn, thấy được cái kia mặc đồ thẩm quần áo tía tô nương nương đối với ta cười.”

Nàng rất nhanh y phục của hấn —— thúy nha đã chết, khả tiểu nha đầu bộ dáng ở nàng trong đầu vẫn còn thực rõ ràng, giống như nàng cũng không từng rời đi giống nhau; mà sói con, hấn tìm rất nhiều người lực đi tìm, nhưng vẫn không có tìm được, giống nhau đã biến mất tại...này trong thiên địa. Hấn nói với nàng, kia tuyết lang có lẽ đi trở về nó nguyên lai thế giới.

Dạ Minh Châu ánh sáng xuyên qua , hấn khẽ nhủ mầu, “Không phải phòng ở, người trong mộng địa phương hấn là tòa miếu Vũ.”

“Miếu thờ?” Nàng giạt mình mà hỏi.

“Ân, người đối tía tô hình tượng chính là từ nơi nào bắt đầu —— đào nguyên thôn.”

“A Ly, mộng sói con cùng thúy nha cũng không kỳ quái, chính là làm sao có thể mộng tía tô?”

Nàng xem hấn hơi nhếch môi, như đang ngẫm nghĩ chút gì đó này nọ, kinh ngạc nhìn hấn một hồi lâu, hấn đột nhiên khẽ cười nói: “Trăm ngày mai tìm chút điển tịch gỡ một chút tía tô truyền thuyết, cho người mổ mộng.”

Nàng nghe được hấn ngữ mang trên tức, không khỏi xì nở nụ cười, trong lòng kinh chiến đổ thiếu vài phần, kỳ thật, nàng tối nghi hoặc cùng sợ hãi là, tía tô mặt là truy truy ! Đương nhiên, này đó nàng chưa nói cho hấn biết.

“Cho trăm nói nói một cái khác mộng.”

Hấn thần nhiên hỏi, thân cánh tay cẩn thận thay nàng lau đi trên trán hấn.

“Ngủ đi, người đợi còn phải vào triều.” Nàng nói quanh co nói.

“Ân, còn có một canh giờ, vậy chúng ta hao tổn đi.”

“Long Phi Ly!” Nàng nóng nảy, biết người nam nhân này tính nết, cười khổ nói: “Ta mơ thấy chúng ta hài tử kia.”

“A Ly, là ta tự tay giết hấn rồi! Người nói đây là không phải ta vẫn nghi ngờ không hơn đứa nhỏ nguyên nhân, ta từng tự tay giết chết quá chúng ta đứa nhỏ!” Trong mắt ẩm ướt toan tính đem hấn đơn độc quần áo hơi hơi ướt nhẹp.

“Là trẫm!” Thanh âm của hấn có chút táo bạo, “Là trẫm hại chết hấn, cùng người vô càn! Ngày mai nếu có chút ai còn dám nói chọn tú chuyện một câu, trẫm liền giết hấn rồi!”

“A Ly, ta cấp không được người đứa nhỏ. Nếu ——” nàng khẽ cắn môi, lại thủy chung nói không nên lời, nàng không nghĩ nữ nhân khác vì hấn sanh con dường cái!

“Năm Tuyền Ki, người đem trẫm đã nói đều bỏ quên đã quên?”

Hấn cười lạnh cắt vắn.

420. Chương 419: Tình Thương Yên Hà (5)

Chọn tú nữ tiến cung, mỗi ba năm một lần, hấn an bài Nội vụ phủ chặn lại - mà Nội Vụ phủ, Hạ Tang rời đi về sau, cầm quyền như cũ là Từ Hi, vị trí Phó tổng quản liền do thủ hạ của Từ Hi làm.

Bên Như Phi có rất nhiều ý kiến, một số cự thần cũng rồi rít tấu lên cầu xin Long Phi Ly chọn phi tần mới tiến cung. Bởi vì, hoàng hậu, Tuệ phi cùng nàng đều không sinh con.

Hoàng hậu cùng Tuệ phi không có sinh đẻ cũng không kỳ quái, nàng biết rõ hấn động tay chân, nhưng nhiều năm nay, hấn cùng nàng cũng không tránh thai, nàng lại không mang thai con hấn. Nàng vì được cưng chiều trong hậu cung, không thể nghi ngờ thành ở trên đầu sóng ngọn gió.

Hấn ta che chở nàng, cũng không có ai dám nói gì, mà quan trên triều, bắt quá là Úc tướng, Lâm Tư Chính cầm đầu số ít cự thần dâng tấu chương xin chọn phi tần mới.

Nàng rất bất an, hấn lại lo lắng nhiều cho thân thể của nàng, dù sao nàng trước kia bị thương hại rất nhiều, thể cốt kém, hấn cho Thôi Y Nữ cẩn thận kiểm tra thân thể nàng. Thôi Y Nữ mấy lần chẩn tra, chẩn án đều là - - nương nương thân thể mặc dù yếu, nhưng trải qua hơn một năm điều dưỡng, đã khôi phục không ít, cũng không có bất kỳ triệu chứng vô sinh.

Thân thể của hấn rất tốt, bọn họ lần đầu tiên...thì có hài tử, vì cái gì hiện tại ngược lại không có bầu được đây? Về sau, hấn ta cũng làm kiểm tra, thân thể của hấn cường kiện, càng không khác thường.

Chuyện rất kỳ quái!

Nàng luôn nghĩ nên làm như thế nào mới tốt - - hấn cũng không là người tín khẩu khai hà, nàng biết rõ, không lâu về sau, hoàng hậu cùng Tuệ phi, hấn ta sẽ có sắp xếp, đến lúc đó nàng sẽ trở thành thê tử duy nhất của hấn.

Nhưng hấn là vương! Vương không thể không có con!

Nàng cũng biết, dã tâm của hấn rất lớn! Hấn ta có dã tâm tranh giành thiên hạ - thiên hạ này, không còn là Tây Lương!

Vân Thương đại lục, có một số quốc gia cùng dân tộc du mục còn rất lạc hậu, không biết giáo hóa, kinh tế văn hóa không phát đạt, nàng biết rõ trong lòng hấn có một sự nghiệp thống nhất đất nước, đại phồn hoa mộng.

Hấn còn rất trẻ tuổi, hấn ta cũng không cấp, nàng biết rõ kế hoạch của hấn - - Tây Lương vốn là đại quốc, mười năm sinh tụ, mười năm có hơi thở, nàng có dự cảm, hấn ta sẽ trở thành Vân Thương bá chủ!

Nam nhân như vậy, có thể nào không có hài tử?

Như Phi trước kia cũng bị tiên hoàng cưng chiều trong hậu cung, nhưng vị trí thay đổi, lại có thật nhiều bất đồng. Nàng có lẽ có thể chịu được con của hắn chỉ sủng ái một nữ nhân, nhưng nàng không cách nào công nhận hắn không có con nối dòng.

Nàng cùng Như Phi quan hệ không tốt. Như Phi yêu thích Truy Truy, nàng nhờ Truy Truy nói vài câu giúp nàng - - nàng không phải là muốn Như Phi công nhận, nàng chỉ là muốn cùng hắn cùng đi hiểu thuận người mẹ đã từng bị qua rất nhiều cực khổ của hắn.

Có lẽ đúng là duyên phận, có lẽ ngày đó trên đại điện Như phi đã có ấn tượng không tốt về nàng, có lẽ vẫn đề con nối dòng là mâu thuẫn không thể điều hòa, Truy Truy cũng nói mình đã tận lực. Quan hệ giữa nàng và Như phi có xu hướng ngày càng xấu.

Nàng bất an rất nhiều.

Đêm nay, nàng tỉnh dậy từ trong mộng, bị hắn ôm chặt lấy, nàng nhìn thấy ánh mắt đau lòng của hắn, trầm lắng, yêu thương.

Nàng tựa vào trong lòng hắn.

Lấy tay lau mồ hôi ướt đầm trên trán của nàng, hắn ôn nhu hỏi nàng nằm mộng thấy gì?

Nàng không còn mơ thấy Truy Truy và Ngọc Hoàn - - cũng có lẽ vì Truy Truy đã ở bên nàng.

Nàng biết là mơ thấy ác mộng, lại tựa hồ như không có gì ý nghĩa bề ngoài chinh phạt, không giống trước cổ quái mịt mờ. Mỗi lần, hắn đều cẩn thận hỏi nàng, nàng liền nói cho hắn biết, sau khi hắn lắng nghe, sợ hãi của nàng dần tan biến hết.

“Là hai giấc mộng.”

“Nói cho trẫm nghe.” Hắn vỗ nhẹ nhẹ sống lưng của nàng.

“Ta mơ tới sói con cùng Thúy Nhi. Bọn họ đứng trong một gian phòng xem ta, vẻ mặt hoảng sợ, giống như sau lưng ta có những thứ gì, ta rất sợ hãi, xoay người lại xem, thấy Tía Tô nương nương mặc đại phục màu đỏ cười với ta.”

Hắn bèn giải nghĩa giấc mộng - Thúy Nhi chết, có thể bộ dáng tiểu nha đầu còn rõ ràng trong đầu nàng, giống như nàng vẫn chưa rời đi; mà sói con, hắn cho rất nhiều người đi tìm, nhưng vẫn không tìm thấy, phảng phất như nó đã biến mất trong thiên địa này. Hắn nói với nàng, tuyết lang kia có lẽ trở về thế giới của nó.

Xuyên qua ánh sáng dạ minh châu, hắn khẽ nhíu mày, “Không phải là phòng, địa phương trong mộng của nàng hẳn là tòa miếu vũ.”

“Miếu thờ?” Nàng giật mình mà hỏi.

“Ừ, nàng đối với hình tượng Tía Tô chính là bắt đầu từ nơi nào - - đào nguyên thôn?”

“A Ly, mơ thấy sói con cùng Thúy Nhi cũng không kỳ quái, chỉ là sao lại mơ thấy Tía Tô?”

Nàng thấy hắn hơi nhếch môi, như đang ngẫm nghĩ những gì đó, kinh ngạc nhìn hắn một hồi lâu, hắn đột nhiên khẽ cười nói: “Trẫm ngày mai tìm chút ít điển tịch tra một chút truyền thuyết Tía Tô, cho nàng giải mộng.”

Nàng nghe được giọng điệu hắn trên tức, không khỏi xì nở nụ cười, trong lòng ngược lại giảm vài phần sợ hãi, kỳ thật, nàng tối nghi hoặc cùng sợ hãi chính là, mặt Tía Tô là Truy Truy! Đương nhiên, những thứ này nàng chưa nói cho hắn biết.

“Nói một chút về giấc mộng khác của nàng.”

Hắn ta nhàn nhạt hỏi, duỗi cánh tay cẩn thận thay nàng lau mồ hôi trên trán.

“Ngủ đi, người lát nữa còn phải vào triều.” Nàng nói quanh co.

“Ừ, còn một canh giờ, vậy chúng ta hao tổn đi.”

“Long Phi Ly!” Nàng nóng nảy, biết rõ tính tình nam nhân này, cười khở nói: “Ta mơ tới đứa bé kia của chúng ta.”

“A Ly, là ta đích thân giết hần! Người nói có phải là nguyên nhân ta liên tục không mang được hài tử, ta đích thân giết chết hài tử chúng ta!” Nước mắt nàng làm quần áo hần ướt nhẹp.

“Là trẫm!” Thanh âm của hần có chút táo bạo, “Là trẫm hại chết nó, không phải nàng! Ngày mai nếu có ai còn dám nói chuyện tuyền tú một câu, trẫm liền giết!”

“A Ly, ta không cho người được hài tử. Nếu như - -” nàng khê cần rằng, lại thủy chung nói không nên lời, nàng không muốn những nữ nhân khác sinh con đường cái cho hần!

“Niên Tuyền Cơ, người đem lời trẫm nói quên hết rồi sao?”

Hần cười lạnh cắt vắn.

421. Chương 420

“Không cho phép bởi vì này dạng giết người! Ta cũng vậy không nghĩ nữ nhân khác thay người sanh con! Hài tử của người chỉ có thể là ta sinh, ta không nhớ người lại đi chạm vào nữ nhân khác!”

Có lẽ bị hần trong khoảng thời gian này tới nay sủng ái thói quen, nàng bị khơi dậy tính tình, rống lên.

Hần đem nàng ôm vào trong lòng, gắt gao đè nặng, “Trẫm nghĩ tới rồi, nếu chúng ta không có đứa nhỏ, trẫm liền đem thập đệ đưa nhỏ cho làm con thừa tự lại đây, nuôi ở người dưới gối, gọi người làm mẫu hậu, được không?”

“Hần cũng là Long gia con cháu, trẫm có thể đem ngôi vị hoàng đế truyền cho hần, trẫm dạy hần văn thao võ công, dạy hần trị quốc phượng lược, người dạy hần.”

Cục nàng lẳng lẳng theo trong lòng ngực của hần ngẩng đầu, trừng mắt nhìn hần sau một lúc lâu, hai người mắt to trừng đôi mắt nhỏ, hần cau mày nói: “Người có vẻ thật đúng là không có gì có thể dạy.”

Nàng nhất thời nổi giận, “Ta có thể dạy ta có thể dạy, ta sẽ nấu cơm.”

Lần này, đổi hần nhìn chăm chăm nàng sau một lúc lâu.

Trẫm “Được rồi, người có thể giáo.” Chần chờ một chút, hần khéo môi kéo ra, có điểm miễn vì này nhịn tiếp nhận lời của nàng, “Người dạy. Nấu cơm.”

“Ân, tốt.” Nàng thế này mới hài lòng vừa khóc vừa cười ỏi quay về trong lòng ngực của hần. Qua một hồi lâu, nàng buồn bực thanh âm nói: “Già thập còn không có đón dâu, ở đâu ra đứa nhỏ?”

“Đón dâu còn không đơn giản sao?”

“Truy. Như ý sẽ không gả hần.”

“Thôi nghe thường không tốt sao, ân?”

Ánh mắt của nàng sáng ngời, “Nghe thường?”

Lập tức ảm đạm, “Bất thành, già thập làm người ta là hồng nhan tri kỷ, người nếu chỉ hôn, nghe thường tất nhiên là ngàn tình vạn nguyện, nhưng như vậy hai người bọn họ cũng sẽ không vui vẻ.”

“Ân, trẫm cũng nghĩ như vậy.”

Nàng ngẩn ra, theo trong lòng ngực của hần vội vàng ngẩng đầu, hắc tuyến rồi, “Cảm tình người mới vừa nói nhiều như vậy chính là tìm ta vui vẻ!”

Hần ngoéo một cái môi, “Vậy người vui vẻ sao?”

Nàng vừa bực mình vừa buồn cười, thường hắt vài cái.

Hắn vĩnh viễn cũng không nói lời ngon tiếng ngọt đến nỗi nàng —— phỏng chừng hắn cũng sẽ không, ở phương diện này hắn rất ngu ngốc, nhưng hắn đối với nàng tốt lắm.

Yêu bên ngoài, quả thật kêu được với một cái sủng tự.

Hôn, mềm nhẹ rơi xuống tóc của nàng thượng, thanh âm của hắn ở nàng đỉnh đầu truyền đến, "Tiểu Thất, đứa nhỏ chuyện không phải ngươi nên đi lo lắng, đó là trẫm chuyện tình. Nhưng trẫm đã nói với ngươi lời mà nói..., ngươi cho trẫm nhớ lao!"

Mẫu phi bên kia, người không cần để ý, thôi nghề thường nói, thân thể của người gần nhất lại kém rồi, nếu thân thể của người không tốt, trẫm tuyệt sẽ không mang người đến yên hà đứng vấn an năm phu nhân."

"Không được! Thượng một năm ngươi đã không có mang ta đi rồi, cùng Hung Nô đánh giặc, chinh đồn triều chính, chinh đồn Thái Hậu, phiên vương cùng Long Tu Văn tên khốn kia quân đội."

Khánh gia mười sáu năm, là hắn cực kỳ bận rộn một năm, nàng như thế nào nhẩn tâm não loạn hắn đi yên hà đứng, chính là này khê kéo, lại kéo dài tới mười bảy năm.

Hiện tại đã là giữa mùa hạ bắt đầu.

"Không ngu ngốc, còn nói đạo lý rõ ràng."

"Long Phi Ly!"

"Cho nên, ngươi hãy mau đem thân mình dưỡng tốt, nếu giữa mùa hạ quá hoàn người vẫn là bộ dạng này ốm yếu bộ dáng, liền làm sao cũng đừng muốn đi!"

"Thu sơ?"

"Ân, tháng lạc lõng quốc chủ thân thể đánh giá nhịn không quá này mùa thu." Hắn mâu quang vi sâu, "Chiến phong nói, Hung Nô bên kia lại bắt đầu ngo ngoe đục ~ động."

Nàng một cái giật mình, đột nhiên ý thức được cái gì!

Tháng lạc lõng quốc chủ nhất hoảng, ý nghĩa tân chủ đăng cơ, đại vương tử nạp ngày mai nguyệt đã xác lập vì tháng lạc lõng thái tử, nhưng này thái tử chọn người, nam nhân ở trước mắt chỉ sợ cũng không nghĩ như vậy —— nạp ngày mai sáng từng bán quá một cái thiên đại nhân tình cấp Tây Lương!

Đây cũng là khánh gia mười sáu năm trắng chiến phong đánh bại Hung Nô, mà hắn không có hạ lệnh thừa thắng xông lên nguyên nhân đi —— nếu lúc ấy liền thu phục Hung Nô, lấy trắng chiến phong tài, có lẽ có thể làm đến, nhưng phỏng chừng cũng chỉ có thể là thắng thảm, Tây Lương nhất định gây giảm không ít binh mã, dù sao Hung Nô thực lực cực kỳ hùng hậu.

Hắn không hề giống cha hắn hoàng nhân hậu, hắn chính là cần phải thời gian đem theo mọi người chỗ đoạt được quân đội chinh đồn thỏa đáng, tu dưỡng sinh lợi đến đánh này mười bảy năm một hồi trận đánh ác liệt!

May mà là, trận này trận, lĩnh quân đều là người của hắn. Trắng chiến phong khỏi cần nói, hắn trước kia liền vẫn bồi dưỡng thiếu niên tướng quân Trữ Vua vọng đã ẩn ẩn có tiếp được dung tướng quân chỉ chức xu thế —— thứ nhất, dung tướng quân chinh chiến sa trường nhiều năm, đả thương hoạn không ít, thứ hai, trắng chiến phong, đoạn ngọc hoàn bên ngoài, Trữ Vua vọng phía trước ở Hung Nô chống lại trong chiến đấu biểu hiện cũng cực kỳ xuất sắc,

Về phương diện khác, úc tướng tuổi tác đã cao, Hạ Hầu sơ sớm bị truyền vì tiếp nhận úc tướng chọn người. Đây cũng là ngày khác sau đem nàng sách sau đích trụ cột. Nàng biết, cho dù lui ra địa vị cao, hắn cũng hội đối xử tử tế úc sống chung dung tướng quân! Nhưng hắn quyết định, hắn thể ở phải làm!

Đồng thời, lúc này đây, hắn muốn đối phó là hai cái cường quốc.

Chính là, thật sự vừa muốn đánh giặc sao? Trận này trận, chỉ biết so với mười sáu năm càng khó đánh rất nhiều!

Duy trưởng ngoại, thiên thấu ánh sáng nhạt, bóng đêm chậm rãi giảm đi, nàng phản càn phát ra bất an — mười bảy năm, như phi, đứa nhỏ, yên hà đứng hành, Bạch đại ca an nguy.

Hắn tại triều bố mẹ đuổi đề nghị chọn phi cự thân.

Hắn đối với nàng yêu sủng, đối như vậy một gã tội thần chi nữ long yêu đến chưa từng có chi cảnh, lại tựa hồ như còn có thể gia tăng hàng ngày đi xuống — làm cho mọi người cực kỳ hâm mộ lại ghen tị!

Điều này làm cho nàng khoái hoạt vừa lo lo, mà mời nàng lại càng không bảo an dạ, kế tiếp mấy ngày, truy truy cảm xúc dao động tựa hồ thật lớn, hai người thậm chí vì nhất cộc tất cả mọi người không nhớ nổi việc nhỏ sảo vừa thông suốt.

Bằng hữu nhiều năm, các nàng cũng không phải không có thử qua cãi nhau,

Nàng là không để trong lòng, kỳ quái là — sau lại, truy truy tránh ở của mình trong viện, cũng không đi ra.

Thẳng đến ngày đó, như phi ở mặt mày cung lại thiết một hồi gia yến, nàng mới Saionara truy truy.

Lần này gia yến, mời rất nhiều người.

Mà sở hữu đủ loại không thể đoán trước chuyện tình liền từ cái nhà này yến bắt đầu

422. Chương 420: Tình Thương Yên Hà (6)

“Không cho phép bởi vì vậy giết người! Ta cũng không muốn những nữ nhân khác thay người sinh con! Con của người chỉ có thể là ta sinh, ta không muốn người lại đi đụng những nữ nhân khác!”

Có lẽ trong thời gian này nàng quen được hắn sủng ái, nàng bị khơi dậy tính tình, rống lên.

Hắn ôm nàng vào trong ngực, xít sao đè nặng, “Trẫm nghĩ, nếu chúng ta không có hài tử, trẫm liền đem hài tử của thập đệ làm con thừa tự, giao cho người nuôi, gọi người làm mẫu hậu, được không?”

“Nó cũng là con cháu Long gia, trẫm có thể đem ngôi vị hoàng đế truyền cho nó, trẫm dạy nó văn thao võ công, dạy nó trị quốc phượng lược, người dạy nó...”

Rốt cuộc nàng sững sờ từ trong ngực hắn ngẩng đầu, trừng hắn một hồi lâu, hai người mắt to trừng mắt nhỏ, hắn cau mày nói: “Người thật đúng là không có gì có thể dạy.”

Nàng lập tức nổi giận, “Ta có thể dạy, ta có thể dạy, ta biết làm cơm.”

Lần này, ngược lại, hắn nhìn chằm chằm nàng một hồi lâu.

“Được rồi, người có thể dạy.” Chần chờ một chút, hắn nhếch môi cười, có điểm miễn cưỡng nhường nhịn tiếp nhận lời của nàng, “Người dạy.... nấu cơm.”

“Ừ, tốt.” Nàng lúc này mới hài lòng vừa khóc vừa cười dựa trở về trong ngực hắn. Qua một hồi lâu, nàng buồn bực nhỏ giọng: “Lão Thập còn không có đón dâu, ở đâu ra hài tử?”

“Đón dâu còn không đơn giản sao?”

“Truy... Như Ý sẽ không gả hắn ta.”

“Thôi Nghe Thường không được sao, ừ?”

Nàng ánh mắt sáng lên, “Nghe Thường?”

Lập tức ảm đạm, “Không thành, người ta là hồng nhan tri kỷ của lão Thập, người nếu chỉ hôn, Nghe Thường tất nhiên là ngàn nguyện vạn nguyện, nhưng như vậy hai người bọn họ cũng sẽ không vui vẻ.”

“Ừ, trẫm cũng nghĩ như vậy.”

Nàng ngẩn ra, từ trong ngực hắt vội vàng ngẩng đầu, đen mặt, “Người mới vừa nói nhiều như vậy chỉ là làm ta vui vẻ!”

Hắn ngoéo môi, “Vậy người vui vẻ sao?”

Nàng vừa bực mình vừa buồn cười, thưởng hắt ta vài cái hôn.

Hắn vĩnh viễn cũng không nói đỡ ngon đỡ ngọt nàng, ở phương diện này hắn rất ngốc, nhưng hắn đối với nàng rất tốt.

Yêu thương, xác thực làm cho hắn cưng chiều nàng hơn.

Nụ hôn dịu dàng rơi xuống trên mái tóc nàng, thanh âm của hắn tại đỉnh đầu nàng truyền đến, “Tiểu Thất, đứa nhỏ không phải là chuyện người nên lo lắng, đó là chuyện của trẫm. Những gì trẫm đã nói với người, người hãy nhớ kỹ!

Mẫu phi bên kia, người không cần để ý, Thôi Nghê Thường nói, thân thể của người gần đây đang khôi phục, nếu thân thể của người không tốt, trẫm tuyệt sẽ không dẫn người đến Yên Hà trấn đi thăm Niên Phu Nhân.”

“Không được! Hơn một năm người đã không có mang ta đi, đánh trận cùng Hung Nô, chinh đồn triều chính, chinh đồn hậu cung, dẹp phiên vương cùng quân đội của tên khốn Long Chinh Văn kia...”

Khánh gia năm thứ mười sáu, là một năm hắn cực kỳ bận rộn, nàng như thế nào nhẫn tâm nháo hắn đi Yên Hà trấn, chỉ là khê kéo, lại kéo dài tới mười bảy năm. Hiện tại đã bắt đầu giữa mùa hạ.

“Không ngốc, còn phải nói đạo lý rõ ràng.”

“Long Phi Ly!”

“Cho nên, người hãy mau đem thân thể dưỡng tốt, nếu qua hết giữa mùa hạ nếu người vẫn là bộ dạng ốm yếu này, liền ở đâu cũng đừng muốn đi!”

“Đầu thu?”

“Ừ, Nguyệt Lạc quốc chủ thân thể đánh giá không qua khỏi mùa thu này.” Hắn ta ánh mắt sâu xa, “Chiến Phong nói, bên phía Hung Nô lại bắt đầu muốn động.”

Nàng giật mình một cái, đột nhiên ý thức được chuyện gì đó!

Nguyệt Lạc quốc chủ một khi hoảng, nghĩa là tân chủ sẽ đăng cơ, đại vương tử Nạp Minh Thiên Nguyệt đã xác lập vì Nguyệt Lạc quốc thái tử, nhưng người thái tử được chọn này, nam nhân trước mắt chỉ sợ cũng không thích - Nạp Minh Thiên Lăng bán một thiên đại nhân tình cho Tây Lương!

Đây cũng là nguyên nhân năm Khánh gia thứ mười sáu khi Bạch Chiến Phong đánh bại Hung Nô, hắn không có hạ lệnh thừa thắng xông lên đi - - nếu lúc ấy muốn thu phục Hung Nô, dùng tài Bạch Chiến Phong, có lẽ có thể thành công, nhưng phỏng đoán cũng chỉ có thể là thắng thảm, Tây Lương nhất định chết không ít binh mã, dù sao thực lực Hung Nô cực kỳ hùng hậu.

Hắn không hề giống phụ hoàng hắn nhân hậu, hắn chỉ là cần thời gian đem mọi người từ chỗ đoạt lấy quân đội chinh đồn thỏa đáng, tu dưỡng đến năm thứ mười bảy đánh một trận ác liệt!

Còn may là, trận chiến này, lĩnh quân đều là người của hắn. Bạch Chiến Phong khỏi cần nói, thiếu niên tướng quân Ninh Quân Vọng mà hắn ta trước kia liên tục bồi dưỡng đã mơ hồ có xu thế của Dung tướng quân - - cho đến một lần, Dung tướng quân chinh chiến sa trường nhiều năm, tổn thương không ít, thứ hai, bên ngoài Bạch Chiến Phong, Đoàn Ngọc Hoàn, Ninh Quân Vọng tại chiến trường Hung Nô biểu hiện cũng cực kỳ xuất sắc,

Mặt khác, Úc thừa tướng tuổi tác đã cao, Hạ Hầu Sơ sớm được chọn thay thế vị trí của Úc thừa tướng... Đây cũng là kẻ sách trự cột ngày sau hắn đem lại cho nàng. Nàng biết rõ, dù cho Úc thừa tướng lui ra khỏi địa vị cao, hắn cũng sẽ đối xử tử tế với Úc thừa tướng và Dung tướng quân. Hắn phải thực hiện những quyết định đó.

Đồng thời, lúc này đây, hấn phải đối phó chính là hai cường quốc.

Chỉ là, thật sự lại có chiến tranh sao? Trận chiến này, chỉ biết so với năm Khánh gia thứ mười sáu càng khó đánh hơn nhiều!

Ngoài màn trướng, ánh sáng nhạt của ban ngày đã chiếu rọi, bóng đêm từ từ phai đi, nàng càng cảm thấy bất an - năm thứ mười bảy, Như Phi, hài tử, hành trình đi trấn Yên Hà, an nguy của Bạch Đại ca...

Hấn ở trên triều hủy bỏ đề nghị tuyển tú của các cự tộc.

Hấn đối với nàng yêu chiều, nhưng như vậy nhất tội danh thần nữ long yêu tựa hồ gia tăng hàng ngày - làm cho mọi người cực kỳ hâm mộ đồng thời ghen ghét!

Điều này làm cho nàng vừa vui vừa lo, mà làm cho nàng càng bất an là, gần đây, cảm xúc của Truy Truy tựa hồ dễ kích động, hai người thậm chí vì một việc nhỏ tất cả mọi người không nhớ nổi mà âm ỉ một trận.

Bằng hữu nhiều năm, các nàng cũng không phải không có cãi nhau,

Nàng không để trong lòng, kỳ quái là - - về sau, Truy Truy lại trốn trong viện của cô ấy.

Cho đến ngày đó, Như Phi lại trù hoạch gia yến tại Nghi Đình cung, nàng mới gặp lại Truy Truy.

Gia yến lần này mời rất nhiều người.

Các loại chuyện tình không cách nào dự liệu liền bắt đầu từ gia yến này.

423. Chương 421

So sánh với lần trước tiểu gia yến, lần này gia yến quả thật có thể tính làm vợ cả .

Tuyền Ki mang theo điệp Phong đuổi tới mặt mày cung thời điểm, nhìn đến kia trận hình, lấp bắp kinh hãi —— này thậm chí cũng coi như không thể gia yến rồi, hoàng hậu, tuệ phi. Hậu cung của hấn phi tần đều đến đây. Thậm chí úc tướng, dung tướng quân, Lâm tư chính vài cái cự tộc, còn có Hạ Hầu sơ, đoạn ngọc hoàn, trong suốt, Trữ Vua vọng này đó Long Phi Ly đặc lực nhất thần tử nhưng lại cũng đều đến đây. Nếu trắng chiến phong không phải trở về yên hà đứng, phỏng chừng cũng ít không thể.

Long tử gắm cùng truy truy ngồi ở cực tới gần như phi vị trí. Như phi đối truy truy quả thật yêu thích , vốn nàng tay trái vị trí nên Long tử gắm đến tọa, lại cùng truy truy thay đổi lại đây.

Bên phải tờ thứ nhất ghế dựa không, là lưu cho Long Phi Ly . Nàng tới được thời điểm, hấn còn tại trử tú điện xử lý biên thành tới được văn kiện khẩn cấp, vốn hấn muốn nàng chờ hấn một dạo lại đây, nàng nghĩ nghĩ, hay là trước qua , hấn tới trễ đó không có gì, nàng chậm, thủy chung không tốt. Chính là khách quan cho những người khác, nàng ở trử tú điện đặt nhất đặt, vẫn là chậm một chút.

Cục cũng không tới mở tịch thời điểm, nhưng tất cả mọi người mới đến rồi, liền có vẻ nàng đến muộn. Tuyền Ki nhìn đến tuệ phi phi sắc cánh môi hơi hơi giật giật, nhưng không có ra tiếng, hoàng hậu thần nhiên thê nàng liếc mắt một cái, ánh mắt chính là uyển chuyển mà khách khí .

Rốt cuộc tại đây trong cung hơn hai năm rồi, làm sao có thể không biết các nàng đang suy nghĩ gì? Nếu ở ngày xưa, những nữ nhân này tất mượn nàng tới trễ một chuyện bới móc, chính là hiện tại so với không thể từ trước, Long Phi Ly đem nàng trở lại vị trí cũ về sau, không còn có người dám lấn nàng.

Hậu cung phi tần mặc dù oán mặc dù giận, trên mặt lại ai cũng không nhiều lắm miệng, hoàng hậu không nói, đó là từ trước đến nay bèn nhon tuệ phi cũng thu liễm rất nhiều —— ai sẽ đi chọn một cái mỗi đêm đều ngủ ở hoàng đế gối bờ nữ nhân tạt xấu, cũng không phải chán sống! Ngày xưa nhiều hơn nữa nghi hoặc, chân chân giả giả cho tới bây giờ, ai còn nghĩ đến hoàng đế ở diễn trò?

Trầm *****

Tuyền Ki hướng như phi cùng hoàng hậu mời yên tĩnh, mọi người lại hướng nàng thấy lễ, nàng mới ở lần lượt tuệ phi chỗ ngồi xuống .

Như phi cười nói: “Năm phi a, hoàng thượng đâu?”

Nàng chặn lại nói: “Quay về mẫu phi, hoàng thượng còn có chút khẩn cấp việc ở trữ tú điện vội vàng, làm cho nô tì đại Hường mẫu phi kiện lời xin lỗi, nói hơi hội đi ra.”

Mẫu phi này xưng hô kỳ thật cũng không đúng, như phi đã bị pho tượng sau, những người khác đều xưng nàng vì Thái Hậu, Long Phi Ly nhưng không có sửa miệng, như phi cũng thích. Long Phi Ly lại để cho nàng cũng như vậy xưng hô mẫu thân hần, nàng cũng theo của hần xưng hô.

Như phi gật gật đầu, “Không vội, đợi hần đem sự tình xử lý xong lại đến đó là.”

Nàng dừng một chút, lại nhẹ nhàng cười, nói : “Hoàng hậu hiền đức, tuệ phi linh hoạt, đem hậu cung quản lý gọn gàng ngăn nắp; đang ngồi các vị đại nhân lại là hoàng thượng đặc lực chi trợ, này ngoài cung trong cung trên triều đình hạ đều vì hoàng thượng phân ra không ít lo.”

Mọi người không dám chậm trễ, đều đều khiêm nói Thái Hậu khen trật rồi.

Tuyền Ki thân thủ sau này kéo kéo đứng ở sau lưng điệp gió, nàng hiểu được điệp Phong phần nộ, nhất điện tứ cung, như phi khen hoàng hậu, thậm chí ngay cả tuệ phi cũng điểm danh rồi, lại cứ trời không có nhắc tới nàng.

Nàng cười khổ, lại nghe như phi nói : “Hiện tại đại cục trước, ai gia cũng giải sầu rồi, duy chỉ có hoàng thượng chính trực tuổi trẻ, lại còn không có con tự, điều này làm cho nhân không thể không lo a!”

“Người nói là sao? Năm phi.”

Như phi đuôi ngữ vừa thu lại, tiếng động dồn tích, tất cả mọi người hướng Tuyền Ki nhìn sang.

Trừ bỏ một cái khẳng định trả lời, Tuyền Ki còn có thể nói cái gì? Nàng là cùng Long Phi Ly người thân cận nhất —— hoàng hậu cùng tuệ phi tắm cùng hần cực nhỏ đi, hần cùng với nàng cơ hồ mỗi đêm ngủ ở cùng nhau, nàng lại thủy chung không có chứa tình truyện ra.

Hoàng hậu từng nghi ngờ quá hài tử của hần. Điều này nói rõ Long Phi Ly thân thể cũng không trở ngại, vương], ở như phi xem ra, kia vấn đề chính là ra ở trên người nàng rồi! Hơn nữa trong cung nhân cũng đều biết, thân thể của hần tựa hồ cũng không tốt lắm!

Như phi khe khẽ thở dài, nói : “Cái này cũng khó trách, trong cung cũng mười mấy phi tần, vốn, ba năm một lần tú nữ trạch chọn, tràn đầy hậu cung là văn kiện vui mừng việc, đáng tiếc hoàng thượng lại. Thôi! Chính là hoàng thượng một ngày không có con tự, ai gia bất an a!”

Đến lúc này, ai còn nghe không ra như phi ý tại ngôn ngoại —— trách tội Tuyền Ki tự mình sủng chuyên phòng lại cứ vô sinh tức.

Điệp không khí cả người phát run, Tuyền Ki chưa sót cười, lần này, chính mình nói không nói lời nào đều là sai, như thế nào nói đều là sai, trừ phi nàng đáp ứng khuyến bảo Long Phi Ly mưa móc cùng dính. Nhưng này loại nói, nàng nói không nên lời!

Một giọng nói thân nhiên cười nói: “Mẫu hậu không cần sầu lo, Cửu ca còn trẻ rất, này thanh xuân vừa vắn, còn nhiều thời gian. Ngài nếu vì việc này quấy rầy tâm tình, Cửu ca hơi sẽ đến đến nhìn đến ngài sầu mi khổ kiếm , chẳng phải đã cho ta chờ chọc ngài mất hứng, trách mắng chúng ta đi?”

Này ra tiếng là Long tử gấm, Hạ Hầu sơ, đoạn ngọc hoàn đám người cùng Tuyền Ki luôn luôn giao hảo, cũng vội vàng tiếp nhận nói hạp, đem thoại đề quay vòng đến chuyện khác đi lên.

Trong suốt lặng lẽ sử liệu cá nhân sắc lại đây, Tuyền Ki hiểu ý, biết mình trầm mặc là tốt rồi, Long tử gấm đám người hội giúp đỡ nói.

Chính là, đã có loại không được tự nhiên cảm giác —— truy truy vẫn trầm mặc, theo lý, nàng hội giúp đỡ khuyến bảo, nàng lại cúi thấp đầu, hơi hơi thiên sườn ánh mắt, không biết nghĩ đến cái gì.

Tuệ phi không tốt, này phụ dung tướng quân đồ thật là rộng rãi, cũng không có nói thêm cái gì. Hoàng hậu, tuệ phi kiêng kỵ Long Phi Ly sủng ái Tuyên Ki, không nói chuyện. Ngược lại là úc sống chung Lâm tư chính xem vài cái thanh niên giúp đỡ Tuyên Ki, động chút nóng tính, nhịn không được nói Hạ Hầu sơ đẳng nhân vài câu.

Mắt thấy chúng quan ẩn ẩn nổi lên tranh luận xu thế, như phi cả kinh, không tốt nói cái gì nữa, vạn nhất có người nổi lên tranh cãi liên phiên toái, thích thú cười nói: “Tử gấm vừa mới còn khuyên ai gia không cần quá mức sầu lo, mình và các vị đại nhân nhưng thật ra trước nóng nảy.”

“Con nói dòng việc không nói trước, nhưng hoàng thượng này hậu cung hư không cũng là không giả, hậu cung không dụ, lại ở đâu ra con nói dòng? Có kiện sự tình, ai gia muốn cùng năm phi thương lượng một chút.”

424. Chương 421: Tình Thương Yên Hà (7)

So sánh với lần tiểu gia yến trước, lần này gia yến quả thật có thể xem là lớn.

Thời điểm Tuyên Cơ mang theo Diệp Phong tới cung, chứng kiến đội hình kia, lấy làm kinh hãi - - cái này thậm chí không thể xem là gia yến, hoàng hậu, Tuệ phi... phi tần trong hậu cung của hần đều đến đây. Thậm chí Úc thừa tướng, Dung tướng quân, Lâm Tư Chính, vài cự thần khác, còn có Hạ Hầu Sơ, Đoàn Ngọc Hoàn, Tinh Oánh, Ninh Quân Vọng những thần tử đặc lực nhất của Long Phi Ly cũng đều đến đây. Nếu Bạch Chiến Phong không trở về Yên Hà trấn, phỏng đoán cũng không thiếu được.

Long Tử Cẩm cùng Truy Truy ngồi gần bên Như Phi. Như Phi đối với Truy Truy xác thực yêu thích, vốn vị trí bên tay trái nàng là Long Tử Cẩm, lại là Truy Truy ngồi.

Bên phải để một cái ghế trống không, là lưu cho Long Phi Ly. Thời điểm nàng tới, hần vẫn còn ở Trữ Tú Điện xử lý văn kiện khẩn cấp ở biên thành tới, vốn hần muốn nàng chờ hần cùng đi, nàng nghĩ một chút, cho là nên qua trước, hần đến chậm ngược lại không có gì, nàng đến chậm, thủy chung không tốt. Chỉ là, vì nàng đến Trữ Tú Điện nên bị chậm lại chút ít.

Gia yến cũng chưa đến thời điểm khai tịch, nhưng tất cả mọi người đã đông đủ, nên có vẻ nàng đến muộn. Tuyên Cơ chứng kiến cánh môi Tuệ phi khê giật giật, lại không có lên tiếng, hoàng hậu nhân nhạ ngó qua nàng một cái, ánh mắt chính là uyển chuyển mà khách khí.

Rốt cuộc ở trong cung này hơn hai năm, sao lại không biết các nàng đang suy nghĩ gì? Nếu như trước kia, những nữ nhân này cần phải mượn chuyện nàng đến chậm để bới móc, chỉ là hiện tại không phải như trước, sau khi Long Phi Ly đem nàng trở lại vị trí cũ, không còn ai dám khi dễ nàng.

Hậu cung phi tần mặc dù oán giận, ngoài mặt ai cũng không dám nói nhiều, hoàng hậu không nói, chính là Tuệ phi từ trước đến nay bén nhọn cũng thu liễm rất nhiều - - ai sẽ đi nêu tội xấu của nữ nhân mỗi đêm đều ngủ bên gối Hoàng Đế, sống còn chưa đủ sao! Ngày xưa còn nghi hoặc thật thật giả giả, bây giờ, ai còn tưởng rằng Hoàng Đế đang diễn trò?

Tuyên Cơ hướng Như Phi cùng hoàng hậu thỉnh an, mọi người lại hướng nàng làm lễ gặp mặt, nàng mới tới cạnh chỗ Tuệ phi ngồi xuống.

Như Phi cười nói: “Niên Phi a, Hoàng Thượng đâu?”

Nàng nói: “Bẩm mẫu phi, Hoàng Thượng còn có chút chuyện khẩn cấp tại Trữ Tú Điện, chàng bảo thần thiếp hướng mẫu phi nói lời xin lỗi, chàng sẽ đến ngay.”

Xưng hô mẫu phi này kỳ thật cũng không phù hợp lắm, Như Phi sau lần đó, những người khác xưng nàng là thái hậu, Long Phi Ly nhưng không đổi cách xưng hô, Như Phi cũng thích. Long Phi Ly lại để cho nàng cũng xưng hô mẫu thân hần như vậy, nàng cũng liền nghe theo.

Như Phi gật gật đầu, “Không vội, đợi hần đem chuyện xử lý xong lại đến.”

Nàng dừng một chút, lại nhẹ nhàng cười một tiếng, nói: “Hoàng hậu hiền đức, Tuệ phi linh xảo, đem hậu cung quản lý ngay ngắn rõ ràng; các vị đại nhân đang ngồi lại là thần tử đặc lực giúp hoàng thượng, trong ngoài cung trên triều đình đều vì Hoàng Thượng phân ưu không ít.”

Mọi người không dám chậm trễ, đều ríu rít khiêm tốn nói thái hậu khen trật rồi.

Tuyền Cơ đưa tay về sau kéo Diệp Phong đứng ở sau lưng, nàng hiểu Diệp Phong phần nộ, một điện bốn cung, Như Phi tán dương hoàng hậu, thậm chí ngay cả Tuệ phi cũng điểm danh, lại cứ chếch không nói tới nàng.

Nàng cười khổ, lại nghe Như Phi nói: “Hiện tại trước đại cục, ai gia cũng khoan tâm, duy chỉ có Hoàng Thượng chính trực trẻ tuổi, lại không người nối dõi, điều này làm cho người không thể không lo a!”

“Người thấy sao? Niên Phi.”

Như Phi vừa nói dứt lời, mọi thứ bất động, tất cả mọi người nhìn sang hướng Tuyền Cơ.

Ngoại trừ trả lời khẳng định, Tuyền Cơ còn có thể nói gì? Nàng là người thân cận nhất với Long Phi Ly - tẩm cung hoàng hậu cùng Tuệ phi hẳn ta cực ít đi, hẳn cùng với nàng gần như mỗi đêm ngủ chung một chỗ, nàng lại thủy chung không có mang thai.

Hoàng hậu mang thai con của hắn... Điều này nói rõ thân thể Long Phi Ly cũng không ngại, Như Phi xem ra, vấn đề chính tại trên người nàng! Hơn nữa trong nội cung ai cũng đều biết, thân thể của nàng tựa hồ cũng rất không tốt!

Như Phi khe khẽ thở dài, nói: “Cũng khó trách, trong nội cung cũng có mười mấy phi tần, vốn là, ba năm chọn tú nữ một lần, hậu cung tràn đầy là chuyện vui mừng, đáng tiếc Hoàng Thượng lại... thôi! Chỉ là Hoàng Thượng một ngày không người nối dõi, ai gia bất an a!”

Đến lúc này, ai còn nghe không ra Như Phi ý tại ngôn ngoại - - trách Tuyền Cơ độc sủng chuyên phòng lại vô sinh.

Diệp Phong tức giận đến toàn thân phát run, Tuyền Cơ khổ sở cười một tiếng, lần này, nàng nói hay không nói đều sai, trừ phi nàng đáp ứng khuyên bảo Long Phi Ly ân huệ cùng hưởng. Thế nhưng loại lời này, nàng không nói nổi!

Một giọng nói cười nhạt vang lên: “Mẫu hậu không cần sầu lo, Cửu ca còn trẻ lắm, đang thanh xuân, còn nhiều thời gian. Ngài nếu vì chuyện này quấy rầy tâm tình, Cửu ca đến chứng kiến ngài mặt mày ủ dột, chẳng phải cho là ta chọc ngài mất hứng, trách mắng chúng ta đi?”

Lúc này, người lên tiếng chính là Long Tử Cẩm, Hạ Hầu Sơ, Đoàn Ngọc Hoàn, đám người cùng Tuyền Cơ luôn luôn giao hảo, cũng vội vàng tiếp chuyện, đem câu chuyện chuyển sang hướng khác.

Tinh Oánh lặng lẽ nháy mắt, Tuyền Cơ hiểu ý, biết mình trầm mặc là tốt rồi, Long Tử Cẩm đám người sẽ giúp nàng nói.

Nhưng nàng có cảm giác không được tự nhiên - - Truy Truy liên tục trầm mặc, theo lý, nàng sẽ giúp khuyên bảo, nàng lại cúi thấp đầu, khe chếch ánh mắt sang bên cạnh, không biết đang suy nghĩ gì.

Phụ thân của Tuệ phi, Dung tướng quân không nói gì. Hoàng hậu, Tuệ phi kiêng kỵ Long Phi Ly sủng ái Tuyền Cơ, không lên tiếng. Ngược lại Úc tướng và Lâm Tư Chính thấy mấy thanh niên giúp đỡ Tuyền Cơ, khó chịu, nhịn không được nói đám người Hạ Hầu Sơ vài câu.

Mất thấy chúng quan mớ hồ nổi lên xu thế tranh luận, Như Phi cả kinh, không nói gì nữa, vạn nhất có người nổi lên tranh cãi liên phiên toái, lại toại nguyện cười nói: “Tử Cẩm vừa mới khuyên ai gia không cần quá mức sầu lo, các vị đại nhân ngược lại lại nóng nảy rồi.”

“Chuyện con nối dòng trước không nói, nhưng hậu cung vắng vẻ lại không giả, hậu cung như vậy, ở đâu ra con nối dòng? Có một sự tình, ai gia muốn cùng Niên Phi thương lượng một chút.”

425. Chương 422

“Tuyền Ki không dám, mẫu phi mời nói là được.” Tuyền Ki rùng mình, có chút kỳ quái.

Như phi đầu mỉm cười nói chuyện, Tuyền Ki có loại cảm giác, nàng nếu có chút ánh mắt, lúc này nhất định sẽ chăm chú nhìn chính mình —— loại cảm giác này thực cổ quái.

“Năm phi, ai gia muốn như ý chỉ cho hoàng thượng làm sườn phi, người xem như thế nào?”

Tuyền Ki hiểu được mình là thất thố rồi, nàng “Hô” một tiếng đứng lên, ở mọi người thay đổi sắc mặt ở bên trong, lấy Long tử găm càng thậm.

Cục như phi cười hớ hớ thuyết, nàng lại kinh cụ tới cục điểm!

Như phi đánh mất thị giác, tai lực lại gấp đôi linh mẫn, nghe được Tuyền Ki dị thường, thanh âm hơi hơi không hờn giận, “Năm phi nói như thế nào?”

Gia yến, đây là hôm nay mọi người yến mục đích đi —— Long Phi Ly không ở cũng đúng lúc, như phi vừa vặn xem xem miệng của mình gió. Lại sẽ có người nào phi tần sẽ ở nhiều người như vậy trước mặt cự tuyệt đâu!

Trầm nhưng là, không được! Cho dù là trước kia như ý cũng không được, huống chi hiện tại như ý thân thể là truy truy —— nàng một trong những bằng hữu tốt nhất, hai người có thể nào gả cùng một cái nam nhân? Truy truy nhất định cũng phản đối không phải sao?

Nàng run rẩy hướng truy truy nhìn lại, đột nhiên trong lòng trầm xuống —— vẫn trầm mặc truy truy lúc này cũng đang nhíu mi nhìn nàng.

Bằng hữu nhiều năm .

Trừ phi đối phương cố ý trốn đi, nếu không, lẫn nhau thần sắc, vẫn là rõ ràng.

Truy truy trong mắt, là thống khổ, nhưng cũng là thật sâu chờ đợi cùng khát vọng.

Lòng của nàng nháy mắt lương nửa thanh.

Nàng là nàng bằng hữu tốt nhất a, nàng lại đã yêu trượng phu của nàng? Các nàng cuộc sống đích niên đại, đều chỉ muốn có một phần duy nhất yêu. Nàng làm sao có thể?

Ngực liền giống bị cái gì vậy hung ác cắn cắn, xé rách nàng đau đớn lại mờ mịt không biết làm sao.

Nàng thậm chí quên mất muốn dùng kính từ, quên mất phải có lễ, đã quên muốn tôn xưng như phi một tiếng mẫu phi, chỉ chậm rãi phun ra hai chữ.

“Không được.”

Có lẽ, ngữ khí của nàng quả thật đủ quyết tuyệt, nàng xem đến sắc mặt của mọi người biến thành ngưng trọng lại cổ quái.

Truy truy nhấp cái cười, nhắm mắt lại.

Như phi cũng không có nghĩ đến Tuyền Ki sẽ như thế kiên quyết, nửa điểm tình cảm bất lưu, khỏe môi trầm xuống, “Năm phi a, ai gia từng nghe Từ hi nói, ngày đó ôn bích dụng cụ còn lúc ta cầm quyền, người lũ phạm nàng kị, nàng nhiều lần muốn hại người, đều là như ý xuất thủ tương trợ, sau lại, người bị đánh tiến đại lao, Hình Cát Tường muốn giết người, cũng là như ý không để ý tánh mạng cứu người, nhìn người hai người ở chung lui tới, cũng tình đồng tỷ muội.”

“Mẫu phi, Tuyền Ki không thể đáp ứng.” Tuyền Ki chưa sót cười, rồi ghé đi đến như phi trước mặt, chậm rãi quỳ xuống.

Truy truy ở cung tỳ hỗ trợ, đem như phi thân mình nhẹ nhàng dịch chuyển quá, như phi dưới thân ngồi là bỏ thêm nhiều tầng nệm dày quý phi ghé dựa, lại trải qua [sợi dọc] Long Phi Ly sai người cố ý tạo ra, ghế có bao nhiêu cái cơ quan, phương tiện thân mình hoạt động.

Như phi nghe thanh biện vị, trống rỗng đôi mắt đối diện thượng Tuyền Ki.

Nàng cũng là nổi giận —— trước mắt nữ tử thân mình không khiết, con trai của nàng lại đối với nàng yêu sủng cực kỳ, cái này cũng thôi, nàng không thể vì hấn sinh hạ một đứa con bán nữ, còn dám như thế đáng về bề vệ, ngăn cản hấn nạp phi! Tú nữ thôi chọn một chuyện, rõ ràng cũng nàng giở trò quỷ!

Cùng hoàng đế hạ đàm thì hấn còn mỉm cười nói với nàng —— mẫu phi, ngài khiến cho nàng ở bên cạnh thật nhiều đi lại đi, chờ có một ngày ngài phải biết năm Tuyên Ki người này, ngài cũng nhất định sẽ thích nàng.

Biết? Nàng hiện tại đã toàn bộ phải biết rồi!

Hai người tuy có hiềm khích, nàng lại xem ở Long Phi Ly trên mặt, chỉ tránh né mà không cách nhìn, cũng không có trách quá này năm phi cái gì, hiện tại —— nàng lạnh lùng cười, hỏi ngược lại: “Nếu hoàng thượng đáp ứng rồi, người cũng không tán thành sao?”

Tuyên Ki biết, Long Phi Ly tuyệt sẽ không đáp ứng! Nếu hấn đã đáp ứng, cũng là hai người duyên phận đến cùng thời điểm. Chính là —— nàng không nghĩ hấn làm khó, một câu “Hấn sẽ không đáp ứng” đến miệng nuốt cắn chặt răng, thấp giọng nói: “Dạ!”

Như phi giận dữ, “Vậy người liền cấp ai gia cút!”

Tuyên Ki không biết mình là như thế nào đi ra mặt mày cung, thân mình còn tại run run, tức giận ư, khuất nhục ư, hơn nữa là đau lòng đi.

Chúng mục khuê khuê hạ bị đuổi ra cung điện, như phi lời mà nói..., một câu một câu hung hăng trích đánh vào trong lòng. Nếu này đã làm khó, mời nàng nát tâm cũng là truy truy.

Rời đi thì nàng nhìn truy truy, truy truy lại cũng không thêm nhìn tới nàng, chỉ cúi đầu thay như phi vỗ về lưng thuận khí.

“Nương nương! Người uống tin nàng, uống cứu nàng!”

Sau lưng, điệp Phong cắn răng khóc nức nở, ôm chặt nàng.

Nàng cười cười, lông mày trán có chút cháng váng, nghĩ nghĩ, xoay người dặn điệp Phong nói: “Điệp gió, người đến trừ tử diện nhìn xem, nếu hoàng thượng còn không có đi qua mặt mày cung, người đã nói, thân thể của ta con không khỏe, trở về phượng thú cung, không có dự tiệc.”

Điệp Phong dậm chân, vội la lên: “Nương nương, rõ ràng là người đang ở đây Thái Hậu nơi đó bị ủy khuất, người nghĩ mẹ con bọn hấn hạo, vậy còn người?”

Mặt mày cung.

Long Phi Ly thủ hạ thì trong lòng vì run sợ, trong bữa tiệc giống như không dị dạng, nhưng mỗi người đầy mắt đều ẩn ẩn lưu thẳng một chút nôn nóng, hấn bất động thanh sắc vòng mọi người liếc mắt một cái, nói: “Đoàn phu nhân, vừa rồi năm phi đại tỷ mà nói, nàng thân mình có chút khó chịu, làm cho tuyên thái y viện người đi, y thuật của người cao minh, lại cùng nàng giao hảo, hơi hội yếu thôi người cũng đi qua cho nàng nhìn một cái đi.”

Trong suốt đột nhiên rời ghế quỳ xuống, nói: “Trong suốt hiện tại liền đi qua cấp nương nương khám và chữa bệnh, thỉnh hoàng thượng ân chuẩn.”

Đoạn ngọc hoàn khẽ nhú mày, hấn hiểu được trong suốt trong lòng tức giận, nhưng hiện tại tiệc rượu chưa mở, nàng giận dữ rời tiệc, lại bỏ qua là va chạm như phi!

Long Phi Ly sắc mặt trầm xuống, “Nàng rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Muốn người bây giờ phải đi xem!”

Trong suốt liếc truy truy liếc mắt một cái, người sau đôi môi nhếch.

Nàng lạnh lùng cười, cung thanh nói: “Bẩm hoàng thượng, nương nương chuyện tình không nhỏ, bởi vì. Nàng là cố xuất chỗ ngồi này cung điện!”

426. Chương 422: Tình Thương Yên Hà (8)

“Tuyền Cơ không dám, mời mẫu phi nói.” Tuyền Cơ rùng mình, có chút kỳ quái.

Như Phi mỉm cười, Tuyền Cơ có loại cảm giác, nàng như có mắt, lúc này nhất định sẽ chăm chú nhìn chính mình - - loại cảm giác này rất cổ quái.

“Niên Phi, ai gia muốn chỉ hôn Như Ý cho Hoàng Thượng làm trắc phi, người thấy thế nào?”

Tuyền Cơ hiểu mình là thất thố, nàng “Hoắc” một tiếng đứng lên, tất cả mọi người thay đổi sắc mặt, Long Tử Cẩm càng biểu hiện quá mức.

Như Phi cười hơ hớ nói, còn nàng sợ hãi tới cực điểm!

Như Phi mất thị giác, nhĩ lực lại bén nhạy gấp đôi, nghe được âm thanh dị thường từ Tuyền Cơ, thanh âm khẽ không vui, “Niên Phi nói gì?”

Gia yến, đây là mục đích hôm nay mọi người tham gia yến tiệc đi - - Long Phi Ly cũng đứng lúc không có ở đây, Như Phi vừa vận thăm dò phong miệng nàng lại. Có phi tần nào trước mặt nhiều người như vậy cự tuyệt đây!

Không được! Cho dù Như Ý trước kia cũng không được, huống chi thân thể Như Ý hiện tại chính là Truy Truy - một trong những bằng hữu tốt nhất của nàng, hai người có thể nào gả cùng một nam nhân? Không phải Truy Truy nhất định cũng phản đối sao?

Nàng run rẩy nhìn hướng Truy Truy, đột nhiên trong lòng trầm xuống - - Truy Truy liên tục trầm mặc lúc này cũng đang nhíu mày nhìn qua nàng.

Bằng hữu nhiều năm!!

Trừ phi đôi phương tận lực tránh né, nếu không, sắc mặt hai bên thật là rõ ràng.

Trong mắt Truy Truy thống khổ, nhưng chờ đợi cùng khát vọng cũng thật sâu.

Lòng của nàng trong nháy mắt nguội lạnh.

Cô ta là bằng hữu tốt nhất của nàng a, cô ta lại yêu trượng phu của nàng? Thời đại của các nàng đều chỉ muốn có một người yêu duy nhất. Nàng làm sao sẽ?

Tim liền giống như bị vật gì đó hung ác gặm cắn, xé rách làm nàng đau đớn rồi lại mờ mịt không biết phải làm sao.

Nàng thậm chí quên mất dùng kính từ, quên mất phải có lễ nghĩa, quên phải tôn xưng Như Phi một tiếng mẫu phi, chỉ chậm rãi phun ra hai chữ:

“Không được.”

Có lẽ, giọng nói của nàng xác thực đủ quyết tuyệt, nàng nhìn thấy sắc mặt của mọi người biến thành ngưng trọng lại cổ quái.

Truy Truy cười nụ, nhắm mắt lại.

Như Phi cũng không nghĩ tới Tuyền Cơ sẽ kiên quyết như thế, không lưu nửa điểm tình cảm, khóe môi trầm xuống, “Niên Phi a, ai gia từng nghe Từ Hi nói, ngày đó lúc Ôn Như Bích còn cầm quyền, người phạm kiêng kị của nàng, nàng nhiều lần muốn hại người, đều là Như Ý xuất thủ tương trợ, về sau, người bị cho vào đại lao, Hình Cát Tường muốn giết người, cũng là Như Ý bất chấp tính mạng cứu người, xem hai người các người chung đụng lui tới, cũng tình đồng tỷ muội...”

“Mẫu phi, Tuyền Cơ không thể đáp ứng.” Tuyền Cơ khổ sở cười một tiếng, rồi ghé đi đến trước mặt Như Phi, chậm rãi quỳ xuống.

Truy Truy được cung tỳ hỗ trợ, đem thân thể Như Phi nhẹ nhàng chuyển qua, Như Phi dưới thân ngồi chính là ghế quý phi bổ thêm nhiều tầng nệm dày, lại trải qua Long Phi Ly sai người cố ý chế tạo, trên ghế có nhiều cơ quan, thuận tiện cho hoạt động của thân thể.

Như Phi nghe thanh định vị, đôi mắt trống rỗng hướng thẳng phía Tuyền Cơ.

Nàng nổi giận - - cô gái trước mắt thân thể không trong sạch, con trai của nàng lại đối với nàng ta yêu sủng cực kỳ, điều này cũng thôi đi, nàng ta lại không cách nào sinh hạ một đứa con cho hắn, còn dám kiêu căng như thế, ngăn cản hắn ta nạp phi! Chuyện thôi chọn tú nữ rõ ràng cũng do nàng ấy giở trò quỷ!

Trước đó nói chuyện với Hoàng Đế, hắn còn mỉm cười nói với nàng - - mẫu phi, ngài để nàng ở chỗ này qua lại nhiều ngày đi, chờ có một ngày ngài hiểu biết Niên Tuyền Cơ, nhất định ngài sẽ thích hắn.

Hiếu? Nàng hiện tại đã toàn bộ hiểu biết!

Hai người mặc dù có hiềm khích, nàng vì mặt mũi Long Phi Ly, chỉ trốn tránh không gặp, cũng không có trách Niên Phi cái gì, hiện tại - - nàng lạnh lùng cười một tiếng, hỏi ngược lại: “Nếu Hoàng Thượng đáp ứng, người cũng không tán thành sao?”

Tuyền Cơ biết rõ, Long Phi Ly tuyệt sẽ không đáp ứng! Nếu hắn đáp ứng, cũng là lúc duyên phận hai người đến thời điểm tận cùng. Chỉ là - - nàng không muốn làm khó hắn, một câu “Hắn sẽ không đáp ứng” đến miệng nuốt xuống, nhỏ giọng: “Dạ!”

Như Phi giận dữ, “Vậy người liền cắt cho ai gia!”

Tuyền Cơ không biết mình đi ra Nghi Dĩnh cung như thế nào, thân thể run rẩy, tức giận, khuất nhục, hơn nữa đau lòng.

Bị mọi người chứng kiến nàng bị đuổi ra cung điện, lời nói của Như Phi, từng câu hung hăng đánh vào trong lòng nàng. Nhưng làm cho nàng nát tâm lại là Truy Truy.

Lúc rời đi, nàng nhìn Truy Truy, Truy Truy cũng không thèm nhìn nàng, chỉ cúi đầu vuốt sống lưng thuận khí cho Như Phi.

“Nương nương! Uống công người tin nàng, uống công người cứu nàng!”

Sau lưng, Diệp Phong cắn răng khóc sùi, ôm chặt nàng.

Nàng cười cười, có chút choáng váng, suy nghĩ một chút, xoay người dặn dò Diệp Phong: “Diệp Phong, người đến Trữ Tú Điện nhìn một chút, nếu Hoàng Thượng còn chưa qua Nghi Dĩnh cung, người nói, thân thể ta khó chịu, trở về Phòng Thấu cung, không có dự tiệc.”

Diệp Phong dậm chân, vội la lên: “Nương nương, rõ ràng là người bị ủy khuất ở chỗ thái hậu, người muốn mẹ con bọn họ tốt, vậy còn người?”

Nghi Dĩnh cung.

Lúc Long Phi Ly ngồi xuống, trong lòng rét lạnh. Bữa tiệc như không có gì bất thường, nhưng đáy mắt mỗi người đều mơ hồ lưu một chút nôn nóng, hắn bất động thanh sắc nhìn lướt mọi người một cái, nói: “Đoạn phu nhân, vừa rồi đại tỳ nữ của Niên Phi nói, thân thể nàng ấy có chút khó chịu, tuyên người của Thái Y Viện đến xem, y thuật của người cao minh, lại cùng nàng giao hảo, lát nữa người cũng qua nhìn nàng một chút đi.”

Tinh Oánh đột nhiên rời ghế quỳ xuống, nói: “Tinh Oánh hiện tại liền qua trị liệu cho nương nương, thỉnh Hoàng Thượng ân chuẩn.”

Đoạn Ngọc Hoàn khẽ nhú mày, hắn hiểu được Tinh Oánh trong nội tâm đang tức giận, nhưng bây giờ tiệc rượu chưa mở, nàng giận dữ rời tiệc, lại nói rõ là xông tới Niên Phi!

Long Phi Ly sắc mặt trầm xuống, “Nàng rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Mà người muốn đi xem ngay bây giờ?”

Tinh Oánh liếc Truy Truy một cái, đôi môi nhếch lên. Nàng lạnh lùng cười một tiếng, cung thanh “Bẩm Hoàng Thượng, chuyện tình nương nương không nhỏ, bởi vì... nàng bị đuổi ra khỏi tòa cung điện này!”

427. Chương 423

Như phi thật không ngờ, Long Phi Ly đang nghe hoàn nhạc trong suốt trong lời nói về sau, vung vạt áo, cũng không nói gì đã đi đi ra ngoài.

Ở trong lòng của hắn, cái kia không khiết nữ tử thật không ngờ trọng yếu, nàng là của hắn mẹ đẻ —— hắn lại không rên một tiếng liền rời đi, hắn ngày thường khiêm tốn hữu lễ, suy nghĩ chu toàn, lúc này lại tựa hồ như cái gì cũng không muốn, cứ như vậy đi rồi.

Trong lòng nàng tê rần, cắn răng nói: “Nâng ai gia đi ra ngoài.”

Từ hi cùng Thanh Phong nhìn nhau liếc mắt một cái, đi tới.

Cục.

Kết quả, tất cả mọi người theo đi ra ngoài. Đi theo một đám người mặt sau đi tới, trong suốt thấp giọng nói: “Ngọc hoàn, ta là không phải làm sai rồi?”

Đoạn ngọc hoàn cười cười, “Vậy người hối hận sao?”

Trăm trong suốt quay về lấy cười, hai người mười ngón đan xen, đi theo.

Ngự hoa viên.

Đem tuần tra cấm quân khiễn xa chút, Tuyên Ki ở hồ sen biên ngồi xuống.

Nắm bắt trong ví gì đó, bên trong là nàng quý giá nhất gì đó, lược cùng di động.

Di động có hiện đại kia ngăn ngừa đồng lứa nhớ lại —— có hai cái bạn rất thân.

Lược, là vĩnh viễn không thể buông tay gì đó.

Long Phi Ly nói nàng bốn, quả thật!

Nàng quả thật thực bốn, nhìn không ra bằng hữu của nàng cũng thích nàng người trong lòng. Thậm chí, nhìn không ra truy truy thay đổi. Có lẽ là truy truy che dấu cao minh, có lẽ là nàng quá mức tin tưởng.

Tinh tế nghĩ đến, bỏ Bích Hà cùng trên điện Kim Loan, truy truy thần sắc có chút cổ quái bên ngoài, này đã hơn một năm tới nay, truy truy thực im lặng.

Thẳng đến truy truy xem hai người vô tự, Long Phi Ly lại cự tuyệt tứ nữ tổng tuyển cử chuyện tình về sau, lại hỏi nàng Long Phi Ly đối đưa nhỏ cách nhìn, mới bắt đầu có mạnh mẽ hiện ra sắc.

Truy truy ngay lúc đó thần sắc thực kinh ngạc, lẩm bẩm nói: có bao nhiêu cái hoàng đế hội giống cái kia dạng? Hắn tình nguyện không cần con nối dòng, tình nguyện cho làm con thừa tự, hắn thế nhưng đối người như vậy?

Sau lại, Long Phi Ly lại tại triều bố mẹ xích trở về cự thần gián nghị.

Không biết, truy truy tự mình biết không biết? Cho dù thích cùng một cái nam nhân, truy truy ở mặt mày trong cung nghe được nàng cự tuyệt như phi thời điểm, không nên có như vậy ánh mắt —— lạnh lùng như vậy cùng thống hận!

Hà trong ao hạ hà vừa vắn.

Nàng nhắm lại hai mắt, nước mắt đem ánh mắt ngấy sấp đầu, hà trong ao cảnh trí trải qua vắn nước cùng nước mắt song trọng chiết xạ, vắn vẹo thành thoát phá.

Suy nghĩ rất nhiều, cũng rốt cục quyết định chủ ý.

Ngón tay run lên, trong tay hà bao nhưng lại ngã vào hồ sen.

Nàng cả kinh, cuống quýt đứng lên bước vào trong ao, hai tay sờ soạng . Đây hà trì dẫn ngoài hoàng thành sông đào bảo vệ thành để nước chảy, dòng nước không vội, lại không phải nhất thành bất biến yên lặng chậm. Nàng sờ soạng một hồi, có chút nóng nẩy, hướng trong ao càng sâu địa phương sờ soạng, nàng kỹ năng bơi rất tốt, cũng không sợ, chính là trời khí mặc dù ẩm, này đáy ao thủy nhưng có chút tiểu lạnh.

Dưới chân giống như giẫm phải vài thứ, là bằng lụa —— nàng vui vẻ, xoay người lại kiểm.

“Năm Tuyền Ki, người đang ở đây làm cái gì!”

Sau lưng thanh âm của —— nàng hoảng hốt, dưới chân thả cái chỗ trống, đi phía trước ngã đi.

Uống lên hai cái thủy, nghe được bọt nước phịch thanh âm của, sau cổ con căng thẳng, đã bị nhân ôm đi lên.

Một đôi tay ấn chặt ở nàng trên vai, nàng thậm chí còn không thấy rõ người tới, liền nghe được nọ vậy đạo cuồng nộ thanh âm của, “Làm sao người chạy đến bên trong đi! Nước này lạnh, người liền hư thân bản một cái! Bên này cấm quân người đều làm làm sao rồi? Cả vườn con mọi người là tử?”

“A Ly.”

Nàng một chút giật mình, gọi một tiếng, nhìn đến nam nhân vẻ mặt thủy ẩm ướt, nàng tay muốn giúp hẩn lau, lại nghĩ tới ý phục của mình cũng là ướt đầm , đành phải thôi, thấp giọng nói: “Hà bao ướt xuồng, lược ở bên trong.”

Hẩn cười lạnh hỏi lại: “Người không phải nên ở phượng thứu cung sao?”

Nàng cười khổ một tiếng, “Là ta không tốt.”

“Người cũng chỉ biết chút sứt sẹo nói dối!” Hẩn lạnh lùng nhìn chằm chằm nàng liếc mắt một cái, đi vào hồ nước, tìm tác .

Nàng đột nhiên nhớ tới khi đó nàng ở kỳ vườn, công viên] liễu bên kia sông xuống nước giúp hẩn tìm túi gấm chuyện.

Khi đó, cùng Vua sơ quen biết, hẩn còn không từng yêu nàng, nàng lại càng không từng muốn quá hẩn có một ngày hội yêu nàng.

Cũng không biết hẩn là làm sao tìm được đến nơi đây . Hẩn trước kia mắng nàng không mang theo người đang bên người, hẩn hoàng đế này bên người cũng không không mang một người? Là vội vội vàng vàng đã chạy tới a.

Trong lòng nàng tê rần, kéo, xắn] quần lụa mỏng bước vào hồ nước, ở phía sau nhẹ nhàng vòng thượng hông của hẩn.

Hẩn xoay người lại đây, đem nhanh nắm ở trong tay hà bao hệ quay về của nàng đai lưng thượng, nàng xem thấy hẩn ngón tay thon dài ở nàng trên quần áo linh hoạt động tác , kia vừa đen lại chuyên chú mâu quang —— đột nhiên đi cả nhắc thật mạnh hôn môi của hẩn.

Hẩn lập tức phản ứng, bàn tay to trên lòng bàn tay nàng mảnh khảnh eo, lưỡi thô lỗ đẩy ra môi của nàng cánh hoa, hai người cứ ~ triển kịch liệt.

Tiếng vang từ sau phương trong bụi hoa truyền đến, nàng lấp bắp kinh hãi, mạnh đẩy ra hẩn, quay đầu nhìn lại, vừa rồi ở mặt mày cung nhân nhưng lại tất cả đều qua !

Bỏ ghế như phi bị khoét con mắt, ai cũng thấy bọn họ đang làm cái gì! Vài cái cự thần đều nghiêng đầu, khác người nào không thần sắc xấu hổ?

Truy truy kinh ngạc nhìn hai người, cắn môi cúi đầu.

Trên mặt hẩn khô nóng, vô thức vuốt đôi môi —— mặt trên còn dính của hẩn nước bọt hòa khí tức. Hẩn mày nhéo một cái, thân thủ đem nàng ôm lấy, mang ra ao, lại vòng mọi người liếc mắt một cái, “Đều lui ra đi.”

Từ hi cùng Thanh Phong đem như phi buông, cùng những người khác lui xuống.

Hắn nắm chặt tay nàng, hướng như phi đi tới.

.

Nghe kia lưỡng đạo càng chạy càng xa tiếng bước chân, nằm ngửa ở ghế như phi nhẹ nhàng nở nụ cười, yết hầu sâu nhét nghẹn ngào.

Trong đầu là vừa mới hoàng đế lôi kéo năm phi quỳ xuống cùng nàng nói lời.

—— mẫu phi, nhi tử cả đời này có mấy cái nguyện vọng, một cái cùng ngài có liên quan, một cái cùng thiên hạ này có liên quan, còn có một, cùng năm Tuyên Ki có liên quan. Nàng từng cùng nhi tử nói qua, muốn cùng nhi tử cùng nhau hiểu thuận ngài, nhi tử thỉnh cầu mẫu phi, làm cho nhi tử cùng nàng cùng nhau đối với người tần hiếu, không nên ép nhi tử cùng ngài quan hệ càng chạy càng xa.

428. Chương 423: Tình Thương Yên Hà (9)

Như Phi không nghĩ tới, Long Phi Ly nghe Nhạc Tinh Oánh nói xong, hất lên vạt áo, cũng không nói gì liền đi ra ngoài.

Ở trong lòng của hắn, cô gái không trong sạch kia không ngờ thật trọng yếu, nàng là mẹ đẻ của hắn - - hắn không nói tiếng nào liền rời đi, ngày thường hắn khiêm tốn hữu lễ, suy nghĩ chu toàn, lúc này lại tựa hồ cái gì cũng không muốn, cứ như vậy đi.

Trong lòng nàng đau nhói, cắn răng nói: “Nâng ai gia đi ra ngoài.”

Từ Hi hòa Thanh Phong nhìn nhau một cái, đi tới.

Kết quả, tất cả mọi người đi theo ra ngoài. Đi theo sau đám người, Tinh Oánh nhỏ giọng: “Ngọc Hoàn, có phải ta làm sai hay không?”

Đoạn Ngọc Hoàn cười cười, “Vậy người hỏi hận sao?”

Tinh Oánh cười một tiếng, hai người mười ngón tay đan xen, đi theo.

Ngự hoa viên.

Khiến cấm quân tuần tra ra xa chút ít, Tuyên Cơ ở bờ hồ sen ngồi xuống.

Sờ hầu bao, bên trong là những thứ quý giá nhất của nàng, lược cùng điện thoại di động.

Điện thoại di động để nàng nhớ lại bạn đồng lứa ở hiện đại - - hai người bạn rất thân.

Lược, là vĩnh viễn mới có thể buông tay.

Long Phi Ly nói nàng ngốc, đúng vậy!

Nàng xác thực rất ngốc, nhìn không ra bằng hữu của nàng cũng thích người trong lòng nàng. Thậm chí, nhìn không ra Truy Truy thay đổi. Có lẽ là Truy Truy che dấu cao minh, có lẽ vì nàng vô cùng tin tưởng.

Tinh tế nghĩ đến, ngoài đi Bích Hà cung cùng Kim Loan điện phía trên, bên ngoài Truy Truy có chút cổ quái, hơn một năm nay, Truy Truy rất lạnh lẽo.

Cho đến khi Truy Truy thấy hai người không con, Long Phi Ly lại cự tuyệt tuyệt tủy, lại hỏi nàng cách nhìn của Long Phi Ly đối với hài tử, mới bắt đầu hiện ra suy nghĩ táo bạo.

Truy Truy ngay lúc đó thần sắc rất kinh ngạc, lẩm bẩm nói: có bao nhiêu Hoàng Đế như hắn? Hắn tình nguyện không cần phải con nối dòng, tình nguyện cho xin con thừa tự, hắn thế nhưng đối người tốt như vậy?

Về sau, Long Phi Ly lần nữa ở trên triều đình khiển trách gián nghị của cự thần.

Không biết, chính Truy Truy có biết hay không? Cho dù thích cùng một nam nhân, Truy Truy tại Nghi Đình cung thời điểm nghe được nàng cự tuyệt Như Phi, không nên có ánh mắt như vậy - - lạnh lùng cùng thống hận!

Hoa sen trong ao tỏa mùi thơm ngát.

Nàng nhắm lại hai mắt, nước mắt làm đôi mắt đau nhức, cảnh trí trong ao nhìn qua nước mắt khúc xạ, vắn vẹo thành nghiền nát.

Suy nghĩ rất nhiều, rốt cuộc cũng quyết định chủ ý.

Ngón tay run lên, hà bao trong tay lại rơi vào hồ sen.

Nàng cả kinh, cuống quýt đứng lên bước vào trong ao, hai tay quơ quào tìm kiếm. Nước trong ao này dẫn ra sông đào bảo vệ ngoài hoàng thành, nước chảy không siết, lại do đã có lâu nên dòng chảy chậm rãi. Nàng tìm kiếm một hồi, có chút nóng nẩy, hướng nơi sâu hơn sờ soạng, nàng bơi lội rất tốt, cũng không sợ, chỉ là khí trời mặc dù ẩm, dưới đáy ao nước nhưng có chút lạnh.

Dưới chân giống như đạp phải vài thứ bằng lụa - - nàng vui mừng, xoay người lại tìm.

“Niên Tuyền Cơ, người đang làm cái gì!”

Âm thanh đột ngột sau lưng làm nàng hoảng hốt, chân đạp vào chỗ trống, té xuống.

Uống hai ngụm nước, nghe được âm thanh bọt nước, nàng được người ôm lên.

Hai tay bóp chặt vai nàng, nàng thậm chí còn không thấy rõ người đầu, liền nghe được một đạo âm thanh cuồng nộ, “Tại sao người nhảy xuống dưới! Nước này lạnh, người sẽ ngã bệnh! Cẩm quân đầu cả rồi? Mọi người chết hết rồi à?”

“A Ly.”

Nàng ngơ ngẩn một chút, gọi một tiếng, thấy trên mặt nam nhân ướt nước, đưa tay muốn giúp hắn lau, lại nghĩ tới y phục của mình cũng đã ướt đẫm, đành phải thôi, nhỏ giọng: “Hà bao rớt xuống, lược ở bên trong.”

Hắn cười lạnh hỏi ngược lại: “Người không phải đang ở tại Phượng Thụ cung sao?”

Nàng cười khổ một tiếng, “Tại ta không tốt.”

“Người chỉ biết chút lời nói dối sứt sẹo!” Hắn lạnh lùng nhìn chằm chằm nàng, xuống hồ nước, tìm hà bao cho nàng.

Nàng đột nhiên nhớ tới chuyện nàng tại Kỳ Viên bên bờ sông xuống nước tìm túi gấm giúp hắn.

Khi đó, cùng hắn mới quen biết, hắn còn chưa yêu nàng, nàng càng chưa từng nghĩ qua hắn ta có một ngày sẽ yêu nàng.

Cũng không biết vì sao hắn tìm tới chỗ này. Trước kia hắn mắng nàng không mang theo người bên cạnh, hắn là Hoàng Đế bên cạnh cũng không có mang một người? Vì vội vàng vàng chạy tới a.

Trong lòng nàng đau nhói, vén quần lụa mỏng lên bước xuống hồ nước, ở phía sau nhẹ nhàng vòng tay lên eo hắn.

Hắn xoay người lại, đem hà bao trong tay treo lên đai lưng nàng, nàng nhìn ngón tay thon dài của hắn linh hoạt trên y phục của nàng, ánh mắt đen chuyên chú - - đột nhiên kiễng lên hôn môi hắn.

Hắn lập tức phản ứng, bàn tay to ôm trên bờ eo mảnh khảnh của nàng, lưỡi thô lỗ đẩy cánh môi của nàng ra, hai người quần quýt kịch liệt...

Có tiếng động từ sau bụi hoa truyền đến, nàng kinh hãi, đẩy mạnh hắn ra, nghiêng đầu nhìn lại, tất cả những người tại Nghi Đình cung đều qua đến!

Trừ Như Phi bị khoét con người trên ghế, ai cũng nhìn thấy bọn họ đang làm gì! Vài cự thần đều nghiêng đầu, người nào người nấy thần sắc lúng túng?

Truy Truy kinh ngạc nhìn qua hai người, cắn môi cúi đầu.

Trên mặt nàng nóng ran, luống cuống vuốt đôi môi - - trên mặt còn dính nước bọt hòa khí tức của hắn... Lòng mày hắn cau lại, đưa tay bế nàng lên, mang ra khỏi ao, lại nhìn lướt qua mọi người, “Đều lui ra đi.”

Từ Hi hòa Thanh Phong đem Như Phi để xuống, cùng những người khác lui xuống.

Hắn nắm chặt tay của nàng, hướng Như Phi đi tới.

...

Nghe tiếng bước chân xa dần, Như Phi đang nằm ngửa ở trên ghế dựa nhẹ khẽ nở nụ cười, cổ họng nghẹn ngào.

Trong đầu là hình ảnh Hoàng Đế vừa mới lời kéo Niên Phi quỳ xuống cùng nàng nói.

“- - Mẫu phi, con trai cả đời này có mấy nguyện vọng, một là cùng ngài có quan hệ, cái khác là cùng thiên hạ này có quan hệ, còn có một, cùng Niên Tuyền Cơ có quan hệ. Nàng cùng con trai đã nói qua, muốn cùng con trai cùng nhau hiếu thuận ngài, con trai thỉnh cầu mẫu phi, để cho con trai cùng nàng cùng nhau đối với ngài tận hiếu, không nên ép quan hệ con trai cùng ngài càng ngày càng xa”.

429. Chương 424

Hắn không có ở trước mặt mọi người nói, nàng hiểu được dụng ý của hắn, hắn cấp lẫn nhau đều để lại tình cảm.

Đó là con trai của nàng. Trên người nàng một miếng thịt, cho dù ly biệt nhiều năm, nàng lại có thể nghe ra ngữ khí của hắn lý kiên quyết —— kiên quyết đến quyết tuyệt.

Hắn kỳ thật cùng của hắn phụ hoàng rất giống, mà hắn nhận định năm Tuyền Ki.

Nàng không biết có thể hay không giống hắn theo lời, có một ngày sẽ thích nữ tử này, nhưng nàng là không phải nên thử đi đón nạp.

Cục *****

Ban đêm, trừ tú điện.

“A Ly, đêm nay, ta nghĩ quay về phượng thú cung.”

Trầm“Ân.” Long Phi Ly miết hương cửa nữ tử, “Trăm ngày kia mang người xuất cung đi yên hà đứng.”

Tuyền Ki giật mình xoay người lại, “Ngày kia?”

Long Phi Ly vuốt cằm, “Trăm cũng muốn đi xem xem năm phu nhân, mang người đi ra ngoài tán giải sầu, năm bảy ngày kị cũng ở đây trước sau, đêm nay trở về đem đồ vật thu thập xong, đêm mai ở bên cạnh qua đêm.”

“Buổi chiều báo cấp nội vụ phủ vẫn là thu núi Tế Tự, loại này thời tiết không nên gây chiến, trăm nghĩ chút đi theo danh sách, tính cải trang đi qua.”

Đúng, còn có năm bảy, hắn đều nhớ rõ! Nàng hiểu được, hắn chủ yếu là muốn mang nàng xuất cung tán giải sầu —— Tuyền Ki vừa mừng vừa sợ, liên tục gật đầu.

Phượng thú cung.

“Nương nương ——” điệp Phong vội vàng đẩy cửa tiến vào, sắc mặt khẩn trương, thanh âm cực cấp, “Ôn như ý qua .”

Nàng quả nhiên đến đây!

Đêm nay trở về vì đợi nàng! Tuyền Ki đóng lại ánh mắt, mỉm cười, chưa sót lại có chút giải thoát cảm giác.

Sân. Nguyệt cái móc, mãn thiên tinh Thần.

Trên bàn đá, Tuyền Ki thay đổi diện nữ nhân đem cái chén trống không rót đầy.

“Người tới muốn tìm ta nói cái gì.” Nàng cười cười, ngẩng đầu nhìn xem bóng đêm, mùi rượu hạ Phong hun nhân ẩm, đáng tiếc, bóng đêm lạnh.

“Cho dù ta không đến, người cũng tới tìm ta đi.”

Truy truy thản nhiên cười cười.

“Ân.”

“A Thất, thực xin lỗi.” Truy đuổi bắt lên cái chén, hơi hơi ngửa đầu, nâng cốc toàn bộ nuốt vào .

Tuyền Ki liền đã gặp nàng mặt, nâng phần hồng, lại thay nàng rót đầy cái chén trống không, nhẹ giọng hỏi: “Khi nào thì bắt đầu ?”

“Nếu có chút kiếp trước, liền ở phía trước sinh đi.” Truy truy tự giễu cười, “Có lẽ ta đây cả đời biết làm khảo cổ, bắt quá là vì tìm được hân.”

“Vậy bây giờ người định làm như thế nào?” Tuyền Ki buông bầu rượu, lẳng lặng nhìn mình chăm chăm trước mặt chén rượu, tử thủy, hơi hơi tới lui khuôn mặt của nàng, rõ ràng lại mơ hồ.

“A Thất, ta nghe Từ hi nói, các người chuẩn bị đi thu núi. Đem ta cũng vậy mang theo đi.”

“Vì sao?”

Truy truy cười khỏ, “Kiếp trước kiếp này làm sao có thể tin, yêu hân, bắt quá là bởi vì hân vĩ đại đi, có lẽ, phạm là khảo cổ nhân, đều yêu trong sách này lịch sử, này thành tựu sinh tiền sau khi danh nhân đi, ta thân gặp mười sáu năm traten kia cung biến, hân như thế nào ngăn cơn sóng dữ, thân thấy hân như thế nào đối đãi người hảo, người nam nhân này, tốt lắm, thật sự tốt lắm.”

“Cho nên, người cảm thấy kỳ thật đều không phải là thật sự yêu, có lẽ, mê luyến chiếm đa số, nghĩ lầm chiếm đa số.” Nhìn bạn tốt liếc mắt một cái, Tuyền Ki thản nhiên hỏi lại.

“Ân. A Thất, cho nên đem ta mang theo đi, đi một chút nhìn xem, đã không có trong cung quang hoàn, hoặc là, ta sẽ phát giác hân bắt quá chính là một bộ dạng tốt đi một chút nam nhân, hồi cung về sau, chúng ta có thể lại tiếp tục trước kia sung sướng ngày.”

“Chúng ta thế giới những minh tinh ka hiệu ứng, nam nhân như vậy một trảo một phen.”

Tuyền Ki nhẹ giọng cười cười, đột nhiên chậm rãi lắc đầu, “Trước kia sung sướng ngày, truy truy, này đã hơn một năm người thật sự khoái hoạt sao?”

Truy truy ngẩn ra, hơi hơi nhíu mi nhìn về phía nàng.

“Truy truy, ta sẽ không đáp ứng người, ta không thể để cho người đi theo.” Thân thủ đem rượu trong chén mồm to uống tiến, Tuyền Ki đón nhận truy truy ánh mắt, “Như vậy đối, không mệt mỏi sao?”

Truy truy sắc mặt trong nháy mắt khắc thay đổi, lạnh lùng cười, “A Thất, người cho là ta lừa người?”

“Vậy người có hay không?” Tuyền Ki động lại thanh hỏi.

Truy truy một chút, nhất thời nhưng lại không có pháp nói ra nói .

“Ta ngày mai liền hướng hân thỉnh chỉ cho người xuất cung.”

“Người nói cái gì?” Truy truy đột nhiên đứng lên, cắn răng cười nói: “Người thật sự nghĩ tới chúng ta hữu tình không thể vãn hồi?”

“Đúng là không nghĩ không thể vãn hồi, đối với chúng ta như vậy tốt nhất.”

Tuyền Ki nhắm lại mắt, “Nếu người thật sự khi ta là bằng hữu, chúng ta ở nơi nào gặp mặt cũng không giống nhau sao?”

Bên tai, nữ nhân thở dốc thanh âm của dần dần nặng, nàng nghe được truy truy thanh âm của trở nên rất thấp, “A Thất, ngươi có nghĩ tới hay không, nơi này là vân thương đại lục, cổ đại hoàng cung, hoàng đế ba ngàn thiếu nước cũng không quá mức?”

Lúc này ngươi, mới càng chân thật một ít đi. Dưới bàn đá, Tuyền Ki nắm chắc thủ, thần nhiên cười mở, “Ý của ngươi là, hắn có thể có rất nhiều nữ nhân, bao gồm ngươi?”

Truy truy chăm chú nhìn nàng, “Nữ nhân của hắn chỉ có ta và ngươi! Ta nhưng để bảo vệ ngươi không chịu nữ nhân khác thương tổn, giống hoàng hậu, tuệ phi, chúng ta đem các nàng đều bắt đi, chúng ta nhận thức hơn mười năm rồi, ngươi có biết ta sẽ không thương hại ngươi, theo chúng ta ba cái, chúng ta sẽ rất khoái hoạt ! Như vậy không tốt sao?”

Răng cắn lại cắn, Tuyền Ki vẫn không thể nào nhịn xuống, đứng dậy, động lại hướng trước mắt nữ nhân, từng chữ từng chữ nói: “Hắn có thể bảo hộ ta, ta có thể bảo vệ mình, không cần ngươi, nếu ngươi thật sự không nghĩ thương tổn ta, như vậy thỉnh rời đi!”

“Tân truy truy, bằng hữu là cái gì? Nếu ta yêu nam nhân của ngươi, ta chu thất sống hay chết, là quý là tiện, đều đã đi được rất xa! Ta sẽ không tưởng ta có sung sướng hay không, ta chỉ biết hắn ~ mẹ ~ sợ bị thương ngươi, sợ ngươi tân truy truy không vui!”

430. Chương 424: Tình Thương Yên Hà (10)

Hắn không có nói trước mặt mọi người, nàng hiểu dụng ý của hắn, hắn muốn hai bên đều lưu lại tình cảm.

Kia là con trai của nàng, ruột thịt của nàng, cho dù ly biệt nhiều năm, nàng vẫn nghe được ý kiên quyết trong ngữ khí của hắn - - kiên quyết đến quyết tuyệt.

Hắn ta kỳ thật rất giống phụ hoàng của hắn, mà hắn yêu Niên Tuyền Cơ.

Nàng không biết có thể hay không có một ngày sẽ thích nữ tử này như theo lời hắn, nhưng nàng có phải hay không nên thử đón nhận...

Ban đêm, Trữ Tú Điện.

“A Ly, đêm nay, ta nghĩ trở về Phượng Thụ cung.”

“Ừ.” Long Phi Ly liếc về hướng cô gái, “Trăm ngày kia dẫn ngươi xuất cung đi Yên Hà trấn.”

Tuyền Cơ giật mình xoay người lại, “Ngày kia?”

Long Phi Ly vuốt cằm, “Trăm cũng muốn đi xem Niên Phu Nhân, dẫn ngươi đi ra ngoài giải sầu, ngày giỗ Ngũ Thất cũng ngay sau đó, đêm nay trở về mang đồ đặc thu thập xong, đêm mai ở chỗ này qua đêm.”

“Buổi chiều báo cho Nội Vụ phủ vẫn là thu sơn tế tự, loại thời tiết này không nên gây chiến, trăm nghĩ chút ít danh sách đi theo, dự định cải trang đi.”

Hắn còn nhớ rõ Ngũ Thất! Nàng hiểu, chủ yếu hắn muốn mang nàng xuất cung giải sầu - - Tuyền Cơ vừa mừng vừa sợ, gật đầu liên tục.

Phượng Thụ cung.

“Nương nương - -” Điệp Phong vội vã đẩy cửa tiến đến, sắc mặt khẩn trương, thanh âm hết sức cấp bách, “Ôn Như Ý qua đến.”

Nàng quả nhiên đến đây!

Đêm nay trở lại đây chính là vì đợi nàng! Tuyền Cơ nhắm mắt lại, khẽ mỉm cười, cảm giác có chút khổ sở kèm giải thoát.

Sân nhỏ. Trăng lười liềm, tinh thần sáng khoái.

Trên bàn đá, Tuyền Cơ rót đầy ly không nữ nhân đối diện.

“Người tới muốn tìm ta nói điều gì.” Nàng cười cười, ngẩng đầu nhìn bóng đêm, mùi rượu theo gió nồng ấm, đáng tiếc, bóng đêm lạnh.

“Dù ta không đến, người cũng tới tìm ta đi.”

Truy Truy nhàn nhạt cười cười.

“Ừ.”

“A Thất, thực xin lỗi.” Truy Truy nâng ly, khẽ ngửa đầu, đem toàn bộ rượu uống hết.

Tuyền Cơ thấy mặt nàng sáng rõ phần hồng, lại rót đầy ly không cho nàng, nhẹ giọng hỏi: “Khi nào thì bắt đầu?”

“Nếu có kiếp trước, liền từ kiếp trước đi.” Truy Truy tự cười giễu một tiếng, “Có lẽ cả đời này ta thích làm khảo cổ, bắt quá là vì tìm người như hấn ta.”

“Vậy bây giờ người định làm như thế nào?” Tuyền Cơ để bầu rượu xuống, lẳng lặng nhìn chăm chăm mình trong chén rượu trước mặt, rượu, khẽ lắc lư khuôn mặt của nàng, rõ ràng lại mơ hồ.

“A Thất, ta nghe Từ Hi nói, các người chuẩn bị đi thu sơn. Mang theo ta đi.”

“Vì cái gì?”

Truy Truy cười khỏ, “Kiếp trước kiếp này có thể tin, yêu hấn ta, bắt quá bởi vì hấn ưu tú đi, có lẽ, phạm là người khảo cổ, yêu thích những nhân vật lịch sử trong sách, tên những người thành tựu khi còn sống sau khi chết, ta chứng kiến trận chiến thay đổi năm thứ mười sáu kia, hấn ngăn cơn sóng dữ như thế nào, chứng kiến hấn đối đãi người tốt như thế nào, nam nhân này, rất tốt, thật sự rất tốt.”

“Cho nên, người cảm thấy kỳ thật cũng không phải là thật yêu, có lẽ, chủ yếu là mê luyện, lầm tưởng là yêu?” Nhìn bạn tốt, Tuyền Cơ nhàn nhạt hỏi ngược lại.

“Ừ. A Thất, cho nên dẫn ta đi theo, đi một chút xem một chút, đã không có hào quang trong cung, có lẽ, ta sẽ phát giác hấn ta bắt quá chỉ là nam nhân có bộ dạng tốt một chút, hồi cung về sau, chúng ta có thể lại tiếp tục cuộc sống trước kia.”

“Hiệu ứng minh tinh của thế giới chúng ta trên nam nhân như vậy.”

Tuyền Cơ nhẹ giọng cười cười, đột nhiên chậm rãi lắc lắc đầu, “Cuộc sống trước kia, Truy Truy, hơn một năm nay người thật sự khoái hoạt sao?”

Truy Truy ngẩn ra, khẽ nhíu mày nhìn về phía nàng.

“Truy Truy, ta không đáp ứng người, ta không thể để cho người đi theo.” Nâng ly rượu lên nàng uống một ngụm lớn, Tuyền Cơ ngênh tiếp ánh mắt Truy Truy, “Đối lòng như vậy, không mệt mỏi sao?”

Sắc mặt Truy Truy nháy mắt thay đổi, lạnh lùng cười một tiếng, “A Thất, người cho là ta lừa người?”

“Vậy người có hay không?” Tuyền Cơ hỏi lại.

Truy Truy dừng lại, nhất thời lại không cách nào nói ra lời.

“Ngày mai ta hướng hấn thỉnh chỉ cho người xuất cung.”

“Người nói cái gì?” Truy Truy đột nhiên đứng lên, cắn răng cười nói: “Người thật sự nghĩ hữu tình của chúng ta không cách nào vấn hồi?”

“Đúng là không cách nào vấn hồi, đối với chúng ta như vậy là tốt nhất.”

Tuyền Cơ nhắm mắt lại, “Nếu người thật sự xem ta như bằng hữu, chúng ta gặp mặt ở nơi nào không giống vậy sao?”

Bên tai, âm thanh thở dốc dần dần nặng lên, nàng nghe được giọng Truy Truy trở nên rất thấp, “A Thắt, người có nghĩ tới hay không, nơi này là Vân Thương đại lục, hoàng cung cổ đại, Hoàng Đế ba nghìn hậu cung cũng không quá mức?”

Lúc này người, mới thật hơn một chút đi. Dưới bàn đá, Tuyền Cơ nắm chặt tay, nhàn nhạt cười mở, “Ý của người là, hắn có thể có rất nhiều nữ nhân, kể cả người?”

Truy Truy chăm chú nhìn nàng, “Nữ nhân của hắn chỉ có ta và người! Ta có thể bảo vệ người không bị những nữ nhân khác tổn thương, như hoàng hậu, Tuệ phi, chúng ta đem các nàng đều bỏ đi, chúng ta quen biết hơn mười năm, người biết ta sẽ không làm thương tổn người, liền ba người chúng ta, chúng ta sẽ rất sung sướng! Như vậy không tốt sao?”

Răng cắn chặt lại, Tuyền Cơ vẫn không thể nào nhịn được, đứng dậy. Nhìn hướng nữ nhân trước mắt, nói từng chữ từng chữ: “Hắn có thể bảo vệ ta, ta có thể tự bảo vệ mình, không cần người, nếu người thực không muốn tổn thương ta, như vậy thỉnh rời đi!”

“Tân Truy Truy, bằng hữu là cái gì? Nếu ta yêu nam nhân của người, Chu Thắt ta sống hay chết, tốt xấu, cũng sẽ bỏ đi rất xa! Ta không nghĩ ta sẽ sung sướng hay không, ta chỉ biết mẹ hắn sợ đả thương người, sợ người, tân Truy Truy không vui!”

431. Chương 425

“Truy truy, người hiểu không? Hoặc là nói người cho tới bây giờ đem ta cho rằng bằng hữu?”

Bằng hữu là cái gì. Tuyền Ki không hiểu định nghĩa, có lẽ cao hứng thời điểm, tích mịch thời điểm, có người có thể cùng, gian nan thời điểm, có thể dốc hết sở hữu.

Người nói, ba người không tán thành người độc lập bài tập, nhưng người đã quyết định.

Ngọc Hoàn lại chỗ ở lại keo kiệt, đưa cho người là từ nhỏ nắm ở trong tay sổ tiết kiệm.

Cục ta không có gì tiền —— nhưng cha mẹ duy nhất lưu lại ở trung tâm chợ cái kia tràng phòng ở, có thể bán chút tiền, cùng trường học dưới thể tre dài chừng, bản khắc, ổn định ngày qua ngày công tác, cũng có thể còn ít tiền.

Không có tiền, sẽ đem sở hữu có thể chứng minh tín dụng độ căn cứ chính xác minh[sáng] giao cho trên tay người.

Bởi vì đó là người mơ ước lớn nhất, rất không dậy nổi giấc mộng —— ta cùng Ngọc Hoàn thực bình thường, nhiều nhất hay là tại xem thăm dò kênh thời điểm thét chói tai vài tiếng.

Trăm truy truy, thật sự, có thể cho , ta đều cho.

Nhiều năm như vậy, chưa từng có lên quá nặng như vậy tranh chấp, trên mặt hung tợn mắng chửi , thủ lại run run gay gắt, trên bàn, bầu rượu con không dùng thấy được tôn sùng trở mình, tửu thủy ướt thủ, Tuyền Ki kinh ngạc cúi đầu, nhìn chằm chằm rượu kia cốc.

Giữa các nàng tình nghĩa, có phải hay không cũng giống này trần tửu thủy, cuối cùng không bình.

Ánh mắt sắp đau lợi hại, nàng thân thủ đi lau, yết hầu nhất ngựa, còn muốn cười.

Cuối cùng cũng cười đi ra.

“A Thắt, thực xin lỗi, thực xin lỗi.”

Truy truy gắt gao nhắm mắt lại, ngón tay lại đưa đến không trung, trào vuốt, làm như Vô Ý động tác, lại như muốn bắt ở chút gì đó này nọ.

“Người nghĩ rằng ta và người là không có nghĩ lại quá sẽ không chú ý liêm sỉ đến nói cho người những lời này sao? Ta thử qua, ta thật sự có thực cố gắng thử qua, nhưng không có cách nào. Ta với người giống nhau. Yêu người nam nhân này.”

“Sinh sinh tử tử, không thể giải thoát.”

“Nếu có thể, ta sẽ đi, nhưng là ta đi không được, đi không được, ta biết, vô luận đi ở đâu, ta cũng không có cách nào. Người không muốn cùng người khác chia sẻ hân, ta liền tưởng sao? Nhưng là ta không nghĩ thương tổn người. Đây là ta có thể nghĩ đến biện pháp duy nhất.”

Tuyền Ki ô phủ ở ánh mắt, hung hăng nhất uẩn, nắm lấy truy truy trên không trung lung tung cầm nắm đích tay.

“Truy, này cũng không phải biện pháp duy nhất, người nghĩ rằng chúng ta thật sự hội khoái hoạt sao?”

“Sẽ không khoái hoạt ! Người sẽ không khoái hoạt! Ai cũng sẽ không khoái hoạt! Thời gian trôi qua, người sẽ biết, người hội càng hận ta, cũng sẽ hận hân.”

Truy truy mạnh mở mắt ra, tránh ra Tuyền Ki đích tay, lão đảo đi đến trước mặt của nàng, chậm rãi quỳ xuống.

“A Thất, coi như ta cầu người, được không?”

Thay đổi khuôn mặt, rối loạn tóc mai, đỏ mắt. Động lại lên trước mắt nữ tử, Tuyền Ki lòng tham đau, cùng như ý có chút giống nhau, truy truy tính tình cao ngạo, cho tới bây giờ đều là thật chính tề , ba người quen biết nhiều năm, chưa từng đã gặp nàng cầu quá ai cái gì.

Dùng sức nắm bắt cánh tay của nàng, đỡ nàng dậy.

“A Thất, người đáp ứng rồi?”

Nàng xem đến truy truy tơ máu thấu hồng mắt, lại đúng là vẫn còn lác đầu.

“Truy, người nói người thích hân, bởi vì hân thực vĩ đại, bởi vì hân vì ta thậm chí chịu bỏ bỏ con tự.”

“Vậy người có nghĩ tới hay không, nếu hân yêu ta đồng thời cũng yêu người, người còn có thể như vậy thích hân sao? Ta nói rồi, nếu Long Phi Ly yêu là người, ta sẽ rời đi, nhưng ta biết, hân là yêu ta , hân là hoàng đế, cũng là trượng phu của ta, ta cùng hân từng có ước định, ta sẽ bồi hân đến già đến chết, chỉ có như vậy hân mới hội hạnh phúc. Cho nên, truy, không thể, không thể!”

Tựa như đem thuộc loại trên người cái gì vậy sinh sôi gây rồi, nhưng vẫn là nói, tự tự rõ ràng, tự tự kiên quyết.

Nhân, phải biết rằng chính mình có bao nhiêu quyết tuyệt, không cần dựa vào đoán dựa vào tưởng, người khác sẽ nói cho người biết.

Bởi vì bị mùi rượu hun trôi qua trong không khí, mạnh vang lên thanh thúy thanh âm của —— nàng bị truy truy hung hăng quật một bạt tai.

Lạnh lùng nhìn mình chằm chằm gương nâng tại giữa không trung đích tay chưởng, truy truy khước miệng ý cười một vòng một vòng chậm rãi choáng váng đẩy ra đi, thăm đạm lại âm độc.

“Chớ ở trước mặt ta lộ ra một bộ ủy khuất bộ dáng, ta không phải Long Phi Ly! Này liền tính đau đớn? Chu thất, đem người đường hoàng ích kỷ đều thu lại, ta là cứu người giết Cát Tường là ta phạm ~ tiện!”

“Ta đã giết người, đó là một cái mạng, người hiểu không? Hội trễ trễ ác mộng, người hiểu không? Trước kia là ta ngu xuẩn ta khờ, từ nay về sau, ta và người nếu không là bằng hữu!”

“Trừ phi người làm cho hân giết ta, nếu chỉ có một người có thể được đến của hân yêu, vậy người ta liền mỗi mắt mong chờ!”

“Ba ” một tiếng, nàng nói khẩu chưa tắt, trên mặt đã bay nhanh ăn một bạt tai. Cả kinh dưới, nàng cắn răng cười, nhìn về phía Tuyền Ki.

“Người không đem ta làm bằng hữu, không có nghĩa là ta cũng vậy giống nhau! Ta sẽ không giết người! Nhưng ta tuyệt sẽ không thoái nhượng! Nay cũng, người ra cũng phải ra, không ra cũng muốn ra!”

Phượng thứu cũng người đã chết qua một hồi, nàng không thể để cho bọn họ lại đã bị bất cứ uy hiếp gì! Tuyền Ki cắn chặt răng, quay người rời đi.

Truy truy sắc mặt cự biến, thật mạnh nhắm mắt lại đứng ở tại chỗ, cuối cùng, lạnh lùng cười, mạnh đâm vào trong bóng đêm.

Trên bàn đá, bầu rượu vượt qua tà, rượu miệng cũng rót cuộc vô giọt khuyh ra.

Phong hoá Phong chôn cất.

Tầm mắt mơ hồ, Tuyền Ki lại thấy rất rõ ràng, bởi vì nàng vòng vo thân.

Nàng còn đứng tại nguyên chỗ, có người, cũng rót cuộc sẽ không quay đầu.

Không bao giờ nữa hội.

Nhìn gương cánh nhập vào trong bóng đêm Hắc Diệu, dựa ở cửa sổ mấy thượng cô gái áo tím, nhẹ nhàng mà cười, đã có cái gì tuôn rơi rơi xuống trên mu bàn tay.

Trong suốt mượt mà.

Chu thất, như ta vậy cầu người, không để ý liêm sỉ cầu người —— nhĩ hảo! Người thật tốt!

Tam sinh, cả đời này, ta sẽ không lại nhường cho! Ta mới là Long hạo chính thê!

Tía tô vì cứu dừng tông mà chết thì thế nào? Tái sinh cũng bất quá đổi lấy một cái ích kỷ hồn! Người vẫn đang giống đời trước ích kỷ!

Người không biết, vừa rồi có một câu ta cố ý nói sai rồi.

Ta hỏi qua Từ hi, cho nên, ta đã sớm biết Long hạo muốn dẫn người đi đều không phải là thu núi ——

Cám ơn đọc. Cám ơn mọi người đầu phiếu cùng lễ vật. Thật xin lỗi, muốn mọi người chờ, hôm nay ca trạng thái rất kém cỏi, trước còn biu tởng một ngày, chỉ viết canh một, mặc dù có mưu đồ cũng không dám lại viết, sợ viết không tốt, chúng ta ngày mai gặp. Hạ càn, yên hà đứng.

432. Chương 425: Tình Thương Yên Hà (11) - - Những Ngày Kia Không Còn

“Truy Truy, người hiểu không? Hoặc là nói cho tới bây giờ người có coi ta là bằng hữu?”

Bằng hữu là cái gì. Tuyền Cơ không hiểu định nghĩa, có lẽ thời điểm cao hứng, thời điểm tịch mịch, có người ở bên, thời điểm gian nan, có thể dốc hết lòng cho nhau.

Người nói, ba ba người không tán thành người thực tập độc lập, nhưng người đã quyết định.

Ngọc Hoàn nghèo lại keo kiệt, đưa cho người từ bóp nhỏ đến sổ tiết kiệm trong tay.

Ta không có gì tiền - - nhưng tòa nhà cha mẹ lưu lại duy nhất ở trung tâm thành phố kia, có thể bán chút ít tiền, cùng ở trường học ký nợ dài hạn, công tác ổn định qua ngày, cũng có thể còn ít tiền.

Không có tiền, đã đem tất cả có thể chứng minh đến vay tín dụng giao cho người.

Bởi vì đó là mơ ước lớn nhất, hay nhất của người - - ta cùng Ngọc Hoàn rất bình thường, nhiều nhất chỉ là thét chói tai vài tiếng thời điểm xem kênh thăm dò.

Truy Truy, thật sự, có thể cho, ta đều cho.

Nhiều năm, chưa từng có tranh chấp nặng nề như vậy, trên mặt ngoan ngoan mắng chửi, tay lại run rẩy gay gắt, trên bàn, bầu rượu tím đỏ ra, rượu ướt tay, Tuyền Cơ kinh ngạc cúi đầu xuống nhìn chăm chăm cốc rượu kia.

Tình nghĩa giữa các nàng, có phải hay không cũng như chén rượu nhỏ này, cuối cùng mất hết.

Đôi mắt đau nhức lợi hại, nàng đưa tay lau, cổ họng nhột nhột, còn cổ cười.

Cuối cùng cũng bật cười.

“A Thất, thực xin lỗi, thực xin lỗi.”

Truy Truy sít sao nhắm mắt lại, ngón tay lại đưa đến không trung, bắt vuốt, làm như động tác vô tình, lại như muốn bắt thứ gì đó.

“Người nghĩ rằng ta không suy nghĩ qua cũng không chú ý liêm sỉ đến nói cho người những lời này sao? Ta thử qua, ta thật sự rất nỗ lực thử qua, nhưng không có cách nào... Ta với người đồng dạng... Yêu nam nhân này.”

“Sinh sinh tử tử, không giải thoát được.”

“Nếu như có thể, ta sẽ đi, nhưng ta đi không được, không đi được, ta biết rõ, vô luận đi tới chỗ nào, ta cũng không có cách nào... Người không muốn cùng người khác chia sẻ hân, ta có thể sao? Đúng là ta không muốn thương tổn người... Đây là biện pháp duy nhất ta có thể nghĩ đến.”

Đôi mắt Tuyền Cơ mịt mờ, hung hăng cắn răng, nắm lấy bàn tay trên không của Truy Truy.

“Truy Truy, cái này cũng không phải là biện pháp duy nhất, người nghĩ rằng chúng ta thật sự sẽ khoái hoạt sao?”

“Sẽ không khoái hoạt! Người sẽ không khoái hoạt! Ai cũng sẽ không khoái hoạt! Thời gian trôi qua, người liền sẽ biết, người sẽ càng hận ta, cũng sẽ hận hân.”

Truy Truy mở to mắt ra, tránh tay Tuyền Cơ, lao đảo đi đến trước mặt của nàng, chậm rãi quỳ xuống.

“A Thất, coi ta như cầu xin người, được không?”

Khuôn mặt tiêu tụy, tóc mai rối loạn, đôi mắt đỏ bừng. Nhìn cô gái trước mắt, Tuyền Cơ thật đau lòng, có chút giống Như Ý, tính tình Truy Truy cao ngạo, cho tới bây giờ đều là thật đoan trang, ba người quen biết nhiều năm, không thấy nàng cầu xin ai cái gì.

Dùng sức xoa cánh tay của nàng, đỡ nàng dậy.

“A Thất, người đáp ứng?”

Nàng nhìn thấy tia máu thấu hồng đôi mắt Truy Truy, rốt cuộc vẫn là lắc lắc đầu. “Truy Truy, người nói người thích hân, bởi vì hân rất ưu tú, bởi vì hân vì ta thậm chí chịu bỏ con thừa tự.”

“Vậy người có nghĩ tới hay không, nếu như hân yêu ta đồng thời cũng yêu người, người còn có thể như vậy thích hân sao? Ta nói rồi, nếu như Long Phi Ly yêu chính là người, ta sẽ rời đi, nhưng ta biết rõ, hân là yêu ta, hân là Hoàng Đế, cũng là trượng phu của ta, ta cùng hân từng có ước định sẽ ở bên nhau đến già đến chết, chỉ có như vậy hân mới có thể hạnh phúc. Cho nên, Truy Truy, không thể, không được!”

Tựa như đem thứ gì đó trên thân bẻ gãy, nhưng vẫn nói, chữ chữ rõ ràng, chữ chữ kiên quyết.

Một người, muốn biết mình có bao nhiêu quyết tuyệt, không cần suy đoán, người khác sẽ nói cho người biết.

Mùi rượu thoang thoang lan trong không khí, một thanh âm thanh thúy mạnh vang lên - - nàng bị Truy Truy hung hăng quật một bạt tai.

Lạnh lùng nhìn chăm chăm bàn tay mình đang گیر ở giữa không trung, khóe miệng Truy Truy cong lên, thâm đậm lại âm độc.

“Chớ có ở trước mặt ta làm bộ đáng ủy khuất, ta không phải là Long Phi Ly! Như vậy có đau đớn gì? Chu Thắt, đem đường hoàng ích kỷ của ngươi đều thu lại, ta vì cứu ngươi giết Cát Tường là ta phạm tội!”

“Ta đã giết người, đó là một mạng, ngươi hiểu không? Sẽ thường gặp ác mộng, ngươi hiểu không? Trước kia là ta ngu xuẩn, ta khờ, từ nay về sau, ta và ngươi không còn là bằng hữu!”

“Trừ phi ngươi giết ta, nếu chỉ có một người có thể được hân yêu, vậy ta liền mỗi mắt mong chờ xem ngươi!”

“Pằng” một tiếng, lời nói trên miệng nàng chưa tắt, trên mặt đã thật nhanh ăn một bạt tai. Dưới sự kinh hãi, nàng cắn răng cười một tiếng, nhìn về phía Tuyền Cơ.

“Ngươi không coi ta như bằng hữu, không có nghĩa ta cũng giống vậy! Ta sẽ không giết ngươi! Nhưng ta tuyệt sẽ không nhượng bộ! Cung này, ngươi không muốn đi cũng phải rời khỏi!”

Người Phượng Thù cung đã chết qua một hồi, nàng không thể để bọn họ lại bị bất cứ gì uy hiếp! Tuyền Cơ cắn chặt răng, quay người rời đi.

Truy Truy biến sắc, nặng nề nhắm mắt lại đứng nguyên tại chỗ, sau cùng, lạnh lùng cười một tiếng, chạy vào trong bóng đêm.

Trên bàn đá, bầu rượu không còn nghiêng, rượu trong bình rốt cuộc không đổ ra nữa.

Gió thổi mùi rượu bay đi hết.

Tầm mắt mơ hồ, Tuyền Cơ lại thấy rất rõ ràng, bởi vì nàng ấy đã đi.

Nàng còn đứng ở đây, có người, lại không còn quay đầu lại.

Đã không còn.

Nhìn cánh chim đen giương cánh bay vào trong bóng đêm, cô gái áo tím dựa tại cửa sổ kỹ thượng, nhẹ nhàng cười, lại có gì đó tuôn rơi xuống trên mu bàn tay.

Trong suốt một mà.

”Chu Thắt, ta cầu xin ngươi như vậy, bất chấp liêm sỉ cầu xin ngươi - - tốt lắm! Ngươi thật tốt!

Tam sinh, cả đời này, ta sẽ không lại nhường cho! Ta mới là chính thê của Long Hạo!

Tía Tô vì cứu Mạc Bính mà chết thì thế nào? Tái sinh bất quá cũng đổi lấy một cái hồn ích kỷ! Ngươi vẫn như đời trước ích kỷ!

Ngươi không biết, vừa rồi có một câu nói ta cố ý nói sai đi.

Ta hỏi qua Từ Hi, cho nên, ta đã sớm biết nơi Long Hạo muốn dẫn ngươi đi không phải là thu sơn—”

433. Chương 426

Cũ cảnh như trước, may mà nhân diện cũng không khác nhau lắm.

Ngã tư đường, đám người, chợ, yên hà đứng.

Trong lòng tuy là truy truy chuyện làm bị thương, Tuyền Ki nhưng vẫn là có vài phần cao hứng —— làm cho này trở lại chốn cũ.

Một hàng giờ phút này chính hướng đứng giao mà đi, năm phu nhân cùng Lục tử bị an trí ở đứng giao Bạch phủ một khu nhà đình trong trang. Bạch lão gia cùng Bạch phu nhân đã đuổi tới bên kia đi, trước sớm về trước yên hà đứng trắng chiến phong cùng Long Phi Ly ước ở Bạch phủ bàn bạc.

Cục vào đứng, mọi người liền xuống xe ngựa đi bộ, ven đường xem trên đường náo nhiệt.

Bỏ âm thầm bảo hộ chút ít tím vệt, Long Phi Ly chỉ dẫn theo Tuyền Ki, Long tử gắm, Hạ Hầu sơ, Thanh Phong cùng đoạn ngọc hoàn vợ chồng đi ra. Mặc dù so sánh với hai năm trước bất đồng, trong triều thế lực khác đã trừ, nhưng Long Phi Ly vừa là thị sát dân tình, không muốn nhiều quấy rầy quan viên địa phương, thứ hai năm phu nhân chuyện không tốt Trương Dương, lại muốn làm cho Tuyền Ki ven đường vô câu vô thúc chơi đùa giải sầu, vẫn làm cho Từ hi linh giá xa giá khác đi thu núi làm dấu.

Lần này, Tuyền Ki cũng có vài phần làm người nọ phu nhân cảm giác, bỏ thiếu gia phu nhân, cái khác liền lại là đệ đệ hộ vệ gia phó tỷ nữ chờ nhân vật.

Trăm nàng nhìn chung quanh, một chút một chút cười, kinh sát bên cạnh đoàn người.

Long Phi Ly liếc bên cạnh nữ nhân liếc mắt một cái, không nói gì, vợ chồng hơn hai năm, đối thê tử loại này cứ thế nhạc trạng thái sớm thấy nhưng không thể trách, những người khác là không dám nói cái gì, nhưng thật ra trong suốt xì một tiếng nở nụ cười, “Phu nhân tâm tình giống như rất không tồi, có thể cùng trong suốt nói nói không?”

“Ta là quê nhà tiểu dân vào thành đầu một lần nha, tất nhiên là cảm thấy văn kiện văn kiện đều mới mẻ.”

Trong suốt ha ha cười, này “Phu nhân” thật đúng là dám nói, hoàng cung nếu còn gọi “Hương”, kia địa phương khác nên gọi làm cái gì —— không phát hiện “Thiếu gia” mặt đều đen.

Nàng xem Tuyền Ki con mắt tầm thường nhìn phía xa ven đường bán đồ chơi làm bằng đường nhĩ quán nhỏ, nghĩ rằng nàng nhất định thích, thích thú cười nói: “Trong suốt đi giúp phu nhân mua.”

Tuyền Ki liên tục xua tay, cười mắng: “Đừng, ta cũng không phải tiểu nha đầu.”

Trong suốt cười, đã đi tới, Long Phi Ly lập tức dừng cước bộ, tất cả mọi người lòng dạ biết rõ, biết hấn yêu thương Tuyền Ki, Long tử gắm liền bắt đầu giễu cợt Tuyền Ki, nói nàng chính là tiểu hài tử tâm tính.

Tuyền Ki nhất não, há hấn một cái, nhãn châu chuyển động hướng Long Phi Ly nói: “A Ly, ta đi cấp người cũng mua một cái.”

Đường đường hoàng đế cầm một cái đồ chơi làm bằng đường nhĩ chẳng phải làm trò cười cho người trong nghề, này Tuyền Ki chính là tưởng có người cùng khó coi —— Long tử gắm cười to, Long Phi Ly thần nhiên nói: “Thập đệ, trăm cái kia phân ban cho cho người đó là.”

Hạ xuống, thay đổi mọi người cười ha hả.

Long tử gắm nhất thời há hốc mồm, hô: “Ai, Cừu tẩu, đừng mua, đừng mua.”

Bên kia, Tuyền Ki cùng trong suốt hai người mua đồ chơi làm bằng đường nhĩ, chính đi trở về, một cái Tiểu Trúc cầu lại cút hai người phía trước, các quán nhĩ nhờ quá gần, theo bên cạnh bán quạt tròn sạp lý chạy ra một cái tiểu nữ hài nhĩ, tưởng là bán quạt tròn phụ nhân Tiểu Tôn, Tuyền Ki vội khom lưng đi kiểm cầu, bên cạnh người, trong suốt nhìn đứa nhỏ đáng yêu, đem nàng bế lên đùa.

Tuyền Ki nhặt được cầu, ngồi thẳng lên, đuôi mắt Dư Quang vừa vặn theo nắm chặt trong suốt quần áo đứa nhỏ tay nhỏ bé thoảng qua, trong lòng giật mình, run giọng hô: “Trong suốt, mau buông ra! Đứa nhỏ này đích tay già trước tuổi cực kỳ, nàng không phải tiểu hài tử!”

Trong suốt là người cơ mẫn, nghe vậy lập tức đem đứa nhỏ ném, lại chung quy chậm từng bước, Tuyền Ki chỉ thấy trước mắt hàn quang đột nhiên thiểm, đứa bé kia bị quán ngã mở âm âm ngã tiền trong nháy mắt, hung hăng hướng trong suốt trước ngực đâm vào một quả chủy thủ.

Trong suốt trước ngực một chút choáng váng mở tảng lớn vết máu, Tuyền Ki kinh hãi, thân thủ đi đỡ sắc mặt trắng bệch trong suốt, lại có khác vài luồng tạt phong lần đến, kinh cụ gian bị thương một cái đối mặt, đúng là kia bán đồ chơi làm bằng đường nhĩ trung niên nam tử, quạt tròn sạp phụ nhân, còn có liền nhau vài cái sạp buôn lậu.

Sáu bảy đạo hàn quang Tề (đủ) hướng hai người trát, trong suốt khăn trương, nếu nàng không đến mua đồ, liền sẽ không liên lụy Tuyền Ki, nàng đã chết không quan trọng, vạn nhất Tuyền Ki có cái gì sơ xuất. Dục ~ nhìn đầu đem Tuyền Ki đẩy ra, cũng đã không kịp —— nàng bị thương rất nặng, chưởng phong nơi nơi, chỉ nỗ lực đánh bại một người ——

“Nương nương!”

Nàng tim mật e ngại liệt, lớn tiếng gào thét dưới, một chút Tử Ảnh kẹp lấy kinh phong tới, đã vượt qua tiến nàng cùng Tuyền Ki trong lúc đó.

Là hoàng thượng!

Cách xa nhau khá xa, nam tử này võ công của cao nhất, cũng nhảy bén nhất, ở thiên quân lông tóc trong lúc đó đuổi tới.

Trong suốt mừng rỡ, lại nghe được âm thanh ầm ỉ “Phốc” “Phốc” mấy tiếng mà qua, trong suốt lập tức giật mình ở, Tuyền Ki đã mất thanh thẩm thiết kêu ra tiếng: “A Ly, không cần!”

Long Phi Ly ánh mắt luôn luôn tại Tuyền Ki trên người, khinh công lợi hại, mới thường ở Long tử găm đảm người trước mặt chạy tới.

Nhưng mau nữa, cũng mau bắt quá thời gian.

Sáu miếng dao găm —— ba miếng thứ hướng trong suốt, khác ba miếng đối với Tuyền Ki, phương vị góc độ đều không giống nhau, thế tới sắc bén, hấn mặt mày trầm xuống, không chút nghĩ ngợi, một tay đem Tuyền Ki ôm vào trong lòng, nghiêng người thay nàng bả dao lưỡi dao đều đỡ rồi, một tay kia đồng thời đem đối trong suốt sở hữu công kích đều tiếp được.

Vốn, lấy thân thủ của hắn, bắt đầu khả lông tóc không tổn hao gì —— nếu chỉ cứu một người!

Ba gã thích khách kêu thẩm thiết ngã ra đồng thời, Long Phi Ly một thân tử y cũng nhanh chóng nhuộm đỏ.

Lúc này, Long tử găm đảm người cũng đã phi thân cướp được, đoạn ngọc hoàn đem trong suốt ôm vào trong lòng, vừa sợ vừa giận, xuất chiêu sắc bén, Long tử găm cùng Thanh Phong một tả một hữu che ở Long Phi Ly cùng Tuyền Ki bên cạnh người. Hạ Hầu sơ vô công bình thường, rút tùy thân mang theo đoản kiếm phòng ngự, tận lực không cho mọi người mang đến phiền toái.

Ba người khác bị nhanh chóng đánh nghiêng ở.

Giữa không trung Tử Ảnh vén, hơn mười danh tím vệ đuổi tới nhảy ra, vòng che đang lúc mọi người bốn phía.

Tuyền Ki cắn chặt răng kéo Long Phi Ly, Long Phi Ly lại phản thủ nhất tịch thu, đem nàng vẫn ôm vào trong ngực, thân thủ rút ra bên hông nhuyển kiếm.

Tình thế trước mắt, trong nháy mắt khắc tảo nhiên! Trên đường người đi đường kinh hãi tranh nhau bỏ chạy, trở mình rối loạn toàn bộ ngã tư đường, mà tối đáng sợ là, tại đây chút cùng người sát bên người mà qua trong đám người, người không biết nào là thích khách.

Đây là sớm trang sức tốt phần hoa.

Yên hà đứng cực phần vinh, ngã tư đường náo nhiệt, đám đông chen chúc ủng.

Nổi lên huyết tính, tại đây mãnh liệt hỗn loạn ở bên trong, không ngừng có người theo mọi người bên người kinh hoàng lệ kêu mà qua.

Rất nhanh, hơn trăm vệ không tiếng động ngã xuống đất.

434. Chương 426: Kinh Biển

Cảnh vẫn như cũ, may mà người dân cũng không khác mấy.

Đường phố, đám người, chợ, Yên Hà trấn.

Trong lòng tuy bị thương vì chuyện Truy Truy, Tuyền Cơ vẫn có vài phần cao hứng - - được trở lại chốn cũ.

Một chuyến xe giờ phút này đang hướng giao trấn mà đi, Niên Phu Nhân cùng Lục Tử được an trí tại một khu biệt trang ở Bạch phủ. Bạch lão gia cùng Bạch phu nhân đã đi trước, sớm trở về Yên Hà trấn. Bạch Chiến Phong cùng Long Phi Ly hẹn tại Bạch phủ để bàn công việc.

Vào trấn, mọi người liền xuống xe ngựa đi bộ, dọc đường xem nào nhiệt trên đường.

Trừ số ít tử vệ đi theo âm thầm bảo vệ, Long Phi Ly chỉ dẫn theo Tuyền Cơ, Long Tử Cẩm, Hạ Hầu Sơ, Thanh Phong cùng phu thê Đoạn Ngọc Hoàn. Mặc dù so với hai năm trước, những thế lực khác trong triều đã bị tiêu diệt, nhưng Long Phi Ly vừa là thị sát dân tình, không muốn quấy rầy quan viên địa phương, vừa vì chuyện Niên Phu Nhân cần được giấu kín, lại muốn cho Tuyền Cơ dọc đường vô câu vô thúc vui đùa giải sầu một chút, nên vẫn cho Từ Hi lĩnh xa giá giả khác phó thu sơn.

Lần này, Tuyền Cơ ngược lại có vài phần giống một phu nhân, trừ thiếu gia phu nhân, những người khác liền là em trai hộ vệ tỳ nữ.

Nàng nhìn chung quanh, thỉnh thoảng lại phá ra cười, âm ỉ cả đoàn người.

Long Phi Ly liếc nhìn nữ nhân bên cạnh, không nói gì, phu thê hơn hai năm, đối với trạng thái vui mừng của thê tử sớm đã thấy nhưng không trách, những người khác không dám nói gì, ngược lại Tinh Oánh cười hì hì nói, “Phu nhân tâm tình rất tốt, có thể cùng Tinh Oánh nói một chút không?”

“Ta là tiểu dân nhà quê lần đầu vào thành, tất nhiên cảm thấy mọi thứ đều mới mẻ.”

Tinh Oánh ha ha cười một tiếng, “Phu nhân” này thật đúng là dám nói, hoàng cung mà gọi là “quê”, địa phương khác nên gọi là gì? - - không thấy mặt “Thiếu gia” đen lại?

Nàng xem Tuyền Cơ nhìn quán nhỏ ven đường bán đồ chơi làm bằng đường phía xa, nghĩ thầm nàng nhất định thích, mỉm cười nói: “Tinh Oánh đi mua giúp phu nhân.”

Tuyền Cơ liên tục khoác tay, cười mắng: “Đừng, ta cũng không phải tiểu nha đầu.”

Tinh Oánh cười một tiếng, đã đi tới, Long Phi Ly lập tức dừng cước bộ, tất cả mọi người trong lòng biết rõ hẩn yêu thương Tuyền Cơ, Long Tử Cẩm bắt đầu giễu cợt Tuyền Cơ, nói nàng chính là có tâm tính đứa trẻ.

Tuyền Cơ háy hẩn, tròn mắt xoay động hướng Long Phi Ly nói: “A Ly, ta cũng đi mua cho ngươi một cái.”

Đường đường Hoàng Đế cầm lấy đồ chơi làm bằng đường chẳng phải làm trò cười, Tuyền Cơ này chính là muốn có người cùng khó coi - - Long Tử Cẩm cười to, Long Phi Ly cười nhạt: “Thập đệ, cái kia trăm ban cho người làm phần thưởng.”

Chỉ thay đổi một chút làm mọi người cười ha hả.

Long Tử Cẩm lập tức sững sờ, hô: “Ai, Cửu tẩu, đừng mua, đừng mua.”

Bên kia, Tuyền Cơ cùng Tinh Oánh hai người mua đồ chơi làm bằng đường, đang quay lại, một quả cầu trúc nhỏ lăn đến phía trước hai người, từ bên trong sạp bán quạt tròn gần đó chạy ra một cô gái nhỏ, nghĩ là người bán quạt tròn, Tuyền Cơ vội khom lưng nhặt cầu, Tinh Oánh bên cạnh thấy đứa bé đáng yêu, đem nàng bế lên trên chọc.

Tuyền Cơ nhặt được cầu, ngồi thẳng lên, tia nhìn lướt qua bàn tay nhỏ bé của hài tử đang siết chặt quần áo Tinh Oánh, trong lòng giật mình, run giọng hô: “Tinh Oánh, mau buông ra! Đứa nhỏ này tay già trước tuổi, nàng không phải là đứa trẻ!”

Tinh Oánh là người mẫn tuệ, nghe vậy lập tức thả hài tử xuống, nhưng chậm một bước, Tuyền Cơ chỉ thấy trước mắt hàn quang đột nhiên lóe, đứa bé kia bị thả té âm âm xuống trong nháy mắt, hung hăng hướng trước ngực Tinh Oánh đâm vào một thanh chủy thủ.

Trước ngực Tinh Oánh chốc lát lan rộng mảng máu lớn, Tuyền Cơ kinh hãi, đưa tay đỡ Tinh Oánh sắc mặt trắng bệch, lại có vài luồng gió khác táp đến, vừa sợ hãi vừa bi thương, kia đúng là nam tử trung niên bán đồ chơi làm bằng đường, người phụ nữ sạp quạt tròn, còn có người ở các sạp lân cận.

Sáu bảy đạo hàn quang hướng hai người bay đến, Tinh Oánh khẩn trương, nàng nếu không tới mua đồ, sẽ không liên lụy Tuyền Cơ, nàng chết không quan trọng, vạn nhất Tuyền Cơ có cái gì sơ suất... Muốn nhin

đau đẫy Tuyền Cơ ra, nhưng không kịp - - nàng bị thương rất nặng, chưởng phong khắp nơi, chỉ cố gắng không ngã xuống- -

“Nương nương!”

Nàng hoảng sợ, gào thét lên, một bóng Tử Ảnh vụt đến đón kinh phong tới, vượt qua trước nàng cùng Tuyền Cơ.

Là Hoàng Thượng!

Cách xa nhau khá xa, nam tử này võ công cao nhất, cũng nhảy bèn nhất, kịp chạy tới.

Tinh Oánh mừng rỡ, lại nghe được âm thanh âm ỉ “Phốc” “Phốc” mấy tiếng, Tinh Oánh lập tức giật mình, Tuyền Cơ đã thảm thiết kêu không ra tiếng: “A Ly, không cần vậy!”

Ánh mắt Long Phi Ly một mực trên người Tuyền Cơ, khinh công lợi hại, mới vượt qua trước mặt Long Tử Cẩm chạy tới.

Nhưng mau hơn nữa, cũng không nhanh bằng thời gian.

Sáu miếng dao găm - - ba miếng đâm về hướng Tinh Oánh, ba miếng khác phóng về phía Tuyền Cơ, phương vị góc độ không giống nhau, thế tới bèn nhọn, mặt hắc trầm xuống, không chút nghĩ ngợi, một tay ôm Tuyền Cơ vào trong lòng, nghiêng người đỡ mũi dao thay nàng, tay kia đồng thời đem tất cả công kích đối với Tinh Oánh đón lấy.

Vốn là, dùng thân thủ của hắn, nguyên có thể không tổn hao lông tóc gì - - nếu chỉ cứu một người!

Ba tên thích khách đồng thời kêu lên thảm thiết, Long Phi Ly một thân tử y cũng nhanh chóng nhuộm đỏ.

Lúc này, đám người Long Tử Cẩm cũng đã phi thân đến, Đoạn Ngọc Hoàn đem Tinh Oánh ôm vào trong ngực, vừa sợ vừa giận, xuất chưởng bèn nhọn, Long Tử Cẩm cùng Thanh Phong một tả một hữu hộ tại bên người Long Phi Ly cùng Tuyền Cơ. Hạ Hầu Sơ võ công bình thường, rút đoản kiếm tùy thân mang theo phòng ngự, tận lực không gây phiền toái cho mọi người.

Ba người nọ nhanh chóng bị quật ngã trên mặt đất.

Giữa không trung, mười mấy tên tử vệ nhảy đến, hộ vệ bốn phía mọi người.

Tuyền Cơ cắn chặt răng diu lấy Long Phi Ly, Long Phi Ly trở tay lại vẫn ôm nàng vào trong ngực, đưa tay rút ra nhuyễn kiếm bên hông.

Tình thế trước mắt, nháy mắt một khắc hỗn loạn! Trên đường người đi đường kinh hãi tranh nhau chạy trốn, rối loạn cả đường phố, mà đáng sợ nhất chính là, trong đám người cùng người va quệt tại đây, người không biết ai là thích khách.

Đây đã là sớm chuẩn bị tốt.

Yên Hà trấn hết sức phồn vinh, đường phố náo nhiệt, sóng người chen lấn chen chúc.

Mùi máu tanh bốc lên, tại giữa đám người chạy loạn mãnh liệt, không ngừng có người từ bên người mọi người kinh hoàng nhào đến.

Rất nhanh, nhiều tên tử vệ không tiếng động ngã xuống.

435. Chương 427: Chương 427

Không biết ai gào to một tiếng, hơn mười người, hoặc nam hoặc nữ, cầm trong tay lợi kiếm hướng mọi người xung phong liều chết lại đây.

Long Phi Ly mâu quang vừa động, trầm giọng làm nói : “Bình thường dân chúng nhìn đến ***~ loạn tất không dám gần chút nữa chúng ta, gì ở trước mặt các người trải qua nhân, giống nhau chém giết.”

“Thả chiến thả đi, lập tức lúc này rời đi thôi!”

“Dạ!”

Cục.

Vốn lấy Long Phi Ly cùng mọi người võ công của, thích khách tuy nhiều, cũng không thể chiếm được chỗ tốt gì.

Nhưng mà, lúc này Long Phi Ly cùng trong suốt lại bị rất nặng đả thương.

Trăm Long Phi Ly nội lực thâm hậu, lại nhanh nhẹn tới Tuyền Ki, một cổ ý chí chống, tuyệt không khảng vào lúc này rồi ngã xuống, bên kia, đoạn ngọc hoàn trong lòng trong suốt sớm ngắt đi.

Mọi người cực cố kỵ Long Phi Ly thương thế, sở hữu đủ loại lại là một chút kinh biến, trở tay không kịp, tuy nhiều lịch đại sự, cũng không khỏi bắt đầu sầu lo mạnh mẽ .

Võ công yếu nhất Hạ Hầu sơ đã trúng tay chân đã trúng sổ đao.

Tuyền Ki lo lắng Long Phi Ly cùng trong suốt đả thương, nàng bị Long Phi Ly che trong ngực —— theo đám người trào ra thích khách càng ngày càng nhiều, mọi người giao thủ kích ~ liệt, bốn phía ánh đao lóe ra, ánh mắt của nàng lại còn có hơi hạ.

Tầm mắt lơ đãng theo thượng kia vừa rồi đâm bị thương trong suốt hài đồng trên người xẹt qua, nàng đột nhiên cả kinh. Đây dịch dung tinh diệu Chu Nho phủ ở ngực, từ trong lòng ngực xuất ra một chi ống trúc con.

Nàng không biết đây là cái gì, lại biết cũng không phải vật gì tốt! Vừa tung Long Phi Ly, “Đứa bé kia!”

Long Phi Ly ngược mắt vừa thấy, sắc mặt đại biến, hấn một tay ôm Tuyền Ki, một tay cầm kiếm, không thể phóng ra ngân châm, hấn hơi ninh lông mày, cũng không chần chờ, trong tay nhuyển kiếm đẩy nhất đưa, đã hướng kia Chu Nho nhanh-mạnh mẽ Bắn tới.

Ngân châm sức nặng Tiểu Như lông trâu, phá không lực cực nhanh, kiếm lại hơi chậm, kia Chu Nho dữ tợn cười, trúng kiếm té quy đồng thời, ống trúc lý sự việc toàn bộ khuyhnh đảo đến thượng ——

Đây là Tuyền Ki đối với ngay lúc đó kinh loạn cuối cùng một cái trí nhớ ——

Ống trúc con trong đích hoàn bắn ra, đầy trời hoàn toàn sương khói.

Trong sương khói, huyết tinh hương vị đâm vào thần kinh của nàng, sau lưng nàng nam nhân thân hình thấm ướt vừa nóng.

Tại kia chút bụi mù phía trước, nàng xem đến một chút quen thuộc thân ảnh màu trắng, còn có trượng phu của nàng vi lệ thanh âm của, “Chiến phong, mang năm phi cùng Đoàn phu nhân đi! Vạn không thể quay về Bạch phủ!”

Thay trong suốt đắp kín mền, Tuyền Ki đứng lên.

Dưới chân nhất lão đảo, lại ngã vào một cái ôn thực ngực ~ thang lý.

Nàng cuống quít rời đi.

Nam nhân hữu lực đích tay đặt tại trên vai của nàng, “Xoáy đệ, không cần phải lo lắng, lấy hoàng thượng tài trí, hấn không có việc gì .”

“Đại ca.” Nàng cúi đầu kêu một tiếng, vừa khổ cười nói: “Người tới phía trước, hấn đã bị đâm ba đao!”

“Đều tại ta đã tới chậm!” Trắng chiến phong mặt mày ngưng tụ, hơi hơi nắm chặt quyền.

Có một số việc, có ít người, vĩnh viễn không thể buông ra. Lại Hạ Mi đầu, từ nay về sau đừng ở trong lòng. Vốn, hần cầu cũng chỉ là nàng hạnh phúc, lẫn nhau yên tĩnh hòa thuận. Dùng phương thức của hần đi thủ hộ nàng, còn có nàng cùng cha mẹ của hần còn có vô số bình dân dân chúng chỗ này tầm ranh giới.

Nhưng hai năm nay, quân thần trong lúc đó thành lập ăn ý, lẫn nhau cũng với nhau có tình tảo tượng tích ý, hần lúc trước tuyên thệ không giả, Vua cũng thật là minh[sáng] Vua.

Lúc này đây, cũng đang chỗ của mình làm cho Thiên Tử gặp nạn —— chứng thật là khinh thường, tưởng chỗ của mình liền an toàn.

Họa phúc vốn là tương ỷ tương phục.

Cùng Long Phi Ly mật đàm quá, hai người đối Hung Nô ngóc đầu trở lại sớm có chung nhận thức, lần này trở về vừa là thăm cha mẹ, nhị cũng là khiến phái thủ hạ cũ lên tới biên thành, sớm làm chuẩn bị, tất cả mọi người đã rời đi, Bạch phủ hộ vệ cũng tùy cha mẹ đến dừng trang.

Trên đường một hồi chém giết, chắc chắn kinh động quan phủ. Lúc ấy, kinh cấp thả mau, hần mang hai nữ tử nhanh chóng rời đi —— lúc này, trấn trên thám tử tất đã thông biết quận trưởng triệt tra hoàng đế rơi xuống, đồng thời cấp tín quay về triều đình, Trữ Vua vọng rất nhanh sẽ dẫn người lại đây.

Long Phi Ly nói, không thể quay về Bạch phủ. Không sai, đã không có phòng ngự Bạch phủ đã không an toàn. Thư vọng Thanh Loan trong nhà hộ vệ xa không bằng Bạch phủ, cũng không thể đi qua.

Bạch phủ hộ vệ ở đứng giao, hần không thể trở về điều khiển hộ vệ lại đây, nhạc trong suốt bị trọng thương, Tuyên Ki cũng sẽ không võ, hần không thể lưu hai người tại đây hộ nông dân cá thể bỏ lý. Không giống ngày xưa năm bảy còn tại, thưởng bạc làm cho chung quanh đây nông hộ đi qua thông tri cha mẹ cũng không an toàn. Thích khách hướng hoàng đế mà đến, nếu truyền tin trên đường tin tức để lộ, dạy người biết năm phi ở trong này liền phiền toái.

Cũng không có thể đem hai người đưa đến quận phủ, mặc dù có quan binh bảo hộ, mục tiêu ở ngoài sáng, nguy hiểm lớn hơn nữa.

Hiện tại chỉ có thể chờ Trữ Vua vọng tìm tới nơi này ! Hần đã ven đường lưu lại ký hiệu, này đó ký hiệu Long Phi Ly, Trữ Vua vọng. Bọn họ cả đám đều hiểu được!

Chính là, Long Phi Ly đám người tình trạng, hần cũng không nhạc quan!

“Đại ca, người nghỉ tạm đi, ta không sao, giống người nói, chúng ta ở chỗ này chờ, bọn họ nhất định sẽ tìm tới nơi này , hần nhất định không có việc gì !”

Nữ tử thanh âm của nhỏ vụn truyền đến.

Hần nhìn nhìn ngoài cửa sổ, bóng đêm càng thâm. Hần quen thuộc yên hà đứng, theo chợ rời đi, liền thi triển khinh công mang hai người rẽ đường nhỏ mà đi, đi tới nơi này bên ngoài trấn nông trại, nơi này cách Bạch gia dừng trang đường xá còn khá xa, nhưng đã là đứng giao phạm vi, nông trại phần đông, thích khách không dễ tìm được.

Phi thường thời khắc, cũng không còn bắt tiểu tiết, chỉ cùng kia nông trại chủ nhân đồng ý huynh muội ba người, đến yên hà đứng tìm hiểu hữu, trên đường đi gặp kẻ xấu, Đại muội bị thương.

Nông hộ nhỏ hẹp, cũng vừa có một gian phòng bỏ không, ba người vừa vắn túc cùng một chỗ.

“Xoáy đệ, người ngủ, đại ca coi chừng dùm các người.”

Đem trong suốt dịch chuyển tiến giường sườn, nhìn Tuyên Ki nằm trên đó, hần thay hai người buông duy trướng. Trong phòng hé ra bàn bát tiên, sổ cái ghế, hần liền ngồi vào ghế, chi tay tại cái bàn chợ mắt.

436. Chương 427: Lưu Sương Chi Dạ

Không biết ai gào to một tiếng, hơn mười người, vừa nam vừa nữ, cầm lợi kiếm trong tay hướng mọi người giết đến.

Long Phi Ly ánh mắt vừa động, trầm giọng nói: “Dân chúng bình thường chứng kiến loạn không được đến gần chúng ta, bất kỳ người nào chạy tới trước mặt các người hết thấy chém giết.”

“Vừa đánh vừa đi, lập tức rời khỏi nơi này!”

“Dạ!”

Với võ công Long Phi Ly cùng mọi người, thích khách tuy nhiều, cũng không thể chiếm được chỗ tốt gì.

Nhưng lúc này Long Phi Ly cùng Tinh Oánh lại bị thương hết sức nặng.

Mặc dù Long Phi Ly nội lực thâm hậu, nhưng phải bảo vệ Tuyền Cơ, lúc này cũng không chịu nổi ngã xuống, bên kia, Tinh Oánh trong ngực Đoàn Ngọc Hoàn sớm đã ngất đi.

Mọi người hết sức lo cho thương thế Long Phi Ly, lại là kinh biến đột ngột, trở tay không kịp, tuy lịch lãm nhiều, cũng không khỏi bắt đầu sầu lo.

Võ công yếu nhất Hạ Hầu Sơ tay chân đã trúng vài đao.

Tuyền Cơ lo lắng tổn thương của Long Phi Ly cùng Tinh Oánh, nàng được Long Phi Ly hộ trong ngực - - từ đám người, thích khách tuôn ra càng ngày càng nhiều, mọi người giao thủ kịch liệt, bốn phía ánh đao lóe lên.

Tầm mắt lơ đãng xẹt qua người đứa trẻ vừa đâm bị thương Tinh Oánh nằm trên mặt đất, nàng đột nhiên cả kinh. Phũ ở trước ngực gã nhỏ bé dịch dung tinh diệu, từ trong lòng ngực xuất ra một ống trúc tử.

Nàng không biết đây là cái gì, nhưng biết tuyệt không là vật gì tốt! Chỉ cho Long Phi Ly, “Đứa bé kia!”

Long Phi Ly ngược mắt vừa nhìn, sắc mặt đại biến, hấn một tay ôm Tuyền Cơ, một tay cầm kiếm, không cách nào phóng ra ngân châm, hấn nhíu mi, cũng không chần chờ, trong tay nhuyển kiếm đẩy một cái, hướng gã nhỏ bé bệnh tật kia bắn đi.

Ngân châm sức nặng nhỏ như lông trâu, lực phá không cực nhanh, kiếm lại hơi chậm, gã nhỏ bé dữ tợn kia cười một tiếng, trúng kiếm té quỵ đồng thời, đồ vật trong ống trúc toàn bộ rơi trên đất - -

Đây là trí nhớ cuối cùng của Tuyền Cơ đối với kinh loạn lúc đó -

Hoàn trong ống trúc tử bắn ra, sương mù đầy trời.

Trong sương khói, mùi máu tanh đâm vào thần kinh của nàng, sau lưng nàng thân thể nam nhân thấm ướt chất lỏng nóng.

Trong lớp bụi mù, nàng nhìn thấy một thân ảnh màu trắng quen thuộc lóe qua, âm thanh vi lệ của trưởng phu nàng, “Chiến Phong, mang Niên Phi cùng Đoạn phu nhân đi! Không được trở về Bạch phủ!”

.... Đập kín mền cho Tinh Oánh, Tuyền Cơ đứng lên.

Dưới chân lão đảo, lại ngã vào một lồng ngực ấm áp.

Nàng cuống quýt rời khỏi.Nam nhân dùng chút lực đè tay lên vai nàng, “Tuyền Đề, không cần phải lo lắng, dùng tài trí hoàng thượng, hấn không có việc gì.”

“Đại ca.” Nàng cúi đầu kêu một tiếng, lại cười khổ nói: “Trước khi người đến, hấn đã bị đâm ba đao!”

“Đều tại ta tới chậm!” Bạch Chiến Phong mặt mày ngưng tụ, khê nắm chặt tay.

Có một số việc, có vài người, vĩnh viễn không cách nào buông ra. Lại quyết tâm từ nay về sau để ở trong lòng. Vốn hấn mong muốn nàng hạnh phúc, hai bên bình an vui vẻ. Dùng phương thức của hấn đi bảo vệ cho nàng, ranh giới là cha mẹ hấn cùng vô số bình dân dân chúng. Nhưng hai năm nay, quân thần trong

lúc đó thành lập ăn ý, hai bên cũng hiểu lẫn nhau không cần nói ra ý, hắn ta lúc trước tuyên thệ không giả, vương cũng thật là minh quân.

Lúc này đây, thiên tử lại gặp nạn tại chỗ của mình - - xác thực là ý lại, cho rằng chỗ của mình an toàn.

Họa phúc vốn là cùng đến cùng đi.

Cùng Long Phi Ly mật đàm qua, hai người đối với việc Hung Nô ngóc đầu trở lại sớm có chung nhận thức, lần này trở lại vừa là thăm cha mẹ, cũng là phái bộ hạ cũ lên tới biên thành, sớm làm chuẩn bị, tất cả mọi người đã rời đi, Bạch phủ hộ vệ cũng theo cha mẹ đến biệt trang.

Trên đường một trận chém giết, chắc chắn sẽ kinh động quan phủ. Lúc ấy, hắn vội vàng mang hai nữ tử nhanh chóng rời đi - - lúc này, thám tử trên trấn hắn đã thông báo quận trưởng tra ra tung tích Hoàng Đế, đồng thời cấp tin về triều đình, Ninh Quân Vọng rất nhanh sẽ mang người tới.

Long Phi Ly nói, không thể trở về Bạch phủ. Không sai, phòng ngự Bạch phủ đã không còn an toàn. Hộ vệ trong phủ Thanh Loan thân thủ không bằng Bạch phủ, nên cũng không thể đến đó.

Hộ vệ Bạch phủ đang ở giao trấn, hắn không điều tới đây được, Nhạc Tinh Oánh bị trọng thương, Tuyền Cơ không có võ, hắn không thể lưu hai người tại hộ nông dân. Không giống ngày xưa còn Ngũ Thất, thưởng bạc cho nông hộ chung quanh qua thông báo cha mẹ cũng không an toàn. Thích khách hướng Hoàng Đế mà đến, nếu tin tức trên đường để lộ, làm có người biết rõ Niên Phi ở chỗ này liền phiền toái.

Cũng không thể đem hai người đưa đến quận phủ, mặc dù có quan binh bảo vệ, mục tiêu ở ngoài sáng, nguy hiểm càng lớn.

Hiện tại chỉ có thể chờ Ninh Quân Vọng tìm tới chỗ này! Hắn đã lưu lại ký hiệu dọc đường, những ký hiệu này Long Phi Ly, Ninh Quân Vọng... Bọn họ đều hiểu được!

Chỉ là, hắn cũng không lạc quan tình huống đám người Long Phi Ly!

“Đại ca, người nghỉ ngơi đi, ta không sao, nếu người nói, chúng ta ở chỗ này chờ, bọn họ nhất định sẽ tìm tới chỗ này, hắn nhất định sẽ không có việc gì!”

Giọng nói yếu ớt của cô gái truyền đến.

Hắn nhìn nhìn ngoài cửa sổ, bóng đêm tối dần. Hắn quen thuộc Yên Hà trấn, từ chợ rời đi, liền thi triển khinh công mang hai người rẽ đường nhỏ mà đi, đi tới nông trại bên ngoài trấn, nơi này cách biệt trang Bạch gia khá xa, nhưng đã là phạm vi giao trấn, phần đông là nông trại, thích khách không dễ tìm được.

Thời khắc này, cũng không còn câu nệ tiểu tiết, chỉ xin chủ nhân nông trại đồng ý huynh muội ba người trú lại vì đến Yên Hà trấn thăm bạn, trên đường đi gặp kẻ xấu, đại muội bị thương.

Nông hộ nhỏ hẹp, cũng vừa có một gian phòng bỏ trống không, ba người tá túc cùng một chỗ.

“Tuyền Đề, người ngủ, đại ca coi chừng các người.”

Đem Tinh Oánh chuyển sang giường bên cạnh, nhìn xem Tuyền Cơ nằm trên đó, hắn thả màn xuống cho hai người. Trong phòng có một chiếc bàn bát tiên, vài cái ghế, hắn liền ngồi vào ghế, khoanh tay gục đầu xuống bàn chờ mắt.

437. Chương 428: Chương 428

Tuyền Ki thân thủ dò xét tham trong suốt đầu trấn, may mắn có của Bạch gia tốt nhất kim sang dược, trắng chiến phong lại uy trong suốt ăn chút thuốc chữa thương đan, trong suốt thương thể đã ổn định ổn, cũng không có nóng lên.

Hơi hơi rút ra một chút màn.

Ánh trăng theo cửa sổ mấy trong khe h chảy tiến vào, chiếu vào thượng, giống như sương giống như lộ.

Bạch đại ca sườn ngồi, thấy không rõ hình dáng —— không biết chưa ngủ sao.

Cục nàng hoàn toàn không có buồn ngủ, chỉ nhớ thương Long Phi Ly cùng mọi người an nguy, còn có kia hỏa thích khách đến đây.

Rõ ràng, bọn họ việc này cũng không có bao nhiêu người biết.

Nếu cẩn thận nhất tướng, đối phương cũng là đã sớm biết, một hồi tập kích, bố trí thỏa đáng, chỉ tại âm thầm dòm thị thời cơ.

Trăm nàng đang muốn ra thân,

Hạ trùng thanh âm của dần dần rõ ràng.

Nàng đột nhiên cả kinh, một cổ kinh hồn táng đảm cảm giác theo đáy lòng nảy lên, rót vào đến thân thể từng cái lỗ chân lông chỗ —— chẳng biết tại sao, này hạ trùng thanh âm của đúng là càng ngày càng nóng nảy!

Quý thoi thân sử nhắm mắt lại, thân mình nhất trọng, dường như bị cái gì nói mớ .

Bên ngoài, hạ trùng đang gọi, nhà nhỏ lý, lại tựa hồ như đặc biệt u tĩnh.

Yên lặng sâu kín .

Loại cảm giác này thực quý dị, tựa hồ có cái gì đem động cùng yên tĩnh một chút mớ ra .

Nàng luôn luôn loại cảm giác —— nếu nàng hiện tại mở mắt ra, hội đột nhiên phát hiện có người đứng ở giường ~ vừa nhìn nàng.

Nàng tâm đầu nhất khiêu, bên tai hạ trùng thanh âm của đột nhiên biến thành một loại khác thanh âm, là grraaò thanh!

Nàng mạnh ngồi dậy.

Duy nội tướng, trong suốt ngủ được cục chìm, duy tướng ngoại, quả thật hơn này nọ.

Tuyền Ki vệt ra màn, hơi hơi thở dốc, ẩ thượng kia từng tuyết trắng.

“Sói con.”

Này chỉ mất tích đã hơn một năm thú con nhưng lại đột nhiên xuất hiện ở này hẻo lánh yên hà đứng ngoại ô!

Sói con đầu dùng sức hướng trên người nàng nhún, lấy bày ra thân thiết.

Lại lập tức đem nàng cũng mở, tứ chân hơi hơi xiên nằm úp sấp mở, gằm nhẹ , một đôi mắt màu lam chăm chú nhìn trắng chiến phong.

Tuyền Ki trong lòng cả kinh.

Sói con một đôi con ngươi, tựa hồ vừa sợ vừa vội, chiếu đến lộ vẻ hoảng sợ cùng sợ hãi, đối với chi khử tay ở trên bàn ngủ trắng chiến phong liêu mạng kêu gào .

“Sói con, ngươi là muốn đánh thức Bạch đại ca có phải hay không?”

Tuyền Ki kinh nghi, cũng rất khoái ý biết đến không ổn —— trắng chiến phong là người luyện võ, lẽ ra tại lực so với người bình thường tốt hơn rất nhiều mới là, hơn nữa giờ phút này sói con tiếng kêu sắc bén, hẳn còn như thế nào ngủ được như thế chi chìm?

Nàng liêu mạng phụ giúp trắng chiến phong, hẳn lại giống như cũng không sợ giác, mặt mày đóng chặt lại.

Sói con mâu quang nhất hung chợt lóe, đột nhiên thả người nhảy lên, chân trước hướng trắng chiến phong trên người hung hăng chộp tới.

Tuyền Ki kinh hãi, thất thanh kêu lên: “Sói con, không cho phép bị thương Bạch đại ca!”

Sói con lại mắt diếc tai ngơ, lợi trảo ngoan tề mà qua, trắng vấy máu nhuộm, nam tử nhảy dựng lên, đem Tuyền Ki ôm vào trong lòng, kiếm quang thẳng tắp chỉ hướng tiền phương.

Tuyền Ki chợt kinh chợt hãi, “Đại ca, người đã tỉnh?”

Trắng chiến phong nao nao, mâu quang nhất lóe, nhanh chóng thu kiếm vào vỏ.

Ở bãi săn lý, hắn liền gặp qua nó!

Nghe nói là Tuyền Ki nuôi thú con, hắn đã có cổ cảm giác cổ quái —— kia tựa hồ là. Giống như đã từng quen biết!

Tuyền Ki chính nhìn sói con, đã thấy nó tuyết trắng trên thân thể đột nhiên phá ra một đạo vết máu, huyết châu cuộn cuộn.

Nàng kinh nghi cực kỳ, đã thấy kia sói con hướng hai người lệ grraaò một tiếng, hướng cửa sổ nhảy, phá cửa sổ mà ra.

Trắng chiến phong giống như cũng vì nó trên người chợt hiện miệng vết thương vi nhiếp, rùng mình dưới, nói : “Xoáy đệ, chúng ta đi theo nó, nó tựa hồ muốn dẫn chúng ta đến chỗ nào đi!”

Tuyền Ki gật gật đầu, nhìn thoáng qua giường, vừa vội nói : “Kia trong suốt đâu?”

Trắng chiến phong động tác cực nhanh, đã thân thủ vòng ở eo của nàng, thi triển khinh công được đi ra ngoài.

Cỏ cây hơi thổi ở bốn phía mà qua, Tuyền Ki mới nghe được nam nhân thanh âm của ở bên tai vang lên, “Thích khách mục tiêu nhất định không phải Đoàn phu nhân, nếu hai người các người đồng ở lại cùng nhau, phản vì phiền toái.”

Tuyền Ki nghĩ lại, nhất thời hiểu được trắng chiến phong ý tứ của.

Đột nhiên, trắng chiến phong hai chân nhất khép, mượn lực ở cành lá thượng nhảy, ôm Tuyền Ki, trở lại thượng.

Tuyền Ki ngẩn ra, đã thấy tiền phương phát chùng mà bốn mạnh mẽ bóng trắng ngừng lại, đứng ở trong bóng đêm, giống như ở tránh nhìn phía trước cái gì vậy.

Tuyền Ki trong lòng đột nhiên co rút nhanh.

“Xoáy đệ, đợi đánh nhau cùng nhau, người tránh ở bên trong, nhất định không thể đi ra, hiểu chưa?”

Đánh nhau? Đây bốn phía có người? !

Nàng còn không có phản ánh lại đây, thân mình đã hướng bên cạnh cây cối ngã đi.

Nàng hoảng hốt, vừa vịn cành lá đứng lên, đã thấy trắng chiến phong thân hình nhanh-mạnh mẽ mau, đã ở sói con bên cạnh người.

Nàng không dám lộn xộn, nín thở mà đứng, lặng lẽ nhìn ra đi, sói con tiền phương bóng cây lắc lư, cành lá tuôn rơi lảm nhảm , hơn mười đạo bóng đen lần lượt nhảy ra.

Một người cầm đầu, nàng mạnh che ba —— là hai năm trước Kim Loan điện ngoại không biết tung tích ngọc nút thắt!

Hắn tại sao lại ở chỗ này xuất hiện?

Nàng trong lòng “Phốc” “Phốc” nhảy loạn, trước mắt này hỏa hắc y nhân, người kia ở này bọn người trung!

Là hắn làm!

Trần trên thích khách đều là hắn an bài , trách không được!

Nàng kinh hồn táng đảm nhìn lại, tưởng biện ra hơn một năm trước trên điện Kim Loan cái kia vốn cơ hồ tốt đến hết thấy nam tử.

Đột nhiên, dưới chân hình như có cái gì trơn trượt gì đó theo dưới váy lúi quá.

Nàng cả kinh —— này núi hoang dã giao , hay là xà mới tốt!

Xà cũng cũng không sao, nếu là độc xà. Nàng thân thủ gắt gao che miệng lại ba, chỉ sợ chính mình phát ra gì tiếng động, chân hướng càng sâu cây đồng tùng trung nhẹ nhàng dịch chuyển đi, dưới chân lại đột nhiên dẫm ở cái gì vậy.

Trong lòng nàng vừa động, hơi hơi xoay người đem đồ vật nhặt lên, vừa thấy dưới, kinh hãi.

438. Chương 428: Một Người Đau Đớn (1)

Tuyền Cơ đưa tay sờ đầu Tinh Oánh, thật may là có thuốc chữa thương thượng hạng của Bạch gia, Bạch Chiến Phong lại uy Tinh Oánh ăn chút ít thuốc chữa thương đan, Tinh Oánh thương thế đã ổn định, không nóng lên.

Nàng khẽ kéo màn ra.

Ánh trăng từ cửa sổ lọt qua khe hở chiếu vào, ánh trên mặt đất, giống như sương giống như lộ.

Bạch đại ca ngồi bên cạnh, thấy không rõ hình dáng - - không biết đã ngủ chưa.

Nàng hoàn toàn không buồn ngủ, suy nghĩ về an nguy của Long Phi Ly cùng mọi người, lai lịch đám thích khách kia.

Rõ ràng, chuyến đi này của bọn họ cũng không có bao nhiêu người biết.

Nếu cẩn thận nghĩ, đối phương rõ ràng đã sớm biết, chuẩn bị tập kích, bố trí thỏa đáng, chỉ âm thầm chờ thời cơ.

Âm thanh côn trùng dần dần rõ ràng.

Nàng đột nhiên cả kinh, một cảm giác kinh hồn táng đảm từ đáy lòng vọt lên, rót vào từng lỗ chân lông trên thân thể nàng - - chẳng biết tại sao, âm thanh côn trùng đúng là càng ngày càng cao dần!

Cổ nhắm mắt lại, thân thể nặng nề giống như bị bóng đè.

Bên ngoài, côn trùng đang kêu, trong nhà nhỏ, lại như đặc biệt u tĩnh.

Đặc biệt yên lặng.

Loại cảm giác này rất quý dị, tựa hồ có cái gì đem động cùng tĩnh tách bạch ra.

Nàng luôn luôn cảm thấy - - nếu hiện tại nàng mở mắt ra, sẽ đột nhiên phát hiện có người đứng ở bên giường nhìn nàng.

Nàng trong lòng giật mình, âm thanh côn trùng bên tai đột nhiên biến thành một loại khác thanh âm, là hào thanh!

Nàng ngồi bật dậy.

Bên trong màn trướng, Tinh Oánh ngủ say, ngoài màn trướng, xác thực có thêm cái gì đó.

Tuyền Cơ mở màn ra, khẽ thở dốc, ôm đám tuyết trắng trên mặt đất lên.

“Sói con.”

Thú con mắt tích hơn một năm lại đột nhiên xuất hiện ở vùng ngoại ô Yên Hà trấn vắng vẻ này!

Đầu sói con dùng sức hướng trên người nàng cọ, bày tỏ thân mật.

Rồi lại lập tức đem nàng vây bọc, bốn chân khẽ xiên nằm sấp, gằm nhẹ, một đôi mắt màu lam chăm chú nhìn Bạch Chiến Phong.

Tuyền Cơ trong lòng cả kinh.

Đôi mắt sói con, tựa hồ vừa sợ vừa vội, lộ vẻ hoảng sợ cùng sợ hãi, đối với Bạch Chiến Phong chống tay ngửa ở trên bàn liêu mạng kêu gào.

“Sói con, ngươi muốn gọi tỉnh Bạch đại ca phải không?”

Tuyền Cơ kinh nghi, cũng rất mau ý thức được không ổn - - Bạch Chiến Phong là người luyện võ, lẽ ra nỗ lực so với người bình thường tốt hơn rất nhiều mới là, đặc biệt là giờ phút này sói con tiếng kêu bèn nhọn, hẳn còn ngủ say như thế?

Chiến Phong, hẳn lại giống như không thể tỉnh, nhắm chặt mắt.

Sói con ánh mắt hung dữ chợt lóe, đột nhiên tung người nhảy lên, móng vuốt hướng trên người Bạch Chiến Phong hung hăng cào.

Tuyền Cơ kinh hãi, thất thanh kêu lên: “Sói con, không cho phép dả thương Bạch đại ca!”

Sói con lại mắt diếc tai ngơ, móng nhọn hung ác xé qua, áo trắng nhiễm máu, nam tử nhảy dựng lên, đem Tuyền Cơ ôm vào trong ngực, kiếm quang thẳng tắp chỉ phía trước. Tuyền Cơ chợt kinh chợt hãi, “Đại ca, người đã tỉnh?”

Bạch Chiến Phong hơi ngẩn ra, ánh mắt lướt đi, nhanh chóng thu kiếm vào vỏ.

Tại bãi săn trong, hẳn đã gặp qua nó!

Nghe nói là thú con Tuyền Cơ nuôi, hẳn nhưng có cổ cảm giác cổ quái - - tựa hồ như... đã từng quen biết!

Tuyền Cơ đang nhìn sói con, thấy trên thân thể tuyết trắng của nó đột nhiên phá ra một đạo vết thương, máu chảy cuộn cuộn.

Nàng cực kỳ kinh nghi, đã thấy sói con hướng hai người gào lên một tiếng, hướng cửa sổ nhảy lên, phá cửa sổ phóng ra.

Bạch Chiến Phong giống như thấy trên người nó chợt hiện miệng vết thương, rung mình, nói: “Tuyền Đề, chúng ta đi theo nó, hình như nó muốn dẫn chúng ta đến địa phương nào đó!”

Tuyền Cơ gật gù đầu, nhìn thoáng qua giường, vội nói: “Tinh Oánh thì sao đây?”

Bạch Chiến Phong động tác cực nhanh, đã đưa tay vòng ở eo của nàng, thi triển khinh công nhảy ra ngoài.

Âm thanh lướt qua cỏ cây vang lên, Tuyền Cơ mới nghe được thanh âm nam nhân ở bên tai, “Mục tiêu của thích khách nhất định không phải là Đoạn phu nhân, nếu hai người các ngươi cùng lưu một chỗ, càng gặp phiền toái.”

Tuyền Cơ nghĩ lại, lập tức hiểu ý tứ của Bạch Chiến Phong.

Đột nhiên, Bạch Chiến Phong hai chân chụm lại, mượn lực cành cây phía trên nhảy xuống, ôm Tuyền Cơ, trở về mặt đất.

Tuyền Cơ ngẩn ra, lại thấy bóng trắng phía trước ngừng lại, đứng ở trong màn đêm, đang chăm chăm nhìn vật gì đó phía trước.

Tuyền Cơ trong lòng đột nhiên co rút nhanh.

“Tuyền Đề, đợi tí nữa có đánh nhau, ngươi trốn ở bên trong, nhất định không đi ra, hiểu chưa?”

Đánh nhau? Bốn phía có người?!

Nàng còn chưa kịp có phản ứng gì, thân thể đã hướng rừng cây bên cạnh té xuống.

Nàng hoảng hốt, mới vừa vịn cành cây đứng lên, đã thấy thân hình Bạch Chiến Phong ở bên người sói con.

Nàng không dám lộn xộn, nín thở đứng, lặng lẽ nhìn ra, bóng sói con lắc lư phía trước, cành lá tuôn rơi lật qua lật lại, mười mấy đạo bóng đen lần lượt nhảy ra.

Người cầm đầu - nàng bịt chặt miệng - là Ngọc Kết Tử hai năm trước ngoài Kim Loan điện không biết tung tích!

Hắn sao lại xuất hiện ở chỗ này?

Trong lòng nàng “Phốc” “Phốc” nhảy loạn, hắc y nhân trước mắt ở giữa nhóm người này!

Là hắn làm!

Thích khách trên trần đều do hắn an bài, không trách được!

Nàng kinh hồn táng đảm nhìn lại, nghĩ hơn một năm trước trên Kim Loan điện nam tử kia vốn là gần như phải lấy được hết thấy.

Đột nhiên, dưới chân giống như có cái gì trơn trượt từ dưới váy vọt qua.

Nàng cả kinh - - dã thú hoang sơn, hay là rắn?

Rắn cũng không sao, nếu là rắn độc... Nàng duỗi tay gạt gao che miệng, chỉ sợ mình phát ra động tĩnh gì, chân nhẹ nhàng di chuyển đến giữa lùm cây, dưới chân lại đột nhiên dẫm lên vật gì đó.

Nàng giật mình, khẽ khom lưng nhặt lên, vừa xem thấy, kinh hãi.

439. Chương 429: Chương 429

Tiền phương tiếng chém giết sắc bén. Làm cho lòng người chiến, nàng run nhè nhẹ, liền ánh trắng lại kiểm tra trong tay sự việc. Một đoàn khóa máu vải vóc.

Hoa văn ánh sáng màu còn có trên nhất tốt sa tanh —— nàng sẽ không sai nhận thức, đây là Long Phi Ly .

Hắn từng ở trong này trải qua!

Nàng trong đầu lung tung, thử đi thiết tưởng trở về muốn đi đo lường được tình cảnh lúc ấy. Hắn kéo xuống vải vóc khóa đã thương.

Cục Bạch đại ca nói ở dọc theo đường đi lưu lại ký hiệu, hắn tìm được tới rồi sao? Hắn tìm đến nàng sao?

Đêm đen sâu nặng, chợt xem không thật không cất, híp mắt mâu nhìn, trong bụi cây vết máu dư sức ẩn ẩn. Nhanh nắm chặt trong tay gì đó, nàng đau lòng như xoắn. Thích khách ở phía sau, lấy của hắn cẩn thận, gãy sẽ không lưu lại này đoàn bố trí mảnh. Trừ phi thương thế của hắn rất nặng, rốt cuộc không rảnh bận tâm.

Sói con cùng Bạch đại ca ở trong này bị tập kích, nhưng là, sói con nguyên ý tuyệt không nên dẫn bọn hắn đến nơi đây tiến hành một hồi đánh nhau. Nó là muốn dẫn bọn họ đi tìm hắn! Bởi vì địch nhân ở này phụ cận, cho nên nó muốn tìm Bạch đại ca.

Trăm vết máu ở cây cỏ rậm rạp thượng kéo dài mạn đến sườn phương trong rừng.

Nàng thăm dò vừa thấy, nhất thời cả kinh, vừa rồi rõ ràng chỉ có chừng mười nhân, hiện tại số lượng lại rồi đột nhiên gia tăng rồi gấp đôi, Bạch đại ca cùng sói con động tác lại cực nhanh, nhìn lại cũng không tại hạ gió. Nàng vỗ về ngực, mới hơi thả ti tâm.

Đem bố trí đoàn bỏ vào trong lòng. Ẩn thân cây ao cách sườn phương cánh rừng còn có chút khoảng cách, may mắn cây cỏ thậm dài, nàng khẽ cắn môi, cũng không trông nom, coi] cái gì rắn, côn trùng, chuột, kiến] rồi, nhẹ nhàng phủ ngồi xổm xuống, thân mình chậm rãi hướng cánh rừng mượn tiền mà đi.

Bên ngoài đánh nhau say sưa, không ai phát hiện.

Đến!

Nàng kinh hỉ cười, ngồi thẳng lên.

Cánh rừng sâu và đen, đi phía trước nhìn lại, cây cối rậm rạp, đen sẫm nặng nề, cũng không biết đạo hữu bao sâu, Lâm ở chỗ sâu trong lại chôn lấp cái gì, chỉ mơ hồ xem mấy sao đèn đuốc.

Cây rừng ở chỗ sâu trong cũng có người gia sao? Hắn đâu? Hắn sẽ ở nơi đó sao?

Thét to kích ~ đầu thanh âm của phai nhạt, cơn trùng nha tê minh thanh âm của lại càng phát ra rõ ràng.

Tại đây tằm trong thanh âm, nàng nghe được chính mình hỗn độn tiếng tim đập. Nàng thực sợ hãi, đột nhiên thực sợ hãi, lạnh cảm giác theo trong lòng thấm hướng tứ chi bách hài, nói không rõ là bởi vì này cánh rừng, hay là bởi vì người kia sinh tử chưa biết.

Nàng nhất định phải tìm được hắn!

Cẩn cẩn môi, nàng nhập vào cánh rừng.

Tay chân đau ngứa, Tuyên Ki không có đi xem.

Đoạn đường này chạy tới, tay chân cũng một đường bị cánh rừng con kiến đốt lại đây, phỏng chừng không có bị cái gì độc vật cắn lên là được, nếu không, ả nàng điên chạy tốc độ, không độc dậy thì vong mới là lạ.

Trừ này, từ lâu bị trước mắt kiến trúc kinh sợ ở —— nơi này tại sao phải có thứ này?

Cánh rừng ở chỗ sâu trong quả thực có người gia, ánh nến mờ. Không bằng cùng Bạch đại ca tá túc chỗ như vậy Romy, nhưng cũng hơn mười hộ phòng bỏ chằng chịt.

Ngày đó, đây cũng không phải là nàng giết mình nguyên nhân, mà là đang những người này trong nhà, lẻ loi từng từng một tòa miếu con. Cửa miếu che đây, cạnh cửa thượng tự dạy người nghi đang ở trong mộng.

—— long hậu miếu.

Lại một tòa long hậu miếu, tại sao có thể như vậy. Đây yên hà đứng cũng thờ phụng vị này Thiên đế yêu nữ, trên thực tế lại cái là nữ nhân rất đáng thương. Nàng ngay cả mình cũng bảo hộ không được, rơi vào cái chết thảm kết cục, lại có thể nào cấp mọi người bảo hộ cùng chúc phúc?

Nàng đùa cợt cười, đang muốn rời đi, trực hộ gõ cửa đi tìm hắn, xoay người một cái chớp mắt, đã thấy phía trước một nhà phòng bỏ bên hông thượng một chút đỏ sẫm hướng sau nhà kéo dài mà đi.

Nàng mừng rỡ, bước nhanh hướng kia vết máu đi đến.

Mắt thấy muốn đi đến kia cửa phòng, cả người lại run lên bần bật, đột nhiên nhớ tới ngày đó ở trử tú điện duy trong lầu, nàng tan đầu đầy sợi tóc gổ lên hắn ngực ~ thang thượng, nói với hắn của nàng mộng.

Hắn cười dài nói, hắn hội lật xem tía tô điển tịch giúp nàng mở mộng.

Nàng che miệng lại, nhẹ nhàng cười ra tiếng, mắt mặt sớm ướt đầm.

Nói không rõ vì sao, quay người lộn trở lại miếu thờ, cẩn rằng đem cửa đẩy ra —— tía tô, người yêu Long Vương, bằng không sẽ không lấy tướng mệnh chống đỡ, chu thất cũng yêu một người nam nhân, này tâm giống nhau, hắn thân chịu trọng thương, sau lưng truy binh bức bách, van cầu người, không để cho ta hi vọng thất bại.

Đi vào, lập tức đóng cửa lại, cửa này hàng rào nhưng lại không có khóa, cũng là, đây là một gian chùa miếu.

Phía sau cửa là một tiểu viện tử, đi phía trước, là chủ phòng đại môn. Đại môn nhanh hợp, có đậm yếu đích chúc quang theo môn hạ khe hở lộ ra.

Tế Tự chi miếu, đèn đuốc nhiều năm bất diệt. Đây một khác cánh cửa sau, nhất định chính là cung phụng tía tô địa phương.

Dưới ánh trăng, chỉ thấy sân sạch sẽ, trong viện một quả đại đỉnh. Bên trong đỉnh khói lửa đã tắt, bắt lưu đàn hương lượn lơ, lại vẫn thanh u xông vào mũi.

Nàng bước nhanh đi đến khép kín trước đại môn, mạnh đem cửa đẩy ra.

Nếu không có một tay còn án chặt ôm miệng của mình, nàng nhất định kêu to đi ra.

Triều đình chính giữa thật lớn chủ thần giống thủ hạ, một cái tử y nam tử nằm ngang trên mặt đất, tử bào màu đỏ.

Tuyền Ki đi nhanh bên chạy đi qua, tâm tình kích ~ lay động [rong chơi], dưới chân nhất vướng chân thiếu chút nữa ngã sấp xuống. Khóe miệng nàng ý cười không giảm, vẫn chạy đến nam nhân bên cạnh.

Mê man nhân rất nặng.

Nàng mất đại sức lực, mới đem nhân cuốn lại đây, là hần!

Chính là Long Phi Ly đi mặt mày nhắm chặt, mi tâm ninh thành mỏng manh xuyên, giống như nhẫn thụ lấy cực đại thống khổ, nàng cái mũi nhất sấp, vội vàng đem hần ôm vào trọng lòng ngực của mình.

Chúc quang ám ách, chiếu vào nam nhân tuần tú lại trên mặt tái nhợt, càng phát ra làm cho lòng người tiêu. Thân thể hần nóng như đốt, một đôi môi lại khô cạn được rất tốt cứng rắn da. Mặt chống đỡ khi hần trên mặt, cơ hồ không cảm giác một tia hơi thở. Nếu trên người hần độ ẩm, nàng thật sự cho là hần đã chết.

Hần nhìn không thấy nàng ôm hần.

Nàng khóc, nhẹ nhàng hôn môi của hần, “A Ly, tỉnh, tỉnh.”

Hần không hề thể mà thay đổi.

440. Chương 429: Một Người Đau Đớn (2)

Phía trước tiếng chém giết sắc bén. Nàng khẽ run, dưới ánh trăng lần nữa kiểm tra vật trong tay... Một mảnh vải rách đầy máu. Màu hoa văn trên vải sa tanh tốt nhất chính là của Long Phi Ly, nàng không thể nhận sai.

Hần đã ở chỗ này!

Trong đầu nàng lung tung, thử tưởng tượng tình cảnh lúc ấy... Hần xé xuống mảnh vải băng vết thương?

Bạch đại ca nói dọc theo đường đi lưu lại ký hiệu vì thế hần tìm tới nơi này? Hần tìm đến nàng?

Đêm tối đen, nhìn không rõ nàng căng mắt xem, vết máu trong bụi cây mơ hồ. Nắm chặt vật trong tay, nàng lòng đau như xoắn... Thích khách ở phía sau, với tính cẩn thận, hần tuyệt đối sẽ không lưu lại mảnh vải rách này. Trừ phi thương thế của hần rất nặng, nên không thể bận tâm đến.

Sói con cùng Bạch đại ca ở chỗ này bị tập kích, đúng là, sói con nguyên ý tuyệt không phải dẫn bọn họ đến đây để đánh nhau. Nó là muốn dẫn bọn họ đi tìm hần! Bởi vì địch nhân ở gần nơi này, nên nó tìm đến Bạch đại ca.

Vết máu từ trên cây lan tỏa xuống đất kéo dài đến cạnh rừng.

Nàng vừa nhìn lại, lập tức cả kinh, vừa rồi rõ ràng chỉ có chừng mười người, hiện tại số lượng lại đột nhiên tăng lên gấp đôi, Bạch đại ca cùng sói con động tác cực nhanh, nhìn lại cũng không ở thế hạ phong. Nàng vuốt ngực, mới hơi an tâm.

Đem mảnh vải bỏ vào trong lòng. Núp sau gốc cây, cách cánh rừng bên cạnh còn một khoảng cách ngắn, thật may là cây cỏ quá mức cao, nàng khẽ cắn răng, cũng không sợ cái gì rắn, côn trùng, chuột, kiến, nhẹ nhàng ngồi xổm xuống, thân thể từ từ hướng cánh rừng phía trước đi tới.

Bên ngoài đánh nhau say sưa, không ai phát hiện ra.

Cuối cùng nàng đã đến!

Nàng ngạc nhiên mừng rỡ cười một tiếng, ngồi thẳng lên.

Cánh rừng sâu và đen, nhìn về phía trước, cây cối rậm rạp, đen kịt, cũng không biết bao xa, sâu trong rừng có gì đó, chỉ mơ hồ thấy mấy ngọn đèn dầu.

Ở sâu trong rừng cũng có nhà sao? Hắn ở đâu? Hắn sẽ ở tại đó sao?

Âm thanh đánh nhau nhỏ dần, tiếng côn trùng inh ỏi lại càng phát ra rõ ràng.

Giữa những thanh âm ở đây, nàng nghe được tiếng tim mình đập hỗn loạn. Nàng rất sợ hãi, đột nhiên rất sợ hãi, cảm giác lạnh lẽo từ trong lòng lan khắp tứ chi, không rõ do cánh rừng này, hay bởi người kia chưa biết sống chết.

Nàng nhất định phải tìm được hắn!

Cẩn cẩn môi, nàng chui vào cánh rừng.

Tay chân đau rát, Tuyền Cơ mặc kệ.

Đoạn đường này chạy tới, tay chân cũng một đường bị kiến rừng đốt nhiều nơi, phỏng đoán không bị độc vật gì cắn lên là được, nếu không, theo như tốc độ chạy điên cuồng của nàng, không phát độc bỏ mình mới là lạ.

Kiến trúc trước mắt chấn nhiếp nàng - - ở đây sao lại có thứ này?

Sâu trong rừng quả thực có nhà, ánh nến yếu ớt. Không bằng chỗ Bạch đại ca tá túc, nhưng cũng có hơn mười căn nhà chằng chịt.

Ngày đó, đây cũng không phải là nguyên nhân nàng giết mình, mà vì giữa những ngôi nhà trong đó, lẻ loi đứng vững vàng một tòa miếu tử. Cửa miếu đóng kín, phía trên cửa là bảng hiệu - - Long Hậu miếu. Lại một toà Long Hậu miếu, sao có thể như vậy. Yên Hà trấn cũng thờ phụng vị Thiên đế yêu nữ này, trên thực tế là một nữ nhân đáng thương. Nàng ngay cả mình cũng không tự bảo vệ được, rơi vào cái kết cục chết thảm, lại có thể chúc phúc, bảo vệ cho tất cả mọi người?

Nàng cười buồn một tiếng, đang muốn rời đi, định mở cửa đi tìm hắn, xoay người một cái, lại thấy bên cạnh toà miếu trên mặt đất một đường đồ thối hướng sau nhà kéo dài đi.

Nàng mừng rỡ, bước nhanh hướng kia vết máu đi đến.

Đi ngang cửa miếu, toàn thân lại run lên bần bật, đột nhiên nhớ tới ngày đó bên trong màn trướng Trữ Tú Điện, nàng tản đi mấy sợi tóc gổ đầu lên trên ngực hắn, kể giấc mộng của nàng cho hắn nghe.

Hắn cười dài nói, hắn sẽ lật xem điển tịch Tía Tô giúp nàng giải mộng.

Nàng che miệng lại, nhẹ cười khê một tiếng, mắt sớm đã ướt đẫm.

Không rõ vì cái gì, nàng quay người lộn trở lại miếu thờ, cẩn rằng đẩy cửa ra - - Tía Tô, người yêu Long Vương, nếu không sẽ không dùng số mệnh chống đỡ, Chu Thất cũng yêu một nam nhân, lần này tâm tương cùng, hắn ta thân chịu trọng thương, sau lưng truy binh bức bách, van cầu người, không để cho ta mất đi hi vọng.

Đi vào, lập tức đóng cửa lại, cửa không có khóa, cũng đúng, đây là một gian chùa miếu.

Phía sau cửa là cái sân nhỏ, đi phía trước, là cửa lớn nhà chính. Cửa lớn đóng, có ánh nến nhạt yếu từ dưới khe cửa chiếu ra.

Tế tự miếu, ngọn đèn dầu quanh năm không tắt. Có một cánh cửa sau, nhất định chính là nơi thờ cúng Tía Tô.

Dưới ánh trăng, chỉ thấy sân nhỏ sạch sẽ, trong nội viện có một đại đỉnh. Trong đỉnh lửa đã tắt, không còn nhang đèn, lại vẫn còn mùi xông vào mũi.

Nàng bước nhanh đến trước cửa lớn đang khép kín, đẩy mạnh cửa ra.

Nếu không phải một tay còn bịt chặt miệng mình, nàng nhất định hét to lên.

Giữa toà miếu to lớn, một nam tử áo tím nằm ngang trên mặt đất, áo tím thấm đỏ màu máu.

Tuyền Cơ sải bước chạy vội tới, tâm tình kích động, vướng chân thiếu chút nữa ngã xuống. Khóe miệng nàng cong lên vui vẻ, nhanh chóng chạy đến bên cạnh nam nhân.

Hắn mê sâu.

Nàng dùng hết sức, mới đem người này quay lại, là hắn!

Chỉ là Long Phi Ly mắt nhắm chặt, mi tâm nhú lại, như bị thống khổ cực độ, nàng nghẹn ngào vội vàng ôm hắn vào trong ngực của mình.

Ánh nền lay lắt, chiếu trên khuôn mặt tuần tú tái nhợt của nam nhân, càng làm lòng người đau xót. Thân thể hắn nóng như đốt, đôi môi khô khốc nứt nẻ. Mặt nàng kề sát mặt của hắn, gần như không cảm giác được hơi thở mỏng manh nào. Nếu trên người hắn không nóng, nàng thật sự cho rằng hắn đã chết.

Hắn không cảm nhận được nàng ôm hắn.

Nàng khóc, hôn nhẹ môi của hắn, “A Ly, tỉnh, tỉnh.”

Hắn không hề động đậy.

441. Chương 430: Một Người Đau Đớn (3)

Nàng nhớ tới vết máu bên ngoài nhà, biết hắn đi đến đây đã chống đỡ không nổi, liều mạng dùng khí lực cuối cùng đem vết máu lưu tại chỗ khác, đằng sau là cánh rừng rậm - - nếu truy binh chứng kiến vết máu, vào cánh rừng, là được giải thoát nhất thời.

Thân thể hắn đã hao tổn tới cực điểm, nếu không lúc trước làm rơi mảnh vải rách cũng không biết.

Nơi này không thể lại lưu!

Đem vết thương trên người hắn băng sơ, lau mồ hôi lạnh thấm ướt, nàng phảng phất tìm được dũng khí, cười nói: “Ngốc tử, ta nhất định có thể đem ngươi cứu ra ngoài, ta lần trước công người đi cần y, còn nhớ sao, tại đảo nguyên trấn... Lần này cũng giống vậy! Tía Tô nàng sẽ phù hộ chúng ta.”

Lúc nói nàng vô ý thức nhìn lên tượng thần Tía Tô.

Trong lòng hoảng hốt.

Rõ ràng đã thấy một lần, lúc này nhưng có cỗ cảm giác kinh hồn táng đảm.

Có dung mạo giống Truy Truy.

Nàng nhìn tượng thần, tượng thần cũng nhìn nàng. Người này mặc đại phục màu đỏ, mặt như trăng tròn.

Cặp mắt phảng phất có ánh mắt, đang thẳng tắp nhìn chằm chằm nàng, con mắt đen sặc, khóe miệng như cười như không.

Truy Truy cũng thích mặc đồ đỏ.

Một tích tắc này, nàng không biết Truy Truy đang nhìn nàng, hay hồng y Tía Tô này.

Nàng gấp rút thu nhiếp tâm thần, công Long Phi Ly lên.

Mặc dù sống lưng đau nhức, lần này lại nhất cử có hiệu quả, một lần liền đem được hắn lên lưng, nàng cười cười, định ra cửa lớn.

Bên ngoài, lại có thanh âm truyền đến.

Trong lòng nàng nhảy loạn, sức nặng nam nhân sau lưng làm lưng của nàng cong xuống, nàng đứng tại nguyên chỗ, ngưng thần nghe qua.

- - Chủ tử, bên kia có vết máu.

- - Người phái người đến khu rừng đằng sau lục soát đi, mặt khác, phái người đến mỗi hộ nông trại đi tìm! Hẳn bị thương rất nặng, nếu không tìm người xử lý miệng vết thương, tất mất mạng.

- - Thuộc hạ hiểu! Chủ tử, người cũng bị thương, thuộc hạ đỡ người đến nông trại nghỉ ngơi một chút?

- - Đúng vậy, kiếm của Long Phi Ly nghe nói do hàn thiết dưới đáy biển sâu vạn năm tạo thành, kiếm quang lợi hại, mặc dù không bị thương nặng, cũng phải cẩn thận chữa trị.

- - Ừ.

Tuyền Cơ gắt gao cắn răng, trên trán, lòng bàn tay, tất cả đầy mồ hôi. Trên lưng y phục ướt đẫm, không biết là máu Long Phi Ly, hay là mồ hôi nàng.

Ngoài miếu Long Hậu.

Năm sáu nam tử áo đen vây bốn phía quanh một nam tử trẻ tuổi áo bào xanh ngọc.

Hắn đôi mắt nửa khép, trầm tĩnh chăm chăm nhìn trên người mấy hắc y nhân xếp hàng trước cửa mấy căn nhà nông dân, lại có những người khác hướng vết máu vượn dài sau nhà lục soát.

“Chủ tử, thuộc hạ đỡ người qua.”

Hai gã nam tử áo đen kính cẩn nâng phía trên tay hắn.

Nam tử áo lam đi vài bước, ánh mắt tà tà nhảy lên, nhạt giọng: “Đỡ ta đi vào miếu Tía Tô.”

“Miếu Tía Tô?” Nam tử áo đen vừa lên tiếng nghi hoặc.

Một nam tử khác cười mắng, “Người biết cái gì! Chủ tử nói Tía Tô miếu chính là miếu Long Hậu này.”

Nam tử kia hơi không cam lòng, đang muốn bác biện vài câu, đột nhiên chứng kiến nam tử áo lam hơi trầm xuống ánh mắt, trong lòng cả kinh, không dám nói nữa.

...

Đi vào miếu thờ, chỉ thấy trong miếu một mảnh đen nhánh, không động tĩnh.

Nam tử áo lam nhẹ giọng phân phó nói: “Đem đèn chính sáng lên.”

“Vâng.”

Nam tử áo đen gấp rút đi thu xếp, liếc về hướng một gã nam tử áo đen khác, nói: “Hôm nay ở chợ chúng ta đánh một trận có hiệu quả, sau lại đem đám người Long Phi Ly tách ra. Bọn họ bây giờ đều chạy phân tán khắp nơi. Người đi tìm Ngọc Kết Tử, truyền khẩu lệnh của ta, tất yếu phải lục soát tra kỹ, mau chóng đem mọi người đều bắt. Lần này nếu cơ hội tốt lướt qua, vạn nhất quân đội triều đình tới kịp, tức kiếm củi ba năm thiêu một giờ.”

Nam tử kia vâng một tiếng.

Ngọn đèn dầu chợt sáng lên.

Hai tử gã nam tử áo đen đang muốn dìu nam tử áo lam ngồi xuống, người trước lại ngăn lại, ánh mắt chậm rãi xẹt qua trên mặt đất, khóe môi cong lên, cười lạnh, “Không cần mất công tìm, có kết quả rồi!”

Mọi người rùng mình, trên mặt đất, vết máu vậy bắn đầy đất, trong miếu đã có người tới, hoặc là, hiện tại đang có người núp!

Nam tử áo lam vung tay lên, mấy người liền phân tán ra, hướng mặt trước tượng thần đi đến.

Bên trong miếu thờ, chỉ có sau lưng tượng thần Tía Tô và vài tượng thị nữ có thể giấu người.

“Ta ở chỗ này.”

Âm thanh nổi lên làm mọi người kinh hãi, nam tử áo lam từ trước đến nay vẫn trấn định trầm ổn cũng hơi chấn động.

Một cô gái áo tím từ sau lưng tượng thần nhẹ nhàng nhảy xuống.

Bàn sau tượng thần rất cao, cô gái nhảy không vững té xuống, ngã nhào trên đất.

Mọi người đang muốn tới bắt nàng, nam tử áo lam đã lên tiếng khiển trách, “Đừng đụng nàng!”

Mọi người cả kinh, thân hình nam tử áo lam thân hình nhanh như chớp đến trước mặt cô gái áo tím, sít sao ấn lên vai của nàng, nghiêm giọng: “Là người!”

Mọi người thấy ánh mắt nóng rực của chủ tử, khóe mắt đuôi mày lại lộ vẻ vui mừng, nghe hắn hỏi: “Làm sao người bị thương?”

“Ở trong chợ, người an bài người muốn đẩy ta vào chỗ chết, ta bị thương lại có cái gì không đúng? Thất vương gia!” Cô gái cười lạnh hỏi ngược lại.

Nam tử áo lam sắc mặt trầm xuống, khuôn mặt tuấn dật tú nhả, đúng là Thất vương gia Long Chính Văn biến mất tung tích lúc để đô loạn lạc.

“Tuyền Cơ.” Long Chính Văn nắm chặt vai cánh tay cô gái trước mắt, nhẹ giọng: “Đây chẳng qua chỉ là kế dụ địch, Long Phi Ly chắc chắn cứu người! Dù hắn còn chưa kịp cứu người, ta đã sớm hạ mệnh lệnh, bọn họ cũng sẽ không tổn thương người.”

442. Chương 431: Một Người Đau Đớn (4)

“Vương gia thật là thủ đoạn!” Tuyền Cơ hận hận hận Long Phi Ly, trong lòng vừa sợ vừa giận, kìm chế biểu hiện ra mặt, chỉ nói: “Khi đó ta may mắn không bị thương, nhưng đêm nay người làm cho Ngọc Kết Tử lòng bất chúng ta, Ngọc Kết Tử quân Bạch Chiến Phong cùng sói con, cũng đã thương ta, nếu không phải Bạch đại ca che chở, ta cũng trốn không đến nơi này.”

“Đáng chết!” Long Chính Văn mắng một tiếng, lại xoa lên vai Tuyền Cơ nói: “Chớ sợ, về sau người ở bên cạnh ta, không người nào dám tổn thương người.”

Hắn đến ngồi trên mặt đất, đưa tay ôm nàng vào trong lòng, “Ta trước băng bó miệng vết thương cho người.”

Vừa mới hạ thủ độc ác, miệng vết thương đổ máu nhiều, đau quá nên Tuyền Cơ để Long Chính Văn băng bó, cố nén xúc động xoay người liếc mắt nhìn.

Mạng Long Phi Ly treo lơ lửng, nàng đem hắn giấu ở sau lưng tượng thần kia!

Vết máu trên mặt đất nhiều nơi, nàng còn chưa kịp chỉnh sửa, vừa rồi ngoài miếu Long Hậu mọi người nói chuyện nhắc nhở nàng, nàng không dám dùng nhuế kiếm của Long Phi Ly - - nàng chỉ có thể nhẫn tâm rút chủy thủ trên lưng hắn ra, quệt làm bị thương vai tay của mình. Một miệng vết thương đổ máu không nhiều lắm, cùng dấu vết trên mặt đất không hợp, sợ hắn sinh lòng nghi ngờ, lại nhin đau đem dưới bụng phá vỡ. Đem vải vóc trước ở giữa rừng thu thập đến thả lại trên người hắn. Sau đó, thổi tắt ngọn đèn dầu.

Run rẩy trong bóng đêm, liều mạng hồi tưởng lại xem trên người nàng có thể còn có cái gì sơ hở.

Trong lòng hi vọng - - ngọn đèn dầu không sáng lên.

Đáng tiếc, cuối cùng tai họa vẫn đến.

Khi ngọn đèn dầu đốt sáng lên, nàng biết mình chạy không khỏi - - Long Chính Văn phát hiện vết máu, nàng chỉ có thể đi ra! Như vậy, mới có thể bảo vệ được Long Phi Ly sau tượng thần!

“Chủ tử, thuộc hạ tuân tra trong ngoài miếu tử một phen?” Một người áo đen thấp giọng hỏi.

Không thể để cho bọn họ tìm! Tuyền Cơ cả kinh... Mình bây giờ không thể có mảy may hỗn loạn, cần cần môi, nhìn Long Chính Văn, hỏi: “Có phải người còn chưa bắt được hắn?”

Long Chính Văn thấy sắc mặt nàng mặc dù trắng nhợt, đôi mắt hạnh lại tràn đầy chờ đợi, căng thẳng nhìn mình, như đợi hần cho nàng một đáp án khẳng định.

Trong lòng nàng chỉ có Long Hạo. Một đời trước, cả đời này!

Thậm chí, năm đó ở Kim Loan điện, sinh sinh tử tử, nàng cũng chỉ biết liều lĩnh vọt ra như vậy. Nàng không muốn sống cùng mình, lại nguyện chết cùng Long Hạo.

Nàng đã quên, nam nhân kia đem nàng nhốt tại cung điện hắc ám nhất biển sâu. Nàng đau buồn mang đèn cung đình, cùng tiểu tỷ của nàng chờ tại góc tối; hần hàng đêm mỉm cười, làm phép biến ảo ra thuyền, cùng nữ nhân của hần đi chơi trên biển đầy sao.

Nàng mê luyện đến mức chết vì hần, hần hủy Thiên Diệt Địa, bất quá chỉ vì áy náy. Kiếp này làm đủ chuyện, bất quá vẫn là một tia áy náy khi tái sinh mà thôi!

Tía Tô, Mạc Bính đã trở lại, hần làm sao còn có thể yêu người như một. Ta yêu người như vậy, người lại chẳng thèm ngó tới. Vì cái gì?

Long Chính Văn sắc mặt trầm xuống, tay áo đưa lên, nam tử áo đen thốt nhiên té bay, nện trên cây cột trong miếu, rơi xuống.

Hần rống to một tiếng, “Cút!”

Mọi người hoảng hốt, đỡ nam tử kia hốt hoảng chạy đi.

Tuyền Cơ run rẩy nắm chặt tay, hần đã tạm thời an toàn!

Nàng muốn đem Long Chính Văn dẫn đi! Vạn nhất tên kia tỉnh lại, phát ra tiếng động, sẽ bị Long Chính Văn phát hiện ra, “Ta không muốn ở chỗ này! Ta biết rõ người sẽ không tha ta, ta đi với người!”

Long Chính Văn mặt mày trầm xuống, “Vì cái gì?”

“Miếu tử đen tối, tượng nữ thần này ta không thích, bộ dáng tuy đẹp, lại làm cho lòng người sinh áp bức.”

Nàng lạnh nhạt nói, nàng thương tiếc Tía Tô, nhưng chẳng biết tại sao, đối với tượng thần miếu Long Hậu này lại có cảm giác lại cực kỳ cổ quái - - đây là mượn cớ để rời đi, nhưng cũng có trộn lẫn một nửa chân thật trong đó.

Nàng nhẹ thở phào, dò xét phản ứng trên mặt hần, Long Chính Văn nguyên bản đang cúi thấp đầu, lúc này ngẩng phắt đầu lên cười lạnh, “Người đương nhiên không thích tượng thần này, nàng là Mạc Bính, nàng mới là người yêu của Long Hạo.”

“Mạc Bính được Long Hạo yêu thương, cùng hần ở bên ngoài qua lại nhiều hơn, ngư dân ngu ngốc nhìn, liền cho rằng là Long Hậu, bức họa cũng truyền lại đời sau, làm cung điện Tía Tô năm tháng tịch mịch, cũng không muốn cho Tía Tô có cơ hội được cưng chiều?”

Mạc Bính? Tuyền Cơ đang nghi hoặc khó hiểu, Long Chính Văn đột nhiên nắm trên cánh tay của nàng, thanh âm như từ trong kẽ răng tóe ra sắc lạnh, “Người muốn ra ngoài đi tìm Long Phi Ly phải không?”

Long Chính Văn thật hoàn toàn không có cảm thấy được Long Phi Ly bên trong miếu tử này! Tuyền Cơ trong tâm nửa ngạc nhiên nửa mừng rỡ, vẻ kinh ngạc lại làm cho hần càng phát ra ánh mắt đục ngầu ám muội.

Nàng từ từ đứng dậy, cố gắng làm cho ngữ khí của mình bình tĩnh hơn, “Ta không có - - ”Long Chính Văn lại nhảy dựng lên, hung hăng nắm lấy vai của nàng, “Người gạt ta! Người rõ ràng muốn ra ngoài tìm hần!”

Tuyền Cơ càng phát ra kinh hãi, nếu nói là trước đó nam nhân này đối với nàng còn có mấy phần thương tiếc, lúc này đã hoàn toàn bị phần nộ ghen ghét che lấp, tay của hần thậm chí hăm sâu trong vết thương trên vai nàng, máu tươi nhanh chóng đem áo của nàng làm ướt đẫm.

Nàng không dám nói lời nào, cố nén đau đớn ở miệng vết thương, lúc này nói cái gì đều là sai, sợ chọc giận hần, tiếng động làm bừng tỉnh Long Phi Ly - -

“Ta trước kia luôn vô cùng yêu quý người, người tại sao đối đãi với ta như thế!”

Bên tai là âm thanh gầm rú như thú của nam nhân kia, nàng kinh hãi, ngược mắt nhìn, thấy được tia cuồng nộ lại ẩn ức trong mắt Long Chính Văn.

Ánh mắt ấy, nàng nhận ra.

Long Lập Dục cũng nhìn nàng như vậy, còn có... người trong thôn Đào nguyên, Thủy Sinh.

Nàng đột nhiên nhìn về phía trong miếu tượng thần, nơi này cũng là Long Hậu miếu!

Hồng y nữ tử cười lạnh lạnh, nhìn nàng.

Bên tai, âm thanh thanh thúy của vải bị xé rách, trên người lạnh lẽo, âm thanh nghẹn ngào tại cổ họng cuối cùng lại gắt gao nuốt xuống, ánh mắt kinh ngạc định tại phía trên tượng Tía Tô.

Hắn đang ở đó!

Nam nhân trên người nàng, hơi thở thô trọng, tay thăm dò vào trong nội y nàng, điên cuồng vuốt ve nơi mềm mại của nàng...

Nàng dùng sức giãy giụa, lại chỉ có thể cố không gây tiếng động, nàng không dám cầm mạng của hắn ra đánh cuộc.

Hắn nếu chết, hai trường trận chiến này, Tây Lương tất bại. Phồn hoa nhìn thấy dọc theo đường đi hết thấy sẽ không còn.

Nếu hắn không phải là vương.

Nếu bọn họ chỉ sinh tại nhà dân chúng bình dân, hắn là phu, nàng là thê.

Nàng có lẽ sẽ khàn giọng gào thét.

Hắn tỉnh, như vậy, hắn sẽ chết, nàng cũng đi theo tương bồi.

Chỉ là, có lẽ cũng chỉ là có lẽ.

Nếu như cũng chỉ là nếu như.

Nàng không muốn hắn chết.

Nàng mặc kệ hắn có phải vương hay không.

Hắn từ nhỏ rất khổ, hắn mới hai mươi bốn tuổi.

Có thể lựa chọn chết đi, nhưng không ai biết hắn vẫn còn ở tượng thần sau lưng.

Cho nên không thể.

Nhát gan đến ngay cả chết cũng không dám.

Nước mắt hòa với máu do môi bị cắn rách nát trượt vào miệng, tinh mẫn tinh mẫn, hương vị ở bên cạnh người cùng nhau một năm, là thời gian hạnh phúc nhất đời này, cho dù là lệ, cũng không phí.

Còn tưởng rằng, có thể như vậy liên tục sống với nhau.

Người cả đời cao ngạo, nếu lựa chọn này của ta đem lại sỉ nhục cho người, như vậy, còn người? Người sẽ được hận ta cả đời sao?

Nếu vậy, hận đi.

443. Chương 432: Tâm Cổ Vương (18)

Khi tay của hắn đem váy của nàng xé rách, trong lòng nàng lạnh buốt tingle mịch, vẫn còn gắt gao nhìn chăm chăm hắn, nói: “Người cho rằng lần này nhất định có thể bắt được hắn sao? Long Chính Văn, trừ phi người đem ta giết, nếu không, sau này hắn biết rồi, hắn nhất định sẽ giết người.”

Nam nhân duỗi tay nắm chặt cổ của nàng, bởi vì chưa phát tiết dục vọng được, đôi mắt càng thêm đen sâu, tay hắn dần dần nắm chặt cổ nàng thêm, khóe môi câu dẫn lạnh lẽo lại tự đắc cười.

”Được a, nói cho hắn biết. Như vậy, lúc này hắn dù không bị ta giết chết, cũng sẽ bởi vì người mà chết.

“Tâm cổ, người còn nhớ rõ sao?” Tay trên cổ nữ nhân yêu mến càng bóp chặt, Long Tu Văn âm thanh lại càng phát ra dịu dàng.

Tuyền Cơ trong tâm giật mình, nàng không cách nào thở, khó khăn bám lên tay hắn, hung hăng theo dõi hắn.

“Nghĩ đến là ta thấy vui vẻ!” Nàng cắn chặt môi, sắc mặt đỏ lên tím bầm, Long Tu Văn thấy nàng khó chịu, một tiếng cười lạnh, mới buông lỏng tay.

“Hơn một năm trước, Cát Tường cho người uống thuốc trong đại lao hoàng cung, còn nhớ rõ sao? Đó chính là tâm cổ. Không đúng, đó là tâm cổ vương! Đêm đó, dù cho người không bị nàng phóng ra mê dược, tưởng ăn giải được mê độc lại là tâm cổ vương, nàng cũng nhất định sẽ bức bách người ăn vào hoàn thuốc kia. Từ vết của Long Phi Ly muốn giết nàng ấy, ta âm thầm cứu, nữ nhân ngu xuẩn kia cho là ta cũng mong người chết, cho nàng chính là thuốc độc gây chết tức thì, kỳ thật, ta như thế nào lại muốn người chết?”

“Tâm cổ vương?” Tuyền Cơ toàn thân run rẩy, tay chân sớm đã lạnh như băng - - nàng ăn vào chính là tâm cổ vương, nhưng vì cái gì Long Phi Ly cũng trúng độc này!

Long Chính Văn sao lại không nhìn ra khiếp sợ giờ phút này không hề che lấp trên mặt nàng, ngón tay nhẹ nhàng từ trên môi của nàng mơn trớn, nheo mắt cười khế, “Long Phi Ly cũng không để cho người ta dễ dàng đến gần thân thể hắn, từ đó ăn đến hết thấy đều cực kỳ chú tâm, hướng chi phụ hoàng thiên vị, từ lúc hắn còn nhỏ đã cho hắn ăn Giải Độc Đan cực kỳ quý hiếm, độc vật bình thường căn bản không cách nào tổn thương hắn. Nhưng tâm cổ vương lại cực kỳ đặc biệt, cùng tâm cổ hơi có bất đồng, người ăn vào tâm cổ vương, người chỉ là ký chủ, người cùng người giao hợp mới là ký chủ cuối cùng.”

Trên đời này vì sao lại có thứ ác độc như vậy? Trong lúc sợ hãi, Tuyền Cơ chỉ cảm thấy choáng váng mắt mày - - nàng chưa từng quên thống khổ ngày đó tâm cổ mang đến, Long Phi Ly nếu trúng tâm cổ vương...

“Người đau lòng như thế làm gì!” Long Chính Văn con mắt sắc trầm xuống, đột nhiên tức giận hơn, tay vừa dùng lực, hung hăng vạch mi mắt của nàng, “Ta muốn người nhìn ta, cũng chỉ có thể nghĩ tới ta Long Chính Văn!”

“Giết ta? Người rất nhanh liền là nữ nhân của ta, người còn muốn làm cho ta bị giết? Niên Tuyền Cơ, hắn tuyệt đối giết ta không được, người tin hay không?”

“Tâm cổ vương là cổ mẹ con, trong thân thể của ta là tử cổ, của hắn chính là mẫu cổ, hắn nếu giết ta, mẫu cổ chôn ở trong cơ thể hắn cũng sẽ giết hắn! Từ một khắc khi tâm cổ tiến vào thân thể hắn, ta cùng với mạng của hắn sớm đã liên cùng một chỗ!”

“Hắn không những không thể giết ta, hắn ta người này hỉ nộ không lộ ra, những năm này tu dưỡng công phu sớm đã thành công, người thử xem nói cho hắn biết ta đêm nay làm gì người! Chỉ cần hắn đối với ta động tức giận cùng sát ý mãnh liệt, như vậy tim hắn sẽ bị xoắn như thiên đao vạn nhận khoét tâm, cái loại tư vị đó, Tuyền Nhi, người đã thử qua. Người chỉ là sơ cổ, trong thân thể hắn chính là cổ vương, người suy nghĩ một chút xem, sẽ có tư vị gì? Đối với hao tổn thân thể... nhẹ thì, tay chân tê liệt; tức giận đến cực điểm, e rằng sẽ bị mất mạng!”

Tuyền Cơ trong tâm vừa sợ vừa giận, nàng chưa bao giờ hận qua một người như thế, kể cả lúc trước thái hậu muốn lấy tính mạng của nàng, Mộ Dung Lâm đem nàng đâm thành xấu xí, chỉ có Như Ý hại người Phượng Thụ cung, nàng là thật sâu thống hận qua, hiện tại, nàng chỉ hận không thể giết nam nhân trước mắt này!

Long Chính Văn nhìn nàng hai má đỏ như lửa, bộ ngực xích lô trắng muốt phập phồng kịch liệt, trong lòng rung động, chỉ muốn hung hăng đem nàng chiếm thành của mình, trong lòng dâng lên một hồi khoái ý, đưa tay nâng cằm nàng lên, tà tứ cười, “Tuyền Nhi, nếu ta là người, sẽ không đem chuyện này nói cho hắc biết. Tâm xoắn đứt, hắc đau nhức, Long Chính Văn ta cũng đau nhức, ta liền liều mạng cùng hắc cùng nhau chịu tội thì như thế nào? Hắc trong cơ thể đích thực là mấu cổ, người cảm thấy ai sẽ bị thống khổ nhiều hơn?”

“Đệ đệ của ta rất thông minh, hắc có lẽ đã mơ hồ biết mình thân trúng kỳ độc, hơn một năm nay, ta liên tục không có nhận được tin hắc tìm kiếm ta. Nếu không, tuy có Như Phi cầu tình phía trước, với tính tình tàn nhẫn hắc sao sẽ bỏ qua cho ta? Tại mỗi thời điểm nổi lên sát tâm với ta, chứng bệnh nhất định phát tác, tâm của hắc sẽ xoắn lại. Hắc mặc dù không biết mình trúng tâm cổ vương, nhưng hắc nhất định liên tưởng được nguyên do, kiểm chế sinh sát ý với ta.”

Long Phi Ly cho tới bây giờ chưa nói với nàng! Thời điểm hai người cùng một chỗ, hắc ta luôn vui vẻ, khỏe mỗi một đường mỏng hình cung, làm nàng không nhìn thấy hắc đang chịu nhịn đau khổ.

Tuyền Cơ trong lòng đau đớn, cắn răng nói: “Đừng quên hắc chết người cũng sẽ chết, người không thể giết hắc ta!”

“Tuyền Nhi, người sai rồi! Thỏ khôn ba hang, người cho rằng vì sao năm đó trong cung biến động, ta còn muốn cho người mượn thân cho Long Phi Ly mang tâm cổ, ta mặc dù nắm chắc phần thắng trong tay, nhưng ta còn lưu lại hậu chước này, dùng phòng ngừa vạn nhất. Như vậy dù cho ta thua, ta còn có thể giữ được tính mạng, sau này nổi dậy!”

“Ta duy nhất không ngờ tới là, người ở trong tù uống thuốc về sau, trước biến động cung hắc lại liên tục không chạm qua người, ngày đó trên Kim Loan điện, Như Phi muốn hắc thả ta, ta rõ ràng chứng kiến trong mắt của hắc sát ý, nhưng thân thể của hắc không hề thống khổ, đó chính là nói hắc còn không có cùng người hoan ái qua, còn không có trúng tâm cổ. Khi đó, ta cũng cho là mình hắc phải chết không thể nghi ngờ! Lại có Như Phi ngăn lại hắc ta! Nếu hắc lúc ấy đem ta giết chết, dù cho sau đó cùng người hoan ái để rồi mang trong người mấu cổ độc, hắc cũng không bị tổn hại, vì tử cổ đã chết theo thân thể của ta, không cách nào dự phát mấu cổ nữa.”

“Đây là thiên ý! Người nghĩ hắc chết ta cũng chết theo? Chỉ cần ta bắt được hắc, ta lập tức ăn vào giải được, trong thân thể của hắc mấu cổ liền cũng không thể gây hại được ta! Ta tùy thời có thể đem hắc giết chết! Ta vẫn không phục giải được, bất quá vì bản khoản hắc đem ta bắt được trước, ta có tử cổ trong người, hắc không thể giết ta, trừ phi hắc muốn chết!”

“Tâm cổ vương, cho tới bây giờ sẽ không chỉ dùng để ngăn hành hạ người bị độc!”

Thiên ý?

Cho nên giờ phút này, nàng nhìn hắc cởi ra quần áo, ngay cả căn lưỡi tự sát cũng không thể!

Long Phi Ly vẫn còn ở đằng sau tượng thần, nếu nàng chết, sẽ không người nào biết hắc núp ở đó, không được cứu trị, hắc sẽ chết...

444. Chương 433: Vì Ai Mà Sinh

Nàng không biết là ai cùng nam nhân trước mắt này hoan ái, gieo tâm cổ vương tử cổ, nhưng lại chính nàng đem mấu cổ đến trên người nam nhân nàng yêu nhất. Nếu có thể, nàng cùng Long Phi Ly hoan ái, giao tâm cổ trở về lại trên người mình, thật là tốt biết bao.

Đúng là, thứ cổ này như thế nào lại theo người đồng dạng, chỉ nhận định kí chủ cuối cùng, lại không cách nào dời đi.

Là vô tình hay là đa tình.

Long Phi Ly có thể giáng cơn giận xuống bất luận kẻ nào trong thiên hạ này, quyền sinh sát trong tay, lại không thể động vào nam nhân này chút nào.

Long Chinh Văn nặng nề nằm trên người nàng, môi cùng tay thăm dò mỗi tấc địa phương trên người nàng, tiếng cắn mút kèm âm thanh khàn khàn khoáy ý bên tai nàng, hơi thở thô trọng ẩm ướt, phun đánh vào trên da thịt của nàng.

Hắn dùng phương thức của hắn, lăng trì tất cả giác quan của nàng

- Đệ đệ ta đem vật sở hữu đều tính kế tốt lắm, kể cả nữ nhân Ôn Bích Nghi cũng xem nhẹ, hắn đại khái sớm biết ta cầm Thương Long khuyết, cũng từ tình giao hảo mẫu phi Thực phi của ta cùng Tiêu phi nghĩ ra vài thứ, nếu không, ngày đó hắn căn bản cũng không có khả năng thắng ta! Ta cùng với Long Phi Ly đấu, vốn chính là xem ai đem hậu chước giấu sâu hơn chút ít!

- Người tức giận bộ dáng thật là đẹp mắt, ta nói cho người biết một sự kiện! Vốn ta không biết hành tung lần này của các người, người đoán là ai thông tri cho ta, là Ôn Như Ý!

- Trước kia ta liền biết rõ, nữ nhân này sẽ trở thành trợ thủ đắc lực cho ta. Ta liên tục dùng chim đen cùng nàng thông tin qua lại. Nàng trước kia làm bộ làm tịch, không chịu cùng ta hợp tác, hôm nay còn không phải là giúp ta? Các người xuất cung trước, ta cùng với nàng từ ở Kinh Giao đã gặp mặt, nàng biết rõ ta muốn người, nữ nhân này rất thông minh, cho ta ăn vào độc dược để trao đổi hành tung của các người, nàng dụng độc đến chế ước ta, chỉ có thể dẫn người đi, không được động đến Long Phi Ly, nhưng là nàng không biết Long Phi Ly trúng tâm cổ, ta chết đi, Long Phi Ly cũng phải chết! Cuối cùng, giải dược của nàng vẫn phải cho ta!

Rốt cục, trong đầu nàng một mảnh trắng xoá như tờ giấy, ha ha, Truy Truy.

Trong dạ dày sôi trào, cảm giác xấu xa làm nàng muốn ói.

Khi tay của hắn thăm dò vào bên trong quần lót nàng, ở bên trong nhu quấy, nàng toàn thân run rẩy, trong dạ dày mật đắng xông lên cổ họng.

Nàng chỉ muốn chết.

Không thể kêu cứu, bên ngoài là người của hắn, bên trong, là nam nhân của nàng.

Gắt gao không để cho thanh âm lộ ra, tay chân, thân thể, vẫn là theo bản năng, liều mạng đi giãy, há mồm đi xé đi cắn.

Long Chinh Văn cuối cùng nổi giận.

Trong không khí thanh âm thanh thúy vang lên, là âm thanh gãy xương.

Tay chân xụi lơ, lại cũng không cách nào động chút xíu.

Ánh mắt trống rỗng, còn có thể cảm thấy trong lòng bàn tay đáng vẽ của chiếc lược, răng lược cao thấp không đều, chứng tỏ người làm ra nó không khéo tay, lược cũng có chút cũ, dù là cũ - - lại là bảo bối của nàng, chính mình vẫn luyện tiếc khi dùng nó, chỉ vì một người sơ búi tóc lên.

Khi nàng đem môi cắn nát, con mắt rất đau đến nỗi cuộc không cảm giác được bất kỳ một tia ướt ý, thân thể của hắn thể đã ở trong thân thể nàng đạt đến mức tận cùng vui vẻ.

Nàng nghe được âm thanh hắn thở như tiếng thú gào.

Dưới thân, là ô ô đau nhức cùng nóng bỏng.

Hắn phóng thích bên trong nàng.

Người này là huynh đệ của người nọ, nàng lại cùng hắn có loại quan hệ này.

Nàng cảm thấy rất dơ bẩn. Ngay chính nàng giờ phút này cũng cảm hận thân thể của mình đến muốn chết, nếu người kia hận nàng, cũng đương nhiên. Hắn đem thân thể của nàng xoay chuyển qua, hàm răng của nàng cũng rơi vào đầu lưỡi phía trên, nhưng chiếc lược rơi xuống cạnh tay nàng, răng cao thấp không đều lại như gai sắc khoét vào lòng của nàng.

Lại vẫn có thể bật cười, tinh tế.

Nàng không thể chết, không được chết.

Thân thể nam nhân áp xuống tới, lại đột nhiên bắn ra nhảy dựng lên.

Có hơi gió thổi qua, nàng nghe được âm thanh vật nặng bị đụng ngã lặn.

Nàng chết lặng chuyển động con mắt, nhìn về hướng cửa miếu.

Mới gặp gỡ là áo trắng như tuyết, lúc này nhuộm máu đỏ tươi.

Bạch Chiến Phong kinh ngạc đứng ở sau cánh cửa, đôi mắt trước kia trong sáng như nước giờ đờ đẫn như dờng lại tất cả động tác.

Nàng nhìn thấy có cái gì trong hốc mắt hắn trong suốt sau đó rất nhanh rơi xuống. Sau lưng của hắn, Tinh Oánh hai chân kịch liệt run rẩy, té ngồi dưới đất.

Bên tai, tiếng gầm gừ không ngừng vang lên.

Trong mắt nổi quang, là sói con một thân nhuộm hồng cùng Long Chính Văn triển đấu với nhau.

Nàng nghe được tiếng sói con gào hú thê lương, giống như điên. Con thú nhỏ này, hoàn toàn điên rồi, cũng không thêm để ý đến tính mạng, nó liều mạng bị Long Chính Văn đâm vào mấy kiếm, đem tay của đối phương cắn xé ra một mảng lớn da thịt.

Đột nhiên, bóng trắng mất hút, áo choàng trắng mang theo ầm ập cùng máu tanh rơi xuống trên người nàng, lập tức thân ảnh nam tử cùng một người một sói quần đánh cùng một chỗ.

“Long Chính Văn, ngươi chết đi.”

Nàng chưa từng nghe Bạch Chiến Phong dùng giọng nói như vậy nói chuyện, thanh âm của hắn như thay đổi thành người khác, giọng nói âm trầm hung ác đến làm cho người ta run rẩy.

Nàng trong nháy mắt bừng tỉnh, khàn giọng kêu lên: “Đại ca, không thể giết hắn! Hắn nếu chết, Long Phi Ly cũng sẽ chết! Bắt giữ hắn ta, độc của Long Phi Ly, chỉ có hắn có giải được!”

Bạch Chiến Phong không trả lời.

Tinh Oánh sụp xuống bên cạnh nàng, đem áo choàng gói nàng kỹ lưỡng, ôm chặt nàng, nức nở nói: “Nương nương chớ sợ. Ngọc Hoàn bọn họ ở trong rừng phía trước cùng người của Long Chính Văn đang đánh nhau, rất nhanh liền sẽ qua. Ninh Quân Vọng đã mang người đến.”

Tuyền Cơ chấn động, không thể để cho mọi người biết rõ nơi này phát sinh qua chuyện gì! Bọn họ biết rồi, vạn nhất nói cho Long Phi Ly biết rõ - -

“Tinh Oánh, ta không nhúc nhích được, lúc này ngươi trước ôm ta rời đi thôi!” Tay nàng xương gãy đoạn, cổ nén đau nhức, buông lỏng tay, đụng vào áo quần Tinh Oánh.

Trinh Oánh không rõ ràng lắm, nhưng cũng không chần chờ chút nào, bế nàng lên, nhưng nàng thương thể cũng nặng, cũng là chống đỡ chạy đến, làm sao ôm nổi Tuyền Cơ lên.

Hai người đồng thời té xuống.

Lúc này, bên trận đấu giữa hai người một sói, Long Chính Văn mặt mày trầm trọng, hư chiêu nhoáng một cái, đập cửa bỏ chạy.

Sói con một tiếng bạo rống, như bóng với hình vỗ cánh bay đi, Bạch Chiến Phong thân hình chợt lóe, liền muốn đuổi theo, Tinh Oánh vội la lên: “Tướng quân, bên ngoài chúng ta có người, Long Chính Văn không đi được, nương nương tay chân đều bị chặt đứt, ta bị thương không giúp được nương nương, ngươi trước mang nàng rời đi!”

445. Chương 434: Pháo Hoa Dịch Lãnh (1)

Là vùi trong rừng tiểu hồ.

Ánh trăng, hồ quang.

Tổ nhan, lệ quang.

Dùng cây rừng tạm cố định tay chân bị chặt đứt lại, thân thể, so với bất lực một khắc trước, hơi khá hơn một chút.

Được mang tới bờ đá bên hồ, Tuyền Cơ nhắm mắt lại, nàng vẫn không cử động được.

Bạch Chiến Phong ôm Long Phi Ly từ sau tượng thần Tía Tô ra.

Hắn còn hôn mê, vẫn bộ dáng tuần tú như cũ, vẫn sắc mặt tái nhợt như cũ.

Dù hô hấp mỏng manh, nàng cắn chặt răng, nhưng hắn còn sống.

Vẫn sống.

Đơn giản nói cho Tinh Oánh mọi chuyện, bảo Tinh Oánh tuyệt không thể nói chuyện nàng đêm nay đã đến miếu tử.

Tinh Oánh luôn luôn mạnh mẽ, lại hai mắt nhắm lại nhìn nàng.

Khi Bạch Chiến Phong bế nàng nhảy lên nóc nhà, nàng gặp đám người Đoạn Ngọc Hoàn từ ngoài miếu đi vào.

Tinh Oánh hỏi, Long Chinh Văn đâu?

Đoạn Ngọc Hoàn nói, Ninh Quân Vọng đã dẫn người đi đuổi theo.

Hắn rất cục an toàn.

Trong viện, lẳng lặng nằm vài cổ thi thể.

Là mấy tên thủ hạ của Long Chinh Văn.

Bạch Chiến Phong cùng sói con giết bọn họ.

Trên người quần áo bị hủy, chỉ bọc bằng áo choàng của Bạch Chiến Phong.

Bạch Chiến Phong bế nàng tới tá túc một nhà nông, mượn bộ quần áo nữ.

Chỗ đó cũng không thể ở lại lâu.

Thân thể đau đớn, trong lòng hỗn loạn, không biết phải làm gì.

Nàng muốn tắm rửa.

Mùi thân thể, làm cho nước đắng trong dạ dày muốn trào ra, nhưng, ngay cả tắm rửa cũng không có khí lực.

Ngơ ngác nhìn qua một hồ nước trong, nàng cố thử cử động tay chân, trên trán mồ hôi lạnh toát ra.

Bạch Chiến Phong đứng ở bên cạnh nàng, thân ảnh thẳng tắp yên lặng, cùng nàng đồng dạng yên lặng.

Nàng nhìn vào trên mặt đất ánh mắt cả kinh, bởi vì tay hắn đột nhiên vươn tới đây.

Nàng toàn thân run rẩy, nhưng không cách nào nhúc nhích.

Hắn ôm nàng vào trong ngực.

Trên người hắn mùi máu tươi nồng đậm, nhưng khí tức trên thân, giống như trước kia có hương vị sạch sẽ.

Nàng vẫn là sợ hãi.

Nàng run rẩy trong ngực hắn.

“Là đại ca không tốt, nếu Đại ca có thể đến sớm một chút...” Nàng nghe trên đầu đỉnh truyền đến âm thanh, thân thể kiên cố kiên tráng của hấn khẽ rung động.

Thanh âm của hấn giống bị cái gì ép chặt qua, không còn nữa thời ôn nhuận dễ nghe, bên trong thống khổ giống như trầm tích trăm ngàn năm ao đầm cát vàng.

Nàng muốn đi an ủi hấn ta, đôi môi mấp máy, nhưng không có thanh âm.

Chính mình một thân nghiêng nát, ngay cả mình cũng an ủi không được, sao đi an ủi hấn ta.

Nàng muốn khóc, lại cảm giác mình không xứng.

Trượng phu của nàng ở chỗ đó, nàng lại đã làm gì.

Nếu như nói, từ tại Bạch gia thời khắc đối với nàng ưng thuận thủ hộ hứa hẹn, hấn liền chắc chắn cả đời này sẽ không yêu một cô gái khác, hai năm qua, cha mẹ nói, Chiến nhi, lấy vợ đi, vì Bạch gia lưu một chút hậu duệ.

Hấn cười một tiếng bỏ đi, nhiều đêm tại biên thành, thời điểm trần trọc không ngủ, sẽ nghĩ đến nàng, cũng sẽ nhớ tới lời nói của song thân.

Bạch gia, là trách nhiệm của hấn.

Nhưng, lúc này, hấn biết rõ, hấn sẽ không cưới vợ.

Mặc dù không có hoàn thành nghi thức cưới xin, mặc dù chỉ ở trong lòng, mặc dù chỉ có một mình hấn đi làm. Mặc dù, ý tưởng này rất hèn hạ cùng xấu xa.

Nhưng nàng chính là thê trong lòng hấn. Hấn đến chết cũng sẽ nhớ rõ cảnh nàng toàn thân nằm ở trong miếu, dung nhan tái nhợt.

Hấn không cách nào đụng đến những người khác nữa.

Cho rằng, yêu một người, bắt quả sinh sinh tử tử.

Hấn chưa bao giờ biết rõ, nàng ngu ngốc đến như vậy.

Hấn cảm thấy đổ kị.

Long Phi Ly biết rồi, hấn có thể hiểu nàng sao?

Nếu không thể, nàng làm sao bây giờ?

Hấn đã nói sẽ bảo vệ nàng, lại làm không được.

Đây là tổn thương cả đời nàng.

Nếu như có thể trao đổi, hấn nguyện ý dốc hết tất cả đi đổi đau khổ tối nay của nàng.

Nhưng, không thể được.

Thậm chí, hấn cái gì cũng không làm được, chỉ có thể trơ mắt nhìn nàng thống khổ.

Nhìn nàng nước mắt cũng không chảy ra được.

Trong lòng hấn đau đớn cùng phần nộ, căng trướng đến vô pháp đè nén, nếu bọn họ đem Long Chính Văn bắt được, lấy được giải được - -

Hấn nhất định làm cho tên kia nếm đau khổ chém ngàn đao!

Nàng vừa rồi ánh mắt liên tục rơi trong hồ, hấn chậm rãi buông nàng ra, nhẹ giọng: “Tuyền Đệ, người tin tưởng ta sao?”

Tuyền Cơ ngăn ra, nam nhân trước mặt đã đem vạt áo mình xé xuống hai mảnh, một mảnh cho vào trong hồ thấm ướt, lại khẽ vắt.

Một cái mảnh khác, hấn đem nó bịt lại ánh mắt mình.

Chưa từng nghĩ đến, có một ngày còn có thể tiếp xúc thân mật như vậy. Chỉ là, không phải ý định của nàng, cũng không phải là mong muốn của hắn.

Con mắt khô khốc, rốt cục thấm ra ướm ất, nàng từ từ nhắm mắt lại.

Hắn nhẹ nhàng, run rẩy mở y phục của nàng ra.

446. Chương 435: Pháo Hoa Dịch Lãnh (2)

Tay của hắn tại trên người nàng lau rửa nhẹ nhàng, nàng cũng chỉ biết toàn thân run rẩy, cũng hiểu được phần dè dặt kia, ngẫu nhiên ngón tay của hắn đụng phải da thịt của nàng, liền lập tức thu rút về.

Động tác của hắn lại đột nhiên ngừng lại.

Tuyền Cơ mở mắt ra, đã thấy nam nhân ở trước mắt quỳ một chân xuống đất, mặt mày nhú chặt, nhắm chặt mắt, thần sắc hết sức thống khổ, vết máu phía trên áo tựa hồ càng thêm đỏ thẫm, máu đã khô giống như lại muốn trào ra. Nàng chấn động, vội la lên: “Đại ca, ngươi làm sao vậy?”

“Tuyền Độ không cần lo lắng.” Hắn nhanh chóng đem y phục của nàng quàng lên, giặt tấm vải trên mắt xuống.

Tuyền Cơ vẫn còn đang nghi hoặc, hắn đã ôm nàng vào trong ngực, vút lên không mà bay đi.

Hô hấp của hắn dồn dập, trong lòng nàng lo lắng, liên tục hỏi hắn, hắn lại chỉ nói không có việc gì, nàng cảm thấy hắn đang chịu đựng cực đại thống khổ, là vừa mới cùng người đánh nhau tổn thương sao? Nhưng lại không giống.

Rốt cục, hắn ôm nàng rơi xuống một chỗ, nàng gần như không thể tin vào mắt mình trước cảnh tượng - - trong bụi cỏ phía trước một thân thể lẩn lộn, là sói con của nàng.

Trên người nó thật nhiều vết thương to nhỏ, đập vào mắt mà kinh, máu đem một thân da lông xinh đẹp của nó đều thấm ướm, một chiếc cánh, bị người dùng đao chém bị thương, muốn tách rời ra khỏi thân thể. Giờ phút này, nó hai mắt nhắm nghiền thống khổ lẩn lộn trên mặt đất, đôi mắt màu xanh nhắm chặt.

Nhớ tới duyên phận ngăn ngừa lại kỳ diệu cùng con tiểu thú này, Tuyền Cơ la lên thảm thiết, “Sói con.... Đại ca, ôm ta qua.”

Bạch Chiến Phong cắn răng nói: “Nhất định còn có người của Long Chính Văn ở chỗ này vừa mới đã thương nó!”

Hắn đã chạy thoát sao? Tuyền Cơ trong tâm trầm xuống, nhưng bây giờ cũng không thể quan tâm đến, chỉ bảo Bạch Chiến Phong ôm nàng đến bên cạnh sói con.

Nàng cắn răng, bất chấp tổn thương trên tay, muốn đưa tay đi ôm nó, lại cảm giác da lông nó đột biến dưới lòng bàn tay - -

Nàng gần như không thể nào tin nổi con mắt của mình: thú nhỏ lông trắng muốt, mắt xanh đã không thấy, mà chuyển biến thành, trước mắt bọn hắn là một nam tử quần áo trắng khỏa hồng, một đầu tóc trắng không trộn lẫn bất kỳ tạp sắc.

Hắn từ từ mở mắt ra, ánh mắt xanh thẫm.

“Thế nào lại là ngươi?”

Tất cả nhận thức vượt ra khỏi phạm vi có thể lý giải của nàng, tay không chần chờ chút nào, phủ đến trên mặt nam tử, rung động nói: “Sói con?”

“A Thất, là ta, ta là sói con của ngươi, cũng là Lưu Cảnh.” Nam nhân khước miệng nổi lên tia vui vẻ, đưa tay nắm phía trên tay của nàng, trong mắt nhưng lại một bộ bi thương.

Thống khổ, hốt hoảng trong lúc đó, Tuyền Cơ cũng không biết nói cái gì.

“A Thất, ta đột nhiên nhớ lại một đoạn trí nhớ... số mười tám phố Tây Ninh, ta và người lần đầu gặp mặt.”

“Lần đầu gặp mặt?” Tuyền Cơ lẩm bẩm nói. “Trước khi trở lại Kỳ Viên, ta tại thế giới kia năm 2010 kỳ thật sớm đã gặp qua người, hơn nữa đem người đưa tới thế giới này, linh lực sau cùng hao hết, tại Tây Lương lần nữa trọng sinh.” Trong tay ấm nóng đột nhiên bị mất đi, Lưu Cảnh rung mình, thấy Bạch Chiến Phong đã ôm Tuyền Cơ về trong lòng, khẽ nhủ mi, cảnh giác theo dõi hắn.

“Người sợ ta làm thương tổn nàng?”

Lưu Cảnh cười khổ, vừa muốn nói gì, phía trước Bạch Chiến Phong cùng Tuyền Cơ lại đột nhiên thay đổi sắc mặt, Tuyền Cơ thất thanh: “Sói con, Lưu Cảnh, hình dạng của người tại sao cùng Bạch đại ca đồng dạng? Người... Người rốt cuộc là ai?”

Lưu Cảnh ngăn ra, lập tức hiểu ý - - linh lực của hắn thậm chí không cách nào duy trì biến ảo trước mặt, biến trở về bộ dáng vốn có. Dung nhan giống nam tử trước mắt như đúc.

Giống nhau như đúc, bởi vì hắn vốn là một phần hồn phách của nam tử này.

Nam tử này, kiếp trước là Tuyết Lang Vương, kiếp này là Bạch Chiến Phong.

Ngàn năm trước, Tuyết Lang Vương Tuyết Lưu Cảnh vì phong ấn lang tộc cùng bảo trụ hồn Tía Tô, dùng hết linh lực. Long Hạo để cho chúng thần trọng sinh, tự thân hao tổn quá lớn, trọng sinh về sau không dễ thức tỉnh, thậm chí cũng đã không thể thức tỉnh.

Hết lần này tới lần khác hai người trước khi chết, đã xảy ra một chuyện làm cho không người nào có thể dự liệu.

Tuyết Lưu Cảnh đến chết đều nhớ chính mình sau chuyển sinh, cũng như Long Hạo không cách nào thức tỉnh, đều không bảo hộ Tía Tô chu toàn.

Đến chết cũng không thể mất đi chấp niệm, vì vậy, trong thiên địa này lại có hắn ta. Hắn từ hồn phách Bạch Chiến Phong tách ra, có nguyên thần tuyết lang, nửa lực lượng của thần, thậm chí bảo lưu lấy tất cả trí nhớ A Tuyết, dùng một loại phương thức khác đi thủ hộ nàng.

Nếu thật muốn định nghĩa hắn rốt cuộc là ai, là cái gì, kế tiếp chính xác sẽ là ai? Kể cả chính hắn cũng không biết. Có lẽ, hắn bất quá chỉ là một cổ chấp niệm của A Tuyết.

Vũ trụ mệnh mông, ranh giới thời không dọc ngang, lực lượng Long Hạo cùng ý thức từng người chúng thần, làm cho trọng sinh lần nữa tràn trề thần bí. Phân tán thời không, tách chia hồn phách.

Trọng sinh ngàn năm trước, Long Hạo cùng Phật Đà gặp mặt lần cuối, Long Hạo hỏi, sau khi sống lại có thể có kết quả cùng Tía Tô không?

Bên cạnh Thiên Trì, Phật Đà nhặt hoa cười, nói, con người, tính bốn thiện cũng tính bản ác, vừa thiện, vừa ác, biến hóa khó dò. Chính mình quyết định mỗi duyên cũ nhân quả, không hỏi thần Phật.

Trọng sinh về sau Tía Tô cùng Long Hạo bị phân ra sai thời không. Phật Đà tuân thủ lời hứa ngày đó, giao cho hắn Phật gia tiểu trát, nghịch chuyển thời không - - tình cờ gặp gỡ thương tiếc hồn phách ấu nữ Niên thị, Tía Tô liền mượn thân thể của nàng ấy, trở lại bên cạnh Long Hạo.

Phật Đà nói rõ, không thể bức bách linh hồn chuyển dịch thời không, phải là bản thân mong muốn.

Hắn biết rõ Chu Thất chuyển sinh thành Tía Tô thiếu tiền ngân hàng, mượn lần này biến ảo chuyện đòi nợ, lại mượn tin điện thoại di động dụ Chu Thất đến số mười tám phố Tây Ninh... Kỳ thật Vị Kính không giả, nhưng hắn cũng không mở ra Vị Kính, Vị Kính trong Chu Thất xem ở đầu đường Tây Ninh, là pháp thuật của hắn.

Trên thực tế, tách hồn phách ra há chỉ là A Tuyết, còn có Mạc Bính.

Tía Tô trở thành chính thể của Long Hạo, Mạc Bính hận hết sức. Tía Tô cứu nàng mà chết, hận cùng ân đan xen, Mạc Bính trọng sinh, lại phân tách thành hai linh hồn, một tại Tây Lương cùng Long Hạo gặp lại, là Như Ý. Một tại Trung Quốc, với Tía Tô cả đời hữu tình, là Truy Truy.

447. Chương 436: Pháo Hoa Dịch Lãnh (3)

Long Hạo yêu Tía Tô, Như Ý không cách nào vẫn hồi, hồn Như Ý cuối cùng nuốt hận rồi biến mất. Tân Truy Truy lại bị người hữu tâm năm 2010 đưa vào thân thể Như Ý.

Người kia, phỏng đoán rất khó giải quyết!

Cùng Phật Đà ước hẹn, không thể báo chuyện tình kiếp trước kiếp này cho Long Hạo Tía Tô, đồng thời, linh lực của hắn không ngừng cắt giảm, lúc cảm thấy được một chút dấu vết tính mạng của nàng hoặc Long Hạo nguy hiểm, chỉ có thể cảnh báo, không được dự đoán càng không được nhúng tay vào.

Rốt cục lần này, hắn không cách nào cứu Tía Tô. Hắn đau đớn, nhưng không có cách nào.

Thậm chí còn để cho Long Chính Văn làm tổn thương bản thân. Trong rừng có rất nhiều người của Long Chính Văn, một số tại phía trước dời đi dấu lại người của Ninh Quân Vọng, còn lại cùng hắn triển đấu, hắn một người liều mạng đấu không lại.

Linh lực của hắn càng ngày càng yếu, mà Bạch Chiến Phong thân thể cũng nhất định phát sinh một ít biến hóa khó có thể dự liệu. Hắn đi nông trại tìm Bạch Chiến Phong, theo lý Bạch Chiến Phong không nên ngủ say. Hơn nữa, một bên bị thương, bên kia sau đó cũng sẽ xuất hiện triệu chứng hoặc đau đớn giống nhau - - thân thể của hai người thể nhưng ảnh hưởng lẫn nhau. Bạch Chiến Phong thậm chí bắt đầu có thể cảm ứng được chỗ ở của hắn, tìm tới đây.

Nếu có một ngày Bạch Chiến Phong thức tỉnh, cuối cùng, hắn có phải hay không chính thức sẽ trở lại là Tuyệt Lang Vương, đem hồn phách của hắn toàn bộ đầy đủ? Hoặc là, nếu Bạch Chiến Phong cũng không cách nào thức tỉnh, linh lực của hắn dùng hết, liền từ lần này biến mất? Như vậy cũng được, để cho người lo lắng là, chuyện kiếp trước Tuyệt Lưu Cảnh bản khoản sẽ phát sinh - - chuyện đó không người nào có thể dự liệu...

Hắn vì nàng mà sinh, ngoại trừ lần này, còn đã làm hai chuyện.

Ngày đó trong lao, hắn luôn cảm giác được có chuyện phát sinh, sau khi Thúy Nhi gắt gao cầu khẩn, biến ảo hai mặt nạ da người. Về sau, hắn nghĩ ra cùng đi tìm Long Hạo cầu cứu, lại bị Long Chính Văn vây khốn.

Hắn cuối cùng nghĩ cách thoát thân, nàng có thể ở lại bên cạnh Long Hạo, Thúy Nhi lại chết, nếu không phải tiểu nha đầu kia, ngày đó Ngọc Kết Tử đã sớm đổi nàng đi, trong sương phòng Phượng Thù cung, Ngọc Kết Tử nhất định lúc ấy đã phát hiện Niên Phi kia là giả.

Còn có, chính là hôm nay, hắn cứu hài tử trong bụng Nhạc Tinh Oánh. Bụng còn chưa nhìn rõ, nhưng đứa bé kia đã được mấy tháng. Nếu hắn giúp muộn một chút, đứa bé kia sẽ không thể sống, tựa như Thúy Nhi ngày đó. Nhạc Tinh Oánh bị đâm, thương thể không nhẹ, đã hôn mê một đoạn thời gian, đứa trẻ trong bụng vẫn còn có một tia hơi thở yếu ớt, đứa nhỏ này sau khi lớn lên hẳn là người có phúc.

Hắn vốn tưởng rằng Thúy Nhi sẽ tốt, hẳn lúc ấy ngoài Kinh Giao mê man tĩnh dưỡng, thời điểm về sau lặng lẽ hồi cung xem nàng, hết thấy người và vật đã không còn.

Vừa chết đôi cả đời, đây là hắn vì nàng có thể làm tất cả cho người bên cạnh.

Giống như Tía Tô, Long Hạo, hắn chỉ có thể đối với Bạch Chiến Phong cảnh báo, không thể nói thêm cái gì, càng không có khả năng cùng hai người giải thích vấn đề dung mạo.

Trước mắt kiếm quang đột ngột hoa lên, Bạch Chiến Phong một tay ôm nàng, một tay hoành kiếm hộ tại phía trước nàng.

Hắn khẽ nhú mày, đột nhiên có cái gì xẹt qua trong lòng, hắn ngưng mắt nhìn về phía Bạch Chiến Phong, “Người chú ý nhìn xem tình huống thân thể chính mình, nếu người nghĩ tìm ta, người sẽ biết làm sao tìm được.”

Bạch Chiến Phong sắc mặt thay đổi, tay khê rũ xuống, mũi kiếm vô ý thức xẹt qua trên mặt đất, loé lên ánh xanh.

Tuyền Cơ cũng không hiểu lời nói của Lưu Cảnh, nàng có thật nhiều điều muốn hỏi, hấn lại chăm chú nhìn nàng, nàng mới vừa gọi hấn một tiếng, trong cổ cây rậm rạp, còn đâu bóng dáng của hấn? Nếu không phải trên lá cây lưu lại vài vết máu, hấn tựa như hư ảo.

Sói con của nàng, một con vật có thể huyền hóa thành nhân lang yêu? Nàng cũng không sợ, nàng chỉ muốn nhìn thương thể của hấn. Hỏi hấn một ít chuyện. Chỉ là hiện tại, nàng nên trở về đi tìm người kia. Hấn không thể lập tức trở về bên cạnh hấn, tra xét thương thể của hấn, nhưng nàng lại sợ hãi, nàng cũng không biết nên đối mặt hấn như thế nào.

- - Tiểu Thất.

Âm thanh sau lưng, là hấn! Mộng ư? Nàng chấn động toàn thân, lại không dám quay đầu lại.

Cái nhìn kia cực kỳ bi ai như xuyên thấu thời gian, tựa như trong cung, như phía trên cửa Kỳ Viên, chữ loang lổ đến tang thương.

Hồi cung sau, Long Phi Ly mơ giấc mộng giống đêm nay.

Mơ thấy trong rừng Yên Hà trấn, Nhạc Tinh Oánh uy hấn ăn vào viên thuốc, hấn trong miếu Tía Tô tỉnh lại, sau đó đám người Đoạn Ngọc Hoàn, Thanh Phong nâng hấn lên, bốn phía đi tìm nàng... Rất xa, chỉ thấy nàng rúc vào trong ngực Bạch Chiến Phong, không nhúc nhích.

Trong lòng hấn trầm xuống, lại thấy phía dưới váy nàng buộc cành cây, nàng bị thương ở chân rồi? Hấn lập tức lo lắng, gọi tên nàng, gọi nàng nhiều lần, nàng chưa từng quay đầu lại.

Bạch Chiến Phong nói, nương nương, hoàng thượng tới.

Thân thể của nàng cứng ngắc.

Rốt cục, hấn cũng hơi giận, trầm giọng gọi thẳng họ tên nàng.

Nàng mới run rẩy xoay người lại, khuôn mặt nhỏ nhắn nhợt nhạt, nhìn về phía ánh mắt của hấn - - tâm của hấn trong nháy mắt lại như bị vật gì bén nhọn khoét một cái, sau đó đâm vào da thịt, thật sâu thật đau.

Hai tháng sau!

Cùng Nguyệt Lạc quốc đánh một trận chiến, giúp Nạp Minh Thiên Lăng tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, chiến tranh đã khai hỏa tại Nguyệt Lạc quốc, Nguyệt Lạc quốc hiện tại loạn lạc không còn chút nào như xưa nữa. Chiến sự có thắng bại, Nguyệt Lạc quốc kỳ thật không thể so với Hung Nô hùng hấn, trận chiến này khó ở chỗ đáp ứng yêu cầu của Nạp Minh, không làm hao tổn binh lực của Nguyệt Lạc quốc, muốn thắng lại không thể gây thiệt hại đối phương nghiêm trọng, quân binh Nguyệt Lạc quốc nhưng lại sẵn sàng chết mà liều mạng.

Nhưng cuộc chiến tranh này, hấn nghĩ đến không bằng một nữ tử. Hấn sớm có an bài, khó hơn nữa, cũng nhất định có thể thành công!

Không ngừng mơ giấc mộng này, có lẽ bởi vì...ban đêm nàng không ở bên cạnh hấn.

Nàng cũng giống như trước kia, mỗi ngày pha trà cho hấn, cùng hấn phê duyệt tấu chương, bọn họ cùng nhau dùng bữa, có khi sẽ tới Nghi Đình cung cùng mẫu phi của hấn dùng bữa. Nàng cùng mẫu thân hấn quan hệ cải thiện không ít, mẹ của hấn tựa hồ cũng bắt đầu từ từ thích nàng. Hết thấy tựa hồ phát triển theo hướng vô cùng tốt.

Chỉ là, sau khi trở về, nàng liên tục không cùng giường với hấn. Không nói hoan ái, hấn muốn ôm nàng ngủ, nàng cũng cự tuyệt.

Nàng vẫn ở tại Phượng Thụ cung.

448. Chương 437: Khát Vọng Đôi Bên

Bạch Chiến Phong hướng hấn thỉnh tội, nói lúc mang hai người rời đi, gặp gỡ truy binh, trong lúc đánh nhau, hấn nhất thời vô ý, khiến nàng bị người ta đẩy xuống sườn núi cao, tổn thương tay chân.

Nếu nói bắt đầu nàng nhắc tới vấn đề tay chân đứt gãy, lấy một đồng cỏ, nói sợ hấn áp đến nàng vân vân, về sau, hấn lại nhìn không ra lý do nàng khước từ, vậy mà hấn xác thực chính là “Ngốc tử” trong miệng thường ngày nàng cười mắng.

Nhạc Tinh Oánh y thuật vô cùng tốt, kịp thời giúp nàng tiếp xương gãy, tình trạng của nàng phục hồi rất tốt. Nàng không muốn cùng phòng với hấn, nàng tránh né hấn.

Hoàng Đế sung hạnh phi tử, cũng có ghi chép, để kiểm tra đối chiếu sự thật con nối dòng, Như Phi biết hai người ân ái, lén lút hỏi hai người bọn họ vì sao hai tháng bất đồng phòng, hấn chỉ nhàn nhạt nói thác trên thân thể hai người đều có tổn thương.

Trên thực tế, nếu tính cả mấy ngày trước xuất cung, hấn cùng với nàng đã không có hoan ái gần ba tháng.

Đoạn thời gian kia, nàng chịu nhiều gian nan khổ cực, mắc bệnh cấp tính, thân thể khó chịu nhiều, hấn mặc dù muốn nàng, lại lo lắng thân thể của nàng, toại nguyện không đụng đến nàng, thế nhưng, hàng đêm cùng nhau ngủ.

Hai tháng này, lại tách ra ngủ.

Hấn lại cũng không thể chịu được. Hấn đã quen có nàng ở bên cạnh hấn, phân của hấn một nửa chiếu. Hấn chán ghét cùng người khác ngủ chung, lại thích ngủ cùng nàng, hấn không ở tẩm cung hậu cung phi tần qua đêm, thị tẩm phi tử xong, hấn sẽ trở về Trữ Tú Điện.

Nàng cải biến hấn, nhưng bây giờ lại khước từ hấn, chê hấn sao? Hấn căn bản không đồng ý phân phòng mà ngủ, lại chỉ ủy khuất nhìn nàng.

Có lẽ, như một số người nói, hấn đối tốt với nàng nên nàng thật sự là kiêu căng hơi quá. Hấn đêm nay sẽ đến gặp nàng! Muốn nghe nàng nói thật!

Hấn suy nghĩ về nàng hai tháng. Hấn thậm chí không đến bất kỳ một tẩm cung của nữ nhân nào, ngay cả công việc khác cũng lười đi làm. Hai tháng, thật sự là lần ranh cuối cùng của hấn.

Hấn rời giường mặc quần áo, sớm có nội thị tiến đến cung kính chờ lệnh.

“Hoàng Thượng?”

“Bãi giá Phượng Thụ cung.”

Phượng Thụ cung.

Đem chăn nặng nề đắp ở trên mặt, một hồi lâu, Tuyền Cơ đem đệm chăn tháo xuống, nhìn chằm chằm màn đêm, sợ run.

Hai tháng qua, trước vội vã đến thăm Niên Phu Nhân một chuyến, liền trở về.

Không ngủ được, không buồn ngủ, hai tháng này mỗi một đêm không ngủ, nàng đêm nay vẫn như cũ không ngủ được, vừa nhắm mắt lại, chính là cơn ác mộng đáng sợ ngày đó. Loại kinh sợ đó từ trong lòng đang trào ra khiến nàng tuyệt vọng đến hít thở không thông, Tinh Oánh cho rằng thần thuốc cũng không dùng được.

Nàng còn uống thuốc tránh thai.

Ngoài cung có nhiều bất tiện, hồi cung về sau, Tinh Oánh lập tức cầm thuốc đưa cho nàng. Nàng bảo Điệp Phong cầm đi nấu, Điệp Phong trở lại khó hiểu hỏi nàng, vì sao phải uống thuốc này. Nàng nhất thời kinh sợ, hỏi Điệp Phong sao lại biết thuốc này. Điệp Phong nói thời điểm nàng nấu thuốc gặp Thôi Y Nữ, Thôi cô cô nhìn ra được tính.

Nàng cũng không biết nên trả lời Điệp Phong như thế nào, chỉ phân phó nàng việc này tuyệt không thể nói lung tung, lại mời Thôi Y Nữ tới, dặn dò một phen. Thôi Y Nữ cùng nàng giao hảo, cũng biết kiêng kị trong cung, lúc này nói nương nương hãy yên tâm.

Bạch Chiến Phong đã trở về biên quan phòng thủ. Trước khi đi, nói cho nàng biết, sẽ điều động người của Bạch gia toàn lực đi tìm hành tung của Long Chính Văn.

Về phương diện khác, nàng biết rõ, Long Phi Ly cũng đang tìm Long Chính Văn.

Chỉ là, mục đích hai phe bất đồng. Bọn họ cầu giải thuốc, Long Phi Ly muốn mệnh Long Chính Văn.

Nàng cân nhắc hết lần này đến lần khác, vẫn không có đem chuyện Truy Truy tiết lộ hành tung chuyện này cho Long Phi Ly, trước khi bọn họ trở lại Truy Truy đã lĩnh chỉ xuất cung, nàng lén lút hỏi Long Tử Cẩm, nhưng Long Tử Cẩm cũng không biết nàng đi nơi nào.

Cứ như vậy mà đi. Tình cảm hơn mười năm, nàng không cách nào nhìn xem Long Phi Ly giết nàng ta. Dù sao, thời điểm Truy Truy giết Cát Tường, đối với nàng từng có thật lòng. Các nàng cũng đã từng thật lòng, đáng tiếc hiện tại ai cũng đã không thể quay đầu lại.

Sợ làm cho Long Phi Ly hiểu lầm, cùng Tinh Oánh ở trong cung chạm mặt, nhờ Tinh Oánh đem tin tức truyền cho Bạch Chiến Phong. Nàng cùng Tinh Oánh giả thiết, hai người lo lắng Long Chính Văn sẽ đem chuyện ấy nói cho Long Phi Ly, Long Phi Ly sau khi biết nhất định sẽ rất giận dữ, dẫn phát chứng bệnh tâm xoắn, mà Long Chính Văn cùng hắn đau khổ, tính mạng tương liên, Long Chính Văn chỉ cần tại thời điểm thống khổ ăn vào giải dược là được.

Bạch Chiến Phong lại nói Long Chính Văn tuyệt sẽ không làm như thế. Mặc dù triệu chứng của Long Phi Ly có thể nhiều hơn so với Long Chính Văn, nhưng vấn đề ở chỗ là tử mẫu cổ đồng bộ tính. Long Phi Ly chết đồng thời Long Chính Văn cũng sẽ chết. Nếu như Long Chính Văn còn có thừa lực ăn vào giải dược, chứng minh Long Phi Ly còn chưa có chết, chỉ cần Long Phi Ly không có chết, Long Chính Văn ăn vào giải dược, cũng liền tương đương thay Long Phi Ly giải độc.

Cho nên, Long Chính Văn dùng tâm cổ vương mục đích cho tới bây giờ rất rõ ràng: phòng rơi vào trong tay Long Phi Ly! Như vậy cho dù hắn bị Long Phi Ly bắt được, Long Phi Ly cũng không thể giết hắn! Mà hắn cũng chỉ có tại thời điểm bắt được Long Phi Ly, mới dám ăn vào giải dược, giết chết đối phương.

Bạch Chiến Phong phân tích đúng! Tuyền Cơ hiểu, Bạch Chiến Phong muốn mượn lần này nói cho nàng biết: tính mạng Long Phi Ly không lo lắng, đồng thời Bạch Chiến Phong cũng muốn nàng an lòng: Long Chính Văn sẽ không đem chuyện đêm đó nói ra.

Đúng vậy, ngày đó còn không biết rõ chân tướng trước, nàng nói với Long Chính Văn, sẽ đem chuyện nói cho Long Phi Ly. Hiện tại, nàng càng ngày càng khiếp đảm, nếu không có tầng này quan hệ lợi hại, nàng sẽ nói cho Long Phi Ly sao? Chỉ sợ ngay cả chính nàng cũng không biết.

Hai tháng qua mau! Nàng rất nhớ hắn, nhớ điên cuồng, nhưng nàng không dám cùng hắn cùng giường chung gối, nàng không biết nếu hắn ta muốn nàng, nàng sẽ có phản ứng như thế nào, tình cảnh hôm đó, tựa như độc chậm thấm ở trong lòng, đồng thời, nàng lại cảm giác mình bẩn, sợ hãi đối mặt hắn.

Nàng cười khổ, tiếp tục như vậy, bọn họ sẽ trở nên xa cách như thế nào?

Con mắt đang mờ, lại nghe được có người ở bên ngoài gõ cửa, thật là cấp tốc.

“Nương nương, hoàng thượng tới!”

Là âm thanh Điệp Phong! Trong lòng nàng chấn động, lập tức xoay người xuống giường, chạy đi mở cửa.

Điệp Phong nhìn bộ dáng lo lắng của nàng, che miệng cười một tiếng, nàng chẳng quan tâm đại tỳ thiếp thân này chê cười, chạy vội tới đại sảnh.

Đại sảnh không có ai, nàng ngẩn ra, đã thấy tất cả mọi người quỳ ở trong viện tiếp giá.

Nàng lại kích động chạy ra ngoài.

Người nàng ngày đêm tưởng niệm, đang ung dung chấp tay ở sau lưng, đứng thẳng tắp. Dưới ánh trăng, một bộ cẩm bào ánh kim minh hoàng, đâm vào đôi mắt chua xót của nàng.

449. Chương 438: Không Bồi Hoàn Đủ Cho Nàng (1)

Nàng muốn chạy tới ôm lấy hắn, còn cách hắn vài bước chân chừ dừng lại. Thì ra, đã không có ánh sáng ban ngày, bóng đêm mông lung, gần quân sẽ e sợ.

“A Ly.”

Cổ họng thấp giọng gọi không cách nào tự chủ.

Nam nhân phía trước chậm rãi xoay người lại.

Vì cái gì ban ngày mới thấy qua, vẫn còn nhớ như vậy. Hắn đang nhàn nhạt nhìn nàng. Chỉ như vậy, nàng nghe được trong lòng mình có cái gì sụp đổ xuống.

Nàng không có biện pháp ức chế, chưa ý thức được mình đang làm gì, đã chạy tới ôm chặt lấy hông của hắn. Mặc kệ tất cả cung nhân còn quỳ, lặng lẽ xem bọn họ.

Hắn không có ôm lại nàng, hai tay yên lặng rủ xuống bên người.

Hắn tức giận sao? Dĩ nhiên! Tại sao lại không tức giận đây? Hắn đã cho nàng khoan dung lớn nhất, trải qua mấy ngày nay, không có trách cứ nàng chút nào.

Nàng cắn cắn môi, mắt nhìn quanh, đứng ở sau lưng hắn là đại thái giám Lục Khải - - Phó tổng quản mới của phủ Nội Vụ.

Là người Từ Hi mang tới, ít nói cười, nhưng làm việc giỏi giang.

Luôn là nhìn đến mà nhớ người. Nói là mới, bởi vì nàng trong lòng luôn nhớ đến thanh niên thanh sam luôn cười. Nhớ tới hắn ta, nhất định nhớ tới cô nương mắt ngọc mảy ngài. Lúc đầu, còn có thể nhận được thư hai người, về sau, Ngọc Trí nói bọn họ muốn đi đến vùng đất xa xôi, nên không biết được tin tức bọn họ. Nhưng nàng tin tưởng, bọn họ nhất định trôi qua khoải hoạt tự tại.

Ngọn liễu ngoài cung thành, luôn kéo dài năm tháng thoải mái.

Nghiêng sau bên cạnh Lục Khải mặc dù kính cẩn mà đứng, nhưng cùng Từ Hi từ trước đến nay không hợp, nàng không muốn chạm ánh mắt của hắn, khẽ nghiêng đầu.

Ánh mắt nhìn xuống đến hai tay vẫn đang rủ xuống của người nọ, hắn vẫn chưa ôm nàng.

Trong lòng nàng thất vọng một hồi, lại tựa hồ như thở phào nhẹ nhõm, trong lúc đó mâu thuẫn không ngừng, từ từ buông tay ra.

Bên tai, đột nhiên vang lên tiếng vang mãnh liệt của quần áo ma sát nhau, nàng ngẩn ra, đã bị hắn hai tay vòng dè nặng vai cánh tay, rơi vào trong ngực hắn.

Tay của hắn đè nàng phải mơ hồ đau nhức. Vết đau đón chôn sâu ở trong lòng, hòa với chồng chất hốt hoảng, tuyệt vọng, không biết làm sao, tại trong ngực của hắn toàn bộ trào ra, nàng chỉ muốn tại ấm áp của hắn khóc một hồi. Sau đó, nàng có thể cùng hắn tiếp tục vui vẻ hạnh phúc.

Nhiều đau khổ như vậy đều đã qua, không nên từ đó điếm tính hạnh phúc sao?

Cũng chỉ là nghĩ, nàng không dám khóc, sợ làm cho hắn nghi ngờ. Vốn hai tháng này khác thường, hắn đã không thể nào không nghi kị.

Tham lam hít sâu lấy hơi thở quen thuộc trên quần áo hắn, đầu nhẹ nhàng cọ trên ngực hắn.

Thân hình hắn hơi hơi chấn động.

Lập tức, nàng nghe tiếng hấn trách cứ truyền đến: “Tại sao không mang giấy lại chạy ra đây? Một chút đoan trang hoàng phi nên có cũng không có.”

Nàng đột nhiên nhớ tới biệt viện trong trấn Tùng Phong, hấn chân không chạy ra tìm nàng - - từ trong ngực hấn ngẩng đầu, nàng nhìn hướng hấn thâm thúy mặt mày, nức nở nói: “Chớ mắng ta, ta chỉ là nhớ người, Long Phi Ly, ta mỗi đêm đều nhớ người.”

Hai tháng ức áp cùng phần nộ, thì ra là lại bù không được một câu nói của nàng. Hấn mang theo phần nộ cùng tức giận mà đến, hiện tại chỉ thành nỗi niềm khoái hoạt. Trước đó còn định nói cái gì, hấn nhưng tựa hồ chớp mắt quên lãng, chỉ khi nàng giật mình khẽ gọi, bèn ôm nàng lên, tiến vào sương phòng của nàng.

“Lục Khải, đem chút ít nước nóng đến.”

Lục Khải vội cúi thanh ứng, lại khẽ nhịu mày, lướt mắt sau lưng nô tài còn quỳ đầy đất. “Lục tổng quản, nô tỳ có thể hay không xin ngài thời điểm đi vào nhắc Hoàng Thượng cho phép... chúng ta đều vẫn còn quỳ ở nơi này đây.”

Cười khẽ một tiếng chính là đại tỳ nữ Diệp Phong của Niên Phi, hấn ngẩn ra, nhàn nhạt vuốt cằm.

Biên thành, doanh trưởng Hung Nô.

“Bẩm Tả U vương, hấn đến đây.”

Binh lính tiến trưởng bẩm báo, trong trưởng, nam nhân khẽ gật đầu, “Mời hấn vào.”

Binh lính ứng, thi lễ cáo lui, lát sau, một tiếng cười khẽ, một bạch y nam tử đi đến.

“U vương, đã lâu không gặp?”

Tả U vương sải bước tiến ra đón, sờ sờ ria ngắn trên môi, cười to nói: “Bạch công tử, ngày đó ở Niên Phủ ân tương viện chưa có cơ hội tạ ơn, mau mời ngồi.”

“Vào ngày Long Phi Ly gặp chuyện tại Niên Phủ, hạ lệnh tra xét Phong phủ, nếu không nhờ Bạch công tử tình diệu thuật dịch dung, bản vương cũng không cách nào kịp thời về nước hướng vua ta bẩm báo tình huống.”

“Đáng tiếc trận đấu với thiên tử, quân của người vẫn bại.” Người đến cười nhạt.

Tả U vương một tiếng thở dài, cười lạnh nói: “Niên Vĩnh Hoa, Ôn Bích Nghi, cho rằng gừng càng già càng cay, nào biết lại đâu không lại một người tuổi còn trẻ Long Phi Ly.”

Nam tử đối diện nhếch môi cười, không nói gì.

Tả U vương ánh mắt lóe lên, nhìn bạch y nam tử một cái, thoáng nghi ngờ nói: “Bản vương lần này hành trình đúng là cơ mật, công tử ngược lại thần cơ diệu toán.”

“Tây Lương cùng Nguyệt Lạc quốc đã khai chiến, Hung Nô xuất binh tấn công Tây Lương là vấn đề sớm muộn, U vương là trợ thủ đắc lực nhất của Thiên Vu, sớm chuẩn bị đến biên thành, cũng không thật khó đoán.”

Tả U vương cười ha ha, “Công tử cơ trí! Bản vương hướng Thiên Vu đề cập công tử là tài năng tương xứng, Thiên Vu nói, nếu công tử tương trợ Hung Nô, nhất định như hổ thêm cánh.”

Nam tử nhẹ nhàng nhướng mày, thấp giọng: “Như Tử Hư nói, Tử Hư lần này tới đây, thật để tương trợ U vương thì sao?”

Giờ phút này, trong doanh trưởng này nam tử cùng Tả U vương chậm rãi nói chuyện đúng là Bạch Tử Hư.

Tả U vương mừng rỡ, lập tức lại khẽ cau mày nói: “Bạch Chiến Phong dụng binh thiết trận, không trận chiến nào không thành thạo tình diệu, tương đối khó giải quyết! Nghe nói sau khi là Đại tướng quân, binh sinh chưa bao giờ nếm qua thất bại!”

“Vậy thì như thế nào?” Bạch Tử Hư cười lạnh nói: “Trận này, quân Hung Nô cần phải thắng.”

Tả U vương toàn thân chấn động, thanh âm kích động, “Công tử có thượng sách diệu kế gì? Ngày khác nếu thành công, vua ta sẽ ban thưởng cao nhất cho công tử, ban thành phong hầu tuyệt không nói chơi, chỉ là Bạch Chiến Phong này thật là - - ”

Hắn chưa nói xong, Bạch Tử Hư lạnh giọng cắt đứt lời hắn, “U vương, Tử Hư cũng không muốn gạt người. Người có biết Tử Hư là ai?”

Tả U vương đang nghi ngờ nặng nề, nam tử phía trước khẽ mỉm cười, đưa tay quệt một cái ở trên mặt - - một tầng mặt nạ da người mỏng như cánh ve bị chạm rãi kéo xuống.

“Điều này sao có thể? Không! Tuyệt không có khả năng!”

Một tiếng kêu sợ hãi, Tả U vương như gặp quỷ mị, xụi lơ té ngồi dưới đất.

450. Chương 439: Không Bồi Hoàn Đủ Cho Nàng (2)

Ban đêm, biên thành, phủ Tướng Quân.

“Tướng quân, người đã trở lại.”

Bạch y nam tử ánh mắt lướt nhanh qua, vuốt cằm, bước nhanh vào sân nhỏ, quần gia mới từ đại sảnh ra, trông thấy nam tử, cười chào một tiếng.

Nam tử lại tựa hồ như đang ngưng thần suy nghĩ cái gì, trực tiếp hướng thư phòng đi đến.

Quần gia mỉm cười nghĩ quái lạ, hắn thông tri nam tử ôn nhã đa lễ, chưa bao giờ có tình huống như vậy, người này là đang ngưng thần suy nghĩ chuyện gì đây?

Nam tử này đúng là Bạch Chiến Phong.

Hắn đi mấy bước, giống như ý thức được cái gì, xoay người hướng quần gia ấy náy cười một tiếng, mới vào thư phòng.

Trong thư phòng, một mảnh tối đen.

Hắn chậm lại cước bộ, bước chân cũng không loạn, đến bên cạnh bàn vãn đèn sáng lên.

Ngọn đèn dầu đem ánh sáng không cách nào thấu xuyên một vật gì đó kéo thành ảnh.

Tỷ như, trước cửa sổ một người nam tử đứng yên.

Hắn cũng một thân áo trắng.

Cho dù ai trong bóng đêm, một khắc đèn sáng, chứng kiến có thứ không thuộc về địa phương đó cũng sẽ chấn động, Bạch Chiến Phong nhưng chỉ than nhẹ một tiếng, “Người quả nhiên đến đây!”

Nam tử phía trước cửa sổ nghe vậy, xoay người lại.

Trong phòng tựa như không duyên cớ có thêm một cái gương.

Nam tử kia lại cùng Bạch Chiến Phong có bộ dáng giống nhau.

Bất đồng, chỉ có thần sắc.

Nam tử hướng hắn hơi vuốt cằm, nhíu mi nói: “Có kế sách ứng đối không?”

“Lưu Cảnh, linh lực của người so sánh với Bạch Tử Hư, như thế nào?”

Bạch Chiến Phong nhẹ giọng hỏi, ánh mắt gắt gao chăm chăm nhìn về phía nam tử.

Phượng Thấu cung.

Lục Khải nghĩ, chính mình năng lực tu thân còn thiếu.

Hắn lúc ra cửa nhin không được khê nghiêng người, đuôi mắt liếc nhẹ về nhìn trên nhuyển tháp của đế phi một cái.

Bồn ngọc đặt ở dưới nhuyển tháp.

Niên Tuyền Cơ ngồi ở trên nhuyển tháp, Hoàng Đế ngồi bên cạnh, khê cúi lưng, nắm lấy hai chân Niên Phi, bỏ vào trong bồn, lại duỗi tay đến chậu vắt khăn vải.

Niên Phi được sủng ái, là mọi người đều biết, hắn ở bên cạnh Hoàng Đế cũng có một đoạn thời gian, sớm mưa dầm thấm đất.

Nhưng tình cảnh trước mắt, hắn trong lòng giật mình, không dám nhìn nữa, vội vàng khép cửa lại.

Hai chân được bàn tay nam nhân rửa sạch, may là hai người từng có tiếp xúc thân mật nhất, hắn cũng từng lau qua thân thể nàng, Tuyền Cơ đỏ mặt, hơi có cảm giác bất an.

Hai người da thịt áp sát. Ngón tay hắn ta chà nhẹ nhàng phía trên chân của nàng.

Có điểm nhột, có điểm dâm chọc.

Hai tháng này, thường xuyên ở cạnh nhau tại Trữ Tú Điện, hai người cũng ít khi thân mật giống như lần này.

Nàng lại cũng không giống như ngày trước dựa vào trong ngực hắn cùng hắn xem tấu chương, chỉ là lẳng lặng ngồi ở một bên.

Bất thành lình tiếp xúc thân mật, nàng lại thấy khấn trương, trong lòng nhảy loạn, thân thể hơi nghiêng qua, không dám nhìn hắn.

Rốt cục, hắn lau khô hai chân nàng, nàng như được đại xá, co chân lại trên nhuyển tháp, cả người khê cuộn thành một đoàn.

Buông xuống ánh mắt, chứng kiến khăn vải rơi xuống tại phía trên bồn, bọt nước rung động vắng khắp nơi.

Hơi thở bên cạnh nóng lên, nhuyển tháp trầm xuống, nàng đã bị nam nhân ôm đến trên đầu gối.

Nàng lấy làm kinh hãi, mới luống cuống nâng lên con mắt, đôi môi đã bị cái gì đó áp vào.

Ấm áp thấm ướt.

Trong đầu nàng hôn mê, đã lâu không chạm đến nay sốt nóng thiêu động thần kinh nhạy cảm trên mỗi tắc cơ thể nàng.

Môi lưỡi của hắn kịch liệt cướp đoạt nàng, mỗi một cái là nặng nề áp rơi, là cắn, mút, không có kỹ xảo, chỉ có ham muốn, trong miệng tràn ra một cổ nhân nhật máu tanh.

Nàng không biết do miệng của hắn cắn làm đau hay lòng của nàng đau, không biết do hắn hay là vì chính mình, thân thể có vẻ chết lặng, không phân rõ đau đớn.

Đi vào đến, hai người vẫn chưa nói một câu, nàng cảm thấy có gì đó trong lòng, hốc mắt nóng lên, tránh hắn ra, nhìn về phía hắn.

Mắt hắn thâm sâu lại đen tối.

Bốc hỏa.

Hai tay vòng phía trên cổ của hắn, giống như trước kia, nàng run rẩy kéo đầu của hắn xuống, nhẹ nhàng hôn lên môi hắn.

Một động tác này, lập tức làm cử động của hắn càng thô cuồng.

Bả vai chột lạnh.

Y phục dưới bàn tay hắn bị xé rách.

Nụ hôn của hắn tê dại rơi vào đến gáy của nàng, nàng vừa sợ hãi rồi lại nhịn không được hưởng hắn càng thêm tựa sát vào.

“Tiểu Thất.”

Âm thanh nam nhân ám ách vang lên bên tai nàng, nàng lập tức bị ôm ngang lấy.

Hắn bước nhanh qua.

Nàng nghe được âm thanh bồn ngọc nghiêng đổ.

Giờ khắc này, hắn cũng choáng váng sao? Dem chậu cũng đá ngã lăn.

Ôm cổ của hắn, nàng kinh ngạc nhìn nước bị rơi trên nền gạch....

Đột nhiên, thân thể nhẹ bỗng, hắn ôm nàng đến giường, nàng bị hắn đặt ngang phía trên giường, thân thể của hắn lập tức đè lên.

Trên người nặng xuống, hô hấp nam nhân thô trọng, trí nhớ một đêm kia giống như thủy triều hết thủy tràn ra thân thể của nàng.

451. Chương 440: Đêm Quang Minh Ấm

Cảm giác khổ sở sâu xa lạnh lẽo làm cho trong dạ dày nàng lại bắt đầu sôi trào, nàng dùng sức đẩy hắn ra.

Đang chìm đắm trong hương thơm của nữ nhân yêu mến, trước ngực thốt nhiên truyền đến trở lực làm cho Long Phi Ly trong lòng rung mình. Cung biến động về sau, hai người một lần nữa lại ở bên cạnh nhau, nàng còn không có khước từ qua hắn.

Là yêu thương là ham muốn cũng là giận, hắn một tay nâng hai tay của nàng lên, cố định ở trên gối, hai chân của nàng bị hắn đè xuống, không thể động đậy.

Nụ hôn, không chút do dự, mang theo bén nhọn cùng trừng phạt, hung hăng áp rơi xuống phía trên mềm mại của nàng, tay kia thăm dò vào bên trong quần nàng.

Nàng lại giãy giụa mạnh hơn, trong miệng phát ra âm thanh nức nở không rõ ràng, trong lòng hắn đột nhiên đau nhói, cảm thấy tức giận hơn: hắn đêm nay sẽ phải cùng nàng!

Bàn tay giương lên, đem váy của nàng xé rách.

Thân thể lại như chim sợ cành cong, trong lòng mê man mơ màng đều là cảnh đáng ghê tởm đêm đó, lại vẫn có một chút hơi thanh tỉnh, Tuyên Cơ biết rõ đây là hắn mà không phải là Long Chính Văn.

Bọn họ không thể tiếp tục như vậy nữa. Nàng chẳng lẽ cả đời đều không cho hắn đụng sao? Nàng cũng không khát vọng hắn sao?

Cố nhắm mắt lại, nàng cố gắng làm cho thân thể buông lỏng.

Cơn giận của hắn, nàng hiểu, từ sự khấn nguyện trên tay của hắn trên thân thể nàng rõ ràng truyền đến. Nàng cho là hắn sẽ cứ như vậy tiến vào thân thể của nàng.

Thân thể lại đột nhiên run lên - - ngón tay của hắn trượt vào trong nơi thâm u của nàng.

Nàng không rõ loại cảm giác này, vui sướng hay là kinh sợ.

Khi hắn bên trong nàng bắt đầu khê dùng sức, dưới bụng nàng như thiêu đốt, có một cảm giác kỳ lạ tại dưới bụng nhẹ thoảng, là đau là thích, thân thể của nàng vốn quyến luyến hắn.

Hắn hơi thở càng phát ra thô trọng, ngón tay trong cơ thể nàng ra vào phát ra âm thanh ướt át.

Nàng khẽ mở mắt - ngọn đèn dầu trong phòng không biết bị hắt ta dập tắt khi nào, chuyển thành là ánh nhu hòa của dạ minh châu. Rèm đã mở, đem giường cùng ngoại thất ngăn cách, nửa đêm, nửa ban ngày, mông lung.

Nàng nhìn thấy trên trán hắt một tầng mồ hôi hơi mỏng. Đôi mắt đen tuyền tĩnh mịch, vừa nặng nề, vừa sâu thẳm chứa đựng tia tức giận kèm ham muốn.

Hắt nhìn nhận, cũng đang lấy lòng nàng.

Trong lòng nàng đau nhói, hắt là Hoàng Đế. Hắt cần gì đối đãi một nữ nhân như vậy.

Bị hắt ta khống chế tay, có chút đau đớn, nhưng có thể thừa nhận được. Mặc kệ ở dưới tình huống nào, hắt luôn yêu thương nàng. Trong lòng càng phát ra mềm mại, thân thể cũng chậm chậm mềm mại, không giống vừa rồi cứng ngắt. Ngón tay hắt không được đang bị giữ chặt, nhẹ nhàng lật lại, nắm lấy tay hắt, vuốt ve tay hắt.

Tay của hắt chấn động mạnh một cái.

Ánh mắt của hai người lần nữa khẽ giao, tất cả mê vông trong mắt nàng rơi xuống ánh mắt thâm trầm nóng bỏng của hắt, thứ chôn trong cơ thể nàng luật động, thân thể của nàng nhìn không được khẽ cong lên, cứ như vậy hắt và nàng trầm mê trong hoan ái.

Dư vị chưa tiêu, nàng chỉ cảm thấy trên mặt càng phát ra như đốt như chích.

Nàng sững sờ nhìn hắt.

Môi của hắt lại lần nữa mạnh mẽ trùm lên nàng.

“Tiểu Thất, người thật đẹp.” Mờ mịt bên tai hai người lời lẽ kịch liệt âm thanh dây dưa trong nháy lại ầm ịch, nàng có chút không thể tin được, hắt không tiếc rẻ ca ngợi nàng còn có trong ngữ khí của hắt khàn khàn, trầm thấp khàn khàn làm nàng gần như không cách nào nghe rõ.

Nam nhân này không đè nén cảm xúc của mình. Nàng chưa bao giờ gặp qua hắt mất khống chế, tựa hồ so với trước kia đối với thân thể nàng mất khống chế tăng thêm một chút.

Hắt vẫn chôn ở nơi thâm u nàng, không hề cử động, nàng lại run lên bần bật - - nụ hôn của hắt nồng nồng sâu sâu rơi xuống trên mắt của nàng.

Nàng nhìn ánh mắt của hắt, rốt cuộc không cách nào, bị tia nhìn âu yếm lay chuyển. Nàng nhích ra, liếm cắn lên hầu kết của hắt, mút hôn hắt.

Hắt rống lên một tiếng, thân thể hai người đã dây dưa cùng một chỗ.

Hắt tại bên trong nàng triển miên động lên, ở địa phương sâu nhất ra vào, thoáng rời tách, liền lại đâm vào trong nơi tối căng mềm mại của nàng.

Vật cực đại của hắt, trong thân thể nàng càng phát ra trướng căng, nàng gần như không cách nào thừa nhận.

Nàng có điểm sợ hãi, rồi lại có cảm giác gì đó từ bên trong cơ thể hết sức chậm chạp thăm ra.

Nước mắt từ trong mắt chảy ra, không hề báo động trước.

Tại hắt cuồng dã bên trong, nàng ôm cổ của hắt, khàn khóc lên.

Hắt cả kinh, hai tay chống hai bên sườn của nàng, ngừng lại động tác. Nàng kinh ngạc nhìn hắt ta, chứng kiến đau lòng trong mắt hắt, mi tâm co rút nhanh, cổ nén dục vọng.

“Ta làm đau người sao?”

Nàng thích nghe hắt nói “Trẫm” trước mặt đồng người, nhưng cũng thích ở nơi riêng tư không người nào, hắt nói “Ta và người như thế nào như thế nào”.

Cho dù là đau, chỉ cần là hắt ta, nàng cũng là cam tâm tình nguyện, nàng liều mạng lắc đầu, khẽ ngồi dậy, rời khỏi thân thể hắt.

Hắn trầm mặc, chỉ nhìn nàng thật sâu, vẻ mặt đau lòng không giảm.

Nàng nhắm lại mắt, từ từ dặng chân đến trên người hắn, đầu đầy tóc, nhẹ nhàng tán rủ xuống tại phía trên long bào gấm vóc của hắn.

Vừa rồi dồn dập kịch liệt vui thích, hắn thậm chí chưa cởi áo khoác.

Tay run rẩy cởi áo hắn ra.

Trên đầu của hắn mồ hôi dần dần dày đặc.

Nàng có thể cảm giác được chỗ kia phần trương, nóng bỏng như bị phỏng. Hắn lại không cử động, chỉ là đưa tay xoa lên mặt của nàng, lau chùi đi nước mắt trên má nàng.

Rất cực, cùng nàng đồng dạng, hắn cũng quần áo tận mở.

Nàng lấy tay đến bên cạnh eo hắn, tinh tế lục lọi, trên người hắn mới thêm vết sẹo.

Lông mày hắn cau lại, nhìn chăm chăm nàng, lại hôn lên tay của nàng, trong mắt của hắn bừng bừng ham muốn thủy chung đè nén một phần thanh tỉnh, nàng cắn cắn môi, hôn lên môi của hắn.

Nàng thậm chí còn không có nếm thử động tác, đã bị hắn xoay người mãnh liệt hung ác đè xuống

452. Chương 441: Tình Thương Yên Hà (26) - - Quân Nhược Tướng Tích

Đem người trong ngực nhẹ nhàng để xuống, Long Phi Ly kéo màn, xuống giường mặc quần áo.

Liếc qua khuôn mặt an tĩnh của cô gái, những giọt nước mắt lại rất mau kéo ánh mắt hắn về.

Đưa tay lau đi nước mắt ấm áp, hắn cúi người thì thầm vào tai nàng, “Đừng khóc, trăm sẽ không lại bức bách ngươi, ngươi nói trăm chờ, trăm liền chờ, bất kể là thân thể, hay chuyện trong lòng ngươi.”

Cánh cửa nhẹ nhàng khép lại.

Có thể mơ hồ nghe được hắn nhẹ giọng phân phó Lục Khải, phái người giao cho ngự thiện phòng giờ nào truyền đồ ăn gì tới đây, lại sai hắn lưu lại hai tiểu thị, đi nấu nước nóng, đợi Diệp Phong đến liền nói cho nàng biết, chờ nương nương tỉnh lại lập tức thay nàng làm ấm thân thể.

Tuyền Cơ từ từ ngồi dậy, tựa thành giường, gò má mới vừa được lau khô, rất nhanh lại ướt.

Hắn tối hôm qua hỏi nàng.

Nàng vùi mặt tại trong ngực của hắn, nàng không muốn nói dối đối với hắn, nhưng chuyện Yên Hà trấn - - còn chưa được, bây giờ vẫn chưa thể nói cho hắn biết...

Nàng thấp giọng hỏi, “A Ly, ngươi tin ta sao, nếu như ngươi tin ta, ngươi chờ ta được hay không”.

Hắn không có lên tiếng.

Trong lòng nàng trầm xuống, lại nghe được thanh âm của hắn nhàn nhạt truyền đến.

- - Ta chờ!

...

Hắn mặt mày sắc bén, vừa rồi có lẽ sớm đã biết nàng tỉnh.

Cho nên lần nữa nói cho nàng biết, hắn sẽ đợi nàng.

Lời hắn phân phó Lục Khải, nàng ngưng thần nghe, chữ chữ không mất... Hắn làm việc nhận thức thật cẩn thận, nhưng phần cẩn thận này rơi xuống người nàng, chính là làm cho tất cả mọi người ghen ghét sùng ái.

Đêm đó về sau, bọn họ lần nữa cùng phòng.

Hết thấy tựa hồ trở lại trước kia. Nhưng hắn chỉ ôm nàng ngủ.

Kỳ thật như vậy cũng tốt, nàng còn rất sợ.

Nhưng nàng hiểu, bọn họ không thể nào như vậy qua cả đời. Hắn yêu quý, làm cho nàng có dũng khí lại trở lại trong ngực hắn, tối thiểu nhất, đêm hôm đó, nàng rốt cục có thể đem chính mình giao cho hắn. Bọn họ sẽ nhất định từ từ khá hơn!

Tất cả chuyện tình trở tay không kịp theo nhau mà đến, muốn lưu lại dư âm giữa tất cả yêu cùng tiếc trộn lẫn nhau.

Thật ra nàng cùng hắn vui vẻ không lâu về sau, có lẽ không đủ một tháng.

Một ngày quan trọng ảnh hưởng khá trầm trọng đến cuộc sống của nàng, là ngày sinh mẫu phi hắn. Chỉ là vào thời chiến, Như Phi không tán thành không kiêng nể bày yến tiệc, chỉ nói buổi tối đặt gia yến đơn giản là tốt rồi.

Ngày đó sau ăn trưa, nàng tại Trữ Tú Điện cùng hắn phê duyệt tấu chương.

Có lẽ là khí trời dần dần chuyển lạnh, nàng mấy ngày nay trở nên rất dễ mệt đến rã rời, mệt mỏi vô lực.

Hắn phê tấu sớ, nàng cuộn tròn trong ngực hắn, thỉnh thoảng giặt nhẹ tay áo của hắn, hắn liền cúi đầu bón cho nàng chút mứt gì đó.

Trong tay là một quyển tiểu thuyết vớ vẩn, nàng chậm chạp xem, Lục Khải yên lặng, thần sắc trên mặt không tốt lắm, ngược lại Từ Hi nhăn lông mày lại làm nàng có vài phần sung sướng, nàng biết rõ kể từ sau khi nàng đem Như Ý trực xuất cung, Long Phi Ly lại ngày càng cưng chiều nàng, Từ Hi lại càng không thích nàng.

Nàng kéo ống tay áo của hắn, “Ăn mơ, người đưa cho ta.”

Long Phi Ly cười nhẹ một tiếng, thả sớ trên tay xuống, nhéo nhéo mũi nàng, “Trẫm ôm người đi vào ngủ một giấc?”

“Không ngủ.” Nàng lẩm bẩm nói: “Ăn xong đi nằm ngủ, như vậy ăn ăn ngủ ngủ, ta mau độn thành heo mập.”

Long Phi Ly thu hồi nụ cười, giọng ấm áp: “Béo lên không quan hệ, chính là thân thể đừng có chuyện gì mới tốt. Trẫm đem tấu sớ làm xong, liền truyền y nữ xem mạch cho người, chúng ta tiếp qua Hoa Dung cung.”

Nàng một hồi u oán, lần xuất cung trước kia, hắn lo lắng thân thể của nàng, truyền y nữ xem bệnh cho nàng, hồi cung về sau hai người chiến tranh lạnh, mới vừa hết không lâu, hắn lại nữa rồi - -

Nhưng biết hắn lo lắng, nàng trong lòng cảm thấy ngọt ngào, không tiếp tục vòi vĩnh, tự lấy viên mơ ăn, lại đi xem tiểu thuyết quái dị của nàng.

Hắn thấy nàng nhu thuận, hôn lên tóc nàng, liền lại nhìn tấu chương.

Nàng mới nhìn một lát, chỉ cảm thấy tay nhất trọng, sách từ trong tay rơi xuống, thần thức từ từ bắt đầu mơ hồ, rất nhanh liền nhắm mắt lại.

...

Khi tỉnh lại, nhưng lại thấy ở trong phòng.

Nàng vén chăn, chạy vội ra ngoài.

Trong thư phòng, Từ Hi hai người đã không có ở đây.

Long Phi Ly chấp tay đứng ở trước cửa sổ, cửa sổ rộng mở, ngoài đình viện, cấm quân qua lại Tuần sát, hết thấy yên tĩnh.

Nàng khẽ nhíu mày... Hắn căng thẳng thân thể, giống như đang suy nghĩ chuyện gì.

Nàng rón ra rón rén đi đến sau lưng của hắn, đột nhiên vươn cánh tay ôm cổ hắn.

Hắn phẩy tay, ôm nàng đến phía trước, cầm nhẹ nhàng gác qua tóc của nàng.

“A Ly, chuyện gì?” Nàng nhin không được hỏi.

Hắn lại nhàn nhạt hỏi: “Người ngày gần đây cùng Bạch Chiến Phong có thư lui tới?”

Nàng trong lòng giật mình, tuy nói hắn cũng không ngăn cản hai người thông tin qua lại, nhưng vì tránh hiềm nghi, phòng chuyện tình Long Tu Văn tiết lộ, hai người tin tức phần lớn là do Tinh Oánh truyền lại.

Tinh Oánh trước đây không lâu theo Đoàn Ngọc Hoàn đi biên thành phòng thủ, gần đây tin tức lui tới cũng không nhiều, chỉ mật mờ dạn dò vài câu người bọn họ muốn tìm còn không có tin tức, nhưng Bạch Chiến Phong nói sẽ nghĩ biện pháp.

Nàng đánh giá biên quan rất nhanh lại sẽ có chiến sự, bởi vì Ninh Quân Vọng mang trọng binh đi đánh Nguyệt lạc, biên thành binh mã không nhiều lắm, Đoàn Ngọc Hoàn mới dẫn một bộ phận cấm quân tiến viện biên thành.

Nàng không biết hắn vì sao đột nhiên hỏi cái này, dưới sự kinh hãi, vội cười nói: “Người cũng không phải không biết chữ của ta xấu, nghĩ đến cũng không được.”

“Trẫm không có ý tứ gì khác.”

Khép tại trên eo nàng hai tay nắm thật chặt, trên đầu nàng sức nặng xoay mình một lần nữa, hắn đem trọng lượng của mình áp cho nàng.

Nàng biết rõ hắn đang suy nghĩ chuyện gì, trong lòng khẩn trương, muốn hỏi, rồi lại sợ quấy rầy hắn.

453. Chương 442: Tình Thương Yên Hà (27) - - Nàng Cũng Tôi!

Thanh âm của hắn lên đỉnh đầu nhẹ nhàng truyền đến, “Ta tự hỏi bình sinh không hổ không thẹn, duy ngày gần đây có việc hối tiếc nhất, chỉ có một chuyện hối tiếc nhất...”

Nàng ngẩn ra, giật mình, bật thốt lên, “Lời này là đại ca nói?”

“Ừ, chuyện hối tiếc này, người biết là chuyện gì sao?”

Nàng theo bản năng lắc lắc đầu.

“Trẫm vừa lấy được văn kiện khẩn cấp tám trăm dặm của Chiến Phong.” Long Phi Ly ánh mắt xa xôi, “Trẫm còn tưởng rằng dùng giao tình hai người các người, người sẽ biết.”

“Là Nhật Ảnh thành bên kia có chuyện gì xảy ra sao?”

“Hung Nô tụ tập rất nhiều quân đội tại Nhật Ảnh thành phụ cận Tuyết Lan sơn.” Long Phi Ly nhạt Đạm Đạo.

“Muốn chiến tranh sao?” Nàng toàn thân chấn động, vừa lo lắng an nguy của Bạch Chiến Phong, Tinh Oánh, lại kinh ngạc cực kỳ, vừa nghĩ giao chiến sắp tới, vì cái gì Bạch Chiến Phong giao văn kiện khẩn cấp cho Long Phi Ly lại sẽ nói chuyện riêng tư này, bình sinh chuyện hối tiếc nhất - - nàng đột nhiên cả kinh, chẳng lẽ Bạch Đại ca chỉ là sự kiện trấn Yên Hà, nàng biết rõ, hắn liên tục tự trách không thể bảo vệ được nàng!

Nàng biết rõ trước khi bắt Long Tu Văn cầm tới giải được, Bạch Chiến Phong nhất định sẽ không nói ra việc này, nhưng vì cái gì hắn sẽ nói lời này trong văn kiện khẩn cấp cùng Long Phi Ly đây? Bạch Chiến Phong nói câu nói kia rốt cuộc có hàm nghĩa gì?

“A Ly, Bạch Đại ca còn nói gì sao?” Nàng nhin không được hỏi.

Long Phi Ly đột nhiên buông nàng ra, tại thư phòng qua lại bước đi lúc đầu thong thả sau càng nhanh lên, lông mày hấn nhú chặt, ánh mắt lấp lánh cực nhanh, tựa hồ đang suy tư chuyện cực kỳ khó giải quyết... Nàng rất ít chứng kiến dạng này của hấn, trong lòng càng phát ra bất an.

Nàng định bước qua, hấn đột nhiên dừng lại, xoay người đề vai của nàng xuống, chăm chăm nhìn nàng một hồi lâu.

Loại cảm giác đó đè ép làm nàng hít thở không thông, nàng đang muốn mở miệng, hấn lại điểm chóp mũi của nàng, “Tổ tông có quy củ truyền xuống, chuyện quân chính, hậu cung phi tần không nên hỏi cũng như nhúng tay vào.”

Hấn một câu nói đem nàng phá hỏng, về việc này, nàng biết rõ hấn sẽ không nói cho nàng biết.

Hấn thong thả trở về chỗ ngồi, nâng bút lông cừu, nhanh chóng viết gì đó.

Nàng biết hấn luôn luôn đúng mực, cũng biết trên tay hấn hấn là vấn đề cơ mật, không đi qua, yên lặng vào trong phòng - - nghĩ tới buổi tối trở về muốn viết tin cho Tinh Oánh, căn dặn Bạch Chiến Phong cùng hai vợ chồng nàng cẩn thận một chút.

Trong phòng nàng tựa tường nghỉ ngơi, chẳng biết tại sao tim đập lợi hại, dự cảm đây là thư hồi báo Long Phi Ly sẽ gửi cho Bạch Chiến Phong.

Long Phi Ly viết thư tín, nhanh chóng lấy sáp niêm phong, truyền tử vệ, đem thư giao cho hấn, thấp giọng phân phó vài câu, tử vệ kia lập tức dập đầu rời đi.

“Tiểu Thất, tới đây.”

Thanh âm của hấn truyền đến, nghe qua lại hơi điểm táo bạo.

Nàng ngẩn ra, xóc rèm, đi đến bên cạnh hấn.

Hấn vươn tay, bế nàng vào trong ngực, trầm mặc một hồi lâu.

Dạ tiệc ở Hoa Dung cung, nàng cùng Long Phi Ly qua rất muộn. Tất cả vì Long Phi Ly ngồi như người chết ở trong Trữ Tú Điện, Từ Hi cùng Lục Khải đến thúc giục nhiều lần, hấn vẫn ngồi trên ghế dựa, nhú chặt lông mày, không biết đang suy nghĩ gì.

Nàng thật cũng không lo lắng, người này phần lớn là tính kẻ người khác, không có mấy ai có thể tính kế hấn.

Thấy đã trễ, hai đại thái giám đều nóng nảy, nàng đành phải đi thúc giục hấn, hấn liếc nàng một cái, đột nhiên hung ác lên giọng: “Niên Tuyền Cơ, trầm mặc kẻ người nghĩ làm sao, người muốn giận muốn hận đều được, nhưng người đừng hòng rời khỏi ta!”

Nàng một hai không hiểu, hỏi vài câu, hấn cũng không để ý tới, trong lòng nàng bức bối, mắng: “Người bị bệnh thần kinh.”

Trên đường đi, người nọ vẫn là hơi nhú mày, nàng liền đưa tay đi xoa mày hấn. Hấn nắm tay nàng, đưa lên môi hôn nhẹ, nàng vừa thẹn vừa vội, dọc theo con đường này, hấn còn không để cho người ta sống, nàng mang danh họa thủy trong ngoài cung đều biết.

Đừng nói hai đại thái giám đằng sau cùng Thanh Phong, còn có một đám người hầu đi theo lẫn trong cấm quân, Điệp Phong cùng vài tỷ nữ trong Phụng Thụ cung, ở sau lưng sớm đã âm thầm che miệng cười trộm.

Đến Hoa Dung cung, bữa tiệc đã bắt đầu.

Ngoài phu thê Đoàn Ngọc Hoàn, còn có tân khách vốn đã xuất cung trước khi có gia yến.

Kể cả... Truy Truy?!

Truy Truy có ân cứu mạng Như Phi, Như Phi cho Truy Truy vào cung tham gia thọ yến vốn không gì đáng trách, chỉ là, nàng đã hướng Long Phi Ly xin chiếu chỉ, để cho Truy Truy vĩnh viễn không được tiến cung, nàng không biết Như Phi vì sao còn muốn cho Truy Truy vào cung.

Nếu nói là trước chuyện trấn Yên Hà, nàng cùng Truy Truy quan hệ còn có thể chữa trị, về sau, nàng mặc dù không đành lòng giết nàng, nhưng xác thực đã không muốn gặp lại nàng!

Nàng cả đời này, cũng không nghĩ phải nhìn nàng nữa!

Ngoài Như Phi, mọi người thấy hai người đi tới, đều rời ghế đứng dậy thi lễ.

Nàng xem thấy Truy Truy đi về phía nàng, màu tím váy áo chập chờn, đem đó trong miếu Tía Tô, lời Long Tu Văn đột nhiên ở bên tai sâu kín vang lên.

- - vốn ta cũng không biết hành tung lần này của ngươi, ngươi nói là ai báo cho ta, là Ôn Như Ý!

Xem ra quá giống mặt Truy Truy, hồng y long hậu kia ở trong miếu lạnh lùng nhìn chằm chằm nàng bị người xé rách quần áo - - khoe môi vẫn còn nổi nhàn nhạt cười.

Long Phi Ly nhìn lướt qua mọi người, ánh mắt xẹt qua cô gái áo tím trong đám người - - nàng đối với hắn nói về chuyện tình Tía Tô. Ngoại trừ nàng, lại có người hướng hắn ta nhắc tới ngàn năm trước truyền thuyết kia, đề cập chuyện tình thần thoại.

Nếu hắn tin tưởng vị thần xác thực tồn tại, như vậy Tía Tô trước mắt đây?

Thân thể trên tay hắn đang kịch liệt run rẩy. Hắn rung mình, nhìn về phía Tuyền Cơ, đã thấy nàng sắc mặt tái nhợt, chăm chú nhìn Như Ý.

“Tiểu Thất.” Hắn cảm thấy căng thẳng, khẽ nhỏ giọng, “Lục Khải, đưa Như Ý cô nương ra ngoài.”

454. Chương 443: Tình Thương Yên Hà (28) - - Hắn Kích Động!

Mệnh lệnh của Long Phi Ly làm kinh hãi tất cả mọi người, Truy Truy sắc mặt đột biến, cắn răng cười lạnh nhìn Tuyền Cơ.

Vốn là năm đó trên Kim Loan điện, thân phận Như Ý bị bóc trần là nữ nhân của Long Phi Ly, nàng lại cứu Như Phi, tất cả mọi người cho rằng nàng tất nhiên sẽ được phong phi, về sau Như Phi đề xuất phong phi, nào biết lại bị Niên Phi phản đối, Long Phi Ly sủng ái Niên Phi, chẳng những không có đem Như Ý phong phi, về sau thậm chí đưa nàng đi xuất cung.

Ngoài mặt tuyệt không dám nhiều lời, nhưng trong ngoài triều đình, cung đình lén lút nói Niên Phi ghen ghét, tâm địa hẹp hòi, dù sao thời điểm thái hậu còn tại, Như Ý cô cô giúp Niên Phi không ít việc. Hôm nay Như Phi thọ yến, lại thỉnh Như Ý tiến cung uống rượu, bất quá một bữa cơm, nào biết Niên Phi lại cũng không dung cho.

Long Tử Cẩm thấy thế, gấp rút bước ra khỏi hàng, quỳ đến Long Phi Ly cùng Tuyền Cơ hai trước mặt, cầu khẩn: “Cửu ca, Cửu tẩu, Như Ý đối với mẫu hậu có ân cứu mạng, mẫu hậu vẫn nghĩ tới, vốn có ý chỉ Cửu ca trước đó, nhưng mẫu hậu xuất cung có nhiều bất tiện, ngày hôm nay lại là ngày sinh mẫu hậu, Cửu ca Cửu tẩu liền vì mẫu hậu cùng Tử Cẩm đi.”

Hắn nói xong, liếc nhìn Long Phi Ly một cái, cuối cùng, con mắt tập trung tại trên người Tuyền Cơ.

Biết nỗi khổ tương tư trong lòng Long Tử Cẩm, cũng không ác ý, Tuyền Cơ cười khổ, trong miệng hắn nói Cửu ca Cửu tẩu lại rõ ràng nhìn nàng, làm cho nàng trả lời thế nào?

Môi nàng khẽ nhúc nhích, Long Phi Ly lại trầm giọng cắt đứt Long Tử Cẩm, “Lão Thập, ngươi còn như muốn ở lại chỗ này uống rượu, liền đừng quấy nhiễu Cửu tẩu.”

Sau đó hắn lạnh lùng liếc Lục Khải một cái, người sau cảm thấy rung mình, bước nhanh đến bên cạnh Truy Truy, nhẹ giọng: “Cô cô thỉnh cùng nô tài đi.”

Lục Khải âm thanh khê vang trong sảnh... Long Phi Ly lên tiếng, không người nào dám ra mặt biện hộ cho Như Ý. Vốn không cùng Như Ý đặc biệt giao hảo, triều quan hoặc trong phi tần như hoàng hậu Tuệ phi có muốn mượn Như Ý chiếm yêu thích của Như Phi chống lại Tuyền Cơ, cũng biết rõ thời cơ không nên.

“Niên Phi a, Như Ý cứu ai gia một mạng, câu cửa miệng nói, tri ân báo đáp, ai gia thử đưa nàng một ít lễ, nàng cũng không thu hạ, lòng ai gia bất an! Tựa như thập nhi nói, nàng đã xuất cung, ai gia chỉ muốn mượn cơ hội ngày sinh, cùng nàng gặp lại, mong trả ân ngày đó, người xem có thể?”

Long Phi Ly nhìn mình chăm chăm, Tuyền Cơ biết rõ, chỉ cần nàng mở miệng hướng Long Phi Ly nói một câu, Long Phi Ly chưa chắc cũng không toại nguyện ý của nàng, nhưng Như Phi hướng nàng mở miệng, một phen không thể chọn lựa, trừ phi nàng để hai người lại rơi hiềm khích, nếu không, nàng còn có thể nói cái gì?

Nàng đau khổ cười một tiếng, Long Phi Ly sắc mặt phút chốc sầm lại.

Nàng cả kinh, gấp rút nắm lấy tay áo, kéo kéo, đang muốn nói, tâm tình cực đoan kích động, bỗng thấy choáng váng, dưới chân có chút không vững, nàng khê cần rằng, muốn ổn định thân hình, thân thể lại mềm nhũn, hướng trong ngực hấn té xuống.

“Cửu tẩu.”

“Nương nương.”

...

Bị ôm chặt trong ngực nam nhân, nàng nghe được âm thanh Long Phi Ly nổi giận, “Cho trẫm truyền y nữ! Lục Khải, đem Ôn Như Ý mang ra ngoài! Quay lại chính người đi nhận một trăm hèo!”

“Tiểu Thất.”

Nàng nghe hấn thấp giọng kêu tên nàng, cổ mở mắt nhìn lại, thấy hấn sắc mặt đen thui giận dữ, trong giọng nói chứa đầy đau lòng và lo lắng.

Một chút chấn động trong lòng hấn, nàng thấy bị hấn ôm bỏ vào trên giường trong sảnh ấm, bụng dưới nàng đau đốn, tầm mắt có chút mơ hồ, gối lên trên đầu gối của hấn, tà tà nhìn lại, nghe tiếng bước chân người đi lại điên đảo trong sảnh, mỗi người trong miệng đang nói gì đó, thanh âm hỗn tạp một mảnh - - nàng có chút mờ mịt, thấy hấn vừa hôn nàng vừa dỗ dành an ủi. Hấn ngay trước mọi người hôn nàng, nàng có chút ngọt ngào vừa e thẹn, lại vô lực ngăn lại, dưới bụng càng đau đốn, đầu óc càng mê man.

Lúc này, một người gạt ra mọi người, bước nhanh đi đến bên cạnh nàng, khom đầu gối nửa ngồi chồm hổm trên mặt đất, ngón tay lạnh buốt nắm lấy cổ tay của nàng.

...

Tựa hồ là Thôi Y Nữ.

“Thôi Nghe Thường, nương nương thân thể như thế nào?”

Long Phi Ly vừa sợ vừa giận, thanh âm hung ác.

Nàng rõ ràng cảm thấy Thôi Y Nữ đáp ở trên tay nàng chỉ khê run lên, nàng hướng Thôi Y Nữ áy náy cười một tiếng, Thôi Y Nữ nắm chặt lại tay của nàng, trên mặt cười lúm đồng tiền tràn ra, dường như mừng rỡ cực kỳ.

Nàng đang nghi hoặc, đã thấy Thôi Y Nữ nhất mực cung kính quỳ đến trước mặt Long Phi Ly, âm thanh kích động run rẩy, “Bẩm Hoàng Thượng, Niên Phi nương nương nàng có bầu!”

Nàng nháy mắt một khắc ở trong đó lại không biết làm sao, lại vẫn có thể rõ ràng cảm giác được nam nhân ôm nàng toàn thân chấn động, bàn tay để trên cánh tay của nàng cũng run lên nhẹ nhẹ, “Tiểu Thất, có nghe hay không? Chúng ta có hài tử, người có hài tử của trẫm! Chúng ta lại có hài tử!”

Là một đêm kia ở Phượng Thụ cung sao? Chung quanh âm thanh hỗn loạn đồng dạng như muốn nổ tung, nàng vui mừng, từ từ nhắm mắt lại...

Thanh âm phảng phất còn ở trong tai, nàng mang thai? Nàng rốt cục lại có con của hắn? Nàng lòng tràn đầy kinh hãi kích động, cố ngồi dậy... Nàng đã trở lại?

Cả phòng đen tối, vẫn còn có thể lờ mờ cho thấy nơi này là Trữ Tú Điện.

Bên cạnh bàn, ngồi một người.

“Tiểu Thất.”

Nàng cả kinh, lại lập tức an tâm, bởi vì nàng quen thuộc nhất thanh âm của hắn.

Nàng cười ngọt ngào, “A Ly.”

“Người xác định người không có gọi sai tên?”

Trong bóng tối, nam nhân đứng dậy, Tuyền Cơ ngẩng ra, lựa trên kệ bên cạnh giường bị ném trên đất, ánh sáng dạ minh châu bị che khuất, trong phòng ánh sáng yếu ớt.

Long Phi Ly đứng bên cạnh bàn, lạnh lùng nhìn chằm chằm nàng, ánh mắt nặng nề.

455. Chương 444: Tình Thương Yên Hà (29) - - Cùng Nhau Đau Đớn

A Ly? Cái gì gọi sai tên?”

Tuyền Cơ ôm lấy chăn mền, ngực một hồi đau nhói, kinh ngạc nhìn xem Long Phi Ly đột nhiên trở nên âm lạnh.

Hắn mới vừa rồi còn mừng rỡ như điên, vì cái gì hiện tại - -

“Thí dụ như, Bạch Chiến Phong.” Hắn bước nhanh tới, hai tay đè chặt vai nàng, ánh mắt chòng chọc nhìn nàng, chữ chữ bỗng nhiên dừng lại.

Nàng không hiểu hắn vì cái gì đột nhiên nói với nàng lời này, ánh mắt của hắn sâu rét lạnh miệt, trong lòng nàng hoảng loạn, xoa lên mặt của hắn, lại bị tay hắn đẩy ra.

Lần này, lực đạo cũng không lớn, nàng lại cảm thấy rất đau. Nàng sửng sốt nhìn mình bị hắn đẩy tay, không thốt nên lời.

Nhưng hắn lại mở miệng trước, “Tại ngươi tỉnh trước khi đến, trầm một mực nghĩ, ngươi nhất định đã uống thuốc, chỉ là nếu đã uống thuốc, vì sao không uống cho hoàn toàn một chút?”

Hắn sao sẽ biết nàng uống qua thuốc! Tuyền Cơ toàn thân chấn động, nắm chặt đệm chăn “Lời này của ngươi là có ý gì?”

“Có ý gì?”

Nàng nghe được âm thanh âm nặng nề lạnh lẽo đến cơ hồ không cách nào tưởng được từ đỉnh đầu truyền đến, trên bờ vai, tay của hắn cấp tốc bóp chặt, xương cốt của nàng như bị hắn bóp nát.

“Nếu như ngươi không có uống qua thuốc, như thế nào còn tưởng rằng đây là cốt nhục của trẫm?”

Phảng phất bị cái gì hung hăng đập vào trong lòng, nàng toàn thân cứng đờ, đột nhiên ý thức xuất hiện làm nàng cảm giác hít thở không thông, móng tay đang gắt gao vùi lấp trong chăn rất nhanh bị phá gãy.

Nàng không còn khí lực đi nhìn mắt của hắn, thanh âm của hắn lại không chịu buông qua nàng.

“Hơn hai tháng đại đích hài tử, vậy thì ngươi cho rằng trẫm ngay cả mình có chạm qua ngươi Niên Tuyền Cơ hay không cũng không biết?”

Hơn hai tháng... Là Yên Hà trấn mang thai hài tử?

Sau đó tránh thai thất bại?

Tuyền Cơ kinh ngạc nhìn về phía bụng đắp chăn còn bằng phẳng như gương, tay chân, thậm chí tim, lộ vẻ tang thương lạnh buốt, sợ, hận, đau, cảm giác phân không rõ loại khí thể càng mạnh.

Nàng ngơ ngác nhìn về nam nhân trước mặt, a, trong ngữ khí của hấn khinh miệt châm chọc là cười nàng ngu xuẩn sao? Mang thai, lại hai ba tháng cũng không biết chút nào sao?

Nàng thân thể không tốt, hay bởi vì có bầu không được con của hấn, tâm can tích tụ, trước kia không thể không thử qua nguyệt sự không cho phép, về sau tại Thôi Y Nữ điều trị hạ, mới khá hơn. Đứa bé này ở trong bụng quá yên lặng, như nôn mửa những thứ này sớm mang thai phản ứng đều chưa từng có... Nàng cho là chuyện đêm đó, hậm hực trong lòng, mới ảnh hưởng tới nguyệt tín, còn theo như trước kia Thôi Y Nữ mở phương thuốc ném qua thuốc.

Nguyên lai là có con.Đúng là, Tinh Oánh kê đơn thuốc nàng đều uống, làm sao sẽ có? Nếu nói là lần đầu tiên mang thai thời điểm, Thôi Y Nữ giảm liều thuốc, làm cho nàng có hài tử, lần này vì sao lại trùng hợp như thế, Tinh Oánh biết rõ sự tình liên quan trọng đại, như thế nào không cẩn thận bỏ thuốc.

Nàng mắt mũi chua xót, lại đột nhiên một ý nghĩ thoáng qua - - ngày đó nàng làm cho Diệp Phong đi lấy thuốc, Diệp Phong đụng phải Thôi Y Nữ... Đơn thuốc kia là thuốc gì, Diệp Phong cùng Thôi Y Nữ cũng biết, nếu là... Các nàng hảo ý đổi thuốc đây?

Như nàng căn bản cũng không có ăn vào thuốc!

Thì ra là muốn trốn thủy chung... thủy chung chạy không khỏi!

Nàng tâm tâm niệm niệm muốn mang thai con của hấn, thủy chung có bầu không được... Ước nguyện người ta trọn đời cũng không có lại chỉ một đêm, nàng lại có hài tử của người kia - -

Nàng trong cung thời gian đều ở chung một chỗ với hấn, chỉ có tại trấn Yên Hà ngoài ý muốn, bọn họ tách ra... Đêm đó, từ đầu đến cuối hấn cùng nàng một chỗ, chỉ có Bạch Chiến Phong, về sau, không biết là nguyên nhân gì, Bạch Chiến Phong tại cấp hàm nói như vậy, cho nên hấn hoài nghi Bạch đại ca sao?

Hơi thở nặng nề của hấn không ngừng phun lên trên mặt của nàng, tay hấn dán sát vai nàng, ẩm ướt như phồng, tâm của hấn, sớm đã lạnh chết?

Nàng liều mạng lắc đầu, mạnh ngẩng đầu chống lại ánh mắt của hấn.

Hấn con mắt đen lạnh giống một đạo tuyền, như muốn đem nàng hút đi vào hung hăng đập phá nghiền nát.

“Không phải là hấn? Vậy là ai? Hả?” Long Phi Ly nhếch môi cười, con mắt sắc trầm xuống, đột nhiên vòng tay bóp lấy cằm nàng, “Sau khi ngươi hồi cung, liền bắt đầu tránh né trầm, trầm sớm phái người đến hộ nông trại thăm dò, tìm được nhà nông nơi ngươi ngủ trọ, đêm đó, các ngươi ba người cùng phòng, Nhạc Tinh Oánh liên tục hôn mê bất tỉnh, trong phòng có ba người, nhưng trên thực tế xem như chỉ có ngươi cùng Bạch Chiến Phong hai người ở đây!”

“Về sau, người trong nông trại chứng kiến hấn ôm ngươi ra ngoài!”

“Ngươi biết trong tâm của ta chỉ có ngươi,” tầm mắt sớm đã mơ hồ không chịu nổi, nàng run rẩy nắm cánh tay hấn, “Long Phi Ly, không có! Chúng ta không có! Ta có thể hướng ngươi thề, không phải là Bạch Chiến Phong, không phải hấn!”

Nàng rầm rứt khóc, đột nhiên bị hấn từ trong đệm chặn ôm lên, nàng bị buộc nửa quỳ trên giường, đầu của nàng bị tay hấn mạnh mẽ đè xuống, hấn đem nàng ôm trong ngực sít sao, thanh âm của hấn đau khổ gâm nhẹ tại bên tai nàng, “Tiểu Thất, nói cho trầm, có phải hay không Long Tu Văn? Có phải hay không Long Tu Văn làm?”

Tuyền Cơ Tâm giật mình, đột nhiên tỉnh ngộ ra, vừa rồi - - hấn đang thử nàng, từ nàng bắt đầu tỉnh lại, hấn vẫn đang thử nàng!

Tất cả lời muốn nói đọng lại trên bờ môi, trong lúc nàng còn đang sợ giật mình, hấn lại đột nhiên dùng sức đẩy ra nàng, vừa lui lại, khom đầu gối nửa quỳ trên mặt đất.

Tâm xoắn chứng bệnh! Nàng không thể chờ!

“Không phải là hần!” Hung hăng cắn đầu lưỡi một cái, lời vừa ra khỏi miệng, nàng lập tức lão đảo xuống giường đi đỡ hần, “A Ly, người ra sao?”

Bình sinh lần đầu tiên, nàng cẩn thận như vậy, tâm căng tới cực điểm, không dám ở trên mặt lộ ra phân nửa đau lòng, chỉ làm ra vẻ không biết.

Tay của nàng không ôm được thân thể hần. Hần ngồi yên phát một cái, nàng ngã ra ngoài.

456. Chương 445: Tình Thương Yên Hà (30) - - Chuyện Khó Làm

Nàng ngồi dưới đất, nhìn xem hần chậm rãi đứng lên, tay đang để trên ngực rơi xuống, con mắt sắc lạnh như băng, trong lòng nhẹ khê cười - - triệu chứng từ từ biến mất sao?

Nàng nghĩ, người nam nhân này yêu nàng, trừ đi việc này có thể tác động đến hần, hần sửa nhần tâm tính mười bốn năm, không có gì là hần không thể điều chỉnh cho thích hợp tới.

Chỉ cần hần yêu nàng, là đủ rồi.

Nàng biết mình bỏ qua thời gian biện hộ tốt nhất, nàng vừa rồi trả lời thời gian vừa vặn: không nhanh không chậm.

Cuối cùng cố gắng nói đôi lời với hần, môi mới vừa giật giật, hần lại đi đến bên cạnh bàn, hai tay quẹt một cái, mọi thứ trên bàn bị quét rơi hết xuống đất.

Bức họa, ngọc thạch, ngọc Như Ý, bình hoa... Thân hình hần như thoi đưa, nàng si ngốc nhìn xem hần nghiêm nghị cười to, đem tất cả những đồ vật trong phòng toàn bộ đập phá.

Một mảnh vụn hoa sứ bay về phía mặt, nàng kinh hãi nhưng tránh né không kịp, có lẽ, cũng không muốn tránh, nhắm mắt lại.

Nhưng không có đau đớn.

Nàng ngẩn người, mở mắt ra, hần không biết khi nào thì đã nghiêng người đứng ở trước người của nàng, nắm trong tay bễ sứ.

Góc cạnh mảnh sứ vỡ bén nhọn đâm sâu vào tay hần, máu từ lòng bàn tay chảy xuống, hần như không cảm thấy gì, chỉ là nắm mảnh sứ kia, ánh mắt hắc ám chiếu trên người nàng, khóe miệng hần vẫn ưu nhã hình cung, nhưng trong đôi mắt phượng xinh đẹp, tia máu vằn lên, ánh lên tia khinh bỉ, cảm hận cùng giận dữ.

Ánh mắt cảm hận kia thăm thẳm sâu đen.

Nhìn máu đỏ tươi trên tay hần, bị thương thống hận trong mắt hần, trên người nàng tất cả vui vẻ cùng khí lực phút chốc phảng phất bị cái gì rút đi hết thảy, nàng giống như điên chạy qua ôm lấy hần.

“A Ly, đừng nhìn ta như vậy, van cầu người, đừng nhìn ta như vậy.”

Hần cười khê một tiếng, sau đó cười to dần lên, ném mảnh sứ trên tay, kéo tay áo, nắm lấy cổ nàng.

“Niên Tuyên Cơ, vì sao ngay cả lừa gạt trăm một câu người cũng không chịu? Chỉ cần người nói là Long Tu Văn làm, chỉ cần người nói là súc sinh kia cưỡng bách người!”

Nước mắt hần lăn xuống dọc theo tay, bàn tay giữ tại trên cổ nàng chấn động mạnh một cái, rất nhanh bóp chặt, mũi chân của nàng bị nhắc lên khỏi mặt đất. Nàng bị bóp cổ nhiều lần, nhưng chưa từng có lần nào thống khổ như vậy.

Thống khổ, nàng lại không định giãy giụa, nàng đã sớm mệt mỏi, đúng là, đáy lòng có một hy vọng, tưởng cùng hần ở chung một chỗ, nhớ tới hần vừa biết nàng có thai mừng rỡ như điên, nhớ tới hần lúc nửa đêm lau mồ hôi cho nàng khi nàng trong cơn ác mộng, nhớ tới ngày hần giao việc cho Lục Khải... Nàng càng không thể làm cho hần hiểu lầm Bạch Chiến Phong.

Nàng nâng tay hất lên, nhìn hắt chăm chú, dùng hết khí lực, cổ họng phát ra âm thanh vẫn tắc nghẽn không hoàn toàn, “Nếu như ta nói...”

Thanh âm không cách nào tiếp tục, họng như bị lửa đốt, mí mắt đảo, bàn tay vịn tại trên tay hắt cũng chậm chậm buông mở, áp lực trên cổ đột nhiên mất đi.

Hắt một tay kẹp lấy sau lưng của nàng, một tay nắm cầm nàng, con mắt sắc hung ác lệ, “Nói, tìm một cơ cho trẫm không giết người cùng Bạch Chiến Phong!”

Nàng rũ xuống con mắt, “Không phải là hắt! Không phải là Bạch Chiến Phong, đêm đó, hắt cùng với ta đi ra ngoài tìm người, trên đường, Đại ca cùng người đánh nhau, ta lo lắng người, len lén đi tìm người, về sau trong rừng gặp được một người nam nhân... Ta không biết hắt là ai, ta - - ”

“Nói dối không thông minh!” Lời nói lại bị âm thanh hung bạo của Long Phi Ly cắt đứt, đôi mắt phượng đỏ lên đến đáng sợ, trán của hắt dùng sức chống đỡ trên trán của nàng, “Từ lời nói lúc đầu trẫm vừa rồi hỏi người, người chỉ liên tục cường điệu không phải là Bạch Chiến Phong, khi đó người sớm có cơ hội phản bác, người lại cũng không nói là người khác gây nên, bởi vì người rất sợ rất loạn, dù cho là người thông minh gặp phải chuyện này cũng sẽ loạn. Bởi vì người vẫn cho là người đã uống vào được thiện, cái này cũng không trong dự liệu của người.”

“Hộ nông ở trấn Yên Hà kia, dân phong thuần phác, ít có người ngoài tiến vào, cũng bởi vì dạng này, Bạch Chiến Phong mới dẫn người tránh vào chỗ kia, đêm đó trong rừng không phải là người của trẫm cũng là người của Long Tu Văn, bất luận là ai mọi người tuyệt sẽ không đụng người, bởi vì bọn họ không dám!”

“Long Phi Ly vừa rồi liên tục cùng tự mình nói, nếu bàn về đêm đó tình hình, như người đơn độc gặp qua Long Tu Văn, Long Tu Văn vốn là đối với người cố ý, thậm chí cho phép phong phi hậu,... Bất quá là trẫm đối gạt mình! Nếu nói là hắt ngày đó bức bách người, người vì sao đến bây giờ cũng không dám cùng trẫm nói?”

“Một đêm kia, còn có ai ở bên cạnh người?”

Tuyền Cơ chỉ cảm thấy trên trán nhiệt độ chợt lạnh đi, hắt đã hoàn toàn rời khỏi người nàng, hắt khẽ hướng lui về phía sau, trong mắt tia đỏ càng thêm rõ ràng, dày đặc, phảng phất muốn đem đôi mắt nhuộm thành đỏ sẫm, hắt lạnh lùng nhìn chăm chăm nàng, khóe mắt đuôi mày đều mang ra khỏi một cổ hung ác, Tuyền Cơ nhắm mắt lại, khóe miệng mằn ra tia cười.

Thì ra, càng tuyệt vọng, càng biết cười.

Nàng nghĩ, hắt sẽ giết nàng. Như nàng hiện tại lại vì Bạch Đại ca cầu tình, như vậy, Bạch Đại ca sợ sẽ bị chết nhanh hơn! Đột nhiên lại nhớ tới, ngoài nội phòng, nàng nghe tâm tư của hắt, bọn họ quay về những ngày tốt đẹp trước đó, nàng nói, nàng cùng Bạch Chiến Phong cũng không có gì khác. Hắt nói, nàng nói, hắt tin. Chỉ là, như có một ngày, nàng phản bội hắt, hắt sẽ giết nàng!

Cùng nàng đồng dạng, hắt cũng đang cười, cười một tiếng trong lúc đó, tao nhã vô song.

Long Phi Ly, có phải hay không lòng của người cũng giống vậy tuyệt vọng?

Tại thời điểm chúng ta đều khuất phục sự thật, A Ly, có thể hay không đừng tin con mắt của người, không cần phải đi xem hết thấy những gì nhìn thấy trong mắt là “Sự thật”.

Chỉ tin ta.

Bởi vì ta là ta.

Long Phi Ly cũng nhìn nàng, mặt mày tựa như cuốn quá sóng lớn tuyết trắng, nhẹ nhàng tràn ra hình cung, “Niên Tuyền Cơ, thiên hạ này, cho tới bây giờ không có một ai, để cho ta như thế đối đãi qua. Lúc bảy tuổi, ta nghĩ chỉ có làm thế nào đoạt lại giang sơn phụ hoàng giao cho từ trong tay những người kia, không làm con rối vương, đem mẫu phi của ta cứu ra, bởi vì nàng là mẹ ta.”

“Ta sớm nên để người chết. Để ta mưu toan suy nghĩ chỉ có Vân Thương đại lục là đáng giá mà không phải là người, ta lại mỗi ngày nghĩ tới thân thể của người được hay không, chỉ sợ người không vui, ta đối với mẹ của ta nói, người Niên Tuyền Cơ là nguyện vọng của Long Phi Ly ta.”

Tuyền Cơ lắc đầu, trong lúc khóc cười đó, nói không nên lời.
Ngoài cửa sổ trắng giống như cái móc, trăng Tây Lương, luôn khó tròn.
Nan duyên.

457. Chương 446: Tình Thương Yên Hà (31) - - Có Bỏ Được Hay Không (1)

- Tự hỏi bình sinh không hổ không thẹn, chỉ có một chuyện hối hận nhất. Đó là thời điểm Long Phi Ly đi, đuôi mắt vẽ một cái, cười lạnh phun ra lời.

Tuyền Cơ bị cho trở về Phượng Thấu cung.

Ngoại trừ Diệp Phong, trong nội cung cung nhân đều bị thay đổi. Nô bộc làm việc bên ngoài, tất cả mọi người xúm lại đàm tiếu.

Hỏi Diệp Phong, quả nhiên là Diệp Phong lén lút thay đổi thuốc, cho rằng nàng đang cùng Hoàng Đế cẩu kính. Nàng nguyên là hảo ý, chỉ là chuyện không không chế được thôi.

Đến khi nàng muốn gặp hắn, chỉ là nàng sẽ không còn được gặp lại hắn. Nàng không cách nào tiến vào Trữ Tú Điện.

Đồng thời, hắn cũng chỉ nửa giam cầm nàng, nàng có thể đi vào ra Phượng Thấu cung, nhưng ai nàng cũng không còn thấy. Không nói đám người Long Tử Cẩm, chính là Thôi Y Nữ cũng không còn thấy, đi đến Thái Y Viện, Thôi Y Nữ luôn không có ở đây. Nàng hiểu, là lệnh của hắn.

Bụng vẫn chưa thấy lớn, thể nhưng khối thịt máu đúng là lớn lên, nàng trải qua cuộc sống như cái xác không hồn, nàng muốn phá thai, nhưng không có thuốc. Cảm giác như là sống không bằng chết.

Có lần nàng ở trong bóng đêm cầm lấy mảnh ngói nghiền nát sứ ngói nhẹ nhàng khoa tay múa chân trên người mình, rất nhanh, từ góc tối tử vệ nhảy ra chế trụ.

Về sau, hắn đến.

Hắn lạnh lùng chăm chú nhìn nàng thật lâu, nói, nếu nàng động nạo thai hoặc có loại ý niệm đó trong đầu, hắn lập tức giết Bạch Chiến Phong.

Sau đó, lại qua vài ngày, có một đêm, nàng nằm ở trên giường, hắn đột nhiên đến, toàn thân mùi rượu đem nàng gât gao ôm lấy, cũng không nói chuyện, thật lâu, mới lảo đảo rời đi.

Nàng vẫn cho là, hắn sẽ ban thuốc hoặc làm cho người ta đem hài tử trong bụng nàng xoá sạch, nhưng hắn vẫn không để cho nàng đem hài tử lấy xuống, rõ ràng hắn sớm đã điên cuồng thống khổ không chịu nổi.

Kỳ quái, đau đớn là nàng rất rõ ràng cảm giác được, hắn càng ngày càng hận nàng.

Cũng nghĩ là hắn sẽ cho đòi Bạch Chiến Phong trở lại, nhưng vẫn không có - - Hung Nô phát khởi tiến công.

Về sau, nghe nói hắn có tân sủng, mới có một quý tần, hàng đêm ân sủng. Chỉ là vị tân quý tần này nghe nói cực kỳ thần bí, nửa bước không ra hiên trong, không có người thấy vị mỹ nhân này, hầu hạ người làm cũng một mực giữ kín như bưng, không hề đề cập tới.

Nàng không khóc, đỏ mắt chính là Diệp Phong, hỏi nàng, nàng cùng hoàng thượng có phải là lại nháo cái gì khó chịu. Nàng không cách nào trả lời.

Ngược lại Như Phi sang đây xem qua nàng vài lần, lại nói chút ít lời an ủi, nói cùng nàng hiện tại thân thể có nhiều bất tiện, làm cho nàng chớ trách Hoàng Đế.

Trong ngoài cung đều đang suy đoán tâm Hoàng Đế, là vì Niên Phi mang thai không cách nào hầu hạ, hay là Hoàng Đế xác thực lại có người tình mới. Từ từ tất cả mọi người nghiêng về loại suy đoán sau, bởi vì Hoàng Đế không hề đặt chân vào Phượng Thấu cung.

Trong lúc có nhiều truyền thuyết, cuộc sống vẫn trôi qua.

Nàng thống khổ lại vẫn thủ một tia hi vọng. Hi vọng Bạch Chiến Phong cùng phu thê Tinh Oánh bình an, hi vọng Bạch Chiến Phong an bài người cuối cùng có thể bắt giữ Long Tu Văn, cầm tới giải được.

Bảo Diệp Phong trong cung thời điểm ra ngoài, thám thính chút ít tình huống biên quan.

Tình hình thời chiến ai cũng quan tâm, nên cũng không khó hỏi thăm - -trận chiến Tuyết Lan sơn, rất khó đánh. Binh lực cách xa quá lớn, hoàn cảnh xấu cơ hồ là so một với năm.

Nếu thủ thành không phải là Bạch Chiến Phong, chỉ sợ Tuyết Lan sơn sớm đã bị chiếm đóng. Hung Nô cho rằng, Bạch Chiến Phong chỉ sẽ tử thủ thành trì, không nghĩ tới hấn lại lợi dụng thế núi hiểm trở, phát động mấy lần đánh bất ngờ, làm cho Hung Nô hao tổn không ít binh mã. Công thủ trong lúc đó, dụng binh như thần.

Chỉ là, theo thời gian trôi qua, Tuyết Lan sơn càng ngày càng khó thủ, Hung Nô tiếp tế sung túc, mà binh lương cho quân Tây Lương lại không đến. Bởi vì quân đội Tây Lương tập trung tại Nguyệt Lạc, bên kia chiến sự mặc dù không hung hiểm bằng Tuyết Lan sơn, cũng càng ngày càng khẩn trương.

Nhưng vài ngày gần đây, Ninh Quân Vọng cũng đang có nhiều trận thắng tại Nguyệt Lạc, vì vậy gần như tất cả mọi người suy đoán Long Phi Ly sẽ điều một bộ phận binh từ Nguyệt Lạc sang, tiếp tục chiến đấu ở các chiến trường Tuyết Lan sơn.

Long Phi Ly cũng không làm như vậy. Trên triều đình, có nhiều thần tử đề xuất gián nghị, đều bị hấn lạnh lùng bỏ qua.

Tuyên Cơ hiểu tính hấn, sẽ không xem quốc gia làm trò đùa, nhưng không tưởng được hấn lúc này cứng rắn như thế - - hấn hận Bạch Chiến Phong cùng nàng.

Nàng mỗi đêm ác mộng, đều mơ Bạch Chiến Phong hi sinh vì nước. Nàng càng ngày càng thống khổ, lại thu nhiếp tinh thần, không dám bước vào Trữ Tú Điện một bước, sợ càng chọc giận hấn ta.

Mỗi một ngày qua đi, tình huống Tuyết Lan sơn càng ngày càng hiểm ác, sáng sớm tinh mơ ngày ấy, nghe tin quân Tây Lương đã đứt lương ba ngày, nàng đi Màu Minh Hiên - - nơi tân quý tần ở. Hấn mấy ngày nay, chỉ ngày đêm trú tại Màu Minh Hiên. Nàng không muốn đặt chân cái chỗ kia, rốt cuộc cũng không kéo dài thêm được.

La Cẩm chính là phi tần mới phong, giờ phút này đang ngồi ở trước bàn trang điểm.

Màn che bên trong, Hoàng Đế còn chưa thức dậy - - đêm qua uống rất nhiều rượu, gần như đến bình minh mới ngủ.

Tỳ nữ báo lại Phượng Thùt cung Niên Phi đến.

Hoàng Đế sớm có mệnh lệnh, không cho nàng gặp bất luận kẻ nào, cũng không có ai dám đến tìm nàng. Nàng mặc dù cảm giác kỳ quái, nhưng Hoàng Đế đối với nàng cực kỳ sủng ái, trong lòng nàng vui mừng, thật cũng không để ý nhiều hơn.

Niên Phi, vị sủng phi của Hoàng Đế ngày xưa, thời điểm vẫn còn ở dân gian, nàng liền sớm nghe thấy, liên tục hiểu kỳ. Nàng lặng lẽ lại nhìn Hoàng Đế đang ngủ say, rốt cuộc phân phó tỳ nữ thỉnh Niên Phi đến tiền sảnh.

Tuyên Cơ không tưởng được khi La Cẩm qua màn lụa mỏng che mặt thấy nàng ánh mắt sắc đại biến, lập tức hạ lệnh trục khách, ngôn ngữ hết sức tệ, bắt tỳ nữ mang hai người ra ngoài.

Vài cái tỳ nữ đưa tay đến đỡ. Diệp Phong xem ánh mắt La Cẩm bất thiện, sợ nàng cho người làm kinh động thai của Tuyên Cơ, lấy thân mình che chở Tuyên Cơ, cùng tỳ nữ La Cẩm giảng co, Tuyên Cơ kéo Diệp Phong qua, nhìn về phía La Cẩm, nhẹ giọng nói một câu “Tôn ti chẳng phân biệt được, Niên Tuyên Cơ hôm nay nhất định phải gặp Hoàng Thượng”.

Tuyên Cơ phi vị so với mình cao, La Cẩm cả kinh, đang suy nghĩ có nên hay không cho nàng gặp Hoàng Đế, ánh mắt tại trên gương mặt tái nhợt của nàng xẹt qua, cảm thấy hung ác, để cho thị tỳ đuổi hai người ra ngoài.

Tuyền Cơ nhìn quanh mọi người một vòng, một đám tỳ nữ lập tức không dám động thủ, La Cẩm những ngày qua bị Hoàng Đế nuông chiều, trước tiến cung là tiêu sư nữ, tính tình quá điêu ngoa, liền tự mình động thủ đến xô đẩy Tuyền Cơ.

458. Chương 447: Tình Thương Yên Hà (32) - - Có Bỏ Được Hay Không (2)

Điệp Phong giận dữ, hướng nàng đánh tới, La Cẩm cười lạnh một tiếng, móng tay nhọn phát một cái, Diệp Phong ngực đau nhói, đứng không vững té lui về phía sau, Tuyền Cơ cả kinh, vội vàng đỡ lấy, nào biết La Cẩm kia phát một cái, dư thế thật mạnh, Tuyền Cơ cùng Diệp Phong đều ngã nhào trên đất.

Tuyền Cơ chỉ cảm thấy dưới bụng đau nhói, đè lại bụng, Diệp Phong kinh hãi, La Cẩm đang mờ mịt không biết làm sao, thình lình nghe tiếng bước chân cấp tốc đến, thân thể đã đột nhiên bị người ta đẩy ra.

Nàng kinh hãi, thấy một bóng lưng cao to bước nhanh chạy vội tới bên cạnh Tuyền Cơ.

Tuyền Cơ kinh ngạc nhìn nam nhân ôm nàng, hắc đốm mắt xanh đen, râu ria chưa cạo, hắc cũng không có xem nàng, hắc ôm nàng, nhưng không có xem nàng, chỉ mặc mặc nói: “Lục Khải, truyền trâm chỉ, phế đi La Tần.”

Lục Khải khom người vâng dạ, lúc hắc ôm nàng sải bước rời đi, Tuyền Cơ chứng kiến sau lưng của hắc La Cẩm sững sờ ngồi dưới đất, cái khăn che mặt rơi xuống, khóc hô kêu tên của hắc “A Ly”.

Hắc cũng để cho người khác gọi hắc như vậy sao? Trong lòng nàng đau đớn, rồi lại đột nhiên giật mình, tại ánh mắt trầm tĩnh của Lục Khải trên gương mặt La Cẩm, xem ra quá giống mặt của mình, nàng đột nhiên nhớ tới Uyển Nghi hai năm trước.

Ca cơ kia cũng giống mình quá.

Nàng ngoái đầu nhìn lại về phía ánh mắt của nam nhân, vành mắt nóng ướt, thấp giọng hỏi, chúng ta không thể lại ở cùng một chỗ sao.

“Không thể.”

Thanh âm mỏng, quyết tuyệt.

Sau lưng, Diệp Phong đi theo Lục Khải cùng một đám cung nhân theo sát đến, hướng nàng dí dỏm cười.

Nàng nhẹ nhàng nhắm mắt lại, không hề xem Diệp Phong sáng loáng cười lúm đồng tiền.

Trở lại Phượng Thử cung, Long Phi Ly đem nàng đặt ở trên giường, mới vừa đứng lên, Từ Hi vào đến, nhỏ giọng: “Hoàng Thượng, thập gia, Hạ Hầu đại nhân chờ ở Trữ Tú Điện cầu kiến.”

Long Phi Ly cười lạnh, “Để cho bọn họ trở về! Trẫm tuyệt không phát binh đến Tuyết Lan sơn.”

Hắc nói trầm trầm liếc nàng một cái, “Có nghe hay không? Về sau đừng đến tìm trẫm nữa.”

Tay của nàng còn nắm trên tay hắc, hắc vừa dùng lực rút ra, liền muốn đi ra ngoài.

Bạch Chiến Phong, phu thê Tinh Oánh, còn có Bạch lão gia cùng phu nhân cùng nhi tử trước cũng đi biên thành đã ở Tuyết Lan sơn! Nàng tim gan run sợ, vừa vội vừa giận, hạ giường chạy vội tới trước mặt hắc.

Long Phi Ly lại một tiếng nhẹ xuy, “Niên Tuyền Cơ, nhân tình của người sống chết cùng trẫm có quan hệ gì đâu?”

Trong mắt của hắc tàn khốc cùng vui vẻ đem nàng hoàn toàn đẩy hướng tuyết vọng.

Đêm đó nàng cả đêm không ngủ, suy nghĩ một đêm, quyết định chủ ý.

Hôm sau, nàng mở ra gian phòng liên tục khóa ngăn tử - - nàng học hắc, cũng làm cái ngăn tử.

Ở trong đó có Ngọc Trí trước khi đi đưa nàng lưu niệm mấy thứ đồ, có túi gấm Bạch Chiến Phong đưa nàng, di động từ chỗ Truy Truy, tiểu trát, còn có lược ngày đó nàng rời đi trước miếu long hậu, từ trên mặt đất nhặt về.

Hai bộ mặt nạ da người - - một bộ lúc trước Ngọc Trí dịch dung thành hình dạng của nàng dùng là mặt nạ, một cái khác là lúc cung biến, Ngọc Trí một lần cuối cùng làm mặt nạ.

Mê được cùng lệnh bài của hắn - - đó là hai người trước kia trốn cung đi chơi thời điểm đã dùng qua.

Còn có, hắn trước kia cho nàng hơn trăm vạn lượng ngân phiếu.

Ngày đó, nàng nói với Điệp Phong, ngày hôm sau nàng sẽ ngủ dậy trễ, dặn dò Điệp Phong không cho người khác đánh thức nàng.

Đêm đó, nàng ngủ rất sớm để tranh thủ thêm nhiều thời gian.

Hắn phái tử vệ đến trông giữ nàng là nữ tử, nàng đã biết rõ.

Thời điểm nàng lần nữa đem mảnh sứ hướng bụng mình, tử vệ ra ngăn nàng lại. Một là tử vệ phản ứng lực vô cùng tốt, mặc dù trúng thuốc mê, nhưng cũng không có lập tức hôn mê. Đang thời điểm tử vệ la lên cảnh báo, lại thốt nhiên ngã xuống đất.

Nàng cả kinh, lại thấy được từ góc tối đi ra một nam tử.

Nàng đã không nghĩ còn gặp lại người này.

Lữ Tổng.

Mặc dù cực kỳ kinh ngạc, ngược lại cũng không nhiều e ngại, chỉ hỏi hắn vì sao lại trở về nội cung.

Lữ Tổng nhìn nàng thật lâu mới nói,

Hắn ngày đó chưa hoàn thành nhiệm vụ, bị tạm trục xuất Tiên Nghiễn Đài, cần phải hoàn thành kiện công đức mới có thể trở về. Hai năm, hắn đã hoàn thành ba kiện công đức, sau đó, vài ngày trước, hắn trở về cung.

Muốn cho nàng hai kiện công đức cuối cùng.

Nhiều ngày đau khổ, nghe được lời Lữ Tổng, không khỏi nở nụ cười.

Mê được - - hai bộ mặt nạ da người, một bộ thay tử vệ đeo lên, một bộ chính mình dẫn theo - - lệnh bài xuất cung.

Kế hoạch cùng áp dụng vĩnh viễn là hai việc khác nhau, nếu chỉ có mình, nàng chưa chắc có thể suốt đêm tìm được xe ngựa rời đi, ra khỏi Hoàng thành, nàng nhất định phải tại đế đô ngây ngốc một đêm, đợi đến hừng đông mới có thể đi mua xe ngựa.

Trên người nàng mang theo số ngân phiếu khổng lồ, có lẽ ở trên đường sẽ sớm gặp nạn.

Nhưng nhờ có thêm Lữ Tổng.

Niên Phi biến mất trong cung mấy ngày về sau, Tuyên Cơ đến Tuyết Lan sơn, từ thương nhân bán lương thực ở Giang Nam mua lương thực.

...

“A Thất, người đền y phục cho ta.”

Lưu Cảnh liếc qua thẩm ướn trên người mình, néo néo cái cằm Chu Thất trong ngực.

Chu Thất lại vẫn kinh ngạc nhìn tổ kính.

Nhìn hết thấy bên trong kết cục đã định chưa từng nghĩ đến

...

Trong kính, Bạch Chiến Phong còn chưa chết. Tây Lương mới vừa cùng Hung Nô đánh xong một trận chiến, hai quân nghỉ ngơi.

Bầu trời về đêm cao xa.

Tuyết Lan sơn ánh sao chiếu xuống, nam nhân tay thon dài, đang vén màn quân trướng.

Đó là lần cuối cùng hắn chứng kiến Ngũ Toàn, cũng là Ngũ Toàn cùng ngoài quân trướng tất cả binh sĩ trùng hợp đi qua lần đầu tiên cũng là một lần cuối cùng chứng kiến vị chủ soái thất thổ.

...

Đúng vậy, một thân nam trang nàng, là Toàn Đệ của hắn, Tuyền Cơ lặng lẽ nhìn nam tử phía trước.

Giáp sắc chưa cởi, nàng lần đầu tiên chứng kiến hắn trong bộ quân trang.

Nàng không nghĩ tới hắn trong bộ giáp màu bạc, vẫn giống như trước kia, bình thường ôn nhu điềm tĩnh nho nhã, phiêu dật như tiên. Sau lúc kinh ngạc, hắn hướng nàng nhanh chạy tới, dưới chân lại lảo đảo một cái...

459. Chương 448: Tình Thương Yên Hà (33) - - Ngôi Sao Tuyết Lan

Vào quân trướng, Tuyền Cơ vẫn cười ha ha, cười nam tử trước mắt thất thổ, Bạch Chiến Phong gương mặt tuần tú ửng đỏ, bất đắc dĩ chờ nàng cười đủ, mới đỡ nàng ngồi xuống giường.

Hắn mỉm cười, trong mắt vui mừng cùng sủng ái - - Tuyền Cơ trong tâm đau nhói, đột nhiên nhớ tới hắn năm đó dẫn ba mươi vạn đại quân kháng cự Hung Nô là bức nào uy phong, hiện tại vẫn dùng ít địch nhiều, dũng mãnh không giảm, nhưng quanh quân trướng, tất cả bố trí lại đơn sơ cực kỳ, chính là cái ghế cũng không có, trên bàn bút lông cừu giấy tuyền bên ngoài, đặt nửa đoạn khoai.

Như vậy trần thiết, như vậy thức ăn, không nên là chủ soái nên có trong quân trướng.

Hắn là người thủ lễ, mới khiến nàng ngồi trên giường thấp. Trong lòng càng đau đớn.

“Đại ca.”

“Toàn Đệ, ” hắn cười nhẹ, đưa tay đi vuốt tóc của nàng, rồi lại nghĩ đến cái gì, rút tay về.

Tuyền Cơ trong tâm lúc này đại thẩm thiết, người nọ hoài nghi hai người, Bạch Chiến Phong sao dám lại chạm vào nàng?

Trừ phi không phải là quân tử, như cắt như đánh bóng, như giũa như mài.

Nhưng hắn là quân tử như ngọc.

Làm sao sẽ.

Nàng lại làm một mối hắn.

Nàng cúi đầu.

Hắn vui sướng, lời trách cứ phát ra trên tóc nàng.

“Toàn Đệ, người không nên tự mình xuất cung, đây là chiến trường, không giống trò đùa, tuy nói có người Tiên Nghiễn Đài che chở, nhưng hơi có sai lầm, chính là đe dọa tính mạng.”

“Quân lương cần thiết, Hoàng Thượng chắc chắn có sắp xếp. Thân phận người đặc thù, không thể so với tầm thường, như để trong nội cung người có tâm biết, nhất định lên án, đến lúc đó người làm gì bây giờ.”

Sẽ có sắp xếp sao.

Tuyền Cơ mũi nghẹt lại, nước mắt trượt đến chóp mũi, gắt gao cắn chặt răng.

Trong không khí một hồi trầm mặc.

Thật lâu, Bạch Chiến Phong một tiếng than nhẹ, “Thôi, Đại ca không nói, sau này trở về, Hoàng Thượng nhất định sẽ hộ người.”

“Chỉ là, mặc kệ Hoàng Thượng dù thế nào tương hộ, người trong cung vẫn phải là mọi chuyện coi chừng, chớ để người - - ”

“Đại ca!”

Nàng rút cục lại cũng không cách nào đè nén xuống, ghen ngào cắt đứt lời hấn.

Hấn luôn nghĩ cho nàng.

Có thể nàng lại hại hấn đến đây, chỗ lương thực này cầm cự không được bao lâu, nàng trong lòng vẫn là ngóng trông Long Phi Ly sẽ phái quân đội cùng lương hướng tới đây, đó là nam nhân nàng yêu, cuộc chiến tranh này quan hệ quá lớn, nàng hi vọng hấn bắt luận tư tình.

Hơn nữa, này là quốc gia của hấn, cho dù hấn hận bọn họ, hấn cũng không thể làm như vậy.

Nhưng nếu hấn thủy chung không phái quân đội tới đây, vậy phải làm thế nào.

Không biết tại sao, nàng luôn mơ hồ có loại cảm giác đáng sợ này, nàng đoán không ra Long Phi Ly trong lòng đang suy nghĩ gì.

“Toàn Đệ?”

Nam tử thanh âm hơi chần chờ, nàng vẫn còn đang suy nghĩ, khuôn mặt lại bị hấn nâng lên.

Ngón tay của hấn nhanh chóng lau qua đáy mắt ướt át của nàng.

“Người là có ý tốt.” Hấn nhẹ nhàng vuốt vuốt tóc của nàng, “Là đại ca không phải, ta mắng người quá mức!”

Tuyền Cơ tránh thoát tay hấn, đứng lên, chậm rãi khom đầu gối quỳ xuống.

Bạch Chiến Phong cả kinh, đưa tay đỡ lên, Tuyền Cơ lại không chịu đứng lên, hấn khẽ nhíu mi, tay dùng lực, ôm nàng trở về trên giường.

“Đã xảy ra chuyện gì? Có phải hay không trong nội cung đã xảy ra chuyện?”

...

Nàng lại không chần chờ, đem tất cả mọi chuyện nói cho hấn biết.

Trên bàn một tiếng rơi vỡ vang lên, Tuyền Cơ cả kinh, đã thấy Bạch Chiến Phong đột nhiên giương rơi cánh tay, lòng bàn tay căng nắm thành quyền.

Mặt bàn giấy mực bị tay cuốn quét xuống đất, đổ ra loang lổ.

“Toàn Đệ, Đại ca nhất định sẽ không bỏ qua Long Tu Văn! Người trước đừng hồi cung, Đại ca phái người đem người đến quận Giang Nam, đợi nơi đây chiến sự xong, Đại ca liền đi tìm người. Trước khi tìm thấy Long Tu Văn, người không thể trở về!”

Bả vai bị lòng bàn tay nam nhân nắm thật chặt, Tuyền Cơ ngẩn ra, lập tức kiên định lắc đầu, “Ta đi lần này, người xử lý ra sao? Hấn chỉ sẽ càng thêm nghi ngờ trong sạch của ta và người, ta ở đâu cũng không đi, ta muốn hồi cung.”

“Người không cần phải lo lắng cho ta, quốc gia trước mặt, ta tin tưởng, binh này, hấn nhất định sẽ phát! Trận chiến này, chúng ta cũng nhất định sẽ thắng!”

Bạch Chiến Phong chậm rãi đứng lên, bước đi thông thả qua lại, ánh mắt hấn nhìn ra xa, một mảnh trong suốt kiên nghị.

Tuyền Cơ chấn động, nhắm lại mắt, nhướn miệng cười, “Đại ca, người tin hấn, chẳng lẽ ta không tin tưởng phu của mình sao? Người ý đã định, Tuyền Cơ cũng giống vậy.”

Bạch Chiến Phong ngoái đầu nhìn lại nhìn về phía nàng, hai tâm ý người tương thông, nhìn nhau cười một tiếng.

...

Ánh mắt từ trên mặt nam tử bên cạnh hạ dần xuống, Tuyền Cơ từ từ nhắm mắt lại.

Hai người nói rất nhiều, mấy ngày liên tiếp gấp rút lên đường, thân thể của nàng đã chống đỡ không nổi.

Ý thức mông lung trầm nghĩ vài chuyện.

Ngày mai, Lữ Tống sẽ đưa nàng hồi cung.

Đại ca nói, trận chiến này nhất định sẽ thắng.

Người kia, sẽ phát binh, sẽ...

Chiến sự xong, Đại ca tìm ra Long Tu Văn, mọi thứ cũng sẽ khá hơn.

Nàng mơ mơ màng màng nghĩ tới, buồn ngủ đánh tới, thân thể bị ai nhẹ nhàng đỡ dậy, “Toàn Đệ, tỉnh, uống miếng cháo ngủ tiếp.”

Nàng khẽ mở mắt, Bạch Chiến Phong đem cháo đưa cho nàng, cười nói: “Đây là lương thực người đưa tới, đến, ăn một tí.”

Nàng cầm chén, môi đụng phải chén bên cạnh, nhìn thoáng qua lại nghĩ tới cái gì, nhỏ giọng: “Đại ca, người ăn qua chưa?”

Bạch Chiến Phong ngẩn ra, khẽ vuốt cằm.

Tuyền Cơ lắc lắc đầu, “Võ công của người tốt, đánh trận cũng rất hay, nhưng người này không biết nói dối. Đừng nói. Người là ăn rồi, ăn khoai đi.”

Cầm chén đưa cho hắn, “Chúng ta uống chung.”

Bạch Chiến Phong thật sâu nhìn lại nàng, nhận chén.

Hai người cũng không còn tránh hiềm nghi, đem bát cháo cùng nhau ăn.

460. Chương 449: Tình Thương Yên Hà (34) - - Lăn Nửa Hạ Ngục

Ngủ thẳng đến nửa đêm, Tuyền Cơ lòng bàn chân lạnh run, “Nha” một tiếng đau tỉnh lại.

Bạch Chiến Phong đem chăn đệm nằm ngủ trên mặt đất, vừa nhìn, lấy làm kinh hãi, vội vàng đứng lên, đến trên sập, “Toàn Đệ, ở đâu không thoải mái?”

“Chân.” Nàng mới vừa xoa bóp chân, chỉ nghe Bạch Chiến Phong nhỏ giọng: “Đại ca đi quá giới hạn.”

Trên chân thấy ẩm áp, do nam nhân nhanh chóng bỏ vào trong ngực mình, đau nhức trong bắp chân từ từ giảm xuống.

“Như thế nào, còn đau không? Đây là người mang thai còn mấy ngày liên tiếp gấp rút lên đường.”

Hắn lại đem chân của nàng xê dịch, bỏ vào nơi khác trong bụng của mình, dùng quần áo đắp kín, “Là đại ca sơ sót, nơi này lạnh, bàn chân của người đều đông lạnh giống như khối băng.”

Đêm yên tĩnh, thanh âm của hắn nghe tới càng phát ra nhu hòa. Nàng kinh ngạc nhìn khuôn mặt trông nghiêng của hắn, hắn vài sợi tóc rủ xuống, mặt như ngọc, tóc như mực, tuấn nhã như công tử văn nhã tại trấn quận Giang Nam nàng nhìn qua, còn quý phái hơn.

Chân của nàng đạp tại trên bụng hắn, cảm nhận rõ da của hắn, trên mặt nóng lên, chân hơi hơi rút lại, hắn ngược mắt nhìn nhìn nàng, sắc mặt bình hòa, nàng cười một tiếng, ngược lại nàng xấu hổ, quyết định không cử động nữa, lòng bàn chân dần dần ấm áp lên.

Nếu lúc trước, người kia không có tìm được bố mẹ, trí nhớ của nàng cũng dừng ở như lúc ban đầu, có thể cùng nam tử trước mắt này chung giai cả đời, xem mặt trời mọc mặt trời lặn, đếm nước chảy, không phải không là một loại phúc khí.

Nàng đã có người sở hữu trong lòng, nàng hi vọng cỡ nào có một nữ tử tốt đến thương hắn.

“Đại ca, thế tử người nhất định sẽ rất hạnh phúc.” Nàng cười nói.

“Ta đời này sẽ không tái giá.”

Lời nói vừa ra, Tuyền Cơ giật mình, Bạch Chiến Phong chính mình tựa hồ cũng lấp bắp kinh hãi, đem chân của nàng thả lại trong đệm chăn. Bước nhanh đi ra.

Nàng xem thấy hắn nhẹ nhàng chấp tay sau lưng, một thân bạch y như khói như tuyết, lại nhìn qua quân trưởng cũ rách một cái, mũi nghệt lại, rủ mắt xuống.

“Toàn Đệ, Đại ca đáng chết, nói sai, người chó để ở trong lòng.”

Thanh âm của hắn thản nhiên truyền đến. Loại nhẹ nhặt không giống Long Phi Ly quen có lưỡi biếng, hắn trong ngực, nàng có thể cảm giác được.

Chết tiệt là nàng, nàng không dám nói cái gì nữa, ánh mắt hạ thấp, rơi xuống chính mình trên bụng, cảm giác đau càng sâu.

“Toàn Đệ, trời sáng mau quá, mau lại ngủ một giấc, bình minh Đại ca đưa người ra ngoài.”

Hắn nghiêng đi thân đến, sắc mặt đã cùng lúc trước không khác.

Tuyền Cơ lắc lắc đầu, “Đại ca, ta không ngủ, để cho ta bồi bồi người đi, hai ta trò chuyện.”

Bạch Chiến Phong hơi hơi chấn động, Tuyền Cơ nhìn hắn nhìn mình, đôi môi khẽ nhúc nhích, lại lập tức hơi nhếch môi, đi tới, thay nàng dịch dịch chăn mền.

“Gấp rút lên đường vất vả, ngủ đi, Đại ca nhìn người ngủ.” Chần chờ một chút, hắn tự tay vuốt ve tóc của nàng.

Tuyền Cơ vội vàng cúi đầu nước mắt giọt giọt rơi xuống, nhỏ giọng: “Đại ca, người vừa rồi muốn cùng Tuyền Cơ nói cái gì, người nói cho ta nghe một chút đi được chứ.”

Bạch Chiến Phong nghiêng đầu, khuôn mặt tuần tú có cảm giác bị người dòm phá tâm sự quần bách.

“Đại ca?” Tuyền Cơ khẽ nhíu mày... Nam tử càng phát ra trầm mặc.

Nàng cũng càng phát ra bất an, chỉ sợ mình lại nói những chuyện không nên nói, gấp rút cười trừ nói: “Đại ca, ta ngủ, người bảo vệ ta - - ”

Lời nói bị cắt đứt, thanh âm của hắn dẫn theo tia không dễ cảm thấy thô ách, “Ta có thể ôm người một cái sao?” Nói xong vừa vội lại ách, Tuyền Cơ trong tâm run lên, hướng nam nhân nhìn lại, hắn lúc này không có lẩn tránh ánh mắt của nàng, sâu lắng nhìn nàng. Trong mắt lưu quang vẫn như cũ trong suốt, rồi lại ẩn ẩn một tia chờ đợi.

Hắn rất nhanh chau mày căng thẳng, “Đáng chết, ta đều nói gì đó! Đại ca không có ý tứ gì khác, chỉ là...”

Nàng cắn môi cười một tiếng, mang lại giày, chậm rãi đi đến trước mặt hắn, duỗi tay ôm lấy hắn, nhỏ giọng: “Đại ca, lần này cũng giống vậy, thỉnh nhất định phải bảo trọng. Tuyền Cơ tại đây chờ người khỏi hoàn trở về.”

Nàng hiểu hắn. Đây liền ôm lại không có gì khác, chỉ hi vọng đối phương nhất định phải bảo trọng.

Hy vọng có thể tái kiến, khi gặp lại không có việc gì.

Ngửi ngửi mùi thơm ngát sâu kín trên tóc cô gái trong ngực, Bạch Chiến Phong thu hẹp vòng tay, cúi đầu nói: “Toàn Đệ, bảo trọng.”

“Đừng quên đây là quân trưởng chủ soái, ngay cả có người tiến vào cũng không biết, chẳng phải nguy hiểm? Hay là nói nhị vị vong tình đến đây?”

Âm thanh trầm thấp tức tối đè nén sự giận dữ - -

Tuyền Cơ toàn thân chấn động, hướng phía trưởng mệnh nhìn lại, màn trời xanh đậm, ánh sao xa xôi, nam tử một thân phong trần lạnh lẽo đứng, mắt phượng trầm sâu, khóe miệng cong một đường hình cung tà ác, lạnh lùng nhìn chằm chằm hai người.

Nàng bị bắt hồi cung.

Kỳ thật không tính hồi cung - - nàng bị trực tiếp bỏ tù trong đại lao phủ Tông Nhân.

Nàng cả đời này, tựa hồ luôn không rời bỏ lao ngục tai ương.

Ngoài lao địa ngục tốt trông coi, lúc đầu còn nói chút ít chuyện ngoài nội cung.

Nàng liền cầu xin bọn họ, nói cho nàng nói chút ít tình huống biên quan, ngục tốt lại dùng nụ cười khinh miệt, chê cười, nói nàng nữ nhân phản quốc, không xứng nghe.

Bọn họ đem nàng dời vào trong phòng giam sâu nhất, đen tối ẩm thấp, vẫn như cũ có rất nhiều chuột, quan trọng nhất là, rốt cuộc nghe không rõ bất luận kẻ nào nói chuyện.

Đúng rồi, nàng có tội danh.

Bị vào tù, xác thực nên có một tội danh.

Xuất cung bỏ trốn tư thông với địch phản quốc, tội phản quốc - - lão sư Lâm Tư Chính phán định.

Nàng vừa vặn vốn chính là nữ tội thần.

Hắn không tin.

Hồi cung trên đường, nàng liên tục nói, nhưng hắn cũng không nhìn nàng một cái.

Không tin thì không tin thôi. Nàng không quan tâm, nàng đều không để ý.

Nàng chỉ sợ người nam nhân kia giáng tội cho Bạch Chiến Phong.

Có khi tuyệt vọng muốn chết đi, rồi lại không cam lòng. Nàng còn không biết tình huống Bạch Chiến Phong, càng không biết nguy nan ở Tây Lương giải trừ chưa, nàng còn hi vọng Long Tu Văn bị bắt đến...

Nàng còn có rất nhiều hi vọng, có hi vọng nên không muốn chết.

Nàng không biết mình đã ở trong tù bao lâu, chỉ thấy bụng đã bắt đầu hiện ra nhàn nhạt hình dáng.

461. Chương 450: Tình Thương Yên Hà (35) - - Không Hề Muốn Hắn

Thân thể của nàng vốn không khỏe, mang thai làm cho nàng buồn bực vì càng ngày càng yếu.

Không có ai đến thăm nàng.

Hắn có lẽ đã định ra lệnh cấm.

Tuy không rõ ngày, nhưng đánh giá có hơn một tháng đã qua, có lẽ lâu hơn một chút.

Hết thấy mọi chuyện tựa hồ cũng thật bình tĩnh, hắn không có quyết định chủ ý muốn xử trí nàng như thế nào là sao?

Thật may là thức ăn nước uống coi như sạch sẽ, còn có quần áo chống lạnh.

Nàng có phải hay không nên thấy may mắn là hắc đối với nàng còn giữ lại một chút phân tình.

Khi hắc dẫn nàng đi đêm đó, Lữ Tổng cũng không có ra, tựa hồ tại quân trường đột nhiên biến mất, không biết tung tích, rõ ràng hắc đã đáp ứng hôm sau đưa nàng trở về.

Nhiều năm sống chung ở Phượng Thửu cung, từ đế đô đến Tuyết Lan sơn, Lữ Tổng cũng không phải là người dễ dàng nuốt lời.

Nàng chỉ hi vọng, hắc đi làm một món công đức là thỉnh cầu cuối cùng của nàng, đi tìm Long Tu Văn, hoặc là giải được.

Nàng luôn nhớ kỹ việc này, nàng không muốn hắc chết.

Đúng là, nàng sai rồi. Nàng không muốn hắc chết, hắc dành cho nàng ân tình nhưng cũng sớm đã hầu như không còn.

Đêm nay, nàng mới vừa ăn cơm xong, có người đến thăm nàng.

Nàng lạnh lùng nhìn cô gái trang sức trang nhã trước mắt, khép lại áo khoác, dung mạo càng phát ra ôn nhuận thoả đáng.

“A Thất, mấy ngày này tốt không?”

Có thể như vậy kêu nàng không có bao nhiêu người.

Nhưng nàng ngay cả kêu tên của đối phương cũng không muốn.

Cửa tù được mở ra, Truy Truy khom lưng bước vào.

Tuyền Cơ không có lên tiếng, Truy Truy đánh giá nàng vài lần, giống như không có ngờ tới nàng như thế tỉnh táo, nụ cười trên mặt khẽ ngưng lại.

“Người biết ta tới nơi này làm gì sao?”

Tuyền Cơ nhạt giọng: “Chuyện cần nói đã nói, nếu không nói chẳng còn gì để nói.”

Truy Truy sắc mặt trầm xuống, lập tức nhẹ khẽ nở nụ cười.

“Còn nhớ rõ ta lúc đầu đã nói qua gì sao?”

“Không có ấn tượng.”

Truy Truy cười lạnh, “Thật không biết hắc lúc trước nhìn trúng người cái gì! Tịnh là một bộ tính tình quật cường.”

“Hắc là người thông minh, có lẽ nhìn trúng ta ngốc đi. Không có đem chuyện người ngày đó tiết lộ hành tung của chúng ta nói cho hắc biết.”

“Người biết?” Đôi lông mày nhíu lại, Truy Truy hơi kinh hãi, lại hắc hắc mà cười.

Tuyền Cơ kéo kéo chăn, nhắm mắt lại, không thềm để ý lời nói châm chọc mà đùa cợt của nữ tử kia.

“Vậy người có thể thử tìm hắc, hiện tại nói cho hắc biết, hắc lại còn có thể hay không để ý người.”

Tuyền Cơ trong tâm run lên, mí mắt khẽ nhảy lên.

Truy Truy đi đến bên cạnh nàng, đột nhiên kéo tay Tuyền Cơ, Tuyền Cơ ngẩn ra, cảnh giác nhìn về phía nàng.

Nhưng nàng bị tù thật lâu sau, cơ thể suy yếu, không giãy khỏi Truy Truy, Truy Truy cầm tay của nàng áp vào bụng dưới qua lớp áo cừu, cúi lưng rút từng lời vào tai nàng, từng tiếng một, “Biết không? Ta chỗ này mang thai cốt nhục của hắc.”

“Là của hắc cốt nhục ruột thịt, mà không phải như người là nghiệt chủng.”

Tay của nàng, lòng bàn tay lạnh như băng, không bằng Truy Truy nhu ẩm, lúc này, lạnh lẽo ẩm áp, càng thấy rõ ràng.

Tay của nàng còn đặt tại Truy Truy trên bụng, bàn tay kịch liệt run rẩy.

“Hơn một tháng nha.” Truy Truy dán lỗ tai của nàng, cười nhẹ nói: “Ta phản ứng khi mới mang thai lợi hại, hần rất khấn thương.”

“Gạt người.”

Bụng nữ nhân, làm cho tay nàng như nóng bỏng, Tuyền Cơ rút mạnh tay, lực mạnh, xương tay dội đụng lên vách tường, sưng đỏ một mảnh, nàng lại không có chút cảm giác.

Không đau không bị thương, thế nhưng loại tư vị nàng đã trải qua, trong lòng tịnh là trống rỗng.

“Người gạt người.” Nước mắt giọt giọt từ trong mắt chảy xuống, nàng hít sâu nhìn Truy Truy, “Người nói láo! Hần không thương người, làm sao sẽ cùng người có hài tử?”

Truy Truy một tiếng nhẹ xuy, “Hần như thế nào không thương ta? Ta sớm đã nói qua, chúng ta lại chờ nhìn xem. A Thất, hần yêu ta chỉ là vấn đề cơ hội, trước kia bất quá là bởi vì người ngạnh ở bên trong, chặt đứt ta cùng với hần cơ hội chung đụng. Nếu hần không thương ta, hần như thế nào lại nói cho ta biết đứa nhỏ trong bụng người là nghiệt chủng? Nếu hần không thương ta, ngay cả Long Tử Cẩm bọn họ đều không thể vào đại lao Tông Nhân phủ, sao ta có thể nào đi vào?”

“Chu Thất, cho dù hần cho ta là Như Ý, nhưng trên thực tế yêu là tính tình Tân Truy Truy, không như người Chu Thất! Không đúng, trên thực tế, hần yêu ta so với người càng sâu, sau khi tất cả mọi chuyện hết thấy kết thúc, khi hết thấy gió êm sóng lặng, là Như Ý cùng hần một chỗ, không phải là người!”

“Ta đã có con của hần, hần sớm muộn gì cũng sẽ đem ta phong phi, thậm chí, ta sẽ là hậu của hần.”

Tuyền Cơ lại phảng phất không nhìn thấy cô gái trước mắt khoe mắt đuôi mày tất cả sáng rõ, chỉ nhẹ giọng: “Kết thúc?”

” Trận chiến Hung Nô đã đánh xong? Trận chiến Nguyệt Lạc đã xong?”

Truy Truy hơi kinh hãi, lui về phía sau, nhìn qua nữ tử như đột nhiên tỉnh ngủ hướng mình từng bước từng bước đi tới.

Rõ ràng trong mắt nàng tràn đầy vẻ tuyệt vọng, nhưng trong đôi mắt kia lại có ánh sáng bức người... Nàng có chút sợ hãi, cổ họng căng thẳng, kêu lên, “Từ Hi.”

Tuyền Cơ nhìn cũng không nhìn Từ Hi đang lách mình hộ tại trước mặt Truy Truy, lạnh lùng nhìn về phía Truy Truy, “Người kia, người muốn, lấy đi! Ta không yêu thích. Ta chỉ muốn biết Bạch Chiến Phong như thế nào.”

Truy Truy ngẩn ra, lông mày nhíu chặt... Nàng ngược lại không ngờ tới Tuyền Cơ sẽ như thế trấn định ung dung, không khỏi khê sinh tức giận, lại lập tức nghĩ tới đây bất quá đều là nàng giả vờ, khoe môi khê cong, cười vang.

“Hần đã chết. Hần đã chết rất nhiều ngày, Hung Nô đem bụng của hần cũng mổ ra.”

462. Chương 451: Tình Thương Yên Hà (36) - - Lễ Mừng Ngày Mai

Nàng có phải hay không nên cảm tạ Truy Truy đem tình huống Bạch Chiến Phong nói không rõ chi tiết.

Nàng ở chỗ này tính không ra ngày tháng năm, hần đã chết, thảm thiết như vậy.

Long Phi Ly cuối cùng tự mình lãnh binh tấn công Hung Nô, lập chiến công diệt quân.

Nguyệt Lạc bị phá, nhưng sẽ ở trên tay Nạp Minh phục hồi lại.

Trận chiến, đều đã đánh xong.

Rất cực, tất cả niệm tưởng của nàng đều hoàn toàn bị tiêu diệt hết. Nàng không rõ loại này yêu hận, nặng nề hay không.

Truy Truy trước khi đi bảo Từ Hi đưa một phần lễ vật cho nàng, nói là Long Phi Ly giao đãi, nàng ngồi dựa trên giường, nhìn xiềng xích dưới chân, xuyên thủng xương, nàng gần như không cách nào hoạt động, mặc dù cắn chặt răng, vừa động, lại vẫn đau nhức đến chảy ra nước mắt...

Nhớ tới lời hai người nói, nàng tự giấu cười một tiếng.

Truy Truy liếc nàng một cái, “Trốn chạy ra cung, người không phải có thể đi sao, hiện tại đây? A Thất, nếu như lúc trước người đáp ứng ta... Chúng ta bây giờ không phải rất tốt sao?”

Nàng cười đến không thể ức chế, “Tân Truy Truy, nếu như lúc trước ta đáp ứng người, ta kết cục sẽ không tốt so với hiện tại. Trừ phi người so với ta chết trước.”

Truy Truy sắc mặt đột biến, không nhúc nhích nhìn xem cửa lao quan khép lại, khóe môi vui vẻ lại từ từ trở nên sáng rõ, “A Thất, hẳn đối với người động sát niệm, nhưng làm bằng hữu, ta sẽ không nhìn xem người chết.”

Tuyền Cơ biết rõ, Truy Truy sẽ lại đến.

Người thắng thích làm loại chuyện như vậy.

Trừ khi bên ngoài, Truy Truy lại có thêm chuyện vui khác.

Mà nàng đây? Còn nên dùng cái gì để tiếp tục qua ngày?

Trong bụng của nàng có một sinh mạng, nhưng kia không phải là của nàng.

Hắn quả nhiên không có đem quốc sự làm trò đùa, nhưng hẳn cũng muốn Bạch Chiến Phong chết.

Bạch Chiến Phong chết, là do nàng hại.

Nàng sờ tay vào giữa ngực, muốn móc túi gấm hắn đưa nàng ra xem một chút, đột nhiên nhớ lại, thời điểm nàng bị bỏ tù, mọi thứ ở trên thân bị lục soát lấy đi sạch, trừ đi cây lược gỗ nhỏ... Không biết là tên nữ quan sơ sẩy hay do phân phó của hắn.

Nhưng đều cùng nàng không quan hệ. Hắn không hề yêu nàng, nàng “phản bội” là làm cho hắn cùng với Truy Truy có cơ tốt hơn sao, hay là nói, chỗ sâu trong lòng hắn yêu nhất cho tới bây giờ đều là Như Ý?

Cho nên hắn có thể như vậy không chút do dự cùng giường với Truy Truy, sau đó xích hai chân của nàng lại.

Nguyên lai đây là tình yêu ba năm giữa hắn và nàng.

Như hoa kia.

Khi nở khi tàn.

Rất nhiều năm về sau, khi hắn nhớ tới thời điểm này, có lẽ không chút thấy đáng giá, cái bọn họ gọi là yêu, nhiều nhất bất quá chỉ là chấp mê của nàng.

Truy Truy nói, hẳn động sát ý.

Vậy thì thật là tốt, dù sao tại lúc hắn không buông tha nàng, nàng đã không muốn tiếp tục sống. Ân nợ Bạch Chiến Phong, nàng không cách nào hoàn lại, sẽ dùng mạng của mình đến chuộc đi.

Đem đầu dúi vào trong gối, trong lúc mê man, ngoài cửa lao lại truyền đến tiếng vang rất nhỏ.

Đúng rồi, nàng vừa rồi liền nghe đến tiếng bước chân mơ hồ. Là ai tới?

“Nương nương.”

Nàng chấn động, ngẩng đầu lên, thấy một người ăn mặc kiểu nội thị đứng ở cửa lao, thể nhưng gương mặt lại rất quen thuộc.

“Nghê Thường?” Tâm hồn tan nát, tái kiến cố nhân, lại vẫn không khỏi ngạc nhiên mừng rỡ kích động.

Một thân ăn mặc nam trang đúng là Thôi Y Nữ hai tròng mắt rưng rưng.

“Nương nương, người chịu khổ!”

Tuyền Cơ cười một tiếng, thấy nàng kinh ngạc nhìn mình, nàng lắc lắc đầu, buông lỏng xiềng xích thật dài, đi đến trước cửa lao, “Nghê Thường, sao người lại tới đây?”

Thôi Y Nữ nắm lấy tay của nàng, tay của mình lại run rẩy lợi hại, “Nương nương, thủ vệ trong ngục nhìn như quá mức sơ sài, bên ngoài lại có trọng binh giữ nghiêm. Ngoại trừ Từ Hi cùng Lục Khải hai tổng quản có thể đến truyền khẩu dụ của Hoàng Thượng, những người khác hết thảy không thể vào, chúng ta một mực ở phụ cận chờ, mới vừa nhìn thấy Từ Hi mang Ôn Như Ý tiến đến, Thập vương gia hết lần này đến lần khác cân nhắc, tự thân đi tìm Lục Khải, cũng không nghĩ tới Lục Khải lại đáp ứng để cho ta cải trang tiến vào.”

“Chúng ta đều không tin người sẽ tư thông Hung Nô, Đoạn phu nhân về sau cũng cùng chúng ta nói chuyện người xuất cung trốn đi đưa lương, nhưng từ Thập vương gia trở xuống, chúng ta tất cả mọi người cũng không có cách nào, hoàng thượng thái độ rất cứng rắn, - - Hạ Hầu đại nhân cùng Đoạn thống lĩnh một mực thỉnh cầu Hoàng Thượng điều tra kỹ chuyện người tư thông với địch, vương gia có ý tưởng, nếu đêm nay Đoạn thống lĩnh bọn họ bên kia cầu xin không được, vậy hẳn liền - - ”

Thôi Y Nữ nhẹ nhàng kéo ống tay áo Tuyền Cơ, mắt nhìn bốn phía, hạ giọng nói: “Hoàng Thượng liên tục kéo dài tất cả điển khánh, nhưng Nạp Minh vương tử hôm trước qua đến, ngày hôm qua trên triều đình Hoàng Thượng đã đáp ứng, ngày mai trong cung thiết thịnh yến bốn phía ăn mừng, vừa là vương tử đón gió tẩy trần, vừa là chiến thắng Tây Lương.”

“Nương nương, Vương gia đã an bài xe ngựa, hẳn đã quyết định chủ ý, nếu hai vị đại nhân cầu xin không được, hẳn thừa dịp ngày mai náo nhiệt dẫn người xuất cung.”

...

Dù cho Long Tử Cẩm có lòng, nhưng ngoài tù trọng binh gác, hẳn có biện pháp gì có thể mang nàng ra ngoài? Tuyền Cơ lòng mảy cau lại, Thôi Y Nữ giống như nhìn ra sầu lo của nàng, lại nắm chặt tay của nàng, mới xoay người rời đi.

Nàng nhẹ nhàng kêu thân ảnh phía trước, “Nghê Thường, còn người, người ngày mai sẽ đi qua đón ta sao?”

Thôi Y Nữ quay lại, gượng cười, dùng sức gật gật đầu, “Nếu như hai vị đại nhân... Nương nương, Nghê Thường nhất định đến! Ta sẽ cùng Vương gia cùng đưa người ra ngoài.”

“Như vậy, ngày mai thời điểm người tới giúp ta chuẩn bị một kiện đồ vật, được không?”

...

Tuyền Cơ nhắm mắt cười một tiếng, Thôi Y Nữ rời đi trước, trước mắt nghi ngờ, giống như hết sức khó hiểu vì cái gì bảo nàng chuẩn bị kiện đồ vật kia, lại nhỏ giọng hỏi nàng, “Nương nương, Nghê Thường không hiểu, Hoàng Thượng yêu người, các người vì sao...”

Nàng là muốn hỏi, bọn họ tại sao lại đi đến một bước này đi.

Đúng vậy, bọn họ đều còn không biết... Nàng “phản bội” hẳn!

Quyết định xong, hết thảy trở nên nhẹ nhàng, nàng cuộn trong chăn, muốn ngủ một giấc - - đợi ngày mai.

Đúng là mặc dù mệt mỏi, lại thủy chung không ngủ được.

Trong một nhọc mòng lung, lại đột nhiên nghe được tiếng bước chân nhanh đến.

Nàng cười khê một tiếng, lúc này là ai?

463. Chương 452: Tình Thương Yên Hà (37) - - Cùng Người Tái Kiến

“Nô tài khẩu kiến nương nương.”

Tuyền Cơ ngồi dậy, khẽ nhìn nam nhân đoan chính quỳ ngoài cửa lao.

Lần này xác thực là khách không mời mà đến.

Là Lục Khải.

Bốn phía đen nhánh, ngọn đèn dầu rất nhỏ, thân ảnh Lục Khải chìm trong bóng tối.

“Lục tổng quản.” Tuyền Cơ cười cười, nhìn chăm chăm dưới giường đá xanh, “Tuyền Cơ không phải là cái gì nương nương, người cũng không cần làm đại lễ.”

Lục Khải âm thanh truyền đến, luôn luôn trầm ổn.

“Ồ trong lòng hoàng thượng, nương nương vẫn là nương nương.”

Nước mắt lại ứa ra. Dấu chân ở trong chăn, Tuyền Cơ đưa tay nhẹ nhàng nắm khóa sắt trên chân, loại đau xé rách tâm phách lại xâm nhập tận cốt xương.

Đau tận xương cốt, nguyên lai là như vậy.

Vẫn thế... Loại lời quá ôn nhu này, thật sự đừng nói nữa.

Đau đớn có thể nhắc nhở người nhớ kỹ không nên để bị mê hoặc.

Kỳ quái nghĩ không biết sao Lục Khải ban đêm đột nhiên đến, trong lòng nàng lộp bộp, đột nhiên nghĩ đến cái gì, nhẹ giọng cười nói: “Lục tổng quản, Hoàng Thượng cho người đến đưa Tuyền Cơ một đoạn đường sao?”

Lục Khải tựa hồ nghe lời của nàng mà kinh nhiếp, đứng bật lên.

Ánh mắt của nàng hạ thấp, nhìn thấy hắc khê thất thố.

Có đồ vật gì đó bị thả tới bên cạnh cửa lao.

“Nương nương, những thứ này là Hoàng Thượng lệnh nô tài đưa tới, ngài nhìn một chút... Ngày mai trong cung có lễ mừng, nếu như ngài nguyện ý đi, mời sai khiến địa ngục tốt trong lao thông báo nô tài, nô tài tới đón ngài.”

Nàng nghe Lục Khải kính cẩn vừa nói xong, lại quỳ xuống khấu đầu, thân ảnh kia mới dung nhập trong bóng tối.

Ánh sáng ảm đạm, nàng thấy không rõ vật trên mặt đất.

Nhắm mắt lại, chậm rãi vén chăn lên.

Khóa sắt thanh thúy dưới chân phá ra tổn thương mới làm cho nàng muốn lùi lại.

Khóa sắt này là loại đồ tốt, dẫn vào chân một gai nhọn, mỗi một bước đi, sẽ bị gai nhọn đâm vào trong mắt cá chân, khoét vết thương chảy máu ra.

Nàng thật là một ngốc tử bất trị. Đồ đạc của hắc, nàng còn đi nhìn cái gì!

Nhìn thoáng qua ngoài cửa lao như ẩn như hiện trong bóng đêm, lại quay đầu nhìn thoáng qua giường,

Nàng đột nhiên ngồi chồm hổm xuống, vẫn chịu đựng rất cực lệ toàn bộ tràn mi.

Không biết nhỏ giọng khóc bao lâu trên mặt đất, nàng từ từ nghiêng người, nằm trên đất, đưa tay đủ đến ngoài cửa lao.

Sợi sợi mềm nhuyễn, nàng ngẩn ra, là một cái gói đồ nhỏ, phía dưới hình như là một xấp vải?

Rất cực, vẫn là lấy vào. Xé dịch thân thể, liền nhờ ánh lửa hơi yếu bên ngoài nhìn lại.

Tấm vải kia lại là một bộ y phục. Quần áo màu đông mới với cổ áo bằng lông tơ tuyết trắng, ngày thường nàng quen mặc màu tím, y phục hoa văn cũng không nhiều, nhưng phải là thợ khéo tay làm ra cực kỳ thượng thừa, trang nhã tinh xảo.

Nàng đi theo hần hai ba năm, ăn mặc chi phí đều là tốt nhất, y phục này là tốt xấu, một chút nhãn lực phân biệt vẫn phải có.

Nàng khẽ nhú mày, lại mở gói đồ nhỏ trên y phục.

Mở ra tầng tầng bằng lụa, bên trong là một bức điệp cuốn tơ lụa.

Màu sắc chói mắt, đỏ như lửa.

Tay kịch liệt run rẩy lên, thứ này, nàng trước kia tại Trữ Tú Điện trong đã thấy qua.

Hần để ở nơi đâu, nàng đã quên, chỉ biết là thời điểm hần lấy ra bỏ lên trên bàn, nàng hiếu kỳ đi lật xem, lại bị hần hung hăng mắng một trận. Nói đây là vật của tổ tiên, chỉ để ban cho công thần, không thể loạn dụng.

Hần lúc ấy cương chiều nàng cực kỳ, đừng nói mắng, chính là trách cứ, có khi mới vừa nói một hai câu, xem nàng ủy khuất, hần cũng liền ngừng miệng.

Nàng bị nuông chiều quen, một chút tức giận chạy về Phượng Thụ cung, cuốn vào trong chăn.

Đến đêm, hần qua, ôm nàng trở về Trữ Tú Điện.

Nàng tự cười giễu mình đa tình, lại nhớ khi đó.

Con mắt khô khóc lại bắt đầu ướt át, nàng vội vàng lau đi.

Bên trong màu tuyết trắng... Quả nhiên là tại Trữ Tú Điện đã từng thấy vật kia!

Nàng toàn thân chấn động, chậm rãi ngồi dậy, kinh ngạc nhìn vật trước mắt.

Ngày mai lễ mừng, bộ váy mới, này là tâm tư của hần?

- - ngày mai trong cung có lễ mừng, nếu như ngài nguyện ý đi, mời sai khiến địa ngục tốt trong lao thông báo nô tài, nô tài tới đón ngài.

Nàng nhớ tới lời Lục Khải nói.

Hần trước một khắc làm cho Từ Hi đến đưa nàng thống khổ, hiện tại lại để cho Lục Khải cho nàng “ban ân”?

Tâm của hần, nàng không hiểu, cũng không muốn hiểu.

Nhìn lại hai kiện đồ vật thật lâu, khóe môi nhẹ nhàng tràn ra... Nếu Bạch Chiến Phong không có chết, nếu hần cùng với Tân Truy Truy chưa từng phát sinh qua chuyện gì...

Cuốn mảnh satanh, dùng lụa bọc lại, thả trên quần áo, sau lại cầm lên, để vào trong ngực.

Tác dụng của thứ này, vĩnh viễn nàng không cần, liền lưu làm kỷ niệm đi.

...“Nương nương.”

Âm thanh bên tai vô cùng lo lắng dồn dập.

Tuyền Cơ cả kinh, mở mắt ra, trước mặt hai gương mặt lay nhẹ.

Một người là Thôi Y Nữ, ăn mặc như gã sai vặt, một người khác đúng là Lục Khải.

Lục Khải vốn do Từ Hi đưa đến, lúc đầu nàng cho hần là người của Từ Hi, nhưng từ tối hôm qua xem ra, giống như không phải, dù sao hần đã giúp Long Tử Cẩm và nàng. Nhưng hần cố gắng hiến cho Long Phi Ly, như thế nào lại cùng Thôi Y Nữ qua đến?

Thôi Y Nữ đến, nghĩa là Hạ Hầu Sơ cùng Đoàn Ngọc Hoàn cầu tình thất bại.

Âu cũng là, tội phản nước, không thể ân xá.

Nàng nhấn đồ vật trong ngực, cười nhạt một tiếng... Hẳn cho nàng cái đó, nhưng nàng phải đang lúc mọi người cùng ở trước mặt hẳn xuất ra.

Người nam nhân kia, muốn chính nàng đi cầu hẳn!

Ánh mắt của nàng vẫn còn ở Lục Khải trên mặt, Thôi Y Nữ lại đặt hai tay trên vai nàng, thúc giục: “Nương nương, chúng ta đi mau!”

Nàng vuốt cằm, Lục Khải kia ánh mắt hạ thấp, nâng nàng đứng lên, tại bên tai nàng nói: “Cửu tẩu, thần đệ đưa ngươi đi ra ngoài.”

Tuyền Cơ cả kinh... Đúng rồi! Đất này từ chỉ có Từ Hi cùng Lục Khải có thể đi vào, tùy thời đến truyền đạt Hoàng Đế mệnh lệnh. Trước mắt đây là Long Tử Cẩm, hẳn đã dịch dung!

Đi ra ngoài sao? Không! Nàng phải mau mau đến xem người kia.

... Ngự hoa viên.

Bốn phía trang trí trang trọng, chúng phi quần thần ngồi quanh, ghé ngồi tràn đầy.

Ở giữa, Hoàng Đế gờ cao chén rượu, tuyên bố yến tiệc bắt đầu, liền không nói thêm gì nữa, thần sắc trên mặt thâm trầm, cũng không nửa điểm vui mừng.

Hai bên trái phải, Như Phi cùng hoàng hậu có khi nói lên vài câu gì đó, Hoàng Đế mới cười nhạt một tiếng.

Không ít người lặng lẽ nhìn hướng nữ tử áo tím cạnh Như phi, ngày xưa là Đại cung nữ, hôm nay là mẫu thân của con vua.

464. Chương 453: Tình Thương Yên Hà (38) - - Cùng Người Tái Kiến (2)

Không ít người lặng lẽ nhìn hướng nữ tử áo tím cạnh Như phi, ngày xưa là Đại cung nữ, hôm nay là mẫu thân của con vua - - Ôn Như Ý.

Trong thiên hạ, biến ảo nhân sự lớn nhất chỉ có trong cung đình. Quan hệ của vị Đại cung nữ này cùng Hoàng Đế cũng như quan hệ giữa Niên Phi cùng Hoàng Đế đều thay đổi quá nhanh, trước khi Niên Phi mưu phản, nàng liên tục không thể ra lộ diện, hiện tại Niên Phi rơi đài, nàng lập tức được vương cung chiêu, lại có long tự.

Hoàng Đế quả là nhớ tới phân tình trước kia, bất quá khi đó thật là sủng ái Niên Phi. Đáng tiếc Niên Phi lại ngốc nghếch, vì thay Niên Gia báo thù, lén lút xuất cung gặp mặt Hung Nô. Hiện tại Hung Nô lãnh thổ một nước thành vật trong túi Tây Lương, nàng lại chọc cho Hoàng Đế giận dữ, bất chấp nàng có thai, đem nàng tiến thẳng tử lao Tông Nhân phủ.

Chỉ là, rất kỳ quái là, Ôn Như Ý có thai tin tức từ Hoa Dung cung truyền ra, vừa trải qua Như Phi xác nhận, rõ ràng không giả, Hoàng Đế nhưng vẫn chưa phong phi.

Cũng có người nhìn về phía Lăng Thụy Vương gia Long Tử Cẩm

- - vị này trước kia cùng Đại cung nữ Ôn Như Ý tình nghĩa tựa hồ không giống bình thường. Nhưng Long Tử Cẩm cùng Hoàng Đế tình nghĩa sâu nặng, tình cảm cùng Ôn Như Ý ngày đó nghĩ đến bất quá chỉ là ngụy trang.

Thập vương gia, hôm nay điển khánh, hẳn tới chậm, hướng Hoàng Đế thỉnh tội, Hoàng Đế cười nói không tội, hẳn tự phạt vài chén về sau, lúc này vẫn từng ly uống, về mặt ủ dột, trong mắt lại có một tia vui mừng, làm cho người ta khó hiểu.

Trong lúc mọi người trò chuyện, Hoàng Đế ngẫu nhiên cười khẽ vài câu, lập tức liền cổ động không khí, nhất thời quần thần hoà thuận vui vẻ.

Lúc này Như Phi cười nói: “Hoàng Thượng, thừa dịp hôm nay vui mừng, người cũng đem chuyện Như Ý xác định một chút đi, cho nha đầu kia vào làm chủ một cung.”

Lời Như Phi nhất thời đem mọi động tĩnh đều áp đảo, tất cả mọi người cùng nhau im lặng, chỉ chuyên chờ Hoàng Thượng nói chuyện.

Hạ Hầu Sơ cùng Đoàn Ngọc Hoàn nhìn nhau một cái, lại nhìn hướng Long Tử Cẩm, Long Tử Cẩm vẫn trầm mặc uống rượu. Tinh Oánh chầm chén rượu, hướng phía Long Tử Cẩm nâng chén, ngửa đầu uống, Đoàn Ngọc Hoàn nhướng mày, đưa tay nhẹ nhàng đề lại tay của vợ.

Nghe Như Phi nói đến chính mình, Truy Truy khẽ cúi đầu xuống, qua được một lúc, bốn phía yên tĩnh, còn không nghe được nam nhân ở trung tâm đáp lời, không khỏi ngẩng đầu lên, lập tức nhắm mi.

Long Phi Ly ánh mắt nghiêng qua, nhìn về phía Lục Khải, Lục Khải lại đang thấp giọng cùng một tên nội thị nói gì đó. Long Phi Ly tựa hồ cực kỳ chuyên chú, tay nâng chén rượu nhỏ dừng ở giữa không trung. Nàng cảm thấy rất kỳ quái, những người khác âm thầm nghi ngờ.

Lục Khải đem kia tiểu thái giám đuổi đi, đang muốn lui về sau lưng Long Phi Ly, Long Phi Ly lại khoát khoát tay, ngăn lại động tác của hắn.

Hắn rũ áo, khom lưng nói: “Hoàng thượng có cái gì phân phó, nô tài này liền đi làm.”

Long Phi Ly vuốt vuốt chén nhỏ trong tay, nhẹ giọng hỏi: “Lục Khải, vừa rồi hướng người truyền lời cho người, có tin tức trong lao?”

Thanh âm của hắn rất nhỏ, nhưng người ngồi ở bên cạnh hắn vẫn có thể nghe được.

Đứng ở sau lưng của hắn Từ Hi cùng Thanh Phong nhìn nhau một cái, đều từ trên mặt đối phương chứng kiến vẻ kinh nghi.

Nhân duyên gặp gỡ, ngày đó từ trong miệng Hoàng Đế say không còn biết gì biết rõ hài tử trong bụng Niên Tuyền Cơ cũng không phải của Hoàng Đế chỉ có hắn cùng Như Ý biết, đây là bí mật của Hoàng Đế, hai người sẽ không nói cùng người khác, dù là Long Tử Cẩm thân cận với Hoàng Đế.

Long Phi Ly hết sức hận Niên Tuyền Cơ, lúc này nghe hắn hỏi Lục Khải chuyện trong lao, hai người sao lại không kinh ngạc?

Như Phi cũng vẻ mặt nghi ngờ, dừng lại lời nói mới vừa rồi.

Truy Truy nhìn hoàng hậu khẽ thay đổi thần sắc - - giống như chột kinh mà hỉ, nhấp ngụm rượu, lạnh lùng cười một tiếng, Niên Tuyền Cơ sau là Ôn Như Ý, hoàng hậu đương nhiên cũng không muốn lại nhìn thấy có ai độc sủng. Chỉ là, trong lòng nàng có tia bất an, Long Phi Ly sao lại hỏi chuyện tình Niên Tuyền Cơ?

Lục Khải cả kinh, đang không biết như thế nào hồi bẩm, lại thấy Long Phi Ly thần sắc không kiên nhẫn, gấp rút thấp giọng: “Bẩm Hoàng Thượng, vừa mới rồi nội thị hướng nô tài bẩm báo... Cũng không phải là trong chuyện lao, là một ít chuyện phủ Nội Vụ.”

Nói xong, một hồi lâu không nghe Long Phi Ly trả lời, trong lòng hắn càng lo lắng, nhìn lên, lại thấy không rõ thần sắc Long Phi Ly. Người kia đang cúi đầu.

Hắn càng nghĩ càng kinh hãi, Niên Phi phản bội nước, nhưng Hoàng Thượng tối hôm qua lại bảo hắn đưa quần áo, rồi cuộc Hoàng Thượng đối với nàng - - hắn hơi suy nghĩ, nói: “Hoàng Thượng, hay để nô tài đến bên kia một chuyến, nô tài sợ binh sĩ trong ngục thô鄙, không nghe Niên Phi nương nương phân phó chỉ sợ cũng có.”

Lại là một hồi trầm mặc thật lâu. Không biết đợi bao lâu, mới nghe được Long Phi Ly nhàn nhạt “Ừ” một tiếng, Lục Khải như nhặt được đại xá, lập tức lui xuống.

Mọi người không biết Lục Khải cùng Hoàng Đế nói những thứ gì, thế nhưng sau khi Lục Phó tổng quản cáo lui, Hoàng Đế sắc mặt tựa hồ hơi lạnh. Nhưng qua không lâu, Lục Khải liền vội vã chạy về, mặt mũi tràn đầy vẻ hoảng sợ, đến bên tai Hoàng Đế nói vài câu gì.

Hoàng Đế ánh mắt căng thẳng, xẹt qua trên mặt mọi người đang ngồi ở dưới, đột ngột đứng dậy đến, mọi người kinh hãi, thấy sắc mặt Hoàng Đế hết sức kém, giơ tay chỉ thẳng vào Long Tử Cẩm, nói: “Long Tử Cẩm, nói cho trẫm nghe một chút ngươi đi đến địa phương mà tới muộn!”

Long Tử Cẩm trong lòng cả kinh, ra vẻ trấn định đứng lên, nói: “Thần đệ đêm qua uống chút ít rượu, ngày hôm nay dậy trễ nên đến trễ, không phải vừa mới hưởng Cửu ca bẩm báo qua sao?”

Long Phi Ly lạnh lùng cười một tiếng, phất tay áo, chén rượu trên bàn hướng Long Tử Cẩm ném tới, “Đến trễ một canh giờ, chỉ sợ là sớm hơn đi, chinh dịch dung mạo cần phải có thời gian! Nếu không vì sao Lục Khải một mực ở nơi này, ngục tốt trong lao lại nói lục tổng quản dâng khẩu dụ của trẫm đem Niên Phi dẫn ra ngoài!”

Long Tử Cẩm cười khổ, quả nhiên không thể gạt được vị huynh trưởng này, hắn dịch dung thành Lục Khải, đem Tuyền Cơ mang ra khỏi Tông Nhân phủ, lại để trong vương phủ vài tên sai vặt võ công rất tốt che chở, dặn dò Thôi Nghê Thường đem Tuyền Cơ đưa ra Hoàng thành, hắn thì chạy về bữa tiệc ngự hoa viên.

Hắn đứng dậy, đi đến trước mặt Long Phi Ly, chậm rãi quỳ xuống đang muốn thỉnh tội, lại thấy Long Phi Ly ánh mắt hoàn toàn không để trên người hắn, chăm chú nhìn một chỗ cách đó không xa.

465. Chương 454: Cùng Người Tái Kiến (3)

Hắn đối mặt với Long Phi Ly, nhìn rõ ràng ánh mắt người ngồi trên đài, trừ Long Phi Ly, Từ Hi, Thanh Phong cùng Lục Khải tựa hồ cũng nhìn ra manh mối gì đó, liền ngay cả Như Ý cùng hoàng hậu cũng thần sắc kinh nghi.

Hắn có cảm giác kỳ quái, rồi lại có một tia bất an từ trong lòng, mới vừa xoay người, lại nghe được một hồi thanh âm thanh thúy khóa thiết truyền đến, hắn kinh hãi, thanh âm này sáng nay hắn mới tại một chỗ đã nghe qua... Đúng là hắn rõ ràng đã... Hắn không tự chủ được đứng lên, nhìn chăm chú qua, mọi người ngồi phía dưới cũng nhìn sang.

Có hai người từ phía trước chỗ mai trắng như tuyết đi ra, một người trong trang phục “gã sai vặt áo xanh”, nhưng ánh mắt mọi người cũng không tập trung vào nàng, mà ở nữ tử nàng dịu lấy.

Có cấm quân tiến lên muốn đi bắt hai người, hắn mặt mày cau có, lớn tiếng khiển trách.

Nàng kia không có trang điểm qua. Một bộ váy đỏ thẫm, đem sắc mặt trắng nõn trong suốt càng thấy xanh xao.

Bình thường không có ai sẽ đi mặc màu đỏ như vậy.

Tại Tây Lương, quần áo màu vàng được đề cao, màu đen thấp kém hơn. Màu đỏ, đó là màu để hậu mặc, không người nào dám mặc, màu đỏ quá tươi đẹp, vì ám chỉ sẽ đoạt vị trí của hoàng hậu, phạm là phi tần, đều kiêng kỵ mặc đồ đỏ.

Màu đỏ, càng giống màu áo cưới.

Nàng dưới sự nâng đỡ của người bận đồ sai vặt, từng bước đi qua.

Không cần để ý, ai cũng biết nàng đang nhìn ai.

Trên tay mọi người, có người đang giơ cao chén rượu, liền như Hoàng Đế vừa rồi, đều dừng ở giữa không trung... Nữ nhân này không nên xuất hiện tại nơi này! Nàng đã bị bỏ vào tử lao, không nên không cố kỵ gì nhìn nam tử tôn quý nhất trên đài cao của bữa tiệc!

“Dem yêu nghiệt này bắt giữ!”

Có thanh âm già nua gầm lên.

Nghe được lão thừa tướng nổi giận, mới vừa bị Long Tử Cẩm quát bảo dừng lại, cấm quân lập tức tiến lên, giữa không trung, đã có một thân ảnh nhào đến, một nữ tử hất roi lên, ngăn cản phía trước nữ tử áo đỏ.

“Tinh Oánh!”

Vừa lên tiếng là thống lĩnh, mọi người gần như lại đồng thời ngừng cước bộ.

Lúc này, có người ánh mắt căm giận hét lên, “Định phản hay sao? Đều không nghe thấy lời Úc tướng sao? Còn không mau đem tội phi bắt trở về đại lao Tông Nhân phủ!”

Long Tử Cẩm nhíu mi, nhìn lại chính là Lâm Tư Chính. Lâm Tư Chính phụ trách quản lý Tông Nhân phủ, hẳn ta nói cũng không sai, Tuyền Cơ là trốn thoát. Lần này chính là Đoàn Ngọc Hoàn cũng chưa chắc có thể ngăn lại được cấm quân, dù sao cấm quân muốn hộ vệ chính là an toàn của Hoàng Đế. Hắn bực bội, thấy tất cả cấm quân đều nhanh chóng khom người thi lễ lui trở về. Hắn rùng mình, nhìn lại nam nhân bên cạnh, quả thấy hắn vung tay lên, thân thể khẽ nghiêng về trước.

Nghênh tiếp ánh mắt nữ tử, tim Long Phi Ly đập mạnh.

Không có đồ vật gì có thể vĩnh cửu, hẳn tranh đoạt quyền lực, muốn đứng ở chỗ cao nhất, rồi lại so với bất luận kẻ nào rõ ràng hơn, những thứ này cũng không thể thiên thu muôn đời, luôn luôn suy vinh.

Vị trí cao nhất mới có thể thi hành tất cả ý tưởng, sau đó trong mệnh mông bát ngát phồn hoa, xem thiên hạ nói cười yếu ớt, tán gẫu việc nhà.

Đúng là, hẳn lấy được cái gì? Ca tụng sao.

Này phù phiếm gì đó, hẳn muốn tới làm gì!

Quyền sinh sát trong tay, tùy ý cười mắng, chúa tể hết thấy?

Cuối cùng vẫn là công dã tràng, chết đi, dù là sau khi chết nằm trường Kim Thạch, đeo dây vàng mặc áo ngọc. Chung quy là vô ích.

Trên đời này hẳn không thể chính thức có được một cái gì sao?

Cái mà mặc kệ năm tháng trôi qua, phồn hoa già đi, vẫn vĩnh viễn là của hắn, chỉ cần hắn xoay người một cái, một cái ghé mắt, có thể trông thấy.

Hắn thật sự cho là hắn đã được đến, về sau lại phát hiện nguyên lai là giả.

Đem nàng bắt bớ về sau này, ngoài việc đem Hung Nô đánh bại, sắm khoái cùng hứa hẹn của Nguyệt Lạc, đem quốc gia đạt đến hoàn mỹ, hẳn làm chuyện buồn cười.

Đưa nàng vào tù.

Vì sao không giải quyết trong cung đình, lại đem chuyện nháo đại, làm cho khắp thiên hạ xem, muốn thiên hạ cũng cuốn theo trận chiến tình yêu giữa hắn cùng với nàng?

Chẳng lẽ chỉ có như vậy khuynh thành náo nhiệt, mới có thể bổ khuyết tịch mịch điên cuồng trong lòng hắn sao?

Yêu cùng hận, hẳn sớm đã không rõ ràng, càng yêu, lại càng hận, càng hận, lại càng yêu.

Hận, mới biết càng yêu.

Hắn không nhìn nàng, chẳng quan tâm, thả tử vệ tại bên người nàng, rồi lại chỉ phân phó trừ phi quan hệ nàng sinh tử, nếu không một mực không cho phép hưởng hân hôn báo. Hắn hận nàng, hẳn không muốn biết bất kỳ thứ gì có quan hệ cùng nàng. Có thể là vì ban ngày còn có thể tỉnh táo xử lý chuyện sau chiến tranh, buổi tối lại hàng đêm say chết ở màn trướng còn mơ hồ có hơi thở của nàng?

Có lẽ là hoa mộng một hồi, ở trong mộng từng có cười tươi như hoa, từng có ngọc nhan nghịch ngợm, từng có giai đoạn mơ hồ.

Như vậy mộng luôn vô cùng đẹp, đến nỗi sau khi tỉnh lại gất gao nhớ.

Buổi lễ long trọng.

Sau buổi lễ long trọng, sẽ là trận chiến tiếp theo, nhưng hắn sẽ làm chủ tình hình, mà không phải là một phương bị động. Hắn sẽ từng bước từng bước thực hiện kế hoạch của hắn.

Kia là bậc nào náo nhiệt?

Chỉ là, vì sao càng sôi động lại càng cô tịch?

Thiên hạ này đều là của hắn, hắn sao còn sẽ như thế tịch mịch?

Do không có người cùng hắn hưởng thụ sao? Có lẽ vậy.

Nhưng nếu hắn muốn, có ai không muốn? Hiếm người cùng khổ, nhưng trên đời này cũng không thiếu người cùng hưởng.

Thì ra, không phải không có, mà muốn tới chia sẻ chính là ai.

Nghĩ một lần lại một lần, như thế nào vẫn cứ nghĩ đến người phản bội kia?

Cho nên mới đột nhiên đem vứt hết mọi lý trí, vì ban đêm tịch mịch thống khổ, nhảy ra một món có thể xá cho tội nghiệt đó, lại sớm vì người kia làm xong quần áo mùa đông, gọi người bên cạnh đi đưa cho nàng... Phân phó một câu buồn cười kia.

Hắn lại điên cuồng đến muốn quên đi hết thảy, cùng nàng làm lại?

466. Chương 455: Có Một Ngày Cuối Cùng

Hay là nói, từ vừa mới bắt đầu, hắn đã có ý nghĩ như vậy, đem nàng nhốt, kỳ thật bất quá là sợ... Bạch Chiến Phong chết, nàng hận hắn, hắn sợ nàng căm hận hắn thật sâu.

Như vậy sẽ làm hắn hiểu được, nàng có quan tâm Bạch Chiến Phong nhiều không.

Bạch Chiến Phong chết là tất nhiên, dù cho không có chuyện phản bội này, Bạch Chiến Phong cũng sẽ chết trên chiến trường. Theo như trước khi chiến đấu biết bí mật kia cùng tuyệt không sửa đổi ước định, da ngựa bọc thây, là Bạch Chiến Phong lựa chọn.

Hắn lại hận, cũng chỉ sẽ chọn cùng Bạch Chiến Phong đánh nhau chết sống, mà không phải là ở phương thức tiện không phát lương thảo, không viện binh lực quân trên chiến trường. Loại này hành vi, hắn còn khinh thường!

Chỉ là, hắn không nói cho nàng biết.

Hận đi, đồng thời, trong lòng nàng đối với Bạch Chiến Phong yêu sẽ giảm một phần, đối với hắn liền nhớ thương một phần.

Nàng không có mặc quần áo hắn vì nàng chuẩn bị, nhưng bộ váy đỏ này lại vẫn làm cho hắn không cách nào dời mắt. Nàng gả cho hắn ngày đó, như còn tươi mới.

Đột nhiên, hắn nhíu mi, ánh mắt định tại dưới chân nàng khi váy áo từ từ kéo lên.

Là ai dùng khóa sắt đeo vào chân nàng?

Chân của nàng bị khóa lại, buông lỏng đoạn dài, nhưng không nên đi chậm như vậy, giống như chịu cực đại thống khổ.

Hắn cố ý xem nhẹ cảm giác đau đớn kia, ánh mắt khẽ nhúc nhích, xẹt qua Như Ý cùng Từ Hi sau lưng.

Nàng dừng bước, một hồi lâu, mới bước tiếp. Hắn gần như muốn đi lên phía trước, khẽ nâng chân lên, cuối cùng không có bước ra.

Nàng ngừng lại trước mặt hắn. Hắn thản nhiên nhìn về phía nàng, trong tay áo ngón tay run lên - - Long Tử Cẩm muốn đưa nàng đi, nàng cũng chưa đi! Nàng quay trở lại để nói với hắn cái gì? Như nàng hướng hắn cầu xin tha thứ, hắn sẽ lại cùng nàng ở một chỗ sao?

Hắn không biết.

Nàng từng hầu hạ dưới thân nam nhân khác, cũng có hài tử của người kia! Nàng yêu người kia, không tiếc trốn cung, đưa lương cho hắn. Bọn họ tại trong quân trường sát sao ôm, một khắc kia trên mặt nàng tịnh là vẽ lưu luyến không rời, là hắn tận mắt nhìn thấy.

Ánh mắt rơi xuống trên bụng nàng, bụng rất tròn, bên trong chính là của nam nhân khác!

Hắn sao còn muốn cùng nàng làm lại?

Tức giận trong nháy mắt nảy sinh ra, hắn thầm nghĩ muốn đưa tay bóp lấy cổ họng nàng.

Có âm thanh rên rỉ rất nhỏ từ bên hông truyền đến, Như Phi cả kinh nói: “Hoàng Thượng, mau tới xem Như Ý một chút!”

Như Phi kêu một tiếng, bốn phía lập tức xôn xao lên, chỉ nghe hoàng hậu vội la lên: “Như Ý muội muội ra sao?”

Tuyền Cơ lẳng lặng nhìn nam nhân ở trước mắt ánh mắt hơi hạ xuống, nghiêng người hướng Truy Truy nhìn lại.

Trong tay Như Phi, Truy Truy đang che phủ bụng, thấp giọng rên rỉ, đôi mi thanh tú chau lại, thống khổ nghênh tiếp ánh mắt của nam nhân.

Nhìn về phía gã sai vặt áo xanh sau lưng Tuyền Cơ, Long Tử Cẩm thấp giọng: “Nghe Thường, người cho nàng xem một chút đi.”

Thôi Y Nữ nhìn lại hắn một cái, nhẹ nhàng cười một tiếng, lại lắc đầu, chậm rãi nói: “Không!”

“Cho nàng chẩn đoán bệnh.” Long Phi Ly liếc về hướng Thôi Y Nữ, thanh âm đã là lạnh lùng.

Thôi Y Nữ cắn răng, đang muốn trả lời, Tuyền Cơ đột nhiên duỗi tay nắm chặt tay Long Phi Ly. Long Phi Ly ánh mắt tối sầm lại, trở tay nắm lấy tay của nàng, hắn tựa hồ hoàn toàn không có suy nghĩ, tựa như vậy cầm tay của nàng.

Lần này tất cả mọi người kinh ngạc đến ngây người!

Tuyền Cơ cũng là ngẩn ra, nàng biết rõ Thôi Y Nữ thì như thế nào trả lời, nàng chỉ là muốn phân tán Long Phi Ly sự chú ý, cũng nghĩ tới sẽ không có hiệu quả, dù sao nam nhân này quan tâm Truy Truy cùng hài tử trong bụng nàng. Chính mình, không phải là đối lập rất mãnh liệt sao. Trong bụng của nàng chính là cốt nhục của nam nhân khác, mà của Truy Truy là con của hắn!

Như Phi thanh âm khẩn trương, “Hoàng Thượng đâu? Hoàng Thượng sao còn không qua đây?”

Tuyền Cơ chứng kiến Truy Truy ánh mắt liếc xéo tới đây, lạnh lẽo lại hung ác.

Nhìn xem mình cùng người nọ giao tay, nàng chấn động, nàng làm cái gì vậy? Cùng Truy Truy tranh một người nam nhân? Thì triển phương pháp kia?

Nhớ tới hai người kia từng có thân mật, lại nghĩ tới Bạch Chiến Phong câu cuối cùng kia “Bảo trọng”, trong lòng nàng nghẹn lại, hắn cùng với Truy Truy điên loạn đảo phượng, mà nàng cùng Bạch Đại ca... Thì ra là, nàng cùng Bạch Chiến Phong thậm chí còn chưa xa nhau bao lâu, liền vĩnh biệt.

Tay thử dùng lực, muốn rút tay lại, hắn so với nàng càng dùng sức.

Nàng không cách nào giãy ra, giật mình nhìn hắn.

Long Phi Ly nhìn chằm chằm tay hai người, xem nàng giãy giụa, nhíu mày nhìn về phía nàng, ánh mắt âm độc, lại không có chút nào ý tứ buông tay.

Đốt ngón tay phía trên của hắn thậm chí còn cọ xát làn da lòng bàn tay nàng, đó là động tác mờ ám trước kia hắn hay lơ đãng làm.

Nàng nhất thời choáng váng, thân thể nhoáng một cái, hắn đã ôm lấy eo của nàng, mau lẹ tựa như hắn không chút do dự, thậm chí nàng nhìn thấy môi hắn khẽ nhúc nhích, lại lập tức khép lại.

Ồn nhu đến đáng sợ như vậy, trong lòng nàng kinh loạn, nhưng đau đớn dưới chân nhắc nhở nàng.

Nàng nhìn nhìn Truy Truy, lại nhìn hắn, trong đầu cuốn qua tình cảnh hai người quấn nhau, áp lực trong ngực toàn bộ xông tới, nàng đột nhiên thật là muốn lớn tiếng hướng hắn rống, đem chuyện đêm đó hết thảy nói cho hắn biết.

Nhưng, không được.

Nàng nghe được chính mình run giọng đang hỏi, “Người cùng nàng thật sự lên giường?”

Sự thật rõ ràng trước mắt, nàng không biết mình vì cái gì còn hỏi như vậy. Tay của bọn họ nắm chặt, nàng chỉ trông mong hắn nói không có, sau đó, có lẽ nàng cùng hắn còn có thể có cơ hội lần nữa...

Tay trên eo nàng căng thẳng, nóng bỏng từ trên da thịt của nàng truyền đến, nàng nhìn thấy ánh mắt hắn thâm trầm, nhẹ giọng: “Đúng.”

Lời của hắn như gai nhọn trên chân đồng dạng khoét trong cốt nhục của nàng.

Nàng nở nụ cười vừa cười, ngửa cằm lên nhìn hắn một hồi lâu, nói: “A Ly, người biết ta hôm nay tới đây vì cái gì sao?”

Long Phi Ly nắm chặt tay của nàng, tim đập dồn dập.

“Người không phải vẫn muốn biết rõ hài tử trong bụng ta là của ai sao, là của Bạch Chiến Phong. Ta sợ người hại hắn, mới sống chết không nhận! Hắn hiện tại đã chết, ta còn có cái gì có thể cố kỵ!”

Nhẹ nhàng một tiếng, nàng nghe được âm thanh xương cốt gãy, nàng đau đến mồ hôi lạnh toát ra, lại lạnh lùng nhìn hắn, xem hắn giơ tay lên giữa không trung, lần này, hắn nhất định sẽ đánh nàng đi.

Đánh đi.

Long Phi Ly, có lẽ người vĩnh viễn không biết, nhưng nếu như có một ngày, rốt cục có một ngày, người phát hiện người bạc đãi ta

467. Chương 456: Sự Lựa Chọn Của Hắn

Lưu Cảnh hừ lạnh một tiếng, “Ta nói Chu Thất, người đây là xem cái gì, đem chuyện của mình quay lại lại xem một lần, người không muốn xem chuyện giữa Long Phi Ly cùng Tân Truy Truy sao?”

“Hay là nói người đang sợ? Nếu đã sợ hãi, vì cái gì còn muốn lựa chọn trở về? Bọn họ đã có hài tử, cục diện sau khi trở về người nghĩ qua chưa? Người chết hoặc là Tân Truy Truy vong?”

Là, nhìn lại, lại coi lại chuyện đã trải qua của mình.

Bảo Thôi Y Nữ chuẩn bị xiêm y, nghe đáp án của hắn về những chuyện kia, đem hắn hoàn toàn chọc giận, chuyển tiền đại lao Hoàng thành, tin bị phán mấy ngày về sau chém đầu làm khắp nơi bàn tán, trong ngực biết tin tức Truy Truy phong phi, lặng im chờ đợi tử vong, trước đêm hành hình hắn đến...

Nàng khi đó bị thương cực kỳ, xác nhận chuyện giữa hắn cùng với Truy Truy, càng áy náy với Bạch Chiến Phong, đủ loại phía dưới, thậm chí làm tổn hại thanh danh Bạch Chiến Phong để bức bách hắn, chỉ muốn theo Bạch Chiến Phong ra đi luôn.

Thân thể đành chỉ hơi thở trước sau, hắn như điên lên.

Thì ra, tử vong cũng không thể giải quyết vấn đề, trừ phi trí nhớ cùng linh hồn tan thành mây khói. Nếu không như thế nào niệm tưởng hắc diên cuồng, như thế nào muốn biết hắc rớt cuộc đi Tiên Nghiễn Đài hay là Tuyết Tùng Cung, nhất là không bỏ được muốn biết cổ độc của hắc có giải được hay không. Long Tu Văn liền như một quả bom hẹn giờ, trải qua chuyện ở trấn Yên Hà ẩn nấp kỹ, nhưng người nam nhân này nhất định không thể như vậy bỏ qua.

Chỉ cần Lưu Cảnh làm phép, có thể nhìn thấy trước những gì người có quan hệ cùng nàng trải qua, trong tổ kính có thể chứng kiến chuyện giữa hắc cùng với Truy Truy, vừa rồi nhưng Lưu Cảnh vẫn không cho phép nàng xem phần này.

Có lẽ, xác thực theo như lời Lưu Cảnh, nàng đang sợ đi. Dù cho biết rõ hai người đã có tầng kia quan hệ, lại vẫn sợ hãi nhìn thấy hình ảnh bọn họ quấn nhau.

Chỉ là, nếu không đem những chuyện này biết rõ, việc nàng trở về còn có ý nghĩa sao, sau khi trở lại bên cạnh hắc, nhìn xem hắc đem độc hóa giải, sau đó cùng Truy Truy hạnh phúc cả đời?

Lưu Cảnh đột nhiên đem nàng ôm lên, nhẹ giọng: “Hồn thể rời khỏi người lâu, nguyên khí của người rất yếu, tiến vào nghỉ ngơi một chút, lại quyết định xem hay không xem.”

Chu Thất lắc lắc đầu, “Ta không ngủ, thời gian ước định cùng người nhanh đến. Lưu Cảnh, nói cho ta biết, trước người tại sao phải biến thành bộ dáng giống Bạch Đại ca?”

Đây là nghi vấn trong lòng nàng. Trong tổ kính, nàng tổng cộng gặp qua hắc bốn lần.

Một lần tại buổi tối ở Trữ Tú Điện, một lần tại Đoàn Kiếm Môn, một lần trong biệt viện trấn Tùng Phong, một lần trong rừng cây trấn Yên Hà, còn có một lần ở trong tù - - khi đó, người nọ cách cung, nàng bị vu hãm châm hại hoàng hậu cùng long tự, đêm khuya trong lao, sói con tiến vào, về sau nhưng lại huyền hóa thành Lưu Cảnh, sau đó hắc lại biến thành bộ dáng Bạch Chiến Phong... Hắc ôm nàng nhẹ nhàng hôn hít lấy.

Đây là nàng trước kia chưa từng biết, hôm nay cũng trong tổ kính thấy được. Nghĩ tới đây, mặt của nàng hơi đỏ lên.

Tổ kính, có thể chứng kiến một chút tình cảnh, lại nhìn không thấy lòng người. Trong trấn Yên Hà cùng giống trong lao, hắc biến thành bộ dáng Bạch Chiến Phong.

Lưu Cảnh ngẩn ra, khóe môi hơi cong lên, “Người rớt cuộc là muốn hỏi chuyện của ta hay là Bạch Chiến Phong?”

Chu Thất sững sờ, “Đây không phải là đang hỏi người sao?”

“Nếu như ta biến thành không phải là Bạch Chiến Phong, người còn có thể hỏi sao?”

Chu Thất kinh ngạc nhìn Lưu Cảnh, thần sắc đối phương dường như cực kỳ nghiêm túc, nàng nhú nhú mày, cười mỉm: “Người rớt cuộc muốn nói hay không!”

Lưu Cảnh nhìn bộ dáng của nàng hờn dỗi, vốn muốn đặt nàng xuống, bất động thanh sắc vẫn ôm thật chặt, ôm nàng hướng phòng trong đi đến.

“Lưu Cảnh, ta không ngủ! Người mau nói cho ta nghe một chút đi!” Chu Thất kháng nghị, hắc đặt nàng trên giường, nàng xoay người tự chạy xuống.

Lưu Cảnh ngồi vào trên giường, cánh tay vươn ra, lại muốn đem nữ nhân chạy thực mạng ra bên ngoài bắt tới đây, ép vào trong ngực, trầm giọng nói: “Ngủ một chút, đến giờ ta gọi người.”

Chu Thất xoay người, chăm chăm hướng nam nhân, “Vậy người nói cho ta nghe một chút đi.”

Lưu Cảnh nhú mày, nói: “Ta tùy ý biến ảo.”

“Thật sự?” Chu Thất hừ lạnh.

Lưu Cảnh cười đến sung sướng, “Cho dù là giả, ta không muốn nói với người, người cũng không có biện pháp bắt ta nói.”

Chu Thất nổi cáu, “Có thể huyền hóa thành người, cánh cứng cáp, không nghe lời tỷ tỷ.”

Lưu Cảnh cúi đầu liếc nàng một cái, thản nhiên: “Ta chưa từng xem người là tỷ tỷ, mặc kệ đời trước hay là đời này.”

Chu Thất không dám nói thêm nữa, nhìn xuống. Lưu Cảnh tự giấu cười một tiếng, đặt nàng vào trong chăn, muốn đi ra ngoài. Tay lại đột nhiên bị người giữ chặt, âm thanh nho nhỏ truyền đến, “A Tuyết.”

Lưu Cảnh toàn thân chấn động, mới vừa định bước đi rồi cuộc đời không ra.

Chu Thất khẽ bụm miệng, vừa rồi một câu, tựa như vô cùng quen thuộc, đột nhiên cứ như vậy mở miệng.

Lưu Cảnh ngồi xuống.

Nàng cũng ngồi dậy.

Nàng nghe được Lưu Cảnh hô hấp có chút nặng nề, ngẩng đầu đi nhìn hắn, lại bị hắn lấy tay ôm vào trong ngực.

Đỉnh đầu hơi nặng, là cảm của hắn nhẹ nhàng gác qua trên mái tóc nàng, chỉ nghe hắn ta thản nhiên: “A Thất, ngươi muốn nói với ta cái gì?”

Nàng cắn cắn môi, “Sói con, vì cái gì trong tổ kính chuyện có liên quan Bạch đại ca ngươi không cho phép ta xem?”

“Hắn chết rất khó xem, ngươi xem tới làm cái gì! Nhìn không sợ buồn nôn sao?”

Lưu Cảnh nhẹ khẽ cười, giọng nói dẫn theo tia không chút để ý tới, trong lòng nàng lại đột nhiên chua xót, nắm lấy tay của hắn nói: “Sói con, tổ kính không nhìn cũng không xem, nhưng ngươi có thể hay không... Có thể hay không một lần nữa lại thay đổi bộ dáng Bạch Đại ca cho ta xem một chút?”

Một hồi lâu nghe không được động tĩnh, nàng từ trong ngực hắn ngẩng đầu nhìn lên, lập tức chấn động, “Đại ca.”

Nam tử mặt mày ấm áp điềm tĩnh, ở đâu là bộ dáng Lưu Cảnh trước đó, rõ ràng chính là công tử văn nhã kia trong trí nhớ. Tuy biết đây là biến ảo của Lưu Cảnh, nàng cũng chỉ biết mạnh nhào vào trong ngực của hắn.

Không biết qua bao lâu, Bạch Chiến Phong nhẹ giọng: “Toàn Đệ, còn có không đến nửa khắc đồng hồ liền đến thời gian.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tai-sinh-duyen-bao-quan-on-nhu-cua-ta>